

Samuel præsenterer

Bind 1

Den åndelige manna hos de sidste adventister

på vej til det himmelske Kanaan.
Ankomst, onsdag den 20. marts 2030.

" Hvem er da en trofast og klog tjener, som hans herre har sat over sit hushold til at give dem deres mad i rette tid? "

Salig er den tjener, som hans herre finder gående således, når han kommer.

Sandelig siger jeg jer: Han vil sætte ham til hersker over alle sine ejendele. "

Matthæus 24:45-47

Indeks over emner, der behandles i slutningen af bogen

Den åndelige manna hos de sidste adventister

Udvidelse af guddommelige åbenbaringer modtaget siden

07/03/2020

Nye budskaber, der konstant er inspireret af Gud

Forfatterens beskeder

Som der står skrevet i Åb 2:26: " *Den, der sejrer og holder fast ved mine gerninger indtil enden, ham vil jeg give magt over folkeslagene.* " Jesus Kristus deler med sin tjener, sin profet, kundskaben om sin dom over alle ting, såsom religiøse, politiske og økonomiske emner. For han fuldbyrder sine planer ved at handle på alle disse områder, der styrer menneskeheden.

Blandt Jesu Kristi gerninger er den konstante inspiration af hans lys, lige så vigtig for hans udvalgte åndelige liv som den manna, der hver dag gives til hebræerne, som Gud samlede i Sinai-ørkenen.

De, der søger det, vil i artiklerne i dette værk finde garantien for en autentisk guddommelig tanke, som engagerer mig som vidne, og som gør dem ansvarlige over for Gud og hans højeste hellige dom. For afvisningen af hans lys er årsagen til et brud i forholdet mellem ham og hans skabning.

Den inspiration, der åbenbares i disse linjer, er kun opfyldelsen af det løfte, Jesus gav sine tjenere i Matt. 28:18-20, hvor der for at fjerne tvivl hos hans samtalepartnere står skrevet: " *Jesus kom hen og sagde til dem således: Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslag til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.* "

Efter i "Forklar Daniel og Åbenbaringen for mig" at have præsenteret den detaljerede undersøgelse, vers for vers, af disse guddommelige profetier, præsenterer jeg i dette værk, i overensstemmelse med øjeblikkets guddommelige inspiration, syntetiske analyser af temaer, der behandles i disse profetier, men også af aktuelle begivenheder. Dette omfattende syn er rigt og fremmer mestringen af den forståelse, som Gud tilbyder i Jesu Kristi navn. Disse nye vidnesbyrd har lige så stor værdi for ham som de første og for hans udvalgte, de gør det klart og forståeligt, hvad der var krypteret og uigennemtrængeligt.

Jeg tilføjer, at i de vanskelige tider, vi skal igennem, vil kendskab til disse artikler gøre hele forskellen på, om vi skal modtage, eller ej, fra Kristus, hans uundværlige hjælp og guddommelige støtte til at sejre, ligesom han sejrede. For

hans udvalgte er inviteret til at " bevare hans gerninger indtil verdens *ende* " i " *tålmodighed og udholdenhed* ", som kendetegner Guds sande " *helgen* ".

Bemærk: Da oversættelser til fremmedsprog produceres ved hjælp af maskinoversættelsessoftware, er forfatteren kun ansvarlig for tekster på fransk, det sprog, der er anvendt i den originale version af dokumenterne.

2020 – Begyndelsen på ulykker

Ud over den ideelle adfærd, som han godkender og velsigner, tolererer Gud i en periode det, han misbilliger; men kun i en relativt kort periode. Siden 2020 har vi haft den fordel at se ham reagere øjeblikkeligt på de overgreb, han lider under, primært i det kristne Vesten.

I forbindelse med dette vers citeret i Rom 2:9: " *Trængsel og angst skal ramme hver menneskesjæl, der gør ondt, jøde først og også græker!* " Den store skabergud, vores store dommer, skabte året 2020, fra forårsjævndøgn 2020 til forårsjævndøgn 2021, efter sin befaling, til et år præget af en forbandelse uden sidestykke i menneskets historie siden udvandringen fra Egypten. Og i overensstemmelse med den rækkefølge, der er angivet i verset, var Israel det første land, der, i lyset af den formodede "pandemi", der tilskrives Covid-19-virussen, som opstod i Kina, og årsagen til omfanget af denne forbandelse, vedtog den alvorlige beslutning om at "indespærre" hele landet og dermed blokere hele det økonomiske apparat. Ved at kopiere denne model har Italien (det første berørte vestlige land) og andre vestlige kristne folk til gengæld vedtaget den samme foranstaltning med de samme katastrofale økonomiske konsekvenser siden foråret 2020. Den vestlige verdens sammenbrud er lig med det, der forårsages af en verdenskrig.

Årsagen til denne guddommelige forbandelse går tilbage til den jordiske skabelse og til de seneste overgreb, såsom ægteskab af samme køn, de nye flerkønnede "kønsteorier" og støtten til islam. Med denne reaktion har skaberguden for Adam og Eva og deres efterkommere netop bekræftet budskabet i 1 Mos 3:22: " *Da sagde YaHWÉH Gud: Se, mennesket er blevet som en af os til at kende godt og ondt. Lad os derfor forbyde ham at række ud sin hånd og tage af livets træ og spise og leve evigt.* " Jeg har allerede specificeret, at denne " *en af os* " henviser til Satan, djævelen.

Forklaring: I flere årtier er en del af den enorme profit, som den amerikanske finansgigant "Google" har høstet, blevet geninvesteret i videnskabelig forskning, og et af dens mål er intet mindre end at gøre mennesket "udødeligt". Med fremkomsten af dødbringende, smitsomme vira signalerer den Almægtige til Jordens videnskabsmænd, at Han ikke vil tillade dem at opnå dette resultat; døden vil forblive Hans guddommelige våben, og den vil ramme alle skyldige oprørere. De enorme videnskabelige fremskridt, der skyldes udviklingen af elektronik og computere, har betydeligt forandret menneskets sind, især blandt unge mennesker, der er vokset op i Vesten uden religion. I sandhed tilpasser menneskeheden sig kun det program, Gud designede til den. Ved at give USA herredømmet under Anden Verdenskrig banede Gud vejen for europæisk

tilbagegang. Gennem sit "internet"-netværk har Amerika gjort hele jordens indbyggere afhængige af sin teknologi. Kapitalistisk grådighed har ført til ofring af lokal produktion til fordel for produktion, der er flyttet til Asien, og især til Kina. Det krævede virussers indvirkning for at vestlige nationer indså deres afhængighed af asiatiske producenter og deres tilstand af ruin. Det næste skridt vil være deres ødelæggelse gennem krig. Lederne af nationer i Vesten er ret unge, og ligesom vores tids unge mennesker er de udelukkende afhængige af videnskaben, som indtil 2020 var i stand til at løse alle problemer. Vi kan derfor forstå forfærdelsen hos disse unge mennesker, der opdager, at videnskaben ikke har noget svar på at kurere ofrene for Covid-19. Denne nye, foruroligende situation har ført dem til at "lockdown", "oplåse" og "genlockdown" deres befolkninger uden at ane, at kuren i sidste ende ville være værre end sygdommen, som desuden blev rigeligt forstærket i deres vurdering. Men ved at gøre det har de kun opfyldt Guds plan, som løste deres ødelæggelse.

I løbet af året, fredag den 16. oktober klokken 17.00 ved sabbattens begyndelse, blev historielæreren Samuel Paty halshugget af en tjetjensk immigrant efter at have vist hånlige og uforskammede karikaturer af profeten Muhammed i skolen, udgivet af den satiriske avis "Charlie Hebdo".

Den 6., 7. og 8. marts 2021 rejste pave Frans til Irak for at støtte forfulgte østlige "kristne". Da han rejste til Mosul, den tidligere hovedstad i det islamiske kalifat, kaldte han de muslimer, han mødte, for "brødre". Derved vakte han vrede hos Jesus Kristus, som brugte sine "brødres" krigeriske islam til at straffe ham. Ifølge Gud er "broderkærlighed" en frugt af hans Hellige Ånd, som kun er aktiv til fordel for hans trofaste udvalgte; og især ikke for folk, der benægter og fremstiller Jesu Kristi sonende død, grundlaget for evangeliet (den gode nyhed) om frelse, som en kristen løgn. Det skal bemærkes, at der i de samme dage fandt voldelige sammenstød sted mellem unge mennesker af immigrantoprindelse og det franske politi i flere byer, hvilket bekræftede den muslimske religions uforenelighed med det sekulære franske republikanske regime.

Onsdag den 19. maj 2021

35.000 politibetjente samledes for at protestere mod retssystemets slaphed nær forsamlingen. De er ofre for angreb fra unge narkohandlere, der også er islamister, som ikke længere tøver med at skyde på dem. Politiet tæller deres døde og sårede. Volden bliver mere og mere ukontrollerbar. Årsagen er republikkens manglende evne til at forhindre menneskelig umoral. Korruption forekommer i alle erhverv og alle religiøse, økonomiske, retslige og politiske områder. Og forklaringen ligger i, at republikken tildeler stillinger udelukkende baseret på akademiske kvalifikationer. Folks moral tages aldrig i betragtning, og præsidentkandidater afsløres bagefter som løgnere og tyve. Afskåret fra Gud er den ude af stand til at løse sine problemer, og dens retssystem, der udelukkende er baseret på bogstaven i dens love, producerer den uretfærdighed, som kun moral kan forhindre. I republikken, ligesom i Bibelen, "*dræber bogstaven, men ånden*

giver liv ." Som i begyndelsen kan republikken afskåret fra Gud kun producere vold, ødelæggelse og død. Hvad angår menneskelig retfærdighed, var Jesus Kristus kun i stand til at præsentere i lignelse typen på den uretfærdige dommer; Virkeligheden i 2021 opfylder perfekt hans vision og hans dømmekraft over tingene.

Nyheder pr. 25. september 2021

Det åndelige menneske bedømmer alt

Hele verset i 1 Kor 2:15 siger: " *Men den åndelige **dømmer alt**, men selv dømmes han ikke af nogen.* "

Jeg vil gerne være ærlig og anerkende, at dette vers primært er rettet mod religiøse anliggender, men en person, der har guddommelig visdom til at bedømme åndelige anliggender, kan bedre end nogen anden også bedømme denne verdens ting. Apostelen Paulus mente det på denne måde, da han sagde i 1 Kor 6:3: " *Ved I ikke, at vi skal dømme engle? **Hvor meget mere skal vi da ikke dømme det, der hører livet til ?*** "

Jeg vil derfor præsentere det oplyste, åndelige perspektiv på min vurdering af de politiske og økonomiske valg i vores franske samfund, fordi det er det, jeg kender bedst, da jeg er født ved slutningen af Anden Verdenskrig og vokset op i dette land, Frankrig. De første billeder, jeg fik, var af et kvarter ødelagt af bombninger. Under den fjerde republik genopbyggede landet sig selv og genvandt god velstand. Så kom tiden for afkolonisering, og den fjerde republik brød sammen på grund af den algeriske krig, til det punkt, hvor denne republik i 1958 blev erstattet af den femte, foreslået af general de Gaulle. På det demokratiske plan forhindrede den fjerde, baseret på flertal og proportional repræsentation af deputerede, vedtagelsen af overdrevne foranstaltninger ved afstemning. Det var en meget nyttig sikkerhedsforanstaltning. For at blive vedtaget skulle projektet opnå konsensus og støttes af regeringspartiet og i det mindste en del af oppositionen. Princippet var virkelig et demokrati værdigt og gavnligt for det franske folk. Men da tiden var inde til, at Gud skulle forberede straffen over det franske republikanske regime, overgav han Frankrig til den 5. ^{republikks semi-monarkiske regime}, hvilket ikke udgjorde et problem under general de Gaulles regeringstid. Manden var retskaffen, ærlig, men også snedig og 68 år gammel, da han overtog landets præsidentskab. Det lykkedes ham således at få sit diktatoriske regime, forklædt og maskeret bag en officielt demokratisk organisation, accepteret som et demokrati. Folket ville kunne skifte deres "konge" hvert syvende år. Desuden havde Frankrig siden slutningen af Anden Verdenskrig, det tidspunkt hvor jeg blev født, været under pres fra to ekstreme modsatrettede politiske påvirkninger: amerikansk kapitalisme og russisk sovjetisk kommunisme, hvilket afspejler dets geografiske placering, der placerer det mellem Amerika og Rusland. General de Gaulle brugte sine beføjelser til at give Frankrig uafhængighed fra presset fra de to modsatrettede blokke. Men efter hans pensionering og død satte hans efterfølgere

Frankrig tilbage under den forførende indflydelse fra det velhavende Amerika. Hans liberale ånd, der antog en religiøs form for liberalisme, vandt eliten blandt general de Gaulles politiske arvinger over. Liberalisme er sandelig den doktrinære form for frihedens praksis. Men Gud har lært os, at sand frihed kun findes i Ham, i lydighed mod Hans love, så ethvert andet ønske om frihed er i virkeligheden kun rettet mod at opnå, på en egoistisk og egocentrisk måde, retten til at gøre, hvad man vil. Fra da af, fra generation til generation og fra præsidentskab til præsidentskab, var grådighedens frugt uundgåelig til at føre ledere til at begå alle de fejl, der var skadelige for hele det franske folk. Blandt disse fejl bemærker jeg først og fremmest den, at de tillod sine muslimske fjender at bosætte sig på deres territorium, på deres metropols jord. Denne fejl skyldes direkte elitens religiøse foragt. Oplyst af Gud ville de have forstået umuligheden af at få de kristne religioner til at sameksistere og "leve sammen" med islam. Men etableringen af islam var beregnet til at forberede den endelige religiøse konfrontation, som ville bane vejen for Tredje Verdenskrig, denne gang atomkrig. Frankrigs lange erfaring med successivt at blive afvist af alle sine kolonier i Maghreb burde have tjent som en lektie, men ligesom de blinde, døve og tåbelige blev de lærte lektier ignoreret. I et næsten selvmorderisk træk nægtede de franske myndigheder sig selv retten til at udføre undersøgelser og test af de sande andele af udenlandsk indvandring, især i starten muslimsk. Sandheden er dog ved at komme frem, da Frankrig officielt har 63 millioner indbyggere, men mærkeligt nok har dets sundhedsvæsen 75 millioner mennesker under pleje. Kunne de 12 millioner overskydende i det mindste delvist være illegale indvandrere, der bydes velkommen af lovlige indvandrere? Når man står over for fare, bliver det afgørende at kunne måle dens intensitet; overlevelse kræver det. Risikoen for dannelsen af en muslimsk "femte kolonne" på fransk territorium eksisterer og vil i sidste ende blive betalt dyrt. Årsagen til denne blindhed var den vildfarelse, som Gud kaster folk og deres herskende myndigheder ned i, når de foragter Hans sandhed, som skrevet i 2 Thess. 2:11-12: *"For Gud har sendt dem en stærk vildfarelse, så de skal tro på løgneren, for at alle, der ikke troede sandheden, men havde behag i uretfærdighed, skal blive fordømt."* De forhold, som Frankrig etablerede med islam, var fra begyndelsen konfliktfyldte, og det var kun med magt, at Maghreb-landene blev koloniseret. Had og vrede findes altid hos offeret, ikke hos erobreren. Og her igen, fuldstændig blindede, indså franskmændene ikke omfanget af denne vrede, som ikke desto mindre var velbegrundet. Evangelierne og brevene præsenterer alle Jesus Kristus som **den eneste** universelle frelser, der **frivilligt** gav sit jordiske, kødelige liv som soning for sine udvalgte synder **alene**; islam, som benægter denne frivillige død, kunne på **ingen** måde være forenelig med den kristne tro og dens inspirerende Gud. Han er ikke den lunefulde ånd, som falske kristne religioner præsenterer, men tværtimod den unikke skabergud, som ifølge Mal 3:6 *"ikke forandrer sig"* og tilbyder hele menneskeheden en enkelt frelsesplan, der **udelukkende hviler** på den **sande kristne tro**, som Jesus personligt bedømmer og evaluerer. Når dette er godt forstået, kan vi analysere islam som enhver anden ideologisk tanke, der reagerer på dette princip: den vil altid have tilhængere, modstandere og dem, der er ligeglade eller tøvende. Dette dårlige træ ifølge Jesus Kristus har to grundlæggende arme: de aktive støtter og de inaktive støtter. For at være endnu

tydeligere, lad os sige, at islam er sammensat af den aktive terroristarm og den inaktive arm, der offentligt eller i hemmelighed bifalder de sejre, som den aktive arm har opnået. Dette er blevet bevist, siden de sejrende "youyous" af muslimske kvinder under ødelæggelsen af de amerikanske tvillingetårne i New York den 11. september 2001 genlød og udtrykte deres glæde i Frankrigs forstæder og ZUP. Disse fjendtlige reaktioner blev ikke bemærket eller sanktioneret af franske politikere, og som følge heraf styrkedes den muslimske væbnede fløj, organiserede sig og tog form af den islamiske gruppe Daesh. Ligegyldighed over for den guddommelige sandhed og sandheden om levede begivenheder forklarer den islamiske aggressivitet, som Gud har opretholdt og vækket for at fuldføre sin straffende mission mod det vantro og oprørske Vesten i endetiden. Frankrig forbliver symbolsk mål for hans vrede, fordi det, efter Grækenland og Rom, er oprindelsen til alle nutidige republikker. Og det republikanske regime og dets udskejelser skylder kun deres eksistens til Skaberen Gud, som oprejste dem for at omstyrte det monarkiske regime, som han anklagede og fordømte på grund af dets støtte til den pavelige romersk-katolske tro siden begyndelsen af dets etablering i 538. Denne anklage kan læses i Åb 2:20 til 23, hvor Gud kalder den franske revolutions morderiske handling " *den store trængsel* ": " *Men jeg har nogle få ting imod dig: Du tillader kvinden Jesabel, der kalder sig selv profetinde, at lære og forføre mine tjenere til at bedrive utugt og spise afgudsoffer. Jeg gav hende tid til at omvende sig, og hun vil ikke omvende sig fra sin utugt. Se, jeg kaster hende på en seng, og dem, der bedriver ægteskabsbrud med hende, i stor trængsel, medmindre de omvender sig fra deres gerninger. Jeg vil lade hendes børn dø, og alle kirkerne skal kende, at jeg er den, der ransager nyrer og hjerter, og jeg vil belønne hver af jer efter jeres gerninger.* " I dette vers henviser " *kvinden Jesabel* " til den katolske kirke, hvis forfølgelser beordret af dens Inkvisitoriske dommere får Gud til symbolsk at sammenligne det med dronning " *Jesabel* ", den fremmede kvinde gift med den jødiske konge " *Ahab* ", som allerede havde dræbt Guds profeter på profeten Elias' tid ifølge 1 Kongebog 18 og 19. Et andet aspekt af deres lighed vedrører anklagerne mod ofrene ved falske vidner, fordi de katolske præsters vidnesbyrd, der var lige så afskåret fra Gud som " *Astartes præster og Jesabels Baal-folk* " i den gamle pagt, ikke havde nogen værdi for ham. Vidnesbyrden skrevet i Kongebøgerne og Krønikebøgerne beviste jordiske monarkers manglende evne til at yde retfærdighed, der var acceptabel for Gud. Ved slutningen af hver regeringstid understreger Ånden ved at åbenbare sin dom i disse vendinger: " *han gjorde fuldstændig ondt, ligesom hans far havde gjort før ham.* " Og efter denne type regeringsførelse gjorde det republikanske regime endnu mere " *onde* "; og dette af følgende grunde.

Princippet om fransk demokrati giver den samme værdi til hver fransk borgers stemme. Borgernes værdi er dog ikke ensartet, fordi den varierer mellem de to yderpunkter: de højintelligente og de fuldstændig sindssyge. Mellem disse to yderpunkter består hele befolkningen derfor af intelligente væsener og andre, der er mindre intelligente, eller endda næsten dumme. Intelligente væsener analyserer forslagene fra de kandidater, der stiller op til præsident- eller parlamentsvalg. Og i denne blanding af intelligente og dumme stemmer er det opnåede gennemsnit nødvendigvis under det nødvendige og uundværlige intelligensniveau. Flertallet af

vælgerne er i virkeligheden ude af stand til at analysere forslagene og de problemstillinger, der er på spil i valget. Følgelig er denne ret til at stemme, der gives til alle, dødbringende og dømmer på mere eller mindre lang sigt regimet til fiasko, krise, ruin og katastrofe for alle, hvilket fører til dødelig konfrontation. Hvilken chance har dette egalitære princip for at vedtage love, der er gavnlige og retfærdige for alle? Ingen, fordi den valgte leder desuden pålægger sin karakter, sin natur og sin vilje. Hvis mennesket var perfekt, ville det være idealet, men ak, det er oftere end ikke egoistisk og ambitiøst af stolthed, og alle general de Gaulles efterfølgere har det til fælles, at de alle har ofret den langsigtede franske interesse til fordel for den kortsigtede, det vil sige varigheden af deres personlige mandat. Dette bliver tydeligt, når vi ser, hvordan den socialistiske præsident François Mitterrand favoriserede kinesisk og asiatisk import for at give franskmændene indtryk af købekraft, reel i den nærmeste fremtid, men ødelæggende for job på lang sigt i den franske økonomi. Desuden er skabelsen af et forenet Europa udelukkende baseret på dets handelsregler. Blændet af humanistiske værdier fik lederne Frankrig og dets befolkning til at betale prisen for denne konstruktion. Dets job blev flyttet og transporteret til europæiske lande med lav levestandard, successivt Portugal, Polen, Rumænien og Bulgarien. Hvis Europa endte med 27 nationer, skyldes det, at kapitalismen, der driver det, tiltrækker stadig fattigere lande for at udnytte dem. Samtidig er Frankrig blevet fuldstændig afhængig af Kina, som nu har eksklusive rettigheder til produktion af alle slags produkter. Ruinen har derfor flere årsager, men primært den levende Guds forbandelse, som kom til jorden i Jesus Kristus.

Det franske demokrati har denne særegenhed: dets forfatning baserer sine stemmer på to runder. Dette afslører franskmændenes perverse karakter. I modsætning hertil fortæller det guddommelige princip os i Matthæus 5:37: "*Lad jeres ja være ja, og jeres nej være nej, og alt derover er fra det onde.*" Det er derfor "*det onde*", at vi må tilskrive den anden runde, der forvrænger valget. Oprindeligt, under den 3.^{og} 4.^{republik}, tillod den ene runde afstemning udvælgelsen af den kandidat, der kom først, uanset antallet af opnåede stemmer. Men i den 5.^{republik} giver anden runde afstemningen midlerne til, udover støtte, at udtrykke had og afvisning af nationalistiske kandidater; den selvmorderiske stemme, der vil dræbe nationen, bliver således påtvunget. Jeg tilføjer dette spørgsmål: Hvordan kan vi vælge den intelligente person, hvis vælgeren for det meste er dum? Denne dom bekræftes af Gud, da hans udvalgte danner en "*lille flok*", som **alene modtager sand intelligens** fra ham, meget forskellig fra kandidaternes undervisning. Men disse ting er i overensstemmelse med Guds vilje, for hvilken: **folket har de ledere, det fortjener.**

Teknologiske fremskridt inden for informationsteknologi og etableringen af "internettet"-systemet spiller også en vigtig rolle i transformationen af de vestlige økonomier. Mange specialiserede erhverv er blevet mulige for almindelige mennesker takket være deres computere. Imidlertid afhænger befolkningens økonomiske balance af fuld beskæftigelse og en afbalanceret opfyldelse af udbud og efterspørgsel. Ved at udrydde forskellige økonomiske sektorer efter hinanden ødelægger internettets overdrivelser nationernes økonomier gennem en fatal ubalance i beskæftigelsen.

I nyere tid har "internettets" forstærkede rolle givet de intelligente og de tåbelige mulighed for at give deres tanker og meninger om mange emner til kende. Da størstedelen af mennesker er ude af stand til at bedømme mellem godt og ondt, positivt og negativt, bliver onde tanker magtfuldt afsløret og delt af skarer, og nationer vindes således over af ondskab og er ude af stand til at forhindre dets spredning. Ideologier, alle utopiske, støder sammen på "internettet", før de støder sammen, fysisk, på jorden og i luften. Vi må ikke vente eller håbe på nogen løsning eller løsning på disse problemer, som kommer på det tidspunkt, som den levende Gud har valgt for at forberede en stor brand, som ifølge Åb. 9:13 vil udgøre den " *sjette* " advarende straf for hans store vrede, før hans tilbagevenden åbenbares for hans udvalgte i foråret 2030, hvilket vil være den time, hvor den " *syvende trompet* " i Åb. 11:15 vil lyde. Han vil vende tilbage og gøre en ende på oprørernes eksistens og alle deres utopiske drømme, under det himmelske navn Jesus Kristus, Mikael og den Almægtige YaHWéH.

At vide, hvordan man lytter for at forstå

I Frankrig forberedes præsidentvalget med henblik på at vælge den statsoverhoved, der skal vælges i april 2022. Debatterne og udvekslingerne mellem journalister og politiske eksperter gør det muligt at identificere dem blandt dem, der skiller sig ud ved deres evne til at lytte. Oplevelsen er meget lærerig, fordi den samme adfærd vedrører det religiøse emne. I den igangværende valgkampagne tiltrækker en mand, en "ballademager", en mangeårig højreorienteret politisk polemiker og journalist, mediernes interesse på grund af de 17 til 18% i de estimer, som meningsmålingerne giver ham. Denne mand er ikke officielt erklæret præsidentkandidat, men han benytter sig af udgivelsen af sin bog, hvor han præsenterer sin vurdering af situationen i Frankrig, som han anser for at være "mareridtsagtig", overbevist om, at en fremtidig intern borgerkrig vil være den uundgåelige konsekvens af den voksende muslimske befolkning, der bosat sig i Frankrig. Denne holdning modarbejdes logisk af alle, der er orienteret mod humanistisk tankegang og den universalistiske ånd, som repræsenterer næsten alle mediejournalister. De bibelske profetier i Dan. 11:40-45 og Åb. 9:13 bekræfter denne konflikts nærhed. Jeg kan derfor kun genkende en vis visdom og menneskelig intelligens i de ideer, som denne mand spreder. Eric Zemmour fremstår således som et fyrtårn i denne valgkampagne, og de meninger, der udtrykkes om ham og hans ord, er yderst afslørende. Jeg påpeger dem, der ignorerer hans forklaringer, fordi de forbliver døve for alle de præciseringer, han bringer over tid til sine omstridte og misforståede udtalelser. Som robotter blottet for menneskelig intelligens gentager de utrætteligt beskyldninger, som det partiske retssystem, der var gunstigt for den humanistiske lejr, havde støttet og bekræftet. Biasen afsløres i al sin betydning. De holder fast i deres holdning og hører ikke længere fornuftens stemme. Denne adfærd findes blandt størstedelen af journalister, der arbejder i offentlige og private medier. Nogle, der elsker " *behagelige fabler* " (2 Tim. 4:3-4), kritiserer ham, selvom konsekvensen af bedrag er dødbringende, for ikke at præsentere sine løsninger eller et optimistisk og engagerende budskab for at samle folkelig støtte bag sig. Men heldigvis skiller

nogle andre, et par stykker, sig ud ved at vise, at de er i stand til korrekt og ærligt at analysere polemikerens udsagn.

Mennesker opfører sig på samme måde i den civile og religiøse sfære, hvilket er grunden til, at deres adfærd i et civilt valg afslører, hvad de virkelig er. Og jeg bemærker, at Eric Zemmour i sin tale fordømmer de franske herskers afkald på modellen for assimilering af den udlænding, som Frankrig byder velkommen. Subtelt bemærker han i valget om at beholde eller opgive et udenlandsk fornavn et tegn, der afslører falsk tilslutning til det franske folk eller sand tilslutning. Denne bebrejdelse er så meget desto mere berettiget, da denne fejl først blev anvendt i den religiøse sfære. For hvad frafaldne religioner ikke har forstået, er, at Jesus Kristus "assimilerer" i sin model og sine normer alle dem, han frelser og virkelig vil frelse. Når han kalder og engagerer sine apostle, begynder han med at ændre deres navne og instruerer dem derefter: Simon bliver Peter; Saul bliver Paulus, men denne navneændring kan afsløre behovet for en stor forandring, da den første Simon vil blive omvendt efter at have fornægtet Jesus tre gange. Og for den anden, Saul, var det den nidkære leder af forfølgerne af de første kristne. I modsætning til de andre ændrer Johannes ikke sit navn, hvilket afslører en natur, der i sandhed er født af Gud fra fødslen, som hans navn siger: Gud har givet. For Gud og hans intelligente udvalgte er assimilation den nødvendige norm og stemmer overens med dåbsideen, hvorfra den døbtte fremstår som et nyt menneske, der ikke længere tilhører sig selv, fordi han nu tilhører Kristus, som forløste ham. Falsk religion har gjort kristendommen til en simpel etiket klistret på panden af den falsk døbtte, som logisk set er djævelens slaver og vil fortsætte med at tjene ham i et bedragerisk håb om kristen frelse. Det samme gælder for modellen for assimilation af udenlandske immigranter, som er blevet opgivet, og immigranten sameksisterer med den indfødte franskmand, men ønsker ikke at assimilere sig med ham, fordi han ønsker at bevare hele sin oprindelige arv. Således, ligesom på det religiøse område, sameksisterer på det civile område også det gode korn med avnerne, og dette samliv skaber problemer med aggression og nægtelse af at underkaste sig nationale myndigheder; denne krigeriske adfærd er kun optakten til langt mere alvorlige konfrontationer. For Gud, siden Klodvig, frankernes første konge, udgør den franske model det syndige samfund, hvis civile og religiøse adfærd han fordømmer. Indtil sin nært forestående ødelæggelse vil Frankrig have haft denne afslørende rolle for ham. Derfor skal de bebrejdelser, som Eric Zemmour fremfører, lyttes til og høres, som det er tilfældet med det profetiske ord ifølge Åb 1:3: "*Salig er den, der læser, og de, der hører profetiens ord, og som bevarer det, der er skrevet i den! For tiden er nær.*" Dette vers viser forbindelsen mellem de successive stadier, der fører sjælen mod den praksis, som Gud velsigner. Alt begynder med at læse "*salig er den, der læser*" eller forståelse af et individ. Den anden fase er overlevering: "*dem, der hører*" eller mængden af dem, der forstår det overførte budskab. Og den tredje, "*og som bevarer*", betegner muligheden for at omsætte normen for det overførte budskab i konkret praksis.

Derfor fremhæver det sin fordel, fordi det åndelige menneske trækker på åndelige budskaber selv i en civil valgssituation. For livet er en helhed, der

omfatter det civile og det religiøse, og gennem sin adfærd reproducerer mennesket sin dybeste natur på begge områder ligeligt.

Siden sin opstandelse har Jesus Kristus udvalgt sine udvalgte, som kan sammenlignes med mængder af mennesker, der forbereder sig på at emigrere til et fremmed land, som er Himmeriget. Nu kræver dette lands Herre og Konge en påklædningskode, som han har gjort obligatorisk; han kalder den: "*bryllupsklædningen*". Under dette udtryk opsummerer Gud standarden for hans karakter åbenbaret i Jesus Kristus og foran ham, den som er blevet åbenbaret gennem hans gerninger udført siden skabelsen af den jordiske verden. For retfærdighedens og kærlighedens Gud præsenterede sig for kærlighedens og retfærdighedens Gud. Falske kristne ser kun Gud i kærlighedens aspekt på grund af den svaghed, som Jesus Kristus bar i menneskelig kød og blod. De har ikke forstået, at den magtfulde Mikael under sin tid på jorden **frivilligt havde givet afkald** på ikke at bruge sin guddommelige almagt. Alligevel kunne Jesus når som helst have genoptaget sin guddommelige fremtræden, præcis som den var, herligt og frygteligt, og skræmte hebræerne fra toppen af Sinaibjerget, forvandlet til en brændende, rygende ovn.

Jeg priser og takker Herren Jesus Kristus, som tillader mig at identificere guddommelige lektioner i denne valgmæssige kontekst, fordi assimilation er grundlaget for bibelsk lære, da den udtrykkes i Første Mosebog, hvor Gud siger til mennesket i 1 Mos 2:24: "*Derfor skal en mand forlade sin far og sin mor og holde sig til sin hustru, og de skal blive ét kød*". " For at lykkes i sin nye forening med sin hustru, skal manden give afkald på sin status som søn for at blive sin hustrus mand; og samtidig skal hans forældre gå med til at miste deres privilegerede status som forældre for at fremme deres søns transformation og tilpasning til sin nye situation. Abram, der blev født i en hedensk atmosfære i Ur i Kaldæa, blev inviteret til at forlade sin jordiske fars hus for at assimilere sig til den himmelske livsstandard, han ville modtage fra Gud. Man kan således forstå, at Gud er interesseret i alle områder af den menneskelige eksistens. Det er ikke ham, men den ateistiske menneskehed, der har valgt at adskille civile undersåtter fra religiøse undersåtter. For Gud ejer begge dele, idet han er deres Skaber. Og som sådan dømmer han guddommeligt begge. Der er derfor ingen grund til at bedømme civiliseret adfærd anderledes end religiøs adfærd. Og behovet for assimilation fremgår af dette princip, som Jesus Kristus åbenbarede: "*Ingen kan tjene* (jeg specificerer: korrekt, i den grad at tilfredsstille dem) *to herrer*"; to kvinder, to nationaliteter, to modsatrettede religiøse eller politiske tilhørsforhold.

Lad os nu anvende disse erfaringer på civiliseret adfærd.

Det er endnu ikke et spørgsmål om at godkende eller misbillige Eric Zemmours bemærkninger, men snarere om at forstå, hvad mennesket, det andet end os selv, ønsker at fortælle os. De, der forstår, kan så positionere sig for eller imod, men også her må det intelligente menneske fastslå forskellen mellem den mulige forklaring og hvad den, der lytter, ønsker. Livet giver ikke mennesker, hvad de ønsker sig, men den uønskede verdenskrig vil ikke desto mindre være uundgåelig, fordi Gud har programmeret den til at finde sted før 2030.

I sin tale fordømmer Eric Zemmour faren ved islam, og han har ret, fordi denne religion **først opstod i slutningen af det** ^{6.} århundrede . **at straffe** synderne

i den falske pavelige katolske kristne religion, der på sin side blev etableret i 538 i det samme 6. ^{århundrede}. Fredelige muslimer forsvarer ideen om, at islam er en kærlighedens religion; hvilket de krigeriske handlinger, der ledes af dens grundlægger Muhammed, modsiger. Den eneste religion, der er baseret på kærlighed, er den, hvis fundament er Jesus Kristus, som af kærlighed til sine udvalgte gav sit liv og udgød sit blod, idet han i Johannes 10:17-18 specificerede: "*Faderen elsker mig, fordi jeg sætter mit liv til for at tage det igen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen. Dette er den befaling, jeg modtog fra min Fader.*" Hans opstandelse, der blev synlig efter den tredje dag, var bevis på dette. **Alene** den kristne tro har mening, fordi den opfylder et guddommeligt projekt, der er profeteret i Bibelen, hvorigennem **den sande og eneste** Skabergud gjorde sig kendt for menneskene gennem Moses' skrifter, den hebraiske fader til det jødiske folk, 3500 år før vores tid.

Humanister forstår ikke, hvorfor Eric Zemmour fordømmer faren ved islam, fordi de kun ser islam gennem det fredelige aspekt, som flertallet af franske muslimer udviser. Muslimernes adfærd er identisk med de vestlige kristnes. Desuden er vantrø i Frankrig blevet flertallet, og restens falske tro danner hos fredelige muslimer en overvældende humanistisk tankegang, der kun ønsker at leve i fred, side om side. Ak for dem er skaberguden meget levende og aktiv i sin almagt, og hans plan for dem, der ignorerer eller foragter ham, påtvinger sig alle på en uundgåelig måde. For nylig har humanister, for at skelne mellem fredeligt og krigerisk, kaldt krigerisk islam for "islamisme". Jeg vil derfor tilføje til de faste og overbeviste påstande, som Eric Zemmour fremlægger, et argument, der gør fredelig islam til en fare for franskmændene. Tilstedeværelsen af fredelige muslimer i Frankrig gør "islamister" indgriben nødvendig, da de skal komme for at "rette op" på deres muslimske trosfællers vantrø adfærd. For en "islamist" er den fredelige muslim den første, der konverterer. Hvad angår de ikke-troende, betragter de dem som "hunde" og behandler dem som sådan. Således, uanset hvor en muslim befinder sig, skal islamisten gå derhen og handle for at omvende den vantrø. Dette behager ikke humanisterne, men dem, de kalder "islamister", er i virkeligheden de retskafne og lydige tjenere, da de kun ønsker at adlyde de krigerske direktiver, som Muhammed lærte og praktiserede. Problemet er derfor Koranens eksistens og dens aggressive lære. Hvis muslimer fordømmer vold og religiøs intolerance, demonstrerer de mod Koranen, som opmuntrer til og befaler disse ting. Lad dem også fordømme forbuddet mod at skifte religion, som islam forsvarer, selv i et frit land, hvis mottoer er "frihed, lighed, broderskab"; et smukt motto, der faktisk kun forbliver et smukt utopisk motto. Disse mange modsætninger er roden til den manglende assimilering af Koranens religion og til de sammenstød, der kun kan tage til. Og aggression forekommer kun med Skabergudens samtykke og vilje, som åbent gør krav på den ved at inspirere disse ord citeret i Amos 3:6: "*Blæses der i en horn i en by, uden at folket frygter? Rammer ulykke en by, uden at YaHWéH er ophavsmanden?*" Åndelig dom tillader mig at identificere lignende situationer i den historiske udvikling, der er åbenbaret i Bibelen. Det, Frankrig, Europa og hele verden er ved at opleve, er kun den ultimative anvendelse af de straffende handlinger, der er organiseret af

Skaberguden, menneskehedens store dommer og de himmelske engle. Efter syndfloden, som kom i 1656 efter Adam og Evas synd, ramte Gud Egypten for at befri og danne nationen Israel. Mellem 605 og 586 opfordrede han det kaldæiske folk til at straffe Israels utroskab. Derefter, i år 70 e.Kr., opfordrede han romerne til at straffe og ødelægge nationen Israel på grund af dens afvisning af Messias Jesus. I vores tid, efter Nazityskland og dens rasende "fører", Adolf Hitlers, morderiske handlinger; Til gengæld bliver islamismen pisk og straffens sabel, et udtryk for guddommelig vrede. Islam er ikke frelsens religion, men straffens; sabelt optræder på dens flag. Frelse er udelukkende knyttet til Kristus Jesus og hans jordiske forsoningstjeneste, og det er ham, der, idet han ser sig selv forrådt og hånet, sender den fanatiske islamiske religiøse vrede mod Vesten og derefter den hævngherrige, ondskabsfulde og opportunistiske russiske vrede. For gennem hele sin historie og indtil nyere tid har Frankrigs og deres europæiske allieredes ledere truffet vanskelige valg over for magtfulde og overbevæbnede potentielle fjender.

For at vende tilbage til det nuværende valg, ved jeg ikke, om Eric Zemmour i sidste ende vil forpligte sig til præsidentvalget. Men hans rolle er allerede, for Gud, en whistleblower, fordi menneskeheden, truet med døden, måtte advares; den individuelle intelligens hos hver enkelt er inviteret til at frembringe sin intelligensfrugt. Og disse ord citeret i Dan. 12:10 får derefter deres fulde betydning: "*Mange skal blive rensset, gjort hvide og lutret; de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå, men de, der har forstand, skal forstå.*"

Valget af polemikeren eller ej er ikke længere emnet, for nu er terningen kastet. Forstå hermed, at den etablerede situation er uoprettelig, da den frygtede skade allerede er sket. Hvad er denne skade? Det er umuligheden af at danne et flertal i Frankrig, der er optaget af at forsvare den. Fordi i løbet af de 40 år med blindhed blandt politiske ledere har den store udskiftning, som Eric Zemmour annoncerede, allerede fundet sted. Frankrig består i dag af en blanding af personer **med dobbelt statsborgerskab** fra Italien, Spanien, Portugal, Tyskland, England osv., der deler denne refleksion fra den nuværende justitsminister Dupont-Morettis mund mellem de to runder af valget i 2017: "Hvordan forventer du, at jeg, der har **dobbelt statsborgerskab**, skal stemme på Front National? (nu Rally National)." Legitimeret dobbelt statsborgerskab vender sig således mod dem, der gjorde det legalt. De ignorerede visdommen hos den inkarnerede Gud, Jesus Kristus, som erklærede i Matthæus 6:24: "*Ingen kan tjene to herrer. For enten vil han hade den ene og elske den anden, eller han vil være hengiven til den ene og foragte den anden. I kan ikke tjene Gud og Mammon.*"; ikke mere end den sande Gud og Allah i islam, som før Muhammed udpegede måneguden, den hedenske Astarte fra Bibelen. Den virkelige fare er derfor ikke kun islam, men også modtagelsen af udlændinge fra Europa og verden, som nationaliserede ved deres stemme gør det umuligt at forsvare franske nationale interesser. Vi befinder os i Frankrig i denne paradoksale situation, hvor den mest franske af franskmændene, den der bekymrer sig om Frankrigs overlevelse, er denne Eric Zemmour, der hævder sin berberiske oprindelse.

Dette andet vers fra Bibelen, citeret i Jer. 17:5, afslører et virkeligt onde i vores århundrede, styret af intellektuelles tanker: " *Så siger Herren: Forbandet være den mand, der stoler på mennesker, som gør kød til sin arm, og hvis hjerte vender sig bort fra Herren!*" » I medieudvekslinger refererer samtalepartnere ofte til forfattere, der traditionelt er blevet berømte gennem de republikanske valg, der blev truffet i løbet af fransk historie. Og netop i Frankrig har det republikanske regime, gennem sin erobring af frihed, favoriseret en mangfoldiggørelse af udtryk for de forskellige betydninger af tanker. Vi refererer til de forfattere, der kaldes "oplysningstiden", hvoraf den første var den geneverske Voltaire. Men uanset en mands tanke og mening, forbliver det kun hans egen opfattelse af en model. Hvorfor skal en mands tanke blive en almindelig tanke, der påtvinges som model? Fordi manglen på intelligens, der deles af det overvældende flertal af mennesker, betyder, at denne folkelige masse skal styres og undervises. Mennesket ved ikke længere, hvordan det skal reflektere og dømme selv, og det finder i gruppen den styrke, der skaber enhed. I denne vision af menneskelivet har menneskeheden mistet synet på den sande "menneskets ret"; den, som Gud giver individuelt "til mennesker"; den ret til selv at beslutte, om de vil godkende eller modsætte sig, baseret på en strengt personlig analyse af de emner, der studeres. Denne personlige mening må træffe sit valg mellem de ting, der præsenterer sig for vores refleksion, og hvad mennesket finder på sin vej? Menneskelige tanker og guddommelige tanker, der **udelukkende åbenbares** af Bibelen. Uden Bibelen kan alting legitimeres af mennesket, men denne legitimering forsvinder, når standarden for godt og ondt **klart** angives og defineres af Gud. Sådan får dette vers fra Jer. 17:5 sin fulde betydning. Gud " *forbander den mand* ", der tager menneskelige forfatteres tanker som forbillede og dermed foragter den guddommelige standard, der er indskrevet i Bibelen, Guds ord skrevet på skriftruller, der er blevet til bøger.

^{republikks} regime, er ved at forsvinde og erstattes af generationer født efter nordafrikanske arbejderes ankomst til Frankrig, det vil sige efter 1976, datoen for familiesammenføring, der blev legaliseret. Denne generation voksede op med den kultur, der kom fra det multietniske samfund i USA, bestående af skruppelløse eventyrere fra alle jordens folkeslag, som model. For det er dér, at denne samfundsmodel af Babels type blev født og udviklet. Denne nye oplevelse er karakteriseret ved en volds- og mordrate af den højeste kvalitet og ved smertefulde demonstrationer af dens uretfærdigheder. Bemærk, at Gud selv fordømte denne model ved at adskille de mænd, der var forenet af forskellige sprog, i det historiske Babels tid efter syndfloden. Desuden, for at indføre denne samfundsmodel, der var fordømt af Gud, udslettede de amerikanske pionerer, der kom fra Europa og verden, næsten den oprindelige indbygger for at erstatte ham. Det er derfor i det amerikanske eksempel, at det moderne Europa har fundet sin model, der nu på sin jord favoriserer denne praksis med at erstatte befolkninger, erstatte arbejdere, erstatte familieforetagender med virksomhedsforetagender, der beriger aktionærer spredt over hele jorden, til skade for den lokale nation og dens arbejdere. Skabelsen af Det Forenede Europa er i sig selv en efterligning af den amerikanske model: USA. Disse USA er i færd med global erobring, og den første af deres erobring er Europa, som har forladt sin model for frie og uafhængige

nationer og har adopteret normerne i amerikansk kultur, dens musikalske mode, dens ord og udtryk. Fransk, tidligere diplomatiets sprog, er blevet erstattet af engelsk. Bemærk, at denne succes for Gud er rejselsen af et Babelstårn, hvor engelsk er det nye internationale sprog. Endnu en gang, og denne gang på trods af fremmedsprog, kommer mennesker sammen med det formål at undslippe den levestandard, som Gud har sat. Men hvad den oprørske mand ikke har forudset, er den endelige konsekvens af disse sameksistenser af modsatrettede kulturer og religioner. Den store forsamling bærer i sig, som en simpel konsekvens, sin fremtidige straf. De krigeriske islams aggressioner, der udføres i de vestlige samfund, bekræfter dette, og de er kun den dystre optakt til en massiv ødelæggelse, der forberedes i den straffende opfyldelse, som Gud ønsker og profeterer. Således vil skaberguden straffe denne sidste form for Babelstårnet, og hans straf vil denne gang have definitive konsekvenser, fordi de er dødbringende. Dette er dog kun den første del af denne straf, der griber ind for at sætte en stopper for nationernes tid. Den kommende tredje atomkrig vil faktisk sætte en stopper for de nationale systemer, vi kender i øjeblikket. Den annoncerede planetariske ødelæggelse vil kun efterlade " *overlevende* " spredt over hele jorden. Ude af stand til at genoplive de gamle nationer, vil disse overlevende ikke desto mindre omgruppere sig på global skala under USA's ledelse og dermed danne en ny stat, en ny stjerne, der repræsenterer resten af verden for dens stjernespækkede banner. Disse overlevende vil delvist være Kristi udvalgte, og resten oprørere, som Åb. 9:21 beskriver på disse måder: " *Resten af mennesker, som ikke blev dræbt af disse plager, omvendte sig ikke fra deres hænders gerninger, så de ikke tilbød demoner og afguder af guld, sølv, messing, sten og træ, som ikke kan se eller høre eller gå; og de omvendte sig ikke fra deres mord eller deres trolddom eller deres utugt eller deres tyverier.* "

Når jeg læser disse ting, kan jeg drage den konklusion, at den forestående krigeriske ødelæggelse ikke kommer for at forandre mennesker; dens eneste formål er derfor at give den oprørske menneskehed en højtidelig sidste advarsel fra Gud til oprørske mennesker; hvilket retfærdiggør dens symbol med den " 6. *trompet* " i Åbenbaringen 9:13. Jeg benytter lejligheden til at minde om, at den romersk-katolske søndag , som har arvet fra Konstantin I siden 7. marts 321, som et tegn på den oprørske holdning, er årsagen til de successive straffe, der symboliseres af de fem foregående " *trompeter* " . Advarslen antyder den kommende endnu større straf: den sidste. Den vil komme med opfyldelsen af den " 7. *trompet* " , som symboliserer Kristi genkomst og denne gang vil udrydde mennesket fra jordens overflade. For den sejrende Kristus Gud vil, idet han tager sine udvalgte til sit himmelske rige for et midlertidigt ophold på tusind år, gøre den øde jord i samme tid til djævelens fængsel, isoleret midt i de ruiner, som hans ondskab vil have forårsaget.

I 2020, forandret af teknologiske fremskridt, er menneskeheden ens fra den ene ende af verden til den anden. Mediernes rolle er blevet altoverskyggende. Overalt, når folk vender hjem, udsættes de for den reklamebombardement, der vender tilbage hvert 20. til 25. minut på private tv- eller radiokanaler. Denne hjernevask pålægges for at finansiere de udbudte programmer, og nogle af disse kanaler, der er specialiseret i nyheder, organiserer debatter, hvor stolte væsener,

ivrige efter berømmelse, kommer for at udtrykke deres dom over de forskellige fakta i nyhederne. Denne type program leder lytteren mod svar, der erstatter deres egne. Alt gøres for at rive mennesket væk fra dets personlige meninger. Jeg bemærker, at de udtrykte meninger fundamentalt er knyttet til den enkeltes politiske orientering. Vi kan også forstå, hvordan disse debatter er uden reel interesse, og at de eneste grunde til deres eksistens er nogles stolthed og andres grådighed.

Valgtider vækker **kun** falske håb i menneskers hjerter og sind, fordi perfektion ikke er menneskelig eller jordisk, da Gud forbandede jorden og dens beboere efter Adam og Evas synd. Jeg har den fordel frem for mange, at jeg har forstået Guds plan, der fordømte de oprørske væseners planer, og sammen med mig inviterer jeg dig til at befri dig selv fra falske menneskelige jordiske håb. Gud bestemte det selv, han vil have det sidste ord, og hans udvalgte vil gå på de oprøreres kroppe, der er blevet til " *støv* ".

Før denne tid afsløres menneskelig ufuldkommenhed i dens ekstreme karakteristika, hvad enten det er i ekstremisme; højrefløjens og venstrefløjens, eller konservatives og innovatorers, liberales og socialisters, rige og fattige eller mindre rige. I de østlige lande, hvor kommunismen udviklede sig, manglede den kun Jesu Kristi guddommelige Ånd for at ligne den første kirke bestående af hans apostle og disciple. Men det perfekte forbillede, elsket og godkendt af Gud, går endnu længere i selvfornektelse, da herren skal gøre sig selv til alles og sine tjeneres tjener; i spørgsmål om lighed besejres det republikanske koncept og antager billedet af typisk uretfærdighed. Guddommelig visdom lærer os at gå en smal linje midt i disse ekstremistiske valg. Den vise mand bevarer fra højre og venstre de ting, der er lige under den levende Guds blik. Og dette valg, som er karakteriseret ved sin snæverhed, antager karakteristikken af den smalle religiøse vej, som Jesus i Bibelen lærte dem, der ønsker at følge ham. Godt og ret findes ikke i ekstremistiske holdninger, men ondt, defineret af Gud, findes i begge. Og da " *bogstaven slår ihjel* " uden Guds Ånd, har den udvalgte brug for at lade sig lede i sine domme af Ånden, som er Kristi Jesu guddommelige Ånd. I Thess. 5:19-22 siger Ånden til os: " *Udsluk ikke Ånden.* " *Foragt ikke profetier, men prøv alt; hold fast ved det gode; afhold dig fra alt ondt.* » Men hav ingen illusioner, uden Jesu Kristi hjælp er det umuligt at sætte disse ting i praksis, ifølge hvad han sagde i Johannes 15:5: " *Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, bærer megen frugt, **for uden mig kan I intet gøre.*** " Det betyder, at med ham viger grænsen for det umulige tilbage, og alt, hvad Gud finder godt, kan blive muligt for et menneske, da " *intet er umuligt for Gud* " ifølge Lukas 1:37; Gud, som tilbyder ham sin uundværlige hjælp i Jesus Kristus.

" De, i hvem Jesus ikke bor ", stråler med glansen af deres uintelligens på grund af deres uvidenhed om det religiøse emne. Jeg bemærkede blændende beviser på dette i radio- og tv-kanalerne. En fredelig muslim protesterede mod sin tilknytning til kriger-islam, fordi han hævdede at være rodfæstet i Koranen. Hverken værten eller hans gæst, en filosof, kunne finde det svar, der burde have været præsenteret for ham. Det var forfærdeligt, fordi svaret var enkelt. De skulle blot påpege over for den unge muslim, at Koranens dom hviler på det historiske vidnesbyrd om de værker, der blev udført af dens forfatter: Muhammed og hans

omvender-sværd; som kun gik forud for omvendelsernes sværd, som Karl den Store udførte til ære for det romerske pavedømme. Hvor er så denne kærlighedens religion, som denne unge mand tilskriver Koranen? Hverken i dens tekst eller hos dens forfatter, som historien vidner om. Dette eksempel fremhæver konsekvensen af den foragt for det religiøse emne fra den oprindelige franske befolkning, som gradvist blev vundet over af agnosticisme og ateisme. For hvor Gud ikke længere eksisterer, mister ordet religion sin betydning. Og når de konfronteres med religionens tilbagevenden, bliver ateistiske intellektuelle pludselig tavse som karper. For dem var religion blevet og forbliver dette "folkets opium", som nogle mennesker ifølge dem er blevet afhængige af. Og ikke-troende støtter dem, ligesom de støtter og legitimerer brugen af rigtige stoffer, som i fredstid dræber mere end religion. Faktisk kan man kun beklage det, men den officielle repræsentation af religion har altid været tilsidesat og vildledende. For det første mistede den jødiske religion, kilden og grundmodellen, sin guddommelige akkreditering til fordel for den spirende apostoliske kristendom. Beordret af den romerske kejser Konstantin I' førte opgivelsen af sabbatten den 7. marts 321 Gud til i 538 at placere denne kristne tro under de romerske pavers barske og despotiske herredømme, hvis djævelske natur blev åbenbaret af reformationen, som Gud frembragte fra 1170, og bekræftet af Daniels og Johannes' Åbenbarings bibelske profetier. I 1863 fordømte Syvendedags Adventismen den romersk-katolske søndagsforbandelse og dermed også forbandelsen fra de protestanter, der praktiserer den, som en arv fra den romersk-katolske kirke. Denne forbandelse stammer fra ikrafttrædelsen af dekretet i Daniel 8:14 i foråret 1843. Men den er ikke slut, for Syvendedags Adventistkirken, der blev testet mellem 1991 og 1994 af de profetiske lys, der var tilgængelige på det tidspunkt, og forklaret i dette værk, blev "*opkastet*" af Jesus Kristus. Vi måler derefter vigtigheden af den profetiske åbenbaring, som Gud har forberedt for at oplyse sine udvalgte indtil verdens ende. Uden den bliver det **umuligt** at reagere positivt på hans specifikke krav og forventninger i hver æra. Jeg vil også gerne her minde om disse vers, som Ånden rettede til alle sine tjenere; dem fra den første og sidste æra af det kristne liv, i 2 Peter 1:19-21: "*Og vi har det profetiske ord desto mere **fast, som I gør vel i at give agt på** som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr, og morgenstjernen opstår i jeres hjerter. I skal først og fremmest vide dette, at ingen profeti i Skriften kan tydes af egen fortolkning; for profetien er aldrig fremkommet ved et menneskes vilje, men hellige Guds mennesker talte, drevet af Helligånden.*"

"*Profeti er for de troende*," sagde Paulus i 1 Kor 14:22. Den er derfor for et meget lille mindretal spredt blandt menneskenes skarer. I Vesten accepterer mennesker, der er blevet vantro eller ikke-troende, religion, så længe den ikke forfølger mennesker. Sådan forbliver religioner, der er forbandet af Gud, legitimeret af mennesker, der ikke forstår, at den guddommelige forbandelse rammer troende og religioner, der skader ham **ved at være ulydige mod hans love**. Og ved at hævde at være hans tilhængere i denne ulydighed, forvrænger de hans fuldkommen retfærdige, kærlige natur og tilskriver ham deres uretfærdighedsmodel. Tidligere eller fremtidige forfølgelser er konsekvenser af, ikke årsagen til, den guddommelige forbandelse. Vi kan også forstå, at selvom den ikke længere forfølger, har den pavelige romersk-katolske kirke forblevet i sin

gudforbandede siden dens oprettelse i 538. Bemærk, at denne afgudsdyrkende kirke ikke frivilligt valgte at ophøre med at forfølge. De franske revolutionære pålagde den at ophøre med forfølgelserne siden 1792. Siden da er de forskellige erklæringer om anger og offentlige anmodninger om tilgivelse fra de sidste paver værdiløse for Gud og har intet andet formål end at forføre og bedrage den vestlige menneskehed, som er blevet udelukkende "humanistisk". Bemærk også, at dens økumeniske alliance forsoner den med dens fjender og religiøse modstandere fra fortiden: protestanterne. Men denne bedrageriske og bedrageriske officielle forsoning har kun til formål at kvæle dem, slavebinde dem og hæve dens personlige prestige. Desuden er denne forsamling først blevet mulig siden 1843, den dato, hvor den protestantiske tro til gengæld blev afvist og fordømt af Gud. Og efter protestanterne i 1995 sluttede syvendedagsadventisterne sig til den frafaldne økumeniske forsamling og bekræftede dermed deres opkastning af Jesus Kristus efter den trosprøve, der blev vækket af Ånden mellem 1991 og 1994 i Frankrig, i Valence sur Rhône. Der er derfor en tid til **frivilligt at frembringe** den sande frugt af omvendelse; efter denne gunstige tid er det for sent at gøre **kollektivt krav** på Guds nåde; **individuel** vil tilbuddet først ophøre med afslutningen af tiden for kollektiv og individuel nåde. Således vil den sande kristne tro fra apostlene og indtil Kristi herlige genkomst aldrig være ophørt med at være denne "smalle vej", som "få finder", præsenteret af Jesus Kristus for sine udvalgte, forløst ved hans blod, så de følger ham efter og bag ham.

I forbindelse med sine erobringer af menneskelige sjæle, efter at have sat religioner, kongeriger, nationer, folk og mænd op mod hinanden, endte synden af stolthed og egoisme med at skabe kvindelige ligaer mod mandlige mennesker. Ingen kan benægte, at kvinder har lidt uretfærdig vold fra den dominerende mandlige menneskehed, som har påtvunget kvinder gennem sin overlegne fysiske styrke, sin vilje og sine ideer. Men i erkendelse af denne fejl, der kan tilskrives mænd, var det nødvendigt at tilføje et kvindeligt oprør, hvis frugt bryder princippet om at leve sammen mellem mand og kvinde? Hvem skal dette oprør tilskrives? Kvinder fri for al pligt over for Gud. Således er denne kvindelige protest blot den seneste frugt skabt af menneskelig synd. Og dens konsekvenser er ødelæggende, fordi de for Gud markerer nødvendigheden af at stoppe forlængelsen af livet på jorden. Menneskeparret er blevet skabt af Gud med dette ene formål, som udgør forplantningen af arten, seks tusind år eller næsten før vores tid.

De begåede fejl bliver først tydelige med tiden, hvilket bidrager til deres konsekvenser. Således er situationen etableret i 1962 ikke længere den samme som i 2021. De algeriske krigere, eller "harkis", At den blev modtaget med forbehold af det franske folk, der kun så ulemperne ved den algeriske krig, gav i begyndelsen ikke umiddelbart problemer. Mange af dem stræbte kun efter at blive assimileret og anerkendt som Frankrigs sønner, der havde etableret sig i Algeriet siden 1830. Ingen havde dog bemærket, at religionen i Algeriet allerede havde fået den kristne tro og den muslimske tro til at sameksistere uden at blande sig, den ene på den ene side, den anden på den anden side. Landbefolkningen oplevede den franske tilstedeværelse som en illegitim besættelse på 128 år på tidspunktet for begyndelsen af fjendtlighederne, der blev ledet af FLN-gruppen,

Front National de Liberation. Franskmændenes virkelige fejl over for Frankrig var at byde velkommen på fransk jord, efter 1962, datoen for aftalerne underskrevet i Evian mellem Frankrig og FLN, algeriske statsborgere, der stadig var fulde af had mod Frankrig, som emigrerede udelukkende på grund af den økonomiske fiasko i den nye stat, det frie og uafhængige Algeriet. Konsekvensen viste sig i 1995 med angrebene fra GIA, den algeriske islamiske gruppe, begået på fransk jord. Siden da har kald, der favoriserer hellig krig, Jihad, været oprindelsen til grupperne Al-Qaeda og Daesh. Gennem sin manglende interesse og foragt for det religiøse emne blev Frankrig vuggen for den muslimske opvågning, der blev rejst i Iran af Ayatollah Khomeini, som havde forberedt den på fransk jord fra Neauphle-le-Château, hvor han boede. Frankrig er derfor stadig denne universelle revolutionære yngleplads, tro mod sit image og sin revolutionære erfaring, der førte det mod national ateisme i 1792. For det er tiden kommet til at betale prisen for sine fejlvurderinger meget dyrt. Et intelligent mindretals glimt af klarhed forekommer mig ikke i stand til at opnå støtte fra de uvidende masser. Og dette forklarer, hvorfor Frankrig vil lide den triste skæbne, som Gud forbereder for det, og som han profeterer ved at betegne dets hovedstad Paris med det symbolske navn " *Sodoma* ", hvis frygtelige ende åbenbares i Bibelen, ramt af Gud af en regn af brændende svovlsten.

Republikkens blinde og dumme accept af dobbelt statsborgerskab, afskåret fra Gud, sætter Frankrigs leder i en uløselig situation. Han skal nu holde en tale imod den islamiske stat, der er imod Frankrig, mens repræsentanter for denne oprindelige fjende er blevet dens borgere, anerkendt af deres tilstedeværelse på dens egen jord. Problemet, der stilles til Frankrigs præsident, er følgende: hvordan skal man reagere på en krigstrussel, før den erklæres og rent faktisk indledes? Og spørgsmålet stilles til en mand, der går ind for humanismen. Pacifisme kan kun ændre sig, når den tvinges til det af den situation, der pålægges den. Det er da, at det "humanistiske" menneske forvandles til et blodtørstigt vilddyr for at gengælde slag for slag til aggressoren.

I dyrelivet ved selv det mindste insekt, hvordan det skal identificere en trussel, der vil tage dets liv; dette er i navnet på dets selvopholdelsesinstinkt. Jeg bemærker, at dette selvopholdelsesinstinkt ikke længere fungerer hos menneskearten; mennesket er blevet mere blindt og ubevidst end et insekt. Da det er blevet ude af stand til at identificere den fare, der truer det, kan det kun bukke under for den.

Mand og kvinde

Foragt for den guddommelige orden i denne sag er ansvarlig for de store afvigelser, der er observeret i denne valgperiode. For fra de engelske "suffragetter" i 1900-tallet til 2021, og snart 2022 i denne oktober måned, tæt på den jødiske helligdag "Forsoningsdagen", er feminismen blevet en politisk og social protestkraft, i sit ekstreme udtryk og i samme æra søger LGBT-ligaernes længe kontrollerede tænkning, i sin nye sans for mental perversion, at undertrykke mandlig dominans, at overgå den og etablere æraen med kønsvalg. Den Store Krig og dens massive ødelæggelse vil omgående sætte en stopper for disse udskejelser,

men vi er vidne til demonstrationen af frugten af den umættelige frihed, som Gud tilbød det moderne menneske, den længste periode med universel fred i hele menneskehedens historie.

For dem, der søger en plads sammen med Jesus Kristus, i hans rige, i starten himmelsk, er en tilbagevenden til de bibelske grundprincipper, som Gud har foreskrevet, afgørende. Jeg må også minde jer om, at Gud først skabte mennesket i sin "mandlige" version af manden. Derefter skabte han, med et dobbelt formål, profetisk og produktivt, en kvinde fra manden for at give ham en "*hjælper*". Allerede dette udtryk "*hjælper*" placerer hende på andenpladsen. Efter at Eva var ulydig mod Guds befaling om ikke at spise frugten fra det eneste forbudte træ, og Adam, af kærlighed til Eva, spiste noget af frugten til gengæld, afsagde Gud sin dom, og han talte disse ord i 1 Mos 3:16: "*Og til kvinden sagde han: Jeg vil gøre din fødselsangst meget større, og med smerte skal du føde børn, og din mand skal have din begær, og han skal herske over dig*". Denne feminine status er indgraveret i sten for menneskehedens evighed på jorden. Men før du hyler imod denne underlegne status, o kvinde, så hør den betydning, Gud giver denne hersker. For den erklærede status har kun betydning for dem, der tilhører den, det vil sige væsener, der er født på ny efter Jesu Kristi forbillede. Derfor udviklede Paulus, inspireret af Ånden, dette emne i Ef 5:32, og han sammenligner manden med Jesus Kristus og kvinden med Kirken, hans hjertes udvalgte.

" I hustruer, underordn jer jeres egne mænd, som det var Herren. "

" For manden er hustruens hoved, ligesom Kristus er kirkens hoved, sit legeme, og han er dens frelser. " »

" Ligesom kirken underordner sig Kristus, således skal hustruer underordne sig deres mænd i alle ting. "

" Mænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den. "

" for at han kunne hellige hende ved vandbadet, efter at have renset hende med ordet, "

" for at fremstille det for ham i herlighed, uden plet eller rynke eller noget sådant, men helligt og uden lyde. »

" Mændene skal derfor elske deres hustruer som deres egne legemer. Den, der elsker sin hustru, elsker sig selv. "

" For ingen har nogensinde hadet sit eget kød, men han nærer og plejer det, ligesom Kristus gør med kirken, »

" fordi vi er lemmer på hans legeme . "

" Derfor skal en mand forlade sin far og mor og holde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød. " »

" Dette er et stort mysterium; jeg siger dette i forbindelse med Kristus og kirken. " »

" Endelig skal hver af jer elske sin hustru som sig selv, og hustruen skal vise respekt for sin mand. "

Den, der talte i Første Mosebog i al sin guddommelige magt, placerede sine forklaringer i apostlen Paulus' tanker for at åbenbare for os, hvad den dominans, der gives til manden, indebærer. Men jeg gentager, dette er et guddommeligt ideal, der tilbydes menneskeheden. For for at fuldføre og lykkes

med dette storslåede projekt er der behov for en mand i Jesu Kristi billede og en kvinde i hans udvalgte billede. Den kærlighed, der fremkaldes, er den, der elsker til døden; ofringen af sit liv for den elskede.

Hvad med jordiske par? Der er mange årsager til ægteskab, og selv når kærlighed spiller en rolle, skal den stadig deles ligeligt. Mange mennesker skynder sig ind i ægteskabet af frygt for at være alene; som gamle ungarle eller gamle jomfruer. Andre er afhængige af meget jordiske interesser: penge, forretning, berømmelse. Af alle disse grunde, og dem jeg glemmer, er et vellykket ægteskab en vare, der er blevet lige så sjælden som guld eller olie. Hvad kan et Guds barn gøre i tilfælde af et samliv, der mislykkes? Den ægtefælle, der opfører sig dårligt, handler under Guds blik, mand eller kvinde, skal aflægge regnskab over for sin Skaber. Paulus glemmer ikke denne risiko, da han siger i 1 Kor 7:28: "*Hvis I gifter jer, har I ikke syndet; og hvis en jomfru gifter sig, har hun ikke syndet; **men disse mennesker vil have trængsler i kødet** , og jeg vil gerne skåne jer for dem.*" Ifølge Paulus er problemet ikke nyt, men lige så gammelt som verden. Gud har dog prioritet over alt, og i dette emne om herredømme kommer han først. Enhver skabning har som sin prioritet pligten til at behage Skaberen Gud. Modstanden, selv undertrykkelsen pålagt af en voldelig ægtemand, er værd forfølgelserne fra et religiøst eller antireligiøst regime. Sand tro vil altid være genstand for angreb fra djævelen og dæmoner, der tager udseende af en ægtemand, en dommer eller en kristen præst eller andre. Sand jordisk fred eksisterer kun for cølibatet (det ideelle valg ifølge Paulus), der lever skjult, ignoreret af alle. Det er den situation, som skabningen er engageret i, der favoriserer eller misbilliger skabelsen af problemer. Men pligten til at adlyde Gud pålægges i alle typer situationer, og når den har adlydt denne pligt, behøver skabningen kun at stole på sin Gud, som ser alt, hører alt og registrerer alt.

Denne refleksion får mig til at huske ordene citeret i den kongelige bøn, som Jesus Kristus underviste i: "*... ske din vilje på jorden og i himlen .*" Så du kan bede Gud om hvad som helst, du ønsker, men glem ikke, at kun hans vilje vil ske, hvad end du har bedt ham om. I sin bøn i Getsemane havde Jesus bedt Gud om at fjerne det bæger, han skulle drikke, men han sagde straks: "*dog ikke min vilje, men din vilje .*" Ligesom Jesus for at frelse sine udvalgte måtte drikke det bæger, som Faderen havde givet dem, må nogle udvalgte lide en ond ægtemands eller en ond hustrus trængsler, fordi ondskab ikke er kønsbestemt.

I den gudløse verden angriber den anerkendte frihed, som kvinder har vundet, den mandlige aggressor, der ofte udnyttede sin overlegne fysiske styrke til at mishandle sin kone. Disse frastødende og ofte dybt uretfærdige handlinger får i dag den reaktion, disse overgreb fortjente. I ægteskabet, såvel som i religionen, pålægger den stærkeste sin lov på de svageste, og det er det, der giver mennesker det billede af "*dyr*", som Gud tilskriver dem i sine bibelske profetier. I vores tid med forberedelse til verdens ende, frembringer de to veje, som Gud har foreslået, gennem valget af det gode, mennesker i Kristi billede og gennem det ondes vej "*dyr*" i djævelens billede. Og hver enkelts skæbne bygges på barndommens niveau af den instruktion, som gudløse samfund giver deres små børn. Dette fik mig til at tilbyde jer denne refleksion, der vedrører alle børn født siden 2018. Ifølge Gud træder barnet ind i voksenlivet, når det er 12 år gammelt. Dette er den alder, hvor

det som voksen, ifølge Gud, bliver ansvarligt for sine valg og handlinger; det er den alder, der kræves for at afvise det onde og vælge det gode. Men ved Kristi genkomst i foråret 2030 vil barnet, der fødes i 2018, ikke være 12 år gammelt, men kun 11 år gammelt, det vil sige ikke nok til at træffe det gode valg og blive frelst som den Udvalgte. Ville de børn, der fødes, ikke allerede være den ubrugelige generation, der ofres, siden 2018? Vigtigheden af denne dato, foråret 2018, stammer fra Guds valg, fordi det er ham, der suverænt besluttede at give mig en uafbrudt strøm af lys siden det øjeblik; foråret 2018, det vil sige 12 år før foråret 2030.

Gud og videnskab

Mandag den 4. oktober chokerede polemikeren EZ, som gæst på nyhedskanalen C-News, medierne ved at sammenligne transkønnede interventioner udført i USA på 3- eller 4-årige børn med de eksperimenter, som nazilægen Josef Mengele udførte i udryddelseslejre under Anden Verdenskrig. EZ kritiserede undervisningsministeren for at ville fremme denne form for samfund i Frankrig efter et direktiv rettet mod franske lærere, der syntes at støtte denne idé. For en gangs skyld var det manden fra den republikanske højrefløj, der fremkaldte nazismens hæslige spøgelse. Tager han fejl?

Jeg tror, at han rejser et emne til refleksion, som vil føre os langt.

Det synes endda at kunne siges, at videnskab anvendt på sundhed har resulteret i, at Gud er blevet frataget hans guddommelige beføjelser, som kan opsummeres ved magten til at føde og magten til at forårsage død. Men fra begyndelsen tilhører en tredje magt udelukkende Gud, det er magten til at helbrede sine skabninger. Og for sine udvalgte er han stadig i dag den eneste og eksklusive læge for syge kroppe og sind.

I dag undfanges børn i videnskabelige reagensglas eller af rugemødre for at give enhver kvinde, uanset om hun er steril eller ej, mulighed for at få et barn. Hvad kan Gud, den der forårsager, at kvinder bliver født sterile eller ej, mene om en sådan situation?

I årtusinder var brugen af naturlige planter den eneste medicin, menneskeheden praktiserede. Kirurger har altid syet kødet på sår forårsaget af skarpe våben. Ar og blå mærker vidnede om de kæmpendes mod. Men videnskaben kunne ikke gøre det bedre.

Dette er, hvad Gud siger om lig i 4 Mos 19:11-13 (den fulde læsning op til vers 22 anbefales): "*Enhver, der rører ved et lig, et menneskekrop, skal være uren i syv dage. Han skal rense sig med vand på den tredje og den syvende dag, og så bliver han ren; men hvis han ikke renser sig på den tredje og den syvende dag, er han ikke ren. Enhver, der rører ved liget af en afdød person og ikke renser sig, besmitter Herrens tabernakel ; den person skal udstødes af Israel. Fordi renselsesvand ikke er blevet stænket på ham, er han uren, og hans urenhed er stadig på ham.*"

" **Jahves tabernakel** " er individuelt skabningens krop og kollektivt det forsamlede folk. De dodes kroppe besmitter begge disse tabernakler.

Disse forordninger blev foreskrevet for Israel for evigt, som vers 21 angiver: "*Det skal være en evig lov for dem. Enhver, der stænker renselsesvandet, skal vaske sine klæder, og enhver, der rører ved renselsesvandet, skal være uren til aften.*" Disse hygiejneforanstaltninger blev allerede beordret af den store Gud, Lægen, fordi han ønskede at undgå kontaminering fra de mikrober, giftstoffer og dødbringende bakterier, som den døde krop producerer i store mængder. Løsningen var at vaske tøj og krop af enhver, der rørte ved eller nærmede sig et lig. Nedbrydningsprocessen kræver, at den døde krop begravnes så hurtigt som muligt for at beskytte de levende. I naturen skabte Gud specialiserede vingede eller tandede arter for at fjerne rådne kød fra døde dyr. Men døde menneskekroppe skal forsvinde i henhold til regler fastsat af Gud, ved menneskelig handling, oftest ved begravelse eller kremering. Og hvis dette ikke er muligt, sørger renere dyr i havet og på land for at få dem til at forsvinde.

Omkring det 13. ^{århundrede} begyndte de første kirurger-læger at studere menneskekroppen, og dissektioner af lig tillod Ambroise Paré i 1562 at udgive et værk med titlen: "Universal Anatomy of the Human Body". Denne viden blev erhvervet ved at overtræde et guddommeligt forbud. Men hvem bekymrede sig? Ingen, og tværtimod har menneskeheden stølet på denne viden for at legitimere forskning og alle fremskridt inden for medicin op til vores tid. Og den vantro eller vantro menneskehed ignorerer den almægtige Guds tankegang, som ikke ændrer sig. Det er derfor, lægerne, i tilsidesættelse af den lære, Gud gav, dræbte de patienter, de ønskede at helbrede. Vi husker deres midler: åreladning, som bedøver patienten, og arsenik, som forgifter ham. Og frem for alt fjernede manglen på grundlæggende hygiejne enhver mulighed for helbredelse. Først blev Louis Pasteur og den tyske læge Robert Koch opmærksomme på mikrobiel ondskab og behovet for, at praktiserende læger vasker deres hænder ofte og grundigt. Der var således en smule færre dødsfald takket være denne rent sundhedsrelaterede handling, som Gud allerede havde lært. Men parallelt med dette fremskridt introducerede fysisk og kemisk viden kemi i lægemidternes sammensætning med uoprettelige konsekvenser for menneskekroppens naturlige beskyttende immunitet. Kemi bliver et lægemiddel, hvis tilvænning skaber den infernalske cyklus af afhængighed af produktet. Når kroppens naturlige handling erstattes af et kemisk middel, opgiver naturen sin kamp for altid. Og kemi har invaderet alle sektorer - landbrug, fødevarer og medicin - der opbygger det moderne menneskes krop.

Ud over dette fysisk og kemisk degeneration, tilføjes det, der skyldes seksuelle mentale perversioner. Og oven i købet tegn på moralsk dekadence, fra USA kommer de "røgede" ideer ifølge EZ, om den "transkønnede" legitimitet, der bygger dens autoritet der. I frihedens navn, i USA, er alt tilladt, alt er muligt. Og den amerikanske model eksporteres til alle vestlige lande. Vi har set, at videnskaben overskrider de forbud, Gud har sat; lad os sige, at den ignorerer det. Er moderne videnskab, som forbyder sig selv nogen grænser, forskellig fra Joseph Mengele i Nazityskland? USA har endnu ikke dekretet "den endelige løsning", men det vil de gøre, det er kun et spørgsmål om "timing" af det program, Gud har sat. Ved slutningen af Anden Verdenskrig tog USA imod nazityske videnskabsmænd for at udnytte deres viden til deres egen fordel. Frugten af denne

ubegrænsede dominerende ånd, der findes i Adolf Hitlers Tyskland, findes nu i tankerne om det moderne Amerika. Og dens videnskab skubber alle moralske grænser tilbage, ligesom Joseph Mengele vidste, hvordan man gjorde, ved at udnytte konteksten i udryddelseslejrene, hvor han fandt menneskelige forsøgskaniner, døde eller levende, til at teste grænserne for det mulige. De to sammenlignede ting er endnu ikke på samme niveau af rædsel, men tilgangen er fælles: vi skubber grænserne for det mulige tilbage; hvor langt? Under det humanistiske dække af vejen til helvede dækket af gode intentioner, hvor langt kan videnskaben føre os?

Gud er hverken døv eller blind, og de forskellige moderne sygdomme, kræft, aids, Alzheimers, Covid, er straffe fra arrogant og despotisk videnskab. Hvis det er sandt, at videnskabsmænd manipulerer med sprøjter og reagensglas, og nu med genomer, er det Gud, der giver liv og virkning til de tumorer og vira, der opstår. " *Rammer ulykke en by, uden at YaHWéH er ophavsmand til den?*" (Amos 3:6). " Ja, så siger Herren YaHWéH : *Selv om jeg sender mine fire frygtelige straffe mod Jerusalem , sværdet , hungersnøden , de vilde dyr og pesten , for at udrydde mennesker og dyr derfra,* " (Ezekiel 14:21).

Republikkens forenelighed med religioner

Kravene fra den muslimske religion, der er etableret i Frankrig siden 1962, skaber gnidninger med dens republikanske regime. Hvorfor opstår der kun problemer med denne religion? For at forstå de nye problemer, der er opstået, må vi først forstå, hvorfor tidligere religioner ikke skabte disse problemer. Republikken er et ungt regime bygget på knusningen af det kombinerede regime af romersk-katolsk papisme og monarki siden 1792. I starten, ved at viske tavlen ren, adopterede revolutionærerne en kalender, der udfordrede den katolske arv. 30-dages måneder bestående af tre ti-dages uger erstattede den syv-dages uge, der var arvet fra jødedommen. Men den revolutionære kalender blev opgivet, og efterfølgende republikker blev bygget på den katolske kalenders tid. Dette forklarer den perfekte kompatibilitet mellem katolicismen og det republikanske regime, da det ved at adoptere sin kalender var republikken, der tilpassede sig den religiøse norm af guddommelig oprindelse. Uden at nogen led, flyttede søndagen i 1981 fra den første til den syvende plads af ugedagene. Men denne ændring havde ingen konsekvenser, hverken for katolikker, protestanter eller agnostiske republikanere; heller ikke for "Guds sønner", for hvem søndag forbliver den første dag i deres tanker, og sabbatten også forbliver den syvende dag, som Gud har helliget siden verdens grundlæggelse. Da Napoleon I ^{etablerede} sit konkordatregime, blev den katolske tidsstandard anerkendt som den officielle standard. Katolicismen fik tilladelse til at udøve sin religiøse tjeneste, og kun den. Den civile magt pålagde sine grænser. Protestantismen var meget svag og næsten ikke-eksisterende i Frankrig, hvor den var underlagt de samme rettigheder og begrænsninger som den katolske tro. Organiseringen af tid blev pålagt og accepteret af alle religiøse grupper. De jødiske mindretal smeltede sammen med denne gruppe og var frie til at organisere deres religiøse tid, som de ønskede. Individuelt og i samfund kunne de overholde "shabbat" hver syvende dag, og

ingen forhindrede dem. Så hvorfor fungerer det, der fungerede så godt med alle de monoteistiske kristne og jødiske religioner, ikke med islam? Der er kun én grund: fordi Gud har bestemt noget andet.

Islam demonstrerede sin evne til at integrere sig i den franske republik i 33 år, mellem 1962 og 1995, datoen for det første algeriske jihadistiske angreb på dens jord. I løbet af denne 33-årige periode forblev islam en religion, der blev praktiseret privat og ikke udgjorde noget problem. Men denne religion, skabt af Gud til strid, var ikke beregnet til at forblive tavs, og på det tidspunkt, Gud valgte, kom den ud af sin tavshed og begyndte sit aggressive erobningsprogram ved at mangedoble sine provokerende gestus. Pludselig dukkede muslimske kvinder op iført hovedtørklæder, chador og burka, der præger pakistansk muslimsk ekstremisme, på et tidspunkt, hvor deres antal var steget betydeligt. Enhver iagttager kan genkende fremkomsten af en fælde, der lukkede sig om det franske folk, et mål for Skaberguden siden tidernes morgen, og endnu mere siden deres adoptering af republikansk ideologi. Traumatiseret af det nazistiske tyske regimes racisme stræbte det republikanske Frankrig efter at overbevise menneskeheden om sin perfekte humanisme. Af frygt for at blive set som et racistisk land var dets ledere ude af stand til retfærdigt at straffe de grusomheder, der blev begået af unge immigranter af nordafrikansk oprindelse. Udisciplin blev således opmuntrret og udviklet til det punkt, hvor områder af Frankrig blev forvandlet til ukontrollerede, og den dag i dag, ukontrollerbare, zoner; dette fordi berigelse gennem ulovlig narkotikahandel blev føjet til national og religiøs opposition. Med sådanne interesser på spil forvandlede kriminelle unge af udenlandsk oprindelse sig til splittende grupper, der ikke længere tøvede med at skyde på politiet. De nationale politistationer, der var oprettet i disse områder, blev angrebet og brændt ned. Og her foretrak lederne igen, af frygt for at blive dømt som racistiske, at opgive forvaltningen af disse territorier, der var tabt til republikken.

Uden at have kendskab til Guds plan har sekulære ledere været ude af stand til at lære af de dårlige erfaringer med det republikanske Frankrigs samliv med muslimske lande. Og efter disse pludselige, successive fiaskoer i samlivet med Tunesien, Marokko og Algeriet, bød dets politiske ledere i utrolig blindhed, idet de gav efter for deres partimedlemmers særlige interesser, islam velkommen på fransk jord uden at bekymre sig om den involverede risiko. Fortiden har fortalt os, hvad fremtiden vil blive. Straffens våben vil endnu engang, og for sidste gang, være uundgåeligt og frygtelig effektivt. Det franske folks pacifisme forbereder dem dårligt på at reagere på en massiv krigerisk aggression, især når fjenden allerede er i stort antal på deres jord, i reelt samliv og allerede i en ansigt-til-ansigt konfrontation. Men den ekstreme fare ligger i den eksterne intervention fra de mest krigeriske, hadefulde og vrede muslimske folk, fordi de længe er blevet ydmyget af Frankrig. Det værste blev forudsagt i Dan. 11:40, hvor Gud profeterer om tilføjelse af aggression fra det magtfulde Rusland, "*Nordens konge*", til angrebene fra muslimer, "*Sydens konge*". Så hvad kan vi sige? Den, der lever, skal se, for opfyldelsen skal ske umiddelbart, mellem 2022 og længe før 2030.

Jeg minder jer om, at det at hævde, at islam er en kærlighedsreligion, svarer til at sætte Jesus tilbage på korset, til at frarøve ham fordelene af den lidelse, som hans frivillige død førte ham til at udholde. Og under alle omstændigheder,

da al magt er givet ham på jorden og i himlen, vil ethvert angreb mod hans værk blive sonet for hans ansigt.

Fatima-fælden

Året 1917 var præget af "Jomfruen"s åbenbaringer i Fátima, Portugal. Hun viste sig for tre meget unge hyrder i alderen 7 til 10 år. I dag, i oktober 2021, vil dette ældgamle frø bære frugt, for i biograferne, dette effektive propagandainstrument, vil der blive vist en film, der fortæller fakta. De udvalgte er beskyttet mod denne form for forførelse, men det samme gælder ikke for de uuddannede og uvidende menneskelige masser. Siden afslutningen af Anden Verdenskrig i 1945 og frem til i dag er troen faldet, og samtidig er den materielle rigdom vokset, men med krisen forårsaget af verdenshandelen mister menneskeheden sin retning og sin sikkerhed. En mængde risikerer derfor at blive følsom over for de mirakler, der er bevidnet og anerkendt af katolske myndigheder. Under flere møder, hver gang den 13. i måneden, har "Jomfruen" delt sin hemmelighed. Dens hovedbudskaber kan opsummeres som følger: helvede er en virkelighed, der vises i syner til børn; Gud ønsker, at Marias ubesmittede hjerte skal være genstand for alles hengivenhed; Kirken skal omvende de kommunistiske lande, og den vil stadig have martyrer. Men i sidste ende vil den sejre med Maria. I 1917 tog kommunismen fat i Rusland. For at forklare denne budskabs succes er der et mirakel, der blev overværet på samme tid af 17.000 forsamlede mennesker. Jeg opsummerer fakta: To tordenskrald, et lynnedslag, og en sky faldt ned mod jorden og stoppede på toppen af et træ, der bøjede sig til den ene side. Så dansede solen, nærmede sig og voksede, og trak sig tilbage, aftog; dette skete flere gange. Den dag var Maria ikke synlig, de visionære børn blev tilbageholdt. Der er ingen tvivl om, at dette vidnesbyrd, fornyet på film, vil have en bestemt effekt. Tomrummet i folks sind skal udfyldes.

Jeg har bemærket, at denne forførelse minder meget om slangens forførelse af Eva. Hver gang nævner djævelen sande ting, men han forvrænger dem. Helvede er ganske vist profeteret, men ikke under dette navn, og frem for alt er helvede ikke, men det vil blive det. Hvad angår tilbedelsen af "Jomfruen", er det kun kendskab til Bibelen, der beskytter os mod den, og for de uvidende er det, der er synligt, nødvendigvis sandt. Sandheden er meget mere subtil, fordi udseendet bedrager. Satan bruger børn, fordi katolikker anser dem for uskyldige. Men i Outreau-retssagen anklagede børn kollektivt folk falsk for pædofili; så er børnene uskyldige? Kendsgerningerne beviser det, deres sind kan manipuleres af djævelen og hans dæmoner, ligesom voksnes sind, der ikke er beskyttet af Jesus Kristus.

Ifølge Gud modtager de, der ikke elsker Hans sandhed, en vildfarelseskraft, så de tror på løgne. Disse forførende mystifikationer udføres derfor af djævelen, men med Guds samtykke. Filmen "Fatima" vil derfor forføre

skarer af vantro mennesker for at få dem til at føle sig fuldstændig skyldige; før døden rammer dem.

I ugen 17.-23. oktober 2021 er det republikanske Frankrig, forbandet af Gud, offer for sine valg og fejlvurderinger. I et stadig mere anspændt og fjendtligt forhold har den algeriske præsident netop mindet sine statsborgere, der bor i Frankrig, om, at deres pligt er at arbejde der for at forsvare Algeriets interesser. Forsvaret af princippet om dobbelt nationalitet vender sig således mod det franske land, som har indført og forsvaret det. Tilstedeværelsen og organiseringen af en "femte kolonne" på fransk jord får således en levende og reel form. Jesus havde ret i at advare sine hellige ved at sige til dem: "*Ingen kan tjene to herrer...*" Frankrig er blevet bedraget af den falske kristne religions føjelige og forsonende adfærd, som har forrådt Kristi tro i århundreder. Islam minder ham om, at Gud er stor og har prioritet over alle ting med sin brutalitet af begrænset og tvungen national religion, der karakteriserede den katolske religion, når den havde støtte fra monarkiets væbnede fløj eller den herskende diktator. Profeten Muhammeds fødsel i slutningen af det 6. ^{århundrede}, efter etableringen af paveregimet i 538, havde for Gud til formål at føre krig mod den falske kristne tro, som han anser for skyldig. Og dette vil blive bekræftet i den store konfrontation med den "*sjette trompet*" i Apokalypsen, det vil sige den forestående "tredje verdenskrig".

Tidligere, efter at være blevet afsat, tyede kong Saul til en seers forudsigelser, noget som var forbudt af Gud. Hun kunne dog kun forkynde sandheder inspireret af Gud selv, selvom hendes arbejde var djævelsk. Som i dette eksempel finder vi i det 16. ^{århundrede} profeten Nostradamus fra en jødisk familie, der blev omdøbt for at undslippe datidens jøders had. Denne profet blev værdsat for sine talenter som alkymist og astrolog af dronningemoderen Catherine de Medici. Blandt hans "Århundreder", navnet på kapitlerne i mange profetiske kvarteder, som han modtog i inspiration og nedfældede, finder vi dette 18. ^{kvarted} fra det 1. ^{århundrede}: "*Ved den galliske uagtsomhed vil passagen til Mahommet blive åbnet, og blod vil land og hav Senoise, den phocaiske havn med sejl og skibe, blive dækket af blod.*" Det kunne ikke siges bedre. Profeten bebrejder franskmændene, de gamle gallere, for en ånd af uenighed og uagtsom adfærd, der vil favorisere etableringen af islam i Frankrig. Han fremmaner en massiv invasion af denne religion, der ankommer i både, der dækker overfladen af Marseilles havneområde og bloder denne sydlige region af landet. Denne profeti bekræfter profetien i Dan. 11:40-45, hvor islam betegnes som "*Sydens konge*". I 2021 tager udviklingen af informationsmedier form af flere "nyheds"-kanaler, hvor programmer bestående af politikere eller essayister med modsatrettede meninger vises i loop mellem reklamepauserne. Profetens ord bekræftes således; det er en uophørlig strøm af modstridende ord, der ikke fører til resultater; Frankrigs inertie fanget mellem modstridende interesser er således observerbar og derfor demonstreret. Konsekvenserne vil derfor være katastrofale og dødbringende, og franskmændene vil indse, for sent, at "at regere er at forudse", som et gammelt ordsprog lærer.

Frankrig forandrer sig i de situationer, det står over for. I 2017 skabte valget af den unge præsident, på grund af afvisningen af Front National, der var demoniseret af folket, der var betinget af dens politiske elite, en præcedens, hvis konsekvenser ingen bemærkede. Indtil da repræsenterede de valgte kandidater politiske partier støttet af adskillige tilhængere. For første gang havde den unge valgte præsident intet officielt parti bag sig, og først da han var valgt og sejrrig, rekrutterede han sin lovgivende forsamling. Som følge heraf udnyttede de, der sluttede sig til ham, hans sejr til at træde ind i den sejrende politiske lejr. Indtil da blev deputerede valgt og valgt ud fra deres politiske og økonomiske valg. I dette nye tilfælde er dette ikke tilfældet; alene personlig ambition var motivet for engagementet. Præsidenten havde således følgelig støtte, klar til at adlyde sin leder til punkt og prikke; det, der kaldes en repræsentation af "godillot"-deputerede, som skulle favorisere den fremhævede dirigisme i dette nye præsidentskab, ung, ambitiøst og uerfarent, som kandidaten selv havde hævdet og anerkendt.

Ved at anvende de teknologiske fremskridt, som USA har opfundet, falder jordens folk i de fælder, som disse forførende vidunderbørn udgør. Internettet og dets sociale netværk, der i begyndelsen af deres opståen blev set som geniale opfindelser, fremstår som instrumenter, der fremmer kontakt, indoktrinering og omgruppering af mennesker i mange former, som gør oprør mod al autoritet. Og efter at have baseret hele landenes organisation på disse tekniske midler, står de nationale myndigheder over for uløselige problemer. Oprørere af enhver art finder internettet som det ideelle instrument for propaganda og desinformation; nok til at tilfredsstille selv de mest krævende anarkister. USA's profeterede forbandelse bekræftes således, og gennem internettets sociale netværk spredtes den over hele jorden. Disse eksempler bekræfter også den usædvanlige udvikling af den "*oprørske*" adfærd hos unge mennesker i den sidste æra, en "*oprørsk*" karakter, der er arvet fra deres forældre, som apostelen Paulus bekendtgjorde for sin unge bror i Kristus kaldet Timotheus: 2 Tim 1:1-2: "*Ved dette, at i de sidste dage skal der komme farlige tider. For menneskene skal ... selvkærlige, pengekærlige, pralende, hovmodige, gudsbespottende, ulydige mod forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukærlige, utro, bagvaskere, umættelige, vilde, foragter det gode, forrædere, egenrådige, hovmodige, nydelser mere end Gud, idet I har en skin af gudsfrygt, men fornægter dens kraft. Vend jer bort fra sådanne* .

En tv-dokumentar får mig til at advare mod videnskabsmænds forsøg på at ødelægge det bibelske vidnesbyrd, det vil sige troen på den levende Guds udsagn, der er gengivet i De Hellige Skrifter. Dokumentaren, der blev præsenteret, foreslog at give forklaringer på syndfloden, der oplevedes på Noahs tid. Ved afslutningen af argumenterne annoncerede en kvindelig antropolog stolt, at hendes demonstration havde afmystificeret emnet syndflod. Jeg var vidne til en fuldstændig gentænkning af den bibelske beretning, som Gud åbenbarede. Ifølge dokumentaristerne skulle beretningen om syndfloden have sin oprindelse i opdagelsen af kileskriftvidnesbyrdet indgraveret på lertavler på Gilgameshs tid, en person, der levede efter syndfloden. Desuden benægtes dækningen af de højeste bjerge, der er åbenbaret i Bibelen, fordi disse ikke-troende anser det for fysisk umuligt; syndfloden er intet andet end en oversvømmelse af Sortehavsregionen.

Dette er resultatet, der opnås, når ugudelige mennesker griber fat i bibelske emner, hvor Skabergudens uendelige almagt, for hvem intet er umuligt, er på spil, mens de ikke tror på hans eksistens. Jeg benytter lejligheden til at sige, at opdagelsen af Gilgameshs vidnesbyrd langt fra at være nytteløst, forstærker og bekræfter opfyldelsen af syndfloden i Bibelen. Det giver os derfor gode grunde til at tro på den guddommelige inspiration, der blev åbenbaret til Moses omkring 1500 f.Kr.

Mænds sundhed

Jeg tager her fat på et yderst religiøst emne, fordi de første udtalelser, som Gud fremsatte efter sin skabelse af mennesket, omhandlede dets kost. Du må forstå, at menneskets sundhed primært afhænger af kvaliteten af alt, hvad der kommer ind i dets krop gennem dets mund. Det er ikke tilfældigt, at munden tillader udsendelse af lyde, lyde fra dets sprog, og adgangen af dets mad. På det åndelige plan er disse to ting tæt forbundet. Ved at tage Guds ord som mad, vil mennesket tale som Gud. Og dette guddommelige ord udgør perfektionen af acceptabel lære. For at reproducere en tilgang til denne perfektion skal mennesket lære at filtrere de tilgængelige lærdomme og kun tillade det, der er godt og rigtigt, etableret ved Guds dom, at komme ind i det. Det samme gælder for dets helbred. Blandt alle de madvalg, der er tilgængelige for det, skal det ansvarligt filtrere og kun bevare dem, der i dets krop og gennem hele dets liv vil have de positive virkninger af godt og rigtigt. Perfekt godhed blev etableret i Edens Have, men en anden standard for godt og rigtigt blev etableret efter syndfloden og åbenbaret for Moses, som præsenterer og udvikler den i 3 Mos. 11. Med al sin jødiske "kosher"-standard (kød vasket i vand for at fjerne blod) var indtagelse af rent kød tilladt.

Ak, hvad ser vi i dag? De katastrofale virkninger af en menneskehed, der gennem sine egne valg har frigjort og adskilt sig fra Gud. Fra begyndelsen af 2020 var straffen fra Covid-19 dens svar på den voksende og dominerende ugudelighed. Og det er opbyggeligt at bemærke, at denne første kollektive straf var rettet mod menneskeheden, som nægter at adlyde de diætforordninger, den har foreskrevet fra verdens grundlæggelse, for det første menneskepar, Adam og Eva, lykke og sundhed. Med udgangspunkt i en reel medicinsk praksis fra apostolsk æra skildrer Jesus Kristus i Åb 22:2 "**helbredelsen**" af synden hos de udvalgte, som han frelser: "*Midt på byens gade og på begge sider af floden stod et livets træ, som bar tolv frugter og gav sin frugt hver måned, og hvis blade blev brugt til lægedom for folkeslagene.*" I overensstemmelse med dette vers er de utallige sorter af træ- og buskblade, planter, grøntsager og frugter den medicin, som Gud har lagt foran mennesket for at helbrede og nære det. Guds herlighed hviler på perfektionen af hans jordiske skabelse, hvor mennesket og naturen er afhængige af hinanden. Et andet sigende billede: naturen er den gren, mennesket sidder på. Følgelig, hvis mennesket svækker naturen, er det ham, der falder og betaler prisen. Og det er her, videnskaben fremstår skadelig og dødbringende, på trods af dens tilskrivning til fremskridt. Der er ganske vist fremskridt, men det er ondskabens. Bemærk, at Gud ikke gav Adam et mikroskop efter at have skabt ham. Menneskets lykke og

gode helbred afhang ikke af dets opdagelse af det uendeligt små, usynlige for det blotte menneskelige øje, men udelukkende af dets respekt for de regler, som Gud havde fastsat, som sagde om planter: " *Dette skal være jeres føde* ." Så da tiden kom til, at Gud skulle forberede udryddelsen af menneskelig tilstedeværelse på jorden, stred to århundreder med vækkelser og videnskabelig dominans efter seks tusinde år imod hans guddommelige standarder. Ud af i alt seks tusinde år favoriserede kun to århundreder døden på bekostning af livet. Vores moderne normalitet er den guddommelige orden's abnormalitet. Moderne medicin blev født på Louis Pasteurs tid, den første mand til at modsætte sig guddommelige love med en videnskabelig behandlingsmetode, der ødelægger sygdommens virus og helbreder patienten. Bemærk, at sygdom og forbandelse har samme rod, hvilket er grunden til, at Gud var stolt over, at sygdommen i løbet af de fyrre år, hebræerne opholdt sig i ørkenen under hans herredømme, ikke havde ramt nogen. På den anden side var oprørske mænd blevet dræbt, elimineret fra folket, ved hans destruktive dom over synd og syndere. I løbet af disse fyrre år var folkets eneste føde den manna, der var skabt specielt af Gud for at brødføde dem, der var afhængige af ham. Med vandet fra kilderne, som han lod springe op i ørkenen, kunne mannaen, der smagte som en honningkage, ikke gøre dem syge. Nu er fravær af sygdom den første fordel i menneskelivet, og målet er ikke uopnåeligt, da alt afhænger af hans valg. Der er intet valg, der er ubetydeligt, fordi det menneskelige valg i dag forbereder hans fremtidige skæbne. I Åb. 10:8-10 profeterer den guddommelige Kristi Ånd en konsekvens af valget af kærligheden til hans profetiske sandhed, behagelig at modtage, da det profetiske lys, der smager af honning, gør den udvalgte til et mål, der hades og afskys af de sidste oprørere, som vil dræbe ham. For ham vil smagen af honning på den dag fra begyndelsen tage form af "smerter" " *i tarmene* ", så meget vil prøvelsen kaste ham ud i " *bitterhed* ". Men er det ikke bedre at lide for vores tilhørsforhold til Skaberguden end at lide ved at blive ramt af ham som hans fjende? Alle valg er frie, og de vil have deres uundgåelige konsekvenser. I vores moderne liv er de positive valg fra begyndelsen blevet vendt på hovedet. Livet i byerne har begunstiget fremskridt inden for renlighed, sanitet, ting, der forhindrede sygdomme, og som følge heraf er alderdommen steget. Men paradoksalt nok er denne gevinst gået tabt, gennem tilvænning til kemisk medicin, til de enorme menneskelige koncentrationer i store og mellemstore byer, hvor vand af god kvalitet bliver sjældent, og hvor forurening af enhver art er koncentreret. Dette, således at landbeboeren bliver det privilegerede menneske, selvom vedkommende udsættes for et ugunstigt og dødbringende miljø forårsaget af pesticider og kemisk gødning, der anvendes af lokale landmænd og træavlere.

Kemi dræber, kemisk medicin, der hævder at helbrede, dræber også menneskeåndernes legemer, og konsekvensen af disse drab er døden af immunsystemet, som ethvert menneske er udstyret med fra fødslen, undtagen i exceptionelle, utilsigtede tilfælde ud over normen. Dette immunforsvar var det våben, Gud havde givet sine jordiske skabninger; noget, der afslører hans kærlighed til dem. Derfor, i betragtning af at den sjæl, der er forløst af Jesus Kristus, tilhører ham, krop og ånd, hele sjælen, har jeg valgt at vidne om min kærlighed til Gud ved at følge den kost, han foreskrev for sine jordiske børn fra

verdens grundlæggelse. Jeg skylder denne standard, et godt helbred, 55 kilogram for 1,68 meter, en standard, der er opretholdt fra mine tredive år til mine nuværende 77 år. Jeg lærte at reducere mine måltider (et hovedmåltid om dagen) og dermed opretholde den slankhed og fleksibilitet, der fremmer velvære og aktivitet. Resultatet vidner således om gavnligheden af kærlighedens Guds forordninger, som kun ønsker at lede sine udvalgte til den højeste lykke for evigheden, der udelukkende opnås af Jesus Kristus. Gud, efter at have drukket mælk før Abraham, nægter jeg mig ikke dette dyrebare produkt, som jeg værdsætter meget for dets smag og næringsværdi, uanset hvad specialisterne mener.

I modsætning til denne tilgang, til dette personlige valg, forføres menneskeheden af " *slangen* ", djævelen, som igen siger til ham, efter at have sagt det til Eva: " *I skal blive som Gud .* " Til gengæld, til " *slangens* ", symbolet på moderne medicins, ære, der presser grænserne yderligere, ønsker den videnskabelige forsker at skabe liv og ødelægge døden, men han finder, uden at vide det, den almægtige Gud foran sig, der vender sine opdagelser imod ham, ligesom denne Covid-19-virus, født i et kinesisk laboratorium, i et land, der officielt tilbyder " *dragen* ", som Jesus identificerer med " *djævelen* " i Åb 12:9. Endnu engang bekræftes privilegiet: " *det åndelige menneske dømmer alt og bliver selv ikke dømt af nogen .* " Naturen har ret og mulighed for fejlagtigt at skabe exceptionelle unormale krydsninger, hvis virkninger opløses i den levende masse. Men skabelsen af nye molekyler, der reproduceres industrielt ved anvendt fysik og kemi, har uoprettelige konsekvenser. Naturen angribes i luften, i vandet og i jordens dyb, som forgifter menneskets mad; den udsættes for dominansen af et oprørsk og ondt menneske. Den venter også på sin befrielses dag, som aldrig vil komme igen, indtil fornyelsen skabt af Gud ved begyndelsen af et evigt ottende årtusinde. Gennem Paulus' mund havde Gud sagt i Rom 8:20-21: " *For skabningen blev underlagt nytteløshed, ikke frivilligt, men på grund af ham, der lagde den derunder, i håb om, at hun selv må blive frigjort fra forgængelighedens trældom til Guds børns herlige frihed* ".

I den desperate situation, vi befinder os i, kræver Gud ikke det umulige af sine udvalgte, men kun det kloge valg ud fra det, der stadig er muligt.

Tro, frugten af sund fornuft

Som det ser ud for os, udgør den menneskelige skabning et udtryk for perfektion. Perfektion opnås dog ikke uden en intelligens' vilje. Menneskekroppens proportioner tilbyder den, udover et behageligt udseende, flere handlingsmuligheder, der tillader mennesker at røre, gribe og klemme genstande, høre lyde, lugte lugte og smage aromaer; alt sammen ting, der kræver intelligente mentale konstruktioner. Vi har bevis på guddommelig perfektion repræsenteret i hans menneskelige skabninger. Når mennesket ønsker at opfinde en ny skabning, kan han kun skabe deformationer af virkelige ting, der allerede eksisterer, fordi Gud skabte dem. Og alle disse ting, der er udtænkt af det menneskelige sind, antager uhyrlige aspekter. I grækernes fantasi finder vi "kyklopen" fra digteren Homers ø Kreta. Hans kæmpe er kun udstyret med et enkelt øje placeret midt i

panden. Men Skaberguden begik ikke denne fejl, da han skabte livet på Jorden. Hans skabninger er alle udstyret med to øjne, fordi dette er den væsentlige betingelse for at håndtere situationen i rummet. Det ene øje tillader ikke en at bedømme afstande korrekt. På samme måde tager opfinderne af den moderne fiktion verden eksisterende liv og forvrænger det simpelthen ved at overdrive ører, øjne og alle andre dele af eksisterende ting. Ved at skabe det første menneske skabte Gud bestemt et sandt mesterværk, der fortjener ham al vores tilbedelse i ord og gerning.

Det franske valg i 2022 og den guddommelige forbandelse

I ugen 13.-20. november 2021 nåede jeg næsten sikkerhed for, at den nuværende unge præsident vil blive genvalgt ved det næste valg; dette af følgende årsager: I 2017 valgte franskmændene den præsident, som Gud havde pålagt dem, hvilket skabte en gunstig situation. Med dette for øje blev den kandidat, der forventedes at vinde, udelukket fra kapløbet. Franskmændene stemte imod "Fronten National", der i årtier var blevet fremstillet som et djævelsk fugleskræmsel, og valgte ufrivilligt den unge mand uden erfaring, der allerede var kendt som arrogant og ambitiøs. Da Gud vidste, at den guddommelige forbandelse er årsagen til denne valgte unge mands sejr, har han ingen grund til at fjerne ham fra magten. På grund af den vildledte unge statsoverhoveds klodsethed må den guddommelige forbandelse føre landet til dets ruin og delvise ødelæggelse, hvilket dets interne og eksterne fjender vil opnå i den nært forestående kontekst af den " *sjette trompet* " eller "Tredje Verdenskrig". Det er for sent for Frankrig at ændre sine muligheder. Dets præsident sigter mod europæisk dominans, hvilket får ham til at støtte og opmuntre til etnisk blanding mellem Frankrig og andre europæiske lande. Derudover dyrker franskmændene, der lider under konsekvenserne af "Anden Verdenskrig", en følelse af dobbelt skyld. Støtte til Vichy-regimet, der samarbejdede med Tyskland, er den første. Den anden er Frankrigs kolonialistiske fortid. Anger og fortrydelse har dræbt folkets patriotiske ånd. Frygten for at blive betragtet som racister presser franskmændene til uden at klage at acceptere hele verdens elendighed. Og for at gøre tingene værre udtrykker de støttede mindretal nu krav på flere områder, så fransk kultur og alle dens normer angribes af ideer fra USA eller Canada. Frankrig og dets traditionelle værdier smuldrer sammen. " *Babel* "-ånden frembringer sin frugt af forvirring og adskillelse, selv inden for det stadig mere voldsomt splittede folk i Frankrig.

Jeg husker den vej, som den guddommelige forbandelse fulgte, som først berørte jøderne i den gamle pagt, som den guddommelige dom, som apostelen Paulus udtrykte, beviste: i Rom 11: " *grenene blev hugget af (eller hugget af) af stammen* "; i Rom. 2:9: " *Trængsel og angst over hver menneskesjæl, som øver ondskab, jøde først og også græker!* " Denne dom bekræftes senere af Jesus Kristus, der kalder jøderne for " *Satans synagoge* " i Åb. 2:9 og 3:9. Denne guddommelige dom mod hans folk gør det klart, at det ikke er nok at være det eneste opbevaringssted for Guds hellige skrevne ord for at forblive i hans godkendelse. Tværtimod, efter at deres profetiske skrifter har vidnet og forkyndt for jøderne Messias' Jesu komme, vender Guds skrevne ord sig imod dem og

fordømmer deres jødiske nation; de dømmer dem og dræber dem; ting, der bogstaveligt talt blev udført af romerne i år 70. I den kristne æra, efter at Konstantin I. opgav sabbatten og erstattede den med "søndag", der blev indstiftet som "solens dag" ' fra 538, er forbandelsen legemliggjort af den romersk-katolske religion, som, støttet militært af Frankrig, vil dominere i lang tid på det europæiske kontinent. Dens forfølgelser rettet mod reformatorerne i det 16. århundrede vil tvinge sidstnævnte til at gå i eksil til mere imødekommende lande, og blandt disse lande, det nyopdagede eller genopdagede amerikanske land. Den franske konge, Ludvig XVI, tilbyder sin støtte til de amerikanske statsborgere, der er gået i oprør." mod den engelske dominator. USA opnår først frihed, og da flertallet er protestanter, giver dette land Bibelen stor betydning i sin forfatning indtil vores tid. Amerikansk frihed efterfølges af den franske revolutionære regimes frihed, der pålægges hele Frankrigs folk. Friheden strækker sig til andre folkeslag gennem kejser Napoleon I 's militære sejre. Religion bliver fri gennem sit "konkordat", men på det tidspunkt vedrører det kun de kristne og jødiske religioner, der allerede var meget svækkede af den ateistiske frie tankegang, der er ved at vinde menneskets sind. I 1843, i USA, på grund af ikrafttrædelsen af dekretet i Dan 8:14, fordømmer Guds dom den protestantiske tro, og forbandelsens frugt tager form af modtagelse af den katolske latinamerikanske befolkning. Som moderne film fra amerikansk film vil bevidne, vil katolske præster erstatte protestantiske præster og pastorer. Forsoningen mellem de to fjendtlige religioner blev således bekræftet, og Amerika bærer derefter det udseende, som Gud vil give det i sin profetiske rolle som " *dyret, der stiger op af jorden* " i Åb 13:11: " *et dyr som et lam, der havde to horn* "; " *to horn* ", dvs. den protestantiske tro og den katolske tro. Da historien tydeligt har afsløret den jødiske forbandelse, fremkalder og afslører profetien kun de protestantiske og katolske forbandelser, der ignoreres af de menneskelige masser. Da de to kristne religioner er ramt af Guds forbandelse, er det ateismen, der først kom til at udfylde det religiøse tomrum, der er efterladt. Situationen forværres for nylig på grund af islams indtræden på scenen. For denne religion udviklede sig i landene i Mellemøsten i fuldstændig frihed, adskilt fra den vestlige verden. Dens særlige kendetegn er ikke at have nogen religiøs leder, og dens magt hviler på dens medlemmers eksklusive tilslutning og arvelige forpligtelse. Islam er en religionsopfattelse, hvor menneskets liv er fuldstændig underlagt religiøst styre uden skelnen mellem profant og helligt; hvilket i øvrigt svarer til den model, som Jesus Kristus og hans apostle gav. Det er dette, Gud spørger om, når han siger til hebræerne og de kristne i 5 Mos 6:5, 11:1, 30:6 og Matt 22:37, Mark 12:30 og Luk 10:27: " *Han svarede og sagde: Du skal elske Herren din Gud af hele din ... " hjerte, af hele din sjæl, af hele din styrke og af hele dit sind; og din næste som dig selv.* " Problemet med islam er, at den kærlighed, som Gud kræver, er baseret på anerkendelsen af hans frivillige, jordiske offer, fuldbyrdet i den menneskelige og guddommelige person Jesus Kristus; noget, som islam ikke tilslutter sig. Sammenstødet mellem to civilisationer, den hyperreligiøse islam og det falsk kristne og klart agnostiske Vesten, vil producere, og producerer allerede, morderiske, krigeriske aggressioner orkestreret af den store skabergud, som således straffer opgivelsen af kristen iver og falske vestlige kristnes vantro.

Religion vil således føre verdens folk ud i forfærdelige konflikter, for det er gennem religion, at Guds dom, som fordømmer dem alle, eksekveres. Som en forløber, ved at modsætte konkurrerende religioner, serbisk-ortodoks, kroatisk katolicisme og bosnisk islam, mindede "Balkankrigen" Vest- og Østeuropa om deres forfærdelige og tragiske skæbne.

I den guddommelige plan for den endelige prøve af tro vil USA spille den ledende rolle; den universelle hersker, der påtvinger sin vilje, efter sin mening, til alles bedste. I Apokalypsen optræder denne amerikanske enhed kun i Åb 13:11 under billedet af "*lammet med de to horn*", som, i forening med den protestantiske tro og den katolske tro, tilsammen vil udgøre "*dyret, der stiger op af jorden*". USA blev bygget fra 1776 på et land, der var ukendt for mennesker, indtil det 16. ^{århundrede}. Dette er det, der retfærdiggør, at det ikke nævnes som en nation i Daniels Bog, hvis specifikke særpræg vi skal forstå. I denne bog er referencefolket Israel fra den gamle pagt, Daniels folk. Og især giver Daniel 8 os geografiske detaljer, der er i overensstemmelse med situationen for de enheder, som profetien er rettet mod, og dette altid i forhold til Mellemøsten, hvor Israel står. Derfor optræder Rusland i Dan 11:40 som "*nordens konge*", "*norden*" i forhold til Israel. På samme måde kaldes den arabiske islam for "*Sydens konge*", hvilket stadig stemmer overens med Israels holdning. Og fordi det amerikanske kontinents eksistens ignoreres på profeten Daniels tid, nævner Gud det ikke som "konge", dets eksistens holdes hemmelig, men han profeterer dets straffende atomaktion mod Rusland, hvis "konge" og dominans vil ophøre, ødelagt på Israels bjerge, efter i stor desperat vrede at have blodet hovedsageligt det Vesteuropa, der var invaderet og *målrettet af profetien*. Faktisk er Amerika for Gud og historisk sandhed kun en sen udvækst af Europas "*ti horn*" eller "*konger*", der beskæftiger sig med søndagspraksis, arvet fra Konstantin I. Og dette gælder også det store territorium Australien og Sydamerika. For i Daniel 8 profeterer Gud faktisk et dominans, der kommer fra det vestlige Israel; Roms. Det religiøse referencecenter går således fra Mellemøsten til Vesten. Og det er fra dette "kristne" Vesten, at folk vil begynde at befolke de to amerikanske kontinenter; inklusive det nordlige, som allerede dominerer hele jorden og kommercielt og kulturelt koloniserer alle de nationer, der er forført og udnyttet, men frivilligt omvendt til dets livsmodel.

Ugen fra 28/11 til 04/12/2021

Aktuelle begivenheder centrerer sig om to hovedtemaer, der terroriserer medierne og det gamle franske folk. Disse er Covid-virussen og den virus, der kaldes nationalisme. Fordi at dømme ud fra de hadefulde reaktioner fra medierne og dem, de har manipuleret, i mere end halvtreds år, synes disse ting at være de to mål for deres vrede. Eric Zemmour vovede at fordømme risikoen for en "stor erstatning", og hans eneste fejl er ikke at sige, at denne "erstatning" allerede er opnået. Han er sikker på, at den stadig kan forstærkes i en borgerkrig eller den kommende verdenskrig, men det væsentlige er allerede opnået. Erstatningen er ideerne og normerne i den civile og politiske offentlige tænkning. Lad os

sammenligne de kontrasterende situationer fra begyndelsen og den nuværende æra af den Femte Republik.

I 1958, på general de Gaulles tid, bestod det befriede Frankrig hovedsageligt af to politiske partier: det republikanske katolske højre, der støttede statsoverhovedet, og overfor det en stærk repræsentation af franske arbejdere samlet under ledelse af det russisk-sovjetiske kommunistiske parti. Den nationalistiske ånd herskede i begge lejre, og programmet for befrielse fra det invaderende USA blev støttet af alle. Man må derfor have levet i denne tid for at bemærke forandringen, den autentiske vending af disse værdier sammenlignet med dem, der i dag støttes af flertallet. I 2021 er den nationale ånd dæmoniseret, fordi de, der lever i dag, i Frankrig og i Europa, aldrig har oplevet en krigskontekst i deres eget land. Begunstiget af Gud frembragte den lange fred et projekt af universel forståelse, der har sin oprindelse i designet af konstruktionen af "Babelstårnet", født i kong Nimrods tanker. For menneskelig mening er denne livsopfattelse, der sigter mod at skabe fred... tryghed mellem mennesker er ædel og uangribelig. For Guds barn er det lige så meget sådan, da det er den model, som Gud evigt vil tilbyde sine udvalgte sejherrer. Det er her, Bibelen fremstår værdifuld, for at forstå, hvad vi lever, og hvad der gør hele forskellen i den endelige vision for de to lejre, ifølge hvad Salomon, denne guddommelige visdom inkarneret i mennesket, erklærer i Præd. 1:9-10: "*Hvad der har været, er det, der skal ske, og hvad der er sket, er det, der skal ske. Der er intet nyt under solen.*" Hvis der er noget, som folk siger: "*Se, dette er nyt!*" om, har denne ting eksisteret siden tiderne før os." Efter Nimrod er dette forsøg på at etablere universel fred blevet fornyet gennem hele jordens historie. Det var motivet for historiens store herskeres erobringer, og blandt dem må vi bemærke det resultat, der blev opnået af den store kaldæiske konge Nebukadnesar, hvis rige opnåede fred, fordi han personligt var underlagt og omvendt til den sande Gud, skaberen af hele vores jordiske univers. Hvad vantro eller vantro agnostikere ignorerer, er, at det at opnå fred, så dyrebart og eftertragtet af alle, er umulig og kun opnås ved Guds gode vilje. Nu, i Jesus Kristus, forkyndte han ikke fred, men "sværd" og "krige" i evig rækkefølge; Matt. 10:34: "*Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden; jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd*" »; Matt. 24:6: « *I skal høre om krige og rygter om krige; se til, at I ikke forfærdes, for disse ting skal ske. Men enden er endnu ikke.* » Således vil det kun lykkes Gud at skabe en livskontekst med evig universel fred, for for at opnå dette resultat vil han på forhånd have udvalgt, sorteret og bevaret, blandt repræsentanterne for den menneskelige art, de sjældne skabninger, der findes at overholde de standarder, der betinger muligheden for denne fred, som udelukkende er vundet af Jesus Kristus, den eneste universelle frelser. Vi må derfor ikke tage fejl af betydningen af de 76 års fred, der er givet Vesteuropa til dato siden afslutningen af «Anden Verdenskrig». Metamorfosen af menneskelige sind, der opnås i denne periode, bringer den demonstration, som Gud forventer. Hverken krig eller fred har tilladt oprørske mennesker at etablere fælles lykke og varig fred. De skabte illusioner viger for virkelighed: racemæssige, etniske eller religiøse forskelle fremmer ikke rigdom eller fred, men snarere modstand og krig. Indvandring bliver en forbandelse, efterhånden som den vokser over tid. Det er alt sammen et spørgsmål

om proportioner. Når mindretal bliver til lighed, dukker der nye krav op og påtvinger sig, og de skaber uudholdelige problemer for de franskmænd af blod, der ønsker at nyde deres nationale privilegier først; dette afslører forbandelsen ved det republikanske valg, der giver, selv til sine fjender, nationalitet ved fødsel på Frankrigs jord eller dets oversøiske territorier; når det ikke gives af simple årsager til selvtilfredshed, personlig eller ej, af politiske ledere. Resultatet er eksplosivt; en strid, stærkere end de andre, vil antænde lejrene fyldt med gensidigt had. Borgerkrig vil gøre Europa skrøbeligt og åbent for den russiske invasion, som Gud profeterede i Dan 11:40. En profeti fra den obskure Nostradamus siger: "Romerske pave, pas på at nærme dig byen, der vandes af to floder; dit blod vil spytte der, du og dine, når rosen blomstrer." Således, angrebet i Italien af krigerisk islam, vil den nuværende romerske pave snart søge tilflugt og beskyttelse i Frankrig, i Lyon; en by, der vandes af floderne Rhône og Saône. Profeten peger på to store vandveje af identisk udseende. I denne by Lyon, der er dedikeret til Mariakulten, annonceres en massakre på katolske kristne (= dine) og paven, "når rosen blomstrer". Denne rose blev taget som et politisk symbol af den socialistiske præsident François Mitterrand. i 1981. Den repræsenterer derfor Frankrigs overgang under den centrum-venstre filosofiske tankegang om socialisme, der blev dannet og udvidet til skade for det kommunistiske parti. De historiske generationer af franske regeringer har bevaret denne sociale karakter; uanset om de var højreorienterede eller venstreorienterede. Rosen er derfor stadig, i 2021, aktiv, da den yder støtte til de muslimske immigrationer, der forbereder deres undergang. Rosen er blomstersymbolet for denne kærlighed, der karakteriserer den blinde humanisme, som Gud forbereder sig på at ødelægge. Men sagde Jesus ikke selv: " *Elsk jeres fjender!* " Ja, han sagde disse ting, men det er kun til hans trofaste valgte embedsmænd, at hans ord er rettet; ikke til vantro og oprørske humanister. Og lad os ikke glemme, at denne Jesu ordre har til formål at forstærke deres fjenders skyld ved at lægge flere bundter træ på deres hoveder til den dag, hvor Gud vil dømme dem og udrydde dem. Målet, der søges med denne martyrkærlighed, er derfor ikke kærlighed, men guddommelig retfærdighed.

Jeg bevæger mig gradvist mod den alder, der vil gøre mig til en otteårig. Og så langt tilbage jeg kan se tilbage, fra min barndom, husker jeg, at jeg var begejstret for tanken om broderligt venskab, der skulle forene alle menneskers hjerter. Min sjæl vibrerede ved at høre ordene fra denne sang, der blev titlen på en film, ord der sagde: " **Hvis alle fyre i verden** blev gode venner og gik hånd i hånd, ville lykken være i morgen." Så jeg lærte af Jesus Kristus, at i ham alene vil denne storslåede universelle drøm blive opfyldt. Fordi på den nuværende syndige jord tillader Gud det ikke. Og for at forhindre det arbejder djævelen og hans håndlangere effektivt. De inspirerer mennesker med hadefulde tanker, der får dem til at misfortolke andres. I min humanistiske ånd har jeg altid opført mig venligt over for fremmede, som jeg spontant har været i stand til at tjene. Samtidig opdagede jeg, hvor let de vendte om, og hvor let deres had til deres værtsland genoplivedes. For at forstå deres sindstilstand må vi indse, at de i deres naturlige stolthed føler ydmygelsen over at være vendt tilbage til det koloniserede land for at trives. Og denne stolthed får dem til at foragte endnu flere vesterlændinge, der er underlagt de kompromiser, som deres mangeårige republikanske regime har

pålagt. For selvom den franske republiks begyndelse var morderisk og krigerisk, fremstår den til sidst svag og foragtelig. Denne meget reelle svaghed udsætter den også for foragt fra sine fjender og europæiske konkurrenter, der profiterer og beriger sig selv på dens ruin. Jeg var i lang tid offer for ubehagelige begivenheder, som jeg fejlagtigt tilskrev en algerisk immigrant, der kom til at bo i min bygning. Privat lagde han ikke skjul på, at han følte et stærkt had til Frankrig og franskmændene. Det var først i 2021, at installationen af videokameraer tillod mig at opdage den virkelige synder bag de begåede og observerede forseelser. Jeg havde sat ham hævet over enhver mistanke på grund af hans dumme, men åbenlyst venlige opførsel. Jeg opdagede således, at denne nabo, meget fransk, alvorligt fordøjelsesbesværet og delvist lam, hvis lyde jeg kun knap kan forstå, i virkeligheden, over for mig, først og fremmest var en løgner, en tyv, en bedrager og en brandstifter. Disse mentalt retarderede mennesker bliver af psykiatere bedømt som egnede til at leve blandt normale mennesker. I sandhed er de forsvarsløse væsener, ude af stand til at modstå inspirationerne fra de dæmoner, der begår onde gerninger gennem dem. På sin tid ville Jesus have sagt til disse svage mennesker: "Dæmon, hvad er dit navn?" I dag forsøger humanvidenskaben gennem sine lægemidler at reducere deres voldelige reaktion, når dette er tilfældet, og når det ikke er tilfældet, fortsætter dæmonerne med at handle i al ro. Dette eksempel viser skadeligheden af rent videnskabelig dømmekraft, som ved sin blindhed bidrager til at intensivere de ondt, der rammer den globale menneskehed, troende, ikke-troende eller ikke-troende. Med rette erklærede Paulus i Efeserne 6:12: "***For vi har ikke kampen mod kød og blod , men mod fyrstendømmer, mod magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet .***" Beskyttet af deres usynlighed er det kun analysen af en oplyst tro, der tillader os at identificere dem som de sande gerningsmænd til de begåede misgerninger. Frankrig har kun måttet lide under konsekvenserne af indvandring på grund af de politiske og økonomiske valg, som dets successive præsidentielle ledere har truffet. De ødelagde deres land ved at udlevere det til udenlandsk konkurrence; først europæisk, og derefter, for at gøre det af med det, ved de flytninger, der er foretaget til gavn for Kina. Det er i denne kontekst af ruin, at den udenlandske tilstedeværelse er blevet en uudholdelig byrde og sydebuk for den observerede fattigdom. Og den islamistiske sag behøvede kun at kæmpe sig igennem en ugunstig situation for at retfærdiggøre sine overgreb mod Frankrig og den globale vestlige kristne verden.

I den meget barske efterkrigs kontekst, der vil følge den kommende tredje verdenskrig, vil de overlevende oprørere tro, at de endelig kan skabe betingelserne for en enkelt universel regering, som vil gøre det muligt at opnå det, som Babel ikke havde formået at bevare. Den store erstatning, der frygtedes og blev annonceret af Eric Zemmour, den officielle kandidat til præsidentvalget i 2022, er allerede blevet signaleret og profeteret af Gud i Åb. 18:2-3 med disse ord: "***Og han råbte med høj røst og sagde: Falden, falden er Babylon, det store! Og den er blevet et tilholdssted for dæmoner, et tilholdssted for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og hadefuld fugl , fordi alle folkeslag har drukket af hendes utugts vredesvin, og jordens konger har bedrevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige af hendes overflod af luksus .***" Frankrigs og de

europæiske landes multikulturelle aspekt understreges af udtrykket "**uren**", der er citeret to gange. Efter Hitlers naziregerings søgen efter racemæssig renhed, indtog hele Europa, katolikker og protestanter, det absolut modsatte synspunkt af denne fordømte tilgang ved at indlede en velkomstpolitik, der førte til den katastrofe, der fremstår i dag. Hvis økonomisk konkurrence kan have alvorlige økonomiske konsekvenser, er den anden konkurrence, religiøs, endnu mere skadelig. For den får Gud til personligt at gribe ind i historien og menneskelivet for at straffe de skyldige. De dødbringende vira og den kommende verdenskrig er de smertefulde, konkrete synlige udtryk for dette. Og de sande videnskabsmænd og deres støtte bestående af utallige propagandistpapegøjer er blevet de nye præster i afkristnede vestlige samfund og folk, alvorligt blødgjorte, dekadente og underdanige, selvom de forbliver oprørske over for profan eller religiøs sandhed. Det videnskabelige samfunds diktater har erstattet det romersk-katolske monarkis religiøse diktater, for at forlænge de berørte folks ulykke. Dette nye diktat fremmes af stigningen i magten hos lederne af de store, samtidige nationer. Dette åbenbares i Åb. 9:17 i et symbolsk budskab: "*Og således så jeg hestene i synet, og **dem, der sad på dem**, havde brynjer af ild, hyacint og svovl. **Hestenes hoveder var som løvehoveder** ;" ...og ud af deres munde udgik ild, røg og svovl."* Overalt på jorden, i de lande, der besidder dem, er beslutningen om at bruge atomvåben betroet en enkelt person. Og denne situation, med dens forfærdelige, destruktive konsekvenser, er værd at blive fremhævet og åbenbaret af den Gud, der skabte de liv, der vil blive massivt ødelagt af disse skræmmende moderne midler. I det citerede vers betegner ordet "*hoved*", ifølge Esajas 9:14, "*magistraten*" eller, i Åbenbaringen 9, statsoverhovederne eller præsidenterne for nationer. Og ordet "*løve*" tillægger dem kraften, ifølge Dommerne 14:18, i dette tilfælde atomkraft, antydning af udtrykkene "*ild, røg og svovl*." Dette bekræftes og understøttes i det følgende vers. Gud tillægger magistraternes ord eller "**munde**" beslutningen om at bruge atomvåbnet: "*Ved disse tre plager, **ved ilden, ved røgen og ved svovlet, som udgik af deres munde, blev en tredjedel af menneskeheden dræbt**.*" Ved at kalde atomvåbenaktioner "*plager*," Gud afslører sit ansvar for de destruktive handlinger og præsenterer dem som konsekvenser af sin guddommelige dom, der angår alle mennesker, der lever på jorden, uanset hvor de er, og uanset hvilke religioner de bekender sig til og bekender. Hans unikke frelsesplan baseret på Jesus Kristus, som de foragter, afviser eller undervurderer, fordømmer dem alle til at lide og til sidst dø ensartet. Men fordi deres utroskab vil have skadet selve frelsesagen, som Gud tilbyder i Jesus Kristus, vil falske kristne, der anses for at være mere alvorligt skyldige, lide en hårdere skæbne, ifølge Åb. 19:20-21, hvor de betegnes med symbolerne det katolske "*dyr*" og den protestantiske "*falske profet*". Forskellen, der afsløres i vers 21 med andre ikke-kristne folkeslag, vil vise sig på tidspunktet for deres endelige ødelæggelse for deres definitive udryddelse i "*ildsøen*", som giver den "*anden død*", ifølge Åb. 20:14. Men dette, ikke før slutningen af det "syvende årtusinde", som begynder i foråret 2030.

Når Satan uddriver Satan

Så overraskende som det kan synes, er denne type handling en realitet. Alle må først stille og besvare dette spørgsmål: Hvorfor ville Satan berøve sig selv denne type list, han som ikke har noget tilbage at miste, efter allerede at have mistet det evige liv, han naturligt arvede som den første himmelske engel skabt af Gud? Gav Gud ham ikke i forkammeret til den lovede død muligheden for at handle, som han ville, indtil Jesu Kristi herlige genkomst?

For at overbevise dig om, at Satan faktisk driver Satan ud, er her argumenter baseret på logiske deduktioner, der er nødvendige efter at have modtaget kendskab til det profetiske budskab kaldet "*Jesu Kristi Apokalypse*" eller "*Jesu Kristi Åbenbaring*". For det er i Daniel og Åbenbaringen, at Gud i Jesus åbenbarer den sande dom, som han afsiger over den romersk-katolske kirke og dens efterfølgende paver. Aldrig under dens virkelige identitet, men ved symboler, forbandet af Gud fra dens begyndelse i 538 og indtil dens afslutning i 2030, fremstår den romersk-katolske kirke der som hovedmålet for hans straffe og fordømmelser. Hjemme er Satan hjemme. I Åb. 13:3 giver han, Satan, som under billedet af "*dragen*" i Åb. 12:3 havde blodbelagt de romerske arenaer med kristent blod gennem sine agenter, Roms kejsere, til den såkaldte romerske og pavelige "kristne" kirke, jeg citerer: "*sin autoritet, sin magt og sin trone*". Roms omvendelse til pavelig kristendom fører Rom tilbage til en ny form for herredømme, denne gang udelukkende religiøst, således at denne succession er en form for djævelsk bedragerisk relæ.

Fra da af skal fælden forblive ignoreret af menneskeheden, og kirken skal tilsyneladende se ud til at kæmpe mod djævelen, fjenden besejret af Jesus Kristus. Sådan etablerer djævelens organisation disse inkvisitoriske domstole, der formodes at kæmpe mod djævelen og hans håndlangere. Målene er officielt troldmændene og heksene, der praktiserer okkulte videnskaber, netop anklaget for at have handel med djævelen, men uden for disse berettigede mål forfølger kirken Guds sande tjenere i Kristus, dette i kætteriets navn, som karakteriserer alt, der modsiger normen for den officielle romersk-katolske lære, defineret af paven på den tid.

Menneskelige skarer bliver således bedraget; disse dæmonjagter maskerer hans djævelske identitet. Tilsyneladende udvider det Jesu handlinger, da han selv uddrev dæmoner under sin jordiske tjeneste. Og i dag, ligesom på hans tid, er de, der drager fordel af hans befrielser gennem eksorcistpræsterne, hans første og mest effektive vidner. De har observeret og følt i deres kød og ånd den forandring, der forklarer deres nye tilstand. Det er derfor vanskeligt for disse mennesker at acceptere tanken om, at de er blevet befriet fra djævelen eller hans dæmoner af djævelen selv eller en af hans dæmoner. Ligesom "*slangen*" i Edens Have er eksorcistpræsten kun et mellemmandsinstrument, det vil sige et medium, der hævder en magt givet af Jesus Kristus. Det er let at forstå, at Jesus ikke kan give nogen magt til en repræsentant for fjendens kirke, som hans budskaber altid er rettet til i tredje person, fordi han aldrig tiltaler den i anden person ental; formen "du" anvendes kun til at tiltale sine sande tjenere; selvom deres anerkendelse af ham kun er foreløbig. Dette fremgår af Åb. 3:1, hvor dette "du" vedrører den protestantiske tro, som Jesus fordømte i 1843. I den foregående æra, kaldet Tyatira, vedrører budskabet om "du" også protestanterne i det 16. århundrede, hvis

velsignelse kun var foreløbig, mens de ventede på en "ny" "byrde", der betegner reformationens fuldførelse med genoprettelsen af sabbatten, som Gud har helliget siden hans skabelse af vores verden. Hans krav fra 1843 vil retfærdiggøre Sardes' krav, hvor han siger til ham: " *Du giver dig for at være levende, men du er død* ". I det 16. ^{århundrede} var Jesu Kristi sande tjenere mål for had fra de katolske ligaer, der tjente den " falske profetinde " , symbolsk kaldet " *Jesabel* " , i sammenligning med jødernes dronning, den udenlandske fønikiske hustru, der tilbød Ba'al, som kong Ahab havde taget til hustru. Hun havde også bragt sit morderiske had over YaHWÉHs sande profeter og fået 400 af dem dræbt. Disse ting forklares detaljeret i denne bog, så jeg vil blot huske her, hvordan Jesus nægter at henvende sig direkte til denne katolske religiøse trosretning eller til nogen af dens repræsentanter. Tilfældet med katolicismen, der afsløres fra 1843, " *den Det " mørke* " , der tages for " *lys* " , vil intensiveres, denne gang vedrørende den protestantiske tro i dens mange former og trosretninger. I USA, efter denne dato i 1843, viser frugterne af den guddommelige forbandelse sig: den interne borgerkrig kaldet "løsrivelse"; den intense praksis af okkultisme og spiritualisme. Og igen, som blandt katolikkerne før dem, i de protestantiske kirker, uddriver præsterne, der er forladt af den levende Guds Ånd: "Satan uddriver stadig Satan."

Lærdommen fra den åbenbarede historie er at forstå, at ikke hvem som helst kan uddrive Satan, men kun dem, der kan, alt efter om Gud bekender ham som sit barn og giver ham denne magt. Men for at dette kan ske, skal eksorcisten selv findes " *værdig* " af Gud til en sådan handling. Og i Åbenbaringen er det kun de "første adventister", sorteret og udvalgt ved testen fra 1843, der anerkendes som " *værdige til at vandre med Jesus klædt i hvide* " ifølge Åb 3:4. Ak for dem sluttede historien ikke der, for den samme forbandelse ramte, denne gang officiel adventisme, og siden 1994 har dens bønner sluttet sig til de andre faldnes, der gik forud for den. Siden da er Satan ikke blevet virkelig drevet ud af nogen, hvilket retfærdiggør udvidelsen af hans magtfulde, onde indflydelse over alle jordens folk, inklusive det falsk kristne Vesten, da hans " *trone* " ifølge Jesus Kristus er placeret i Rom ifølge Åb 2:13: " *Jeg ved, hvor du bor, jeg ved, at Satans trone er der. Du holder fast ved mit navn og har ikke fornægtet min tro, selv ikke i Antipas' dage, mit trofaste vidne, som blev dræbt hos jer, hvor Satan bor* ." Brugen af det uformelle "tu" i dette budskab er berettiget, fordi Jesus har fundet sine trofaste disciple i Rom, siden Paulus og Peter kom dertil for at bringe frelsens evangelium. Men i 538, datoen knyttet til dette budskab, udpeges og fordømmes den nye romersk-katolicisme som bærer af " **Bileams lære** " i vers 14, som følger: " *Men jeg har et par ting imod dig: Du har dem, der holder fast ved **Bileams lære** , han som lærte Balak at lægge en faldsten for Israels børn, at spise afgudsoffer og bedrive utugt* ." For bedre at adskille hende fra hendes tjenere siger han i vers 15 om hende: " *Ligeså har du også dem, der holder fast ved nikolaiternes lære* ." Det er derfor under navnet "nikolaiternes lære", at Jesus betegner det spirende pavelige regime. Navnet nikolaiterne er bygget på de græske ord Nike og laos, som betyder sejrrikt folk, hvilket tydeligt betegner de sidste sejrrikt romerske kejseres styre før imperiets fald og sammenbrud. I 538 ^{er Vigilus I} en spændende figur, der udnytter et intimt forhold til Theodora, den prostituerede gift med Justinian I' til at være den første til at sidde på " *Satans trone* " i Lateranpaladset i

Rom. Dette kejserlige par, der etablerer forbandelsen i den kristne tro, ligner på en mærkelig måde det par, der også er forbandet af Gud, Jesabel og Akab fra den gamle pagt. Og det er ikke uden grund, at navnet "Jesabel" vil betegne den forfølgende romerske kirke i det 16. ^{århundrede} i budskabet ved navn Thyatira, som betyder "svin i brunst og give død med lidelse", det vil sige timen for højdepunktet af "ødelæggelsens vederstyggelighed", der er profeteret i Dan 9:27: "... Ødelæggeren vil begå de mest vederstyggelige ting, indtil ødelæggelse og det, der er bestemt, falder over ødelæggeren . » ; Ofte, fordi den bogstavelige oversættelse tilbyder et budskab, som de ikke forstår, transformerer og forvrænger bibeloversættere den originale hebraiske tekst. Dette er tilfældet med dette fejlagtigt oversatte vers, hvis bogstavelige oversættelse er: « **Og på den ene vinge vil der være ødelæggelsens vederstyggeligheder og endda en udryddelse (eller fuldstændig ødelæggelse) , og den vil blive brudt** , [i henhold til] det, der er blevet bestemt, over det øde [land] » . Dette ord « vinge » blev misforstået og derfor fjernet af Louis Segond i sin oversættelse. Nu er vinger symbolske for den himmelske karakter og derfor for religion. Med dette "vinge"-symbol betegner Ånden den katolske tro, der dominerer Frankrig og Europa, selv organiseret ved Rom-traktaten, underskrevet i 1957 og bekræftet i 2004. Det er derfor bekendtgjort, at den pavelige romersk-katolicismes forførelse, midlertidigt dødeligt såret af de franske revolutionære mellem 1792 og 1798, skulle kureres af Napoleon I's konkordat. ^{Den} skulle således forlænge dens fatale forførelse indtil Jesu Kristi magtfulde og glørværdige genkomst, som ville afsløre og ødelægge den såvel som alle dens tilhængere og oprørske støtter, alle falsk kristne.

Det er tydeligt, at hendes opførsel over for sine religiøse konkurrenter har ændret sig fuldstændigt, idet hun ikke længere er forfølgende, fordi hun ikke længere støttes af den franske royalistiske væbnede fløj, er hendes sande natur endnu vanskeligere at opdage. En bedragerisk humanistisk kærlighed karakteriserer hende, men denne kærligheds fejl er netop, at den kun deler den med mænd, mens kun den kærlighed, der vises til Gud i Kristus, betegner sand tro. I hans bud citeret i Matthæus 22:37-38, er kærlighed til Gud udpeget som værende en prioritet: " *Jesus svarede ham: **Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det første og største bud** " . Så tilføjer han: " *Og det andet er lige så stort: Du skal elske din næste som dig selv* ." Og denne bebrejdelse rettet mod jøderne på hans tid vedrører i dag, siden 1843, alle religioner, der ærer og religiøst praktiserer søndagshvilen i den romersk-katolske arv, som er blevet indført siden 7. marts 321, den dato, hvor kejser Konstantin 1. ^{indførte} den i hele Romerriget. Denne søndag er siden 1843 blevet tegnet på den ufrivillige tilbedelse af djævelen. Jesu udvalgte kan kun værdsætte, at identifikationen af den kristne, der er forbandet af Gud, er blevet så let og enkel. Men pas på, en rent traditionel praksis med den sande sabbat er ikke nok til at blive velsignet og frelst ved Jesu Kristi offer. I menneskers hjerter opdager og identificerer Gud den sande kærlighed til sin sandhed og sin person, i tanke og handling; disse er de eneste kriterier, der gør en kaldet til sine udvalgte. Vi læser i Matt. 15:3: " *Og han sagde til dem: Hvorfor overtræder også I Guds bud for jeres traditions skyld?* » For de bebrejdelser, som Jesus rettede, bevarer deres værdi indtil verdens ende. Dette er også grunden til at nedskrive*

vidnesbyrdet om den gamle jødiske pagt. Det blev nedskrevet for at forhindre kristne i den nye pagt i at begå de samme fejl og synder igen. Ak! Denne bebrejdelse vedrørende alle jordens religiøse organisationer, denne anden erklæring fra Jesus citeret i Lukas 18:7-8, kan allerede tragisk observeres i dag: "*Skulle Gud da ikke skulle skaffe sine udvalgte ret, som råber til ham dag og nat, selvom han bærer over med dem? Jeg siger jer, han skal skaffe dem ret snart. Men når Menneskesønnen kommer, mon han så finder troen på jorden?*" » Dette spørgsmål, som Jesus stillede, er i det mindste foruroligende, men burde opfordre til forsigtighed og mistillid hos enhver læser af hans ord og i det mindste give ham eller hende mulighed for at forstå, at de store religiøse organisationer ikke repræsenterer ham, i modsætning til deres påståede prætentioner. De sandt udvalgte er skjult i anonymitet, og det er kun i en slags hemmelighed, at Guds sandhedsbudskab når de menneskelige sind, han anser for værdige til det.

I virkeligheden er den eneste måde at drive Satan ud på at modbevise ham ved at acceptere at underkaste sig Skaberguden og hans love, som er fuldkomment æret af Jesus Kristus foran alle mennesker. Det er kun i dette tilfælde, at han, Jesus, der tilbyder os sin hjælp, som en eksorcist-ypperstepræst kan uddrive Satan og hans dæmoner fra vores liv, og dette på en strengt individuel måde og på betingelse af, at vi ikke spekulerer i den opnåede nåde. Fordi en tilbagevendende til synd kan gøre det endnu vanskeligere og i sidste ende umuligt at opnå tilgivelse.

Men for at blive overbevist af disse udledte lektioner, der følger efter hinanden og afløser hinanden, er det bydende nødvendigt at dele hans dom, åbenbaret af Jesus Kristus, med Gud. Det er her, profetierne fremstår som uundgåelige og uundværlige, så den kaldede tilpasser sig Guds krav i sin tid for i Jesus Kristus at opnå den status som udvalgt, der garanterer hans frelse. Kun lydlighed mod guddommelige love og principper, levet i en kritisk ånd, i frygt for at mishage den Gud, der dømmer vores handlinger og tanker, bringer i vores ånd vidnesbyrdet om, at han modtager os, og at han er villig til at velsigne os; hvilket bekræftes af dette vers fra Rom 14:22: "*Denne tro, som I har, skal I beholde for jer selv for Gud. Salig er den, der ikke fordømmer sig selv i det, han godkender!*" Vi må heller ikke bedrage os selv ved at dømme os selv på en alt for selvtilfreds måde. Fordi Jesus er barmhjertig, krævende, men aldrig selvtilfreds.

Jesus Kristus, kandidat til valget af hersker over universelle hjerter

Hans program

Det kan opsummeres i et enkelt vers: "*Giv Gud, hvad Guds er, og kejseren, hvad kejserens er.*" Tilpasset til vor tids virkelighed bliver denne tekst til "og Rom, hvad Roms er." Fra da af behøver vi blot at opregne den lange liste over ting, der skyldes ham.

1- Opgivelsen af den ugentlige sabbatshvile på den sande "*syvende dag*", som Gud har helliget til Guds og menneskets hvile; dette siden verdens skabelse. I opregningen af YaHWÉHs fester i 3. Mosebog 23 kommer overholdelsen af den ugentlige sabbat først blandt de andre fester, der fandt deres opfyldelse ved Kristi første komme. Dette er ikke tilfældet med sabbatten, hvis profeterede opfyldelse ikke vil blive opnået før 2030 ved indtræden i det syvende

årtusinde, som den helliggjorte ugentlige sabbat bebuder. Dens opgivelse af kristne for at adlyde dagsskiftet, der blev pålagt ved et dekret fra den romerske kejser Konstantin dateret 7. marts 321, er den første synd, hvorfra mange andre synder mod guddommelig lov vil følge. Det er som sådan grundlaget for alle de former for Guds forbandelse, som Åb. 8 og 9 præsenterer under det symbolske navn " *trompeter* ". Der vil være " syv ", og den " *syvende* " vil blive fuldbyrdet ved Jesu Kristi herlige indgriben.

2- Søndagens indførelse . Oprindeligt kaldt "den ubesejrede sols dag" af hedningerne i Romerriget, blev den indført af den falske kejserlige konvertit, Konstantin I^{den} Store, ved et dekret dateret 7. marts 321. I en sindsforvirring inspirerede djævelen ham med ideen om, at hans solgud og Jesus Kristus, den nye "Gud" for de kristne, var én og samme guddommelige person. Han er derfor ophavsmanden til denne nye kristne lære, som Åb. 2:13 kalder " *nikolaiternes lære* " eller, efter oversættelse: " *det sejrende romerske folks kristne lære* ". I direkte og absolut modsætning til sabbatten vil "den levende Guds *segl* ", romersk søndag, tidligere solens dag, senere omdøbt til "Herrens dag" for bedre at forføre og skjule den sataniske fælde, blive præsenteret af Gud med den afslørende titel " *dyrets mærke* " i Åb. 13:16; 14:9-10; 16:2; 19:20; 20:4. Ved at acceptere denne overtrædelse af Guds fjerde bud, var den kristne tro skyldig i at synde mod ham, og denne handling brød den nye pagt, der var grundlagt på forløsningen af synder begået af Jesus Kristus. Denne synd, der blev begået mod den bibelske tekst, bar karakter af frivillig synd, som annullerer den guddommelige nådes fordel, der tilbydes i den nye pagt. Denne alvorlige fejl vil blive efterfulgt af "syv" gradvise straffende sanktioner, som Åb. 8 og 9 kalder " *trompeter* ". De "første seks", der har en advarende rolle, " *den syvende* ", vil sætte en stopper for menneskelivet på jorden. Ændringen af navnet "Solens dag" til "Herrens dag" udgør i sig selv en yderligere arrogant helligbrøde mod Herren Jesus Kristus. Det skal bemærkes, at denne navneændring kun fandt sted i lande i Latineuropa, herunder Italien, hvor paverne sidder. Tilskrivningen af dagen, der er besmittet af soldyrkelse, til Herren Jesus Kristus er derfor et rent romersk initiativ. Men i 1981 førte fransk agnosticisme til, at ideen om, at denne romerske "Herrens dag" skulle betragtes som den " *syvende dag* " i vores uger, blev antaget i Europa. Således blev et nyt angreb rettet mod den kalenderorden, som Skaberguden havde fastsat.

3- Ændringen i teksten til Guds dekalog . I Dan 7:25 havde Gud profeteret det på følgende måde: " *Han skal tale ord imod den Højeste og udmatte den Højestes hellige og finde på at ændre tider og love, og de hellige skal gives i hans hånd for en tid og tider og en halv tid* ." De folkelige masser var uuddannede, og religiøs læsning var udelukkende præsters, og den blev kun læst på latin, det romerske sprog. Folket deltog derfor i forførende magi og fortryllelsessessioner, men hvis betydning de ikke forstod. De huskede kun navnene på bibelske personer, Maria, Josef, Jesus, Sankt Peter, som Rom præsenterede som grundlæggeren af den romerske kirke, Sankt Paulus, Sankt Jakob og en lang række andre virkelige eller fiktive helgener. Under påskud af at gøre det lettere at huske, blev teksten til Guds ti bud i Anden Mosebog 20 også omarbejdet af den romerske kurie og dens pavelige leder. I denne version blev Guds andet bud fjernet, så hjorden og præsterne uden modstand og i fuld

lovlighed kunne overtræde Guds oprindelige bud ved at kaste sig ned for de afguder, der var blevet erklæret hellige af bispedømmet og Pavestolen. For at skjule sin arrogante forbrydelse splittede den ugudelige romer budet om utroskab og gav dermed sin opfattelse af Guds ti bud en tilsyneladende tilgang til kun at bekæmpe kødets synd. Det var imidlertid allerede til kødets synd, den seksuelle handling, at den knyttet forestillingen om arvesynden; dette var blot endnu en løgn, fordi arvesynden var en synd mod Ånden, der havde Evas og Adams valg om ulydighed som årsag; begge var tidligere behørigt advaret af Gud om konsekvenserne af deres ulydighed.

Hvis søndagen derimod kom fra Rom, er tilbuddet om en hviledag, som Gud oprindeligt fastsatte og udelukkende på den "syvende dag", unikt guddommeligt. Det er Guds godhed, at vi skylder en ugentlig hviledag, som alle arbejdere værdsætter højt. Og paradokset er, at Gud tillod djævelen at gøre denne værdsatte hvile til genstand for forbandelse og til støtte for en prøve på menneskelig tro. Derfor er valget meget simpelt: giv Gud æren ved at ære sin sabbat, som profeterer den sande befrielse fra kødet, og overlad søndagen til oprørerne, som han allerede har dømt og fordømt, mens han venter på deres fuldstændige udslettelse.

4- Mariakulten. Når de menneskelige ånder er afskåret fra Gud, overgives de af Gud til djævelen. Fra da af, forført af spiritistiske visioner, præsenterede de himmelske dæmoner sig for dem som Guds udsendinge. Listen fungerede godt, og for at krone denne mystifikation fik djævelen alle til at adoptere Platons græske dogme om sjælens udødelighed, hvorved de dødets tilsynekomst ville blive logisk og acceptabel. Og hvem viser sig? Maria, Jesusbarnets rugemor. I tidligere kulturer af andre etniske grupper var denne karakter allerede allestedsnærværende under navnene "Semiramis, Isis, Astarte, Diana, Artemisia, Tanit, Venus og Afrodite", der alle betegner den hedenske frugtbarhedsgudinde: kvinden, der føder og holder sit barn i sine arme. Dæmonerne kan stadig grine af menneskelig dumhed, når de ser, at det lykkes hver gang.

For mennesket er emnet imidlertid ikke noget at grine af, men noget at græde over. For at tro på denne sofisme, der simuleres af djævelen, udgør en afgudsdyrkelse, der kan straffes med døden af Gud. Afvis og ignorer også ethvert budbringer, der modsiges af dette budskab i Esajas 8:20: "*Til loven og til vidnesbyrdet; hvis man ikke taler således, vil der ikke være nogen dagry for folket.*" Denne tekst oversættes som følger: Den sandhed, som Gud har godkendt, er kun foreslået i Bibelen fra A til Z. I loven, som er hans eneste vidnesbyrd indtil verdens ende. Og de, der ikke følger denne rent kristne vej, vil ikke drage fordel af den befrielse, som Kristus vil bringe sine udvalgte. Jeg husker, at loven på Esajas' tid refererer til de første fem bøger i Bibelen, skrevet af Moses under Guds diktat. Hvad angår vidnesbyrdet, betegner det de to tavler i hans lov om de ti bud, hvis originale tekst blev forkyndt af Gud offentligt for det forsamlede jødiske folk og derefter dikteret til Moses i hans skrivning af Anden Mosebog.

5- Fortryllelserne ved katolske messer. Katolske messer, der holdes højt hellige i sine dogmer, fordømmes af Jesus Kristus med udtrykket "fortryllelser" i Åb. 18:23-24: "*Lampens lys skal ikke skinne i dig, og*

*brudgommens og brudens røst skal ikke høres i dig, for dine købmænd var jordens store, fordi alle folkeslag blev forført af **dine trylleformularer**, og **fordi i hende fandtes blodet af profeter og hellige og af alle dem, som blev dræbt på jorden**".* Under Anden Verdenskrig i Kroatien illustrerer en person ved navn Pavelic alene budskabet i dette vers. Denne romersk-katolske præst, leder af en serbisk fangelejr, gjorde personligt arbejdet i en sådan grad, at han efter at have tortureret ortodokse serbere til døde, dukkede op for at fejre den katolske messe i en præstekjole, der var rød af sine ofres blod. Men dette er kun en forsinket bekræftelse af de handlinger, som Gud tilregner den katolske kirke, fra Daniel til Åbenbaringen, og som dette vers fra Åb 18:24 minder om og opsummerer. Katolske messer bringer ikke syndere tættere på Gud, men distancerer dem. De er ikke kun ubrugelige, de er også skadelige, fordi de forherliger djævelen, hans virkelige inspirator. I denne ugudelighed saboterer han Kristi forløsende handling ved at give den en magisk karakter, der fornyes i hver messe i henhold til, hvad hans dogme om "transsubstantiation" lærer. I sandhed har synderen ikke brug for præster eller nogen menneskelig mellemmand, da hans oprigtige bøn kan modtages direkte af Kristus, den himmelske doktrinære forbøn mellem synderen og Gud. Hvis Hans omvendelse er oprigtig, det er nok for ham at frembringe frugter for Gud, i gerninger, der er værdige til omvendelse. Ulydighed erstattes af lydighed; uvidenhed erstattes af viden om hans guddommelige bibelske åbenbaring.

6- Katolske religiøse helligdage: Jul; Påske; Pinse; Himmelfart; Alle Sjælesdag.

Overholdelse af religiøse eller borgerlige helligdage er betydningsfuld, fordi det er det tidspunkt, hvor ligesindede samles for at fejre og i festlig glæde bekræfte deres fulde overholdelse af det emne, der fejres. Gud observerer disse menneskelige adfærdsmønstre; han dømmer dem og fordømmer dem. Helligdage er de lokkemidler, hvormed dominanterne fanger støtten fra de folkelige masser. De tilbyder dem, hvad de ønsker.

a- Jul betyder Guds fødsel, men oprindeligt var den 24. december dedikeret til den hedenske gud Tammuz, repræsenteret af solskiven, som senere blev tilbedt under navnet Re blandt egypterne. Under påskud af at fejre Kristi fødsel giver de vildledte folkeslag denne hedenske solgud ære ud over den æresbevisning, de har vist ham hver søndag siden 7. marts 321. I sandhed beder Gud ikke mennesker om at fejre Jesu Kristi fødsel, fordi han ikke efterlod nogen anmodning, der går i denne retning, men han kræver, at de udvalgte anerkender hans sonende død og årsagen til hans accept af at dø tortureret for at opnå en sand omvendelse fra dem, der medfører konkrete kødelige og åndelige forandringer.

b- Påske. Den sande påske i Guds plan fandt sin opfyldelse den 3. april år 30 e.Kr. Siden da er festen blevet forældet og ubrugelig. Tro på Kristus, den sande tro, der bærer den frugt, som Gud forventer, er tilstrækkelig til at bære budskabet om påsken og "forsoningsdagen", idet begge fester blev opfyldt i Jesu Kristi død.

- c- Pinse . Denne fest var punktlig, og dens opfyldelse var planlagt til at finde sted 40 dage efter Kristi død. Dens forlængelse hvert år er uberettiget.
- d- Himmelfarten . Denne rent og udelukkende romersk-katolske fest fejrer den ubesmittede jomfrus opstigning, ligesom muslimer fejrer Muhammeds himmelfart på sin hest fra Jerusalems esplanade. Løgne dør hårdt og støttes af de skarer, som Kristi blod ikke kan frelse. Den æresbevisning, der vises Jomfru Maria, er uberettiget. Tilbedelse er udelukkende forbeholdt Gud. Vi beder og kaster os ned for Jesus Kristus, hvis guddommelighed er blevet bekræftet af vidnerne til hans opstandelse. Men tilbedelsen af enhver anden skabning, selv engle, fordømmes af det andet af Guds ti bud. Maria, født udelukkende menneske, er arving til arvesynden; det er derfor uberettiget at tilskrive hende ubesmittet hvidhed. Som englen Gabriel successivt erklærede for sin kusine og for Maria selv, ifølge Lukas 1:25-28-30, blev der givet dem " *en nåde* "; for Elisabeth, at hun skulle føde Johannes, Kristi forløber og forkynner, og for Maria, at hun skulle være rugemor til Guds Kristus. Desuden er det himmelske hierarki i den katolske religion omvendt; den primære rolle gives til moderen og den sekundære rolle til barnet Jesus, hendes søn. Ofrene for disse ting vil blive ubehageligt overraskede, når den almægtige Gud i al sin guddommelige herlighed viser sig i Kristi skikkelse, som så længe har været foragtet og frustreret. Han, der erklærede: "Al magt i himlen og på jorden er givet mig." Hvor er Marias rolle? Den sande Maria kendte sin mand Josef bibelsk ifølge Matthæus 1:25: " *Men han kendte hende ikke, før hun havde født en søn, og han gav ham navnet Jesus .*" Efter Jesus fødte Maria Josefs sønner ifølge Matthæus 12:47: " *En sagde til hende: 'Se, din mor og dine brødre er udenfor og vil gerne tale med dig .'*" Maria var derfor ikke længere jomfru efter disse fødsler.
- e- De dødes dag . Den stammer direkte fra antagelsen af dogmet om sjælens udødelighed, og dens konsekvenser er enorme. Det gør mennesker bekymrede over de afdødes blik, og for ikke at fornærme dem, skal de ære dem ved at placere blomster på deres grave, som bør dekoreres så godt som muligt efter hver persons midler. Og dette dogme er meget gunstigt for " *jordens købmænd* ", som Jesus Kristus nævner i sit sidste kald i Åb 18:11, før straffen af " *Babylon den Store* ", den katolske kirke, som han illustrerer med billedet af en " *prostitueret* ". For mennesker gør dogmet om udødelighed dem til slaver og ofre for en stigning i leveomkostningerne, der er fuldstændig forfængelig og unyttig. I sandhed ved de døde ingenting, og deres hukommelse er glemt i henhold til det, Gud lærte gennem kong Salomons mund, og som alle kan læse i Præd 9:5-6. Dette er ikke Salomons menneskelige mening, men en ægte udtalelse inspireret af Gud: " *For de levende ved, at de skal dø; men de døde ved ingenting, og de får ingen belønning, da deres minde er glemt. Og deres*

kærlighed, deres had og deres misundelse er allerede forsvundet, og de skal ikke mere have del i noget, der sker under solen. "

7- Den katolske tro og synd . Det mindste, man kan sige, er, at hans syn på emnet er meget upræcist og meget personligt. Hans koncept om synders forløsning med penge fjerner enhver forbindelse med den autentiske kristne tro. Munken Tetzels salg af "hans afladsbreve" åbnede munkelæreren Martin Luthers sind. Han var den første engagerede katolik, der opdagede og fordømte den romerske pavelige organisations djævelske natur. Men sagen slutter ikke der, for ifølge den kan synd sones af den skyldige gennem korporlig afstraffelse, som synderen påfører sig selv. Hvorfor kom Jesus i dette tilfælde frivilligt for at give sit liv? Loven ændrede sig, som vi tidligere har set, forsoningsstandarden ændrede sig... hvad er der tilbage af apostlenes tro? Intet, bortset fra deres navne, der udnyttedes til den afgudsdyrkelse, som Gud fordømte. Dem, hun kalder de "syv dødssynder", har intet af afgørende betydning i Guds øjne, som kun tugtede og straffede ulydighed mod hans forordninger. Og som vi også har set, stigmatiserer hun kødets synd, som Gud fordømmer for dets synder begået mod hans Ånd. Ved at udnytte et bibelvers har hun udnyttet princippet om synders bekendelse af synder til sine præster. Den, der bekender på denne måde, sætter sig under præstens og kirkens åndelige afhængighed, som således samler viden om hans svagheder. Denne overherredømme over sjæle forklarer de forførte og bedragne ofres fjelighed. Hvad siger Bibelen i sandhed om dette emne i Jakobsbrevet 5:6: *" Bekend jeres synder for hinanden og bed for hinanden, så I må blive helbredt. En retfærdig mands inderlige bøn har stor virkning ."* I denne tekst handler det ikke om at bekende synder for en præst, men om at gøre det ligeligt mellem kristne, fra discipel til discipel. Fordi den bedste måde at undgå tvister, ofte på grund af misforståelser mellem den ene og den anden, består i at bilægge uoverensstemmelserne ved klart at angive de rejste klager; dette fra mand til mand. I den gamle pagt blev bekendelsen rettet direkte til Gud ifølge Ezra 10:11: *" Bekend nu jeres skyld for Herren, jeres fædres Gud, og gør hans vilje! Adskil jer fra landets folk og fra fremmede kvinder ."*

USA

De emner, jeg lige har præsenteret, vedrørte Rom , men i vores endetider lider menneskeheden under den skadelige indflydelse af tanker, der kommer til Europa fra USA og Canada . Og her er det igen passende at "give Gud, hvad der tilhører Ham, og den nye amerikanske Cæsar, hvad der kommer fra Ham." Fordi i denne "nye verden", hvor præsidenten officielt forpligter sig med sin hånd på Bibelen, favoriserer hans forfatning frihed, rejst som en gudinde i New York-bugten. Individuel frihed har forrang over bibelsk lov, i en sådan grad, at videnskab anerkendes som en religion; dette bevises af eksistensen af den magtfulde "Scientology". Det er også fra USA, at normen for multietniske samfund kom, hvis første form var Kong Nimrods forsøg på at rejse sit "Babelstårn". Gud antyder forbindelsen mellem de to ting ved at karakterisere New York som den by, hvor det første moderne "Babelstårn", "Skyskraberne", dukkede op. Dette navn i sig selv afslører guddommelig tankegang og djævelens

tankegang, der opildner mennesket til at irritere eller ridse Gud. Og indflydelsen fra denne "nye verden" er synlig over hele jorden, og overalt er udfordringen, eller trodsen, at rejse det højeste tårn, selv i det muslimske Mellemøsten og Asien. USA's kulturelle dominans er ikke længere i tvivl, og denne nations værker består mere og mere i at sabotere de religiøse og civile værdier, som skaberguden har etableret; alt dette i navnet på den hellige menneskerettigheder af fransk oprindelse, såvel som statuen med navnet "Frihed". Der er ingen tvivl om, at Frankrig ved at tilbyde denne statue til USA faktisk har givet stafetten videre til USA for at genoptage sin kamp mod den, som Voltaire kaldte "den berygtede", som udpegede Kristus og hans religion. Det må erkendes, at det udseende, som den katolske tro havde givet ham, ikke beviste, at han tog helt fejl. Men sand tro lå i den norm, der er skrevet i Bibelen, og der havde Voltaire ingen legitimitet til at retfærdiggøre sit antireligiøse valg. For den sande Kristus og hans sande disciple er intet andet end kærlighed og tjeneste for deres næste; de har intet af det "berygtede" i alle tider og epoker af den kristne æra.

Moderne nyheder viser os, hvordan den videnskab, der er udviklet i USA, beriger dem og opbygger deres overtag over alle jordens folk. Den har på mistænkeligt kort tid foreslået en ny slags "messenger RNA"-vaccine, der sælges for milliarder af dollars til rige vestlige lande. Det fremtidige "jordens dyr" "plukker" sine ofre, før det dominerer dem, når den kommende krig har slået dem ned og ødelagt dem. Vores verdensledere har glemt, at Amerika var befolket af grådige eventyrere, der kom fra hele verden for guldet fra Californien og Rocky Mountains, at de opfandt spillet "Liar's Poker", og at før "Scrabble" var deres yndlingsfamiliespil "Monopol". Siden da har denne nye "Satans trone" givet anledning til afskyelige tanker, der sigter mod at udrydde alle dens grundlæggende principper fra den århundreder gamle traditionelle europæiske kultur. Den får navnet "Wokisme". I denne nye libertarianske tankegang er manden ikke længere en mand, og kvinden er ikke længere en kvinde; det binære seksuelle aspekt, som Gud grundlagde, bestrides og skal forsvinde. Takket være de transformationer, der udføres af den kirurgiske videnskabs skalpeller, bliver valget af køn individuelt. Til biseksualitet føjes transseksualitet. Efter de religiøse valg, der præsenteres på en supermarkedshylde, er det valget af seksuel tilhørsforhold, der drager fordel af dette kommercielle tilbud. Siden legaliseringen af homoseksualitet er menneskeheden blevet revet med i en vanvittig strøm af krav, hvert mere vanvittigt og kontroversielt end det forrige. Denne kulturelle gæring sætter menneskelige sind op mod hinanden og nærer de årsager, der adskiller og fører menneskeheden til civile og religiøse sammenstød. Fordi for USA har "wokismen" alle de rettigheder, der er givet til religiøs forpligtelse; da det er mennesket, der individuelt bestemmer, hvad der er religiøst eller ej. Vi troede, vi havde set det hele, men nej, der var stadig utænkelige overraskelser at opdage. Men "Guds søn eller datter", fremtidige asekuelle himmelengler, glæder jer, fordi spredningen af pervers tænkning bekræfter den nært forestående forekomst af den profeterede atomstraf. Den vil ramme tilflugtsstedet for løgn og perversitet, der fra Vesten spreder sig over hele jorden. Som Gud sagde til profeten Habakkuk: "Profetien lyver ikke, den vil blive opfyldt, den vil helt sikkert blive opfyldt," det vil sige med absolut sikkerhed.

Natur og videnskab

Disse to subjekter er fundamentalt modsatrettede, fordi naturen er guddommelig, mens videnskaben er menneskelig. Naturen er underlagt og afhængig af den levende Gud; den udvikler og forandrer sig konstant. I modsætning hertil hviler videnskaben på et fast og stadig begrænset fundament, og dens udvikling er langsom og modvillig til at sætte spørgsmålstejn ved sig selv.

Roden til vores degeneration og vores modtagelighed for sygdomme ligger i opgivelsen af den kost, som Gud foreskrev til det første menneskepar; veganisme, for dem og alle dyr. Vi kan bemærke den perfekte komplementaritet af dyrelivet, som indånder ilt fra luften og frigiver kuldioxid, der er essentiel for næring af planter, som til gengæld producerer den ilt, der er nødvendig for menneskers og dyrs liv. I denne permanente udveksling kunne livet på jorden forlænges. Med sygdom søgte mennesket at forstå sin egen funktion for at finde midler til at helbrede sig selv så hurtigt som muligt. Og i moderne tid er medicin blevet skabt, først ved kombinationer af naturprodukter, derefter af molekyler konstrueret af kemiske processer med mere eller mindre hyppige og mere eller mindre alvorlige bivirkninger. Skaberguden fortjener at blive forherliget mere end videnskabsmænd, fordi det er uretfærdigt for mennesket, hans skabning, at skryde af sine egne tekniske kreationer, mens levende væsener selv repræsenterer ekstraordinære animerede maskiner. Gud har naturligt udstyret sine skabninger med komplekse og effektive immunforsvarssystemer. Mennesket har endnu ikke matchet ham, og han vil aldrig matche ham. Men naturlig immunitet er faktisk ekstremt skrøbelig, og den kan ødelægges meget let. Vores hjerne fungerer fra fødslen som en computer. Den er programmeret til at udføre funktioner med et mål om meget høj præcision. Tag øjet som eksempel. Det er programmeret til at tilpasse sig det, det ser på, med den bedst mulige fokusering, og medmindre der er en defekt på grund af forældrenes arv, lykkes det, så længe det, det ser på, er defineret af stabile og præcise linjer. Men hvad sker der, når øjet ser på et sløret billede med upræcise linjer? Det forsøger forgæves at opnå fokus, men hvis det ikke lykkes, giver det op kampen, og hjernens styring af øjet deprogrammeres. Det er da, at vores øje tyr til en korrektionslinse leveret af optikernes videnskab. Øjets fokus går derefter definitivt tabt, øjenmusklerne slapper af og reagerer ikke længere på de nødvendige handlinger. Korrektionen af linsen vil øges over tid, og det naturlige fokus går definitivt tabt. Princippet er det samme for hørelsen. Brugen af høreapparater fjerner enhver mulighed for at genvinde naturlig normal hørelse. Deprogrammeringen af hjernens normale funktioner sker, hver gang mennesket pålægger det en unormal situation, som det ikke er i stand til at tilpasse sig. Har jeg faret vild fra det religiøse emne? Slet ikke, for at forstå disse ting betyder at forstå det liv, som Gud skabte. At vide, hvor skrøbeligt det er, er nødvendigt for at fremme dets forlængelse. Vores liv er en gave fra Gud, vores sande himmelske Fader, og Han er følsom over for, hvordan vi behandler Ham, Hans gave. Den lykke, der afhænger af et godt helbred, stammer fra denne bevidsthed. Respekt for vores fysiske krop er et ægte trosværk. Paulus siger om vores krop, at den er " *Helligåndens tempel* ". Har du bemærket den hellighed,

jøderne tilskrev det "hellige tempel" i Jerusalem? Den samme hellighed karakteriserede Kristi legeme og hans disciples legeme, helliget ved hans blod. Den nuværende medicinske udvikling afslører imidlertid et farligt paradoks. Masker, der dækker næse og mund, har længe været pålagt af medicinske myndigheder for at begrænse spredningen af Covid-19-virussen. At bære en maske reducerer vejrtrækningskvaliteten og fremmer indånding af kuldioxid. Den ilt, der er nødvendig for at rense blodet i lungerne, reduceres derfor. Er dette ikke et paradoks i kampen mod en sygdom, der angriber de berørte patienters vejrtrækningsevne? Man skal faktisk være meget tålmodig for at udholde sådanne inkonsekvente direktiver. Og det værste må stadig frygtes, fordi det er fra USA, at Pfizers laboratorievaccine kom, efter DDT, der forgiftede europæisk jord ved slutningen af den sidste verdenskrig, samt GMO-frøene fra Monsanto's produktion, der sigter mod intet mindre end monopol på salg af fødevarer, og går så langt som til at sagsøge de omkringliggende beboere hos sine kunder, fordi Monsanto-frøene oversvømmede og voksede på deres tilstødende jord. Dette land fortjener vel udtrykket "*jordens købmænd*", som Gud betegner det med i Åb 18:11. Det burde derfor ikke overraske os, at Gud profeterer sin dominans over den sidste universelle koalition, der vil modsætte sig hans helliggjorte sabbat. Grådighed og kærlighed til penge er rødderne til alt ondt. Ved sin herlige genkomst vil Jesus ødelægge den.

Hvad videnskaben ikke tager i betragtning, er, at selvom de tilsyneladende ligner hinanden, er menneskets sammensætning forskellig, fordi hver skabning er i sandhed unik. I den tid, vi lever i, handler lægevidenskaben ikke på det individuelle tilfælde, men på det generaliserede tilfælde af et stort antal mennesker, der i virkeligheden alle er forskellige i deres genetiske arv. Og afhængigt af dette nedarvede genom kan det, der kan helbrede én person, dræbe en anden. Videnskaben er i vanskeligheder, fordi den løber bag Skabergudens skabelser, som kontinuerligt kan producere vira, katastrofer og alle mulige naturlige eller overnaturlige fænomener gennem menneskelige handlinger eller dem, der er direkte forårsaget af ham. Lad os derfor sige, at dens kampe er tabt fra starten. Billedet er sammenstødet mellem lergryden og jerngryden. I laboratorier stræber forskere efter at opdage, ved forsøg og fejl, elementet og metoden til helbredelse, uden at tage hensyn til virkningerne af individuel betingning. Selv i naturen finder vi urter og planter, der helbreder eller dræber afhængigt af de anvendte proportioner. I lette doser fremmer lindete søvn, men i høje doser ophidser og forhindrer den søvn. Naturen lærer os vanskelighederne ved lægepraksis. Som kristen, der lytter til Gud, bemærker jeg, at menneskeheden har undværet fysisk og kemisk videnskab i cirka 5.800 år. Mennesker har levet på jorden under mere eller mindre sunde forhold forbundet med mere eller mindre skadelige og destruktive kostvalg, og de har accepteret konsekvenserne, nogle gange døde de yngre end normalt. Men i løbet af disse 5.800 år har naturen ikke lidt under deres hænder. Moderne videnskab har fremstået som en djævelsk forgiftet kalk, og dens gift har spredt sig i og over hele jorden. Vi må være ærlige og bemærke den skade, der er sket. Den har konsekvenser, der for første gang sætter spørgsmålstejn ved forlængelsen af livet på jorden. Retfærdiggør denne simple observation ikke anger eller beklagelse over at have tilladt videnskaben at

kompromittere velvære og liv? Langt fra at blive anklaget dominerer videnskaben religiøst de politiske ledes sind, og den påtvinger den sin egen måde at se på. I nyhederne siden 2020 er den årsag til den fuldstændige lammelse af europæiske og vestlige nationer. For dens beslutninger adlydes af statsoverhovederne selv. Forbandelsen ved at forlade Gud og hans standarder kommer med en meget høj pris, og dette er kun optakten, udbetalingen på regningen for den pris, der stadig skal betales.

Samtidig, omkring 1843, kan to forandringer med enorme konsekvenser observeres. På den ene side satte en trosprøve baseret på interesse for Guds profetiske ord den protestantiske kristne tro i USA på prøve. På den anden side, efter det vanærefulde, endda katastrofale, resultat, som Gud observerede, vil det samme USA og Europa begynde at udvikle industriel fysisk og kemisk videnskab. I Frankrig ser vi den første dampvogn; i England dukker de første damptog op, skinner krydser kristne og koloniserede lande. Derefter er det oliens tur til at drive benzinmotorer. I USA opstilles olieborrer i stort antal i fjendtlige områder, der længe har været øde. Ved slutningen af Anden Verdenskrig vil udviklingen af den første amerikanske atombombe blive efterfulgt af mere end 2.000 eksplosioner til test op til vores tid. Skal vi søge andre steder efter årsagen til global opvarmning? Hvad repræsenterer kuldioxidudledningen fra moderne motorkøretøjer i sammenligning, vel vidende at kuldioxid er planteverdens føde? Mand, du høster i dag, hvad den menneskelige videnskab har sået i generationer i ubevidsthed og uforsigtighed. Emnet atomprøvesprængninger tiltrak først den folkelige masses interesse, da disse prøvesprængninger fandt sted i nærheden af menneskelige beboelser. Med tiden blev disse prøvesprængninger udført i ørken- eller underjordiske områder, eller endda i hjertet af havene. Menneskeheden undervurderede også deres alvorlige konsekvenser, fordi Jorden er et lukket kar, enormt, men stadig begrænset. Jeg fandt en video på internettet, der i accelereret animation viser rækkefølgen af 2100 atomprøvesprængninger fra forskellige magter. Det er imponerende og meget afslørende, hvilke konsekvenser det har haft for Jordens atmosfære og for jorden i de bestrålede zoner, der er blevet fordømt, fordi de har været ubeboelige i årtusinder. Den russiske zarbombe ødelægger alt dyre- og planteliv i en ildring med en diameter på over 500 kilometer, og den vil blive brugt i den tredje verdenskrig, som kommer før 2030. Er Gud i dag interesseret i sin planets tilstand? Nej, for han kendte sin ende fra begyndelsen. Det er knyttet til menneskets skæbne og eksisterede kun for at føre ham til sin arts undergang efter 6.000 år. For at forstå denne Guds overgivelse til en ødelæggelse, som han selv programmerede, skal man vide, at mellem 533, datoen for Justinians dekret, der etablerede det romerske paveregime, og 538, datoen for hans effektive installation i Rom, i 535 og 536, spydede to enorme vulkaner successivt deres støv og giftige gasser ud i atmosfæren, hver i modsatte ender af spektret; den ene i Mellemamerika, den anden i Indonesien. Støv spredte sig over hele jorden på begge halvkugler, og kejser Justinians kejserrige, konstant dækket af mørke, blev ramt af hungersnød og pest, der dræbte tusinder. Dette var Guds måde at markere tidspunktet for installationen af det mørke paveregime. Han søgte ikke at skåne sin planet. I vores moderne tid har mennesket længe brugt havet og landet til at genbruge sit affald. Men ved at skabe plastik, gennem sin

videnskab, gav han fisk og skaldyr føde, som de ikke assimilerer, og det dræber dem. Overvej derfor, at dette kun bekræfter verdens undergang i 2030. For de akkumulerede fejl og den skade, der vil følge af en atomkrig, giver ingen chance for langsigtet overlevelse for den menneskelige art, der oprindeligt blev skabt i Guds billede. Før denne ødelæggelse vil problemet med rent vand, der kan drikkes uden at forårsage sygdom, opstå. Fordi brugen af pesticider og kunstgødning siden deres første produktion i USA har forurenset landbrugsjord og grundvandsspejle, til det punkt, hvor drikkevand begynder at blive en mangelvare. Men videnskaben er ikke den eneste synder, da væksten i befolkningen nu når niveauer, der skaber en kædereaktion af problemer. Da de boede på landet, koncentrerede folk ikke deres affald og trak hver især deres egen mad fra jorden. Og naturen led ikke under deres tilstedeværelse. Jorden regenererede naturligt år efter år. Opgivelsen af denne type liv markerede begyndelsen på en ond cirkel, der i sidste ende ville føre til umuligheden af at overleve på jorden.

Falsk fromhed

Som dette udtryk indikerer, er denne fromhed baseret på en "falsk" opfattelse af kærlighed. De berørte oplever ensidig kærlighed. Deres tilfredshed er centreret om dem selv; disse mennesker elsker Gud og den idé, de har om Gud, og det er nok for dem. Denne opfattelse af kærlighed er falsk, fordi kærlighed opbygges gennem et møde, hvis mål er udveksling og deling af en fælles glæde. For en troende er det vigtigt og uundværligt at være bekymret over, hvordan Gud dømmer dem, for ikke at bedrage sig selv om karakteren af deres forhold til Gud, om det er etableret eller ej. Jesus sagde til sine trofaste disciple: "*Min fred giver jeg jer.*" Dette er ikke en mirakuløs fred, men blot den naturlige konsekvens af hvilen i de udvalgte sjæle, hvile der opnås, når deres samvittighed ikke eller ikke længere får dem til at føle sig skyldige. Og denne hvile er derfor den naturlige frugt af lydighed mod forordningerne i frelsesplanen, som Gud definerede og fuldbyrdede i Jesus Kristus. Det er her, Bibelens ord skal oversættes korrekt. I modsætning til hvad nogle versioner siger, sagde Paulus ikke: "*Alt, der ikke er overbevisning, er synd,*" men: "*Alt, der ikke er tro, er synd.*" "*Overbevisning*" kan henvise til noget falsk; tværtimod henviser "*tro*" til Guds skrevne ord, som ikke kan være falsk, specifikt i dets originale "*hebraiske og græske*" tekster. Man kan således forstå, at sand fromhed og falsk fromhed identificeres og adskilles fra hinanden ved den opfattelse, som ethvert menneske giver den bibelske Skrift.

Under dæmonernes inspiration kan det religiøse aspekt antage flere former alt efter deres opfindelser; former som det universelle religiøse liv åbenbarer overalt på jorden. Derfor har Gud i sin visdom indgravet en unik vej til at lede den angrende synder til sit frelsestilbud, som udelukkende hviler på hans Kristi død. For at dette middel kan præsenteres for menneskene indtil verdens ende, har han fået sin plan nedskrevet i Bibelen. Derfor hviler frelsen på den sande viden om disse hellige skrifter, fra de første ord, som Moses skrev under Guds diktat, til de sidste, som apostelen Johannes skrev, hvis ånd blev fanget af Gud for at præsentere ham for visionerne i hans åbenbaring, kaldet Åbenbaringen.

Mennesket må lære at mistro sine egne tanker, for det er ude af stand til at skelne mellem dem, der kommer fra det selv, dem, der kommer fra Gud eller en af hans engle, og dem, der kommer fra djævelske dæmoner. Vores hjerne er "hakket", og i denne situation er det kun Bibelen og dens lære, der giver os en guddommelig garanti. Som et eksempel ser vi fra begyndelsen af hans jordiske tjeneste Jesus afvise djævelens fristelser ved at citere Skrifterne. Dette eksempel er givet til os, så vi kan efterligne ham og forstå, at sand fromhed kun kan være baseret på perfekt overensstemmelse med de standarder for hellighed, der er etableret og åbenbaret af hele Bibelen. Husk dette fælles tegn, der karakteriserede den protestantiske tro i det 16.^{århundrede}: "Sola scriptura", en latinsk formel, der betyder "kun Skriften". Den har bevaret al sin værdi over tid og udgør stadig, i den endelige forventning om Jesu Kristi herlige genkomst, hele forskellen mellem sand og falsk fromhed.

Homoseksualitet

Dette emne kræver megen opmærksomhed. I tråd med det foregående tema er viden om "hacking" af vores hjerne afgørende. De, der mangler denne viden, tilskriver alt, hvad de føler, naturen og dens funktion, og normaliserer den logisk set. Jeg læser i Ordsp 29:18: "*Hvor der ikke er syn, går folket til grunde; lykkelig er den, der holder loven!*" Uden tro og dens åbenbaring er det moderne vestlige menneske ude af stand til at forestille sig, at det, der sker i det, kan være forårsaget af en enhed, der er fremmed for det. Ligesom Thomas, hvis de ikke ser, tror de ikke. Og dér ligger problemet, tankerne og følelserne i vores hjerne er ikke synlige. Men følelsen forbliver individuelt ubenægtelig. På samme måde som morderiske tanker er inspireret af dæmoner i mordere, forekommer opfordringer til at tro, at man er en kvinde for en mand eller omvendt, en mand for en kvinde, og forklarer homoseksualitet og alle mulige endnu mere afskyelige perversiteter. Udtrykket er ude: "*vederstygghed*". Det er den, Gud giver i Bibelen til de praksisser, han dømmer og fordømmer. I den gamle pagt blev den guddommelige dom eksekveret af folket, der stenede de mennesker, der var skyldige i disse "*vederstyggheder*", til døde. I den nye pagt tog Jesus personligt ansvaret for den fortjente straf for de synder, der var begået mod Gud. "*Hævnen er min, straffen er min,*" sagde han. Alligevel har Guds dom over disse ting ikke ændret sig, og hans fordømmelse af vederstyggeligheder fortsætter indtil verdens ende, da han erklærer i Åb 21:27: "***Intet urent skal komme ind i den, og heller ikke nogen, der øver vederstyggelighed eller løgn; kun de, der er skrevet i Lammets livsbog, skal komme ind.***"

I uvidenhed kan enhver jordisk skabning blive bedraget af usynlige dæmoner, men denne undskyldning ophører, fordi Guds forbud åbenbares og bringes til menneskenes kundskab gennem Skrifterne i hans Hellige Bibel. Det er derfor, homoseksualitet og dens perversiteter udgør sygdomme i den menneskelige sjæl, som den almægtige Jesus Kristus kan helbrede, når offeret er klar til at omvende sig og adlyde alle hans forordninger. For ham er det et spørgsmål om fuldstændigt at skifte herre. Mennesket er enten under Guds afhængighed eller under djævelens eller hans dæmoner. Han har kun valget

mellem frihed i lydighed mod Gud eller slaveri i underkastelse til dæmoner med døden som sin skæbne.

I den nye pagt er det kun denne tekst fra Paulus, fra Rom 1:26 til 32, der minder om Guds fordømmelse af seksuelle afvigelser: " *Derfor gav Gud dem hen til skammelige lidenskaber, for selv deres kvinder forvandlede den naturlige brug til noget, der er imod naturen;*" og ligeledes opgav mændene den naturlige omgang med kvinder og optændtes i deres begær efter hinanden, idet **mænd gjorde upassende ting med mænd** og fik på sig selv den rette gengældelse for deres vildfarelse. Og ligesom de ikke brød sig om at have Gud i erkendelse, overgav Gud dem til et fordervet sind, så de gjorde det, som ikke sømmer sig. De er fyldt med al slags uretfærdighed, ondskab, havesyge og ondskab, fulde af misundelse, mord, kivlyst, bedrag og ondskab, Sladtermænd, bagtalere, ugudelige, arrogante, hovmodige, pralende, opfindsomme på onde ting, ulydige mod forældre, uforstandige, uden tro, uden naturlig hengivenhed, uden barmhjertighed. Og da de kender Guds dom, at de, der øver sådanne ting, fortjener døden, ikke alene gør de det samme, **men har også behag i dem, der øver dem**. Højdepunktet af disse " vederstyggeligheder " nås i dag af, at homoseksuelle, hvis status er legaliseret af menneskelige love, offentligt gør krav på den frelse, som Jesus Kristus tilbyder. Moderne menneskelige samfund, som efter at have fordømt disse ting, i dag legaliserer og " godkender " dem, pådrager sig Guds retfærdige vrede. Godkendelse medfører derfor alvorlige og forfærdelige konsekvenser, selv for dem, der ikke selv praktiserer dem. Alle vil snart opleve normen for hans retfærdige vrede. Men denne type " vederstyggeligheder " er ikke hovedmålet for den guddommelige dom, der åbenbares i hans Apokalypse, hvor udtrykket " vederstyggelighed " henviser til de falske kristne religioner, der ved søndagens praksis retfærdiggør forherligelsen af den hedenske dag, der er dedikeret til solgudens ære. Denne type afgudsdyrkelsesvederstyggelighed er i Åb 21:27 knyttet til udtrykket " **løgn** " eller det absolutte modsatte af dens " **sandhed** ", som betegner normerne for dens love og den unikke form for dens frelsesprojekt.

Gud og glæde

Dette punkt er værd at bemærke: nydelse blev skabt af Gud for at fremme handlinger, der var nødvendige i hans plan for livet på jorden. I den seksuelle akt fremmer nydelse reproduktionen af arter. Dette gælder for mennesker og dyr. Smagsnydelse eksisterer for at fremme fodring og reproduktion af vores levende celler. Begrebet nydelse tillader mennesker at træne dyr, der forbinder udførelsen af en handling med den nydelse, der opnås i form af et tilbud om behagelig mad. Gud handler på samme måde med sine udvalgte, som han erklærede til i Jesus i Matthæus 7:7: " *Bed, og der skal gives jer; søg, og I skal finde; bank på, og der skal lukkes op for jer.* " " *At søge* " er en indsats, og " *at finde* " er dens belønning. Denne lov om nydelse, som gælder på alle områder, demonstrerer eksistensen af Skaberguden fyldt med kærlighed til sine skabninger. Tilfældigheder alene kunne

ikke være optaget af at tilbyde nydelse til væsener, der lever på jorden. De fortjener derfor at blive kaldt: jordiske skabninger af den levende Gud, og som sådan skylder de ham i det mindste respekt, ære og herlighed. Tilbedelsen og kærligheden til hans person forbliver det supplement, som udelukkende hans udvalgte bringer. Ligesom Daniel, ifølge Dan. 10:12, belønnes de, der " *søger at forstå* " de mysterier, der fremlægges i form af guddommelige åbenbaringer, ved at få svar fra Gud. Belønningen for studiets indsats er viden, der forvandler vores personlighed. Hvad der gælder for fysisk mad, gælder lige så meget for åndelig mad. Derfor læser vi i Matt. 4:4: " *Jesus svarede: Der står skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund.* " ".

Men nydelse er knyttet til en strengt personlig individuel forståelse. En persons nydelse er ikke nødvendigvis en andens nydelse. Det skal også forstås, at den nydelse, som Gud retfærdiggør, kun findes i den livsstandard, han godkender. De udvalgte nydelse er ikke de faldne. Livet tilbyder uskyldige nydelser, men frugterne af perversion, andre typer nydelse, er forbudt og fordømt af Gud. Det er disse, som dæmoner favoriserer og opmuntrer i oprørske menneskers sind; de mest talrige, repræsenteret i mængder.

Frankrig delt og splittet

Denne situation, som blev anerkendt og bemærket i slutningen af 2021, kunne have været undgået, hvis dens ledere havde vidst, hvordan de skulle drage fordel af de historiske lektioner, der er rapporteret i Bibelen.

Den første lektie i Guds vidnesbyrd afslører forbandelsen ved uforenelige menneskelige blandinger. Første Mosebog 6 fortæller, hvordan ægteskaberne, der forener folk fra den trofaste lejr, "Guds sønner", med "menneskedøtrene", den afgudsdyrkende, utro lejr, resulterede i spredning af ondskab og, som straf, fuldstændig ødelæggelse af syndflodens vande.

Den anden lektie tager os med tilbage til den tid, hvor Jakobs familie, eller Israel, bosatte sig i Egypten sammen med Josef, som var blevet Faraos storvesir. Omkring to århundreder senere, samlet i Goshen i den frugtbare Nilregion, begyndte hebræerne at blive talrige; mere end en million mænd, plus kvinder og børn. Denne vækst bekymrede med rette den nye farao, hvis klogskab vi må hylde. Denne vækst kunne når som helst udløse en intern krig i hans land Egypten. Denne farao ville vise sig at være oprørsk over for Gud, men han var ikke dum. Han bekymrede sig om sit folks interesser. Hebræernes og egypternes samliv havde nået sin grænse og tog form af en frygtelig forbandelse for det imødekommende egyptiske folk.

Lidt senere, efter Guds ti afskrækkende plager, skulle folket vandre i ørkenen i fyrre år, hvorefter Israel påtog sig at erobre Kana'an, kæmpernes, amoritternes, land, hvis synd havde nået sit højdepunkt, 400 år efter Guds meddelelse til Abraham i 1 Mos 15:16: " *I fjerde generation skal de vende tilbage hertil, for amoritternes synd er endnu ikke fuldkommen .* " Og dér, for at sikre varig ro for Israel, sit folk, påtog Gud sig at udrydde landets indbyggere før hebræernes fremrykning. Han sendte hvepse og giftige fluer mod kæmperne, som decimerede deres befolkning. Guds befaling til Israel var aldrig at lade deres

fjender overleve. Så forfærdelig som denne befaling kan synes for følsomme og humanistiske sjæle, stammer den fra den store skaberguds absolutte guddommelige visdom. At lade en fjende leve ville bestemt bane vejen for fjendtlighed blandt hans efterkommere. Og Gud ønskede at skåne sit folk for at opleve denne tragiske situation. Israel adlød ikke denne guddommelige befaling og led i sidste ende de smertefulde konsekvenser. Efter folket før syndfloden kan man forstå, hvorfor Gud forsøgte at undgå yderligere sammenblanding af mennesker for at beskytte sit folk Israel mod andre fuldstændig hedenske folks afgudsdyrkelse.

Guds advarsel var nytteløs. Ægteskaber med udlændinge bragte Guds vrede over et Israel, der i sidste ende sank ned i frafald og afgudsdyrkelse. Og den sidste lektie finder vi i Jerusalem efter det hebraiske folks tilbagevenden fra deportationen til Babylon i Kaldæa, i en handling tilskrevet præsten Ezra; i Ezra 9:1: "*Efter at dette var fuldført, kom lederne til mig og sagde: Israels folk, præsterne og levitterne har ikke skilt sig ud fra folkene i disse lande, **men de efterligner deres vederstyggeligheder**, kana'anæernes, hittitternes, perizzitternes, jebusitternes, ammonitternes, moabiternes, egypternes og amoritternes. **For de har taget af deres døtre til sig selv og deres sønner og har blandet den hellige slægt med folkene i disse lande**; og lederne og magistraterne var de første til at begå denne synd.*" For at genvinde Guds godkendelse blev der truffet en beslutning; Ezra 10:3: "*Lad os nu slutte en pagt med vor Gud om at sende alle disse kvinder og deres børn bort efter min herres råd og efter råd fra dem, der bærer for vor Guds befalinger. Og lad det ske efter loven.*" Og det skete; Ezra 10:17: "*På den første dag i den første måned gjorde de ende på alle de mænd, der havde taget fremmede hustruer.*"

På sin tid åbenbarede profeten Bileam for kong Balak, hvordan han ved at gifte sit folks døtre med Israels sønner kunne fordærve dem og berøve dem Guds støtte. I den kristne æra blev denne handling gengivet i en større og mere åndelig skala. Gud tager symbolsk Bileams handling op for at illustrere hedenskabets indtræden i den kristne religion i Åb 2:14: "*Men jeg har et par ting imod dig: Du har dem, der holder **fast** ved Bileams lære, han som lærte Balak at lægge en faldsten for Israels sønner, at de skulle spise afgudsoffer og bedrive utugt.*" Det pågældende sted er Rom, "*hvor Satans trone er*", som det foregående vers 13 specificerer; dette er fra år 538. Brugen af den velkendte tiltaleform ved Ånden er berettiget af, at der i Rom stadig er sande tjenere for Jesus Kristus. Efter Jerusalem blev Rom det sted, hvorfra Vesten blev kristnet snarere end evangeliseret. Fordi handlingen blev ledet af folket bag "*Bileams lære*", og det var den romersk-katolske religion, der spredte sig, og ikke den sande kristne tro.

Frankrig er selvfølgelig ikke Israel, men ved at give sine lektioner gennem dette hebraiske folks erfaringer, tilbyder Gud dem til enhver intelligent mand, så han kan drage fordel af dem, uanset hans folk og hans oprindelige oprindelse.

Det er umuligt ikke at bemærke, hvor skadeligt det er for mennesker ikke at have et godt forhold til Gud. For de ultimative konsekvenser er død og ødelæggelse.

Den lektie, vi lige har set, er baseret på farerne ved etnisk blanding, og dette gælder primært for to lande: USA og Frankrig. Frankrig er kendetegnet ved

jordens ret, som automatisk giver fransk statsborgerskab til ethvert barn født på dets territorium og dets oversøiske besiddelser. Denne nations tragiske skæbne var bygget på næsten selvmorderiske beslutninger: at byde sine fjender velkommen, men også forbuddet mod at registrere statistikker om befolkningens sammensætning. Problemet, som Farao frygtede for sit Egypten, vil ramme Frankrig og føre til dets morderiske ruin. I Åb 11:8 er navnet " *Egypten* ", der symbolsk gives til dets hovedstad, Paris, derfor velbegrundet. Når man ser på dets historie, er dette land blevet ramt af kædeforbandelser. Siden Clovis, Frankrigs første konge, der blev forført af Rom, blev støtte for dets paver; derefter, i det 16. århundrede, markerede Paris sin tilknytning til katolicismen ved at kæmpe mod den protestantiske reformerte tro. Derefter, efter sin revolution og republik, blev det en kolonimagt. Og det var her, dets endelige ulykke blev forberedt. Det endte med at miste sine asiatiske kolonier og Maghreb-landenes. Afkolonisering markerede begyndelsen på dens tilbagegang, men globalisme og medierne førte til, at afrikanske og nordafrikanske befolkninger immigrerede til Frankrig, der var så åbent og imødekommende, for at drage fordel af dets frihedsregime og sociale gavmildhed. Men blandt disse ankomne er muslimer fulde af vrede mod den tidligere kolonisator, og den konfrontation, der drev Frankrig ud af deres land, vil blive gentaget denne gang på Frankrigs land, som Gud vil overgive til dem. Således vil Europa med de " *ti horn* " i Daniel 7:7-24 blive straffet af en tredje verdenskrig i Judas billede, som blev ramt tre gange af Gud, af kong Nebukadnesar, ifølge 2 Krøn 36:5-21.

Sameksistensen af flere monoteistiske religioner inden for samme nation skaber problemer på grund af frustration over de kompromiser, der er nødvendige for at overholde de standarder, som værtsnationen har fastsat. Alene den ugentlige hviledag skaber vanskeligheder med at organisere arbejdet, vel vidende at den hviledag, som kristne overholder, er den første dag, muslimernes den sjette, og jødernes og de valgte kristnes den syvende. Før eller siden kommer muslimen til at kræve respekt for sin hviledag, den sjette; jøden gør det samme for at adlyde sin Guds bydende orden; det land, hvor den første dag er normen, afviser disse krav, og det er et sammenstød og en religiøs konfrontation. For underkastelse af en standard, der er i modsætning til den praktiserede religions, skaber en følelse af frustration hos den utilfredse tilhænger. Faktisk var den fred, der er opnået indtil vores tid, baseret på manglende bevidsthed om denne frustration. Religion var ikke den primære bekymring for immigranter fra Maghreb; det var arbejde og penge for at overleve, der tvang dem til at krydse Middelhavet for at bosætte sig i Frankrig. Men i dag, bosiddende, nationaliserede og i større antal, føler muslimer sig i stigende grad frustrerede, og deres krav bliver mere og mere presserende.

Blandt de befolkningsgrupper, der er budt velkommen af Frankrig, er der sorte mennesker, der fylder adventistkirkerne i Paris og Lyon. Sorte mennesker har bedre modstået indflydelsen fra den sekulære ateistiske strømning af vestlige hvide. Sorte mennesker, der ofte er animistiske i deres oprindelse, har altid været bevidste om eksistensen af ånder uden krop, og de har opretholdt forhold til dem, der er præget af synlige manifestationer; det overnaturlige er også naturligt for dem, i modsætning til skeptiske eller ikke-troende hvide. Tilnærmelsen til sandhedens Gud bliver således lettere for dem.

jul

Denne såkaldte kristne helligdag er præget af kriterier, der kun kan gøre den hadet af sandhedens Gud. Baseret på ophobningen af løgne og afgudsdyrkelse kan du forstå, at jeg ikke overdriver, når jeg fælder denne dom.

Bemærk først, at denne fest ikke blev organiseret efter Guds vilje; Bibelen giver ingen præcision til at fastsætte en dato for Jesu fødsel, Guds Kristus. Årsagen til denne tavshed er, at Gud tillægger Jesu død betydning, ikke hans fødsel. Ved at organisere denne fest, der angiveligt fejrer Jesu fødsel, konsoliderer og retfærdiggør den katolske religion sin fremstilling af Kristus i en babys tilstand, der holdes i Marias arme, hans mor, som selv er genstand for den primære tilbedelse.

Den dato, som Rom valgte, den 25. december, var oprindeligt fødslen af menneskeguden Tammuz, søn af menneskegudinden Semiramis, hustru til Babels konge, den berømte Nimrod, også meget menneskelig. Tammuz blev repræsenteret ved billedet af en solskive. Ordet "jul" kommer fra det latinske "dies natalis", som betyder fødselsdag; den hedenske Tammuz' fødselsdag. Blandt romerne var denne periode dedikeret til Saturnalia-festivalerne, der var præget af orgiastiske praksisser. For at behage folk, der elskede at fejre og ønskede at bevare deres fejring, ændrede katolicismen sit motiv. Således erstattede Jesu fødsel Tammuz' eller Saturnalia-festlighederne. Forbindelsen mellem Tammuz og Jesus var solskiven, da Kristus for det pavelige Rom er solguden, der fejres og tilbedes den 25. december, og den første dag i ugen i den guddommelige orden pludselig blev, ved menneskelig beslutning, den "**syvende dag**". » siden 1981, i Larousse-ordbogen; denne nye standard er blevet indført ved ISO 8601-beslutningen fra Den Internationale Standardiseringsorganisation.

USA, handelsmændene og "*jordens købmænd*" i Åb. 18:11, skabte den mytiske karakter Julemanden. De gav ham hans udseende og hans farver, hvid og rød, som allerede karakteriserede deres sodavand "Coca-Cola". USA gav denne højtid sit udseende og sit kommercielle formål ved at forny princippet om at give gaver til børn, ligesom hedningerne gjorde for Tammuz. Således er den højtid, der fortryller forældre og børn i alle vestlige nationer, intet andet end en koncentration af vederstyggelige handlinger, der kun er i stand til at ophidse sandhedens Gud, Jesus Kristus. Med denne viden ville hans udvalgte gøre klogt i at afstå fra at deltage i den.

Bibelen vidner om "*Guds børns herlige frihed*". Vi må ikke tage fejl af betydningen af dette ord "*frihed*", fordi det kun har betydning for Gud og hans udvalgte i modsætning til "*syndens trældom*". Klart og præcist adlyder skabningen Gud eller Djævelen. Lydighed mod Gud består i at anvende normerne i hans love, og lydighed mod Djævelen består i at være ulydig mod Gud og gå i strid med ham. Hvis Bibelen alligevel understreger fremkomsten af denne "*Guds børns frihed*", skyldes det, at i Jesus Kristus, bortset fra den ugentlige fejring af den helliggjorte sabbat, forsvinder alle de andre religiøse højtider i den gamle pagt. Det religiøse liv forenkles således til det ekstreme, og "Kristi udvalgte" nyder en konkret og meget reel frihed. Der er ikke behov for en jordisk

mellemand, det fortsatte liv for hver enkelt bliver en form for tilbedelse, og normen, der skal følges, er skrevet i Bibelen, som ifølge Åb 11:3 udgør de "to vidner" om den levende Gud. Og frem for alt tilbyder forholdet, der opretholdes med Gud, Jesu Kristi hjælp og råd, som han bringer i Helligånden til dem, der virkelig tilhører ham; og dette indtil verdens ende, i overensstemmelse med hans løfte, som trofast vil blive holdt og æret.

Ligesom den falske jul består den gentagne brug af navnet "søndag" i at retfærdiggøre dets karakter som "Herrens dag", når det i virkeligheden kun er "djævelens dag", og endnu stærkere siden 1981, hvor det blev tilskrevet standarden for "**syvende dag**" i vores uger. Som den "første dag" kunne navnet "Herrens dag" historisk retfærdiggøres som den dag, hvor Jesus viste sig levende og opstod for sine disciple. Men denne opstandelse retfærdiggjorde ikke at blive fejret med en ugentlig hvile på bekostning af "sabbatten", som Gud havde helliget. For at vidne om vores tilknytning til den sandhed, Gud havde fastsat, har vi sammen med mine brødre og søstre i Kristus omdøbt den romerske "søndag" til "Soldi", hvilket får den til at stemme overens med navnet givet på engelsk "Sunday" og på tysk "Sonntag". Ved at navngive denne dag "Soldi" kan samtalepartnernes nysgerrighed vækkes og give mulighed for en gavnlig forklaring. Det skal bemærkes, at navnet "Herrens dag", det vil sige "søndag" oversat fra det latinske "Dies Domenica", kun er blevet indført i Frankrig, "den ældste datter" og historiske væbnede støtte af den katolske kirke, i Spanien, Portugal og Italien, hvor den bærer navnet "Domenica", som betyder "Herre"; i Italien, hvor den pavelige hellige stol er placeret, "*Satans trone*", selve dens inspiration. Højdepunktet af katolicismens arrogance er, at ordet "Sabato" på italiensk betegner **Guds hellige sabbat. som Rom placerer på sjettepladsen blandt ugedagene**. I den franske standard går denne handling ubemærket hen, fordi ordet "sabbat" og dets rod er blevet erstattet af navnet "Samedi", hvor erstatningen af "b" med "m" gør navnet "Sabbat" ignoreret. Under dette obskure navn "Samedi" kan det forveksles med det engelske "Saturday", der fejrer den romerske gud "Saturn"s ære.

Kristi udvalgte, sandhedens Gud, må derfor i viden genoverveje disse standarder, som djævelen har fastsat, og opbygge deres forhold til Gud ved i deres sind og vidnesbyrd at antage hans tidsstandard og hans ugentlige kalender, hvor den første dag i ugen er en vanhellig dag og endda vanhelliget, dvs. besmittet, af romersk hedenskab ligesom de andre dage i ugen, alle dedikeret til de romerske astrale guddomme. Ifølge Gud begynder ugen derfor med "Soldi" eller "falsk søndag", og den slutter på den syvende dag med "sabbatten helliggjort" af hans højeste autoritet til hvile fra begyndelsen af hans skabelse af verden; den evige hvile i det syvende årtusinde, der er profeteret ved slutningen af hver uge, og som kun "Kristi Jesu udvalgte" vil træde ind i i det kommende forår 2030; datoen, der vil blive markeret af hans herlige genkomst.

Jeg husker den oprindelige form for ugen, som Gud skabte og fastlagde: Dag et, dag to, dag tre, dag fire, dag fem, dag seks og dag syv, helliget til hvile og kaldt sabbatten.

Som offer for en ophobning af overgreb erklærede Gud krig mod den oprørske menneskehed. I begyndelsen af 2020 bekendtgjorde præsident

Emmanuel Macron i en alvorlig tone til det franske folk: "Vi er i krig." Han gav coronavirussen, der opstod i Kina, skylden for aggressionen. Men han forstod ikke, at denne handling blev initieret af Jesus Kristus, den almægtige Gud. Nu er det vigtigt at forstå dette: Med denne straf fortæller Jesus mennesker: "Fred på jorden er forbi, definitivt forbi." Og når han leder mennesker til at skabe en dødelig virus, er det fordi han ønsker at opnå død i oprørslejrens rækker. Det skal også forstås, at uanset den tekniske effektivitet af de lægemidler og vacciner, der er udviklet af menneskelig videnskab, bruges disse menneskelige midler til at hindre og reducere virkningerne af en guddommelig straf. Det er derfor, Gud mangedobler formerne for sine angreb mod de skyldige, som angivet i dette vers citeret i Ezek. 14:21-22-23: " *For så siger Herren Herren: Selv om jeg sender mine fire frygtelige straffe mod Jerusalem, sværdet, hungersnøden, de vilde dyr og pesten, for at udrydde mennesker og dyr derfra,... Ikke desto mindre skal der være en rest, som skal undslippe, som skal komme ud af det, sønner og døtre. Se, de skal komme til jer; I skal se deres veje og deres gerninger, og I skal trøstes på grund af den ulykke, jeg bringer over Jerusalem, på grund af alt det, jeg bringer over det. De skal trøste jer, når I ser deres veje og deres gerninger; og I skal vide, at det ikke er uden grund, at jeg gør alt, hvad jeg gør ved det, siger Herren, YaHWéH ».* Bemærk, at Gud i dette skræmmende budskab, der bebuder en udryddelse, minder om sin frelsesplan, som er at udvælge og bevare de mennesker, der er forblevet mest trofaste mod ham. Efter " *Jerusalem* ", i sin tid, i år 70, er det i dag de utro vestlige kristne folks tur til at blive mål for de formidable våben, som Gud bruger. Han vil udføre sin dystre plan til enden og vil implementere midlerne til at fuldføre den. På global skala vil jordens indbyggere i sidste ende blive udryddet. Efter vira, hungersnød og borgerkrig vil universel atomkrig yderligere reducere antallet af overlevende mennesker. I forbindelse med de " *syv sidste plager af Guds vrede* ", som er beskrevet i Åb. 16, vil de sidste overlevende blive udsat for den endelige trosprøve, som vil sætte " *sabbatten* " op mod "solens dag", den falske romerske "søndag". Truslen om død, der vil ramme Kristi udvalgte, vil vende sig mod dem, der bestemmer den, når den Gud, der frelser, griber ind for at frelse dem, der elsker ham i fuldkommen trofasthed.

Marcherer mod himlen

Jeg blev døbt i 1980 og nåede derfor 40 års tjeneste for Jesus Kristus i 2020. Imidlertid kom en konstant strøm af lys i form af inspiration for at nære min viden om betydningen af de begivenheder, der blev oplevet. I Bibelen karakteriserede denne 40-årige periode især Moses' oplevelse. Han flygtede fra Egypten i en alder af 40 år og vendte tilbage 40 år senere for at vejlede sit hebraiske folks eksil. I 2020 sluttede en tid med prøvet tro, da Gud efter årtiers fred og velstand givet til de dominerende vestlige kristne folkeslag, tog handling på en måde, der kunne identificeres med sine udvalgte. Den økonomiske blokering forårsaget af de **overvurderede virkninger** af Covid-19 Coronavirus udgør et synligt bevis på denne ændring i den store skaberguds adfærd, som han blev fornærmet, afvist og af næsten alle mennesker foragtet. En historisk detalje, der er værd at bemærke, er, at Covid-19-virussen dukkede op i Kina seks dage

efter, at dens ledere besluttede at ændre Bibelen og fjernede citater, der ikke stemte overens med "det kinesiske kommunistpartis og dets leders vision". Et sådant angreb på Guds hellige, skrevne ord kunne ikke forblive ubesvaret. Covid-19 har givet udtryk for det.

Efter udvandringen fra Egypten ventede en lang **march** i ørkenen det hebraiske folk. Også for os er der siden 2020 begyndt **en sidste march** i en menneskelig relationel kontekst, der forværres og vil forværres mere og mere. Tiden er kommet til splittelse, på en måde analogt med hvad Gud sagde og gjorde, ifølge Zak 11:14: " *Da brød jeg min anden stav, foreningen, for at bryde broderskabet mellem Juda og Israel.* " Henvisningen til " *Juda og Israel* " er ikke eksklusiv, fordi disse to navne tjener som støtte for de budskaber, som Gud retter til sine tjenere indtil verdens ende. Denne " *anden* " " *Stav* " afslører den endelige konsekvens af Guds dom over nationernes time: adskillelsen eller splittelsen af folkeslag, der fører til morderisk, krigersk aggression. Nu går denne " *stav* " forud for bruddet af en første " *stav* " ved navn " *Nåde* " ifølge Zak. 11: " *Jeg tog min stav, Nåde, og jeg brød den for at bryde min pagt, som jeg havde sluttet med alle folkeslag.* " Dette vers afslører, at Gud fra begyndelsen af sit kreationistiske projekt havde udtænkt sin rolle som Messias, der skulle frelse sine udvalgte ved princippet om " *Nåde* ", der tilbydes og foreslås til " *alle folkeslag* ". Men som offer for universel menneskelig ligegyldighed og foragt, der giver ham, ligesom det jødiske præsteskab, værdien af " *trediv sekkel sølv* ", der er citeret i vers 12, ender Gud i sit projekt med at bryde denne " *stav* " og sætter dermed en stopper for sit tilbud om " *Nåde* ". Zak. 11:12: " *Jeg sagde til dem: Hvis det behager jer, så giv mig min løn; hvis ikke, så giv ingen.* " *Og de vejede trediv sølvpenge af til min løn.* " Udover dets anvendelse på endens tid, opfyldes princippet om rækkefølgen af brydelsen af stavene " *nåde og forening* " *individuel for de ofre, der dør i de tider, der er præget af " trompeterne " og " Guds plager "*. I en opdatering til sabbatten den 18. december 2021 forklarede jeg vigtigheden af ordet " *sidste* " i udtrykket " ***de syv sidste plager af Guds vrede*** ". Fordi denne præcisering antyder udgydelsen af andre plager i tiden forud for den kollektive afslutning af prøvetiden. Og jeg minder jer om, at i mere end 70 år med fred og velstand har guddommelige " *plager* " konstant ramt menneskeheden i form af mere eller mindre helbredelige moderne sygdomme: Kræft, AIDS, Alzheimers og andre; hvortil kommer dødsfald blandt ofre for rygning, alkohol og kemiske eller naturlige stoffer, der decimerer ungdommen, trafikulykker, ofre for oversvømmelser, sneskred, brande, seismiske og vulkanske katastrofer, tsunamier, for ikke at nævne cykloner og tornadoer, der især rammer Amerika osv.; alt sammen som følge af manglende overholdelse af den. af de normer, der læres i guddommelige love. Vi husker, hvordan Gud, for at imødekomme det hebraiske folks efterspørgsel efter kød, bragte vagtler i ørkenen. De spiste så meget og så overdrevent, at tusinder døde. Dårige spisevaner, der ikke er i overensstemmelse med de normer, Gud har fastsat, forårsager stadig død og sygdom i dag. Anvendt på globalt plan kan disse dræbende fødevarerstandarder betragtes som straffende " *plager* ", der er skabt af den ene skabergud; sygdom er den uundgåelige konsekvens af overtrædelser af de naturlove, der er fastsat i hans jordiske skabelse.

I anonymitet og adskillelse har Jesu Kristi udvalgte siden 2020 engageret sig i det sidste skridt på vejen til himlen, som vil åbne sig for dem i foråret 2030. Og alle disse skrifter, som jeg præsenterer og samler i dette værk, udgør konkret denne åndelige næring, der er uundværlig for at opbygge og opbygge det åndelige menneske, som alle hans udvalgte skal blive. At forstå Guds dom for at godkende den og dele den med ham er målet med denne åndelige næring. Det er i gensidig godkendelse og påskønnelse, at fællesskabet opbygges mellem Gud og hans udvalgte; dette udelukkende ved " *Nådens* " middel, opnået ved aktiv tro, baseret alene på Jesu Kristi navn og fortjenester.

Dette punkt er fundamentalt at huske. Jesu Kristi sande udvalgte er ikke mål for Guds plager, og deres beskyttelse hviler på deres lydighed mod hans love. Gud har forpligtet sig til at vise forskellen i behandlingen af sine udvalgte og af oprørske væsener. Men logisk set, når solen overopheder, mærker hans udsatte udvalgte forbrændingerne ligesom oprørerne. Behandlingen af de udvalgte er i bund og grund differentieret ved næringen af deres ånd, når den fysiske krops kostvalg er blevet godkendt af Gud. Livet er en uadskillelig helhed, idet Gud har skabt den fysiske krop, den ånd, der kommer til live i den, og planteføden, idealet i Første Mosebog, som bygger de fysiske celler, der udgør dens krop. Respekt for disse principper beskytter de udvalgte mod sygdom, fordi deres naturlige immunitet styrkes. I sand tro håner man ikke Gud ved at være ulydig mod hans love og kalde på hans hjælp og bistand, som falske religionsudøvere gør. Den vej, som Jesus Kristus har fulgt, er sandhedens, altid logisk, enkel og retfærdig. Ved afslutningen af denne vej, som Jesus velsignede, efter at have krydset de sidste jordiske prøvelser, vil vores **vandring** ende i Guds himmelske rige, hvor han har beredt en plads for os ifølge Johannes 14:1-4: " *Jeres hjerte forfærdes ikke. Tro på Gud, og tro på mig! I min Faders hus er der mange boliger. Hvis det ikke var sådan, ville jeg have sagt jer det. Jeg går bort for at berede en plads for jer. Og når jeg er gået bort og har beredt en plads for jer, kommer jeg tilbage og tager jer til mig, for at I også skal være, hvor jeg er. Hvor jeg går hen, kender I vejen .* " Sandelig!

Helliggørelsens faser

Denne tekst, som Paulus citerer i Hebr 12:14, afslører det gavnlige aspekt af dens betydning: " *Jag efter fred med alle mennesker og efter hellighed, uden hvilken ingen skal se Herren .* "

Hvad er helliggørelse? Paulus fortæller os i 1 Thess 4:17: " *For Gud har ikke kaldet os til urenhed, men til hellighed .* " " *Helliggørelse* " er det absolutte modsætning til " *urenhed* ", derfor **renhed** .

Alene dette udtryk **helliggørelse** opsummerer det guddommelige frelsesprogram, som er bygget op over flere stadier eller faser. Men allerede for at forstå dets betydning og formål, må vi tage hensyn til den første betydning, som Gud giver det i 1 Mos 2:3, hvor denne **helliggørelse** er knyttet til den " **syvende dag** " i hans skabelse: " *Gud velsignede **den syvende dag** og **helligede den** , fordi han på den hvilede fra alt sit værk, som han havde skabt ved at frembringe den.* " Dette vers er fundamentalt, fordi det er på denne guddommelige erklæring, at vi

kan forbinde **den af Gud helliggjorte sabbat** og **tallet "7"** , som numerisk vil betegne hans "**helliggørelse**" i al hans åbenbaring. Som sådan bliver den helliggjorte sabbat "**den levende Guds segl**" i Åb 7:2, det vil sige tegnet på hans guddommelige personlighed. Indtil i dag, fra "soldi"-morgen den 19. december 2021, idet jeg tog en arvet fortolkning op, havde jeg tilskrevet det betydningen af fyldetal. Dette udtryk optræder dog ikke i denne tekst fra Første Mosebog, i modsætning til verbet "**helliget**". Selv om denne fylde kan bevares som en sekundær betydning, har betydningen af **helliggørelse** forrang over den. Derfor foretog jeg straks denne ændring gennem hele dette værk. Og jeg må gøre det i alle mine dokumenter, fordi det guddommelige budskab er betydeligt ændret og beriget. Analysen af Dan 8:14 bliver lysende og yderst logisk og let at forstå. Dens korrekte oversættelse, som Kristi Ånd ledte mig til at opdage og genoprette, er: "*Indtil klokken 23:00 aften og morgen vil hellighed blive retfærdiggjort .*" Tidspunktet for ikrafttrædelsen af dette profetiske dekret er foråret 1843. På det tidspunkt er den kristne tro hovedsageligt repræsenteret i Europa af den romerske pavelige tro, hvis "**dødelige sår**" (Åb 13:3), der blev båret af den franske revolutionære ateisme, derefter blev "**helbredt**" af Napoleon Bonapartes konkordat. I sin nye ydmyge og underdanige aspekt genoptager den katolske tro sine saligkårelser, som mangedobler kanoniseringen af dens "helgener", som den tilbyder at blive tilbedt af sine tilhængere. For den sande Gud er denne handling afgudsdyrkelse og derfor afskyelig. Derfor forkynnder Gud, i ønsket om at "rette op på tingene", det vil sige at genoprette standarden for sand hellighed, dette profetiske dekret fra Dan 8:14, hvor ordene "**retfærdighed og hellighed**" optræder. Muligheden for at tilskrive Kristi "**retfærdighed**" og status som "**helgen**" tilhører kun ham. Hans budskab kommer derfor til at bestride **den pavelige "arrogance"**, der fordømmes i Dan 7:8-20 og Åb 13:5. Således har den guddommelige Kristus siden foråret 1843 genoptaget sin øverste autoritet, som i århundreders mørke var blevet overladt til den romerske pavelige religiøse magt. Men denne genoprettelse viser sig kun for hans udvalgte, som han oplyser individuelt i overensstemmelse med deres kærlighed til hans sandhed. Genoprettelsen af alle hans sandheder realiseres derefter i deres hjerters og sinds hemmelighed. Verden er fuldstændig uvidende om eksistensen af disse forbindelser, som genetablerer dialogen med den øverste Gud. Den falske hellighed, der først blev etableret på paverne, bedrager folkemængderne. For ikke alle, der hævder at være hellige, er hellige, men kun den, som Jesus Kristus, den store guddommelige dommer, udpeger som sådan, fordi han finder ham værdig til denne status. For at opfylde denne standard skal **praktiseringen af sabbatten** , **det guddommelige billede og helliggørelsens segl** , først og fremmest antages og trofast overholdes af de sande kristne udvalgte. Det er denne antagelse, der får Jesus til i 1873 især at velsigne **syvendedagsadventisternes tro** i budskabet rettet til "**Filadelfia**", den Udvalgte på den tid, der er karakteriseret ved en ægte "broderkærlighed", som dette græske navn i Åb 3:7 betegner; og disse tal betyder: 3 = fuldkommenhed; 7 = helliggørelse.

I 1 Kor 1:30 er ordene "**retfærdighed og helliggørelse**" samlet og tilskrevet Guds Kristus alene: "*Nu er I fra ham i Kristus Jesus, som fra Gud er blevet os visdom, **retfærdighed, helliggørelse** og forløsning .*" Han alene kan

derfor tilskrive og lade sine udvalgte nyde godt af " *hans retfærdighed* " og " *hans helliggørelse*", det vil sige *hans renhed*. Og det er stadig ham, Jesus, der tilskriver disse ting under **Helligåndens** billede ifølge 2 Thess 2:13: " *Men vi bør altid takke Gud for jer, brødre, som Herren elsker, fordi Gud har udvalgt jer fra begyndelsen til frelse ved Åndens helliggørelse og tro på sandheden* ."

En første definition består i at sige, at **Helliggørelse** karakteriserer den perfekte **renhed** af Guds Ånd selv, hvilket bekræftes i 1 Peter 1:16: " *I skal være hellige, for jeg er hellig* ." For hans skabninger, der er forvrængede af synd, vil **helliggørelse** bestå i at genvinde og reproducere Guds billede i ånden af deres jordiske krop. For i begyndelsen, i sin tilstand af perfekt uskyld og renhed, blev Adam (mennesket) skabt i Guds billede, ifølge 1 Mos 1:26-27: " *Og Gud sagde: Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os, og de skal herske over havets fisk og himmelens fugle og kvæget og over hele jorden og over alt kryb, der kryber på jorden. Gud skabte mennesket i sit billede, i Guds billede skabte han det; mand og kvinde skabte han dem* ."

Faktisk er **helliggørelse en proces, som Gud har til formål at opnå et udvalgt**, " *trofast og sandt vidne* " fra en angrende synder . Denne forklaring er baseret på en forståelse af den betydning, Gud giver de beskrivelser, hvormed han præsenterer sig selv i de 7 på hinanden følgende æraer, der fremkaldes af navnene på de " *syv kirker* " i Åb. 2 og 3. Den anden nye ting, som jeg bringer i Jesu Kristi navn i dette nye budskab, er at forstå, at disse forskellige beskrivelser afslører standarden for den tjener, som hver berørt æra skal frembringe til sin ære. Dette var allerede delvist forstået, men i dag er dette princip uundværligt og en prioritet for at forstå den guddommelige plan for helliggørelse, som opnår evig frelse. I begyndelsen af dette afsnit afslører og betegner udtrykket " *trofast og sandt vidne* " den tjener, som Jesus kommer for at sætte til side, altså for at helliggøre, på den tid, der kaldes " *Laodikea* ". Denne æra betegner under datoen 1994 tiden til at sætte den officielle institutionelle adventismes tro på prøve. Jesus satte denne dato, hvor han ønskede at teste sin kærlighed til sandheden åbenbart af det profetiske ord, fordi hans oprindelige helliggørelse blev opnået ved denne type test på adventistpionerernes tid. Var den stadig værdig til at blive velsignet af ham? I sit budskab profeterede Gud, hvad der faktisk blev opfyldt på denne dato. I årtier fandt han folket og deres ledere lunkne og formalistiske, og " *spyede* " han dem op efter 1994. Men i sit budskab bekendtgjorde han, at hans nåde og støtte ville blive individuelt bevaret af dem, der, idet de vidner om kærlighed til hans sandhed og hans profetiske budskab, ville blive for ham og hans sag hans " *trofaste og sande vidner* ". Det er i denne egenskab, at jeg siden 1994, i dissidens, befriet fra institutionel vejledning efter en officiel afskedigelse i 1991, modtager og formidler den åndelige næring, som han trofast fortsætter med generøst at tilbyde sine udvalgte; dem han elsker. Beviserne er uomtvistelige, denne mad, som jeg modtager og præsenterer, er det sidste " *vidnesbyrd om Jesus* ", som stadig og altid er " *profetiens ånd* ", ifølge Åb 19:10. Denne mad kommer ind i mig, og den institutionelle kirke modtager ikke blot ikke længere noget fra Jesus, men den fornærmer ham også ved at indgå en alliance med dem, som hans profetier udpeger som hans fjender; tjenerne af en falsk kristendom, der bruges af djævelen til at bedrage og fortabe forførte sjæle.

De successive faser af **helliggørelse** åbenbares for os i montagen af hans apokalypse. Disse faser er successivt udvælgelsens og renselsens faser. I historisk anvendelse fremkaldes udvælgelsens faser i Åb 3: 1 af den æra, der kaldes "*Sardes*". Hvad gør Jesus på dette tidspunkt? Han fortæller os på følgende måde: "*Skriv til englen for kirken i Sardes: Dette er **hans ord, som har Guds syv ånder og de syv stjerner** : Jeg kender dine gerninger. Jeg ved, at du regnes for levende, og du er død.*" Ved at anvende tallet "syv" i dets primære betydning af **helliggørelse** fortæller Jesus os, at i denne æra kaldet "*Sardes*", det vil sige fra foråret 1843 til efteråret 1844, kommer han for at helliggøre, ved sin guddommelige Ånd, sine budbringere, som udgør og med tiden bygger hans evige udvalgte, som i det lange løb vil blive evig. Men logisk set afslører testen vindere og tabere, til hvem Jesus, idet han trækker sin helliggørelse tilbage, siger: "*Jeg kender dine gerninger. Jeg ved, at du regnes for levende, og du er død.*" Det er ham, den store og eneste Dommer, der siger dette. Anfægtelsen af hans dom vil være fuldstændig forgæves og uden nogen virkning. Prøverne af kærligheden til sandheden, bygget på forventningen om Jesu Kristi genkomst i 1843 og 1844, har haft virkninger med definitive konsekvenser defineret af nye standarder for lydhed mod de forladte guddommelige love, herunder først og fremmest resten af "*syvendedags*"-sabbatten, hvis antagelse udgør den anden fase af helliggørelsen; en anden fase, som er renselsen fra synd. Opgivelsen af "*soldi*" til fordel for "*sabbatten*" er derfor denne renselse, uden hvilken helliggørelsesprogrammet afbrydes. Det er derfor bydende nødvendigt at forstå den progressive natur af helliggørelsesværket, fordi de pågældende kristne, udvalgt for deres demonstration af kærlighed til bekendtgørelsen af Kristi genkomst, traditionelt praktiserede den katolske og protestantiske religiøse tilbedelse af "*soldi*", Konstantin I's "*Ubesejrede Sols Dag*".^{Fra} denne udvælgelse måtte de individuelt renses fra denne synd ved at give afkald på denne tilbedelse til fordel for sabbatsdyrkelsen, som Åndens lys ville lede dem til mellem 1844 og 1863. For at opfylde kravet i dekretet i Dan. 8:14, hvor korrekt oversat, højtideligt og bydende i overensstemmelse med sin højeste autoritet, erklærer Gud: "*Indtil klokken 23:00 skal aften og morgen og hellighed retfærdiggøres.*" Dette budskab bekendtgjorde derfor behovet for at udføre et helliggørelsesværk, der var blevet nødvendigt på grund af opgivelsen af sabbatten siden 7. marts 321, datoen hvor kejser Konstantin lod den opgive og erstatte af sin besmittede hedenske "*Ubesejrede Sols Dag*". Ifølge Dan. 8:14, i 1843, datoen for afslutningen af de foreslåede 2.300 år, skulle "*hellighed*" "*retfærdiggøres*". Det betyder, at for Kristi disciple, de mest fredelige protestanter, blev denne tidligere opnåede retfærdighed sat i tvivl og skulle generobres fra denne dato 1843. Denne omtale af retfærdiggørelse minder om vigtigheden af den dom, som Gud fælder over hver kandidat, der ønsker at drage fordel af sit frelsestilbud. Og denne retfærdiggørelse er det svar, som Jesus Kristus giver på de renselsesbestræbelser, der manifesteres af det kaldede væsen. For efter Kristi retfærdighed, der tilregnes den angrende synder, kommer troens kamp, som for ham består i at opnå den meddelte retfærdighed, det vil sige, den totale opgivelse af syndens praksis for at ligne Jesus Kristus, som Gud præsenterer som det perfekte forbillede, der skal efterlignes. Lad os derfor bevare forbindelsen mellem renselse og

retfærdiggørelse, der er tæt forbundet: uden renselse, ingen retfærdiggørelse. Jeg insisterer på dette punkt, at den værdi, der gives til hver enkelts tro, kun tilhører Kristus og ham alene, men ved sin åbenbaring gav han sine disciple muligheden for at forstå, hvad han forventer af dem; og derfor muligheden for at vide, hvornår de virkelig nyder godt af hans retfærdighed.

Med budskabet om " *Filadelfia* " præsenteret i Åb. 3: 7 samledes de rensede udvalgte i en strengt amerikansk institutionel form mellem 1863 og 1873, hvor de, officielt velsignet og lanceret i en universel mission, gik ind i fasen af en **første helliggørelse** , som vers " 7 " i Åb. 3 bekræfter. Jeg husker, at denne dato 1873 blev fastsat i Dan. 12:12. Der retter Jesus en saligprisning til de kristne, som stadig vil vente på hans genkomst, på denne dato frembragt af den beregning, han foreslår at foretage, ud fra denne profetiske varighed på " *1335 dage* ". Begyndende i 538, datoen for den historiske etablering af det romerske pavelige regime, som satte en stopper for Jesu Kristi *evige præsteskab*, *sluttede denne periode* 1335 år senere, i 1873, den dato, hvor sabbatten allerede var blevet indført som et tegn på deres helliggørelse af Jesus.

I 1873 helliggjorde og velsignede Gud syvendedagsadventismen, et udtryk der opsummerer de to uadskillelige sandheder om Jesu Kristi genkomst og den helliggjorte sabbat, som profeterer om gevinsten ved hans sejr over synd. Men dette var kun den første fase af adventisterne; *dens begyndelse, dens begyndelse, dens Alfa* , som Jesus kraftigt antyder i Åb 1:8, hvor han siger: " **Jeg er Alfa og Omega** , siger Gud Herren, som er, og som var, og som skal komme, den *Almægtige* ." Det er derfor, at Jesus i Åb 3:14 , under navnet " *Laodikea* ", hvis præcise betydning er "dømte folk", fremkalder den sidste fase, " *omega* "-fasen af de " *fem måneder* " eller 150 års institutionelle aktiviteter, der er programmeret i Åb 9:5-10. Hvad betyder tallet 14 i dette vers, hvis ikke en fordobling af tallet "7"? Denne fordobling afslutter i den sidste " *omega* "-fase den godkendelsestid på 150 år, som Jesus profeterede i sin apokalypse. Ophøret af denne guddommelige godkendelse blev retfærdiggjort af en demonstration af manglende kærlighed til profetisk sandhed, da jeg, inspireret af Gud, præsenterede ham mellem 1982 og 1991 muligheden for Jesu Kristi genkomst i 1994, datoen opnået ved afslutningen af de 150 år eller " *fem måneder* ", der er profeteret i Åb. 9:5-10.

Adventisternes historie sluttede ikke i 1994, for efter den dato modtog jeg, den adventist, der blev foragtet og officielt udvist af institutionen i 1991, forklaringer fra himlen, der tillod mig at forstå, hvorfor Jesus ikke var vendt tilbage i 1994. Endnu engang, men for sidste gang, havde Jesus netop udsendt en falsk bekendtgørelse for at teste adventisternes tro i sin første historiske franske fæstning, byen Valence i Drôme (26). Oplevelsen tjente som et eksempel på situationen for universel adventisme. Overalt på jorden, hvor han er repræsenteret, så Jesus kun formalisme og tradition, ham, der kræver " *kogende iver* " og kærlighed til sin person frem for alt andet. Med tiden blev dette udbredte frafald bekræftet i 1995 ved grupperingen af institutionel adventisme med de traditionelle iagttagere af de besmittede romerske "soldi". Den officielle adventisme er trådt ind i den økumeniske alliance.

Denne analyse har netop givet mening til tallene 1; 7; 14. **1 = udvælgelse** ; **7 = første helliggørelse** ; **14 = anden helliggørelse** . Og vi må føje til disse tal

tallet **21** , som repræsenterer **3 gange 7** og betegner **helliggørelsens perfektion** , som derefter opnår status som **herliggørelse** . Konteksten for kapitel 21 i Apokalypsen er faktisk indsættelsen af de udvalgte, som er blevet himmelske, på den nye jord, genfødt og herliggjort af Jesus Kristus, vores store og almægtige skabergud; selve udtrykket for den "almægtige Gud". Det er ikke uden grund, at han udpeges som den "trefoldige" Gud på grund af dette vers fra Esajas 6:3: " *De råbte til hinanden og sagde: **Hellig , hellig , hellig** er Hærskarernes YaHWÉH! Hele jorden er fuld af hans herlighed!* " Billedet og dets budskab er taget op i Åb 4:8: " *De fire levende væsener havde hver seks vinger, og de var fulde af øjne rundt omkring og indeni. De holdt ikke op med at sige dag og nat: **Hellig , hellig , hellig** er Herren Gud, den Almægtige, som var og som er og som kommer!* " Denne trefoldige hellighed vil Gud endelig dele med sine udvalgte, sorteret og udvalgt ved sin dom, retfærdige, perfekte og ufejlbarlige. Fordi tallet "3" symboliserer perfektion, hvilket bekræfter det populære ordsprog: aldrig to uden tre. Og tingen bekræftes flere gange i opfyldelsen af det program, som Gud profeterede: 3 på hinanden følgende deportationer til Babylon, 3 kongelige dekretter om at vende tilbage; 3 gange 2000 år for den jordiske synds tid; 3 guddommelige roller til at frelse syndere, hvor Gud successivt er Fader, Søn og Helligånd; og 3 på hinanden følgende adventistoplevelser i 1843-1844, i 1873 og i 1994 indtil 2030, datoen for afslutningen af den jordiske prøve.

Tallene 1, 7, 14 og 21 har nu en åndelig betydning for dig, som er i stigende rækkefølge: udvælgelsen og renselsen, der opnår retfærdiggørelse; den første helliggørelse; den anden helliggørelse; og den tredje helliggørelse eller herliggørelse. Denne helliggørelse er nu grundlaget for organiseringen af den første påske i menneskets historie, da den blev fuldbyrdet for at befri det hebraiske folk, der var slavebundet af egypterne. Lad os derfor vende tilbage til denne kontekst og den form, hvori Gud bekendtgør organiseringen af denne påske for hebræerne, som udpeger den time, hvor Gud "går forbi" for at dømme mellem sit folk og sine fjender. Denne guddommelige passage vil blive fuldt ud fuldbyrdet ved den jordiske inkarnation af vores Frelser, Jesus Kristus. Hvem er hans fjender, og hvem er hans folk? Svaret er enkelt og klart. Hans folk lytter til ham og adlyder ham; hans fjender lytter ikke til ham og adlyder ham ikke. Mellem disse to muligheder vandrer nogle mennesker uden at kunne forpligte sig, fordi de har reduceret hele Jesu Kristi guddommelighed, som ikke kan modsige den gamle pagts Gud, som han allerede selv var personligt.

Vi læser i Anden Mosebog 12:1-2: " *Yahweh sagde til Moses og Aron i Egypten: '**Denne måned skal være begyndelsen på månederne for jer ; den skal være årets første måneder for jer** .'* " Det er vigtigt og gavnligt at forstå, at dette " *jer* " ikke er begrænset til hebræerne i denne udvandring fra Egypten. Dette " *jer* " vedrører alle de udvalgte af den gamle og den nye pagt, som er ved at være ophørt siden 1843 gennem Syvendedags Adventistarbejdet, udført af dets sidste dissidente repræsentanter efter 1994. De udvalgte i endens tid har desto større grund til helhjertet at holde fast ved denne idé, da dette vers giver dem en afklaring, der vil bestemme tidspunktet for Jesu Kristi sande genkomst. I øjeblikket for forårsjævndøgn, indgraveret i naturen på en evig måde, erklærer Gud over for Moses, at foråret markerer begyndelsen på årets måneder i hans

kalender og hans program. Og han insisterer og gentager: " *Det skal være den første af årets måneder for jer .*" Gud valgte derfor forårsdagen til at begynde og afslutte tiden for sit jordiske frelsesprojekt. Dette valg fra Gud er en prioritet, fordi det vedrører hans vision og hans tidsorden. Og dette valg er i overensstemmelse med den orden, han etablerede på tidspunktet for sin skabelse af vores jordiske verden. For før Adam og Evas synd roterede jorden uden hældning om sin lodrette akse, og følgelig havde dagene og nætterne det samme antal timer; 12 timer om natten efterfulgt af 12 timer om dagen; hvilket svarer til normen for den nuværende forårsvendøgn. På dagen for arvesynden hældede jorden, og tiden på 6.000 år begyndte med et forår, efterfulgt af den første sommer, derefter af det første efterår og den første vinter. Den cyklus, der var begyndt, skulle gentages 6.000 gange. Derfor kan Jesus Kristus kun vende tilbage i det tidlige forår 2030. Vi kan fastsætte og datere hans tilbagekomst til onsdag den 20. marts 2030.

Lad os vende tilbage til teksten i Anden Mosebog 12; denne gang til vers 3, hvor Gud lancerer organiseringen af den første påske: " *Tal til hele Israels forsamling og sig: På den **tiende dag i denne måned** skal de tage et lam for hver familie, et lam for hvert hus .*" Denne fest er bygget på den helliggørelsesproces, som vi har set. Denne fase er den første, udvælgelses.

Vi læser derefter i vers 4: " *Det skal være et lydefri lam, et årgammelt handyr; I må tage enten et lam eller et gedekid.* " Dette guddommelige krav om renhed er berettiget, fordi det udvalgte lam eller gedekid vil symbolisere Jesu Kristi fuldkommenhed, Guds lam uden lyde og synd. I dette krav finder vi kriterierne for udvælgelsesprocessen for helliggørelse.

Vers 5: " *I skal gemme det **indtil den fjortende dag i denne måned** ; og hele Israels forsamling skal ofre det mellem de to aftener .*" Denne handling vil fuldføre renselsesfasen af den helliggørelse, der er begyndt. Gud forbinder det med tallet 14, som, som vi har set, betegner den dobbelte helliggørelse. Læren, der bæres af denne første påske, vil omhandle to successivt helliggjorte pagter. Desuden, placeret mellem tallet 7 og tallet 21, profeterer denne påske, der er knyttet til tallet 14, dens fuldbyrdelse i Kristus, som vil komme mellem skabelsen, hvor den helliggjorte sabbat er knyttet til tallet 7, og verdens ende, som kan defineres som timen for helliggørelsens fuldkommenhed eller forherligelsens time repræsenteret af tallet 21. For at besvare et spørgsmål, der blev stillet mig om dette valg af Gud om at holde sin første påske på den 14.^{dag} i stedet for den 7. ' fremgår svaret i denne undersøgelse, at dette valg er styret af åndelige årsager, som fik Gud til at tilskrive tallet 7 betydningen af sabbattens helliggørelse. Derfor kan dette tal ikke samtidig få en anden betydning. Men det tætte forhold mellem sabbattens 7 og påskens 14 eksisterer; sabbatten profeterer den evige hvile, som lammet på den 14. vinder. Disse tal vidner subtilt om Kristi og sabbattens uadskillelige natur. Specifikt siden 1843 er denne forbindelse blevet bekræftet af Jesus Kristus ved hans krav om, at hans udvalgte skal overholde sabbatten. Desuden har adskillelsen af sabbatten fra Jesus Kristus i den kristne æra haft og vil fortsat have forfærdelige konsekvenser, der er opnået i form af de " første seks trompeter " i Apokalypsen, det vil sige successive morderiske forbandelser. Tallene fortsætter med at tale, for når vi lægger 7 og 14 sammen, får vi tallet 21

for helliggørelsens fuldkommenhed; hvilket oversættes til følgende budskab: lydighed mod sabbatten (7) kombineret med den nåde, der opnås gennem Kristi død (14), hans påske, tilbyder de pågældende udvalgte status som den helliggørelses fuldkommenhed, som Jesus vil herliggøre (21) ved sin genkomst.

I den oprindelige jødiske påske fremkalder Anden Mosebog 12:7 helliggørelsens fase ved at stænke lammets blod på dørstolperne i husene: "*De skal tage noget af dets blod og komme det på de to dørstolper og på overliggeren i de huse, hvor de skal spise det.*" Gud giver hebræerne muligheden for individuelt at manifestere muligheden for at opnå hans beskyttelse. Valget afhænger af hver skabning, der er fri til at adlyde eller ikke adlyde den givne ordre. Det er gennem det svar, der frit gives af hver person, at helliggørelsens fase bliver mulig eller ej. Dette er det specifikke kendetegn ved helliggørelse: den hviler på menneskers individuelle valg, der er frie indtil verdens ende til at søge og opnå den. Enhver, der ikke stænkede dørstolperne i deres hus, ville ikke være beskyttet på det tidspunkt, hvor den guddommelige død var ved at komme og dræbe de førstefødte af de ulydige hebræere eller egyptere. I denne lektion opsummerer Gud den frelsesplan, der er udtænkt for hele menneskeheden, foran hvilken to valg, to veje, er placeret: lydighed og liv eller ulydighed og død. Derfor går betingelsen for forsoning med Gud, selv i Jesus Kristus, nødvendigvis gennem lydighed og frembringelsen af omvendelse, det vil sige en ændring i adfærd hos mænd og kvinder, der ønsker at drage fordel af hans frelsende nåde.

Betydningen af påsken åbenbares i vers 12 og 13: "*I nat vil jeg drage gennem Egypten og slå alle førstefødte i Egypten ihjel, både mennesker og dyr, og jeg vil eksekvere straffedomme over alle Egyptens guder. Jeg er Jahve.*" Blodet skal være et tegn for jer på de huse, hvor I bor; og når jeg ser blodet, ***vil jeg gå jer forbi***, ***og plagen skal ikke ramme jer til at ødelægge jer, når jeg slår Egypten.***". I denne forklaring anvender Gud princippet om retfærdiggørelse ved tro. Hvor som helst han ser tegnet på lydighed, vil han tilbyde gavn af den evige retfærdighed fra det pletfri Lam Jesus Kristus. Men hvor tegnet på lydighed, troens handling, er fraværende, vil han, der en dag vil tilbyde sig selv som den "*førstefødte*" i frelsesplanen, dræbe de "*førstefødte*" af de oprørske familier. Og de første ofre var de egyptiske familier ved den første påske."

I Anden Mosebog 12:18 forekommer tallet 21: "*I den første måned, på den fjortende dag i måneden ved aftenstid, skal I spise usyret brød indtil den enogtyvende dag ved aftenstid.*" I den historiske frelsesplan repræsenterer denne fest med usyret brød de udvalgtes helliggørelse fra Kristi død (nummer 14) indtil endens tid, hvor de udvalgte vil nå fuldkommenhedens helliggørelse (nummer 21). Brød hæver gennem en gæringsproces, et billede på besmittelse og synd. Forbuddet mod syret brød betød derfor forbuddet mod denne besmittelse og synd i de trofaste hebræeres og Jesu Kristi sande helliges liv.

I Dan. 9:27 er tiden for den sande påske markeret med "*en pagt for én uge med mange*". Denne uge tælles i år og faktiske dage. I år begynder den med Jesu dåb i efteråret 26 og slutter med diakonen Stefanus' død i efteråret 33, en handling, som Gud modtog som en definitiv national afvisning af Messias Jesus af det hebraiske folk. Jesus, der præsenterede sig for det folk, der bad om og fik sin død ved korsfæstelse fra den romerske prokurator Pontius Pilatus. Midt i ugen,

den 3. april 30, satte Jesus ved sin sonende død en stopper for " ofringen og ofringen " af dyr, der symboliserede ham indtil ham. Denne onsdag, den 3. april 2030, blev påsken for Messias' død (nummer 14) opfyldt, hvilket giver foråret i år 2030 sit grundlag for begyndelsen på de sidste 2000 år, som fører til afslutningen på jordens 6000 rotationer omkring solen, programmeret af Gud til at udvalgte og endelig frelse sine udvalgte i Kristus.

Optalt i faktiske dage begyndte denne " uge " i Dan 9:27 på den 10. ^{dag} i den første måned og sluttede på den 17. ^{dag}. Midt i denne uge, det vil sige onsdag den 3., 30. og 14. april i den samme første måned, ofrede Jesus sit liv og døde alene for forløsningen af sine udvalgte synder; dem, som han anser værdige til at drage fordel af hans nådetilbud, og som han retfærdiggør ved at dække dem med sin perfekte personlige retfærdighed. I denne lære optræder tallene 10, 14 og 17, der bærer en betydning, som allerede er set for 10 og 14. Men 17 bringer et budskab, der er i overensstemmelse med den pågældende situation. Tallet 17 symboliserer dommen i Åb 17. I denne uge dømte Gud synd, og han sonede for den for sine udvalgte. Den 6. april, den 30. ^{dag} i måneden, sabbatten, sluttede den profeterede uge. Næste dag, om morgenen den 7. april, "soldi", viste den opstandne Jesus sig for sine udvalgte. Denne opstandelse forstærkede det vantro hebraiske folks skyldfølelse, men der blev givet en udsættelse indtil efteråret 33, som den foregående lektion gjorde det klart. Vi har lige set nytten af tallene 10, 14, 17 og 21, som alle indeholder lektier, men de har ikke prioritet i konstruktionen af kalenderen for den tidsorden, som Gud har defineret. Dette er udelukkende baseret på hans udtalelse i Anden Mosebog 12:2, som ses i begyndelsen af dette studie: " **Denne måned skal for jer være begyndelsen på månederne ; den skal for jer være årets første måned .**" Således vil de sidste udvalgte, i kontinuiteten af adventistarbejdet, idet de forfølger bestræbelserne på at bevare den helliggørelse og retfærdiggørelse, som Kristus kræver, blive forvandlet og herliggjort for at træde ind i Guds riges celestiale hellighed onsdag den 20. marts 2030.

Paulus og den profeterede hvile

Denne refleksion er baseret på dette vers fra Hebr 3:11: " *Derfor svor jeg i min vrede: 'De skal ikke komme ind til min hvile!'* " Vejledt af Ånden forstod Paulus, at den pågældende hvile vedrørte den hvile, der opnås ved Kristi fred. Denne argumentation var nødvendig, fordi de, der var berørt af den guddommelige forbandelse, fædrene, kendte til sabbatstiden og praktiserede den mere eller mindre trofast. Det var tydeligt, at Gud henviste til en åndelig hvile, som de kristne udvalgte finder i den tilgivelse, der opnås i Jesus Kristus. Logikken i dette argument var uomtvistelig, og det ville sandsynligvis overbevise en jøde om at omvende sig til Kristi tro.

Men på sin tid, omkring 4.000 år efter Adam, åbenbarede Gud ikke den profetiske natur af vores syvdagesuger for ham. Han så derfor ikke forbindelsen mellem den ugentlige sabbat og Kristi sejr over synd. Denne viden er vores forsinkede privilegium, fordi det før vores tid ville have været en årsag til

modløshed for hans tjenere. Gud ønskede altid, at hans tjenere skulle håbe på Kristi genkomst i deres tid.

Hebr. 4:1: " *Lad os derfor frygte, at mens der endnu er et løfte om at gå ind til hans hvile, skal nogen af jer synes at forsømme det .*"

To tusind år efter Paulus' tid bevarer dette vers al sin værdi, så meget desto mere fordi den tid, der er givet til at forpligte sig til at drage fordel af Herrens tilbud, denne gang virkelig er kort i dag.

De himmelske " tusind år " tabt i Milano

Det var faktisk i den italienske by Milano, at forræderiet mod den kristne tro blev opbygget, hvilket førte til, at den led straffen fra Apokalypsens " syv trompeter ". Dette budskab omhandler " Smyrna "-æraen, hvor Kristi udvalgte i " ti år " under kejser Diocletians frygtelige forfølgelser modigt og selvfornægtende for sidste gang aflagde vidnesbyrd om deres tilknytning til den rene sandhed i læren om frelse i Kristus. Ved at pege på denne frygtelige prøvelse retter Kristi Ånd vores opmærksomhed mod de historiske omstændigheder, der bragte den til ophør.

Efter " ti år ", hvor Diocletian delte sin magt med en og derefter to andre tilknyttede kejsere, og dermed skabte "tetrarkiets" regime, kæmpede og besejrede Konstantin I ' søn af en af dem, dem. Ved sin sejr i byen Milano satte han officielt en stopper for forfølgelsen af kristne i hele Romerriget med et dekret dateret år 313. Det er sådan, vi i historien kan finde denne sidste forfølgelse på " ti år " mellem 303 og 313. I sit budskab kaldet " Smyrna " bebrejder Jesus denne forfølgelse på djævelen, Satan, og bekræfter dermed sin tilknytning til de romerske kejsere, de virkelige ophavsmænd til kendsgerningerne. Den opnåede fred blev værdsat af de stakkels martyrer, men denne fred ville snart bringe tragiske konsekvenser for den kristne tro.

^{udstedte} den samme kejser Konstantin I fra sin by Milano et nyt dekret, der gjorde den ugentlige hviledag på den første dag obligatorisk. Hvad skete der mellem disse to datoer? Djævelen påpegede over for kejseren, hvor skadelige og ugunstige individuelle valg af hviledagen var for imperiets velstand. Kristne hvilede på den syvende dag for sabbatten, som Gud havde helliget til dette formål, og tilbedere af den hedenske romerske astralgud ærede den romerske "Sol Invictus" eller dagen for den "ubesejrede sol", den første dag i den guddommelige uge, som den hedenske kejser selv overholdt. Dette problem dukker op igen gennem tiden, og de dominerendes begrænsninger udligner disse forskelle ved at indføre en enkelt national hviledag, religiøs eller ej. I religionshistorien gik denne kendsgerning ubemærket hen, fordi ophøret af forfølgelser resulterede i en spredning af falske omvendelser til den kristne tro. Og da antallet af falske kristne blev flertal, blev den konstantinske norm den dominerende model, der skulle påtvinges.

^{gav} Justinian I ved et kejserligt dekret den første regerende pave, den spændende Vigilius, herredømmet over den universelle kristendom, samtidig biskop af Rom. Biskoppen af Rom, der var lovligt valgt af folket, blev ved denne lejlighed forvist og erstattet. Men jeg minder dig om, at titlen biskop kun var en

anerkendelse af reel religiøs viden og forståelse, hvilket ikke gav ham en leders beføjelser. Med Vigilius ændrede normen sig, og den, der sad i Rom, blev leder af de andre biskopper og troende i imperiet. Således blev den falske romersk-kristne tro med tiden normen, hvilket gav falsk legitimitet til dagen for den "ubesejrede sol", siden omdøbt til "Herrens dag", eller på latin dies "Domenica" og på fransk "søndag".

Den romerske "søndags" uretmæssighed synliggøres af den tradition, at sabbatten blev bevaret og overholdt til alle tider og under alle omstændigheder af jøderne spredt over hele jordens nationer.

Forstår du, hvorfor Gud, i lyset af denne religiøse usurpation, mangedoblede sine straffe over skyldige mennesker? Hvad historien ikke har bemærket, understreger og åbenbarer Jesus i sine profetier i Daniels Bog og Åbenbaringen. For den nuværende kristne religiøse normalitet er intet andet end løgn for Gud. Og menneskeheden fortsætter med at betale prisen, især siden 2020, hvor den Højstes vrede ramte regionen "Milano"; det samme sted, hvor dekretet af 7. marts 321 blev skrevet, hvilket fik mange af dem, der var kaldet, til at miste retten til at " *dømme de døde* " i " *tusind år* ", i Guds rige, hvor man kun kommer ind ad sandhedens vej, som Jesus Kristus lærte. Den 14. marts 2020 ramte den guddommelige plage kaldet Covid-19 byen Bergamo, der ligger nordøst for Milano, og udryddede de religiøse samfund i regionens klostre og forårsagede 6.000 dødsfald alene i dette område. Indbyggerne i regionen har spurgt, hvorfor en sådan tragedie har ramt dem. Svaret findes i datoerne: 14. marts 2020 var Guds svar på overgrebene den 7. marts 321. Og for de berørte indbyggere er tiden kommet til at anvende dette vise råd fra Gud, som Salomon overbragte i Præd. 7:14: " *Vær glad på lykkedagen, og **tænk på modgangens dag** : Gud har skabt begge dele, for at intet menneske skal vide, hvad der skal ske efter ham .* " Den opmuntrede refleksion bør få ofrene til at indse, at Gud på sin side ikke affinder sig med at acceptere de overgreb, der er begået mod ham. Og på det tidspunkt, han har valgt, reagerer han og udtrykker sin retfærdige vrede. Selvom konsekvenserne af hans plager er dødbringende, udgør de dyrebare advarselssignaler, som han retter til syndere, men også til sine udvalgte selv. Med Covid-19's plage signalerer Gud sin handling. Den er på vej ud af en stilhed, der har tilladt vestlige mennesker at glemme selve dens eksistens. Således er dens "opvågnen" præget af kraftfulde virkninger. Men selvom den er dødelig, er Covid-19-plagen ikke beregnet til at udrydde menneskeheden. Frem for alt bekræfter den over for valgte embedsmænd, at de begivenheder, der er profeteret for " *endetiden* ", nærmer sig. Og værdifulde lærdommer udspringer af denne oplevelse af en global epidemi. Rædselsslagen over den dødelige risiko anklager folk hinanden, og de, der nægter at blive vaccineret af forskellige personlige årsager, holdes ansvarlige. To helt logiske holdninger er uforsonlige modsætninger. Og lad os bemærke, at denne modsætning er religiøs tro versus sekulær, ateistisk, humanistisk sundhedsvidenskab. Gud inviterer os til at se i disse adfærdsmønstre netop den type reaktioner, som de sidste oprørere vil have over for de trofaste overholder sabbatten, som er genstridige og imod lydigheden af den romerske hvile på den "første dag", der blev pålagt overlevende fra den sidste jordiske atomkonflikt verden over. Individuel interesse vil måtte vige pladsen for kollektiv

interesse. Og i denne sidste kontekst vil de genstridige blive straffet med døden. Men ved sin herlige genkomst vil Jesus vende døden mod dem, der ønskede at give den. I sandhed! Og dér, i 2030, på grund af mangel på gravere, vil ligene af de sidste døde ikke blive begravet, de vil blive efterladt som føde for himlens fugle, rovfuglene, blandt hvilke i Europa er de sorte "glenter"; Dette udtryk "Milano" finder dér en tredje "makaber" rolle, som står i god kontrast til de "tusind års" dom, som fra dette forår 2030 er den del af de udvalgte, der var i stand til at undslippe de dødelige konsekvenser af det dekret, der blev underskrevet i 321 i "Milano" af den falsk omvendte kejser, Konstantin I ' kaldet den Store af alle dem, som Gud dømmer for små til selv at træde ind i hans evighed.

"Herkules' arbejde"

Med dette udtryk henviser jeg til den enorme vanskelighed, Gud står over for i vores moderne tid med at genvinde menneskers hjerter. De har glemt hans eksistens og stoler kun på deres syn; de lever udmærket uden ham. Det er sandt, at ethvert problem kan have årsager, og specialister er der for at forklare dem. Faktisk er menneskeheden julen 2021 i samme tilstand, som de var før syndfloden. Allerede i 1992 mødte otte personer op til en anden konference, jeg holdt på et hotel om emnet "Åbenbaringen af den syvende time". Faktisk gik kun otte personer ombord på Noahs frelsesark. Forkyndelsen af det guddommelige lys, der kom til at forklare profetierne klart, interesserede ikke længere nogen, hverken inden for adventistmenigheden eller uden for den. Siden da er dette lys kun vokset, og samtidig er uretfærdigheden også vokset i verden. Til det punkt, hvor alle gamle værdier bliver sat i tvivl. Under det psykologiske pres fra virusangreb er det franske folk, så stolte af deres menneskerettigheder, blevet føjelige og manipulerbare og adlyder de nye pligter, som deres ledere har pålagt dem. Men her er der igen en forklaring: Fra det gamle Frankrig er alt, hvad der er tilbage, jorden, der selv er blevet tilsmudset af den umådeholdne brug af kunstgødning og pesticider. Alt for sent organiseres biologiske forsøg, men ligesom tabt tid kan de begåede fejl aldrig rette op på dem. En kløft har åbnet sig mellem vestlige folk af kristen oprindelse og Skaberguden. For at forny dialogen og forholdet skal vi blot vise stor interesse for ham, fordi han kun forventer én ting af synderen: at han søger ham. Gud lader sig finde af alle, der søger ham. Men hvad observerer vi? Efter to på hinanden følgende år i frygt for sygdom og død hører vi ingen smerteråb, der stiger op til Gud; alt håb hviler på lægevidenskaben. Kirkerne tilskriver ikke den Almægtige, som de formodes at repræsentere, disse virusplager, der rammer mennesker over hele jorden. Og dette er et bevis på, at ondskenen er meget svagere, end de blinde ledere forestiller sig. Hvis millioner af mænd, kvinder og børn pludselig skulle begynde at dø, ville himlen blive belejret med bønner og anråbelser. Ondskaben er derfor ikke rigtig stor nok til at vække slumrende eller fraværende tro.

Den fænomenale inert i folks adfærd forklarer, hvorfor Gud lod genoprettelsen af kristne dogmatiske sandheder, som skulle genopbygges efter

den lange, mørke regeringstid af falsk pavelig katolsk kristendom, strække sig over flere århundreder. I mange århundreder fandt en "menneskelig hjernevask" sted i den vestlige verden. Desuden kunne det grafiske indtryk af bibelsk sandhed kun genvinde menneskelige sind over tid. Bibelen var dyr og sjælden. Mængden havde ikke adgang til den. Og reformationens arbejde var afhængig af velhavende og uddannede mennesker. Sagen med Peter Waldo i 1170 bekræfter dette. Bortset fra hans tilfælde var viden i hænderne på disse velhavende, muligvis grådige, grusomme og korrupte mennesker som Johannes Calvin. Almindelige mennesker måtte være tilfredse med krummerne af de ting, de hørte. Fra begyndelsen, efter munken Martin Luthers handlinger, handlede det væsentlige budskab om frelse af nåde i modsætning til frelse ved unyttige gerninger, som den pavelige kirke underviste i. En sammenligning af nedskrivningen af "Guds ti bud", Bibelen og den reducerede form, som katolske præster underviste i, afslørede Roms undertrykkelse af det andet bud. Den foreskriver forbuddet mod at tilbede og kaste sig ned for skabninger; denne form for tilbedelse skyldes kun Gud og Ham alene. Disse to sandheder var grundlaget for den reformerte tro. Men den inert, der blev skabt af den århundreder gamle praksis med den romerske hviledag, forhindrede reformatorerne i at opdage overtrædelsen af den guddommelige sabbat og frem for alt dens betydning. De ignorerede således, at denne overtrædelse af den af Gud helliggjorte dag var årsagen til den religiøse forhærdning, der fik dem til at lide til det punkt, hvor de blev henrettet. For uddannede og uvidende mennesker ligner de efterfølgende dage hinanden, og det var kun på baggrund af en traditionel skik, at den romerske søndag blev overholdt som "Herrens dag". Og det skal bemærkes, at uddannelse og uvidenhed ikke karakteriserer den moderne verden. Alligevel reagerer folk i dette uddannede samfund med den samme ligegyldighed, men med forstærket skyldfølelse. Man skal virkelig være inspireret af Gud til at opdage sabbattens betydning. Før jeg blev "adventist", en praktiserende udøbt protestant, og efter at have læst Bibelen i sin helhed, var jeg forbløffet over, at den kristne religion ikke havde bevaret den jødiske sabbat som sin egentlige hviledag. Denne forbløffelse var grundlaget for min virkelige omvendelse til Jesus Kristus. Mødet med adventister førte mig mod sabbatten og dåben. Årsagen til forbløffelsen forsvandt således takket være adventisternes lys. Studiet af profetierne og de svar, som Gud i Kristus gav mig, kvalificerede mig til den handling, jeg udfører i dag for ham. En retfærdig forbløffelse er oprindelsen til denne åndelige metamorfose. Det kræver meget lidt, hvad Jesus kalder tro, og som han illustrerer med et sennepsfrø, for at hele vores liv kan drage fordel af dets fulde lys, frugten af hans frelsende nåde. I det 16. århundrede var kærlighed til Kristus, som døde for vores synder, nok til at opnå hans nåde. På det tidspunkt krævede Jesus ikke nogen anden "byrde", som han siger i Åb 2:24: "*Til jer, som er i Tyatira, som ikke har denne lære og ikke kender Satans dybder, som de kalder dem, siger jeg jer: Jeg lægger ingen anden byrde på jer.*" Vi måtte elske ham mere end vores eget liv og vide, hvordan vi skulle identificere Djævelens lejr, hans fjende og vores. Disse guddommelige krav gælder stadig i vores sidste tid, men vi har ikke længere undskyldningen af uvidenhed; siden 1843, og især 2018, er forklaringer på alle hans åbenbaringer og situationen i den nuværende verden tilgængelige og perfekt forklarede.

HVAD ER DIT NAVN?

Dommerne 13:17-18: " *Manoa sagde til Herrens engel: " **Hvad er dit navn** , så vi kan herliggøre dig, når dit ord går i opfyldelse?" Herrens engel sagde til ham: "Hvorfor spørger du ved mit navn? Det er underfuldt ."*

Den fremtidige Samsons far fik ikke mere, men svaret på dette spørgsmål blev givet til Moses af den Gud, der viste sig for ham i form af en brændende busk, der brændte, men ikke blev fortæret. Oplevelsen fortælles i Anden Mosebog 3. Jeg har ofte studeret dette emne, men Herrens Ånd lod mig i dag, fredag den 31. december 2021, opdage et meget vigtigt aspekt af denne historie. Dette nye lys er baseret på den numeriske værdi af Guds navn, som mennesker måtte betegne i henhold til hans rækkefølge ved hjælp af tetragrammet " $\aleph$ ", der er sammensat af fire bogstaver i det hebraiske alfabet, som fra højre mod venstre, successivt, er "jod", hvis numeriske værdi er 10, fordi det indtager 10. ^{pladsen} i dette alfabet; derefter kommer et første "Han", hvis værdi er 5 af samme grunde, og som er menneskets symbolske tal; derefter "wav", hvis værdi er 6 og englens eller djævelens symbolske tal; og navnet slutter med et andet "Hey", hvilket bringer det samlede antal af disse fire bogstaver op på 26; det vil sige $10 + 5 + 6 + 5$. Jeg specificerer, at 26 er antallet af bogstaver i det franske alfabet, det er også nummeret på det franske departement, hvor Gud fødte mig og boede. Men det er også i den by, hvor jeg bor, at han grundlagde sin første adventistkirke efter Schweiz for at sprede sit lys.

Når han skaber, begrænser den store skabergud sig ikke til den materie, han frembringer af ingenting. Han er også, på ubegrænset vis, ophavsmanden til de matematiske videnskaber, der i dag fascinerer specialister, som ikke tøver med at erklære, at alt liv er analyseret og bygget på matematiske formler. Jeg er ikke specialist i denne videnskab, men jeg bifalder dem fuldt ud. Jeg beklager blot, at de ikke tilskriver denne videnskab dens geniale opfinder, den øverste Gud. Min tilgang til tal er udelukkende åndelig, og det er i studiet af hans "åbenbaring", at jeg var i stand til at opdage de budskaber, der er skjult i tal og figurer. Gud konstruerede "sin åbenbaring", og han præsenterer den for sine udvalgte. Dens forståelse er baseret på forståelsen af de billeder, bogstaver og tal, der udgør den. Disse er tre komplementære tankeretninger, der tilsammen danner en harmonisk perfektion, der er unikt guddommelig og et tredimensionelt koncept.

I denne kontekst ved årets afslutning blandt mennesker af romersk tradition viser fjernsyn film på den lille skærm, der fanger både børns og voksnes publikum. Og i denne sammenhæng, som hvert år, er filmen "De Ti Bud", optaget med et enormt budget, der stort set er tilbagebetalt siden den første visning, endnu engang blevet præsenteret for vores forbløffede blik. For det var ikke bekymringen om at forherlige sandheden, der var årsagen til dens skabelse. De amerikanske producenter forstod interessen i at udnytte denne historie, hvor det overnaturlige er konstant, til pengenes pris; filmkunst tillader, gennem dygtige tricks, at gengive betagende og imponerende scener som delingen af Det Røde Hav foran det hebraiske folk, der er klemmt inde på kysten ud mod dette hav.

Filmen giver dig mulighed for at have det sjovt, men jeg opfordrer dem, der ser den, til hurtigt at glemme den præsenterede form for at finde den tekstlige beretning om den virkelige fuldbyrkelse af denne ekstraordinære oplevelse i Bibelen. Siden Adam og Eva og efter Noah har Gud aldrig manifesteret sig så meget ved siden af én mand, Moses, med så meget magt, virkninger og resultater, der giver menneskeheden vidnesbyrd om hans virkelighed. Jeg vil vende tilbage til dette emne, men først vender jeg tilbage til dette Guds navn, som Moses vil opdage uden at skulle spørge ham: "Hvad er dit navn?" For at forstå Moses' opførsel må vi huske fra den bibelske tekst, at han i sit sind modsatte indflydelse fra to kulturer, den egyptiske og den hebraiske, som han altid vidste, at han tilhørte, i modsætning til filmens scenarie. Der er ingen mystik omkring hans oprindelse, Faraos datter er i kontakt med Miriam, Moses' ældre søster, så snart han bliver fundet i sin kurv, der flyder på Nilen. Endnu bedre er det, at hun indvilliger i at betro barnet til hans rigtige mor, så hun kan amme ham og opdrage ham. Moses vidste derfor altid, at han var hebræer, og at hebræerne var "*hans brødre*". Men da han voksede op, i henhold til pagten med den egyptiske adoptivmor, gav den rigtige mor Moses tilbage til Faraos datter, som passede ham og opdrog ham "*som en søn*"; det vil sige med al den kærlighed og selvfornegtelse, hun havde vist ved midlertidigt at betro ham til hans rigtige familie. Det er netop fordi han kendte sin personlige oprindelse, at han i fyrré år kom for at dræbe en egypter, der ville dræbe en af "*sine hebraiske brødre*". Moses var således splittet mellem sine følelser af kærlighed til sine to uforsonlige bånd; en egyptisk mor, der var hans kærlighed værdig, og en mor med det hebraiske blod, der løb i hendes årer, lige så værdigt hans kærlighed. Og det er netop udgydelsen af blod, der tvang ham til at prioritere sit eget blods oprindelse. I sin uddannelse modtog Moses hebræere og egyptere. Alle disse modstridende overbevisninger skulle sorteres og udvælges. Moses, der søgte tilflugt i Midjan, efter at være blevet vogter af sin svigerfar Jetros, midjanitten, efterkommer af Abrahams sidste ægteskabs, hjorde, opdager ved Sinai en Gud, der manifesterer sig i en flammende busk. Jeg benytter lejligheden til at fordreje en offentlig løgn, der placerer dette Sinai i den sydlige del af den egyptiske halvø, mens det virkelige Sinai ligger nær Midjan øst for den østlige arm af Det Røde Hav, i Arabien, i et sandt bjergrigt ørkensted; hvilket bekræftes af Gal. 4:25: "*For Hagar er Sinai Bjerg i Arabien, og hun svarer til det nuværende Jerusalem, som er i trældom med sine børn.*" Vigtig detalje: Den forbrydelse, som Moses begik, blev opdaget, og Faraos tilskrev ham den. Det er derfor for at undslippe denne egyptiske vrede, at han flygtede fra Egypten. Handlingen fik ham til at stole på sin hebraiske oprindelse og forberedte ham således på virkeligt at møde sine fædres Gud. I sit sind stillede Moses sig selv mange spørgsmål om denne usynlige og forvirrende Gud. Spørgsmålet "Hvad er dit navn?" opsummerer alle hans uformulerede mentale spørgsmål. Det får derefter flere betydninger. I Egypten ærede hans adoptivmors folk mange guddomme, om ikke ineffektive, så i det mindste usynlige. Men hans brødres Gud var lige så usynlig. Desuden talte det ikke til hans fordel at stole på ham, mens hans børn blev overgivet til trældom under hårdt og morderisk slaveri. De spørgsmål, han stillede sig selv, var dem fra

Det følgende vers siger: " *Moses sagde til Gud: Jeg vil gå til Israels børn og sige til dem: Jeres fædres Gud har sendt mig til jer. Men hvis de spørger mig, hvad hans navn er, hvad skal jeg så svare dem?* " Dette vers får os til at indse, at Jakobs familie siden sin bosættelse i Egypten frem for alt havde bevaret en stammepræg, og at denne natur endnu mere karakteriserede de hebræere, der var blevet henvist til slaveri. En slave har ingen anden ret end at adlyde sine herrer for at overleve. I denne sammenhæng er kollektiv religiøs forpligtelse ikke længere mulig, og det slavebundne folk bliver nødt til at genlære alt; alt, hvad Abraham efterlod som et vidnesbyrd for sine efterkommere, og hvad Gud vil tilføje til det. Moses selv modtog ikke kendskabet til sine fædres Guds navn, og hans intellektuelle træning får ham til at spørge "under *hvilket navn* " han skal bekendtgøre det for sine hebraiske brødre. Indtil nu har Gud aldrig omtalt sig selv ved navn. Hans svar kommer i vers 14: " *Gud sagde til Moses: 'Jeg er den, jeg er.'* " Og han tilføjede: "Sådan skal du sige til Israels børn: 'Han, der kaldes 'JEG ER', har sendt mig til jer. '" Faktisk, for at svare til den hebraiske tekst, er Guds svar endnu mere telegrafisk: "Jeg er, den jeg er." Men selv denne traditionelle oversættelse formidler ikke præcist Guds faktiske svar. Bemærk først, at dette udtryk antyder en vis irritation hos Gud, når dette emne bringes på bane. Ved at give sig selv et navn accepterer Gud at blive sammenlignet med andre guddomme opfundet af djævelen og mennesker, guddomme, der ikke eksisterer uden for ham. Hans irritation er derfor berettiget. Men fast besluttet på at placere sig selv på niveau med sit folks menneskelige muligheder, accepterer han at give sig selv et navn, der er "uudtaleligt" af nogen anden end sig selv. For at forstå dette budskab er det vigtigt at læse den hebraiske tekst. Her er det hebraiske vers fra Anden Mosebog 3:14: " *וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה הִנֵּנִי הָאֲשֶׁר אֶהְיֶה* " go *וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה הִנֵּנִי הָאֲשֶׁר אֶהְיֶה* " *וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה הִנֵּנִי הָאֲשֶׁר אֶהְיֶה* ". Forklaring: De tre

understregede ord er "Jeg er den, jeg er". I disse tre optrædener begynder Guds navn med bogstavet "aleph"; " א". Og dette bogstav repræsenterer i bøjningen af hebraisk første person ental, eller på fransk "jeg". Dette personlige pronomen, "jeg", kan kun gøre krav på af Gud alene, hvilket er grunden til, at det navn, som hans skabninger vil udtale, på hans ordre vil blive "YaHWÉH" eller " יהוה־אֱלֹהֵינוּ". "Aleph" i begyndelsen af verbet erstattes af "yod", som betegner tredje person ental i bøjningen af hebraiske verber, eller det personlige pronomen "han". Det er derfor med kendskab til alle disse detaljer, at det store lys, der er lovet for dette studie, nu kommer.

Det er baseret på talværdien. Guds navn, som mennesker kan udtale, og som begynder med "jod", havde hele tallet 26 som værdi. Men det navn, som kun Gud kan udtale, og som begynder med en "aleph", hvis numeriske værdi er "1", har hele tallet $1 + 5 + 6 + 5$, det vil sige 17, det symbolske tal for dom i hans apokalypse. Det betyder, at bag tallet 26, der tilskrives ham, når hans navn fremkaldes af mennesker, ligger tallet 17, som Gud betegner sig selv med, hvilket bekræfter hans karakter som den store universelle dommer. Faktisk ophører Gud ikke med at dømme; hans eksistensforløb er en scene for permanent kollektiv og individuel dom over alle hans skabninger. Han har indgraveret denne sandhed i sit hellige navn. Og dette navn, som mennesker ikke kan udtale, er sådan af flere grunde, og blandt dem uforeneligheden mellem de hebraiske grammatiske regler og vores sprog af græsk-latinsk oprindelse. I tiderne af hebraiske bøjninger findes "præsens" ikke. Dens bøjning er baseret på den binære hovedopdeling af perfektum og uperfektum, det vil sige handling i fortid og handling i fremtid. Men ved at bringe sin åbenbaring på græsk kan Gud fremkalde sit navn ved at bruge de tre tider af fortid, nutid og fremtid, som foreslået i dette sprog. Sådan åbenbarer den store guddommelige Dommer sit navn, idet han siger på en måde tilpasset vores franske sprog af græsk-latinsk oprindelse i Åb 1:4: "*Johannes til de syv menigheder i Asien: Nåde og fred være med jer fra **ham, som er, som var, og som skal komme** , og fra de syv ånder, som er foran hans trone .*" "**Han, som er, som var, og som kommer** ," fornyes formlen i Åb 1:8: "*Jeg er Alfa og Omega, siger Gud Herren, **han, som er, som var, og som kommer** , den Almægtige.*" Det udtalelige, men uoversættelige navn er således oversat og godt gengivet, og hvad angår det udtalelige navn, deler I i dag dets skjulte hemmelighed: Gud er den eneste "**Dommer** ", som mennesker skal frygte og lære at elske. For hele det projekt, han har sat i gang, har til formål at "**dømme** " mellem oprørske syndere og trofaste udvalgte for i sidste ende at opnå det, han ønskede at opnå: kærlighed, som frit opleves af hans trofaste udvalgte. Den store evige rejse vil da kunne fortsætte uden skyggen af et problem. Han vil ophøre med at dømme og fordømme.

Og da det hellige navn uden sin "jod", men med "Aleph", åbenbarer Gud som den "øverste dommer", er det ikke overraskende, at Daniels Bog, et navn der betyder "Gud er min **dommer** ", blev skrevet for at forberede opdagelsen af den guddommelige "**dom** ", der er åbenbaret i detaljer i hans Apokalypse, hans allerhelligste "åbenbaring". For det er i denne "åbenbaring", at Gud åbenbarer nøglerne til alle sine koder baseret på billeder, ord og tal. Emnet for hvert kapitel er i harmoni med det tal, det bærer, i henhold til dets betydning i Guds

krypteringskode. Det, der optræder først, er naturligvis tallet 7, som betegner guddommelig helliggørelse og i forlængelse heraf den religiøse forbindelse, der er etableret eller ej med det. I modsætning til den guddommelige "7"-lejr finder vi således den romerske lejr og dens "7 hoveder" i Åb. 12:3, 13:1 og 17:3. I Åb. 13 erstattes den sande helliggørelse således midlertidigt af den falske helliggørelse, der fandt sted under det romerske paveregime mellem 538 og 1798 og for alle dem, som Gud overgiver til sit mørke, indtil 2030.

I Guds navn, YaHWÉH, opsummerer rækkefølgen af de sidste tre bogstaver, bevaret i de to former af det hellige navn, bogstaverne HWH eller 5 + 6 + 5, det program, som Gud har udtænkt, fordi temaet i Apo. 5 omhandler "Jesus Kristus, Menneskesønnen". Mellem de to "5", der omhandler ham, symboliserer tallet 6 i bogstavet "waw" djævelens tilsyneladende midlertidige sejr, der længe har domineret de jordiske folk. Men djævelen, der er bestemt til nederlag og død, er allerede blevet og vil endelig blive besejret af Jesus Kristus. Dette er, hvad der annonceres af det sidste "5", hvormed Guds hellige navn slutter. Når alle de nødvendige demonstrationer er blevet gjort, vil den annoncerede guddommelige sejr være fuldendt.

På hebraisk er bogstavet "aleph" det første i alfabetet, og det første ord, der dannes af dette bogstav, er "ab", som betyder fader. Tallet 1, der karakteriserer det, er derfor symbolsk for den perfekte enhed af Skaberguden, Faderens Ånd over alle livsformer. Uden nogen overraskelse for ham opstod problemerne først gennem skabelsen af hans skabningers frie liv. Men løsningen på frihedsproblemet var også allerede klar og programmeret, den ville have et navn: Jesus Kristus. Og rækkefølgen af tallene 1 + 5 + 6 + 5 forkynner Faderens (1) komme til jorden, han som forlod "som en erobrer". (5) og at overvinde (5) djævelen (6) og hans synder. Sandelig!

Vejen, Sandheden og Livet

Jesus efterlod os denne berømte udtalelse, som er kendt af utallige kristne, i Johannes 14:6: "*Jesus sagde til ham: 'Jeg er vejen, sandheden og livet. Ingen kommer til Faderen uden gennem mig.'*" I dette vers opsummerer Jesus hele frelsesplanen for os, som han udtænkte som Fader, skaberen af alt liv. Han baserer den på tre faser, som successivt er 1 - **midlet** ; 2 - **normen** ; 3 - **det endelige mål** .

Er vejen hovedmålet? Nej, men den er fortsat **det essentielle middel** for enhver, der ønsker at nå det endelige mål, som er evigt liv.

Er sandhed målet? Nej, ikke mere end vejen, men at træde ind i dens **standard** , dens konformitet, er uundværlig for enhver, der ønsker at opnå det endelige mål om evigt liv. At forstå dette ord sandhed bliver derfor gavnligt. Uden at gå i detaljer, der komplicerer tingene til djævelens store fornøjelse, forstå, at sandhed er den standard, som Gud giver livet i alle dets aspekter. Sandhed er hans opfattelse af de betingelser, der giver mulighed for fælles lykke. Og den, der udfordrer hans opfattelser af livet, gør sig selv til en synder og uegnet til at leve under hans blik i evigheden. Det er ved at handle på denne måde, at den første vis-à-vis Gud diskvalificerede sig selv fra at leve evigt i hans nærvær. Jesus sagde også i Johannes 8:32: "*I skal kende sandheden, og sandheden skal frigøre jer.*"

Han mente, at syndere med hans hjælp, ved at adlyde den guddommelige lov, i lydighed mod Gud ville finde frihed fra slaveriet af " **synd** ", som er " *lovovertrædelse* " ifølge 1 Johannes 3:4. Derfor skal betydningen af dette ord frihed forstås godt, for for Gud eksisterer sand frihed kun i lydighed mod hans livsbegreber. Der er ingen tredje vej for et menneske, der er en synder af arv. Ifølge 5 Mos 30:19 har Gud lagt to unikke veje foran sig, hvoraf den ene er den eneste, som fører til liv, og den anden, den uretfærdige, som på mange måder fører til fortabelse og evig død, det vil sige definitivt; hele væsenet, krop og ånd, bliver definitivt udslettet.

I denne trefoldige forbindelse af " *vej* ", " *sandhed* " og " *liv* " finder vi de tre faser af Guds helliggørelsesplan. Helliggørelsen af de kaldede ved **hjælp** af Jesu blod, hans helliggørelse ved lydighed mod de love og **principper**, som Gud har godkendt, og endelig, som en sidste **løn** eller **belønning**, helliggørelsen af herliggørelsen af de kaldede, som, efter at have opnået status som udvalgte, kan indtræde i det evige liv.

Retfærdiggørelse ved tro glemmt

Jesus Kristus kom selv med disse delvist foruroligende bemærkninger i Lukas 18:7-8: " *Skulle Gud da ikke skaffe sine udvalgte ret, som råber til ham dag og nat, selvom han er tålmodig med dem? Jeg siger jer, at han skal skaffe dem ret snart. Men når Menneskesønnen kommer, **mon han så finder troen på jorden?*** " »

Jeg tvivler ikke på, at Jesus vil finde tro på jorden, når han kommer, og det skyldes, at han i vers 7 profeterer den uretfærdighed, der vil forfølge hans sidste udvalgte. Spørgsmålet, der opstår, er imidlertid: i hvilken kvalitet og i hvilken mængde? For det er med tro, som det er med den vin, jorden producerer: mange vingårde og vinbønder, men af hvilken kvalitet? Gode vine er sjældne og dyre, og sand tro er lige så meget det og derfor yderst værdsat af Jesus Kristus, den Almægtige Gud, dens Fuldbyrder. Jeg vender her tilbage til et emne, der er blevet behandlet mange gange, nemlig " **retfærdiggørelse ved tro** ", og for at gøre det endnu mere forståeligt vil jeg give det en anden definition parallelt: "retfærdiggørelse ved visdom", den religiøse form for intelligens; Dette er helt legitimt, da Gud erklærer i Dan 12:3: " *Og **de vise** skal skinne som himlens stråleglans, og de, der har lært mange retfærdighed, som stjernerne for evigt og altid* . " For det viser sig, at i dette ord "tro" lægger alle alt, hvad der udgør deres personlige overbevisning; hvilket netop er det, der kendetegner falsk tro, hjulpet i dette af dårlige oversættelser af de originale græske tekster i Bibelen. Rom 14:23 er et eksempel, der findes i Louis Segond-versionen: " *Men den, der tvivler om, hvad han spiser, er fordømt, fordi han ikke handler ud fra overbevisning. Alt, hvad der ikke er et produkt af overbevisning, er synd* . " Den korrekte oversættelse tilbydes os i JNDarby-versionen i formen: " *men den, der tvivler, hvis han spiser, er fordømt, fordi han ikke handler ud fra et trosprincip. Nu, alt, hvad der ikke er ud fra trosprincippet, er synd* . " Nu er tro et princip, der er unikt defineret af Gud for at udtrykke hans personlige guddommelige overbevisninger om, hvad hans skabningers ideelle adfærd bør være. Og i tilfældet med dette vers foreskriver tro, hvad der er spiseligt eller ej i 3 Mos 11, men idealet blev allerede foreskrevet af

Gud fra verdens grundlæggelse, i 1 Mos 1:29: " *Og Gud sagde: Se, jeg giver jer alle planter, der bærer frø, som er på hele jordens overflade, og alle træer, hvori der er frugt af et træ, der bærer frø; det skal være til føde for jer.* » ; Jeg kan ikke udtrykke, hvor meget mit valg om at adlyde denne orden fylder mig med glæde og tilfredsstillelse. Og min fysiske og mentale sundhed er de første, der drager fordel af det. Sand tro omfatter alle de værdier, som Gud godkender og velsigner. Men for at gøre det, skal et menneske lære at kende den, og for at nå dette mål må man ikke tage fejl af midlerne. For under overskriften Den Hellige Skrift tilbydes flere valgmuligheder: de forskellige versioner af biblerne og Koranens. Valget af intelligens, den sande tro, går ud på jødernes Bibel, som Gud skabte ved at lade den nedskrive over tid for at gøre den til opbevaringssted for sine orakler. Beviset for dette valg findes i selve de bibelske historier. De bibelske " *to vidner* ", det gamle og det nye, vidner om hinanden. De er historisk set oprindelsen til troen på den ene Gud. Det er derfor ikke et spørgsmål om at tro "på", men om at tro "på" denne Gud, der alene besidder udødelighed; hvilket betyder at tro på sandheden, der bæres og legemliggøres i den guddommelig-menneskelige person Jesus Kristus. For troen "på" hans eksistens er kun konsekvensen af den sande intelligens, der er givet til mennesker, der er hævet over dyr, de dyr, der på deres side kun har modtaget selvopholdelsesinstinktet fra Gud, som mennesket også nyder godt af. Udviklingen af hans intelligens kan imidlertid, alt efter hans moralske karakter, paradoksalt nok berøve ham fordelene af dette selvopholdelsesinstinkt. Djævelens valg og hans stædighed i oprøret mod Gud har givet bevis på dette. I modsætning til dyr ræsonnerer, beregner, udleder og drager han lærdom af erfaringer. Og alle hans intellektuelle evner burde normalt føre ham til at forstå, at intelligens ikke kan eksistere uden et intelligent væsen, der har skabt den. Kan tilfældigheder skabe god smag? Var han interesseret i at give menneskelige næser behagelige dufte? Tænkeren Pascal sagde det ved at bruge billedet af et maleri, som nødvendigvis stammer fra en malers værk. Ud over denne enkle og logiske ræsonnement kan menneskelig og djævelsk tanke forestille sig et væld af filosofiske begreber, der er lige så falske og løgnagtige, som de er skadelige.

Den foruroligende udmelding, som Jesus fremsatte, er i dag fuldt ud bekræftet. Og det bemærkelsesværdige er, at alle de seneste lys modtaget fra himlen ender i sindet på en mand, der bor midt i et land, hvor ateismen dominerer: Det republikanske Frankrig, der er afledt fra Gud af skrifterne fra sine oprørske mestertænkere, sine humanistiske "lys". Således at de seneste sandheder, genoprettede eller nye, som Jesus Kristus tilbyder, trives i en åndelig ørken, hvor to lungeformede afdelinger side om side bærer de symbolske religiøse tal "07" og "26". Begge drager fordel af vandingen af Rhône-floden, som flyder mellem dem fra nord til syd. Regionen producerer frugterne fra sine mange frugtplantager, og i hjertet af byen ligger byen Valence, den første historiske franske adventistfæstning, hvor jeg modtog dåb i total nedsenkning i en alder af 36 år. Hellighed findes kun, hvor Gud placerer den, og det var hans valg at lade pave Pius VI dø som fange i denne by i 1799 for at opfylde den kendsgerning, der er profeteret i Åb. 13:3: " *Og jeg så et af hans hoveder , som om det var slået ihjel ; og hans dødssår var helet : og hele verden undrede sig over dyret.* " Og det var

igen hans valg at lade den fremtidige franske kejser Napoleon I blive der ^{under} sin træning som artilleriofficer; Napoleon I ' " ørnen " fra Åb. 8:13: " *Og jeg så, og jeg hørte **en ørn flyve midt under himlen** og sige med høj røst: Ve, ve, ve dem, der bor på jorden, på grund af de andre stemmer fra de tre engle, der skal til at blæse i basunen!*" » Hvem kan sige, at tallet "26", tallet for Guds navn "YaHWéH" (YHWH=10+5+6+5) udtalt af mennesker og tallet for departementet Drôme, ikke repræsenterer noget i hans øjne? Men ak, for at nedkæmpe " dyret, der stiger op af havet " i Åb. 13:1, " dyret ", som betegner koalitionen mellem det romerske pavedømme og det franske monarki, dets vigtigste væbnede støtte siden dets første konge Klodvig I ' kaldte Gud på " dyret, der stiger op af afgrunden " i Åb. 11:7; som betegner den franske revolution og dets blodige ateisme i "rædsels"-årene 1793-1794. Som Åb. 13:4 havde forudsagt, skulle " dyrets dødbringende sår " blive " helbredt ", og den katolske tro, denne falske kristne tro, var i stand til at udvikle og formere sine tilhængere med desto større lethed, fordi den indskrifter dem i deres vugge og døber dem som "spædbørn" umiddelbart efter deres fødsel. Jeg takker Gud for at have skånet mig for denne oplevelse, der praktiseres i den falske katolske tro og den falske protestantiske tro. For mange skabninger er fanget ved at give denne dåb, selvom den ikke var valgt, en reel værdi. Jeg minder dem om, at kun de, der tror og bliver døbt, vil blive frelst. Og tro er en voksensag og en visdomsfrugt, som Daniel lærte; "babyen" er derfor ikke kvalificeret til at demonstrere det. Desuden, ved at gøre det til frugten af et voksent valg, gør Gud dåben til et valg, der forpligter og styrker den døbte. Fordi det at forpligte sig til Gud ikke er uden risiko, og jeg minder jer om, at efter Jesus og Jakob vil troende blive " **dømmet strengere** " end ikke-troende. Matt 23:14: " *Ve jer, skriftkloge og farisæere, hyklere! For I opæder enkers huse og beder lange bønner for et falskt syns skyld; derfor **skal I blive dømt strengere** .* " Jak 3:1: " *Mine brødre, lad ikke mange af jer blive lærere, for I ved, at **vi skal blive dømt strengere** .* "

I en ørken af irreligiøsitet er den nidkære islam siden 2018 kommet til at ryste den ateistiske norm blandt det franske folk. Konkordatet, som Napoleon underskrev, havde ikke forudset de vanskeligheder, som dette nye scenarie medførte. For på Napoleons tid havde konkordatet til formål at etablere republikanske regler, der var acceptable og kun tilpasset de katolske kristne religioner og de protestantiske, som var dårligt repræsenteret i Frankrig. En uforudset kollision, som Titanics kollision med et isbjerg i 1912, har stillet den fanatiserede islamiske tro op mod ateisme. Da disse to ekstreme repræsentationer begge er afskåret fra den store skabergud Jesus Kristus, forbereder universernes store dommer ødelæggelsen af skarer af sjæle, hvis liv ikke er værd at forlænge. De ubrugelige " *lerkar* " vil blive nådesløst " *brudt* ". Men midt i dette blodbad vil han vide, hvordan han skal bevare integriteten af de " *æreskar* ", der tilhører ham, fordi de er dyrebare for ham, og fordi de repræsenterer hans herlighed. Og Guds herlighed er hans udvalgte sande tro, det vil sige deres perfekte tilpasning til det ideelle forbillede for hans guddommelige og menneskelige opfattelse.

Ingen kan sige, hvor højt Gud individuelt placerer sine krav efter sin vurdering, men vi står alle over for hans bibelske vidnesbyrd, hvori vi alle kan opdage, hvad der i hans øjne er behageligt, godt og perfekt. Hvem vil bruge sin

iver for at blive lydighedens forkæmper og den guddommelige Mesters "elskede" i trofasthed i kærlighed? Dette er troens kamp, den sande tro, som Kristi apostle engagerede sig i og gik forud for os indtil denne dag, den 3. januar 2022.

"Retfærdiggørelse ved tro" eller "retfærdiggørelse ved visdom" identificerer målene for de guddommelige plager. Disse er alle dem, der foragter eller falsk udnytter Bibelens lære, som er repræsenteret ved dens " *to vidner* " om den gamle og den nye pagt, som angivet i Åb 11:3; de to har på en komplementær måde konstrueret det profetiske budskab, der blev bragt til Jesu Kristi velsignede udvalgte, de sidste syvendedagsadventister, der er fundet nidkære og trofaste, og som venter på hans herlige genkomst i foråret 2030.

"TIL TÅRER FOR BORGERNE!"

Tiden for ubekymret sjov og latter er forbi. Festerne og de overdådige fester hørte fortiden til. Og for at skabe denne forandring behøvede den store Skabergud blot at udnytte forførelserne fra de nye slanger kaldet "videnskab" og "kultur" til at straffe det vantro og utaknemmelige eller vantro samfund, der er forført af dets vidundere og dygtighed. I Vesten, domineret af kold og kynisk kapitalisme, optog glæden ved uhæmmet forbrug folks tanker. Men nu, siden begyndelsen af 2020, har alt ændret sig. Efter den dræbende "AIDS" har fremkomsten af den smitsomme coronavirus, Covid-19, sat en stopper for den sædvanlige livsnorm, der indtil da bestod af udflugter og varme, venlige eller romantiske møder. Distancering er nu påtvunget, og efter at have lidt konsekvenserne af flere utroskaber og utallige skilsmisser på grund af egoisme, brister den menneskelige familieenhed i stykker, der bevæger sig væk fra hinanden som eksplosionen af en stjerne i kosmos. I Frankrig kunne en sådan ændring imidlertid kun opnås ved magten af en ung præsident, født under den Femte Republik, og denne detalje er fyldt med konsekvenser. I 1958 blev vedtagelsen af denne forfatning, foreslået af general De Gaulle, fordømt som et forklædt diktatur af hele den politiske opposition på det tidspunkt. Det var sandelig et diktatur, fint organiseret, hvor diktatet blev opnået ved støtte fra et lovgivende flertal i den nyvalgte prins' tjeneste. Trods modstanden fra de sande republikanere i den Fjerde Republik blev den Femte Republiks forfatning vedtaget. I lang tid, i dens velstand, led Frankrig ikke under det. Det udgjorde ikke et problem, men mens det franske folks tanker var optaget af forskellige former for forbrug, har successive præsidenter ført landet ind i beslutninger og retninger, der er katastrofale på lang sigt. Og dette gælder vores tid, hvor behovet for at blive enige med andre europæiske nationer fratager Frankrigs præsident muligheden for at træffe foranstaltninger til gavn for sit land. I et forenet Europa, åbent for talrige immigrationskilder, slår verdens vanskeligheder rod og øger byrden på folk, der allerede er ødelagt af ødelæggelsen af arbejdspladser som følge af intra- og ekstraeuropæisk offshoring. Og i denne sammenhæng, hvor alle folk forsynes af Kina, hvorfra den også opstod, forårsager Covid-19-virussen uforudsete bivirkninger: splittelse mellem dem, der bliver vaccineret, og dem, der ikke ønsker at blive det. Som om de religiøse og politiske spørgsmål ikke var nok,

splitter vaccinen nu endnu engang det franske samfund. Det var virkelig nødvendigt!

Alle finder grunde til at retfærdiggøre deres holdning. Flertallet, som jeg kalder "fårene", ignorerer dette vers fra Bibelen citeret i Jer. 17:5: " *Så siger Herren: Forbandet er den mand, der stoler på mennesker, som gør kød til sin arm, og hvis hjerte viger fra Herren!* " Alle er overbevist af argumenterne fremlagt af videnskabsmænd og sundhedsforskere. Alligevel tager de fejl, fordi de ikke tager Guds eksistens i betragtning og tager fejl på alle måder om livets sande værdier. Jeg ved af erfaring, at jeg med den største vilje og al nødvendig forsigtighed ofte har ødelagt ting, som jeg ønskede at reparere. Den samme risiko gælder for menneskers sundhed. Og at injicere molekyler i kroppen, som den ikke selv producerer, er langt fra harmløst og kan have virkninger af gift på mere eller mindre lang sigt. Ofre for den mobning, der pålægges af videnskabelig og politisk styring, giver de vaccinerede skylden for deres frihedsberøvelse på dem, der nægter vaccinen. De glemmer, at situationen er skabt af magthavernes beslutninger. Men ude af stand til eller uvillig til at kritisere dette politiske sundhedsdiktat, og undgår at modsige myndighederne, foretrækker de at rette deres vrede mod dem, der ikke deler deres mening. Får er også kujoner og frem for alt lette at manipulere.

Fra den anden side, hos dem der analyserer og tænker selv, ser man på problemet anderledes. Vaccinen tjener nu kun til at opnå retten til at leve mere frit. Den beskytter ikke 100% mod Covid, den forhindrer ikke smitte, men den reducerer risikoen for tilfælde forværret af alderdom og sygdomme forårsaget af dårlige vaner, der er opstået i det moderne liv (tobak, alkohol, stoffer osv.). Selvom 90% af befolkningen er vaccineret, indlægges uvaccinerede personer på hospitaler og dør der. Denne situation minder mig om den metode, der anvendes i økologisk landbrug. På en hel sået jord behandles langt størstedelen af overfladen meget let med organiske insekticider, og en lille del af det hele behandles slet ikke; den overlades til insekterne. Og princippet fungerer perfekt, fordi insekterne ikke tager fejl mellem det let behandlede område og det ubehandlede område. De forlader det behandlede område og skynder sig at mætte sig i det ubehandlede område. Vores Covid-19 gør det samme. Den invaderer den uvaccinerede krop og finder sjældent det naturlige immunforsvar, der er i stand til at neutralisere det. Fordi den nuværende menneskehed lever under den kemiske lov, som USA opfandt fra 1945 til i dag. For tiden tiltrækker den uvaccinerede krop den, men denne tiltrækning kan forstærkes af dens gradvise tilpasning til de antistoffer, der dannes i vaccinerede mennesker. Princippet er blevet observeret for antibiotika, hvis effektivitet er svækket og i nogle tilfælde ikke længere har nogen effekt. I en humanistisk stædighed mener præsident Macron, at vaccination af hele hans folk kan afslutte virussens liv. Uden at tage fejl bekræfter jeg, at dette er en illusion, og dette af flere grunde. Forudsat at alle mennesker er vaccineret, hvad gør Covid så? Den muterer og tilpasser sig de antistoffer, der bekæmper den, og genoptager kampen i en ny, endnu mere aggressiv og smitsom form. I denne krig, der føres mod ham, udsættes den unge præsident for den store Skaberguds destruktive kraft, som alene er i stand til at sætte en stopper for sin nuværende plage. Men da jeg kender sin plan, ved jeg, at han ikke har til hensigt at gøre det. For allerede i sin

usynligheds anonymitet forbereder han de følgende straffe. Størstedelen af mennesker er ude af stand til at acceptere tanken om at være trådt ind i en fase med progressiv ødelæggelse af alle menneskeliv spredt over hele jorden. Covid-19 og dens lave dødelighed er kun tegnet på begyndelsen på denne programmerede universelle hekatomb. Hvor er menneskerettighederne? Hvor er råbene mod det folkedrab, som Gud har organiseret? Er du klar over, hvor meget vores tid ligner denne konfrontation mellem Farao og hans magikere og Moses, Aron og den Almægtige Gud?

Blandt dem, der nægter vaccinen, er mange afhængige af deres fysiske helbred, uvidende om, at det er Gud, der bruger virussen, der dræber og forstyrrer hele menneskehedens økonomiske, sociale og politiske situation. Det viser sig, at hverken naturlig immunitet, den bedste fysiske tilstand eller vacciner beskytter mod Guds dom. Døden vil ramme enhver, der ikke er virkelig beskyttet af Jesu Kristi sonende blod. Efter latterens tid kommer nu tårernes tid, og allerede overalt på jorden sørger sørgende familier over deres døde, der pludselig forsvandt. På Faraos tid gjorde egyptiske familier det samme, og til gengæld sørgede hebræerne i 40 år over deres døde, der faldt under ørkenpilgrimsfærden, og hver gang straffede Gud dem for deres synder. Det er her, jeg må vende tilbage til dette kriterium, som er så fundamentalt for at forstå, hvad vi oplever. Alle vores ledere er unge og voksede op i den 5. ^{Republik}, som ingen af de politikere, der har efterfulgt hinanden, nogensinde har sat spørgsmålstegn ved. Dette diktatur forklædt som demokrati blev og betragtes stadig som et eksemplarisk forbillede for demokrati udelukkende af den grund, at vores successive monarker har givet folket ret til at nyde deres frihed, i nydelse og udsvævelser. I dette klima af ligegyldighed kunne de rige blive endnu rigere, og de fattige kunne prøve lykken i lotto og PMU. Den "makroniske" ungdom (kvasi-anagram = min dumhed) er derfor ude af stand til at betragte magt på anden måde end i dens absolutte form af denne 5. ^{republik}. For Gud er tallet 5 menneskets. Det markerer højdepunktet for denne humanistiske regeringsførelse i det republikanske Frankrig, og i den generelle ligegyldighed har det placeret det franske folk i forhold til det gamle royalistiske regime eller imperiets, autoritært, men åbent og imødekommende. Præsident Chirac opfandt udtrykket "enkelt tanke". Dette var tilfældet i omkring 70 år efter Anden Verdenskrig. Folket, knust af Nazityskland, forblev underdanigt og fjælet på alle områder, politisk og økonomisk, indtil vores sidste dage, hvor den unge statsoverhoved konfronteres med uophørlige og uløselige problemer, der gør ham irritabel og stadig mere aggressiv; i dag mere end i går, men mindre end i morgen, indtil han selv er knust og ødelagt, når Gud finder det passende at gøre det. Og ligeledes for Frankrigs og verdens folk er det værste endnu ikke kommet. Tårerne er endnu ikke holdt op med at trille. "Til tårer, borgere!" For den herskende ungdoms stolte opførsel gør det umuligt at sætte spørgsmålstegn ved de beslutninger, de har truffet. Så længe de ikke bliver bevidste om den handling, Gud leder, kan de kun ræsonnere på deres videnskabelige grundlag og viden. Modsætningen mellem de vaccinerede og de uvaccinerede har derfor en religiøs årsag, der ignoreres af begge lejre. Skaberen giver således en årsag til sit splittende og disforenende arbejde. Folk, for hvem "*lys kun er mørke, og mørke er deres lys*", er underlagt en falsk diagnose på grund af deres totale blindhed

forårsaget af deres ugudelighed og deres foragt for Gud og hans magtfulde åbenbaringer .

Vi læser i Amos 3:6: " *Blæses der i en horn i en by, uden at folket frygter? Er der ondt i en by, uden at Herren har gjort det?*" » Dette vers betegner to ting, der dobbelt vedrører vores nuværende begivenheder. Det første vedrører " *trompeten* ", der snart vil lyde for "sjette" gang i det projekt, som Gud åbenbarede i sin apokalypse i Åb. 9:13. Den vil lyde, denne gang, ikke "i en by", men over hele Europa og over hele jorden. Denne eksplosion af vrede fra den universelt foragtede korsfæstede Kristus illustreres af " *de fire horn på det gyldne alter, som står foran Gud* ". Som svar på denne foragt løslader han de onde engle, dæmonerne, som ifølge Åb. 7:1 til 3 har været holdt tilbage siden 1798 og igen i 1843. Fordi det skal forstås, er Gud målrettet religionskrig, som ikke er hovedårsagen til de to første verdenskrige. For den tredje siger teksten: " *og siger til den sjette engel, som havde trompeten: Løs de fire engle, som er bundet i den store flod Eufrat.* " Denne befrielse er dog, og for tredje gang, stadig meget delvis, fordi de tre verdenskrige følger hinanden med progressiv ødelæggende kraft. Dette skyldes, at de alle er **advarsler** rettet af Gud til jordiske syndere før deres udryddelse, som først vil komme efter nådens afslutning. Antallet af ofre reduceres derfor til " *tredjedelen* " af mennesker: " *Og de fire engle, som var beredt til timen og dagen og måneden og året, blev løsladt for at dræbe en tredjedel af menneskeheden.* " Den anden del af verset i Amos 3:6 sagde: " *Sker ulykke i en by uden at YaHWÉH gør det?*" Gud er ikke forpligtet til selv at lede handlingen, da det er nok for ham at slippe de onde engle løs for at skade de mænd, som hans vrede er rettet mod. Men bemærk med mig, at han fuldt ud tager ansvar for de onder, der rammer i overensstemmelse med hans retfærdighed, de mennesker, der synder mod hans love, hans forordninger og vidnesbyrdet om hans kærlighed, demonstreret og forstørret i Jesus Kristus."

Sammenlignet med de onder, der vil ramme menneskeheden med denne " *sjette trompet* ", er de små hærgenheder forårsaget af Covid-19 ubetydelige. Den lyder dog og bekræfter ændringen i den almægtige Guds adfærd, hvis frygtelige hærgen gradvist vil intensiveres, indtil den endelige udryddelse, der er annonceret for hans udvalgte i foråret 2030. Forstå dette godt: hverken mennesker eller dæmoner har magten til at skabe liv. Men med dæmoner har den menneskelige videnskab lært, hvordan liv kan undergå ændringer ved at gribe ind i de levendes genom. Moderne troldmandslærlinge anvendte denne praksis på fødevareafgrøder, før de anvendte den på mennesker. Succesen opnået med planter opmuntrede dem til at avancere yderligere, og i et vanvittigt delirium producerede de i deres laboratorier det monster, der dræber dem i dag. Er de ansvarlige for plagen bedst placeret til at befri menneskeheden fra den? Det ser ud til, at svaret er ja, ifølge de valg, der er truffet af de blinde og skrækslagne herskere på hele planeten. Men Gud og hans udvalgte har en helt anden mening, og det er den eneste, der i sidste ende vil sejre og påtvinge sig alle andre.

Lad os ikke et øjeblik tvivle på den ægte overbevisning, der driver og motiverer den unge præsidentgarde, for deri ligger problemet. Som ordsproget siger: "Vejen til helvede er brolagt med gode intentioner", og historien må lære os, at præsident François Mitterrand, drevet af de bedste og mest socialt motiverede

motiver, for at forbedre de fattiges liv, ofrede Frankrigs fremtid for at løse et akut problem. Efter at have opgivet tekstilsektoren til fordel for Asien, ofrede han også stålindustrien i Østen, hvorved han fratog Frankrig sin uafhængighed og dermed skabte enorm arbejdsløshed i den nordlige og hele den østlige del af landet. Enhver kan begå en fejl, men når den, der begår en fejl, er et statsoverhoved med næsten absolut magt, er konsekvenserne for det folk, der ledes, forfærdelige og uoprettelige. Derfor oplyser udvælgelsen af statsoverhoveder, der kommer til magten, udvalgt af Gud, hans valgte embedsmænd om den fremtid, han projicerer på jordens folk og især dem i det troløse kristne Vesten, hans hovedmål, som han udpeger under det symbolske navn " *Eufrat* ", fordi det er underlagt forbandelsen af sin romersk-katolske arv, som han i samme billede kalder " *Babylon den Store* ", den officielle institution, der arvingede Konstantin I^{den} Store, etableret i år 538. Men uden den væbnede støtte fra Frankrigs konger og byen Paris, som Gud symbolsk kalder " *Sodoma og Egypten* " i Åb. 11:7, ville dette herredømme ikke have fortsat indtil vore dage. Derfor er Rom, Paris og Europa blevet de privilegerede mål for den almægtige Skaberguds vrede, i overensstemmelse med den kronologiske rejseplan for Covid-19's udvikling. Men andre nationer, kristne eller ej, er ikke mindre skyldige og deler allerede Covid-19 med dem og vil få deres andel i den kommende ødelæggelse.

En digital afsløring med uventede konsekvenser

Vi har bevis for, at Gud i det, han bygger, levner ringe plads til tilfældigheder; hele Bibelen hviler på numeriske tal, der er åbenbart og demonstreret af den russiske matematiker Yvan Panin. I min inspiration i dag, den 7. januar 2022, ledte Ånden mig mod en bedre forståelse af begivenhederne i Første Mosebog; dette ved at stole på den krypterede kode, der er åbenbart i numrene på de kapitler, der udgør Apokalypsen (fuldstændig forklaring i " **Forklar Daniel og Åbenbaringen for mig** ", side 156-157). Ved at reducere datoen 1656, der indtil da blev bevaret som året for vandoversvømmelsen, med én enhed, får vi datoen 1655, hvis samlede antal er 17, det vil sige det symbolske tal for guddommelig dom. Og oversvømmelsen var faktisk den første store dom, som Gud udførte i hele menneskets historie. Men denne reduktion på et år af de datoer, der er konstrueret af de genealogier, der er citeret i Første Mosebog, bringer andre åbenbaringer om forløbet af Adam og Evas tidlige liv. Denne reduktion på et år indebærer følgende fakta. Adam og Eva levede et helt år, det vil sige 12 måneder, i deres tilstand af uskyld og perfekt renhed. I løbet af dette år bar og fødte Eva sin første søn, Kain, og hun fødte ham **uden overdreven smerte** . Dette forklarer betydningen af de ord, som Gud henvender sig til hende i 1 Mos 3:16, efter hendes synd: " *Til kvinden sagde han: **Jeg vil i høj grad forøge din fødselsmængde; med smerte skal du føde børn** , og din mand skal være din begær, og han skal herske over dig.* " Det var først efter synden, at Eva, denne gang i smerte, fødte Abel, og han selv var en arving til synden, ligesom Kristus vil være det ved sin forløsende vilje og hans disciple. I dette tilfælde er Kain som den første modsætning skabt af Gud, den første perfekte engel skabt kaldet " *Stjerne eller Morgenstjerne* " i Esajas 14:12: " *Hvordan er du faldet fra himlen,*

Morgenstjerne, datter af dagens morgenrøde? Du, som trampede folkeslagene ned, er hugget ned til jorden. " Denne "Martin"-version bevidner dette navn "*Morgenstjerne*". Ved at sammenligne det med "solen" i vores system vidner Gud om, at skabelsen af denne første engel havde bragt ham glæde. Jeg specificerer, at kun Martin- og Jerusalem-versionerne respekterer navnet på den hebraiske tekst. De andre har antaget formen "Lysende Stjerne", som gav djævelen navnet "Lucifer" i den katolske og protestantiske tradition.

Kain er derfor profetisk billedet af Djævelen, som vil dræbe sin bror, Jesus, som Abel afbildede. Og efter ham vil hans morderiske had blive rettet mod hans åndelige arvinger, det vil sige alle Jesu Kristi udvalgte. I sin lære sagde Jesus om Djævelen i Johannes 8:44: "*Han er en løgner og en morder fra begyndelsen*": "*I er af Djævelens fader, og I vil gøre, hvad jeres fader begærer. **Han var en morder fra begyndelsen**, og han bliver ikke i sandheden, for der er ingen sandhed i ham. Når han lyver, taler han af sin egen sjæl; for **han er en løgner og løgnens fader**.*" Nu blev det første mord i menneskets historie begået af Kain; hvilket bekræfter hans billede af Djævelen. Og på grund af denne profetiske rolle, der afbildede Djævelen, kan vi bedre forstå, hvorfor Gud, efter at han dræbte sin bror Abel, sætter et tegn på Kain, så ingen skal dræbe ham. Djævelens billede går så langt, for faktisk skulle djævelen heller ikke dø før verdens ende. Ligesom Kain nyder han særlig beskyttelse, fordi han bærer en afslørende rolle i sig, der gør ham til lederen af den lejr, der gjorde oprør mod Guds autoritet. Ligesom forlængelsen af djævelens liv tillod omgruppering af dæmoner og mennesker, der slutter sig til ham ved at efterligne ham, affødte Kains overlevelse efterligninger som Lemeks, den modbydelige spotter og spotter, citeret i 1 Mos 4:23: "*Lamek sagde **til sine hustruer**: Ada og Zilla, hør min røst! **I Lemeks hustruer**, hør mit ord! Jeg har dræbt en mand for mine sår og en ung mand for mine kvæstelser.*" For efter at have pralet af disse forbrydelser og åbent hånet Gud, tilføjer han i vers 24: "*Hævn Kain syvfold, og Lemek syvoghalvfjerdsfold.*" Lemek var ikke blot en forbryder, han var også en utugtig og ægteskabsbryder, da han havde taget to koner i strid med Guds befaling i 1 Mos 2:24: "*Derfor skal en mand forlade sin far og sin mor og holde sig **til sin hustru**, og de skal blive ét kød.*"

I dette kapitel 4 i Første Mosebog, hvor betydningen af tallet 4 er universalitetens karakter, projicerer Gud i et billede ondskabens udvikling på jorden, som, når den tager form i Kain, vil ende på tidspunktet for Jesu Kristi genkomst i herlighed, ved hans konfrontation med en mængde folkeslag, der vil præsentere kriterierne for den første "Lamek". I hans beskrivelse finder vi allerede billedet af de mennesker, der lever i vores tid. Selv hvis de ikke bærer navnet "Lamek", finder vi i dem den samme ugudelighed, den samme foragt for guddommelig herlighed og den samme smag for sarkasme og hån. Til disse ting skal det tilføjes, at de sidste oprørere for Gud vil være skyldige i at have planlagt udryddelsen af de sidste udvalgte. Oprørerne vil endelig have dømt dem til døden for deres afvisning af den romersk-katolske søndag og deres stædighed i trofast at overholde den sabbatshvile, som Gud helligede; hvilket yderligere bekræfter deres forbindelse til "Lamek", der myrdede de to mænd. I Første Mosebog 4 fortsætter Gud med at profetere om menneskehedens fremtid.

I dette nye blik på begyndelsen af det jordiske liv ser det ud til, at den første synd, som Eva og Adam begik, blev begået efter et års perfekt liv. Og den fuldbyrdede synd, den tid på 6.000 år, der var reserveret til synd i Guds plan, begyndte. Et år efter Adam og Evas skabelse, vippende om sin akse, blev jorden udsat for de fire årstiders forandringer, hvor livets og dødens processer veksles uophørligt.

Reduktionen på et år, fra de beregninger, der blev foretaget indtil da, vedrører også året 1948, der tilskrives Abrahams fødsel. Forkortet med et år bliver det 1947, og denne gang er årets tal i alt tallet 21 eller 3 gange 7, hvilket betegner helliggørelsens fuldkommenhed. Dette tal er mere i overensstemmelse med guddommelig symbolik for at markere fødslen af grundlæggeren af de alliancer, der blev indgået mellem Gud og hans skabninger. For i sit symbolske billede i Romerbrevet 11, "*roden af det forædlede oliventræ*", beskrevet af apostelen Paulus, er det ham, Abraham, faderen til de sande troende, som Gud i sandhed "*tilregner*" sin retfærdighed i Kristus ifølge 1 Mos 15:6: "*Abram troede på YaHWéH, som tilregnede ham det som retfærdighed*."

Denne reduktion på et år i forhold til beregningerne i Første Mosebog har ingen indflydelse på den endelige dato for foråret 2030, som fortsat er begyndelsen af det 2001. år siden Kristi død i påsken i år 30. Forklaringen er meget enkel at forstå. Beregningerne af Genesis' genealogier er i stigende form og giver os mulighed for at skabe datoer ved at akkumulere numeriske data. Konstruktionen er logisk og ret sikker, men denne konstruktion kan ikke fortsættes indtil verdens ende på grund af fraværet af bibelske numeriske data. I den modsatte retning, der markerer begyndelsen af år 4001, er Kristi død etableret på baggrund af vores falske kalender i hans år 30, og det er ikke muligt at bruge denne falske kalender til at fastslå forbindelsen med den stigende beregning, der tilbydes i Første Mosebog. I denne falske beregning, baseret på den falske dato for Jesu Kristi fødsel, er der præsenteret stigende og faldende datoer, men ingen af dem tager højde for den faktiske tid, som Gud har talt siden arvesyndens. Hans død i Kristus den 3. april, fast forankret i vores falske kalender, udgør også omdrejningspunktet for den sidste tredjedel af de seks tusind år, der er reserveret til synd og udvælgelsen af de udvalgte, som Gud har fundet blandt syndere over hele jorden.

Den store dommers lov

Det er indlysende, at enhver dom skal baseres på juridiske tekster, som for at blive legitimeret, skal være kendte og anerkendte af de mennesker, der udsættes for dommen. Mennesker har forstået dette godt, og for ikke at blive ofre for dette kriterium har de bestemt, at ingen skal være uvidende om loven. I vores vestlige civilisationer har civile love prioritet over religiøse love; og efter at være faldet i frafald accepterede de store europæiske kristne institutioner dette fait accompli og godkendte det sekulære styre, der blev indført af Napoleon I^{og} de ledere, der kom efter ham. Nu, som alle kan forstå, er det et selvmorderisk valg eller et ubevidst valg foretaget af ikke-troende at placere Skabergudens lov under menneskelige

love. Historien fra tidligere tider vidner om, at Frankrig har arvet den revolutionære ateisme, som stadig i vid udstrækning dominerer sit folks sind. Dets ligegyldighed, selv dets foragt for religion og dets erfaring, har forurenset mange folkeslag på jorden. Ateisme kan dog kun være egnet til mennesker, der nægter at reflektere og ønsker at ignorere foruroligende spørgsmål. Efter at have truffet det modsatte valg, ønskede og fik jeg fra Gud svarene på alle de forskellige spørgsmål, der blev stillet mig. I denne artikel vil jeg også præsentere de successive trin, der gør det muligt for Guds Ånd at fylde et tomt kar med hellig olie. Men denne guddommelige handling er baseret på konkrete fakta, i modsætning til de falske hedenske religioner, hvor guddommene vilkårligt pålagde deres beslutninger, der blev formidlet af troldmandsmedier inspireret af djævelen og hans tilknyttede dæmoner.

Den sande Gud udmærker sig ved, at han ikke tillader sig selv at overtræde sine love og principper. Han gør aldrig undtagelser for nogen. Loven anvendes systematisk under hans autoritet. Men som set ovenfor skal den først udgives for at blive anvendt. Dette er Bibelens rolle, som fra Første Mosebog til Åbenbaringen udgør den guddommelige lov. Religioner tager fejl, når de reducerer den guddommelige lov til dens ti bud. For uanset hvor dyrebare og vigtige de i sandhed er, repræsenterer de ikke den guddommelige lov i sig selv. Jesus sagde tydeligt til djævelen i Matthæus 4:4: "*Der står skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund.*" Dette var hans svar til djævelen, der opildnede ham til at skabe brød. Og dette guddommelige "*ord*" er oprindelsen til alle de hellige skrifter i den gamle og den nye pagt. De numeriske tal, de indeholder, vidner udelukkende om denne ultrahøje hellighed. De første fem bøger, Første Mosebog, Anden Mosebog, Tredje Mosebog, Fjerde Mosebog og Femte Mosebog, blev skrevet af Moses under Guds diktat i Åbenbaringsteltet. De er derfor unikt "*ord fra Guds mund*". Og den numeriske kode, der helliggør dem, er uforfalskelig. Omstændighederne, hvorunder de andre bøger blev skrevet, er forskellige, men uanset om de er til stede eller fraværende, er Guds inspirerende Ånd deres oprindelse, fordi de også er helliggjort af hans numeriske kode. For at forstå, at den nye pagts skrifter er lige så værdifulde som de gamle, sagde Jesus i Johannes 12:48: "*Den, der forkaster mig og ikke tager imod mine ord, har en, der dømmer ham; det ord, jeg har talt, det samme skal dømme ham på den yderste dag.*" Således blev den guddommelige lov udvidet gennem evangelieskrifterne og de forskellige breve fra de bibelske forfattere Paulus, Peter, Jakob, Judas og Johannes. Og i deres originale græske versioner er den guddommelige numeriske kode stadig til stede.

I alle disse tekster har Gud talt, han har udtrykt sin dom, alt hvad der mangler for mennesket er at vise sig lydig for at behage ham. I 1 Kor 4:9 sagde Paulus: "*For det forekommer mig, at Gud har gjort os apostle til de sidste af alle, på en måde dømt til døden, da vi er blevet et skuespil for verden, for engle og mennesker.*" ". Hvad gør disse skarer af usynlige øjne, der våger over os? De bedømmer vores gerninger og vores vidnesbyrd. Og de udgør vidner for Gud, som observerer os og selv dømmer os gennem hele vores liv på jorden. Og hver gang dette bliver muligt, etableres et forhold mellem skabningen og dens Skaber. Her er det igen loven, der fastlægger betingelsen for denne mulighed, og i de to

efterfølgende pagter er det fælles bånd lydighed. Dette afhænger af det lys, som mennesker modtager. Vi kender ikke den form, hvori Gud præsenterede sin lov for førsyndfloden, men standarden for " *godt og ondt* " var kendt, da Guds dom først bemærkede sin tjener Enoks trofasthed; en trofasthed, der strakte sig over tre hundrede år. Gud kunne ikke modstå og tog denne trofaste ven til sig, levende. I den gamle pagt er de guddommelige love klart fastlagt. Enhver, der overtræder dem, bliver skyldig og fortjener den anden død. Men allerede nu kan Kristi fremtidige sonende død gavne synderen gennem ofringen af et dyreofer, der foregriber og forudsiger, eller profeterer, denne død, der ofres for de udvalgtes synder. I den nye ..." pagten, dyreofringen er blevet erstattet af Kristi frivillige død, og syndernes tilgivelse opnås direkte ved den døbt synders bøn; på betingelse af at sidstnævnte er oprigtigt ked af det og anger sin fejl mod den guddommelige lov. Vi ser, at midlerne til at opnå tilgivelse udvikler sig over tid, men behovet for tilgivelse er konstant, fordi anklagens lov er evigt aktiv. Dens rolle vil ikke ophøre før den kollektive og individuelle afslutning af nådens tid, som med lidt forudgår øjeblikket for Jesu Kristi herlige genkomst.

Enhver, der hører om denne ene Gud og ønsker at træde ind i hans lydighed, vil blive ledt til ham af hans Ånd. Uanset hans oprindelse, hans race, hans nedarvede religion, kan Gud vende ham bort fra en dyster skæbne. Og hvis han ikke gør det, er det fordi den pågældende skabning ikke er værdig til den. Hans ufejlbarlige dømmekraft opdager intensiteten af menneskelig oprigtighed, så det ikke er muligt at bedrage ham. Idet de ser bort fra denne magt, som kun tilhører Gud, dømmer mennesker ham uretfærdig uden at indse, at det er umuligt for ham at praktisere uretfærdighed; retfærdighed er standarden for hans guddommelige natur.

For at uddanne og danne sin standard i sine udvalgte liv, leder Gud dem til sit skrevne ord, sin hellige Bibel. Hellig, fordi han selv er hellig i standardens perfektion. Mens mange hører Jesu Kristi ord og lærer, at frelse kommer gennem ham, forstår få behovet for at læse hele Bibelen fra Første Mosebog til Åbenbaringen. Konsekvensen for dem er, at de ikke forstår, hvem Gud virkelig er. Den idé, de har om ham, er falsk, fordi den er ufuldstændig. Jeg må derfor påpege, hvordan de første kristne af hedensk oprindelse blev undervist af Jesu Kristi første jødiske disciple. Lærdommen gives til os i Apostlenes Gerninger 15. Et kirkemøde blev indkaldt i Jerusalem på grund af omskærelsesritualet, som nogle anså for obligatorisk for frelse. Lad os allerede bemærke, at tidens tendens ikke var minimalistisk. Og at sabbatten for disse mennesker var normen, der blev undervist i, da den ikke var genstand for uenighed fra nogen af deltagerne i denne forsamling. Når det er sagt, overbeviste Paulus' vidnesbyrd om denne omskærelses nytteløshed, men det mest interessante findes i Jakobs beretning i vers 13 til 21, som er som følger:

Vers 13: " *Da de havde holdt op med at tale, svarede Jakob og sagde: "Mænd og brødre, hør på mig! "*

Hvor er Peter, grundlæggeren af Kristi Kirke ifølge den romersk-katolske kirke? Denne pavelige løgn er tydelig her, da Peter beskyldes for at være bedragerisk og hykleri af Paulus i Galaterbrevet 2:11-14, og i dette kapitel er det apostelen Jakob, der præsenterer resultatet af koncilets diskussioner.

Vers 14: " *Simon fortalte, hvordan Gud først så til folkeslagene for at udvælge et folk iblandt sig for sit navn.* "

Valget faldt på Ur i Kaldæa, hvor Abram boede.

Vers 15: " ***Og hermed stemmer profeternes ord overens, som der står skrevet:*** "

De tidlige kristnes tro var bygget på Guds ord, som forbliver konsistent fra begyndelse til slutning. Udtrykket " ***der står skrevet*** ", som Jesus brugte til at modstå Djævelens fristelser, er gennem tiden forblevet standarden og grundlaget for sand tro, det vil sige for guddommelig sandhed.

Vers 16: " *Derefter vil jeg vende tilbage og genopbygge Davids faldne bolig, og jeg vil genoprette dens ruiner og rejse den igen.* "

Gud profeterer om de to på hinanden følgende fejlslag i den hellige gamle pagt. Den første førte Israel til deportation til Babylon, til Kaldæa, hvorfra han havde ført Abram. Den anden placerede Israel under romersk besættelses herredømme. Det er derfor i Kristus, at Gud vil reparere ruinerne og genoprette sit Israel, som fremover vil være åndeligt; nationen blev ødelagt af romerne i år 70, i overensstemmelse med den guddommelige profetiske bebudelse i Daniel 9:26.

Vers 17: " *For at **resten af menneskene må søge Herren** , alle de folkeslag, over hvem mit navn er nævnt, **siger Herren, som gør disse ting** ,* "

Med Kristi nåde kan andre mennesker indgå den nye pagt, som Gud har foreslået. Dette vers taler om " *nationer, over hvem **hans** navn er påkaldt* ". I Mellemøsten, omkring Israel, havde troen på den ene Gud allerede spredt sig, som eksemplet med samaritanerne, der tilbad ham på Garizims bjerg, beviser. Nabolandene var også underlagt den religiøse indflydelse fra dette første folk, ledet af den ene Gud. Men omvendt favoriserede tætte relationer også nogle jøders antagelse af hedenske ritualer.

Vers 18: " *Og for hvem de har været kendt fra al evighed .*"

Dette vers omhandler de " *ting* ", som Gud gør. Han er den, der " *kender dem fra al evighed* ". Han planlagde dem, profeterede dem og lod dem ske.

Vers 19: " *Derfor mener jeg, at ingen skal forstyrre dem blandt hedningerne, som vender sig til Gud.* "

Da hedningernes omvendelse blev anerkendt som planlagt af Gud, har omskærelsesritualet, som gav jøderne et specifikt tegn på at tilhøre Skaberguden, ingen grund til at blive pålagt resten af menneskeheden, som, hvis den ønsker det, kan indgå i Guds pagt. Paulus vil forstærke denne idé ved at sige i Galaterbrevet 3:28-29: " *Her er ikke jøde eller græker, her er ikke træl eller fri, her er ikke mand eller kvinde ; for I er alle én i Kristus Jesus.*" Og dersom I hører Kristus til, er I også Abrahams sæd og arvinger ifølge løftet .

Vers 20: " *Men lad dem skrive til dem, at de skal afholde sig fra afgudsdyrs urenhed, fra utugt, fra det, der er kvalt, og fra blod .*"

Valget af disse tre kriterier er klogt, fordi Gud i Israels historie straffede disse tre typer synder strengt. Besmittelsen af " *afguder* " minder om den guldkalv, som Aron byggede, " *urenhed* " fulgte efter denne afgudsdyrkende vederstyggelighed, og indtagelsen af " *kvalte dyr og blod* " gør maden ufordøjelig og gør dem til langsomme giftstoffer, der fremmer døden for dem, der spiser dem.

Vers 21: " *For Moses har fra gammel tid haft dem i hver by, der prædiker ham, idet der hver sabbat læses op i synagogerne .* "

Dette vers giver den vigtigste afklaring. Det bekræfter nødvendigheden af at studere Moses, selv for en konvertit af hedensk oprindelse. Og at studere Moses betyder at begynde Bibelen fra dens begyndelse, med Første Mosebog. Desuden bekræfter dette vers den evige legitimitet af Guds hellige sabbat, da de første hedenske konvertitter blev inviteret til at opdage Moses' skrifter i synagogerne, hvor de blev læst hver sabbat.

Jeg inviterer dig til at indse, hvor heldig du er at have Bibelen så let tilgængelig for dig , dette guddommelige ord, som de første omvendte hedninger kom for at "hakke" i i jødiske synagoger. For man kan undre sig over, hvordan de blev modtaget af visse jøder, der var misundelige på deres privilegier. Men de havde intet valg; de skriftruller, hvorpå det guddommelige ord var skrevet, var bare der. Og ifølge Matthæus 15:27 var det som " *små hunde, der spiste brødkrummerne, der faldt fra bordet* ", at disse første nidkære kristne skulle nære deres tro og deres umættelige ønske om at forstå.

I vores tid med udbredt frafald er der åndelig føde tilgængelig, men den bliver forsømt, og de fulde skåle bliver ikke længere tømte. Mennesker lever af unyttige ting og spilder den tålmodighed, Gud giver dem. Denne observation burde hjælpe dig med at forstå den intense vrede, der snart vil komme over denne utaknemmelige og dumme verden.

I overensstemmelse med Jakobs instruktioner leder den levende Guds Ånd dig til Moses' første bog: Første Mosebog. I begyndelsen er det en side så sort som blæk og intethedens mørke. For før han skabte jorden, er vores dimension denne intethed af totalt mørke, som kun blinde kender. Og fra denne intethed, som en troldmand, præsenterer Gud foran sine engles beundrende blik et skue af ubeskrivelig herlighed. På hans befaling, i dette mørke, beordrer Gud jordens fremkomst, og den viser sig i form af en enorm vandkugle.

Første kapitel i Første Mosebog er en monolog om Skaberguden. Ingen andre taler. Gennem sine ord konstruerer Gud den lov, som han vil give og pålægge materien, dyrene, og som han præsenterer for mennesker som regler for deres liv. Han udtaler de første ord, der skriver hans hellige lov, der har til formål at **adskille** i to lejre, de udvalgte, som skal leve evigt, og de faldne, som ikke har været i stand til at drage fordel af nådens tilbud og i sidste ende vil forsvinde for evigt i den intethed, hvorfra Gud trak og skabte dem.

Gud Fader, Lærer for åndelige nyfødte

Det ideal, som Gud kræver, er perfektion, fordi han selv er perfekt på enhver måde, hvorpå han undersøges og bedømmes; perfekt i kærlighed og perfekt i retfærdighed. I hans øjne fremstår vi, hans skabninger, uanset vores alder, kun som "babyer", der har alt at lære. Derfor er hans bibelske åbenbaring bygget på det pædagogiske grundlag for et "babys" liv.

Fra undfangelsens øjeblik, når fødslen nærmer sig, kender "babyen" ikke betydningen af de ord, han hører fra sin mors livmoder, men han kan allerede

skelne mellem den bløde stemme og den hårde stemme. Som barn åbner hans øjne sig, og han opdager livets billeder, og straks er de spørgsmål, der præsenterer sig for ham i hans sind: "Hvor er jeg? Hvad er meningen med det, jeg ser?". Derfor svarer Gud i Første Mosebog 1 til de voksne "babyer", som er dem, der søger svar i ham: "I er på jorden, som jeg skabte på seks dage; og I er en efterkommer af mit menneske, skabt på den sjette dag." Det er på denne informationsmåde, at Gud ønskede at bygge den nye fødsel af sine udvalgte, som ligesom babyer har brug for at modtage fra ham alle de forklaringer, der giver mening til eksistensen af behageligt godt og ondt, der forårsager lidelse. I en nylig undersøgelse demonstrerede jeg, hvordan Guds navn, udtalt af ham selv, numerisk bar betydningen af Dommer. Nu, i Første Mosebog 1, dømmer Gud sine egne gerninger, mens dagene går. Hans første dom angår i vers 4 " *lyset* ", som han bedømmer som " *godt* " i sammenligning med det " *mørke* ", der går forud for det. Han udtrykker yderligere sin dom i vers 10-12-18-21-25-31 på følgende måde: " *Gud så, at det var godt* ." Han formulerer denne dom fra det øjeblik, han **adskilte** " *jorden, det tørre land* " fra " *havet* ", de store vande. Gennem hele sin åbenbaring i 1. Mosebog 1 afslører Gud sin bekymring for renhed ved at etablere **adskillelser** mellem elementerne og de skabte levende arter. Blandinger mellem arter er forbudt og bedømmes af ham som " *urene* ". Det, der gør denne **adskillelse** " *god* ", afslører hans fremtidige dom over den protestantiske tro, den symbolske " *jord* ", **adskilt** fra dens dødsfjende, den katolske tro, det symbolske " *hav* ". Imidlertid er begge bestemt til at repræsentere, successivt i kronologisk tid, to aggressive " *dyr* ", der er respektløse over for den samvittighedsfrihed, som Gud tilbyder mennesket. De udgør de to temaer i Åb. 13. I begyndelsen af sin eksistens nød den protestantiske " *jord* " godt af Guds velsignelse indtil 1843, hvilket aldrig var tilfældet for det katolske " *hav* ", som Gud aldrig anerkendte som sit eget. Den " *gode* " dom, som Gud udtrykker, er baseret på det faktum, at det tørre land vil bære det menneske, for hvem den jordiske skabelse er skabt. På denne tredje dag, fuldkommenhedens tal, gør dette første forbindelse med den fremtidige Adam " *jorden* " til rummet og vuggen, hvori den perfekte skabning, mennesket, vil blive skabt over alle dyr, fordi det " *er skabt i Guds billede* ".

Den tredje " *gode* " dom, som Gud udstedte i vers 12, vedrører skabelsen af planteføde, som også vil være den perfekt egnede føde for mennesket.

Den fjerde " *gode* " dom omhandler i vers 18 skabelsen af de lysende stjerner på den fjerde dag. Gud nyder, fra denne skabelse, menneskets fremtidige værdsættelse af varme og sollys. Han ved på forhånd, hvor meget han vil værdsætte det, når vinterkulden angriber ham efter synden. Og han udnytter skabelsen af disse stjerner til at gøre dem til symboler, der bærer dyrebare budskaber. Videnskaben har endelig vundet sin kamp mod katolsk religiøs obskurantisme ved at bevise, at jorden drejer sig om solen, i modsætning til hvad den mørke, djævelske, løgnagtige, forfølgende og morderiske romerske pavekirke lærte. Og denne sandhed illustrerer princippet om, at Gud, ligesom solen, er i centrum for alle ting, omgivet af sine skabninger, ligesom solen er omgivet af de fem hovedplaneter, der drejer sig om den i baner, der i vores solsystem er meget forskellige fra de navne, der er givet til den romerske ugedag. I ondskabens og mørkets billede skabte Gud også " *månen* ", som set fra Jorden antager samme

størrelse som solcirklen. Denne falske lighed profeterer den falske, tilsyneladende magt i ondskabens lejr, som vil bekæmpe Gud og det gode i 6000 år, hvor dage vil følge nætter. Videnskaben i dag giver os mulighed for at opdage det sande forhold mellem de modsatrettede kræfter; det symbolske billede af " *solen* " på Gud er i virkeligheden brændende, fortærende og 400 gange større end " *månen* ", det symbolske billede af hans religiøse fjender, som Jesus navngav og fordømte som " *mørkets magter* ", over hvilke djævelen hersker suverænt. " *Månen* " roterer ikke om sin egen akse, og når muligheden opstår, som i tilfældet med en solformørkelse, går den så langt som til at maskere og dække " *solen* " for synet af mennesket, der lever på " *jorden* ". Det er præcis, hvad djævelen forsøger at gøre gennem sine jordiske religiøse agenter. Falske religioner arbejder på at skjule den guddommelige sandhed for syndere, så dens lysstråler ikke når dem, og de omkommer af åndelig anæmi. Men de er ikke klar over, at de aktiveres af dæmoner og djævelen, som de alle falskeligt hævder at kæmpe imod. Og denne blændende beruselse opfylder Jesu ord citeret i Matthæus 6:23: " *Men hvis dit øje er dårligt, vil hele dit legeme være mørkt. Hvis lyset i dig er mørke, hvor stort er da ikke mørket!* " » Masser af forførte og bedragne mennesker forveksler det falske lys, som djævelen har foreslået, med et autentisk guddommeligt lys. Uvidende om intensiteten af det sande guddommelige lys er de tilfredse med den religiøse lære, de har fået. Og hvis kærligheden til sandheden ikke vækker dem, vil de gå til grunde i deres ubevidste uvidenhed. Billedet er sigende: " *Månen* " skjuler bagsiden af sit aspekt for mennesker, der lever på jorden, fordi den ikke roterer om sin akse, men altid viser menneskene sit samme ansigt. De væsener, som Gud vil knytte den til, har derfor religiøst set en mystisk djævelsk natur, som de skjuler for mennesker. Ved at følge dette månesymbol opdager de udvalgte den guddommelige dom og identiteten af deres fælles fjender. I Åb. 6:12 symboliserer " *hele månen* " den djævelske koalition mellem pavedømmet og det franske monarki: " *Jeg så, da han åbnede det sjette segl, og der var et stort jordskælv, solen blev sort som sæk af hår, **hele månen blev som blod**.* " Dette er også tilfældet i Åb. 8:12: " *Den fjerde engel basunede, og en tredjedel af solen blev ramt, **en tredjedel af månen** og en tredjedel af stjernerne, så at en tredjedel af dem blev formørket, og dagen ikke skinnede i en tredjedel af sin længde, og natten ligeledes.* " Disse to handlinger, der udgyder " *blodet* " fra Guds fjender, er dem fra de to på hinanden følgende "rædsler", der blev udført af de franske revolutionære i 1793 og 1794, fra den ene sommer til den næste. De udvalgte ved, at den kristne tro er en unik og eksklusiv vej, hvilket er grunden til, at symbolet med " *helmånen* " er knyttet til den falske kristne tro og ikke til islam symboliseret ved "en halvmåne", hvis illegitimitet logisk og klart forstås og anerkendes af dem.

Blandt stjernerne er der også " *stjerner* ", som er sole eller planeter. Nogle blinker, andre gør ikke, og de er alle forskellige i udseende og lysstyrke. De er i Kristi udvalgte billede, også betroet rollen med at " *give jorden lys* " ifølge 1 Mos 1:15, og i overensstemmelse med deres individuelle evner givet af Gud til hver af dem. De udvalgte er alle forskellige, men komplementære, ligesom " *stjernerne* ", de skinner midt i det omgivende mørke, der dominerer folkeslagenes liv. Og Gud bekræfter denne symbolik i Dan 12:3: " *Og de vise skal skinne som himlens*

klarhed, og de, der fører mange til retfærdighed, skal skinne som stjernerne for evigt og altid "; og i Åb 12:1: " Og et stort tegn viste sig på himlen: en kvinde klædt i solen, med månen under sine fødder og **en krone af tolv stjerner på sit hoved** ." " Kronen " bekræfter Kristi sejrige udvalgte. Men vær forsigtig, "én gang frelst betyder ikke altid frelst." Guds dom, den evige dommer over vores gerninger, overlader til Djævelen de kaldede, som ikke holder ud i hans sandhed. Eksemplet gives i Åb 12:4: " **Dens hale trak en tredjedel af himlens stjerner med sig og kastede dem ned på jorden** . Og dragen stod foran en kvinde, som skulle føde, for at fortære hendes barn, når hun havde født ." Dette " barn " betegner den nye fødsel, der gør dem, som Kristus kalder, til hans sande udvalgte. Dette resultat, som herliggør Jesus og hans offer, er Djævelens hovedmål, der arbejder for at forhindre de udvalgtes sejr. Og i dette vers profeterer Gud, at en tredjedel af de kristne vil blive " trukket væk " af Djævelen for at dele hans endelige tab. Ånden sigter mod konsekvensen af sabbattens opgivelse, som kejser Konstantin I beordrede ^{siden} 7. marts 321. Den resulterende forbandelse tog form af pavedømmets indførelse i 538. Pavedømmet legemliggør dragens symbolske " hale ", som betegner djævelen, der handler under de romerske kejseres autoritet. Her er " halen ", som betegner " profeten, der lærer løgne " i Esajas 9:14, forbundet med den kejserlige, djævelske " drage ", som Åb 13:2 bekræfter, idet det siger: " Dyret, jeg så, lignede en leopard, og dets fødder var som en bjørns fødder, og dets mund som en løves mund. **Og dragen gav det sin magt og sin trone og stor magt.** " »Den forbandede historiske succession af Romerriget og det pavelige regime er dermed bekræftet.

I skabelsens dage erklærer Gud igen det, han skaber, for " godt " på den femte dag. Fisk og alle havdyr såvel som himmelens fugle skabes og påvirkes. Her viser Guds visdom sig igen i denne skabelse af forskellige, men komplementære arter, for de udgør leddene i en kæde, der forbinder dem med hinanden, idet hver af dem har en specifik rolle at opfylde i den jordiske synds tid. Denne kæde vil være ernæringsmæssig, men også funktionel, fordi nogle af disse arter vil være ansvarlige for at rense havet og vandet for de urenheder, som alle levende arter producerer. Alle dem, som Gud vil forbyde mennesket til føde, deltager i denne rolle med at rense filtre. Skaldyr, krebsdyr og bløddyr er disse rengøringsmidler, hvis indtagelse bringer menneskelivet i fare. Og takket være deres aktive komplementaritet vil havene forblive miljøer fulde af dyre- og planteliv indtil verdens ende, hvor mennesket gennem sin befolkningstæthed og kemisk-teknologiske overdrivelser vil bringe den marine faunas overlevelse i fare; noget, der allerede er under forberedelse og allerede viser sig i dag. Koraller mister deres farve og forsvinder i havets dyb.

På denne samme 5. ^{dag} anser Gud det stadig for " godt " at have skabt dyr på jorden, der komplementerer hinanden som havenes. Nogle, som grise, vildsvin, frøer og rovfugle, er også rengøringsmidler, der er ansvarlige for at genbruge affald produceret af andre arter. Med al grund vil Gud forbyde deres indtagelse af mennesker, der er blevet en synder. I den utallige variation af disse dyrearter vil Gud blandt dem vælge nogle, der vil bære et symbolsk budskab, såsom lammets føjelighed, et billede på retfærdighed, gedens stank, der bliver et billede på synd, oksens trældom, løvens styrke, bjørnens kraft, leopardens hurtighed, et andet

billede på synd symboliseret ved dens pletter. Alle disse symboler vil blive brugt af Gud i hans profetiske budskaber i Dan 7 og 8 og Åb 13:2.

Endelig, på den sjette ^{dag}, efter at have skabt mand og kvinde og efter at have foreskrevet deres og dyrenes kost, opstår Guds dom for at definere, denne gang " **meget godt** ", hele det udførte værk ifølge 1 Mos 1:31: " *Gud så alt, hvad han havde skabt, og se, det var meget godt . Og det blev aften, og det blev morgen. Det var den sjette dag .* "

Således forklarede Gud successivt hans åndelige nyfødte, hvor han er, og hvad der vil ledsage ham i hans liv på jorden. Disse forklaringer er nok til at leve, men de besvarer ikke et andet spørgsmål: "Hvorfor, og med hvilket formål skabte du mig?"

Gud vil give sit svar i Første Mosebog 2 ved i dette kapitel 2 at sætte budskabet om **helliggørelsen** af den " **syvende dag** " til side. Vers 1: " *Så blev himlen og jorden fuldendt med hele deres hær .* " Med dette vers bekræfter Gud fuldførelsen af den materielle del af sin skabelse, som vedrørte de første seks dage. Ved at betegne levende arter med ordet " *hær* " minder Gud om sin dominans som en militær leder, der leder og leder dem. Vers 2 siger derefter: " *På den syvende dag fuldendte Gud sit værk, som han havde gjort, og han hvilede på den syvende dag fra alt sit værk, som han havde gjort.* " Denne dobbelte gentagelse understreger en værdi, som Gud tillægger al sin herlighed. Skabelsen er " *det værk, han har gjort* ", og han vil ikke tillade, at denne herlige handling, frugten af sin skaberkraft, permanent tages fra ham. Den " *hvile* ", som Gud observerede, var virkelig og perfekt i dette øjeblik af hans jordiske skabelse. Men den ville ikke vare særlig længe, højst et år, før Eva og Adam syndede mod ham på skift. Og denne hvile var relativ til denne ene jordiske skabelse, som Gud skabte for at løse problemet med universel synd, som tidligere blev praktiseret af djævelen og hans engleagtige støtter; den synd, der forhindrede Gud i at opleve en sand og autentisk perfekt " *hvile* ". Øjeblikkets " *hvile* " var derfor midlertidig og i virkeligheden ret ufuldkommen. Derfor fremkalder Gud profetisk, ved at " *hellige den syvende dag* ", den perfekte " *hvile* ", som han vil opnå for sig selv og sine udvalgte, når deres udvælgelse slutter ved afslutningen af de 6.000 år, der er forudsagt af de første seks dage i ugen, som Gud har fastsat. Ved begyndelsen af det syvende årtusinde vil han vende tilbage i den herliggjorte Kristus for at sætte en stopper for englenes og menneskenes oprør. De vil alle blive udryddet, og djævelen alene vil overleve dem i løbet af det syvende årtusinde, isoleret på jorden forvandlet til en ørken; jorden blev hans fængsel i " *tusind år* " ifølge Åb 20:2-3.

1 Mos 2:3: " **Gud velsignede den syvende dag og helligede den** , fordi han på den dag hvilede fra alt sit værk, som han havde skabt og gjort . "

Denne lære er nøgleverset i hele det projekt, som Gud har planlagt. Gud minder os om, at han " **velsignede og helligede den syvende dag** " på grund af " *det værk, han skabte ved at frembringe den* " . For at opnå denne velfortjente perfekte " *hvile* " bliver han personligt nødt til at konstruere de juridiske midler, der vil give ham mulighed for at eliminere universelt oprør; dette vil være " **hans værk** ". Et " *værk* ", der vil være baseret på hans " *soning for synd* " og hans demonstration af perfekt lydighed i et kød identisk med hans skabningers; ting,

som Dan 9:24 lærer os. Under sin jordiske tjeneste, dag efter dag, indtil sin død på korset, "**arbejdede**" Jesus Kristus på at overvinde synden, på at fordømme den til definitivt at forsvinde i det evige liv, der var programmeret til at byde sine elskede udvalgte velkommen. Vi forstår bedre, hvorfor Gud i dette vers insisterer så meget på "*det værk, han udfører*", fordi det værk, der vil forløse hans udvalgte, vil være særligt grusomt og vanskeligt at udholde. Og det er kun ved at opfylde denne pligt indtil sin død, at han vil opnå den sejr, som vil tillade den sande, endelige åndelige "*hvile*" for Guds Ånd og hans udvalgte, som er forløst ved hans blod.

For Gud har ordene en præcis betydning. Betydningen af "*helliggørelse*" er et tegn på evigt liv for de udvalgte, som han har udvalgt, den eneste dommer, det eneste sonoffer, den eneste talsmand for sine udvalgte; men også den eneste udrydder af dem, der hindrer guddommelig lykke.

På den "*syvende dag*" af sin skabelse forbandt Gud sin "*helliggørelse af den syvende dag*" med "*de gerninger*", som han ville fuldføre i Kristus, fordi det er disse sejrrige "*gerninger*" mod synd, der vil muliggøre den evige "*hvile*", som er helliget og profeteret hver weekend i 6000 år af hans trofaste udvalgte. Bemærk derfor, at det fjerde af Guds ti bud kun har til formål at minde om "*helliggørelsen af den syvende dag*", der er etableret siden hans skabelse af verden. Sabbatten blev oprettet, ikke kun for jøderne i den gamle pagt, som endnu ikke eksisterede, men for alle de udvalgte, der var udvalgt i løbet af de 6000 år, der var programmeret til dette formål, fra Adam til de sidste adventistudvalgte i menneskehedens sidste timer.

Covid-19 og synd

Denne titel kunne være en fabel af Jean Lafontaine, men det er den ikke. Men ligesom fablerne af denne berømte franske historiefortæller er denne titel en moralsk lektie, som den store Skabergud retter til menneskeheden i løbet af de sidste 10 år, hvis nedtælling begyndte i foråret 2020.

Så her er forklaringen: Covid er en sygdom, der i ekstreme tilfælde fører til døden for dem, der er berørt af den. Det første fællestræk, vi kan identificere mellem synd og Covid, er døden, da der står skrevet i Rom 6:23: "**For syndens løn er døden**, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre."

Andet fællespunkt: de hellige bærere. Mennesker, der bærer denne virus, føler ingen effekt, og ved at gnide skuldre med deres medmennesker, forurener de hinanden og overfører ubevidst denne tavse, usynlige virus. Synd overføres også ved forurening, ved den indflydelse, som nogle har på andre. Dette er også, lad os bemærke, gyldigt for sandheden om Himmeriget, men Jesus advarede sine udvalgte mod "*farisæernes surdej*"; "*hykleriets surdej*" ifølge Lukas 12:1; synden, der "*forlader hele dejen*" ifølge Paulus i 1 Kor 5:6: "*Jeres pral er forkert. Ved I ikke, at lidt surdej syrner hele dejen?*" Hvilket betyder, at det forurener hele menneskeheden. Eksemplet med Kains synd, der fører til Lemeks synd, bekræfter i 1 Mos 4 denne forurening og denne arvelige overførsel.

Den tredje fællesnævner er mere subtil, men ikke mindre åbenlyst sand. Synd og Covid handler om menneskets åndedræt. Vi ved, at de, der dør af Covid, dør, fordi de ikke længere kan trække vejret; de dør derfor af kvælning. Og

videnskaben forsøger, når det er muligt, at kompensere for denne mangel ved at bruge kunstige åndedrætsværn. Retten til at trække vejret var det første, Gud gav mennesker, så de kunne blive levende væsener. Åndedræt er derfor et emne, som Gud hersker suverænt over, og denne tekst fra 1. Mosebog 2:7 bekræfter dette: "*Og Gud Herren dannede mennesket af jordens støv og blæste livsånde i dets næsebor, og mennesket blev et levende væsen.*"

I Salme 39:5 minder Gud os gennem David om denne vigtige sandhed: "*Se, du har gjort mine dage til en håndsbredde, og mit liv er som intet i dine øjne. Sandelig, hver den, der står, er kun et åndedrag.*" - Pause. Instruksen om at "*holde en pause*" efter disse ord inviterer os til at meditere over emnet.

Og i denne refleksion må vi erkende, at al skabelse blev skabt ud fra en pædagogisk model, der leverer en lektie. Den afslører årsagen til eksistensen af det jordiske system; hele dets jordiske og himmelske dimension. Det mål, som Gud sætter sig selv, er at løse problemet med "synd", skabt af princippet om frihed givet til hans skabninger. Den himmelske dimension af Guds rige er forurenede af "synd", og alle hans skabninger måtte "renses" fra den. Og dette renselsesprojekt **skrev** Gud i sin skabelse af mennesket, hvor **renselsen** af det blod, der cirkulerer i det, sker ved at trække vejret i dets lunger. Vores liv afhænger af denne **renselse**, som udføres med hvert åndedrag bygget på dets to på hinanden følgende grundlæggende cyklusser, der gentages kontinuerligt på en evig måde: indsugning af ilt fra luften, som renser blodet, efterfulgt af udstødning af kuldioxid, som bærer urenheden. På lang sigt, efter Kristi sejr over "synden", vil det evige liv for alle overlevende, engle og mennesker, være fuldstændig rent og derfor fritaget for al "synd". Vi må derfor fremhæve den fundamentale betydning af denne **renselse**, som fra start til slut er centrum for hans universelle livsplan. Man kan således forstå Jesu Kristi retfærdige krav om at se sine udvalgte bryde med "syndens" praksis, i betragtning af at han gav sit perfekte liv i "soning" for dem, han virkelig frelser, fordi de reagerer positivt på hans krav. Uanset om mennesker er bevidste om det eller ej, siger Gud til dem med hvert af deres åndedrag: "Bliv rene! Afvis det onde! Bliv rene! Afvis det onde! Bliv rene! Afvis det onde." Under sin jordiske tjeneste mangedoblede Jesus mulighederne for at undervise i denne sandhed. Til de syge, som han mirakuløst helbredte, sagde han ifølge Matthæus 8:2-3: "*Jeg vil; bliv ren!*" "*Og se, en spedalsk kom og tilbad ham og sagde: Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren.*" Jesus rakte hånden ud, rørte ved ham og sagde: "*Jeg vil; bliv ren.*" "*Og straks blev hans spedalskhed renset.*" "*Spedalskhed*" er et symbol på urenhed, men det er ikke unikt. Al sygdom skyldes synd, enten gennem arv eller som følge af overtrædelse af de gode livsprincipper, som Gud har defineret. For sygdom taler: ondskab har talt. Og ondskab kvalificerer synd, som viser sig i form af "komorbiditeter", som sundhedsarbejdere kalder dem."

Ved at rette sin første plage mod mænds og kvinders åndedræt, hvor mænd er mere bekymrede, fordi de "*dominerer*" over kvinder og som sådan tager ansvar for synd, giver Gud Covid karakter af en endelig straf, der går forud for andre vigtigere straffe, men som i yderste modsætning er omvendt i forhold til princippet om verdens skabelse.

Fra begyndelsen til sin fatale ende rammer Covid-sygdommen menneskers åndedræt. For det første var de dødelige ikke længere i stand til at trække vejret, men for det andet er andre mennesker tvunget til at bære en maske, der reducerer kvaliteten af deres vejtrækning. Fordi sundhedsmyndighederne anser den ideelle maske for at være den mest lufttætte og vandtætte. Problemet er, at for at beskytte sig selv udefra svækker individet rensningen af sit eget blod. Den ideelle maske må derfor ikke klæbe til ansigtet for at give næsen mulighed for frit at udstøde den udåndede kuldioxid og for at lette indåndingen af iltet luft. Med denne plage bekræfter Gud for os, at hans mål denne gang faktisk er hele menneskelivet; livet for de afskyelige samfund, der har nået niveauet af umoral og ugudelighed som før syndfloden på Noas tid.

At dømme efter den oprigtige forfærdelse hos de mest ærlige virologer, der indrømmer, at de ikke forstår, hvordan denne virus, der kun ændrer dens natur og adfærd, fungerer, er Skaberguden faktisk trådt i aktion, han som kontrollerer, skaber og får alt, der lever, til at dø eller leve. Vi advares om konsekvenserne af fraværet af tro; mængden vil ignorere denne forklaring, som også er uacceptabel for politiske ledere fulde af stolthed og arrogance. Det er derfor nok for Jesus Kristus, vores almægtige Gud, at lade mennesker handle, hengivne til deres bevidste blindhed, så de, i den tro at kunne kurere deres ondt, fremmer dem til det værste. Det er, hvad Gud gør, når han siger i Sl. 7:15-17 (eller 14-16), at han "*lægger den ugudeliges ondskab tilbage på hans eget hoved*": "*Se, **den ugudelige** udtænker ondskab, undfanger ondskab og bærer intet frem. Han åbner en grav og graver den og falder i den grav, han har lavet. **Hans ondskab vender tilbage på hans eget hoved**, og **hans vold kommer ned på hans pande**.*" Således udtrykkes syndens straf ved, at Gud trækker det åndedrag tilbage, som Gud gav mennesket, så det kunne leve. Og de guddommelige åbenbaringer i Daniel og Åbenbaringen har tilladt mig at demonstrere, at denne straffede synd vedrører overtrædelsen af den sabbat, som hele jorden, uden for det nationale Israel uden Kristus, overtræder, ved i stedet at ære den første dag, der blev vedtaget under dens hedenske navn "den ubesejrede sols dag" på ordre fra kejser Konstantin I^{den} Store. Denne menneskelige storhed vovede at opgive den praktisering af sabbatten, som Gud havde helliget siden hans skabelse af verden. Så lad den, der læser denne besked, forstå, at denne første straf for Covid kun er den første i en serie, der vil ende med den fuldstændige udryddelse af menneskeheden på jorden. "Covid og synd" minder os om det forhold, som Gud antyder mellem "*alfa*"-tid og "*omega*"-tid, "*begyndelsen og enden*", som han citerer i prologen til sin åbenbaring i Åb 1:8: "*Jeg er Alfa og Omega, siger Gud Herren, som er og som var og som skal komme, den Almægtige.*" Han understreger dette endnu stærkere i epilogen i Åb 22:13: "*Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste, begyndelsen og enden.*" ". I "*Alfa*"-tiden giver Gud livets åndedræt, i "*Omega*"-tiden trækker han det tilbage. Dette skyldes, at i "*Alfa*"-tiden rammer synd og død mennesker indtil "*Omega*"-tiden, hvor synder, bortset fra de udvalgte, berører hele menneskeheden. På dette utålelige niveau rammer Gud den kollektivt med døden for at udslette den.

Vejtrækning, en vital funktion for mennesker, behandles paradoksalt nok med ligegyldighed af den syndige menneskehed. Hvordan kan mennesket

retfærdiggøre den frivillige tilsmudsning af sine lunger på grund af sin vane med at ryge, tobak, cannabis eller andre stoffer, såsom det endnu mere dødbringende opium? Menneskekroppen er et skrøbeligt hylster, hvori der lever en menneskelig ånd, som Gud holder ansvarlig for alle dens handlinger. Derfor kræver Gud ved slutningen af menneskets historie de menneskelige ånder, der er blevet fordærvet af ondskab i mængder, til regnskab, som han allerede har gjort ved mange lejligheder, men allerede ved at fordømme det globale liv med den universelle ødelæggelse af vandfloden på Noas tid, året 1656 siden Evas og Adams synd. På denne dato betegner den numeriske kode for guddommelig gematria tallet 17 for guddommelig dom. Og jeg minder jer om, at siden 7. marts 321 er der gået 17 århundreder indtil foråret 2020 i Guds kalender, hvor den guddommelige plage Covid-19 dukkede op, skabt i menneskelige laboratorier i Kina, hvorfra den spredte sig og ramte hele den skyldige menneskehed. Kina er officielt det folk, der tilbyder " *dragen* ", som betegner " *djævelen* " i Åb. 12:9: " *Og den store drage blev kastet ned, den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan, og som forfører hele verden; han blev kastet ned på jorden, og hans engle blev kastet ned med ham .* " Djævelen er den første synder og den første skabning, som Gud har oprejst. Det sker, at Kina, ved et valg truffet af vores Skaber, oprindeligt i 1. Mos. 10:17, bærer navnet " *Synd* ", og på det engelske sprog, som dominerer den sidste syndige menneskehed i styrke, autoritet og kommerciel magt, betyder dette ord " *sin* " præcist " *synd* ". Som følge heraf er straffen for " *synd* " kommet fra det typiske land for " *synd* ", hvor man tilbyder " *dragen* ", " *djævelen* ". Men det sidste menneskelige ord vil forblive i USA, det kraftfulde udtryk for dette engelske sprog. De vil legemliggøre den ultimative skyld for " *synd* " ved at forsøge at pålægge de sidste menneskelige overlevende resten af den første dag, som de arvede fra Rom. Således vil frugten af det protestantiske frafald, som dette land er faldet i siden 1843, synligt vise sig og legemliggøre rollen som den sidste oprørske farao i menneskets historie. Han vil til gengæld underkaste sig den almægtige Skaberguds lov, som vil pålægge ham og Rom de " *syv sidste plager af sin vrede* ", hvorefter den første, mærkeligt nok, er " *en ond, smertefuld og dødelig*", ifølge Åb. 16:2: " *Den første gik hen og hældte sin skål ud over jorden, og ondt og smertefuldt faldt over de mennesker, der havde dyrets mærke og tilbad dets billede.* " »; og den sidste, den syvende, **slutter** med en regn af haglsten på én talent (ca. 42 kg) ifølge Åb. 16:21: « *Og et stort hagl , der vejede én talent , faldt fra himlen over mennesker; og mennesker bespottede Gud på grund af haglplagen, fordi plagen var meget stor.* ». Den progressive natur af den destruktive handling, som Gud har foretaget, fremgår tydeligt i sammenligningen af den usynlige og aktive Covid-19-virus eller ej, med det " *ondartede, smertefulde mavesår* ", synligt og virkelig dødbringende i sin kontekst af nådens tid og verdens ende. Det sidste ord i dette kapitel 16, der er dedikeret til temaet " *Guds vredes syv sidste plager* ", er adjektivet " *stor* ". Han alene repræsenterer Gud, den største og mest magtfulde, som ender med at have det sidste ord over alle sine fjender, og især over dem, der har trodset ham i navnet på en formodet menneskelig "storhed"; Den katolske "søndag", tidligere solens dag, skyldes Konstantin I "den Store" i 321, og Justinian I "den Store", som af Vigilius I i 538 etablerede det pavelige regime i Rom, hvis ledere på en " *fræk* " måde (Dan 8:23: " *Ved*

enden af deres herredømme, når syndere er fortæret, skal der fremstå en **fræk** og snedig konge ") titlen "den helligste fader" (Matt 23:9: " Og I må ikke kalde nogen på jorden jeres fader, for én er jeres fader, han som er i himlen "). Vær opmærksom på, at italienere, der er godt placeret til at bedømme det, giver dette religiøse regime øgenavnet "Saccra Mafia". Således er den "helligste fader" i virkeligheden den "helligste gudfader" til en religiøs mafia. Og det er ikke pave Alexander VI Borgias (1500^{-tallet}), den berygtede snigmorder, der vil benægte denne påstand.

I denne sidste prøve på troen vil den oprindelige helliggørelse af sabbatten for sidste gang adskille mennesker for at helliggøre og tillade de udvalgte at overleve og føre de faldne tilhængere af den romerske søndag, " *dyrets mærke* "; det vil sige " *mærket* " for dens menneskelige autoritet, arvet fra Konstantin I ' og fra pave Vigilius I^{og} hans efterfølgere indtil den sidste pave i embedet.

Loven om gengældelse

Ordet talion har sin rod i det latinske ord "talio", som betyder: sådan, derfor følelsen af gensidighed.

Gengældelsesloven er ikke forsvundet i den nye pagt, fordi Kristi ord blev misforstået. Gud holder fast i denne lov og har ikke til hensigt at berøve sig selv den, for det er på grundlag af dette princip, at han lovligt kan ødelægge og udslutte alle sine fjender. Denne lov skal gælde i de syv tusind år, der er reserveret til behandling af universel synd.

Sådan kan vi forstå, at de udvalgte forløsning er baseret på princippet om gengældelsesloven: " *Du vil give liv for liv, Øje for øje, tand for tand...* ". I begyndelsen var det jordiske liv så perfekt, at det var i stand til at vare evigt. I deres oprindelige renhed nød Adam og Eva denne mulighed for at leve evigt, fordi de i denne tilstand af renhed begge var " *i Guds billede* ". Det er syndens tilsynekomst, der ændrer hele skabelsens situation, hvor mennesket mister sit " *Guds billede* ". Når mennesket er blevet en synder, underkaster Gud det gengældelsesloven, der gælder for dyr og andre mennesker. I den gamle pagt profeterer offerloven Kristi tilgivelse uden at fjerne den synd, der stadig praktisk talt tynger den skyldige synders hoved. I den gamle pagt forbliver synderen en synder på trods af de religiøse ritualer, som Gud har organiseret. Mennesket kan ikke genvinde " *Guds billede* " i denne situation, og dets status er knap nok over et dyrs. Når det myrder, fortjener det den død, der er fastsat i det sjette^{bud} i Dekalogen, som siger: " *Du må ikke myrde* ". Når han dræber ved et uheld, skal han erstatte den fornærmede ved at erstatte ejendom svarende til det tabte, i henhold til princippet i gengældelsesloven " *liv for liv. øje for øje, tand for tand, ...* ". Her er den præcise tekst citeret i Anden Mosebog 21:23 til 25: " *Men hvis der sker en ulykke, skal du give liv for liv, øje for øje, tand for tand, hånd for hånd, fod for fod, brandsår for brandsår, sår for sår, blå mærke for blå mærke* .

Lad os se på denne gengældelseslov under status af guddommelig nåde, bragt af Jesus Kristus. Gud er den krænkede, fordi det syndige menneske ulyder ham. Gengældelsesloven bemyndiger ham til at lade den skyldige dø, da syndens løn er døden. Bortset fra at Gud giver mennesket muligheden for at træde i hans

sted, at lide hans straf i hans sted. Sådan tilbyder han livet af sin eneste søn, Jesus Kristus. Og hvem skal denne død tilregnes? Til dem, der vil drage fordel af den: hans udvalgte. Den udvalgte er derfor den sande morder af Jesus Kristus, fordi hans synd krævede denne sonende død. I denne proces mister Gud sin førstefødte søn, der blev ofret som et offer, men åndeligt dræbt af hans udvalgte. Denne død kræver erstatning og erstatning af den forsvundne søn. Det er da, at den udvalgte, begunstiget og skyldig i denne død, tilbyder sig selv til Gud for at kompensere for tabet af sin ældste søn. Denne tilgang fratager de frelste udvalgte de juridiske rettigheder, der er givet til dyremennesket, og han bliver frivilligt slaven underlagt den vilje, der forløser ham. Det er derfor i denne afsværgelse af sine menneskerettigheder, at den udvalgte finder "*Guds billede*" i sig selv, som er gået tabt siden Adam og Evas synd. Det er interessant at bemærke, at i Anden Mosebog 21 citeres den frivillige slaves status før normen i gengældelsesloven. Vi har netop set den forbindelse, der forener disse to emner.

Kristi lære var derfor ment som en lære om, at den tilgivne synder, ved at gå under hans nådes status, ikke længere ville have ret til at udøve principperne i gengældelsesloven i modsætning til andre mennesker, der forblev i deres synder. Men for Gud gælder dette forbud heller ikke, og det er i denne lovs navn, at hans udvalgte vil dømme de ugudelige døde i løbet af det syvende årtusinde i Guds rige. For gengældelsesloven repræsenterer et retfærdighedsprincip, der ikke kan forsvinde, fordi det er indgraveret i selve skaberens, lovgiverens, forløserens, genføderens, den retfærdige og gode i fuldkommenhed.

I det mørke, der forblænder dem, troede mennesker, der var adskilt fra Gud, at de kunne vise sig at være mere "gode" end ham ved at give afkald på dødsstraf mod mennesker. De afviste således at yde sand retfærdighed, fordi Kristi komme for hans vedkommende ikke fik ham til at give afkald på at kræve de skyldiges død. Overtrædelsen af hans lov vil indtil verdens ende forårsage "*synd*", hvis *løn er døden*" ifølge Rom 6:23. Og den eneste måde at undslippe denne fordømmelse på er at komme ind i Kristi nåde. Men dér kræver Gud en fuldstændig livsforandring; synden skal tvingende forsvinde, noget som menneskelige love hverken kræver eller opnår. Den overlevende oprørske morder kan derfor frit vende tilbage til sin ondskab indtil sin næste fordømmelse af menneskelige dommere. Konsekvensen af denne falske retfærdighed er, at den favoriserer ondskabens vækst i stedet for at reducere den. Derfor demonstrerer Gud, ved at opretholde sin fordømmelse af den synd, han straffer med døden, al sin visdom, som de gamle franskmænd specifikt kaldte hans "*visdom*", enestående guddommelig. Han tilbyder de udvalgte løftet om evig lykke, som han virkelig vil være i stand til at tilbyde dem, fordi han klogt vil have organiseret de betingelser, der gør denne lykke mulig. Og for at skabe disse betingelser vil hans projekt være blevet bygget i løbet af de syv tusind år, som er profeteret af vores syvdagesuger. Ved at træde ind i det 8. ^{årtusinde}, ved fornyelsen af alle ting, på den nye jord, vil de udvalgte enstemmigt dele denne guddommelige tanke, som Kong Salomon citerer i Præd. 7:8: "*Endt på en ting er bedre end begyndelsen, en tålmodig ånd er bedre end en hovmodig ånd.*"

Kort sagt profeterer Gengældelsesloven frelsesplanen, der fører de udvalgte til at give afkald på deres menneskelige dyrs rettigheder til fordel for

Gud, som tager ansvar for dem og træder i deres sted for at yde dem retfærdighed, som det står skrevet i 5 Mos 32:35: "*Hævnen er min og gengældelsen, når deres fod vakler! For deres ulykkes dag er nær, og det, der venter dem, varer ikke længe.*" og i Hebr 10:30: "*For vi kender ham, som sagde: Hævnen er min, og gengældelsen er min! Og atter: Herren skal dømme sit folk.*"

Den frivillige slave har ganske vist ingen rettigheder, men han har pligt til at adlyde sin Herre i alle ting. Og Jesus sagde dette tydeligt til dem, der ønsker at følge ham, og specificerede til hver af dem: "*Lad ham fornægte sig selv.*" Hele verset er citeret i Matt. 16:24: "*Da sagde Jesus til sine disciple: 'Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.'*"

Nogle nyttige detaljer

Den gamle pagts historie blev skrevet for at gøre det muligt for Guds tjenere i den nye pagt i Kristus at tyde betydningen af de billeder, symboler og numeriske varigheder, som Ånden bruger til at indkode sine profetier om den særligt mørke periode mellem 538 og 1798 i den kristne æra. Hans fordømmelse af den djævelske natur af den mest magtfulde jordiske magt, baseret på koalitionen mellem det pavelige religiøse regime og det franske monarki, som har støttet det med våben og kongelig autoritet, siden Klodvig I, ^{dets} første konge, krævede brugen af en kodning, der maskerer denne beskyldning. Da hovednøglerne findes i denne gamle pagt, skal den, der tyder, læse og lade sig gennemtrænge af stilen og formen i de guddommelige udtryk, der åbenbares i disse gamle og nye tekster. Det er dog vigtigt at forstå, at de vigtigste åndelige nøgler er blevet skjult for mennesker på grund af fejl begået af oversætterne af disse hellige skrifter. Men Gud kender til disse fejl, og ligesom han muliggjorde afsløringen af Bibelen for at oplyse den protestantiske reformerte tro i det 16. ^{århundrede}, lod han mig i 1991 opdage mange fejl i oversættelserne af Daniels Bog.

Og Gud gav det profetiske år formen af 12 måneder à 30 dage. Denne standard er ikke i overensstemmelse med nøjagtigheden af soltiden, som er noget upræcis på 365 dage. Men vi må tage i betragtning, at Israel brugte denne månekalender på 12 måneder à 30 dage. Da situationen opstod, tilføjede hebræerne en 13. ^{måned} for at kompensere for forskellen i soltiden. 360-dages året er derfor et format, der allerede var kendt af jøderne. Og da kristendommen er en forlængelse af denne gamle pagt, er de guddommelige koder, der bruges i begge pagter, de samme. Gud giver således al sin skriftlige åbenbaring en perfekt, logisk og sammenhængende enhedsstandard. De virkelige fælder, som djævelen sætter for mennesker, vil hvile på offentligt og bredt udbredte religiøse løgne.

Profeti og historie er to sider af samme sag. Profeti forkynnder historien gennem billeder og symboler, og til gengæld bekræfter historien, gennem dens opfyldelser, som er blevet bemærket af adskillige successive historikere, af disse mere eller mindre anonyme vidner, den fortolkning, der er givet til profetien. De to kilder til religiøs og civil vidnesbyrd overlapper hinanden og bekræfter hinanden perfekt, når fortolkningsarbejdet styres af Gud. Og dette bliver kun muligt, hvis nøglerne til fortolkning er taget godt fra den bibelske tekst, inspireret

fra den ene ende til den anden af den ene skabergud, som besøgte os i Kristi aspekt, døbt under navnet Jesus.

Nøglen til kodeksen om, at "*én profetisk dag* er lig med *ét faktisk år*", findes i 4. Mosebog 14:34 og Ezekiel 4:5-6. I førstnævnte læser vi: "*I fyrre dage skal du udforske landet, og i fyrre år skal du bære dine synder, **et år for hver dag** ; og du skal vide, hvordan det er at være uden min nærvær.*" Dette eksempel afslører og bekræfter Guds valg af denne kodeks, som han knytter dette vigtige budskab til: "*og du skal vide, hvordan det er at være uden min nærvær.*" Det betyder, at profetiske budskabers rolle forbliver den eneste forbindelse med Gud, når han trækker sig tilbage og forbliver tavs. Dette var tilfældet for Israel, da de blev deporteret til Babylon, og det var igen, hvad der skete med dem efter deres afvisning af Messias Jesus. Men i den kristne æra havde opgivelsen af sabbatten den 7. marts 321 de samme konsekvenser for utro kristne. Gud placerede dem derefter under det tyranniske herredømme af det despotiske og grusomme pavelige regime, der blev etableret fra 538. Og dette i en varighed på "1260" dagår, som sluttede i 1798. Månestandarden for denne varighed bruges således til at betegne et antal virkelige solår. For at overbevise dig om værdien af de to ekstreme datoer, nemlig 538 og 1798, er det nok at vide, at i 538 indsatte en civil magt, den byzantinske kejser Justinian I ' **den** første pave med titlen som universelt overhoved for den kristne kirke, og at en anden civil magt, denne gang republikansk og fransk kaldet "Directory", i 1798 sendte sin militærrepræsentant, general Berthier, til Rom for at **afsætte** pave Pius VI fra hans pavesæde. Officeren førte ham derefter til fængslet i Citadellet i Valence i Drôme (26), hvor han døde af sygdom i 1799. I denne by ligger dens historiske franske adventistfæstning, hvor Gud lod mig døbe i 1980. Syntesen af læren i kapitel 7 og 8 i Daniels bog afslører, hvorfor kristne således blev overgivet til romersk despotisme. Gud siger i Dan. 8:12: "*Hæren blev overgivet med det daglige ~~offer~~-på grund af synd ; og hornet kastede sandheden til jorden og havde fremgang i det, det satte sig for at gøre.*" Da den kristne åndelige "*hær*" blev "*overgivet*" i 538 til den romerske katolicisme, må den "*synd*", som Gud tilregner og fordømte, være blevet praktiseret før denne dato i 538. Denne argumentation fører os til datoen 7. marts 321, hvor den sabbatshvile, som Gud har helliget dobbelt fra skabelsen og i det fjerde af hans ti bud, blev overtrådt på ordre fra kejser Konstantin I. ^{Ved} at åbenbare disse ting deler Gud kendskabet til sin dom over en menneskelig handling, uretfærdig, skandaløs og foragtelig for hans legitime herlighed, med os. Han tillader således dem, han elsker, at identificere årsagen til sin fortsatte vrede, som i den kristne æra siden 321 tager form af de "*syv på hinanden følgende trompeter*" i Apokalypsen.

Nøglen til alle de ulykker, der vil følge denne afskyelige misgerning, ligger i denne svigt af sabbatten, der oprindeligt blev helliget og forordnet af Gud. Det er først for nylig, at årsagen til den betydning, Gud giver den, er blevet åbenbaret for mig. For de fleste mennesker er den ugentlige hviledag simpelthen et spørgsmål om menneskeligt valg. Men fordi den nye pagt kommer for at fortsætte den gamle jødiske guddommelige pagt, kan dens kristne tilhængere ikke dele dette synspunkt. Sande tilhængere af Jesus Kristus ved, at deres tro er bygget på de erklæringer, der åbenbares i hele Bibelen, som Jesus gjorde det klart i

Johannes 4:22: " *I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, for frelsen kommer fra jøderne .*" Det er derefter kun tilbage for dem at harmonisere deres gerninger med de ting, som Gud lærer og helliger ved sit ord. Hellighed er i sabbatten og i Jesus Kristus; sabbatten profeterer kun den store evige hvile, som kun hans udvalgte, gennemsyret af sandhedens prøve, endelig vil komme ind i.

Maria, løkkemad for afgudsdyrkere

Jeg har allerede fordømt den fælde, som Jomfru Marias åbenbaringer udgør, men i dag kommer jeg for at forstærke mine argumenter.

Allerede betyder navnet Maria, oversat fra hebraisk Myriam, bitterhed; et helt program af forbandelser pålagt af Gud. Til Maria selv fortæller englen hende i sin bekendtgørelse i Lukas 2:35: " *en " Sværd skal gennembore din sjæl ,*" og dermed profetere om virkningen af Jesu død, hendes korsfæstede søn. Men forbandelsen af Marias søns afvisning vil også være årsagen til en definitiv forbandelse for det falske nationale Israel, som Gud havde ødelagt af romerne i år 70. Den tredje forbandelse vil være for den afgudsdyrkende romersk-katolske religion, der vil falde i Satans fælde, som viser sig for sine tilhængere under navnet "Jomfru Maria". Mens hun venter på sin opstandelse i jordens støv, har den sande Maria intet at gøre med dette religiøse svindelnummer, der er begået mod hendes navn.

I den katolske religion er Jesus Marias søn. Denne historiske sandhed blev anerkendt af den byzantinske romersk-katolske kirke, som antog Marias afgudsdyrkelse ved koncilet i Efesos i 431, det vil sige mellem 321 og 538. Efesos er det formodede sted for "Jomfru Marias" grav, hvilket således modsiger det falske dogme om optagelsen i himmelen (Jomfru Marias himmelfart), som blev antaget i 1954 af pave Pius XII. De sandt udvalgte har bemærket den afstand, som Jesus ved flere lejligheder var villig til at markere mellem sin guddommelige person og sin adopterede jordiske familie. De troende jøder, der selv bød Jesus velkommen som deres konge, udpegede ham som " *Davids søn* ". Og dette er den eneste grund til det guddommelige valg af Maria, der stadig var jomfru, og Josef, som hun skulle gifte sig med. Begge var efterkommere af kong Davids slægt, til hvem Gud havde åbenbaret sin plan, der ville blive opfyldt i Jesus Kristus. Den sande Marias jomfruelighed var ikke beregnet til at udføre et mirakel, som faktisk kun Maria selv skulle kende. For naboerne i den udvalgte familie var Jesu fødsel blot endnu en fødsel, blandt andet af et jødisk barn. Men for Gud og hans udvalgte afslører denne detalje opfyldelsen af en global frelsesplan. Som jomfru kan Maria kun føde et barn undfanget af Gud uden den mindste genetiske forbindelse til sin mor, arving til Evas og Adams synd ligesom alle deres menneskelige efterkommere. For at kompensere for den fejl, som den første Adam begik, må Jesus, der ifølge 1 Korintherbrev 15:45 kaldes "ny eller *sidste Adam* ", gennemgå den jordiske prøvelse med den samme renhed, der karakteriserede den første Adam før hans synd. Således bevarede Jesus denne perfekte renhed fra sin undfangelse til sin død. Hans virkelige kampe var Skabergudens, fast besluttet på at overvinde synden på bekostning af stor lidelse, hvilket han selv profeterede i sin hellige bibel. Han kæmpede og vandt til sidst og modstod de uophørlige

fristelser til at opgive sin frelsesplan, der var udviklet for at frelse sine udvalgte. Der var ingen mangel på grunde til at være modløs; Folkets frafald var enormt, mændene hånede og spottede som i dag, og hvad mere er, hans udvalgte apostle forstod ikke selv hans lære. Heldigvis for os stakkels syndere var hans beslutsomhed om at sejre den stærkeste, og han besejrede synd, død og djævelen, hans første modstander.

Fra han var 12 år gammel, og han blev voksen, markerede Jesus afstanden mellem sig selv og sin jordiske adoptivfamilie. Efter at Jesus havde været alene i templet i Jerusalem i tre dage, irettesatte Maria ham og vækkede hendes bekymring for ham. Jesu svar "gjorde tingene rette," for han svarede: "*Ved I ikke, at jeg skal være i min Faders gerninger ?*" Faktisk er det guddommelige svar skarpt, men velbegrundet, for denne menneskelige familie er kun nyttig til at give Frelseren mennesker, retfærdiggjorte og helliggjorte, en menneskelig standard, uden hvilken han ikke lovligt kunne frelse nogen. Denne tilsyneladende hårdhed var nødvendig for at bekræfte Jesu guddommelighed, som, bortset fra denne oplevelse, var et eksemplarisk barn, lydigt og kærligt over for sine jordiske "forældre". I løbet af de tre år og seks måneder af sin tjeneste ønskede Jesus stadig at markere sin guddommelige afstand fra Maria, sin adoptivmor og sine brødre. Dette punkt er vigtigt, det står skrevet i Matt 12:46 til 48:

Vers 46: "*Mens Jesus stadig talte til folkemængden, se, da stod hans mor og hans brødre udenfor og søgte at tale med ham.*"

Dette er sandelig hendes jordiske familie, og desuden bekræfter dette vers, ved at citere "*hendes brødre*", ophøret af Marias jomfruelighed efter Jesu fødsel.

Vers 47: "*En sagde til ham: 'Se, din mor og dine brødre er udenfor og vil gerne tale med dig.'*"

Vers 48: "*Men Jesus svarede ham, som sagde til ham: 'Hvem er min mor, og hvem er mine brødre?'*"

I dette spørgsmål bryder og adskiller Jesus sig fra alle sine jordiske familiebånd. I dette afslører han sin sande guddommelige natur, bæreren af en frelsesplan, som han vil foreslå for hele menneskeheden spredt over hele jorden.

Vers 49: "*Og han rakte hånden ud mod sine disciple og sagde: Se, min mor og mine brødre.*"

Denne gestus fra Jesus undgår enhver misforståelse af historien. Han sammenligner tydeligt sin jordiske familie og sin åndelige familie, som er hans disciple.

Vers 50: "*For enhver, der gør min himmelske Faders vilje, er min bror og søster og mor.*"

Lektien er svær for hans jordiske familie, men Jesus er ikke sentimental; hans ord lærer ham principper om liv og død. Han angiver livets vej ved at definere den ved at sige: "*enhver, der gør min himmelske Faders vilje.*" Og hvad der er sikkert og demonstreret af hele Bibelen, er, at det afgudsdyrkende valg om at tilbede den bedrageriske og forførende Jomfru Maria er stærkt fordømt af Gud i det andet af hans ti bud, som, selvom det blev undertrykt af Rom i katolsk lære mellem 321 og 538, forblev skrevet i alle versioner af Bibelen. Enhver kan således forstå årsagerne til hans religiøse krige, der tidligere blev ført mod Guds Bibel og dens trofaste støtter, i tider, der var gunstige for ham; dem, hvor den

franske monarkis sekulære arm og udenlandske konger støttede ham. For det er vigtigt ikke at undervurdere denne detalje, dens despotiske magt blev taget fra ham af civil militærmagt, og den har aldrig, på det tidspunkt og indtil vores, nogensinde vist nogen vilje til at fortryde sine kriminelle grusomheder begået mod Gud og hans menneskelige tjenere. Det er da, at de midler, som Jesus angav til at identificere og bedømme religiøse enheders åndelige natur, skal anvendes. Han sagde i Matthæus 7:

Vers 15: " *Vogt jer for de falske profeter! De kommer til jer i fåreklæder, men indvendigt er de glubske ulve.* "

De " *falske profeter* " har i Esajas 9:13-14-15 to symboler: " *halen* " og under særlige omstændigheder " *røret* ": " *Derfor vil YaHWéH plukke hoved og hale , palmegren og rør af Israel på én dag. Ældste og magthaver er hovedet, og profeten, der lærer løgne, er halen . De, der leder dette folk , leder dem på vildspor, og de, der lader sig lede, går fortabt.* " "Kommer til Kristi disciple," i "fåreklæder ", slutter de sig til Kristi udvalgte og antager, kun i udseende, det ydre udseende af kristne religiøse mennesker. Dette for at fungere som " *glubende ulve* ", hvor " *ulven* " er rovdiret, der dræber og fortærer " *fårene* ". I dette paraboliske billede bekendtgør Jesus de falske kristne omvendelser af agenter, der ubevidst tjener djævelen. For det er nok, at han ikke er i kærlighed til sandheden, til at Gud lader dem falde under Satans og hans oprørske engledæmoner. Jesus opsummerer det fremtidige pavelige herredømme over den universelle kristendom, som jordiske konger vil genkende, ved at sige: " *De, der leder dette folk, leder dem på vildspor, og de, der lader sig lede, er fortabte.* " "Denne guddommelige dom vedrørte allerede den jødiske præsteskab på hans tid, men princippet skulle gengives i den kristne tro, som han kom for at bygge, og som han var " *hovedhjørnesteinen* " for dens fundament. Historisk set ved vi, at djævelen i begyndelsen af sin kamp mod den kristne tro handlede ved at forfølge den i **åben krig** , dette under den tid med Roms kejserlige dominans, som Åb 12:3 symboliserer ved billedet af " **dragen** ". Men så ændrede djævelen taktik og anvendte den " **list** ", som Dan 8:25 tillægger Rom: " *På grund af sin velstand og succesen med sine **listige angreb** vil han være arrogant i sit hjerte, han vil ødelægge mange, der levede fredeligt, og han vil rejse sig mod fyrsternes fyrste, men han vil blive knust uden menneskehånd.* " "Strategien med ' **list** ' lykkes under billedet af ' *halen* ' med ' *dragen* ' i Åb. 12:3. Og symbolerne på ' **list** ' er knyttet til ' *dragen* ', den gamle slange , ' **list** ' i 1 Mos. 3:1, som er ' *djævelen og Satan* ' ifølge Åb. 12:9. At træde ind i Kristi Kirke for at ødelægge den indefra består i at reproducere den taktik, der tillod grækerne at erobre fjendens by, Troja. Trojanerne selv havde bragt den hest, som den græske hær efterlod på stranden efter dens afrejse, ind i deres by, mens den var beboet af græske soldater. Dette budskab bekræftes dobbelt i Åb. 2:12 af navnet ' *Pergamon* ', som betegner det historiske Trojas sted, og hvis betydning betegner den ' *utroskabsbrud* ', som også var årsagen til krigen mellem grækerne og trojanerne. Og bag billedet af disse historiske referencer betegner Gud sin fjende fra den kristne æra, det katolske pavelige Rom og dets præsteskab bestående af kardinaler, biskopper, præster, munke og 'gode søstre'. eller, ifølge Jesus Kristus, de forskellige tilsyneladende

former for djævelens " *glubende ulve* ", hvis ledere successivt blev indsat i Lateranpaladset og derefter i Peterskirken i Rom i Vatikanstaten.

Vers 16: " *I skal kende dem på deres frugter. Plukker man mon druer fra tistler eller figner fra tidsler?* "

" *Frugterne* " er for træerne, hvad gerninger er for mennesker. Jesus betegner " *frugterne* ", " *druerne* ", som er dem fra " *vingården* ", som Gud, " *vingårdens herre* ", vedligeholder, ifølge Matthæus 20:8: " *Da det blev aften, sagde **vingårdens ejer** til sin forvalter: Kald arbejderne sammen og betal dem lønnen, fra de sidste til de første .*"; og 21:40: " *Når **vingårdens ejer** kommer, hvad vil han så gøre med disse forpagtere?* " De gode gerninger, der udføres af Guds sande tjenere, skyldes den handling, han udfører i dem. Og ligesom dem, Jesus viste i sin tjeneste, er disse guddommelige gerninger karakteriseret ved mildhed, godhed, men også ved en stor, inderlig troskab over for alle aspekter af hans sandhed, som udtrykker og opsummerer hans vilje, som vers 21 i denne undersøgelse vil minde om. " *Torne og tidslerne* " blev skabt af Gud på grund af arvesynden ifølge 1 Mos 3:17-18: " *Og til Adam sagde han: Fordi du adlød din hustrus røst og spiste af det træ, som jeg pålagde dig at spise af, skal **jorden være forbandet for din skyld** . Med sorg skal du spise af den alle dit livs dage. **Torne og tidsler skal den bære for dig** , og du skal spise markens planter.* " Synden medførte store forandringer i skabelsen. Før synden frembragte jorden intet skadeligt, ikke den mindste gift. Den sidste sætning, " *og du skal spise af markens planter* ", afslører menneskets ændrede status. Skabt i Guds billede bliver han dyremennesket i den tilstand, som kong Nebukadnesar, forbløffet af Gud, vil befinde sig i ifølge Dan. 4:25: " *De skal fordrive dig fra menneskenes midte, og din bolig skal være blandt markens dyr, og du skal få græs til at spise som okser* ; du skal vædes af himmelens dug, og syv tider skal gå over dig, indtil du ved, at den Højeste hersker over menneskenes rige og giver det til hvem han vil. " Denne straf blev forårsaget af den stolthed, der kendetegner " *torne, tidsler og oprørske skorpioner* ", alle symboler på de " *frugter* ", der bæres af djævelens tjenere.

Vers 17: " *Ethvert godt træ bærer god frugt, men et dårligt træ bærer dårlig frugt.* "

Jesus opfordrer os til at anvende dette helt logiske princip til at bedømme den åndelige natur hos dem, der hævder at være hans disciple.

Vers 18: " *Et godt træ kan ikke bære dårlig frugt, og et dårligt træ kan heller ikke bære god frugt.* "

" *Frugterne* ", det vil sige de gerninger, der udføres af mennesket eller en religiøs institution, afslører hans sande natur uden mulighed for fejl. For de " *frugter* ", som Gud opnår, er tydeligt fastslået i åbenbaringerne af hans guddommelige love, der er skrevet i Bibelen. Ethvert menneske vil blive tvunget til at erkende denne kendsgerning, når det konfronteres med Guds dom. Men djævelens nuværende bedrag hviler på den fortolkning, som mennesker giver til det, Gud anser for "godt". Som en dygtig psykolog tilbyder djævelen oprørske mennesker den definition af ordet "godt", som de elsker og foretrækker frem for den, Gud giver ham i sin Bibel. Og det, de værdsætter, vedrører "venskab mellem folk, der undgår krige, der ødelægger gods og mennesker". For mange er "godt" inden for de standarder, der er fastsat af universel humanisme. Det er derfor, den

katolske religion i sin seneste forklædning som en bedragerisk " *slange* " forsvarer disse humanistiske værdier og udviser total foragt for den standard for bibelsk sandhed, som Gud har fastsat i Bibelen. For at undgå denne forvirring betyder det princip, som Jesus angiver, også, at hvor hans hellige sabbat og hans kontinuerlige åbenbaringer er, der er lejren af hans sande udvalgte helgener. Men på den anden side, hvor den romerske søndag successivt arves fra kejser Konstantin I ⁱ 321 og fra pave Vigilius i 538, er der djævelens lejr, hans fjendes og hans udvalgte. Den "gode frugt" er lydighed mod Guds vilje; den "dårlige frugt" er ulydighed mod denne guddommelige vilje, åbenbaret og skrevet i hans hellige Bibel.

Vers 19: " *Hvert træ, der ikke bærer god frugt, bliver hugget om og kastet i ilden.* "

Djævelens forførelse af oprørske mænd varer kun en tid. For ved sin genkomst i herlighed vil Jesus frelse sine udvalgte, som han vil rive fra den død, som oprørslejren ville påføre dem. Den religiøse mystificering vil således få en brat ende for den djævelske lejr, som den almægtige Gud Jesus Kristus ødelægger med sit åndedrag. Men denne ødelæggelse er ikke den sidste, fordi den guddommelige plan består i at genoplive dem ved slutningen af det " *syvende* " årtusinde til den sidste dom. De vil derefter blive kastet levende i " *ildsøen* " for at blive ødelagt der på en tid, der er fastsat for hver af dem ved den dom, der udføres i " *tusind år* " af Kristus og hans udvalgte.

Vers 20: " *I skal da kende dem på deres frugter.* "

Kristi budskab er enkelt og skarpt. Hans sande tjenere vil identificere sig selv ved de gerninger, de udfører. Og djævelens tjenere vil også gøre det, på trods af alle deres prætentioner og påstande om at tjene Gud.

Indtil nu har vi fokuseret på de onde frugter, som det jødiske præsteskab og den pavelige romersk-katolske tro bærer. Men fra 1843, på grund af dekretet i Dan 8:14, som trådte i kraft på den dato, faldt den guddommelige forbandelse over alle protestantiske religiøse grupper. Og for os, der lever i de sidste år af erfaringen med jordisk synd, antager denne universelle forbandelse flere former. De følgende vers vil bekræfte den djævelske natur hos visse falske Kristi tilhængere, katolikker eller protestanter, og endda, senest siden 1994, syvendedagsadventister.

Vers 21: " *Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre, Herre,' kommer ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske Faders vilje.* "

Ved at tilskrive dem, at de påkalder ham ved at kalde ham " *Herre, Herre!* ", henviser Jesus til mange mennesker, der hævder at være frelst ved hans frelse og hævder at tjene ham. Den dobbelte gentagelse af ordet " *Herre* " antyder, at denne tjeneste opsummeres af denne ene religiøse form. Jesus anerkendes som " *Herre* ", men lydighedsgerningerne mod " *Faderens vilje* " ignoreres og er fraværende. Ved at minde om nødvendigheden af at gøre " *Faderens vilje* " bekræfter Jesus Bibelens nytte, hvor denne guddommelige " *vilje* " åbenbares på en eksklusiv og uforfalskelig måde, fra Første Mosebog til Åbenbaringen i dens originale hebraiske og græske versioner. Mellem de frelst og de fortabte vil Bibelen derfor gøre hele forskellen. Og i vores senere år indsnævrer forståelsen af de kodede profetiske budskaber i denne Bibel yderligere den " *vej* ", som Jesus havde kaldt " *snæver* ".

Vers 22: " *Mange skal sige til mig på den dag: 'Herre, Herre, har vi ikke profeteret i dit navn? Har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn? Og gjort mange kraftige gerninger i dit navn?'* "

Disse forbløffede tjenere vil dog have, siger de, " *profeteret, uddrevet dæmoner og udført mange mirakler, ved dit navn,*" Jesu navn.

Vers 23: " *Da vil jeg bekende for dem: Jeg **kendte jer aldrig** ; gå bort fra mig, I som øver uret!* "

Jeg understreger her vigtigheden af ordet " **aldrig** " i Jesu svar, hvilket fører os til dette legitime spørgsmål: Men hvem udførte så miraklerne og alt dette? Djævelen og hans dæmoner, som har evnen til at gøre det og kan gøre hvad som helst med Guds samtykke. Det, Jesus her kalder " *uretfærdighed* ", består i at foragte og fordreje Guds vilje, som er klart defineret i Hans Hellige Bibel og Hans profetier, der er forberedt til vores tid og Hans endelige prøve på troen.

Med hensyn til disse profetier beundrer jeg Guds visdom, denne guddommelige visdom, der er hævet over alt, hvad vi kalder intelligens. For han konstruerede sine kodede åbenbaringer ved at give dem et tilstrækkeligt vagt aspekt, så hver person kunne fortolke dem på en måde, der passede dem individuelt, alt efter deres religiøse valg. Det er på denne måde, at han var i stand til at beskytte sine profetier, der havde til formål at oplyse hans sidste tjenere i en kontekst af gunstig religionsfrihed. Et budskab, der var for indlysende og for klart, ville være blevet ødelagt af falske religioner. Den rene og simple undertrykkelse, af det andet af Guds ti bud, som fordømte dets afgudsdyrkelse, af den romersk-katolske kirke, gav et eksemplarisk bevis på dette. Og ved sin vaghed og sine tilsyneladende tilpasninger tillod profetien den romersk-katolske kirke at give sig selv rollen som "den udvalgte". Ved at bekræfte, for enhver, der ønsker at høre det, sit budskab "uden for kirken er der ingen frelse", præsenterer den sig selv som den eneste forsamling, der er velsignet af Gud. I Apokalypsen finder hun i Åb. 12:1 muligheden for at give sig selv den ledende rolle ved at give " *kvinden med 12 stjerner på hovedet* " billedet af Jomfru Maria, som hun tjener og tilbeder. Gud gjorde det endda lettere ved at nævne det drengebarn, hun bragte til verden ved at føde ham i smerte; Maria og hendes søn Jesus er således tilsyneladende fremkaldt af Gud til gavn for den katolske tro. Men skinnet bedrager, for i sin profetiske kode giver Gud kvinden hendes betydning af " *Kristi brud* ", som allerede er profeteret i Første Mosebog 2:18 af kvinden dannet af manden, med disse ord: " *Gud Jahve sagde: Det er ikke godt, at manden skal være alene; jeg vil gøre ham en hjælper, der passer til ham.* " Ifølge Guds plan skal kvinden, hans udvalgte, være lig Kristus, som hun vil bringe sin hjælp til at herliggøre lydighed mod den åbenbarede guddommelige vilje. I denne adfærd er kvinden i sandhed Kristi udvalgte og denne sejrige kvinde, som Åb. 12:1 præsenterer for os. Og barnet, der kommer til verden i fødselsveer, betegner den lydighedsfrugt, som de udvalgte bærer i deres genfødsel i Kristus. For Jesu lære er formel, forsoning med Gud sker kun gennem den nye fødsel, der successivt og i fællesskab opnås af Guds vand og Ånd, ifølge Johannes 3:3-5: " *Jesus svarede ham: Sandelig, sandelig siger jeg dig: **Den, der ikke bliver født på ny** , kan ikke se Guds rige...*" Jesus svarede: *Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og Ånd, kan ikke komme ind i Guds rige.* " Vand " betegner omvendelsens dåb, som giver

mening til den kristne forpligtelse og symboliserer det gamle, syndige menneskes død. Derefter betegner " *Ånden* " den guddommelige handling, der vil blive fuldbåret i den nye konvertits liv. Og det er dér, at de frugter, som de døbte bærer, vil dele alle konvertitter fra den kristne religion i dens mange former i to lejre. De " *frugter* ", der bæres af " *Ånden* ", vil være lydighed mod " *Faderens vilje* ", og djævelens vil føre til lydighed mod den pavelige "helligste fader", og gennem ham mod kejser Konstantin I ' og i spidsen for hele oprøret mod djævelen selv, personligt.

Dåben er blevet vildledende, fordi få døbte viser interesse for at analysere deres gerninger for at finde overensstemmelse med den levende Guds Ånds. Som følge heraf undervurderes den guddommelige Ånds virkning og får en rent teoretisk værdi. I dette tilfælde er der altså kun vanddåb tilbage, og selv denne er blevet devalueret af falsk tro ved at erstatte den fuldstændige nedsænkning af den døbtes krop med et par dråber vand, der drysser på hans hoved. Således gøres hele omvendelsesceremonien forgæves og død.

Det rørende billede af en kvinde, der bærer sit barn i sine arme, er strengt humanistisk og er baseret på følsomheden, eller mere præcist i dette tilfælde, på sentimentaliteten hos mennesker, der ikke respekterer guddommelige principper. For det skal bemærkes, at Gud i Jesus Kristus, i kødet identisk med vores, hverken viste sentimentalitet eller ulydighed over for sine guddommelige principper. Han var følsom over for menneskelig lidelse og lindrede den ofte ved at udføre mirakler, men hans lydighed mod sine love var konstant indtil hans korsfæstelse, som var nødvendig for at sone de synder, som hans udvalgte havde bekendt.

Tilbedelsen af "Jomfru Maria" vidner imod den katolske kirke, at den kun er kristen i sin påstand om at være det. Hun er i sandhed kun arving til Konstantin I ' den afgudsdyrkende kejser, der grundlagde synden på grund af sin forveksling mellem Kristus og Solen, hans skabning. Det er blevet foreslået, at hun havde en sen omvendelse til den kristne religion. Dette var desto lettere, fordi han selv havde givet den den afgudsdyrkende form af dens hedenske oprindelse, da han sammen med sin mor var en tilbeder af "Sol Invictus", den ubesejrede solgud. Resten af den syvende dag, som Gud helligede, var det prioriterede offer for krigen mellem Jesus Kristus og Satan. Som reaktion på opgivelsen af hans hellige sabbat reagerede Gud, og han har fremprovokeret og vil stadig fremprovokere gengældelser, der er mere tydelige end de sjældne åbenbaringer af den falske "Jomfru Maria". Men menneskeheden har ikke identificeret de guddommelige straffe, og skarer af mennesker er forført af budskaberne og åbenbaringerne af "Jomfru Maria". I denne adfærd demonstrerer denne menneskelighed retfærdigheden i den dom, som Jesus Kristus åbenbarede. Han gav vejen, der fører til frelse, udseendet af en " *snæver port* ", fordi den går gennem de bibelske guddommelige krav, og afgudsdyrkelsens vej, der fører til evig død, som får udseendet af en " *vid port og en bred vej* " . Matthæus 7:13: " *Gå ind ad den snævre port! For vid er den port, og bred er den vej, der fører til fortabelse, og mange er de, der går ind ad den.* "

Det er tilbage for mig at forklare jer, hvorfor så mange mennesker er forført af billedet af Jomfru Maria. Forklaringen stammer fra den standard, Gud gav sin skabelse af livet på jorden. Han gav mennesket en fysisk styrke, der er

overlegen i forhold til kvindens, og han kan således fysisk dominere hende. Men til gengæld er han fascineret og domineret af kvinden, psykisk, fordi hans efterkommere er afhængige af hende. Og dette princip gælder alle mennesker uanset deres religion, race, folk eller stamme, uanset om de er oplyst af Gud eller ej. Det er let at forstå, at adskilt fra Gud vil mand og kvinde blive drevet til at guddommeliggøre de undersåtter, de elsker mest. Manden vil guddommeliggøre styrke og også billedet af kvinden, der bærer barnet, som giver ham en arvefølge, en efterkommer og selvfølgelig vil drengebarnet, arving til styrke, blive foretrukket af manden. Denne prioritet af drengebarnet førte til, at Kong Henrik VIII af England fik to af sine seks koner halshugget, hvilket Gud gjorde ham ude af stand til at give ham en mandlig arving for at sikre hans tronfølge, bortset fra ét barn (Edward VI), der døde i en alder af 15 år. Henrik VIII var uvidende om, at problemet lå hos ham og ikke hos hans koner. Denne forbandede grundlægger af den anglikanske religion hadede Martin Luther og døde i sidste ende uden at have opnået denne tilfredsstillelse fra Gud. Men overalt på jorden forårsagede fraværet af den mandlige arving tragedier. Den anden fase af guddommeliggørelsen af den fødende kvinde går tilbage til Babelstårnets tid, efter at vandfloden ødelagde jordens ugudelige liv. Først spredtes de overlevende og omgrupperede sig i familier, derefter i stammer, indtil Nimrod, kongen af en stamme, lancerede en revolutionær idé. Ud fra princippet om, at enhed er styrke, overbeviste han mennesker om at samles på ét sted; deres fælles sprog favoriserede løsningen af relationelle problemer. Gud reagerede, da denne samling tog form af en udfordring baseret på at rejse et tårn for at nå himlen. På det tidspunkt nød kong Nimrod, hans kone Semiramis og deres søn Tammuz høj prestige, anerkendt og forherliget af alle indbyggere i Babel. Ligesom den romerske diktator Julius Cæsar ønskede at blive guddommeliggjort på grund af et stort antal romeres kvasidyrkelse, opstod den samme afgudsdyrkende tankegang blandt kong Nimrods tilbedere og medlemmer af hans familie. Ved at gribe ind for at adskille dem ved hjælp af forskellige, derfor fremmede, sprog, spredte Gud disse befolkningsgrupper på jorden, men de tog deres afgudsdyrkende praksis med at tilbede falske guddomme med sig, blandt hvilke Nimrod, Semiramis og Tammuz var de vigtigste. Semiramis og Tammuz var repræsenteret ved billedet af en kvinde, der bar sin søn i sine arme, og hun var frugtbarhedens gudinde, genstanden for menneskelige pars primære hengivenhed. Styrke og frugtbarhed er forblevet overalt på jorden undersåtter guddommeliggjort under forskellige navne, alt efter folkeslagene og deres stamme- eller nationale sprog. Siden Babel har denne hedenske kult spredt sig over hele jorden og til den nordlige del af det afrikanske kontinent, hvor den hedenske by Karthago (nutidens Tunis), romernes evige fjende, herskede med magt. Før de blev omvendt til islam, var folkene i Nordafrika, ligesom folkene på hele det europæiske kontinent, tilbedere af de guddomme, de havde arvet fra Babel. Med tiden favoriserede lighederne mellem disse guddomme assimilationer, og tilbedelsen af styrke og frugtbarhed kunne fortsætte under flere navne. Denne hedenske arv vil give os mulighed for at forstå, hvordan Jomfru Maria-kulten forførte de falsk kristne europæiske folk og de muslimske folk. For kristne og muslimer finder i Jomfru Maria det billede af frugtbarhed, der har forført dem gennem tiden. Ved slutningen af det sjette

århundrede e.Kr. anerkendte profeten Muhammed den ene Gud som grundlaget for monoteistiske religioner gennem den romersk-katolicistiske lære, som Gud havde fordømt siden den 7. marts 321. Oprejst af Gud for at straffe den katolske tro, adskilte Muhammed sig fra byzantinsk kristen indflydelse og grundlagde med et sværd sin religion kaldet islam, et navn, der betyder underkastelse. Det næste spørgsmål er: underkastet, ja, men til hvem? Kundskab om den guddommelige plan giver det svar, som alle kan finde.

Den religiøse synkretisme hos hedenske guddomme er derfor årsagen til religiøs forvirring og blandinger. Blandt grækerne tilskrives guddommelig kraft gudernes gud, som de kalder Zeus, og som romerne kalder Jupiter.

Citat fundet på internettet om frugtbarhedsgudinder: I græsk religion, i den arkaiske og klassiske periode, er det Demeter, der par excellence repræsenterer Moder Jords gudinde, men også Isis i Egypten, Kybele forladt for Diana i Lilleasien, Astarte i Syrien, Astarte i Fønikien, Tanit i Kartago. Under alle disse navne finder vi den nøjagtige repræsentation af "Jomfru Maria", der bærer sit barn Jesus.

I Bibelen åbenbarer Gud sin fordømmelse af disse afgudsdyrkende kulter, og denne fordømmelse gælder tilbedelsen af Jomfru Maria, som kun er den kristne form for disse gamle frugtbarhedsguddomme; den form, der er tilpasset tilhængere af den katolske religion, men også tilhængere af islam. I hedenske religioner er ondskabens gud ikke imod godhedens Gud, som Bibelen lærer. Falsk religion overfører kun de værdier, som mennesker selv foretrækker, til et opfundet guddommeligt liv. Derfor tilbeder alle styrkeguden og frugtbarhedsguden frem for alle andre.

I virkeligheden tilhører styrke og frugtbarhed den ene Skabergud, Fader til alt levende. Men da han er skaberen af liv alene ved sit ord, er hans rolle ikke en mors. For dette udtryk, som mor, blev opfundet af ham, kun i de 6000 år, hvor mennesker blev skabt, og som på jorden var inviteret til at forbinde sig med den ene sande Gud. Og hans ubegrænsede guddommelige skaberkraft tillod ham at blive født i en ung jomfrupiges livmoder, der blev brugt som rugemor. Barnet Jesus, som hun undfangede, tilhørte ikke Maria, og hun tog ikke fejl, da hun selv mente, at Gud havde givet hende en " *nåde* ", det vil sige æren af at være blevet udvalgt; årsagen til dette valg var udelukkende hendes afstamning fra kong David, således at de guddommelige, skriftlige løfter, der blev givet til denne konge, ville blive opfyldt og æret.

Ydmyghed er vores styrke og vores frelse

Den store Skabergud erklærede i Jakob 4:6 og 1 Peter 5:5, at han " *modstår de hovmodige og giver de ydmyge nåde* ." Ydmyghed begynder, når mennesket erkender, hvor stor dets svaghed er. Så længe det ikke bliver bevidst om Skabergudens eksistens, med ubegrænset magt og autoritet, kan det ikke indse, hvor svagt det er i sin menneskelige natur. Men alt ændrer sig, når det får bevis på sin levende virkelighed. Selv da skal denne bevidsthed være stærk og dominerende i dets analyse af livet. Ydmyghed får det menneskelige væsen til at forstå, at det kun er et lerkar, som Gud skal fylde; dette kræver af det en

føjelighed som oksen, på hvis hals Gud lægger sit åg for at betroe det en opgave. Denne sindstilstand forherliges ikke af den gudløse verden, men netop fordi dens opfattelser af livets værdier er i absolut modsætning til dets egne. Tilsyneladende ekstremt svage, bliver Guds udvalgte gjort stærke af hans guddommelige styrke, idet han giver dem alt, hvad de mangler. At modstå djævelen og hans menneskelige repræsentanter kræver Jesu Kristi styrke. Beviserne på hans sejr er nu bag os. Ingen har ret til at tvivle på det, for den sande tros martyrer gav deres liv for at overbevise dig om det ved trofast at følge eksemplet på den store troens Mester, Kristus Frelseren. Det krævede ekstraordinær karakterstyrke for ham at fuldføre sin mission. Og på trods af bedrageriske ydre var det ved at ofre sit liv til døden, at han herliggjorde og helligede sit navn for evigheden. I den tro, at de straffede ham, ophøjede de oprørske jøder og romerne ham til den ypperste herlighed. For at modernisere billedet er den udvalgte en levende "postkasse", hvor Kristi Ånd fra tid til anden deponerer sine kærlighedsbreve, som udgør hans advarsler om farer, og hans lys, som oplyser hans hemmeligheder åbenbart i hans bibelske ord.

For at illustrere sine udvalgte valgte Jesus at give børn som eksempel. Ikke vor tids oprørske børn, som er frugterne af den besmittede og ubegrænset syndige republikanske ånd, men kloge, lydige og meget opmærksomme børn, fordi de søger den bedst mulige model. Humanismens fædre skuffer, og meget tidligt bemærker og bedømmer deres børn deres egoisme og ondskab, som de har arvet fra djævelen, men de er stadig uvidende om denne årsag. Barnet stiller mange spørgsmål, fordi det har alt at lære; det ønsker at finde svar på sine spørgsmål. Jesus Kristus, vores Skaber, forventer ikke mindre af dem, det ønsker og kan frelse. Hele Bibelen indeholder stadig nok mystik til at optage vores tid indtil dens genkomst i foråret 2030, og fordi tanken var strejft mig, tog Jesus Kristus mig på ordet, og han bringer mig hver uge studieemner, som han giver sine svar på, der intensiverer hans lys.

Kun himmelske væsener ser tingen, men i en tid hvor verden, afskåret fra Gud, er plaget af de dødelige risici ved coronavirus og internationale spændinger, der vækker frygt for krig, nærer hans elskede sig grådigt af hans himmelske åndelige lære i Kristi frelses fred. Og denne kilde, kilden til levende vand, vil ikke tørre ud. Den kan dog afbrydes, men kun når den ikke længere værdsættes. Men så længe den værdsættes af den, der modtager den, kan den fortsætte. Eksemplet er for godt til, at jeg ikke kan vidne om det. Ved slutningen af sabbatten den 22. januar 2022, da vi forberedte os på at afslutte Guds helligdag med bøn, førte en sidste udveksling med Joel, min broder i Kristus, om spændingerne i forholdet mellem den vestlige verden og Rusland, mig til at fremkalde profetien i Daniel 11:40-45, som beskriver den generelle strategi for den forventede tredje verdenskrig. Jeg blev så ramt af en genial idé, som min fortolkning præsenteret i Daniel 11, i dokumentet "Forklar Daniel og Åbenbaringen for mig", er bevist og bliver uomtvistelig. Jeg opsummerer emnet her for at forstå betydningen af denne lille perle. Daniel 11 omtaler to hoved-"konger", som er "*Nordens konge*" og "*Sydens konge*". I den første del af kapitlet betegner disse to "*konger*" de gamle egyptiske Lagid- og syriske Seleukid-dynastier. Fra vers 21 og fremefter går Gud efter den Seleukidiske "*Nordens konge*", Antiochos IV, der forfulgte jøderne i

168 f.Kr. Fra vers 36 og fremefter tager han den kristne æra og den forfølgende pavelighed af de kristne som mål og kontekst, genstanden for hans primære fordømmelser i Daniel 7:7 og 8:10-12. Kontekstændringen forpligter os til at omfordele rollerne, det vil sige at genfortolke identiteterne på de nye "konger fra nord og syd", der er citeret indtil slutningen af kapitlet. I vers 40 iscenesætter Ånden militære aggressioner, der ikke vedrører to, men tre "konger", som udpeger: siden vers 36, det pavelige katolske Europa, organiseret under Rom-traktatens ledelse, Guds mål, offer for de sidste angreb, derefter den nye "konge fra syd", det vil sige kriger-islam, der kom ud af Mekka siden 632, og den nye "konge fra nord", det nuværende ortodokse Rusland. Efter at denne nødvendige påmindelse er blevet givet, er her, hvad den nye perle på sabbatten den 22. januar 2022 består af. Profetien præsenterer, ved denne gang tydeligt at navngive det, "Egypten", som er gået over i den vestlige lejr siden Camp David-aftalerne, der blev underskrevet i 1979. Det bliver ramt af den nye krigeriske islamistiske "Sydens konge", allieret med den nye russiske "Nordens konge". Da det selv omtales som "Sydens konge" i begyndelsen af Daniel 11, bliver "Egypten" i den sidste verdenskonflikt ramt af denne nye "Sydens konge", der først angriber det kristne pavelige Europa. **Beviset for kontekstændringen demonstreres således**. "Egypten" kan ikke være "Sydens konge", der angriber det kristne Vesten, da det er blevet dets allierede og selv er plyndret af "libyerne og etiopierne", muslimer, der dukker op efter plyndringen af den russiske "Nordens konge".

Guddommelig profeti er en uindtagelig fæstning, man kan kun træde ind i den ved at blive inviteret og vejledt af Guds Ånd. Lille menneskelige åndedrag, du er ikke i stand til at se andet end det, Gud lader dig se. Han lægger sin hånd, og et slør blander vores intelligens. Eksemplet, jeg lige har givet, viser, at han løfter sløret, når han ønsker det og finder det passende. Forståelsen af guddommelige åbenbaringer er altid ekstremt enkel og logisk, men selv under disse gunstige forhold opfatter menneskelig intelligens ikke den enkleste af dens finesser. At erkende disse ting fører mennesket til sand ydmyghed og accept af at erkende, at dets rolle i sandhed er en simpel "postkasse", der stiller sig til Guds rådighed i Jesus Kristus. Men i denne ydmyghed og i demonstrationen af påskønnelse af hans åbenbaringer bliver den dyrebare for ham i en sådan grad, at han for at retfærdiggøre den ofrede sit liv for at forløse sine synder. Og således vil han ved sin genkomst i herlighed være i stand til at tilbyde ham evigt liv i overensstemmelse med den perfekte retfærdighed i hans frelsesplan. "Postkassen" eller den "**ubrugelige tjener**" vil derefter blive en engel, der vil se og tale direkte med den synliggjorte Kristus. For ifølge Lukas 17:10 er der ingen ære for den, der adlyder og dermed kun gør sin pligt, ifølge hvad Jesus sagde: "*Sådan skal også I, når I har gjort alt det, som er befaleet jer, sige: Vi er **unyttige tjenere**, for vi har gjort, hvad vi burde have gjort.*"

Ydmyghed dyrkes og skal beskyttes, fordi den stolthed, der kan erstatte den, kan vise sig i situationer med succes og beundring fra omverdenen. Da Kristi udvalgte bliver foragtet og ignoreret, kan de nemt opretholde en ydmyg holdning, men ved den mindste succes er faren for stolthed reel. Derfor er det afgørende for dem at forblive ydmyge over for dem, de underviser. For Gud våger over og overvåger stolthedens fremkomst, hvilket giver djævelen og hans dæmoner deres

endelige dødsdom. Og fordi de betaler dyrt for det, kender ondskabens engle stolthedens effektivitet i at miste en menneskesjæl, og de gør alt, hvad de kan, for at forværre den stolte tendens i deres sind. For dette er endnu en grund til at retfærdiggøre ydmyghed. I modsætning til hvad de tror, er stolte mennesker manipulerede væsener. Måske formår de ikke at blive manipuleret af mennesker, selvom jeg tvivler på det, men de bliver bestemt manipuleret af Guds eller Satans og hans englebrødres usynlige ånder. Sammenligner vi vores hjerne med en computer, er vi ofre for åndelige "hackere". På afstand bliver vi manipuleret, enten af Gud for vores bedste og liv, eller af dæmoner, for vores ondskab og den død, der følger med det, fra dette jordiske liv i alle aldre, og i værste fald, ved den endelige dom, for evigt. Stolthed viser sig i det indre jeg, hvor den gradvist vokser som en dårlig plante sået af dæmoner eller simpelthen som en frugt af den fuldstændige frihed, som Gud har givet os. Mennesket kan opnå fra Gud, at han oplyser sin intelligens, men også, i tilfældet med de stolte, at han gør dem åndeligt blinde. Allerede når mennesket afskærer sig fra Gud, berøver det sig selv fordelene ved at kunne identificere de virkelige årsager til de begivenheder, der finder sted i dets tid eller i andre; årsager, der er skjulte, fordi de er åndelige. Dette er en minimal naturlig blindhed, der allerede er dødelig. Men sindets blindhed kan tage ekstreme former, såsom at se fjender i sine bedste venner; i kamp kan man kæmpe mod sin egen lejr og tro, at de har at gøre med fjender. På denne måde gav Gud sejr til sit hebraiske folk, som var blevet hans Israel. Hans fjender dræbte hinanden uden at Israel behøvede at gribe ind. Så lad os i en sådan menneskelig situation være virkelig **ydmyge** !

Berøvet denne dyrebare ydmyghed er menneskeheden, afskåret fra Gud, afhængig af sine videnskabsmænd, sine store mænd, sine lærde mænd, der praler af at kunne forklare livet. Den har specialister inden for alle sine forskellige områder og emner, som den refererer til. Alle har, tror de, nydt godt af videnskabens og videns fremskridt. Men de ignorerer, at denne teknologiske vækst kun er konsekvensen af en udbredt forbandelse, der ramte hele menneskeheden i 1843, en dato konstrueret af den "adventistiske" profeti i Daniel 8:14. Adventistprøverne i 1843 og 1844, der hovedsageligt blev oplevet i USA, prægede dette land, som kun er vokset i magt, og som vi skylder den nuværende teknologiske vækst. Til gengæld fulgte jernbanen, udnyttelsen af olie og bilen med en forbrændingsmotor, Mr. Edisons glødelampe, biografen, civil og militær luftfart, atombomben, rumraketter, computeren, internettet og vores nuværende ultra HD-"smartphone". Det er ikke denne " *viden* ", som Gud taler om i Dan 12:4, fordi denne tekniske " *viden* " kun tillader mennesket at bygge de ødelæggende maskiner, der vil ødelægge det. Tværtimod tilbyder Gud, for at favorisere sine udvalgte liv, " *viden* " om sit projekt, åbenbart gennem hans profetier: " *Du, Daniel, hold disse ord hemmelige og forsegl bogen indtil endens tid . Da skal mange læse den, og kundskaben skal forøges.* "

I dette vers ser vi tydeligt Guds intention om at lade den kristne tro stagnere indtil " *endens tid* ". Vi er nu i denne " *endens tid* ", og som Gud profeterede for Daniel, er " *viden* " virkelig " *stegt* " meget siden 1843, endnu mere mellem 1980 og 1994, og på en uventet måde siden 2018. Alt, hvad der er tilbage, er, at den deles af de udvalgte, der er spredt blandt folkeslagene over hele

jorden; og blandt alle mennesker er de de mest **ydmøge** , i overensstemmelse med Mesterens, Jesus Messias', forbillede.

Der findes også en falsk, bedragerisk religiøs ydmyghed baseret på, at folk anerkender, at Gud eksisterer. Men denne ydmyghed er falsk, fordi de ignorerer hans eksistens ved ikke at underkaste sig hans vilje, som de ikke har brug for. De udvalgte, der besidder sand ydmyghed, begår ikke denne ulogiske adfærdssfejl. Hvis Gud eksisterer, da han også er den Almægtige, er det afgørende at vide, hvordan han dømmer mennesker og deres handlinger. I denne viden afsløres og forstås den rolle, han giver fakta. For den menneskelige hjerne skelner og analyserer begivenheder med stor præcision, videnskaben hjælper den med dette, men den kan ikke gøre mere. Vi har set, hvordan den levende Guds hovedrolle er konstant at dømme sine skabninger og deres gerninger. Det er derfor afgørende at forstå den betydning, han giver de nyheder, der opstår dag efter dag. Folk og familier er hjemsøgt af ulykker, der konstant rammer hele den skyldige og syndige menneskehed. Disse ulykker kan være forårsaget af ofrenes manglende forsigtighed, men det, der er sikkert, er, at alle dem, der dør på anden måde end af alderdom, dør, fordi Gud ikke beskyttede dem. Og hvis han ikke gjorde det, er det fordi disse mennesker ikke ydmygede sig for hans herlige virkelighed. Blandt dem ønskede de troende at ignorere, hvad han tænkte, og hvad hans dom var. Gud er de levendes Gud, ikke de døde, og det er derfor, mens vi lever, at vi skal lære ham at kende. I Daniel og Åbenbaringen åbenbarer Gud primært for sine mest ydmyge tjenere den betydning, han gav de store dramaer, der prægede den kristne tids historie. Åbenbaringen opsummerer dem med de " *syv trompeter* " og de " *syv sidste plager* ", som udtrykker Guds retfærdige " *vrede* ". Således, angående den " *første trompet* ", hvor sekulære historikere kun har bemærket barbariske invasioner, der satte ild og blod i nutidens Europa mellem 321 og 538, ser den udvalgte en første dom, der blev pålagt af den fornærmede Skabergud i 321 ved at opgive sin helliggjorte sabbat. Og de seks andre " *trompeter* " og de " *syv sidste plager* " kommer successivt for at straffe den samme synd. Åb. 15:4 bekræfter deres betydning af guddommelige " *domme* " ved at sige om de " *syv sidste plager* ": " *Hvem vil ikke frygte, Herre, og herliggøre dit navn? For du alene er hellig. Og alle folkeslag skal komme og tilbede for dit ansigt, fordi dine domme er blevet åbenbarede .* " » I dette vers er udtrykket " *For du alene er hellig* " rettet mod den falske religiøse hellighed i de romersk-katolske pavelige og protestantiske religioner, som dens " *domme* " er rettet mod og rammer. Fraværet af " *frygten* " " *Guds* " er på tale, og det skyldes stolthed og falsk, oprørske menneskelig **ydmøghed** . Siden 1843, efter de mørke århundreder af pavedømmet, opfordrer den første engels budskab i Åb 14:7 de udvalgte til at skelne sig fra falsk religion ved en **ydmøg holdning** , der fører til " *frygt for Gud* ": " *Og han sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for hans doms time er kommet ; og tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden, havet og vandkilderne.* " "Den, der indbyder de kaldede til at ' *frygte* ' ham, kaldes Jesus Kristus, den almægtige Gud, skaberen af alt, der lever og eksisterer, synligt eller usynligt. Guds sande dom er frygtindgydende og det modsatte af de forestillinger, der behager mennesker, fordi den deler menneskeheden i kun to lejre, hans **ydmøge** udvalgte, som Jesu blod frelser, og hele resten af menneskeheden, som han ødelægger og til sidst definitivt

vil udslette på grund af stoltheden eller den falske **ydmøghed** hos de rige og de fattige, alle oprørske og stædige, ligesom den egyptiske farao, der forhærdede sit hjerte indtil den død, Gud gav ham i Det Røde Havs vande."

Men påskønnelsen af ydmøghed og stolthed kan kun opfattes ansigt til ansigt, og den eneste mening, der tæller, er naturligvis den store universelle Dommers. Det er at frygte, at man ved at dømme sig selv viser for meget selvtilfredshed. Lad os derfor ikke glemme, at Gud hverken er overbærende eller selvtilfreds, men kun retfærdig, krævende, men fuld af medfølelse for dem, der virkelig gør alt for at behage ham.

Jesus giver os et eksempel på ydmøghed, som enhver, der ønsker at følge ham på hans sandhedsvej, skal overholde. Fra et menneskeligt perspektiv er denne vej meget tætpakket, fordi der er så mange, der begiver sig ud på den. Og hvis de er så talrige, skyldes det, at den kristne standard, de anvender, ikke er i overensstemmelse med de regler for ydmøghed, som Gud har velsignet. Mange falske kristne udmærker sig ved deres stærke beslutsomhed om at gøre noget for Jesus Kristus eller for Gud. Disse mennesker konkurrerer i iver, forgæves, fordi det er stolthed, der driver dem. Det er for at fordømme denne slags falske tjenere, at Jesus specificerer i Lukas 14:8-11: "(8) *Når du bliver inviteret til et bryllup, så sæt dig ikke først, for at den inviterede skal være mere betydningsfuld end dig,* (9) *og den, der har inviteret jer begge, kommer og siger til dig: 'Giv plads for denne person.'* Så ville du skamme dig over at gå derhen." (10) Men når du bliver inviteret, så gå hen og sæt dig på den laveste plads, så den, der har inviteret dig, kan sige til dig, når han kommer: "Ven, stig højere op!" Så vil du få ære for alle dem, der sidder til bords med dig. (11) For enhver, der ophøjer sig selv, skal ydmyges, og enhver, der ydmyger sig selv, skal ophøjes .

Det er med denne enkle udtalelse, at Jesus Kristus kan fordømme den civile og religiøse verden, der er afskåret fra ham. Faktisk åbenbarer Jesus i denne lignelse grundlaget for sin dom: den ydmøghed, der muliggør evigt liv med Gud og hans hellige engle. Eksemplet med "brylluppet" betegner " *Lammets bryllupsmåltid* "; gæsten er den udvalgte, der er forløst ved hans blod; den, der inviterer, er Gud Jesus Kristus. Gud profeterer, at falsk nidkærhed vil blive afsløret og ydmyget.

I sin erfaring retter Kong Nebukadnesar også et budskab om ydmøghed til de udvalgte. Efter at have været lamslået af Gud i " syv år " på grund af sin " *stolthed* ", knust og ydmyget, blev han bevidst om sin uværdighed. Han krævede ikke selv at vende tilbage til den kaldæiske trone, for han fortæller os i Dan 4:36-37: " *På den tid vendte min fornuft tilbage, mit riges herlighed, min majestæt og min pragt blev genvundet; mine rådgivere og mine stormænd bad mig om at vende tilbage ; jeg blev genindsat i mit rige, og min magt voksede kun.*" ***Nu priser, ophøjer og ærer jeg, Nebukadnesar, Himmels Konge, for alle hans gerninger er sande og hans veje rette, og dem, der vandrer i hovmod, formår han at ydmyge .***

Hvis mennesker var mere opmærksomme på det budskab, som Jesus Kristus forkyndte i ord og gerninger, ville mange forstå, at standarderne for et himmelsk liv ikke er passende for dem: de forherliger stolthed og foragter ydmøghed; uheld for dem, fordi Gud forherliger ydmøghed og ødelægger

stolthed. Hele hans plan er opsummeret i dette mål: at sortere mennesker, afvise de stolte og hellige de ydmyge for evigheden. Enhver kan således beundre visdommen hos den store skabergud, som ved, at efter denne sortering vil evig lykke være mulig og opnået.

Dødelige blandinger

I en alder af 30 år, offer for arbejdsløshed, i et greb om stor nød og tab af erhvervsaktivitet, vendte jeg mig mod Bibelen, som jeg læste helt fra start til slut, fra Første Mosebog 1 til Åbenbaringen 22. Denne læsning tillod mig at opdage, at om alt, hvad jeg ønskede at se opnået, og som jeg kaldte godt, havde Gud en helt anden mening og kaldte det dårligt. Før denne bibellæsning var jeg humanist og ønskede at se fjernelsen af de grænser, der blev etableret mellem mennesker; disse racemæssige og nationale grænser, der adskiller og forhindrer broderskabsrelationer. Men fra Første Mosebog 1 opdagede jeg, at den sande Gud i sit skabende værk stræber efter at etablere og fastsætte standarder for **adskillelse**. Jeg tog fuldstændig fejl, og han havde fuldstændig ret. Og menneskeheden betaler konstant konsekvenserne af ikke at tage hensyn til hans vise og perfekte dømmekraft. For at tage hensyn til hans mening er at stole på den, der **aldrig kan** fejle i sin vurdering af ting og liv. Ved at skrive disse ting indser jeg, hvor velsignet Israel var ved at blive vejledt og ledet af Gud siden deres udvandring fra Egypten. Den hellige sky ledsagede dem under deres rejser i den arabiske ørken, men denne sky beskyttede kun deres dødelige legemer; det mest dyrebare var kun for Moses, som Gud Ånd talte med i mødeteltet. Ja, det er ikke nødvendigt at se Gud for at tro på ham, for den visdom, der demonstreres i hele dens bibelske åbenbaring, vidner om hans levende virkelighed.

Igen vil jeg i denne besked vidne om vigtigheden af denne første guddommelige erklæring, som er emnet for Første Mosebog 1, en bog som jeg personligt ville have givet navnet "**adskillelse**", da det er temaet for hele bogen. For at forstå den betydning, Gud tillægger denne **adskillelse**, må vi tage i betragtning, at hans første skabninger, englene, arvede et udødeligt liv, fordi de afspejler det grundlæggende mål, som Gud ønsker at opnå for evigheden. Retten til at leve og dø tilhører alene Skaberguden, og han kan anvende den på engle og mennesker; hvilket han vil gøre i sin tid. Den fuldstændige frihed, der er givet til hans skabninger, gør alt muligt: godt såvel som ondt. Gud vidste dette, før han skabte sin første frie modpart, sin første engel. Og udsigten til at skabe oprørske liv fik ham ikke til at opgive sit projekt. Der vil være oprørere og trofaste, så han skal kun sortere og udvælge de skabninger, der er i stand til at tilpasse sig hans livsopfattelse. Og dette program vedrører engle og mennesker. Ved at indse dette bringer Gud os i ånden ind i sin åndelige verden; Han gør os opmærksomme på eksistensen af en anden virkelighed, som forbliver for os, den jordiske, fuldstændig usynlig for vores øjne; men ikke for vores sind. Alt, hvad han har gjort, gør og vil gøre, er baseret på hans højeste intelligens. Han har reflekteret, analyseret, komponeret og realiseret hele sit program, der sigter mod lovligt at udrette ondskenen og dens støtter for at tilbyde sine trofaste et perfekt evigt liv med vedvarende fred og lykke. Under dette åndelige blik bliver døden, som skræmmer den oprørske menneskehed i dag og til alle tider, den nødvendige,

uundværlige allierede for de udvalgte for at opnå det fredelige og evige liv, som Gud ønsker at tilbyde dem. Døden er derfor mere end nyttig, den er, siger jeg, uundværlig. Den medfører den definitive " **adskillelse** ", fordi de afdøde aldrig igen vil have chancen for at ændre deres skæbne. Mennesker dør enten i Kristus for evigt liv, eller de dør som djævle for deres definitive udslettelse ved afslutningen af det guddommelige program. Valget er rent binært, ligesom de to stier, som Gud lægger foran menneskers fodspor, men også foran dem foran de himmelske engle. Og den sejrende Kristi død har allerede haft tragiske konsekvenser for disse himmelske engle for de onde, som har mistet deres plads i himlen, men vidunderlige konsekvenser for de gode, som er blevet befriet fra deres onde indflydelse; dette er hele læren i Åb 12:9-12. Denne første himmelske renselse vil til sin tid blive efterfulgt af en endelig jordisk renselse. Da vil den frelsesplan, som Gud har udtænkt, blive fuldendt. For Gud og hans udvalgte af himmelsk eller jordisk oprindelse vil åndens hvile være blevet mulig.

Dette er årsagen til alle disse adskillelser, som han beordrer i Første Mosebog 1; det endelige mål er **adskillelsen af " godt og ondt "**, som det læres i dette vers citeret i Esajas 7:15, hvor det siges om Kristus: " *Han skal spise tyttebær og honning, indtil han ved at afvise det onde og vælge det gode.* " Hvad der var sandt for Kristus, er sandt for alle mennesker; engle og mennesker har alle måttet vælge mellem godt og ondt. Og det er fordi han fordømmer blandingen af godt og ondt i sine skabninger, at Gud demonstrerer sin interesse for at adskille disse to livsmuligheder. I Første Mosebog **adskiller han først** stederne for himmelsk liv fra dem for jordisk liv. Han sætter således de grænser, der vil forhindre mennesker i at se det engleagtige himmelske liv. Jorden skal adskilles fra himlen og dens beboere. Derefter, i vores jordiske skabelse, tager ondskab navnet mørke og svarer til natten. Det er således **adskilt** fra det gode, som er repræsenteret af dagslys. Allerede i disse handlinger åbenbarer Gud, at hele den form, han giver sin skabelse, leverer et åndeligt budskab, der profeterer hans formål om at adskille godt fra ondt. Den skabte jordiske dimension får således sin betydning som en slagmark, der tilbydes som en demonstration for englene og verden, for der vil en krig mellem Gud og Satan finde sted. Første Mosebog 1 lærer os, at det, Gud adskiller, ikke må genforenes under straf af evig død. Himlen og dens atmosfære blev givet til fugle, ikke til mennesker, men drevet af synd ønskede oprørske mennesker at erobre evnen til at flyve. De lykkedes, men til hvilken pris? Den ved at falde i økonomisk slaveri, der førte dem til forurenende og dødelig energiafhængighed for deres art og alle arter, der lever på land og i havene. For turistfly forbruger enorme mængder petroleum, der transporteres på gigantiske tankskibe, der udluftes til søs og nogle gange synker, hvilket forårsager betydelige olieudslip på de strande, hvor mænd, kvinder og deres børn bor. Den adskillelse, som Gud har etableret, er blevet overtrådt og bærer nu sine dødelige konsekvenser. Nye "ikarusser" bliver dræbt under flyvninger på højteknologiske flyvevinger eller sofistikerede faldskærme. Man overtræder ikke de regler, Gud har fastsat, ustraffet. Disse risici er ikke forenelige med den ekstreme forsigtighed, som Jesus formaner os til. De forbliver derfor frugterne af en oprørsk menneskehed. I forlængelse af sit budskab om **adskillelse** ønskede Gud logisk nok at anvende dette princip for at beskytte sit hebraiske folk; hvilket førte til, at

han forbød dem at gifte sig med hedenske udlændinge. Deres lykke afhang af det, for gennem ægteskabet bringer udlændingen det, som Gud har helliget, hans kultur, hans religion, hele hans levestandard, ind i Israel. Og ligesom surdej får hele brøddejen til at hæve, sætter hans tilstedeværelse i Guds Israel hele folkets liv i dødelig fare; noget han ønsker at undgå for dem, han elsker.

Siden Kristi død og tilbuddet om hans nåde til hele det jordiske univers har kristne fejlagtigt troet, at denne **adskillelse** af etniske grupper var forbi. For uvidenhed eller foragt for dette princip bærer stadig sine uheldige konsekvenser for alle moderne nationer, der fornyer oplevelsen af "Babel". Og det skal bemærkes, at genforeningen af dem, som Gud **adskilte** ved sprog, begunstiges af den lange periode med fred, som Gud har givet Europa siden 1945, året hvor Anden Verdenskrig sluttede. Jo længere denne fred varer, desto mere alvorlige er og vil dens konsekvenser være. Og at dømme efter den frugt, der bæres, er den dom, som Gud har fastsat, fuldt ud berettiget. Vores verden er blevet præcis, hvad Gud ønskede, at hans nationale Israel skulle undgå; et sted med udsvævelser, nydelseslyst, falsk kærlighed, had, tyveri og mord, hvortil kommer de konkurrerende religiøse uenigheder, der retfærdiggjorde de antikolonialistiske krige og "Bosnien"-krigen på Balkan. Fordi mennesker, der er afskåret fra Gud, fortsætter med at ignorere de religiøse årsager til disse sameksistenser, der er gjort umulige, fordi de ikke accepteres af mennesker. Og hvis frugten af disse sameksistenser er så uudholdelig for dem, skyldes det den forbandelse, som Gud knytter til overtrædelsen af sine adskillelser. Siden Babel skulle de forskellige sprog, som Gud skabte, **adskille** folkeslag, men i dag er hele jorden blevet en lille landsby, hvor information cirkulerer i realtid. Men den mest udviklede teknologi fjerner ikke menneskelivet fra den udødelige Guds magt. Og genforeningen af dem, som Gud har **adskilt**, vil endnu engang have den konsekvens, at jorden og dens indbyggere sættes i brand. Hvilket får mig til at sige: For mange omfavnelser, for mange brændinger. Formålet med den nye pagt var at sprede den gode nyhed om frelse til alle jordens folk, men ikke at genforene de folk, som Gud har **adskilt** ved sprog. Derfor skyldes den tragiske oplevelse, som verden er ved at opleve, og som den allerede lever i mild form med Coronavirus-smitten, udelukkende dens foragt for den evige lektie, som Gud ønskede at give menneskeheden gennem oplevelsen af "Babelstårnet". Den foragt, der blev vist for Gud, fandtes allerede i djævelens person, som ignorerede betydningen af verbet "at dø". Han troede, at han kunne besejre den Gud, der havde skabt ham, indtil Kristi død, som forblev uden synd. Efter at have forårsaget døden for et stort antal mennesker, lærte han af Kristus, at hans tur til at dø var programmeret af Gud. Den frække uvidenhed om guddommelige lektioner vil således få sine konsekvenser for alle engle og oprørske mennesker.

På sin tid begik Kong Hizkija den fejl at vise sine kaldæiske besøgende rigdommene i sit tempel. Som følge heraf vendte de tilbage efter ham for at beslaglægge disse ting og hele nationen. Den vestlige verden begår til gengæld den samme fejl. Gennem fjernsyn og internettet vises det vestlige livs overdådighed for de misundelige blikke fra folk, der stadig lever i fattigdom og elendighed. Hvordan kan vi i dette tilfælde ikke forstå deres ønske om at komme og nyde dette overdådige liv? Konsekvensen af denne moderne teknologi er at

fremprovokere bølger af indvandring, der forstyrrer balancen i den sociale forvaltning af befolkningerne i dette rige og udviklede Vesten. Men uanset niveauet af denne rigdom finansieres de omkostninger, som de nyankomne repræsenterer, på bekostning af de oprindelige indbyggere. Det er da, at ustøttet indvandring til gengæld bliver en årsag til konflikter og sammenstød mellem dem, der godkender, og dem, der bestrider denne type velkomst. " Fagforenings "-staben er brudt, og den **etniske og religiøse blanding bliver dødbringende** . Hvad det republikanske Frankrig angår, ser sit motto blive ødelagt: frihed, lighed, broderskab. Der er intet tilbage andet end slavens underkastelse til sin herre, social ulighed og modgang, der presser dem, der ikke deler de samme ideer, til at konfrontere hinanden. Men de andre nationer, der blev bygget efter dens model, er også dømt til at leve de samme smertefulde oplevelser. Og endelig vil ordsproget blive bekræftet: den stærkestes fornuft er altid den bedste. Og denne "stærkeste" er den skabende Gud, der organiserer forbandelsen for dem, han ikke kan velsigne.

Den **adskillelse** , som Gud har forårsaget, har til formål at udvælge lydig tro, for lydhed er udtryk for den tillid, som den udvalgte giver til den Gud, der ordner og organiserer hans liv. Kristi død gav de kristne endnu en grund til at være trofaste og lydige mod ham, og under ingen omstændigheder retten til at foragte hans forordninger og befalinger.

Herrens tanke blev åbenbaret for mig om morgenen mandag den 31. januar 2022. Det åbenbarede emne vedrører stadig den "dødelige blanding". I Første Mosebog 1 følger skabelsesordenen knyttet til hver dag en logik bygget på tanken " *mørke og lys* ", som oversætter budskabet " *død og liv* ". Vi kan således bemærke, at Gud skaber plantelivet på den tredje dag, før han skaber sol- og månelys på den fjerde dag. Dette lys vil vedrøre det dyreliv, der blev skabt på den femte dag. Åndeligt set er den dyrelige status værdiløs for Gud, da han kun skaber dyr for at blive domineret af mennesket, som han denne gang vil skabe " *i sit billede* " på den sjette dag. 1 Mos 1:26: " *Gud sagde: Lad os skabe mennesker i vort billede* , så de ligner os, og de skal herske over havets fisk og himmelens fugle og kvæget og over hele jorden **og over alt kryb, der kryber på jorden** . " » Jeg specificerer, at Gud siger " *i vort billede* ", fordi han i sin jordiske skabelse assisteres af sine engle, som allerede deler " *hans billede* " med ham. Han siger således " *lad os skabe* ", fordi han forbinder dem med sit værk. Dette flertalsudtryk er derfor ikke berettiget af en hellig treenighed, men blot af en forbindelse mellem Guds Ånd Kærlighed og hans elskede, trofaste engle. Bemærk, at Gud i dette vers giver mennesket magten til at " *dominere* " " *krybdyrene, der kryber på jorden* ", ligesom " *slangen* ", som alligevel vil tage dominerende magt over ham, når han vil lade sig " *dominere* " af ham ved at være ulydig mod Gud, på hans djævelske råd.

På den " *femte dag* " skaber Gud havets dyreliv. Tallet " *fem* " er symbolsk menneskets tal. Livet skabt i " *havet* " vil således blive et symbol på det dyremenneske, han vil blive, når han har mistet sin lighed med " *Guds billede* " efter synden, indtil han dækker sin nøgenhed med et skindklæde, der profeterer Jesu Kristi guddommelige nådetilbud.

På den " *sjette dag* " skabte Gud mennesket " *i sit eget billede* " på det tørre land, der var kommet op af havet. Tallet " *seks* " er englens tal, enten det himmelske eller det jordiske budbringer. Her betegner det den standard for himmelsk liv, som i sidste ende vil blive opnået af Kristi forløste udvalgte på jorden. De ord, som Gud taler, bekræfter denne idé, da han siger, når han taler til sine engle: " *Lad os skabe mennesker i vort billede .* " Mennesket skabt " *i Guds billede* " er derfor også i den himmelske engels billede. Jesus bekræftede også denne englestandard, der er forbeholdt sine udvalgte, ved at sige i Matthæus 22:30: " *For i opstandelsen gifter de sig hverken eller bortgiftes, **men er som Guds engle i himlen** .* " I sin oprindelige renhed var Adam derfor som Guds engle, bortset fra at han ikke fik lov til at se dem; Gud havde sat denne begrænsning for mennesket. I modsætning til havet er jorden bæreren af liv skabt i Guds billede. Og dette forbereder den rolle, som disse to antinomiske ord vil få i den apokalyptiske profeti, som Gud vil give apostlen Johannes. Jeg specificerer: for "havet", dyremenneskets liv, og for "jorden", menneskets liv, skabt i Guds billede, det vil sige det billede, som Jesus Kristus kommer for at rekonstruere i sine udvalgte, som han frelser fra syndens dødelige fordømmelse. De, som han frelser, skal undergå dåb, hvis profetiske model blev praktiseret af de hebraiske præster. Før de gik ind i templet, skulle de vaskes i det store vandbassin kaldet "havet". I dåben symboliserer nedsænkningen af hele kroppen dyremenneskets død, som er genfødt i Kristus, i Guds billede. " *Havet* " modtager således tydeligt betydningen af død.

Følgelig symboliserer havet døden, og jorden repræsenterer livet. Dyremennesket lever dog også på jorden, som således bærer liv og død efter synd. I profetien vil jorden, som Gud har forbandet, således være bærer af disse to karakteristika: død og liv. Som bekræftelse vil jordens overflade indeholde ørkener (billeder af døden) og frodige skove (billeder af livet). Men dette er ikke tilfældet med " *havet* ", som kun symboliserer dyremenneskets liv, som kun er bestemt til at dø. I 1 Mos 2:9 er " *liv og død* " betegnet med " *to træer* ": "Og Gud JaHWéH lod alle slags træer, der er dejlige at se på og gode at spise af, vokse frem af jorden, og **livets træ** midt i haven og **træet til kundskab om godt og ondt** . " I dette vers erstattes ordet " *død* " af " *kundskab om godt og ondt* "; et udtryk, der er perfekt egnet til at definere den tvetydige " *jord* ", som bærer " *liv og død* ".

Da vi ved, at for Gud betyder det at vide at opleve, karakteriserer dette udtryk særligt godt den protestantiske tro, delvist velsignet og delvist forbandet af Gud, fra dens begyndelse. De velsignede led ondskab som Guds lam, og de forbandede vendte tilbage med våben, slag for slag, til de romersk-katolske pavelige ligaer, der angreb dem. Førstnævnte vidnede om en " *levende* " tro, sidstnævnte om en " *død* " tro. Budskaberne om " *liv og død* " er grundlæggende i Åbenbaringen. Gud giver os bevis på dette i Åb 3:1: " *Skriv til englen for menigheden i Sardes: Dette er, hvad han, som har Guds syv ånder og de syv stjerner, siger: Jeg kender dine gerninger, at **du siges at være levende, og at du er død** .* " Gud retfærdiggør dette budskab ved at tillægge protestantismen, der oplevedes mellem 1831 og 1844, en " *erkendelse af godt og ondt* ". Velsignet være han, " *levende* ", før 1843, efter den dato er han forbandet af Gud, og hans åndelige tilstand er " *døden* " . Denne ændring i den protestantiske tros åndelige

status, som følge af aktiveringen af det guddommelige dekret i Daniel 8:14, resulterer i, at symbolerne " *hav* " og " *jord* " deler betydningen af " *død* ". Fra 1843 og fremefter bæres " *den levende tro* " af de eneste og få udvalgte, som Jesus Kristus udvalgte i de to adventistprøver i 1843 og 1844, og i starten kun i USA. I andre nationer vil de udvalgte blive udvalgt, men først efter 1873, i overensstemmelse med de parallelle bekendtgørelser i Daniel 12:12 og Åb. 3:7. Således vil denne levende adventisttro, sammen med symbolerne " *hav og land* ", blive repræsenteret af " *kvindens rest* " i Åb. 12:17: " *Og dragen blev vred på kvinden og gik hen for at føre krig mod hendes rest, som holder fast ved Guds bud og har Jesu vidnesbyrd.* "

Siden 1843 har " *drag*en " eller " *djævelen* " været vred på den levende adventistiske tro, som er karakteriseret ved to uadskillelige og uundværlige kriterier: " *dem, der holder Guds bud og som har Jesu vidnesbyrd.* " Men siden 1995 har den institutionelle adventisme ikke længere været opbevaringssted for " *Jesu vidnesbyrd* ". Trostesten fra 1994, baseret på budskabet om den " *femte trompet* ", var skæbnsvanger for den. Jeg skriver om det sidste " *Jesu vidnesbyrd* " hver uge i denne bog og giver yderligere forklaringer på de emner, den vælger at belyse. Og netop denne fordømmelse af den officielle adventisme af Kristus bekræftes af dens unaturlige alliance med lejren af " *den døde tro* ", som " *anses for at være levende* ", netop siden 1995. Vi befinder os således igen ved temaet for denne artikel, som omhandler den " *dødelige blanding* ". Endelig begik den officielle adventisme denne " *dødelige blanding* ", og siden 1843 har den døde protestantiske tro også begået den ved at indgå en alliance med Guds fjende, den pavelige romersk-katolske tro. Bekræftelse af disse ting vil fremgå af Åb 13:11-18, i beskrivelsen af " *dyret, der stiger op fra jorden* ", som modtager herredømme i nærvær af " *dyret, der stiger op fra havet* ". Som et vidnesbyrd om denne profeti blev USA i 2022 overvejende katolsk; således at de, efter at have dannet sig under symbolet af " *Lammet* ", Jesus Kristus, vil ende deres tid på jorden og tale i de sidste dage som den djævelske romersk-katolske " *drage* ". Ordren om at " *dræbe* " de sidste udvalgte, en handling profeteret i Åb 13:15, består af en " *død* " protestantisme og en " *død* " katolicisme og fremstår som en naturlig logisk frugt af falsk kristendom: " *Og det havde magt til at give dyrets billede liv, så at dyrets billede både skulle tale og få alle de, der ikke ville tilbede dyrets billede, dræbt.* "

Denne seneste " *dødelige blanding* " af menneskets historie står i fuldstændig modsætning til den omhu og betydning, Gud giver de **adskillelser**, der åbenbares i hele Første Mosebog. Og fra begyndelse til slutning **adskiller Gud** dem, der arver " *liv* ", fra dem, der arver " *død* ", de endelige resultater af de " *to veje* ", han har lagt for menneskene. Vigtigheden af Guds tilsigtede **adskillelse** vises yderligere i dette vers fra Hebr 4:12, der angår hans skrevne ord: " *For Guds ord er levende og virksomt og skarpere end noget tveægget sværd og trænger igennem, indtil det skiller sjæl og ånd, led og marv, og det skelner mellem hjertets tanker og hensigter.* " Jesus sagde også i Matt 25:32: " *Alle folkeslag skal samles foran ham, og han skal skille dem fra hinanden, ligesom en hyrde skiller får fra geder, de trofaste får til liv og de oprørske bukke til død.* "

Livet giver alle "grunde" til at tro på Gud

Fornuft og tro

Beviserne for Guds eksistens er så talrige, at jeg frygter, at jeg kun kan nævne et par stykker. For for ethvert menneske er livet en slags mirakel; fra fødsel til død bliver han berettiget ledt til at sætte spørgsmålstejn ved meningen med sit liv. Det er derfor, folk i hedenske nationer stolede på guddomme, hvis kulter blev forlænget af traditionelle religiøse arve. Tradition er god, når den tillader opretholdelsen af sand religion, men den bliver dødbringende, når den består i at forlænge falske religioner.

I Vesteuropa dominerede traditionen menneskenes sind i skikkelse af "fornuft", rejst som et religiøst totem af Maximilien Robespierre, lederen af Komitéen for Offentlig Sikkerhed, der blev dannet under den franske revolution efter halshugningen af Kong Ludvig XVI. Hans fornavn, Maximilien, gør ham til en slags pave "Maximus", og hans navn afspejler det pavelige aspekt ved at bære "Sankt Peters kåbe". Under hans ledelse oplevede Frankrig et helt år med "rædsel" mellem 27. juli 1793 og 27. juli 1794. "Et år" profeterede i dag den ateistiske norm "maxi tusindedel" af et nyt "årtusinde", "maximus", der betyder stor, meget stor. Levetiden for denne "antikrist", der døde den 28. juli 1794 i en alder af 35 år, er identisk med Jesu Kristi. En væsentlig detalje er, at hans profane mund var et mål for Gud, da den blev ramt i "maximilium" af en kugle affyret af gendarmen "Merda". "Tyrannen" døde guillotineret i griben af uudholdelig smerte. Hans uhyggelige jordiske tjeneste sluttede den 9. "Thermidor" i den revolutionære kalender, der var gældende på det tidspunkt og indtil 1806. Disse ligheder med Kristus og paven lærer os, at hans handling var en straf organiseret af Gud, den store dommer over mennesker og engle. Denne profeti om navnet og fornavnet på denne leder af "fornuftens" kult er blevet opfyldt, da den stadig dominerer, denne "fornuft", menneskelige sind i dag i hele Europa og dens aflæggere i USA og Australien. "Fornuften" er blevet i høj grad hjulpet af den teknologiske udvikling, som også parallelt har vundet over og erobret menneskelige tanker. I Jesus Kristus havde Gud forudsagt disse ødelæggelser, der skyldtes den vestlige civilisations fremskridt, og i Matthæus 24:24 sagde han: " *For falske messiaser og falske profeter skal fremstå, og de skal gøre store tegn og undere for, om muligt, at bedrage selv de udvalgte.* " Men jeg må være ærlig, Jesus sigtede i dette vers kun mod åndelige handlinger forårsaget af falske messiaser og falske profeter. Og dette af en simpel grund: For Gud er videnskabelige fremskridt ikke en gyldig undskyldning for at retfærdiggøre vantro på ham. For uanset hvilket niveau der nås, vil videnskabelig viden forblive ude af stand til at bevise, at Gud ikke eksisterer. Og omvendt, for dem, der ønsker at få dem fra ham, er beviserne på hans eksistens rigelige.

Da mennesker sætter "fornuft" over religion, burde denne fornuft frembringe "fornuftige" tanker. Dette er dog ikke tilfældet; "fornuft" forsvinder, når den skal anvendes på den sande Guds religion. Enhver kan se, hvor meget indsats ikke-troende vil bruge på videnskabeligt at søge forklaringer på utallige ting. De graver jorden op og river grave op for at finde beviser fra fortiden. De

krydser oceaner og have for at opdage spor af en civilisation eller en uddød dyreart. De sender endda raketter ud i rummet i håb om at finde spor af liv på Månen, på Mars og andre steder, hvis det er muligt. Og de, der er i stand til sådanne anstrengelser for at få svar, forsømmer dem, som Gud har forberedt for dem i åbenbaringerne i sin hellige bibel. De forstår ikke, at deres iver bliver en årsag til større skyldfølelse over for ham. "Fornuft" burde frembringe intelligens, men kan de kaldes intelligente, der ikke prioriterer deres eget livs evige skæbne? Deres fornuft er lige så død som deres tro, for døden er kommet ind i dem; den er blevet accepteret som normen for menneskelivet, og de har affundet sig med dette princip.

For to tusind år siden, i 2030, døde en mand på et kors, og tre dage senere viste han sig levende for sine trofaste vidner; dette for at lære dem, at døden er blevet besejret af den, der giver evigt liv. Jesus Kristus kom for at rekonstruere den menneskelige tankegang og give den meningen med evigheden. De udvalgte fordel er enorm, fordi døden har mistet sin uoprettelige karakter, som den ikke-troende accepterer. Og ved at dykke ned i Bibelen lærer vi, hvordan døden opstod efter synden; den har derfor en tilfældig årsag og en evig, og derfor ikke evig, varighed. Vores syn på livet og den mening, det bærer, er derfor ændret, fuldstændig ændret; vi går således i hele vores sjæl "fra død til liv". Bevidstheden om Guds virkelighed " **adskillen** " os fra de ikke-troende, fordi vi nu er overbeviste om, at døden under alle omstændigheder kun rammer, hvor Gud tillader det. Denne kristne tankegang fik apostelen Paulus til at sammenligne den første, såkaldte naturlige død med søvnen. " *De, der sover* ", siger han i 1 Thess. 4:13 og Dan. 12:2 siger om de døde, at de " *vil vågne op* " til den første eller anden opstandelse ifølge Åb. 20. Vi, der tror på Gud, ved, ligesom ikke-troende, at de dødes fysiske legemer forrådnede; de udvalgte, ligesom ikke-troendes og ateistiske ikke-troendes. Men hvad Bibelen og Jesus Kristus har lært os, er, at Gud er Ånd, og at sandt evigt liv også er ånd. Jesus Kristus erklærede dette gennem apostelen Paulus i 1 Kor. 15:50: " *Men dette siger jeg, brødre, at kød og blod ikke kan arve Guds rige, og forgængelighed arver heller ikke uforgængelighed* . " Men hvad er " *kødet* "? Dette er kun den midlertidige form for det hylster, hvori den menneskelige ånd fødes på vores jord og opbygges af livets erfaringer. Af to babyer født på jorden, tvillinger eller ej, vil den ene være i stand til at leve evigt ved sin levende tro, den anden vil ikke være i stand til det på grund af sin vantrø. I 1 Kor. 15:29 specificerer Paulus yderligere: " *Hvad skal ellers de gøre, som døbes for de døde? Hvis de døde slet ikke opstår, hvorfor døbes de så for dem?* " Trods enstemmigheden i oversætternes valg specificerer jeg, at formen " *for de døde* " har betydningen: " *på grund af de døde* "; ligesom regnfrakken eller paraplyen er lavet "for" regnen, men ikke "til dens gavn", det vil sige "på grund af" og "imod" regnen. I den græske tekst er ordet oversat med " *for* " " *øvre* ", og det har den dobbelte betydning af " *for* " og " *på grund af* ". Almindelig sund fornuft styrer valget, enten oplyser Herren Jesu Ånd oversætterens sind eller oplyser den ikke. Ærgerligt for de "mormoner", der faldt i denne fælde, men Herrens intelligens ønsker, at dåben skal få sin betydning "på grund af døden" og ikke "til dens gavn". Dette punkt er meget vigtigt, fordi dåbsøjeblikket netop markerer for en udvalgt hans overgang " *fra død til liv* ". I forlængelse af det foregående emne går han fra

føden fra " *dødens* " træ, " *erkendelsen af godt og ondt* ", til frugten af det eneste " *gode* ", fuldkomment rene og hellige fra " *livets træ* ", Jesus Kristus. Troen på de dødes opstandelse er fundamentalt set et grundlag for sand tro. Det er denne tro, der ødelægger det hæslige spøgelse "døden", og som kun vil gavne de udvalgte, som Jesus Kristus, den levende himmelske Gud, har udvalgt. Den, der tørster efter at forstå den sande betydning, som Gud giver tingene, finder i ham svarene på alle sine spørgsmål. Derfor er det foruroligende at se mennesker udmatte sig selv i forgæves og steril forskning, der ikke har nogen kraft til at få dem til at opnå evigheden. Gud har længe tilladt ikke-troende at bygge deres håb på videnskabens fremskridt, men da han er ankommet næsten 8 år før sin store og definitive herlige genkomst, pålægger han dem sine straffe, hvis hovedformål er at kalde dem til omvendelse for sidste gang. En omvendelse, der er velbegrundet, da de har gjort sig skyldige i afskyelig foragt for ham. Desuden gør de, ved at nægte at tro på hans udtalelser, sandhedens Gud til ophavsmand til den " *løgne* ", som han tilskriver " *djævelen* " og hans lejr. Omvendelse er derfor nødvendig og stadig individuelt mulig. Kun individuelt, fordi det kollektivt allerede er for sent; oprørsgrupper er blevet dannet og styrket siden 1843 og for den officielle oprørske adventisme siden 1994. Den levende Gud forbliver levende og aktiv med sine eneste udvalgte, som udover det daglige brød også får den åndelige næring, der " *udgår* " fra hans hellige profetiske ord, der er skrevet i hans hellige Bibel. Jesus sagde til sine apostle: " *Se, jeg har fortalt jer alt på forhånd .* " Jeg vidner om ægtheden af hans ord, fordi alt det nye lys, jeg modtager fra ham, oplyser disse tekster, der er skrevet i den hellige Bibel. Troens historie er skrevet der i sin helhed, bestående af utallige vidnesbyrd, der vedrører de 6.000 år med den guddommelige udvælgelse af de jordiske udvalgte. Kristi ord vedrørte kun det åndelige liv, fordi dets standard udvikler sig over tid i henhold til hans profeterede program, men det forbliver i hans øjne det eneste emne, der er værdigt til hans interesse, på trods af de civilisationsmæssige "fremskridt", der er opstået i endetiden. Med hensyn til "fremskridt" har "fornuftens" folk kun formået at gøre fremskridt gennem overflod på alle områder, og den underdanige menneskehed betaler allerede prisen og vil fortsætte med at betale en dyr pris. Et overskud af aseptik har paradoksalt nok to modsatrettede konsekvenser: livet forlænges, men det gøres mere skrøbeligt og bliver offer for sygdomme, hvor immunforsvarets rolle er afgørende. Ligesom en hær, der holdes i ro, mister sin kampevne, skal naturlig immunitet konstant konfrontere virale og bakterielle aggressorer. Efter at være faldet i teknologisk slaveri er menneskeheden et offer for det digitale slaveri, der styrer dens livsstil. Sund fornuft findes i vores levende Gud Jesus Kristus. Men hvorfor skulle Gud beskytte dem, der foragter ham? Hans ekstreme medfølelse rækker ikke så langt, og han forbliver den perfekte dommer, " *som gengælder enhver efter hans gerning* , " som han bekendtgjorde i Åb 22:12: " *Se, jeg kommer snart, og min løn er med mig, for at gengælde enhver efter hans gerning.* " Og fordi han ransager deres hjerter og tanker, kan Jesus Kristus ikke fejle i sin dom over mennesker. Før hans dom smuldrer falske påstande om berettigelse til hans retfærdighed.

Her er nu en opregning af visse realiteter, der beviser eksistensen af den Gud, som gør sig selv, efter sin vilje, synlig eller usynlig, som velsigner eller

forbander, i henhold til den standard, han har fastsat for sin udvælgelse af jordiske udvalgte.

Så vigtigt som det er, kommer Bibelen og dens skrifter ikke først, for som bevis kræver mennesket handling. Derfor topper ubestridelige historiske fakta, såsom eksistensen af det jødiske folk kaldet Israel, denne liste. Det jødiske folks eksistens er så vigtig, at Gud bruger dem til at henlede menneskets opmærksomhed på deres guddommelige person. Med dette formål gjorde han det faldne nationale Israel, på grund af dets afvisning af Kristus, til et forbandelsesobjekt for alle jordens folk. Denne forbandelse blev bygget på jødernes tilbagevenden til deres nationale jord i 1947 efter 6 millioner jøders død i krematorierne i Nazitysklands lejre. De havde sagt til Pilatus angående Kristus kaldet Jesus fra Nazareth: "*Hans blod komme over os og over vore børn.*" Gud havde inspireret dem med ordene i denne bekendtgørelse om deres fortsatte fremtidige forbandelse, inklusive "Shoah", den "endelige løsning", der blev dekretet af Adolf Hitler, nazilederen, som en sidste advarsel fra Gud til de vantro kristne eller jødiske folk spredt over hele jorden. Efter denne lektie gav Gud den vestlige menneskehed en lang periode med fred, gunstig for handel og den materielle berigelse af USA, Europa og dets globale udløbere. Dette, i en latent kontekst af internationale terrortrusler, successivt palæstinensisk, derefter muslimsk, såkaldt "islamisk". For den uretfærdighed, som de muslimske palæstinensere har lidt, har vakt og genoplivet de muslimske folks vrede mod de tidligere vestlige "korsfarere". Det er derfor et sandt råb, endda et hyl, som Gud udstøder gennem disse frugter af forbandelser, som det jødiske folk skylder på grund af deres tilbagevenden til deres historiske nationalland. Folk, der hævder at stole på "fornuft", bør forstå den forbindelse, der forbinder den forbandelse, som hele jorden har lidt, med det jødiske folk, ophavsmanden og ansvarlig for dens årsag. Men i den religiøse sfære, ligesom i den sekulære sfære, hindrer fornuften de fremlagte beviser. Sandheder cirkulerer, men de forstærkes aldrig. I vores sidste dage ser det mere og mere ud til, at standarden for enkelt tanke modsætter sig enhver idé om at stille spørgsmålstejn ved. Enhver genovervejelse af et emne fortolkes som et uacceptabelt tilbageskridt af de politiske, økonomiske, sundhedsmæssige og naturligvis religiøse eliter. Paradoksalt nok vidner denne internationale opførsel fra ledere også om, at Gud forbereder dem på at gennemgå sine straffe, som vil være progressive og indtil udryddelsen af menneskeheden på jorden, ved Kristi frelser og hævner, genkomst. Men dette bevis er naturligvis kun inden for rækkevidde af hans udvalgte, oplyst af hans ufejlbarlige profetiske ord.

Går vi tilbage i tiden, fra frugten til stammen og roden, har vi det historiske vidnesbyrd om næsten 2.000 års kristen tro. Selvom denne periode er frygtelig præget af et mørkt aspekt, vidner den om Jesu Kristi gerning og eksistens. Men uanset dette vidnesbyrd forventer "fornuften" ikke beviser mere, end den gjorde under den franske revolution, da loven om mistænkte var gældende. Enhver, der modsiger de nationale lederes holdning, bliver mistænkelig, og de uuddannede og vantro folkemasser underkaster sig, neutraliseret af frygt. Vi når frem til den sidste fase af forhærdelsen af den egyptiske faraos hjerte, som Gud var ved at dræbe, fordi Gud også havde vejlet

ham over for den kaldæiske konge Belsazzar og fundet ham for let på sin retfærdigheds vægtskål.

Før Jesus Kristus finder vi udvandringen fra Egypten og dannelsen, af Gud, af det jødiske folk Israel. Dag efter dag blev dette folks oplevelser nedskrevet; dette bør tages som bevis på eksistensen af den befriende Gud af ethvert såkaldt "fornuftigt" sind. Dette skriftlige vidnesbyrd afslører en bekymring for overlegen intelligens, som det jødiske folk var de første til at demonstrere. Den kontinuitet, der er observeret i nedskrivningen af disse skrifter i cirka 15 århundreder, adskiller yderligere dette folks oplevelse fra andre jordiske folks. Én detalje er værd at bemærke: Gud tvang sit folk til at vidne om de straffe, han pålagde dem. Intet andet folk har gjort det, fordi afskåret fra Gud er folk hengivne til menneskelig stolthed, som driver dem til at opretholde et glørværdigt billede af deres oplevelse. Bevis for denne adfærd blev leveret i Egypten, da navnet og al erindring om Josefs velsignede styre som storvesir blev slettet af Faraoen, fjendtlig over for det hebraiske folk, fra den egyptiske kulturhistoriske optegnelse. Og i århundredernes testamente blev de vidnesbyrd, som monarker testamenterede, ofte forskønnet til gavn for den involverede person. I modsætning hertil vidner Bibelen om sandhed, der bekræfter både velsignelse og forbandelse; hvilket gør den værdig til troen hos sandt "fornuftige" udvalgte.

Skabelsens skønhed vidner om den omsorg for god smag, der afsløres af synlige ting. Blomster, deres udseende og deres dufte af behagelige lugte, vidner yderligere om Skabergudens delikatesse. Især foråret, et billede på den syndfrie Edens tid, giver naturen dens frodige aspekt af blomster-, plante- og dyreliv og aktivitet. Disse ting er skabt til at blive værdsat af en skabning, der er tilpasset til denne påskønnelse. Menneskelig intelligens er blot en konsekvens af den Guds, der skabte den. Og det er på dette niveau af refleksion, at det dyremennesket adskiller sig fra det åndelige menneske. Det dyremennesket ser ting, men det forbinder dem ikke med Skaberguden, dets intelligensniveau afviser dette bevis, på grund af manglende intelligens eller på grund af en oprørs viljes frie valg, fordi det hverken ønsker, at Gud eller Mester skal adlyde det, og dette især i Frankrig siden maj 1968, hvor dette udtryk blev taget op som et slogan af de unge, der havde gjort oprør mod den gamle samfundsmodel.

Bibelen vidner stadig om utallige ting, blandt andet beretningen om syndfloden, der fandt sted på vores jord for kun 4337 år siden. Dette er ikke meget, når vi ved, at der inden for disse 4337 år er omkring 2000 år af den kristne æra. De tre perioder på 2000 år var således præget af disse tre på hinanden følgende oplevelser: syndfloden, Israels dannelse, den kristne oplevelse; og hvert trin bærer en guddommelig lektie; de to første lærer om død og liv. Det tredje kommer i Kristus, som ved tro på sit frivillige offer adskiller de døde fra de levende.

Det er tydeligt, at de fremlagte beviser i dag, i 2022, ikke længere har nogen effekt på menneskers sind. De 76 års fred, der har oplevet siden afslutningen af Anden Verdenskrig, det vil sige siden 1945, har vasket menneskenes hjerner. Magtovertagelsen af amerikansk og europæisk ungdom har skabt et oprørsk samfund, hvis skæbne er at nå Sodomas og Gomorras standard. I Vesten er religiøs tankegang lige så afvist som Lots bestræbelser på at ændre

Sodomas indbygges dårlige opførsel. I løbet af disse 76 år, fra generation til generation, er den oprørske tendens blevet styrket og forstærket. At leve uden Gud udgør ikke længere noget problem i sindene hos mennesker, der er født i dette klima domineret af ateisme. Deres liv er fulde, fyldt med flere aktiviteter, der motiverer deres projekter og håb. Kort sagt, født uden Gud føler de intet behov for ham. Fyldt med stolthed og arrogance på grund af deres høje teknologiske og videnskabelige viden foragter de den religiøse ånd, som de betragter som en "dinosaur" fra svundne tider. Stillet over for denne type ånd kan de udvalgte ikke længere gøre noget; Enhver demonstration af sandhed bliver nytteløs og forfængelig. Derfor vil de udvalgte i endetiden aldrig være en mængde, som ingen kan tælle, som Gud bekendtgjorde for Abraham, men de vil altid være den "lille flok", som er kær og dyrebar for den trofaste levende Guds hjerte.

Og til dem, der måske stadig tror, at fornuften kunne beskytte menneskeheden, minder jeg jer om, at Gud har evnen til at underlægge den en magt af blindhed eller vildfarelse, som 2 Thess. 2:10-12 lærer: "*Og med al uretfærdighedens bedrag for dem, der fortæbes, fordi de ikke ~~tog imod~~ kærligheden til sandheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender Gud dem en stærk vildfarelse, så de skal tro på løgneren, for at alle skal blive fordømt, som ikke troede sandheden, men havde behag i uretfærdigheden.*" "

Menneskets frelse har en pris

Dette emne til refleksion vil give os mulighed for at forstå, hvorfor den vej, der fører til evigt liv, ifølge Jesus, er "*snæver og snæver*" og få befærdet. For at komplicere forståelsen af hans frelsesplan lod Gud den bygge på en række af to pagter indgået mellem ham og mennesker. Så vi må forstå, at uden accept af den nye pagt i Kristus er den jødiske religiøse tro i den gamle pagt som en uafsluttet symfoni. Senere, i den kristne æra, vil dette også være tilfældet for den protestantiske tro, som ikke accepterede genoprettelsen af sabbatten og al sandhed, som Gud havde genoprettet, men også forblev en uafsluttet symfoni, efter at datoerne for foråret 1843 og efteråret 1844 var gået; dette fordi det guddommelige dekret, der er citeret i Daniel 8:14, trådte i kraft med alle dets konsekvenser, godt for de udvalgte og forfærdeligt for de faldne: passende oversat: "*Og han sagde til mig: Indtil aften og morgen kl. 23:00, og vil blive retfærdiggjort, hellighed .*" Det forfærdelige aspekt består i at sætte spørgsmålstejn ved betingelserne for tilbuddet om guddommelig "*retfærdighed*", der gives synderen ved udgangen af den nævnte periode, det vil sige 1843.

Det er netop i Daniel 10:12, at Gud præsenterer os for billedet af den udvalgte; dette ved at hans engel siger til Daniel: "*Han sagde til mig: Daniel, **vær ikke bange** ; for fra den første dag du vendte dit hjerte til at forstå og ydmyge dig for din Gud, blev dine ord hørt, og det er på grund af dine ord, at jeg kommer.*" Det er ved at læse et sådant vers, at mennesker lærer, hvad Gud forventer af dem. Gud er selvfølgelig usynlig, men han er ikke stum, døv eller blind. Hans hensigt er at åbenbare, hvem han er, for sine udvalgte, og dette kun med hensyn til hans karakter, da han forbliver den usynlige Ånd. Bemærk, hvad der fjerner grunden til at "**frygte**" ham: "*for fra den første dag du vendte dit hjerte til at forstå og*

ydmyge dig for din Gud." Dette vers hjælper os med at forstå, hvorfor Gud i 1843 henvendte sig til menneskene med budskabet fra den første engel i Åb. 14:7: " *Og han sagde med høj røst: **Frygt Gud og giv ham ære, for hans doms time er kommet, og tilbed ham, som har skabt himmel og jord, hav og vandkilder.** "* Paradoxsalt nok formaner Gud sine udvalgte til at " **frygte** " ham, så at de, ligesom Daniel, ved genoprettelsen af de nødvendige sandheder ikke længere har nogen grund til at " **frygte** " ham. Budskabet, der forkyndes af denne første engel, henvender sig i 1843, netop i det øjeblik, hvor dekretet i Daniel 8:14 kræver, at de udvalgte skal gengive billedet af Daniels adfærd. Tiden placeres derefter under profetiens tegn, og forskellen mellem de udvalgte og de faldne hviler på dette evige kriterium: " *for fra den første dag du vendte dit hjerte mod at forstå og at ydmyge dig for din Gud* ." Kravet om genoprettelse af sabbattens praksis er synligt i bekendtgørelsen fra englen, der sagde til de kristne, arvinger til den romersk-katolske søndag: " *og tilbed ham, som har skabt himlen og jorden og havet og vandkilderne.* "; " *han, som har skabt* " er skaberguden i Første Mosebog 2:1-2: " *Og på den syvende dag fuldendte Gud sit værk , som han havde gjort , og han hvilede på den syvende dag fra alt sit værk , som han havde gjort . Og Gud velsignede den syvende dag og helligede den, fordi han på den hvilede fra alt sit værk, som han havde skabt og gjort .* " Og teksten til det fjerde ^{af} Guds ti bud minder mennesker om denne pligt, som han kræver af dem efter de mørke århundreder med romersk kristendom. Vi læser i Anden Mosebog 20:11: " *For i seks dage **skabte Herren** himmelen og jorden, havet og alt, hvad der er i dem, og hvilede på den syvende dag. Derfor velsignede Herren sabbatsdagen og helliggjorde den.* " Ved at gengive Daniels opførsel, som Gud har godkendt og velsignet siden 1843, skelnes alle de sande udvalgte fra de faldne, der ikke opfylder denne karakterstandard. Og hvem er disse faldne? I Åb 14:8, i den anden engels budskab, giver Gud svaret ved at pege på "Babylon den Store ", som han siger er " *faldet* ". Dette navn henviser til den pavelige romersk-katolske kirke, men hvornår " *faldt* " den? Ikke i 1843, men i det 16. ^{århundrede}, da den valgte at bekæmpe budskabet om den protestantiske reformation. Og i denne opførsel af stolthed og foragt for guddommelig sandhed er hun eksemplet på det absolut modsatte af den ydmyge Daniel. Ved at genvinde Guds fulde godkendelse har hans lydige og intelligente udvalgte intet mere at frygte fra ham, fordi han elsker dem og beskytter dem. I denne adfærd genvinder de udvalgte det billede af Gud, som arvesynden havde tabt. Døden, som var hans løn, og guds frygten blev betalt af Gud selv i Jesus Kristus: gælden er betalt, men nogen var absolut nødt til at gøre det i navnet på det princip, der kræves af den guddommelige lov, og som Paulus minder os om ved at sige i Rom 6:23: " *For syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.* " Hvad betyder denne " *Guds nådegave* "? Det er meget vigtigt at bemærke, at frelsestilbuddet er et guddommeligt initiativ, der forbliver uafhængigt af de reaktioner, mennesker giver på det. Ved at dø på korset stiller Jesus menneskelige syndere valget mellem at indgå en pagt med ham gennem det udgydte blod, der afviklede gælden til den krænkede guddommelige retfærdighed. Tilbuddet præsenteres således for synderen, men dette tilbud er ikke ubetinget, og det er her, Jesu ord i Åb 3:18 er berettigede: " *Jeg råder dig til at købe guld af mig, lutret i ild, for at du kan blive*

rig, og hvide klæder, for at du kan iføre dig, og din nøgenheds skam ikke skal ses, og øjensalve til at salve dine øjne med, for at du kan se. " Frelse præsenteret som " gratis " er derfor i virkeligheden "betalt". Men ikke med penge, prisen at betale er: ændringen i den kaldedes adfærd, som ved at overholde guddommelige krav vil opnå status som den udvalgte, som ikke længere behøver at frygte Gud, men som kun skal elske ham mere hver dag indtil sit sidste åndedrag, eller sin levende bortrykkelse til himlen, på tidspunktet for Kristi genkomst, det vil sige i foråret 2030. Jesus specificerer derefter i Åb 3:19: " Alle dem, jeg elsker, irttesætter og tugter jeg. Vær derfor nidkær og omvend dig. " Denne nidkærhed og dens frugt af omvendelse består i at gengive billedet i Daniel 10:12: " Frygt ikke, Daniel! For fra den første dag du vendte dit hjerte mod at forstå og ydmyge dig for din Gud, blev dine ord hørt, og det er på grund af dine ord, at jeg kommer. "

Ved at sige: " *Jeg irttesætter og tugter alle dem, jeg elsker* ", bekræfter Jesus sin tidligere alliance med adventisttroen siden 1843 og 1873, hvor "Filadelfia"-perioden specifikt omhandler den. Men det er netop fordi denne officielle institution er hans, at han vurderer sin opførsel som værende blevet kold og formalistisk med tiden i "Laodikea", en religion, der er overleveret af traditionens ånd, ligesom det var tilfældet med den gamle jødiske alliance og protestantismen mellem det 16. ^{århundrede} og 1843.

Prisen for frelse er et så vigtigt emne, at det sætter alle falske religioner på prøve for ægthed. Og uden dens rette fortolkning er alle som den ufærdige symfoni eller som de løgnagtige historier, som forældre lærer deres børn. Alle falske religioner lover deres tilhængere "paradiset" eller Guds "Eden". Og disse tilhængere vil blive frygteligt skuffede, fordi de ikke har forstået, at adgang til "paradiset" kommer til en pris, som intet menneske kunne have betalt, fordi synd arves af alle gennem menneskets historie. Hvad kan en jøde fra den gamle pagt tilbyde Gud for at opnå "paradiset", da Jesus døde og gav sit liv som et sonoffer? Uden Kristi blod kan den kun frembyde dyreofre, som Hebræerbrevet 10:4 specificerer om: " *for det er umuligt, at tyre- og bukkeblod kan borttage synder. "*; derfor ingen adgang til "paradiset" uden den guddommelige Kristi menneskelige blod. Til gengæld forvrængede den katolske tro i 16 århundreder betydningen af frelsens pris. I det 16. ^{århundrede} solgte den "paradiset" for penge; hvilket tillod den lærende munk Martin Luther at opdage dens djævelske natur. Den fik endda Guds frie tilbud til at forsvinde ved at beordre sine tilhængere til at straffe sig selv med korporlige afstraffelser, der var lige så uberettigede som de var unyttige, piskning af kroppen, at gå på knæ ... osv. Tilbuddet om nåde blev således undertrykt. Så kom tilfældet med den protestantiske tro, som genoprettede nådens princip og Bibelens, Guds hellige ords, eneste autoritet. I praksis var denne reformerede tro dog kun halvt reformeret, deraf dens lighed med den ufærdige symfoni. For mens protestanterne fordømte katolske løgne, ærede de stadig den falske hviledag, der var indstiftet af den romerske kejser Konstantin I ^{siden} 7. marts 321. Ved at kræve genoprettelsen af den sande sabbat på den sande syvende dag, som er lørdag, lukkes døren til "paradiset" for protestanter, der ikke adlyder dette guddommelige krav, som han bestemte i Daniel 8:14. Endelig er det den officielle adventismes tur, som Jesus minder om frelsens pris. I betragtning af den enorme pris, han personligt betalte for at tilbyde adgang til sit "paradis", har han ret til at kræve den

pris, som alle hans sande udvalgte har betalt gennem alle tider, af adventister, der ønsker at drage fordel af hans tilbud; denne pris er den adfærd, der findes i Daniel: "*for fra den første dag du satte dit hjerte på at forstå og ydmyge dig for din Gud*." Dette var hele den betydning, Gud ønskede at give trosprøven i 1994; en trosprøve baseret på demonstrationen af interesse for det profetiske ord, der forkyndte Kristi genkomst for adventisterne i 1994; dette i overensstemmelse med den inspirerede fortolkning, som Jesus Kristus gav mig for at organisere denne prøve. Troen, der blev demonstreret at være uforenelig med dens grundlæggeres vidnesbyrd, testet og udvalgt i 1843 og 1844 af de falske meddelelser lanceret af William Miller, ser den officielle og institutionelle adventisttro døren til "paradiset" tæt foran sig og sine medlemmer, hvis tro er en ufærdig symfoni åbenbaret af uinteresse og vantro; en adfærd, der er uværdig til frelse. Endelig kommer islams tur, som også hævder at være i Guds "paradis". Her anerkendes prisen for frelse, som Gud har givet, igen, og døren til "paradiset" vil forblive lukket og utilgængelig. Med islam er Gud intet andet end en despotisk, vilkårlig og tyrannisk konge af universet. Den betydning, der gives til synd, er upræcis, da den bibelske guddommelige lov erstattes af tro på Koranen, som ikke præsenterer Guds ti bud og udelukkende vedrører troen på dens krigsherre, Muhammed. Men allerede nu repræsenterer islams tro kun en fare for ikke-troende kristne, der giver den værdi hos Gud. Fordi islams religion ikke er baseret på Messias Jesu frivillige død, ved de sande udvalgte, at adgang til frelse er umulig for muslimer. Med islam er de forskellige aspekter af religioner, der hævder at være den ene Gud, som dog kun åbenbarede sig gennem det jødiske folk, lukket.

Prisen for frelse hviler på Messias' tilsynekomst, som modtager navnet: "Jesus", et navn, der betyder: YaHweh frelser. Dette navn giver al sin betydning til den nye pagt, som Gud vil oprette på den korsfæstede Kristi blod. Indtil hans tilsynekomst kendte hebræerne Gud kun ved hans navn YaHweh, hvormed han bekræfter sin evige eksistens. Men uden Jesus Kristus, hvis navn bærer budskabet om frelse, var forholdet til Gud ufuldstændigt og kun foreløbigt. Det er derfor ved at anerkende Messias Jesus Kristus, at den foreløbige jødiske tro kan forlænges og opnå den godkendelse og de velsignelser, der er knyttet til troen på Messias, som Gud forkyndte i Dan 9:24-27.

Kort sagt er jøder, katolikker, ortodokse, anglikanere, protestanter, adventister og muslimer alle fortabte, fordi de tager fejl af "frelsens pris", både den, Gud betalte i Kristus, og den, de udvalgte skal betale for at opnå Hans nåde. Det er denne fælles adfærd, der giver dem alle dette billede af en "ufuldendt symfoni". Og denne bebrejdelse af sandhedens ufuldstændighed bekræftes i Åbenbaringen 6:13 af symbolet på de "umodne **figner**" i dette vers: "og himlens stjerner faldt ned på jorden, ligesom et figentræ kaster sine **umodne figner**, når det rystes af en stærk vind"; "**umodne**", det vil sige, før de når sin modenhed. Og at tage fejl af frelsens pris er meget alvorligt, fordi det berøver Skaberguden fordelene af en kraftfuld demonstration af kærlighed, som han retter til alle sine skabninger, der lever i himlen og på jorden; de himmelske engle såvel som jordiske mennesker. Uden konsekvenser for de himmelske væsener, hvis deling og dom blev udført af Jesus efter hans opstandelse, resulterer tabet af demonstrationen af Guds kærlighed på jorden i forlængelse af vantro, hvilket fører

dårligt oplyste mennesker til evig, det vil sige definitiv, død. Nu indebærer udtrykket pagt omtalen af klausuler og gensidige pligter for de kontraherende parter. Ligesom i ægteskabsakten indgås forpligtelser om gensidig troskab af ægtefællerne, skal forpligtelserne i den pagt, der indgås med Gud i Kristus, holdes og æres trofast. Og her igen, i tilfælde af overtrædelse af klausulerne, adskiller skilsmisse de uforsonede ægtefæller for evigt. Og Gud gør det samme med mennesker, der gør krav på hans frelse og ikke tager hensyn til de klausuler, som han har specificeret i Jesus Kristus.

De romerske guddommelige lektioner

Gennem sin profetiske åbenbaring gav Gud Rom en ledende rolle. Årsagen til Roms allestedsnærværelse ligger i den rolle, det ville spille i hans plan om at reducere og knuse det jødiske folks magt under Jesu Kristi jordiske tjeneste. Uden den romerske besættelse af Jerusalem og hele Judæa kunne Jesu tjeneste ikke have været udført i fuldstændig frihed. I løbet af de tre år og seks måneder, han var offentligt aktiv, blev de jødiske præster bundet til mundkurv og forhindret i at skade ham. Men da tiden kom til at opfylde den sidste "påske" og den sidste "forsoningsdag", blev den romerske beskytter bøddel og udførte straffen for synd, som Gud dømte og fordømte. I denne anden rolle gjorde Rom kun, hvad Gud gav det at gøre.

I Åb. 17:10 fortæller englen Johannes om "dyrets syv hoveder": "De er også syv konger: fem er faldet, én er nu, den anden er endnu ikke kommet, og når han kommer, skal han blive en kort tid." Disse "syv konger" repræsenterer syv på hinanden følgende typer af regeringsførelse, som Rom har oplevet gennem sin historie. Jeg husker, at ifølge Esajas 9:14: "Hovedet er magistraten eller den ældste, og halen er profeten, der lærer løgne." I tilfældet med det hedenske Rom var "hovedet og halen" repræsenteret af en enkelt person, der ledte folket. De syv romerske regeringsførelser var successivt monarkiet, republikken, konsulatet, diktaturet, triumviratet, imperiet, tetrarkiet (fire tilknyttede kejserlige herskerhoveder). Efter at have oplevet disse forskellige typer af regeringsførelse har den romerske model allerede bevist, at folks problem ikke ligger i formen af deres regeringsførelse, men udelukkende i deres adskillelse fra den øverste skabergud. For ingen af de testede modeller producerede det resultat, som Roms folk søgte. Dette er normalt, da det problematiske er mennesket, når det er adskilt fra Gud. Ingen af de anvendte regimetyper lykkedes med at undgå blodige sammenstød mellem modsatrettede partisaner. Og da Gud ville teste den spirende kristne tro, var det igen til Rom og dets mest grusomme og vanvittige kejserlige repræsentant, Nero, at han appellerede. Et blik på denne Romerske fortid profeterer det franske folks historiske skæbne. Da det franske folk, trætte af monarkernes og det romersk-katolske præstes kabs grusomme og uretfærdige udpressninger, gik ind i revolutionen, troede de, at de endegyldigt havde frigjort sig fra et blodtørstigt monster. Men fra 1793 førte en sydende kontekst og risikoen for at se monarkiet rejse sig igen, de revolutionære til at begå folkedrab mod den aristokratiske klasse. Det blodige monster var ikke længere monarkiet og dets

romersk-katolicisme, men selve revolutionære handlinger. I hele sin historie havde den parisiske flod kaldet Seinen aldrig modtaget så meget menneskeblod. Paris tilbød derefter en "scene" af systematisk massakre til tilskuere fra jord og himmel.

Historikeres vidnesbyrd er meget nyttige, men da de ikke kan bedømme fakta gennem et åndeligt prisme, har deres forklaringer ringe betydning. For at nå sine mål manipulerer Gud mennesker fra de mindste til de største, og disse små vandløb ender med at danne store floder, derefter store vandløb, som ender deres vej ved at flyde ud i havet. Før republikken etablerede sig permanent, oplevede den tilbagefald og korte tilbagevenden til monarki og imperium, alle ligeledes præget af udgydelse af menneskeblod. Og når vi ser på Frankrigs historie, finder vi længe efter 1789 den række af regimer, som Rom oplevede, den første republik efterfulgte monarkiet. Derefter tog en diktator ved navn Maximilien Robespierre, nævnt for nylig i en artikel, magten over det blodige Frankrig i et år, på den dag i dag. Med Robespierre guillotineret betroede det republikanske direktorie magten til en ung korsikansk konsul, Napoleon Bonaparte. Mod sit korsikanske folk, der for nylig var blevet overgivet til Frankrig, tog han Frankrigs parti og fortjente sine striber som artilleriofficer i kamp. Han foregreb således den "gode del", som han snart ville regere over som kejser, som absolut herre. Således forblev kun triumviratet og tetrarkiet romersk eksklusive. Men dette er ikke det væsentlige punkt, som for Rom såvel som for Frankrig angår søgen efter ideel regeringsførelse; hvilket aldrig fører til det ønskede resultat.

Hvis de franske regeringers erfaringer i den kristne æra spillede en ledende rolle i forholdet til det pavelige Rom, oplevede Frankrig ikke desto mindre intet mere end Rom, bortset fra at overgangen til republik var præget af en systematisk afvisning af alle former for religion. Rom havde ikke gjort dette, og republikken forhindrede ikke de afgudsdyrkende kulter i deres mange former, som det romerske folk praktiserede. I Frankrig er ateismens ånd en sand nyhed. Men bemærk, at denne nationale ateisme først opstod efter den apostolske tro, et forbillede for perfektion, hvorefter den falske katolske tro og den sande og falske protestantiske tro, den ene efter den anden, havde givet deres historiske vidnesbyrd. Efter det ateistiske Frankrigs vidnesbyrd slutter cyklussen. Da alle lektionerne er givet, tilbød Gud menneskeheden en lang periode med religiøs fred, som vi stadig nyder godt af i dag. Denne lange periode med fred var lige så nødvendig som de tre år og seks måneder af Jesu Kristi tjeneste. Den skulle fremme opbygningen af syvendedagsadventistbudskabet og dets forkyndelse over hele jorden. Således har adventismen i religiøs fred spredt sig til alle lande, hvor det var muligt, selvom det er repræsenteret af meget få mennesker. Til gengæld blev den officielle adventisme i 1994 opkastet af Jesus Kristus, men efter at være blevet udstødt af organisationen, modtog jeg den adventistiske oplysning givet af Jesus Kristus, og i den religiøse fred, der fortsatte, komponerede jeg sange, skrev skrifter og forklaringer, og det fortsætter jeg med at gøre i denne artikel. Jeg ved dog, at nu, i de 8 år, der adskiller os fra Jesu Kristi genkomst, vil freden ophøre, og ødelæggelse vil falde over jorden og føre skarer af uoplyste mennesker bort i døden, fordi Gud ikke vil have fundet kærligheden til sin sandhed i dem. Deres ligegyldighed over for sin sandhed vil endda have ført dem til at favorisere

etableringen af islam, den religion, der konkurrerer med den eksklusive kristne tro, i deres land. Derfor vil Gud overgive dem til de grusomheder, der begås af fanatiske muslimer. Og da denne straf ikke vil være nok, vil han påkalde det magtfulde ortodokse Rusland, dets kampvogne, dets skibe, dets ubåde, dets supersoniske fly, dets hypersoniske missiler med atomsprænghoveder (den seneste innovation) i overensstemmelse med sin profeti præsenteret i Daniel 11:40 til 45. Verden vil opdage, hvad "Guds vrede" betyder. Døden af " *tredjedelen af menneskene* " i denne konflikt, ifølge Åb. 9:15, vil kun være den sidste advarsel før den endelige udryddelse, som Jesus Kristus vil gennemføre ved sin herlige genkomst; dette, efter at have udsat de sidste oprørere for pinslerne i sine " *syv sidste plager* " beskrevet i Åb. 16.

I Åbenbaringen 17 siger Ånden om Roms " *syv konger* ": " *Disse er syv konger: fem er faldet, én er, den anden er endnu ikke kommet, og når han kommer, skal han forblive en kort tid.* " " *Fem er faldet* ": monarkiet, republikken, konsulatet, diktaturet og triumviratet (Crassus, Pompejus, Cæsar); " *én eksisterer* ": imperiet, siden kejser Octavius kaldte Augustus. Det var under hans regeringstid, at Jesus blev født, ifølge Lukas 2:1: " *På den tid udgik et dekret fra Cæsar Augustus, der beordrede en folketælling over hele verden .* " Den syvende konge betegner tetrarkiet dannet af sammenslutningen af fire kejsere og mere præcist af to hovedkejsere ved navn Diocletian og Maxentius, til hvem to andre kejsere ved navn Constantius Chlorus og Galerius er forbundet. Gud siger om dette firekongedømme, at det skal " *forblive en kort tid* ." Det viser sig, at længden af denne tid åbenbares i Åb. 2:10, og dens varighed er " *ti profetiske dage* " eller ti virkelige år. Disse " *ti år* " fortjener at blive fremhævet af Ånden, fordi de var de sidste grusomme forfølgelser, som det hedenske kejserlige Rom påførte imperiets kristne. Men religiøs fred skulle udgøre en forbandelse med evige konsekvenser indtil Jesu Kristi herlige genkomst, fordi denne fred, der blev opnået i 313, fra 321, tillod Konstantin I^{at} få de falske kristne, som var blevet talrige i imperiet, til at opgive praktiseringen af den sande sabbat, som Gud havde helliget. Ved at træde ind i freden faldt den kristne tro derfor ind i den guddommelige forbandelse og retfærdiggjorde dermed de successive straffe med de " *syv trompeter* ", der er beskrevet i Åb. 8, 9 og 11:15. I vores nuværende æra har vi set det vestlige samfunds tankegang forandre sig fuldstændigt på få års fred: det fordømmer, hvad det retfærdiggjorde, og retfærdiggør, hvad det fordømte. Konstantins skyld vil derfor skulle straffes af Gud, denne gang først med den " *6. trompet* ", derefter efter nådens afslutning med de " *syv sidste plager* " og den " *syvende trompet* ", som vil udrydde den skyldige, oprørske menneskehed i foråret 2030.

Profetien specificerer om " *dyret* " i Åb. 17:11: " *Og dyret, som var, og ikke er, er selv den ottende konge, og er en af de syv, og går til fortabelse.* " For at forstå dette mysterium om " *dyret, som stiger op af havet* " i begyndelsen af kapitel 13, tager Gud igen her den religiøse norm i det hedenske Rom, defineret af dets " *syv konger* " eller syv regeringer, som reference. Det ottende regime, som Rom oplever, er dets pavelige styre; et styre, der er placeret under den romerske paves øverste autoritet kaldet "Øverste Pave" eller, på latin, "Pontifex Maximus". Og denne titel har altid eksisteret gennem hele det hedenske Roms historie fra monarkiet til tetrarkiet. Den religiøse enhed " *dyret* " findes således i Roms

hedenske historie, men pavedømmet alene udgør ikke "dyret". For "dyret" er frembragt af koalitionen af religiøs magt og den af imperiets folk, der støtter og beskytter det gennem dets kongelige ledere og deres hære. Siden Daniel 7:7 har Gud illustreret "dyret" for os og åbenbaret dets dobbelte sammensætning: dets romerske identitet i Dan 8:9, hvor det hedenske Rom betegnes med symbolet på det "lille horn", og støttens folk afbildes af de "ti horn", som det hedenske Rom dominerede indtil det "lille horns" anden tilsynekomst, denne gang romersk pavelig i 538, i Dan 7:8. I overensstemmelse med dataene citeret i Dan 7:24 var de "ti horn", der understøtter den ottende konges pavelige regime, allerede til stede i det fjerde dyr, der betegner det romerske imperium i Dan 7:7. Det er derfor ved at henvise til billederne og dataene citeret i Daniel 7, at Gud opstiller sin gåde i Åb 17:11. Her finder vi en vidunderlig guddommelig demonstration af den komplementære rolle, som Gud giver Daniels og Johannes' Åbenbarings profetier.

I Åb. 17:11 analyseres den foreslåede gåde, "dyret var og er ikke", i den kontekst, der er defineret i Åb. 17:3: "I ånden førte det mig ud i ørkenen. Og jeg så en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr, fuldt af blasfemnavne, med syv hoveder og ti horn." Denne kontekst er en trosprøve symboliseret ved ordet "ørken". Denne historiske kontekst er endetidens kontekst, hvor "dyret" mistede sit herredømme, da vi bemærker fraværet af diademer eller kroner på de romerske "syv hoveder" og de "ti horn" hos de vestlige folk. Den historiske kontekst præsenterer det, mens det venter på sin endelige straf, som under det symbolske navn "årgangen" i Åb. 14:18 til 20 vil ramme de religiøse ledere, der har bedraget mennesker med deres falske lære. Nøglen til denne fortolkning findes i Åb. 18:6, hvor Gud siger til ofrene for dæmoniske bedragere: "Giv hende tilbage, som hun har betalt, og giv hende dobbelt efter hendes gerninger. Giv hende dobbelt i det bæger, hun har hældt med." Denne sidste straf opfyldes efter Jesu Kristi herlige komme. Det er hans genkomst, der giver ofrene for falsk lære mulighed for at opdage deres religiøse læreres sande åndelige natur, og således vendes deres retfærdige vrede mod de skyldige, som profeteret i Åb. 16:19: "Og den store by blev delt i tre dele, og folkeslagenes byer faldt. **Og det store Babylon blev husket for Gud for at give hende bægeret med sin voldsomme vredes vin.**"

I den koalition, der udgør "dyret", bærer folket en stor skyld over for Gud. Og i den henseende må vi huske den parisiske befolknings permanente støtte til den katolske tro, deres afvisning af den protestantiske kong Henrik IV, der blev tvunget og tvunget til at bestige Frankrigs trone, af at konvertere til den romersk-katolske tro, som det parisiske folk havde. Lad os også tilføje deres bistand til hertugen af Guises katolske ligaer med at massakrere protestanterne på dagen for den uhyggelige Saint-Barthélemy i 1572. Det er derfor, at de adelige og velhavende familier, der var knyttet til datidens monarki, vil blive ofre for de parisiske revolutionæres guillotine. For at udføre denne opgave, der er profeteret i Åb. 2:22-23, vendte Gud den almindelige befolkning i Paris mod den aristokratiske, **katolske klasse**, ligesom deres kong Ludvig XVI og hans kone, der døde ifølge Gud udelukkende fordi de arvede denne katolske religion, som han sammenligner med en "prostitueret" i dette vers og i Åb. 17: "Se, jeg kaster hende på en seng, og **dem, der begår hor med hende, ud i stor trangsel**, medmindre de omvender sig **fra hendes gerninger.**" Jeg vil lade hendes børn dø,

og alle kirkerne skal vide, at jeg er den, der ransager tøjler og hjerter, og jeg vil belønne hver af jer **efter jeres gerninger** . " På den oprindelige græske oversættelse er det faktisk " *hendes gerninger* " og ikke " *deres gerninger* ". I lyset af disse vers opfyldte folkedrabet, der blev udført af revolutionæres guillotiner, en guddommelig vilje, da Gud siger: " **Jeg vil lade hendes børn dø** ." Udtrykket " *at dø ihjel* " udelukker enhver symbolsk fortolkning af ordet " *død* " i den fremkaldte straffende handling. Og det er gennem det, at Gud " *dødeligt sårer* " " *dyret* ", hvis " *dødelige sår* " skulle " *helbredes* " ifølge Åb 13:3: " *Og jeg så et af dets hoveder, som om det var dødeligt såret, og dets dødsår blev helet* . *Og hele verden fulgte efter dyret i beundring* . "I dette vers profeterer Gud ved den holdning, der tilskrives " *jorden* ", den beundrende støtte, som den faldne og utro protestantiske tro vil bringe til den romersk-katolske tro, efter at Gud har forladt den efter 1843."

For Gud og hans udvalgte erstattede Frankrig i den kristne æra det hedenske romerske folk, og dets alliance og støtte til den pavelige katolicisme tillod " *dyret* " at tage form og med " *arrogance* " dominere jordens folk, ofte konverteret til den katolske tro med magt og dødstrussel. Tre berømte, berømte skikkelser praktiserede disse forbrydelser under deres regeringstid: Karl den Store, Filip den Skønne og Frans 1. ^{Den} første konverterede Germania med sværd, og den anden brændte tempelridderne og deres leder Jacques de Molay på bålet. Hvad angår den tredje, Frans 1. ' åbnede han fjendtligheder mod den reformerte tro, de første protestanter. Siden dens første konge, Klodvig, har den muliggjort reproduktionen af den model, som det hedenske Rom oplevede. Således kan Gud sige, at " *dyret er en af de syv konger* ", mens det optrådte i kristen form efter de " *syv* " romerske regeringer.

Verset i Åb. 17:7 hjælper os med bedre at forstå, hvad " *dyret* " er: " *Og englen sagde til mig: 'Hvorfor undrer du dig? Jeg vil fortælle dig hemmeligheden med kvinden og om dyret, der bærer hende, det dyr, som har de syv hoveder og de ti horn* . " " Ånden adskiller " *kvinden* ", som omtaler Rom som en by. Dette vil blive bekræftet i vers 18: " *Og kvinden, som du så, er den store by, som hersker over jordens konger* . " Tidligere havde han allerede sammenlignet Jerusalem med en prostitueret på grund af dens utroskab mod ham. For eksempel i Esajas 1:21: " *Den trofaste by er blevet til en prostitueret ! Hun var fuld af retfærdighed, og retfærdighed boede i den, men nu er der mordere!* " Byen Rom føres mod vestlig dominans ved støtte fra " *dyret* ", som i sig selv er dannet af en forbindelse mellem monarkiet og dets ti kongeriger symboliseret ved de " *ti horn* ", med den romersk-katolske religion, som i sig selv er afbildet ved de " *syv hoveder* ". I en kort periode, i afhængighed af den betydning Gud giver det i 1 Mos 2:2, giver jeg tallet " *syv* " betydningen af " **helliggørelse** ", også udtrykket " *syv hoveder* " betyder: hellig magistrati, da ordet " *hoved* " symboliserer " *magistraten eller den ældste* " i Esajas 9:14. Og under dette udtryk er fejlfortolkningen ikke længere mulig, det betegner tydeligt det såkaldte "hellige magistrati" i det pavelige regime, som altid har siddet i Rom, om ikke et øjeblik i Frankrig i Avignon; først i Rom, i Lateranpaladset, derefter i Vatikanstaten, i Peterskirken i Rom. Pavelig identifikation er baseret på identifikationen af den geografiske placering, hvor den ligger, nemlig Rom i Italien. Gud henleder også vores opmærksomhed på

symboler, der tillader identifikation af denne by; detaljen givet i vers 9 er afgørende: " *Her er den forstand, der har visdom. **De syv hoveder er syv bjerge, som kvinden sidder på** .* " Disse er ikke syv høje bjerge, men syv små bakker, som byen Rom blev bygget på. De fik navne: Capitol, Palatinerkirken, Caeliankirken, Aventinerkirken, Viminalkirken, Esquilinerkirken og Quirinalkirken. Bag disse navne ligger profetien om al hedensk, romersk og derefter pavelig prætention.

Capitol: Kommer fra det latinske "caput", som betyder "hoved".

Palatineren: betyder: paladset, hvælvet.

Caelian betyder: himlen. Der står Lateranpaladset, hvor paverne sad, foran Vatikanet. Ved siden af paladset står den største egyptiske obelisk som svar på Konstantin I^{den} Stores ønske. Tilbedelsen af guden "Den ubesejrede sol" er således bekræftet og fast forbundet med pavedyrkelsen.

Aventinerhøjen: betyder: Hilsen; fra det latinske "ave". Rom vil henvende disse "ave" til Maria, den nye Astarte i den kristne æra.

Viminalen: betyder: som producerer vin... *af udsvævelser eller utugt* , ifølge Åb. 17:2: " *Med hende drev jordens konger utugt, og jordens indbyggere blev drukne af hendes utugtsvin.* "; men også 2:20-21: " *Men jeg har nogle få ting imod dig: Du tillader kvinden Jesabel, som kalder sig selv profetinde, at lære og forføre mine tjenere **til at bedrive utugt** og spise afgudsoffer. Jeg gav hende tid til at omvende sig, **og hun vil ikke omvende sig fra sin utugt.*** " Det er i denne adfærd af at nægte at omvende sig, at " *Babylon den Store faldt* " ifølge Åb. 14:8 og 18:2, mellem 1170 og det 16. århundrede , det vil sige fra Pierre Waldos (eller Pierre Vaudés) vidnesbyrd til Martin Luthers, den katolske lærermunk, officiel grundlægger af den protestantiske reformation.

Esquilinen: betyder: det, der serveres på bordene. Et tegn på rigdom og overdådighed, men også en hentydning til Herrens bord, som pavedømmet hævder at servere.

Quirinalen: Dette er navnet på en gedde eller lanse. Det er det våben, der udruster Vatikanets schweiziske garde. Indtil tabet af monarkisk støtte og det franske folk, ville det pavelige regime påtvinge sig selv med gedder og lanser og dræbe den levende Guds sande tjenere uden betænkeligheder. Ligesom Jerusalem i sin tid dræbte de profeter, som Gud sendte til det. I sidste ende blev Gud behandlet på samme måde i Kristus.

På toppen af disse " *syv bakker* " opførte den romerske hedenskab sine templer, som allerede besmittede byen Rom. Men det var under hans pavelige regeringstid, at disse navne blev til løgnagtige " *blasfemier* " for Gud, som han siger i Åb 17:3 og 13:1-5-6.

I modsætning til den opfattelse, som mænd, der blev bedraget af dets tilsyneladende omvendelse til den kristne religion, forblev Rom i sin samme hedenske åndelige status for Gud. Dette er budskabet, der fremgår af Daniel, hvor det samme symbol " *lille horn* " betegner det erobrende republikanske hedenske Rom i Daniel 8:9 og det pavelige Rom i Daniel 7:8. De to statusser identificeres i henhold til, om det " *lille horn* " optræder i en kontekst, der er placeret før eller efter, at Romerrigets " *ti horn* " kom i besiddelse af deres rige, det vil sige fra 395 i vores tid, datoen for begyndelsen af Romerrigets fald, hvilket også er begyndelsen på dannelsen af uafhængige " *ti riger* " i Vesteuropa. Denne milepæl

er så vigtig, at den optræder i Daniel 7:24 og Åb. 17:12: "*De ti horn, som du så, er ti konger, som endnu ikke har modtaget et kongerige, men som får magt som konger i én time sammen med dyret.*" Jeg bringer vigtige præciseringer til dette vers. Gud taler til Johannes, og det er først på hans tid, at de "*ti horn*" endnu ikke havde modtaget deres kongerige. Derefter sigter den anden del af verset mod tidspunktet for verdens ende, som er fastsat i Åb. 17:3, hvor de vestlige folk ifølge Åb. 16:13-17, i sammenhæng med den 6.^{af} "*Guds 7 sidste plager*", engagerer sig i deres dystre skæbne ved for sidste gang at underkaste sig pavelig autoritets tegn, den obligatoriske søndag, indtil den endelige dødsbeslutning, som vil ramme de udvalgte, der forblev trofaste mod sabbatten, som Gud helligede, siden den syvende dag af hans skabelse af jorden og hele dens jordiske og himmelske dimension. Men Åb. 13:11 placerer al denne sidste forfølgelseshandling under Den amerikanske protestantismes autoritet er faldet, men forsonet og bundet af en pagt med den romersk-katolske tro. Bedraget er nu tydeligt demonstreret, og kun de menneskesjæle, der foragter den guddommelige sandhed, der er indeholdt i dens profetiske åbenbaringer, vil forblive fanger af denne tilsyneladende bedrageriske forførelse.

Denne endelige situation vil placere de overlevende fra den tredje verdenskrig i den samme situation, som Eva og derefter Adam befandt sig i, hvor de forførende ord blev talt af slangen, som djævelen beboede, inspirerede og brugte som medium. Ligesom i Første Mosebog i Guds Edens Have vil valget af de "*to træer*", "*livets træ*", et billede på lydighed i Kristus, og "*træet til kundskab om godt og ondt*", et billede på djævelens oprørske ulydighed, have evige og definitive konsekvenser af liv eller død.

I den ultimative åndelige jordiske kamp, der i Åb. 16:16 kaldes "*Harmagedon*", et hebraisk ord, der betyder dyrebart bjerg, vil lydighed mod sabbatten repræsentere "*livets træ*", og lydighed mod søndagen, der fra sin oprindelse var besmittet, fordi den var dedikeret til den hedenske solgud, vil repræsentere "*træet til kundskab om godt og ondt*", hvis frugt fører til evig død.

Således vil den forbandelse, som den katolske religion har bragt, bære sine dødbringende frugter over hele den oprørske kristne menneskehed, indtil Kristi genkomst, han som vil afklare menneskenes religiøse situation, bære sine dødelige frugter. Den vil ikke forlade dem, før de bliver ødelagt af Skabergudens ånde, kaldet med mange navne, men hovedsageligt "*Jesus Kristus*", som åbenbarer sin fremtoning som den eneste frelser for angrende og angerfulde syndere. Han er også, siden sin sejr over djævelen og synden, blevet den eneste indehaver af den universelle dom over mennesker og himmelske engle. Ære være hans navn! Sandelig!

Hvis de havde været vise og inspireret af Gud, kunne lederne af de jordiske folkeslag have nydt godt af vidnesbyrdene om byen Roms oplevelser. De ville ikke have begivet sig ud på dette vanvittige eventyr med at forene Europa, som i det lange løb var dømt til at mislykkes. For de ville have lært, hvordan Rom mistede sin enhed efter at være blevet invaderet af befolkninger, det havde erobret. Etnisk blanding er en eksplosiv bombe, hvis detonation forsinkes, men på ingen måde undgås; den almægtige Gud Jesus Kristus sørger for det og påtager sig at udløse eksplosionen på det tidspunkt, han vælger at gøre det.

Jeg henleder nu jeres opmærksomhed på navnet " *Babylon den Store* ", hvormed Ånden betegner byen Rom, fordi han ikke tydeligt kan nævne hendes navn. Ifølge Åb. 17:5 skjuler dette navn " *en hemmelighed* ": " **På hendes pande var skrevet et navn, en hemmelighed: Babylon den store , moder til skøger og jordens vederstyggeligheder.** " Vi kan allerede bemærke, at dette navn er skrevet " **på hendes pande** ", hvilket betegner centrum for hendes vilje og derfor tegnet på hendes personlighed. Til sammenligning bærer Kristi udvalgte i Åb. 14:1 " *Jesu navn og hans Faders navn på deres pander* ": " *Jeg så, og se, Lammet stod på Zions bjerg, og med det 144.000 mennesker, som havde dets navn og dets Faders navn skrevet på deres pander.* " » Jesu navn er knyttet til hans Faders navn, fordi genoprettelsen af guddommelige sandheder, der er foretaget siden 1843, gør syvendedagsadventisternes udvalgte til de eneste kristne, der virkelig opfylder kriteriet defineret i Åb 14:12: " *Her gælder det de helliges tålmodighed: her holder de fast ved Guds bud og Jesu tro.* " Uden overholdelse af den sabbatspraksis, der er påkrævet siden 1843, kan denne definition ikke anvendes. Således helliggør de gerninger, der frembringes ved tro, konkret Jesu Kristi sande, sidste udvalgte indtil hans endelige, guddommeligt herliggjorte genkomst.

Hvorfor er navnet " *Babylon den Store* " mystisk? Årsagen er enkel at forstå: fordi byen, der bar dette navn i kong Nebukadnesars Kaldæa, ikke længere eksisterer, for på det tidspunkt, hvor Johannes modtog sit syn fra Gud, var den allerede blevet fuldstændig ødelagt, og på det sted, hvor den havde været, var der kun ruiner tilbage, bunker af mursten. Det betyder, at navnet " *Babylon den Store* " tilskrives Rom af en symbolsk årsag af Gud. Allerede fra Rom havde Peter draget en sammenligning mellem den store romerske by og oldtidens " *Babylon* ", som det bevises af dette vers citeret i 1 Peter 5:13: " *De udvalgtes menighed i Babylon hilser jer, og det samme gør Markus, min søn.* "

Det andet spørgsmål, der opstår, er derfor: hvorfor er Rom givet dette navn? Svaret er stadig meget simpelt: fordi det kejserlige Rom på en kraftfuld måde gengiver kong Nebukadnesars bys navn. På Johannes' tid tiltrak Rom utallige familier, der kom til denne hovedstad i jagten på velstand og del i dens enorme rigdom. I vores tid tiltrækker store hovedstæder ligeledes befolkninger af de samme grunde. Vi kan derfor sige, at " *Babylonerne* " i vores tid formerer sig. Men på Johannes' tid dominerede Rom alene stolt hele sit romerske imperium, som dækkede hele det nuværende Europa undtagen Tyskland, såvel som Vestasien og hele Nordafrika. Navnet " *Babylon* " blev valgt af kong Nebukadnesar før hans omvendelse og hans anerkendelse af Daniels Guds herlighed. Det er netop fordi han offentligt udtrykte sin dominerende stolthed og skaberen af denne utroligt smukke by, at han blev lamslået af Gud i " syv år " ifølge Dan. 4; En vigtig detalje at bemærke, Gud profeterede for kongen om hans fremtidige straf i et syn givet et år før hans mund udtrykte sin stolthed. Navnet " *Babylon* " er derfor især knyttet til dette vers fra Dan 4:30: " *Kongen talte og sagde: Er dette ikke det store Babylon, som jeg har bygget til kongedømmet med min væld og til min majestæts ære?* " De romerske kejsere var også alle optaget af at forskønne deres hovedstad, " *deres kongelige residens*", " *ved deres magts kraft og til deres pragts herlighed.* " Og Nebukadnesars navnevalg blev begrundet med navnet på byen kaldet " *Babel* ", hvor kong Nimrod på netop dette sted rejste

et højt " *tårn* " i sin tid efter den ødelæggende vandflod. Som et profetisk billede på vores hovedstæder havde " *Babel* " den specifikke egenskab at have været det første samlingssted for menneskeheden efter syndfloden. Og navnet " *Babel* ", som betyder forvirring, bærer i sig meddelelsen om fiaskoen for disse enhedssamlinger af menneskeheden. Gud sørger for, at det endelige resultat er forvirring, hvad enten det er gennem skabelsen af sprog, i tilfældet med det første " *Babel* ", eller gennem sammenstød i borgerkrige, som det var tilfældet for den romerske hovedstad efter 395.

Hvis navnet " *Babylon den Store* " henviser til selve byen Rom, henviser resten af navnet, der er skrevet " *på hendes pande* ", " ***moderen til skøger og jordens vederstyggeligheder*** ", til den pavelige katolske religiøse institution, der etablerede sit dominerende sæde der. Lad os dog bemærke, at det hedenske Rom i alle epoker fortjener at dele disse kriterier, og det er netop den idé, Gud ønsker, at vi skal dele, fordi Rom for ham forblev i sine to faser, hedensk og derefter kristen, en kontinuitet af afskyelige hedenske religiøse praksisser. For at blive overbevist om dette retfærdige guddommelige syn er det nok at sammenligne de værker, der er produceret i dets to aspekter. I begge er der vold, forfølgelse, døden af den modstander, som pavedømmet og dets inkvisitionstribunal giver navnet "kætter". Kætteri består i at modsige Guds ord og domme? Nej! Ikke Guds, men pavens og hans præsters, som den retfærdige Jesus Kristus ikke deler, og som han altid har fordømt, siden han indførte resten af den første dag dedikeret til den romerske "ubesejrede sols" herlighed, pålagt af Konstantin I^{den} 7. marts 321; kun 8 år efter det religiøse fredsdekret, som han underskrev i Milano i 313. Det er derfor, at " *synden* ", der nævnes og tilregnes Rom, allerede i Daniel 8:12 vedrørte opgivelsen af den syvende dags sabbat til fordel for den solmæssige hvile på den første dag. Denne vantro var årsagen til etableringen af det pavelige regime, der blev etableret i Rom fra 538. Vi kan let forstå den forløsende skaberguds opførsel. Da hans helgener foretrækker at adlyde Rom frem for ham, overgiver han dem, for at straffe dem, til det grusomme og forfølgende pavelige regime, der blev etableret præcis fra 538. I Daniel 7:25 og Åb. 11:2-3, 12:6-14 og 13:5 bekendtgør han med profetisk værdi, år, måned og dag, den tid på 1260 år, hvor den pavelige tyranniske magt vil herske over dem. Ved udgangen af denne periode, i 1798, mister pavedømmet sin officielle autoritet, idet pave Pius VI bliver fanget og tilbageholdt i Valence i Drôme, hvor han døde stadig tilbageholdt det følgende år, i 1799. Den katolske forbandelse vil dog fortsætte, men dominansen og støtten til dens "solens dag" overgår under det protestantiske Amerikas autoritet, som udvikler sig på traditionel vis og således forbliver knyttet til sin "falske" "Herrens dag", arvet fra pavelig katolicisme. Forladt af Gud siden år 1843, vil denne protestantisme, som " *tænkes at være levende og er død* ", ifølge Kristi retfærdige dom åbenbaret i Åb 3:1, dominere den universelle regering dannet af overlevende fra den tredje verdenskrig. Efter at have lidt under Guds sidste plager, vil de til sidst beslutte at udrydde de kristne, der forblev trofaste mod Guds hellige sabbat, men Jesus venter til dette øjeblik med at gribe ind på vegne af sine egne mod de sidste oprørere. Således vil de morderiske dommere blive de lig, der er overladt på jorden til de sidste rovfugle. De vil have mad i " *tusind år* ", hvor jorden vil være øde og berøvet alt menneskeligt liv. For deres vedkommende vil de udvalgte, der

forblev trofaste mod Guds hellige sabbat, gå ind i sabbatshvile i det syvende årtusinde for at leve i Guds riges himmelske sikkerhed. Der vil de arbejde på at dømme de ugudelige døde og afsige en dom i hver sag, der undersøges. Lidelsestiden, der udsættes under "*den anden død*", vil således blive fastsat for hver person på en strengt individuel måde. Samtidig vil "*djævelen, Satan*", blive holdt fanget på jorden indtil slutningen af de "*tusind år*", hvor han sammen med alle de opstandne oprørere vil omkomme i ilden af "*den anden død*" i den sidste dom, der er nævnt i Åb 20:11 til 15. Roms rolle og frugter vil således forsvinde, udsløttet for evigheden. Rom vil trofast have opfyldt sin skæbne, som dens grundlæggere Romulus og Remus, den tidligere morder af sidstnævnte, forudsagde i billedet af den djævelske Kain, der dræbte sin bror Abel. Traditionen tilskriver, at de blev diet af en "ulvehun", og i hendes aspekt af "*glubende ulv*" har Rom stadig æret sit navn. Lad os også præcisere, at det latinske ord "lupa", oversat til "ulvehun", også betegner en "*prostitueret*".

De guddommelige romerske lektioner kan stadig ændre menneskers skæbne i dag, men tiden bliver kortere, og otte år, eller mere præcist syv år før afslutningen af perioden med kollektiv og individuel nåde, er tilgængelige til at træffe deres valg. Og denne tid er endnu kortere for dem, der vil dø i den kommende verdenskrig; som Gud har gjort kendt for sine udvalgte gennem Daniel 11:40-45 og Åb. 9:15. Sandelig!

De syv dødbringende løgne

Her tager jeg det modsatte synspunkt af det berømte udtryk, der er nedarvet i dogmer fra katolicismen, "de syv dødssynder", eller ifølge Rom: stolthed, frådseri, dovenskab, begær, grådighed, vrede og misundelse. Hvis det er sandt, at disse karakterdefekter er forkastelige og fordømmes af Gud selv, er det ikke berettiget at præsentere dem som dødssynder. Udtrykket "dødssynder" svækker de andre slags synder, som Gud har sat i primær betydning. Og i sin prioritet er dødssynden ifølge Jesus Kristus blasfemi eller løgn mod Guds Hellige Ånd. For fuldt ud at forstå dens betydning skal man allerede vide, hvad denne synd udgør: det handler om at tilskrive djævelen det værk, som Jesus Kristus har udført. Med denne forklaring bliver alt forståeligt. Da Jesu Kristi sonende død tilbydes jordiske syndere som det eneste middel til at undslippe evig død og opnå evigt liv fra Gud, svarer det at tilskrive djævelen dette princip til at fjerne den eneste dør til frelse, som Gud tilbyder. Det menneske, der begår denne synd, fratager sig selv enhver mulighed for at blive frelst fra den retfærdige guddommelige fordømmelse, der tynger ham.

Hvad så med de andre synder? Lad os allerede sige, at ifølge Gud og tavlerne med disse ti bud, der er indgraveret med hans finger på stentavler, for at markere deres prioritet over alle andre forordninger, er antallet af dødssynder ti og ikke syv, som den romerske tradition lærer. For synd skyldes overtrædelse af disse ti prioriterede bud, derfor er de i sandhed "hoved", et ord taget fra det latinske "caput", som betyder: hovedet. Og at forbinde Guds ti bud med det menneskelige "hoved" er en realitet, fordi i menneskets hoved er dets hjerne, støtten til dets tanker og dets personlige vilje. Jakob sammenlignede, meget guddommeligt, den

guddommelige lov med et spejl i Jakobsbrevet 1:23: " *For den, der er ordets hører og ikke dets gør, ligner en, der ser sit naturlige ansigt i et spejl .*" Denne lov med de ti bud definerer standarden for evigt liv i dets stadig jordiske fase. For i evigheden vil der ikke være mere far eller mor at ære. Denne lov sætter en perfekt standard, som intet jordisk menneske nogensinde har opfyldt siden Evas og Adams arvesynd. Det var nødvendigt at vente på Guds komme til jorden i Jesus Kristus for at opfylde dette krav. Derfor har ofringen af hans liv, fuldstændig retfærdigt, for at betale for hans eneste trofaste udvalgte synder, fuldkommen virkning. De udvalgte synder sones derfor af Jesus Kristus, men andre menneskers synder forbliver på deres hoveder, og uden at opnå hans nåde er den evige død, det vil sige den definitive udslettelse, forbeholdt dem.

I starten fordømmer loven den synder, der overtræder den, til døden, og uden omvendelse og omvendelsens frugt forbliver tingene der. For de udvalgte sker tingene anderledes. Ligesom i den foregående opdager den udvalgte sin fordømmelse fra Gud, men han ser i den guddommelige lov en perfekt form, som han stræber efter at rette sig efter. Gud, som ransager ham, kender hans ønske, og i Jesus Kristus tager han ansvar for ham for at hjælpe ham med at forandre sig, så han ligner sit forbillede så meget som muligt: Gud skabte mennesket Jesus.

De Ti Buds Lov fører os derfor til Jesus Kristus, men med det formål at få den uundværlige hjælp fra ham til at opnå lovens fuldkomne standard. Og denne uundværlige hjælp, under hele himlen og på hele jorden, er kun tilgængelig i Jesus Kristus.

Ved første øjekast synes loven at være uden for vores menneskelige muligheder. Men da den udvalgte i Kristus træder ind i en slaves status, bliver loven opnåelig. For ved at reagere på Jesu befaling om at " *fornægte sig selv* " forsvinder muligheden for at synde mod denne lov. Ja, den, der dør åndeligt, oplever ikke længere noget personligt egoistisk begær. Han kan således ære de sidste "seks" bud vedrørende sine pligter over for sin næste, og endnu mere de første fire. For hvad angår pligter over for Gud, styret af den kærlighed, der føles for ham, har den udvalgte ikke i sin sjæl det mindste ønske om at være ulydig mod ham og lade ham lide.

Hvis jeg i dag fordømmer dette udtryk for de "syv dødssynder", er det fordi det har invaderet den vestlige menneskehed. Det er kommet ind i sindet og forhindrer syndere i at se de ti bud, hvormed Gud fordømmer dem til døden, ikke én, men to gange. Den romersk-katolske religion, som er oprindelsen til dette dogme, henleder opmærksomheden på sine "syv dødssynder" for at ignorere sine egne angreb på teksten i de ti bud, formuleret af Gud. Djævelens angreb er rettet mod hovedelementet i guddommelig helliggørelse. Efter opgivelsen af sabbatten den 7. marts 321, i den katolske version, beordrer det fjerde guddommelige bud, som blev det tredje, resten af "søndagen" og at tilpasse de ti bud til standarden for sin praksis, det "andet bud", som forbyder og fordømmer dens kulter af udskårne billeder, har det simpelthen og på en " *fræk og arrogant* " måde, som Gud fordømte i Dan 7:8 og Åb 13:5, **undertrykt** . Men for at skjule sin forbrydelse skabte den budet om "kødets gerning" for at holde dem på antallet af "ti". Men hvem bekymrer sig om de ændringer, der er foretaget i den guddommelige lov af en menneskelig autoritet? Kristi udvalgte og kun dem.

For at afslutte dette emne vil jeg derfor minde jer om, at Kristi blod effektivt vasker alle former for synd væk, forudsat at den skyldige part angrer og demonstrerer sin oprigtighed gennem en ændring i adfærd, som Gud kalder "*omvendelsens frugt*". Det er denne "*omvendelsens frugt*", som Gud kræver, der fjerner den "etiket"-aspekt fra kristen frelse, som falsk kristendom har givet den, uanset hvor den er repræsenteret på jorden.

Dødelig fred og forræderi

VIGTIGT - VIGTIGT - VIGTIGT

Jeg tager her fat på et emne, der kræver yderst alvorlig refleksion og konsekvenser.

I alle lande, især i krigstider, straffes forræderi med døden. For himmelens regering er dette endnu mere sandt og systematisk anvendt. For det første forrådte Judas Iskariot, en af de tolv apostle, som Jesus Kristus hyrede, ham ved at udlevere ham til tempelvagterne tirsdag aften den 3. april 2030. Judas ønskede blot at tvinge Jesus til at gribe magten og regere som jødernes konge. I begyndelsen af påskeugen havde det jødiske folk budt ham velkommen og givet ham ære i denne egenskab. Problemet var, at ingen mand på det tidspunkt havde en ordentlig forståelse af den profeterede og ventede Messias' rolle. Kun Gud havde denne viden. Overvældet af stærk anger og uden at se nogen udvej for sine håb, der modsiges af fakta, besluttede Judas at hænge sig selv. Efter Jesu jordiske tjeneste var han den første forræder og tog den død, hans forræderi fortjente.

Efter Judas blev Jesus offer for et nationalt forræderi fra næsten hele det jødiske folk. Cæsar blev foretrukket frem for Jesus, og den morderiske røver Barabbas frem for den milde og guddommelige Messias. I år 70 e.Kr. modtog det nationale forræderi sin guddommelige straf gennem de romerske hære, som Dan. 9:26 havde forudsagt.

I år 321, den 7. marts, forrådte den kristne tro i Vesten Jesus Kristus ved at adlyde kejser Konstantin, til skade for Skaberguden, som kom for at blive inkarneret i Jesu Kristi kød. Dette forræderi blev allerede straffet af de første fem trompeter, der åbenbares i Åb. 8 og 9. Alle disse straffe bringer død over menneskeheden, straf for forrædere.

På den protestantiske reformations tid var forræderi mod Kristus i bund og grund baseret på uvidenhed om tiden. De mest trofaste bevarede troen indtil fængsel, galejerne eller døden. Gud tog denne tid med uvidenhed i betragtning, fordi religiøst mørke dominerede hele det kristne Vesten fra 321 til det 12.^{og} 16.^{århundrede}, successivt præget af to forkyndere af guddommeligt lys, Peter Waldo og Martin Luther. Størstedelen af andre protestanter i denne reformation, især huguenotterne i Cévennerne, reagerede lidt ligesom Judas, og deres meget kødelige ånd fik dem til at gribe til våben og bekæmpe ondskabens lejr med dens egne våben. De forsømte simpelthen at følge instruktionerne fra Jesus Kristus, som forbød sine apostle at bruge de våben, han havde bedt dem om at tage med sig; dette, i selve timen for hans arrestation. Selvom de var meget nidkære og

modige, var de, der handlede på denne måde, ikke i overensstemmelse med den trosstandard, som Jesus Kristus lærte. Da tiden med Ludvig XIV's dragonnader var forbi, forfølgelserne var svækket, og den protestantiske tro var fordrevet fra Frankrig og alle de lande, der var domineret af den katolske tro, var den pavelige romersk-katolske religion uden konkurrence. Det var da, at Gud oprejste den franske revolution i 1789 for at tugte denne religion og dens monarkiske støtte, som forblev døv og oprørsk over for invitationerne til omvendelse, som den reformerte tros budskab repræsenterede. Lad dette være godt forstået. Den katolske religion blev oprejst af Gud for at straffe forladelsen af sabbatten den 7. marts 321. Århundreder af mørke fulgte derefter hinanden indtil reformationens budskaber. Og disse budskaber giver den katolske tros arvinger muligheden for virkelig at omvende sig til den sande kristne religion, om ikke i perfektionen fra 1844, så i det mindste på det protestantiske grundlag, der giver frelse ved nåde og Bibelen den grundlæggende plads i deres trosbekendelse.

Endnu et forræderi kommer derefter, adventisternes forræderi. Men lad os bemærke vigtigheden af ændringen i kontekst. De tidligere forræderier blev udført i en tid med permanente religiøse krige, mere eller mindre intensiverede. Og ved at træde ind i en tid med religiøs fred etableret over alle vestlige kristne folk, som åbenbaret i Åb 7:1, vil fredens rolle antage karakter af en forbandelse for troen generelt. Efter de trosprøver, der blev oplevet i USA, er den lille, udvalgte adventistgruppe fyldt med iver for sabbatten, som gradvist blev adopteret indtil 1873, hvor Jesus påbegyndte sit arbejde med universel omvendelse til syvendedagsadventisttroen. Så længe budskabet leveres uden at blive svækket, opnås omvendelser. For jeg understreger et vigtigt budskab her. Med hvilket formål frelser Jesus os? Eller endnu tydeligere, hvad forventer Jesus af dem, han frelser? Mange har måske endnu ikke forstået det, men de frelste udvalgte bliver Kristi soldater. En soldat af en særlig art, da hans udrustning er frelsens hjelm, retfærdighedens brystplade, sandhedens bælte, Åndens sværd og som sko evangeliets nidkærhed. Men ligesom alle soldater er Kristi soldater engagerede i at bekæmpe Guds fjende med Guds rustning. Sandhedens bælte antyder en evne til offentligt at præsentere den guddommelige sandhed. Nærkamp med fjenden er forsvar, og så snart muligheden byder sig, angreb. Passivitet i krigsførelse er til ingen nytte. Det samme gælder den krig, Jesus fører mod djævelens jordiske lejr. Enhver, der hører og reagerer på hans kald i nåde, skal være overbevist om, at uanset hvor svage de måtte være, skal de mænd og kvinder, der frelses af Jesus, stille sig under hans herredømme og være tilgængelige for ham til brug i henhold til hans øjeblikkelige behov. Disse krav blev hædret af adventismens grundlæggere. Men på kort tid blev adventistinstitutionen bureaukratiseret, nidkærheden for sandheden blev svækket af den religiøse arvs rækkefølge, og allerede i sin levetid fordømte Herrens sendebud, Ellen Gould-White, kirkens frafald. Lad os analysere, hvad der skete. Grundfædrene blev udvalgt efter en prøve på deres tro, men arvingerne gik ind i arbejdet uden at deres tro blev prøvet af Gud. Hele arbejdet passerende således under dominans af mennesker, der ikke var omvendt, men mere simpelt overbeviste om, at deres fars religion var den bedste. Kærlighed til sandheden er ikke et spørgsmål her; reaktionen er baseret på tilsyneladende beviser og derfor berettiget. Den frugt, Gud opnår, er minimal,

ligesom Laodikeas lunkenhed. Og på dette niveau af tro er muligheden for forræderi meget tæt på. Hvor iveren for sandheden ikke koger, præsenterer forræderi sig uundgåeligt. Det er her, interessen for fred mellem mennesker kommer i spil. Og denne fred værdsættes desto mere, fordi Gud har etableret den i alle vestlige kristne folk. Fred fremmer internationale relationer, hvilket fremmer handel og international rejse, og Kristi officielle kirke undslipper ikke denne forførende og behagelige tiltrækning. Fred bliver pludselig målet for den kristne tro. Forræderiet er i det øjeblik fuldendt, fordi Jesus, sine udvalgte frelser, på sin side sagde: "*Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden; jeg er ikke kommet for at bringe fred, men et sværd.*" Han indser da kløften mellem disse Kristi ord og denne opfattelse af fred i den officielle tro. Institutionen har forladt vejen og er kommet på afveje; den befinder sig på den brede vej, der fører gennem fred til evig fortabelse. For på sandhedens vej, som Jesus har sporet, kæmper hans sande udvalgte med Åndens sværd mod de løgne, der spredes af falske kristuser, og de forskellige aspekter af falsk tro.

For konkret at forklare denne tendens til forræderi, må vi forstå dette: Adventismen forkynnder i starten forventningen om Kristi genkomst, men har ikke længere en dato for den; den lærer lydighed mod sabbatten og fordømmer søndagens djævelske oprindelse. Handlingen bærer frugt, fordi den giver dem, der hører disse budskaber, gode og gavnlige grunde til at reagere på dens invitationer, som består i at sætte spørgsmålstegn ved den religiøse arv, der er overleveret af traditionen. I en anden fase tager interessen for fred over. Hvad gør vi så? Vi lærer stadig om sabbatten, men vi undgår at kritisere det modsatte valg, som den modsatte religion har truffet. Det er slut; Kristus er forrådt, der vil kun være et par flygtige, episodiske og virkelig delvise omvendelser. Samtalepartneren hører ikke længere det budskab, der tvang ham til at sætte spørgsmålstegn ved sin nedarvede religiøse position.

Derfor, uanset hvem du er, og uanset din svaghed, så husk, at omvendelse til den guddommelige sabbat på den sande "syvende dag", som er "**lørdag**", kun opnås fra din næste, hvis du ledsager dens præsentation som "*den levende Guds segl*" med dens modsætning, "*dyrets mærke*", som du kan tilskrive den "**søndag**" i den pavelige katolicisme, som er arvet fra kejser Konstantin I' under navnet "den ubesejrede sol"; en handling, der har besmittet den første dag i ugen og gjort den for evigt uværdig at præsentere nogen form for tilbedelse for Skaberguden. Den død, som Gud tillægger resten af den første dag, retfærdiggør fuldt ud behovet for denne præcise identifikation. Denne guddommelige dom er blevet ignoreret af mennesker alt for længe. Vi har kun få år tilbage til at få dem til at opdage disse gavnlige sandheder, fordi krigen, som Jesus Kristus ført, ikke vil slutte før hans genkomst med hans totale sejr over alle sine fjender. Men i denne krig er hans soldater os. Vi, som er hans disciple, kaldet til at opnå fra ham den udvælgelse, der er langt højere i værdi end krigskorsene eller Æreslegionens kors. Vores belønning vil være langt større og evig.

En nyttig påmindelse: I sin Åbenbaring revser og fordømmer Jesus "kujonerne", og vi har lige set, hvor stor interessen for fred kendetegner dem.

Gud giver godt og ondt

Dette emne for studier er nødvendigt i vores tid af to grunde: på den ene side er tro og interesse for sand religion blevet sjælden, og på den anden side har asiatisk religiøs tankegang trængt ind i et stort antal vesterlændinges sind. For kineserne står livet i modsætning til godt og ondt, "Ying" og "Yang", to begreber, der er absolut modsatte, men af lige stor magt. Uden guddommelig inspiration forbliver denne tanke alligevel logisk, da alt på jorden har sin absolutte modsætning foran sig. Og mange hedenske religioner reproducerer denne model, hvor guder konfronterer og bekæmper hinanden og reproducerer defekterne i menneskelige karakterer.

I modsætning til denne model lærer den ene Guds religion, åbenbaret gennem det hebraiske folks levede erfaring, os, at alt, alt liv og livsformer, skylder sin eksistens til denne ene Gud, ubegrænset i alle tænkelige domæner. Modsat denne "Almægtige" "Ying" er der ingen "Almægtige" "Yang", fordi begge er i ham. Vi lever dog stadig i en kontekst, hvor ondskaben stadig har sin grund til at eksistere. Før ondskabens problem er fuldstændig løst ved ødelæggelsen og udslættelsen af alle Guds fjender, fordi de har valgt at følge ondskabens vej, påfører skaberguden, som den store universelle dommer, ondskab på ulydige mennesker ved at organisere straffebetingelserne på jorden. Ingen kan påtvinge ham sin vilje, og den himmelske eller jordiske "Yang"s lejr kan ikke forhindre ham i at fuldbyrde sine straffedomme. Takket være Bibelen, der er skrevet efter hans diktat og under hans inspiration, beskytter troen på den sande Gud således de sande troende mod hedenske løgne og den charlatanisme, der udnytter dem. For i den hedenske opfattelse forsøger mennesker at opnå gunst over fjendtlige og onde guddomme ved at betale penge. Den sande Gud kan imidlertid ikke købes, for han har intet behov, som han ikke kan tilfredsstille sig selv. Ikke alene er han ikke købt, men han er også den, der forløser sine udvalgte sjæle. Og for at opnå dem kom han til jorden for at sone deres synder i deres sted, i smerte og langsom pine. Han blev således korsfæstet ved foden af Golgata Bjerg. Og jeg husker dette, fordi det er for ham genstanden for hans herlighed, han gav frivilligt sit liv som et sonoffer. Han ville advare sine apostle og fortalte dem i Amos 3:6: "*Blæses der i en trompet i en by, og folket ikke frygter? Sker der ulykke i en by, og det er ikke YaHWéH, der gør det?*" Dette spørgsmål er faktisk Guds bekræftende svar, talt gennem profeten Amos.

En sådan selvfornægtelse gav Jesus Kristus al magt i himlen og på jorden ifølge Matthæus 28:18: "*Jesus kom og talte til dem og sagde: 'Mig er givet al magt i himlen og på jorden.'*" Opstanden er det i den almægtige Guds natur, maskeret af et menneskeligt udseende, at han således forkyndte disse ting for sine elskede apostle og disciple. Kristi fuldkomne guddommelighed skal ikke længere demonstreres, men bekræftes for alle sine jaloux og onde modstandere. Den sande troende finder bevis, fordi han søger det, hvor Gud har placeret det: i sin hellige Bibel og alene den. For hvad er menneskelige vidnesbyrd værd i sammenligning med dem, som Gud har samlet i sit hellige skrevne ord, Bibelen, men kun Bibelen? For al anden religiøs skrift skal være forenelig med hans guddommelige dikterede eller inspirerede erklæringer. Gud har organiseret den til at udgøre standarden for alle hans åbenbaringer indtil Kristi herlige genkomst. Derfor er alle

mine studier, der præsenteres i dette værk og i andre, der allerede er produceret, baseret på nøgler givet af Bibelen.

I Jesus Kristus har Gud sandt nok åbenbaret sin store kærlighed til sine udvalgte og alle sine skabninger, som han stadig vil kalde på forskellige måder indtil nådens ende, som nærmer sig og i foråret 2022 ligger syv år foran os. Men denne overstrømmende kærlighed må ikke skjule for vores øjne, at Jesus Kristus også er i stand til at straffe den egoistiske, oprørske, grusomme og morderiske menneskehed hårdt og nådesløst, fordi han selv er det absolut modsatte af disse karakterkriterier. Disse defekter findes på jorden kun hos mennesker, og Gud anser dem for at være desto mere ansvarlige, fordi han har givet dem evnen til intelligens. Oftest dræber dyr for at føde, men mennesket kan dræbe for den glæde, det får af den. Dets ondskab opbygger dets ulykker og den lidelse, de forårsager. For kærlighedens Gud er det at være vidne til disse ting en smertefuld ting, som han udholder, mens han venter på den velsignede time, hvor ondskaben vil blive udslettet af ham. Denne tid kommer og nærmer sig, men foran os skal "syv år" af en kædereaktion af forfærdelige ting stadig forløbe i den regelmæssige rytme af timer, dage, måneder og år.

Når han straffer, kan Gud gøre det direkte selv, og selv om han sender engle, er det ham, der slår til. For kilden til magt er i ham alene; om det så er at skabe eller at ødelægge. Alt, der lever og eksisterer, forbliver under hans permanente kontrol. Intet undslipper ham, og hans guddommelige hukommelse er ubegrænset. Det er udelukkende af kærlighed til dem, der forbliver trofaste mod ham, at Gud deler sine handlinger med dem: himmelske engle og jordiske sendebud er kun "*ubrugelige tjenere*", som han betror handlinger at udføre, fordi han kunne gøre alt på egen hånd. Nu er der to slags ondskab: dem, der er frugten af djævelens ondskab, og dem, som den gode og retfærdige Gud påfører de utro og dem, der foragter ham. Gud kontrollerer naturen, og ingen vulkan går i udbrud uden Guds bemyndigelse. På planetens skala og den mindste lokalitet styrer han vindene, skaber storme, ødelæggende tornadoer og opslugende cykloner, der sætter imponerende kræfter i gang, som mennesket ikke kan handle over. Men ved siden af disse direkte personlige handlinger underkaster Gud også den oprørske menneskehed de forbandelser, som djævelen konstant påfører den. Satan og hans dæmoner bliver således de hjælpere, der spreder ondskab i hans sted. Men deres onde handlinger, inspireret af de onde mænd, der satte dem i værk, skyldes den øverste skaberguds beslutning, som derfor forbliver god, den eneste påståede ophavsmand, der giver "*godt og ondt*".

At elske Gud og sin næste: kærlighed som et par

Denne nye undersøgelse vil undersøge de forskellige situationer og menneskelige konsekvenser af kærlighed til Gud.

I sin guddommelige visdom fandt Gud de ord, der perfekt definerede det rejste problem, idet han sagde gennem Jesus Kristus i Matt. 22:36-40: "**Mester, hvilket er det største bud i loven?** Jesus svarede ham: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det første og

største bud . Og det andet er lige så stort : Du skal elske din næste som dig selv.
På disse to bud hviler hele loven og profeterne. "

Denne perfekte guddommelige definition af kærlighed vil ikke desto mindre give problemer i dens anvendelser i forskellige situationer. I dette idealbillede mangler én enhed, hvis skadelige rolle vil ændre mange ting: Djævelens eller hans oprørske kollegers. For en enlig person som mig træder tre enheder "på scenen": Gud, Djævelen og mennesket. Hans åndelige situation afhænger udelukkende af hans eget valg: han lytter til Gud eller lytter til Djævelen. Hvis han elsker Gud, lytter han ifølge Jesu befaling ikke længere til Djævelen og er omhyggelig med ikke at adlyde hans forslag. Problemet er så let løst. Men i tilfældet med et par er det ikke længere tre, men fire enheder, der er i aktion: Gud, Djævelen, manden og kvinden.

I bedste fald, ekstremt sjældent, er begge menneskelige ægtefæller på samme åndelige niveau; begge elsker Gud over alt, og i denne aftale er kærlighed og forståelse perfekte. Men, som jeg har specificeret, er dette tilfælde meget, meget sjældent, og Jesus deler også denne tanke, da han selv erklærede i Lukas 17:34: "*Jeg siger jer: I den nat skal to mennesker ligge i én seng , den ene skal tages med, den anden skal lades tilbage* ". Det er interessant at bemærke, at adskillelsen mellem den udvalgte og den faldne person ikke skal ske før den herlige Kristi genkomst. Det betyder, at de kan og skal, så vidt muligt, forblive sammen under deres ophold på jorden. Men jeg siger: så vidt muligt, for der er tilfælde, hvor dette bliver umuligt.

Det næstmest almindelige tilfælde er, når begge ægtefæller tjener djævelen uden at vide det eller ville det, og derfor ubevidst. Paradoksalt nok kan parrets liv igen her antage en tilsyneladende succesfuld form. Harmoni er mulig, fordi de to ægtefæller, forenet i gensidig kærlighed eller forenet i accepteret egoisme, kan blive enige. Problemer på grund af denne egoisme kan dog opstå, men uden alvor, fordi dæmonerne vil søge at fremme denne type pars succes for bedre at modarbejde Gud. Og i værste fald kan tvister føre til mord. Fordi dette er muligt for et forhold, der ikke er beskyttet af Gud. Den dom, som Gud åbenbarede, tillader mig at give som eksempel det par, der dannes af en protestantisk ægtefælle med en katolsk eller jødisk, ortodoks, muslimsk eller adventistisk ægtefælle ifølge traditionen. Med den samme åndelige status og uden fanatisk religiøs forpligtelse forbliver parrets harmoni mulig og fredelig.

Det tredje tilfælde er parret dannet af en valgt ægtefælle og en agnostisk ægtefælle. For den valgte ægtefælle er den agnostiske ægtefælles fordel, at han ikke er forpligtet til en specifik idé. Han er derfor forvandlbar. Det er stadig nødvendigt, at denne agnosticisme ikke tager form af en militant ateisme, hvilket så ville svare til den fjerde situation, der er nævnt i denne undersøgelse. Her, uden fanatisme fra de to ægtefæller, forbliver aftalen mulig, men samlivet mellem to ånder i modsætning til Guds og Djævelens vil gøre tingene vanskelige. Jeg minder dog her om, at mennesket har enhver mulighed for at modstå Djævelen og afvise ham, som det står skrevet i Jakob 4:7: "*Underordn jer derfor Gud; stå Djævelen imod, så vil han flygte fra jer.* " Agnostikeren tror dog ikke på Djævelens eksistens mere end på Guds. Det vil derfor være vanskeligt og endda umuligt at modstå ham uden Guds hjælp. Alt vil således hvile på den åndelige ægtefælle,

som er opmærksom på situationen. Han vil derfor ikke være nødt til at ændre noget og øge sin opmærksomhed og sine kærlighedsudfoldelser for sin ikke-åndelige ægtefælle. Således at den ikke-troende ægtefælle, langt fra at bebrejde ham hans kærlighed til denne usynlige Gud, værdsætter hans nye religiøse engagement. Og i denne påskønnelse kan hans tilgædige hjerte og sind vindes af Guds kærlighed. Men selv hvis dette ikke er tilfældet, kan parret overleve og fortsætte indtil Kristi genkomst, hvor Gud vil adskille dem definitivt.

Det fjerde tilfælde er parret, der dannes af en valgt ægtefælle og en åndeligt engageret, falden ægtefælle. I denne type par er konfrontationen mellem Gud og djævelen permanent. I denne tætte kamp vil hadet, der inspireres af den ægtefælle, der er underlagt djævelens status, gøre enhver tilnærmelse mellem ægtefællerne umulig. I dette tilfælde vil de udvalgte indsats være forgæves og nytteløs. Vi har her formen for de forhold, som Jesus Kristus bekendtgjorde i Matt. 10:34-35-36: "*Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden; jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd. For jeg er kommet for at sætte en mand i konflikt med sin far, en datter i konflikt med sin mor, en svigerdatter i konflikt med sin svigermor; og en mands husstand skal være hans fjender.*" Og han tilføjer efter disse ord i vers 37: "*Den, der elsker far eller mor mere end mig, er mig ikke værdig, og den, der elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værdig.*"

Vi må bemærke, at Jesus Kristus i hans ord ikke nævner kvinden. Og grunden til ikke at nævne hende er, at Gud skabte parret til "*ét kød*", som skal kæmpe for deres frelse. Sammen skal de to ægtefæller modstå og forblive forenede mod de forskellige ydre modgange, som faderen, moderen og børnene selv repræsenterer, fordi de er individer i deres egen ret, som frem for alt for deres to forældre er skabninger skabt af Gud efter kødets princip. På Jesu tid var ægteparret baseret på mandens dominans, manden, og kvinden havde ingen ret til at bestride denne autoritet, der var legitimeret af Gud og hans folk. Derfor blev sidstnævntes religiøse valg pålagt hans hustru, da kvinden havde pligt til at følge sin mand. I et jødisk par gjorde troen på Kristus ikke sameksistens med den uomvendte ægtefælle umulig. Jeg minder jer om, at forholdet til den levende Gud Jesus Kristus er af åndelig karakter. Det opleves af den omvendte ægtefælle i deres hjertes hemmelighed eller mere præcist i deres intime tanker. De første kristne overholdt sabbatten og de jødiske religiøse principper, de havde arvet fra deres fædre. Deres eneste forskel var, at de ikke længere praktiserede ritualerne vedrørende "*slagtofre* og *ofre*"; dette i overensstemmelse med den guddommelige plan, der var knyttet til den nye pagt i Kristus, som åbenbaret i Dan 9:27: "***Han skal slutte en fast pagt med mange i én uge, og i den halve uge skal han ophøre med slagtofre og ofre ; de øde skal begå de mest vederstyggelige ting, indtil ødelæggelse og det, der er besluttet, falder over de øde.***"

Vi ser, at bortset fra denne særlige egenskab kunne foreningen af parret dannet af en konvertit til Kristus og en ikke-konvertit, ikke-fanatisk jøde give dem mulighed for at leve sammen. Kærlighed til Gud er ikke i modsætning til den jødiske og kødelige kærlighed mellem ægtefæller forenet i en gensidig **troskab**, som alene udgør det sande ægteskab. Gud ophøjer og hæver over alt dette princip om troskab, vi forstår derfor, at han ikke let retfærdiggør adskillelsen af et par,

hvorimod hans aktivitet siden Første Mosebog netop består i at adskille skabte ting. Parrets status er at "*danne kun ét kød*", derfor i princippet uadskillelig. Og når den sker, må adskillelsen ikke komme fra den åndelige ægtefælles valg, der er forenet med Gud, men fra den, der ubevidst er underlagt djævelen. Han skal være den første til at blive træt af et konfliktfyldt liv sammen. For parret har et kald til at leve sammen for at dele en gensidig kærlighed. I det moderne liv har lovligheden af ægteskabelig lighed gjort livet endnu mere problematisk for par. Da hustruen ikke længere er tvunget til at følge sin mands valg, kommer hun i konflikt med ham. Chancerne for at blive sammen indtil Kristi genkomst er formindskede, næsten til det punkt, hvor de forsvinder. For modsætningen mellem to individer er uden løsning; derfor er tallet "to" i guddommelig symbolik symbolet på ufuldkommenhed. Det ideelle par ledes af et "*hoved*", som selv skal være i "*Kristi*" billede ifølge Efeserne 5:23: "*For manden er hustruens hoved, ligesom Kristus er hoved for kirken, hans legeme, og for hvilket han er frelseren.*" Dette vers understreger mandens enorme ansvar, fordi hans herredømme kræver af ham et modstykke: han skal opføre sig over for sin hustru, som Kristus gør over for kirken, hans udvalgte. Og hvis han ikke opfylder dette krav, har hans hustrus underkastelse under ham ikke længere nogen betydning under Guds dom.

Efter hans vurdering kræver Gud altid mere af dem, der er oplyst af ham. Hans overlegne viden gør ham endnu mere ansvarlig over for dem, der ikke har hans viden. Derfor bør den oplyste ægtefælle i tilfælde af en religiøs modstridende forening kun beslutte at adskille deres legemer, når de er tvunget og begrænset af den situation, der er skabt af den uoplyste ægtefælles valg. Jesu Kristi udvalgte bør ikke kontrastere deres kærlighed til Gud med den jordiske kærlighed, der er viet deres ægtefælle. Disse to typer kærlighed er fuldstændig forenelige og komplementære, for hvis himlen har sine krav, har det kødelige liv også sine egne. Og med deres oprindelse i den samme Skabergud er disse to kærligheder lige legitime. Det betyder, at åndelige pligter ikke bør skade kødelige pligter og omvendt.

Fra begyndelsen, i 1 Mos 2:24, profeterede Gud om behovet for par til at isolere sig og adskille sig fra deres forældre: "*Derfor skal en mand forlade sin far og mor og holde sig til sin hustru, og de skal blive ét kød*". På jorden var denne model, som Gud valgte, ment til at fremme beskyttelsen af det dannede par. Men i virkeligheden profeterede Gud, ved at sige disse ting, om planen for sin pagt i Kristus med sin "*brud*", der blev dannet af forsamlingen af hans udvalgte, der var forløst fra livet på jorden. Ak, i sin menneskelige anvendelse vil dette perfekte ideal kun sjældent blive opnået. Bibelens store udvalgte, såsom Noah, Abraham, Isak, Moses og Job, synes at have haft succes i deres liv som par, begunstiget, det er sandt, af deres tids patriarkalske liv. Men den opnåede succes var frem for alt det faktum, at deres hustruer var blevet valgt til dem af Gud, før de mødte dem. Dette var årsagen til deres sjældne succeser, og sagen med Isak og Rebekka er særligt afslørende.

Stillet over for forskellige modgange vil parrets overlevelse afhænge af den kærlighed, der bringer de to væsener sammen. Og i denne forbindelse skal det, når det er muligt, bruge alle de våben, det har til rådighed, og især den kødelige nydelse, som ægtefællerne bringer til hinanden. Paulus underviste om

dette emne i 1 Kor 7:1-7. I vers 1 fremmaner han det ideelle tilfælde af sandt cølibat og siger: "*Angående det, som I skrev til mig om, mener jeg, at det er godt for en mand ikke at røre en kvinde.*" Men han præciserer derefter og siger: "*Men for at undgå utugt skal hver mand have sin egen hustru, og hver kvinde skal have sin egen mand.*" Gud kan kun godkende denne idé og derfor misbillige polygami. Og Paulus specificerer yderligere: "*Manden skal give sin hustru, hvad hun har ret til, og hustruen skal gøre det samme mod sin mand.*" » Han retfærdiggør derefter sine ord: "*Hustruen har ikke myndighed over sin egen krop, men det har manden; og ligeledes har manden ikke myndighed over sin egen krop, men det har hustruen.*" Her tilbyder jeg en yderligere forklaring: Enlig nydelse er forbudt, fordi den forvrænger Guds frelsesplan: Den Udvalgte, Kristi "*brud*", må kun finde sin nydelse i sin "*ægtemand*", Jesus Kristus. Ved at overtræde dette kødelige princip forvrænger mennesker Guds plan, noget de straffer hårdt, idet de følger Moses' eksempel, der slog klippen ved Horeb to gange, hvorimod han, idet han profeterede om Kristi død, kun skulle slå den én gang. Ved at forstå årsagen til Guds krav finder den Udvalgte en motivation til at tage dem i betragtning. For Skaberguden er åndeligt liv og kødeligt liv ét. Hvad han kræver på en åndelig måde, kræves også i hans jordiske kødelige form. Paulus siger derefter i vers 5: "*I må ikke undlade hinanden noget, undtagen efter aftale for en tid, for at I kan vie jer til bøn; og kom så sammen igen, for at Satan ikke skal friste jer ved jeres uformåenhed.*" Men han præciserer derefter: "*Jeg siger dette nedladende, ikke som en befaling.*" Dette er ikke en befaling, men et klogt og oplyst råd. For argumentet har vægt, fordi de fysiske og psykiske behov, der ikke er tilfredsstillet hos parret, vil blive søgt af nogle uden for parret, i utroskab, som Gud fordømmer. Parrets kødelige forhold er ikke kun beregnet til forplantning. De er også nyttige til at fremme det bånd, der forener de to ægtefæller.

I lyset af disse lærdomme kan vi forstå, at de, der er kaldet af Kristus, af nidkærhed for Gud begår alvorlige adfærdsfejl ved, efter eget valg, at frustrere deres ægtefælles kødelige behov. Gifte mænd og kvinder er ikke beregnet til at opføre sig som singler. Gud kræver ikke dette af nogen jordisk ægtefælle. Og det eneste, han kræver af sine gifte ægtefæller, er deres troskab mod deres ægtefælle. Gud har sagt, at han afskyr utroskab og fordømmer det både kødeligt og åndeligt. Uden selv at begå det, opmuntrer den gifte person, der frustrerer sin ægtefælle, således til en mulig fremtidig utroskab. Gud kan derfor kun misbillige den frustration, der fremkalder denne utroskab. Som Paulus lærte, skal parrets afholdenhed besluttet ved gensidig aftale mellem begge ægtefæller; aldrig af kun den ene af dem.

Når det er sagt, er menneskelivet underlagt stor svaghed, og både de udvalgte og de faldne begår alle fejl i deres adfærd. Disse fejl begået af de udvalgte er tilgivet i Kristus, som bar og sonede for deres synder. Men frelse er ikke længere et spørgsmål her. Det, der kommer efter, er bekymringen om at lykkes bedst muligt på vores livsrejse på jorden for at herliggøre denne Gud, som vi elsker af hele vores hjerte. Og dette ædle og fromme ønske kan kun opnås ved at forstå, "*hvad der er godt og velbehageligt for Gud*", som det læres i Ef. 5:10, 1 Tim. 2:3 og igen i 1 Johannes 3:22: "*Og hvad vi end beder om, får vi fra ham, fordi vi holder hans bud og **gør, hvad der er velbehageligt for ham.***" Paulus

opsummerer dette emne meget godt, når han siger i Rom. 12:1-2: "*Jeg formaner jer derfor, brødre, ved Guds barmhjertighed til at fremstille jeres legemer som et levende, helligt og Gud velbehageligt offer – det er jeres rimelige gudstjeneste. Og lad jer ikke skikke af denne verden, men lad jer forvandle ved fornyelsen af jeres sind, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje, det gode, det velbehagelige og det fuldkomne.*"

Mere end nogen anden er Kristi udvalgte drevet af naturen til at træffe egoistiske valg, da hans frelse afhænger af hans uafhængighed i tankegangen. Derfra, til at påtvinge sine valg med beslutsomhed på den ægtefælle, der modtager dem i form af brutalitet, er der kun ét let overskredet trin. Og denne type adfærd skyldes manglende hensyntagen til partneren. Det, der mangler i denne type par, er kendskab til ægtefællens karakter. Par dannes af fysisk tiltrækning, hvor lidenskab spiller hovedrollen. Det bør ikke ignoreres, at denne følelse af lidenskab udelukkende kan skyldes djævelen, en absolut herre i sagen, fordi han har denne magt over alle menneskelige ånder, der ikke er beskyttet af Gud. Jeg har oplevet det. Efter at have opnået parrets alliance, trækker Satan den inspirerede lidenskab tilbage, og så er der kun to ægtefæller tilbage, som vil indse, at de ikke kender hinanden. Overraskelsen er stor og kan føre til hurtige separationer. Fejlen på grund af denne uvidenhed forklarer, hvorfor Gud, uvillig til at lide denne fiasko, i Kristus sætter sine udvalgte på prøve gennem hele deres liv på jorden. Ved afslutningen af denne prøve når den gensidige viden om Gud og hans udvalgte den nødvendige perfektion. Før dette eksempel kan du allerede på jorden forstå, hvordan ægtefællernes dybdegående viden er afgørende for parrets overlevelse. Dette er undervurderet, men det par, der er forenet, vil skulle gennemgå prøvelser, der vil teste deres modstandsdygtighed, og derfor er en dybdegående viden om den kommende ægtefælle afgørende og nødvendig. Men denne visdom findes kun i Gud, og par, der dannes, når de ikke er tilstrækkeligt oplyste, lider under konsekvenserne af deres manglende forberedelse. Og resultatet er offentligt synligt i det moderne samfund. Par dannes, skilles, fornærmer hinanden og river nogle gange hinanden fra hinanden. Folk gifter sig igen en anden, endda en tredje og endda flere gang, men det ideal om troskab, som Gud ønsker, er forsvundet over hele jorden. For desuden har denne troskab ingen værdi undtagen i ham, hvilket i sand tro på Jesus Kristus er lige så sjældent som vellykkede ægteskaber.

Den nødvendige viden er ligesom seksuel penetration, da det er den betydning, Gud giver verbet "*at kende*" i 1. Mosebog 4:1: "*Adam **kendte** sin hustru Eva; og hun blev frugtsommelig og fødte Kain, og hun sagde: 'Jeg har dannet en mand ved YaHWéHs hjælp.'*" Denne betydning, som Gud giver verbet "*at kende*", er derfor knyttet til ideen om den oplevelse, hvis mål er at blive ét. Hvis den seksuelle akt realiserer den fysisk, og parret danner i akten "*ét kød*", er det den udvalgtes endelige forhold til Kristus, som er den åndelige anvendelse, der netop er profeteret af den kødelige akt. Orgasmen, der ledsager denne seksuelle akt, er i sig selv et vidnesbyrd om den tilstand af ekstase, hvor den udvalgte vil befinde sig i i nærvær af sin frelses Gud i begyndelsen af det syvende årtusinde. Men i stedet for at være et kort og kort øjeblik, som det er tilfældet på jorden, vil denne tilstand af ekstase blive forlænget i nærvær af den hellige Gud. Og hvis denne nærvær er evig, vil ekstasen også være det. Jeg kan med sikkerhed bevidne

denne ekstase, fordi jeg oplevede den under et guddommeligt syn, jeg modtog i foråret 1975. I modsætning til drømmen leves synet i en tilstand af opvågning af alle vores sanser, og i mit tilfælde spillede syn og hørelse hovedrollen. Niveaue af ekstase intensiveredes samtidig med, at en vedvarende lyd, der kunne sammenlignes med lyden af orgelet, greb fat i hele min krop, som syntes at træde i vibration. Synet opleves derfor som det virkelige liv, bortset fra at konteksten og de billeder, der udgør det, er valgt og konstrueret af Gud i vores sind, det vil sige i vores hjerne; i synet tager Gud fuldstændig kontrol over vores hjerne, som derefter afkobles fra vores fysiske, kødelige organer.

I Johannes 17:19-23 bad Jesus om denne fuldkomne enhed for sine udvalgte, apostle og disciple, som hans blod, som skulle udgydes, skulle forløse: "*Og for dem **helliger jeg mig selv**, for at også de må være **helligede** i sandheden. Den herlighed, som du har givet mig, har jeg givet dem, **for at de må være ét**. " **ligesom vi er ét**, at de alle må være ét, ligesom du, Fader, er i mig, og jeg i dig , at også de må være ét i os , for at verden kan tro, at du har udsendt mig. Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, **for at de må være ét, ligesom vi er ét**, jeg i dem og du i mig, for at de må være **fuldkomne i ét**, og for at verden kan kende, at du har udsendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig. Dette udtryk "**én**" citeres "syv" gange i disse fire vers. Gud forbinder tanken om enhed med tallet "syv", hvis symbolske betydning er helliggørelse, præcist citeret i vers 19. Denne enhed betegner sammensmeltningen af de udvalgte ånder i Guds Ånd. Da det virkelige liv er et liv i ånder, har Gud i det jordiske liv sat billedet af den menneskelige ånds situation, som blev adskilt fra Guds Ånd ved Adam og Evas synd. I Jesus Kristus, korsfæstet for at sone de udvalgte synder, opnås og fuldbyrdes disse forløste udvalgte forsoning med Gud. Den enhed, som Jesus bad om, realiseres og fuldbyrdes fuldt ud. Og denne enhed realiserer konkret målet om helliggørelse. Den seksuelle handling, der profeterede om dette projekt, er langt større åndeligt, end mennesker kunne forestille sig.*

Af hele mit hjerte håber jeg, at dette vidnesbyrd, levet i mit kød og min ånd, vil opmuntre den udvalgte, der læser det.

Når barnet dukker op

Kærlighed i et par gennemgår forandringer efter fødslen af et barn. De to blikke, der krydsede hinanden, fokuserer på en tredje enhed, barnet. I de fleste tilfælde kommer manden frustreret ud af oplevelsen, fordi hans kones opmærksomhed nu primært er rettet mod barnet. Og mange overdrevent besidderiske mødre svækker utilsigtet deres forhold til deres mand. Et åndeligt syn på livet kan undgå dette problem. Begge forældre skal blot overveje, at barnet, der er bragt til verden, kun tilhører dem i en lille del; den sande prioriterede ejer af dette nye liv er Skaberen Gud. Forældre er kun de fysiske instrumenter, hvorigennem han bringer nye fremtidige eksistenser ind i det jordiske liv, kandidater til evigheden, som tilbydes i Jesus Kristus. Vi har lige set, at Jesus, *den åndelige "brudgom"*, sagde: "*Den, der elsker sine børn mere end mig, er mig ikke værdig* ." Den jordiske ægtefælle, berøvet kærlighed og opmærksomhed af moderen til det ufødte barn, har ret til at komme med de samme bemærkninger. For parret har barnet ikke prioritet. Denne nuværende prioritet skyldes perversionen af moderne sind. I oldtiden påvirkede dødeligheden fødsler i høj

grad, og forældre affindede sig med at forvente det værste, og båndet til barnet blev dermed naturligt reduceret.

I Åbenbaringen 12 bruger Gud symbolikken med "*barnet*", som var Jesus Kristus, til at illustrere den "*nye fødsel*", som hans udvalgte skal opleve, mens de er på jorden. En ny fødsel født "*af vand og Ånd*". I dette billede "*går barnet ind i himlen*", og denne indtræden i Guds rige vil først ske ved verdens ende, ved Jesu Kristi herlige genkomst. I denne symbolik præsenteres "*barnet*" som det endelige mål, der skal opnås. Men hvad der er sandt på det symbolske plan, gælder ikke på det fysiske plan. Barnet må på ingen måde lyde døds klokken for parrets kærlighed. Med eller uden et barn, forenet i kærlighed og troskab, herliggør parret Gud, og det trofaste, sterile par herliggør ham lige så meget som det forplantningsvillige par. Forplantning og sterilitet bestemmes af Skaberguden, selvom videnskabelige forklaringer i vores tid kaster lys over årsagen til denne sterilitet. Rakel, Jakobs udvalgte hustru, var steril, og Gud tillod hende alligevel at føde to sønner. At forstå og tage hensyn til det faktum, at alle aspekter af livet er organiseret i overensstemmelse med den almægtige Skaberguds gode vilje, tillader os at undgå problemer og megen unødvendig mental lidelse. Billedet givet i Åb. 12 afslører den levende Guds sande frelsesplan. Kristi liv er perfekt fra fødsel til død; han syndede aldrig. Dette liv, der kun tilbydes for at sone de forløste udvalgte synder, kommer fra himlen, hvor det bar navnet "*Mikael, en af de øverste fyrster*", som englen Gabriel fortalte Daniel. Jesu død var ikke det eneste formål med hans komme til jorden. For Guds hovedmål er at opnå forvandling, det vil sige den sande omvendelse, der gør en synder til en udvalgt. Denne udvælgelse opnås, når den model, der præsenteres i Jesus, gengives i disciplens liv, der er kaldet til udvælgelse. At tage dette guddommelige krav i betragtning er udelukkende forbeholdt sand hellighed. Således, hvis han ikke søger denne standard for helliggørelse, "*skal ingen se Herren*", som apostelen Paulus sandt sagde i Hebr. 12:14. For kun den helliggjorte udvalgte udvikler, gennem sin omvendelse, i sig selv "*det barn*", som Gud "*vil ophøje til sin trone*" i henhold til billedet i Åb 12, og dette "*barn*" skal gengive Kristi karakter og al Kristi fuldkommenhed. Er dette umuligt? Slet ikke. Jesus bekræftede, at hans udvalgte ville gøre og efterligne hans gerninger, og at de endda ville gøre "*større gerninger*". Jesus lærte og viste os, at hjertet, der er vundet af Guds kærlighed, ikke længere kan synde imod ham, fordi det bliver ude af stand til at skade den, det elsker "*af hele sit hjerte, af hele sin sjæl, af hele sin styrke og af hele sit sind*", det vil sige i henhold til den standard, han har sat. I denne sindstilstand fordømmer loven i de ti bud ikke længere, den retfærdiggør.

I denne symbolske illustration gentager Gud blot den profetiske betydning, han gav til "*kvinden*" og "*barnet*" i sin jordiske skabelse. Det er en unik eksperimentel skabelse skabt i billedet af hans frelsesplan. Og det er altid nyttigt at huske, at den jordiske dimension blev skabt for at give djævelen og alle de himmelske og jordiske oprørere mulighed for at afsløre konsekvenserne af deres ondskab, som er lidelse, bekymring, frygt, sygdom og død. På jorden konfronteres kærligheden som par med disse mentale og fysiske angreb. Og det er virkelig ønskeligt, at den valgte ægtefælle, der lever som par, husker, at de kun danner ét

kød med deres ægtefælle af modsat køn, som skal beskyttes mod denne synlige eller usynlige modgang; denne ægtefælle skal stadig være overbevist.

Det var efter at have været et offer for "synd", at "kvinden" blev dømt af Gud til at se "fødselsveerne tage til". Disse "lidelser" skulle gennem hele den kristne kirkes historie blive det symbolske billede på de forfølgelser, som den falske kristne religion under djævelsk inspiration og dens sekulære, civile arm påførte Kristi udvalgte. Det er derfor, Jesus, inspireret af Faderens Ånd, erklærer i Johannes 16:21-23: "En kvinde har sorg, når hun føder, fordi hendes time er kommet; men når hun har født barnet, husker hun ikke mere smerten af glæde over, at et menneske er født til verden." Efter at have præsenteret dette billede giver han sin forklaring i følgende vers: "Så har I også sorg, men jeg skal se jer igen, og jeres hjerte skal glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer." Jesus sammenligner således "lidelserne og sorgen" i det jordiske liv med "lykken, den fuldkomne glæde", som hans udvalgte vil opnå ved at træde ind i det evige himmelske liv. Da hans udvalgte i denne sammenhæng er blevet ligesom ham, kan han sige til dem: « **På den dag skal I ikke længere bede mig om noget. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvad I end beder Faderen om, skal han give jer i mit navn.** » Siden Jesus talte disse ord, har mange kristne bedt Faderen i « **hans navn** » om alle mulige ting, som Gud ikke nødvendigvis giver dem. Grunden gives os i Matthæus 7:21, hvor Jesus siger: « Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre, Herre', skal komme ind i Himmeriget, **men kun den, der gør min himmelske Faders vilje.** » Og efter at disse falske kristne har hævdet, at deres gerninger faktisk skyldes Djævelen, har de "profeteret, uddrevet dæmoner, udført mirakler", alt det, de siger, de har gjort i "hans navn", specificerer han årsagen til sin negative dom: "Da vil jeg bekende for dem: Jeg har aldrig kendt jer; gå bort fra mig, **I, som øver uretfærdighed.**" "Uretfærdighed" er det absolutte modsætning til retfærdighed, som betegner en retfærdig dom. Jesus bebrejder derfor disse falske kristne for at have fejlvurderet tilbuddet om guddommelig frelse og for kun at have bevaret en falsk fortolkning af det. For at være endnu tydeligere, lad os sige, at de ikke har opgivet syndens praksis, mens de gør krav på den nåde, der tilbydes i "hans navn", Jesus, det eneste "navn", der frelser under alle himle, ifølge Apostlenes Gerninger 4:12: "Der er heller ikke frelse i nogen anden; for der er intet andet navn under himlen givet mennesker, ved hvilket vi skal frelses." »

Dette sidste bibelcitater bekræftede den forbindelse, der forbinder opnåelsen af frelse, som Gud fremsatte i Jesu Kristi navn, og de betingelser, hvorunder den udvalgte, under billedet af "barnet" af sin genfødsel i Kristi sandhed og i hans karakter, må befinde sig for at kunne imødekomme skaberens, forløserens og genføderens retfærdige krav; denne nye tilstand er "helliggørelsens", hvor synderen ikke længere synder af kærlighed til Gud i Kristus. Og for at retfærdiggøre ikke at opnå denne helliggørelse har mennesket ingen undskyldning, fordi netop i Gud skaberen, i Jesus Kristus, har Gud forløst sine udvalgte synder, og i Helligåndens rolle stiller Jesus Kristus al sin hjælp baseret på sin jordiske erfaring til rådighed for sine udvalgte.

Guddommelige veje og menneskelige veje

Gud erklærede i Esajas 55:3-11: " *Bøj jeres øre og kom til mig, hør, så skal jeres sjæl leve. Jeg vil slutte **en evig pagt med jer** for at bekræfte min miskundhed mod **David** ."* Se, jeg har gjort ham til vidne for folkeslagene, til leder og hersker over folkeslagene .

Gud retter dette budskab til sine tjenere i den "evige pagt " ledet af " Davids søn ", som skulle modtage navnet " Jesus " fra sin mirakuløse fødsel i Davids slægt, som vedrørte Josef og Maria, hans officielle forældre, efter kødet, som bekræftet af Lukas 2:4: " *Josef drog også op fra Galilæa, fra byen Nazareth, til Judæa, til Davids by, som kaldes Betlehem, **fordi han var af Davids hus og slægt** , "*

" *Se, du skal kalde på folkeslag, du ikke kender, og folkeslag, som ikke kender dig, skal løbe til dig for Herrens skyld, Israels Hellige, som giver dig ære.* "

Tilbuddet om frelse til de folkeslag spredt over hele jorden blev profeteret af Gud og skulle først opfyldes efter Jesu Kristi død og opstandelse. Men det guddommelige tilbud måtte accepteres og modtages af visse folkeslag, og de andre beholdt deres århundreder gamle hedenske religiøse arv. Desuden er alle de kristne folkeslag, der hævder at være en religion, desværre blevet vundet over af løgne og religiøs formalisme, så troen fortsat kun tilbydes på individuelt grundlag.

" *Søg Herren, mens han er at finde, påkald ham, mens han er nær! Den ugudelige forlade sin vej, den uretfærdige sine tanker; han vender om til Herren, så vil han forbarme sig over ham, og til vor Gud, for han vil tilgive ."*

I dag, hvor de mest forfærdelige begivenheder er ved at ramme menneskeheden, får denne type budskab en guddommelig relevans. I dette vers bekræfter påkaldelsen af Gud, der " *tilgiver* ", ideen om, at det er rettet mod modtagerne af Kristi retfærdighed, hvis frivillige død opnåede " *tilgivelse* " for synder, som var profeteret ved festen "Yom Kippur" eller "Forsoningsdagen", og jeg specificerer yderligere, at disse modtagere udelukkende er hans forløste, udvalgte og udvalgte af ham.

" ***For mine tanker er ikke jeres tanker, og jeres veje er ikke mine veje ,"*** siger YaHWÉH. Ligesom himlen er højere end jorden, ***således er mine veje højere end jeres veje , og mine tanker højere end jeres tanker .***

Dette vers fremkalder emnet for denne undersøgelse: "Guddommelige veje og menneskelige veje."

" *Ligesom regnen og sneen falder ned fra himlen og ikke vender tilbage dertil uden at vande **jorden** og lade den **spire** , give sædemanden sæd **og** brød **til** spisemanden, således er det med mit **ord** , som udgår af min mund; det vender ikke tomhændet tilbage til mig, men det skal **fuldføre**, hvad jeg **vil**, og **fuldføre**, hvad jeg har i sinde. "*

Allerede, ifølge ordene udtrykt i dette vers, er Guds veje ført til deres fuldendelse. Især da ingen anden magt eller vilje end hans egen kan forhindre det. I de præsenterede billeder sammenligner Gud Messias Jesu jordiske passage med de gerninger, der udføres af " *regnen og sneen* ", således at Jesus er: **kimen, sæden, brødet og Guds ord** . Dette vers forbereder de lignelser, som Jesus vil

undervise i under sin jordiske tjeneste. Han vil vidne ved at præsentere det perfekte liv og vil derefter dø for at sone for synder. Ved disse to ting har han indført det guddommelige tilbud om frelse og vil således fuldføre det frelsende formål med Guds projekt. Det er derfor, han kunne sige på korset: " *Alt er...* " " *opfyldt* "; *i overensstemmelse med* den almægtige skaber Guds " *vilje* ". ***Hans første komme til jorden har båret alle dens virkninger.***

Vi hører ofte folk sige: "Guds veje er uransagelige." Og denne tanke trøster dem, der er overbevist om denne situation. To vers " *synes* " at retfærdiggøre denne tanke: Sl. 139:17: " *Hvor uransagelige er dine tanker, o Gud! Hvor mange er de!* " Det andet er Ordsp 25:2-3: " *Det er Guds ære at skjule noget, men kongers ære at udforske noget. Himlen er høj, og jorden er dyb, og kongers hjerter er uransagelige.* "

Hvis det andet vers betegner ting, der er virkelig uigennemtrængelige, specificerer det første, som omhandler Guds tanker, at de " *synes at være uudgrundelig* ." Ved første øjekast er den, der ikke indgår i et forhold til Ham, uvidende om Hans tanker. Men dette er ikke tilfældet for den, der har indgået Hans pagt. De såkaldte " *uudgrundelige* " tanker bliver forståelige. For det sande forhold til Gud udtrykkes ved at dele sine tanker med Hans tjenere, som det står skrevet i Amos 3:7: " *For Herren, YaHWéH, gør intet uden at åbenbare sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.* " I lyset af dette vers synes det klart, at Guds tanke, da den er åbenbaret for sine tjenere, profeterne, ikke er " *uudgrundelig* ". Imidlertid forbliver kun det, der er åbenbaret, " *uudgrundeligt* " ifølge 5 Mos 29:29: " *De hemmelige ting tilhører YaHWéH, vor Gud; men de åbenbarede ting tilhører os og vore børn for evigt, for at vi kan holde alle denne lovs ord.* "

Efter at have modtaget klare forklaringer fra Gud om de profetiske lys, der skulle oplyse vores forståelse af Guds dom, kan jeg tilbyde dig en meget enkel måde at vide, hvad Gud tænker om et bestemt emne. Alt du skal gøre er at lytte til den mening, som Hans fjender har om sagen; som regel vil Guds mening være den stik modsatte, diametralt modsat.

Gud er imod alt, hvad de godkender; derfor er systemet meget simpelt at anvende. Derfor er det absolut nødvendigt at identificere disse fjender af Gud. Og det er præcis, hvad han præsenterer for os i sine profetier i Daniel og Åbenbaringen og mange andre bøger i Bibelen, der citerer profetier.

Hvad er en profeti? Det er den forventede åbenbaring af Guds dom over handlinger eller enheder, der har vist sig gennem århundreder af menneskets historie. Når den kontekst, der studeres, identificeres, åbenbares den hemmelige tanke om Guds dom for os over de pågældende enheder i den pågældende tidsalder.

Som grundlag for profetierne om endens tid findes Daniels Bog, et navn der netop betyder "min dommer er Gud". Siden denne første bog har Gud bygget åbenbaringen af sin dom over Rom gennem hele dets historie og dets falske omvendelse til den kristne tro. Guds yndlingsfjende er derfor identificeret: den katolske tro. Og siden 1843 er hans anden yndlingsfjende den protestantiske tro, som legitimerer hans arv af den romerske søndag, besmittet af dens dedikation til

den "guddommelige" "sol" hos de romerske hedninger og andre. Vi ved, at for at ophæve en forbandelse kræver Gud opgivelse af synd og omvendelse som frugt. Da vi ikke opfylder dette krav, ved vi, at den jødiske religion er for Jesus, en "*Satans synagoge*" ifølge Åb 2:9: "*Jeg kender din trængsel og fattigdom (selvom du er rig), og bagtalelsen fra dem, der siger, at de er jøder, men ikke er det, men er **Satans synagoge** .*" Denne dom over Kristus åbenbares tydeligt, fordi på Johannes' tid officielt anerkendes den nationale afvisning af Kristus, der kaldes Jesus fra Nazareth. Symbolerne, der favoriserer mysteriet, vil blive brugt af Gud til at udpege forræderne mod den kristne religion, fordi de guddommelige forbandelser, der angår dem, vil strække sig over cirka et tusind syv hundrede års historie, som begynder i det skæbnsvangre forbandede år 321. Bemærk, at disse tal synes at beordre starten på et løb, faktisk starten på en evig smertefuld prøve på troen. I løbet af denne tid rammer syv morderiske forbandelser den skyldige menneskehed, Åb 8, 9 og 11 præsenterer dem under billedet af "*syv trompeter*", der afslører deres rolle som successive advarsler fremkaldt af den fornærmede Guds vilje.

På dette tidspunkt, hvor foråret 2022 nærmer sig, det vil sige 8 år før Kristi herlige genkomst og omkring 7 år før udløbet af prøvetiden, har de religiøse organisationer, der er ramt af Guds forbandelse, ikke omvendt sig, og derfor bevarer de en åndelig status, der er forbandet af Gud.

Nyheden fra den 24. februar 2022 var præget af angrebet på ukrainsk territorium af russiske tropper. Og mens observatører af disse begivenheder kun nævner emnet og det nationalistiske motiv for konfrontationen, tilbyder jeg min analyse af emnet ved at bemærke, at de to krigsførende parter, primært i bunden, modarbejdes af traditionelle religiøse valg, der er nedarvet i århundreder. Faktisk er det had, der sætter disse to lejre op mod hinanden, en konsekvens af en århundreder gammel modsætning mellem den katolske tro og den ortodokse tro. Men i den ukrainske lejr må vi tilføje den jødiske tro, da Ukraines nye præsident siden 2019 er Volodymyr Zelenskyj af den jødiske religion. Således, ifølge Jesu Kristi dom åbenbaret i Åb 2:10 og 3:9, er "*Satans synagoge*" involveret i konflikten og fører an i den katolske og jødiske lejr. Jeg har allerede afsløret den forbandelse, som jødernes tilbagevenden til Palæstina har været for verden siden 1947. Hovedelementet i striden er Ukraines katolicisme og dets jødiske karakter, som er dårligt accepteret af russerne, da begge komponenter er gået i oprør mod ortodoks russisk dominans. Dette er en generel foreteelse, fordi der findes særlige tilfælde i alle former, herunder agnostikeres valg. I lang tid har dette ukrainske land bestået af russiske statsborgere på østsiden og folk tilknyttet det katolske Polen på vestsiden. Efter at have været under russisk beskyttelse siden slutningen af Anden Verdenskrig, sluttede Polen sig efter at være blevet uafhængigt til den vesteuropæiske lejr og gav den en prestigefyldt pave, Johannes Paul II, hvis borgerlige navn var Karol Wojtyła. Og mange polske jøder, der blev forfulgt i Polen af "nazisterne", fandt tilflugt i det vestlige Ukraine. Dette Polen var den "trojanske hest", som europæerne bragte ind i deres alliance. Polen, genskabt mellem de to første verdenskrige, var ansvarlig for det tyske angreb mod det, fordi det mishandlede de tyskere, der boede på dets territorium; dette markerede begyndelsen på Anden Verdenskrig. Som alle konfliktfyldte sameksistenser

favoriserer lange perioder med fred blandingen af de tre religiøse valg og deres spredning i hele territoriet. Men på den dag, Gud har valgt, bryder striden ud, og situationen degenererer og bliver konfliktfyldt til det punkt, hvor der kæmpes for at dræbe modstanderen. Sejrrherren har til hensigt at kontrollere territoriet i dets helhed. Visdommen i at acceptere kompromiset og opdele landet i to zoner afvises fanatisk af den polsk-ukrainske lejr. Da Rusland ikke havde noget valg, intervenerede det også med al sin militære styrke for at støtte de russisktalende ukraineres sag.

Roden til problemerne ligger USA's ekspansionisme, som var organisatorerne bag NATO-lejren (Nordatlantiske Traktatororganisation). Efter krigen i 1939-1945 accepterede russere, amerikanere og deres allierede de betingelser, som Sovjetunionen, anført af Stalin, havde foreslået. Det besejrede folks tyske territorium blev delt og dannede grænsen mellem Østblokken og Vestblokken. Kampen mellem disse to blokke var konstant. USA kæmpede for at vriste lande fra Rusland. De opnåede deres mål ved at fremme Sovjetunionens økonomiske og politiske ruin og gik så langt som til at nægte at sælge hvede til et ruineret og sultende Rusland. Ved at udnytte denne ruin og en ændring i russisk politik genvandt de baltiske lande og Polen, samt deres had til Rusland, deres uafhængighed, og andre lande fulgte efter, herunder Rumænien. Under det historiske navn "Balkankrigen" brød Jugoslavien, en russisk allieret, forenet af diktatoren Tito, ud i en nationalistisk krig efter hans død mellem ortodokse serbere, muslimske Bosnien og romersk-katolske Kroatien. Og her blev motivet for serbernes vrede mod de albanere, der mishandlede serbiske borgere i Kosovo (ligesom polakkerne mishandlede tyskerne), ikke anerkendt af den vestlige lejr i USA og Europa. Det amerikanske luftvåben kastede tusindvis af bomber over den serbiske lejr og pålagde delingen af Kosovo, som var dyrebart for serberne, fordi det var fødestedet for deres folk. Uretfærdigt blev Kosovo taget fra dem og givet til albansk immigration. Serberne var allierede med russerne, som på det tidspunkt var svækket. I denne erfaring tog Europa parti og dømte mod Serbien. Dets domstole arresterede den serbiske leder Slobodan Milosevic, og han døde i fængsel, mistænkt for forgiftning. Alle disse grusomheder begået af USA og Europa er blevet registreret af Rusland, ude af stand til at forsvare sine allierede. Men hævn er en ret, der bedst serveres kold, som ordsproget siger, og den nuværende meget magtfulde leder af det nuværende magtfulde og stærke Rusland har holdt et bittert minde og en vrede fra alle disse uretfærdigheder, der med tiden forvandles til dybt had til Vesten. Dette had næres af hans dom over den type samfund, som repræsenteres af Vesten, som har befriet sig fra alle religiøse tabuer og praler af alle sine moralske og seksuelle udskejelser og overdrivelser. Denne personlige dom over Vladimir Putin vil spille en stor rolle, når han skal iværksætte invasionen af vestlige lande og knuse den svage væbnede modstand, der vil være imod ham. Erfaringen fra Ukraine, hvis navn betyder grænse, vil give den vesteuropæiske lejr en illustration af den skæbne, han forbeholder dem. Dette navn "grænse" profeterer rollen for dette territorium, hvis ønske om at blive knyttet til NATO-lejren udgør overskridelsen af grænsen for, hvad der er tåleligt for russerne. NATO-lejrens umættelige appetit vil blive straffet og knust af de russiske hære. Grænsen vil blive generobret, og russerne vil oversvømme og

invadere hele Vesteuropa og endda Israel. Dette er profeteret i Dan 11:40-45, hvor Rusland betegnes som " *nordens konge* " og de muslimske styrker som " *sydens konge* ". Det invaderede territorium er Europa, der er målrettet i profetien på grund af dets romerske pavelige afstamning. I Åb. 18:24 siger Gud om Rom, kaldet " *Babylon den Store* ": " *... og fordi i hende blev fundet blod af profeter og helgener og af alle, som er blevet dræbt på jorden.* " Gud tilregner Rom ansvaret for de massakrer, der har blodet det vestlige liv. Og det er meget opbyggeligt at erkende dets rolle i krigen, der sætter det nuværende katolske og ateistiske Europa, født under to "Romtraktater", op mod Rusland, som er blevet rent ortodoks igen, men ikke længere kommunistisk. Under de djævelske incitamenter fra Jomfru Marias syner presses katolske folk til at omvende de ortodokse folk i Østen. Og denne pavelige romersk-katolske tros rolle er fundamental for at forklare de initiativer, som den vestlige lejr har taget, som det var tilfældet i Balkankrigen, hvor USA og Europa stillede sig på den kroatiske pavelige romersk-katolske lejr mod det ortodokse Serbien. Sand hellighed er ikke mere i ortodoksien end i katolicismen eller protestantismen, ikke mere end i islam, men de uretfærdigheder, der begås, tillader Gud at bringe sin ødelæggende vrede ned over de skyldiges hoveder. På nuværende tidspunkt vil denne guddommelige vrede antage former, som menneskeheden aldrig før har set, som den russiske leder netop har udtrykt. Frygtelige, destruktive våben er blevet udviklet for at, uden at deres brugere ved det, fuldføre Skabergudens destruktive plan, som giver liv eller død i overensstemmelse med sin perfekte og uforgængelige retfærdighed.

I skalaen af kristen religiøs skyld har vi som base opgivelsen af sabbatten og indførelsen af romersk søndag i den romersk-katolske tro fra 321, indtil 1843 og fremefter, også i den ortodokse tro, arvtager til katolsk søndag, men også i den protestantiske tro emigrerede man til USA siden denne dato, 1843, som også bevarede den.

Uvidende om Guds dom er de europæiske myndigheder enstemmigt forpligtet til at yde hjælp og bistand til den katolske ukrainske lejr. Vant til deres arrogante økonomiske dominans tager disse folk initiativer, som det russiske folk og deres leder legitimt kan acceptere som en krigsforpligtelse, idet de, ligesom Gud gør, tager hensyn til gerninger og ikke ord. I utrolig ubevidsthed multiplicerer de foranstaltninger af stor fjendtlighed, der sigter mod at ødelægge Rusland og giver våben til dets ukrainske fjende. De forbereder således en russisk vrede, der er endnu stærkere, fordi Gud opildner den til at slå dem, som Dan. 11:40 til 45 og Ezekiel 38 beviser og afslører. Hvis disse så aggressive folk kendte det program, Gud havde forberedt, ville de være rædselsslagne, når de opdagede den skæbne, de har forberedt for sig selv. I profetien i Ezekiel 38 kaldes det nuværende Rusland " *Gog* ", og Gud placerer en af dets byer, " *Togarma* ", " *i de yderste egne af nord* ", hvilket bekræfter hans navn som " *Nordens konge* " i Dan. 11:40. I Ezek. 38:4 finder vi denne udtalelse fra Gud: " ***Jeg vil trække dig ud og sætte kroge i dine kæber ; jeg vil føre dig ud, dig og hele din hær , heste og ryttere, alle prægtigt udrustet, en stor flok med skjolde og store skjolde, alle med sværd i hånden.*** " Hvis de beskrevne våben er anakronistiske, forbliver krigsprincippet det samme; kugler fra maskingeværer erstatter sværd, og kampvogne erstatter skjolde. Det er værd at bemærke udtrykket " *Jeg vil trække*

dig ud og sætte kroge i dine kæber ." Denne guddommelige tvang står i kontrast til den idé, som nuværende vestlige iagttagere tilskriver den russiske leder. Behovet for at blive tvunget af Gud til at gå i krig beskriver en russisk leder, der fremmer fred og ro for sit folk. Og denne præcisering bekræfter, at V. Putin fandt sig tvunget til at handle med magt, af den ukrainske lejr fanatiske beslutsomhed om fuldstændigt at befri sig fra sin politiske formynderskab. V. Putin kan ikke få sig selv til at acceptere at miste "sin grænse", som den vestlige lejr har anerkendt siden afslutningen af Anden Verdenskrig. Kendsgerningerne bekræfter dog årsagen til denne begrænsning. Ukraine indledte oprør mod Rusland i 2014 ved ulovligt at vælte sin russiske præsident, som var lovligt og legitimt valgt af hele det ukrainske folk. Før og efter denne handling blev adskillige præsidentembeder væltet på grund af korruption. Og den endelige beslutning om at tilslutte sig NATO-lejren var en for langtrukken beslutning, den der rev V. Putin væk fra hans fredelige forvaltning af sit land. Dialog mellem Vesten og Østen er umulig, fordi mentaliteterne er så forskellige. Vesten, for hvem kun penge og frihed betyder noget på bekostning af offentlig usikkerhed, kan ikke forstå den meget konservative russiske ånd, der respekterer gamle menneskelige værdier, der prioriterer sikkerhed og orden, værdier, der er absolut i modstrid med det vestlige samfunds. Bemærk, at for at straffe de mest skyldige kalder Gud på de mindst skyldige. På samme måde opfordrede Gud den hedenske kong Nebukadnesar til at straffe sit folk Israels utroskab, som faldt i totalt frafald. Og på samme måde vil det umoralske Europa blive ramt af det dydige og meget moralske Rusland. Demokratier betaler i usikkerhed konsekvensen af den frihed, de giver alle strømninger inden for civil og religiøs tankegang. Denne type samfunds slaphed favoriserer udviklingen af ondskab. Og den frihed, der tilbydes alle, giver de rige mulighed for at udnytte denne frihed til at berige sig selv yderligere gennem korruption og politiske narrestreger. I Frankrig har denne slaphed nået et sådant niveau, at muligheden for at leve sammen er kompromitteret. Etnisk og religiøs blanding har skabt en eksplosiv situation i en sådan grad, at indtræden i den Tredje Verdenskrig vil sætte en stopper for en situation, der er blevet uudholdelig. På dette niveau løser krigen alle problemer og minder mennesker om sande åndelige værdier. For det er blevet vist, at kun indtræden i Anden Verdenskrig vil være i stand til at vække samvittigheden hos visse europæere, som kan forløses af sandhedens Gud. De uretfærdigheder, som Rusland har lidt, har efterladt egoistiske, stolte og oprørske vesteuropæere kolde. De har således udvist den samme ligegyldighed over for civile og religiøse anliggender og dermed vist, at ondskaben er dybt og godt rodfæstet i deres sjæle.

Eksperimentets afslutning vil først eliminere dette Rusland, som Gud først vil bruge til at knuse det katolske og ateistiske, libertinske og libertarianske Europa gennem sin dominans. Det burde tilsyneladende ikke bruge atomvåben først. Dets konventionelle militære magt tillader det at knuse et svagt, ubevæbnet Europa. Men på højdepunktet af sin dominans over hele Europa, "fra Atlanterhavet til Uralbjergene", ifølge sin gamle plan, vil USA's atomangreb på dets territorium ændre krigens situation. Men i fortvivlelsens situation vil forfærdelige massakrer på befolkninger og hære reducere menneskeheden *med en symbolsk "tredjedel "*, hvilket faktisk nemt kan producere mange flere ofre.

Mennesker har ignoreret, at brugen af atomvåben ikke afhænger af en menneskelig beslutning, men af en guddommelig. Derfor vil dette atomvåben blive brugt, når Gud vil forberede menneskehedens udryddelse på jorden.

Den endelige prøve på tro vil vedrøre de overlevende fra en frygtelig massakre. Og ifølge Åb. 9:20-21 vil deres moralske tilstand være identisk med de oprørere fra før syndfloden, hvis natur fuldstændig blev overtaget af ondskab: "*De andre mennesker, som ikke blev dræbt af disse plager, omvendte sig ikke fra deres hænders gerninger, så de ikke tilbød demoner og afguder af guld, sølv, kobber, sten og træ, som ikke kan se eller høre eller gå. De omvendte sig heller ikke fra deres mord eller deres trolddom eller deres utugt eller deres tyverier.*" Samtidig skal Kristi udvalgte, som forbliver i live, derimod legemliggøre Jesu Kristi og hans apostles natur og adfærd. "Guds veje" åbenbares og bekender en dødsstrussel mod de sidste sabbatsholdere. Dette endelige angreb på Guds sabbat afslører identiteten af den største anstifter og opvigler, skjult i usynligheden af hans himmelske engleagtige natur: Satan, den der opdannede Eva til at spise af det træ, som Gud forbød. Derfor har Gud i en sidste prøve af tro til hensigt at påføre Satan et endeligt, mesterligt nederlag. Guddommelig herlighed vil skinne frem gennem hans sidste udvalgtes trofasthed. Dømt til døden, hvis de nægter at opgive deres sabbatsoverholdelse for at ære den romerske søndag, bliver de nødt til at gøre godt for Evas synd. Og for at hjælpe dem med at stå fast i lyset af denne dødsdom, vil individuel tro gøre forskellen, for profetien har åbenbaret Jesu indgriben på deres vegne, før den jordiske henrettelse. Således vil de sidste udvalgte være autentiske vidner til den tro, der er placeret i den guddommelige profetiske åbenbaring givet i Jesu Kristi navn. Apostelen Peters oplyste og inspirerede råd vil således få stor betydning: 2 Peter 1:19: "*Og vi har det profetiske ord desto mere fast, som I gør vel i at give agt på som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr, og morgenstjernen opstår i jeres hjerter;*" *I skal først og fremmest vide dette, at ingen profeti i Skriften kan tydes af egen fortolkning; for profeti er aldrig fremkommet ved et menneskes vilje, men drevet af Helligånden har hellige Guds mennesker talt.*

De guddommelige veje profeterer Guds og hans sidste udvalgtes sejr, og på jorden bliver de sidste repræsentanter for den oprørske menneskehed ødelagt ved blodige opgør. Lærernes løgn sones derefter ved massakren på de religiøse forførelse, af deres mange ofre, der nu ved, at frelsen definitivt er tabt for dem.

Jeg har bemærket en adfærd i Vestens reaktioner efter konflikten mellem Rusland og det polske Ukraine, der beviser en guddommelig blindhed i sindet. Den enstemmige reaktion på at straffe Rusland med finansielle og økonomiske sanktioner og våbenleverancer var faktisk berettiget for at svække Rusland i håb om, at det russiske folk, ofre for denne forarmelse, ville rejse sig mod deres leder. Men overraskende nok har ingen på et menneskeligt plan, hverken blandt politikere eller blandt journalister, rejst tanken om, at resultatet af disse sanktioner kan føre til modsatte virkninger. De russere, der er ofre for vestlige sanktioner, kan dér finde en grund til at samle sig bag deres nationale leder og i had forberede et hævntrang, der vil føre dem til at invadere dette Vesten, til at straffe ophavsmændene til disse sanktioner, som har ødelagt dem alle.

Da jeg fra profetier kender Guds formål, kan jeg analysere rammerne for konstruktionen af fakta og de berørte enheders roller.

Målet er ødelæggelsen af det arrogante, vantro Europa. **Midlet** til denne ødelæggelse er Ruslands vrede. **Årsagen** til denne russiske vrede er den nationalistiske uforsonlighed hos den polsk-ukrainske regering, som har angrebet sit østlige territorium, Donbass, som er overtaget af pro-russiske ukrainere. Denne omgruppering af pro-russere blev gennemført efter den ulovlige omstyrtelse af den russiske præsident i Ukraine. Årsagen til den ukrainske borgerkrig er religiøs: det katolske polske Vesten mod det ortodokse russiske Østen. **Og i sidste ende var den russiske invasion af Europa** motiveret af dets støtte til og bias over for Ukraine.

Jeg bemærkede også en parameter, der forklarer, hvorfor den pågældende begivenhed udviklede sig til en katastrofe. Det er ungdommen og dermed embedsmændenes manglende erfaring. Jeg bemærker især, hvor varierende deres dømmekraft er. For at forføre dem er det nok at sige, at man ønsker at tilslutte sig Europa. Europa har allerede budt mange velkommen, og dets kosmopolitiske aspekt, ligesom USA's, har allerede bragt det flere problemer end løsninger. Men jeg understreger især, at Europa, hvor kompromis er reglen, ønsker at byde dette ukrainske "demokrati" velkommen med entusiasme, som kæmper og ønsker at påtvinge sine pro-russiske landsmænd og brødre sin eksklusive dominans over hele det ukrainske territorium. Dette gælder især, da V. Putins Rusland reagerer på samme måde og ønsker at generobre sit folks vugge i Kiev. Men dette er den normale ulogiske adfærd i et Europa, der dømmes og målrettes af Gud og hans store vrede. Til dem, der er overraskede over at se folk gå ind i borgerkrig, minder jeg jer om, at Frankrig har oplevet denne slags ting ved flere lejligheder. Og glem ikke brodermordskrigen i USA kaldet "den amerikanske borgerkrig".

I "*endens tid*", der er nævnt i Dan. 11:40, rammes alle monoteistiske religioner af Guds forbandelse. Men graden af skyld stiger med tiden, fordi beviserne på Guds forbandelse får dem, der ignorerer historiens vidnesbyrd foran dem, til at føle sig endnu mere skyldige. Således afviste jødedommen Messias Jesus; efter ham forvrængede den katolske tro Guds bud og gjorde den kristne tro til en simpel "etiket", der ifølge den åbner "himmelens porte". Fra sin begyndelse fordømte den sande protestantiske tro disse katolske synder, men med tiden har den forvandlet sig til en "etiket", der reproducerer katolicismens synder, og som følge heraf er dens skyld endnu større. Dernæst kommer sagen om syvendedagsadventismen, som har de katolske og protestantiske eksempler bag sig, som den officielt dannede en broderlig alliance med i 1995. Efter de læresætninger, som Jesus Kristus åbenbarede til sine pionerer om den katolske tro, er dens sag endnu mere fordømmelig af den hellige åbenbarende Gud.

Konfrontationen mellem Rusland og Ukraine ville ikke have eksisteret, hvis ikke de tidligere østbloklande, befriet af Ruslands økonomiske og politiske kollaps, havde sat deres lid til aktiv militær støtte fra USA. Disse USA formede Europa, der blev revet i stykker efter Anden Verdenskrig, som de fandt det passende, og som fra Tyskland gjorde det til det strategiske territorium for deres kamp mod Sovjetrusland. Læg dertil NATO-lejrens materialistiske succes, og

man kan forstå ønsket hos de folk, der var knyttet til det forarmede Rusland, om at slutte sig til denne forførende og materielt misundelsesværdige lejr. Men disse folk tog fejl ved at sætte deres lid til USA's væbnede beskyttelse. Ingen blandt dem, der ikke var oplyst af Gud gennem profetien i Dan. 11:40-45, kunne have vidst, at USA ville nægte at engagere sig militært i direkte kamp mod Rusland. Og i vores nuværende situation, siden præsident Trump, er denne militære tilbagetrækning af USA blevet bevist. USA overlader Europa, denne "papirtiger", til at bære konsekvenserne af optagelsen i NATO. Og sådan påkalder Europa sig vreden fra et magtfuldt Rusland, der er fast besluttet på at genvinde fortidens glørværdige sovjetiske dominans. Men hvad verden ignorerer, er, at denne konflikt begynder otte år før verdens ende, og at Gud af denne grund har forudset brugen af atomvåben. Det er netop USA's afsendelse af atombomber mod Rusland, som et øjeblik forblev i baggrunden, der fører dette Rusland, "*Nordens konge*" i Dan. 11:44, til at "*udrydde*" til gengæld "*skarer*", der har domineret indtil det øjeblik: "*Tidender fra øst og nord skal komme til ham, og han skal drage ud med stor vrede for at ødelægge og udrydde skarer.*" Og det er disse udryddelser, der vil forårsage døden af den symbolske "*tredjedel*" af menneskeheden, i denne konflikt, som vil mobilisere "*200 millioner*" kæmpere, i henhold til læren givet i den "*sjette trompet*" i Åb. 9:11 til 21.

Rusland har bemærket tilstedeværelsen af "nazistiske" grupper i Ukraines lejr. Det er ikke det eneste land, der har bemærket dem, da alle europæiske medieobservatører også fordømte denne "nazistiske" tilstedeværelse på tidspunktet for det folkelige "kup", der væltede den ukrainske, russiske præsident i 2014. Men hvad er "nazisme"? Europæere har forbundet det med ønsket om at udrydde jøderne, idet de støtter sig til de historiske optegnelser, der blev besluttet i juli 1942, netop en "9. Av", som jøderne frygtede, fordi den allerede var præget af flere forbandelser for dem. Men før man valgte den "endelige løsning", som reelt sigtede mod udryddelsen af jøderne, var den "nazistiske" ideologi nationalsocialisme. Disse to ord er forførende, men i anvendelsen af "nazisme" er de karakteriseret ved den mest ekstreme ekstremisme, der ikke accepterer kompromiser og dræber enhver, der ikke deler partiets synspunkt. I Tyskland afslørede nazismen, Adolf Hitlers parti, sig i "De lange knives nat", hvor de allerede "SS"- "nazister" henrettede falankserne fra det mindre fanatiske "SA". Er der ikke en vis lighed med den voldsomme og destruktive kamp i det vestlige Ukraine mod ukrainerne i Donbass, der er blevet bombet hver dag siden 2014?

Den sande definition af "nazisme" skal derfor genovervejes.

Monstrenes Selskab

Dette monstresamfund er den seneste frugt, som den "nye verden" har båret. Det blev muliggjort af kombinationen af to parametre: tid og videnskab. En lang periode med fred siden afslutningen af Anden Verdenskrig har fremmet både udbredelsen af frihedens ånd og teknologiske fremskridt inden for videnskab og medicin.

Det er paradoksalt, men det afslører i høj grad deres åndelige tilstand, USA's, og derfor, fra det fjerne vesten, at afskyelige og uhyrlige tanker blev født. Det paradoksale aspekt ligger i, at USA's præsident lægger sin hånd på Bibelen, når han aflægger en ed om at tjene sit land. Og alligevel er retten til hellig frihed i dette meget religiøse land privilegeret i en sådan grad, at alle har ret til at udtrykke og undervise i alle mulige tanker, der er afskyelige for Skaberguden. Men i vores sidste dage lanceres ideer på internetnetværk, der ikke respekterer grænser og ingen begrænsninger. De skøreste og mest dæmoniske ideer når således ud til et væld af mennesker, der er blevet påvirket og omvendt. Jeg har længe med rette frygtet konsekvenserne af udviklingen af dette propagandavåben, som USA tilbyder verden. Vores moderne samfund reproducerer synderne fra før syndfloden, Sodoma og Gomorra, men de tilføjer dem synderne fra vores libertarianske æra. Ateisme, eller mere simpelt, bruddet mellem Gud og utro kristne, skaber en tvivl om de ting, som Gud skabte og helliggjorde siden sin skabelse af verden. Således vidner Gud på den 6. ^{dag} om, at han skabte manden, mennesket, og at han dannede sin kvindelige version, kvinden, ud fra et af sine ribben. Mennesket er derfor fysisk og psykisk en mand eller en kvinde. Muligheden er derfor binær. Men i vores tid har videnskaben opnået midlerne til at modificere den seksuelle natur gennem hormonbehandlinger, og disse kemiske metoder fremmer fysiske ændringer i menneskekroppen. Samtidig har dæmoner i visse menneskelige hjerner, der ikke er beskyttet af Gud, inspireret tanken om, at deres virkelige seksualitet ikke er den, som deres fysiske udseende præsenterer. Derfra kom tanken om muligheden for at vælge sit køn. Før denne ekstreme form førte afvigelser på grund af de samme dæmoner til, at mennesker transformerede deres udseende. Disse såkaldte "transvestitter" trådte ind i rollen som det modsatte køn i forhold til deres eget. Men med kirurgisk videnskab blev der givet dem nye muligheder. Således kan der ved hjælp af hormoner opnås fuldstændig fysisk forandring. Disse fysiske ændringer påvirker dog ikke sindet hos det således forandrede væsen. For i virkeligheden forbliver det fundamentalt set, som det var ved fødslen. Og hvis dæmonerne trækker sig tilbage eller ændrer deres motivation, kan den "forvandlede" menneskelige marionetdukke befinde sig i en sindstilstand, der mister al sin orientering. Monsteret er født.

For bedre at forstå tiltrækningen ved disse mentale nyheder, må vi erkende konsekvenserne af den nærmest domesticering af det menneskelige sind gennem audiovisuel teknologi og virtuelle relationer etableret på internetnetværk. Hovedårsagen til vores mentale dramaer er informationsteknologi, som opstod successivt efter elektricitet og elektronik. For menneskets sind er situationen tragisk og uoprettelig, både på grund af den dobbelte slaveri af denne invasive informationsteknologi og den konstante inspiration til den højt udviklede fantasi hos usynlige himmelske dæmoner. Hvor kan tanken om Guds skabninger stoppe? Jeg har ikke svaret, men den tid, han har sat, og som nu er begrænset til otte år, vil helt sikkert stoppe den.

Fra den "endelige løsning" til den "endelige løsning"

Indtil i dag, den 16. marts 2022, har udtrykket "endelig løsning" været brugt af alle historikere til at henvise til de tyske "nazisters" forsøg på at udrydde alle jøder i Europa, begyndende i 1942. Men i dette dokument vil jeg tilføje et sekundært profetisk budskab til dette udtryk.

Over hele jorden søger mennesker årsagerne til de konflikter, der udvikler sig, men de leder efter menneskelige årsager. De analyser, jeg præsenterer, udtrykker den levende Guds dom, skaberen af alt, hvad der eksisterer. Det skal også forstås, at årsagerne til vores nuværende tragedier findes i fortiden, langt fra vores tid. Bibelen giver os mulighed for at opdage, hvad Gud tænkte i løbet af de 6.000 år, der er forudsagt for jordisk synd. Profetierne i Daniel og Åbenbaringen kaster supplerende lys over Guds dom over cirka 26 århundreder, fra 605 f.Kr. indtil Kristi genkomst i foråret 2030. Mens mennesker undersøger og bevarer jordiske kødelige forklaringer, præsenterer Gud os for sit synspunkt, som afslører åndelige årsager. Mellem de to opfattelser udvider afgrunden sig. Menneskeheden er aldrig ophørt med at sone i ulykke for den foragt, den har vist Guds suveræne, åbenbarede vilje. Men menneskers liv er begrænset, i modsætning til den evige Guds, og mennesker dør og efterfølger hinanden. De halvfjerds eller firs år af deres korte liv er ikke nok i sig selv til at forstå Guds vrede. En efter en arver menneskene den guddommelige forbandelse, og deres sønner, arvinger, gentager deres fædres fejl. Det er derfor i fortiden, da Gud talte og skrev sine love, sine forordninger, sine befalinger og sine profetiske budskaber, at hans udvalgte i dag kan opdage motiverne til hans evige dom. Dette er tilfældet med den "endelige løsning", der ramte jøderne i 1942. Og ved denne handling frembragte Gud kraftfuldt det svar, han ønskede at give på de ord, der blev udtalt af de oprørske jøder, animeret af det jødiske præsteskab fyldt med had mod Jesus Kristus, fast besluttet på at se ham dø korsfæstet i stedet for den morderiske zelot Barabbas. Ifølge Matthæus 27:25 råbte de til Pontius Pilatus, den romerske prokurator: "*Hans blod komme over os og over vore børn!*" Gennem århundreder er "fædre" blevet forfulgt, og deres børn efter dem. De blev således hørt ud over deres håb. I 1942 blev datidens børn slået ned sammen med deres forældre af den samme guddommelige vrede, der var opflammet af deres fædres historiske harme og af deres sønners forhærdning gennem århundreder.

Denne begivenhed, der har rystet de vestlige samfund, vil sandelig ske igen ved Kristi genkomst, da der ifølge Åb 13:15 er profeteret om et forsøg på at udrydde de sidste udvalgte, der forblev trofaste mod den guddommelige sabbat: "*Og det fik magt til at give dyrets billede liv, så at dyrets billede både skulle tale og forårsage, at alle, der ikke ville tilbede dyrets billede, skulle dræbes.*" Det betyder, at de oprørske overlevende, der organiserer denne anden "endelige løsning", vil være i samme sindstilstand som de tyske "nazister" i 1942. Et tredje budskab leveres af dette udtryk "endelig løsning". Det afslører en plan udarbejdet af Gud, som profeterede straffe mod overtræderne af hans pagter. Denne plan fremgår af dette vers fra Rom 2:9: "*Trængsel og angst over hver menneskesjæl,*

der gør ondt, **jøde først og også græker.**" ! » I dette vers betegner ordene "**jøde**" og "**græker**" de to på hinanden følgende pagter, den gamle, indgået med det hebraiske folk, og den nye, som den hedenske "**græker**" eller af anden oprindelse er bemyndiget til at indgå ved sin anerkendelse af det sonoffer, der blev udført af Jesus Kristus. Fordi "**jøden**" ikke har anerkendt sin Messias sendt af Gud, har han lidt de evige "**trængsler**", som Gud har påført ham, ved forskellige menneskelige forfølgelser. Ved at gøre "**jøderne**" til det primære mål for sin vrede i 1942 ønskede Gud at rette en højtidelig og meget alvorlig advarsel til hele menneskeheden, fordi den falske kristne, "**grækeren**", på grund af sin vantro til gengæld skal stå til ansvar over for ham. Dette er den betydning, vi må give til den "tredje verdenskrig" eller den "**sjette trompet**" i Åb. 9:13, som vi har set udfolde sig i nyhederne siden 24. februar 2022, startende med konfrontationen mellem Rusland og Ukraine. For i denne seneste konflikt vil atomild erstatte nazisternes krematorier. Den massive fjendtlighed, som sanktioner mod Rusland har vist, vil ikke blive glemt, og i denne meningsløse opførsel finder vi det motiv, der snart vil føre til, at Rusland midlertidigt underlægger sig hele Europa sin dominans.

I Frankrig reagerer den unge, ambitiøse, men uerfarne præsident som en æresmand, der kommer sin nabo, som han ser under angreb, til undsætning. Disse reaktioner er begrundet i overvurderingen af den værdi, Europa tillægger ordet demokrati. Dette udtryk, af græsk oprindelse, betyder "bystat", hvis organisation tilhører indbyggernes valg. Afhængigt af de former, folket vælger, kan demokrati derfor antage meget forskellige former. Derfor finder vi bag dette ord organisationer, hvor beføjelser delegeres til ledelsen af en politistation, som det er tilfældet med Forenet Europa. Folkets valg ignoreres, og de trufne beslutninger vedtages og anerkendes af lokale valgte embedsmænd, der fungerer som et alibi for udtrykket "demokrati". I begyndelsen af denne forsamling ligger de nationale lederes personlige valg, der pålagde det europæiske folk deres beslutning. I disse demokratier betyder folkets mening ikke længere noget, fordi økonomiske finansielle interesser står på spil. Fordi situationen var økonomisk gunstig for dem, følte EU's ledere en følelse af styrke og overlegenhed, og de foragtede Rusland, dets fiasko og ruin i 1992. Siden da har Rusland lidt mange ydmygelser, endda efter at have set sin allierede, Serbien, blive bombet af amerikanske fly og bekæmpet af franske og britiske styrker i Balkankrigen. På det tidspunkt var det triumferende Vesten i stand til at håndhæve sin lov i henhold til princippet om, at den stærkeste får sejr: "den stærkestes fornuft er altid den bedste," siger Jean de la Fontaines fabel.

I februar 2022, efter at have kommet sig, genopbyggede Rusland sin styrke og militære magt. Og til gengæld viser det Vesten, at det har lært af deres opførsel. Alle disse begivenheder havde til formål at føre til den nuværende situation. Det er derfor, at Ukraines forsøg på at afbryde sine bånd til Rusland udgør den årsag, som Gud fremstiller ved handlingen med at "**sætte en krog i kæberne**" på den russiske leder i Ezek. 38:4: "**Jeg vil oplære dig og sætte en krog i dine kæber; jeg vil føre dig ud, dig og hele din hær, heste og ryttere, alle pragtfuldt klædt, en stor flok med skjold og kæmpe, alle med sværd.**" Og de fjendtlige reaktioner, der materialiseres af foranstaltninger og sanktioner, der er

ødelæggende for Rusland, vil tiltrække russisk vrede over alle de folk af europæiske ledere, der enstemmigt har indført disse sanktioner, undtagen for nylig lederen af Ungarn.

Er Europas skæbne så misundelsesværdig? Indtil begyndelsen af 2020 kunne dets økonomiske succes gøre det attraktivt, men efter den økonomiske blokering på grund af beslutninger truffet for at bekæmpe Covid-19-virus-"pandemien" i to år, var Europa ikke længere i samme tilstand. Desuden maskerede denne midlertidige blokering en reel ruin af landet Frankrig, offer for dets offshoring og import fra Kina, som blev dets eneste leverandør. Det var også i byen Wuhan i Kina, at Covid-19-virussen officielt dukkede op for første gang; Kina, "dragens " eller djævelens land ifølge Åb 12:9: " *Og den store drage blev kastet ud , **den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan** , som bedrager hele verden; han blev kastet ud på jorden, og hans engle blev kastet ud med ham.* "

Europæerne var i stand til at komme sammen og drage fordel af en lang periode med fred, som Gud havde givet. Men hvad gjorde de med denne fredstid? De forsøgte endnu engang at komme sammen for at blive stærkere, ligesom Babels folk under kong Nimrod havde gjort i deres tid. Og resultatet var det samme: denne forening frembragte en konstant frugt af uretfærdighed mod Europas folk og fjender. Da Gud ikke længere kunne adskille mennesker ved hjælp af sprog, overgav han de skyldige til krig og død og blandede dermed deres blod.

Den ultimative "endelige løsning" vil have to betydninger og resultater, fordi hvis den udryddelse, som oprørerne beslutter, vil være rettet mod de udvalgte, trofaste mod den guddommelige sabbat, så vil Guds "endelige løsning" bestå i at udrydde alle de jordiske og himmelske oprørere, undtagen Satan, som vil forblive alene på den øde jord i løbet af de " tusind år " af det syvende årtusinde.

Således blev det folkedrab på jøderne, som de tyske nazister organiserede, udført for at advare mennesker om den skæbne, Gud har i vente for dem på sin retfærdige vredes dag.

Den endelige løsning har vakt menneskelig sympati og medfølelse for det jødiske folk, der ses som martyrer, ofre for menneskelig morderisk vanvid. Denne adfærd, på grund af deres ubevidsthed og åndelige uvidenhed, skjuler den guddommelige trussel, der vedrører dem personligt, for deres øjne.

For at forstå kendsgerningerne i de sidste dage, må vi lære af erfaringerne fra "Nazi"-Tyskland fra 1930 til 1944. I dette eksempel ser vi, hvordan " *en lille smule surdej syrer hele dejen* ," som Paulus underviste i 1 Kor 5:6 og Gal 5:9, ifølge Matthæus 16:6: " *Jesus sagde til dem: 'Vogt jer for farisæernes og saddukæernes surdej.* '" Jesus sammenlignede " *surdej* " med de tanker, der bedrager folket. Et lille mindretal kan på denne måde bedrage og til sidst dominere et helt folk, og det var det, der skete i Tyskland i 1930. Nazipartiets folkelige succes blev successivt opnået gennem gunstige sociale foranstaltninger, økonomisk succes, Tysklands genopretning og krigssejre. Og disse tre årsager gjorde også USA succesfuld i Anden Verdenskrig. Europa beundrede og misundte dem og ønskede i sidste ende at efterligne dem. Men så greb Gud ind og blokerede drømmen i dens spæde begyndelse og udvikling. Siden præsident

Trump har USA trukket sig ud af Europa og overladt det til at stå alene med problemerne i den russisk-ukrainske konfrontation. Europa, der snart vil blive ødelagt af russiske styrker, vil således komme ud af sine problemer i ruiner og hærgen. Efter elimineringen af Rusland og dets styrker med amerikanske atomvåben vil vejen være åben for dem, og de vil dominere det universelle regime dannet af alle jordens overlevende. USA's endelige rolle i den ultimative "endelige løsning" inviterer os til at være særligt opmærksomme på dette magtfulde land. Amerikansk magt er ikke øm og er langt mindre human end Europas. Hvor end dets økonomiske interesser er på spil, er den hård, skarp, krigerisk og morderisk. Penge er dets gud og kommerciel succes dets gudinde. Disse guddomme er mindre synlige end hans storslåede gudinde for "frihed", der rejser sig i New York-bugten. Når Amerika ønsker at undgå et militært engagement, appellerer det til princippet om boykot, og den russiske præsident har netop foretaget en sammenligning mellem vestlige sanktioner og de nazistiske pogromer, der blev påført jøderne. Det er sandt, at nazisternes had mod jøderne før 1942 bestod i at fratage dem deres rettigheder som borgere, de var "de også" forhindret "i at købe og sælge", som de sidste "nazister" vil gøre mod Jesu Kristi sidste udvalgte, der forblev trofaste mod sabbatten, som Gud havde helliget, ifølge Åb. 13:17: "*og ingen måtte købe eller sælge undtagen den, der havde mærket eller dyrets navn eller dets navns tal.*" Denne frugt af ondskab er det endelige resultat af det åndelige fald i den protestantiske tro, som i foråret 1843, under Guds forbandelse, sluttede sig til den romersk-katolske religion, hvis orden af "jesuitterne" var den model, der blev taget til at udgøre "SS"-sektionerne af Adolf Hitlers "nazistiske" lejr, en gruppe oprettet under initiativ af den tyske ambassadør (i Vatikanet) og udenrigsminister Von Papen (hvilket betyder: "pavens"). Så det er ikke overraskende at finde de tyske ord "Gott mit uns" indgraveret på bladet af deres "lange knive", hvilket betyder: Gud med os. Og det er derfor denne alliance af to religioner, fordømt af Gud, som vil reproducere den "nazistiske" model af Tyskland i 1930 og 1942. USA's universelle dominans blev forberedt mellem 1945 og vores tid, og landet var i stand til at drage fordel af lange års fred til at favorisere den "globalistiske" styring af økonomien. Slaveret af den "internet"-teknologi, som USA har skabt, er nationerne blevet økonomisk og politisk afhængige af amerikanske vurderinger. Og denne kommercielle dominans giver dem mulighed for at underkaste alle folk, der er afhængige af den, dens boykotter og dens sanktioner og forbud. Den hersker derfor allerede over hele den vestlige verden, og resten vil blive udsat for den gennem den nukleare ødelæggelse under Tredje Verdenskrig.

Udvalgt af Jesus Kristus, er du ved at genopleve profeterne Jeremias, Daniels og Ezekiels oplevelser, samtidige med straffen for det hebraisk-jødiske Israels synder. Den nye Nebukadnesar hedder Vladimir Putin, og han er russisk. Ligesom den kaldæiske konge på Jeremias' tid har Gud sendt ham for at ødelægge vestlig ugudelighed, forenet af dens tilbedelse og ærbødighed for det "libertarianske" samfund, der oprindeligt blev skabt af USA og Frankrig. Konflikten mellem Rusland og Ukraine har kun én årsag: tilbedelsen af denne model, som Gud fordømmer, af den nye ukrainske præsident, Volodymyr Zelenskyj. Det er denne fascination af den vestlige samfundsmodel, der fik ham til

at ville tilslutte sig den. Imidlertid er de vestlige sinds blindhed så stor, at de praler af værdier, som Gud fordømmer, såsom denne "gay pride", der tiltrækker Guds vrede bedre end marmelade tiltrækker fluer. Men for at handle straffende ventede Gud på den tid, han satte til at gøre det, nemlig 7 år før udgangen af perioden med kollektiv og individuel nåde. Overbevist om at have etableret den bedste type samfund, blev vesterlændinge optændt af stolthed og arrogance, og de foragter folk, der ikke deler deres samfundsopfattelse. Det er imidlertid fra deres modstanderes mund, at Gud lader sine bebrejdelser blive hørt. Gennem muslimers mund fordømmer han ugudelighed og vantro og kalder dem "vantro". Gennem den russiske præsidents og hans folks mund fordømmer han deres samfund, som han kalder "dekadent"; dekadence er frugten af forvrængning af sanser og sind, som resulterer i seksuelle og psykiske afvigelser i moralen, den progressive fordærvelse, der allerede manifesterede sig blandt de franske revolutionære mellem 1789 og 1798, som det nuværende Frankrig har arvet i en sådan grad, at Gud symbolsk navngav dens hovedstad, Paris, "*Sodoma og Egypten*" i Åb 11:8; selve udtrykket for synd og menneskeligt oprør mod Gud og hans værdier. Ved et subtilt sammenligningsspil forbinder Gud i sin apokalypse den franske revolution og den "*sjette trompet*" eller den tredje verdenskrig. Hvad betyder denne forbindelse? Det åbenbarer for de sande udvalgte, at den fælles handling af disse fakta er at straffe kristen ugudelighed, katolsk for det første og multireligiøs for det andet, fordi alle former for den monoteistiske religion er repræsenteret der og er berørt og primært målrettet. I 1917 blev den ortodokse religion også målrettet af den bolsjevikiske revolution og dens ateisme. Alle disse begivenheder havde en specifik betydning og rolle for Gud, som hans sande udvalgte skal kende og dele med ham. Privilegiet at forstå disse ting er enormt og udgør et bevis på taknemmelighed fra Jesu Kristi side. Det er på denne måde, at hans profetiske åbenbaring fortjener sit navn som "*Jesu vidnesbyrd*", der er citeret i Åb 1:9, 12:17 og 19:10. Alle kristne kirkers skyld ligger i deres manglende interesse i dette profetiske ord, der er blevet foreslået siden 1831, datoen for den første adventistbekendtgørelse, der blev fremsat af profeten William Miller i USA. Siden den dato har successive guddommelige åbenbaringer ført sande kristne til at genoprette praktiseringen af sabbatten, som Gud har helliget siden den syvende dag af hans jordiske skabelse. Foragt for det profetiske ord har derfor ført til, at alle kristne religioner har frataget Gud hans legitime ret til at blive æret ved sine skabningers lydighed. Mestertoppemageren, der har dømt og fordømt dem som fejlslagne kar, vil også knuse dem og tilintetgøre dem. Selvom den praktiserer sabbatstiden på den rette dag, lørdag, i kraft af sin religiøse arv, eller traditionelt set, faldt adventisttroen under Guds dom for den samme manglende interesse i guddommelige profetiske åbenbaringer mellem 1873 og endeligt i 1995. Faktisk vidner dens alliance med den katolske og protestantiske lejr siden 1995 imod den om dens foragt for den guddommelige dom, der åbenbarede dens fordømmelse af den romerske søndag, som disse to kristne grupper og de ortodokse traditionelt ærer. Men overtrædelsen af den hellige, guddommelige sabbat er kun toppen af isbjerget af disse religioners synd, fordi som Jakob 2:10 lærer: "*Overtrædelse af ét bud gør én skyldig i alle*": "*For den, der holder hele loven, men synder i ét punkt, er skyldig i alle*." Få mennesker er klar over det, men overtrædelsen af

sabbatten i det fjerde bud skaber faktisk overtrædelsen af det første bud: " *Du må ikke have andre guder end mig .*" Nu er ulydighed mod Gud konsekvensen af lydighed mod Djævelen, mørkets fyrste, Satan. Det siger sig selv, at i dette tilfælde vil det tredje bud også blive overtrådt: " *Du må ikke misbruge YaHweh din Guds navn; for YaHweh vil ikke holde den uskyldig, der misbruger hans navn.* " De sidste seks bud, hvis lydighed opnås ved direkte hjælp fra Jesu Kristi ånd, vil ikke blive respekteret mere end de foregående. Katolicismen og ortodoksien adskiller sig ved deres fælles overtrædelse af det andet bud, fordi deres afgudsdyrkelse fører dem til at tilbede billeder, der er udskåret eller malet af mennesker, i modstrid med Guds forbud mod at gøre det: " *Du må ikke lave dig et udskåret billede eller nogen afbildning af noget, der er i himlen oventil, eller som er på jorden nedenunder, eller som er i vandet under jorden.*" » Denne overtrædelse er så meget desto mere alvorlig, fordi det samme bud specificerer og profeterer konsekvenserne af dets overtrædelse: " *Du må ikke tilbede dem eller dyrke dem; for jeg, YaHWÉH, din Gud, er en nidkær Gud, der hjemsøger fædrenes misgerning på børnene til tredje og fjerde led af dem, der hader mig.* " Men for sine trofaste udvalgte profeterer Gud sine evige velsignelser: " *og viser barmhjertighed mod tusinder af dem, der elsker mig og holder mine bud.* "

I den nuværende tidsalder lader Gud sit lys skinne i sit højdepunkt for sine udvalgte, og for dem, han har fordømt, præger og omslutter et maksimalt mørke dem. Således modtager enhver allerede fra ham, hvad han fortjener.

I en livlig og rosende tale sagde Ukraines præsident til den amerikanske præsident Joe Biden, og jeg citerer: "Jeg vil gerne have, at du dominerer verden for at indføre fred." Ligesom hele den vestlige lejr er Joe Biden meget følsom over for smiger, og ved at parafrasere fabeln om kragen og ræven af den geniale og subtile Jean de la Fontaine, oversætter jeg situationen på følgende måde: "Ved disse ord, uden at føle mere glæde, åbner Joe Biden sin pung og lader" en milliard dollars falde, der er tilbudt den ukrainske leder for at støtte hans modstand mod Rusland. Jean de la Fontaine afsluttede sin fabel med at sige: "Enhver smigrer lever på bekostning af den, der lytter til ham." Derfor må den smigrede donor være meget rig. Amerika er ikke det typiske eksempel på generøsitet, og når det viser sig at være generøst, håber det at tjene en enorm profit på sin gestus. Vi ved dog, at det er drevet af et kronisk had mod Rusland, dets magtfulde konkurrent til Østen. Dets mål er at opnå monopol på jordens økonomiske dominans. Den har allerede opnået fra nationerne, at alle jordiske valutaer skal indekseres til dens dollar efter guldstandard er opgivet. Faktisk vil den tredje verdenskrig give den mulighed for at udlette Rusland og nå sit mål. Joe Biden er, efter John Kennedy, også katolik, og af denne grund kan han kun favorisere den polske lejr, der også er katolsk, og det oprørske Ukraine, der overvejende er katolsk i den vestlige del. Således finder de katolske nationer sig grupperet under det amerikanske banner af NATO-styrker med det ortodokse Rusland som deres fælles modstander. Smiger forfører det pavelige regime i profetien i Dan. 11:39: " *Det er med den fremmede gud, at han vil gribe ind mod de befæstede steder og fylde dem, der anerkender ham, med ære, han vil gøre dem til herskere over mange, han vil uddele jord til dem som belønning.* " Dette er en typisk opførsel for den lejr, der er forbandet af

Gud, som afslører tilstedeværelsen af stolthed, denne synd, der tilregnes djævelen selv, siden hans fald.

Da årsagen til krigen, der er sat i gang, er åndelig og Guds vilje som straf for sabbattens opgivelse siden 7. marts 321, er det let at forstå, hvorfor Gud erklærede i Dan 12:10: " *Mange skal blive rensset, hvide og lutret; de ugudelige skal handle ugudeligt, og **ingen af de ugudelige skal forstå , men de, der har forstand, skal forstå .*** " Den guddommelige Ånd bekræftede dette princip ved at sige i Åb 17:8: " *Dyret, du så, var og er ikke. Det skal stige op af afgrunden og gå til undergang. Og de, der bor på jorden, skal undre sig, når de **ser dyret , hvis navne ikke er skrevet i livets bog fra verdens grundlæggelse ; for det var og er ikke og skal endnu komme igen.*** " I nyhederne er vi vidne til denne " *forbløffelse* " hos journalister, politikere og vantro og vantro folkeslag, såvel som alle religiøse præster, for hvem en krig i Europa var blevet umulig. Jeg specificerer, at jeg ved guddommelig inspiration har ventet på denne konflikt siden 1982, datoen for min første forståelse af det budskab, der åbenbares af Jesu Kristi Apokalypse. Endelig, uanset hvad mennesker tænker, etablerer den store skaber og lovgiver Gud begyndelsen på sin "endelige løsning", hvor allerede store mængder af civile og militære mennesker er omkommet og stadig vil omkomme på grund af sine " *fire frygtelige straffe* ", der er citeret i Ezekiel 14:21: " *Ja, så siger Herren YaHWéH: Selv om jeg sender **mine fire frygtelige straffe mod Jerusalem** , sværdet, hungersnøden, de vilde dyr og pesten, **for at udrydde mennesker og dyr derfra** ,* "; dette indtil jorden er øde, ødelagt og uden levende menneskelige indbyggere. Efter at være blevet engle, vil de sidste levende mennesker i " *tusind år* " være i " **dom over de døde** ", i Guds celestiale rige, med Jesus Kristus, i overensstemmelse med bekendtgørelsen i Åb 11:18: " *Folkene blev vrede, og din vrede er kommet, **og tiden er inde til at dømme de døde** , til at belønne dine tjenere, profeterne, de hellige og dem, der frygter dit navn, små og store, og til at ødelægge dem, der ødelægger jorden.* " " .

Efter denne dom vil tiden for den sidste dom komme, den ultimative "endelige løsning", hvor de mest skyldige, forfølgerne, jøder, "kristne " , katolikker, ortodokse og protestanter eller oprørske adventister, vil blive *ødelagt* og definitivt udslettet, alt efter hvordan jorden dækket af den underjordiske ild ser ud .

EKSKLUSIV

Jeg bemærkede denne tale af V. Putin på en nyhedskanal, som gjorde det muligt for mig at forstå og forklare, hvorfor han forbinder vestlige samfund med "nazistisk" ideologi. Jeg husker, at folk på alle medieplatforme undrer sig over årsagerne til, at Vladimir Putin fordømmer et "nazistisk" Ukraine, og derfor behovet for, at han "afnazificerer" dette land.

Nazi = overlegen race – V. Putins tale om de russiske oligarker, der bosatte sig i Vesten i luksus og rigdom. Oligarkerne skylder ham deres rigdom, de skylder ham alt: "Jeg dømmer slet ikke dem, der har en villa i Miami eller på den franske riviera, som ikke kan undvære foie gras, østers eller såkaldte kønsfriheder. Det er absolut ikke problemet. Problemet er, at disse mennesker **mentalt er** der og ikke her, hos vores folk, hos Rusland. **Ifølge dem er det et tegn på at tilhøre en overlegen kaste, en overlegen race .** " V. Putin sammenligner vestlig arrogance

med de tyske "nazisters" arrogance fra 1933. Og fakta giver ham ret, fordi et af målene med den "nazistiske" ideologi var at danne " **en overlegen menneskerace** " kaldet arisk. Han fandt i den kapitalistiske ekspansion af USA denne sindstilstand, der knuser og foragter dem, der ikke deler denne opfattelse af eksistens. Derefter bemærkede han, hvordan europæiske nationer, idet de følte sig beskyttet af USA's militære magt gennem NATO-pagten, har vist sig arrogante og urimelige over for Rusland og dets østlige allierede, og især Serbien, som blev bombet i Balkankrigen. Han så Warszawapagtens landene forlade et svækket Rusland for at slutte sig til den vestlige lejr. Endelig bemærkede han omstyrtelsen af den russiske præsident i Ukraine i 2014, og siden da den ukrainske hær uophørlige bombning af pro-russiske ukrainere koncentreret i Donbass-regionen; dette i et tilsyneladende ønske om at tvinge eller udrydde dem. Han sammenligner denne destruktive aggression med den, der bragte Adolf Hitlers "nazister" til magten efter "De Lange Knives" Nat, da de dræbte lederne af "SA", som jeg forklarede ovenfor. For Vladimir Putin, ligesom for Gud, bedømmes træet på sin frugt. Og selvom det ikke ville falde en vesterlænding ind, at hans nation ville opføre sig som "nazisterne", er det ikke det samme i den lejr, der lider under disse uretfærdigheder dag og nat. Denne tale af V. Putin blev givet til mig af Gud som en afslørende "perle". Og denne seneste tv-dokumentar har bekræftet mine tidligere analyser og forklaringer. For ethvert intelligent menneske er nazisme frem for alt en sindstilstand, der manifesterer sig gennem gerninger. Og vestlige kapitalistiske samfund har bevist, at menneskeliv har ringe værdi, når økonomiske interesser står på spil. Jeg tilføjer til disse ting, at brugen af kirurgisk og medicinsk videnskab til at transformere menneskers seksuelle køn kan fremstå som en forlængelse af de eksperimenter, der blev udført af den nazistiske læge Joseph Mengélé, der udnyttede ligene af fanger i nazisternes udryddelseslejre til at udføre afskyelige og grusomme eksperimenter.

Ligesom størstedelen af det tyske folk ikke var nazister, men støttede nazismens magtfremgang, støttede størstedelen af de meget humanistiske mennesker i Vesten uretfærdige, kyniske og ubøjelige magter på Balkan og behandlingen af Libyen. De beslutninger, som Europa-Kommissionen har truffet og pålagt de europæiske nationer, er af denne type. Haag-tribunalet har givet sig selv ret til at dømme og fordømme handlinger udført af østlige ledere, der ikke anerkender vestlige normer. Derfor vil den store himmelske dommer overgive de uretfærdige dommere i deres ofres hænder. Vestlig arrogance vil blive straffet ved at lide under invasionen af det hævngherrige Rusland, men også ved massakrerne begået af de tidligere koloniserede folk på afrikansk jord og orientalerne. Det arrogante Vesteuropa, som irriterer Gud, vil blive bragt i knæ for sine fjender, ødelagt og ruineret. Ændringen i situationen vil komme med USA's atomintervention mod Rusland. Og de overlevende bliver nødt til at acceptere de seneste "nazistiske" standarder, der er foreslået og pålagt af de nuværende sejrherre: USA.

Ivrig efter at undslippe USA's dominerende indflydelse tilbagebetalte general de Gaulle sin krigsgæld og stoppede opførelsen af amerikanske militærlejre over hele Frankrig. Men han faldt i den fælde, som det besejrede Tyskland repræsenterer og stadig repræsenterer. Den amerikanske tilstedeværelse

dér forblev, og dens indflydelse voksede kun, indtil den økonomisk dominerede Den Europæiske Union. I sit europæiske engagement mistede Frankrig sin uafhængighed fra USA ved at genoptage sin plads i NATO-alliancen. Det er derfor forståeligt, at et forenet Europa er et billede på det amerikanske samfund, som USA foretrækker i sin søgen efter global magt.

INFORMATION – DESINFORMATION

To dage efter udsendelsen af V. Putins tale om de russiske oligarker, viste den samme nyhedskanal, der omtalte denne tale, den denne gang i form af en rullende linje. Og overraskelse, overraskelse, fandt jeg den forrige tale igen, bortset fra at den sidste sætning, der lød: "ifølge dem er det et tegn på at tilhøre en overlegen kaste, en overlegen race", var fjernet. Journalisten citerede denne tale for at understrege den russiske præsidents nationalistiske ånd, men det var nødvendigt at skjule hans beskyldning om nazisme for seerne, som han tilskriver den europæiske NATO-lejr.

Krigssituationen mellem Rusland og Ukraine har allerede konsekvenser, der tillader mig at bekræfte profetien i Daniel 11:40 til 45. Faktisk vil den primære konsekvens af rækken af sanktioner mod Rusland, men også den økonomiske blokade af Ukraine, en stor eksportør af hvede til mange lande, herunder Egypten, resultere i en global fødevarekrise, der vil være særligt dramatisk for mindre udviklede lande. Hungersnøden vil således presse disse afrikanske befolkninger til oprør og fremprovokere bølger af immigration til Europa. Sult, kombineret med muslimernes civile og religiøse had mod det tidligere koloniale Europa, vil give form og motivation til aggressionen fra "*Sydens konge*", der er nævnt i Dan 11:40. Det ukrainske oprør vil i virkeligheden kun have været udløsningen af det had, der vil føre til, at Rusland invaderer Vesteuropa på det rette tidspunkt. Men det er allerede muligt at forstå, at i modsætning til hvad der længe blev præsenteret som trøst for Frankrigs økonomiske ruin og tab af uafhængighed, nemlig "dannelsen af Europa for at undgå krig mellem dets nationer", vil den kommende ruin være forårsaget af Polens optagelse i Europa. Som jeg allerede har sagt, er religiøs modstand det våben, Gud bruger til at straffe det kristne Europas vantro. Polen, som havde været under russisk besættelse siden 1945, opnåede uafhængighed i 1990, idet den bar på et ønske om hævn over Rusland. Dette polske folk var bosat på begge sider af den ukrainske grænse. Ligesom Vesttyskland genvandt Østtyskland på tidspunktet for den sovjetiske lejrs kollaps, ønskede det europæiske romersk-katolske Polen at bringe den ukrainske del af sit folk tilbage til den vestlige lejr. Denne strategiske situation er så meget desto mere berettiget, da folk traditionelt defineres og forenes af religion, der er nedarvet og videregivet fra far til søn. Frankrig kom ud af denne situation ved at antage sin sekulære republikanske karakter, men det er en undtagelse, og dette valg har forberedt sin endelige forbandelse, da mange potentielt modstridende og fjendtlige religioner har udviklet sig på dets jord. På en underliggende måde har det katolske og protestantiske USA, hvis nuværende leder selv er katolik, udnyttet Polens

katolicisme til at vriste sine indflydelsesområder fra det ortodokse Rusland. Hvor paven finder et religiøst motiv, finder USA et politisk motiv som en økonomisk og politisk verdensleder. Og for Gud er hans motivation den kollektive straf af en menneskehed bestående af folkeslag, der er udsat for alle vinde af religiøse doktriner, hvert mere skyldigt end det forrige.

Navnene på de store skikkelser, der spiller en vigtig rolle i at styre verdens skæbne, formidler meget lærerige skjulte budskaber til os. De russiske og ukrainske præsidenter har det samme fornavn på henholdsvis russisk og polsk, Vladimir og Volodymyr, som betyder "verdens fyrste". Det viser sig, at bag disse to russiske og polske folk ligger en århundreder gammel kamp mellem den russisk-ortodokse tro og den polske romersk-katolske tro. De har længe kæmpet for at repræsentere den kristne tro på jorden og dermed dominere verden religiøst. Begge, ramt af Guds forbandelse, ledes af Satan, "*denne verdens fyrste*", ifølge Jesus Kristus. Så betyder det polsk-oprindelige navn på Ukraines præsident, "Zelenskyj", ikke, at han er en nidkær skiløber, men adjektivet "*grøn*", farven på "*døden*" i Åb 6:8: "*Og jeg så, og se, en grønlig hest.*" *Og hans navn, som sad på den, var Døden, og Hades fulgte med ham. Og der blev givet dem magt over en fjerdedel af jorden til at dræbe med sværd og med hunger og med død og med jordens dyr.*

Ud fra dette kan vi forstå, at denne modige mand, der til og med er hensynsløs, bliver brugt af Gud som lokkemad til, gennem sin åbenlyse forførelse, at lokke de vestlige myndigheder ind i sin krig. Det er længe siden... Sanktionerne mod Rusland har gjort disse virksomheder til medkrigsførende for den ukrainske modstander. Men i frygt for de mulige fremtidige konsekvenser, uvidende om at de er profeteret i Dan 11:40-45, foregiver disse myndigheder at tro på ønskelige fremtidige aftaler med Rusland. Vi er således vidne til opbygningen af en dramatisk international situation, hvis ultimative konsekvens vil være ødelæggelsen af nationer og i vid udstrækning ødelæggelsen af deres befolkninger.

Søg ikke på jorden et folk, som Gud har velsignet; der findes intet, og det findes ikke længere. Men blandt alle dem, der findes, kan du finde nogle, der er mindre forbandede, men alligevel forbandede.

AT VIDE, HVORDAN MAN LYTTET

Kvaliteten af vores forståelse afhænger af god lytning. I en tale husker den vise mand kun de ord, han hører, uden at ekstrapolere eller overfortolke det budskab, der bliver leveret. Aktuelle begivenheder tillader mig at bekræfte denne lektie. Angående krigen mellem Rusland og Ukraine fremsatte en russisk general en lakonisk erklæring og annoncerede en tilbagetrækning af russiske tropper fra regionen Kyiv, Ukraines hovedstad. Medieverdenen greb fat i dette budskab, og inden for få dage blev det overraskende til et løfte fra V. Putin om at lade denne region være i fred. Ifølge den russiske general blev der dog ikke fremlagt noget fredsbudskab, og jeg vil sige, at dette lakoniske budskab tværtimod afslørede en tilbagetrækning af tropper på jorden, hvilket kunne have skabt frygt for en massiv brug af luftbombardementer. For russerne bomber ikke det sted, hvor deres egne

krigere er stationeret. Som man måske havde frygtet, genoptog intensive luftbombardementer et par dage senere. Og på mediekkanalerne beskyldes V. Putin for at være en løgner, for at være manden, der aldrig holder sine løfter. Men hvornår gav V. Putin dette løfte? Aldrig, fordi dette løfte udelukkende blev konstrueret i hovederne på de journalister og specialister, der ledsager dem i deres optimistiske inspiration. De ønsker alle, at denne krig skal ende så slemt, at deres optimisme sejrer over de ord og de proklamerede ord, der høres. Derved viser informanterne sig uværdige til deres erhverv, fordi de skarer, der lytter til dem, er misinformeret i stedet for informeret. Jeg har allerede sagt, at V. Putin efter min mening og baseret på beviserne tilpasser sin strategi i henhold til fjendens lejr opførsel. Tvunget af ukrainernes voldsomme modstand støder den russiske lejr på snigskytter, der er gemt i gulvene i forfaldne og nedrevne bygninger, klar til at kollapse. På denne måde bliver erobringen af byer meget vanskelig og opnås på bekostning af for mange døde soldater. I Balkankrigen var USA tilfreds med at bombe "Belgrad", den serbiske hovedstad, fra en højde af ti tusind meter uden risiko for deres bombefly og deres besætninger. Og under Anden Verdenskrig lykkedes det russerne selv at forhindre tyske tropper i at erobre byen Stalingrad. Mellem murene og ruinerne kostede tropperne menneskeliv, og den tyske hær oplevede begyndelsen på sine nederlag der. Med sådanne historiske erfaringer må den russiske hær have forventet denne vanskelighed, og dette beviser, at denne russiske lejr lod sig drage ind i eskaleringen og genopdagede ukrainernes effektive modstand i byerne på jorden. Derudover er brugen af teleskopsigte, der engang kun var forbeholdt snigskytter, udbredt på moderne repetervåben. Og konsekvensen er en frygtelig dødbringende effektivitet for begge sider.

Det er velkendt, at et menneske adskilt fra Gud kun hører, hvad det ønsker at høre. Fordi det baserer sin vurdering på sine personlige følelser. Denne personlige vurdering har også forrang over den tale, der høres. I denne mands tankegang får ord en nedsættende fortolkning, der miskrediterer de ord, der høres. Jeg ser journalister vise deres had til V. Putin, og deres mening er altid den samme. Og lytterskarerne og seerne bliver konstant fodret med dette vestlige had. Dette overdrevne had fører til retfærdiggørelse af sanktioner, der snart vil blive straffet af et hævngherrigt Rusland.

"Dårlig lytning" forvrænger de budskaber, der formidles, både civile og religiøse. Det er derfor ikke overraskende, at de ansvarlige for dette samtidig er ude af stand til klart at forstå de guddommelige religiøse krav, der autentisk er formuleret af Guds Ånd gennem hele Hans Hellige Bibel.

Vestens fejl

I tråd med den foregående lektie ved de, der ikke ved, hvordan man lytter, ikke, hvordan man bedømmer sig selv med strenghed og ærlighed. Når de hører de bebrejdelser, som V. Putin formulerer om den type vestlige samfund, som han beskriver som " **dekadent** " for Gud, og som insisterende fordømmer dets mentale forandringer og omstyrtelsen af dets gamle sekulære værdier, benægter de dette bevis og vender hans ord imod ham, idet de går så langt som til at tilskrive ham vanvid. Imidlertid kan ingen bestride, at homoseksualitet, der længe blev betragtet

som skamfuldt og fordømt, i de senere år er blevet legaliseret, legitimeret og kriminelt forbudt. Lad os lytte til, hvad Gud har erklæret om dette emne.

Den første lektie fremgår af oplevelsen af ødelæggelsen af " *Sodoma og Gomorra* " efter besøget af to engle, som " *Lot* ", " *Abrahams* " nevø , førte ind i sit hjem. De onde indbyggere, der praktiserede homoseksualitet og brutalitet, ønskede at underkaste de to besøgende deres afskyelige seksuelle praksis, og for at undslippe den rasende pøbel, slog de to engle dem med blindhed. De så ikke ilden, der faldt fra himlen i sten af brændende svovl, som fortærede dem sammen med de to onde byer i den velstående dal. Vi finder denne beretning i 1 Mos 19:1-29.

Det andet guddommelige budskab gives til hebræerne, Guds folk, i 3. Mosebog 20:13: " *Hvis en mand ligger med en mand, som det er med en kvinde, har de begge begået en vederstyggelighed; de skal visselig lide døden; deres blod skal være over dem.* " Men dette tilfælde er kun ét forbud blandt andre, der er nævnt i 3. Mosebog 20:1 til 27. Og jeg specificerer, at alle disse forordninger bevarer deres værdi i den nye pagt. Følgelig dømmes Vesten skyldig af Gud i at praktisere mange vederstyggeligheder, som han straffer med døden. Den dødelighed, der rammer menneskeheden i vores tid, af vira, sygdomme, hungersnød eller af krige, opfylder derfor sin retfærdige dom. I den gamle pagt tog denne dom allerede den form, der er beskrevet i Ezek. 9:4 til 7:

" *Herren sagde til ham: 'Gå gennem byen, gennem Jerusalem, og sæt et mærke i panden på de mænd, der sukker og græder over alle de vederstyggeligheder, der begås i byen.'* Og han sagde til de andre, som jeg hørte på: 'Gå efter ham gennem byen og hug! Lad jeres øjne ikke skåne, og hav ingen medlidenhed.'" *Dræb og udryd de gamle mænd, de unge mænd, jomfruerne, børnene og kvinderne; men kom ikke i nærheden af nogen, der har mærket på sig; og begynd ved min helligdom! De begyndte ved de ældste, som var uden for huset. Han sagde til dem: "Gør huset urene og fyld forgårdene med de døde! Gå ud!" De gik ud og slog byen. »*

Vers 8 til 10 afslører Guds tankegang, der retfærdiggør denne morderiske vrede, som kun adskiller sig ved Guds hellighed fra kong Herodes', der beordrede massakren på Betlehems børn. Denne ødelæggelse i -586 blev efterfulgt i +70 af den, som romerne udførte med den samme morderiske og destruktive beslutsomhed over for byen Jerusalem, dens indbyggere og deres hellige tempel, hvilket bekræfter profetien i Dan 9:26.

Vers 8 til 10

" *Mens de slog, mens jeg stadig var tilbage, faldt jeg på mit ansigt og råbte: "Ak, Herre Herren, vil du ødelægge alt, hvad der er tilbage af Israel, ved at udøse din vrede over Jerusalem?" Han svarede mig: "Israels og Judas hus' uretfærdighed er stor og umådelig; landet er fuldt af blodsudgydelse, og byen er fuld af uretfærdighed; for de siger: 'Herren har forladt landet, og Herren ser det ikke.' Jeg vil heller ikke have medlidenhed og barmhjertighed; jeg vil lade deres gerninger komme over deres egne hoveder."* »

Ved at specificere, at Israels synd er " *overdreven* ", bekræfter Gud, at hans tålmodighed er begrænset, og at hans tilbud om tilgivelse er afmålt.

Hvor skadelig og frygtindgydende er den levende Guds usynlighed i dens konsekvenser. Det populære ordsprog lyder: "Når katten er væk, leger musene." Menneskemus bliver bedraget af deres øjne, for selvom den store "kat" er usynlig, er den der faktisk, og det er derfor under hans blik, at de danser. Han, der aldrig sover, men som permanent våger over alle sine skabninger, kendte endda på forhånd det høje niveau af ugudelighed og vederstyggeligheder, der ville kendetegne den sidste menneskehed, og han var således i stand til at profetere sine sidste straffe. Efter de to foregående nævnte straffe vil den med den " *sjette trompet* " blive fuldbyrdet med samme raseri og forstærkede destruktive kraft.

Så finder vi fordømmelsen af den vederstyggelige homoseksualitet i Paulus' ord, Jesu Kristi trofaste vidne, i Rom 1:24-32.

" **Derfor gav Gud dem hen i deres hjerters lyster til urenhed, så de vanærede deres egne legemer indbyrdes.**" som byttede Guds sandhed ud med løgner og dyrkede og tjente skabningen frem for Skaberen, som er velsignet til evig tid. Amen! Derfor overgav Gud dem til skammelige lidenskaber, for selv deres kvinder forvandlede den naturlige omgang til noget, der er imod naturen. **Og ligeledes forlod mændene den naturlige omgang med kvinderne og optændtes i deres begær efter hinanden, idet mænd med mænd gjorde upassende ting og påtog sig selv den straf for deres vildfarelse, som var tilbørlig.** Og fordi de ikke brød sig om at have Gud i deres besiddelse, overgav Gud dem til et fordervet sind, **så de gjorde, hvad der ikke sømmer sig.** De er fyldt med al slags uretfærdighed, ondskab, havesyge, ondskab; fulde af misundelse, mord, kivlyst, bedrag, ondskab; sladder, bagtalere, ugudelige, arrogante, hovmodige, pralende, opfindsomme på onde ting, ulydige mod forældre, uforstandige, uden tro, uden naturlig kærlighed, uden barmhjertighed. Og **selvom de ved Guds dom , idet han erklærer dem værdige til døden, som begår sådanne ting , ikke alene gør det samme, men bifalder også dem, der gør dem. »**

Lige fra begyndelsen af dette citat refererer ordet urenhed til disse seksuelle afvigelser, og vi vil finde det igen i de ting, som Jakob, Jesu bror, foreskriver i de "tolv apostles" navn til de nye konvertitter fra hedenskabet. Denne lære optræder i Apostlenes Gerninger 15:19 til 21.

" *Derfor er jeg af den opfattelse, at der ikke bør skabes vanskeligheder for de hedninger, der er omvendt til Gud.* " De nævnte " *vanskeligheder* " vedrørte praksissen med " *omskæring* " af kødet, som derfor ikke pålægges nye kristne af hedensk oprindelse.

" *men lad der stå skrevet til dem, at de skal afholde sig fra afgudsdyrkelse og fra utugt og fra kvalte ting og fra blod.* " " **Umoralen** ", der er citeret i dette vers, refererer til "**urenheden** " i Paulus' tidligere bemærkninger. Bemærk, at Jakob også citerer forbuddet mod at spise " *kvalte ting og blod* " , ting som er den gamle pagts forordninger, og som præsenteres i Tredje Mosebog, den tredje bog skrevet af Moses. Med dette navn etableres forbindelsen med det følgende vers, og denne forbindelse bekræfter kontinuiteten af den guddommelige pagt, som ikke har nogen forskel for den gamle undtagen dens grundlag på dyreblood og for den nye, dens grundlag på Jesu Kristi menneskeblod.

" *For Moses har i generationer i hver by haft dem, der prædiker ham, da han læses op i synagogerne hver sabbat.* "

Dette viser, at betingelserne i pagten mellem Gud og hans udvalgte er evige fra begyndelsen til slutningen. Bortset fra at i to tredjedele af de seks tusind år fra frelsesforslagets tid kom det menneskelige blod, som Jesus Kristus frivilligt udgød, til at gyldiggøre de dyreofre, der symboliserede ham indtil ham. Gennem hans jordiske tjeneste blev symbolikken i de gamle ritualer forståelig, og menneskeheden lærte, at dens Skaber giver den muligheden for at drage fordel af den frelse, der tilbydes af hans "nåde". Hvis udtrykket "nåde" derimod optræder pludseligt i Kristus, har dets anvendelse været evig fra Adam indtil den sidste udvalgte, der frelses ved Kristi genkomst, men før afslutningen af den "nåde"-tid, der går forud for den.

Frelse af nåde er blevet uretfærdigt sat i kontrast til den frelse, der blev tilbudt under den gamle pagt. Guds plan er således blevet forvrænget, og synden er blevet genoprettet, bæreren og årsagen til de forbandelser, der straffer den. Der er ikke et bud i Bibelen, der kom fra Guds mund, som det er legitimt at foragte. Gud taler til sine udvalgte, væsener udstyret med intelligens, som analyserer alt og bevarer det, der er godt og retfærdigt. Lovene i de profetiske fester ophørte med opfyldelsen af det, de profeterede; og Jesu blod erstattede dyreblood, men alt andet bevarer sin værdi og forbliver værd at blive overholdt og respekteret ved at sætte det i praksis. Det er på denne måde, at hans sidste udvalgte, ved at genoprette den sande standard for tro, herliggør deres himmelske Fader i Jesus Kristus, som vender tilbage.

Frihedens forførelse

Denne forførelse af frihed er roden til den nuværende konflikt mellem Ukraine og Rusland. Og den virkelige synder for denne situation er dette gamle land kaldet Frankrig. Frihedens tiltrækning har udviklet sig over tid siden dets revolutionære oplevelse mellem 1789 og 1798, men også i forlængelsen af dets historie op til vores tid. Og det afgørende punkt i etableringen af denne republikanske frihed var at føre Frankrig til at frigøre sig fra lydighed mod Gud, hans forordninger og hans forskrifter. Dette emne er så vigtigt, at Gud profeterede det i Åb 11:10: "*Og på grund af dem skal de glæde sig og juble og sende gaver til hinanden, fordi disse to profeter plagede dem, der bor på jorden.*" » De "to profeter" er de bibelske skrifter fra de to på hinanden følgende pagter, hvor Gud åbenbarer sine domme over menneskeheden. Profetien fremkalder autodaféerne, hvor disse religiøse skrifter blev brændt i bunker på Place de la Liberté, nu Place de la Concorde i Paris. Hele vores vestlige samfund blev bygget på den "*glæde og fryd*", der nævnes i dette vers. Og Gud kan blive endnu mere vred, fordi denne glæde er baseret på hans udelukkelse. Adgang til fuldstændig frihed har gjort disse moderne nationer til syndige regimer, som Gud fordømmer til dødsstraf. Med tiden har Gud vævet stoffet i folkenes skæbne. Frankrig udviklede sig fra republik til republik indtil dens 5.,^{hvor} den nationale præsident genvandt kvasimonarkisk magt. Men på det moralske plan er det sunket længere og længere ned. I de sidste år af vores tid har det mistet sin indflydelse og er blevet overhalet og påvirket af de vanvittige ideer, der opstår i USA og Canada; to andre vigtige syndige regimer før YaHWÉH.

I Ukraine, som er blevet uafhængigt, har den model for vestlig frihed, der opstod i Frankrig, vakt et ønske hos den halvt polske, halvt russiske befolkning om at glæde sig ved at efterligne Frankrig, som har afvist religiøse tabuer og sat grænser for sine egne love. Således lærer vi, at Ukraine siden 2014, under sine skiftende regeringer, har levet lykkelige dage; en lykke, som Gud misbilliger. Og ignorerende Guds dom gengiver den unge præsident Zelenskyj for øjnene af os denne appetit på et vestligt liv fri for alle dets tabuer. Historien gentager sig blot, som bekræftelse af denne erklæring fra Kong Salomon citeret i Præd. 1:9: "*Hvad der har været, er hvad der skal ske, og hvad der er sket, er hvad der skal ske, der er intet nyt under solen.*"

I Europa går modsætningen mellem øst og vest århundreder tilbage og er primært baseret på deres religiøse adskillelse; Østen har afvist romersk pavelig dominans siden det 11. ^{århundrede}. I den gamle pagt forblev adskillelse af folkeslag det straffende våben, som Gud brugte mod sit pagtsfolk, når de viste sig at være troløse. Filistrene spillede denne rolle for Gud i dommernes og Israels og Judas kongers tid. Under Daniel blev denne rolle givet til den kaldæiske konge Nebukadnesar. Derefter, på Kristi tid, blev den betroet romerne. Og i vores endetidsæra gives den straffende rolle til det magtfulde Rusland. Dette russiske folk kunne også være blevet forført af vestlig frihed, og i virkeligheden ville især unge mennesker træffe dette valg. Men Gud satte folket under ledelse af en autoritær mand, og Rusland fandt i Vladimir Putin den præsident, der var "folkets fader", som Josef Stalin var i sin tid. Gud satte i denne mand, oprindeligt korrumpet ligesom størstedelen af mennesker adskilt fra ham, sin dom over det vestlige samfund såvel som ønsket om at bekæmpe det. Oprindeligt satte han sig som mål at beskytte sit Rusland, men hele Rusland, fordi han aldrig accepterede ideen om definitivt at miste de russiske territorier, der opnåede deres uafhængighed på tidspunktet for det sovjetiske regimes kollaps. Med stor uforsigtighed mangedoblede Vesteuropa arrogant sine ydmygelser for det fejlslagne Rusland. Dette eksempel vil tydeliggøre din forståelse: Under et besøg i Frankrig blev en højtstående embedsmand i det russiske regime ved navn Vladimir Zhirinovskiy, særligt aggressiv over for Vesten, overdænget med æg af journalister. Og på russisk side er denne slags nyheder ikke glemt. Det samme gælder de amerikanske bombardementer mod dets serbiske allierede i Balkankrigen; et emne, der allerede er nævnt. Rusland har derfor flere grunde til at ville hævne sin ære, der er trådt ned og foragtet af Vesten, som er blevet arrogant, fordi den er overmodig i beskyttelsen af det amerikanske atomskjold, primært.

Faktisk er europæerne faldet i den fælde, som Gud lagde for dem. I stedet for at slukke ilden, som den ukrainske modstand havde tændt, gav de den næring ved at beslutte at angribe russiske finansielle og økonomiske interesser; dette blev opildnet af Joe Biden, USA's leder. Mens Rusland kunne have været tilfreds med at generobre sine tidligere territorier, giver dets vrede mod Vesten, der forfølger det, det nu grund til at bekæmpe det direkte. Og det er gennem disse jordiske sager, at Gud opnår sit åndelige formål, hans dom profeteret parallelt og på en komplementær måde, hvilket gør det pavelige Europa og Israel til de to mål for hans vrede, i Daniel 11:40-45; Ezekiel 38 og 39; Zakarias 14:2; og Åb. 9:13-21. Det er vigtigt at forstå, at Gud for at splitte mennesker og lede dem til kamp har

adskillelser på grund af religiøse muligheder, men også dem, der er et resultat af alle de forestillinger, som det menneskelige sind kan give en samfundsorganisation. Over hele jorden bekræftes disse mentale splittelser i skabelsen af politiske partier, hvis to absolutte modsætninger netop var den engelske kapitalisme i USA og kommunismen, der blev født under Oktoberrevolutionen i 1917 i det ortodokse og tsaristiske Rusland. Med V. Putin er Rusland ikke længere kommunistisk, men har forblevet den konkurrent, som USA har hadet siden slutningen af Anden Verdenskrig. I 1945, for at gøre det af med Nazityskland, da de russiske tropper var på nippet til at nå Berlin, havde USA indledt et kapløb om at ankomme til Berlin samtidig med dem. Og allerede ved Jalta-aftalerne i 1945 erklærede den amerikanske general George Smith Patton i grimt sprog, som jeg ikke gengiver her, behovet for at bekæmpe det kommunistiske Rusland for at ødelægge dets marxistiske kollektivistiske ideologi, som han hadede. Men ud over disse årsager til adskillelse bruger Gud generationsskifte, fordi arrogant og uerfaren ungdom, der sættes ved magten, gør fortidens fejltagelser gentagelige efter behag og derefter autoriserer ekstreme aggressive handlinger.

Synd og sand tro omdefineret

Den bibelske reference i 1 Johannes 3:4 præsenterer følgende definition af synd: " *For synd er lovovertrædelse* ." Og " *loven* " henviser til al den lære, der findes i hele Bibelen. Denne definition er sand, men den er ikke længere egnet til de ræsonnerende sind i vores højintellektuelle tidsalder. Derfor vil jeg omdefinere den under hensyntagen til den store evige plan, som Gud har forberedt for sine udvalgte. Synd opsummerer alt, hvad der adskiller mennesket eller engel fra Gud. Og det, der adskiller hans skabninger fra ham, findes i den frie opfattelse af den livsstandard, som hver enkelt godkender, det vil sige i hver enkelt af hans skabningers vilje. Således består synd i sidste ende i ikke at godkende de valg, Gud har truffet.

Jeg mødte engang en person, der syntes at kunne lide mine profetiske forklaringer, og hun havde stærkt vidnet om sin tro på Kristi genkomst i år 1994, som jeg havde givet hende. Men på trods af dette vidnesbyrd til Guds ære accepterede hun ikke min bekendtgørelse af den tredje verdenskrig, symboliseret ved den " *sjette trompet* " i Åbenbaringen 9. Som følge heraf forlod hun adventisttroen, da datoen 1994 var gået. Denne oplevelse viser, hvordan Gud ikke giver mennesker ret til at sortere i sine åbenbaringer mellem, hvad vi kan lide, og hvad vi ikke kan lide. Sorteringen fører til et uundgåeligt brud, fordi ethvert fornuftigt sind kan forstå det. Gud vil ikke bringe en oprørske ånd ind i sin evighed, efter at han har udholdt synd og dens konsekvenser i 6000 år på jorden, dette for definitivt at eliminere ham.

Denne absolutte godkendelse af guddommelige gerninger og love forklarer, hvorfor antallet af udvalgte i Bibelen er repræsenteret af en " *lille hjord* ", " *en rest* " ifølge Åb 12:17.

Et sådant guddommeligt krav er logisk uforståeligt for moderne vestlige sind, der næres af demokratiske, republikanske tanker. For det normale vestlige

menneske vedtages loven ved en afstemning underlagt flertalsstyre. Der findes intet lignende i form af et guddommeligt liv, hvor det er Gud, der sætter standarden for det gode, det vil sige, hvad han godkender og velsigner, og standarden for det onde, det vil sige, hvad han misbilliger og fordømmer til at dø eller ikke at overleve. En populær sanger har med rette påpeget, at man ikke kan indgå en aftale med Gud, som man kan med djævelen. Det er derfor med fuld viden om fakta, at han afviser ham, og hans sag deles af alle dem, der læser Bibelen, eller hævder at være tilhængere af den, eller hævder at være tilhængere af Gud selv, uden at tage hensyn til åbenbaringen af hans planer.

Det er heller ikke uden grund, at Gud åbenbarer, hvad han gør, for sine sande udvalgte, fordi hans åbenbaringer udelukkende er forbeholdt dem. Ved at opdage hans planer godkender og værdsætter hans udvalgte dem. Omvendt vil de, der ikke tilhører ham, ikke kunne lide dem og dermed diskvalificere sig selv for den evighed, han tilbyder i Jesus Kristus. Autorisationen til at forstå hans mysterier, åbenbaret på en krypteret måde, udgør den smukkeste skat, et menneske kan opnå i sin jordiske tilværelse. Og jeg vil give dig en god grund til at overgive dig selv med tro, det vil sige fuldkommen tillid, til vor Gud, skaberen af alle former for liv og ting. Denne grund er ustopkelig og ubestridelig: **Han er perfekt**. Nu er perfektion per definition ikke perfektionerbar, han repræsenterer den højeste grad på alle områder; fuldkommen i kærlighed, fuldkommen i retfærdighed, fuldkommen i straffe og fuldkommen i belønninger. Den eneste hindring for denne perfektion er menneskelig ufuldkommenhed, som fører det naturlige, kødelige menneske til at elske at gøre det, Gud kalder ondt. I et sådant tilfælde er alt, hvad der er tilbage for mennesket, at acceptere sin utilstrækkelighed med evige, himmelske værdier, og som sådan må han acceptere skæbnen at dø i sin utilfredshed. For der vil ikke være plads i evigheden til en modpart. Derfor dømmer Gud, når han udvælger dem, hver af sine udvalgte med fuldkommen retfærdighed; han gør ingen undtagelse for nogen og er ikke skyldig i nogen favorisering. Med en sådan retfærdighed kan han kun mætte med retfærdighed dem, der lidenskabeligt elsker sand retfærdighed; sin egen.

Den nuværende krig mellem Rusland og Ukraine får os til at indtage en position under den øverste dommers blik, som også er den, der har beordret de menneskemassakrer, der følger med den. For at godkende disse forfærdelige ting, må man dog godkende og dele Guds dom og den skyld, han tilskriver de to største krigsførende parter. Det er på dette niveau, at man skal forstå hans fordømmelse af de katolske og ortodokse religioner, der er involveret i disse slag. Der er ingen retfærdig grund til, at mennesker, som Gud dømmer uretfærdige, bliver beskyldt for uretfærdige. Som jeg tidligere forklarede, har den nuværende krig for Gud det eneste formål at involvere de vesteuropæiske folk i handlingen. Ved at stille sig på den ukrainske lejrs side mod Rusland positionerer de sig som fjender af sidstnævnte. Faktisk tvinger den nuværende krig folk til at positionere sig i forventning om den store europæiske og globale konfrontation, som Gud profeterede af Daniel i Dan 11:40-45 og af Johannes i Åb 9:13-21. Vi er vidne til dannelsen og omgrupperingen af de to største modsatrettede lejre. Disse to mest nyttige og vigtige referencer giver denne krig motivet for straffen for at opgive sabbatten, som siden 7. marts 321 er blevet erstattet af den romerske søndag. Vi

må dog vente og se, hvor langt denne konflikt vil nå, før vi opdager den meget høje skyld, som den guddommelige Herre Jesus Kristus giver denne overtrædelse af sin hellige sabbat. For han profeterede om den himmelske hvile i det syvende årtusinde, som hans udvalgte vandt, og ved den eneste sejr, han opnåede over synd og død, ved sin jordiske inkarnation. Overtrædelsen af sabbatten udgør et angreb mod den bitre og smertefulde kamp, han førte under sin jordiske tjeneste for at frelse sine udvalgte; at kæmpe mod sabbatten er som at kæmpe belønningen for sin frelseskamp, som han kom sejrrig fra. Dette er det budskab, han leverer til sine udvalgte gennem de symbolske billeder i dette vers fra Åb. 9:13, hvor der står skrevet: "*Den sjette engel basunede. Og jeg hørte en stemme fra de fire horn på det gyldne alter, som står foran Gud .*" Denne "*stemme*" kommer fra korsets universelle (*fire*) kraft (*horn*), symboliseret ved "*alteret*"; Det er derfor Jesu Kristi "*stemme*". Den guddommelige Kristi vrede åbenbares for os ved den frygtelige orden, som hans mund udtrykker i vers 14 og 15, som følger: "*og siger til den sjette engel, som havde trompeten: Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Eufrat.*" Og de fire engle blev løsladt, som var rede til timen og dagen og måneden og året **for at dræbe en tredjedel af menneskeheden**. " I vers 14 henviser "*den store flod Eufrat*" til Europa, hvor der i dag bryder krig ud. Det er allerede nødvendigt at bemærke ligheden mellem ordene Eufrat og Europa, hvis to første vokaler stemmer overens med akronymet "EU", som på vestsiden betegner det nuværende Forenede Europa. Tro ikke, at du kan tilskrive denne detalje tilfældigheder; det er kun en subtil hentydning udtænkt af den almægtige Guds opfindsomme og kreative sind. Men ud over denne hentydning betegner dette navn "*Eufrat*" *Europa* , der religiøst er domineret af det romersk-katolske pavelige regime, symboliseret ved "*skøgen*", "**Babylon den store**", som sidder ved denne "*flod*", betegnet ved "*de mange vande*" i Åb. 17:1: "*Da kom en af de syv engle, som havde de syv skåle, og talte til mig og sagde: 'Kom, jeg vil vise dig dommen over den store skøge, som sidder ved de mange vande.*" Hendes navn åbenbares i vers 5: "*Og på hendes pande var skrevet et navn: Hemmelighed: **Babylon den store** , moder til skøger og jordens vederstyggeligheder.*"

Denne sammenligning med Kong Nebukadnesars kaldæiske by "*Babylon*" afslører den straffende rolle, som Gud tildelte det pavelige Rom efter at have givet den samme rolle til Kong Nebukadnesar. Dens handlinger kom til at straffe i tre faser det skyldige jødiske Israel, som Gud fordømte i profeten Jeremias' budskaber. På Kristi tid havde det kejserlige Rom også denne straffende rolle, og efter det blev denne rolle givet til Rom i dets pavelige katolske kristne aspekt. I Dan. 8:12 bekræfter Gud denne opgivelse af den kristne tro, som var blevet utro mod grusomt paveligt herredømme på grund af sin opgivelse af sabbatten den 7. marts 321; det øjeblik, hvor kejser Konstantins autoritet blev adlydt til skade for den store Skabergud, der forordnede lørdagssabbatten, den eneste sande "*syvende dag*", som han havde helliget for resten af Gud og mennesket siden begyndelsen af sin jordiske skabelse. Mere tydeligt førte lydighed mod det kejserlige Rom den kristne tro til underkastelse af den uretfærdige og forfølgende orden i det pavelige Rom mellem 538 og 1798 i henhold til den varighed, der er profeteret i Dan 7:25 og Åb 12:6-14; 11:5; 13:2-3. Således blev dette vers fra Daniel 8:12 opfyldt: "**Hæren blev givet med det daglige offer på grund af synd ; hornet kastede**

sandheden til jorden og havde fremgang i det, det satte sig for." "Siden 1798 har det pavelige Rom mistet evnen til at forfølge sine modstandere og konkurrenter, idet det primært har mistet fransk monarkisk støtte. Men på trods af alt dette er dets løgnagtige og afgudsdyrkende dogmer forblevet, hvad de var, da det blev støttet af kongernes sekulære, civile arm. Hvad Gud forbander engang, forbliver forbandet for evigt. Og siden 1843 har dets fordømmelse udvidet sig til den protestantiske tro gennem ikrafttrædelsen af dets dekret, der er citeret og åbenbaret i Dan. 8:14, behørigt rettet: "*Og han sagde til mig: Aftenmorgen to tusind tre hundrede; da vil hellighed blive retfærdiggjort.*" Det faktum, at et enormt flertal af den kristne menneskehed ikke er klar over denne kendsgerning, forhindrer ikke Gud i at anvende sin dom på dem. Derfor er det religiøse aspekt af den vestlige verden blevet særligt misvisende, og folkemængder går forgæves i kirker eller templer hver søndag. Fordi kun djævelen værdsætter deres tilbedelse, fordi Gud ikke længere lytter til dem. Hvis han ikke længere lytter til dem, er det usandsynligt, at han vil besvare deres bønner, og alle vil kunne se det, mens de alle beder om fred, overgiver Gud dem til den mest forfærdelige krig i menneskets historie. I den holdning og åndelige situation, de befinder sig i, kan de ikke godkende gennemførelsen af hans destruktive plan. Og vi ser konkret konsekvensen af at ignorere åbenbaringerne i hans profetier og derfor umuligheden af at godkende hans retfærdige dom. Så tag ikke risikoen ved at sortere i Bibelen, som Jesus Kristus dømmer dig efter, Guds forordninger og meninger, der passer dig, mens du afviser dem, der ikke gør. Bibelen er en helhed, tag den eller lad den være, og de tilsyneladende modsætninger, der kan findes der, skyldes altid svagheden i vores forståelse. For Gud opfandt finesse før mennesker og uden sin Ånd, ignoreres og misforstås den fuldstændigt af det menneskelige sind. Derfor forbinder Gud i sine udtryk altid "*visdom*" med ordet "*intelligens*", som karakteriserer det naturlige og normale menneske i forhold til dyret.

Romersk søndag blev adopteret af alle de kristne folk, der tilsammen udgør det nuværende Forenede Europa, men hvert af disse folk bragte sine egne særlige problemer med sig. Verdenskrigen, der ville bryde ud efter den russisk-ukrainske krig, ville være den direkte konsekvens af disse kombinerede oplevelser. Således forvandles de religiøse adskillelser mellem folk til forfærdelige forbandelser, når de samles inden for den samme organisation, og når Gud vil det. Den russisk-ukrainske krig har sin oprindelse i tiltrædelsen af Europa af folk, der forblev i lang tid mellem 1945 og 1990 under den russiske Sovjetunionens ledelse. Under den ateistiske kommunismes dominans blev disse dominerede landes religiøse praksis undertrykt. Ved sovjetregimets fald genvandt disse lande og deres religion også total uafhængighed, men de ønskede at tilslutte sig NATO inden for Det Forenede Europa og dets beskyttelse af det amerikanske atomskjold. Ved at træde ind i Det Forenede Europa bragte de deres vrede mod det dominerende Rusland, som de blev underlagt mod deres vilje bag en grænse, der længe blev kaldt "jerntæppet". Had til Rusland er blevet en del af deres karakter, og denne hårdhed i hjertet opfylder delvist billedet af "kolossen" "*med fødder af ler og jern*" i Daniel 2. I dag, inden for det forenede Europa, trækker dette "*jern*" hele Europa ind i en krigslignende eskalering ved kraftigt at støtte de sanktioner, der ødelægger Rusland. I nyhederne fra den første uge af april er

"Tjekkiets" og "Slovakiets" rolle eksemplarisk. Disse tidligere østbloklunde tog det personlige initiativ til at donere førstnævnte sine krigstanke til Ukraine, og sidstnævnte et højteknologisk våben: antiluftskytssystemet S-300, og engagerede dermed alle Europas folk gennem deres individuelle handlinger. England erklærer, at det ønsker at gøre det samme, og vi er vidne til en gradvis forsvinden af det russiske folks frygt. Denne fejl vil være fatal for hele Europa, som USA vil overlade til russerne i en periode, der kun er kendt af Gud, men Kristi genkomst, der er planlagt til foråret 2030, sætter grænser. Ånden i den nedarvede tradition gælder for religioner, og den forbliver årsagen til de straffe, Gud påfører. Den var fatal for det jødiske folk og vil være lige så fatal for den falske kristne tro, der fra 7. marts 321 blev præget af den romerske søndags forbandelse, den første dag i ugen ifølge Gud, som kejser Konstantin I' og ikke Gud, havde dedikeret til den ugentlige hvile kaldet "søndag". Adskillelserne efter denne dato fødte de kristne religiøse veje, katolske, ortodokse, anglikanske og protestantiske, men alle er arvinger til den samme forbandelse. Papismen bad til Gud om det magtfulde Sovjetruslands omvendelse til katolicismen, men det sovjetiske regimes afslutning genoplivede kun den ortodokse tro, som er godt klar over de romerske forsøg på at udslutte og erstatte den. Som et resultat nærer den i dag, i V. Putins Rusland, et had til den katolske tro, som den allerede kæmpede imod under sin dominans over Polen. Religiøse løgne karakteriserer alle disse religioner, som Gud sætter op mod hinanden, fordi kun hans sandhed kan forene mennesker. Men ligesom i syndflodens tid gør menneskelige ånder ondt dag og nat. I overensstemmelse med sit løfte om ikke at drukne dem igen med syndflodens vand, overgiver han dem delvist (*en tredjedel af menneskene* ifølge Åb. 9:15) til ødelæggelse i den store krig, der er begyndt, og som virkelig vil få sin fulde kraft, efter at adoptionen af muslimske befolkninger har sat dem i en situation med indre krig. For den vise mand lærer af fortiden, som der står skrevet i Præd. 1:9: " *Hvad der har været, er hvad der skal ske, og hvad der er sket, er hvad der skal ske, der er intet nyt under solen.* " Og ordsproget bekræfter: "De samme årsager frembringer altid de samme virkninger." Den meget smertefulde oplevelse af koloniseringen af muslimske lande har vist, at det er umuligt at få de kristne og muslimske religioner til at sameksistere bæredygtigt. Som Guds tjener kan jeg kun godkende den fortjente straf af folk, der viser sig at være utro og ligeglade med at ære den hellige og unikke guddommelige åbenbaring, der er foreslået alle mennesker spredt over hele jorden, så de individuelt kan blive frelst. For at afslutte studiet af dette tema foreslår jeg dette vers fra Præd. 9:18, som er særligt passende til vores nuværende situation: " **Visdom er bedre end krigsredskaber, men én synder ødelægger meget godt.** " De, der giver våben til det oprørske Ukraine, er derfor alle oprørske " **syndere** ", lige så meget som dem, der angriber det.

Og for at give denne lære om de udvalgte godkendelse af guddommelige gerninger bibelsk ægthed, præsenterer jeg jer dette vers fra Åb 15:3: " *Og de synger Moses', Guds tjeners, sang og Lammets sang: **Store og underfulde er dine gerninger, Herre Gud, du Almægtige! Retfærdige og sande er dine veje, du folkeslagenes konge!*** " »

Men for at dæmpe og præsentere dette tema vedrørende de straffe, Gud påfører, må jeg påpege, at indtil udgangen af den kollektive og individuelle nådes

tid er disse straffe berettiget af vores Skabers barmhjertighed. Ligesom den lidelse, som en syg krop føler, har til formål at opmuntre patienten til at afhjælpe det åbenbarede problem, inviterer de straffe, Gud giver, syndere til omvendelse, så de ved at ændre deres adfærd bliver Gud til behag og kan forlænge deres liv på jorden og derefter i den evige himmel, hvis deres forberedelse når den standard, Gud kræver. Dette tilbud gælder naturligvis de overlevende, da den dødelige straf, der forårsages af sygdom eller krig, får en definitiv karakter for dem, der rammes af denne død. Men Gud, som er de levendes Gud og ikke de døde, bliver aldrig træt af at tilbyde sin tilgivelse, selv i vores tid, der er ramt af vira, krig og snart hungersnød skabt af den globale økonomiske uro forårsaget af vestlige sanktioner mod Rusland.

Til opmærksomhed for dem, der fejlagtigt tror, at deres uvidenhed om guddommelige love og deres ulydighed formindsker deres skyld, har Gud skrevet i sin lov i 3 Mos 5:17: " *Når nogen synder ved **uden at vide det at gøre mod et af YaHWÉHs bud, ting som ikke bør gøres, vil han være skyldig og blive anklaget for sin misgerning.*** " Det er på dette princip, at overtrædelsen af den syvende dags sabbat, ifølge Dan 8:14, siden foråret 1843 er blevet tilregnet alle kristne, der overholder den romerske søndag på den første dag; dette **på trods af deres uvidenhed** om anvendelsen af dette dekret, der blev udstedt omkring 25 århundreder før den fastsatte dato. For for guddommelige love og menneskelige love "skal ingen være uvidende om loven", som foreskrevet af det republikanske regime i vores franske demokrati.

Efter at have omdefineret synd, er det let at forstå, hvad sand tro er, da det er anvendelsen af adfærd, der er det absolut modsatte af synd. Men vær forsigtig! Ordet " *tro* " bruges for meget. Uden for sand religion er dets brug uberettiget og skadelig. Fordi dette ord udelukkende betegner anvendelsen af den standard, som Gud har defineret i Bibelens hellige skrifter. I den bibelske oversættelse udført af Hugues Oltramare, overtaget af Louis Segond, blev ordet " *tro* " uretfærdigt erstattet af ordet overbevisning i dette budskab fra apostelen Paulus i Rom 14:23: " *Men den, der tvivler om sin mad, er fordømt, fordi han ikke handler ud fra troens ~~overbevisning~~.* Alt, hvad der ikke er et produkt af en troens ~~overbevisning~~, ~~er synd.~~" » Således rettet, genvinder dette budskab fra Paulus sin ægthed, fordi han siger andetsteds, om " *tro* ", i Rom 10:17: " *Så kommer troen af det, der høres, og det, der høres, er ved Kristi ord.* " Udtrykket " *tro* " er derfor beregnet til en begrænset anvendelse for kun at definere denne standard for " *godt og ondt* ", som åbenbaret i Bibelen og kun i den. Uden for denne strenge anvendelse skal ordet "tro" anvendes til falsk " *tro* " eller falsk religion. Desuden er ordet "overbevisning" perfekt egnet til sekulær anvendelse såsom sportslige eller eventyrlige udfordringer. Apostlen Jakob fortæller os i Jakobsbrevet 2:17 om " *tro* ", at den kan være "levende eller *død* "; "levende", når den er i overensstemmelse med Guds åbenbarede forventning, og " *død* ", når den ikke gør det. Levende tro er bygget på **gensidigheden** af kærlighed, der deles med Gud, udelukkende i Jesus Kristus. Dette punkt er vigtigt, fordi mange vil miste frelsen, fordi de ikke har givet Gud den kærlighed, de har modtaget fra ham, tilbage. " *Tro* " kræver følsomhed, men under ingen omstændigheder sentimentalitet. At elske Gud og hans sandhed er udelukkende og simpelthen baseret på en lydig holdning. Fra

dette forhold til Gud bør vi ikke forvente paranormale fornemmelser, fordi "fred" givet af Jesus Kristus simpelthen skaber en fredelig sindsro i vores sind, der er opbygget af følelsen af udført pligt. Den opnås derfor kun, når denne pligt virkelig er udført. "Ord" er bedrageriske, så Gud forventer konkrete, demonstrerede "gerninger" af sine udvalgte, ifølge hvad Johannes, "apostelen som Jesus elskede", mere specifikt fortæller os i 1 Johannes 3:18: "**Børn, lad os ikke elske med ord eller med tungen, men i gerning og i sandhed.**"

OVERBEVIS med alle lovlige midler

I denne uge 4 siden foråret 2022 fortsætter den russisk-ukrainske krig i en farlig eskalering, der blot bekræfter det dramatiske, store udfald, som Gud har forudsagt. Joe Bidens Amerika bliver endnu mere involveret ved at forsyne Ukraine med tunge artillerivåben. Ukraine har netop sænket det russiske flagskib kaldet "Moskva"; dette den 14. april, datoen hvor den berømte "Titanic" sank efter at have ramt et isbjerg i 1912. "Moskva" var et meget højteknologisk skib udstyret med missilkastere af stor kaliber. Der er fremlagt bevis for, at brugen af droner og missiler præcist rettet mod deres mål ændrer krigens betingelser betydeligt. Desuden bekræfter udvælgelsen af den unge præsident Macron og præsidenten for National Rally, Marine le Pen, efter den første afstemningsrunde den 10. april i Frankrig, at det faktisk er Gud, der udvælger vinderne. Han påtvinger franskmændene det samme scenarie som i 2017, og jeg tror, at resultatet af andenrunde vil fastholde den unge, ambitiøse og uerfarne præsident i sin skadelige rolle, der er ødelæggende for hele nationen.

Guds Ånd har henledt min opmærksomhed på et nyt åndeligt emne. Det handler om at reflektere over **midlerne til at overbevise**. Vi vil se, at vi fejlagtigt fratager os selv nogle af disse midler. Som en nidkær tjener præsenterer jeg, ligesom andre, den guddommelige sandhed ved at citere vers taget fra Bibelen og som sådan uigendrivelige. Men i lyset af disse virkelig uigendrivelige beviser bliver mennesker blokeret og afviser vores forklaringer. I lyset af denne adfærd tror vi også, at denne person, der er så ufølsom over for sandheden, er tabt for Gud. Denne forhastede argumentation er ikke berettiget, fordi den er baseret på vores store uvidenhed om livets mekanismer. Vi må også inddrage parametre i vores refleksion, som vi ikke har kontrol over, fordi Gud alene kender og kontrollerer dem. Menneskets liv er organiseret af kæder af reaktioner forårsaget af handlinger, ligesom i mekanikken tjener tandhjul og håndtag som formidlere af ordrer og handlinger. Anvendt på menneskelige relationer organiserer dette princip aftaler og uenigheder. Mellem to udvekslede ord spiller parameteren for de to samtalepartners karakter en ledende rolle. Og uden at kalde det "stolthed", kan stolthedens karakter udgøre en øjeblikkelig hindring. Alle normale mennesker viser stolthed, når de lykkes med deres projekt. Stolthed er den direkte frugt af en tilfredsstillelse af vores samvittighed. Den, der stræber efter at tjene Gud retfærdigt, er naturligt stolt af at tjene ham. I en lidt højere grad bliver stolthed skadelig, hvis sand ydmyghed ikke kompenserer for den. Når et væsen hører sandheden, vil det således være i stand til at afvise det, der kommer til det fra en anden, og dette i endnu højere grad, hvis det føler foragt for den, der taler til det. Denne type adfærd er meget udbredt, og fra et menneskeligt perspektiv synes

situationen uløselig. Det er da, at den listige strategi kan lykkes, hvor direkte verbal konfrontation mislykkes.

List har haft et dårligt ry, lige siden Gud tilskrev det til "*slangen*" i Edens Have, som djævelen selv brugte. Men netop det, der var forkasteligt ved list i Edens Have, var Satans eneste mål: at ødelægge menneskeheden skabt af Gud. Faktisk sagde Gud om "*slangen*", at han var "*det mest listige af dyr*", men i denne henseende havde han en Mester: Gud selv. For vi må indse, at hele hans forberedte kamp for at besejre Satan og synd var baseret på listens strategi. Djævelen blev fanget i den fælde, som Gud lagde foran ham og for ham. Denne fælde er vores jordiske dimension og menneskeliv. Sikker på sin kendsgerning og sin fremtidige sejr i Kristus, profeterede Gud det fra begyndelsen: "*Menneskets sæd skal knuse slangens hoved*." I sin naturlige ondskab skubbede Satan mennesker mod mord, hårdhed og vold af enhver art. Gud skjulte for djævelen og for mennesker den listige strategi, hvormed han ville besejre ham. 4.000 år efter synden tog hans guddommelige list sublim form i ofringen af sit menneskelige liv i Kristus til soning af hans udvalgte synder, udelukkende dem af hans udvalgte, der var frelst ved hans fuldkommen uskyldige og retfærdige blod.

Guddommelig snilde tager navnet "visdom", hvilket betegner dens meget høje visdom. Snilde er en frugt af visdom, og Gud byggede sin frelsesplan på disse to ord: visdom og snilde. Guddommelig snilde er baseret på mental beregning, der forudser det resultat, en handling vil producere. Et typisk eksempel på denne strategi fremgår af kong Salomons oplevelse, som forudså reaktionen fra den virkelige mor til det omstridte barn og ikke tøvede med at beordre, at barnets krop skal skæres i to. Den virkelige mor foretrækker i dette tilfælde at give afkald på sit barn frem for at lade det dø. Efter dette eksempel givet til mennesker handler Gud på samme måde ved at blive inkarneret i Jesus. Bortset fra at barnet denne gang bliver dræbt, men dets uretfærdige død vil få den mest utænkelige forklaring: Han gav sit liv for sine udvalgte. Resultatet, beregnet på forhånd af Gud, viser sig derefter: De udvalgte sjæle opdager deres Skaberguds enorme kærlighed og ønsker til gengæld at tilhøre Ham og tjene Ham. Ved at demonstrere Sin kærlighed opnår Gud således, hvad djævelen ikke kan opnå gennem sin vold og ondskab.

Gud bruger igen list i strategien med falske forventninger om Kristi genkomst, som han successivt organiserer i foråret 1843, efteråret 1844 og i 1994. I hver af disse oplevelser beregnede Gud at lede mennesker til offentligt at afsløre den dybe og skjulte natur af deres tro. Hans listige strategi har således det dobbelte resultat, at den fremhæver dem, der er værdige til hans frelse, og dem, der ikke er det.

Naturlivet giver os eksempler som f.eks. "gøgens" list, der placerer sit æg i en anden arts rede for at få den udruget og fodret af en anden fuglerace. Denne tilgang lærer os en lektie, som det er ønskelig at anvende. Ja, når det stolte menneske stritter imod de ideer, der foreslås, er løsningen derfor at få det til at gøre disse ideer til sine egne, som om de kommer fra det selv, efter eget valg. I denne tilgang har vi brug for Guds samarbejde, fordi hans indgriben er uundværlig her. Kun han kan arbejde på det menneskelige bevidsthedsniveau og få succes, når det stadig er muligt. For en person, der resolut afviser selve ideen

om at skulle adlyde Gud eller endda mennesker, er chancerne for succes nul eller næsten nul. Men for dem, der elsker Herren og tjener ham på en måde, der ikke er i overensstemmelse med den standard, han kræver, tillader tid og omstændigheder os at bevare håbet om fuldstændig succes.

Udover bibelvers findes der historiske vidnesbyrd, der kan være meget effektive til at overbevise noget genstridige troende. At tage tilfældet med en person, der er tilhænger af den katolske tro, og lade ham opdage, at søndag blev hviledag efter ordre fra kejser Konstantin I, ^{kendt} som "den Store", siden 7. marts 321, kan have et lykkeligt resultat. For efter at denne viden er kommet ind i denne persons sind, vil Gud plage hans samvittighed om dette emne. Og afhængigt af den pågældendes dybe natur vil han søge fred med Gud eller låse sig fast i sin absolutte afvisning. Én ting er sikkert: Guds tjenere må håbe positivt mod alt håb og være tålmodige, vel vidende at det, der afvises i dag, måske kan accepteres i morgen. For Gud har stadig mange våben og midler, som hans menneskelige tjenere ikke mestrer.

Når jeg ser tilbage, kan jeg se konsekvenserne af vores menneskelige begrænsninger. Kvaliteten af menneskelige relationer skal plejes og prioriteres, vel vidende at hengivenhed spiller en fundamental rolle i menneskers reaktioner og adfærd. Som Gud demonstrerede i Kristus, kan kærlighed overbevise bedre end hårdheden i kolde ord, der udveksles. Enhver person kan, alt efter sine egne omstændigheder, finde en metode til at overbevise sin næste om, at de faktisk er beslutningstageren; en brochure, der ligger åben for alle, en bog, der er åben på en side, er midler, der giver mennesker mulighed for at finde sig selv alene foran deres samvittighed, under Guds dom.

Jesus Kristus anvendte selv dette princip under sin jordiske tjeneste. Kun i særdeleshed blev Jesus genkendt af apostlen Peter, en af hans tolv apostle. Og han gjorde det med disse ord: "*Simon Peter svarede: Du er Kristus, den levende Guds søn.*" Han forbød derefter sine apostle at sige, at han var "Kristus", ifølge Lukas 9:21: "*Jesus pålagde dem strengt, at de ikke måtte fortælle det til nogen.*" og Markus 8:30: "*Jesus pålagde dem strengt, at de ikke måtte fortælle dette om ham til nogen.*" Men de mennesker, han helbredte, befalede han at gå hen og vidne i templet om deres mirakuløse helbredelse, ifølge Matthæus 1:44: "*og sagde til ham: Se til, at du ikke siger noget til nogen; men gå hen og vis dig selv for præsten og ofr for din renselse, hvad Moses foreskrev, som et vidnesbyrd for dem.*" Valget blev således overladt til dem, der hørte disse vidnesbyrd, selv at drage de logiske konklusioner, der blev pålagt dem. Ifølge princippet citeret i Matt. 25:29, "... *For den, der har, skal have givet, og de skal have overflod; men den, der ikke har, fra dem skal selv det, de har, tages.*" Jesus giver sin udvalgte, som han selv har udvalgt, privilegiet at bekræfte sit autentiske messiasskab ved Guds Helligånd. Udvalgelse ved tro krævede tavshed om hans rolle som Messias. For ypperstepræsten, helt ned til den mest ydmyge og fattigste hebræer, skulle kun Jesu gerninger vidne. Derfor traf de ikke-troende det uvidende og aggressive valg af ikke-troende, og de troende handlede som troende og modtog gennem Jesu mund Skabergudens guddommelige ord.

For at forberede opfyldelsen af profetierne om endetiden har Gud overgivet Frankrig til en ung præsidents styre, selvsikker, kynisk og hovmodig.

Han alene legemliggør resultatet af ophobningen af eksamensbeviser udstedt af mennesker. Denne store taler har gaven til at præsentere sine fejl som kvaliteter og sine successive fiaskoer som succeser, hans lange monologer støttet af medierne som "store debatter". Således repræsenterer han et forbillede på den forførende leder, og han lykkes dermed med at forføre et stort antal mænd og kvinder af udenlandsk oprindelse og af dobbelt eller endda tredobbelt nationalitet, hovedsageligt, såvel som landets velhavende eliter. Det er med rette blevet sagt om ham, at han er "de riges præsident", en logisk ting for en tidligere tjener for de rigeste bankfolk.

Roms erfaringer har vist og vidnet om, hvordan udviklingen af regeringsformen finder sted. Efter republikken og de diktatoriske konsuler ender de rigeste med at underlægge folket imperialismen, og det er ikke uden grund, at Rom, efter at have lært menneskeheden sine lektier, gik over til det kejserlige regime siden Octavius Cæsar Augustus, lige før Jesu Kristi komme til jorden. Efter disse lektier skulle Rom stadig spille en sidste rolle, endnu mere skadelig og skadelig for hele menneskeheden, men især for vestlige folk. Denne nye type forførelse og dominans skulle være religiøs og falsk kristen, og den blev opnået af det romerske pavelige regime etableret i despotisk og grusomt herredømme mellem 538 og 1798, i overensstemmelse med de profetiske meddelelser citeret i Daniel 7:25 og Åb. 11, 12 og 13 i formerne " *en tid af tider og en halv tid, toogfyrré måneder, et tusinde to hundrede og tres dage* " af profetisk værdi fastsat af Gud i Ezek. 4:5-6 og 4 Mosebog 14:34. Princippet giver den profeterede " *dag* " værdien af et rigtigt " *år* ".

Teatralisk demokrati

At sige, at menneskehedens udvikling er konstrueret som et stort "hykleri" på global skala, er en sandhed, der allerede antydes af titlen "Den store strid", som Guds adventistiske sendebud, Ellen Gould-White, har givet til hendes berømte værk.

Moderne demokratier er alle baseret på den oprindelige græske model af byen Athen. Jeg minder dig om, at ordet demokrati er bygget på to græske rødder: "Demos", som betyder **by**, og "cratos", som betyder **stat**. Demokratiets oprindelse er baseret på uafhængigheden af en by kaldet Athen i den græske nation, der på den tid bestod af flere byer, herunder Sparta, som kæmpede mod den. Vi kan derfor allerede bemærke, at demokrati blev født ved at provokere en krig. Vi må bemærke det almindelige forræderi, der i dag begås mod ordet demokrati, som ifølge det, der siges, repræsenterer " folkets styre ved folket ". Det græske udtryk "laos", som betyder "folk", indgår dog slet ikke i ordet demokrati. For det andet er det værd at bemærke, at vores moderne demokratier repræsenteres af nationer og ikke byer. Dette ord er blevet alibi for et enormt fupnummer, der primært fanger vestlige folk af kristen oprindelse.

I vores franske republikanske system er alt organiseret for at få hver enkelt borger til at tro, at han selv vælger sit lands styreform. Medierne nærer sig især af dette system, fordi reglerne og formerne i det demokratiske spil primært optager og interesserer dem, ligesom politikerne selv gør. Valgspillet fremhæver dem og giver dem en grund til at leve og virke uundværlige, når dette ikke er tilfældet.

Det moderne liv viger i stigende grad for kommercielle virksomheder, der organiserer meningsmålinger. De præsenterede resultater er stadig mere præcise, og de kunne nemt erstatte den afstemning, der organiseres med store omkostninger af nationen. Faktisk blev princippet om stikprøver, der bruges i et eksperiment, opfundet af Gud selv, længe før menneskeheden opdagede det. Og anvendelsen af dette princip forklarer, hvorfor adventister spredt over hele jorden ignorerede de ting, der blev opnået i Frankrig, i den sydlige region og især i Valence-sur-Rhône, mellem 1980 og 1994. I den gamle pagts historie, fra kong Davids tid og fremefter, overtog byen Jerusalem, det gamle Jebus, en dominerende rolle over alle andre byer. Under Salomon byggede Gud sit tempel der og erstattede det gamle tabernakel. Byen blev derefter helliget og ville forblive det indtil Kristi jordiske tjeneste. Byen Jerusalem alene blev et eksempel på hele det jødiske folk. Troens prøve vedrører hende mere end noget andet jordisk sted. Fordømmelsen af Kristus' afvisning i Jerusalem vil i sig selv være nok til, at Gud kan anvende sin dom på hele den jødiske nation. Dette er allerede anvendelsen af stikprøveudtagning af et mindretal, der udsættes for et eksperiment, fordi det er repræsentativt for hele den berørte befolkning.

Mellem 1980 og 1994 vakte den samme Skabergud i Syvendedags Adventistkirken i Valence-sur-Rhône håbet om Kristi genkomst i år 1994. Denne forventning opstod ved Guds åbning af de hemmeligheder, der var skjult i de profetiske åbenbaringer i Danielsbøgerne og Johannes' Åbenbaring, og som organisationen kun delvist havde forstået indtil den dato i år 1980. Efter min dåb den 14. juni 1980, ledet af Ånden, påbegyndte jeg et dybdegående studium af Jesu Kristi apokalypse ved at søge efter betydningen af symbolerne i hele Bibelen, og under Guds usynlige vejledning tog budskabet form; profetien blev dechifreret i harmoni med de historiske datoer, der blev bekræftet af de profeterede tidsvarigheder. På det tidspunkt forekom datoen 1994 mig at markere afslutningen på religiøse jordiske oplevelser. Argumenterne for denne fortolkning eksisterede, og de var så talrige, at Gud var i stand til at fordømme den lokale adventistorganisation og den sydlige region af Frankrig, som officielt afviste ham ved at udelukke mig i november 1991; det vil sige 3 år før observationen af Jesu manglende genkomst. Trofast mod sit princip bragte Gud sit lys ind i det ældste adventistsamfund, der blev skabt i Frankrig. Derfor var der på det tidspunkt, undtagelsesvis, omkring 150 adventistmedlemmer i denne lille by med under 70.000 indbyggere. Ligesom Jerusalem på sin tid tjente Valence Gud som et eksempel på adventistfolket verden over, og den trosprøve, der fandt sted der, havde konsekvenser, som Gud anvender på global international adventisme. Den første konsekvens af hans retfærdige dom er den officielle adventismes indtræden i den økumeniske alliance, hvor den sluttede sig til de katolske og protestantiske religioner i Vesteuropa, der allerede var fordømt af Gud; katolicismen siden dens etablering og den protestantiske tro siden 1843, datoen for ikrafttrædelsen af Dans

dekret. 8:14: " *Indtil aften og morgen kl. 23:00, og hellighed skal retfærdiggøres.* " For den protestantiske tro, der blev prøvet mellem 1831 og 1844, markerede 1843 afslutningen på dens retfærdiggørelse ved Jesus Kristus. I 1994 vedrørte den samme guddommelige dom den officielle institutions adventisttro.

Eksemplet afspejler naturen og karakteren af det globale samfund, det repræsenterer. Derfor behøvede Gud ikke mellem 1980 og 1994 at underkaste hele adventistfolket den profetiske tros prøve. Overalt kendetegner den samme søvnighed, den samme mangel på kærlighed og iver for åbenbaret guddommelig sandhed arvingerne til den oprindelige adventisme. Adventistreligionen er blevet formalistisk, og de, der repræsenterer den, har ringe interesse i at forstå de profetier, som Gud præsenterer; dette illustreres i Åb 3:15 ved udtrykket " *hverken kold eller varm, men lunken* "; hvilket får ham til at " *spy* " den ud på denne dato i 1994, som blev præsenteret for dem som en fælde, de blev fanget i.

I vores nuværende valglandskab multiplicerer kandidaterne **for** **gæves** **deres bestræbelser** på at forsøge at ændre de resultater, der annonceres af meningsmålingerne. Fordi seriøse meningsmålinger repræsenterer hele befolkningen, og ingen mængde snak kan ændre det. Individuelt vælger eller afviser hver vælger kandidater baseret på uforanderlige data, der er baseret på præferencer og tilhørsforhold. Men den demokratiske illusion bliver endnu mere tydelig, når vi ved, at Gud personligt griber ind i udvælgelsen af den vindende kandidat. Denne tekst fra Dan 10:13 afslører den fundamentale betydning af usynlige aktørers rolle i disse menneskelige scener: " *Fyrsten af Persiens rige modstod mig i 21 dage; men se, Mikael, en af de største fyrster, kom mig til hjælp, og jeg blev der hos Persiens konger.* " Således modsætter Gud og djævelen sig deres indflydelse i vores menneskelige politiske kampe, og Gud vinder selvfølgelig kampen. Men han modsætter sig ikke systematisk djævelen, til hvem han overgiver de sjæle, han fordømmer. Og i tilfælde af forbandede lande favoriserer Gud sejren for den leder, der er mest ond for sin nation. Nu er de lande, der er dannet på jorden, alle ensartet ramt af hans forbandelse. Det er derfor, Gud og djævelen arbejder sammen mod den globale menneskelige oprørssag. Og alle verdens ledere favoriserer, gennem deres valg og beslutninger, den krigeriske konfrontation, der er ønsket og bestemt af den store skabergud, ignoreret og foragtet. Tingene tager form, og vi hører allerede fra nogle, at den tredje verdenskrig allerede er begyndt i Ukraine, fordi USA bag den kæmper mod Rusland. Når konventionelle våben har tilladt Rusland at dominere hele det ødelagte og knuste Vesteuropa, vil USA også være de første til at angribe Ruslands territorium med atomvåben. Det er da, at dens leder, " *Nordens konge* " fra Dan. 11:44, vil blive udsat for denne forfærdelige nyhed: " *Tidende fra øst og nord skal komme og skræmme ham, og han skal drage ud med stor vrede **for at ødelægge og udrydde skarer**.* "

Disse ledere, der nyder den ære, som deres folk skænker dem, kan ikke forestille sig, at de i virkeligheden ikke er andet end marionetter manipuleret af Gud og Satan. Folkevalg tænder håb, der aldrig vil blive opfyldt, fordi Gud har besluttet at berøve folket al succes. Ukraines ruiner vil ikke blive genoprettet og vil kun gå forud for dem, der snart vil kendetegne alle jordens nationer, der er blevet ramt forskellige steder af uhyrlig atomødelæggelse.

Hvad er værdien af menneskelige valg, hvis det ikke er godkendt af Gud? I den vestlige lejr har mennesker gjort frihed til symbolet og tegnet på deres samfundstype. Denne smag for frihed er baseret på frigørelsen af moral, der antager former, man aldrig har forestillet sig. I sine overdrivelser og ekstravagancer angriber det vestlige samfund alle de normer, Gud har fastsat; derfor kan dets beslutning om at overgive dem en masse til ødelæggelse forklares og finde en bibelsk begrundelse.

Jeg har allerede nævnt dette emne, men jeg vil gerne minde jer om, at en fuldstændig repræsentation af en befolkning ikke systematisk kan være gavnlige for et menneskeligt samfund. Jesus Kristus mindede os om, at der på jorden altid, indtil verdens ende, vil være fattige og rige mennesker, hvis interesser er lige så diametralt modsatte som dag og nat; hvilket retfærdiggør borgerkrige eller internationale krige. I Vesteuropa blev der endelig vedtaget og indført standarder, hvilket førte til, at successivt valgte regeringer anvendte stort set de samme foranstaltninger. Som følge heraf forsvinder interessen for valg, og antallet af undladelser fra at stemme stiger kun over tid. Sande troende finder i Gud en grund til ikke længere at lægge vægt på disse oplevelser, vel vidende at han styrer alle ting. For guddommelig magt er pålagt i alle former for folkestyre, fra monarkiet til republikken, kristent, muslimsk eller ateistisk.

Valg er derfor intet andet end en bedragerisk **teatralisk måde** for folk at tro, at de kontrollerer eller kan kontrollere deres skæbne. De er derfor i virkeligheden kun konsekvensen af deres adskillelse fra Skaberen og Lovgiveren Gud, for hvem de udviser total foragt i en sådan grad, at de ikke tror på Hans eksistens. Men selvom de udgør et næsten usynligt mindretal, vil Guds udvalgte lejr sejre over alle deres fjender, og Gud vil have det sidste ord imod dem.

Menneskers manglende evne til at opnå en regeringsform, der kan tilfredsstille alle, skyldes, at store folkeskarer stemmer uden nogen særlig viden om det politiske og økonomiske emne. Nogle stemmer kun på kandidatens fysiske udseende, andre på deres mentale udseende eller deres eksamensbeviser. Summen af alle disse valgmæssige udtryk kan kun være ugunstige for hele landet. Forståelsen af denne umulighed og denne menneskelige begrænsning giver os mulighed for at sætte al vores håb i den herlige genkomst af den store, dominerende Gud, hvis frelsende navn er Jesus Kristus. Dette er så meget desto mere nødvendigt, da de forberedende faser til den tredje verdenskrig begyndte torsdag den 24. februar 2022 i Ukraine. De vestlige folks krigeriske reaktioner vil snart muliggøre gennemførelsen af den konflikt, der er beskrevet i Daniel 11:40 til 45. Strategien for denne krig begynder med en konfrontation mellem den krigeriske islam og det agnostiske eller falske kristne Vesten. Øjeblikket vil da favorisere Ruslands hævngherrige intervention, ydmyget og økonomisk bekæmpet af Vesteuropa grupperet under akronymet EU, som sammen med USA indfører sanktioner mod det og tilbyder våben til sin modstander, Ukraine. De europæiske folk, fyldt med stolthed bygget på 75 års fred og industriel og kommerciel succes, konfronteres brutalt med en situation, de ikke længere anså for mulig. Denne adfærd er et direkte resultat af deres manglende interesse i Gud og hans profeterede budskaber. I modsætning til dem har jeg ventet på opfyldelsen af denne konflikt siden år 1982, hvor en tung trussel om konfrontation mellem

Europa og Rusland blev fremkaldt og følt af alle, der levede på det tidspunkt. Min opdagelse af konflikten i Daniel 11:40-45 faldt sammen med bekendtgørelsen baseret på Michel Nostradamus' profetier, ifølge en fortolkning foreslået af hr. Jean de Fontbrune. Tiden og troens prøvelser er forbi, og tiden er inde til, at dette skræmmende drama skal opfyldes i overensstemmelse med Guds åbenbarede ønske.

I de umiddelbare nyheder i denne uge 5 af Guds fastsatte tid har Rusland netop med succes affyret et 200-tons supermissil, der bærer 10 atombomber med en kraft, der er to tusind gange større end den, som USA brugte i Hiroshima mod Japan. Missilet bevæger sig med en hastighed på 7 km i sekundet og kan ændre sin bane undervejs. Fra Moskva ville missilet nå Paris på 6 minutter. Det rammer sit mål med en nøjagtighed på 10 meter. Rusland vil dog ikke være det første til at bruge dette forfærdelige våben, der hedder "Sarmat 28", men passende kaldet "Satan 2". Det vil først gøre det efter at være blevet angrebet af USA med atomvåben. Men denne meddelelse varsler den fremtid, der er forbeholdt hele jordens indbyggere.

Efterhånden som landenes positioner bliver mere og mere fastlåste, er den planlagte dødbringende konfrontation uundgåelig til at blive til virkelighed. Russiske trusler bliver mere præcise verbalt i radio og tv. For nogle russere er 3. verdenskrig allerede begyndt, hvor den vestlige norm sættes op mod den østlige norm i Rusland og Østblokken. Primært støder de katolske og protestantiske trosretninger sammen med de ortodokse og muslimske religioner, der er allierede mod den fælles vestlige fjende. Men på trods af disse trusler tror mange vesterlændinge ikke på deres brug, da de er overbeviste om, at intet folk kan bruge disse våben uden at risikere selv at blive ramt af de samme våben. Men denne argumentation er mangelfuld, fordi den ignorerer Guds eksistens og hans destruktive dom, der er annonceret og programmeret som en profeteret sikkerhed.

Og for at afslutte med dette emne, må vi erkende, at den "store udskiftning", som kandidat Eric Zemmour fordømte, allerede er opnået gennem den uophørlige modtagelse af flygtninge af alle oprindelser i mere end halvtreds år, således at den nationalistiske sag ikke længere i vid udstrækning er bæredygtig i Frankrig. Dette forklarer umuligheden for hans nationalistiske parti, der efterfølgende blev kaldt "National Front", derefter "National Ramble", at vinde sejr gennem lovlige valgmidler.

Gud organiserer den store erstatning

Denne store erstatning er ikke blot årsagen til de problemer, Frankrig har lidt, det er også det middel, Gud har brugt til at svække det.

Min analyse af emnet bekræftes: Den pro-europæiske lejr har vundet præsidentvalget; den unge præsident Emmanuel Macron er blevet genvalgt som præsident for det franske folk. Men hans sejr er snævrere end den foregående. Han bemærkede dette faktum og sejrede lidt mere beskedent, idet han synligt forsøgte at berolige vælgere, der var skuffede over sit genvalg. For mit vedkommende er der ingen skuffelse, da jeg var sikker på dette resultat. Jeg

bemærker dog noget uberettiget ved de tal, som meningsmålingsinstitutterne har angivet. Hvordan kan de samme metoder tillade dem at tilskrive cirka 46% til den nationalistiske lejr dagen før afstemningen og kun 41,5% umiddelbart efter, før de officielle tal blev offentliggjort? Kunne der ikke have været en bevidst overvurdering til fordel for at opretholde risikoen for at tilskynde til at stemme på den afgående præsident? Demokrati fremmer så mange korrupte handlinger i frihed, og hvorfor ikke valgsvindel, der allerede praktiseres i USA... Uanset årsagerne er den nuværende situation, som Gud havde til hensigt. Og ifølge hans dystre plan ændrer man ikke et hold, der taber... Frankrig og dets folk.

Den store forandring er organiseret af Gud, og det er ikke første gang, han har udnyttet denne metode. Alt forklares af erfaringerne fra hebræernes ophold i Egypten. Vi finder i denne egyptiske oplevelse en lysende faktor: Gud favoriserede det hebraiske folks kvinders frugtbarhed, ifølge 2 Mos 1:7: "*Israels børn blev frugtbare og talrige, de blev flere og flere, og landet blev fyldt med dem.*" For Frankrig spillede denne faktor også en fundamental rolle. Mens de maghrebiske immigrantfamilier, der var blevet budt velkommen siden familiesammenførbingsloven af 1976, mangedobledes, tilbød videnskaben samtidig de franske kvinder p-piller ifølge religiøse principper, og fødselsraten for indfødte franskmænd faldt kun, og samtidig intensiveredes immigranternes. Således, ligesom i Egypten, forberedte Gud et alvorligt erstatningsproblem for Frankrig på grund af fertilitet. Vi læser igen i Anden Mosebog 1:8: "*En ny konge opstod over Egypten, som ikke havde kendt Josef.*" Her er igen forklaringen på de problemer, der ramte hebræerne: udskiftningen af den magtbærende leder, det vil sige udskiftningen af regeringsførelsen og dermed ankomsten af en ung, uerfaren farao, som ikke personligt havde oplevet og værdsat Josefs gudvelsignede regeringsførelse. Parafraserende dette vers siger jeg i dag: "En præsident opstod over Frankrig, som ikke havde kendt general de Gaulles uafhængige Frankrigs herlighed." Fordi forklaringen på den pro-europæiske lejr's sejr er baseret på denne manglende erfaring med den levede fortid. De unge, der er blevet sat til magten siden 2017, blev født under det europæiske regime, det vil sige under symbolet "*Eufkrat*", som Gud giver dem i Åb 9:14: "*og siger til den sjette engel, som har trompeten: Løs de fire engle, som er bundet i **den store flod Eufkrat.***" Dette symbol supplerer derfor symbolet med de "*ti horn*" **uden** "*diademer*", hverken på "*hornene*" eller på de romerske "*syv hoveder*" i Åb 17:3. Nu, hvor vi befinder os præcis i de sidste dage - år af det jordiske ophold, finder vi i 2 Timoteus 3 en detaljeret beskrivelse af den dom, som Gud giver over denne sidste menneskelige generation, ved den oplyste åndelige dom fra apostelen Paulus, hans trofaste tjener og vidne.

2 Tim 3:1 Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme hårde tider.

2 Tim 3:2 For menneskene vil være egenkærlige, pengekærlige, pralende, hovmodige, gudsbespottende, ulydige mod forældre, utaknemmelige, vanhellige,

2 Tim 3:3 ukærlige, forræderske, bagtalende, uafholdne, vilde, foragter de gode,

2 Tim 3:4 forrædere, hovmodige, hovmodige, nydelser mere end Gud,

2 Tim 3:5 I har gudsfrygt på en måde, men fornægter dens kraft. Vend jer bort fra sådanne.

2 Tim 3:6 Og blandt disse er de, som sniger sig ind i husene og fører tåbelige kvinder til fange, tyngede af synder, der drives af mange slags lyster,
2 Tim 3:7 altid lærende og aldrig i stand til at komme til erkendelse af sandheden.
2 Tim 3:8 Ligesom Jannes og Jambres stod Moses imod, således står også disse sandheden imod, da de har et fordærvet sind og er uanstændige i troen.
2 Tim 3:9 Men de skal ikke komme videre; for deres dårskab skal blive åbenbart for alle, ligesom det var tilfældet med disse to mænd .
 " *2 Tim 3:12* Og alle, som vil leve gudfrygtigt i Kristus Jesus, skal forfølges.
2 Tim 3:13 Men onde mennesker og bedragere vil gå det værre og værre, idet de bedrager og selv bliver bedraget .

Denne generation opstod i maj 1968 og lancerede sine slogans: "Hverken Gud eller herre"; "det er forbudt at forbyde." Efterfølgende generationer blev opdraget med denne tankegang, så det er ikke overraskende, at de er " gået længere og længere ind i ondskaben ", som Gud profeterede. Men nu er tiden kommet til den sidste advarende straf før den fuldstændige udryddelse af menneskeheden på jorden af synd.

Den store erstatning, som kandidat Eric Zemmour først nævnte, vedrører derfor ikke kun modtagelsen af udenlandske immigranter; den opnås primært ved at erstatte de ældre med de unge. Og for at bekræfte denne kendsgerning har Gud begunstiget de ældres død i Covid-19-epidemien og dermed intensiveret denne erstatning.

Generelt set er jeg kommet til en forståelse af, at mennesker ikke kan lide forandring, da den repræsenterer det ukendte og dets risici. Dette gælder både på det religiøse plan og på det civile plan. Mennesker søger frem for alt den tryghed, de knytter til det, de mestrer, fordi de kender det, efter at have levet det. Enhver forandring repræsenterer en fare i deres øjne. Så naturligt bliver de konservative og støtter, imod deres virkelige interesse, den falsk beroligende ubevægelighed. Hvilken adventisttjener af Kristus har ikke hørt denne sætning: "Jeg blev født som katolik, og jeg vil dø som katolik"? Lad dem være beroligede! Deres bønner vil blive hørt; de vil dø som katolikker, bærende skylden for deres egne synder og dem fra det pavelige Rom, de støttede.

En anden grund forklarer unge menneskers støtte til pro-europæisk tænkning. De var født europæere og blev præsenteret for Europa som årsagen til den fred, der blev etableret i dets territorier. Den hjernevask, de gennemgik, gjorde dem fjendtlige over for de nationalistiske tanker, der ifølge de samme lærere var årsagen til europæiske krige. Den oplyste Guds tjener ved, at dette ikke er tilfældet. Krige er konsekvensen af Guds forbandelse; de skyldes udelukkende den foragt, der blev vist Ham. Dette blev bevist i Kong Salomons levetid. Israels liv var præget af fred og overflod af velstand, dette på grund af den vise Salomons valg af visdom, da Gud præsenterede ham for flere mulige valg, herunder rigdom, som han afviste. Dette påskud om at favorisere fred har skjult for denne unge den skadelige rolle, som EU (Forenet Europa) eller EU (Den Europæiske Union) spiller, hvis ikke-valgte kommissærer bruger deres tid på at ødelægge nationer, konstant reducerer deres handelfrihed og svækker rige lande for bedre at berige dem ved at udnytte dem, de fattigste; de sidste til at komme ind. Unge mennesker

har ikke kendt Frankrig, som var den 4. verdensmagt¹⁵; De har kun kendt til den, som Det Forenede Europa har ført til, i købekraft, som nummer 15 ud af 42 europæiske nationer. De har heller ikke kendt til den fulde beskæftigelse i det uafhængige Frankrig, men kun til de 10% arbejdsløshed, der er skabt af de flytninger, som Europa har fremmet, successivt Japan, Korea og Kina mod øst, men også inden for Europa selv og i privilegerede, venligtsindede lande som Marokko. I virkeligheden er franskmændene blevet forrådt af deres politiske eliter, som har overgivet deres land til beslutninger truffet af pro-europæiske europæiske teknokrater. Inden for dette Europa pålægges de samme regler fra Bruxelles og Haag. Som følge heraf resulterer ændringer i venstreorienterede og højreorienterede regeringer i, at en "enkelt tanke", som præsident Jacques Chirac fremkaldte under sin præsidentperiode, bliver ubevægelig. Som følge heraf falder interessen for interne valg, og det eneste parti, der gør fremskridt, er det afholdende parti, der består af utopiske anarkister og måske indsigtsfulde mennesker, der før andre forstod den Femte Republiks demokratiske svindelnumre, som blev leveret til Europa.

De "gudløses" liv er bygget på falske forklaringer, men det menneskelige sind må finde forklaringer, der retfærdiggør sine problemer. I den sidste prøvelse, når oprørerne rammes af Guds sidste plager, vil djævelens ånd overbevise dem om, at de ansvarlige for deres lidelse er dem, der uretfærdigt holder og ærer den jødiske sabbat. Da denne tankegang støttes og bekræftes af repræsentanterne for de kristne religioner, der er fordømt af Gud, vil de menneskelige masser, der overlever efter den tredje verdenskrig, godkende forfølgelsen af Jesu Kristi "sidste udvalgte"; dette til det punkt, hvor de bliver bedømt værdige til at blive henrettet.

Djævelen havde allerede dygtigt udnyttet den katastrofe, som Anden Verdenskrig havde forårsaget. Som reaktion voksede hadet til nationalistisk tankegang, og i maj 1968 tog en universalistisk tankegang form. Tidens ungdom havde sit blik rettet mod amerikansk ungdom, overstrømmende af entusiasme og sprudlende til det yderste. USA favoriserede først ungdommelighed, fordi deres smag for moderne, aggressiv musik fremmede handel gennem salg af vinylplader presset i store oplag. Amerikansk kultur nærrede således europæisk ungdom, som tog den som model. Og i USA er der byen "New York", som, bestående af immigranter fra alle verdens lande, især repræsenterede "Babel"-modellen, der blev fornyet i de sidste dage. Og denne "Babel" favoriserede udviklingen af afgudsdyrkelse ved at give unge mennesker sangere, moderne idoler, men ikke mindre skadelige end de gamle fra de hedenske folkeslag i antikken eller i det nuværende Fjernøsten.

I religion, ligesom i det civile fag, er det meget vanskeligt at rive det menneskelige sind væk fra de tanker, det støtter. Der findes dog undtagelser, heldigvis for den guddommelige sag, og selv i det sekulære fag skiller unge mennesker sig ud ved at værdsætte de lektioner, der er givet i fortiden. Men de er et mindretal, og størstedelen af flokken opfører sig som får, mens de føres til slagtning. Men allerede nu giver nyheden om den åbne krig i Ukraine de mest skarpsindige muligheden for at indse, at de er blevet løjet for i lang tid, ved at forbinde fred med dannelsen af et forenet Europa. For den militære støtte, der gives til det krigsførende Ukraine, som det bevæbner sammen med USA mod

Rusland, vidner om, at det hyklerisk opmuntrer til og favoriserer en krig på sin jord. Og denne handling vil føre til, at det bliver mere og mere involveret, indtil det bliver mål og bytte for det russiske folk, som Gud vil overgive det til, for at blive straffet.

Den fred, som Gud tilbød europæerne mellem 1945 og 2022, var ikke frugten af en guddommelig velsignelse eller af indgåelsen af europæiske aftaler, men en "forgiftet" gave fra den store guddommelige Dommer. For i denne fred blandedes mænd og etniciteter og forberedte en situation med uudholdeligt samliv på afslutningen, i så høj grad adskiller skikke og religioner i sidste ende menneskelige sind. Og for at intensivere disse modsætninger så vi den muslimske tro vågne op og påtvinge i sine praksisser kvinder at bære slør, arvet fra orientalske folks skikke, og mænd at bære djellaba, den traditionelle islams burnous; dette for at adskille sig tydeligere, for arrogant at minde de indfødte franskmænd om, at islam nu er lige så fransk, som de er.

Så bliver den unge præsident genudnævnt til sin stilling, men hvad kan han gøre, hvis ikke at udføre de grufulde gerninger, som Gud selv inspirerer i ham?

En ny femårig periode, men den sidste, begynder, men den vil ikke nå sin afslutning, for undervejs vil tragedien med den russiske intervention stoppe den. Den franske nation forbereder sig på at opleve de sidste to eller tre år af sin eksistens. Og efter den russiske knusning vil tiden komme for den sidste universelle regering, som Gud vil organisere til prøven af troen for de sidste overlevende på jorden. Den vil slutte i foråret 2030 med den herlige genkomst af vores guddommelige frelser Jesus Kristus. Sandelig!

Guds store plan bliver fuldført, og vi kan allerede spore rækkefølgen af dens konstruktive faser. I 1843, ved at provokere adventisternes trosprøve, mindede Gud mennesker om standarden for perfekt tro, som kræver en tilbagevenden til praktiseringen af sabbatten, som vedrører den sande syvende dag, lørdag og ikke søndag. Så, i 1914 og 1939, kom to verdenskrige for at forberede det had til nationalisme, der i 2022 førte til, at Vesten modsatte sig Rusland. Dette had er imidlertid blindt, fordi denne modstand mod Rusland, der betragtes som "nationalistisk", paradoksalt nok er retfærdiggjort af den støtte, der gives til Ukraines "nationalistiske" sag. Det er sandt, at førstnævnte er religiøst ortodoks, mens sidstnævnte manipuleres af det katolske, romerske Polen, ligesom Rom-traktatens Europa. Årsagen til den støtte, der gives til Ukraine, synes således tydeligvis at være USA's og Europas vestlige ønske om at intensivere deres samfundsmodel med henblik på at få den til at sejre over alle jordens folk. Bortset fra at Rusland ikke ser det på den måde og tydeligt har forstået målene for vestlig tankegang; dette retfærdiggør dets væbnede aggressive opvågning.

Jeg husker, at denne Guds plan kun fornyer det, der blev opnået for det jødiske folk under den gamle pagt mellem 605 og 586. Tre på hinanden følgende deportationer resulterede i ødelæggelsen af Israels nation. Mod slutningen af den kristne æra må tre verdenskrige føre til det samme resultat og af samme årsag for det forenede Europa og Østeuropa: synden begået mod Gud.

Jeg har bemærket to afslørende symboler, der ledsagede den unge præsident Emmanuel Macrons to på hinanden følgende sejre. Om aftenen, hvor hans første embedsperiode startede, valgte han Louvre til at præsentere sig for det

franske folk; hvilket antydede en hentydning til en femårig periode med et monarkisk aspekt. Om aftenen, hvor hans andet præsidentskab indtog sin plads, faldt hans valg på "Marsmarken", hvor Mars er den græske krigsgud. Denne anden femårige periode vil gøre ham til en krigsherre, og ikke en mindre betydningsfuld en, da han bliver nødt til at håndtere situationen omkring den tredje verdenskrig, som hans sanktioner mod Rusland vil have udløst med USA og andre europæiske lande. Således forekommer hans præsidentsejr åndeligt retfærdig, da det er normalt, at den, der starter krigen, derefter påtager sig de konsekvenser, som han selv og de mennesker, der støttede ham, bærer.

I nyhederne i begyndelsen af denne uge, den sjette forår 2022, intensiveres de diplomatiske møder i et forsøg på at slukke den brændende ild i Ukraine. FN's generalsekretær mødes med de russiske og ukrainske ledere. Men kan den ild, som Gud har tændt, slukkes?

Denne mandag, den 26. april 2022, er en dag at huske. I Tyskland blev der afholdt et møde med 30 medlemslande i nærværelse af NATO's leder. Ved mødets afslutning blev det besluttet at forsyne Ukraine med alle nødvendige våben til permanent at " **svække** " Rusland. Den primitive frygt for dets reaktioner forsvinder. Tyskland vil selv stille omkring tredive angrebstanke til rådighed, og de andre lande vil stille forskelligt andet udstyr til rådighed, herunder kraftige kanoner kaldet "Cæsar", som Frankrig tilbyder. Samme dag fremsatte Rusland trusler om 3. verdenskrig. Jeg citerer et vidneudsagn: "3. verdenskrig er begyndt i Ukraine." Jeg bemærker derfor, at NATO-landene ved at give deres våben til Ukraine svækker sig selv i udsigten til en direkte konfrontation med Rusland. NATO svækker således sig selv ved at ville svække Rusland, og dets initiativer vil i sidste ende give bagslag for disse lande. Europa vil således blive endnu lettere tilbuddt sine muslimske og russiske angribere.

I den vestlige lejr støtter vi os til den hidtil gældende regel, der siger, at den "medkrigsførendes" skyld begynder med udsendelsen af soldater til konflikten. Larousse-ordbogen giver det følgende definition: "sagt om et land, der er i krig samtidig med et andet mod en fælles fjende." Det, der vildleder vores samtidige, er udtrykket "som er i krig", fordi indtil denne sidste krig var indtræden i krig baseret på en officiel erklæring. Dette er nu blevet erstattet af offentlige medieerklæringer. Salg af militærvåben har altid eksisteret, men det var mere eller mindre skjult. Tværtimod, i Ukraines tilfælde, med medieinformation, der favoriserer sagen, annoncerer NATO-landene officielt de typer våben, de vil levere og allerede leverer til Ukraine. Ingen af dem synes at tage de russiske trusler alvorligt nu, fordi de alle er uvidende om den dystre plan, som Gud har udtænkt for dem. Men denne eskalering af ord og handlinger vil føre til den værste konfrontation i menneskets historie; For V. Putin begynder status som medkrigsførende med den støtte, der officielt gives til Ukraine, og de vestlige folk vil lære dette på deres bekostning. Ukraine og Rusland er kun detonatorerne for denne " *sjette trompet* " i Jesu Kristi Åbenbaring, eller for lægfolk "Tredje Verdenskrig", desuden den sidste, før den totale udslettelse, der fuldbyrdes for Kristi herlige genkomst, når den " *syvende trompet* " vil lyde, det vil sige i foråret 2030.

Men tirsdag den 27. april har Rusland netop indført sanktioner mod Polen og Bulgarien og afskåret deres forsyning af russisk gas. Det sanktionerede land indfører sanktioner i dag, og på trods af Europa-Kommissionens pralende reaktioner vil denne beslutning være et fatalt slag for de virksomheder, der har flyttet deres produktion til disse to lande, men især til Bulgarien, hvis gasforsyning er 75% afhængig af russisk gas. Som reaktion herpå vil alle vesteuropæiske lande se priserne stige. Det er da, at utilfredse og irriterede mennesker vil give deres eliter skylden for de sanktioner, der er indført mod Rusland. Denne irritation vil også vise sig i Maghreb-landene og de afrikanske lande, hvor hungersnød vil ramme befolkningerne. Fordi "en tredjedel" af produktionen af hvede og andre kornsorter samt solsikkeolie tidligere blev produceret af Ukraine. " **Hungersnøden** " er en af Guds " *fire frygtelige straffe* " ifølge Ezek. 14:20: " *For så siger Herren Herren: Selv om jeg sender mine fire frygtelige straffe mod Jerusalem: sværdet, hungersnøden, de vilde dyr og pesten, for at udrydde mennesker og dyr derfra,* " og Åb 6:5-6: " *Og da det åbnede det tredje segl, hørte jeg den tredje levende skabning sige: Kom og se! Og jeg så, og se, en sort hest, og han, som sad på den, havde en vægtskål i sin hånd. Og jeg hørte en stemme midt iblandt de fire levende væsener sige: Et mål hvede for en denar og tre mål byg for en denar; men olien og vinen må I ikke skade.* " .

Krigen i Ukraine har udløst USA's raseri, og den midlertidige tilbagetrækning er erstattet af en international forpligtelse; dette fordi dets højere interesser er berørt. Det er ikke uden grund, at Gud udpeger dette land og dets allierede med udtrykket " *jordens købmænd* " som efterfølgere til de " **købmænd** " , der er beriget af den katolske religion, i Åb. 18:3: " *... for alle folkeslagene har drukket af hendes utugts vredesvin, og jordens konger har bedrevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige af hendes overflod af lækkerier.* " Og det er for at bekræfte denne dom, at Gud lod ekstremistisk islam angribe de to tvillingetårne i "World Trade Center" eller "World Trade Center" i 2001 i New York. Rusland har vovet at bryde den kapitalistiske imperialismes projekt, der sigter mod at få sit markedsretsprincip indført i hele verden, hvilket kun kan udvikles ved at nedbryde grænser eller ved at inddrage nye medlemmer i sin klan, NATO, såsom Polen, de baltiske lande, Tjekkiet, Rumænien, der allerede er medlemmer, og siden 2013 det nye ansøgerland, Ukraine. Men handel fungerer kun godt i fredskontekster. Og den udløste krig kan kun ødelægge Rusland, Europa, USA selv og resten af verden, fuldstændig destabiliseret. Derfor bliver USA, med deres rigdom på spil, endnu engang interventionistisk i denne krig i Ukraine. Og med hver eskalering styrkes ukrainernes status som medkrigsførende og bliver tydeligere for de europæiske lande, der åbent bistår og støtter dem i ord og handlinger; dette på trods af russiske trusler, som også bliver mere og mere præcise.

Den lange accept af de kvasi-monarkiske regler i den 5. Republik , som har regeret Frankrig siden 1958, er baseret på traumet forårsaget af Anden Verdenskrig. Denne periode, som franskmændene oplevede, efterlod modstridende ting i sindene af kærlighed til frihed og bitterhed over resignation og underkastelse til Nazityskland. Efter denne smertefulde oplevelse var det franske folk i stand til at acceptere alt, og den uløselige Algeriske Krig

favoriserede valget af general de Gaulle og hans nationale forfatning for den 5. Republik. Men i dag eksisterer disse traumer ikke længere blandt unge mennesker, fordi størstedelen af de nuværende ledere alle blev født efter den Anden Verdenskrig, og de sidste blev født inden for den etablerede europæiske norm. Som et resultat er det autoritære monarkiske regime dårligt understøttet, og de perverse aspekter af denne 5. Republik bliver stadig mere tydelige. Valg tjener nu kun til at eliminere de mest hadede præsident- eller lovgivende kandidater. Det to-runders valgsystem kan opsummeres som følger: i første runde vælger man, i anden runde eliminerer man. Vælgeren befinder sig således under autoriteten af en leder, han ikke kan lide eller endda hader. Og de beslutninger, der træffes af denne hadede figur, forpligter hele nationen. De mest skarpsindiges overlevelsesinstinkt driver dem til at ønske presserende ændringer af denne forfatning. Den blev fra begyndelsen fordømt som et diktatur, og i vores tid viser den sig faktisk at være en republikansk form for diktatur. Når de forestående konsekvenser af sanktionerne mod Rusland alvorligt påvirker franskmændenes levebrød, kan vi forvente uro og irritation, endda folkelige oprør. Og det er klart, at hovedfaktoren i disse reaktionsændringer er **udskiftningen** af menneskelige generationer.

Guds tidligere plage, kaldet Covid-19, har allerede frataget vestlige folk, inklusive Frankrig, deres frihed, men sanktionerne mod Rusland vil bringe deres købekraft i fare, før de ser ødelæggelserne forårsaget af krig sprede sig over deres land.

Jeg må understrege denne kendsgerning. Den Tredje Verdenskrig kan ikke sammenlignes med de krige, der gik forud for den. Forskellen mellem dem er enorm, fordi den i modsætning til de andre er genstand for en guddommelig profeti, åbenbaret i Åb. 9:13 til 21, under det symbolske tegn af den " *sjette trompet* ", som Gud lyder. Det skal også forstås, at i denne krig er civilbefolkningen lige så meget Guds mål som militæret, og dette princip er allerede bekræftet i krigen, der udløses på Ukraines jord. Ved afslutningen af en lang fred, på grund af sin lange tålmodighed, kræver Gud først kristne folk til regnskab. Men andre folk vil til gengæld blive trukket ind i destruktive sammenstød; " *kvinden, den gamle mand og barnet* " vil ikke blive skånet for disse ødelæggelser, som Gud lærte i Ezekiel 9:5-6-7, hvor han giver eksemplet anvendt mod Israel i – 586: " *Og i mine påhør sagde han til de andre: Gå efter ham ind i byen og slå til; lad jeres øjne ikke skåne ham, og hav ingen medlidenhed!*" ***Dræb og udryd de gamle mænd, de unge mænd, jomfruerne, børnene og kvinderne ; men kom ikke i nærheden af nogen, der har mærket på sig; og begynd ved min helligdom! De begyndte ved de ældste, som var uden for huset. Han sagde til dem: "Gør huset urene og fyld forgårdene med de døde! ... Gå ud!*" De gik ud og slog byen.**

Den " *sjette trompet* " og den " *sjette* " af de " *syv sidste plager fra Gud* " : " *Harmagedon* "

Disse to på hinanden følgende konflikter i tiden fremviser mange ligheder, som kan forårsage forvirring, så jeg husker, at den første, den " *sjette trompet* ", betegner den tredje verdenskrig, som netop er begyndt på ukrainsk jord, og som for sidste gang sætter de jordiske nationer op mod hinanden. Den anden, " *den Den sjette af Guds syv sidste plager* ", som efterfølger den, betegner den kamp, der føres mod Jesus Kristus og hans sidste udvalgte hellige af de sidste oprørere. I begyndelsen, før Messias' herlige genkomst, bebrejder oprørerne sabbatsholderne for de guddommelige plager, der rammer dem, og de er ikke klar over, at de forfølger Jesu Kristi sande tjenere. De vil først opdage deres fejlvurdering på tidspunktet for hans herlige genkomst, universelt himmelsk og derfor som sådan uefterlignelig, ved at blive ramt af hans guddommelige vrede, ifølge Åb. 6:15 til 17: " *Jordens konger, de store, høvdingene, de rige, de mægtige, hver træl og hver fri mand, gemte sig i huler og i bjergenes klipper og sagde til bjergene og klipperne: Fald over os, og skjul os for hans ansigt, som sidder på tronen, og for Lammets vrede ; for hans vredes store dag er kommet, og hvem skal bestå? ' I virkeligheden behøver de ikke at spørge ' hvem skal bestå' ? ", fordi de øjeblikkeligt vil få svaret, idet de ser Jesus frelse og tage de mennesker til himlen, som de forfulgte og forberedte sig på at udslette ved at henrette dem, ifølge Åb. 13:15: " *Og det fik magt til at give dyrets billede liv, så at dyrets billede både skulle tale og få alle de, der ikke ville tilbede dyrets billede, til at blive dræbt .* " Dette spørgsmål, " *og hvem kan bestå ?* ", er kun af interesse for at forstå profetiens mysterium, og Gud gav sit svar i Apo.7, hvor han betegner de symbolske " *144.000* " beseglet af " *den levende Guds segl* ", det vil sige hans godkendelse af den sande kærlighed til hans sandhed, som manifesteres konkret ved praktiseringen af den sande sabbat, Guds aktive " *segl* " *om lørdagen, og kærligheden til hans profetiske åbenbaringer, det vil sige hans åndelige " segl* ". Jeg benytter mig af denne definition til at minde dig om, at " *den sjette trompet* ", der nu er aktiv siden 24. februar 2022, udgør en guddommelig dom, der straffer overtrædelsen af den sabbat, som Gud har krævet siden foråret 1843, det vil sige ved afslutningen af varigheden af de " *2300 dage* " i dekretet i Dan. 8:14, hvor Gud siger i sand og god oversættelse: " *Indtil aften-morgen, 2300, og hellighed vil blive retfærdiggjort* ". Siden den dato, 1843, har vestlige nationer udviklet sig under Guds forbandelse, og deres dominans og velstand bør ikke forveksles med guddommelige velsignelser. Tværtimod er denne efterkommer kommet til at opmuntre til distancering fra Gud, i en sådan grad at Vesten er præget af kærlighed til rigdom og velvære. Således tilfredse føler menneskemasserne ikke længere behovet for den frelsende Gud, og idet de mister hans retfærdige fordømmelse af deres synder af syne, udvikler de sig som andre dyrearter, der lever på jorden: uden dårlig samvittighed og uden pligter at opfylde over for ham og deres næste.*

forvirringen mellem " *den sjette trompet* " og " *den sjette af Guds syv sidste plager* ", der går forud for Kristi, hævnens og retfærdighedens, genkomst, må vi erkende og bemærke de mange ligheder mellem disse to handlinger, der er profeteret i Jesu Kristi Åbenbaring. For Gud er hovedårsagen at antyde for sine udvalgte, at de involverede og berørte enheder i begge begivenheder, dvs. hovedpersonerne, er de samme. For det andet er årsagen også den samme: Gud

straffer forladelsen af den sande sabbat. Ligheden vedrører naturligvis også strategien for udviklingen af de beskrevne handlinger.

sjette plage " citeret i Åb. 16:13-14 som grundlag : " *Og jeg så tre urene ånder komme ud af dragens mund og af dyrets mund og af den falske profets mund, ligesom frøer. For de er dæmonånder, der gør undere, og som går ud til kongerne over hele jorden for at samle dem til kampen på Guds, den Almægtiges, store dag* . " Denne " *sjette plage* " beskriver en " *indsamling* ", der udføres af en åndelig årsag, som forbinder " *dragen* " eller djævelen, " *dyret* " eller den katolske religion og " *den falske profet* " eller den protestantiske religion, der er fordømt af Gud siden 1843. Billedet er derfor et stort universelt rådslag, der har til formål at udelukke og udrydde endegyldigt de æresbevisninger, der gives til sabbatten, som skal ophøre og forsvinde, såvel som dens trofaste overholdere, ved indførelsen af den romerske søndag, som kræves af oprørslejr.

Dette generelle aspekt af konsultation findes i vores aktuelle begivenheder, i den vestlige lejr, hvor USA, i djævelens rolle, samler NATO-landene til deres kamp. Målet med denne samling er at udslette Rusland, denne uudholdelige konkurrent til det amerikanske regime. I sidste ende vil udslettelsen af Rusland give dem det universelle jordiske herredømme, som de stræber efter. Denne kamp vil derfor også for dem være den "store dag" for deres universelle sejr. Konsultationen propageres hovedsageligt af den unge ukrainske statsoverhoved, Volodymyr Zelenskyj, hvis appeller udsendes bredt og støttes af tv-stationer, der specialiserer sig i kontinuerlige nyheder. Han taler og påkalder europæiske ledere skyldfølelse for at drage dem ind i sin krig mod Rusland, ligesom djævelen gennem sine dæmoner vil inspirere sine planer mod valgte embedsmænd i de sidste oprøreres sind.

Men bag denne konflikt, som sætter menneskelige magter op mod hinanden, ligger den åndelige årsag til den foragt, der er vist sabbatten, denne " **store dag** " , **som Gud har helliget** siden skabelsen af den jordiske verden.

Der er et andet typisk amerikansk punkt, der skal bemærkes, som er fælles for begge situationer. Vi finder det vedrørende konteksten af " *Guds syv sidste plager* " i de handlinger, der tilskrives " *dyret, som stiger op af jorden* ", i Åb. 13:15-17: " *Og det fik magt til at give dyrets billede liv, så at dyrets billede både skulle tale og få alle, der ikke ville tilbede dyrets billede, til at blive dræbt. Og det får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at give et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, og at ingen måtte købe eller sælge, uden at han havde mærket eller dyrets navn eller dets navns tal* . " Dette sidste vers afslører det autentiske træk ved denne nye amerikanske verden, for hvilken handel er et fundamentalt våben, da den fremmer eller ej den rigdom, som er dens eneste værdi. Bedre end alle andre lande opdagede Amerika, efter "Rocky Mountains guld", at handel kan bruges som et afskrækkelsesmiddel til at tvinge lande ind i sin tyranniske økonomiske dominans. Først massakrerede den de virkelige indfødte amerikanere, derefter, takket være sin sejr i Anden Verdenskrig, etablerede den sine handelsregler ved allerede at indføre dollaren, sin nationale valuta, som den internationale monetære standard i stedet for guldstandard. Senere organiserede den verdenshandelen ved at oprette WTO-gruppen. Under Irak-krigen iværksatte den sin handelsboykot mod Irak, sin fjende. Den anvendte sin handelsembargo

mod Sovjetrusland og bidrog dermed til dens ruin. På det tidspunkt, den valgte, godkendte den Kinas indtræden i WTO for først at drage fordel af flytningen af sin produktion til dette land, hvor den berigede sig med arbejdet fra en udnyttet arbejdsstyrke med en status, der kan sammenlignes med slavernes. Bag den handlede de europæiske lande, først og fremmest englænderne og tyskerne, på samme måde. Enorme profitter destabiliserede fuldstændigt den økonomiske situation i Europa, og Frankrig blev ruineret og mistede sin rang som den 4. verdensmagt, og befinder sig i dag købekraftsmæssigt på en 15. ^{plads} ud af 42 europæiske lande.

I øjeblikket er det stadig gennem handelsboykotten, at landet har indledt sin krig mod Rusland, dets arvefjende. Og da denne foranstaltning synes ineffektiv i denne sammenhæng, bevæbner det i stigende grad Ukraine, som virkelig kæmper for det. Dets soldaters liv er ikke længere truet; ukrainere dør i deres sted, for æren og den håbede berigelse af dets liberale og libertarianske kapitalistiske regime, men frem for alt dets umættelige grådighed. Derfor har Rusland netop sendt verden et utvetydigt budskab. Onsdag den 27. april mødtes FN-præsident António Guterres med Vladimir Putin, og torsdag den 28. april rejste han til Kyiv for at møde Ukraines unge præsident. Om aftenen for dette besøg i Kyiv blev to russiske missiler affyret mod byen, mens FN-chefen stadig var der på besøg. Det ene missil blev opfanget af det ukrainske forsvar, men det andet eksploderede, rev en bygning op og spredte ild til en anden; dette var 3 km fra, hvor FN-chefen stod. Vladimir Putin sender således et budskab om foragt og had til denne organisation, hvor han har vetoret. Han tager dermed føringen af de lande, der er fjendtligt indstillet over for Vesten, underdanige over for USA, som samme dag, på anmodning af præsident Joe Biden, forbereder sig på at frigive 33 milliarder dollars for at hjælpe Ukraine med at besejre Rusland. De vil levere tunge våben og offentligt opfordre til forlængelse af konflikten.

Endelig bemærkede jeg i mediernes rapporter, hvordan selvtillid nærer sig selv. For enhver, der vil lytte, er ukrainere, og især ukrainske kvinder, der taler i de franske medier, overbeviste om, at de kan besejre Rusland. Når USA ser denne overbevisning, er de til gengæld overbeviste om, at Ukraine kan vinde. Og når ukrainerne ser USA's selvtillid, styrker de deres overbevisning om, at de kan besejre Rusland. Dette princip er illusorisk, og alle de mennesker, der "tror på julemanden", ville gøre meget bedre ved at tro på Gud; for han alene er troværdig, og i modsætning til dem, der stoler på kødet, vil de, der stoler på ham, ikke blive skuffede. USA beskylder V. Putin for "fordærvelse". Hvilket frækhed! De, der legitimerer og legaliserer mental fordærvelse og seksuelle perversiteter i frihedens navn. V. Putin bekæmper og fordømmer på sin side disse afvigende praksisser i det vestlige samfund, som han anser for at være "dekadente". De beskylder ham også for "grusomhed", idet de glemmer, at deres napalm-brandbomber satte ild til skovene i Korea og Vietnam og ødelagde civile og militære befolkninger med dem. De glemte også deres bombning af Serbien under Balkankrigen, hvor de hverken filmede eller talte de døde, de dræbte på jorden. For det andet er mange mennesker overraskede over de vanskeligheder, Rusland oplever med at besejre ukrainske krigere. Tre ting skal erkendes. Den første er, at en konfrontation mellem to hære udstyret med de samme konventionelle våben ikke har fundet sted

siden Anden Verdenskrig. Den anden er brugen af nye, sofistikerede højpræcisionsvåben, der gør pansrede angrebstanke i sig selv, såvel som skibe og fly, frygtelig sårbare. Og her er den tredje grund: I løbet af de otte år, Donbass-krigen varede, gravede ukrainske tropper skyttegrave og underjordiske beskyttelsesrum, der lettede forsvaret, beskyttelsen af ukrainske soldater og ødelæggelsen af fjenden, der dukkede op foran dem i åbent terræn. Denne situation ligner skyttegravskrigen i 1914-1918, hvor en militær sejr for begge sider syntes umulig. Tyskerne var de første til at blive trætte, hvilket gav den franske lejr og dens allierede fordel. Men hvilken side i Ukraine kunne blive træt af at kæmpe? De er lige så fast besluttede på at besejre hinanden som den anden, og det er ikke overraskende, for med denne opførsel bekræfter Ukraine sin russiske oprindelse. I begyndelsen af denne krig, må det også forstås, følte den russiske leder modvilje mod at ødelægge sit broderfolk og sit smukke og nærende land. Han håbede på en lettere sejr baseret på en simpel militær trussel, men Gud, den almægtige Skaber, havde en anden plan.

På den anden side afspejler de vestlige nationers opførsel, der næsten enstemmigt indfører sanktioner mod Rusland og forsyner dets modstander med effektive våben, perfekt den oprørske ånd, der er blevet bragt til et meget højt niveau, som Gud profeterede for de sidste dage. Og i denne henseende skal det bemærkes, at alle de lande, der i en periode forblev under diktatur, svælgede i snavs, perversion og umoral, da de trådte ind i friheden. Spaniens eksempel er typisk for denne opførsel. Efter general Francos død, dets diktator, befriede det sig fra alle tabuer, og dets indbyggerses seksuelle normer overgik niveauet i andre europæiske nationer. Ukraines opdagelse af vestlig frihed gav det samme resultat. Også denne ret til at leve, som man ønsker, forvandlede sig til nationalistisk, krigerisk iver, så snart Rusland ønskede at forhindre det i at tilslutte sig den europæiske lejr og NATO's militæralliance.

Er kristendommen jødisk eller ej

Ja, kristendommen er jødisk, eller den er det ikke. Alene denne korte sætning opsummerer årsagen til de forbandelser, der nu rammer alle officielle aspekter af den kristne religion. Historien om denne kristendom er en række af forandringer med dødbringende konsekvenser. Derfor skal dette emne forstås godt af alle Jesu Kristi udvalgte. For hvis man ikke forstår disse ting, bliver den kaldede en falden, der er fanget af djævelen.

I Johannes 4:20-22 giver udvekslingen mellem Jesus og den samaritanske kvinde os mulighed for at forstå den prioritet, Gud giver den jødiske religion i sin frelsesplan: " *Vores fædre tilbad på dette bjerg, og I siger, at i Jerusalem er det sted, hvor man bør tilbede.*" Jesus sagde til hende: "Tro mig, kvinde, den time kommer, da ***I hverken på dette bjerg eller i Jerusalem skal tilbede Faderen . I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, for frelsen kommer fra jøderne.***"

Bibelens vidnesbyrd bekræfter Guds valg om at lade kong Salomon bygge et hus til sig selv i Jerusalem. Men bortset fra dette sted har intet andet jordisk sted kaldet til at erstatte det. Nu er der mange ansøgere i monoteistiske religioner; successivt Rom, Mekka, Konstantinopel, Moskva. Og alle disse byer er illegitime, når de gør krav på sædet for Skabergudens repræsentation. Han valgte Jerusalem, og efter det intet andet, intet sted på hele jordens overflade. Da han sagde: "**For frelsen kommer fra jøderne**" ", Jesus etablerede et grundlæggende doktrinært grundlag. For i dag er alle disse religiøse byer og deres religioner i samme situation som den samaritanske kvinde, til hvem han sagde: "*I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi ved .*" I dette verbum at vide antyder Gud eksperimentel viden, som kun realiseres i en pagt accepteret af Gud selv og af mennesker. Hvis Gud ikke har organiseret og accepteret den, er det kun et forfængeligt menneskeligt krav, der ikke fører nogen til frelse. Falske religioner udnytter Guds usynlighed til at hævde at tjene ham, mens de alle forråder ham. For det er på en meget klar måde, at Gud har konstrueret og åbenbaret sin sandhedsstandard, der fører til evig frelse. Med dette formål indgik han en pagt med Abraham og alle hans efterkommere; hvilket ikke betyder, at det var nok at være jøde for at blive frelst. Men det er ikke desto mindre gennem hele hans efterkommeres slægt, at håbet om frelse er blevet overført fra generation til generation. Efter de successive vidnesbyrd, der blev præsenteret i patriarkerne Isaks og Jakobs liv, er det med sidstnævnte, Jakob, der bliver Israel, efter at have kæmpet og modstået YaHWÉH i løbet af natten, at den store demonstration af den hellige pagt vil blive realiseret. Udvandringen fra Egypten er valgt af Gud til at bekræfte ægtheden af hans pagt indgået med Moses, hebræeren, der i en periode blev prins af Egypten. Den viden, som Jesus fremkaldte, blev derefter opbygget af en unik jordisk oplevelse: Gud på jorden midt iblandt sit folk. Og dette privilegium kostede ham ofte dyrt, fordi Gud er fuldkommen ren og hellig, og mennesket fuldkommen urent og besmittet. Således, hvor Gud virkelig findes, straffes synd hårdt. Men synd defineres som overtrædelse af hele den guddommelige lov, som er fordelt i de fem bøger, som Moses skrev under Guds diktat. Dette skriftmæssige grundlag er fundamentalt, og ethvert religiøst krav på den ene Gud skal konfronteres og findes foreneligt med og i overensstemmelse med denne unikke standard, som Gud har givet til mennesker spredt over hele jordens overflade.

Anerkendelsen af Moseloven udgør derfor det første niveau af den sande religion, der søger at ære Skaberguden. Denne nødvendighed udgør den første si, der vil eliminere alle de falske påstande fra de religioner, som Gud kalder hedenske på trods af deres prætentioner.

Ved at fortælle Moses menneskehedens historie fra dens oprindelse, hvor dens første repræsentanter var Adam og Eva, søger Gud ikke at tilfredsstille hans nysgerrighed. Han præsenterer ham for grundlaget for sit projekt og åbenbarer ham, uden hans forståelse, hvordan hans frelsesprojekt vil ende. Og den lykkelige afslutning på dette projekt vil for ham og hans udvalgte være gevinsten af en sand hvile for ånder befriet fra synd, fordi hans udvalgte vil være blevet udvalgt og helliget ved hans ufejlbarlige dom. Og denne evige hvile blev annonceret ved hvilen på den syvende dag, som han helligede, ifølge 1 Mos 2:3: "*Gud velsignede den syvende dag og helligede den, fordi han på den hvilede fra alt sit værk, som*

han havde skabt og gjort. " Men denne hvile skulle naturligvis fortjenes af Gud selv på bekostning af frygtelig lidelse, som han oplevede i Jesu Kristi kød og blod. Men det var for tidligt at nævne Jesus Kristus ved navn, hvis tjeneste og frelsende handling gennem hele den gamle pagt kun skulle præsenteres i form af symbolske ritualer, hvor Jesus selv primært blev symboliseret ved billedet af påskelammet, den unge vædder, som Gud gav Abram, så han kunne ofres i stedet for sin søn Isak, født af Sara, hans ægte hustru. Islam hævder, at denne søn var Ismael, men den bibelske skrift benægter dette, og alle kan forstå, at den ægte søn Isak havde prioritet over den søn, der blev født af den egyptiske tjener Hagar. Mellem de to foreslåede fortællinger favoriserer logikken den, som Moses skrev under Guds diktat, efter at han havde udfriet sit folk fra slaveriet i Egypten, et symbolsk billede på syndens slaveri.

Sabbatten er for jøderne selve tegnet på deres tilhørsforhold til Gud, hvilket bekræftes af Ezek. 20:12-20, så vi kan forstå, at de er særligt knyttet til den: *" Jeg gav dem mine sabbatter som et tegn mellem mig og dem, for at de skulle kende, at jeg er YaHweh, som helliger dem. ... / ... Helliggør mine sabbatter, og lad dem være et tegn mellem mig og jer, for at de skulle kende, at jeg er YaHweh, jeres Gud ."* I Guds plan havde sabbatten imidlertid kun værdi i perspektivet af den sejr, som Jesus Kristus senere opnåede. Derfor afhang den guddommelige velsignelse, der arveligt blev tilskrevet det jødiske folk, af deres anerkendelse af hans tjeneste, som var profeteret på flere måder i hele Den Hellige Skrift, i profetiske sprog, men også og frem for alt i symbolikken i deres festivaler og deres religiøse ritualer. Guds religiøse plan er intelligent og sammenhængende. Denne intelligens og konsistens kan kun fremgå af den bibelske Skrift, som med rette kaldes: Guds ord. Ved at nægte at anerkende Jesus Kristus som Messias sendt af Gud, fratog det jødiske folk deres sabbatsoverholdelse dens profetiske betydning, som forkyndte deres belønning for den tro, de udviste. Men de syndede netop mod Gud, på grund af mangel på tro, ved at nægte at anerkende Ham, og i overensstemmelse med det princip, som Jesus lærte i Matthæus 25:29: *"... For den, der har, skal gives, og han skal have overflod; men den, der ikke har, fra ham skal selv det, han har, tages ."* Jøderne så således Guds velsignelse blive trukket tilbage, og selv deres trofaste overholdelse af sabbatten havde ikke længere nogen værdi for dem.

Det er her, du skal indse dette. Jøderne faldt, ikke på grund af sabbatten, men på grund af deres afvisning af Kristus, så sabbatten er på ingen måde ansvarlig for deres tab. Den forbliver, for dem, der ikke mangler tro, tegnet på den tilhørighed, der tilhører Gud, som Ezekiel 20:12-20 bekræfter. Og i sin frelsesplan ændrer Gud ikke sin religiøse norm; de udvalgte forbillede forbliver den trofaste og observante jøde, lydig mod hans forskrifter, hans love, hans forordninger, hans befalinger; alt det, som Abraham først overholdt for sin velsignelse, ifølge 1 Mos 26:5. Imidlertid gav fuldbyrnelsen af forløsningen af de udvalgte synder, gennem Jesus Kristus, Gud muligheden for at udvide frelsesforslaget til alle mennesker, der lever på jorden. Det er sandelig et forslag og ikke en pålæggelse. Frelse foreslås af Gud under præcise, uundgåelige betingelser. Formålet med forløsningen er udryddelse af synd i modtagerens liv af denne forløsning. For, som du kan forstå, blev frelsen betalt af Jesus til prisen for grusom lidelse, der

kræver den forløstes fuldstændige opgivelse. Sand frelse er det modsatte af falsk tro reduceret til etikettens princip. Det står skrevet i Matt. 16:24: " *Jesus sagde da til sine disciple: 'Hvis nogen vil følge efter mig, **skal han fornægte sig selv**, tage sit kors op og følge mig.* ' Selvfornægtelse er ikke en etiket, det er frugten af en indre og ydre kamp, der opnås ved offerånden, afsværgelsen af alt, der udgør en hindring på den helliggjorte vej af guddommelig sandhed, som Jesus som forbillede gik på først.

Under det falske påskud at afjødise den kristne tro opgav kejser Konstantin I ' kendt som "den Store", praktiseringen af den sande sabbat, som var helliget af Gud, og erstattede den med resten af den første dag i den guddommelige orden, som hans romerske religion havde dedikeret til den hedenske gud, den "ubesejrede sol", på latin "SOL INVICTUS". Der var ingen grund til, at Gud skulle afjødise den kristne religion, da al den lære, der var bygget på 16 århundreders jødisk historie, fra 1500 til år 30, præsenterede den jødiske norm som den norm, Gud krævede. Det sande resultat af denne doktrinære transformation er, at det er den kristne tro, der er blevet romersk og hedensk, det vil sige det modsatte af den omvendelse, Gud krævede. I den gamle pagt havde han strengt fordømt overtrædelserne af sin ugentlige sabbat, og han bebrejdede gentagne gange jøderne for dette. I den nye pagt, bemyndiget af det jødiske vidnesbyrd, der gik forud for ham, iværksatte han straffeaktioner for at advare de troende om, at hans forbandelse tyngede dem. Bibelen var dog endnu ikke kendt af alle. Den blev opbevaret og gengivet i hemmelighed af katolicismens munke. Menneskeheden gennemgik derfor straffe, hvis virkelige årsag den ikke kunne forstå. Disse mange straffe skulle først få en forklaring i de sidste dage, hvor teksterne til Daniels og Johannes' Åbenbaring's profetier ville blive tydeligt forklaret. Det er vores privilegium i dag, da Gud giver mig nåden at præsentere for ham og for jer alle disse dyrebare åbenbaringer. I sin Åbenbaring kaldte han disse straffe for " *trompeter* ", der tjente til at advare og henlede kristnes opmærksomhed på forbandelsen ved at svigte deres hellige sabbat. I Dan 8:12 præsenterer han sin overtrædelse eller " *synd* " som " *årsagen* " til, at den kristne tro blev svigtet til det bedrageriske og forfølgende romerske paveregime: " *Hæren blev overgivet med det daglige offer **for syndens skyld**; hornet kastede sandheden ned, men havde fremgang i sine bestræbelser.* " I dette initiativ demonstrerer Gud sin perfekte sammenhængende logik, der gør hans perfekte retfærdighed beundringsværdig. Da kristne foretrak at adlyde Roms kejser i 321, lod de dem overgives til det pavelige Rom, der blev grundlagt i 538. Gud ønskede at velsigne dem og give dem sin fred; det ville blive en forbandelse for dem, og han ville forfølge dem i sit navn.

Det skal bemærkes, at Gud i Daniels Bog ikke åbenbarer den protestantiske reformationens rolle. I denne bog præsenterer han kun de to hovedfaser af den kristne tro, ren og autentisk indtil 7. marts 321, og derefter besmittet af synd indtil foråret 1843, hvor hans dekret, der er citeret i Dan 8:14, træder i kraft. Denne dato er profetisk fastsat af Gud for at ophæve mysteriet om den romersk-katolske kirke og fordømme dens forfærdelige skyld i de lidelser, som de tugtede kristne har gennemgået. På denne dato åbenbares søndagens forbandelse, "solens dag", og den afjødisering, som Konstantin foretog, kaster lys

over årsagen til straffene med de "syv trompeter", der er citeret i Apokalypsen. Samtidig kaster søndagens forbandelse lys over den skæbne, som trofaste eller utro protestanter led, fordi den anerkendte lære var ufuldkommen. Og denne ufuldkommenhed, som er bevaret og arvet fra den katolske religion, blev antydnet i denne formulering af dette vers fra Åb 2:25-26: "Til jer, som er i Tyatira, som ikke har denne lære og ikke kender Satans dybder, som de kalder dem, siger jeg jer: **Jeg lægger ingen anden byrde på jer; "Hold kun fast i det, du har, indtil jeg kommer.**" Kort sagt oversætter dette vers en undtagelsessituation på grund af en tid med uvidenhed. For Gud gør ikke en undtagelse for nogen bestemt, fordi hans krav er det samme for alle mennesker. Men her er det ikke et spørgsmål om en undtagelse af individuel gunst, det er en kollektiv undtagelse udtrykt ved adverbiet "kun". Manglen på lys om den sande sabbat retfærdiggør denne kollektive undtagelse, som gavner de mest trofaste af de berørte protestanter i det 16. · 17. og 18. århundrede. Da Gud kender den sindstilstand, som den protestantiske tro vil manifestere i forhold til sit sabbatskrav, der blev anvendt i 1843, sammenligner han det med en "byrde". Og jeg må sige, at jeg, der elsker og værdsætter ham, finder denne "byrde" sød og let. For sabbatten er *en byrde* for nogle, oprørerne, og himmelsk for andre, de trofaste udvalgte.

Således er den kristne tro enten jødisk eller ej, og denne lære bekræftes af apostelen Paulus i Rom 2:28-29: "**Den er ikke jøde, der er det i det udvortes; og omskærelse er ikke det, der sker i det udvortes, i kødet.**" **Men en jøde er en, der er det i sit indre; og omskærelse er hjertets omskærelse, i ånden og ikke i bogstaven.** Denne jødes ros kommer ikke fra mennesker, men fra Gud. "Uomskåret gør jeg fuldt ud krav på denne jødedom. Og I må forstå, at Gud kun vil frelse jøder af denne slags, der svarer til denne model, som apostelen Paulus beskrev. De udvalgte kan komme fra enhver oprindelse, men i Gud er de underlagt de samme krav og nyder godt af de samme guddommelige velsignelser. Hudens farve har ingen betydning, for under denne hud flyder et rødt blod, der karakteriserer Adam-typen, da dette hebraiske navn har sin rod i ordet "Edom", der betyder rød. Hvad angår den indre ånd, har den ingen farve, og mændenes, kvindernes, som Gud udvælger, er ens og svarer til den tanke, der findes i Jesus; hvad Jesus symboliserede ved "*bryllupsklædningen*" i sin lignelse.

I 2022 går det imod den udbredte menneskelige tankegang at tale om lydhed. Men dette er især tilfældet i det vestlige samfund, som elsker sin frihed, fordi andre folkeslag, ikke-kristne, er forblevet følsomme og underdanige over for religiøse pligter. Deres omvendelse til den sande kristne tro er mulig uden at være automatisk og generel. Men det skal forstås, at sjælens kvalitet alene skelner mellem de frelste og de fortabte. Opdelingen i flere religioner er midlertidig, og Gud vil, efter at have omvendt dem til sin standard for Kristi sandhed, tage alle dem, der elsker ham for det, han er, og det, han har gjort for at fortjene deres frelse, blandt alle jordens folkeslag. Religiøs arv er værdiløs. Tro, der behager Gud, er bygget på den viden, der opnås ved at studere hans frelsesplan, som er åbenbaret i hele Bibelen. Den belyser betydningen af 6.000 års menneskeliv på jorden. Og i denne Bibel finder de udvalgte i de sidste dage dyrebare profetiske tekster, hvor Gud afslører og afslører formen af de fælder, der er sat op under dække af falske religioner. Når den guddommelige plan er fuldt ud forstået og

mestret, opnås en fundamentalt vigtig del af frelsen. Det er den intellektuelle del af denne frelse, der derefter kræver trofasthed mod Gud hver dag og indtil den sidste dag.

Paulus har igen givet os et billede af forståelsen af status for den kristne af hedensk oprindelse, det vil sige flertallet af de udvalgte. I Rom 11 sammenligner han racejøder og de åndelige jøder, der er adopteret i Kristus, med billedet af to typer olivengrene, det sande oliventræ for racejøder og det vilde oliventræ for kristne af hedensk oprindelse. To hovedbudskaber skal bevares: det første er podningen af grenene fra det vilde oliventræ på stammen og roden af det sande oliventræ; hvilket bekræfter, at det virkelig er hedningen, der skal **jødisere**, og ikke omvendt. Det andet advarer den omvendte hedning mod at prale og give sig selv ret til at synde mod Gud. I vers 20 til 22 er Paulus præcis, og taler om de ikke-troende jøder og siger: " *Dette er sandt; de blev afhugget på grund af vantrø, men du står fast i troen. Vær ikke arrogant, men frygt ; for hvis Gud ikke skånede de naturlige grene, vil han heller ikke skåne dig.*" Tænk derfor på Guds godhed og strenghed: over dem, der faldt, strenghed, men over for dig Guds godhed, hvis du fortsætter i hans godhed; **ellers vil også du blive afskåret** . » Nu viser det sig, at den protestantiske tro, og den katolske tro før den, begge stolt har forherliget sig selv og hævdet at være fra Gud, mens deres doktriner var præget af "synden" fra resten af den første dag, "solens dag", der blev vedtaget i 321. Siden 2020 har guddommelige straffe også ramt og fulgt hinanden, efter Covid-19, i nyhederne, og siden 24. februar 2022 har menneskeheden, som " **ikke må skånes** ", i eskalering opbygget de successive faser af den tredje verdenskrig, som under titlen " *sjette trompet* " vil udgøre den sjette gang, at den guddommelige forbandelse rammer de kristne folk, der overtræder den hellige sabbat på den syvende dag, helliget af Gud siden den første uge af hans jordiske skabelse.

Enhver læser af Bibelen kan se, at praktiseringen af sabbatten er en værdi, som Gud har sat i læren om hans sandhed, som det jødiske folk i den gamle pagt måtte ære. På samme måde er den moderne menneskehed tvunget til at bemærke, at de mest repræsentative kristne kirker såsom katolikker, ortodokse og protestanter har opgivet denne praksis. Denne forsvinden af den sande, oprindelige sabbat kan ikke accepteres bæredygtigt af den store skaber og lovgiver Gud. Dekretet i Dan 8:14, som Gud har forberedt på forhånd, har fastsat det historiske tidspunkt for kravet om tilbagevenden til denne praksis. Stillet over for alle disse data består den sidste prøve på tro i individuelt at vidne om den betydning, vi tillægger denne forventede orden, skrevet af profeten Daniel, som modtog denne lære fra Gud gennem englen Gabriel i et syn i det 6. ^{århundrede} f.Kr.

Den kristne tros lære anser Bibelen for at være Guds ord. Den er for Gud og mennesker det eneste middel til at gøre hans tanker, hans dom og hans planer kendt. For hans udvalgte bevarer den befaling, Gud gav for næsten seks tusind år siden angående sabbatten, eller den om dens genoprettelse, skrevet i det sjette århundrede f.Kr., al sin værdi og kræver lydighed fra hans skabning. Hvad synes du om dette?

Protestantismens status har ændret sig gennem tiden, begyndende i foråret 1843, da Gud underkastede den troens prøve, som angår kærligheden til profetiske åbenbaringer. Derfor vil jeg liste og samle alle de tekster fra Daniel og Johannes'

Åbenbaring, der omhandler og beskriver den, for at fremhæve denne ændring i dens åndelige status.

I Daniels Bog omtales de fredelige, trofaste, martyrdøde protestanter, der blev forfulgt af de katolske monarkier, ensartet som " *de hellige* ". Kristi blod retfærdiggør og " *helliger* " dem indtil foråret 1843. Da protestantismen opstod i det 16. ^{århundrede}, vil kun teksterne vedrørende denne periode og de efterfølgende perioder blive bevaret.

Dan 7:21: " *Og jeg så det samme horn føre krig **mod de hellige** og sejre over dem.* " Pavedømmet forfølger protestanter.

Dan. 7:25: " *Han skal tale ord imod den Højeste og udmatte den Højestes **hellige og finde på at ændre tider og love, og de hellige** skal gives i hans hånd én tid og tider og en halv tid .* " Pavedømmet herskede i 1260 år over katolikker, derefter over protestanter.

Dan.8:13: " *Jeg hørte **en hellig** tale ; og en anden **hellig** sagde til ham, der talte: Hvor længe skal synet om det daglige ~~offer~~ og om synden, der ødelægger, vare? Hvor længe skal ~~helligdommen~~ og hæren blive trådt ned? "*

Dan.8:14: " *~~Og han sagde til mig: To tusind og tre hundrede dage, og derefter skal helligdommen renses.~~" ; " Og han sagde til mig indtil aften og morgen, to tusind tre hundrede og **hellighed vil blive retfærdiggjort** " Dette er den ordrede oversættelse af den hebraiske tekst, som Gud først åbenbarede for mig engang før 1991. Jeg bekræfter, at den er nøjagtig og troværdig. "*

Dan. 8:24: " *Hans magt skal være stor, men ikke ved hans egen kraft; han skal skabe ødelæggelse og have fremgang, og han skal ødelægge de mægtige og **det hellige folk** . "*

Dan. 11:33: " *Og de vise iblandt dem skal belære mange; men nogle skal falde for en tid for sværd og ild, fangenskab og plyndring. "*

Dan. 11:34: " ***Og når de falder, skal de få lidt hjælp , og mange skal slutte sig til dem i hyklere*** . " Hvem er disse " *hellige* " " *hyklere* "? Protestanterne, der forvekslede sand tro og politisk engagement og greb til våben foran revolutionærerne i 1789 for at forsvare deres liv. Denne anklage om hyklere vil vedrøre den tro, der blev etableret af Johannes Calvin, den kolde og grusomme genever, hvis lære vil sprede sig til den nye verden i USA. Denne Guds dom, der fordømmer " *hyklere* ", er retfærdiggjort af manglende respekt for dette vers: " *For den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv for min skyld, skal finde det .* " Dette princip er så vigtigt, at tre evangelier citerer det: Matt. 16:25; Mark. 8:35; Luk. 9:24. Og forbuddet mod at kæmpe med våben blev lært af Jesus til sine apostle, da han blev arresteret i Getsemane Have, ifølge Matthæus 26:51-52: " *Og se, en af dem, som var sammen med Jesus, rakte hånden ud og trak sit sværd, slog ypperstepræstens tjener og huggede hans øre af.* " Da sagde Jesus til ham: " *Stik dit sværd tilbage på plads, for alle, der griber til sværd, skal omkomme ved sværd .* " » ; se også Johannes 18:10-11. Det var gennem brugen af disse våben, forbudt af de " *hykleriske* " og ulydige kristne, at de sandt udvalgte, på tidspunktet for Ludvig XIVs draknader, blev " *lidt hjulpet* ", som dette vers specificerer. Gud værdsatte således ikke huguenoternes og camisardernes væbnede kampe i Cévennerne nær Anduze, lige så lidt som den protestantiske

repræsentation, der blev myrdet ved Bartholomæus-massakren i 1572, mens den faldne protestantisme gjorde dem til sine helte.

Dan. 11:35: " **Og nogle af de vise mænd skal falde fra, for at de kan lutres og renses og gøres hvide** indtil endens tid; for den skal komme til den fastsatte tid. "

Åb. 2:19: Den såkaldte " Thyatira "-periode i det 16. ' 17. og 18. ^{århundrede} : " *Jeg kender dine gerninger, din kærlighed, din tro, din trofaste tjeneste, **din udholdenhed** , og dine sidste gerninger er flere end de første.* " Den sande fredelige protestantiske tro, der accepterer martyrdøden og uden at klage underkaster sig katolsk forfølgelse, er velsignet af Jesus Kristus. En subtil detalje skal bemærkes i dette vers: ordet " **udholdenhed** ", fordi Marie Durand, et eksemplarisk fredeligt vidne for den sande tro for denne tid, netop blandt nogle få andre var fængslet i 38 år på toppen af "Konstanz-tårnet" i Aigues-Mortes (Eaux mortes), der ligger i Sydfrankrig ved bredden af Rhône-kanalen. I Saint-Jean du Gard bevarer og præsenterer "tromuseet" en sten, hvorpå hun havde indgraveret ordet "modstå". Efter 38 års fredelig modstand blev hun befriet og beholdt livet. Lydighed mod Kristus belønnes derfor godt. I Åb 13:10 minder Ånden om dette princip, som Jesus Kristus forordnede: " *Den, der fører i fangenskab, skal gå i fangenskab; den, der dræber med sværd, skal dræbes med sværd. Her gælder det de helliges tålmodighed og tro.* "

Dette vers fortjener en forklaring. I sin forfølgende handling fører den monarkiske katolske tro Jesu helgener i fangenskab og dræber andre med sværdet. Guds retfærdighed vil udfri den til gengæld for at blive taget i fangenskab og dræbt af de franske revolutionæres guillotine; tilfældet med Kong Ludvig XVI. Guillotinen spiller rollen som " *sværdet, der hævner Guds pagt* ", som en tredje straf, i 3. Mosebog 26:25: " *Jeg vil bringe et sværd imod jer, som skal hævne min pagt; når I samles i jeres byer, vil jeg sende pest iblandt jer, og I skal overgives i fjendens hænder.* " »

Åb. 2:24: "Men jeg siger **jer: Alle dem, der er i Tyatira og ikke har denne lære** og ikke kender Satans dybder, som **de kalder dem** , lægger jeg ingen anden byrde på jer end de ting, der er i Satans dybder. " Trofaste protestanter fordømmer katolicismens løgne, som de kalder " *Satans dybder* ." Det skal bemærkes, at den katolske tro i den kristne tids historie ikke blev fordømt som " *satanisk* " før i det 12. ^{århundrede} af Peter Waldo og derefter af John Wycliffe i det 14. ^{århundrede} . Men den tog ikke en officiel, organiseret form før i det 16. ^{århundrede} med Martin Luthers plakater på dørene til Augsburg Domkirke i 1517. Det er denne offentlige fordømmelse, at det protestantiske værk skylder sit navn. Gud hentyder her subtilt til sit fremtidige sabbatskrav fra foråret 1843; sabbatten, som den faldne protestantiske tro, af Gud dømt som " *hyklerisk* ", ifølge Dan. 11:34, vil betragte som en " *byrde* ", som den vil nægte at bære.

Åb. 3:2: Den symbolsk kaldede " *Sardes* "-periode, der dækker de to amerikanske adventist-oplevelser, der blev opnået i foråret 1843 og efteråret 1844; de " *helliges* " profetiske tro bliver prøvet og sat på prøve to gange: " *Skriv til englen for menigheden i Sardes: Dette siger han, som har Guds syv ånder og de syv stjerner: Jeg kender dine gerninger, at **du ser ud til at være levende, og er død.*** "

Åb. 3:2: " Vær årvågen og styrk det, der er tilbage, og som er lige ved at dø; **for jeg har ikke fundet dine gerninger fuldkomne for min Gud.** " Jesus henviser her til de gerninger, som Gud Faderen kræver, i hvis navn han led sin sonende død. Med dette udtryk " *gerninger* " i flertal fordømmer han manglende interesse i sine profetiske åbenbaringer, i hans genkomst, der blev annonceret i 1843 og 1844, og i den syvende dags sabbat, som den protestantiske tro har foragtet ved at arve den romersk-katolske søndagspraksis. Her må vi bemærke Kristi krav om " **fuldkomne gerninger** ", forårsaget af den ændring, der blev medført ved ikrafttrædelsen af dekretet i Dan. 8:14; dette er i logisk modsætning til det tidligere budskab fra det 16. til det 18. ^{århundrede}: " *Jeg lægger ingen anden byrde på jer .* " I den " *sardiske* " æra kræves sabbattens " *byrde* " som " *retfærdiggjort hellighed* " ifølge Dan. 8:14.

Åb. 6:9: Under temaet " *segl* " er de forfulgte " *helgener* " udpeget af det " 5. segl " : "Da det åbnede det ^{femte} segl, så jeg under alteret sjælene af dem, som var blevet dræbt på grund af Guds ord og på grund af det vidnesbyrd, de havde aflagt. " Nævnelser af ordet " *vidnesbyrd* " på græsk "marturia" bekræfter deres død som troens martyrer.

Åb. 6:10: " *Og de råbte med høj røst og sagde: Hvor længe, Herre, du hellige og sanddrue, varer det, før du dømmer og hævnør vort blod på dem, der bor på jorden?* " Disse hellige accepterede døden, mens de ventede på " *hævnen* " fra den Gud, som sagde i 5 Mos. 32:35: " *Hævnen er min og gengældelsen .* "

Åb. 6:11: " *En hvid klædedragt blev givet til hver af dem, og det blev sagt til dem, at de skulle hvile en kort tid endnu, indtil deres medtjenere og deres brødre, som skulle dræbes, ligesom de blev, var fuldbyrdede.* " Disse troens martyrer karakteriserer de første kristne, der er nævnt i den såkaldte " *Smyrna* " - periode , som henviser til de " *ti dage* " med forfølgelse fra kejser Diocletian og det kejserlige tetrarki mellem 303 og 313. Efter denne frygtelige forfølgelse, som blev påført af det kejserlige Rom, profeterer Ånden det fremtidige martyrium, som vil blive pålagt de protestantiske " *helgener* " af det pavelige Rom.

Åb. 6:13: " *Og himlens stjerner faldt ned på jorden, ligesom et figentræ , når det rystes af en stærk vind, kaster sine **umodne figner** .* " Dette billede fremkalder den faldne protestantiske tro, fordi den, idet den foragtede guddommelige profetiske åbenbaringer, ikke adlød den ændring, der blev pålagt i 1843, således at den i billedet af figentræets frugt forblev " **grøn** " uden at nå det modningsstadium, som Gud krævede, siden den allerhelligste dato i foråret 1843, som han suverænt fastsatte. Perioden 1843 identificeres, fordi den følger det symbolske billede, der betegner de handlinger, der blev udført af den franske revolution, illustreret ved symbolerne " *solen sort som sæk* " og " *blodmånen* ". Disse symboler vedrører i rækkefølge Bibelens død, de guddommelige " *to vidner* " i Åb. 11:3; og henrettelserne af de skyldige, monarkister og katolske præster, udført af revolutionæres guillotine, som opfyldelse af budskabet citeret i Åb 2:22-23: " *Se , jeg kaster hende på en seng, og dem, der bedriver hor med hende, i stor trængsel, medmindre de omvender sig fra hendes gerninger.* " *Hendes børn vil jeg slå ihjel med døden, og alle menighederne skal kende, at jeg er den, som ransager nyrer og hjerter, og jeg vil belønne hver af jer efter jeres gerninger.* " De faldne protestanternes status vil ikke ændre sig, kollektivt, før den guddommelige Kristi

herlige genkomst, hvor de vil opføre sig i overensstemmelse med beskrivelsen i det følgende vers."

Åb. 6:16-17: " *Og de sagde til bjergene og klipperne: Fald over os og skjul os for hans ansigt, som sidder på tronen, og for Lammets vrede!*" For hans vredes store dag er kommet, og hvem kan bestå? Årsagen til denne rædsel gives i Sl. 50:6: " *Og himlene skal forkynde hans retfærdighed, for Gud er dommer.* " Åb. 11:19 bekræfter dette ved at specificere: " *Og Guds tempel i himlen åbnedes, og hans pagts ark blev set i hans tempel. Og der kom lyn og røster og torden og jordskælv og store hagl .* " Og i denne ark er sabbatsbudet indgraveret af Guds finger på stentavler. Deres angreb på sabbatten og dens overholdere fordømmer dem uden appel. Svaret på spørgsmålet " *hvem kan bestå* " gives i bogens struktur, i det kommende kapitel 7: Kun de " *hellige, der er beseglet* " af sabbatten og kærligheden til den profetiske sandhed, vil kunne bestå. " *Seglet* " " *Guds* " segl placeres på " *hånden* " eller handlingen og på " *panden* " eller den mentale ånd. De vidner på en supplerende måde om guddommelig godkendelse og modtager åndeligt " *den levende Guds segl* ".

Efter disse delvise fremkaldelser vier Ånden hele temaet for den " *5. trompet* " i Åb. 9:1 til 12 til at illustrere den protestantisme, der er faldet siden foråret 1843. Vers 11 afslører dens "destruktive" brug af Bibelen: " *De havde over sig en konge over afgrundens engel, hvis navn på hebraisk var Abaddon, og på græsk Apollyon.* " Den citerede rækkefølge er i overensstemmelse med Bibelens konstruktion: 1. ^{den} " *hebraiske* " tekst , 2. den " *græske* " tekst . Ordene " *Abaddon og Apollyon* " betyder begge Ødelægger; dette navn karakteriserer den bibelske brug af " *djævelen* ", " *englen* ", som vil blive holdt fanget i " *tusind år* " på " *afgrunden* ", det vil sige den øde jord uden menneskelige beboere, i Åb. 20:3. Han inspirerer og skubber mennesker til ulydighed, som "ødelægger" muligheden for frelse, som Gud har foreslået.

Dette er alle de åbenbaringer, som Gud har foreslået sine udvalgte, så de kender hans dom over den protestantiske religion og ikke således indgår en pagt med Guds fjender, successivt jøder, katolikker, ortodokse, protestanter og endelig siden 1994 adventister, der netop har indgået den økumeniske alliance mellem Jesu Kristi fjender siden 1995.

Den standard, som Gud velsignede, er adventismens, som forbliver tro mod de første guddommelige åbenbaringer, der klart delte den kristne tro i to modsatrettede lejre: lejren, der var tro mod den guddommelige sabbat, og lejren af afgudsdyrkere, der ærer den romerske hedenske søndag. Disse to valg står i modsætning til hinanden, ligesom den guddommelige velsignelse og forbandelse, dag og nat, lys og mørke, liv og død. Og mellem disse to valg skal du vælge i overensstemmelse med Guds invitation i 5 Mos 30:19: " *Jeg kalder i dag himmel og jord til vidne imod jer, at jeg har forelagt jer liv og død, velsignelse og forbandelse. Vælg livet, for at du og dine efterkommere må leve.*" "

Den sande tros **jødiske natur** bekræftes af billedet af de " *tolv stammer* ", et symbol, hvormed han præsenterer de eneste sande syvendedagsadventister, der var velsignet fra foråret 1843 indtil Kristi genkomst i foråret 2030. Jeg påpeger, at opgivelsen af praktiseringen af den sande sabbat har lukket døren til adgang til kristen nåde for jøder af race siden 7. marts 321. Omvendt har dens genoprettelse,

der er udført siden foråret 1843, favoriseret deres omvendelse og deres indtræden i syvendedagsadventisttroen. Denne lære åbenbares i Åb 3:9 i disse vendinger: "*Se, jeg vil gøre nogle af Satans synagoge til dig, dem som siger, at de er jøder, men ikke er det, men lyver; se, jeg vil gøre dem til at komme og tilbede for dine fødder og vide, at jeg har elsket dig.*"

Deling af roller

Det er ikke let at adskille Guds gerninger klart fra Djævelens. Det er lettere at tilskrive Skaberen Gud viljen til at frelse syndere og Djævelen de mest ekstreme forsøg på at ødelægge dem. Som Skaber af alt liv og ting har Gud i sine handlinger ingen andre grænser end dem, han pålægger sig selv på grund af sin respekt for den perfekte retfærdigheds regel. I Djævelens lejr er grænsen den, Gud pålægger. Derfor må vi klart forstå det princip, hvorefter Gud tillader Djævelen at handle frit uden at begrænse ham. Djævelen kan handle og forfølge til det punkt, hvor han individuelt dræber alle skabninger, der ikke er beskyttet af Jesu Kristi blod. Dette forklarer utilsigtede dødsfald og mord, og kun delvist dødsfald som følge af sygdom. Gud forbeholder sig retten til at begrænse disse dødsfald, fordi livet er organiseret efter hans plan på en sådan måde, at Djævelen kun er en brik, som han bruger i overensstemmelse med sin højeste vilje. Oplevelsen med "Job" kaster en del lys over situationen og præsenterer os for mødet mellem Gud og Satan angående Job, der repræsenterer en trofast tilbeder af Gud. Selvom han er almægtig, mistede Gud sine guddommelige rettigheder over sine menneskelige skabninger siden Adam og Evas synd; de foretrak at tro på den djævelske "slanges" løgnagtige ord, og siden da er det djævelen, der er blevet den herskende prins på jorden. Guds mål er derfor at vriste nogle få skabninger fra djævelen og hans herredømme, som skal repræsentere hans udvalgte. Men for at dette skal være muligt, skal den udvalgte selv give konkrete beviser på sit ønske om at tilhøre Gud. Dette er den demonstration, som Gud vil præsentere for djævelen. Med dette for øje vil Job blive slået i sit kød for at presse ham til at gøre Gud ansvarlig og dermed gå så langt som til at forbande ham. Men dette mål er kun det, djævelen forfølger, fordi Gud kender dybden af Jobs hjerte og er sikker på sin sandhed: Job er ubetinget for ham. Så Gud forbereder sig på at påføre djævelen et knusende nederlag. Men for at nå dette mål på jorden, vil den stakkels "Job" trods sin enorme rigdom være nødt til at give afkald på alt: sin rigdom og sine børn. Og for at krone oplevelsen vil et ondartet mavesår fortære hans kød og få ham til at lide forfærdeligt. Jeg benytter dette tema til at minde om, at i denne historie om Job, der griber ind, inviterer hans kone ham til at velsigne Gud og afslutte sine dage og ikke at forbande ham. Oversættelsesfejlen skyldes en pervers transformation af det hebraiske verbum "barek", som, der betyder at velsigne, med tiden er blevet dets yderste modsætning, det vil sige at forbande i den hebraiske form "berek". Desuden viser det svar, Job giver hende, tydeligt, at hun kun råder ham til at afslutte sit liv efter at have velsignet Gud for et fuldt liv indtil da. I sit svar reagerer han kun på forslaget om at begå selvmord og siger i Job 2:10: "*Men Job svarede hende: 'Du taler som en tåbelig kvinde. Hvad! Vi modtager det gode*

fra Gud, og skal vi ikke også modtage det onde? I alt dette syndede Job ikke med sine læber. " Bemærk, at invitationen til at forbande Gud ville have gjort hans kone ikke til en tåbelig kvinde, men til en ugudelig kvinde. Job ved ikke, at djævelen skader mennesker, og i sin uvidenhed kender han kun Gud, som han tilskriver magten til at gøre godt og magten til at gøre ondt. I dette har han ret, og Bibelen bekræfter dette synspunkt ved at sige i Amos 3:6: " *Blæses der i en horn i en by, uden at folket er bange?*" *Sker der ulykke i en by, uden at Jahve er ophavsmand til den?* » Men i sin logik troede Job, at Gud kun kunne skade dem, der foragter og er u lydige mod ham. Uvidende om, at han var genstand for en demonstration af tro i duellen, hvor Gud og djævelen stod imod hinanden, kunne han kun være foruroliget over sin uforståelighed. Men selv uden et svar valgte han at forblive oprejst og bevarede sin kærlighed til sin store skabergud. Job var ikke alene om at tro, at Gud kun rammer dem, der fortjener det på grund af deres synd. Derfor forbliver udvekslingerne mellem Job og hans besøgende præget af gensidig uforståelse. For hans venner, der sympatiserer med hans lidelse, må Job have haft fejl, der gjorde ham skyldig over for Gud, ellers ville han ikke slå ham sådan. Og alligevel tager de fejl om ham. Det var svært for dem at forstå, at en tjener kunne blive slået med Guds tilladelse netop fordi han var " *retfærdig og uangribelig* " efter Guds egen dom. Som tiden gik, kom den retfærdige Jesu Kristi død til at anvende dette princip, og efter ham hans trofaste disciples og apostles død. Men lektionen fra Jobs oplevelse gjorde den jødiske nation særligt skyldig i ikke at forstå, hvorfor den retfærdige og perfekte Jesus måtte dø korsfæstet. Før ham havde Jobs oplevelse bevist, at de retfærdige kan blive slået til Guds ære. Og bemærk, at jøderne til gengæld reagerede som Jobs venner, og Gud havde profeteret det, da han sagde i Esajas 53:5: " *Men han blev såret for vore overtrædelser, han blev knust for vore misgerninger; straffen, som bragte os fred, lå på ham, og ved hans sår blev vi helbredt.*" » Jesu tilfælde er dog lidt anderledes end Jobs, for Jesus dør ikke kun for at demonstrere fuldkommen trofasthed over for Gud, men også for at dø i stedet for sine tidligere forløste, såsom de trofaste jøder og fremtidens, der vil blive kaldt kristne, uanset om de er af jødisk eller hedensk oprindelse. Efter Kristi Frelsers død og opstandelse vil Jobs erfaring blive anvendt på kristne, men denne gang vil Gud autorisere deres død, fordi døden efter Jesu opstandelse ikke længere bør skræmme den levende Guds sande tjenere. Han blev ikke skuffet over sin forventning, for i mængder vidnede hans forløste modigt ved at give deres liv på den romerske arena, før Guds vrede faldt over Jerusalem og dens vantro indbyggere i år 70.

I rollefordelingen konstruerer Gud sit historiske projekt, og djævelen træder ind i hans rolle for at opfylde det. Det store profeterede projekt er Guds eksklusive værk. Derfor er dette projekt konstrueret med en dybde af intelligens, der vækker beundring hos dem, der opdager det. Selvom Gud næsten universelt ignoreres af mennesker, fortsætter han med at lede menneskeheden, som udfører stadierne i hans projekt. Selv oprørske og vantro mennesker deltager i udførelsen af hans planer. Han, der ifølge Apokalypsen drager ud som en erobrere og for at erobre, nyder allerede sin endelige sejr. Ligesom en skakmester kan han ofre bønder, men afslutte sit spil med et skakmat pålagt djævelens lejr. Hver uge, den syvende dag, helliget som hvile, lørdag, profeterer resultatet af denne planlagte

sejr. Hans trofaste tjenere finder profetier og nøglerne til deres forklaringer gennem hele Bibelen. De sidste tider, der vedrører os, er primært temaet for Daniels og Johannes' Åbenbarings profetier. Men for dem, der foragter tro og Bibelen, bringer Gud sine profetier til deres domæne. For at forstå denne tilgang må vi bemærke eksemplerne givet af Kong Saul, som kun får den sandhed fra en seer, som Gud ønsker, han skal høre; et andet eksempel er den korrupte profet "Bileam", der kun overbringer de budskaber til den hedenske konge Barak, som Gud ønsker at rette til ham. Og i det 16.^{århundrede} e.Kr., midt i det dybe mørke, der dominerede sindene, modtog profeten Michel Nostradamus visioner, som han overbragte i form af kvartetter og andre, blandt hvilke store begivenheder synligt blev fuldbyrdet. De andre vil blive fuldbyrdet over tid, og nogle af disse meddelelser vedrører handlinger for vores sidste dage.

Jeg husker i denne forbindelse, at hr. Jean de Fontbrunes fortolkning i 1982 annoncerede den tredje verdenskrig for året 1983. Beskrivelsen af strategien for udfoldelsen af hans handlinger lignede dem, som Dan 11:40 til 45 præsenterede i min analyse. Disse to profetier annoncerede den samme begivenhed, konsekvensen var pålagt, den samme ånd var dens oprindelse, og i dette tilfælde var det skabergudens Ånd.

For de fleste mennesker går Guds gerninger og Djævelens gerninger ikke hånd i hånd: Gud gør godt, og Djævelen gør ondt. Denne "snelle" dom ignorerer virkeligheden, som ikke er så enkel. Gør profeti ondt eller godt? Formålet med profeti er at vække menneskets frygt for Gud. Gør dette ondt eller godt? I sine lignelser lærte Jesus os, at han kom for at søge efter det fortabte får. Hvor er dette får, blandt de gode mennesker eller de onde? Hvis det kaldes "fortabt", er det derfor blandt de onde mennesker, synderne, skatteopkræverne, og nogle af dem er Kristi, Frelserens, fremtidige udvalgte.

Det er derfor i en stil, der er meget forskellig fra Bibelens, at Gud lod fremtiden profetere af denne langt fra eksemplariske mand, Michel Nostradamus. Han lavede kærlighedseliksirer, elskovsmiddelpræparater, der gjorde ham værdsat af datidens adel. Desuden var han som astrolog i stand til at vinde venskab og beundring hos dronningemoderen Catherine de Medici, en ivrig tilhænger af astrologi og den katolske religion, hvilket hendes italienske oprindelse berettiger. Mens Bibelen blev bekæmpet fra det kongelige hof, blev de detaljerede begivenheder i menneskets historie udviklet og nedskrevet og placeret for menneskers øjne. Omtrent tusind kvartetter, vanskelige at fortolke, ville fascinere folk over tid. Men jeg er nu overbevist om, at disse profetier vedrører handlinger, der ville blive opfyldt under den tredje verdenskrig, forskellige steder i Frankrig og Europa. Modtaget i Frankrig i Saint-Rémy de Provence af Nostradamus, er Frankrig et særligt mål for disse tusinde meddelelser. Aktuelle begivenheder har mindet os om, at Frankrig nu er den eneste sande europæiske militærmagt, og alligevel er den meget svag sammenlignet med sin fjendes, Ruslands, potentiale. Lad os til denne svaghed tilføje, at landet bliver nødt til at stå over for det russiske angreb i nord og de muslimske og afrikanske barbariske invasioner i syd. Og denne krigsstrategi bekræftes fuldt ud i Dan 11:40-45. Jeg har bemærket, at folk, der kritiserer Nostradamus' profetier, på samme måde foragter profetierne i Dan

11:40-45, som Gud har givet i sin Bibel. Så jeg kan sige, at deres kritik er på niveau med deres åndelige uvidenhed, ja, vantro.

Hvad mig angår, gjorde de profetier, der blev fortolket af Jean de Fontbrune, mig en tjeneste i 1982 ved at bekræfte min fortolkning af Dan. 11:40 til 45. Faktisk var fortolkningen god og retfærdig, men den forudsagte tid til dens opfyldelse var endnu ikke kommet og er det stadig på nuværende tidspunkt; men hver dag, der går, forbereder denne opfyldelse. Det var sandelig meget nyttigt for mig at høre annonceringen af en konfrontation med islam, som blev bredt modtaget og etableret på fransk jord. Bogen Michel Nostradamus blev "bestselleren" i 1982, og mange mennesker var overbeviste om den nært forestående forekomst af det frygtede drama, der blev annonceret for 1983. Efterhånden som situationen forværredes, troede jeg, at jeg ville se denne opfyldelse i 1993, hvilket gjorde Kristi komme i 1994 logisk, idet denne dato betegner år 2000 for Kristi sande fødsel. Og endelig planlagde Gud dette forfærdelige drama for årene 2022 til 2029, og sin strålende genkomst i foråret 2030.

Bibelen åbenbarer Guds åndelige dom, og hans profetier i Daniel og Åbenbaringen belyser denne dom ved at fremkalde religiøse splittelser. Daniel 11:40-45 skildrer tydeligt den europæiske katolske tro, den muslimske tro og den ortodokse tro. I modsætning hertil opretholder Nostradamus' profetier et civiliseret aspekt, idet de fremkalder handlinger, men ikke fælder værdidomme. De tre religioner er ganske vist til stede i visse kvarteder af hans bekendtgørelser, men de er betegnet med obskure navne og ord. Nostradamus profeterer adskillige massakrer og ødelæggelser på let identificerbare steder. Henrik II's død, dræbt i en ridderturnering på hesteryg, var blevet profeteret af Michel Nostradamus før begivenhederne. Denne bekendtgørelse gav ham stor berømmelse. Og gennem denne mand mindede Gud os blot om, at han eksisterede og allerede havde dannet en plan for menneskehedens historie. I denne handling kom han for at udfordre den vantro mand, der blindt fulgte en nedarvet, forfølgende religiøs tradition. For hans demonstration af at forkynde fremtiden var i sidste ende at lede den følsomme sjæl mod sin Bibel, da det er i den, han placerede al sin åndelige åbenbaring. Menneskefiskeren kastede således et net i urent vand i et forsøg på at redde, hvad der kunne reddes. Faktisk er ligheden mellem Nostradamus og Bileam foruroligende, men Bileam var officielt en hebraisk profet for Gud; hvilket ikke var tilfældet med Nostradamus. Men begge viste sig ude af stand til at lyve for deres samtalepartnere. Og hvad ham angik, forkyndte Nostradamus de guddommelige straffe, der med tiden ville ramme de katolske monarker. Omkring 1555 forkyndte han for Gud i et kvartet massakren på Sankt Bartholomæus' dag, der ville finde sted i 1572. Hans rolle var at forkynde arvingerne til det katolske oprør de tragedier, der ville ramme dem indtil vores tid. Men han præsenterede disse tragedier kun på en civiliseret måde uden at inkludere den mindste dom. Således var hans civile rolle et supplement til Bibelen, som afslører den åndelige dom i skabergudens tanker. Men Nostradamus profeterer for sin del en lang række handlinger, som Bibelen ikke præsenterer. Gud synes også at sige til sine trofaste udvalgte, der tager disse fremtidsprofetier alvorligt: Her slutter Bibelens rolle, og detaljerne om handlingerne finder I i Nostradamus' kvarteder. For Bibelen og

Nostradamus' profetier åbenbarer den fremtid, som Gud alene kender, profeterer og bringer til virkelighed.

Hvad er så djævelens profetiske rolle? Den er begrænset, fordi djævelen kun kan underkaste sig Guds store plan. Han fungerer som leder af den onde lejr, men kan ikke gøre mere end det, Gud bemyndiger ham til at gøre. Han kan profetere den individuelle fremtid for mennesker, som Gud ikke beskytter, og dette forklarer udbredelsen af "spåmænd", medier, der varsler fremtiden, og afrikanske marabouts, som alle er mere eller mindre i stand til at varsle fremtidige oplevelser, som dæmoner kan organisere og frembringe. For vi må indse, hvor meget deres stadigt forlængede liv letter deres viden om og mestring af organiseringen af menneskeliv. Så længe Gud ikke modsætter sig dem, kan de handle og frembringe forudsigelser. Folk er betaget og bliver afhængige af denne meddelelse om fremtiden, men de er ofte forvirrede over genren og tilskriver guddommelig magt rent dæmoniske handlinger. Siden Faraos magikere handlede før Moses, har djævelens sorte magi og Guds hvide magi altid stødt sammen, og desværre for dem forveksler mange dem. Generelt set er magiske handlinger djævelske af natur, fordi Gud sjældent bruger sin magi. I modsætning til djævelen søger han ikke at forføre sine skabninger og knytter sig kun til dem, der søger ham med kærlighed og taknemmelighed for hans offer i Kristus.

Katolikker læser nu også Bibelen, og når de læser de profetiske tekster, giver djævelen og præsteskabet dem deres fortolkninger. For katolikker er "dyret" Rusland. Da det var sovjetisk og ateistisk, blev anklagen let accepteret, men det er ikke længere ateistisk og har endda genvundet en iver for sin ortodokse religion. Gennem de visioner, han gav, mens han optrådte i "Jomfru Maria"-billedet, vakte Satan interesse for mysteriet med de profetier, der blev bragt til Portugal i "Fatima". Det tredje budskab krævede, at Sovjetrusland skulle omvendes til tilbedelse af "Jomfru Maria" og til katolicismen. Nu omvendt og ortodoks har det tredje budskab, der blev givet, ikke længere nogen grund til at eksistere. Men det ortodokse Rusland konkurrerer med det katolske Rom, så romersk had mangedobler sine intriger for at svække det, og i de nuværende begivenheder støtter det protestantiske og kapitalistiske USA det i dets kamp. Pavedømmet var utilfreds med konkurrencen fra denne østlige kristne tro, som havde sin egen pave, der tog navnet pave. Oprindeligt sad paven i Konstantinopel, som konkurrerede med Rom, men senere blev det ortodokse bispesæde etableret i Moskva. Således var romersk had rettet mod denne russiske hovedstad.

Kender djævelen den plan, som Gud profeterede? Hvis han i begyndelsen af sit oprør mod Gud var i stand til at tro, at han kunne vinde sejren og få sine ideer til at sejre, tog hans nederlag, før Jesus Kristus, ham i en smertefuld time for Jesus, alle hans illusioner og håb. Desuden åbenbares en præcision om ham, og ifølge Åb 12:12 " **ved han, at han har en kort tid** " til at handle imod Guds frelsesplan: " *Derfor glæder jer, I himle og I, som bor i dem! **Ve jorden og havet!** For Djævelen er kommet ned til jer i stor vrede, **fordi han ved, at han har en kort tid.*** ". Hans vrede er konsekvensen af hans dødsdom af Gud, som besejrede ham i Jesus Kristus. Og hans vrede er målrettet mod " *jorden og havet* ", som både betegner planeten, vi lever på, men også, som et åndeligt symbol, den protestantiske tro og den katolske tro, der opfører sig som aggressive " *dyr* " over

for Jesu Kristi sande udvalgte, hver til sin tid. Djævelen så Kristus gribe ind ved slutningen af de første 4.000 år af Jordens historie. Han var derefter i stand til at forstå den betydning, Gud ønskede at give syvdagesugen, en symbolsk enhed af de syv tusinde år af global tid. Sabbatten profeterede hans nederlag og den endelige hvile, som Gud og hans udvalgte opnåede; han havde derfor kun to årtusinder tilbage til at hævne sig på Gud og hans udvalgte. Og da Johannes modtog Åbenbaringens Åbenbaring, var Satan den første, der kunne tyde den, men han vandt intet ved at dele sin opdagelse med mennesker. Han foretrak at lade dem være i deres illusioner og lade dem tro, at evigheden lå foran dem. Ikke desto mindre, vel vidende at to tusind år var givet ham til handling, var han i stand til at organisere sine krigsplaner baseret på spredning af forførende løgne med dobbelt dødbringende konsekvenser. De barbariske folk, som vi var en del af, tillagde uddannelse ringe betydning, i modsætning til det hebraiske folk, hvis børn lærte at læse og skrive meget tidligt. Denne uddannelse tillod dem at identificere guddommelige og menneskelige ordrer. I Vesten gjorde uvidenhed og manglende evne til at læse autentiske bibelske skrifter det let for djævelen at sprede den løgnagtige indoktrinering, der blev udbredt fra Rom efter Konstantin I, ^{kendt} som den Store (den store fælde, den store løgner). Den samvittigheds- og tilbedelsesfrihed, som han gav ved sit dekret fra Milano, udstedt i 313, favoriserede falske kristne omvendelser og de efterfølgende protestdebatter. Sandhedslæren druknede således i en strøm af libertarianske tanker, som biskoppen af Rom gjorde sig selv til vogter af. Således blev den romersk-katolske tro født, som ville blive pavelig og påtvunget af monarkiet ved Justinians dekret, underskrevet i 533, men først implementeret i 538; for indtil denne dato var Rom besat af østgoterne. I 538, general Belisarius drev dem ud, og den intrigante Vigilius kunne træde i hans pavelige tjeneste. En profeti inspireret af djævelen, kendt som "Sankt Malachys' profetier", annoncerede rækkefølgen af 120 paver i Roms bispesæde. Dette er et eksempel på djævelens evne, som også, gennem falske katolske helgener og "Jomfruen", der formodes at være Maria, Jesu mor, kan overføre sine profetier til dem, der forbliver under hans dødelige herredømme.

Privilegierne ved sand tro

De er meget talrige, og i virkeligheden stammer de alle fra én ting: at drage fordel af den intelligens, som Gud har givet.

I folkevalgtes liv er det første privilegium at vide, at dagligdagen er frygtelig bedragerisk. For bedre at forstå dette bedrag, må man indse, hvor meget moderne vestlige samfund er lyttet til nyhederne: menneskelige relationer er primært baseret på medierne, internettet, fjernsynet og radioen. I alle disse medier formidles eksperter meninger løbende. Og det moderne menneske må sortere i et væld af modstridende meninger, der modsiger hinanden. Efterhånden som valget bliver stadig vanskeligere, selv for de simpleste, flakker disse menneskers sind fra den ene idé til den anden uden at kunne slå sig til ro.

Kristi udvalgte falder ikke i illusionsfælden bygget på alliancer, der er lige så bedrageriske og hykleriske, som de er skrøbelige og midlertidige. Med al mediemagten underskrives aftaler og traktater af politiske aktører. Takket være et lederskifte bliver disse forpligtelser derefter sat spørgsmålstegn ved og opgivet. Og når vi betragter menneskehedens historie, indser vi, at den blev bygget på konstante udfordringer af aftaler og traktater. De udvalgte er ikke overraskede over disse ting, fordi de ved, at jorden blev skabt af Gud for at tilbyde djævelen et domæne, hvor han er bemyndiget til at kæmpe mod Gud og hans trofaste lejr. Den fred, som politiske ledere søger, er altid illusorisk og forfængelig. For jordens natur er krig mellem mennesker, mellem engle og mellem Gud og Satan. I de nuværende begivenheder giver krigen i Ukraine et dramatisk eksempel på begivenhedens manglende forståelse. Mennesker ved, hvordan man forklarer den kæde af begivenheder, der førte dette land ud i krig. Men deres forklaringer mangler hovedparameteren: Gud. For det er under hans dom, at de sande årsager til krige ligger. Og den, der er begyndt, er særligt formidabel, fordi den er den sidste. Masser af mænd, kvinder, ældre og børn vil omkomme og forsvinde i denne ødelæggende storm. Men idet de ignorerer Gud og hans plan, tager mænd fejl i deres ræsonnement, som i virkeligheden kun er bygget på deres falske håb. Har vi ikke sunget "Det bliver bedre i morgen" på vores radiobølger? Og dette budskab illustrerer den utrolige tilknytning til håb, som ifølge ordsproget "holder os i live". Håb findes også blandt de udvalgte, men i modsætning til de folkemængder, der er afskåret fra Gud, er deres håb ikke illusorisk, fordi den Gud, som de sætter deres håb til, er den almægtige Gud, som kan føre sin plan ud i livet og opnå den gloriøse sejr, han profeterede. Idet de ignorerer Gud og hans forestående ødelæggende plan, undervurderer kommentatorer truslerne fra russernes brug af atomvåben. Baseret på den lange fredsperiode, der er gået siden afslutningen af Anden Verdenskrig, ønsker de at overbevise sig selv om, at ingen på jorden er skør nok til at bruge dette våben, hvilket ville føre til ødelæggelse af liv på jorden, på grund af gengældelse fra lande udstyret med dette våben. De er kommet til at tro, at eksistensen af dette atomvåben kun har et afskrækkende formål. Og derfor tages russiske trusler ikke alvorligt, og europæiske og amerikanske ledere bliver opmuntret og engagerer sig i en eskalering af fatale handlinger. Det er sandt, at russiske trusler primært er afskrækkende, fordi Rusland stadig værdsætter liv og søger at beskytte de territorier, der, samlet under dets dominans, har gjort det rigt og magtfuldt. Sådan var regionen Ukraine, dets "brødkurv". Den ønsker derfor ikke at forsvinde. Og alligevel vil den forsvinde, fordi USA ikke vil have de samme skrupler og tilbageholdenhed. Alle dem, der foragter russiske trusler, er uvidende om, at den virkelige fare for nationer er amerikansk. Ved at analysere deres nuværende adfærd kan vi allerede forstå, hvorfor de, når tiden er inde, ikke vil tøve med at forvitte russisk territorium, selvom det betyder, at nogle amerikanske byer også vil blive opløst af den russiske reaktion. Og Europas hovedstæder vil også blive ramt af Rusland, som er blevet militært besejret. Faktisk ønsker amerikanerne ikke længere at deltage i kamp. De har lært lektier baseret på deres internationale interventioner, hvor de mistede mange soldater; det er slut, de ønsker ikke længere at afsløre deres soldater. Faktisk giver krigen i Ukraine dem ret, for på jorden har soldaten mindre

og mindre chance for at overleve. Moderne, ekstremt præcise våben og brugen af dræberdroner forklarer det observerede resultat: Tanken, selvom den er stærkt pansret, er sårbar, og ingen jagerfly er sikre, hverken på land, i luften, på havet eller under vandet. Sofistiskerede vestlige våben beviser deres effektivitet i Ukraine mod de russiske hære. Men pas på, disse våben ruinerer lande, fordi de er frygtelig dyre. Ægte krig får et computerspils aspekt. Det fælles træk mellem de to er computerteknologi. Missiler letter og rammer deres mål, men hvem vinder i sidste ende? Den, der kan fortsætte med at kæmpe mod den, der har udtømt sine angrebs- eller forsvarsmissiler. Jeg tænker på, hvordan den amerikanske kommandør under Anden Verdenskrig, i Ardenneroffensiven, besluttede at ofre sine små "Sherman"-tanke for at holde de tyske tanks tilbage så længe som muligt på slagmarken, og denne beslutning viste sig at være umagen værd, for da de tyske besætninger havde opbrugt deres brændstof, opgav de deres kraftige "Tiger"-tanke og tog vejen til Tyskland til fods. Således faldt det sidste tyske pansrede forsvar; vejen til Berlin var åben for amerikanerne og deres allierede.

Dette enorme forbrug af moderne destruktive våben får mig til bedre at forstå denne krigs rolle i Ukraine, som ikke optræder i profetien i Dan. 11:40 til 45. Dens formål er at dræne de europæiske nationers ressourcer og vil fratage dem muligheden for at forsvare sig effektivt, når Rusland invaderer dem, som Daniel 11:40 profeterer: "*Ved endens tid vil Sydens konge trænge imod ham. **Og Nordens konge vil komme imod ham som en hvirvelvind** med vogne og ryttere og med mange skibe; han vil rykke ind i landet og brede sig som en strøm og oversvømmelse. " I denne fase af konflikten vil " Nordens konges " russiske hære knuse den svage modstand, der vil modarbejde ham. Og denne svage modstand har sin forklaring i den generelle forarmelse af EU-nationerne efter den udbredte økonomiske destabilisering forårsaget af sanktionerne mod Rusland. Disse beslutninger, som Europa-Kommissionen forsvarer, vil koste de europæiske befolkninger, der er ramt af ruin, dyrt.*

På nuværende tidspunkt er der stadig usikkerhed om " Sydens konge ", som jeg identificerer med den hævngherrige og krigeriske islam. Er handlingen vedrørende ham i dette vers allerede fuldført, eller vil den blive fuldført før den russiske invasion? Europæernes ruin på grund af den ukrainske katastrofe kunne være forklaringen på de muslimske angreb. For når Europa først er ødelagt, vil det miste sin prestige, og dets naturlige fjender vil ophøre med at frygte det. Allerede sårbar på grund af sine humanistiske værdier og lette modtagelse, vil det være endnu mere sårbart, når det er ødelagt. Og bag Al Qaeda og Daesh vil en generel muslimsk mobilisering være i stand til at bekæmpe Sydeuropa, nemlig pavens Italien, det meget katolske Spanien og Portugal, samt Frankrig, "kirkens ældste datter", målet for religiøst had.

Jesu Kristi udvalgte privilegier vedrører også den dom, der er afsagt over alt, hvad menneskeheden kalder "fremskridt". Etymologisk set gør menneskeheden kun fremskridt, men gør den fremskridt mod det gode eller det onde? Er fremskridt så positivt, som det påstås? Den oplyste udvalgte kan tydeligt sige, at folk gør fremskridt mod et niveau af umoral, der aldrig før er nået. Men hvad med de tekniske fremskridt, som vi i Vesten er blevet så afhængige af? Jeg

vil give forklaringer, der viser, at disse tekniske fremskridt dræber vores øjne, vores ører, vores kroppe og vores sind.

Fremskridt dræber vores øjne

At stirre på et fjernsyn eller en computerskærm reducerer øjenmuskulernes fysiske træning. Hjernen opgiver sin oprindelige programmering, så snart dens fokus erstattes af korrektionslinser fremstillet af optikere. Fremskridt er også udgivelsen af utallige bøger, romaner, hvis læsning også fremmer blikkets fiksering, men faren er mindre end computerbilledet, fordi bogen i modsætning til fjernsynet er et præcist billede, mens fjernsynet skaber et kunstigt konstrueret upræcist billede i fuldstændig modsætning til livets naturlige princip. Vores hjerne er kun i stand til at tilpasse sig livets naturlige billeder, og den fungerer naturligt i meget høj opløsning, så længe den ikke beskadiges og angribes af kunstige virtuelle billeder. Tidligere var katodestrålerørs-tv særligt ødelæggende for vores øjne; den fuldstændig slørede billedudsendelse drev vores hjerner til vanvid, fordi den forgæves forsøgte at fokusere på skarphed. Men usynlige og langt farligere var de stråler, der blev projiceret af disse partikelkanoner. Midt i freden blev vores øjne bombarderet af projektiler, der ødelagde vores nethinder.

Fremskridt slår vores ører ihjel

De naturlige lyde i fortiden var slet ikke aggressive. Den største fare var at befinde sig et sted, hvor der fandt en krudteksplodsion sted, hvilket var tilfældet for kanonister. Bevidst om risikoen vidste de, hvordan de skulle beskytte deres ører. Lynnedslag kunne også døve et menneske, men disse tilfælde var usædvanlige. Med udviklingen af elektricitet kom elektronikken og evnen til at forstærke lydens kraft. Først brugte man rør, som blev meget varme og gengivede lyden med naturlig kompression. Så kom transistorens tid, meget lille og forbrugende lidt energi. Og radio, båndoptagere og derefter videooptagere udviklede sig inden for den såkaldte "analoge" teknologi. Dette bevarede en planlægning, der begrænsede den opnåede lyddynamik. Imidlertid kunne meget høje udgangseffekter gengivet af kraftige højttalere allerede gradvist døve en person, der blev udsat for tæt på en højttaler på diskoteker eller offentlige dansearrangementer. Tragedien indtraf med den udbredte spredning af digital teknologi, som har den fordel og ulempe, at den i sidste ende gengiver den nøjagtige dynamik i den optagede lyd. Hvad jeg mener er, at udsendelser foretaget efter det digitale princip udgør støjkanoner. Lyden er ikke længere komprimeret, og dynamikken gengiver de højeste toppe i lydspektret. I tv-udsendelser angriber lydtoppe vores trommehinder, uden at vi mærker effekten. Det er ikke et spørgsmål om lydens generelle styrke, men om toppe, der angriber vores hørelse, fordi lyden ikke længere er komprimeret. For bedre at forstå, hvad jeg siger, kan du lytte til lyden fra gamle film og sammenligne den med effekterne af moderne digitale lyde. I gamle film var lyden hørbar og regelmæssig, men det er ikke længere tilfældet; med digital går vi fra en knap hørbar hvissen til en skarp spids, der angriber øret. Visuelt bevis på, hvad jeg siger, findes i den konstante stigning i brugen af høreapparater, der sælges til guld- eller platinpriser, på en urimelig, grådig og skandaløs måde. Men ligesom toget går fremskridtet fremad, og hvis du ikke tager det, bliver du efterladt alene på perronen. Specialister, der er bevidste om problemet forårsaget af hovedtelefoner, har ændret

transducerimpedansstandarden. Standarden på 8 ohm intern spolemodstand er blevet opgivet til fordel for 32 ohm-standarden, hvilket reducerer hovedtelefonernes lydstyrke. Problemet var dog kun delvist kraften, den virkelig aggressive faktor var den ubegrænsede dynamik.

Vores vestlige samfund er nu tvunget til at ty til elektroniske apparater, da europæiske stater har baseret deres nationale tjenester på brugen af internettet, mobiltelefoner eller computere. Dette valg efterlader vestlige mennesker udsat for visuelle og høreapparater for at berige specialister.

Fremskridt dræber vores kroppe

Byarbejde har erstattet arbejde på landet. Jobbets stillesiddende karakter fremmer fedme, da kroppene ikke længere træner, befinder sig i lukkede miljøer eller under aircondition, i skadelige stillinger, siddende eller stående, hvilket alt sammen ikke længere giver menneskekroppen den fysiske motion i det fri, som den gamle livsstil tilbød mennesker. Desuden forsømmer mennesker, underlagt tidsbegrænsninger, kvaliteten af deres ernæring. Sandwichen har erstattet hele måltidet. Den sluges mere end den indtages, og menneskers sundhed betaler prisen. Fremskridt betyder også bykoncentration og det deraf følgende stressende liv. I byerne ledsages denne koncentration af usikkerhed, og de fysiske kroppe selv angribes. Paradoksalt nok er fysiske kroppe også ofre for misbrug af alle mulige lægemidler, der er skabt af videnskabelige laboratorier. Fordi i Vesten er brugen af medicin misbrugende: vi tager et lægemiddel til at sove, et andet til at vågne op, og i løbet af dagen følger kopper sort kaffe efter hinanden for at håndtere professionel stress. Fremskridt dræber kroppe gennem de ændringer, der foretages i fødevarer. Industrien forædler dem og gør dem mindre fordøjelige for kroppen. Fuldkorn erstattes af fint mel, og fuldkornsrís mister sin belægning. Kemi forgifter jorden, hvis frugt vil blive fortæret af mennesket.

Fremskridt dræber vores sind

Et gammelt ordsprog siger: "Et sundt sind bor i et sundt legeme." Så hvordan kan sindet være sundt, hvis kroppen besmittes og angribes, som jeg lige nævnte? Når den fysiske krop misbruges, fungerer det menneskelige sind ikke længere korrekt. Mediernes mentale indflydelse, som invaderer menneskelige tanker, forvandler det til en robot, ude af stand til at tænke selv, fordi medierne mætter det med forklaringer. Den måde, hvorpå det moderne menneske er blevet slave af sin mobiltelefon eller computer, er et eksempel på dets robotisering. Og her, igen, i dette misbrug, finder det stress, der absorberer og ødelægger evnen til at tænke; således at mennesket prioriterer sit umiddelbare behov og ikke længere kan bruge tid på meditation og refleksion over den mening, det skal give sit liv. Hastighed prioriteres, og alt accelererer, inklusive strømmen af dets ord. Det menneskelige sind vandrer, bevæger sig fra en situation til en anden, altid i en fart, og jeg må bevidne her, at jeg skylder min åndelige velsignelse til min søgen efter Gud, som blev begunstiget af en kontekst af professionel arbejdsløshed. Dette stop, som situationen pålagde, var gavnligt for mig i højeste grad. Men det vestlige liv fremmer ikke arbejdsløshed, og det er logisk, fordi bylivet har sin pris, og de udgifter, der skal betales, forbliver de samme, når man er arbejdsløs, som i erhvervslivet. De værdier, som vesterlændinge forsvare, står i direkte modsætning til de værdier, som Gud opmuntrer til. Professionel succes er for

ikke-troende målet at opnå for at få succes i livet. Men ved kun at fokusere på dette mål ignorerer mennesker tilbuddet om evigt liv, som Gud præsenterer i Jesus Kristus. Fremskridt skubber mod berigelse, og den typiske model for denne standard er amerikansk. Den kaldes "den amerikanske drøm", og den består i at skabe en formue, og nogle har haft så stor succes med denne "drøm", at de alene besidder mere rigdom end hele nationer. En sådan overflod signalerer den nært forestående forestående af en stor guddommelig dom. For disse pengesummer bruges til at gøre mennesker mere og mere slavebundet af forbrugsvarer. Penge køber alt: ejendele, kærlighed og endda fjenders død.

Vi skylder også fremskridtene det, vi kalder civilisationens sygdomme. De skyldes alle menneskelige opfindelser, idet mennesket gennem kemisk videnskab er blevet i stand til at sammensætte molekylerne i nye materialer udvundet af komponenter udvundet af olie. Plastik blev født og oversvømmede det civiliserede liv. Civilisationens sygdomme er snigende og længe ignoreret. Fordi deres skadelighed først viser sig efter en lang periode med eksponering. Således var husholdningsredskaber støbt af det højt værdsatte smeltede aluminium efter den sidste verdenskrig årsag til flere typer kræft. Det samme gælder for misbrug af asbest, og de, der fremstillede det, medarbejderne, var de første til at betale den høje pris. Dette gælder også for eksponering for bly, som forårsager sygdommen blyforgiftning. Vores skaber gav os ikke molekylerne i disse skadelige materialer. Og i dag er vi tvunget til at erkende, at de eneste sunde materialer er træ, sten, terrakotta og endda stål fremstillet af mennesket i rustfrit stål.

Før den teknologiske udvikling dræbte fattigdom mange mennesker på grund af mangel på mad, overarbejde og træthed, eller på grund af mangel på varme og udsættelse for høj luftfugtighed. Men disse årsager forårsagede hurtig død. Teknologiens udvikling har erstattet disse årsager med langsomme og progressive sygdomme, der ikke kan opdages på kort sigt. Men inden for få generationer har de antaget en kronisk form, som individer overfører gennem arv. Det menneskelige genom bliver således for mange angrebet, transformeret og deformeret. Børn fødes tidligere og tidligere med synshandicap og skal bære briller, og det er igen fremskridt. Børn, der fødes, arver deres forældres defekter og har ikke længere ret til det perfekte helbred, som uskyldige mennesker havde ret til før de ændringer, som den menneskelige videnskab medførte. Paradoksalt nok lider civilisationen af sygdommene fra sine overdrivelser i aseptisk pleje. Rengøringsprodukter, der formodes at beskytte, forårsager langsomme sygdomme på grund af deres lugte og deres kunstige kemiske sammensætning, der er uudholdelig for menneskekroppens celler. Cellerne i vores hud er naturligt beskyttet og vedligeholdt af det naturlige fænomen, der holder den smurt. Og denne naturlige smøring er afgørende for, at den forbliver smidig. Men byvand er fyldt med nitrater og aggressive kalkrester. Gud gav ikke mennesket disse produkter, som ikke findes i bjergkilder. Vand er et offer for civilisationens sygdomme, og vores menneskekrop består af 75% vand; dette viser, hvor alvorligt, avanceret og uopretteligt det onde er, der angriber mennesker! Vandet, der formodes at give liv, er forgiftet på niveau med dets underjordiske grundvandsspejl, og dets giftstoffer blev produceret af mennesker, ikke af Gud.

Sammenlign og forstå, hvad menneskeheden har mistet. Før civilisationen og bylivet tilfredsstillede alle deres behov for vand ved at få det gratis ved at grave en brønd på deres ejendom. I dag skal der betales for vand, og til en stadig højere pris, mens dets kvalitet forringes dag for dag. I landlivet brødfødte den dyrkede jord lokale familier, stadig gratis. I dag sælges industrielt forarbejdede fødevarer, kemisk behandlet, til stadig højere priser på grund af ophobningen af mellemhandlere, der sætter sig ind på markedet mellem producent og forbruger. Disse mellemhandlere opbevarer den mad, de spekulerer i, fordi de holder fast i den, mens de venter på at få den bedste pris. Disse to eksempler viser, hvordan civilisationen har afskåret menneskeheden fra sine jordiske rødder. Det enkle og naturlige liv, der er organiseret i kontakt med naturen, skabt af Gud, er blevet forladt af mennesket, som selv i denne proces har forladt sin forbindelse med Gud, sin skaber, hvis ord er en uundværlig åndelig næring til at opbygge og opretholde livet. Hans udfald er derfor fatalt, han har truffet valget om at dø.

Nazister! Eller Nye Romaner?

Blandt de nuværende overlevende er sande øjenvidner til Anden Verdenskrig blevet sjældne. Og jeg blev selv født ved slutningen af krigen og har derfor ingen levende erindring om den. Guds Ånd har dog givet mig en interesse for historiens lærdomme i lyset af den profetiske tjeneste, jeg har udført for ham og hans udvalgte siden 1980. Bortset fra professionelle historikere, hvem kan i dag sige, hvad nazisme var? Unge mennesker har kun det, som offentlige rygter længe og konstant har mindet dem om: Nazisme er hadet til de jøder, som de ønskede at udrydde fra jorden. Det, jøderne kalder "Shoah". Men denne definition er langt fra fuldstændig, selvom den er berettiget. For den antijødiske nazistiske ideologi blev født i Adolf Hitlers sind, og dette var dens særpræg i 1930'erne i slutningen af det 20. ^{århundrede}. For det første må vi tage i betragtning, at det jødiske folk var forbandet af Gud, og Bibelen bekræfter dette, som Paulus siger i Gal. 3:10: "*For alle dem, der holder sig til lovens gerninger, er under forbandelse, for der står skrevet: 'Forbandet er enhver, der ikke holder alt, hvad der står skrevet i lovens bog, så han gør det.'*" Paulus fordømmer således dem, der er så knyttet til lovens gerninger, at de nægter at tro på Kristus. Derfor råbte de offentligt i afvisningens stund: "*Hans blod komme over os og over vore børn!*" ifølge Matt. 27:25. Er det da underligt, at Gud tager dem på ordet for at give en alvorlig lektie til menneskehedens sidste generationer? For denne nazistiske tankegang og had mod jøderne var inspireret af Gud i Hitler, på samme måde som han kaldte filistrene mod Israel på dommernes tid, kong Nebukadnesar i 605, 597 og 586, såvel som romerne i år 70. Straffen af vantro og oprørske jøder er et guddommeligt privilegium, og ingen menneskelig magt kan forhindre det, når Gud har fuldbyrdet det. Det er ligegyldigt, hvilke menneskelige instrumenter han betror denne retfærdighedsrolle, for det, vi skal huske på i disse straffe, er anvendelsen af Guds retfærdige dom. I de eksempler, jeg lige har præsenteret, kan vi allerede etablere en forbindelse mellem Hitlers nazisme og den romerske imperialismes tropper, da historien vidner om, at begge i deres tid angreb jøderne.

Ligheden slutter ikke her. I både disse tyske og amerikanske enheder finder vi det symbolske kejserlige emblem repræsenteret af "ørnen". Begge havde til formål at tvinge jordens andre folk til at adoptere deres egne regler og levestandarder med magt. Og på dette sammenligningsniveau kan vi til disse to enheder tilføje Napoleon I's kejserlige republikanske regime ' som Frankrig påtvang de europæiske folk med blod. Og det er ikke uden grund, at Adolf Hitler beundrede det. Alle disse kejserlige regimer påtvang deres love og deres magt, fordi de var dybt overbeviste om, at de holdt standarden for det ideelle menneskelige samfund. Og det er her, det sande grundlag for "nazistisk" tankegang ligger. Dette, i en sådan grad at det definerer standarden for det perfekte menneske i racemæssige termer: for Hitler var han arisk, skulle være blond, med blå øjne, og formen på hans kranium var også fastlagt af nazistiske videnskabsmænd. Denne standard var derfor allerede defineret for Hitler som "**en overlegen kaste, en overlegen race**", ifølge V. Putins ord; ord, som han definerer det nuværende vestlige samfund med i budskabet rettet til de russiske oligarker, der er etableret i Vesten. Længe adskilt fra dette vestlige samfund observerede og bedømte V. Putin det med et kritisk blik, som europæerne mangler. Jeg bemærker på medieplatformene selve beviset på, hvad V. Putin fordømmer: stolthed, arrogance, foragt og frem for alt en farlig og skyldig uvidenhed over for de mennesker, der vil blive ofre for folk, der vil have bedraget dem og ville berolige dem om russiske trusler. Fordi en meningsmåling viser, at 72% af franskmændene frygter og tager de russiske atomtrusler og konsekvenserne af en tredje verdenskrig alvorligt. I modsætning til 72% af almindelige mennesker vidner generaler, specialiserede journalister, om, at de tvivler på disse muligheder. Denne situation gentager situationen fra 1914 og 1939, tider hvor militærledere, der var sikre på deres magt, udstyr og effektivitet, troede, at de kunne besejre Tyskland på få dage eller uger. Og historien bekræfter, hvor forkert de tog i at overvurdere deres styrke og frem for alt i at undervurdere fjendens; det vil sige, hvad de gør igen i 2022 med hensyn til Rusland.

Endnu engang beviser aktuelle begivenheder, i hvilken grad stolthed kan blinde menneskelig intelligens og indsigt. Og da nazisterne og romerne delte de samme ideer og adfærd, kan vi betragte det arrogante og erobrende Vesten som en ny form for historisk "**romersk**" imperialisme. Men under dette billede har det amerikanske folk i USA en fundamentalt dominerende rolle. For det nye Europa i Den Europæiske Union blev bygget på deres image. Og Amerika har for længst ikke lagt skjul på sine ambitioner og sin plan om at herske over verden. Dets sejr i Anden Verdenskrig hævdede det over alle folk. Anden Verdenskrig tillod amerikanerne at indse, hvor magtfulde de var. Og i første omgang indsatte Amerika sine krigere, de amerikanske soldater (GII'er), for at sikre sin indflydelse i asiatiske lande, derefter i øst, successivt i Irak og Afghanistan. Magtfuld i luften, til søs og på land, led det ikke desto mindre tilbageslag og trak sig i sidste ende tilbage. Men siden da er andre nationer, senest Kina, vokset i betydning og konkurrerer med det. Rusland, den længe hadede modstander, har også rejst sig fra sit fald og er dermed også gået i konkurrence med det. Amerikansk dominans er frem for alt økonomisk; den er kun interesseret i markedet og den profit, den kan bringe. Den invaderer ikke militært noget land for at kolonisere og bosætte sig

der. Og det er denne fredelige adfærd, der har ført til, at folk ikke har bemærket den fare, den repræsenterede og stadig repræsenterer for dem. For ligesom det gamle erobrende kejserlige Rom trækker den NATO's befolkninger ind i sin krig mod sin arvefjende, Rusland. Men hvorfor er den blevet dens fjende? På grund af deres diametralt modsatte økonomiske opfattelser. Kapitalisme, som beriger mennesket gennem sin udnyttelse, for USA, og kommunisme, som forbyder denne praksis, for det sovjetiske Rusland. Siden sovjettiden har Rusland ikke længere officielt været kommunistisk, men dets nationale styreform har bevaret aspekter af den.

For at forstå årsagen til Ruslands væbnede engagement mod Ukraine, må vi bemærke alt, hvad NATO har fravristet Rusland siden delingen af Jalta. Med tiden var grænsen mellem vest og øst, som løb gennem Berlin, ved at ende på niveau med Hviderusland og Rusland. Rusland accepterede, at Østtyskland, Polen, de baltiske stater, Tjekkiet, Slovakiet, Rumænien og endda Ukraine skulle forblive uafhængige og ikke tilslutte sig NATO-lejren. Det er tydeligt, at denne frygt for NATO misforstås i Vesten, da dets samfund betragtes som en ideel model. Vesten kan ikke udvise objektivitet og er ude af stand til sund selvkritik. Sammenligningen med det republikanske og kejserlige romerske samfund hjælper os med at forstå, hvad vi oplever i Vesten. Det romerske folk sendte deres legioner, som gennem deres hæres overvældende styrke pålagde folk, der tidligere havde været frie og uafhængige, underkastelse. I de 77 år siden delingen af Jalta har Amerika og dets europæiske allierede brugt det samme militære pres for at opnå magt og indflydelse i hele verden. Bag sine egne grænser har Putin bemærket disse fakta og fordømt, hvad han anser for at være et nyt historisk aspekt af den tyske nazimodel. De nazistiske "SS"-brigader mindede meget om Roms legioner, og siden da om de amerikanske soldaters hære. Jerndisciplin var alles styrke. I tilfældet med de romerske legioner blev de, der opførte sig som kujoner under kamp, nådesløst kastet ned i tomrummet fra store højder. V. Putin har lært af historien om de valg, Polen og Frankrig traf om at samarbejde med Nazityskland før det tyske nederlag i 1945. Han har heller ikke glemt, hvordan Ukraine kæmpede mod Rusland sammen med de tyske hære.

Så hvilken form tog denne neonazistiske romerske imperiale adfærd? Vi finder den i europæiske koloniale erobringer, især de engelske. Frankrig gjorde det samme, da det koloniserede Nord- og Centralafrika, såvel som de asiatiske lande Cambodja og Vietnam; alle erobret med våbenmagt, ligesom romerne gjorde.

9. maj 1945, 9. maj 1950 og 9. maj 2022

Denne dato, den 9. maj 2022, vil sandsynligvis markere vores jordiske historie. For det første bemærker jeg, at denne dato markerer 77-^{årsdagen} for Ruslands knusning af de tyske nazister. Denne højtidelighed vil dog finde sted i en kontekst, hvor Rusland endnu en gang har deltaget i en militær operation, der har til formål at afnaziificere Ukraine. Men V. Putin har netop gennem den støtte,

der er givet til Ukraine, opdaget, at Den Europæiske Union positionerer sig imod ham i denne konflikt. Han er derfor berettiget til at mene, at denne EU også udgør en nazistisk sag. Tager han fejl i denne vurdering? For at besvare dette spørgsmål må vi anlægge et virkelig objektivt synspunkt uden partiskhed. Hvad der ikke gør tingene lettere at forstå, er, at Europa og Ukraine ikke offentligt og åbent gør krav på nazistisk ideologi, som de tyske hitleristiske nazister gjorde. Tværtimod har den vestlige lejr konstant fordømt denne tyske nationalistiske nazisme og har indtil vores tid fordømt folkedrabet på jøderne. Hvad med Ukraine? Den frihed, landet indgik i 1995, favoriserede dannelsen af de grupper, der fandtes i denne forsamling, og blandt disse grupper er den selvudråbte nynazistiske gruppe Azov-bataljonen. Ukraine er ikke udelukkende nazistisk, men en gruppe, der beundrer nazistisk tankegang, er officielt repræsenteret der, og i starten skadede denne selvudråbte nazistiske tilstedeværelse den ukrainske sag i dens forhold til Europa. I 2014 væltede den ukrainske sag den folkevalgte pro-russiske præsident med hjælp fra nazistgruppen. Mærkeligt nok blev denne brutale og ulovlige omstyrtelse derefter støttet af Europa-Kommissionen, og Europas nationer godkendte dette nationale kup. Som i enhver revolution har Ukraine tilhængere og modstandere: Katolske ukrainere af polsk oprindelse og dem af russisk oprindelse modsætter sig de pro-russiske ukrainere fra den væltede lejr. Sidstnævnte trækker sig tilbage til Donbass, hvor krigen begynder, for at modstå den anden lejr, der er fast besluttet på ikke længere at forblive i den russiske alliance. Efter otte års uafbrudt krig mod pro-russerne i Donbass udtrykker den unge præsident sit ønske om at slutte sig til den europæiske lejr og sit militære forsvar af NATO-traktaten. I den russiske lejr modtages denne erklæring som et skilsmissebrev. Og adskillelsen vil, med et frit Ukraine, placere repræsentationen af NATO-styrkerne i nærheden af Rusland, det vil sige på Donbass-niveau. Med den sikkerhedssluse, som Ukraine var for Rusland, der forsvinder, føler Rusland sig i fare; det næste mål for NATO's erobringer vil denne gang være Rusland selv. V. Putin reagerede derefter, parat til at gøre hvad som helst for at forhindre Ukraine i at blive medlem af NATO, og den eneste mulighed, der var tilbage for ham, var væbnet konfrontation.

Jeg vender nu tilbage til denne gruppering af Europa med Ukraine, forsvaret blandt andre af en selvudråbt nazistgruppe. Det er svært for Putin ikke at bemærke en assimilering af ideologi i denne gruppering. Det er her, historiens detaljer får deres fulde betydning. I 1944, efter det tyske nederlag, nød et stort antal krigsforbrydere fra Nazityskland godt af Røde Kors' sundhedsorganisations hjælp til at blive eksfiltreret fra Tyskland og finde tilflugt i Sydamerika, Chile og Argentina. Røde Kors var en rent katolsk organisation, der stillede sig til tjeneste for datidens pave. De tyske nazister var alle fromme katolikker, loyale over for pavens kirke og organiseret i henhold til normen for de romersk-katolske jesuitter. I det Europa, der genopbyggede sig efter 1945, overtog nazisterne politiske positioner, og allerede i 1944 bød USA de tyske nazisters strålende hjerner velkommen. Så døde nazismen virkelig i 1945? Har den ikke tværtimod nydt godt af USA's magt til at rejse sig fra asken som en "fønix", navnet på en amerikansk by? Jeg tror, at mine spørgsmål faktisk er bekræftende svar. Men så længe den støtter jødernes sag, vil ingen identificere den som sådan.

Det viser sig, at datoen den 9. maj 1950 blev datoen for Europas skabelse efter Robert Schumans erklæring om at forene produktionen af stål og kul i en fælles alliance. Denne beslutning blev fastholdt som datoen for grundlæggelsen af Europas organisation i 1985 på et møde i Milano. Et navn, der er svært at glemme, da det var der, Konstantin I den Stores traktater blev bekendtgjort i 313, den der giver fred og religionsfrihed, og i 321, den der beordrer indførelsen af den første dag og opgivelsen af den syvende, helliggjort af Gud.

Denne dato, den 9. maj, har en værdi for begge potentielt modsatrettede lejre. Hvad vil der ske på netop denne dato? En officiel krigserklæring rettet til NATO eller mere beskeden til EU? Jeg ser frem til at høre svarene i nyhederne. Men logisk set bør det pavelige romersk-katolske Europa være særligt bekymret, da " *kongen* " i Dan. 11:40 angribes successivt af " *Sydens konge* " og " *Nordens konge* ". Allerede nu kunne den russiske leder påpege over for sit folk de lande, som på grund af deres tilslutning til Ukraines sag, som han kalder "nazister", og deres deltagelse i at ødelægge de russiske hære ved at give ham deres våben, er bestemt til at blive straffet og ramt af hans vrede.

Legitimiteten af de to modsatrettede lande er ikke hovedårsagen til den igangværende konflikt. Den virkelige årsag bemærkes ikke af medieobservatører og politikere, fordi den er åndelig: Ukraine befinder sig på den linje, hvor den katolske tro på vestsiden og den ortodokse tro på østsiden står i modsætning til hinanden. For Gud er Ukraine kun et påskud for en tvist, hvis endelige mål er at ramme det katolske Europa og ødelægge det ortodokse Rusland. Gennem historien har Ukraine befundet sig under polsk dominans, derefter under russisk dominans, så det konstant har været splittet mellem de to lejre. I Israels historie på dommer Samsons tid var en gåde, som Samson forelagde filistrene, årsagen til krigen, hvorved Gud fordrev dem fra det hebraiske land.

I Bibelen, i Daniels Bog, åbenbarer Gud sin fordømmelse af den romersk-katolske tro for sine tjenere, men han åbenbarer også i Ezekiel 38-39 sin plan om at bruge Rusland, der er udpeget under navnet " *Gog* ", til at slå Israel, " *det smukkeste af lande* ", ifølge Dan. 11:41, og denne profeti går i opfyldelse " *på endens tid* " (v. 40), da Rusland hævder at være hans ortodokse kristendom, ak for ham, lige så forbandet som det pavelige Rom, hvorfra han arvede den ugentlige hvile på den første dag, som Konstantin I^{den} Store indstiftede. Endnu engang havde Gud **adskilt** de katolske og ortodokse valg for at konfrontere dem med hinanden på tidspunktet for den sidste advarende straf, der kommer for at straffe den foragt, der gives hans hellige sabbat på den syvende dag. Det er profeteret under det symbolske billede af den " *sjette trompet* " i Åb. 9: 13-21.

Sluttidspunktet

Dette udtryk får stor betydning for Jesu sidste tjenere. På det tidspunkt oplyser profetierne dem om Guds profeterede plan, og de drager fordel af

historiske fremskridt for bedre at fortolke betydningen af de begivenheder, der er blevet oplevet. Da jeg ved, at oplevelserne fra den gamle og den nye pagt blev konstrueret på en lignende måde, forekommer det mig logisk at antage, at "endetiden" for den gamle pagt begyndte med straffen for de tre på hinanden følgende deportationer til Babylon; det vil sige i -605, i -597 og i -586. Derefter fortsatte det jødiske folks historie i mere end seks århundreder som forberedelse til den velkomst, der var forbeholdt Messias, som blev forkyndt i Daniel 9:24 til 27.

For den nye alliance begynder " *endens tid* " derfor i 1914 med Første Verdenskrig, som sluttede i 1918, blev efterfulgt af Anden i 1939 og officielt sluttede den 8. eller 9. maj 1945.

I denne dato 1914 er målet for Guds vrede tydeligt identificeret som Vesteuropa. For Første Verdenskrig bryder ud på dets jord. Den forbandede frugt af romersk katolicisme er roden til de europæiske hoffers stolthed og dermed til den tyske kejser Vilhelm II's opførsel. Et mord er årsagen til en kædereaktion fra de berørte nationer. Og på dette tidspunkt støtter de to nationer Frankrig og Tyskland, der konfronterer hinanden, begge den romersk-katolske tro; Vesteuropa er frem for alle andre kontinenter sæde for sin pavelige repræsentant, der er placeret i Italien i Vatikanstaten. Tyskland, der blev besejret den 11. november 1918 af Frankrig og dets engelske og amerikanske allierede, ønsker hævn. Og i 1939, stærkt bevæbnet, genopliver det konflikten ved handlinger, der ikke støttes af Frankrig og dets allierede, som erklærer krig mod det. Det tyske udstyrs overlegenhed ville trække konflikten ud indtil 1944, hvor Tysklands skæbne ændrede sig. Rusland og amerikanerne erobrede Berlin, hvor Adolf Hitler, "Führeren", havde begået selvmord. Frankrig, der var besejret fra starten af konflikten, accepterede samarbejdet med Nazityskland og deltog i udryddelsen af jøderne. Dette ville blive kritiseret. Men efter at have søgt tilflugt i England repræsenterede general de Gaulle den anden side af Frankrig; den side, der nægtede at affinde sig med nederlaget og ønskede at fortsætte kampen. Denne Anden Verdenskrig gav dog hans autoritet et fatalt slag. Det kolonialistiske Frankrig mistede al sin prestige blandt de koloniserede folk. Således gik de asiatiske, afrikanske og Maghreb-kolonier, den ene efter den anden, i protest, og nogle ville befri sig selv med våbenmagt. Frankrig var ikke længere frygtet; det kunne bekæmpes og sejre. Denne konsekvens af Anden Verdenskrig er årsagen til aggressiviteten hos " *Sydens konge* ", som nævnt i Dan. 11:40. Bibelen citerer ikke andre steder i denne kontekst af " *endens tid* ", dette navn " *Sydens konge* ", men da "Syden" samtidig er Europas og Israels, er det afrikanske kontinent synligt betegnet. Den pavelige " *konge* " i vers 36 er en religiøs konge, katolicismen, " *Sydens konge* " er det også, og det betegner islam; religionen i de nordafrikanske lande koloniseret af Frankrig.

Daniel 11:40: Forberedelsen til Tredje Verdenskrig

En ny forståelse af dette emne får mig til at korrigere mine hidtil præsenterede fortolkninger.

Vers 40: " *Og ved endens tid skal Sydens konge støde imod ham, og Nordens konge skal komme imod ham som en hvirvelvind med vogne, ryttere og mange skibe. Han skal komme ind i landet og løbe over som en strøm og løbe over* ."

I " *endens tid* " i 1945 sluttede Anden Verdenskrig, Nazityskland blev besejret, og de to sejrsløjre, den russiske og den amerikanske, delte Europa mellem sig langs Berlinlinjen. Russisk støtte tillod Frankrig at være på sejrsherrernes side. Aftalen blev underskrevet i Jalta på det russiske Krim. Fra den dato var et såret Europa delt i to lejre, der åbenlyst var fjendtlige over for hinanden. Økonomien stod på spil: amerikansk kapitalisme versus russisk kommunisme, og europæiske lande blev underlagt den ene eller den anden af disse to økonomiske og politiske opfattelser. Men religion stod også på spil: amerikansk protestantisme og katolicisme versus russisk ortodoksi. Det var dengang, at kolonilandene, inklusive Frankrig, efter at være blevet knust i en periode af Tyskland, mistede deres prestige, og de koloniserede lande gjorde oprør den ene efter den anden. Som erstatning for de lidelser, jøderne havde udholdt, organiserer Amerika, som har et stort antal af dem i sit land, ved afstemning jødernes tilbagevenden til deres historiske jord, som efter deres afrejse blev Palæstina. Europa er i fred, eller næsten, men krig sætter nu den jødiske stat op mod palæstinenserne. Det er på dette tidspunkt i historien, at " *Sydens konge* " i dette vers opstår. De profeterede sammenstød mod det kristne Vesten vil først tage form af kapring af vestlige turistfly. Palæstina, af muslimsk religion, kæmper gennem pirateri og angriber den vestlige turisthandel. Disse sammenstød vil derefter blive forlænget af kampene fra de koloniserede nationale befrielsesfronter; Indokina, Afrika og især Maghreb af "muslimsk" religion, hvilket gør det til en partner i "Sydens konges " lejr. Dette sammenstød vedrører især Frankrig, som ikke har været i stand til effektivt at løse sit forhold til islam. Men med Evian-aftalerne forberedte det nye relationelle problemer til senere ved at fremme udviklingen af denne religion på sit europæiske territorium. Dets sekulære position forhindrede det i at forstå den fare, som islam udgør for et kristent land, selv i sin sekulære agnostiske form.

Ånden opsummerer de vigtigste faser af den tredje verdenskrig, fordi det populære ordsprog "aldrig to uden tre" også er et princip, som Gud anvendte, først og fremmest vedrørende jøderne i -605, i -597 og i -586, datoerne for de tre på hinanden følgende deportationer af folket til Babylon. For Gud må straffene for synderne i den gamle og den nye pagt være de samme, og organiseringen af disse straffe skal være identisk. Siden vers 36 er Ånden hovedsageligt rettet mod den romerske pavelige enhed, som allerede er fordømt i kapitel 7 og 8. Målet for hans vrede og de nævnte angreb er derfor Italien, hvor pavedømmet har sin Vatikanstat. I Åb. 18:24 erklærer Gud om det: " *og fordi i hende fandtes blod af profeter og helgener og af alle dem, der er blevet dræbt på jorden.* " Derfor indtager det hovedpladsen på straffetidspunktet. Selvom det er rettet mod den europæiske katolske religion, skal det tages i betragtning, at profetien er givet til jøderne; hvilket var Daniel selv. Dette gælder så meget desto mere, da den genoprettede

jødiske stat også er involveret i denne sidste straf. Således skal detaljerne " *syd og nord* " identificeres fra denne jødiske stat. Og hvem finder vi i det sydlige Israel? Arabien og Mekka, oprindelsesstedet for islams fremkomst. Hvem finder vi i det nordlige Israel? Det enorme territorium i det russiske land. Disse data har gjort det muligt for os at identificere de tre " *konger* ", der er afbildet i dette vers. Og Ånden identificerer dem ved deres religiøse identiteter: i præsentationsrækkefølge, romersk katolicisme, arabisk islam og russisk ortodoksi. Dette vers 40 præsenterer en opsummering af de handlinger, der fører til fuldførelsen af denne tredje verdenskrig, eller " *sjette trompet* " i Åb. 9:13 til 21. Friktionen mellem Vesten og den hævngherrige kriger islam er ikke ophørt, men siden 24. februar 2022 begyndte en begyndelse på de aggressioner, som Rusland har begået, med dets intervention mod Ukraine.

Den første intervention i 2014 formidler et vigtigt budskab, da Rusland i første omgang annekterede Krim; en handling, der refererer til Jalta-traktaten, som blev mishandlet efter 1945 af den amerikansk-dominerede vestlige lejr. NATO's successive fremrykninger mod russisk jord er årsagerne til Ruslands indtræden i krigen, da landet følte sig i stigende grad truet af dette erobrende NATO. Amerikas tørst efter magt, åbenbart i Åb. 13:11-18, modbeviser ikke, at det tager fejl. Ved delingen af Jalta overtog Rusland Polen og de katolske ukrainere fra Vesten, der havde kæmpet sammen med de nazistiske tyske hære, under sit herredømme. Disse to lande blev således udnyttet af Rusland og frataget reel autonomi. De bevarede had og vrede som følge heraf. Dette er grunden til, at Polen, befriet fra denne vejledning ved Sovjetunionens fald, straks ønskede at tilslutte sig NATO-lejren og stillede sig under amerikansk beskyttelse. Efter at have tilsluttet sig NATO, opmuntrede dets adfærd Ukraine til at ville gøre det samme. Men Rusland kunne ikke acceptere, at dets territorium ville blive en direkte grænse til NATO.

I vers 40 taler profetien om det øjeblik, hvor " *Nordens konge* ", det ortodokse Rusland, åbent vil angribe europæiske lande; dette vil være konsekvensen af de enstemmige, eller næsten enstemmige, sanktioner, som Europas ledere og dets nationale ledere har truffet. Og det skal tages i betragtning, at Europa blev bygget på "Rom"-traktaterne, således at EU's nationer deler romersk-katolsk skyld med det romerske paveregime. Således er ethvert angreb mod Europa også et angreb på den italienske og romersk-katolske tro. Russisk aggression mod Europa ligger stadig foran os, men den er ikke særlig langt væk, fordi leveringen af kraftige våben til ukrainerne dræber russiske soldater og ødelægger deres våben, så selvom det lider et midlertidigt militært tilbageslag, vil Rusland, truet af ruin, snart angribe leverandørerne direkte. Først da vil anden del af verset blive opfyldt: " *Og Nordens konge skal komme over ham som en hvirvelvind med vogne og ryttere og med mange skibe; han skal rykke ind i landet og sprede sig som en strøm og løbe over .*" Rusland indleder derefter en stor generobring, som vedrører Israel og Egypten.

Vers 41: " *Han skal træde ind i **det herlige land** , og mange skal faldes; men Edom, Moab og Ammons børns høvdinge skal udfries af hans hånd.* "

Efter at have fremkaldt sin aggression mod Vesteuropa, bekendtgør Ånden russisk intervention mod Israel, " ***det smukkeste af lande*** ". Amerikanernes

alliance med jøderne retfærdiggør logikken i denne aggression. De sætter spørgsmålstejn ved deres alliance med Vesten og Israel og " *Edom, Moab og Ammons børns høvdinger* ", som repræsenterer det nuværende Jordan, Israels muslimske nabo, bliver skånet af russerne.

Vers 42: " *Han skal udrække sin hånd mod landene, og Egyptens land skal ikke undslippe.* "

At " *Egypten* " blev invaderet af Rusland er i overensstemmelse med den alliance, landet indgik med Israel i 1979. Dette opportunistiske valg antydes af, at Gud tilskriver det et forsøg på at " *undslippe* " de dominerende vestlige magters vrede på det tidspunkt, ved at slutte sig til deres lejr.

Vers 43: " *Han skal have magt over guld- og sølvskattene og over alle Egyptens kostbare ting; libyerne og etiopierne skal følge ham.* "

Denne plyndring, der tilskrives russerne, har været berettiget siden det russiske angreb på Ukraine. Den stærke modstand, ukrainerne yder mod landet, fortærer dets militærudstyr, skibe, kampvogne, fly og selve krigerne. Desuden er de økonomiske sanktioner, som den vestlige lejr har pålagt mod landet, siden begyndelsen af denne konflikt begyndt at reducere dets rigdom med det erklærede mål at ruinere det. Plyndringen af den vestlige lejrs rigdom vil derfor være dets svar på at kompensere for de lidte tab. Jeg bemærker først i dag vigtigheden af denne præcisering: " *libyerne og etiopierne vil følge det.* " " *Libyerne* " er de muslimske folk i Nordafrika, mens " *etiopierne* " repræsenterer de sorte folk i resten af Afrika, hvoraf langt de fleste nu også er muslimer. Præciseringen " *vil følge det* " giver os mulighed for at rekonstruere den kronologiske rækkefølge af de profeterede handlinger. De muslimske folk går først i krig efter det russiske angreb mod de europæiske nationer og Israel. Helt logisk og belejligt udnytter de uordenen i de sydlige EU-nationer, der er tvunget til at bekæmpe to samtidige aggressioner. I dette angreb på det muslimske Afrika er Frankrig, et tidligere koloniland, et særligt mål for de folk, det koloniserede. Dets sydlige regioner vil blive plyndret, og dets befolkninger vil blive delvist massakreret på forskellige steder, som Michel Nostradamus profeterede. Som vers 40 siger, invaderer den russiske " *nordens konge* " hele Europa og plyndrer. I overensstemmelse med sin nuværende beslutning griber Amerika i første omgang ikke ind for at forhindre denne invasion, og det tillader Rusland at sprede sig over de europæiske nationers lande. Indtil dette øjeblik bruger kombattanterne kun konventionelle våben. Og de besejrede lande udsættes for plyndring. Rusland er udstyret med kraftfulde, skræmmende atomvåben, men det ønsker ikke at bruge dem, vel vidende at deres brug ville føre til folkedrab på landjorden. Men i den amerikanske lejr er der ingen sådanne skrupler, og for at udslette den evige russiske fjende vil de først atomsplitte hans land.

Vers 44: " *Tidender fra øst og nord vil forfærde ham, og han vil drage ud med stor vrede for at ødelægge og fuldstændig udslette mange.* "

For Europa, invaderet af russerne, er Rusland placeret " *øst* ", og for Israel er det placeret " *nord* ". Således erfarer den russiske invasionsfjende, at en frygtelig tragedie netop har ramt Rusland på dets territorium, hvilket disse himmelretninger subtilt indikerer. Med Rusland atomiseret, går de russiske krigere ind i et vanvittigt morderisk raseri. Det er ikke længere et spørgsmål om at

plyndre, men om at " ødelægge og udrydde skarer ", og for at gøre dette bruger de til gengæld deres skræmmende atompotentiale mod amerikanerne og mod de europæiske nationer. Sådan opfyldes døden af "den *tredjedel af menneskeheden* ", som Jesus Kristus profeterede og beordrede i budskabet om den " *sjette trompet* " i Åb. 9:13-14: " *Og de fire engle, som var beredt til timen og dagen og måneden og året, blev sluppet løs for at dræbe en tredjedel af menneskeheden.* " Vers 16 i dette tema specificerer yderligere involveringen af 200 millioner kombattanter i denne ultimative universelle krig. Vi læser: " *Antallet af hærens ryttere var to myriader af myriader: Jeg hørte antallet af dem.* " Ordrene om atomvåben ødelæggelse, som blev beordret af lederne af stater, nationer og folk, er profeteret i dette udtryk i vers 18: " *En tredjedel af menneskeheden blev dræbt af disse tre plager, af ilden, af røgen og af svovlet, som udgik af deres munde.* " Religiøse sammenstød er betegnet med ordet " *røg* ", som symboliserer bønner i Åb. 8:4: " *Røgen af røgelsen steg op sammen med de helliges bønner fra englens hånd for Gud.* " Enden på de vestlige hovedstæder er derfor nær, overhængende. Især Paris, der er målrettet mod Guds vrede, som kaldte det " *Sodoma og Egypten* " i Åb. 11:7, vil blive ramt og ødelagt af russisk atomvåbenild.

Vers 45: " *Han skal slå sine paladstelte op mellem havene, på det hellige og herlige bjerg, og han skal lide sin ende, og der skal ingen være til at hjælpe ham.* "

Denne gang er det i Ezek. 38:22, at vi finder bekræftelse på denne ødelæggelse af de russiske tropper på Israels jord: " *Jeg vil eksekvere domme over ham med pest og blod, med kraftig regn og hagl; jeg vil lade **ild og svovl regne ned.*** " *over ham og over hans tropper og over de mange folk, der vil være med ham.* " Således forfulgt til Israel af de amerikanske hære og de europæiske overlevende, blev de russiske tropper udslettet der sammen med de muslimske folk, der havde støttet dem.

Her slutter åbenbaringen givet af Gud i Daniel 11: Rusland bliver udslettet. Men efter denne handling begynder Daniel 12:1 med at sige: " *På den tid skal Mikael, den store fyrste, som står for dit folks børn, stå frem; og der skal være en trængselstid, som der ikke har været magen til, siden et folk blev til, og indtil den tid. På den tid skal dit folk blive udfriet, enhver, som findes skrevet i bogen.* " Mellem tiden for denne herlige genkomst og udslettelsen af Rusland, der gik forud for den, organiserer Gud den sidste trosprøve på jorden, som har til formål at adskille de udvalgte fra de faldne for sidste gang. På den tid vil de udvalgte alle være blevet "adventister" i den forstand, at de venter på Kristi genkomst i foråret 2030, men de skal også vidne om, at de er "syvendedags". Med dette for øje skal deres tro prøves og demonstreres ved at ære sabbatten, inklusive og især når de trues med døden for denne lydighed mod Gud. Denne prøve er profeteret af Gud og åbenbaret i Åb 3:10 med disse ord: " *Fordi du har bevaret ordet om min tålmodighed, vil jeg også bevare dig fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for at sætte dem, der bor på jorden, på prøve.* "

Den profeterede " *endetid* " *vedrører " nationernes tid "*, der ødelægges af successive guddommelige angreb, dræbervirusser, hungersnød på grund af økonomiske blokeringer forårsaget af krige og af våbnene i disse krige. Som Jesus erklærede, definerer " *hørelser om krige og rygter om krige* " ikke verdens ende,

men kun " *enden på nationernes tid* ". Denne " *nationernes ende* " er derfor forårsaget af et betydeligt fald i repræsentationen af menneskeliv på jorden. Frygteligt decimeret vil folkene have mistet alle former for magt og organisation. Det er derfor, at de overlevende fra denne sidste atomkonflikt er tvunget af situationen til at give afkald på deres nationale identitet og danne en universel alliance ledet af Amerika, som er forblevet stærk.

Amerika vil endelig realisere sin universelle dominerende drøm, og dets regime med " *dyr, der stiger op af jorden* ", citeret i Åb. 13:11, vil træde i kraft i meget kort tid: " *Og jeg så et andet dyr stige op af jorden, det havde to horn ligesom et lam, og det talte som en drage.* " Loven, der gør den romerske søndagshvile obligatorisk, de udvalgte, trofaste mod den guddommelige sabbat, vil blive forfulgt og ofre for den typisk amerikanske kommercielle boykot, ifølge vers 17; bemærk, at denne adfærd allerede anvendes mod Rusland og russerne af den vestlige lejr, inklusive det såkaldte demokratiske og republikanske Frankrig; siden 24. februar 2022: " *og at ingen **kunne købe eller sælge**, uden at han havde mærket, dyrets navn eller dets navns tal.* " ; dette før han blev dømt til at blive dræbt, ifølge vers 15: " *Og det havde magt til at give liv til dyrets billede, så at dyrets billede både skulle tale og forårsage, at alle de, der ikke ville tilbede dyrets billede, **skulle dræbes**.* " Åb. 9:20-21 beskriver standarden for de overlevende fra det jordiske folkedrab: " *Resten af menneskeheden, som ikke blev dræbt af disse plager, omvendte sig ikke fra deres hænders gerninger, så de ikke tilbød demoner og afguder af guld og sølv og kobber og sten og træ, som ikke kan se eller høre eller gå; **og de omvendte sig ikke fra deres mord** eller deres trolddom eller deres utugt eller deres tyverier.* "

Kristi herlige genkomst vil sætte en stopper for de falske håb og analyser af det religiøse subjekt. De udvalgte optages til himlen, de faldne udryddes på jorden, mens de massakrerer hinanden og afviser ansvaret for det fælles tab.

Efter at have nået slutningen af disse forklaringer, må jeg tilføje denne sidste idé.

Uden at sætte spørgsmålstegn ved værdien af datoen 1945, kan " *endens tid* " være begyndt så tidligt som i foråret 1843, fordi de tre religioner nævnt i Dan. 11:40, de to kristne religioner var skyldige i meget alvorlige fejl, for disse synder tilregnes Jesu Kristi tjeneste, og de lider straf i forbindelse med disse fejl. Alt synes at hvile på dette princip om guddommelig retfærdighed i gengældelsesloven, som Gud modificerer i sin anvendelse mod det pavelige Rom i Åb. 18:6: " *Giv hende, som hun har betalt, og giv hende dobbelt efter hendes gerninger. Giv hende dobbelt i det bæger, hvor hun har hældt.* " Det er ikke længere øje for øje, tand for tand, men to øjne for øje og to tænder for tand. I sin fuldkomne retfærdighed sørger Gud for, at straffe anvendes i henhold til princippet om gensidighed.

Først tog Frankrig, som senere blev grundlæggeren af Den Europæiske Union, fra 1830 besiddelse af territorier beboet af muslimer; efter denne handling profeterer Ånden reaktionen fra det koloniserede folk: aggression mod den tidligere kolonisator og massakrer indtil opnåelse af den nødvendige uafhængighed: " *Sydens konge støder sammen imod ham.* " Fordi kolonisering er en slags "fangenskab " af et helt folk for at tilegne sig dets territorium. Jeg husker,

at da Gud ønskede at give sit folk Israel, Kana'ans land, for at undgå fremtidige problemer, sørgede han for at dræbe alle dets indbyggere og organiserede udryddelsen med hvepsebid og slag med de jødiske hæres sværd. Der måtte ikke være nogen indbygger tilbage, der kunne søge at hævne dette folkedrab. Men denne hårdhed, der kræves i denne situation, får de overdrevent humanistiske menneskelige sind til at gyse af rædsel.

Ligeledes har Europa inden for NATO med succes udnyttet Sovjetunionens midlertidige svækkelse til at udvide sit marked og ruinere Rusland. Denne dårlige handling har som svar fået den væbnede reaktion fra et genopstået Rusland. Med alle sine væbnede styrker " *vil Nordens konge stige ned over ham*". og *vil oversvømme den som en storm* ."

Til gengæld ønskede Rusland at udnytte sin sejr over nazisterne til at undertrykke de polske og ukrainske folk. Og til gengæld led det vreden fra disse landes hævnerrige had ... og fra Amerika, som ville blive straffet sidst og udryddet af Gud selv.

En tredje grund gør foråret 1843 til begyndelsen på " *endens tid* ", også åndelig, da denne dato er valgt af Gud til at genetablere de sandheder, som den romersk-katolske kirke har forvrænget. Daniel 8:14 opbygger den, men Daniel 12:11-12 fremhæver dens betydning. Og ifølge Åbenbaringen 3:2 kræver Gud på dette tidspunkt " *fuldkomne* " trosgerninger; hvilket er i overensstemmelse med et krav knyttet til " *endens tid* ".

En fjerde begrundelse er baseret på den åbenlyse opvågning af den teknologiske udvikling, som vil forårsage forurening indtil verdens ende, således at den også forbereder menneskehedens ødelæggelse.

Lignelsen om den "fortabte søn" ... omvendt

Denne lignelse om den "fortabte søn", som Jesus Kristus underviste i, er så velkendt i Vesten, at den er blevet et almindeligt symbolsk udtryk. Jeg vil derfor vende tilbage til denne lignelse, hvis begyndelse perfekt skildrer den situation, der netop har berørt Rusland og Ukraine, der er involveret i en broderkrig på grund af ønsket om frigørelse af denne unge republik i Østen.

Den oprindelige lignelse findes i Lukas 15:11-32, men overraskende nok optræder ordet "fortabte søn" ikke der.

Vers 11: " *Og han sagde: En mand havde to sønner.* "

Vers 12: " *Den yngste søn sagde til sin far: 'Far, giv mig den del af ejendommen, der tilfalder mig.'* Og faderen delte sin ejendom mellem dem. "

Vers 13: " *Ikke mange dage senere samlede den yngste søn alt, hvad han ejede, og drog til et land langt væk, hvor han ødte sine ejendele i udsvævelser.* " »

Her slutter sammenligningen med den oprindelige lignelse, fordi denne lignelse givet af Jesus Kristus ønskede at lære den guddommelige velsignelse af " *omvendelse* ", som vers 10 indikerer: " *Ligeså siger jeg jer: Der er glæde for*

*Guds engle over én synder, **der omvender sig** ."* Imidlertid opdagede den ukrainske søn af vores virkelighed glæderne ved total frihed, glemslen af religiøse tabuer, det vil sige det frihedsdræbende liv, der allerede havde udviklet sig i den vestlige verdens samfund. Han blev så knyttet til denne frihed, at han i modsætning til sønnen i den virkelige lignelse vendte sig mod sin far, Rusland, hvor Ukraine havde en meget vigtig, favoriseret rolle.

Det virkelige liv i dag skildrer amoralske samfund med forhærdede hjerter, der er blevet fuldstændig ude af stand til at omvende sig. Og denne situation reproducerer den, der herskede lige før vandfloden forårsaget af Gud på Noas tid. I ophidselsen på grund af de konstante irritationsmomenter fra virusangreb og uovervindelige konflikter antager vestlig tænkning meget foruroligende fascistiske aspekter. Men hvorfor blive overrasket? Ender de samme årsager ikke med at producere de samme virkninger? Og dette er så meget desto lettere, fordi ledere med tiden erstattes af unge mænd og kvinder, der ikke er præget af fortidens smertefulde oplevelser. I den vestlige oprørslejr finder vi nu kun unge mennesker på omkring tredive, alle født i en tid med velstående fred. Og alle sammen, berøvet Guds visdom, opfører de sig arrogant og som diktatorer, der påtvinger deres folk deres farlige meninger. Hver dag, for øjnene af os og med stor mediestøtte, ser vi den mest forfærdelige konflikt i hele menneskehedens historie blive organiseret. For de ældre, hvoraf jeg er en, blev sagen anset for umulig, men det var uden at regne med fornyelsen af de herskende generationer. Og de seneste udgør de værste, inden for normen. Den foragt, der vises den store usynlige skabergud, ender med at koste menneskeheden prisen for dens progressive, men ikke desto mindre profeterede og sikre udslettelse.

Når vi kender årsagen til det ukrainske folks brud med Rusland, kan vi forstå, hvorfor Gud bebrejder vores vestlige samfund for at støtte det ukrainske valg. Den unge præsident Zelenskyj havde offentligt erklæret til EU's befolkninger: "Vi er ligesom jer." Og dette råb fra hans hjerte er desværre en bekræftelse og et udtryk for en sand guddommelig fordømmelse. For disse valg bekræfter den gode mening i denne lære i Ordspr 29:18: " *Hvor der ikke er en vision, går folket til grunde; lykkelig er den, der holder loven!* " I dette vers er ordet " *åbenbaring* eller *vision* ". Jeg tror, det generelt misforstås, fordi den guddommelige forfatter sætter "vision" og "loven" i kontrast til hinanden. I dette tilfælde refererer " *vision* " til den visuelle guddommelige vejledning, som den var, da Gud talte med Moses. Hvad Gud siger, er, at selv uden hans synlige tilstedeværelse vil folket blive velsignet, hvis de er lydige mod hans love. Dette vers ophøjer derfor troen hos den, der adlyder guddommelig lov i alle tider. Det giver os mulighed for at forstå årsagen til fremkomsten af korruption og moralske perversiteter i vores vestlige samfund, som af jordens folk betragtes som "kristne", men fejlagtigt dømt af Gud som "kristne". I Europa blev den kristne tro ikke næret af sandheden givet af Jesus Kristus, hvis arbejde blev forhindret af den synlige tilstedeværelse af en pavelig jordisk leder fra 538. I dag kan alle se, at " *folket er uden hæmninger* " i hele EU, men kun på det moralske plan, fordi indbyggernes individuelle frihed i virkeligheden kun reduceres for at imødekomme finansielle, økonomiske og politiske krav. Den kvasi-indførte "internet"-system, hvorigennem betalinger for køb foretages, erstatter gradvist

brugen af pengesedler. Således tager den amerikanske økonomiske ledelse absolut kontrol over emnet og kan allerede nu godkende eller afvise " *at købe og sælge* " i henhold til sin gode vilje og dømmekraft. Allerede, som svar på USA's anmodning, pålægger de europæiske banker deres kunder den nedenstående erklæring om et individuelt skattecertifikat. I tilfælde af afslag vil betalingerne ikke længere blive foretaget. Opfindelsen af kommunikationsnetværket "Internettet", oprindeligt til militær brug, blev brugt af Amerika som et net, der fangede alle jordens indbyggere. Nu, underlagt denne afhængighed, kan landet få alt, hvad det ønsker, fra dem. Men i dag vedrører denne afhængighed kun befolkningerne i EU, fordi USA endnu ikke dominerer hele planeten Jorden. Og vi er vidne til adskillelser og omgrupperinger af de lejre, som Verdenskrigen snart vil modarbejde med vold og forfærdelige konsekvenser. Forbrugeren er allerede blevet slave af de finansielle organisationer, og han kan ikke længere modstå dem. Det nye Atlantis organiserer sine principper og sine love; vi adlyder, ellers dør vi.

Således blev den ukrainske "fortabte søn" fra 2022 forført af den amerikanske standard for frihed, efter europæerne, der først blev forført efter Anden Verdenskrig. I New York Bay bekræfter tilstedeværelsen af statuen med samme navn, "Frihed", hans skæbne og hans kald. En efter en ender alle dem, der er ens, med at mødes, ikke til det bedre, men til den værste endelige konfrontation, som må reducere deres antal med en symbolsk " *tredjedel* ", ifølge Åb 9:15.

I Frankrig fandt Gud det passende at sætte nationen under den unge Emmanuel Macrons præsidentskab, der imod Frankrigs valg blev valgt **for anden gang , fordi det modsatte valg for anden gang** vedrørte den endnu mere hadede "National Front", der i mellemtiden var blevet omdøbt til "Rallye Nationale". Ved udgangen af denne dag, den 16. maj 2022, sørgede den påståede arrogante, stolte og ambitiøse unge mand, der i enhver mand ser en "modstandsdygtig galler", for ikke at blive domineret ved denne gang at vælge en kvinde blandt de mest trofaste og ubetingede i sit parti, kaldet "La République en Marche", som premierminister. Med dette politiske parti er menneskeheden ganske vist på vej, men ikke mod den håbede succes og lykke.

Men da titlen på denne artikel er lignelsen om den "fortabte søn", lad os benytte den til at fremhæve de smukke lektioner, som Jesus Kristus gav. Med dette for øje fortsætter vi vores studium af vers 14 og de følgende.

Vers 14: " *Og da han havde brugt alt op, opstod der en stor hungersnød i det land, og han begyndte at lide nød.* "

Vers 15: " *Han gik hen og arbejdede for en af landets indbyggere, som sendte ham ud på sine marker for at vogte svin.* "

Vers 16: " *Han længtes efter at blive mæt af de solsorte, som grisene spiste, men ingen gav ham noget.* "

Vers 17: " *Og da kom han til sig selv, sagde han: Hvor mange lejefolk hos min far har ikke brød nok, og jeg omkommer her af sult!* "

I dette eksempel, som Jesus Kristus har foreslået, er den fortabte søns refleksion noget opportunistisk. Derfor må vi give " *brødet* ", som han mangler en rent åndelig betydning, i overensstemmelse med det faktum, at " *mennesket skal leve af hvert ord, der kommer fra Guds mund* ".

Vers 18: " *Jeg vil stå op og gå til min far og sige til ham: Fader, **jeg har syndet mod himlen og over for dig** . "*

Synden begået mod Faderen er først og fremmest en synd begået mod Himlen.

Vers 19: " *Jeg er ikke længere værdig til at kaldes din søn; gør mig som en af dine daglejere. "*

Gud giver os et eksempel på sand omvendelse. Sønnen erkender ikke blot sin skyld, men også berettigelsen af at miste sine rettigheder som søn.

Vers 20: " *Og han stod op og gik til sin far. Mens han endnu var langt væk, så hans far ham og fik medlidenhed med ham, løb hen og faldt ham om halsen og kyssede ham. "*

I denne Faders opførsel åbenbarer Gud sin egen opførsel over for den angrende synder. Hans kærlighed er lige så stærk og stor som hans retfærdighed. Og hans langmodighed over for syndere vidner om hans usædvanlige medfølelse.

Vers 21: " *Sønnen sagde til ham: 'Far, jeg har syndet mod himlen og over for dig, og jeg er ikke længere værdig til at kaldes din søn. '"*

Vers 22: " *Men faderen sagde til sine tjenere: 'Hent hurtigt den bedste klædning frem og giv ham den på, og giv en ring på hans hånd og sko på hans fødder. '"*

For den fortabte søn er overraskelsen stor, fordi hans far ikke tiltaler ham med nogen af de bebrejdelser, han havde rettet mod sig selv. I stedet for at bebrejde ham, ærer han ham mere end en søn, der er forblevet trofast og værdig.

Vers 23: " *Bring fedekalven og slagt den. Lad os spise og være glade. "*

Organiseringen af en fest finder sin forklaring i disse to verber "lad os spise og være glade." Lærdommen vil blive udtrykt i slutningen af historien, men allerede dette verbum "lad os glæde os" vidner om den glæde, som den himmelske Fader følte; en glæde forårsaget af denne søns anger, som syntes at være fortabt.

Vers 24: " *For denne min søn var død, og er blevet levende igen; han var fortabt, og er fundet. "* Og de begyndte at glæde sig.

Princippet bekræftes: at finde det tabte bringer endnu større glæde end det, der er bevaret i lang tid. Dette lærer os, at en helet skade kan bringe mere lykke end at være rask.

Vers 25: " *Den ældste søn var ude på marken. Da han kom hen til huset, hørte han musik og dans. "*

Vers 26: " *Han kaldte på en af tjenerne og spurgte ham, hvad det var. "*

Vers 27: " *Tjeneren sagde så til ham: 'Din bror er kommet hjem, og fordi han har fundet ham rask, har din far slagtet fedekalven. '"*

Vers 28: " *Han blev vred og ville ikke gå ind. Hans far kom ud og tryglede ham om at gå ind. "*

Vers 29: " *Men han sagde til sin far: Se, i så mange år har jeg tjent dig og aldrig overtrådt dine befalinger, og alligevel har du aldrig givet mig et gedekid, så jeg kunne glæde mig med mine venner. "*

Vers 30: " *Og da din søn kom, som fortærede din ejendom med prostituerede, var det for ham, du slagtede fedekalven! "*

Vers 31: " *Min søn," sagde faderen til ham, "du er altid hos mig, og alt, hvad jeg har, er dit. "*

Vers 32: " *Men vi burde være glade og fryde os, for denne din bror var død og er blevet levende igen; var fortabt og er fundet.* "

I denne lignelse er sønnens opførsel og ræsonnement, som forblev trofast i sin fars hus, ikke unormalt, og han kan kun være forbløffet over at se så meget ære blive givet til den, der havde opført sig uværdigt. I denne lektion viser Gud os den vægt, kærlighed har i hans dom over mennesker. Denne lektion var særligt egnet til at åbne jødernes hjerter, der var formet af lovens bogstav. Den Gamle Pagt fungerede kun under retfærdighedens styre baseret på guddommelige forordninger; kærlighed og medfølelse optrådte ikke der. Denne lignelse forberedte jødernes hjerter på demonstrationen af Guds umådelige kærlighed til sine skabninger, hvis svaghed og naturlige tiltrækning til synd han kender godt. I Jesus Kristus vil Gud være i stand til at give tilgivelse og ære til alle oprigtigt angrende syndere; dette i overensstemmelse med læren i denne lignelse.

I rollen som den trofaste søn henviser Gud til jøderne i den gamle pagt, som loven har undervist dem i siden udvandringen fra Egypten. Deres status som førstefødte sønner giver dem prioritet over alle andre mennesker indtil Jesus Kristus. Det er derfor, Messias viste sig i Jerusalem, som hørte ham tale og vidne, og alligevel endte med at få ham korsfæstet efter anmodning fra det jødiske præsteskab. I denne scene vil den førstefødte søns indignation karakterisere jøderne i den gamle pagt, som vil føle had mod de udvalgte i den nye pagt, udvalgt blandt hedningerne. For for disse jøder er dette krav fra hedningerne om at tjene deres Gud utåleligt og uacceptabelt. Hvad lignelsen ikke siger, er, at denne misforståelse af guddommelig medfølelse, der er opnået i Jesus Kristus, vil koste dem tabet af det evige liv, som deres lydighed skulle bringe dem. Men budskabet blev givet alligevel, og Jesus fik det profeteret gennem munden på de jøder, som han præsenterede sin lignelse om " *vingårdens herre og vingårdsmændene* ", som det står skrevet i Matt. 21:41: " *De svarede ham: Han vil give de elendige folk en ynkelig udryddelse og forpagte vingården til andre vingårdsmænd, som vil give ham afgrøden ved høsttid.* "

Frihed, lighed, broderskab ... den republikanske myte

I dag, som Kristi soldat, griber jeg til våben mod denne myte om den republikanske utopi, som udgør modgiften mod sand tro.

Det er bedragerisk, idet det vækker falsk håb. Det skaber illusionen af billedet af lykke, så jeg kommer for at afmontere og demonstrere, hvordan det udgør et ægte fupnummer, der forfører et flertal af hele den menneskelige art.

Det er sandt, at når disse tre kvaliteter bringes sammen på denne måde, kan de være en drøm. Og hvis resultatet blev opnået, ville mennesket opnå stor lykke. Ak, ligesom alle ideologier udtænkt af syndige mennesker, producerer denne kun det modsatte af, hvad den hævdede at tilbyde. Frihed bliver til lænker; lighed til afgrundsdybe uligheder; og broderskab til evige kampe.

Frihed.

Med mangfoldighed, der skaber mange problemer for sameksistens, bliver friheden stadig mere snæver. Frihed er også en bedragerisk illusion, fordi Bibelen fortæller os i 2 Peter 2:19: " *De lover dem frihed, mens de selv er trælle af fordærvelse, for det, der har overvundet dem, er en træl.* " Og i denne henseende er ethvert menneske, adskilt fra Gud ved sin synd, en slave af sin synd. Den frihed, han bruger til at synde, skjuler en frygtelig guddommelig fordømmelse; derfor er denne frihed i sandhed bedragerisk. Men den uforbederlige synder er tilfreds med denne tilstand og bruger egoistisk sin frihed til at udnytte sin næstes til sin egen fordel. Og denne udnyttelse udgør et svindelnummer for systemets ofre. Frihed er stadig meget begrænset af forholdene i det moderne økonomiske liv. Mad fås kun med penge, ligesom tøj og husly, det tag, der er nødvendigt for at finde et minimum af beskyttelse på jorden. Væksten af byer på bekostning af landet har forværret problemet. At dyrke jorden brødføde mange mennesker, som i dag udelukkende er afhængige af en løn og store forråd for at tilfredsstille deres presserende behov. Frihed er stadig illusorisk i den forstand, at hvert menneske adlyder sin nedarvede natur. Alle bærer gener, der er arvet fra deres forfædre, og den blonde med blå øjne vil aldrig være den brunette med sorte øjne. Og heri ligger problemet med skønhedskriterier, nemlig smag og farver, som alle har deres egen opfattelse af, ting der ikke er til diskussion. Men hvis de ikke er til diskussion, kan de let føre til skænderier og dødelige konflikter.

Lovlighed

Naturen giver os fysisk og psykisk ulighed fra fødslen. Men selvfølgelig overlader den republikanske ideologi det til videnskaben og den kirurgiske medicin at afhjælpe disse ting. Den hævder at tilbyde mennesker lige rettigheder og stræber efter at bekæmpe den kløft, der er skabt mellem rige og fattige, raske og svagelige. Lad os rose disse bestræbelser, fordi de er forsvarlige, men hvad er resultatet, bortset fra et ideelt princip? De rige fremmer deres berigelse, og de fattige slæber altid deres uadskillelige fattigdom med sig. Her bemærker jeg en første uforenelighed mellem ordene "frihed" og "lighed", fordi det netop er på grund af frihed, at lighed bliver umuliggjort. Jesus gav ikke mennesker nogen falske illusioner, fordi han selv sagde i Matt 26:11: " *For de fattige har I altid hos jer, men mig har I ikke altid.* " På samme måde profeterer Ånden om de sidste dage i Åb 13:16: " *Og han lod alle, både små og store, **rige og fattige** , **frie og trælle** , få et mærke på deres højre hånd eller på deres pande.* " Bemærk i dette vers tilstedeværelsen af " **frie** " **mennesker** og " **slave** " mennesker i disse sidste dage af menneskets jordiske historie, som vedrører vores tid og de otte år, der endnu ikke er opfyldt. Det er klart, at lighed vil forblive en myte for alle, og dette så meget desto mere som ondskaben i menneskehjernerne kun tiltager med tiden.

Lige rettigheder er stadig et fatamorgana i den republikanske ørken, fordi alle kan se, at de rige køber magt, den meget dyre effektive advokat og korrupte dommeres samtykke. Er det ikke også uden grund, at Jesus erklærede i Lukas 6:24: " *Men ve jer, som er rige, for I har fået jeres trøst!* " Og Jakob 5:1 bekræfter det og siger: " *Nu til jer, som er rige! Græd og jamr over de ulykker, der skal ramme jer.* " Lighed i retfærdighedsspørgsmål opnås derfor ikke, men republikken tilbyder lige muligheder for alle, står der. Men er hjerner lige til at opnå de samme

ting på samme måde? Nej, åbenbart ikke. Og problemet med republikken er, at den har valgt at favorisere de mest uddannede væsener blandt alle mulige og nyttige aktiviteter. Eksamensbeviset gør hele forskellen, og rigdommen, som i sig selv køber magt. Således lukkes den onde cirkel, og inden for det republikanske demokrati etableres et overlegent herskende samfund bestående af velhavende og højtuddannede mennesker. Gennem årene reproducerer denne situation det privilegiumssamfund, som det republikanske demokrati sigtede mod at ødelægge. I Frankrig reproducerede den Femte ^{Republik} et privilegeret samfund organiseret efter et princip, der lignede det gamle monarkis. Men kriteriet for adgang til magt er nu viden, et eksamensbevis opnået fra landets uddannelsesinstitutioner. Således skubber politikerne deres børn ned ad denne politiske vej, og fra far til søn skiftes den nye statsadel ved roret.

Den unge Octavian, nevø til diktatoren Cæsar, havde ligesom sin onkel forstået vigtigheden af at vinde folkets, de romerske pleberes, støtte. For at vinde folkelig støtte er metoden dog forblevet den samme: det er nødvendigt at tilbyde dem muligheden for at have det sjovt, at distrahere sig selv og at skubbe grænserne for individuelle og kollektive årsager til fornøjelse. Den ro og den lange fred på 77 år, der har hersket indtil vores tid, blev opnået på disse samme måder. Det er i forbruget af produkter, der er skabt og konstant fornyet, at vestlige samfund er blevet fredelige og føjelige, som ønsket af de herskende klasser. Mens de fattige lamslår sig foran tv-kanaler og på sportsstadioner, organiserer og skaber disse herskende klasser deres individuelle og kollektive berigelse. Siden 1976 har modtagelsen af befolkninger af afrikansk oprindelse, nord og syd, placeret mennesker med total ulighed i sameksistensen. Nogles forhåbninger deles ikke af andre, men alle deler ønsket om at berige sig selv. For når de fattige bringes i direkte kontakt med de rige, opdager de omfanget af deres fattigdom, og nogle er parate til at gøre hvad som helst for at opnå den eftertragtede rigdom. Således baner ulighed vejen for sammenstød mellem ulige mennesker i den Franske Republik.

Broderskabet

Det er vanskeligt, hvis ikke umuligt, at opnå dette tredje republikanske mål, allerede på grund af de to tidligere undersøgte kvaliteters fiasko. Det broderskab, som Republikken taler om, er den globale menneskehed. Nu er det godt at huske, at fra Adam og Evas første børn dræbte den ældste Kain sin yngre bror Abel af jalousi. Og alene dette vidnesbyrd siger, at drømmen om universelt broderskab for evigt vil forblive en urealiserbar myte. Ordet broderskab minder os om, at vi er brødre, men brødre skændes, selvom de ikke altid dræber hinanden. Og når der ud over racemæssig arv tilføjes religiøse forskelle, forsvinder muligheden for den håbede broderlige forståelse fuldstændigt. Hvad nogle holder helligt, anser andre for profan og uberettiget. Og når det hellige angribes af den ikke-troende, bliver vanhelligelsen årsag til dødbringende, krigslignende sammenstød. Den ikke-troende kan ikke forstå den forargelse, som den troende føler. Etnisk blanding består i at blande højeksplosive produkter. Jesus Kristus sagde i Matthæus 28:19-20: "*Gå derfor hen og gør alle folkeslag til disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og lærer dem at holde*

alt det, jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende. " Budet var ganske vist at "*gøre alle folkeslag til disciple* ", men ikke at slavebinde eller kolonisere dem. De første missionærer bragte således frelsens evangelium, men bag dem kom hære for uretfærdigt at underkue de folk, der indtil da havde været frie. Koloniseringen erstattede missionærerne, og frie folkeslag blev underlagt slaveriet under vestlige økonomiske forhold. Selv efter koloniseringens afslutning forblev disse folkeslag slaver af deres nye afrikanske statsoverhoveder, som egoistisk beholdt den rigdom, som de tidligere kolonister udnyttede. Som følge heraf kunne disse lande, der var underlagt økonomiske love, ikke berige sig selv eller endda tillade deres folk at få del i deres lands produkter. Negritude var smerteligt præget af ulighedens højdepunkt: slaveri. Rækker af lænkede sorte blev ført af muslimske slavehandlere fra Niger til deres lande. Senere gjorde portugiserne, og senere andre europæiske folk, det samme og førte kolonner af sorte slaver til molerne i afrikanske havne, herunder Ouidah i Benin, hvor de blev læsset, ligesom kvæg, ind i lastrummene på skibe, der forsynede Brasilien med arbejdere for at udnytte sukkerrørsmarkerne og senere for at plukke bomuld i det sydlige USA i Nordamerika. Sorte mennesker har således været præget af to forskellige oplevelser afhængigt af, om de var slavebundet i Vesten eller forblev i deres land under kolonisering. Men i vores moderne tid har den bevidsthed, der er fremmet af mediernes handlinger, skabt blandingen af disse to oplevelser, og sorte mennesker drager en identisk lektie af den: ondskab blev bragt af hvide mennesker. Det er alle disse uretfærdigheder, der er praktiseret over for Gud og mennesker, som Jesus Kristus udnytter i vores endetider for at fremkalde had og krig. Og de har alle som årsag en åbenlys udnyttelse af **den naturlige ulighed** , der karakteriserer menneskeheden, i overensstemmelse med Guds vilje, siden begyndelsen af dens historie. Så meget, at det republikanske motto, frihed, lighed, broderskab, i sidste ende gælder for et samfund af slaver, ulige, uvenlige og fjendtlige. Det værste er, at med den forening, der skaber styrke, tager denne styrke form af et autoritært herskende samfund tæt på fascismen. Retten til individuel tanke og mening bliver i dag bekæmpet og forfulgt af republikanske love. Og ligesom evnen til at tolerere modstand vil svækkes med Guds plager i de sidste dage, mindskes evnen til at acceptere individuelle meninger på grund af de konflikter og trusler, der har tynget NATO's befolkninger siden 24. februar 2022. Fascismen er tilbage, og den har stadig et par gode dage foran sig. Det ser ud til, at broderskab kun anerkendes for dem, der accepterer og legitimerer de standarder, der er etableret af denne nye kollektive amerikanske og europæiske fascisme; herren og hans tjener.

I den almægtige Guds hænder

Uanset vores åndelige status er vi mennesker alle i den almægtige Guds hænder. Uanset om vi er velsignet af Ham eller forbandet af Hans fuldkommen retfærdige og rimelige dom, kan vi ikke undgå at opleve opfyldelsen af Hans uundgåelige og uforgængelige, højeste vilje. Og denne situation gælder også for

alle de himmelske engle, de gode, der forblev trofaste, og de onde, der fulgte Satan i hans oprør mod den ene og suveræne Skabergud.

I lang tid og helt op til vores moderne tid blev Guds eksistens let anerkendt af normale mennesker; dette i en sådan grad, at de inspireret af dæmoner tjente falske guder eller selv opfandt dem, fordi livet vidner om så megen intelligens i sine visuelle aspekter og sin funktion, at mennesket, vidnemodtager og modtager af disse ting, vidste, at han selv ikke var ophavsmand til denne skabelse; følgelig måtte skjulte intelligenser, mere magtfulde end ham, være oprindelsen til disse konstruktioner. Det skal også bemærkes, at de på trods af deres uvidenhed om den sande skabergud udviste mere intelligens end nutidens agnostiske eller ateistiske mennesker, der er tilfredse med at tilskrive ekstremt komplekse konstruktioner til tilfældigheder og det, de kalder "natur". Efter at have observeret, at jordens højde stiger med tiden, konkluderer de, at det er muligt at give jorden en eksistens på millioner eller milliarder af år. Så jeg stiller dette spørgsmål, hvor kom de jordlag og sten, der dækker Jordens centrale, brændende kerne, fra? Og denne kerne, hvordan blev den dannet? Hvad var jordens niveau ved Jordens fødsel?

Heldigvis for os, der har sand tro, behøver vi ikke at forvente, at mennesker giver svarene på disse legitime spørgsmål. Moderne mennesker har opfundet fiktion, et udtryk, der betegner det, der er falsk og udelukkende er forestillet af mennesker. Men i al deres fantasifulde evne er de forblevet langt fra virkeligheden; for menneskelig fantasi er begrænset, mens liv skabt af Gud kun er det midlertidigt i sin nuværende form. Frem for alt fiktion er Gud i sandhed ubegrænset, og han behøver kun at befale at skabe liv eller materie. Og efter afslutningen af den jordiske historie, når det syvende himmelske årtusinde ophører, ved fornyelsen af alle ting, vil de udvalgte, der er forløst af Jesus Kristus, i undren være vidne til deres skaberguds kraft, som pludselig, på hans befaling, vil forvandle den gamle kaotiske jord til en evig idyllisk Edens Have.

Det er sandt, at med tiden og dårligt vejr fører regn og voldsomme storme med sig masser af jord og mudder, der dækker øde eller beboede steder. Og du må forstå, at mennesker, der står over for sådanne plager, har givet op og tilpasset sig den nye situation, som naturfænomenernes herskende magt har pålagt. I dag har det moderne menneske kraftfulde maskiner som bulldozere, der tålmodigt kan rive et helt bjerg væk. Dette var ikke tilfældet tidligere, og mudderskred ændrede terrænets udseende permanent. Dækningen af et par meter har derfor en naturlig forklaring, men det har jordens mange lag ikke. Og de prætentiose, falske teorier, som videnskabsmænd underviser i, og som tilskriver Jorden en eksistens på milliarder af år, syntes kun at aflede mennesker fra den frygt, der skyldes Skaberguden, åbenbaret af Bibelen selv, skrevet af det jødiske hebraiske folks vidner.

Stil dig selv dette spørgsmål: hvorfor bruger disse videnskabsmænd ikke deres intelligens til at forsøge at forstå de foruroligende og forbløffende vidnesbyrd, der præsenteres i Bibelen? Alligevel er der ting i disse åbenbaringer, der er udfordrende; og allerede eksistensen af dette jødiske folk? Deres intelligens er derfor selektiv, og kun deres individuelle og kollektive vilje er på spil: de vælger videnskab frem for Gud.

Efter at have truffet det modsatte valg siden min fødsel, fordi jeg havde den store lykke velsignet af Gud at blive født i en religiøs atmosfære på grund af min onkels og tantes iver på min fars side, der var for darbyistisk protestantisk lydighed, har jeg aldrig tvivlet på Guds eksistens i hele mit liv, selvom jeg i lang tid var uvidende om den sande form af hans doktrinære sandhed. Jeg vidste, at kilden til hans åbenbaring var Bibelen og intet andet end Bibelen. Da Gud fandt det passende, efter bitre jordiske oplevelser, læste og studerede jeg også som voksen hele Bibelen, dette ord fra den levende Gud, skrevet til hans udvalgte.

Derefter, rettet mod adventisttroen, opdagede jeg svarene på de uoverensstemmelser, jeg havde bemærket i den falske kristne tro. Sabbattens rolle var afgørende, og grundlaget for de profetiske forklaringer overbeviste mig fuldstændigt. Jeg er nu også forfærdet over at se så meget vildledt intelligens i denne verden, afledt fra den levende Gud og sat i Satans og hans dæmoner tjeneste. Samtidig måler og værdsætter jeg hver dag, og mere og mere, højden af mit privilegium, som får mig til at forstå den skjulte tanke, omend åbenbart, om den forløsende skabende Gud. Det er sandt! Jesus frelser sine udvalgte ved blodet, der blev udgydt på korset, hvorpå han frivilligt ofrede sig selv som et sonoffer, og denne handling er det eneste grundlag for den frelse, som Gud har foreslået. Men hvorfor viste han så meget gavmildhed og medfølelse? Hvem kan sige, at han gjorde det, så den, han frelser, skulle få lov til at fortsætte med at synde, bevidst, mod Guds bud og forordninger? Ingen har selvfølgelig den arrogante nerve, og alligevel er det, uden at sige noget, præcis det, falsk tro legitimerer og legaliserer gennem sine gerninger. Således vedrører dens skyld vidnesbyrdene om den nye pagt, for det er Paulus, der erklærer i Rom 6:1-2-12-15: "*Hvad skal vi da sige? Skal vi fortsætte med at synde, for at nåden kan blive større? Langt være det! Hvordan skal vi, efter at være døde fra synden, længere leve i den? .../ ... Lad derfor ikke synden herske i jeres dødelige legeme, så I adlyder dets lyster. .../ ... Hvad da? Skal vi synde, fordi vi ikke er under loven, men under nåden? Langt være det!*" Og i vers 23 giver Paulus os en god grund til ikke længere at synde med vilje: "*For syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.*" "Og denne 'død' vil blive så meget desto mere fortjent af de ulydige oprørere, fordi de ved at gøre krav på hans retfærdighed og hans frelse gør Jesus Kristus selv, ifølge Gal 2:17, til 'syndens tjener', det vil sige, de begår således den værste fornærmelse, der kan gøres mod ham: "*Men når vi søger at blive retfærdiggjorte ved Kristus, hvis vi selv fandtes at være syndere, ville Kristus så være en syndens tjener? **Langt fra!***"

Det er meget interessant at bemærke, at emnet "**synd**", som Paulus advarer Kristi udvalgte imod, hovedsageligt optræder i det brev, han retter til romerne. For vores nuværende kristne Vesten er efterkommere af disse folk, der er underlagt romerne, og som i dag udgør Den Europæiske Union og dens engelske forlængelser af USA og Australien, men også den ortodokse tro i Østens lande. Faktisk fordømmer disse advarsler fra Paulus dem alle, da de alle ærer den afskyelige falske "Herrens dag", som kom på den første dag for at erstatte den syvende, helliggjort af Gud siden hans skabelse af verden; hans hellige sabbat. Er den guddommelige vrede, der kommer over disse oprørske nationer, ikke således berettiget?

Siden den første dag, hvor mennesket blev skabt af Gud, har det, oprindeligt formet af ler af Skaberens hænder, været i hans hænder. Før Gud gav ham udseendet af kød og knogler, formede han ham oprindeligt, ligesom pottemageren former et lerkar på en drejeskive. Denne åbenbaring alene sætter grænserne for menneskets status over for Gud, der skaber alt, bygger alt og projicerer den plan for ting, han vil fuldføre i deres tid. Jeg må her bevidne, hvor meget det dybdegående studie af hans bibelske profetier har næret min tro og fået mig til at opdage sand hvile for sjælen. For hemmeligheden bag sand hvile ligger i at få svar på betydningen af de ting og begivenheder, som vi ser finde sted dag efter dag i vores moderne liv. Mens forskere søger svar i deres tid, finder Kristi udvalgte dem, der oplyser dem effektivt i studiet af forgangne tider; ting åbenbaret i profetier, der efterlader tilhængerne af falsk tro kold og ligeglad. Dette har opsummeret den kristne tro i sin enkleste form ved at gentage svaret citeret i disse bibelvers fra Apostlenes Gerninger 16:30-31: "*Han førte dem ud og sagde: 'Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?' Paulus og Silas svarede: 'Tro på Herren Jesus, så skal du blive frelst, du og din husstand'.*" Men for at forstå dette korte svar må vi være opmærksomme på de følgende vers, og allerede vers 32: "**Og de talte Herrens ord til ham og til alle, der var i hans hus.**" For denne hedenske familie, der boede i Filippi i Makedonien, var omvendelsen reel og oprigtig, og de behøvede kun at høre "*Herrens ord*" for at blive bedømt værdige til den dåb, der blev udført derefter. Men denne omvendelse gjorde dem til nye mennesker, hvis liv ville blive forandret og forvandlet af de guddommelige værdier, som de fremover ville adlyde. "*Herrens ord*" fik dem til at opdage de bud og forbud, som Gud havde lært. Dette var betingelsen for, at Kristi frelse kunne tilskrives dem. Og det har været det samme gennem alle tider, selv helt frem til vores egen tid.

Det profetiske ord giver sjælen hvile, fordi det giver os visheden om, at trods bedrageriske ydre forbliver hele verden dette ler, som Gud former til frelse eller ødelæggelse. I sine profetier er han ikke ophørt med at forkynde sin endelige sejr over alle sine fjender, især i Esajas 45:23: "*Jeg sværger ved mig selv, sandhed udgår af min mund, og mit ord skal ikke fortrydes. Hvert knæ skal bøje sig for mig, hver tunge skal sværge ved mig.*" Paulus tager dette vers op i Romerne 14:11. Men Gud er ikke tilfreds med at forkynde sin sejr, for for at hans udvalgte også skal sejre, åbenbarer han i sine profetiske åbenbaringer for dem i et sammensat portræt, ved hjælp af symboler, identiteten på sine og deres fjender. Og for at komme sejrrigt ud af troens kamp er denne betingelse uundværlig. Som princip, hvem kan besejre den uidentificerede fjende? Ingen, hverken på jorden eller i himlen.

Derfor er det vigtigt i dag at kende den kristne tros komplette historie for at forstå den globale religiøse situation. Før jeg trådte ind i adventisttroen, havde jeg bedt en protestantisk præst om dokumenter, der beretter om den kristne tros historie. Sådan lærte jeg historien om kampene mellem katolikker og protestanter. Gennem adventisttroen opdagede jeg derefter dekretet i Daniel 8:14, og jeg var således i stand til at forstå, at den protestantiske tro var blevet forkastet af Gud siden foråret 1843. Det profetiske ord oplyste mig, formede mig og gav min tro uventede visheder. I denne oplevelse forstår jeg begrundelsen for disse vers fra 1

Kor 2:14-16: " Men det sjælelige menneske tager ikke imod det, der hører Guds Ånd til, for det er ham en dårskab, og det kan ikke kende det, fordi det bedømmes åndeligt." **Men det åndelige menneske dømmes alt og bliver selv ikke dømt af nogen . For hvem har kendt Herrens sind, så han kan belære ham? Men vi har Kristi sind .**

I den progressive konstruktion af sine profetier tillod Gud klogt alle at fortolke grundlaget for denne konstruktion. Symbolerne er lette at identificere ved hjælp af forklaringer, der er klart formuleret af profeten Daniel. Dette gælder for rækkefølgen af dominerende hedenske imperier i Daniel 2, Daniel 7 og Daniel 8. Men åbenbaringerne vedrørende kristen tid kræver langt mere subtilitet fra hans side. Hemmeligheden bag den exceptionelle forståelse af disse mysterier, som blev givet til mig, ligger i den syntetiske analyse, jeg foretog ved at sammenligne de fuldt ud dechifrede lærdomme, der i hvert kapitel vedrørte de samme perioder, der var profeteret under forskellige symboler. Ved at samle de tidligere separate lærdomme blev de sammensatte portrætter skabt ved denne metode baseret på komplementariteten af de spredte detaljer. Sådan kunne den romerske identifikation af det " lille horn " i Daniel 7 og Daniel 8 opnås på en overbevisende og forvirrende måde for den pavelige romersk-katolske tro. Det indledende mystiske aspekt af denne profetiske konstruktion var at tillade den katolske tro at udføre sit onde værk uden at blive forvirret af en for præcis og uigendrivelig identifikation. Desuden valgte den guddommelige Ånd perioden med religiøs fred, der fulgte efter den franske revolution, til at lede sine udvalgte sind mod studiet af disse specialiserede profetier om kristen tid op til " *endens tid* ". Og hans første menneskelige instrument var amerikaneren William Miller. Opbygningen af bogen Apocalypse, som tydeligvis betyder Åbenbaringen, er bygget på det fundament, der er defineret af Daniels Bog, og fordi denne Apocalypse afslører endnu flere detaljer om hele den kristne æra, er de guddommelige finesser endnu flere, så bogen tilsyneladende er uforståelig; hvilket således fordelagtigt holder de ondsindede og ondsindede nysgerrige væk og afskrækker dem.

Mit sind er i dag blevet grebet af dette billede af Skaberguden, som holder alt i sine hænder. Og han fortsætter uophørligt med at forme begivenhederne i menneskelivet og giver dem den form, han forudsagde i sine profetier. Disse profetier afslører kun det væsentlige, fordi hans udvalgte opdager uprofetierede begivenheder, som dagene går. De er dog stadig formet af den almægtige Gud, som bestemmer deres opfyldelse. Jeg bor i Frankrig, i dette land, der stadig i dag kan tilbyde det bedste, som Gud bragte til det i Valence-sur-Rhône i form af sine dechifrede profetiske åbenbaringer, og det værste, LGBT-arrogancen hos seksuelle perverse, der foragter Gud og religion eller praktiserer den i dens mest modbydelige og afskyelige former. Dette er den endelige frugt af arven fra national ateisme og fritænkerne i dens fem på hinanden følgende republikker. Og logisk nok er den sidste form den mest overdrevne og den mest forhærdede. Mit grå og hvide hår vidner om en kontinuerlig opmærksom oplevelse af fransk historie mellem slutningen af Anden Verdenskrig og vores tid. Åbningen af mit sind gennem profetierne har givet mig mulighed for bedre at forstå, hvordan Gud forberedte de tragedier, vi oplever i dag. For Guds planer er bygget over

århundreder og globalt over syv årtusinder. Den, der foragter fortiden, har heller ingen chance for at forstå, hvad der bliver udrettet i hans tid. Ved at tage billedet af pottemageren op, begynder forberedelsen af karret, der skal modelleres og drejes, med at samle ler fra naturen. Det bearbejdes derefter, blødgøres og placeres på drejeskiven. På samme måde krævede det aggressionerne fra de kristne korstog mod de muslimer, der bosatte sig i Jerusalem, at opnå et varigt had til islam mod den oprørske kristendom. Og dette had, genopvakt og forstærket, tager form af aggressionerne fra fundamentalistiske krigermuslimer mod vestlige kristne lande og mod hedenske asiatiske lande. Religion er det øverste våben, som Gud bruger på de tidspunkter, han har valgt til at straffe den oprørske menneskehed. Religiøs fanatisme er langt farligere end den territorialt dominerende ånd, der karakteriserede de to første verdenskrige. Derfor vil denne religiøse fanatisme spille en ledende rolle i denne tredje verdenskrig, som begynder i Ukraine, og den vil være frygtelig ødelæggende og destruktiv for militære og civile liv. I denne ukrainske konflikt deltager de fire religioner, som Gud har forkastet, allerede i kampene. Amerikansk protestantisme, forbundet med romersk, europæisk, polsk og ukrainsk katolicisme, for ikke at nævne jøderne, er imod det ortodokse Rusland, assisteret af muslimske tjetjenere. Og i den kommende udvidelse af denne konflikt vil religiøse allierede komme for at støtte deres trofæller, hvilket åbner op for flere lokale konflikter andre steder end i Ukraine. Men den monoteistiske religion vil ikke være den eneste, der er berørt af denne krig. I øst vil det hinduistiske Indien konfrontere det muslimske Pakistan, og Kina vil kæmpe mod Japan og Indien. Visionen for denne fremtid er let at bestemme, for hvert af disse lande har sin potentielle arvefjende identificeret siden Anden Verdenskrig. Og for at fremskynde den endelige ødelæggelse, der går forud for og forbereder verdens ende, vækker Gud alle disse gamle had og nag, der midlertidigt har ligget i dvale.

Du kan således forstå, at da alle er i Guds hænder, er hans fjenders skæbne en håbløs sag. Men disse samme guddommelige hænder beskytter, dag efter dag, hans udvalgte, indtil deres borttrykkelse til hans himmelske rige, hvor Jesus ifølge sit løfte har beredt et sted for dem i en midlertidig periode på " tusind år ". Derefter vil evigheden leves på den genfødte jord, den " nye jord ".

Han, der former sine skabningers liv, har valgt at forblive usynlig. Og i dette afslører han sin exceptionelle og unikke visdom, som de gamle kaldte visdom. Guds hensigt er at udvælge de udvalgte til at ledsage ham ind i evigheden. Denne udvælgelse kræver en prøvelse af hver af disse udvalgte. Det er derfor, Gud i første omgang lader sine skabninger vandre og begå synder, fordi han venter på deres reaktion og resultatet af deres oplevelse. I udøvelsen af synd oplever de udvalgte en lidelse, der får dem til at frygte synd og skubber dem mod god opførsel; omvendelsens vej. I modsætning hertil finder de, der er uværdige til frelse, tilfredsstillelse i udøvelsen af synd. De antager derefter synd, som bliver normen i deres liv. I den lidelsestilstand, de skylder synden, er de udvalgte modne til omvendelse. Gud kan derefter præsentere sig selv i deres liv og hjælpe dem med at opdage sine frelsende sandheder. Du kan påpege, at Jesus i sin lære i lignelser insisterede på princippet om virkningerne af Guds tilgivelse. Den angrende synder er det perfekte forbillede for den udvalgte, som den Almægtige

elsker. Og Jesus opsummerede denne lære ved at sige i Lukas 7:47 om den utro kvinde: "**Derfor siger jeg jer: Hendes mange synder er tilgivet, for hun elskede meget. Men den, der får tilgivet lidt, elsker lidt.**" Og han gjorde det klart: "**Men den, der får tilgivet lidt, elsker lidt.**" Og denne præcision afslører årsagen til hans usynlighed, for hvis Gud var synlig, ville få turde udfordre og modsige ham, som Satan, der så og tjente Gud i begyndelsen af sin eksistens, turde gøre. Gud brugte seks tusind år på at udvælge de engle og mennesker, der var værdige til hans evighed. Og seks tusind år på at opnå dette resultat er allerede, selv for ham, meget lang tid. For for at frelse et par millioner sjæle måtte han udholde de uudholdelige skyldige udpressninger fra milliarder af andre, der efterfulgte hinanden på jorden eller var aktive i himlen. Guds tålmodighed er på niveau med hans evighed, det vil sige enorm, men ikke uendelig.

Jeg har der givet et svar på dette ofte stillede spørgsmål: "Hvorfor gemmer Gud sig, hvis han eksisterer?" Og jeg tager dette billede op, som opsummerer hans svar: "**fordi det er, når katten er væk, at musene leger.**" Og beroliget af sin usynlighed **har menneskemusene sandelig danset på mange måder og svælget sig efter behag i kødets og åndens synder**, så Gud nu kan beslutte at give dem døden ved at anvende den straf, der er nævnt i Ezek. 14:21, på dem efter den jødiske nation i år 70: "*Ja, så siger Herren, YaHWéH: Selv om jeg sender mine fire frygtelige straffe mod Jerusalem, sværdet, hungersnøden, de vilde dyr og pesten, for at udrydde mennesker og dyr derfra, ...*".

Mesterpotteren danner æreskar, men også kar skabt til fortabelse. Begge har en rolle at udfylde. At lede nationer til deres undergang; i nyere tid har han sat mange unge mænd og kvinder ved magten, som forfører og behager befolkningerne i høj grad. Disse er uvidende om den fare, som dette valg medfører, for selvom de tilsyneladende er intelligente og uddannede, fyldt med eksamensbeviser og uddannet på gymnasier, har de alle deres ungdom og dens største ignorerede ulempe til fælles. Og det er af afgørende betydning, som jeg understreger med kraft og insisteren: de unge er uerfarne, så alt synes muligt for dem, inklusive det umulige. For kun livserfaring danner i mennesket evnen til at identificere det mulige og det umulige. Det er på grund af dette princip, at Gud i Bibelen fremstiller "*hvidt hår som en æreskrone*", forudsat at dette "*hår*" er "*blevet hvidt*" ved at vandre på "*retfærdighedens sti*", som Jesus Kristus har fulgt i Ordsp 16:31: "*Hvidt hår er en æreskrone, på retfærdighedens sti findes den.*" Og vi må forstå denne lektie i Job 32:7-9: "*Jeg sagde til mig selv: Dagene skal tale, års mangfoldighed skal lære visdom. Men i virkeligheden er det i mennesket ånden, den Almægtiges ånde, der giver forstand; det er ikke alderdom, der giver visdom, det er ikke alderdom, der gør én i stand til at dømme.*" For at bekræfte denne opfattelse, inspireret af Gud, ser vi også gamle mænd med hvidt hår blive forført af en arrogant og klodset ung mand, som alle fejl og dårlige valg er tilgivet. Disse grå hår mangler tydeligvis guddommelig visdom, fordi de støtter dem, der forbereder deres fælles ødelæggelse. Men her må jeg give en forklaring for dem, der måske ser guddommelig uretfærdighed i det faktum, at Gud giver forstand til nogle og ikke til andre. Gud handler i overensstemmelse med disse ord fra Jesus Kristus: "*For den, der har, skal gives, hvad han har, og den, der ikke har, skal tages, hvad han har.*" Det, der gives, er visdommens intelligens.

Mennesker er fra fødslen bærere af de samme valgmuligheder, men det er deres frie vilje, der bestemmer deres valg i overensstemmelse med deres personlighed. Således kan en person, der allerede har visdom i sig, se, at visdommen er forøget af Gud. På den anden side vil Gud reducere en person, der foragter visdom, og fratage ham alle former for visdom. Og ved denne tilføjelse eller tilbagetrækning af visdom og intelligens viser Gud, at han former sine skabninger, ligesom pottemageren former ler på sin drejeskive.

"Slaphovedet"

Dette udtryk refererer til det ulydige barn, der irriterer og driver sine forældre til vanvid. De ved ikke længere, hvad de skal gøre, fordi de har prøvet alt: mildhed, irettesættelser og endelig fysisk korrektion. Og barnet vender sit oprørske blik mod sine forældre og siger: "Ikke engang bange!" Forældrene undrer sig: "Hvordan er vi nået hertil?" Men der kommer intet svar, og de føler, som om de har bragt en fuldstændig ufølsom og utæmmelig djævel til verden. Dette er oplevelsen for tusinder eller millioner af par, der primært bor i Vesten. Og årsagen til dette problem kan findes i en række begivenheder, der har fundet sted siden slutningen af Anden Verdenskrig. Jeg har allerede haft mulighed for at sige dette, men begyndelsen på denne udvikling fandt sted i USA. Det var her, ungdommelighed opstod i en atmosfære af racekamp, hvor klangrupper fra de hvide, sorte og spansktalende samfund, og især puertoricanere, kæmpede. Denne bymæssige vold tog form af film, der forførte europæisk ungdom som "livets raseri". Til gengæld så Europa sin ungdom gå ind i vold, kostumet modelleret efter den amerikanske model var den sorte læderjakke, støvler på fødderne; jeans som bukser og det nittede bælte til at holde dem oppe. Det mest voldelige tilbehør til kamp var cykelkæden, metalknojen og den essentielle springkniv med automatisk åbning. Det er svært at tro, at denne ungdom fra 60'erne (1960) netop var undsluppet katastrofen under Anden Verdenskrig med dens 60 millioner dødsfald. Men det mentale aspekt af denne ungdom var profetisk, fordi det viste billedet af endetiden, hvor denne vold går forud for og favoriserer udviklingen af den Tredje Verdenskrig. Denne vold fra 1960'erne udviklede sig parallelt med rock 'n roll-musikken (Swing and roll), en brutal binær version af jazzstilen skabt af sorte. Succesen med disse nyheder skyldtes naturligvis intens dæmonisk aktivitet, men også opfindelserne af dette instrument, som jeg kender godt, guitaren, elektrificeret og forstærket ved hjælp af stadig kraftigere forstærkere. Rytmen og den lydmæssige kraft dannede en eksplosiv cocktail, der greb folkemængderne og fik dem til at gå i individuelle og kollektive trancetilstande. Brugen af stoffer kom til at fremme og forstærke virkningerne, og sådan kom et nyt onde fra den nye verden og spredte sig over hele Europa.

General de Gaulle, der blev valgt til præsident i Frankrig i 1958, stødte i 1968 på et oprør blandt unge studerende. En tørst efter total, næsten anarkisk frihed opstod blandt ungdommen, og de indledte en revolution, rev fliser op fra gaderne og rejste barrikader. De modsatte sig voldsomt CRS (Republikanske Sikkerhedsstyrker), ordens- og statens beskyttere, ved at proklamere og vise deres

slogans: "Det er forbudt at forbyde", "Hverken Gud eller herre". I 1960'erne drog unge mennesker fordel af radioens udvikling. Private radiostationer sendte deres musik, deres debatter, spredte deres ideer, og på denne måde blev kløften mellem disse unge og deres ældre større og større; folk talte derefter om "de unges ondskab", "den nye bølge", og forældre, i stigende grad opslugt af professionelle bekymringer, gav op og lod sig invadere og dominere af denne fremadstormende bølge. Unge mennesker nød godt af, at de, mere end deres forældre, blev tiltrukket af den nye udvikling skabt af teknologien. Og i takt med at systemet drog fordel af disse nye, meget loyale kunder, blev ungdommelighed i stigende grad foretrukket.

I 1960'erne skete der noget fundamentalt: protestånden. Indtil da havde unge mennesker forblevet knyttet til deres familier, men så begyndte de at udfordre alle traditionelt nedarvede familieværdier. Unge mennesker søgte kun selskab med andre unge mennesker, og kløften til deres familier blev stadig større, til deres forældres store fortvivlelse. I Frankrig involverede kolonikrigene unge mennesker, der var i stigende grad fjendtlige over for processen. I deres tørst efter frihed var kolonisering utænkelig. Efter krigen i Algeriet bød unge franskmænd også unge algeriske immigranter, derefter tunesere og marokkanere, velkommen. "Rør ikke min ven"-generationen udviklede sig under Giscard d'Estaings og François Mitterrands præsidentskaber. For én væsentlig ting fulgte denne erobring af ungdommen: afvisningen af Gud og al religion.

I denne normændring spillede psykiatere af enhver art en ekstremt vigtig forstærkende rolle, fordi videnskaben og dens kandidater allerede på det tidspunkt var autoritative. Og de fandt intet bedre at gøre end at retfærdiggøre ungdommens krav. De var enige med dem ved enhver lejlighed. En af dem, af nordafrikansk oprindelse, retfærdiggjorde deres vold ved at sige, at det var et tegn på godt helbred... Men andre angreb forældres ret til at disciplinere ulydige børn kødeligt og opnåede endda forbud mod det ved lov. Fra et samfund uden Gud er der intet overraskende i dette, men at modsige guddommelig rådgivning kunne kun skabe en uhåndterlig situation på lang sigt. Gud erklærer på sin side i Ordsp 22:15: "*Dårskab er bundet i barnets hjerte, tugtelsesriset vil drive det langt bort fra ham.*", i Ordsp 23:13: "*Tag ikke tugtelse tilbage fra et barn; slår du ham med riset, skal han ikke dø.*" og i Ordsp 29:15: "*Kæp og revselse giver visdom, men et barn, der overlades til sig selv, bringer skam over sin mor.*"

I dag, den 24. maj 2022, bliver de oprørske børn fra 1968 fjernet fra magten og erstattet af en ny generation, der er endnu mere oprørsk, end de var. De to største politiske partier, der under forskellige navne dannede Frankrig af i dag, blev i sidste ende afvist af den folkelige afstemning. Men folket fandt ikke en ideel erstatning, da valget stod mellem to kandidater, der hades af halvdelen af nationen. Faktisk er problemet mindre lederne end folket selv, for de er opdelt i flere skoler af civil og religiøs tankegang, universalistisk og pro-europæisk eller nationalistisk. Som følge heraf kan intet flertal lykkes med at forene nationen. Rent politiske valg bliver erstattet af langt mere aggressive og uforenelige ideologiske valg. I sin åbenbarede dom over Israel, før han overgav Jerusalem til ødelæggelse ved kong Nebukadnesars hænder, havde Gud taget billedet af en stav kaldet "*forening*", og han siger om den i Zak 11:14, at han brød den: "*Så brød jeg min anden stav, foreningen, for at bryde broderskabet mellem Juda og Israel.*"

" Den samme forbandelse rammer det franske folk i dag, og den galliske uenighed vidner om dette.

I 2022 er "slaghovedet" overalt, fra præsidentposten til den ubeslutsomme og evigt utilfredse vælger. Det er menneskehedens logiske udvikling, der dikterer, at en ubehandlet sygdom ender med at korrumpere hele kroppen, hvilket forklarer denne triste observation. Ak for menneskeheden forbyder loven "slag", og en vælger ville give præsident Macron et, hvilket fik ham til at betale dyrt. Mange mennesker følte dog en hemmelig tilfredsstillelse, fordi arrogance ikke fremmer støtte eller påskønnelse. Og hvordan kunne han ikke modtage stokken, når hans opfattelse af verbet at regere består af, jeg citerer hans ord rettet mod hans modstandere, "modstandsdygtige gallere": "Jeg vil gøre dem irriterede." Politik har i de seneste dage ændret sig meget, og de udvekslede dialoger er hårde og uforskammede, ja endda beskidte. Kommunikation på sociale netværk har noget at gøre med det. For det er på "nettet", at der i anonymitet er etableret forførende og løgnagtige kontakter. Svindlere elsker det, og ensomme sjæle kommer derhen for at lede efter deres soulmate. Men ord vises og spredes med alle de gode og dårlige konsekvenser, de kan medføre. Efter livets normer er ytringen til gengæld blevet frigjort. Og den værste konsekvens blev bragt den 7. januar 2015 af tegnerne bag "Charlie Hebdo", hvis helligbrøde ikke blev tolereret af de fundamentalistiske muslimske krigere. Efter denne massakre, i et forsøg på at retfærdiggøre billeder, hvoraf et mildest talt var et slibende, lod historielæreren Samuel Paty sig halshugge på gaden, så snart han forlod det universitet, hvor han underviste. En lektie bør drages af dette, nemlig ordsproget: "Tale er sølv, men tavshed er guld." Men ordsprog og ordsprog lærer kun de vise, ikke "slåskende". Islams forsvarere har bevist og vil igen bevise, at deres fjenders hoveder ikke bliver slået ... de ruller. Og det er her, Herren Jesu Kristi barn må forstå, at i mangel af omvendelse fra vestlige synderes side, er det Ham, kærlighed og retfærdighed inkarneret, der beordrer de handlinger og massakrer, der udføres af disse krigerske tilbedere af Muhammed.

Den store adskillende Gud udnytter adskillelser, og deres årsager er så talrige, at han ikke mangler valgmuligheder, på hele jorden, i endnu et par år, beboet.

De amerikanske nyheder fra 24. maj 2022 giver os et typisk eksempel på hans version af "slaget i ansigtet". I en alder af 18 år gik Salvador Ramos, bevæbnet og jagtet af politiet, ind i en skole og dræbte 19 børn og to voksne. Og endnu engang rejser denne begivenhed i Uvalde, Texas, spørgsmålet om at tillade folk at eje våben. Denne kendsgerning tager os tilbage til oprindelsen af bosættelsen af hvide europæere på fjendtlige områder befolket af de sande og autentiske "amerikanere", der fejlagtigt blev kaldt indianere. Dette invaderende folk, hovedsageligt fra Europa, bestod af skruppelløse mennesker, grådige efter rigdom, og andre kom simpelthen for at finde et nærende land. Fra begyndelsen har vold præget dette land. I stigende grad decimerede de hvide "rødhudede", og banditterne røvede rejsende og forsvandt efter deres forbrydelser i det enorme "Fjerne Vesten". Opfindelsen af skydevåbnet har gjort det lettere at dræbe. At skyde på afstand er lettere end nærkamp. Amerika har etableret love og domstole, og det folkelige samfund er således blevet noget skånet. Men dette land fortjener

virkelig sit navn, fordi det bærer på "bitterhed". Det slår alle verdensrekorder med hensyn til usikkerhed og statistikker over afskyelige mord. At give våbenbesiddelse skylden er den nemmeste ting at gøre, men censuren har intet andet valg. Faktisk er de alle uvidende om, at deres land er blevet ramt af Guds forbandelse på en specifik måde siden foråret 1843. Små børnemordere betragtes som ofre for psykiske og sindslidelser; når de i virkeligheden blot er frugterne båret af mennesker besat af dæmoner, som Gud gradvist befrier. Psykiatere fortsætter med at ignorere eksistensen af himmelske ånder adskilt fra Gud, og hvis det ikke lykkes, tilskriver de de observerede handlinger sygdomme. Problemet er ikke våbnet, men snarere "slåsehovedet", der besidder og bruger det til at gøre så meget skade som muligt. Dette ønske om at skade mennesker er imidlertid i tankerne hos de hadefulde dæmoner, der har Satan som deres leder. Som Åb 12:12 indikerer, ved de siden Jesu Kristi sejr, at de har " *en kort tid* " og i sidste ende bliver dømt til at dø. Denne frugt, som skaber lidelse og sorg, vidner om, hvor skadelig foragt for Gud og hans værdier er. Men de oplyste udvalgte lader sig ikke narre af de gudløses fortolkninger. For profeti har advaret dem om den forførende USA's dystre og onde skæbne. Den kommende ødelæggelse af det magtfulde Rusland og dets allierede vil give det mulighed for, mod Gud og hans trofaste udvalgte, at fuldføre sin sidste universelle åndelige kamp, som Åb 16:16 kalder " *Harmagedon* ". Den vil fuldføre den under titlen " *dyret, der stiger op af jorden* ", citeret og udviklet i Åb 13:11-18.

Således, fordi han ikke på det rette tidspunkt har modtaget de fortjente "slag" eller "slag med kæp", ender "slaghovedet", amerikansk og sjældnere europæisk forbillede, sit liv som en afskyelig morder af børn og voksne. Men andre versioner af "slaghoveder" findes i alle lande på jorden. De er frugterne af den universelle guddommelige forbandelse, bevæbnede eller ej. I lande, hvor adgang til skydevåben er forbudt eller vanskeliggjort, erstatter kniven dem. Og mennesker dør også der på grund af den ondskab og voldsånd, der spredes over hele Jorden.

Det er amerikansk teknologi, som spreder sin viden over hele verden, der står bag den enorme udvikling af videospil. Mennesker i alle aldre bruger timer på disse spil, hvor de deltager i virtuel kamp. Målet er at "dræbe" og "eksplodere" de modsatte menneskelige mål. Disse spil tager så meget fat i disse spilleres sind, at de tager deres sind i besiddelse, så der i sidste ende skabes en forvirring mellem det virkelige og det virtuelle i dem... Fare... Fare... Fare... for disse spillere og for hele det menneskelige samfund. Fordi dette Amerika er blevet taget som model af alle vestlige nationer, og vi finder blandt dem de samme værdier for succes, udfordringer, kamp og smag for hasardspil. Husk, at i Texas og i hele "Det Vilde Vesten" døde mange mænd, blot for at udfordre en bevæbnet mand, der var kendt for at være meget hurtig. I dag fortsætter udfordringerne i retten, og de modsætter sig magtfulde økonomiske interesser. Væbnede udfordringer er fortsat en specialitet for almindelige mennesker, der altid kæmper for at modsætte sig et andet samfund. Faktisk er tiden gået, biler har erstattet heste, men intet har ændret sig i USA; den menneskelige tankegang er forblevet den samme.

Benægte Guds eksistens for enhver pris

I et ønske om at bevare sit image som et ideelt tolerant samfund forfølger Republiken ikke religioner. Officielt kan enhver europæer frit praktisere den religion, de har arvet fra deres oprindelse. Republiken skelner ikke mellem monoteistiske og polyteistiske religioner. Den styrer Frankrig på en strengt sekulær måde. Dens præference går dog til agnosticisme og ateisme. Denne tilsyneladende tolerance skjuler faktisk en hård kamp, der sigter mod at ødelægge troen på Gud. Autoriserede religiøse udsendelser præsenterer kun vidnesbyrd fra de fem vigtigste religiøse overbevisninger: i forgrunden, om morgenen på den falske "Herrens dag", den romersk-katolske tro, den protestantiske tro, den ortodokse tro og den jødiske religion, og den seneste ankomst, islam. De har således et kort øjeblik til at promovere deres propaganda hver "søndag" morgen. Men resten af tiden er dedikeret til de gudløses, politiske og mediernes tumultariske ræsonnement. I Frankrig er der meget snak, sandt at sige, for ingenting, men disse diskussioner giver nogle illusionen om deres nytte; de ambitiøse og stolte bliver smigret og hædret. Med undtagelse af muslimer taler næsten alle mennesker af fransk-kristen oprindelse ikke om Gud, og de tænker heller ikke på ham. Og alt gøres for at sikre, at det forbliver sådan.

Eksemplet med "Balkankrigene" demonstrerer dette effektivt. I det tidligere Jugoslavien, efter marskal Titos død, som havde forenet landet, adskilte konflikter de etniske grupper, der udgjorde det. Der var det ortodokse Serbien, det katolske Kroatien og det muslimske Bosnien. Men på trods af disse forskellige religioner ønskede politiske kommentatorer og mediekommentatorer ikke at høre om religiøse konflikter. Gamle, strengt religiøse had, som allerede havde fået de katolske kroatiske Ustasha (soldater) til at kæmpe mod de ortodokse serbere under Anden Verdenskrig, blev genoplivet efter at have sameksisteret i fred som jugoslaver. Men nej! For politikere og journalister var problemet ikke religiøst. En sådan benægtelse af det åbenlyse har nødvendigvis en berettigelse. Og ja! Der er faktisk en forklaring, som jeg præsenterer her: Sekularisme kan kun fungere, hvis folket forbliver sekulært. Og for at holde ham sekulær, skal han forhindres i at tro på Guds eksistens. At anerkende krigens religiøse natur kan dog opmuntre til at se hen imod den usynlige Gud, fordi for ham er formålet med krige netop at kaste mennesket ud i nød, så det i ulykke begynder at reflektere over årsagerne til de tragedier, der rammer det. Der står skrevet i Præd. 7:14: "*Glæd dig i gode tider, tænk i dårlige tider.*" Gud ved udmærket, at når jorden giver efter under fødderne, begynder mennesker pludselig at tro på Guds eksistens, og ofte, endda forgæves, påkalder de ham i deres desperate situation. Det er derfor, Republiken frygter at skulle rejse det religiøse emne. Og det er ikke kun i tilfælde af krige, at den handler på denne måde. Den gør det samme for hvert terrorangreb begået af kriger-islam. Tidlige kommentatorer antyder, når det er muligt, handlinger udført af et ubalanceret individ, en galning eller en fanatiker. Religiøst ansvar afvises således ofte. I Toulouse blev et angreb på AZF-fabrikken af samme grund fortolket ved en beslutning truffet af præsidenten og regeringen, overført af den lokale præfekt, som en ulykke tilskrevet fabriksledelsen. Dette er på trods af vidneudsagn fra RG, den generelle efterretningstjeneste, som senere blev opløst af

præsident Sarkozy. Støtte til sekularisme kræver konstante statslige løgne og mediedesinformation.

Den åbne krig i Ukraine er endnu et eksempel. Medierne ser primært kun sammenstødet mellem ukrainsk og russisk nationalisme. Vidner bekræftede dog, at de to krigsførende parter havde forskellige religiøse praksisser. Men de præsenterede ikke disse religiøse valg som hovedårsagerne til sammenstødet. Og det er en skam, for religiøse valg er årsagen til hindringen for enhed. I Ukraines tilfælde er det netop et religiøst valg, der forklarer, hvorfor ukrainske russere modsætter sig russerne i Moskva. De løsrev sig og ophørte med at anerkende pave Kirill af Moskva som deres åndelige leder; årsagen til modgangen er således fundamentalt religiøs. Desuden er der i det vestlige Ukraine ukrainere af den katolske tro, der grænser op til det katolske Polen, og der er også jødiske samfund spredt over hele Ukraine.

For at overleve religiøse stridigheder er sekularismen tvunget til at lyve for befolkningen. Men ikke alt er en løgn, for det er let at rette menneskelige tanker mod ikke-religiøse elementer, såsom den russiske præsidents karakter, som Gud manipulerer, som åbenbaret i Ezek. 38.

På fjernsynsapparater, der specialiserer sig i kontinuerlige nyheder, hører jeg kun misinformation. Tidligere generaler kommer med deres kommentarer, men deres gamle erfaringer overhales fuldstændigt af situationen i denne moderne krig. Små "droner" fremmer ødelæggelsen af skibe, helikoptere, kampvogne og kanoner, i en sådan grad at billedet er af David med sin slynge, der dræbte den filisteriske kæmpe Goliath med en enkelt sten. Bortset fra at der i denne krig hverken er David eller Goliath, men to lande, der er fast besluttet på at besejre modstanderen, og Gud velsigner ikke det ene mere end det andet, og selvom det ignoreres af kommentatorerne, er det ham, der har konstrueret årsagerne til denne konfrontation. Men jeg minder jer om, at hans destruktive projekt er rettet mod Europa, denne gamle fjende, der har æret katolicismen, en løgnagtig religion, der har forfulgt sine profeter og sine udvalgte: ligesom den skyldige og oprørske jødiske nation havde gjort før den i sin tid.

Menneskers øjne er en fælde for dem, og den usynlige guddommelige sag er i høj grad forfordelt. Alligevel vil Gud ikke ændre denne situation, fordi der for ham ikke er tale om at "tvinge" oprørere til at anerkende hans eksistens. Hvad simpel sund fornuft burde skabe, er nok for ham. Om han tror på Gud eller ej, betyder det ikke meget for ham; den tåbelige mand dør ligesom den falske troende. I Guds øjne tæller kun hans udvalgte, forløst af sand tro. Følelserne og dommene hos dem, der foragter ham, falder i sidste ende tilbage på deres egne hoveder.

Disse forklaringer hjælper dig med bedre at forstå, hvorfor republikanske politikere undgår at diskutere religion, og de vil fortsætte med at gøre det til deres sidste åndedrag. For dem er sekularisme bedre, jo mindre vi taler om Gud.

Denne "tidsfaktor", der ændrer alt

Tiden er et problem for menneskeheden, fordi den frembringer progressive konsekvenser, der vokser så langsomt, at de går ubemærket hen. Forskere har dog

været godt klar over dette princip, lige siden de eksperimenterede med en frø nedsænket i et bad, der gradvist blev opvarmet til kogepunktet: den dør uden at reagere på varmen, fordi den gradvist stiger. Som denne frøs endelige skæbne viser, har dette princip dødbringende konsekvenser. Inden for økonomi ved mennesker, hvordan man laver beregninger om tidsprognoser. Desværre for dem bliver denne forholdsregel nytteløs på grund af de pludselige ændringer, der forårsages af kriser og krige. Verdensnyheder vidner dagligt om de omvæltninger, der sætter spørgsmålstejn ved planerne for fred og velstand for folk, kongeriger og nationer.

Guld er blevet kaldt en sikker havn på grund af den stabilitet, det tilbyder globale økonomer. Valget af " *guld* " var så meget desto mere passende, fordi det for Gud symboliserer " *tro renses ved prøvelse* " i 1 Peter 1:7: " *så at **prøvelsen af Jeres tro, som er mere værdifuld end guld, som forgænges (selvom det prøves ved ild)**, skal resultere i ros, herlighed og ære ved Jesu Kristi åbenbaring.* " Den amerikanske dollar, der erstattede den, er i modsætning til guld et løfte om ustabilitet. Og denne erstatning udgør et afslørende tegn på Amerikas åndelige status, som placerer sin dollar, den nye Mammon, i stedet for den sande tro, som den ikke længere producerer. Og den udgør et løfte om ustabilitet, ganske enkelt, fordi dens reelle værdi afhænger af den amerikanske økonomis gode sundhed. Når dette lands velstand falder, bliver dets dollar overvurderet. Og så kræver det kun en aktiemarkedspanik, før alle monetære værdier kollapser og begynder at svinge. Amerika får sin rigdom fra udnyttelsen af sin undergrund, sine store virksomheder og globale finansielle investeringer, herunder de berømte "pensionsfonde", som udlånt til ågerrenter finansierer pensionering af amerikanske arbejdere og ansatte, pensionering af alle sine arbejdere. Således forårsager ændringer i omstændighederne over tid kriser og valutaudsving fra selve dollaren. Men som den monetære standard er den beskyttet og forbliver uberørt; på trods af dens ulemper.

Til sammenligning er troen på Kristus, den sande, en sikker værdi, der ikke svinger over tid. Den, der vurderer den, er evig og har fastlagt dens værdi siden verdens grundlæggelse; Bibelens bøger vidner om dette. Den romersk-katolske tro, grundlagt i 538 og baseret på det doktrinære grundlag, der blev pålagt af den hedenske romerske kejser Konstantin I ' har aldrig haft nogen værdi for Gud, og den store og lange historie for denne første form for den kristne tro, som vedrørte Frankrig, var derfor for Gud kun en lang, bedragerisk iscenesættelse dirigeret af djævelen. Hans arbejde blev lettet af utilgængeligheden af bibelske skrifter, der blev opbevaret af skriftklostre af munke. Efter den katolske kirke er den protestantiske tro det typiske billede på en foreløbig pengeværdi, hvis korrekte vurdering skulle ophøre fra 1843, den dato, hvor Guds perfekte doktrinære krav fjernede dens værdi, som dengang kun vedrørte adventisttroen. Denne korte og hurtige oversigt over tiden vidner således om, at troen, ren og fuldkommen på apostlenes tid, med tiden, successivt, mistede sin værdi, for derefter at finde den igen delvist og fuldt ud i 1843. Men den således bemærkede observation viser, at antallet af Jesu Kristi sande udvalgte gennem historien er normen for en lille " *rest* ".

I Frankrigs historie siden afslutningen af Anden Verdenskrig har tidsfaktoren igen haft alvorlige konsekvenser. Den Femte ^{Republiks historie} er historien om vores "frø", dette urene, grønne dyr, som det satiriske politiske komedieshow "Bébête Show" havde knyttet Frankrigs præsident, François Mitterrand, til. Det var faktisk denne socialistiske præsidents magttiltrædelse i 1981, der medførte enorme forandringer i Frankrig. Han etablerede en humanistisk standard med billedet af "rosen", dette blomstersymbol på kærlighed. Han reagerede således på ungdommens ønsker og krav, som var blevet sprudlende. En gammel "vis mand" gav således magt og autoritet til unge "skøre mennesker". Han havde ingen anelse om, hvor denne tilgang ville føre hele landet. For ungdommelighed fortærer den udstrakte hånd, så armen og endda hele kroppen, så fortærer den sig selv.

Tidsfaktoren har virket imod Frankrig siden 1976, hvor landet godkendte genforeningen af familierne til sine immigrantarbejdere, hovedsageligt fra Algeriet, Tunesien og Marokko. I 1976 var denne indvandring et lille mindretal det kolde vand, som vores franske "frø" blev placeret i. Men dette mindretal ville vokse og stige til det punkt, hvor det blev en krævende del af det franske folk. Her når sammenligningen med "frøen" sin endelige form, fordi det kolde vand er blevet kogende, og det brænder og dræber den franske "frø". Mellem begyndelsen og slutningen af indvandringen knyttet til vores år 2022 er der gået 66 år, hvor hyppige sammenstød gjorde det muligt at forudsige den endelige situation.

Socialistpartiet ønskede at legemliggøre en perfekt, uangribelig humanisme, fordi Frankrigs kolonialistiske fortid tyngede samvittigheden. Derfor viste det, for at sone for denne fejl, stor overbærenhed over for de ugeringer, der blev begået af borgere i denne immigration. Det støttede selv kampen mod racehad, indtil denne kamp vendte om og skiftede side. Men når de sidste frugter viser sig, er det allerede for sent. For sent for stolte ledere at erkende deres fejl, for sent til at fratage SOS Racisme de rettigheder, det var tildelt. For socialismen, afskåret fra Gud, ønskede unægtelig at vinde udlændinges kærlighed ved at praktisere uretfærdighed. For den overbærenhed, der blev vist over for dem, viste kun en svaghed, der ansporede dem til at opnå endnu mere. Den rigtige opførsel over for udlændinge er at anvende de love på dem, der straffer og belønner landets indfødte borgere, hverken mere eller mindre. Og de første tegn på oprør og dårlig opførsel burde have været straffet hårdt og på en kendt måde for at sætte et afskrækkende eksempel for alle udlændinge, der er velkomne på fransk jord.

Lærdommen er denne: Mindretals-islam er diskret og føjelig, men når den bliver flertal, ændrer den sig og bliver aggressiv, krævende og restriktiv og ender med at kræve anvendelse af "sharia", de regler, der er fastsat i Koranen og den sædvanlige arv. I Europa er udøvelsen af religiøs proselytisme forbudt, og indtil nu har falske kristne respekteret dette forbud. Men islam har, ligesom den kristne tro, et kald til at gøre proselytter og omvende vantro til Muhammeds religion, og de har allerede bevist, at de vantros beslutninger ikke har nogen effekt på dem. Derfor sættes den sekularistiske kamp, der er vundet over de kristne, i tvivl om islam, der er langt mindre føjelig og frygtelig mere krigerisk.

Denne oplevelse, vores land går igennem, fordømmer livet uden Gud og ophøjer herligheden af Hans perfekte retfærdighed. For Gud ændrer ikke sin dom.

Han tilpasser den ikke til den person, der dømmes. Den samme lov, de samme regler, gælder for alle, både de udvalgte og de faldne.

På de franske tv-kanaler TF1 og LCI blev der præsenteret et eksklusivt interview med den russiske minister Sergej Lavrov. Han udtrykte alt, hvad Rusland har lært af den vestlige NATO-lejrs opførsel siden 1945. Han fordømte de konstante og successive overtrædelser af de aftaler, der blev indgået dengang. Jeg er ikke russer, men jeg har selv bemærket disse samme overtrædelser og arrogante foretagender, som den vestlige lejr har udført under amerikansk indflydelse. Jeg havde observeret og fordømt dem, hver især på sin tid. Jeg hørte kun den russiske repræsentant nævne fakta, der er bekræftet af historien. Således er det oprindeligt kolde russiske vand med tiden blevet varmt, klar til at koge. Men gerningsmændene til disse forbrydelser, mens de nogle gange delvist indrømmer den historiske sandhed, beskylder ikke desto mindre Rusland for at lyve. De demonstrerer således, hvordan en uoverstigelig kløft er vokset mellem dem og sandhedens betydning. Og ordsproget bekræftes igen: "Den, der vil dræbe sin hund, beskylder den for rabies." Som gode og tåbelige humanister mener de, at deres pligt er at støtte de svageste mod de stærkeste, de fattige mod de rige, men selv med denne tilgang er de i fuldstændig inkonsekvens, fordi de støtter, hvad angår Ukraine, alle de nationalistiske og andre værdier, som de fordømmer og imod, som de kæmper i Frankrig og i europæiske lande. Forsvares de fattige mod de rige, i Europa og USA, denne kapitalisme og verdenshandelens højborg? Ifølge disse personer afpresser V. Putin, men de europæiske og amerikanske sanktioner og våbenforsyningen til ukrainerne, hvad er det, hvis ikke økonomisk og militær afpresning mod Rusland? De fattige har ikke nødvendigvis ret mod de rige, og Gud kan retfærdiggøre en rig person og fordømme en fattig person, hvis han fortjener det. Retfærdighed, sand retfærdighed, er ikke baseret på postulater eller forudfattede meninger. Den fordømmer dårlige handlinger og retfærdiggør gode. De omvæltninger, der er skabt af turbulente nationalistiske opvågninger, har ofte været årsag til forfærdelige krige. Vores Europa blev bygget på lignende ting, og vores Frankrig spillede en meget vigtig rolle i det. Men Frankrigs genforening er en meget overfladisk bedrift. Dagens Frankrig er et produkt af en samling af oprindeligt uafhængige regioner. Hvordan kan vi "på samme tid" retfærdiggøre, ifølge Macrons formel, støtte til ukrainsk nationalisme og korsikanernes afvisning af nationalisme?

Den onde mand har selv sat de net, som han ender med at blive fanget i. Dette er konsekvensen af uretfærdig adfærd, som, i ønsket om at være mere retfærdig end Gud, synker ned i den modsigelse og forvirring, som " *Babel* " var den profetiske forløber for.

Nu hvor disse sandheder er blevet sagt, lad os ikke glemme denne formaning fra Jesus Kristus, som fortæller os i Rom 12:18 gennem Paulus' mund: " *Hvis det er muligt, så lev i fred med alle mennesker.* " Vi kan ikke tvinge tåber til at elske os og bifalde det, vi bifalder. Så lad os benytte os af de vise råd, som Kong Salomon skrev, inklusive dem i Ordsp 23:9: " *Tal ikke for en tåbe, for han vil ringeagte visdommen i dine ord.* " Og der er også disse to tilsyneladende modstridende vers i Ordsp 26:4-5: " *Svar ikke en tåbe efter hans dårskab, for at du ikke selv skal blive som ham. Svar en tåbe efter hans dårskab, for at han ikke*

selv skal blive vis i sine egne øjne." "Faktisk fortæller Ånden os, at vi skal vidne om sandheden, men ikke unødvendigt insistere på dem, der ikke deler vores mening. Sandheden er ikke påtvunget tåber, og vores viden om den guddommelige plan blev ikke givet os for at vende den åndelige situation, som jordens nationer har etableret. De onde vantro og vantro har selv, ved deres ugudelighed, skabt den dramatiske situation, som er vendt tilbage og hjemsøger dem i dag og indtil foråret 2030 i forskellige former."

Tidsfaktoren rummer stadig mange ubehagelige overraskelser for jordens folk. Og i Frankrig, denne lørdag den 28. maj, udbrød en frygtelig fiasko i det hedenske tempel på Stade de France i Saint-Denis for Frankrig. På grund af brugen af trykte forfalskede billetter blev indehavere af autentiske billetter frataget sæsonens kamp. Dette problem understreger den ekstreme grådighed, der kendetegner fodboldens udvikling i Vesteuropa. Underslæb og svindel skyldes den pris, der blev opnået ved salg af billetter, €70 til €690 pr. sæde, men som videresælges på specialiserede børser og på det sorte marked for op til €5.000. Svindelen afslører en ulighed, der tidligere var gået ubemærket hen. Men hvor skandaløst er ikke dette højdepunkt af uhyrlig overdådighed for dem rundt om i verden, der kæmper for at brødføde sig selv for at overleve! Dette er frugten af en afgudsdyrkelse, der fordømmer hele dette samfund for Gud. I den skabte tumult og uorden greb sikkerhedspolitiet ind, og det værste blev dermed undgået. Men ved at udnytte situationen angreb bøller eller afskum de engelske tilhængere og røvede dem. Og denne handling viser, hvor langt grådighed kan føre menneskeheden, nemlig til plyndring. Dette, drevet af utæmmet og ukuelig udenlandsk indvandring og udenlandske besøgende, finder sted lige efter valget af præsident Macron. Men lige før parlamentsvalget bekræfter disse plyndringshandlinger de risici, som de nationalistiske partier på den franske højrefløj fordømmer. Vi er således vidne til et nyt niveau af stigning i udtryk for had mod Frankrig blandt immigranter fra hele Afrika. Og dette had vil kun vokse med tiden. Frankrig har således dækket sig med skam foran tv-seere over hele verden; en miskredit bragt af sin unge præsident, der midlertidigt er blevet udnævnt til Europas leder.

Tidsfaktoren ses meget forskelligt afhængigt af, om troen er til stede eller ej hos det menneske, der analyserer den. For mennesket uden tro er det, fortiden har bygget, en præstation. Og det giver denne præstation muligheden for at fortsætte i den kommende tid. Det er ved dette princip, at vestlige folk, der har modtaget 77 års fred, troede, at de havde nået et niveau af kultur og erfaring, der kunne garantere forlængelsen af denne fred. Men tværtimod ved troens menneske, at fred kun kan være midlertidig, når den hersker over et samfund, som Gud misbilliger og fordømmer. Men for at forstå denne guddommelige dom er det stadig nødvendigt at opdage den gennem studiet af dens bibelske åbenbaringer. Den visdom, der er arvet fra Gud, tillader også det oplyste menneske at sige: Indtil nu har freden hersket. Men efter den, uanset hvor længe den måtte være, vil vindene fra menneskelige kriges vrede blæse igen, og de er kun det jordiske visuelle aspekt af den himmelske og usynlige almægtige Guds vrede, det vil sige de konkrete beviser på hans forbandelse.

Det, der har været, er det, der vil blive

Titlen på denne artikel er taget fra Præd. 1:9: " *Hvad der har været, skal ske, og hvad der er sket, skal ske; der er intet nyt under solen.* " Alene det retfærdiggør interessen for vores læsning af Bibelen, som for sande troende er Guds ord skrevet af mennesker, under diktat eller inspiration. I denne bibelske åbenbaring ønskede Gud at fremme forståelsen hos sine trofaste udvalgte ved at organisere de historiske fakta, så de i fuld førelse gengiver de samme fremtoninger på en åbenlys måde for de to alliancer, som han successivt har etableret med sine tjenere. Denne tilgang har en dobbelt interesse. Den første er at bevise, at de opnåede fakta ikke er et produkt af tilfældigheder, men af en guddommelig konstrueret intelligens. Den anden er, at ved at læse erfaringerne fra den gamle pagt kan Kristi trofaste udvalgte klart forstå betydningen af de budskaber, der leveres af analoge billeder vedrørende fakta, der er opnået i den nye pagt.

For at bekræfte denne forklaring kan du, ligesom jeg, bemærke disse skæbnelige ligheder, der er opnået i de to alliancer.

Begge alliancer begynder deres oplevelse i national enhed eller religiøs enhed; Israels 12 stammer, for de gamle; Jesu Kristi 12 jødiske apostle, for de nye. I løbet af deres historie opstår der et religiøst skisma; Israels ti stammer adskiller sig fra Judas stammer og levitterne på Rehabeams, kong Salomons søns, tid. I den nye alliance, i den falske, utro kristendom, fra det 12. århundrede og fremefter ' adskiller den reformerte tro sig fra den romersk-katolske tro. Og i begge alliancer favoriserer disse adskillelser ikke den guddommelige sandhed, hverken for Israels ti stammer, der vælger at bryde med, eller for den protestantiske tro. Jeg ved, at det kan være overraskende at præsentere religionshistorie på denne måde, men denne forbløffelse er udelukkende baseret på uvidenhed om den dom, Gud har afsagt over denne protestantisme, som han for det meste anser for "hyklerisk". For i denne æra stråler de sandt udvalgte ikke med glørværdige krigeriske gerninger; de accepterer simpelthen at gennemgå, uden at efterlade deres navn til eftertiden, den skæbne som martyrer, som Gud foreslår dem. Og dette forklarer, hvorfor menneskeheden kun bevarer de religiøse grupper fra historien, der er mest adskilt fra Jesus Kristus: den romersk-katolske tro og den calvinistiske protestantisme; og dette kun i den vestlige zone af Europa, der er betegnet i Daniel og Åbenbaringen med symbolet på de " *ti horn* ". I udkanten af disse to religioner, i øst, er ortodoksien, som adskilte sig fra katolicismen og tog Konstantin I's forbandede "søndag" med sig ' logisk set også ramt af Guds forbandelse siden 1843, den dato, hvor genoprettelsen af den hellige sabbat profetisk blev krævet af det forventede guddommelige dekret i Daniel 8:14.

Efter begyndelsen og adskillelsen fuldfyldtes afslutningen på de to alliancer gennem tre på hinanden følgende straffekrige; tre deportationer til Babylon for den gamle alliance i 605 f.Kr., 597 f.Kr. og 586 f.Kr.; tre på hinanden

følgende verdenskrige for det romersk-katolske Europa for den nye alliance i 1914, 1939 og 2022. Jeg minder jer om, at den nuværende krig i Ukraine udelukkende har til formål at involvere de nationer i EU, der fortsat er mål for Jesu Kristi vrede, i denne konflikt. Der er ingen bibelske profetier, der specifikt bebuder de to første verdenskrige. Men det er netop her, at bekendtgørelsen af de tre deportationer til Babylon af den gamle alliance oplyser os og giver os mulighed for at forstå den rolle, som de to første verdenskrige spiller i Guds plan. Ligesom med den Gamle Pagt advarede de hans udvalgte om " *endetiden* ", om hans forberedelse til en Tredje Verdenskrig, hvis destruktive rolle er så vigtig, at Gud profeterer den på flere måder, i Daniel 11:40 til 45, Åbenbaringen 9:13 til 21 og Ezekiel 38 og 39. Denne trefoldige række af verdenskrige bekræfter den symbolske betydning af tallet "tre", som for Gud og hans oplyste udvalgte betegner perfektion. Identifikationen af Tredje Verdenskrig er baseret på en parallelisering af læren i Tredje Mosebog 26 med temaet om de " *syv trompeter* " i Åbenbaringen 8 og 9. I begge pagter påfører Gud **successive straffe** for at straffe den foragt, der vises for " *hans love og befalinger* ", ifølge Tredje Mosebog 26:14-15-16: " *Men hvis I ikke hører mig og ikke holder alle disse befalinger, men foragter mine love, og hvis jeres sjæl afskyr mine domme , så I ikke holder alle mine befalinger, men bryder min pagt , Dette er, hvad jeg vil gøre ved jer . Jeg vil sende rædsel, tæring og feber over jer, som vil få jeres øjne til at sygne hen og jeres sjæl til at smerte; I skal så jeres sæd forgæves, og jeres fjender skal fortære den.* ", som i nyhederne omhandler den ukrainske hvide, der blev stjålet af russerne. I Tredje Mosebog 26 følger straffene hinanden indtil slutningen af kapitlet. Og det er det samme for de " *syv trompeter* " i Åbenbaringen; den samme guddommelige reaktion på utro troende i begge pagter. Gud bekræfter således sin erklæring i Mal 3:6: " *For jeg er Jahve, jeg forandrer mig ikke ; og I, Jakobs børn, er ikke fortæret.* "

En anden lektie retter Gud til sine tjenere i den sidste tid: Erfaringerne fra de to pagter er bygget på identiske former, meget ens, fordi frelsesstandarder også er den samme; altid baseret på perfekt lydighed mod Guds vilje; de samme sundhedslove, de samme morallove og de samme bud, før Kristus og efter ham; kun de religiøse højtider, der er opfyldt i Kristus, ophører og forsvinder. Og alle disse åbenbaringer, der er modelleret efter hinanden, har kun ét mål for Gud: at overbevise sine udvalgte og alle mennesker, der er værdige til denne periode, om, at han virkelig er livets og dets prøvelses organisator; de sidste dages prøvelser er særligt hårde og forfærdelige for mennesker, dyr og hele naturen.

De sidste tre verdenskrige deler også, med de tre deportationer af det gamle Israel, den oprørske og grusomme tankegang hos deres respektive samtidige. Denne tankegang blev især identificeret af ordet "nazist" i Anden Verdenskrig, men dette udtryk skræmmer kun dem, der var permanent mærket af denne krig centreret om Europa. Indse, at for den nye generation, der er sat ved magten blandt nutidens folk, er "nazist" kun den fantasi, der terroriserede deres fædre, den forfædres frygt for "far". Gennem folks fornyelse gøres fortidens erfaringer forfængelige og ugyldige. Og de nye ledere er klar til at gentage fortidens fejl og fejl. I dag forsvarer ukrainsk ungdom voldsomt retten til deres grusomme og nådesløse krigerske nationalisme, på samme måde som næsten hele

det tyske folk støttede de krige, der blev ført af deres "Führer". Og i Frankrig og andre europæiske nationer, med undtagelse af Ungarn, gives den samme støtte til den ukrainske sag. "SS"-regimenterne erstattes af Azov-gruppen, som fører tilsyn med den officielle ukrainske hær, ligesom Adolf Hitlers "SS" overvågede officererne i "Wehrmacht", den regulære tyske hær. Men vær ikke overrasket over, at mænd i alle større krige udmærker sig ved skræmmende ekstremistisk adfærd. Det var det samme i alle dramatiske epoker. Truet af invasionen af Kong Nebukadnesars hære forfulgte jøderne dem, der ligesom Jeremias blev betragtet som defaitistiske og derfor skadelige for hele nationen, til døde. Med samme beslutsomhed og af samme grunde myrdede de "nazistiske" væbnede grupper i "De lange knives nat" lederne af "SA"-grupperne, der blev anset for at være for fredelige og umoralske. Og ved nærmere eftertanke er disse åbenlyst ekstremistiske adfærdsmønstre at foretrække, fordi de ikke fører til forvirring. Jesus selv accepterer ikke halve tiltag, da han i Åb 3:15-16 beder sidste dages adventister om at være " *kolde eller varme* ". Men vores journalister og politikere identificerer ikke denne ekstremistiske nationalisme med nazisme, fordi den ikke offentligt er rettet mod den jødiske sag; og nazistisk identifikation gøres endnu vanskeligere af, at den ukrainske præsident selv er jøde. Desuden ignoreres nazismen for de unge, der er kommet til magten, og den repræsenterer intet andet end minderne om en fortidig og forældet krigstid. Den nye nazisme har derfor en lys fremtid, da den er legitimeret af de såkaldte demokratiske folk. Nazismen har været og er igen, hvilket bekræfter bibelverset: " *Hvad der har været, er hvad der vil være* ."

Den unge ukrainske nation lader os se alle konsekvenserne af generationsskiftet. Den ønskede at befri sig fra de strenge leveregler, som Rusland beskyttede, et meget konservativt og desuden religiøst Rusland igen. Og i sin uafhængighed oplevede den, ligesom Frankrig i sin revolutionære æra, vanskelighederne med at forsone sig og få folk til at leve sammen, hver med deres egen opfattelse af frihed. Og blandt dens ungdom var der, som overalt, mennesker, der beundrede den vold, styrke og magt, der karakteriserede de tyske nazistgrupper i 1939. Men det er meningsløst at se så langt tilbage, for det er den samme smag for glæden ved at dominere og være i stand til legitimt at dræbe og skære halsen over på deres fjender, der er oprindelsen til unge hvide vesterlændinges konverteringer til radikal ekstremistisk islam. Og det var i Frankrig, at Daesh-gruppens kim blev dannet, hvis mest berømte gerningsmænd var franskmænd. Hver gang de bliver uafhængige, opdager folk de samme konsekvenser af frihed og reproducerer til gengæld de voldelige oplevelser, som andre folk allerede har opdaget før dem. Og det skal bemærkes, at andres erfaringer aldrig tages som model. Når man træder ind i livet, genopfinder ethvert menneske sin egen erfaring, og hvad der gælder for den foragtede Bibel, gælder lige så meget for andres erfaringer. Dette forklarer, hvorfor Frankrig, på trods af sin lange erfaring med frihed, ikke er nogen undtagelse og også lider under konsekvenserne af fornyelsen af sin unge befolkning. Lad os være fuldt ud klar over, at alt nyt udgør en risiko for fare, fordi nyt stadig er det ukendte. Og dette forklarer, hvorfor mennesker, når vi ældes, bliver meget konservative. Og denne frygt for nyt er uden tvivl årsagen til menneskehedens overlevelse indtil vores

sidste tid. I dag, fordi den politiske magt er gået over i hænderne på ambitiøse, stolte og uerfarne unge, er menneskelige sammenstød i lande, hvor etnisk og religiøs blanding er normen, igen blevet uundgåelige. Europæernes sympati for Ukraine er baseret på det faktum, at det er offer for et russisk militærangreb. Men hvad disse europæere ikke er klar over, er, at der i dette unge, befriede Ukraine sker ting, der ville skandalisere disse samme europæere. Imidlertid cirkulerer video- og fotografiske vidnesbyrd på internettet, der viser middelalderlige praksisser med offentlige straffe anvendt mod modstandere eller medlemmer, der anses for utilstrækkeligt nidkære for Ukraines sag. Et øjenvidne fordømte endda typisk nazistiske praksisser mod tilfangetagne russiske soldater. Men det er krigen, der fremmer denne udvikling af absolut had og dets grusomme grusomheder. For at opmuntre til menneskelig vold stiller djævelen adskillige valg eller motivationer til rådighed på hylderne i sit supermarked; religiøse årsager, flere ideologiske årsager, herunder ekstremistisk nationalisme, ofte legitimeret, men hvor dødbringende. Der er også anarkisternes, der ønsker "hverken Gud eller herre", men kræver total frihed for hver og en.

Afskåret fra Gud lever den animalske menneskehed i henhold til dyrenes lov, som giver de stærkeste fornuft. De svage er derfor forpligtet til at underkaste sig deres erobrere, eller dø, eller at forflytte sig langt fra modstanderen. Jean de la Fontaine, en samtidig med Ludvig XIV, var fuldt ud klar over dette og skrev: "den stærkestes fornuft er altid den bedste"; og anvendt på Gud, "den stærkeste", kan dette motto kun godkendes af alle hans sande udvalgte. I mellemløsningen er de ubeslutsomme, de tøvende, de urolige og hykleriske, ude af stand til klart at tage stilling til forskellige emner. Det er blandt dem, at enorme usammenhængende vurderinger afsløres, der maskerer deres dybe tanker under humanistiske ydre. I sandhed er de kujoner og påtager sig ikke fuldt ud konsekvenserne af deres meninger.

Hvis vi dykker lidt dybere ned i Bibelens åbenbaringer, finder vi andre ligheder i de to pagter. Især navnet på "*kvinden Jesabel*", hvis oprindelige model var kong Ahabs hedenske hustru. Ved at læse beretningen om hende i 1 Kongebog 16:31 og op til 2 Kongebog 9:37 kan vi forstå, hvordan hun blev symbolet på den romersk-katolske pavekirke i den kristne æra. Begge "*Jesabel*" har til fælles en djævelsk kamp mod Guds sande tjenere, som de søger at ødelægge. Og det er denne forfølgelseshandling, der tillod de første protestanter at kalde hans falsk kristne og faktisk hedenske romerske doktrin for "*Satans dybder*". Da navnet "*Jesabel*" betyder "*hvor Bel* (eller Baal) er", beskylder Gud desuden subtilt den pavelige kirke for faktisk at være en tilbødder af djævelen, betegnet med navnet "*Baal*" eller "*Bel*". Ved denne logiske forbindelse vil han også være i stand til at give den navnet "*Babylon den Store*", da den som en ny "*Babel*"-animator af religiøs forvirring manifesterer "*den stolthed og arrogance*", der straffes af Kong Nebukadnesar, byggherre og forskønner af den gamle by, der bærer dette navn. Men ved at navngive den "*Babylon den Store*" fordømmer Gud også den katolske religion som en hedensk magt, fordi dette var tilfældet med den gamle by, der blev bygget af Kong Nebukadnesar, som efterfølgende var den eneste, der konverterede til Daniels Gud. Ved at tilbyde sine tilhængere muligheden for at

tilbede flere "helgener" antager den katolske religion et aspekt, der ligner hedenske polyteistiske religioner.

Et andet reproduceret billede vedrører adventismen, der blev etableret fra 1843, men først institutionaliseret i USA i 1863. I Åb. 7 giver Gud den aspektet af "tolv stammer", som, hvad angår kristne af hedensk oprindelse i den nye pagt baseret på de 12 apostle, ikke har nogen reel kødelig forbindelse med de 12 oprindelige jødiske stammer. Men ved at tage dette billede fortæller Gud os, at han efter 1843 i sine udvalgte adventister finder det åndelige Israel, som hans kærlighed krævede, sorteret og udvalgt ved to på hinanden følgende trosprøver, i foråret 1843 og i efteråret 1844. Således krævede Gud, efter den totale katolske ulydighed og den delvise protestantiske ulydighed, i Dan. 8:14, genoprettelsen af alle sine doktrinære sandheder, og de adventistiske generationer, som han fandt værdige, modtog og genoprettede over tid alle disse genkaldte sandheder. For Gud elsker sine udvalgte højt, som elsker hans person, hans forløsning og hans love højt. Og hans evige plan er kun at dele denne umådelige kærlighed med dem, der elsker ham. Men denne kærlighed er ikke kun teoretisk og åndelig, fordi den logisk set er meget krævende og i direkte forbindelse med den exceptionelle form, som hans egen kærlighedsdemonstration har taget. Hans inkarnation i Jesus Kristus kræver en ekstraordinær evne til selvfornægtelse. Derfor går anerkendelsen af hans udvalgte gennem dåbsceremonien, hvor det syndige menneske skal dø, opstå i Kristus og leve i slavestatus for ham. Gud vidner om, at han finder sin udvalgte i adventisttroen ved, at han giver denne sidste institution, der blev grundlagt i 1863 i USA, navnet "Syvendedagsadventist". I dette navn finder vi ordet "adventist", som bekræfter testen på forventningen om Kristi genkomst, som ligger til grund for hans udvælgelse; en forventning eller latinsk "adventus", to gange profeteret, i 1843 og 1844. Den anden årsag til dens helliggørelse, omtalen af den "syvende dag", bekræfter derefter genoprettelsen af den hellige, guddommelige sabbat, der blev etableret ved slutningen af den første uge af den jordiske skabelse af Skaberguden, den Almægtige. Fornærmelsen, som var hvilen på den første dag, pålagt af den hedenske romerske kejser Konstantin I "den Store" siden 7. marts 321, blev således fjernet i efteråret 1844, men kun i lejren af "adventisterne", som i 1863 officielt skulle omgruppere sig under det institutionelle navn "Syvendedags Adventistkirken". Et andet udtryk valgt af Gud præsenterer denne standard for genoprettet tro i disse vendinger i Åb. 14:12: "*Her gælder det de helliges tålmodighed; her er det dem, der holder fast ved Guds bud og Jesu tro.*" » Stillet over for denne definition er bedrag ikke muligt, fordi den ære, der gives den romerske "søndag", udgør en overtrædelse af det fjerde bud vedrørende den syvende dags sabbat. Derfor opfylder de, der ærer denne søndag, ikke dette kriterium, som Gud har sat. Og når han siger "*som holder Guds bud*", henviser han til respekt for de ti; ikke for de ni eller for de otte. Genindførelsen af sabbatten, der krævedes fra 1843 og fremefter, var netop beregnet til at opnå denne respekt for dette bud, som stadig overtrædes af faldne katolikker, ortodokse og protestantiske kristne. Men det værste for dem er, at siden 1843 har denne ene overtrædelse gjort kravet på de andre ni Guds bud forfængeligt og unyttigt. Det er, hvad Jakob lærer os, når han siger i Jakob 2:10: "*For den, der holder hele loven, men synder i ét punkt, er skyldig i dem alle.*" Denne udtalelse kræver forklaring.

Enhver, der overtræder budet om den sande syvendedagshvile, kan ikke påstå at ære Gud og adlyde Ham udelukkende, som det første bud kræver, ved at sige til mennesker: "*I må ikke have andre guder end mig.*" Ja, hvis den sande skabergud kræver respekt for den syvendedagshvile, sker lydighed mod den førstedagshvile derfor til gavn for en anden gud end ham selv, i dette tilfælde Satan, lederen af oprørslejren. Og efter overtrædelsen af det første bud er det respekten for de ti, der kollapse, og kravet om lydighed mister derefter al legitimitet. For ved at symbolisere sin sidste kirke med symbolet på de "*tolv stammer*" kan alle forstå, at dette sidste åndelige Israels pligter ikke er ringere end det førstes. Siden Gud kom for at dø for synder i Kristus, er Hans krav til tilgivne syndere ikke blevet mindre, de er steget ifølge Matthæus 5:21-22: "***I har hørt, at der blev sagt til oldtiden*** : '*Du må ikke slå ihjel.*' Den, der slår ihjel, skal være skyldig i dommen. ***Men jeg siger jer***: Enhver, der er vred på sin broder, skal være skyldig i dommen; og den, der siger til sin broder: '*Raca!*', skal være skyldig i rådet; og den, der siger til ham: '*Din tåbe!*', skal være skyldig i helvedes ild. "

Princippet "*hvad der har været, er hvad der vil blive*" vedrører også fremkomsten af dominerende herskere præget af en passion for teater og scene. Disse mennesker forvandles til despoter, der er i stand til stor grusomhed; såsom Nero, Messalinas søn, som hun bragte til magten ved at forgifte kejser Claudius og hans retmæssige arving, Britannicus. Faren ved denne smag for teater ligger i, at disse figurer ikke længere skelner mellem det normale liv og scenen. De spiller konstant en rolle og er kun optaget af at forføre og behage dem omkring dem. Kunstnere er perfektionister, der føler sig tvunget til at gå hele vejen i alt, hvad de foretager sig. Og dette tvingende behov forvandlede Nero til den uhyggelige og berømte blodtørstige modermorder, værdig til sin mor. Efter ham finder vi i historien, i Frankrig, barnet, der blev konge i en alder af fem, den ikke mindre uhyggelige, Ludvig XIV. Vi finder i ham alt, hvad der karakteriserede Nero, minus galskaben. Men hans ønske om at behage og forføre dem omkring ham var det samme. Han spillede sit liv, som blev hans scene. Og hans djævelske stolthed fik ham til at sammenligne sig selv med "solen", symbolet på Gud for de mænd, han frelser. Derfor placerede Gud hans lange regeringstid under usædvanligt kolde, mørke og vinterlige forhold, der vidner om hans indignation og vrede, for han forfulgte Bibelen og dens forsvarere mere end nogen anden konge af Frankrig; han gik så langt som til at oprette straffekorpset af "Drager" for at jage protestanter ind i landets isolerede bjerge og landskaber. Så snart han døde, vendte tiden tilbage til sit normale udseende. Og meget senere, da han åbnede sin kiste, fremstod hans krop i god stand, men ensartet sort; toppen af ironi for "solkongen". Og denne sorte farve forbinder ham med den uhyggelige Nero, hvis oprindelige navn, "Nero", betyder sort på latin og italiensk. Disse to personer forfulgte sandhedens Guds tjenere, idet de selv var i tjeneste for den mørke løgn, som djævelen havde etableret. I vores moderne tid, i USA, bevægede præsident Ronald Reagan sig også fra kunstnerlivets scene til landets præsidentskab. Han var også kendt for sin autoritære karakter og sit had til Rusland, som på det tidspunkt var sovjetisk. Så kommer vi til vores tid, hvor den unge præsident Volodymyr Zelenskyj netop er optrådt i Ukraine. Også han er gået fra scenen til magten. Og i vores æra med stor og offentlig information blev denne opstigning til magten

forudgået af en præsidentrolle i et tv-drama kaldet "Folkets tjener". En lille, vigtig profetisk detalje at bemærke: I slutningen af denne serie skyder præsidenten alle sine politiske samarbejdspartnere med to maskinpistoler. Ligesom Nero og Ludvig XIV spiller den unge præsident, ivrig efter at behage og forføre, sin rolle i livet, som han gjorde på scenen, allerede "hård" i form af tøjlesløshed. For at forsvare sit lands nationale frihed forvandlede han sig til en krigsherre, og hans djævelske forførelse fungerer så godt, at næsten alle NATO-statsoverhoveder er forført af hans mod og hans uophørlige taler og appeller. Han vil ikke afvige fra sin rolle og vil holde den til enden, det vil sige til sin død. Hans kunstneriske natur kræver det og tvinger ham til at gøre det. Og endnu engang fremprovokerer kunstneren, gennem sin autoritet og forførelse, tusindvis af soldaters og civiles død og ødelæggelsen af sit land, knust under russiske bomber og missiler. I Frankrig er en ung mand, der brænder for det kunstneriske liv og har taget teaterkurser, Emmanuel Macron, siden 2017 blevet Frankrigs præsident, efter at han før sit valg, med egne ord, "havde gjort krav på sin manglende erfaring og umodenhed". Paradoksalt nok resulterede hans autoritære og autokratiske magtopfattelse i en krise, der fremprovokede de fjendtlige og krævende demonstrationer fra de "gule veste". Disse veste havde oprindeligt til opgave at fremme synligheden af bilister, der var strandet på vejene, såvel som førere af tohjulede køretøjer. Denne del af franskmændene, ofre for de økonomiske valg, som lederne traf, blev faktisk efterladt "på vejkanterne", og deres "gule veste" gjorde dem kendte for hele folket. Efter disse problemer gik Gud i krig med jordens nationer og udsatte dem for frygten for pandemien, der blev forårsaget af, hvad der ikke var andet end en global epidemi på grund af Covid-19-virussen. Økonomien blev således blokeret i to år efter en beslutning truffet af den unge, paniske "umodne" præsident. Og knap nok ude af denne ødelæggende krise brød konflikten mellem Ukraine og Rusland ud. Samtidig overtog vores unge præsident det roterende formandskab for EU. Og under hans myndighed og Europa-Kommissionens beslutning tog Europa sagen op og stillede sig på Ukraines side mod Rusland og forsynede sin fjende med våben, der dræber russisk militært og civilt personel. Fordi denne konflikt startede som en borgerkrig, hvor magten gik over i hænderne på den ukrainske katolske lejr i det vestlige Ukraine, påvirket af sine bånd til det romersk-katolske Polen, der traditionelt er fjendtligt indstillet over for den russisk-ortodokse religion. Konstant næret af de våben, der tilbydes generøst, men ikke uden interesse, af USA og europæerne, vinder konflikten i dødelig intensitet, og det hæslige udseende af det ødelagte Ukraine præsenterer kun det fremtidige udseende af hele Europa, hærget og ødelagt af Rusland, vrede over denne militære hjælp og de økonomiske sanktioner, der er blevet indført mod det. Ja, kunstnere, folk i underholdningsindustrien, er sandelig frygtelig farlige mennesker, som politisk magt aldrig burde have været betroet. De er naturligt begavede til at forføre folkemængder, som bliver hypnotiserede og manipulerede tilskuere, og de har et formidabelt mesterværk af talekunst og offentlig diskurs. Men i modsætning til hvad de tror og påstår, har de kun en skadelig indflydelse på deres folk og fører dem til ødelæggelse. I den ubibelske lignelse om "vognen og fluen" legemliggør de perfekt den rolle, som fluen spiller. Mens hestene kæmper for at trække en tungt lastet vogn op ad en bakke, chikanerer og stikker en flue

dem. Da de har nået toppen af bakken, hører hestene, udmattede af anstrengelsen, den skadelige, plagende flue sige: "Det var heldigt, jeg var der." Dette er historiens lektier, som den syndige menneskehed hverken har lært eller ønsket at lære eller lytte til. Den ledes derfor til at genopleve de samme destruktive dramaer, og allerede, dag efter dag, er den tragiske, endelige "eskalering" i gang og begyndt i Ukraine. Og alligevel havde Gud skrevet i sin Bibel: "*hvad der har været, er hvad der vil være* ." Hans udvalgte, som tror på hans ord, er heller ikke forbløffede eller overraskede over de dræbermonstres genkomst. De er vidner om den Gud, som oplyser dem og ikke gør noget uden at advare sine tjenere profeterne, som Amos 3:7 lærer: "*For Herren, YaHWéH, gør intet uden at åbenbare sin hemmelighed for sine tjenere profeterne.* " Og således advaret kan intet forføre dem, ifølge Matthæus 24:24: "*For falske messiaser og falske profeter skal fremstå, og de skal gøre store tegn og undere, så de, om muligt, selv de udvalgte vil blive forført* ."

Kærlighed, ifølge Gud

Når kærligheden gør det til sin pligt også at være fuldkommen retfærdig, antager situationen en kompliceret form, som kun guddommelig visdom kunne løse.

Når mennesker forsøger at opfylde denne betingelse, støder de på et naturligt problem, nemlig deres partiskhed. Faktisk har enhver skabning et personligt synspunkt på alt, der gør dem partiske. Psykologer diskuterer menneskers objektivitet og subjektivitet, men absolut reel objektivitet eksisterer ikke, fordi vores meninger er betinget af vores fuldstændig frie individuelle natur. Således er de, der har tro, betinget af dette kriterium. Og de er derefter ude af stand til at retfærdiggøre ræsonnementet hos dem, der ikke har tro. Det er dette grundlæggende kriterium, der gør os, under Guds blik, som frø sået i jorden, hvoraf nogle vil spire og producere en god plante, og andre vil tørre op og aldrig spire, eller vil producere en syg, ynkelig plante. Vores menneskelige natur, fuldstændig subjektiv, får os til at favorisere et af de to valg til skade for det andet, så snart de synes at være i fuldstændig modsætning; dette er, hvad der kendetegner kærlighed og retfærdighed. Men vi er stadig nødt til at forstå, hvad ordet retfærdighed betyder, for i modsætning til ordet kærlighed har ordet retfærdighed to betydninger, da dets anvendelse består i at straffe eller tilgive. I menneskelig tankegang forstås ordet retfærdighed kun i betydningen straf; det, der bringer tyven eller morderen for dommerne for at blive taget i fængsel. Denne opfattelse alene skjuler det andet meget positive aspekt af retfærdighed, som tillader Gud at ære og velsigne sine lydige udvalgte. Hver skabnings individuelle personlighed gør kollektiv menneskelig styring umulig. Menneskelige ledere er for ufuldkomne til at kunne tilfredsstille de menneskelige masser, der består af meget forskellige mennesker. Og denne umulighed oversættes til vedvarende politisk spørgsmålstegn; protest er normen for den oprørske og lunefulde menneskelige natur. Perfekt enhed er derfor kun mulig efter en udvælgelse og sortering af menneskelige sjæle, hvor Gud vil beholde dem, som han har fundet

moralsk i overensstemmelse med sit ideelle model, som han har præsenteret i personen Jesus Kristus. Uden denne overensstemmelse er evigt liv ikke muligt.

I Åb 3:19 siger Jesus Kristus, "*det trofaste vidne*", "*Alle dem, jeg elsker, dem irettesætter og tugter jeg. Vær derfor nidkære og omvend jer.*" Jesus giver hele menneskeheden en lektie, der modsiger moderne filosoffer og psykiatere. Efter hans guddommelige mening består kærlighed i at tugte de skyldige. Men ikke alle bliver tugt af kærlighed, og Gud selv skelner meget klart mellem dem, der elsker ham, og dem, der ikke elsker ham nok. I dette vers henvender han sig til kristne, der er døbt i hans sidste institution i menneskets historie: Syvendedags Adventistkirken. Folk kommer ind i denne kirke af forskellige årsager: arvelige, tilfældige begivenheder eller personligt valg af overbevisning efter at have studeret emnet. Og selv i sidstnævnte tilfælde vil studiet bære meget forskellige frugter afhængigt af ansøgerens individuelle natur; studiet kan være overfladisk eller tværtimod ekstremt dybdegående. Derfor er Kristi formanende ord rettet til alle, men vil kun have en effekt på hans sande udvalgte. For at drage fordel af denne formaning må man vide, hvad de bebrejdelser, som den guddommelige Jesus Kristus retter, egentlig består af. Dengang jeg var medlem af denne officielle kirke, hørte og så jeg en mand græde i sin prædiken og bøn. Han talte om den mangel på kærlighed, som Jesus bebrejder sin sidste indstiftelse for. Men han tog fejl af denne fraværende kærlighed, fordi han fortolkede den som broderkærlighed, mens Gud giver den betydningen af kærlighed til sandheden. Og den permanente overførsel af profetiske fortolkninger, der er arvet fra de teorier, som pionererne i værket har udviklet, uden at deres fejl bliver rettet, er stadig i dag forklaringen og begrundelsen. Med tiden ventede Gud på en åndelig vækkelse, der ikke kom, og sådan fandt min tjeneste sin eksistensberettigelse. Da jeg var trådt ind i kirken, studerede jeg profetierne for Jesus Kristus, hans udvalgte og mig selv. Jeg fik lys, og profetien talte klart og forståeligt. Trods denne klarhed blev bekendtgørelsen af Kristi genkomst i 1994 afvist sammen med hele budskabet; ifølge det sekulære billede: "barnet gik ud med badevandet." Og denne mangel på visdom, som bestod i at sortere før man smider det væk, var fatal for ham. For denne åbenbaring, som jeg modtog fra Kristus siden 1982, repræsenterede den samtidige form for hans umådelige kærlighed. Og alliancen mellem den faldne kvinde og den tidligere faldne har siden 1995 kun bekræftet hendes "opkastning" fra den ene Frelser og Herre.

Guddommelig kærlighed er uforlignelig, fordi den er frem for alt og oprindelsen til alting. Lad os overveje, hvad det kostede Skaberguden at planlægge at tilfredsstille sit behov for kærlighed. Fra evighed levede han alene, og han kunne skabe alt, hvad han ønskede visuelt, ligesom mennesket delvist kan gøre i dag virtuelt på en computerskærm; dog med en masse arbejde, i modsætning til Gud, der opnår det, han skaber, øjeblikkeligt og uden træthed. I sin essens af kærlighed var Gud ikke længere tilfreds med sine statiske skabelser; han følte behovet for en gengældelse af kærlighed, som tingene ikke gengælder. Ensomhed, når den er total, ender med at fremstå som et fængsel, og Gud begyndte at være ude af stand til at bære den længere. Det var da, at hans ubegrænsede Ånd udtænkte sin plan om at skabe frie liv foran sig. Men ved at tillade gengældelse af kærlighed fra nogle af disse frie liv, ville denne frihed have

den ulempe, at den også tillader ligegyldighed, endda fjendtlighed, fra mange andre. Og denne konsekvens forklarer allerede årsagerne til sameksistensen af gode mennesker og onde mennesker. Godt og ondt skulle sameksistere i en tid, hvis samlede værdi vi ikke kender. Men i denne tid ville Gud være i stand til at udvælge sine udvalgte blandt de himmelske engle og derefter, efter dem, blandt jordiske skabninger. Sådan gav Gud liv til den første engel, hvis oprindelige perfektion han priser i Ezek. 28:12: "*Menneskesøn, stem i en klagesang over Tyrus' konge! Sig til ham: Så siger Herren JaHWéH: Du satte seglet på fuldkommenhed, du var fuld af visdom, fuldkommen i skønhed.*" Gud sammenligner sin første engel med Tyrus' konge, som han gør til et lignende modbillede for. Lad os bemærke denne præcision: "*Du satte seglet på fuldkommenhed, du var fuld af visdom, fuldkommen i skønhed.*" Hvordan kunne det have været anderledes? I denne prototype af skabningen placerede Gud al sin kærlighed, han skabte ham perfekt, og det er kun ved personligt valg, helt frit, at denne perfekte engel senere blev Guds fjende, djævelen, hans modstander ved navn Satan. Denne fase er også profeteret af Gud, som derefter siger i vers 15: "*Du var fuldkommen i dine veje fra den dag, du blev skabt, indtil der blev fundet uretfærdighed i dig.*" Den uretfærdighed, der blev fundet i Satan, lå altså i den totale frihed, han nød, ligesom alle Guds skabninger efter ham. Og det er derfor meget vigtigt for Gud, at når ikke-troende eller kandidater til frelse spørger os ved at sige: Hvorfor eksisterer ondskab? Så kan vi svare: "Fordi Gud har givet alle sine skabninger fuldstændig frihed. Dette er fordi, det er betingelsen for, at valget af godt eller ondt for hver af dem bliver muligt og synligt." Jeg husker, at standarderne for godt og ondt udelukkende er defineret af Gud og åbenbaret for jordboere gennem hans hellige Bibel og hans to pagter eller to vidnesbyrd.

I betragtning af sin fuldkommen ubegrænsede guddommelige natur forudså Gud alle fremtidige udviklinger i det frie liv, han skabte. Han vidste, selv før han skabte sig, at hans første perfekte engel ville ende som en djævel. Og at den endelige død derfor ville blive forbeholdt og pålagt ham. Men han bevarede denne viden i sig selv og opførte sig over for ham i overensstemmelse med sin opførsel på det tidspunkt; han mangedoblede kendetegnene for sin kærlighed til ham i tiden for hans fuldkommenhed. Men djævelens oplevelse bekræfter princippet om Guds dom over syndere, som åbenbaret i Ezek. 18:24 (lige før vi diskuterer Satans tilfælde i Ezek. 19:15): "*Hvis en retfærdig mand vender sig bort fra sin retfærdighed og begår uret og gør alle de ugudeliges vederstyggeligheder, skal han så leve? Al hans retfærdighed skal glemmes, fordi han har begået uret og synd; derfor skal han dø.*" » Guds retfærdighed gælder derfor på samme måde for engle og for mennesker. Og det er netop for at forklare den situation, der gjaldt for djævelen, at denne forklaring gives til os.

Et andet vers afslører et guddommeligt princip i 1 Peter 4:17: "*For tiden er inde, da dommen skal begynde ved Guds hus. Og hvis den først begynder ved os, hvad vil så ende med dem, der ikke adlyder Guds evangelium?*" I forhold til hele hans skabelse af frit liv er det første "*Guds hus*" engleagtigt og himmelsk. Det er derfor dette, der vil blive dømt først. Gud holder sit forløsningsværk hemmeligt, som forbliver fuldstændig ukendt for hans engle. Det er også i fuldstændig frihed, at klanerne dannes, fordi himmelske engle godkender de

stridigheder, der fremlægges af forføreren, englenes øverste. Når lejrene er etableret, skaber Gud den jordiske dimension, og der skaber han mennesket og dets forbandede efterkommere på grund af ulydighedens synd, der følger af troens prøve baseret på forbuddet mod at spise frugten af træet til kundskab om godt og ondt; i sig selv et symbolsk billede og historisk støtte til personen som den oprørske djævel. Denne gang, ved at etablere syvdagesugen, sætter Gud tidsgrænsen, der fører til afslutningen af den globale prøvelsestid, det vil sige ved afslutningen af syv tusind år. Ved at skabe jorden og dens indbyggere, mænd og kvinder, vil Gud på flere symbolske måder åbenbare sin fremtidige menneskelige inkarnation og sin forløsning af synder, der opnås ved at ofre sit fuldkomment retfærdige liv til sonedøden. Men dette budskab forbliver ignoreret af engle og mennesker. Sidstnævnte ser i de guddommelige ritualer kun det, der kræves af den frygtelige og autoritære Gud, som det er at foretrække at adlyde. Men andre følger djævelens vej og vælger at være ulydige mod ham. I løbet af de første to årtusinder profeterer og bekræfter hele menneskeheden den naturlige oprørske natur hos Guds skabning. Således profeterer Gud til gengæld om dommen over disse oprørere og lod hele menneskeheden omkomme i syndflodens vande i 1655 siden Adams synd. Men i overensstemmelse med sin overordnede plan blev " *en rest* ", udvalgt for deres lydige tro, skånet og frelst i arken bygget af Noah og hans sønner.

Dette eksempel på syndfloden vidner om Guds værdier om kærlighed og retfærdighed. Dette er ikke hans første demonstration, men denne får en officiel og universel karakter, som marine fossiler, der stadig findes i dag på tørt land, selv på de højeste bjerge, ubestrideligt beviser.

Efter denne universelle lektie kommer den anden, endnu vigtigere, ved udgangen af år 4000 efter Adams synd. Det er den time, hvor Gud åbenbarer sin hånd mod sin fjende, djævelen. Han kommer i Kristus for at tage udfordringen op og bevise, at perfekt lydighed frelser den synder, der har sand tro. Gud har intet mere at bevise over for djævelen, hvis forhærdelse han har kendt siden sin skabelse. Men hans sejr, opnået ved hans accept af døden, tillader ham at frelse angrende syndere, fordi kravet om død for lovovertrædelse er opfyldt af hans frivillige død. For at frelse utallige menneskeliv kunne et normalt menneskeliv ikke have været tilstrækkeligt. Men den korsfæstede Kristus var ikke bare et menneske; han var også Gud, den almægtige Skaber, i hvem alle liv er formet og animeret.

Jesu Kristi død demonstrerer på sublimt vis, hvordan Gud lykkes med at respektere sin retfærdigheds krav, samtidig med at han demonstrerer sin kærligheds utænkelige styrke. Men hvis en ny pagt begynder for troens mænd, begynder dommen derimod for de oprørske engle og Satan, deres leder, med deres udvisning fra himlen, det første " *Guds hus* "; dette mens de venter på den nu uundgåelige død. De kastes til jorden og mister derfor muligheden for at komme i kontakt med de engle, der forblev i Himmeriget på grund af deres frie valg om at forblive trofaste mod Gud. Det siger sig selv, at begrænset til menneskenes jord og vel vidende, at de er dømt til døden, vil deres adfærd og onde gerninger forstærkes og nå et niveau af rædsel, der er endnu større end før Jesu Kristi sejr. Der er intet værre end dem, der er dømt til døden, og som har tilladelse til at

handle frit. Denne lære åbenbares i Åb. 12:7-12: " Og der blev krig i himlen. Mikael og hans engle kæmpede mod dragen, og dragen og hans engle kæmpede, men de sejrede ikke, og deres plads fandtes ikke mere i himlen. Og den store drage blev kastet ned, den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan, som forfører hele verden; han blev kastet ned på jorden, og hans engle blev kastet ned med ham. Og jeg hørte en høj røst i himlen sige: Nu er frelsen og styrken og vor Guds rige og hans Salvedes magt kommet; for vore brødres anklager er kastet ud, han som anklagede dem for vor Gud dag og nat. Og de overvandt ham ved Lammets blod og ved deres vidnesbyrds ord, og de elskede ikke deres liv til døden. **Glæd jer derfor, I himle, og I som bor i dem ! Ve jorden og havet! For Djævelen er kommet ned til jer i stor vrede, fordi han ved, at han har en kort tid .** " Dette er den situation, der gælder for hele menneskeheden efter sejren af Jesus Kristus. Denne frihed vil dog forblive under den kontrol og begrænsning, som Gud har pålagt, som det fremgår af Åb 7:3: " Skader ikke jorden eller havet eller træerne, før vi har besejlet vor Guds tjenere på deres pander. "

Sådan blev *det himmelske "Guds hus "* først bedømt, og den nådetid, der var givet til englene, sluttede. Menneskenes tid slutter først i 2029, før Kristi genkomst er fastsat til foråret 2030, hvor de første seks tusinde af de syv tusinde år af det guddommelige projekt slutter. Således kan Jesus Kristus, efter at være blevet " Mikael " igen for sine trofaste engle, med god grund opmuntre dem til glæde og glæde. For dem er risikoen for at gå tabt slut. Kristi sejr havde derfor enorme konsekvenser for dem, men hans sonende død retfærdiggjorde aldrig deres udvælgelse. Det er udelukkende ved deres frie valg, at de besluttede at forblive trofaste mod den Gud, som de omgås uden mystik eller usynlighed, i modsætning til mennesker. På jorden spiller troen på Kristus hovedrollen i udvælgelsen af de udvalgte på grund af denne usynlighed af Skaberguden. Hvem kan forklare, hvorfor nogle mennesker er godtroende, og andre kun tror på det, de ser, ligesom apostlen Thomas? De samme data, der præsenteres for disse to slags mennesker, giver forskellige resultater; hvilket beviser, at den aktive faktor faktisk er den frie individuelle natur hos hver af dem. Og til disse to tilfælde føjes tilfældet med djævelen og hans dæmoner, der så Gud og alligevel valgte oprørsvej. Set fra denne vinkel, hvor smuk og vis den frihed, som Gud har givet, fremstår for os! Før moderne videnskabsmænd skabte Gud princippet om erfaring og observation. Og i hans tilfælde kunne tingene have været gjort enklere, da Gud, idet han på forhånd kendte de frugter, som hans skabninger bar, kunne have valgt kun at skabe sine fremtidige udvalgte i en ren engleagtig natur. Men dette valg ville have taget en vilkårlig form, der ikke var i overensstemmelse med hans kærlighed. Da han ikke ønskede at fremstå som sådan på nogen måde, påtog han sig den dødelige konsekvens af sit valg. Og ved at acceptere at dø for at frelse sine udvalgte, gav han sig selv den legitime ret til gennem døden at eliminere de oprørske, faldne engleagtige og menneskelige skabninger. Det er for at opnå disse engles støtte og godkendelse, at Gud tvinger alle sine skabninger til konkret at afsløre deres individuelle personligheds natur. Hver sjæl er unik og fortjener de samme chancer som andre for at blive frelst. Det er stadig nødvendigt, at den har nydt godt af god religiøs lære, og at den har valgt at adlyde Gud. Og når dette ikke er tilfældet, er sagen tabt fra starten, eller næsten.

På jorden, der nu er beboet af onde engle, begynder den nye pagt i en tid med forfølgelse, der først blev praktiseret af de oprørske jøder, derefter af romerne, som de allerede havde kaldet til at korsfæste deres Messias. Til sine trofaste martyrer, sine vidner, der blev ramt af stokken, tilbyder Jesus Kristus "guleroden" af forventningen om sin herlige genkomst. De har ingen viden om det tidspunkt, der er fastsat for hans genkomst, men de håber alle, at det vil blive fuldbyrdet, mens de stadig er i live. Denne form for præcision bevares for de udvalgte i " *endetiden* ". Efter de forfærdelige forfølgelser, som Nero pålagde de udvalgte kristne, blev djævelen menneskegjort, romernes kejser, og i slutningen af det første århundrede præsenterer Jesus i et syn for apostlen Johannes sin profetiske åbenbaring, kendt som Apokalypsen. Englænderne kalder den "Revelation", det vil sige i oversættelsen, men de latinske folk har bevaret dens obskure oprindelige græske form "Apocalypse". Disse to valg er tegn på to historiske åndelige oplevelser. I Guds plan vil interessen for og studiet af denne profeti først blive opfyldt i det protestantiske og engelsktalende USA. Det er til dem, at Jesu Kristi Åbenbaring vil begynde at tale under adventisttroens perspektiv fra 1816, hvor William Miller er dens første budbringer. I de latineuropæiske lande, der var præget af den romersk-katolske tro, forblev Jesu Kristi Åbenbaring kun den "Apokalypse", der frygtes for dens katastrofebekendtgørelser. Således vidner disse to menneskelige opfattelser om en guddommelig dom, der godkender den ene og fordømmer den anden. Her igen en forskel, der vedrører Guds kærlighed og hans retfærdighed.

I denne yderst vigtige "Åbenbaring" præsenterer Jesus i sin prolog temaet om sin herlige genkomst: "guleroden" præsenteres igen for en evig varighed. Og vi bør ikke blive overraskede, for interessen og længslen efter at opleve denne genkomst er et konstant bevis på menneskets kærlighed til Gud Jesus Kristus. At vente på denne herlige genkomst og at træde ind i evig fred er håbet for alle de sandt udvalgte. Og de, der undervurderer værdien af dette emne, gør deres tro forfængelig, fordi Jesus accepterede døden netop for at tilbyde denne herlige genkomst til dem, der virkelig elsker ham. Gennem hele den kristne æra, ved Bibelens slutning, præsenterede denne bog, selv udefineret, denne "gulerod", der blev tilbudt den sande tro, lige så sjælden som Ofirs guld. Men siden 1843 er dens åbenbaringer kun steget; for siden 1983, og i dissidens siden 1991, har jeg fuldstændigt dechifreret den og præsenteret den for de adventistkaldere, jeg har været i stand til at møde, og jeg har også gjort den tilgængelig på internetsider. Og da jeg kender emnet, kan jeg præsentere det for jer som en konkret form for den ene højeste Guds kærlighed og retfærdighed; et bevis på den kærlighed, som tilbydes og modtages af dem, han elsker. Kun sandhedens kærlighed konkretiserer den kærlighed, der føles for Frelseren og Herren Jesus Kristus. De, der foragter denne guddommelige "åbenbaring", elsker Gud kun i ord, og han er ikke tilfreds med det.

Tugtelse kan have flere betydninger. Når den kommer fra en ikke-troende, kan den være forårsaget af ønsket om at hævn en irritation og kun være frugten af vrede alene. Ved verdens ende og under sine advarende tugtelser, symboliseret ved de første seks " *trompeter* " i Åb. 8 og 9, udtrykker Gud også sin guddommelige vrede mod oprørske folkeslag. Men når han siger i Åb. 3:16: " *Alle*

dem, jeg elsker, irettesætter og tugter jeg ," tager hans tugtelse form af et vidnesbyrd om hans kærlighed, det vil sige et bevis på hans interesse i den person, der tugtes. Dette er den eneste positive form for tugtelse, som ikke blot er vrede, men frem for alt et udtryk for et ønske om en ændring af adfærd fra den tuggedes persons side. De udvalgte og intelligente børn lærer at skelne mellem den reaktion, der styres af vrede, og den, der stammer fra simpel berettiget indignation. Straffene, der påføres af omsorgsfulde og kærlige forældre, accepteres og godkendes af de børn, der gennemgår dem. Og når de ikke forstår dem som børn, forstår de dem, når de modnes og bliver ældre. Sammenlignet med Guds kærlighed, fri for al ondskab, er menneskelig kærlighed desværre ofte fuld af ondskab, og endnu mere desværre forbliver straffeudøvelsen alt for ofte en vred reaktion. Derfor har mennesker meget at lære og modtage fra den perfekte, almægtige og usynlige Gud, men kun usynlig for vores øjne; for vores sind er fuldt ud i stand til at opfatte ham og dele tanker med ham, især da han kender dem før os; dette mens vi venter på hans komme, hvor vi vil se ham med vores øjne, som han er, i al sin magt og guddommelige herlighed.

Gud er så kærlig, at det er meget ubehageligt for Ham at give lidelse, og derfor betros denne form for handling til skruppelløse og uhæmmede skabninger: de onde engle. At skade mennesker og naturen er deres eneste fornøjelse. De viser sig således at være meget nyttige for Gud og gør livet for dem, der foragter Ham, meget ubehageligt. Og denne nytte retfærdiggør deres fortsatte eksistens indtil Kristi genkomst i foråret 2030. De vil derefter være i stand til at dø og forsvinde med de andre menneskelige oprørere og vente på den endelige dom. Men lederen af de oprørske engle vil ikke dø ved Kristi genkomst. Gud har beholdt ham et liv i absolut ensomhed på den øde jord i "*tusind år*". Hele den tid, hvor de udvalgte i himlen vil dømme de oprørske engle og mennesker, der er dømt til den "*anden død*", ifølge Åb 20:2-4: "*Og han greb dragen, den gamle slange, som er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusind år.*" *Og han kastede ham i **den bundløse afgrund** og lukkede ham inde og satte et segl over ham, for at han ikke mere skulle forføre nationerne , før de tusind år var til ende. Og derefter skulle han løses en kort tid. Og jeg så troner, og **dem, der sad på dem, fik dom** . Og jeg så sjælene af dem, som var blevet halshugget for Jesu vidnesbyrds og for Guds ords skyld, og som ikke havde tilbedt dyret eller dets billede eller taget dets mærke på deres pande og på deres hænder. Og de blev levende og **regerede med Kristus i tusind år** .* I dette vers betegner "*nationerne*" de udvalgte, som Jesus Kristus har forløst, og under navnet "*afgrund*" betegner Gud den øde jord, berøvet alt liv, der igen er blevet kaotisk som før skabelsen af det jordiske liv, ifølge 1 Mos 1:2: "*Jorden var øde og tom, og mørke lå over dybet , og Guds Ånd svævede over vandene.*"

Guds perfekte kærlighed vil i sidste ende blive bekræftet af lige så perfekt retfærdighed. Beviser fra de gode engle vil blive præsenteret for de hellige dommere, og de onde vil alle blive dømt perfekt, hvor Gud selv leder og fører tilsyn med undersøgelsen af hver sag. Der vil ikke være nogen procedurefejl eller tekniske mangler i denne dom; dommen vil være sikker og guddommeligt retfærdig. De juridiske grundlag for denne dom er alle beskrevet og skrevet i Bibelen, den levende Guds skrevne ord. Derfor erklærede Jesus i Johannes 12:48:

" Den, der forkaster mig og ikke tager imod mine ord, har én, der dømmer ham; det ord, jeg har talt, det samme skal dømme ham på den yderste dag. " "

Sandhed: en strengt guddommelig standard

Meget er blevet sagt og skrevet om " *sandheden* ", men emnet er så omfattende, at det ikke er blevet udtømt. For at gøre det, må man være Gud, hvis Ånd er ubegrænset, og i dette tilfælde er den betydning, han giver ordet " *sandhed* ", sandsynligvis også det. Men for vores små, jordiske, kødelige menneskelige sind er det vigtigt at forstå, hvad der er forblevet inden for vores rækkevidde. Vi husker dette spørgsmål fra den romerske prokurator Pontius Pilatus og hans korte udveksling med Jesus, som han var ved at få korsfæstet.

For Pontius Pilatus begyndte det hele, da de vrede jøder præsenterede ham for Jesu Kristi sag, ifølge Johannes 18:28: " *De førte Jesus fra Kajfas til dommersalen. Det var morgen. Selv gik de ikke ind i dommersalen, for at de ikke skulle blive urene og kunne spise påskemåltidet.* " Den inspirerende ånd i denne historie viser her hykleriet hos dette jødiske præsteskab. Ifølge lovens bogstav besmitte de ikke sig selv, men ved at udlevere den retfærdige, som om han var skyldig, gør de værre end at overtræde loven og afsløre deres sjæles mørke følelser. Her begynder den første kontakt mellem Pontius Pilatus, den romerske prokurator, der var udstationeret i Jerusalem af Roms kejser, og Jesus Kristus. Johannes 18:29: " *Pilatus gik da ud til dem og sagde: 'Hvad anklager I mod denne mand?'*" Hedensk, helt sikkert, men Pilatus repræsenterer tidens avancerede civilisation, og enhver sag om en forbryder skal bedømmes og forsvares af en advokat. Jødernes svar kommer i det følgende vers 30: " *De svarede ham: 'Hvis han ikke var en forbryder, ville vi ikke have udleveret ham til dig.'* " Siden romernes ankomst havde jøderne ikke længere ret til at stene arresterede kriminelle, og dette forklarer vers 30: " *Pilatus sagde da til dem: 'Tag ham selv og døm ham efter jeres lov.'* Jøderne sagde til ham: 'Det er os ikke tilladt at henrette nogen.' " Dette vers afslører de oprørske jødernes forfærdelige ondskab, fordi stening virkede for mild for den, de hadede af hele deres magt. Det, de kom til Pilatus for at kræve, var korsfæstelse, hvilket kun romerne lovligt praktiserede i hele imperiet. Denne sag er meget interessant at bemærke, fordi disse jøder viser sig ivrige efter " *ikke at besmitte sig selv* " i vers 28. Nu er den skyld, de anklager Jesus for, en religiøs skyld, som ifølge jødisk lov kan straffes med døden forårsaget af stening af det jødiske folk. Denne appel til den romerske prokurator er derfor hverken lovlig eller legitimeret af den skrevne guddommelige lov. Dens årsag er derfor udelukkende den hykleriske ondskab hos mennesker, der bruger religion, ikke til Guds ære, men for at tilfredsstille deres ønske om at dominere mennesker ved at udnytte deres religiøse titel. Jøderne præsenterer os her den model, som det pavelige katolske Rom vil reproducere i løbet af "1260" års despotisk forfølgende regeringstid, mellem 538 og 1798. Vers 31: " *Det var for at Jesu ord skulle opfyldes, som han havde talt, da han tilkendegav, med hvilken død han skulle dø.* " » Denne præcisering bekræfter, at hvis han havde været en bedrager, fortjente Jesus, ifølge lovens fortolkning, døden ved stening. Men Gud

udnytter oprørske jødisk ondskab til at påtvinge sig selv som den forløsende Messias, den mest forfærdelige form for død på den tid: korsfæstelse, hvor den torturerede mands legeme, ophængt i tre søm, langsomt forbløder og gradvist kvæles i en langsom og smertefuld smerte. Takket være åbenbaringerne fra Ron Wyatts opdagelser i 1982 ved vi, at stedet for denne korsfæstelse havde udsigt til Pagtens Ark, der var gemt i en underjordisk hule et par meter under korset. En revne i jorden forårsaget af jordskælvet tillod hans blod at falde ned på Arkens nådestol. Således blev symbolikken i "Forsoningsdagens" ritual, der befalede dette, bogstaveligt opfyldt. For at åbenbare sin dom over synd pålagde Gud sig selv den mest forfærdelige død. Dette var midlet, han fandt til at lære sine udvalgte at hade synd, som han hader sig selv.

Johannes 18:33-34: " *Pilatus gik så ind i prætoriet igen, kaldte Jesus til sig og sagde til ham: 'Er du jødernes konge?' Jesus svarede: 'Siger du det om dig selv, eller har andre fortalt dig det om mig?'* " Her må vi huske, at Jesus i begyndelsen af ugen blev strålende modtaget af den store mængde jøder, der udråbte ham til 'jødernes konge'. En uge forinden havde Jesus oprejst Lazarus fra de døde, og mængden troede, at deres forkyndte Messias var iblandt dem, og de herliggjorde ham som 'jødernes konge'. Og Jesus havde ikke modsagt dem. Johannes 12:12: " *Næste dag hørte en stor folkemængde, som var kommet til festen, at Jesus var på vej til Jerusalem. De tog palmegrene og gik ud for at møde ham og råbte: 'Hosianna!'" Velsignet være han, som kommer i Herrens navn, Israels konge !" » Denne folkemængde så i Jesus en ny kong David, der ville drive romerne ud af Israels land. Og den lidelse, de udholdt på grund af den romerske besættelse, retfærdiggjorde deres entusiasme og glæde. Således blev Messias, der blev forkyndt i Daniel 9:24-27, kortvarigt anerkendt af en del af det jødiske folk ved afslutningen af de tre et halvt år af hans jordiske tjeneste. Men denne anerkendelse var ikke til de religiøse lederes smag, som folket skulle vende sig bort fra. Således fandt de i loven, der var skrevet af Moses under Guds diktat, midlet til at beskyldte ham for blasfemi, det vil sige for at lyve, fordi han hævdede at være " *jødernes konge* ", mens han kun udviste et simpelt menneskeligt udseende. Der var ganske vist mange mirakler til hans fordel, men de valgte at tilskrive dem djævelens magt, som de kaldte " *Bel-Zebul* ". Og dér var deres sag uden afhjælpning, deres fordømmelse fra Gud var definitiv. Jesus siger derfor til Pilatus i Johannes 18:34: " *Siger du dette om dig selv, eller har andre fortalt dig om mig?* " Læg mærke til, hvordan Jesus svarer Pilatus med et spørgsmål, der indeholder hans svar. Som den dommer, der er ansvarlig for at dømme Jesus, er de udbredte vidnesbyrd om ham af stor betydning, hvilket han har pligt til at tage i betragtning. Denne guddommelige visdom er beundringsværdig, og den magtfulde prokurator er forvirret og bekymret over denne guddommelige taktik, da det spørgsmål, Jesus stiller, subtilt er en anklage mod ham, mod hans mangel på retskaffenhed og hans overfladiske tilgang. Hvis folket holder ham for konge, er det folket, Pilatus skal stille spørgsmål til, og ikke Jesus. Situationen irriterer ham, men manden, der står foran ham, viser en så mystisk intelligens, at den hårde og ufleksible Pilatus interesserer sig for ham, som følgende vers 35 beviser: " *Pilatus svarede: 'Er jeg en jøde?' Dit folk og ypperstepræsterne har overgivet dig til mig. Hvad har du gjort?* " Jesus kunne have svaret: 'Jeg har helbredt, jeg har*

taget mig af, jeg har elsket, jeg har oprejst de døde, og nu vil jeg frelse mine udvalgte.' Men i stedet fortalte han ham denne forbløffende sandhed: ' *Mit rige er ikke af denne verden,* ' svarede Jesus. ' *Hvis mit rige var...* ' af denne verden, ville mine tjenere have kæmpet for mig, for at jeg ikke skulle blive overgivet til jøderne; men **nu** er mit rige ikke herfra. "Ved at sige ' *mit rige er ikke af denne verden* ' bekræfter Jesus sit kongedømme, men fjerner alle dets jordiske former, og en umulig dialog begynder mellem mennesket af kød og den himmelske Gud, Ånd og skaberen af alle livsformer. I sit livs vidnesbyrd demonstrerede Jesus, at han fordømmer de former, der er givet til de forskellige jordiske kongedømmer, der fra deres oprindelse er bygget på en hedensk, djævelsk model, som jøderne havde misundt og ønskede skulle erstatte Guds tilstedeværelse. I sin forklaring specificerer Jesus: " **Nu** er mit rige ikke herfra nedenunder ." Og denne præcisering, " **nu** ", indeholder bebudelsen af et kristent rige, der en dag vil blive etableret på denne jord, " *herfra nedenunder* ." Gud har faktisk planlagt at bosætte sig på den genfødte og herliggjorte jord, ifølge Åb 21:3: " *Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: 'Se, Guds telt er hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem.'* " og Åb. 22. Men uden Messias' sonende død vil intet være muligt. Derfor kalder Jesus ikke sine meget magtfulde engle på for at befri ham fra romerske hænder. For ham er tiden ikke inde til at gøre krav på et jordisk rige, der midlertidigt styres af djævelen, " *denne verdens fyrste* ". Derfor kalder Jesus, med hans ord, sine udvalgte " *borgere i Himmeriget* ", ikke "af jorden". "Jordens konger" havde intet at frygte fra ham på tidspunktet for hans anholdelse, men igen, med tiden vil situationen ændre sig, og han vil dømme og ødelægge dem på de dage, der er fastsat til dette. Johannes 18:36: " *Pilatus sagde til ham: 'Er du da en konge?'* Jesus svarede: ' *Du siger, at jeg er en konge. Derfor er jeg født og kommet til verden for at vidne om sandheden.* ' " *Enhver, som er af sandheden, lytter til min røst* ." Jesus viser stor respekt for den romerske Pilatus, fordi han ikke er jøde. Ideen om en unik åndelig Gud er fremmed for ham, og Jesus taler åbent til ham om virkelige himmelske ting, der stemmer overens med sandheden om situationen for det universelle himmelske og jordiske liv. Denne sandhed, som han deler med ham, er chancen for hans liv eller årsagen til hans evige død. Pilatus burde have søgt at forstå betydningen af Jesu ord dybere, især da han ikke fandt noget motiv i ham, der gjorde ham værdig til døden, såsom tyveri eller mord. Det følgende vers afslører dets overfladiske natur. Johannes 18:38: " *Pilatus sagde til ham: 'Hvad er sandhed?'* Efter at have sagt dette, gik han igen ud til jøderne og sagde til dem: ' *Jeg finder ingen skyld hos ham.* ' " " Pilatus begår sit livs fejl her. Efter at have spurgt: " *Hvad er sandhed?* " burde han have forventet et svar fra Jesus, men nej, hans eget svar er nok for ham, og emnet efterlader ham forvirret, fordi han ikke er i stand til at give det en præcis betydning. Vi vender tilbage til denne " **sandhed** ", som Jesus " **kom for at vidne om** ", ifølge hans egne ord.

Dette er slutningen på den første udveksling mellem Pilatus og Jesus. Og Pilatus, der er vant til nådesløst at dræbe Roms fjender, ser ikke Jesus som en sådan fjende. Selv da han ser, at beskyldningerne mod ham åbenlyst er grundløse, forsøger han at redde sit liv. Og det er her, de oprørske jøders uretfærdighed kulminerer; deres vanære når et højdepunkt af rædsel. Johannes 18:39-40: " *Men*

eftersom I har sædvane at give jer en fri ved påsken, ønsker I så, at jeg skal give jer jødernes konge fri?" Da råbte alle igen og sagde: "Ikke ham, men Barabbas." Barabbas var en røver. "Bemærk, at Pilatus omtaler Jesus som "jødernes konge". Hvad angår romersk magt, forstod Pilatus, at denne åndelige titel ikke udgjorde nogen fare for Rom og dets imperium. Under guddommelig inspiration vil han også beholde dette udtryk for at betegne ham selv på sit kors, hvor denne titel vil blive skrevet på et skilt på stedets og tidens tre sprog, hebraisk, græsk og latin. Det vil også være på disse tre sprog, at det guddommelige vidnesbyrd senere vil blive undervist i Jesu Kristi navn. Menneskelige sind måtte formørkes for at foretrække at redde en morderisk røver frem for den blide og hjælpsomme Jesus. Men paradoksalt nok er det disse udskejelser, der udgør det stærkeste vidnesbyrd til fordel for ægtheden af hans guddommelige tjeneste. Tænk på, at det var et perfekt menneske, uangribeligt, fordi guddommeligt, der således blev dømt og foretrak at lide korsfæstelsen frem for en morder; hvilket gør det til et unikt tilfælde i hele det jordiske livs historie. En sådan udgydelse af folkehad uden grund vil aldrig ske igen undtagen mod Kristi udvalgte, syndere, der er tilgivet ved hans blod."

Johannes 19:1: "*Pilatus tog Jesus og lod ham piske.*" Pilatus gav efter for folkets anmodning, men han troede stadig, at han kunne dulme deres vrede mod Jesus ved at udsætte ham for en pisk, hvis tre læderremme havde knogler eller jernstykker i enderne, der rev offerets kød i stykker. Denne praksis tillod et stort antal piskeslag, og Kristi legeme, der er gengivet på ligklædet i Torino, vidner om 120 blodige slag forårsaget af metalenderne af den anvendte pisk. Pilatus begik sin første fejl her, fordi hans høje position gav ham al legitimitet til at bevare Jesu uskyldige liv. Men da han ikke havde tro, frygtede han folkets vrede mere end den sande Guds, som han havde talt med uden at forstå Ham. Som romersk prokurator måtte han stå til ansvar over for den magtfulde romerske kejser, i hvis hænder hans liv lå. I frygt for at blive holdt ansvarlig for organiseret uro og oprør i Israel, valgte han at reagere på jøderne ved gradvist at give dem den guddommelige Messias' død.

Johannes 19:2: "*Soldaterne flettede en tornekrone og satte den på hans hoved og klædte ham i en purpurkappe. Og da de kom til ham, anede hans barske og grusomme mænd, der var vant til at udgyde blod, ikke, at deres handlinger var vilje og inspireret af Gud selv. For ved at placere denne "tornekrone" på hans hoved fortjente og fortjente Jesus sin titel som jødernes konge, og den purpurkappe, som de klædte ham i, bar en yderst vigtig åndelig betydning: Han modtog gennem denne purpurkappe sine udvalgte synder, fortid og fremtid, og opfyldte dermed bogstaveligt og symbolsk, hvad ritualen på "forsoningsdagen" profeterede, ved at lægge synder på hovedet af den buk, der var udvalgt til at bære synder ud i ørkenen, hvor han ville omkomme. "Purpur" og "karmosinrød" er de symbolske farver for "synd" ifølge Esajas 1:18: "Kom nu, og lad os gå i rette med hinanden," siger Jahve. "Selvom jeres synder er som skarlagenrød, skal de blive hvide som sne; **selvom de er røde som karmosinrød**, skal de blive som uld. "Det samme gælder for "skarlagenrød" ifølge Åb. 17:4: "Kvinden var klædt i **purpur og skarlagenrød** og prydet med guld, ædelsten og perler. I hendes hånd var et gyldent bæger fuldt af vederstyggeligheder og hendes prostitutions*

urenhed. " Den røde farve er menneskeblod, som skal udgydes for at sone synd; derfor er synd symbolsk forbundet med denne røde farve. Således hævder et flag, der indeholder denne røde farve, ubevidst at være forbundet med synden mellem de mennesker, det tilhører. Og alle kan i dag bemærke, at denne røde farve optræder i et stort antal lande på jorden.

Intet blev skånet for vor Frelser, som Johannes 19:3 vidner om: " *De sagde: 'Hil være dig, jødernes konge!' Og de slog ham med hænderne.* " Disse kødelige mænd, uden forbindelse til den sande Gud eller kendskab til hans love, fandt Jesus genstand for grusom underholdning. For at forstå denne unødvendige ondskab, må vi erkende indsatsen i den kamp, Jesus er engageret i. Han er udsat for alt, der kan få ham til at give afkald på at gennemføre det soneprojekt, han legemliggør i denne time på syndens jord. Djævelen håber stadig, at Jesus vil sige: 'Det er for svært, jeg vil stoppe, og jeg vil gribe min guddommelige magt til at komme ud af denne forfærdelige og uudholdelige situation.' Men Jesus udholder den tilsyneladende uretfærdighed, der rammer ham, og gør modstand uden at sige noget. Han ved, at som bærer af synd straffer den vold, der overvælder ham, synden, men ikke hans perfekte retfærdighed, der vil tillade ham at genopstå efter sin korsfæstelse. Han må holde ud for at frelse, gennem denne forsoning han gennemgår i deres sted, livet for sine udvalgte, som vil ledsage ham gennem evigheden. Og ved at følge denne historie kan man forstå, at den kristne tro på ingen måde kan begrænses til en simpel etiket, og hvorfor Jesus beder sine udvalgte om at forsømme sig selv og blive guddommeligt lydige.

Johannes 19:4: " *Pilatus gik igen ud og sagde til jøderne: 'Se, jeg har ført ham ud til jer, for at I kan vide, at jeg ikke finder nogen skyld hos ham.* '" På dette tidspunkt håber Pilatus stadig, at pilsken vil være nok til at dulme den forsamlede jødiske folkemængdes vrede. Men han benytter sig af dette øjeblik til klart at udtrykke sin egen dom over Jesus: " *Jeg finder ingen skyld hos ham .* " Han bevidner således den fulde uskyld hos den, hvis død således uretfærdigt kræves. Denne officielle anerkendelse fra den romerske prokurator placerer derfor alt ansvar for den kommende uretfærdighed på det jødiske folk og deres religiøse ledere. Ved at bevidne Jesu uskyld vil Pilatus dog påtage sig en uretfærdighedssynd ved at acceptere Messias' korsfæstelse. Selvom den er mindre end jødernes, vil uretfærdighedssynden blive tilregnet prokuratoren, som Jesus vil foreslå ham i vers 11.

Johannes 19:5: " *Jesus kom da ud, iført tornekronen og den purpurrøde kappe. Og Pilatus sagde til dem: 'Se, manden!'* '" Denne scene er af stor betydning. Messias, som viser sig, er dækket af blod, blod pletter hans ansigt fra tornene fra kronen, der er presset ind i hans hoved, og han kan næsten ikke stå. Pilatus præsenterer deres Messias for det jødiske folk på en måde, som Esajas 53 beskriver med stor præcision:

Esajas 53:1: " *Hvem troede på vores budskab? Hvem genkendte Herrens arm?* "

Esajas 53:2: " *Som en spæd plante voksede han op for hans åsyn, som et skud af tør jord; han havde ingen skønhed eller et udseende, der tiltrak os opmærksomhed, og hans skikkelse var os ikke til behag.* "

Esajas 53:3: " *Han var foragtet og forkastet af mennesker, en mand med lidelser, velkendt med syge; og som en, for hvem man skjuler sit ansigt, foragtede vi ham og undlod at agte ham .* "

Esajas 53:4: " *Sandelig, han bar vore sygdomme, og vore lidelser tog han på sig; vi regnede ham for at være ramt, ramt af Gud og plaget.* "

På denne aften før den jødiske påske blev nationens skæbne afgjort. På den dag blev dens vantro afsløret af Gud, fordi nationen og dens præsteskab, advaret af beskrivelsen i Esajas 53, gjorde sig skyldige i en frygtelig foragt for det profetiske ord. Og Israel var det første offer for denne profetiske foragt, som senere blev fundet igen i 1843 for den protestantiske tro, der hovedsageligt var etableret i USA.

Jesu præsentation for mængden udgør et nøglemoment i den frelsesplan, som Gud har forberedt. Sårene, som allerede får hans blod til at flyde, er allerede tegnene på straffen for de synder, han bærer i stedet for sine udvalgte alene. Jesus præsenteres således for menneskers tro, uanset om de er til stede eller fraværende. Betydningen af hans sår er tydeligt angivet i Esajas 53:4: " *Dog har han båret vore sygdomme, og vore lidelser har han båret; dog har vi regnet ham for at være slået, slået af Gud og plaget.* " Hvis denne tekst ikke eksisterede, ville Israel være undskyldt for sin fejltagelse, som også er profeteret i dette vers. Men dette er ikke tilfældet, og dette vers vidner imod den jødiske nation, for den eksisterer og giver forklaringer, som Gud har givet vedrørende den mission, der er forberedt for den jødiske Messias.

Esajas 53:6: " *Vi farede alle vild som får, hver sin vej gik; Herren har ladet alles vores skyld ramme ham .* " Esajas viser os Messias i billedet af " *Lammet, som bærer verdens synd* ", men også den " *gode hyrde* ", som " *sætter sit liv til for sine får* " ifølge Johannes 10:14-15: " *Jeg kender mine får, og de kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for mine får.* " Men de følgende vers fuldender dette projekt: Vers 16: " *Og jeg har andre får, som ikke er af denne fold; dem skal jeg føre, og de skal høre min røst, og der skal være én hjord, én hyrde.* " Dette vers beviser, at frelsen skulle præsenteres for de hedningefolk, og dette blev opnået ved de betingelser, der blev fastsat af den nye pagt baseret på Messias' eller Kristi sonende blod, ved navn Jesus; et navn, der betyder: YaHWéH frelser. Bemærk implikationen af kvalifikationen: " *Jeg skal føre dem .* " Det beviser, at Guds plan er at bringe hedningerne til at slutte sig til det jødiske Israel; og ikke omvendt. Vers 17 og 18 tilføjer: " *Faderen elsker mig, fordi jeg sætter mit liv til for at tage det igen.* " *Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magten til at sætte det til, og jeg har magten til at tage det igen , ligesom jeg har modtaget det fra min Fader.* " Skinnet var frygtelig bedragende; hvem skulle have troet, at denne forslåede og vansirede mand havde i sig " *magten til at sætte sit liv til og tage det igen ?* " En læser af Bibelen, der kender Guds plan, og da en sådan person ikke eksisterede, var det Jesus selv, der forklarede disse ting for sine disciple og apostle efter sin opstandelse.

I øjeblikket, hvor Jesus præsenteres, præsenterer Pilatus ham ved at sige: " *Se manden!* " Øjeblikket er højtideligt, i sin ynkelige fremtoning bærer og repræsenterer Jesus menneskehedens skæbne, der anses for værdig til sin evighed.

Han forbereder sig på at give sit liv i ekstrem smerte for at betale for Adam og Evas skyld; den synd, der fik dem til at miste retten til at leve evigt. Og den unikke værdi af hans personlige liv, fritaget for al synd, det vil sige fuldstændig retfærdigt, giver ham muligheden for at frelse ikke én sjæl, men mængden af sjæle af hans udvalgte. Livet opnået ved denne forløsning vedrører de to på hinanden følgende liv, det jordiske liv og det himmelske liv, som vil være evigt. Åndeligt set er den mand, der præsenteres for den jødiske folkemængde, den nye Adam, der kommer for at efterfølge, hvor Adam og Eva havde fejlet. Årsagen til deres fiasko var ulydighed mod Guds forbud " *mod at spise frugten af træet til kundskab om godt og ondt* ." Denne gang kender konkurrenten sin fjende, som han altid har vidst, hvordan han skal modstå. Lige siden sin fødsel har Jesus vidst, at han kom for at bekæmpe djævelen og hans menneskelige og engleagtige redskaber. I begyndelsen af sin tjeneste, da han blev fristet i et syn, gav han ikke efter for ham, han modstod, og han vandt sejrrigt sin kamp. Den kamp, han skal vinde nu, er meget hårdere; den død, der venter ham, er den mest ulidelige i form af smerte. Men siden aftenen før, i Getsemane Have, har han endelig truffet sin beslutning og vil gå til enden for at frelse sine udvalgte. Lad os se igen på denne beskrivelse af Kristus, der blev præsenteret for den jødiske folkemængde: " *Så kom Jesus ud, iført tornekrone og den purpurrøde kappe. Og Pilatus sagde til dem: 'Se, manden!'* " Den purpurrøde kappe er ikke hans eget kød; det er blot et klæde, der er kastet over hans skuldre, og som giver ham udseendet af en konge, men samtidig symboliserer alle hans udvalgte synder, som de bekender på ham. I dette aspekt repræsenterer Jesus det absolut modsatte af, hvad kongelighed repræsenterer i synderes liv. Og det mest forbløffende for jordisk tænkning er, at Jesus frivilligt gav sig selv hen for denne ydmygelse og fornedrelse af sin person. Hvilken jordisk konge ville være klar til at gøre det samme? Gennem hele sin tjenestegerning stræbte Jesus efter at lade sine udvalgte opdage himmelske værdier. Endelig, aftenen før denne dag, vaskede han sine apostles fødder og væltede dermed alle de moralske værdier, der herskede på jorden blandt oprørske mennesker adskilt fra Gud. Ved Pilatus' mund udpeger Gud Kristus, der var lydig til døden, for at fremstille ham som det perfekte forbillede for mennesket i overensstemmelse med hans hjerte og alle hans værdier.

Den anden udveksling

Johannes 19:7-8: " *Jøderne svarede ham: 'Vi har en lov, og efter vores lov bør han dø, fordi han har gjort sig selv til Guds søn.'* " Da Pilatus hørte dette, **voksede hans frygt** . Denne frygt forklares med, at Jesus allerede har bekræftet sin titel som " **jødernes konge** ", og desuden erfarer Pilatus, at han hævder at være " **Guds søn** ". I modsætning til jøderne, der kun tror på den ene skabergud, er Pontius Pilatus en hedensk mand, der er vant til ritualer dedikeret til utallige guddomme, som hedenske folk tjener og frygter. Selve tanken om, at en af disse guddomme dukkede op på hans vej, var nok til at "skræmme" ham. For i denne sag var de ikke-troende på den jødiske side, ikke den romerske. Disse romere var simpelthen ikke blevet undervist på en jødisk måde, og deres religiøsitet bestod i at tjene specialiserede guddomme, såsom Bacchus, vinstokkens gud, eller Asklepios, slangebuden; alle mulige egenskaber og defekter blev

guddommeliggjort, og denne modsætning, der blev observeret hos mennesket, havde således sin oprindelse i de usynlige guder, fordi billederne for disse hedninger kun var visuelle støtter, der repræsenterede de sande skjulte guddomme.

Panisk er det denne gang Pilatus, der skynder sig at udspørge Jesus. Johannes 19:9: " *Han gik igen ind i prætoriet og sagde til Jesus: ' **Hvor kommer du fra?**' Men Jesus gav ham intet svar.* " Pilatus' bekymring er tydelig i det spørgsmål, han stiller Jesus: " **Hvor kommer du fra ?** " ikke 'Hvem er du?' Han forventede et svar som: 'Fra Olympen, hvor jeg boede blandt guderne,' men Jesus forbliver tavs og svarer ikke. Snarere beroliget af denne tavshed erstatter Pilatus' irritation frygt, og vi læser i Johannes 19:10: " *Pilatus siger til ham: 'Taler du ikke til mig? Ved du ikke, at jeg har magt til at korsfæste dig, og at jeg har magt til at løslade dig?'* " » Disse ord vil fordømme Pontius Pilatus for Gud, da han anerkender at have fuld magt til at " *korsfæste ham eller løslade ham .* " Disse ord ville skræmme ethvert normalt menneske. Og stillet over for denne trussel havde Pilatus altid set hos dem, der hørte dem, en adfærd præget af terror eller tværtimod, mere sjælden, af arrogance. Men Jesus forvirrer ham, fordi han hverken reagerer med rædsel eller arrogance, og med sin rolige og fredelige stemme fortæller han ham sandheden: Johannes 19:11: " *Jesus svarede: Du ville ingen magt have over mig, **hvis den ikke var givet dig ovenfra** . Derfor har den, der udleverer mig til dig, en **større** synd.* " Hans svar er ikke arrogant, det er simpelthen logisk, og ved at fremkalde " **den magt, der er givet ovenfra** ", viser Jesus desuden, at også han tror på den usynlige guddommelige magt; noget, som den hedenske tilbeder af falske guddomme deler. Men Jesu ord bekræfter Pilatus' fordømmelse, da også han begår " *en synd* " ved at udlevere en uskyldig mand til døden. Skylden hos de jøder, der organiserede og krævede denne død, er imidlertid langt større; deres synd er langt " **større** ". Synden er meget " **større** ", og denne skyld vil blive betalt ved den jødiske nations død; dens befolknings død og spredningen af dens overlevende over hele den beboede jord fra år 70 til 1948.

Fascineret af Jesu ædle og fredelige opførsel ser Pilatus i sine svar kun visdom og en foruroligende og afvæbnende sandhedslogik. For første gang i sit liv ser han med sine egne øjne en fuldstændig uskyldig mand, som jøderne beder ham om at korsfæste. Og Johannes 19:12 vidner om hans dom: " *Fra da af søgte Pilatus at løslade ham. Men jøderne råbte og sagde: 'Hvis du løslader ham, er du ikke kejserens ven. Den, der gør sig selv til konge, erklærer sig imod kejseren.* " " Frygt for denne romerske kejser vil endegyldigt føre til, at Pilatus adlyder jødernes anmodning på alle måder, og Jesus vil blive ført til foden af Golgatabjerget for at blive korsfæstet der.

Ud fra denne meget vigtige udveksling mellem Jesus og Pilatus må vi huske den ekstreme åbenhjertighed, som begge talte. Og på et tidspunkt, hvor han talte til jøderne i ofte misforståede lignelser, udtrykte Jesus sig i et fuldstændig klart sprog i sine bemærkninger til Pilatus. Dette, mens han vidste, at hans forklaringer ikke ville ændre noget i hans jordiske skæbne, som han havde accepteret. Og hans karakter, helhjertet og retskaffen, markerer endnu engang hans usædvanlige guddommelige personlighed. Han forbliver ærlig og retskaffen i

enhver situation og vidner således om, at han i sandhed er det synlige udtryk for guddommelig sandhed.

Det er tid til at vende tilbage til denne udtalelse fra Jesus, der siger til Pilatus: "*Jeg er født og er kommet til jorden for at vidne om sandheden*." Bibelen citerer ofte dette ord "*sandhed*", altid forbundet med Gud selv, hans lov, hans bud, og her i form af fuldbyrdelsen af hans frelsesplan. Dette ord fortjener at blive placeret i absolut modsætning til den løgn, der karakteriserer djævelen og hans værdier, hans planer og hans bedrag. Men for at forstå den sande betydning af dette ord, må vi opdage Guds Ånds virke, hvor ordet løgn er fuldstændig udelukket. Hans tanke og hans ord er skabende, og det, denne tanke eller ord skaber, er i perfekt overensstemmelse med, hvad det var tiltænkt at være. Gud tolererer ikke uoverensstemmelse, fordi han er unikt konsekvent af natur. Derfor skal hans planer, foran hans ansigt, udføres i perfekt overensstemmelse med, hvad de var tiltænkt at være i hans sind. Denne forvrængning af hans plan blev officielt og offentligt betalt dyrt af Moses, som af Gud blev dømt til ikke at komme ind i Kana'ans land. Dette skyldes, at han slog på Horebs klippe to gange, mens den anden gang, Guds ordre blot var at tale til ham om at få det dyrebare vand, uden hvilket alt kød dør af dehydrering. For Gud har sandheden dette krav, og når de forstår det, sørger hans udvalgte for at respektere dette princip. Gud værdsætter vores respekt for detaljer, når denne respekt kun har til formål at behage ham. Hans udvalgte forbereder sig på at leve evigt i hans selskab, og denne forberedelse består i at vide, hvad der behager ham, hvad der bringer ham glæde og lykke. Og fra start til slut vidner Bibelen om, at Gud identificerer sine udvalgtes kærlighed med deres lydighed. Han er denne guddommelige Fader, som hans børn legitimt og logisk skal adlyde uden at forvrænge eller forråde hans forventninger. Sandheden kræver, at Guds børn opfører sig, som Guds børn bør, i al deres guddommelige Faders logik. Gud erklærede: "*Lige så meget som mine veje er i modstrid med jeres veje ...*" Guds oprindelse er perfekt renhed, men de mennesker, han forløser på jorden, er født syndere og derfor besmittede af synd. Vi kan derefter blive bevidste om de enorme forandringer, som vores jordiske natur må gennemgå. Og denne forvandling af vores onde natur vanskeliggøres af, at vi lever i en afskyelig kollektiv atmosfære præget af synd. Menneskeheden ønsker altid mere frihed, og det producerer mere ondskab og lidelse. De officielle kristne religioner befinder sig i Pontius Pilatus' situation, som ikke vidste, at han talte med Gud. Uden lydighed og ønsket om at adlyde ham er den kristne tro ikke mere værd end det værste af romersk eller anden hedenskab, og desuden gør dette grundlag af viden den endnu mere skyldig. Fra umindelige tider har sand tro hvilet på et individuelt bånd vævet med denne åbenbarende Gud, meget krævende i hans perfektions navn. Hans evige projekt hviler udelukkende på implementeringen af denne perfektion. Kendskab til dens krav må kandidaten til evigt liv tilpasse sig eller give afkald på den.

I sin åbenbaring symboliserer Gud "*den sandhed*", som hans udvalgte af himmelsk og jordisk oprindelse oplever, med billedet af et "*glashav, så klart som krystal*" i Åb 4,6. Bedre end nogen ord afslører dette billede den forbindelse, der forbinder "*sandhed og fuldkommen renhed*", som er to uadskillelige egenskaber for Gud. I Johannes 13 giver Jesus os under navnet "*kærlighed*" eller "*karisma*"

en beskrivelse af egenskaberne ved " *den sandhed* ", der leves i overensstemmelse med Gud. Og disse egenskaber bestemmer muligheden for kollektiv lykke, som kun de udvalgte vil drage fordel af, fordi Jesus med deres samarbejde vil have forvandlet dem til sit billede, sin guddommelige karakter.

Gud er Ånd og en ubegrænset tænkende ånd. I modsætning til ham er mennesket afhængigt af sine øjne og sine fem sanser; andre menneskers tanker holdes hemmelige og mystiske, fordi de ikke er synlige for det menneskelige øje. Men hvis dette er umuligt for mennesker, er det ikke for Gud, for hvem viden begynder på tankens niveau og endda før den dannes i hans skabningers sind. Det er denne situation, der får Jesus til at lære os, at synd begynder fra dens idés fremkomst i deres sind. I Matthæus 5:27-28 giver Jesus os dette eksempel: " *I har hørt, at der er sagt: 'Du må ikke begå hor.'* Men jeg siger jer, at enhver, der ser på en kvinde for at begære hende, har allerede begået hor med hende i sit hjerte. " Dette kan overraske mennesker, men for Gud er hans skabningers tanker allerede et udtryk for deres liv. Derfor skelner han, i modsætning til menneskelig praksis, ikke mellem den onde tanke, der dannes i sindet, og dens faktiske fuldbyrdelse, det vil sige overgangen til handling. Jesus åbenbarede denne forestilling og formaner sine udvalgte til at rense deres tanker. Sandheden ifølge Gud handler langt mere om tankens renhed end om kødets renhed, som mennesker tillægger den største betydning. Men i Matthæus 15:20 lærte Jesus det modsatte og retfærdiggjorde sine apostle, der ikke vaskede deres hænder før de spiste, ligesom de hykleriske farisæere bebrejdede dem, da de selv var blevet besmittet af ordene fra deres hjerter. Den renhed, der betyder noget for Gud, er en helhed, både kødelig og åndelig. I sine bebrejdelser henviser Jesus til det faktum, at man vasker op udvendigt, men forsømmer dets indre tilstand. Dette er igen en konsekvens af sandhedens renhed, der praktiseres. For Gud er den mentale tilstand lige så meget værd som den fysiske tilstand, hvis omsorg indebærer at respektere de kost- og sundhedsregler, som han havde skrevet gennem Moses. Udøvelsen af disse ting udgør stadig en form for levet sandhed, som Gud kræver, og således kan man forstå, at hans opfattelse af sandhed omfatter alle aspekter af livet. Skabt frit tager hans skabningers liv sig let friheder i forhold til denne guddommelige sandhedsstandard, for det frie liv begiver sig ud på stier, der er farlige for sjælen, og nyder ikke trygheden ved en tvungen sti som skinnerne på et tog. Derfor opfordrer Jesus sine udvalgte til at holde øje og udvise forsigtighed, fordi vejen er glat, og det er let og enkelt at glide af vejen.

Sandheden ifølge Gud ligger også i hans valg af adskillelse af arter. Fra begyndelsen af sin skabelse skabte Gud dyrearter, før han dannede mennesket i sit billede. Dyrearter kender ikke til pervers adfærd; de formerer sig inden for deres art og gør ikke ondt. Perversion er en strengt menneskelig defekt, fordi den er konsekvensen af menneskelig intelligens, som bliver pervers, så snart den føder onde tanker, unaturlige og imod de regler, Gud har fastsat. Seksuelle afvigelser forvandler den levede sandhed til en levet løgn; ifølge billedet har toget forladt skinnerne, der sikrede dets sikkerhed. Sjælen, offer for denne frugt skabt af frihed, bliver en vandrende stjerne, der bevæger sig uden at vide, hvor den går hen. Jesus kom for at redde sjæle fra de forskellige fælder, som menneskers individuelle frihed har sat. Han præsenterede os for den guddommelige standard for sin

sandhed, og siden den dag er de, der hører og reagerer på hans kald, "genfødt i sandheden", men i en valgt status som Guds slave. Dette meget åndelige udtryk betyder, at de betragter sig selv som døde for normerne for et liv i synd og, sammen med Gud, genopbygger deres liv på de guddommelige værdier, som Jesus Kristus har åbenbaret. Men disse værdier er ikke nye; teksterne i den gamle pagt har allerede udtrykt dem gennem Bibelens bogstav, lovens bogstav skrevet af Moses. Hvad disse skriftlige vidnesbyrd manglede var en perfekt model for deres anvendelse; og Jesus kom for at legemliggøre den. Således antog "sandheden" en konkret, synlig menneskelig form og opnåede også effektivitet i at erobre hjerterne hos de udvalgte, som Gud havde udvalgt, gennem Jesu unikke navn og hans blod, der blev udgydt på Golgata. Jesus selv opsummerede dette princip ved at sige om sig selv: " *Jeg er vejen, sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden gennem mig .* " Denne lære gik forud for den, da guddommelig sandhed allerede blev undervist i den gamle pagt, og personen, den korsfæstede Kristus, også var profetisk til stede i form af lammet, der blev ofret som brændoffer hver dag og to gange om dagen i 24 timer, om aftenen og om morgenen. Dette offer var "evigtvarende" og skulle ikke ophøre, før det blev erstattet af Jesus Kristus, hvis død fuldbyrdede det ultimative " *evige* " offer. I ham fordømte Gud synd, og efter ham blev dyreofring fuldstændig nytteløs. Dens forlængelse udgjorde intet andet end et bevis på afvisning af at anerkende den frelsesplan, som Gud havde udtænkt og gennemført. Efter Jesus Kristus blev ofringen af dyreofre en årsag til fordømmelse fra Gud, og hans forbandelse ramte således hele den oprørske jødiske nation, som blev ødelagt i år 70 af romerske tropper, i overensstemmelse med den profetiske bekendtgørelse citeret i Dan 9:26: " *Og efter 62 uger skal en salvet person udryddes, og han skal ikke have nogen efterfølger. Folket, hvis hersker skal komme, skal ødelægge byen og helligdommen.* " **hellighed** , og dens ende vil komme som med en oversvømmelse; det er besluttet, at ødelæggelserne skal vare indtil krigens afslutning .

Den foragt, der er vist for Guds " **sandhed** ", er altid blevet betalt dyrt af folk, selv i vores tid, hvor en kollektiv afstraffelse lige er begyndt, begyndende i Ukraine. Fra da af befinder det troløse kristne Vesten sig i det jødiske folks situation, i forbindelse med deres progressive ødelæggelse anført af Kong Nebukadnesar, datidens V. Putin.

Jeremias 8:14-15: " *Hvorfor sidder vi stille? Saml jer, lad os gå ind i de befæstede byer og blive ødelagt der! For Herren vor Gud har bestemt os til at dø , han har ladet os drikke galdevand, fordi vi har syndet mod Herren . Vi håbede på fred, men der var intet godt; på en tid med lægedom, men nu er der rædsel.* " ! »

Dette emne om sandhed er omfattende, og bruddet med Gud har enorme konsekvenser. Mens Gud ophøjer renhed, gennemsigtighed og en retskaffen og helhjertet karakter, udvikler befolkninger, der er adskilt fra Ham, karakterer, der er fuldstændig modsatrettede. Mennesker er blevet falske, luskede og bedrageriske; de foregiver at være en anden end sig selv og lever deres liv som en rolle, der skal ligne tidens beundrede model. Konsekvensen af denne udbredte grundlæggende løgn er intensiveringen af skilsmisser og brud blandt par, der lever

sammen uden officielt at være gift. Årsagen er enkel: de gifter sig eller bor sammen med nogen, indtil de opdager, at denne person ikke længere er den samme. Dette er den uundgåelige konsekvens af at spille sit liv som en rolle i stedet for blot at acceptere vores sande natur og personlighed. I den skuffelse, der opstår, genereres voldelige reaktioner. Moderne menneskelige relationer baseret på brugen af "internet"-netværk har i høj grad favoriseret denne maskerade, der skjuler personligheden. Og alt for ofte skuffede over deres relationer trækker mennesker sig ind i sig selv i en kommunikativ bitterhed. Det er da, de må indse, at denne afskyelige frugt af deres samfund udelukkende skyldes deres foragt for sandhedens Gud, som udgør en bundløs brønd af visdom og alene kender de regler, der fremmer lykke. I Bibelen havde alle mennesker, som Gud elskede, denne naturlige retskaffenhed og enkelhed, der gør dem elskelige. Sagde Jesus ikke: "*Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud*"? Og her må jeg erindre om, at den renhed, som Gud ophøjer, for det første er moralsk og for det andet kødelig. Jeg korrigerer her den orden, som den falske katolske tro lærer, som aldrig er ophørt med at bedrage kristne ved at favorisere opmærksomheden på kødets synd. Oprindeligt begyndte den at sprede ideen i menneskers sind om, at arvesynden var af seksuel karakter, illustreret af det nu populære udtryk "at bide i æblet". Og jeg minder jer om, at denne tilgang blev bekræftet af fordoblingen af kødelig synd i dens transformerede version af Guds ti bud. Dette, da dens rene og simple undertrykkelse af det andet bud tvang den til at opfinde et, til at erstatte det. Den tog således emnet seksualitet til at gøre det til den kødelige synd par excellence. Du skal dog forstå, at dens praksis med at knæle foran falske helgener, der er blevet himmelske ånder, som i virkeligheden kun er onde engle, udgør en synd i kødet og ånden; da det drejer sig om en afgudsdyrkende fysisk og mental holdning, som Gud fordømmer i dette andet bud, som ikke er forsvundet i Bibelens skrifter og i Guds tanker; 2 Mos 20:4-6: "*Du må ikke lave dig noget udkåret billede eller nogen afbildning af noget, der er i himlen oventil, eller som er på jorden nedenunder, eller som er i vandet under jorden. Du må ikke tilbede dem eller dyrke dem; for jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, der hjemsøger fædrenes misgerning på børn i tredje og fjerde led af dem, der hader mig, og viser barmhjertighed mod tusinder af dem, der elsker mig og holder mine bud.*" Det er svært at tro, at mennesker ville vove at fjerne en tekst, der oprindeligt var skrevet med Guds finger på stentavlerne, men det var, hvad pavemagten gjorde. Dette bedrag ændrer dog intet, og Gud tilregner synd og den død, der følger med den, til overtræderne af hans bud. Det er da, at vi må indse, at den triste tilstand i vores vestlige samfund skyldes de falske læresætninger i vores falske kristne religioner, som før mennesker antog et falsk udseende af hellighed, som Jesus Kristus fordømmer med stor insisteren i sin åbenbaring. Faktisk bemærker vi i Åb 9:1-11, hvor Jesus præsenterer temaet for den "*femte trompet*", som omhandler den protestantiske tro, der er blevet forkastet og overgivet til djævelen siden foråret 1843, brugen af udtrykket "**som**" 9 gange i 11 vers; eksempel vers 8: "*De havde hår **som** kvinders hår, og deres tænder var **som** løvets tænder.*" Dechifreret siger dette budskab: "De havde et ydre udseende (*hår*) af kirker (*kvinder*), men var paradoksalt nok vilde (*tænder*) og stærke (*løver*)." Denne insisteren fordømmer en falsk, bedragerisk fremtoning, som Jesus tydeligt udtrykker i Åb 3:2 ved at

sige: " *I giver jer ud for at være levende, men I er døde .*" Men det skal også bemærkes, at den pavelige etablering i Åb 8:8 i 538 af den " *anden trompet* " også inkluderer udtrykket " **som** ": " *Den anden engel basunede. Og noget som et stort bjerg, der brændte med ild, blev kastet i havet, og en tredjedel af havet blev til blod.* " Og omtalen af dette udtryk " **som** " er så meget desto mere berettiget, fordi den pavelige romersk-katolske tro var den første form for bedragerisk og falsk tilrælselse af den Udvalgte, Kristi Kirke eller Forsamling, i hele kristendommens historie. Endelig må vi huske, at denne frugt af bedragerisk løgn først viser sig i den pågældende institution, efter at den er blevet forkastet af Kristus for at blive overladt til djævelen. Jeg må også minde jer om, at denne triste skæbne sidst har berørt den officielle institution af "Syvendedags Adventist"-troen siden år 1994, bestemt af de profetiske " *fem måneder* " eller 150 år i Åb. 9:5-10. Efter at have tilsluttet sig den økumeniske alliance, som Gud forbandede, i 1995, præsenterer den derfor til gengæld denne falske fremtoning, som Jesus Kristus, sandhedens og gennemsigtighedens Gud, fordømte.

Min kommentar til nyheden fra 15. juni 2022

Den franske Scapins tricks

Præsidentvalget har genindsat E. Macron i fem år ved roret i Frankrig. I dette land, der profetisk er forbandet af Gud for sin smag for overdreven frihed, er menneskelige valg kun den ydre afspejling af en guddommelig vilje, som alle kan bemærke, idet E. Macron to gange i træk blev valgt, **ved manglende valg**, mod Front National repræsenteret af Marine Le Pen. For denne arrogante, karriereorienterede og formastelige unge mand betyder det ikke meget, hvor mange franskmænd der støtter ham; kun resultatet betyder noget, han er valgt. Han havde allerede afsløret sin urimelige natur ved at bevise, at han var ligeglad med den ulighed, han foreslog virksomhederne. Ifølge hans ord burde de, "der kunne", give hundrede euro i støtte til deres stakkels arbejdere, da de "gule veste" var ofre for den økonomiske krise. Ærgerligt for dem, der ikke modtog den. Vi har her et godt eksempel på manglen på retfærdighed i denne karakter. Han mente endda i sin første periode, at de stemmer, der blev afgivet for ham, og som afviste Marine Le Pen, var til hans fordel. Og da han blev valgt igen, troede han, at alt var en forudbestemt konklusion. Og nu, under parlamentsvalget, opdager han, at et stort antal franske mænd og kvinder ikke ønsker at give hans LREM-parti et absolut flertal. Indtil nu har han formået at bedrage og manipulere folkets meninger ved at organisere tv-transmitterede sessioner, der altid er gunstige for ham, som f.eks. hans "store debatter" eller rettere "store monologer". Lige så klog som en abe eller Satan undgår han ubehagelige situationer og forsøger at aflede det franske folks opmærksomhed, som det fremgår af de opnåede fakta i denne uge mellem de to runder af vores parlamentsvalg. Efter at have afsløret en fjendtlig holdning hos den adspurgte offentlighed har den unge præsident opdaget, at et betydeligt flertal af befolkningen ikke kan lide ham, ja endda hader ham. Så hvad gør han? Han flygtede fra den ubehagelige situation og organiserede en rejse til Rumænien for at mødes med franske soldater, der var baseret i landet, på en

NATO-base. I militærsprog praktiserede han en afledningsstrategi, og vel vidende at alle medierne fokuserede deres opmærksomhed på ham, brugte han dem til at overbevise franskmændene om, at deres delvist tabte støtte som krigsherre var nødvendig. Enklere sagt "undgik" han franskmændene og gik for at søge den tilbedelse og de æresbevisninger, han elskede, blandt udlændinge. Beslutningsmagt er berusende, og "appetit kommer med maden", som det populære ordsprog siger. For det var for at opnå denne respektfulde og underdanige ærbødighed, at han ønskede at være Frankrigs præsident; selvom han selv anerkendte "sin uerfarenhed og umodenhed". Resultatet opnået ved hans evner vidner om hans ord. I løbet af de to år med Covid-19-virusangrebet blokerede han den økonomiske funktion af det føjelige og underdanige Frankrig, som han ødelagde, ved at skjule sig bag en sundhedsjuntas beslutninger. Da krigen i Ukraine brød ud, efter at den havde ophidset den russiske gigant, i henhold til sit berømte "samtidig"-princip, tog han åbent parti for Ukraine og fulgte dermed Europa-Kommissionens holdning. Da næsten alle nationer fulgte trop, blev der givet våben for at dræbe russere. Men dette forhindrede ham ikke i at tro, at han "samtidig" kunne beskytte sin neutralitet ved at tale med den russiske leder via telefon. I denne generelle blindhed, der frem for alt stammer fra en illusionsmagt pålagt af Gud, må vi bemærke, at Frankrig og dets europæiske "partnere", eller rettere "konkurrenter", ved at bevæbne deres modstander har haft held med at gøre det magtfulde Rusland til deres dødsfjende. Den allernærmeste fremtid vil bekræfte denne frygtelige vision om ting, som Gud allerede har forudsagt. Dette gælder især, fordi alle i dag allerede kan se svækkelsen af de ukrainske styrker og de russiske styrkers langsomme, men reelle, erobrende fremrykning.

Livet byder på overraskende overraskelser hver dag. Jeg lærte, at pave Frans i en offentlig udtalelse, da han blev spurgt om krigen i Ukraine, delte skylden mellem NATO og Rusland. Denne forbløffende præcise analyse kan utvivlsomt forklares af, at denne pave har sydamerikansk oprindelse; han er ikke en pave af europæisk, eller rettere, italiensk, oprindelse som størstedelen af hans forgængere. Men det skal bemærkes, at paven ikke deler Polens synspunkt, som er meget katolsk og ubetinget støtter sin ukrainske "siamesiske tvilling". Han er dog stadig langt fra at vide og erkende, at årsagen til det eskalerende drama er at straffe hans "søndagshvile", der praktiseres på den første dag i ugen i den tidsorden, som Gud har fastsat. Dette til skade for hans sande sabbat, som er forordnet af hans fjerde bud. Men hans afbalancerede dømmekraft beviser hans personlige intelligens; hvilket gør ham endnu mere skyldig over for Gud.

Jeg hører konstant i medierne journalister, politikere og såkaldte "specialister", kaldet "konsulenter", utrætteligt gentage, at Frankrig og Europa ikke er i krig med Rusland. Hvilket afskyeligt hykleri! Disse mennesker ved, at når vores kanoner, vores kampvogne, alle vores våben dræber russiske soldater, deltager vi i krigen, men vi skal forsikre folket om at bevare deres godkendelse. Og det bedste bevis er, at denne væbnede støtte har til formål at tvinge Rusland, der er for magtfuldt til at blive udslettet, til at kapitulere, fordi det ikke er i stand til at ødelægge det. Og beslutsomheden om at fortsætte kampen imod det skyldes frygten for en dag at blive ødelagt af det.

Vantroen og arrogansen i det forbrugersamfund, der er skabt i Vesten, har resulteret i en konsekvens, der først nu bliver tydelig. Frankrig var længe overbevist om, at oprettelsen af EU havde elimineret risikoen for en større krig i Europa, og derfor afsluttede de den generelle militærtjeneste, og alle franske politiske og militære ledere var overbeviste om, at konventionelle våben ikke længere ville blive brugt, undtagen i små operationer i territorier uden for Europa. Konsekvensen af denne bedrageriske illusion er, at Europa og USA i dag ikke længere har nok af denne type udstyr. Selvom Rusland, der er forberedt af Gud til dette formål, har fremstillet et arsenal af tusindvis af gamle våben og nye, mere effektive og mere forfærdelige. Derfor er landets sejr mod de europæiske nationer sikker og allerede forudsagt af Gud. Det er tydeligt, at vestmagterne undervurderede det, og denne fejltagelse vil være fatal for dem.

Vi hører ikke, hvad hver enkelt europæer eller franskmænd tænker. Men meningsforskelle om krigen i Ukraine begynder at dukke op. På medieplatformene dukker folk op, den ene efter den anden, som er ofre for princippet om, at "enhed er styrke". Men hvad angår Europa, er dets styrke og magt illusoriske. De penge, der gør den vestlige verden rig, er ineffektive mod bomber og kugler. Og allerede nu fremstår hele vores Europa som den "*kolos med fødder af ler og jern*", som Gud præsenterede for profeten Daniel for at profetere den virkelige svaghed i den rige vestlige verden i vor tid, som går otte år forud for det, der burde kaldes "verdens ende".

Disse "*fødder*", der delvist er sammensat af "*ler*" og delvist af "*jern*", profeterer modsatrettede binære karakteristika, som vi finder i de vestlige landes politiske sammensætninger. Det mest typiske tilfælde er USA, hvor politikken er delt mellem republikanernes "hårde" lejr og demokraternes "bløde" eller mere sociale lejr. I Frankrig er det samme fænomen i modsætning til højre og venstre, og dette karakteriserer stort set alle vestlige demokratier. Flertallets herredømme gælder, men når de to lejre er næsten lige, som det er tilfældet i USA, bliver herredømmet vanskeligere at acceptere, og selve demokratiet er truet; risikoen for voldelige sammenstød stiger farligt. (Dette bekræftes af ophævelsen af den føderale lov, der tillader abort i USA, dateret 24. juni 2022.)

Det viser sig, at Europa er ved at splittes på grund af Ukraine, støttet af det katolske Polen, hvis symbol er "*jern*", og fredslejren, repræsenteret af Italien og Tyskland, er i dette tilfælde symbolet "*ler*" værdig. Hvor skal vi placere E. Macrons Frankrig? Ifølge hans forførende "kamæleon"-princip, som gør ham uklassificerbar, er hr. Macrons Frankrig "på samme tid" i begge lejre. Siden jeg begyndte at lytte til hans taler, har jeg bemærket hans evne til at fortælle alle, hvad de vil høre. Han taler, taler, opfinder og siger hvad som helst, men alt går forbi, og i sidste ende lykkes det ham at forføre sine samtalepartnere, men ikke alle. Under alle omstændigheder ved han, hvordan man undgår konfrontation med sine mest kompetente modstandere. Faktisk opfører han sig ikke kun som en "kamæleon", han er også lige så flygtig som en "ål". Nyheden fra 15. juni giver os et godt eksempel på denne beskrivelse. I sin officielle tale i Rumænien, hvor han fremkaldte Ukraines problem, ser præsident Macron kun to muligheder: at støtte Ukraine med våbenforsyninger indtil landets sejr, og for det andet at finde en diplomatisk aftale med Rusland. Utroligt nok udelukker denne unge mand en

tredje mulighed: at Rusland vinder sejren over Ukraine i denne konflikt. Og alle er endnu mere uvidende, inklusive Rusland, om at landet også skal besejre og knuse hele Europa, inklusive E. Macrons Frankrig. Aldrig er hans fornavn "Emmanuel", som betyder "Gud med os", blevet så misforstået, fordi det er tydeligt, at Gud ikke er med ham. Men præsidenttitlen og hans respekt fra de blinde franskmænd tillader ham alt, man kan forstå, hvorfor jeg, da han kom til magten, gav ham navnet: "Gravedigger" af Frankrig; den sidste nationale leder i landets historie på omkring 1.600 år, som dermed vil ende på tidspunktet for "*nationernes ende*", som Gud har profeteret. Hans binære syn er forbandet, og han ignorerer, at for Gud og hans udvalgte symboliserer tallet to ufuldkommenhed, og tallet tre symbolet på perfektion.

I årtier efter Anden Verdenskrig var Europa delt i to lejre, og i øst trak Sovjetunionen sig tilbage og lukkede sig bag sit "jerntæppe". Polen, der længe var blevet udnyttet og domineret af det, nærede et had til det, som genopstår i dag i krigen i Ukraine. Dets symbolske "*jern*"-image og dets nuværende hårdhed har deres oprindelse i den tid, hvor det var bag dette "jerntæppe". Udvidelsen af EU vil derfor få europæerne til at betale for medlemskabet af de tidligere nationer, der blev erobret af russerne. Fordi ved at tilslutte sig Europa bragte de deres had til Rusland og deres ønske om hævn med sig. Imidlertid vil den kommende tid i sidste ende retfærdiggøre den hårde linje, som unge ukrainere forsvare. Fordi USA i det lange løb vil ødelægge Rusland med et atomangreb på dets territorium. Og faktisk har disse ukrainere ret igen i at beskyldte de europæiske nationer for at gentage "München"-fejlen fra Anden Verdenskrig, fordi endnu engang favoriserer de rige vestlige nationers frygt og fejhed den nye erobrers ekspansion; denne gang Ruslands. Denne frygt er dog ikke uberettiget denne gang, fordi den er motiveret af den russiske trussel baseret på landets besiddelse af forfærdelige atomvåben. Og højdepunktet er, at det først vil blive ødelagt af atomvåben. Men er det i virkeligheden frygt og fejhed? Nej, for den virkelige årsag er, at nationerne ikke er forenede på trods af deres påstand om at være det (FN). Faktisk er det Gud, der har adskilt dem gennem sprog og individuelle personlige interesser. Og det er på grund af disse særlige interesser, at spontan kollektiv forpligtelse bliver umuliggjort, på trods af tidligere alliancer og aftaler. Det skal bemærkes, at dette er sidste gang, at adskillelsen af nationer forhindrer deres fælles engagement i krig, fordi den krig, der begynder, vil ødelægge dem alle. Derefter vil tiden komme for den sidste universelle regering, der dannes af overlevende fra atomkrigen.

^{Republiks} styre . Og dette regime har forberedt sin ødelæggelse. Instrumentet for denne ødelæggelse var oprettelsen af Den Europæiske Union. For den ene efter den anden har Frankrigs præsidenter prioriteret forbindelserne med deres europæiske modparter, og de har forsømt at beskytte det franske folks interesser. Frankrig har således betalt med sin økonomiske og finansielle ruin for sin universalistiske humanistiske ideologiske iver. Det ønskede at byde "al verdens elendighed" velkommen og ender i dag med at dele denne elendighed, som kun kan intensiveres. Det har ringe eller ingen industri, er afhængig af kinesisk og asiatisk import og er økonomisk ruineret, idet det lever af sin kolossale gæld.

Desuden er det ikke tilstrækkeligt bevæbnet og bliver dermed meget sårbart over for angreb fra sine fjender, der er langt flere, end det ønskede eller foregav at tro.

Krigen i Ukraine udfordrer alle jordens nationer og deres ledere, og hver enkelt kan have sit eget svar på dette emne. Men endnu engang har Gud organiseret tingene på en sådan måde, at situationen synes uløselig, på samme måde som den, han skabte ved at bringe jøderne tilbage til Palæstina i 1948. Men med Guds lære givet til profeten Jeremias som model, der sagde " *lad dit liv være dit bytte* ", og som formanede folket til ikke at modstå erobreren Nebukadnesar, har jeg personligt kun dette spørgsmål at stille det ukrainske folk: Var ønsket om uafhængighed fra Rusland den pris værd, som det ukrainske folk allerede har betalt; en katastrofe af ødelæggelse, død og lidelse, der vil stige endnu mere? Og mere enkelt, er frihed værd at dø for den igen? At svare ja er at sætte den på niveau med martyrium for Kristus; hvilket ikke ville behage Ham. Hvor meget længere vil det tage for alle disse angiveligt "intelligente" ledere at indrømme, at Rusland er uovervindeligt med konventionelle våben, som det besidder i større mængder end noget andet folk på jorden? Hvad angår dens beslutsomhed om at vinde, er den på samme niveau som Ukraines. Vi vil derfor være vidne til en hel del politisk og militær posering indtil den uundgåelige globale konfrontation. Og hvad angår Frankrig og dets skæbne, hylder og giver jeg ære til Jesus Kristus, inspirationen bag det navn, som E. Macron gav sit præsidentielle politiske parti: "La République En Marche"; han fortalte ham simpelthen ikke, at det var mod " *afgrunden* ", det vil sige dehumaniseringen af hans land og i sidste ende af hele jorden. Og de, der glæder sig over dommene for krigsforbrydelser, vil på deres bekostning lære, at kun sejrherrens retfærdighed sejrer.

Faktisk er problemet med vores generation i Vesten, at den er blevet ude af stand til at affinde sig med en stor, uløselig vanskelighed. Dette er resultatet af 77 års fred og erobringen af egoistiske friheder af såkaldte "liberale" samfund bygget på amerikansk model. Det oprørske barn, "slapheadet", der ikke længere modtager nogen, bliver lunefuld og stædig. Men lerpotten ender med at gå i stykker, da den støder sammen med en jernpote.

Dyresymboler blev engang tilskrevet de store lande i den vestlige verden, så tidligt som Michel Nostradamus. For Frankrig, hanen; for Tyskland, ulven; for England, løven; for Amerika, ørnen; men frem for alt, for Rusland, bjørnen. Nu er det usandsynligt, at denne bjørn vil blive besejret af nogen af de andre dyr, selv ikke af et gruppeangreb.

I de seneste nyheder rejste statsoverhovederne fra Frankrig, Tyskland, Italien og Rumænien denne torsdag den 16. juni til Kiev for at mødes med præsident Zelenskyj. Der blev givet løfter, som var umulige at holde over tid, hvilket genoplivede krigen og det falske håb om en ukrainsk sejr. For Europas tid er ved at løbe ud, og dets ødelægger er stadig fuld af styrke og kraft, fordi Gud har forberedt det på dette destruktive arbejde. I en meget fjendtlig og truende besked rettet mod de ledere og europæere, som han med sine egne ord anser for "degenererede", afsluttede den tidligere russiske præsident Medvedev (oversættelse: Bjørn) sine bemærkninger med disse ord: "Uret tikker..."; Gud kunne ikke have sagt det bedre, men faktisk er det ham, der taler, og som

inspirerer denne advarsel. Der vil være nye våbenleverancer til Ukraine og det forfængelige løfte om et accepteret og støttet europæisk kandidatur... osv.

Guds forordninger: Sande og falske

Guds sande forordninger kom fra hans mund, da han dikterede dem til hebræeren Moses. Efter ham blev alle hans åbenbaringer inspireret til hans tjenere, profeterne, og Gud selv organiserede deres samling i sin hellige Bibel, hvis første pagt oprindeligt blev skrevet på hebraisk og den anden eller nye pagt på græsk.

I modsætning til hvad falsk tro demonstrerer i handling, skal alle Guds forordninger tages i betragtning. Selv når de er blevet forældede på grund af de standarder, der er fastsat i den nye pagts universelle kontekst. At opdage hele projektet, som er skrevet af Guds vilje, er ikke at spille ens tid, det er at nære ens tro. Ja, tro næres af sikkerhed, ikke tvivl. Og denne sikkerhed er opbygget af viden om det religiøse emne. Det er kun på denne måde, at de udvalgte kan skelne sig fra de kaldede, som ifølge Jesus er meget talrige, men forgæves. Uden et dybere studium af de to pagter får den gamle og den nye pagt udseende af to **konkurrerende religioner**. Men efter Guds vurdering er denne vision af tingene falsk, fordi den nye er kommet for at erstatte den gamle, som derfor har mistet al legitimitet og ikke længere kan frelse nogen på egen hånd. Men i den anden forstand får Jesu Kristi tjeneste og den frelse, som han kom for at tilbyde og fuldbyrde, kun mening i bekendtgørelserne af dette projekt i de symbolske former, som den antog i den gamle pagt.

Evangeliet lærer, at Jesus Kristus er frelseren, men frelst fra hvad og hvorfor? Den Nye Pagt siger, at det er synd, men hvad er synd? 1 Johannes 3:4 giver dette svar: "*For synd er lovovertrædelse*." Nå, men hvad er loven? For jøderne er det de fem hellige tekster skrevet af Moses og profetbøgerne, de historiske bøger, Salmerne og Ordsprogenes Bog skrevet af Salomon. Ak, for disse mennesker stoppede Guds lov ikke der, for efter disse tekster kræver Gud respekt og overholdelse af alt, der er skrevet i den Nye Pagt. Og blandt disse tekster er der i Markus 16:16 dette vers, hvor Jesus siger: "*Den, der tror og bliver døbt, skal blive frelst, men den, der ikke tror, skal blive fordømt*." For en jøde, der allerede var veloplært, ligesom de apostle, som Jesus udvalgte, bestod "at tro" simpelthen i at erkende i Jesu Kristi død den perfekte opfyldelse af det "*evige offer*" eller "*evige brændoffer*", hvor et "*lam*" blev ofret som offer for evigt, *hver dag, aften og morgen, det vil sige ved solnedgang og solopgang, som et forbillede på "lammet, der bærer verdens synder"*. Ved denne ritual viste Gud, at den retfærdighed, som Jesus senere opnåede, kom for evigt for at tilbyde frelse for hans udvalgte og kun dem. Jeg insisterer på dette punkt, fordi falsk tro, ligesom en behagelig fabel, har bedraget mange mennesker, der tror, at de vil blive frelst, da deres præster har fortalt dem det. Mange mennesker stoler på dåben for at blive frelst. Men de har ikke læst teksten godt og har ikke forstået, hvad Gud mener med "*den, der tror*". Jeg vil forsøge at være så klar som muligt, for Gud består "*at tro*" i at adlyde. Men at adlyde hele den skrevne guddommelige lov, både den

gamle og den nye pagt. Det betyder, at for at være " *den, der vil tro* ", skal man have læst og forstået hele denne skrevne lov. Mysterierne skjult i de ritualer, som Gud har forordnet, gav normen for den gamle pagt et billede, der lignede " *nat* " og dens "mørke". Og da Jesus Kristus begyndte sin tjeneste, begyndte en solrig dag at bryde frem. Så døde Jesus Kristus korsfæstet, efter at have ofret sig selv som et offer, og tre dage og tre nætter senere, efter at have genopstået sig selv, viste han sig for sine disciple. Den fulde " *dag* " kom så, fordi den almægtige åndelige " *sol* " forklarede dem, hvordan hans død var nødvendig for at frelse dem, fordi den alene havde magten til at validere alle synderne hos Guds sande udvalgte, udvalgt siden Adam og Eva. Den gamle pagts " *nat* " *blev således efterfulgt af den nyes solrige "dag"* ". Denne guddommelige frelsesplan blev skrevet fra skabelsens første 24-timers dag, i dens aspekt af succession; for det første, " *nat* "; for det andet, " *dag* ". Denne symbolske dag dækker de 6.000 år af Guds frelsesplan baseret på forholdet 2/3 nat og 1/3 dag, i henhold til varigheden af de 4.000 år, der fører til Kristus og grundlæggelsen af hans nye pagt. Men denne andel er den samme som en dag midt om vinteren, som kaldes dødstiden. På denne måde er de 6.000 år med udvælgelse af de udvalgte i Guds plan fuldstændigt placeret under dødens tegn og derfor knyttet til den syndens tid, der var dens årsag. I begyndelsen af sit evangelium taler Johannes om, at " *lyset kom ind i mørket* ", det vil sige frelsesstandarden i den nye pagt, der kommer for at oplyse den gamle pagt med dens "dunkle" ritualer. Denne "nat" var begyndt med den synd, som Adam og Eva begik, da de opdagede, at de var nøgne. Og i den åndelige nat, der så faldt over menneskeheden, fik den syndige bærer et glimt af håb, da Gud ofrede det første dyreliv for at lave dets hud til klæder, der kunne dække deres nøgenhed; dette var det første tegn, der blev givet til mennesker, på det frelsestilbud, der ville komme i Kristus. Efter denne meget symbolske oplevelse kom en anden af lige så stor betydning i skabelsens tidlige dage med Guds mystiske præference for Abels offer; at hans bror Kain var blevet foragtet af Gud. Årsagen til denne præference åbenbares først, da Abram på Guds befaling indvilliger i at ofre sin eneste legitime søn. I sidste øjeblik erstattes hans søn Isak af en ung vædder, som Gud giver Abram til ofring. Det er denne handling, der belyser Guds præference for det dyreoffer, som Abel frembragte, fordi dette offer, hvor dyreblod blev udgydt, profeterede Kristi død, "Guds Lam", således bebudet tre gange af Adam og Evas successive oplevelser, derefter Abels og Abrams, hvis to navne, uden mulig sammenfald, begynder med det hebraiske "ab", som betyder far. Abel betyder: Fader er Gud; og Abram: fader til et folk. Efter at have sat sin tro og lydighed på prøve, vil Gud ændre hans navn til Abraham: fader til en mængde. Mysteriet om disse tre oplevelser vil derfor blive udviklet, men ikke afklaret i læren om den gamle pagt. Kun den jordiske oplevelse, som Jesus Kristus opnåede, kom til at give forklaringen og betydningen af disse gamle ting. Jordens frugter, som Kain frembragte, symboliserede intet for Gud; intet andet end frugten af jordens arbejde. Tværtimod var det offerdyr, som Abel ofrede, symbolsk for den frelsesplan, som Gud allerede havde planlagt at fuldføre i Kristus, på det tidspunkt, han valgte til at gøre det. Kort sagt, det frelsestilbud, som Jesus Kristus bragte, var i sig selv billedet på en solrig **vinterdag** , fordi dødens tjeneste fortsætter efter ham, for jordens indbyggere, indtil hans herlige genkomst. Denne

død forklarer vores behov for at sove. Nogle mennesker har kaldt søvn for "lille død". Og de var godt inspirerede, fordi behovet for at sove er forårsaget af den træthed, der opstod efter synd. Og det var Gud selv, der sammenlignede " *døden* " med søvn, da han sagde til Daniel gennem sin engel Gabriel i Dan 12:2: " *Og mange af dem, der sover i jordens støv, skal vågne, nogle til evigt liv, andre til skam og evig foragt.* " » Så tog apostelen Paulus denne tanke op og skrev igen i 1 Thess 4:13: " *Vi ønsker ikke, brødre, at I skal være uvidende om dem, der sover hen, for at I ikke skal sørge som de andre, der ikke har noget håb.* " Men sammenligningen af " *døden* " med søvn har sin grænse, fordi den døde sjæl, der er berøvet bevidsthed, fordi den er vendt tilbage til intetheden, ikke længere har mulighed for at drømme. " *Mindet om den er glemt,* " siger Salomon i Præd. 9:5-6: " *For de levende ved, at de skal dø, men de døde ved ingenting, og der er ingen belønning mere for dem, for deres minde er glemt. Både deres kærlighed og deres had og deres misundelse er allerede forsvundet, og de skal ikke mere have del i noget af det, der sker under solen.* " "Hvis denne sidste sandhed blev taget i betragtning af den vestlige menneskehed, ville vi ikke længere se folk tale dumt og forfængeligt til deres døde, der er blevet til støv foran gravene på kirkegårdene; og de ville ikke længere bringe dem blomster, kranse eller overdådige marmorbeklædninger. Hvad angår korsene, der er placeret på disse grave, udgør de kun bevis på en falsk påstand om frelse, som Jesus vil modsige på den "sidste doms dag" ved at vække dem op for at gennemgå den "anden død", den ultimative løn for synd, som de er forblevet bærere af."

Tro er ikke bygget på en anden persons, bortset fra dens "mærknings"-aspekt, der dræber den. Hvad Gud mener med ordet " *tro* ", er en fuldstændig, integreret forpligtelse fra sine udvalgte sjæl, bestående af et kødelig legeme og en tænkende ånd. Både legemet og ånden tilhører Skaberen Gud og har brug for deres specifikke næring. Og det er stadig Gud, der har sørget for begge dele. I modsætning til falsk tro tror sand tro, at " *mennesket ikke skal leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund* ". Matthæus 4:4. Du hører godt! " *Af hvert ord* ", det vil sige alt, hvad der findes i Bibelen, den gamle og den nye pagt, hvortil skal føjes de budbringere, som han fortsætter med at oplyse og inspirere til at bruge indtil verdens ende. Og siden 1994 er dette værk, du læser, et af disse. Mine skrifter blev forudgået mellem 1843 og 1994 af Ellen G. Whites skrifter. Begge nød godt af den samme åbenbarende inspiration fra vor guddommelige Herre Jesus Kristus.

Jeg var 36 år gammel, da jeg endelig fandt en grund til at blive døbt i Jesu Kristi navn i Syvende Dags Adventistkirken. Jeg blev ikke døbt som barn til Guds ære, og jeg havde aldrig før besluttet mig for at gøre det, fordi den tro, som de kristne i min tid udviste, forekom mig langt under det niveau, Gud havde ret til at kræve af dem, han frelser. Hans eget offer var så meget over alt andet. En lille nødvendig afklaring: Jeg studerede allerede Åbenbaringen, før jeg kom ind i Adventistkirken, men jeg forstod ikke dens budskaber. Ved at blive introduceret til dens sabbatskrav gav alt mening; den dårlige frugt havde sin forklaring: foragt for hans lov. En sangervæn, der allerede havde introduceret mig til vegetarisme, konverterede først til adventismen og introducerede mig til den gennem Ellen Gould-Whites skelsættende bog: "Den store strid". Denne åndelige næring gav

mig det grundlæggende, og mit ønske om at forstå skubbede mig derefter til at studere Åbenbaringen og Daniels Bog meget dybere, fordi det mærkeligt nok var i denne rækkefølge, at det hele blev fuldført. Og i dag forstår jeg betydningen; lyset er Apokalypsen, og Daniel var stadig i høj grad mørket. I 1982 blev de to bøger dechifreret, og budskabet fra den "femte trompet" i Åb. 9 foreslog datoen 1994. Dette blev opnået ved at tage de "fem måneder", der er profeteret i Åb. 9:5-10, og betegne 150 virkelige år tilføjet til datoen 1844 (på det tidspunkt; 1843 efter korrektion). Denne tilføjelse var logisk, da opdelingen af temaerne i Apokalypsen er etableret på denne dato, der er konstrueret i Dan. 8:14. I dette tema om "trompeterne" adskiller datoen 1843, nu defineret, Åb. 8 fra Åb. 9; og disse to kapitler dækker i kontinuitet hele den kristne æra, fra år 321, hvor "synden", citeret i Dan. 8:12, blev fastsat af kejser Konstantin ¹. Det står skrevet i Åb. 10:6-7: "... og svor ved ham, som lever i evighed, som skabte himlen og det, som er i den, og jorden og det, som er i den, og havet og det, som er i det, **at tiden ikke længere skal være**; men i de dage, hvor den syvende engels røst lyder, når han begynder at basune, skal Guds hemmelighed være fuldbyrdet, således som han har forkyndt for sine tjenere, profeterne." Med sådanne data og Guds bekræftelse **af, at "tiden ikke længere skal være"**, var det let for Herren at overbevise mig om, at de nævnte "150 år" udgjorde en ventetid på Jesu Kristi sande genkomst. Og dette argument maskerede i mit sind præcisionen, som dog ikke tillod en at forbinde 1994 med Kristi genkomst. Det var derfor delvist forblindet af Gud, at jeg i overensstemmelse med hans vilje præsenterede for enhver, der ønskede at høre det, at Jesus forberedte sig på at vende tilbage i 1994. Dette var årsagen til min udstråling fra den officielle kirke i Valence sur Rhône i Frankrig i efteråret 1991. Datoen 1994 var imidlertid officielt blevet præsenteret for organisationen, som pludselig blev ansvarlig, dengang skyldig, i sin foragtelige afvisning af et autentisk guddommeligt lys. Da afvisningen havde fortsat indtil 1994, faldt Guds dom over den; ikke for afvisningen af at tro på Kristi genkomst, selvom ... men især for at have foragtet datoen, hvor Gud profetisk kom for at teste den, og som således blev datoen for dens afvisning, og ifølge Apo. 3:16, om dens "opkastning" af Jesus Kristus: "Fordi du er lunken og hverken kold eller varm, **vil jeg udspy dig af min mund**." Bemærk, at man kun udspyder det, der allerede er i sig selv; hvilket bekræfter adventistidentitetens rækkefølge siden begyndelsen af kapitel 3: I "Sardes": "nogle få mænd, som ikke har besmittet deres klæder"; derefter "Filadelfia", derefter "Laodikea". Bemærk også, at Kristi erklæring ikke antager en betinget form, men en bekræftende form, den der er et resultat af en observation af en situation, som ikke vil ændre sig, fordømmelsen er derfor fast og definitiv.

Mellem 1982 og 1991 mødte jeg den kulde, som Jesus fordømte i dette vers, og jeg mødte kun få mennesker, der modtog dette budskab på det tidspunkt. I 1991 fik jeg selskab af tre brødre, vi organiserede konferencer, og der viste Noas vantro verden sig igen for mig i sin triste virkelighed; i år 1992 fem konferencer for at vise den sublime forklaring af guddommelige profetier og fem foruroligende fiaskoer. Da 1994 nærmede sig, og den tredje verdenskrig eller "sjette trompet" ikke var blevet opfyldt, forstod jeg, at Jesus ikke ville komme i 1994. Og da datoen var gået, tillod Ånden mig at forstå det guddommelige formål

med denne "fejl" i fortolkningen. Af ren respekt for sandheden må det forstås, at denne fortolkning ikke var en "fejl", da Gud ønskede det på præcis det tidspunkt i den form. Faktisk, 150 år efter William Miller, bragte og forkyndte jeg for Gud Jesu Kristi genkomst af samme grund, som han havde gjort før mig. Hans prædikener havde gjort det muligt at undersøge og teste troen i de forskellige protestantiske kirker på hans tid. Efter ham, mellem 1982 og 1991, havde min prædiken som mål at prioritere adventisttroen og modtage Kristi lys, og oplevelsen blev opnået i Frankrigs ældste adventistiske fæstning; i den allerførste officielle kirke, der blev etableret i dette land. I dissens blev der med tiden foretaget konstante forbedringer af dette sidste adventistiske budskab. Men det var i foråret 2018, at Herren oplyste mig for at gøre mig bekendt med den forklaring, der retfærdiggør annonceringen af hans sande genkomst i foråret 2030. Siden da er det en skat, som jeg er glad for at dele med nogle brødre og søstre. Det, der virkede håbløst at vide, er sket på det tidspunkt, som den Almægtige valgte i Jesu Kristi navn. Men det er ikke uden grund, at han tilbød os denne guddommelige gave. Han så i vores adfærd frugten af sand tro, næret af studiet af hele hans hellige Bibel og hans mystiske og ekstraordinære profetier. I mit sind har Gud, på trods af sin usynlighed, en ægte konsistens i mig, som man ikke kan røre ved, men kun forestille sig. Vores forhold er baseret på dette princip: Jeg tænker, og han tænker og styrer mine tanker, ligesom roret styrer et skib. Ideerne kommer fra YaHWeH (hans navns tal = 26), ligesom alle hans forklaringer er forblevet uforklarlige siden Daniels tid, det vil sige det 6. ^{århundrede} f.Kr., det vil sige 26 århundreder før vores tid og i departementet Drôme, hvis tal er 26.

Med hensyn til kroppens næring definerede og fastlagde Gud sit valg af, hvad der kan spises, i 3. Mosebog 11: hvad der er rent, kan spises, hvad der er urent, kan ikke. Men denne kost, der blev foreslået for jøderne, var berettiget af to grunde. Den første er, at Gud siden syndflodens afslutning har bemyndiget mennesket til at spise dyrekød, hvis det klassificeres som rent. Den anden er, at denne bemyndigelse blev givet for at tillade jøderne at spise blandt andet kød fra dyr, som, ofret, symboliserede Messias Jesu fremtidige fysiske og åndelige "krop". Lam og væddere varslede således symbolsk princippet om den hellige nadver i den nye pagt; noget, som Jesus befalede. Brødet, symbolet på hans krop, og druesaften, symbolet på hans blod, er blevet indtaget i højtidelig forsamling af sande kristne siden påskeaftenen, da Kristus indstiftede den. Men kun adventister går forud for dette åndelige måltid med fodvaskningsceremonien, som minder om Guds krav om perfekt ydmyghed, som han kun vil finde i sine udvalgte karakter og natur, men ikke i alle de kaldede. Falske forudsætninger findes, men Gud dømmer tanker og hjerter. Ifølge princippet er legemet lavet af det, det lever af. At spise Kristi legeme symbolsk betyder derfor, at Jesu personlighed skal indskrives i os for at vise sig i vores eksistens. Vores personlighed og karakter **skal** være i overensstemmelse med hans. Disse skjulte lektioner vil naturligvis kun være gavnlige for de sandt kaldede troende, som af Gud er bedømt værdige til den endelige udvælgelse; som først vil vise sig ved slutningen, ved afslutningen af den sidste universelle trosprøve. For for at være værdig til frelse skal det syndige dyremenneske, som ethvert menneske er arvet fra fødslen, genopbygge og genopdage Guds karakters billede i sig selv; noget umuligt uden Jesu Kristi hjælp.

Siden 1843 har Gud imidlertid intensiveret sine krav til sine udvalgte. De mest intelligente kan skelne, hvad der er godt og at foretrække, selv når Gud ikke giver det en ordre. Nu begynder læsningen af hele Bibelen i Første Mosebog 1 og 2. Og der ser vi, at mennesket, efter at være blevet dannet af Gud, kun skulle spise vegansk mad, som naturen gavmildt tilbød ham, uden træthed. Denne type kost var derfor ideelt designet til mand, kvinde og deres efterkommere. Da Guds ideal fremmer kvaliteten af hele livet, krop og ånd, bliver dette kostvalg en autentisk troshandling, og vær sikker på, at Gud ikke tager fejl. At ære det, han har erklæret " *godt* ", kan kun værdsættes og velsignes af ham. Og hvis kroppen modtager ideel næring, vil ånden, så dyrebare til at skelne guddommeligt lys, selv være den første modtager. Jeg har nævnt de eneste forpligtelser, som Gud pålægger de udvalgte i den nye pagt som troskriterier. I Jesus Kristus, efter dåb ved fuldstændig nedsænkning af kroppen, er ritualerne begrænset til resten af lørdagssabbatten og den tilfældige forbipasserende nadverritual. Kristus befriede virkelig sine disciple fra byrderne ved den gamle pagts ritualer og gav dem adgang til sand frihed.

Efter dette eksempel på sand tro, som Gud åbenbart og konkret har velsignet, vil jeg behandle emnet falsk tro, som lærer os falske forordninger, der tilregnes Skaberguden.

Det siger sig selv, at denne falske tro er fuldstændig forbandet af Gud. Men forstå, hvad denne forbandelse indebærer. Folk græder over deres synder og beder Gud i inderlige bønner om at tilgive dem. Det er rørende, ikke sandt! Men de samme mennesker nægter at høre forklaringer, der præcist identificerer de synder, som Gud tilregner dem. Kan man forestille sig noget mere forfærdeligt for en person, der forventer Guds frelse, end at modtage hans vrede i deres sted? Tanken om at blive frelst er behagelig for enhver, der tror på eksistensen af guddommelig dom. Og i lang tid har falsk tro bragt falsk lykke til utallige uuddannede, men godtroende mennesker. Den romerske kurie har profiteret af dette og gør det stadig. I vores tid blev den kristne tro først forfulgt på apostlenes tid af det hedenske kejserlige Rom, derefter forfulgt igen, men denne gang af det katolske pavelige Rom, indtil den selv blev ramt af de blodtørstige franske revolutionære og deres ateisme i 1793-1794. Disse begivenheder fører os til foråret 1843. På dette tidspunkt blev den falske katolske tro tilsluttet af den falske protestantiske tro, og den falske tros lejr voksede kun i styrke og magt; deres doktriner blev definitivt fordømt af Gud, fordi de, testet af bekendtgørelsen af Kristi genkomst i 1843 og 1844, begge havde foragtet profeten, hans budskab og Gud, som havde udpeget ham. Imidlertid favoriserede den samvittighedsfrihed, der var etableret og anerkendt i den vestlige verden, blandingen mellem den falske kristne tro og de revolutionære fritænkeres ateisme. I 1994 sluttede den afprøvede og " *opkastede* " officielle adventisme sig til dem, og samtidig ændrede det vestlige samfund sin moral og sine værdier; fri seksualitet blev hævdet efter minirevolutionen i maj 1968 i Frankrig. Iscenesat og i teater blev homoseksualitet til grin og blev gradvist den accepterede norm. I 2013 blev ægteskab af samme køn legaliseret og beskyttet af fransk lov, i fodsporene på mange andre vestlige

lande. Mellem 2013 og 2022 udløste vesterlændinges beskyttelse af LGBT-personer (lesbiske, bøsser, biseksuelle og transpersoner) foragt fra det russiske folk og dets leder, V. Putin. Vesten, der nu anses for at være "degenereret" og fordærvet, ligner i stigende grad byen Sodoma, der blev ødelagt af ild fra himlen, som faldt ned i form af brændende svovlsten, ifølge det bibelske vidnesbyrd i 1 Mos 19:24 og 28: " *Og Herren lod svovl og ild regne ned over Sodoma og Gomorra fra Herren fra himlen... Han så hen mod Sodoma og Gomorra og mod hele slettens land, og se, **en røg steg op fra jorden som røg fra en ovn.*** " Dette fede udtryk tages op af Gud i begyndelsen af temaet for den " *femte trompet* " i Åbenbaringen 9. Gud har flere grunde til dette. Denne ild fra himlen kommer for at ødelægge den fuldstændig korrupte menneskehed, og dette niveau af korruption findes ved verdens ende i Vesten på grund af de protestantiske og katolske religioners successive afvisninger af Gud, der er overgivet til djævelen siden datoen 1843, hvilket således igen bekræftes som grundlaget for begyndelsen af den " *femte trompet* ". Og på denne måde bekræftes og legitimeres datoen 1994 til gengæld; den afskyelige lejr modtager den utro adventisme, som Gud har afvist, til at dele sin dystre skæbne.

Hvilken frugt, udover Sodomas, kunne falsk tro have båret? De samme synder indebærer den samme straf i Guds dom. Og netop var Amerika det første land, der gennem beherskelse af atomvåben i 1945 og mod Japan reproducerede de ødelæggende virkninger af " *ilden fra himlen* ", som Gud kastede. Nu er dette Amerika den nationale enhed, der er berørt af den protestantiske tro, som den " *femte trompet* " er målrettet mod. Det guddommelige budskab bliver klart: Til gengæld vil det lide ilden fra himlen, som Åb 20:9 lærer: " *Og de steg op på jorden og omringede de helliges lejr og den elskede by. Men ild kom ned fra himlen og fortærede dem.* " Og det vil til gengæld tage udseendet af den dal, hvor de to onde byer Sodoma og Gomorra stod. I hans tilfælde vil det ikke være en " *ild som en ovn* ", men ifølge den universelle handlingsstandard en " *ild som en stor ovn* ". Husk: Løsningen af moralen og ændringer til fordel for moralsk perversitet forbundet med økonomisk egoisme udgør de mest åbenlyse beviser på den djævelske natur hos folk født af den kristne tro. De ender med at kopiere, og endda overgå, umoralen hos folk, der er forblevet hedenske. I sin Apokalypse understreger Jesus Kristus rækkefølgen af den " *femte trompet* ", som således kommer efter den franske revolution, og dens ateisme af den " *fjerde trompet* ". På denne måde antyder han ateismens indflydelse på den amerikanske protestantiske tro, som blev forkastet i 1843. Han bekræftede og profeterede således den modbydelige blanding af formalistisk religiøs tro og vantro, der nu bærer sin endelige katastrofale frugt for troen, og som findes i den under navnet frimureri, som ligesom den økumeniske alliance, der blev dannet af katolicismen efter den, samler forskellige og personlige religiøse synspunkter i én alliance; et erhvervsvenligt religiøst supermarked. Og for at bekræfte dette findes symbolerne for dette frimureri trykt på dollaren, den amerikanske valuta.

Falsk tro eller falsk monoteistisk religion tager ikke hensyn til de ønsker, som Gud udtrykker i sin **eneste** hellige bog, Bibelen, men opfinder i stedet ritualer, der er nyttige at identificere. Falske religioner kendetegnes ved deres religiøse festivaler. Festivalen bringer tilhængere sammen og glæder sig. De

broderlige bånd, der etableres mellem egoistiske mennesker, styrkes således ved denne ene lejlighed. For så snart festivalen er overstået, vender alle tilbage til deres onde personlige liv og synder. I den monoteistiske religion opfordres alle tilhængere til at bede til den ene Gud. Men at dømme efter de forskelle, der karakteriserer og adskiller dem, synes denne ene Gud ikke at være så unik, som disse "onde" mennesker påstår. For "uretfærdighed" er netop den fejl, som Jesus Kristus bebrejder og vil bebrejde utro kristne for ved sin herlige genkomst, som han selv lærte i Matthæus 7:23: " *Da vil jeg sige til dem: 'Jeg har aldrig kendt jer; gå bort fra mig, I som øver uretfærdighed.* " Og hvad er "uretfærdighed"? Jesus giver os eksemplet med den uretfærdige dommer, der yder retfærdighed til den person, der søger retfærdighed, ikke fordi han fortjener det i sin uskyld, men for hurtigt at slippe af med en ubehagelig byrde, en professionel pligt, der er dårligt underbygget og føles smertefuld. Faktisk yder han ham retfærdighed for at slippe af med ham, så hans insisterende appeller kan ophøre. Det er tydeligt, at denne dommer ikke er sit embede værdig, og de præster og hyrder, der forråder Gud, hans love, hans normer og alle hans værdier, er lige så uværdige til deres professionelle embede som denne dårlige dommer. Når de overtræder guddommelig lov ved at være ulydige mod dens bud, begår de " *misgerning* ", som består i at praktisere synd efter manglende forståelse af den anmodning, Gud kræver. Påskuddet, der bruges til at legitimere ulydighed, er oftest årsagen til nedarvet traditionel praksis. Men Gud fordømte den jødiske tro for i første omgang at have foretrukket dens traditionelle ritualer frem for standarden for deres præstationer i Kristus. De er derfor utilgivelige. Jo mere uddannede mennesker er, desto mere begavede er de til at komplicere det, der er enkelt. I nationale hæres tjeneste kræver orden lydighed til enhver tid, og ingen vover at sætte spørgsmålstejn ved dette princip. Men ved at udnytte Guds usynlighed tillader falske religioner sig selv alle former for foragt for ham. De bønner, der er rettet til ham, forbliver således uhørte og bliver aldrig besvaret. Men ved at lytte forsøger demonerne at opnå svar, der således vil styrke og legitimere den løgnagtige religion; fordi falsk tro også kræver dens næring; og i fraværet af guddommeligt lys erstattes de af mirakuløse svar. Og sådan erstatter svarene fra djævelen og hans demoner Guds svar. At bedrage mennesker er deres eneste aktivitet, og det er sådan, at de handler på denne måde over for de vantro, at Gud har tilladt dem at overleve indtil hans herlige komme.

Jeg henvender mig her til fastepraksisen, som falsk tro tillægger stor værdi. Jeg påpeger først, at Gud kun beordrede dette ritual til sit hebraiske folk, og at han aldrig har beordret andre mennesker til at faste. Praksissen med at faste henter sin logik fra menneskelig tankegang. Mennesket kan bevise over for Skaberguden intensiteten af en anmodning, udtrykt ved, at det er i stand til at fratage sig selv mad indtil døden, om nødvendigt ... Lyt til, hvad Gud synes om faste; Esajas 58:3: " *Hvad gavner det os at faste, hvis du ikke ser det? At plage vores sjæl, hvis du ikke giver agt på den? Se, på din fastedag hengive I jer til jeres egne lyster, og I behandler alle jeres daglejere hårdt . 4: Se, I faster for at strides og kives, for at slå ondt med knytnæven ; I faster ikke på denne dag, for at jeres røst må høres i det høje. 5 Er dette den faste, jeg har valgt, en dag, hvor en mand plager sin sjæl? At bøje hovedet som et siv og ligge i sæk og aske, vil I*

kalde dette en faste, en dag, der er Herrens velbehag? 6 **Dette er den faste, jeg har valgt** : Løs ondskabens bånd, løs slaveriets reb, lad de undertrykte gå fri, og lad hvert åg brydes. 7 Del dit brød med de sultne, og bring den hjemløse ind i dit hus. Hvis du ser nogen nøgen, så dæk ham, og vend dig ikke væk fra din næste. 8 Da skal dit lys bryde frem som ..." morgen, og din helbredelse vil spire frem hastigt; din retfærdighed vil gå foran dig, og YaHwehs herlighed vil følge dig. I sin time vil Jesus Kristus i sin fuldkommenhed opfylde normen for denne faste. Han vil da blive efterlignet af sine mest trofaste disciple. Man skal dog være forsigtig med en bogstavelig læsning af denne tekst, fordi Gud ikke taler her om trængende mennesker med åbenlyst oprørsk adfærd, som derfor fortjener deres skæbne. Desuden betegner nøgenhed i et stærkt åndeligt symbolsk sprog fraværet af Kristi nåde, og mad vedrører bibelsk sandhed.

Det, Gud fortæller os her, er, at faste er et plus, som de udvalgte kan praktisere, for at vise Gud, at hans ånds næring er bedre end den, hans krop kræver. Det siger sig selv, at religiøs faste uden for dette tilfælde ikke længere har nogen mening. Gud kan kun godkende det, hvis den, der gør det, allerede ærer ham med sin lydlighed og sin kærlighed. Og uden for dette tilfælde er faste intet andet end alibiet for en bedragerisk og falsk religiøs holdning. I dette andet tilfælde faster utro troende forgæves, som Gud i Esajas 58 tilregner de " *onde og stridbare* " jøder. Og det er, hvad det vestlige menneske, kristent eller ej, er blevet. Men på et sundhedsmæssigt plan har faste helbredende virkninger, da det fremmer hvile for fordøjelsesorganerne og dermed reparerer kostfejl ved at undgå alvorlige sygdomme, der er vanskelige eller endda umulige at behandle.

Den katolske tro har etableret sine religiøse helligdage på datoerne for helligdagene i sin gamle hedenske romerske religion. Således forsoner æresbevisningen ikke synderen med skaberguden, som først blev fornærmet af sin søndagshvile, som han arvede fra den hedenske kejser Konstantin I ' siden 7. marts 321. Hans tilbedelse af den falske "jomfru" giver anledning til nye helligdage, og det er alle disse ritualer, der kunstigt giver ham en vigtig universel religiøs prestige. Lad os bemærke, at Gud i sin Apokalypse sammenligner sine messer med " **fortryllelser** " i Åb. 18:23: " *Lampens lys skal ikke skinne i dig, og brudgommens og brudens røst skal ikke høres i dig, for dine købmænd var jordens store, fordi **alle folkeslagene blev bedraget af dine fortryllelser** . "*

For at afslutte dette tema om forordninger, vil jeg henlede jeres opmærksomhed på dette punkt. Beundr Skabergudens overlegenhed, som vidste, hvordan man sammensætter juridiske tekster, der for evigt bevarer deres værdi og effektivitet. Foran ham skaber vores republikkers deputerede løbende nye love og ophæver gamle tekster for at erstatte dem med dem, der passer til det nye præsidentielle flertal. De tror, at juridiske tekster kan løse alle problemer, og de er de eneste, der fortsat tror på det; de eneste, foran Gud, fordi han, hvad ham angår, aldrig troede på det, og han beviste det ved at erklære i 2 Kor. 3:6, gennem Paulus' mund: " *Han har også gjort os dygtige til at være tjenere for en ny pagt, **ikke bogstavens** , men Åndens ; **for bogstaven slår ihjel** , men ånden giver liv . **Men hvis dødens tjeneste, indgraveret med bogstaver på sten, var i herlighed** , så at Israels børn ikke kunne se på Moses' ansigt på grund af hans ansigts herlighed,*

selvom herligheden var flygtig, *hvor meget mere herlig skal da ikke Åndens tjeneste være!*"

Gud fortæller os, at bogstavet dræber. Og hvilket bogstav taler han om? Dem, der danner teksten til hans Ti Bud, oprindeligt indgraveret af hans guddommelige finger på stentavler, som han selv gav til Moses. Du skal forstå konteksten af den gamle pagt, hvorunder døden hersker. Ligesom hedningerne arvede hebræerne arvesynden, som gjorde dem værdig til døden. I sin pagt præsenterer Gud hebræerne for sin lov, hvor hvert bud er en dødsdom, fordi det normale menneske har overtrådt den og vil overtræde den igen, selv efter at have lært om den. Dette punkt er afgørende for at forstå det bydende behov for en frelser, fordi menneskets møde med Gud får det til at opdage, at det er født til at dø. Og denne uundværlige frelser vil komme i Jesus Kristus, men han er allerede til stede i den gamle pagt gennem lammet i det "*evige offer*", som jeg allerede har husket. Hvis døden åbenbares, er muligheden for tilgivelse fra den store guddommelige Dommer allerede også præsenteret for den angerfulde synder, der er knust for at vanære sin Gud. Alt er planlagt for at opnå tilgivelse, uden at han ved det, i Kristi retfærdigheds navn, som skal komme i Jesus. Han skal ofre et dyrisk liv, og hvis han er fattig, et billigere offer; et fuldstændig uskyldigt dyrisk liv, som vil være Jesu Kristi perfekte liv uden synd. Man kan således forstå, at alle ritualerne i den gamle pagt kun havde værdi i perspektivet af Jesu død, grundlaget for den nye pagt. Meget logisk set forsvinder alle disse gamle religiøse ritualer efter Jesu død, de forlades, om ikke glemmes. Derfor frelste Kristi blod alle de syndere, som han anerkendte som sine udvalgte, siden Adam og Eva.

Efter at være blevet overgivet til romerne, indså jøderne, at Gud ikke længere oplyste dem; så de besluttede at løse deres problemer på egen hånd. Og hovedproblemet, der skulle løses, var ikke længere at synde mod den guddommelige lov. Sådan skabte fremtrædende rabbinere og skriftkloge Talmud; et værk, hvor de forsøgte at opremse alle mulighederne for at overtræde loven og forudse absurde situationer. For eksempel, for at øge antallet af tilladte skridt på sabbatten, måtte rejsen foretages med fødderne i et bassin med vand... Jeg stopper der. Vi har her en konsekvens af deres afvisning af Kristus, som fratog dem den vise inspiration fra den guddommelige Ånd, givet i denne ene Kristi navn. For at løse alle sine problemer måtte mennesket finde løsningerne i visdommens Ånd hos Skaberguden, der var klar til at vejlede, lede og inspirere kun sine elskede udvalgte. Det er sikkert, at denne lov i Talmud er 100% menneskelig, og den bringer vanære over Gud. Dette retfærdiggør disse bebrejdelser, der er citeret i Ezek. 22:26 og 36:22: "*Hendes præster overtræder min lov og vanhelliger mine helligdomme. De skelner ikke mellem helligt og vanhelligt, de gør ikke forskel på urent og rent. De skjuler deres øjne for mine sabbater, **og jeg bliver vanhelliget midt iblandt dem.***" .../... Sig derfor til Israels hus: Så siger Herren Herren: Jeg gør ikke dette for jeres skyld, Israels hus, **men for mit hellige navns skyld, som I har vanhelliget blandt de folkeslag, hvor I kom** .

Her påpeger jeg den største fejl i dogmet i romersk-katolicismen. Midt i den nye pagt har den genskabt ritualer kopieret fra den gamle pagt og dermed gjort kravet på at tjene Gud i Jesu Kristi navn ugyldigt. Som et eksempel bringer jeg dette tilfælde. Barnet, eller den voksne, kommer for at bekende sine synder til

præsten, der modtager ham i skriftestolen. Som straf kræver han, at han reciterer "Ave" og "Pater Noster". Selve ideen om straf gør Kristi sonende død forældet. Desuden er nogle af disse straffe kropslige og smertefulde, derfor endnu mindre legitime. På samme måde fornyer og praktiserer det katolske princip om skrifte også ritualer i den gamle pagt; hvorimod siden Jesus Kristus er skriftemålet og tilgivelsen af synder udelukkende hans, fordi han alene har magten til at tilgive synder. Intet menneske er retfærdigt og perfekt nok til at give tilgivelse i Guds navn. Ved sin sejr over synd og død fortjente Jesus denne eksklusive ret, fordi han er Gud. I lang tid ignorerede katolicismens tilhængere læren i evangeliernes bibelske tekster, hvilket gjorde dem til lette ofre for præsters og pavers formodede autoritet. Desuden tog præsten, ved at bekende synder, autoritet over de bekendte. Bekendelser af skamfulde handlinger satte ham under præsters og alle de romerske gejstliges afhængighed. Denne anklage mod den romersk-katolske kirke fremsatte Gud først, idet han sagde i Åb 13:6: " *Og hun åbnede munden i bespottelse **mod Gud** , **for at bespotte hans navn og hans telt og dem, der bor i himlen.** " ; " bespotte " , det vil sige, at lyve ved at fornærme " *hans telt* ". Hvor er løgnen? I at genskabe det, Gud har gjort en ende på. Hvor er fornærmelsen? Ved at tilskrive Gud faderskabet til sine afgudsdyrkelseskulter, som hans andet bud især fordømmer; men i virkeligheden er de alle overtrådt. Hvad angår " **dem, der bor i himlen** " , er der kun hans engle i himlen, nær Gud, som er forblevet trofaste, og blandt dem den gamle Enok, Moses, Elias og siden Kristi død et par anonyme helgener, men det er alt. For alle de andre disciple og apostle, der virkelig er døde i Herren, sover og venter i intetheden på at blive oprejst af Jesus Kristus ved hans herlige genkomst; som Maria, Lazarus' søster, så tydeligt havde udtrykt. Derfor er den tilbedelse af helgenerne, som den kanoniserer, for Gud en enorm løgn og igen en fornærmelse på grund af de afgudsdyrkende romerske normer, der kræves for kanonisering; blandt dem mordere, sande monstre.*

Det katolske initiativ til at genetablere de jødiske præsters religiøse ritualer på jorden udgjorde både en overgreb mod Gud og en forførende fælde, frygtindgydende effektiv til at fange overfladiske og afgudsdyrkende mennesker. Det er ikke uden grund, at Gud i år 70, efter 40 symbolske år med den trosprøve, der blev givet jøderne i den gamle pagt for at indgå den nye pagt, som selv blev etableret i år 30 ved Kristi død og opstandelse, lod romerne ødelægge byen og dens troløse og forældede hellighed; troløs, hvad angik præsteskrabet, og forældet, hvad angik templet og dets religiøse ritualer. Disse ritualer måtte ophøre på jorden, fordi deres profetiske rolle var fuldført. Blikket og forholdet til Gud gik nu individuelt mod den guddommelige hersker og erobreren, der var blevet himmelsk igen: Jesus Kristus, den eneste himmelske forbøn, den eneste, der var i stand til og værdig til at tilgive sine udvalgte synder, som han selv udvælger og vælger i overensstemmelse med grundlaget for sin unikke guddommelige dom.

Uddannelse gør ikke folk klogere; den gør dem kun mere uddannede; men mere uddannede af hvad? Kun af ting, der er nyttige til professionelle opgaver i det verdslige liv. For på det religiøse plan har mennesket ikke udviklet sig; det er endda gået meget tilbage. I 2022 er det det samme som på Noahs tid. Jeg minder jer om, at denne oplevelse af syndfloden er et vidnesbyrd givet af Gud, så de, der tror på denne bibelske historie, også tror på hans plan for menneskehedens globale

ødelæggelse i de sidste dage. Derfor, ligesom på Noahs tid, lader mennesket sig stadig forføre af bedrageriske fabler af djævelsk hedensk inspiration. Hans tro på sjælens udødelighed gør ham til et let offer for dæmoniske ånder, der er begrænset til vores jord og vores jordiske dimension. De fremstår som "helgener" og derefter som "jomfruer" og forfører troende uden bibelsk viden. De gamle fælder i det gamle hedenskab fungerer stadig lige så godt med vor tids uddannede mænd. Uddannelse har derfor ikke ændret noget. Ja, i vores tid er der endnu flere ikke-troende ateister. Men ateister hvor længe? Indtil destruktive tragedier bringer menneskenes sind tilbage til himlen. Men også her vil de, der ikke har kærligheden til sandheden i sig, så de kan blive frelst af Jesus Kristus, blive forført af frygtindgydende sataniske listige angreb og slutte sig til de mange lejre af falsk tro.

Guddommelig forbandelse bevist

Hans beviser er mange, men menneskeheden adskilt fra Gud kan ikke identificere dem som sådan, fordi hans analyser af livet forbliver udelukkende civile og profane. Religiøse former eksisterer stadig, men de er nytteløse, da Guds dom ignoreres selv af kristne institutioner; den kristne vej er den eneste, der formodes at kunne åbenbare de guddommelige orakler. Og sådan er tingene faktisk, men den stemme, der taler i hans navn, står i syvendedagsadventismens dissidentisme, ignoreret og foragtet af størstedelen af dem, der opdager hans eksistens og hans budskaber. Og da jeg har privilegiet at kende dem og dele dem med et kim af Kristi udvalgte, vil jeg citere dem her, begyndende med de nylige beviser taget fra de aktuelle begivenheder i vores franske liv.

^{republik} forfatning på grund af de vanskeligheder, som den 4. republik havde stødt på ^{med} at løse problemet med Frankrigs kolonisering af Algeriet. Der havde været krig i 8 år mellem det algeriske FLN og den regulære franske hær. Efter omkring 130 års kolonisering var assimileringen og sammensmeltningen af de to oprindelser stadig ikke opnået, og hvad de franske myndigheder ikke var klar over, var, at det simpelthen var umuligt; dette på grund af deres traditionelt nedarvede muslimske religion, der gør dem til en slags nationalitet, der ønsker at beskytte sin religiøse praksis. Denne fiasko varslede kun den, vi ser i dag, efter modtagelsen af muslimer på det franske storbyområde. Genforeningen af to samfund, der er forbandet af Gud, har som frugt krig, denne synlige frugt af hans guddommelige forbandelse. Men den 5. ^{republik} forbandelse stopper ikke ved denne krig. Fordi den

4. ^{republik} forfatning havde den fordel i forhold til den 5. ^{at} begrænse den udøvende regerings beslutningskompetence. For at opnå støtte fra deputerede skulle foreslåede love og lovforslag være rimelige og opnå enighed med et flertal af stemmerne. I den 5. ^{republik} holder det franske folk et større møde, først hvert syvende år og derefter hvert femte år siden Jacques Chirac, for at vælge deres præsident. De præsiderer ikke bare; nu styrer og håndhæver de deres personlige beslutninger gennem et præsidentielt flertal af "godillot"-deputerede, der udelukkende eksisterer med dette formål for øje. Dette sikrer, at det demokratisk-republikanske aspekt er til stede og synligt. Mellem 1958 og 2017 tillod brugen af

artikel 49-3, at en lov kunne vedtages så mange gange som nødvendigt. Siden 2017 har denne ret kun været godkendt én gang om året. Konsekvensen af denne 5. ^{forfatning} er, at Frankrig er blevet overladt til udelukkende at stole på de beslutninger, der er truffet af otte på hinanden følgende præsidenter. Otte mænd er ansvarlige for den tilbagegang og økonomiske og politiske katastrofe, der kan ses i dette land i dag, på trods af støtten fra "højreorienterede" og "venstreorienterede" politiske grupper. Årsagen til denne katastrofe er jagten på rigdom for enhver pris, og for at opnå den blev internationale relationer prioriteret for at fremme handel. Desværre ændrede handlen sig gradvist, og Frankrig eksporterede mindre og mindre og importerede mere og mere, indtil det blev fuldstændig afhængigt af kinesisk og asiatisk import. Og dets energi er også fuldstændig importeret, senest russisk gas, og i længere tid algerisk gas. Højrefløjen har på sin side forsøgt at få folk til at tro, at den er ny ved at ændre dens navn flere gange, noget den sidste præsident og den tidligere Front National også gjorde. Men at ændre navnet på kruken ændrer ikke dens indhold, som forbliver det samme for evigt.

I 2017 og 2022 gav Gud sine valgte embedsmænd mulighed for at påpege beviser for sin forbandelse, som har plaget Frankrig siden dets oprettelse. På disse to datoer befandt den unge præsident Emmanuel Macron sig i anden runde af præsidentvalget over for Marine Le Pen, kandidat fra FN (Front National), som siden var blevet til RN (Rally National). Det samme scenarie fem år fra hinanden; der er stadig noget at bemærke her. Noget, der burde få mennesker til at sætte spørgsmålstegn ved denne, ifølge dem, besynderlige tilfældighed. Men jeg ved udmærket godt, at tilfældigheder ikke er årsagen, og at kun den guddommelige forbandelse retfærdiggør disse fakta. Hvad sker der egentlig? Mellem 1958 og 2022 bemærkede nogle franskmænd, gradvist stigende i antal, at præsidentskifter og deres politiske skift ikke ændrede deres skæbne. Desuden placerede oprettelsen af Den Europæiske Union dem under dens direktiver, der var overordnede deres nations. Efter længe at have dæmoniseret nationalistisk tankegang og dens officielle parti, greb partierne på "højre og venstre" successivt magten og forblev underlagt beslutninger fra EU-kommissærer og -repræsentanter. Siden enhver ændring syntes og stadig synes umulig at opnå, hvorfor så stemme? Det er derfor, at 52% af vælgerne ved præsidentvalget i 2022 og derefter 54% ved valget af parlamentsmedlemmer besluttede at "fratage" stemmeretten og undlod at stemme. Det franske hus er således overgivet, udleveret til de politiske hajer, der "samtidig" proklamerer deres ønske om at berige Frankrig og udlevere det til europæisk og global konkurrence, der ødelægger det. Den konstante stigning i stemmeafgivelsen har også en anden årsag. Forsvinden af religiøse værdier får folk, inklusive Frankrig, til at tro, at tiden er inde til universel fred, og at takket være internationale aftaler er det værste ikke længere at frygte. Det er sandt, at den "tredje verdenskrig" netop er begyndt i Ukraine den 24. februar 2022. Men hvem tror på denne fortolkning af, hvad der er tilbage for mange, en krig, der kun vedrører ukrainere og Rusland? Får de ikke at vide hele dagen lang i radio og fjernsyn, at det efter politikernes oplyste mening ikke er en handling, der involverer at levere våben til Ukraine? Gennem denne virkelige løgn, der udelukkende er baseret på håbet hos disse politikere og de journalister, der spreder den, får folk et forvrænget billede af situationen i deres lande. Dette er i sandhed

kun et håb, fordi ingen ved, hvor langt den russiske leder Vladimir Putins tålmodighed kan række. Og bag opvisningen af en afslappet holdning plager og bekymrer dette emne dem. Disse bedrageriske mennesker leger med ilden, og ikke bare en hvilken som helst ild; den ild, som Gud vil tænde for at fortære dem og deres værker. Men Guds forbandelse er ikke kun over lederne og medierne, den er frem for alt over folket selv, og de får fra Gud de forbandede ledere, de fortjener, kollektivt og individuelt.

Ud over de 54%, der undlod at stemme, er det endelige resultat af anden runde af parlamentsvalget bittert og smertefuldt for præsidentlejligheden, som mistede sit absolutte flertal. Gud har givet os endnu et bevis på sin forbandelse, som rammer Frankrig og dets skæbne. Han har brudt roret på et tidspunkt, hvor skibet Frankrig gennemgår en storm af interne problemer og dem, der er forårsaget af store internationale konflikter i verden; synligt for at sende det til bunds. Således vil Frankrig, der indtil nu har været så let at styre, ikke længere være så let. I det øjeblik, hvor alvoren af den nationale og internationale situation stiger, mindskes muligheden for at lede Frankrig. Og uden at forsvinde fuldstændigt, vil denne mulighed blive meget vanskelig, for at sige det mildt, fordi meningerne fra de repræsenterede grupper er meget divergerende og til tider modsatrettede i absolutte termer. Efter at have opdaget dette resultat af afstemningen i medierne, har journalister og politikere udviklet mange scenarier for den unge præsidents reaktion, synligt afvist og hadet af mange vælgere. De bemærkede hans arrogance og kaldte ham til tider "Jupiter"; hvilket ikke er ufortjent, og dette efter at have kaldt François Mitterrand for "gud" i løbet af sine to præsidentperioder, som udgør endnu et forbindelsesled mellem disse to personer. De tog fejl, da de troede, at den unge "arrogante" ville vise tegn på ydmygelse ved at sige, at deres straf blev hørt og modtaget. Kom nu! "Jupiter" kan ikke ydmyge sig og erkende, at han bliver straffet af sit folk! Efter et meget bemærkelsesværdigt fravær, i en otte minutters tale, hvor han stod fast i sine støvler og var sikker på sin ufejlbarlige dømmekraft, skød "Jupiter" ansvaret for resultatet over på folket. Det er hans skyld, fordi han ikke forstod Frankrigs interesser og indsatser, på godt og ondt, knyttet til Europas skæbne. For ham er denne anden periode den sidste mulige, og han har intet tilbage at tabe, men han håber stadig at kunne vinde alt. I misforståelsen af dette forhold vil Frankrig opleve sine sidste politiske dyst forværret af de nye problemer, der vil opstå på dets territorium, i Europa og i hele verden.

Hvad angår politiske journalister, må jeg påpege deres hyppige brug af udtrykket "franskmændene dit, franskmændene dat". Hvad angår stemmeafgivelsesprocenten, er det kun, men for det meste, 54% af alle franskmænd, der traf dette valg; og selv da, hver især af en personlig grund. Deputerede gentager også dette fuldstændig forkerte udtryk, fordi resultatet af afstemningen ikke er frugten af en høring af alle franskmænd, men kun resultatet af forskellige personlige valg. Og jeg minder jer om, at det opnåede resultat er det, som Gud har begunstiget ved sin handling i menneskers sind, vel vidende at ingen af dem kan undslippe det. Sådan skal ordsproget forstås: "folket har de ledere, det fortjener". Desuden, som et tegn på en ekstrem forbandelse, styres Europa og Frankrig af kvinder, der er trådt ind i politiske embeder en masse; Ursula Von Der

Leyen, formand for Europa-Kommissionen, og Elizabeth Borne, premierminister i Frankrig, og mange andre i præsidentflertallet og andre politiske partier, herunder det kongelige parti. Således dominerer den, der ifølge Gud i 1 Mos 3:16 skulle være " *underdanig og domineret* " af sin mand, Europa og de vesteuropæiske nationer: " *Han sagde til kvinden: Jeg vil gøre din fødselsangst meget større, med smerte skal du føde, og din mand skal begære dig, og han skal herske over dig.* " Ifølge 1 Mos 2:18 var hun kun en " *hjælper* ", men hun blev en leder og dominerer i dag manden: " *YaHWéH Gud sagde: Det er ikke godt, at manden skal være alene; jeg vil skabe ham en hjælper, der passer til ham.* " Det viser sig, at denne standard gør Europa til et mål for universel muslimsk vrede, fordi muslimer ikke accepterer den. Og i kærlighedens navn forstår få kristne dette, men i Bibelen er disse standarder, som Gud fastsatte i begyndelsen af skabelsen, evige. De er hverken valgfrie eller underlagt personligt valg, ligesom et à la carte-måltid.

Oprindelsen til Frankrigs forbandelse ligger i dets tilhørsforhold til Vesteuropa, som siden 538 har været underlagt den forbandede religiøse indflydelse fra det pavelige Rom. Faktisk er Frankrig, tidligere Gallien, i Daniel 7 et af de " *ti horn* ", der i første omgang er underlagt Roms kejserlige herredømme, repræsenteret ved symbolet " *lille horn* " i Dan 8:9. Og i Daniel 7 forbliver det under Roms forbandelse, men denne gang under dets pavelige kristne religiøse aspekt, der også symboliseres ved formlen " *lille horn* " i Dan 7:8: " *Jeg betragtede hornene, og se, et andet lille horn kom op midt imellem dem, og tre af de første horn blev rykket op foran det; og se, det havde øjne som et menneskeøjne og en mund, der talte arrogant.* " Ånden specificerer " *et andet* ", fordi Italien allerede figurerer blandt de " *ti horn* ", og dette nye " *lille horn* " er derfor et ellefte " *horn* ". Det romerske pavelige regime er faktisk uafhængigt af Italien. Det udgør en fri og uafhængig stat beliggende i nærheden af Rom og bærer navnet Vatikanstaten.

Frankrigs forbandelse går derfor tilbage til dens oprindelse, til konverteringen til pavelig romersk katolicisme af dens første konge fra det frankiske folk, ved navn Klodvig I. ^{Det} var denne første monarkiske og nationale underkastelse til det pavelige regime, der gav Frankrig titlen "kirkens ældste datter". Og denne støtte fra "den ældste datter" ville sjældent svigte det gennem Frankrigs historie. I ignorering af Guds dom legitimerede dette folk monarkiske successioner. Alligevel blev der givet tegn på forbandelser fra Gud. Og allerede det vigtigste og mest synlige var adfærden, den uretfærdige og grusomme natur hos de religiøse ledere og monarker, der var arvinger til denne såkaldte "kristne" religion. For hvordan kan vi alligevel give den blide og kærlige Jesus skylden for denne voldsomme religion, som afsluttede sit liv ved frivilligt at ofre det som et sonoffer? For Kristi kærlighed var ikke skjult, flere kors mindede om hans offer, men hans liv blev ikke efterlignet. Ledernes var endda det absolutte modsatte af Kristi. Var dette ikke et klart bevis på en forbandelse? Det var sandelig en, men religion blev påtvunget folk, der ikke valgte den. Det er derfor, denne form for kristendom bar, og stadig bærer i dag, frugterne af hedningers liv. I Johannes 10 insisterede Jesus på dette punkt: " *hyrden kalder på sine får* ," men blandt alle er det kun dem, der " *kender* " hans " *stemme* ", der kommer til ham for at følge ham.

Forfølgelsen af "Tempelridderne" gav yderligere bevis på det katolske Frankrigs forbandelse. Dens konge, Filip den Skønne, var ikke from, men hans behov for rigdom førte ham til at indgå en alliance med pavedømmet for at dømme "Tempelridderordenen" til døden, og dens tilhængere, inklusive deres leder, Jacques de Molay, og et par andre, blev brændt på bålet; dette af to meget forskellige årsager: for den pavelige kirke, elimineringen af en farlig konkurrent; og for Frankrigs konge, plyndringen og konfiskationen af den rigdom, som ordenen og dens tilhængere besad. Hvad kan man sige? I disse stadig meget mørke tider var "Tempelridderordenen" langt fra perfekt, men hvad der er sikkert, er, at den ikke var mål for Guds vrede, i sin profeti i Daniel og Åbenbaringen, i modsætning til den romersk-katolske pavekirke, medskyldig i den kongelige sekulære arm. Det er endda tilladt at tro, at Gud fandt denne forfærdelige handling så uretfærdig, at han behagede at give den forbandelse, som Jacques de Molay udtalte fra toppen af sit ligbål; før han døde og opgav sin ånd til Gud. Med sine ord profeterede han, at Gud ville hævne deres død på dem, der bar ansvaret. Det var først i det 16. ^{århundrede}, at han blev tilskrevet bekendtgørelsen for det indeværende år af Filip den Smukkes død, Pave Clemens V's medskyldige, og Vilhelm af Nogaret, kongens anklager. Og den forbandelse, der blev bekendtgjort af Jacques de Molay, blev opfyldt over Filip den Smukke og hans tre sønner, fordi kendsgerningerne strakte sig til kongens familie, hvis to svigerdøtre var heltinder i to utroskabsskandaler, der førte deres to elskere til at lide de værste grusomheder, man kunne forestille sig på det tidspunkt, nemlig at henrette dem. Sagen er så velkendt i Frankrig, at tv-biografen har grebet emnet og lavet en tv-serie med det betydningsfulde navn "De Forbandede Konger". Faktisk tog forbandelsen form af udslettelsen af Filip den Smukkes arv, hvor hans efterfølgere alle omkom indtil den sidste. Således, under den samme forbandelse, afløste alle de efterfølgende kongedynastier hinanden, merovingerne, karolingerne, kapeterne (den sidste var Filip den Smukke), Valois og igen kapeterne; den sidste konge var Karl 10.

Under den protestantiske reformation, først forfulgt af kong Frans 1. ramte andre tegn på forbandelse det katolske monarki i Frankrig, især forbundet med ægteskabet med den italienske Medici-familie. Således så Katharina af Medici sine tre sønner og arvinger dø efter hinanden, og dermed blev en profeti, som Michel Nostradamus havde præsenteret for hende, opfyldt. Læg dertil epidemierne af frygteligt dødelige og ødelæggende plager, og antallet af guddommelige forbandelser er allerede meget tydeligt og sigende.

Det skal bemærkes, at Gud i sin ret detaljerede profetiske åbenbaring i Johannes' Åbenbaring kun bevarer fire hovedtegn på den forbandelse, der ramte Vesteuropa siden den åndelige utroskab begået den 7. marts 321, nemlig opgivelsen af den hellige sabbat til fordel for den hedenske "soldag". Han åbenbarede under symbolikken med de "fire" første på hinanden følgende "*trompeter*": de barbariske invasioner fra Nordeuropa; etableringen af det pavelige regime i Rom i 538, krigen mellem de katolske og protestantiske religioner, der begyndte i det 12. ^{århundrede} mod valdenserne i det italienske Piemonte; afslutningen på pavedømmets forfølgende magt, der blev ramt af den irreligiøse intolerance over for de franske revolutionæres fritænkende ateisme fra 1793.

Historien, der levede op til vore dage, vidner om, at uden den viden, som Daniels og Johannes' Åbenbarings profetier bringer, kan guddommelige forbandelser ikke identificeres for det, de er. Og dens tegn kunne kun ophøre ved en bevidsthed hos de folk, der stadig burde ændre deres adfærd og præsentere Gud for den sande frugt, der er værdig og afslørende for sand omvendelse. Men disse tegn på forbandelser ses kun af hans udvalgte, og de andre? Ved deres vantro gentager de kun de vantros adfærd, som jorden har båret siden begyndelsen; af den slags Kain og endnu mere af Lamek, den spottende morder " *arrogante* ", ham også, ligesom pavedømmet i Dan 7:8 og tættere på os, den unge præsident i nutidens Frankrig.

Det var igen denne uvidenhed om den guddommelige dom, der blev åbenbaret i hans profetier, der tillod Ludvig XIV at blive den berømte "solkongen" for sit folk. I Frankrig som andre steder, hvor monarkiet vildledende var blevet betragtet som en guddommelig ret, støttede almindelige mennesker den kongelige vilje, selv i forfølgelserne mod huguenotterne og andre reformatorer; nogle gjorde det af religiøs pligt, andre for fornøjelsens skyld ved at dræbe. For Jesus Kristus havde profeteret disse ting, da han sagde i Johannes 16:1-2-3: " *Dette har jeg sagt til jer, for at I ikke skal forarges af det. De vil udelukke jer fra synagogerne; og den time kommer, hvor enhver, der dræber jer, vil mene, at han tjener Gud . Og de vil gøre dette, fordi de hverken kender Faderen eller mig .* " Sådan blev de udvalgte, der var inviteret til at afsværge deres protestantiske tro, brændt på inkquisitionens bål. Sammen med deres bødler holdt religiøse munke et kors foran deres øjne og opfordrede dem, indtil deres sidste åndedrag, til at slutte sig til deres lejr, som hævder at være den eneste repræsentation af Kristus og hans autoritet. Dette er noget, som Gud klart modsiger og benægter ved i sine profetier at gøre Rom til mål for sin evige vrede.

I absolut opposition til sine trofaste udvalgte tilbyder Jesus sin fred. Hvad betyder denne fred? Jesus siger allerede til dem, der elsker ham, og som han elsker og godkender: Jeg fører ikke krig mod jer. For Gud har været i konstant krig siden overengelens oprør, og hans fjender er meget talrige; ønsket om frihed har skabt kaos først i himlen og på jorden; hvor det seneste offer i nyhederne er Ukraine. Den fred, som Jesus giver, er ikke noget mirakuløst; det er kun konsekvensen af den ro, der opnås ved absolut tillid til den, der dømmer os. Den fred, som Jesus giver, er garantien for en status af godkendelse. Han tilbyder sin fred til alle, ligesom han tilbyder sin kærlighed, men ligesom boldkasteren skal den, som frieriet stilles til, gribe den. Han giver sin fred, fordi han, idet han er kærlighed i al sin natur, tilbyder det, han er. Ved at gøre det kan intet ansvar for afvisningen eller afvisningen fra hans modsætnings side tilskrives ham. Kærlighed er det, kærlighed forbliver det. Og de, der ikke reagerer på denne kærlighed, er eneansvarlige for tabet af deres sjæl. Ved at skabe frie modsætninger har denne Gud Kærlighed bragt ondskab og had ind i sit liv. Efter at have udvalgt de udvalgte, bragt dem i overensstemmelse med sin natur Kærlighed, og ødelagt synd og syndere, alle dem, der har været præget af ondskab, vil Gud finde den perfekte fred og renhed af sin oprindelige Kærlighed for evigheden, denne gang **kun delt med sine** udvalgte, sorteret og udvalgt.

Ukraine: Billedet af en bibelsk lignelse

Verdens befolkning er i øjeblikket fokuseret på konflikten mellem Ukraine og Rusland. Hvorfor denne kollektive interesse? Fordi denne konflikt har konsekvenser, der påvirker alle, der bor på kloden.

Vesteuropæere og amerikanere mente, det var klogt at forsyne Ukraine med våben. Stolt, ja arrogant, ønskede de at støtte dette store lands sag, fordi det var under angreb fra et land, **Rusland**, hadet af Vesten, som var endnu større og mere omfattende end det. Det bibelske eksempel på jøden David, der dræbte den filisteriske kæmpe Goliath med sin slynge, vakte håb om et nyt mirakel. Men ak for dem, der stolede på dette håb, er de stridende parter hverken David eller Goliath, men to nationer under Guds forbandelse. David havde på sin side i sandhed Gud med sig, hvilket ikke er tilfældet, selv ikke for de mange "Emmanuels", hvis navn betyder: Gud med os. I mangel af et mirakel er slutresultatet forudsigeligt: den stærkeste vil ødelægge de svageste, i overensstemmelse med den regel, der er produceret og fulgt i det menneskelige dyresamfund.

I oppositionen mellem de to folk hævder hver især sin magt, og dag for dag afsløres Ruslands magt som værende langt overlegen. Vesterlændinge havde glemt dette, fordi de kun havde bevaret billedet af dette ødelagte land fra leder Gorbatjovs og den russiske præsident Jeltsins æra. Men de bemærkede ikke, at selvom Rusland var ødelagt og økonomisk og politisk i ruiner, er det aldrig holdt op med at producere våben for at forsvare sig mod et konstant frygtet angreb fra Vesten; faktisk fra USA. Samlet i ruiner, i en sørgelig tilstand af korruption af den "vestlige" eller "Chicago"-type, har den unge præsident Vladimir Putin genoprettet orden i en mafialignende situation. Streng autoritet har haft sine virkninger, de russiske oligarker er blevet underlagt frivilligt eller med magt det nye nationale regime, hvor kontrolleret frihed har erstattet den kommunistiske model fra sovjettiden. Men det, der ikke har ændret sig blandt russere, er deres tilknytning til deres nation, som de sætter over alt andet. Og mens Rusland genopbyggede sig selv på denne nationale værdi, hvad skete der så i Vesten? Tværtimod. Under amerikansk indflydelse blev verden underlagt "markedsøkonomi". Er dette noget nyt? Ved første øjekast kunne man sige nej, for indtil da eksisterede international handel allerede, men den blev udført frit og på basis af individuelle forhandlinger mellem leverandør og køber. Med det amerikanske regime på plads er den udførte handel baseret på kontrakter og alliancer, der binder folk og tvinger dem til at overholde forpligtelser. Det bedste eksempel er "GATT"-aftalerne (General Agreement on Tariffs and Trade), der blev underskrevet af europæere og Amerika. I disse aftaler var Frankrig forpligtet til at købe en vis mængde korn fra Amerika på bekostning af at skulle reducere de arealer, der blev udnyttet til sin egen produktion; dette kaldes at lægge jorden i brak. Således blev der over hele verden organiseret handel mellem nationer, der specialiserede sig i et par produktionsspecialiteter, hvilket gjorde dem afhængige af andre lande for ting, som de ikke længere selv producerede. For eksempel, efter frivilligt at have lukket sin tekstilindustri til fordel for Asien, lod Frankrig sit stålproduktionspotentiale (stålproduktion i Østen) blive ødelagt. På grund af

flytninger inden for Europa og til Kina blev landets økonomiske struktur reduceret til sit enkleste udtryk; et folks, der var blevet fuldstændig afhængigt af sin kinesiske import. Opvågningen var hård og skarp; ruinen fremstod mere og mere tydelig og konkret, dog maskeret af en kolossal gæld. Selvfølgelig blev der skabt nye job i denne tilpasning, men hvilken slags job var det? Job, der var nødvendige for at holde Frankrig i live, men ikke for at berige det nok til at tilbagebetale dets enorme gæld. Lokalt liv kræver job, der er klart nyttige for folks liv, men som ikke nødvendigvis øger den nationale velstand, som kun eksport bringer til et land. Og dette var årsagen til den økonomiske katastrofe, der ramte Frankrig og andre lande, der importerer mere, end de eksporterer. Den økonomiske balance bliver således negativ, og landet lever derefter kun af lån og gæld.

Levering af våben til Ukraine havde allerede en meget alvorlig konsekvens. Dermed positionerede de europæiske lande sig tydeligvis som fjender af Rusland, og denne fejlvurdering vil blive betalt dyrt i fremtiden. Men de første onder, der mærkes, er konsekvenserne af de økonomiske og finansielle sanktioner, der er indført mod Rusland. Fordi hele verden er gået ind i den markedsøkonomi, som USA har etableret, ødelægges den destabilisering, der er skabt af disse sanktioner, de handelsbalancer, der er opnået med besvær og megen dobbeltspil fra verdens statsoverhoveder, Europas og Frankrigs side. For at adlyde denne handelsregel måtte disse præsidenter og konger give afkald på deres frihed og overgive deres lande til et amerikansk handelsdiktatur. I dag, på grund af de sanktioner, der er indført mod Rusland, forårsager handelsubalancen ruin og uorden i mange landnationer, der er blevet fuldstændig afhængige af den gode velstand i vesteuropæiske og amerikanske nationer. De europæiske nationer er repræsenteret under symbolet på de "**ti horn**", som Gud forbander, i Åb. 17:3: "*Han førte mig i ånden ud i ørkenen. Og jeg så en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr, fuldt af blasfeminavne, med syv hoveder og ti horn*". Gud sigter mod de folk, over hvem hans navn nævnes i Jesu Kristi person. Derfor betegner han i dette vers, under billedet af den "*siddende kvinde*", den romersk-katolske kirke, som forvrænger standarden for hans sandhed. Hun er "*siddende*" på Europa, samlet ved sine internationale diplomatiske bestræbelser. For aftalerne fra denne samling kaldes "Romers traktater". Og i disse symboler er byen Rom illustreret ved symbolet på de "*syv hoveder*", hvilket bekræftes af udtrykket "byen med de syv bakker", der for længe siden blev tilskrevet den.

Efter sanktionerne er korthuset, der er bygget med store vanskeligheder og skader, ved at kollapse. For Europa og dets rigdom er tiden ved at løbe ud. Krisen forårsaget af dette tab af retning kvæler de europæiske folk, der er vant til et fredeligt og velstående liv. Markederne er i panik, og priserne på varer stiger kun. Ubalancen i situationen påvirker både sælgere og købere; ingen bliver skånet. Og ud over denne katastrofe er der konsekvenserne af det valg, der er truffet om at udnytte informationsteknologi, som er blevet fundamental i den økonomiske, politiske og sociale styring af velhavende nationer. Værdier styrtdykker. Startup-lignende virksomheder, der er kommet ind som parasitter i nationernes interne økonomier, går konkurs og ophører med deres aktiviteter. Uordenen er derfor udbredt i alle de lande, der har domineret jordens andre folk gennem deres rigdom. Og hvis krisen mærkes smerteligt af disse rige lande, er den endnu mere

alvorlig og har umådeligt dødelige konsekvenser for de fattige lande, der var afhængige af disse vestlige lande. De krummer, der hidtil er indsamlet, forsvinder, og for disse afhængige lande er ruinen fatal.

Men i en sådan situation søger ofrene at identificere de ansvarlige for at forårsage katastrofen. Vesten bebrejder Rusland, men Rusland påpeger, at det var Vesten, der skabte de globale ubalancer ved at indføre sanktioner mod dem. Og det var faktisk Vesten, der saboterede handelsbalancen ved at beslutte ikke længere at købe Ruslands gas og olie, der transporteres til Europa via dyre gas- og olierørledninger. Det er netop problemet i vores Europa, der styres af teknokrater, ukloge teknikere med korte, tekstuelle vurderinger. De har netop demonstreret deres evne til at træffe beslutninger uden at forudse konsekvenserne for Europa selv og fattige lande spredt over hele kloden. For at skabe en sådan situation skal disse europæiske ledere være blottet for al visdom. Men dette er uundgåeligt, når vi ved, at de er under Guds forbandelse. Hvad var grundlaget for beslutningen om at sanktionere Rusland? Om behovet for at forsvare den internationale ret til frihed, en ret angrebet af Rusland i Ukraine. En sådan beslutning er forbløffende fra ledere, der har ladet sig lænke af flere og gensidige forpligtelser pålagt inden for EU. Og bevidste om deres militære svaghed slår disse folk sig sammen og tror, at de dermed vil skræmme Rusland. Hunde, ligesom ulve, gøer og hyler i flok. Men penge, så nyttige i fredstid, gør ikke én stærk i kamp; de er ingen erstatning for de destruktive raketter og missiler, som Rusland besidder i meget stort antal. I modsætning til europæiske nationer er befolkningerne i fattige lande ikke teknokrater, og de ræsonnerer blot ud fra observerede fakta. Deres vrede og had vil vende sig mod vestlige folk, som de vil holde ansvarlige for deres ulykke, deres ruin og deres sult.

Ligesom sulten i Frankrig drev det vrede folk ind i Kong Ludvig XVI's palads, vil europæisk jord se den afrikanske vrede komme over sig, som i Dan. 11:43 er udpeget af "*Libyen og Etiopien*": "*Han skal tage guld- og sølvskattene og alle Ægyptens kostbare ting i besiddelse; libyerne og etiopierne skal følge ham.*" Dette vil ske i det øjeblik, hvor Europa vil lide under den russiske besættelse, som er kommet for at plyndre vestlige rigdomme for at gengælde den skade, som de europæiske sanktioner har lidt.

Opfyldelsen af aktuelle begivenheder belyser i stigende grad dette program, som Gud har profeteret. Sanktionerne mod Rusland har faktisk forårsaget tab af mange penge og værdigenstande, som vestlige lande har konfiskeret. Hvad kunne være mere logisk og naturligt end, efter at have påtvunget sin magt over Ukraine, at komme til Vesten for at straffe og plyndre befolkningerne for at gengælde sig selv for den uretfærdighed, der er blevet lidt? Alt er blevet logisk, og opfyldelsen af disse ting ligger nu umiddelbart foran os, mellem i dag og år 2028, fordi 2029 vil være nådens afslutning og foråret 2030, den time, hvor Jesus Kristus vil komme for at fjerne sine udvalgte fra jorden og ødelægge hele menneskeheden. Den forestående afrikanske vrede forklares i øjeblikket med ophør af forsyninger af hvede, der dyrkes og produceres af Ukraine, som for at beskytte sin handelshavn i Odessa mod russiske skibe har placeret eksplosive søminer i "Sortehavet". Som følge heraf kan hvede ikke længere leveres til fattige køberlande, som uundgåeligt vil opleve hungersnød. Det

er her, du skal huske, at "hungersnød" er en af de "fire frygtelige straffe" fra YaHWéH, den Almægtige Gud, ifølge Ezek. 14:21: "For så siger Herren YaHWéH: *Selv om jeg sender mine fire frygtelige straffe mod Jerusalem, sværdet, hungersnøden, de vilde dyr og pesten, for at udrydde mennesker og dyr derfra, ...* " Et andet sammentræf, som heller ikke er tilfældigt, er, at farven "sort" i Jeremias' Klagesange er forbundet med "hungersnød". Vi læser i Klagesangene 4:8-9: " **Deres udseende er mørkere end sort** ; de kan ikke kendes på gaderne; deres hud klæber til deres knogler, tør som træ." De, der omkommer ved sværdet, er lykkeligere end **dem, der omkommer af sult** , som falder udmattede, berøvet markens frugt. » Det "sorte hav" afslører således hemmeligheden for os, der er skjult i dets navn. Han profeterede det øjeblik, hvor det skulle blive årsagen til en frygtelig dødelighed på grund af "hungersnød". Sammen med de døde, der blev dræbt af den tredje verdenskrigs ødelæggende « sværd » eller Guds « sjette trompet », som ligesom den « fjerde trompet » kommer, ifølge 3 Mos 26:25-26, som et « sværd » for at « hævne Guds pagt »: « Jeg vil bringe **et sværd imod jer, som skal hævne min pagt** ; når I samles i jeres byer, **vil jeg sende pest** iblandt jer, og I skal overgives i fjendens hånd. **Når jeg bryder jeres brødstav** , skal ti kvinder bage jeres brød i én ovn og bringe jeres brød efter vægt; I skal spise, men ikke blive mætte. » Lad os også bemærke i dette vers omtalen af tre af Guds fire forfærdelige straffe, men i rækkefølge: " **sværd, pest, stav af brudt brød, hungersnød** ." Jeg husker, at Gud antyder en forbindelse mellem den "fjerde og den sjette trompet" ved at navngive det "andet ve" som det "fjerde" i Åb. 11:14: "Det andet ve er forbi. Se, det tredje ve kommer snart." Dette, selvom dette udtryk omhandler det "sjette", ifølge Åb. 9:12-13: " **Det første ve er forbi. Se, to veer kommer derefter.** " **Den sjette engel basunede.** Og jeg hørte en stemme fra de fire horn på det gyldne alter, som står foran Gud. " Ved at placere temaet om den franske revolution, misvisende kaldet "andet ve", lige før den "syvende trompet" nævnes som det "tredje ve", bekræfter Guds subtile Ånd yderligere den forbindelse, han etablerer mellem den franske revolution og den tredje verdenskrig. Udført i meget forskellige historiske kontekster, Frankrigs under revolutionen og Europas og hele verdens under den tredje verdenskrig, kommer disse to handlinger til at hævne Guds pagt. Hver især griber de ind for at straffe menneskeheden, der var utro mod Jesus Kristus, ved afslutningen af de to profetiske epoker adskilt af datoen 1843; revolutionen kom for at straffe den katolske tro, og den tredje verdenskrig kom for at straffe den individuelle eller fælles vantro inden for religionerne katolsk, ortodoks, protestantisk, anglikansk og adventistisk.

For at afslutte studiet af dette emne, som omhandler den tredje verdenskrig, som begyndte i det omstridte område mellem Ukraine og Rusland, vil vi fokusere vores opmærksomhed på lignelsen om "verdens ende" i Matthæus 13:40-41: " *Ligesom ukrudtet samles og brændes, sådan skal det være ved verdens ende.* "

Jeg finder det yderst interessant, at den russiske leder Vladimir Putin har indledt en krig for at "afnazificere" Ukraine, fordi denne motivation ligner ideen om at "trække ukrudtet ud", ukrainsk, i vores nuværende tilfælde. Den russiske præsident handler i overensstemmelse med sin dom over den nazistiske ånd,

ligesom Gud dømmer ukrudtet for dets dårlige åndelige frugt. Rusland har offentligt udtalt sin dom over vestlige samfund, som det anser for at være degenererede og korrupte; og Gud dømmer det åndelige ukrudt af de samme grunde. Dette, således at den vestlige lejr tager ukrudtets rolle i lignelsen; hvilket ikke er overraskende i sig selv. Og disse andre vers forstærker yderligere denne sammenligning: vers 28-29-30: "*Han svarede dem: En fjende har gjort dette. Og tjenerne sagde til ham: Vil du have, at vi går hen og trækker det ud?*" Nej, sagde han, *for at I ikke skal rykke hveden op sammen med det, mens I samler ukrudtet op. Lad begge dele vokse sammen indtil høsten.*" Og ved høstens tid vil jeg sige til høstfolkene: *Saml først ukrudtet sammen og bind det i bundter for at brænde det, men saml hveden i min lade .*

Denne frygt for at "*ødelægge hveden ved at rykke ukrudtet op med rode*" eksisterer også hos den russiske præsident, fordi han angriber Ukraine for at bevare de mennesker midt iblandt dem, der ønsker, at Ruslands sejr skal fjernes fra de dårlige påvirkninger fra Vesten, det vil sige at blive befriet fra "*ukrudtets "tanker og moral*". Jeg vover denne sammenligning: Ved at handle, som han gør, kommer Vladimir Putin til at søge i Ukraine, hvad der i hans øjne og efter hans mening er "*det fortabte får*", ligesom Jesus gør, af de samme grunde: at rive det væk fra den omgivende umoral på det sted, hvor det bor. Og denne motivation fra præsident Putin undgår ræsonnementet hos vesterlændinge, der ikke ser sig selv som degenererede, og som følge af dette fortolker de langsommeligheden i erobringen af Ukraine som en russisk svaghed. De har ikke forstået, at uden denne motivation ville Ukraine være blevet erobret fra konflikstens første dage . Den langsommelighed, der er taget, skyldes udelukkende den russiske leders bekymring for at skåne "*... godt korn*" der lever blandt "*ukrudtet*". Hvis dette ikke havde været tilfældet, ville vi have været vidne til folkedrab i Ukraine. Faktisk er Ukraines ende et billede, der profeterer og bebuder "*verdens ende*". Ligesom Gud har V. Putin været tålmodig siden det ukrainske folkekup på "*Maidan-pladsen*", der mellem 2013 og 2014 med magt og våben væltede den lovligt valgte russiske præsident, der havde etableret sig over Ukraine. Det var i denne handling, at ukrainernes uorden og fjendtlighed over for Rusland begyndte. I 2014 kom den russiske præsident indigneret for at befri den overvejende russiske befolkning på Krim fra Ukraine. Dette var allerede en advarsel til det brændende Ukraine og dets unge leder, Volodymyr Zelenskyj. Men lige så stædig og stædig som "*ukrudtet*" forblev de to døve for russiske trusler. Således var appellerne til Vesten, som de ønskede at tilslutte sig ved at blive medlem af NATO, den sidste dråbe den 24. februar 2022; den, der tvang Rusland til at føre krig på ukrainsk jord. For V. Putin, den 24. februar var datoen for begyndelsen af hans "*høst*", og ligesom Gud ved verdens ende er hans opgave at "*plukke ukrudtet ud og brænde det*", så hans russiske støtter kan genvinde deres frihed og værdierne fra deres gamle russiske nation. Ligesom "*det gode korn*" finder de i Rusland "*kornmagasinet*" for deres ønsker og håb.

Men i denne krigeriske kontekst kommer "*hveden*", der er så vigtig i lignelsen, til at spille en ekstremt vigtig rolle for hele verden i vores tid. Mens mennesker kæmper om hvedelagre for at videresælge den, finder denne hvede sig blokeret og ikke transporteret, undtagen i små mængder. Det, der stadig undgår

mennesker, degenererede eller ej, er, at den eneste ejer af denne hvide hverken er Ukraine, Rusland eller Vesten, men udelukkende og suverænt Gud. Det er Ham, den Herlige, ignoreret og foragtet af alle jordens folk, som nu har besluttet at sulte menneskeheden ved at organisere uløselige og uløselige situationer, der fanger hele menneskeheden. Hvis den tredje verdenskrig ikke i sig selv udgør " verdens ende ", er det sikkert, at den forbereder den ved at ødelægge nationer og deres alliancer. For ifølge Åb. 9:13-14-15 er " verdens høst " fuldført, når Jesu Kristi vrede og harme er på sit højeste: " *Den sjette engel basunerede. Og jeg hørte en stemme fra de fire horn på guldalteret, som står foran Gud, sige til den sjette engel, som havde trompeten: Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Eufrat. Og de fire engle blev løst, som var beredt til en time og en dag og en måned og et år for at dræbe en tredjedel af menneskene.* "

identificeres Jesu Kristi vrede, der kommer ud af det himmelske " *tempel* ", et billede på hans rolle som forbøn for sit folk, ved den dødbringende foranstaltning, han beordrer: " *så de dræber en tredjedel af menneskene.* " Der vil derfor efter denne gravmæle være meget få overlevende tilbage, der lever den sidste universelle prøve på troen på Jesus Kristus. Det handler ikke om at vide, om han eksisterede, men om at bevise i handling, at alle hans lektioner vil være blevet lært og omsat i praksis i henhold til hans sandheds vejs standard. Så vil de, der vil blive udvalgt, træde ind i evigheden, placeret ved enden af den vej, der kaldes Kristus.

Fra drøm til sandhed

Jeg blev født ved slutningen af Anden Verdenskrig, som jeg ikke har andre erindringer om end ruinerne forårsaget af de amerikanske bombardementer, som forblev uhyggeligt synlige i et par år efter krigen. Fra fødslen havde jeg i mig en kærlighed til fred, som syntes ønskværdig blandt alle mennesker. For ved krigens slutning blev film, der viste de tyske hæres brutale opførsel og den forfærdelige "Gestapo" (Nazistysklands politi) over for voksne og endda børn, projiceret på hvide lagner, der var strakt ud i offentlige møder. Således, uden at have oplevet dem, blev krigens rædsler åbenbaret for mig. Mit behov for fred var derfor enormt for at kompensere for denne forfærdelige indflydelse. Min fars families darbytske tro lærte mig historien om Jesus Kristus, åbenbaret i de fire evangelier. De storslåede lignelser, som Jesus underviste i, ophøjede mildhed og denne fred, som min ånd havde mest brug for. Det er sandt, at som barn er vi kun virkelig interesserede i det, vi søger og ønsker. Jeg beholdt fra disse evangelier kun denne enorme kærlighed, der udgik fra Jesus Kristus, "Guds Søn". Efterhånden som jeg voksede op og midlertidigt bevægede mig væk fra den bibelske tekst, forblev dette ideal om fred i mig, og det var da, jeg begyndte at " **drømme** " om en international forståelse mellem mænd af alle farver og alle

racer; dette, frem for deres religiøse forskelle, i den tro, at kærlighed kunne overvinde og besejre disse forhindringer. Jeg var derfor, som ung, en perfekt humanist, men jeg var også en sand troende. Så førte modarbejdede professionelle problemer mig til, i at læse Bibelen, at finde den trøst, som min sjæl havde så hårdt brug for. Og derfor påbegyndte jeg denne læsning, startende med begyndelsen af Bibelen, Første Mosebog. Og denne personlige læsning, uden indflydelse udefra, har fremmet i mig bevidstheden om vigtigheden af den arvesynd, som Eva og derefter Adam begik. Men når det kommer til at aflægge regnskab for denne ulydighedssynd, er det Adam, som Gud sætter spørgsmålstegn ved først, på grund af mandens dominans over kvinden. For Adam blev skabt først, og Eva blev dannet af et af hans " *ribben* ", hvilket for Gud betød, at hun ville være en " *hjælper* " placeret ved hans "side"; en " *hjælper* ", men ikke en ligeværdig på det kødelige plan. Hvis lighed havde været Guds valg, ville mennesket have haft et andet menneske skabt af Gud som selskab, ligesom han havde med de himmelske engle. Derfor er den lighed mellem mand og kvinde, som feministiske grupper kræver, en synd begået mod den orden, som Gud har etableret ud fra hans jordiske skabelse. Jeg ved godt, at dette valg fra Gud frem for alt var baseret på hans profetiske projekt, som gjorde Adam til det profetiske billede af Jesus Kristus og Eva, hans udvalgte, hans forsamling af sjæle udvalgt til at leve evigt i hans selskab. Kvinden har imidlertid de samme rettigheder som manden på det åndelige plan, den samme evige skæbne er foreslået hende i Jesus Kristus. Hun adskiller sig kun fra manden ved sin seksuelle femininitet, og i billedet af Kristi udvalgte bærer, føder og nærer hun menneskets børn, billedet af Jesus Kristus.

Det faktum, at Gud åbenbarer menneskets skabelse ved at tage billede på handlingen at " *forme* " ham af jordens ler, " *jordens støv* ", bar et dobbelt budskab; det ene fatalt og uhyggeligt, og det andet håbet om en mulighed for reformation. For hvad Gud former, kan han deformere og ødelægge, og dette er tragisk nok den skæbne, der vil ramme ham efter hans synd; for første gang siden han skabte frit i forhold til ham, dræber Gud sin skabning, døden fremstår i absolut modsætning til livet. Du var ingenting, du blev født og levet, og du bliver ingenting igen; alt dette under Guds blik og dom. Men omvendt, da intet er umuligt for Gud, kan det bearbejdede ler rettes af ham for at fjerne dets fejl. Det, der virkede så logisk for mig, blev dog ikke delt af alle. For overraskende nok troede de kristne på min tid på sjælens udødelighed, som blev lært af den hedenske græske filosof ved navn Platon; noget, som Bibelen formelt og uigenkaldeligt modsiger. Denne filosofis menneskelige og djævelske tankegang har ingen plads i den religiøse sandhed i Guds plan. Denne kristendom havde derfor store problemer i sit forhold til den store skabergud. Og den katolske religions skadelige rolle havde allerede fået en logisk betydning for mig, desuden havde den forkastet den norm, som de protestantiske reformatorer præsenterede. Problemet blev ikke løst på trods af alt, fordi protestanter også tror på denne sjælens udødelighed.

Således, **efter drømmen om universel fred** , tillod min læsning af Bibelen, den guddommelige sandheds bog, mig at opdage **virkeligheden og dens konsekvenser** . For død og ondskab havde en årsag: en guddommelig dom. For

mennesket var derfor ikke alt muligt, og dets drømme om fred var urealiserbare uden Gud. Sådan var den triste virkelighed. Og jeg fortsatte, kapitel efter kapitel, og bog efter bog, min læsning af hele Bibelen og opdagede således, i en gennemgang af århundreder og årtusinder, Guds sublime plan. Alt syntes klart for mig, bortset fra at profetierne virkede hermetiske, på trods af mine bestræbelser på at forstå deres betydning. Jeg kan nu, og siden 1980, forklare årsagen til denne blokering: uvidenhed om vigtigheden af at opgive den sande sabbat. Ligesom mange vidste jeg, at jøderne hvilede om lørdagen, og at kristne ærede deres ugentlige hvile, den første dag, kaldet "søndag". Som med andre kristne var den nedarvede søndag ikke noget problem for mig, men jeg husker, at jeg udtrykte min forbløffelse over for min mor, jeg citerer: hvordan kan man retfærdiggøre denne anderledes hviledag, når den kristne tro er en nedarvet forlængelse af den jødiske tro? Min mor havde ikke svaret, men det havde Gud, derfor introducerede han mig til adventisttroen i år 1979. Sandhedens Gud fik mig til at opdage, at viden om virkeligheden kvalificerer os til dens sandhed; det sidste skridt i at opbygge evigt liv.

Jeg kan nu bevidne, at alt har en forklaring, som alle kan finde i de værdier og standarder, som Gud har fastsat. De onde kan udtænke deres planer uden at jeg ved det, indtil den dag, Gud beslutter at lade mig vide det. Fordi han holder øje med det, og han er ikke uvidende om alt, hvad der sker i alle hans universer, hans himmelske dimensioner, inklusive vores jord, hvor planer og korruption formerer sig til det ekstreme. Det er en ro for en elsket discipels sjæl at vide, at al ondskab på jorden er identificeret, registreret i afventning af den sidste dom.

Befriet fra mine illusioner om fred og universel lykke, var jeg klar til at opdage retfærdighedsaspektet hos den store Skabergud, som er blevet fornærmet af oprørske ånder, fra Satan til den sidste menneskelige synder. For for mange, og til deres ulykke, har kristne det billede af Gud, de ønsker, og ikke hans virkelige billede. Den Gud, som Bibelen åbenbarer, er lige så meget kærlighed som retfærdighed. Men hans første alliance var kødelig, hans folk bestod af troende, ikke-troende og ligeglade egoister - et eksempel på global menneskehed. Med denne type samfund stræbte Gud efter at vise både sin kærlighed og sin straffende retfærdighed. Og det må erkendes, at i denne gamle alliance, hvor kun få konger ærede ham, måtte Gud især opsummere disse talrige konger af Juda og Israels rejse på jorden og sige om hver af dem: "*Han handlede fuldstændig ondt, ligesom hans far havde gjort før ham, og han døde.*" Dette forklarer, hvorfor vidnesbyrdet om den gamle pagt er ringe værdsat af mange kristne, der langt foretrækker de behagelige ord, der kommer fra Jesu Kristi mund. Men her tager de igen fejl, fordi Jesus Kristus havde til hensigt at rette sine ord mod sine eneste sande tjenere, eller for at være mere præcis, sine eneste sande slaver. Derfor skal ordene i hans saligprisninger, som højtideligt erklæres i Matthæus 5, forstås, og vi vil studere hver af dem i detaljer. Men inden da vil jeg demonstrere vigtigheden af at læse hele Bibelen fra begyndelsen til slutningen. Kun åbenbaringerne i den gamle pagts tekster viser Gud i destruktive handlinger, hvor han giver ordre til at "**dræbe**" *mænd, kvinder, gamle mænd og børn*. Dette er først tilfældet for menneskeheden under syndfloden, og derefter efter Moses på Josuas tid vil det være tilfældet for de befolkninger, der boede i Kana'an. For Gud, ifølge hans ord til Abraham, "

havde amoritternes synd nået sit højdepunkt ." De måtte alle udryddes, så deres land kunne blive Guds Israel. Og endelig, ifølge Ezekiel 9, var det "*mændene, kvinderne, de gamle og børnene*" i Israel, der blev slået af det kaldæiske sværd ved kong Nebukadnesars tredje indgriben i -586. Det er absolut nødvendigt at kende disse fakta for ikke at falde i fælden med den unikke guddommelige godhed, der blev demonstreret i Jesus Kristus. Og det er så meget desto mere nødvendigt, da den Gud, der beordrede disse massakrer, var den samme Ånd inkarneret i den milde Jesus Kristus. Jesus selv har erklæret i Johannes 17:3: "*Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som du har udsendt ."* Uden kendskab til de gerninger, som Gud har forordnet i den gamle pagt, bliver denne viden om den "*ene sande Gud og Jesus Kristus*", som gør "*evigt liv*", ugyldig og ikke-eksisterende. Således er de to pagter, der successivt er oprettet af Gud, de to skåle på hans domsvægt; de supplerer, men modsætter sig ikke hinanden, for sammen afslører de Skabergudens fuldstændige karakter. Bemærk dog, at da Gud selv har ladet sig dø i Kristus for at betale løsesummen for synd, er den nye pagt lige så meget retfærdighed som kærlighed og godhed. Al dens lære kulminerer i udgydelsen af det mest dyrebare blod for Gud: Jesu Kristi, den Retfærdiges. Når disse ting er sagt og forstået, kan jeg gå videre til studiet af disse storslåede ni saligprisninger, som Jesus har dedikeret til hans eneste velsignede og hellige, trofaste slaver, hans sande udvalgte, i Matthæus 5. Jeg har erstattet udtrykket "*velsignet*" med udtrykket "*velsignet*", som har en mere åndelig betydning, der er berettiget i dette tilfælde, og som betegner en autentisk hellighed.

Vers 3: "*Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres!*" Mennesker, der er fuldstændig afskåret fra Gud, har vovet at fortolke disse ord ved at sige: Salige er de tåber. Men hvad siger Jesus egentlig? "*Salige*" er de, der føler i sig selv mangel på den guddommelige Ånd. Vi ser ikke længere mange mennesker, der giver indtryk af at bekymre sig om en sådan mangel. Personligt leder jeg efter dem og finder dem ikke, eller kun meget sjældent. Så i øjeblikket er modtagerne af denne velsignelse lige så sjældne som guldet gemt i vandet i guldførende floder eller mineralårer i bjergene. Enhver, der oplever den mangel, som Jesus taler om, stræber efter at gøre alt for at opnå den, og det første, man skal gøre, er at opdage, hvad der forhindrer denne fællesskab med Ånden-Gud. For mig opdagede jeg i 1979, at det var min utroskab mod hans sabbat, fordi jeg indtil da havde ignoreret, at Gud havde krævet dens genoprettelse siden år 1844 på det tidspunkt (men 1843 efter oprejsning). Og denne oplevelse af mig åbenbarer Guds dom, som den er blevet anvendt på hele det folk, der danner kristendommen. Gud tilregner alle denne overtrædelse af sin hellige sabbat, som blev fornyet til jøderne efter skabelsen i det fjerde af sine ti bud; og derfor logisk og legitimt siden 1843 blevet genkaldt til sine trofaste udvalgte ved sit dekret i Dan 8:14: "*retfærdiggjort hellighed*".

Vers 4: "*Salige er de, som sørger, for de skal trøstes!*" Her ser læsere, der er berøvet Ånden, igen i hans plagede dem, der er ofre for menneskelig ondskab, og kun dem. Men hvad siger Jesus? Salige er de, der sørger over ikke at være i stand til at opfylde de krav om hellighed, som Gud præsenterer. Denne umulighed er årsagen til deres oprigtige lidelse; hvilket retfærdiggør, i det eksempel, han

underviste i i Lukas 18:13-14, Kristi præference for den tilgivne, angerfulde synder frem for den selvretfærdige farisæer. Jesus forudså den hjælp, som hans død ville give ham mulighed for at bringe dem, og forkynder kun for sine udvalgte sin nært forestående trøst; som vil fortsætte efter hans tilbagevenden til himlen, gennem hans himmelske tjeneste som "Trøster" kaldet "Helligånden".

Vers 5: " *Salige er de sagtmødige, for de skal arve jorden!* " De " *sagtmødige* " er, ifølge Larousse-ordbogen, dem, der er gode indtil "svaghed". Jeg tror ikke, Jesus er enig i denne definition. Fordi udvælgelse ikke kræver "svaghed", men en stor sjælestyrke, der er i stand til at modstå djævelen og hans subtile fristelser. For Jesus er den " *sagtmødige* " naturligt god, af en godhed, der kan sammenlignes med Guds, hvilket er alt andet end "svaghed". Det er denne lighed og perfekte kompatibilitet mellem de to godheder, guddommelig og menneskelig, der kun vil tillade Kristi udvalgte at " *arve jorden* ". Men da godheden er underlagt retfærdighed, kan den ikke forblive svag, og dens anvendelse er derfor reduceret og afhængig af intelligens. Jeg vil påpege, at naturlig menneskelig godhed er perfektionerbar, i modsætning til Guds, som er naturligt perfekt.

Vers 6: " *Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, for de skal mættes!* " Menneskelige domstole er af natur ude af stand til at reagere på denne " *sult* " og " *tørst efter retfærdighed* "; derfor er det ikke dem, Jesu ord henviser til. Jesus bekendtgør opnåelsen af guddommelig " *retfærdighed* ", som er ønskværdig og ønskelig, fordi den er perfekt; i stand til at " *mætte* " den sultne eller tørstige sjæl. Men ud over dette generelle aspekt af " *retfærdighed* " er synderen truet med døden af sin praksis og arv af " *synd* ". Jesus bekendtgør således, at dette problem vil blive løst ved hans forestående sonende død. En udveksling vil finde sted, Jesus vil bære sine udvalgtes " *synder* ", *men jeg specificerer igen, kun sine udvalgtes* , som han vil tilregne sin perfekte " *retfærdighed* " uden plet. Hans udvalgtes behov for " *retfærdighed* " vil således blive fuldstændigt tilfredsstillet, og de vil blive fuldt ud " *tilfredsstillet* ".

7: " *Salige er de barmhjertige, for de skal finde barmhjertighed !* " Dette ord barmhjertighed antyder et vidnesbyrd om hjertelighed i en elendig situation. Konger, de magtfulde og størstedelen af de rige er ude af stand til at praktisere barmhjertighed. Menneskets historie vidner om dette: de rige ærer de rige og lader de fattige blive tilbage for at klare deres fattigdom. Barmhjertighed er en unik guddommelig egenskab, men takket være forsoningen mellem de udvalgte og Gud, som Jesus vil muliggøre gennem sin sonende død, vil guddommelig barmhjertighed blive indpodet i dem. Og genopbygget i Kristi billede vil hans udvalgte være i stand til at vise barmhjertighed, fordi de vil have værdsat denne Guds egenskab i dens sande værdi. Han giver sine udvalgte, som bevis på sin "barmhjertighed" over for dem, Jesu Kristi frivillige død, " *Guds lam, som bærer verdens synder* ". Hvem er mere elendig end synderen, der er dømt til døden for sin synd? Hvem har mere brug for Guds barmhjertighed end han? Endnu engang lover og forkynder denne saligprisning, at problemet vil blive løst.

Vers 8: " *Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud!* " Først og fremmest, hvem andre end Gud kan bedømme et hjertes kvalitet og betragte det som rent? Ingen. Falske menneskelige påstande om at opfylde dette kriterium er

derfor forgæves og uden værdi. Gud alene har evnen til at bedømme renheden af sine skabningers følelser, fordi hans Ånd "scanner" dem bedre end en laserstråle. For Gud er et rent hjerte et hjerte, hvis renhed, det vil sige sand oprigtighed, han anerkender. Igen er det ikke et spørgsmål om den oprigtighed, som mennesker hævder, men snarere den, som Gud autentificerer. Og for ham er dette let at påvise: det rene hjerte adlyder hans befalinger, så snart han opdager deres eksistens. Det rene hjerte adlyder sin samvittighed og hvad dets intelligens befaler det at gøre. En sådan tilstand vil kun tillade de udvalgte at være i stand til at "se Gud", når han vender tilbage i Kristus for at søge dem og bringe dem ind i sin evighed, først i "tusind år" i himlen for at dømme de ugudelige døde, der er blevet ødelagt, derefter på den genfødte jord, for evigheden.

Vers 9: " *Salige er fredsstifterne, for de skal kaldes Guds børn!* " Her må vi ikke tage fejl af ordet fred, for Jesus erklærer også til sine disciple: " *Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd ...* Matt 10:34." Den "fred", som han taler om i sin saligprisning, er derfor speciel og af guddommelig natur. Dette udtryk "fred" har som sin absolutte modsætning ordet "krig". Og dette er et vigtigt punkt i hans budskab. Jesus lærer os, at vores syndige tilstand binder os til djævelen, som Gud er i "krig" imod. Som menneske skal vi hver især frit vælge vores side, vel vidende at der kun er to sider at vælge imellem: Guds og Satans. For at Gud skal ophøre med at føre krig mod os, må vi nødvendigvis reagere på hans krav ved at træde ind i hans lejr, da Jesu Kristi død gjorde denne indtræden mulig. Men pas igen på falske omvendelser, for efter Jesu tjeneste ændrede djævelen sin taktik, og efter "dragens" åbne forfølgende angreb gik han som en forførende "slange" ind i kirkerne, hvorigennem han forfører og bedrager folk, der tror, de konverterer til den kristne tro, men ikke bliver anerkendt af Gud. Et gammelt ordsprog fyldt med visdom siger, at "man kan kun give, hvad man har modtaget." Omsat i praksis er det også kun de, der virkelig modtager Guds fred, der kan videregive den til andre, der er kaldet. Og her foretages udvælgelsen igen af Gud, som kun giver sin fred til kristne, der adlyder hans forordninger og hele hans åbenbarede vilje. Denne standard er Jesu Kristi, den første "Guds søn". Hans udvalgte, der tillader ham at reformere sit billede i dem på niveau med sin karakter, bliver til gengæld ved guddommelig adoption "Guds sønner". Kun Faderen er i stand til at anerkende sine sønners sønskab.

Vers 10: " *Salige er de, som forfølges for retfærdigheds skyld, for Himmeriget er deres!* " » Med dette vers ønskede Jesus at give sine udvalgte en motivation til at acceptere og udholde forfølgelserne fra djævelen og hans jordiske repræsentanter, der bekæmper det frelsesprojekt, som Gud har dirigeret og organiseret. Jesus ophøjer det forbillede, som han selv først vil legemliggøre for sine udvalgte, der vil efterligne ham for at følge ham på den sandhedsvej, han har udstukket for dem. Kristi udvalgte er godt klar over, at de på jorden befinder sig under djævelens og hans dæmoner's midlertidige herredømme. De ved, at de ondes lov gælder og hersker i modsætning til Jesus. Himmeriget, der tilskrives dem, er en ret til Guds lejrs sejrige fremtid. Det kan kun forstås ved sand tro, og Paulus har ret i at minde os i Rom 8:24 om, at " *vi kun bliver frelst i håbet.* " Det er derfor også i håbet, at " *Guds rige vil tilhøre dem, der forfølges for retfærdighed* ", som Gud lærer i hele sin hellige Bibel. Bemærk, at i dette vers må

modtageren af saligprisningen ikke gengælde de slag, der er blevet uddelt, men med tålmodighed og resignation bære de slag, der uretfærdigt er blevet uddelt. Vi kan ikke vurdere den sande værdi af nogen form for vold, der identificerer det "*dårlige træ og dets frugt*".

Vers 11: "*Salige er I, når folk håner jer og forfølger jer og lyver om jer med alt muligt ondt på grund af mig.*" Igen vil den første "*salige*" mand være Jesus selv, da han først vil blive anklaget for alt muligt ondt af jøderne på grund af sin tilhørsforhold til Gud. Han blev forfulgt og anklaget for blasfemi mod Gud af jøderne og korsfæstet af romerne. Men i dette vers advarer Jesus sine udvalgte troende om, at deres trofasthed vil give dem den samme behandling som djævelens lejr. Jesus specificerer: "*og at alt muligt ondt vil blive sagt **falsk imod jer**.*" Salighed vil kun gavne kristne, der bliver "*falsk*" anklaget, fordi ondskab, der tages til forfølgelse, også kan komme fra Gud selv og ikke være andet end en retfærdig straf, som den, der lider, fortjener. Dette er den skæbne, der rammer hans fjender, der præsenterer sig under den kristne betegnelse. I vores tid med stor religiøs forvirring er falske martyrer meget talrige, og de giver falsk legitimitet til religiøse bevægelser, der ikke er værdige til det. Den falske anklage vil ofte kun blive identificeret af Gud, så bedragerisk er det, hvordan det ser ud for mennesker. Men det er faktisk kun hans dom, der betyder noget, for det er umuligt at bedrage ham. På dagen for hans endelige sejr vil han således være i stand til at tilskrive sine saligprisninger til de udvalgte, som i sandhed har været værdige til dem i løbet af de seks tusind år af hans jordiske liv.

Disse ni saligprisninger, som Jesus erklærede, definerer perfekt, hvad han ofte kaldte sandheden. Han selv satte alle disse kriterier i praksis, som han derfor er berettiget til at kræve af dem, han frelser. De udgør den frelsesstandard, der universelt tilbydes alle mennesker; illustreret af bryllupsklædningen i lignelsen.

Der findes på jorden bedrageriske former for disse saligprisninger, der kun læses på en overfladisk, kødelig og intellektuel måde. Alle guddommelige værdier fortolkes på en jordisk måde, og det er sådan, katolske velgørende religiøse ordener fødes. Kirken, som længe forfulgte sandheden, skjuler sig i dag som en professionel velgørenhedstjeneste for at skjule sin høje skyld over for Gud. Denne tilgang bedrager bestemt mennesker, men den bedrager ikke Skabergud, der dømmer den.

I Johannes 17:17 siger Jesus til Faderen: "*Helliggør dem i din sandhed; dit ord er sandhed.*" Det er kun respekt for denne sandhed eller Guds åbenbarede ord, der tillader ham at bede for sine brødres enhed i vers 21: "*at de alle må være ét, ligesom du, Fader, er i mig og jeg i dig, at de også må være ét i os, for at verden kan tro, at du har udsendt mig.*" Det er derfor let og logisk at forstå, at denne enhed kun kan opnås i den lille flok, der dannes af de sande udvalgte. Men verden er i dag bedraget af de falske alliancer, der er dannet af de faldne kirker, som er grupperet sammen i den økumeniske alliance, organiseret på initiativ af den romersk-katolske tro: Guds hovedfjende, som er målrettet i hans profeti, i Daniel og Åbenbaringen. I alle dens former og tankeretninger faldt den protestantiske religion i sin fælde efter 1843, ligesom endelig adventisttroen siden 1994.

Årsagerne til vrede

Guds vrede er langt fra uberettiget, og for bedre at forstå den er det nok at opdage dens årsager. Som et eksempel på den straf, der var planlagt for menneskelige oprørere, efterlod Gud i sin hellige Bibel det frygtelige vidnesbyrd om vandfloden, der skyllede hele menneskeheden, der dengang levede på jorden, bort og kun holdt otte mennesker i live: Noah, hans kone, hans tre sønner og deres koner. Menneskeheden blev ødelagt, fordi menneskenes ånd, ifølge 1 Mos 6:5, "*konstant vendte sig mod ...*" *ondskab* "; hvilket antager, at det gode, som Gud definerede, var kendt og lært, og beviset findes i Noas trofaste og lydige opførsel. Men på det tidspunkt var frelse baseret på Jesu Kristi død slet ikke at forestille sig. Ulydighed eksisterede allerede, og på trods af opfordringerne til adfærdsændringer, som Enok og derefter Noah gentog, var forhærdelsen af menneskets sind på sit højeste, uden afhjælpning og uden håb. Vores store skabergud skabte af intet hele den mængde vand, der var nødvendig for at dække hele jorden, de højeste bjerge, hvis højeste top var dækket af 4,5 meter vand. Dette er skabergudens store kraft, som skaber af intet (se Sl. 33:9: "*For han taler, og det sker; han befaler, og det er der* ") og giver udseende til, hvad han befaler at være. Vores jord blev skabt af ham på samme måde, af intethed.

På tidspunktet for vor Herre og Frelser Jesu Kristi store genkomst, som siden 2018 har været forventet til foråret 2030, vil den oprørske menneskehed på sin side være enormt mere skyldig end Noahs tid før syndfloden, fordi den vil have nægtet at tage hensyn til alt det lys, der kom og blev åbenbaret i og af Jesus Kristus; forvrænget evangelium, foragtede profetier, ignorerede guddommelige advarsler, alle disse fejl, der praktiseres af religiøse lærere, tiltrækker en specifik guddommelig vrede over sig. For jo større lys Gud giver, desto mere gør hans foragt for mennesker dem værdige til en større straf. Og denne særlige straf kaldes i Åb. 14 "vinhøsten ", fordi de, som Jesus vil "*trampe under fødder* ", er for ham "***hans vredes druer***". Det er ikke længere et spørgsmål om en mild død, men om blodige massakrer. Denne "*vinhøst*" finder sted, efter at de udvalgte, der forbliver i live, og dem, der vil blive oprejst, har forladt jorden for at træde ind i Guds himmelske rige. Jesus vil skåne dem for dette blodige skue. Men hvorfor så meget blodsudgydelse? Fordi de, der har aflagt den, er blevet ofre for de religiøse løgne, som hans falske hyrder præsenterer dem for. Hvorfor har de ikke hørt denne advarsel fra apostelen Jakob citeret i Jakobsbrevet 3:1: "*Mine brødre, lad ikke mange af jer blive lærere, for I ved, at vi skal få en strengere dom.*" En sådan advarsel kunne have ændret deres skæbne, men oprørske ånder hører aldrig de appeller, Gud retter til dem gennem sine trofaste tjenere. Ikke alene lytter de ikke til dem, men de vender sig også imod dem og forfølger dem. Derfor vil den, uanset intensiteten af deres fremtidige straf, være rigeligt berettiget. Temaet for denne "*årgang*" blev udviklet i den profetiske bog om den gamle pagt, i Esajas 63, hvor Jesus erklærer:

Vers 1: "*Hvem er denne, som kommer fra Edom, fra Bozra, i skarlagensrødt klæder, i skinnende klæder, og står højt i sin fulde kraft? Jeg har lovet frelse og kan udfri.*"

" *Edom* ": Symbolsk placerer Gud " *vintage* " -handlingen under tegnet " *Edom* ", oprindeligt Esaus land, manden der foragtede sin åndelige fødselsret og byttede den for en ret med " *røde* linser" tilberedt af sin bror Jakob. Bemærk, at navnet " *Edom* ", som betyder rød, har samme betydning som Adam skabt af Gud. Denne røde eller " *røde* " farve karakteriserer Esau fuldstændigt: hans hår og håret, der dækkede hans krop, var også " *rødt* "; og i Åbenbaringen er denne " *røde* " forbundet med djævelen og de jordiske agenter, som han dominerer og bruger til at bekæmpe Gud og hans frelsende sandhed; den " *røde hest* " i det " *andet segl* " i ^{Åb.} 6:2; den " *røde drage* " i Åb. 12:3. Årsagen til straffen er således identificeret: menneskelig foragt for det åndelige subjekt, det vil sige det frelsesprojekt, som Gud har udtænkt.

" *Bozra* ": Vi læser i Jer. 49:13: " *For jeg har svoret ved mig selv, siger Herren, at Bozra skal blive til ødemark, til spot, til ødelæggelse og til forbandelse, og alle dens byer skal blive til evige ødemarker.* " Denne by, " *Edom* ", bliver således et symbol på Guds forbandelse; en forbandelse, der skyldes dens indbygges oprørsk, afgudsdyrkende adfærd, også sammenlignet med " *Sodoma og Gomorra* " i Jer. 49:18, hvor Gud siger om " *Edom* ": " *Ligesom Sodoma og Gomorra og de omkringliggende byer, som blev ødelagt, siger Herren, skal den ikke længere være beboet, og ingen skal bo der.* "

Derefter fastlægger og definerer Ånden det grundlæggende tema i dette kapitel, nemlig temaet om det foragtede åndelige emne: frelsen bragt udelukkende af Jesus Kristus, som siger: " *Det er mig, som har lovet frelse, som har magten til at udfri.* " Han antager udseendet af fuldbyrderen af en guddommelig dom, idet han er Gud selv. I sammenhæng med denne straf ser de, der i det mindste tvivlede på hans eksistens, Jesus Kristus " *stolt og i sin fulde styrke.* " Der er ikke længere noget spørgsmål om kærlighed eller barmhjertighed, tiden er kommet for den bindende " *kraft* ", som intet kød eller himmelsk ånd kan modstå.

Vers 2: " *Hvorfor er jeres klæder røde, og jeres klæder som klæder fra ham, der træder vinpersen?* " Det er dette spørgsmål, der her afslører og bekræfter udviklingen af temaet om " *vinhøsten* ", der fremkaldes i Åb. 14:18 til 20. Jeg bemærker, at i Åb. 14:15 til 20, i de to på hinanden følgende temaer, der præsenteres, " *høsten* " eller de udvalgte bortrykkelse til himlen, og " *vinhøsten* ", straffen for de falske hyrder, bruger bøddelens engel en " *segl* ", hvor den anden er specificeret som " *skarp* ". Billedet af seglen giver handlingen en definitiv karakter, der svarer perfekt til verdens ende, der er præget af Jesu Kristi herlige genkomst. Bøddelens " *engel* " i disse to temaer identificeres med Jesus Kristus i Esajas 63:1. De " *røde klæder* " kommer efter ordet " *Edom* ", hvilket bekræfter målet for Guds vrede: menneskeblod, der skal udgydes for at sone de synder, som Jesus ikke sonede i hans sted.

Vers 3: " *Jeg trådte vinpersen alene, og af folkeslagene var der ingen med mig; jeg trådte dem i min vrede, jeg knuste dem i min harme; deres blod væltede ud over mine klæder, og jeg gjorde alle mine klæder snavsede.* "

Det Jesus siger i dette vers er, at han er den guddommelige organisator og ordinator af denne massakre, som primært er rettet mod de falske hyrder, " *vrede druer* ". I virkeligheden udføres handlingen af andre mænd, der er blevet ofre for deres religiøse løgne. Kristi genkomst og hans udvalgte bortrykkelse fra

" *høsten* " har bragt maskerne ned, og den grusomme virkelighed har påtvunget sig alle disse bedragne, men stadig fortabte ofre. For Guds ord, hans hellige bibel, var tilgængeligt overalt, og de, der mister sig selv, vil gøre det med fuldt ansvar.

I udtrykket " *Jeg har trådt vinpersen alene* " kan jeg se to budskaber. Det første: Jesus " *alene* " bar korset, der gav ham sejr og retten til at ødelægge de falsk religiøse, oprørske vantro. Det andet: Efter de udvalgte oprykkelse til himlen, de " **eneste** " sande mennesker, genskabt i Guds billede; på jorden ser Jesus ikke længere mennesker, men dyr, der går på deres to fødder. I denne sidste straf, som markerer afslutningen på seks tusind års jordisk menneskeligt oprør, " *hævner* " Jesus Kristus den foragt, der blev vist for den sublime demonstration af sin kærlighed, som nu viger for " *hans vrede og raseri* ".

Vers 4: " *For hævnens dag var i mit hjerte, og min forløstes år er kommet.* " Motivationen for " *hævn* " fra den foragtede og forrædte Kristus' side er således bekræftet. Men hans primære forventning var at bringe sine velsignede " *forløste* " ind i hans evighed. Og *det længe ventede "år"* vil komme i 2030. Det er dette behov for " *hævn* ", der udtrykkes mod den skyldige menneskehed gennem " *hans vrede og raseri* ".

Vers 5: " *Jeg så, men der var ingen til at hjælpe mig; jeg var forfærdet, men der var ingen til at støtte mig; da hjalp min arm mig, og min vrede var min støtte.* "

I dette vers fremkalder Gud sin meget virkelige ensomhed over for alle sine skabninger; han taler som Gud, Faderen, men ved at fremkalde sin " *arm* " hentyder han til sin inkarnation som Guds " *Søn* " i Jesu Kristi kød og blod. Det samme udtryk " *arm* " betegner Kristus i Esajas 53:1, hvor Faderen siger: " *Hvem har troet det, der blev forkyndt os? Hvem har genkendt YaHWÉHs arm ?* " Han profeterer de spørgsmål, som de vantro hebræere i den gamle pagts Israel en dag vil stille sig selv.

Vi vil finde årsagerne til denne raseri i den pavelige romersk-katolicismes religiøse doktrin, som koncentrerer dem alle; de protestantiske religioner har kun bevaret nogle af sine synder ved arv, men allerede fatale.

Jeg har allerede haft mulighed for at fordømme dens gengivelse af de ritualer, der er arvet fra jøderne i den Gamle Pagt; noget, den deler med det ortodokse præsteskab, der er lige så afgudsdyrkende som den, såvel som den anglikanske religions. Hovedemnet for mit studie i dag er "dens messer". Den katolske "messe" er for denne religion det mest kraftfulde, det mest højtidelige øjeblik i dens ritualer. Dens navn er af latinsk oprindelse, "missa", som betyder: at sende væk. Oprindeligt sluttede religiøse sammenkomster med det latinske udtryk: "ite, est missa", som betyder: "gå, det er at sende væk". Dette ord "missa" gav anledning til ordet mission. Personligt finder jeg det meget lig ordet "messias", som dette ritual især angriber. Allerede fordi i den hellige nadver, som Jesus indstiftede, er blodets rolle, symboliseret ved vinen, som alle kristne tilhængere skal drikke, fundamental, da det er det grundlæggende element i den nye " *pagt* " ifølge Jesu lære beskrevet i Matt 26:27-28: " *Så tog han en bæger, takkede Gud, gav den til dem og sagde: **Drik alle af den** ; for dette er mit pagtsblod , som udgydes for mange til syndernes forladelse.* " Det samme udtryk " *mange* " omhandler modtagerne af Kristi pagt, som er citeret i Dan 9:27. I messen

drikker dog kun præsten vinen, som desuden, ligesom hos protestanterne, er alkoholisk, det vil sige giftig og skadelig. Faktum er, at messen har til formål at fejre Kristi opstandelses herlighed gennem nadveren, og allerede her bemærker jeg denne modsigelse med disse ord fra Jesus, der siger gennem Paulus' mund i 1 Kor. 11:26: " *For så ofte som I spiser dette brød og drikker denne kalk, forkynder I Herrens død, indtil han kommer.* " Det er tydeligt, at Jesus sætter sin hellige nadver under herliggørelsen af " ***hans død*** " og ikke under hans opstandelse. Desuden forsvinder Jesu opstandelse til fordel for hans løfte om at vende tilbage; han forbereder således adventisttemaet om de sidste dage. Fra denne grundlæggende mangel på respekt vil herliggørelsen af "søndag" udspringe, et ord, der betyder "Herrens dag"; hans opstandelses dag, men ikke " ***hans død*** ". Forholdet til Gud bliver allerede umuligt, men den katolske lære stopper ikke der; der er værre. Ved at tilskrive sig selv Guds kræfter forkynder den sit dogme om transsubstantiation, hvorved oblatens substans mirakuløst bliver Kristi sande legeme. Jesus havde ikke tænkt på dette, men hvorfor ikke forny glæden ved at dø for synd? For det er det, messens eukaristi hævder at opnå. Dette er i modsætning til denne tekst fra Hebr. 9:27-28: " *Og ligesom det er menneskenes skæbne at dø én gang, men derefter kommer dommen, således skal Kristus, som blev ofret én gang for at bære manges synder, anden gang uden synd komme til frelse for dem, der venter på ham.* " Stillet over for denne observation må vi huske, hvordan den samme fejltagelse, på et tidspunkt hvor folkets krav om vand havde irriteret ham, vendte Moses tilbage til Horebs klippe, og **i stedet for at tale til den**, som Gud havde sagt til ham at gøre med denne anden anmodning, slog han klippen **anden gang**. Ved denne fejltagelse havde Moses netop forvrænget Jesu Kristi fremtidige frelsende rolle, symboliseret ved den ramte " ***klippe*** ". For at efterlade sig en alvorlig lektie som advarsel straffede Gud ham foran hele sit folk ved at forhindre dem i at komme ind i det forjættede land, Kana'ans land, med ham. Hvad angår den katolske tro, slog den ikke " ***klippen*** " to gange, men millioner af gange, da dette er blevet gentaget i alle sine masser siden " ***et tusind seks hundrede*** " » års aktiviteter, som Gud refererer til i sin " *vinårgang* " ved at sige i Åb. 14:20: " *Og persekarret blev trådt uden for byen, og blod kom ud af persekarret, helt op til hestenes bidder, over en afstand af et tusind seks hundrede stadier.* " Jeg husker, at udtrykket " *hestenes bidder* " henviser til de religiøse hyrder, der **leder** folket i Jak. 3:3: " ***Hvis vi lægger bidder i hestenes mund, så de adlyder os, hersker vi også over hele deres krop.*** " Målene for guddommelig vrede eller " vredens **druer** " er derfor dem, der " **leder** " de religiøse grupper, der " **adlyder** " dem. Men efter denne lydighed vil deres morderiske vrede komme.

Sand religion, den der autoriserer forholdet mellem den menneskelige synd og Gud, hans skaber og dommer, er udelukkende baseret på hans sindstilstand, på hans oprigtighed, som Gud anerkender som virkelig eller ej. Falske religioner søger legitimitet i udøvelsen af de ritualer, som deres tilhængere adlyder uden at blive forsonet med Gud. Derfor vil deres endelige desillusionering tage form af en retfærdig vrede, der vil udtrykke Jesu Kristi, den eneste sande Guds, vrede. Faktisk har den katolske religion genetableret slaveriet af en rituel formalisme, der søger at maskere det fortsatte slaveri under synden, som Jesus

ønsker at befri sine forløste fra for at give dem mulighed for at drage fordel af hans herlige frihed, der kun opnås i hans lydighed, som hver enkelt af dem reproducerer. Modellen for hans jordiske liv skal være den model, der reproduceres af hans forløste udvalgte. Og kærligheden til alle dens sandheder er tilstrækkelig i sig selv til med dens barmhjertige hjælp at genopbygge den sjæl, der vil blive værdig til sin evige frelse.

I Åb. 18, hvor hun gennemgår straffen i den sidste "vintage", siger Gud om hende i vers 5: " *For hendes synder har nået til himlen, og Gud har husket hendes misgerninger.* " De er så talrige, at jeg kun kan nævne de mest åbenlyse. Men ved at tilskrive hende billedet af et tårn bestående af synder, der stiger op til himlen, giver Gud hende karakteren af et nyt Babelstårn. Det første, ligesom hende, havde til formål at samle den spredte menneskehed; den katolske religion gør det samme ved at søge at genforene de forskellige former for den kristne religion under sit herredømme. I Babel havde samlingen til formål at beskytte menneskeheden mod guddommelig straf. For det katolske Rom er det illusoriske håb identisk; det regner med enhed for at sejre ved den samlede gruppes styrke; men det frygter ikke Guds straffe, da det mener, at han godkender og inspirerer det. I Åb. 13:2 modsiger Ånden hans påstand ved at sige: "... *dragen gav ham sin magt og sin trone og stor magt.* " I rollen som " *dragen* " står " *djævelen* " ifølge Åb 12:9, men også det romerske kejserlige regime, der gik forud for ham, ifølge Åb 12:3. Han " *gav* " ham faktisk, som et arvefølgeskift, " *hans trone* "; og derudover hans titel: Overpave, eller på latin: Pontifex maximus.

Denne anden synd, rettet mod Gud, fortjener at blive husket. Jesus erklærer i Matthæus 23:9-10: " ***Og I skal ikke kalde nogen jeres fader på jorden, for én er jeres fader, han som er i himlen. Og I skal ikke kaldes herskere, for én er jeres hersker, Kristus.*** " For at gøre Gud vred kalder djævelen derfor den katolske pave for "den helligste fader" og hans præstelige assistenter for "fædre". De gør også krav på titlen "samvittighedens vejledere" og omtaler paven som "hans hellighed", noget der modsiges i Åb 15:4: " *Hvem skal ikke frygte, Herre, og herliggøre dit navn? For du alene er hellig.* " Denne tilsidesættelse af de befalinger, som Jesus alene har givet, afslører denne religions djævelske natur.

En tilbedelse, der behager Gud

Enhver af os har vores egen opfattelse af, hvad vi anser for behageligt, og vores Skaber er ingen undtagelse fra dette princip. I sin hellige Bibel åbenbarede han for os, hvad der er behageligt for ham, ved at kalde det "godt". Og logisk set kaldes det absolut modsatte, det der er ubehageligt for ham, "ondt". Hele hans guddommelige åbenbaring består i at præsentere os for eksempler på dette "gode" og dette "onde". Det gode bringer ham glæde, mens det onde påfører ham lidelse. Vi kan let forstå, hvordan han har det, fordi han skabte os, mennesker efter de himmelske engle, i sit billede. Vores lighed med Gud er begrænset til disse grundlæggende funktioner, for han er almægtig, alvidende, allestedsnærværende og ubegrænset, og vi, hans jordiske skabninger, er det stik modsatte af disse ting. Et fysisk møde med Gud er derfor unødvendigt, da han har gjort os bekendt med,

hvad han forventer af os under sine to på hinanden følgende pagter. I form af den første pagt etablerede og afslørede Gud normerne for sine regler, der udgør hans lov, og sætter således mennesker i en lydighedsprøve. At adlyde kræver ikke forståelse, og Abrahams smertefulde, men velsignede prøve på tro er det bedste eksempel, der giver ham titlen som de troendes fader. Denne oplevelse af Abraham afslører i sandhed den adfærdsstandard, som Gud kræver og søger blandt sine skabninger. Han gav Abraham ingen forklaring, han gav ham kun en ordre. Og så forfærdelig som denne ordre var, adlød Abraham Gud uden at forstå, hvordan Gud kunne bede ham om noget så forfærdeligt som at ofre Isak, sin eneste legitime søn. Fødselen af dette barn, der blev bragt til verden, da han var hundrede år gammel, havde været en mirakuløs gave fra Gud, især fordi Sara, hans legitime hustru, indtil da havde været steril. Han var derfor den første til at reagere ligesom Job, der, efter at være blevet ramt af Satan uden at vide hvorfor, sagde i Job 1:21: " *...Nøgen kom jeg fra min mors livmoder, og nøgen vender jeg dertil. Herren gav, og Herren tog; lovet være Herrens navn!* " På Abrahams tid bar jorden et væld af menneskeliv, der ikke var i stand til at ræsonnere og handle som ham. Forskellen i disse adfærdsmønstre er baseret på to ting: Noas personlige natur og den praktiske livserfaring, han havde ved altid at lytte til og adlyde hans befalinger. Forstå, at Gud valgte Abram blandt alle sine samtidige på grund af hans føjelige, underdanige og trofaste karakter, enestående i sin tid. Abraham opdagede hurtigt den kærlighed, Gud viste ham, og et ægte venskab kunne udveksles mellem dem. For Gud var Abrahams og Jobs lydighed to eksempler på tilbedelse, der behagede ham. Og senere, i Jesus Kristus, kom Gud for at demonstrere den perfekte, behagende tilbedelse; forbilledet par excellence. Under sin jordiske tjeneste, i Jesus, gjorde Gud sig selv så meget til Guds tjener, at han formåede at maskere sin guddommelighed. Ja, i alle sine ord og handlinger rettede mennesket af kød, kaldet Jesus, sine samtidiges blik mod den himmelske Gud, alt livs Fader. Han levede sin tjeneste i perfekt og total fornægtelse. Hans guddommelighed kan dog gættes i form af hans ord, hvor han altid taler om sig selv i "tredje person"... Menneskesønnen gør dette, Menneskesønnen gør hint; han forsvinder fuldstændigt bag denne "menneskesøn", som også i sandhed er "Guds Søn". Jesus opsummerede sin jordiske tjeneste ved at sige i Matthæus 20:28: " *Sådan kom Menneskesønnen ikke for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit liv som løsesum for mange.* " »

"At tjene og ikke at blive tjent og være parat til at give sit liv"; sådan er definitionen af en udvalgt, hvis liv for Gud vil antage en behagelig karakter og blive en behagelig tilbedelse. Ordet tilbedelse får sin fulde betydning her, fordi sand tilbedelse leves i livets kontinuitet, som kun ophører i mennesket, når det sover. For selv under dets søvn våger Gud over det. Han er bevidst om sine drømme og organiserer dem nogle gange. Og så snart det vågner, begynder tilbedelsen af Gud, fordi det er på dette tidspunkt i fuld bevidsthed, at han styrer sin eksistens på det godes eller det ondes vej. I den tilbedelse, der blev udført af Jesus Kristus, blev der aldrig taget et skridt på det ondes vej, og det er denne exceptionelle kvalitet af tilbedelse, at vi skylder muligheden for at blive frelst af ham.

Ved at opdage perfektionen og standarden for Jesus Kristus-modellen kan vi let identificere de kulter, som Gud anser for ubehagelige. Egoet, selvet, er allestedsnærværende. Og der er utallige mennesker, der hævder at behage deres næste, men i virkeligheden kun søger deres egen nydelse. Det er dette princip, der forklarer ægteskabets fiaskoer. Det samme gælder forholdet mellem forældre og børn, og den romerske julefest er et godt eksempel. Barnet er offer for en "vidunderlig" løgn, men forældrene får så meget glæde af at se de bedragne børns reaktioner. Hvad er resultatet? Lunefulde børn, som alt skyldes, bortset fra at de i efterlivet opdager, at intet er gratis eller opnås mirakuløst. Forældrene fik dem til at tro på "julemanden", men livet påtvinger dem sin barske virkelighed. Som et resultat af dette bedrag vil de blive mistænksomme og vantro. Og deres sjæle vil gå tabt for Gud. For tro kræver, hvad de ikke længere er i stand til: godtroenhed. For forklaringen af livets virkelighed overgår alle de fortællinger, der er opfundet af menneskelig tankegang og dæmoner. Og for at forstå det, må den voksne mand være i stand til at opføre sig som barnet, der får lov til at tro på "Julemanden". For beviserne på et himmelsk liv er kun skjulte og opfattede i ånden og den mentale refleksion.

Gennem syndens ulydighed praktiserede Adam og Eva den første jordiske form for tilbedelse, som Gud ikke havde til lags. Og den guddommelige dom, der blev afsagt, var døden efterfulgt af et liv i lidelse. Således lod Gud mennesket opdage, hvad dets synd havde forårsaget i det; en lidelse, der skulle strække sig til dets død i Jesus Kristus. Synderens liv blev således det guddommelige livs skole; det lærte i sit eget liv, hvad det havde pålagt sin himmelske Fader.

De ofre, som Abel og Kain ofrede, vidner først og fremmest om de to former for tilbedelse, der ydes Gud: den behagelige og den ubehagelige. Men uden Jesu Kristi tjeneste er den dom, som Gud feller over disse to ofre, umulig at forstå. I værste fald, uden dette lys, antager hans dom en uretfærdig form. Faktisk er det kun kendskab til frelsesplanen, der er fuldbyrdet i Jesus Kristus, "Lammet, som bærer verdens synder", der giver os mulighed for at forstå, hvorfor Abels offer af et lam eller et får blev modtaget som en form for tilbedelse, der var acceptabel for Gud, og for hvilken jordens frugter, som Kain ofrede, ikke repræsenterede noget. Denne situation var sammenlignelig med Jobs, det vil sige uforklarlig for de to syndere, men Gud havde sin grund til at retfærdiggøre sin præference for blodet, der blev udgydt af det dyr, som Abel ofrede.

I dag, i juli 2022, fastslår Gud stadig sin præference for den tilbedelse, der behager ham, og samtidig foragter han alle de mange former for tilbedelse, hvis standarder ikke behager ham. Derfor har den lektie, som Abel og Kain gav, båret og vil bære indtil nådens sidste dag, en permanent og evig lære om hans dom over menneskelig religiøs tro. Ved at bygge sin kirke, sin forsamling af udvalgte, på de læresætninger, som hans apostle forstod, satte Gud den standard for tilbedelse, der behager ham. Men over tid, under romersk dominans, successivt kejserlig og pavelig, blev synd genindført i den kristne religion siden 7. marts 321 af den uværdige hedenske kejser, Konstantin I^{den} Store, men kun på de syndige menneskers jord. Siden den romerske pavelige etablering fuldførtes i Rom i 538, har Gud i 1260 lange år tilladt den katolske religion at lære synd under den kristne religiøse betegnelse. Og i 1798, med den franske revolution, afsluttede han sin

despotiske, forfølgende magt. Han bedømte den protestantiske erfaring fra det 12. til det 18. århundrede som så ufuldkommen, at han kun kort hentyder til den i Dan. 11:33-34: " *Og de vise iblandt dem skal belære mange. Og nogle skal falde for en tid ved sværd og ved ild, ved fangenskab og ved plyndring. Og når de falder, **skal de få lidt hjælp, og mange skal slutte sig til dem i hykleri** .* " Jeg har understreget med "fed skrift" disse to detaljer, som er oprindelsen til den store ubehagelige tilbedelse af Gud, som protestanter stadig i dag yder. Vi må i dette vers samle ordene " *lidt hjulpet* " og " *hykleri* ". Hvorfor samle dem? Fordi førstnævnte forklarer sidstnævnte. I Guds program er der ingen bestemmelse om hjælp til troens sande martyrer. Dette er, hvad han åbenbarer i det budskab, han retter til sine udvalgte på tidspunktet for forfølgelserne pålagt af Diocletian og hans tetrarki mellem 303 og 313, for han fortæller dem i Åb 2:10: " *Frygt ikke for det, I skal lide. Se, Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, for at I skal blive fristet, og I skal have trængsel i ti dage. Vær trofaste indtil døden, og jeg vil give jer livets krone.* " Vi ser ingen hjælp fra Gud på dette tidspunkt. Men i Åb 12:16 viser hyklernes hjælp sig: " *Og jorden hjalp kvinden, og jorden åbnede sin mund og slugte floden, som dragen havde kastet ud af sin mund.* " "Jorden" i dette vers repræsenterer den protestantiske tro, som Gud dømte som " *hyklerisk* " på grund af brugen af våben og drabene på de katolske krigere. I den "religionskrig", der er begyndt, skelner Gud mellem tre separate lejre, som derfor er; " *jorden* " eller den hykleriske protestantiske religion; " *kvinden* " eller den trofaste protestantiske religion; og " *floden* " eller de kongelige katolske ligaer. Og historien vidner om, at disse religionskrige varede længe og fuldbyrdedes mellem 1200 og 1798. En anden "hjælp" kom så i 1793-1794 i form af den franske revolutionære ateismes guillotine. Ved at slå monarkiet og den katolske religion ihjel, som bekendtgjort i Åb 2:20, giver Gud bevis for, at han anser den katolske tro for yderst ubehagelig, og også de såkaldte " *hykleriske* " protestantere: " *Se, jeg kaster hende på en seng, og dem, der begår hor med hende, i stor trængsel, medmindre de omvender sig fra hendes gerninger. Jeg vil lade hendes børn dø, og alle kirkerne skal kende, at jeg er den, der ransager hjerter og nynder, og jeg vil belønne hver af jer efter jeres gerninger.* " Nu slår denne handling falsk og hyklerisk religion ihjel, da Gud i 3 Mos 26, i analogi med den "fjerde trompet" i Åb 8:12, giver denne handling standarden for " *sværdet, der kommer for at hævne sin pagt* ", det vil sige for at svare på det symbolske krav om " *hævn* " fra de hellige i Åb 6:9-10: " *Da Gud åbnede det femte segl, så jeg under alteret sjælene af dem, der var blevet myrdet for Guds ords skyld og for det vidnesbyrd, de havde haft. De råbte med høj røst og sagde: Hvor længe, Herre, du hellige og sanddru, tøver du med at dømme og hævne vort blod på dem, der bor på jorden?* "

Jeg understreger dette punkt, fordi logikken i Guds profeterede plan bliver klar og tydelig. Gud profeterer 1260 år for det pavelige Roms forfølgende regeringstid. Men hvem anvender den religiøse dom? Monarkiet. Det er derfor, den " *hævn* ", som kræves af de uretfærdige henrettelser af dets helgener, vil ramme dette monarki først, hovedsageligt ved de franske revolutionæres guillotine mellem 1793 og 1794. Ludvig XVI's, Frankrigs konge, hoved faldt på grund af forræderi, for mænd, men på grund af åndelig " *hor* ", for Gud. Handlingen er profeteret af " *den store trængsel* " i Åb 2:22: " *Se, jeg kaster hende på en seng,*

og dem, der begår hor med hende, i stor trængsel, medmindre de omvender sig fra hendes gerninger. **Jeg vil dræbe hendes børn med døden**; og alle kirkerne skal vide, at jeg er den, der ransager tøjler og hjerter, og jeg vil belønne hver af jer efter jeres gerninger. " Udtrykket " **at dø en død** " kan være overraskende, men det har sin forklaring. Gud mener, at denne profeterede " **død** " får menneskeligt blod til at flyde, fordi det er den første " **død** " og ikke den " **anden** ", den sidste doms død, som han hentyder til ved denne gang at sige til de samme protestanter efter foråret 1843, " Sardes "-æraen, i Åb. 3:2: " *...Jeg kender dine gerninger. Jeg ved, at du menes at være levende, og du er død.* " Således kan du se, at denne straf kommer lige før datoen 1798, hvor Roms forfølgelsestid slutter, med som bevis arrestationen af pave Pius VI, der døde året efter, i 1799, i fængsel i Valence sur Rhône, hvor jeg bor. Og det er også under navnet " **dyret, der stiger op af afgrunden** ", at denne franske revolution betegnes i Åb. 11:7: " *Og når de har fuldendt deres vidnesbyrd, vil dyret, der stiger op af afgrunden, føre krig mod dem, overvinde dem og dræbe dem.* " Målet for denne " **krig** " er den guddommelige hellige Bibel, kaldet " *min* "to vidner," i Åb. 11:3: " *Jeg vil give mine to vidner magt, og de skal profetere i tusind to hundrede og tresindstyve dage, klædt i sæk.* "

Som en generel regel er tilbedelse, der er ubehagelig for Gud, den, der ikke er baseret på studiet og udøvelsen af, hvad han har erklæret at behage ham. Og uanset om det er kristent eller ej, afviser og fordømmer han denne type religion. Og fordi Gud har sine præferencer, og hans frelse kun går gennem Jesus Kristus, som tydeligt sagde: " *Ingen kommer til Faderen uden gennem mig* ", er hans profetiske åbenbaring kun rettet mod den kristne religion; den sande og den falske, fordi ifølge Åb 17:5 er den katolske religion, symboliseret ved navnet " *Babylon den Store* ", " **moder** " til andre religioner, også kaldet " **utugtige** ": " *På hendes pande var skrevet et navn, en hemmelighed: Babylon den store, moder til utugtige og jordens vederstyggeligheder.* " Og selvfølgelig er disse " **utugtige** " de forskellige kristne religioner, hvis protestantiske identiteter Gud dømmer som " **hyklere** ".

Denne kristne religion karakteriserer den vestlige lejr, der i øjeblikket modsætter sig det magtfulde Rusland, hvis trusler mod Vesten bliver stadig hyppigere og mere præcise. Denne uge udfordrede Vladimir Putin vesterlændinge: "Hvis de vil føre krig mod Rusland, så lad dem prøve!" Og jeg skylder en journalist, der påpegede dette for at bekræfte, at den vestlige lejr repræsenterer en " **tredjedel** " af Jordens menneskelige befolkning, og at de resterende "to tredjedele" er imod og mere eller mindre fjendtlige. Dette giver den " **tredjedel af menneskeheden** ", der er målrettet mod at " **dræbe** " i Åb 9:15, den utro vestlige kristne identitet: " *Og de fire engle, som var forberedt på en time, en dag, en måned og et år, blev løsladt for at dræbe en tredjedel af menneskeheden.* " Faktisk består denne vestlige lejr af de europæiske " **ti horn** ", men også af deres enorme aflæggere, USA, Sydamerika og Australien. Denne " **tredjedel** " er derfor ikke kun symbolsk; den er faktisk rettet mod de kristne folk, som på grund af deres ugudelighed og deres særligt ubehagelige kulter skal ødelægges ubøjeeligt ved Jesu Kristi vredes dom. Jordens andre nationer optræder ikke i åbenbaringen givet af Jesus Kristus, som fuldstændig ignorerer dem; hvilket ikke vil forhindre dem i

også at ødelægge hinanden. Men målet for hans vrede forbliver den forvrængede kristne religion, hvilket er grunden til, at udbruddet af den tredje verdenskrig eller "sjette trompet" i Jesu Kristi Åbenbaring måtte finde sted i Europa ligesom de to foregående verdenskrige. Den tredje verdenskrig vil dog ikke udslutte befolkningen i denne vestlige lejr. Men dens overlevende vil kun overleve længe nok til at opleve den endelige trosprøve, og de vil forsvinde, når Jesus kommer for at frelse sine sidste overlevende udvalgte fra deres onde hænder i foråret 2030.

Tilbedelse, der behager Gud, er derfor baseret på enkelheden i et kærligt forhold, hvor hensyn er gensidige, levet i perfekt ydmyghed og troskab, som Jesus demonstrerede. Det bånd, der er vævet mellem Gud og hans udvalgte, er usynligt og personligt ligesom det, der bandt Gud og Abraham. Total selvfornægtelse er også påkrævet, for den, der tjener Gud, gør det ikke for at blive beundret af mennesker, fordi for ham er det kun den guddommelige Faders mening, der tæller. Desuden gør hans troskab ham til mål for djævelens og oprørske menneskelige synderes had. Anonymitet er derfor langt at foretrække frem for berømmelse. Ifølge det populære ordsprog: "For at leve lykkeligt, lad os leve skjult."

Kristne tilbedelser blev pludselig ubehagelige for Gud siden den 7. marts 321, den dag hvor Konstantin I ved et kejserligt dekret officielt ^{erstattede} den syvende dags sabbatshvile med den første dag, der i sin egen hedenske romerske religion var dedikeret til tilbedelsen af SOL INVICTUS, solguden arvet fra egypterne. Tilbedelsen af solguden spredte sig over hele Østen; i Japan, i "den opgående sols" imperium, blev kejseren guddommeliggjort som en søn af solguden kaldet "Banzai". Solen tilbyder så mange fordele for mennesker, at det er let for djævelen og hans dæmoner at presse mennesker til at tilbede den som en guddom. Og vel vidende hvor meget denne handling mishager den skabende Gud, der dømte den til døden, har Satan officielt, siden Jesu Kristi sejr, indplantet denne afskyelige hedenske tilbedelse i den kristne religion, som fra da af er fordømt af Gud. Men problemet med den brudte sabbat maskeres af den grundlæggende rolle, der er givet til Jesus Kristus i næsten alle kristne trosretninger. Den guddommelige kærlighed, han manifesterer, får os til at glemme kravet om hans perfekte retfærdighed, fordi mennesket kun beholder fra sit arbejde, hvad det ønsker at beholde: sit tilbud om frelse. Årsagen til forbandelsen og dermed anklagen fra Gud mod den utro kristendom fremgår dog kun af hans profetiske åbenbaringer, der præsenteres på en subtil og uklar måde. Det er her, kristne kollektivt og individuelt begår deres første fejl: de undervurderer vigtigheden af de profetiske tekster, hvis betydning de ikke forstår. Jesus Kristus forudså også denne adfærd og inspirerede apostelen Peter med denne højtidelige advarsel citeret i 2 Peter 1:19-20-21: "*Og vi har det profetiske ord desto mere fastlåst, som I gør vel i at give agt på som på en lampe, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr, og morgenstjernen opstår i jeres hjerter. I skal først og fremmest vide dette, at ingen profeti i Skriften kan tydes af egen fortolkning; for profeti er aldrig fremkommet ved et menneskes vilje, men drevet af Helligånden har hellige Guds mennesker talt.*"

Denne tekst er beundringsværdigt udtænkt af Gud, for den formaner Jesu Kristi disciple til at give profetierne al den betydning, de fortjener, men desuden

fortæller den os tydeligt, hvordan de kan tydes: disse profetier, der er udtænkt af den guddommelige Ånd, bruger et lignelsessprog, som den samme Ånd bruger i skrivningen af hele den allerhelligste Bibel, med rette kaldet: Guds ord. Og dette Guds ord udtrykker hans Ånds tanke.

Bemærk vigtigheden af denne advarsel, der citeres i et vidnesbyrd om den nye pagt. Den er ikke skjult i den gamle pagts bøger, men præsenteres klart for alle dem, der hævder at være medlemmer af den nye pagt: deres undervurdering af denne højtidelige advarsel gør dem derfor yderst skyldige over for Gud Faderen og Gud Sønnen, i hvis navn den præsenteres. Nu, endnu et vers citeret af Paulus i 1 Thess. 5:19-20-21 og 22, ignoreres og foragtes også af dem: "*For profeti er aldrig fremkommet ved et menneskes vilje, men drevet af Helligånden har hellige Guds mænd talt. Foragt ikke profetier, men prøv alt; hold fast ved det gode; afhold jer fra alt ondt.*" I sin guddommelige visdom ønskede Gud at antyde forholdet mellem det profetiske tema og de to citater fra Peter og Paulus ved i hvert tilfælde at tilskrive de samme tal fra vers 19-20-21. Og desuden mindes vigtigheden af "*profeti*" i Åb. 19:10 med disse ord: "*...for Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd.*" Forståelsen af profeti tillader derefter i Åb. 20 at fremkalde deres dom over de onde, som de vil blive anklaget for i "*tusind år*"; det vil sige under den store sabbat i det syvende himmelske årtusinde. Og i Åb. 21 betegnes de med det symbolske billede af "*tolv perler*", så dyrebare er de i Guds øjne i Jesus Kristus. Vi ser således at Guds Ånd udtrykker sig lige så meget i tal som i ord og sammenlignende billeder. Apostlen Peter informerede os derfor tydeligt om, at dechifring af bibelske profetier kun kunne opnås ud fra Den Hellige Skrift. Og siden 1982, da jeg præsenterede de første resultater af mit arbejde for mine syvendedagsadventistbrødre, er demonstrationen af denne metodes ægthed blevet bekræftet. Derfor udgør hensyntagen til de advarsler, som Gud har givet i hele sin Bibel, en vigtig del af den tilbedelse, der ydes til Gud, hvilket i dette tilfælde **er behageligt for ham**. Denne betingelse, der er opfyldt og æret, helliggør dem. For sand hellighed er baseret på gerninger, som Gud kræver. Derfor siger Jesus til dem i sine domme over de hellige i de syv tidsaldre i Åb. 2 og 3: "*Jeg kender jeres gerninger.*" Han bekræfter således Jakobs ord i Jakob 2:17: "*Sådan er også troen, hvis den ikke har gerninger, død i sig selv.*"

Jesu Kristi forsonende død åbnede og grundlagde den nye pagts begyndelse, i hvis Kristi guddommelige Ånd inspirerede De Hellige Skrifter til hans nye vidner. På denne måde blev den guddommelige lov forstærket ved tilføjelsen af disse nye litterære vidnesbyrd. Nu, forsonet med Gud ved Jesus Kristus, har de forløste logisk set pligten til at praktisere hele den guddommelige lov, ligesom Jesus før dem havde gjort det perfekt som forbilledet på det perfekte menneske, der behager Gud. Og det er for at retfærdiggøre denne logik, at apostelen Paulus skrev i Rom 8:7: "***For kødets sind er fjendskab mod Gud, fordi det ikke er underlagt Guds lov***, og det kan det heller ikke være." Det er derfor let at forstå, at lydighed "*mod Guds lov*" i sin helhed, som er muliggjort i Kristus, derimod udgør den eneste frugt af sand "***tro***", **som** Gud accepterer **med behag**.

I Rom 12:1 fortæller Paulus os: "*Jeg formaner jer derfor, brødre, ved Guds barmhjertighed til at fremstille jeres legemer som et levende, helligt og Gud velbehageligt offer – det er jeres rimelige gudstjeneste.*" En gudstjeneste, der

behager Gud, er derfor kun såkaldt rimelig gudstjeneste, det vil sige en frugt, der bæres af en simpel, logisk analyse udført af menneskelig fornuft.

I Rom 12:2 siger Paulus også: "*Bliv ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle ved at forny jeres sind, så I kan prøve, hvad der er Guds vilje, det gode, velbehagelige og fuldkomne.*" Hvor vigtigt er dette vers! Det opfordrer os til at være intelligente ved at vise os selv i stand til at tilpasse os Djævelens og hans dæmoner's skiftende strategier. For alle de bibelske skrifter i den nye pagt blev inspireret og skrevet i en kontekst, hvor Djævelen åbent bekæmpede den kristne tro gennem sine jødiske og romerske menneskelige agenter. Nogle af disse citater mistede også deres legitimitet, da Djævelen ændrede formen for sin kamp ved at bekæmpe den kristne tro ved at handle inden for den kristne forsamling, hvilket er, hvad Gud åbenbarer i sin profeti i Dan 7 og hele sin åbenbaring. Denne forandring begyndte med etableringen af pavestyret i Rom i 538. Som et eksempel på et vers, der har mistet sin gyldighed, citerer jeg 1 Johannes 4:2: "*På dette skal I kende Guds Ånd: enhver ånd, der bekender, at Jesus Kristus er kommet i kød og blod, er fra Gud.*" Dette var sandt på Johannes' tid; I vor tid er det ikke længere sandt; faktisk er det fuldstændig falsk og dødbringende bedragerisk. For alle de kristne religioner, der er blevet skyldige ved deres overtrædelse af sabbatten siden 1843, bekender alle "*Jesus Kristus, kommet i kød og blod*". På samme måde blev den ubevæbnede, men fredelige og underdanige protestantiske tro før 1843 **midlertidigt accepteret** af Gud, som Åb. 2:24-25 lærer: "*Til jer, alle som er i Tyatira, som ikke har denne lære og ikke har kendt Satans dybder, siger jeg jer: Jeg lægger ingen anden byrde på jer ; hold kun fast ved det, I har, indtil jeg kommer.*" Men ikrafttrædelsen af dekretet i Dan. 8:14 i 1843 ændrede standarden for denne guddommelige godkendelse, og natten over, i foråret 1843, blev deres åndelige situation ændret; en ny "*byrde*", sabbatten, der var blevet helliget siden verdens grundlæggelse, var påkrævet af Gud i standarden for den kristne tro; Institutionerne blev kollektivt afvist og overladt til djævelens forførelser og frugter og de dæmoner, der følger ham og deler hans jordiske skæbne.

Dette udtryk "*byrde*" beviser, at Gud kender menneskets tankegang godt. Præsenteret som en forpligtelse, da det er temaet for det fjerde af Guds ti bud, blev sabbatten betragtet og betragtet af det kødelige menneske som en "*byrde*"; fordi mennesket har meget svært ved selve tanken om at skulle adlyde, både Gud og andre mennesker. Nu ønskede Jesus Kristus at give sine forløste udvalgte en anden betydning af dette udtryk "*byrde*", fordi lydighed ikke er ubehagelig for dem, der adlyder som svar på Guds kærlighed. Han sagde i Matthæus 11:28-29-30: "*Kom til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile . Tag mit åg på jer og lær af mig , for jeg er sagtnmodig og ydmyg af hjertet; og I skal finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let .*" Det, der gør denne "*byrde*" "*let*", er udelukkende sindstilstanden hos den, der dømmer den.

Bemærk i dette vers den forbindelse, der forbinder tilbuddet om "*hvile*" med accepten af at bære "*byrden*" af lydighed mod hans guddommelige instruktioner. Jesus bekendtgjorde således, hvordan troen på hans person ville opnå den store sabbats-"*hvile*" i det profeterede syvende årtusinde, indtil hans andet komme i 2030, gennem *den ugentlige "sabbat"* i hans hellige lov. Det er

derfor, at i modsætning til de andre fester, der blev etableret i den gamle pagt, bevarer praktiseringen af den ugentlige " **sabbat** " i Jesus Kristus al sin legitimitet over for Gud, mennesker og de himmelske engle. Og i denne unikke forståelse, der omsættes i praksis, bliver tilbedelsen af de forløste virkelig behagelig for Skaberguden, som han præsenterer den for, da den genopdager den norm, der blev praktiseret af Jesus Kristus selv.

Jeg husker, at denne forståelse var Jesu apostles, for hvem sabbattens praksis på ingen måde blev anfægtet eller sat spørgsmålstegn ved. I foråret 1843 krævede Gud blot genoprettelsen af denne praksis, som uretfærdigt var blevet opgivet af de kristne, der foretrak at ære kejser Konstantin I siden 7. marts 321, ^{frem} for den store Gud, skaberen af alle ting og alt liv. Forbandelserne fra de " syv trompeter " i hans Apokalypse er hans svar på dette afskyelige og uretfærdige valg. Og efter den " sjette " vil de " syv sidste plager " i Apokalypsen 16 komme for at ramme de sidste oprørere, der er tilbage i live efter den tredje verdenskrig i denne " sjette trompet ".

Hvorfor tager menneskeheden sådanne risici med Skaberguden? Ganske enkelt fordi han forbliver usynlig for deres øjne. Og i mangel af synlige reaktioner fra ham ignorerer oprørske menneskelige ånder ham eller foregiver at ignorere ham. De handler ikke på denne måde over for den mand, de ser, som ikke desto mindre er meget langt fra at være lige så formidabel. Og dette valg af adfærd afslører intet mindre end deres mangel på intelligens. Så meget, at menneskemasserne paradoksalt nok ledes og styres af mennesker, der mangler sand intelligens, som ville være gavnlige for alle. Og paradokset ligger i, at disse ledere vælges, fordi de formodes at være de mest intelligente mennesker og allerede i det mindste de mest uddannede. Det er derfor rigtigt, at Gud bruger billedet af " *havets sand* " til at betegne menneskeheden, der er kaldet til frelse, men underlagt djævelen i Åb 12:17: " *og han stod på havets sand .* " Og i dette specifikke tilfælde er det et spørgsmål om forskydning af " *sand* ", hvor menneskeheden selv vil forsvinde på grund af djævelen, der hersker over den. I det profane såvel som i det åndelige domæne sætter mennesker deres lid til andre mennesker, og det er sådan, hele menneskeheden forbereder sig på at synke i et stort universelt skibbrud, fordi den ikke vil have kendt eller taget højde for dette vers citeret i Jer. 17:5-6: " *Så siger Herren: Forbandet er den mand, der stoler på mennesker, som gør kød til sin arm , og hvis hjerte vender sig bort fra Herren!*" *Han er som en fattig mand i ørkenen, og han ser ikke det gode komme; han bor i ørkenens brændte steder, et saltland uden beboere .*" Den "støtte ", han måtte tage, var udelukkende hele Bibelen, det eneste skrevne ord fra den levende Gud, den eneste standard for hans sandhed. Er denne anden skæbne, beskrevet i vers 7 og 8, ikke at foretrække?: " *Salig er den mand, der stoler på YaHweh, og hvis håb YaHweh er! Han er som et træ plantet ved vandet, der spreder sine rødder ved strømmene; det mærker ikke hede, når den kommer, og dets blad forbliver grønt; i tørkeår frygter det ikke, og det holder ikke op med at bære frugt.* "

Aktuelle begivenheder får mig til at erklære, at menneskelig optimisme er det værste af alle. For optimisten tager ikke hensyn til virkeligheden af situationen foran sig, i modsætning til realisten, der gør. Optimisten udtrykker, hvad han

ønsker, mens realisten udtrykker, hvad der vil blive opnået; han reagerede derfor på en logisk og intelligent måde. Krigen, der gennem Ukraine sætter NATO's vestlige lejr op mod Rusland, giver os en demonstration af disse to adfærdsmønstre. Optimister håber på ukrainsk sejr; realister ved, at Rusland vil besejre Ukraine, og de udvalgte, der er oplyst af Gud, ved, at dette Rusland vil invadere og knuse de europæiske magter, som Gud profeterede i Dan 11:40 til 45.

"Barnekongen" ved magten

Dette nye tema var inspireret af synspunktet fra forsamlingen af ukrainske deputerede under det værdsatte besøg af præsidenten for det franske senat, hr. Gérard Larcher. Jeg var imponeret over den enorme repræsentation af unge mennesker, og dette forklarer perfekt og logisk den adfærd og de beslutninger, som de ukrainske myndigheder har truffet.

I Frankrig er "barnekongen" et udtryk, der blev opfundet af medierne i 1970'erne, og som med rette fremhævede børns lunefulde adfærd og samtidig lempelsen af forældremyndigheden. Samtidig begyndte psykiatere og psykologer at retfærdiggøre børns frihed og rettigheder og fordømte dermed korporlig afstraffelse, der blev påført af forældre, som som følge heraf mistede al autoritet over deres egne børn. Nordafrikanske forældre, der altid havde formået at opnå deres børns underkastelse, blev ved lov tvunget til at opgive deres hårde, men effektive metode. Faderens bælte fungerede ofte som pisk.

Det tog adskillige år, før de uoprettelige konsekvenser af disse beslutninger truffet af den franske elite blev tydelige i form af kriminelle, oprørske og fjendtlige unge. Forstærket af religiøs fanatisme dannede islamistiske religiøse grupper sig og tog affære, dræbte og halshuggede deres fjender.

I 1981 søgte den socialistiske regering at behage unge mennesker og gav dem den seksuelle frihed, de krævede. Tilfredse involverede unge mennesker sig i politik for at støtte den forstående præsident Mitterrands ledelse.

I 2012 kom den turbulente, revolutionære og libertarianske ungdom fra maj 1968 til magten med den unge præsident Nicolas Sarkozy. Præsidentskabets stil ændrede sig øjeblikkeligt, og der dukkede op grove folkelige taler, som kun chokerede dem, der var blevet fjernet fra magten af alderdommen. Det må siges, at med udviklingen af internettet og sociale netværk er denne form for brutal vokal udveksling blevet en vanemæssig norm, som de "gamle" ikke venner sig til; fordi de gode gamle principper om korrekthed forbliver knyttet til deres natur. Men disse gamle mennesker skubbes til side og forsvinder ind i regeringssfærer. Jo mere tiden går, jo flere unge mennesker tager magten. Og denne ungdoms indflydelse får en betydning, der forklarer de tragiske begivenheder, som vi er begyndt at afdække siden 2017.

Ved præsidentvalget i 2017 ødelagde de gamle traditionelle politiske partier, der begge var ansvarlige for Frankrigs økonomiske og politiske fiaskoer, hinanden i landets folkelige dømmekraft. Hadet og vreden mod det ældste franske nationalistparti, Front National, gav anledning til alliancer dannet med det ene formål at fjerne "denne djævel" fra magten. Men Jesus Kristus, organisatoren af

alt menneskeliv, pålagde det franske folk den af ham forbandede unge præsident É. Macron, endnu yngre end præsident N. Sarkozy, og frem for alt langt farligere for landet end det hadede og afviste Front National. Stillet over for Front National, hadet af alle andre politikere, blev den arrogante og uerfarne unge mand foretrukket og bragt til magten; paradoksalt nok, selvom han blev valgt, ikke valgt. Faktisk er det ikke længere folket, der vælger deres leder, det er Gud, der pålægger ham hans valg. Ifølge det velkendte ordsprog: "Folket har de ledere, det fortjener."

Her kommer behovet for at definere, hvad ungdom er. Som jeg lige sagde, er manglen på erfaring på ethvert område, bortset fra sociale medier og internettet, allerede tydelig. Fordi ungdommen har alt at opdage, og ældre mennesker kan bevidne, at de lærer til livets ende; det vil sige, hvad der mangler hos en ung mand eller kvinde. Samfundet kvalificerer denne ungdom ud fra de eksamensbeviser, de har opnået. Men hvad indeholder deres uddannelse? Kun teoretiske ting, der er meget vanskelige at implementere i det virkelige praktiske liv, styret af kravene fra store industrielle, kommercielle og finansielle formuer, pålagt af Europa-Kommissionen. Dette er den store fordel ved midaldrende mennesker: de har allerede konkret opdaget tingenes grænser og er i stand til at træffe fornuftige beslutninger. Desværre er dette ikke tilfældet med unge mennesker; især i vores senere år, hvor de er blevet særligt oprørske og arrogante,anfængelige og fulde af sig selv. Med denne type karakter er det ikke længere muligt at erkende forseelser. Og i stedet for at gå med til at ydmyge sig og erkende sine fejl, går den unge, temperamentsfulde leder dybere ned i sin fejl, til det punkt, hvor han forårsager hele sit lands nationale skibbrud. I sin konfrontation med de virkelige fakta forveksler den unge person sine ønsker med virkelighed; han ved ikke, hvordan han skal genkende de grænser, han skal sætte sine beslutninger; alt synes muligt for ham, og han ved ikke, hvordan han skal identificere konsekvenserne af sine beslutninger. Og når de viser sig, er det allerede for sent at vende tilbage, hvilket desuden af natur er udelukket. Den unge person fungerer som en bil med fem gear, men hvor bakgear ikke findes. Ude af stand til at vende tilbage, må han fremad, indtil han støder ind i en mur; muren af uundgåelig virkelighed. Det er derfor, jeg vover at bekræfte, at den magt, der gives til ungdommen, kun er frugten af en frygtelig forbandelse fra Gud i Jesus Kristus; hvilket bekræftes af Præd. 10:16: "*Ve dig, land, hvis konge er et barn, og hvis fyrster spiser om morgenen!*" Dette er for ham midlet til at føre Frankrig ind i en katastrofe, der vil ødelægge det og de andre europæiske nationer, som hans guddommelige vrede er mål for.

Siden 1945 har det taget Gud 77 år for sønner og døtre af den oprørske efterkrigsgeneration at komme til magten i hele den vestlige verden, og for de ældre generationer, der oplevede Anden Verdenskrig, at forsvinde ind i dødens søvn. Dette gælder for Frankrig, det gælder for Europa, men også for alle andre folk på jorden, som ikke oplevede denne revolution i deres ungdom, men som forblev underdanige og respektfulde over for deres traditioner. Den adfærdssændring, der observeres i Vesten, findes ikke i resten af verden, hvor den patriarkalske lov er blevet bevaret. Mentaliteterne der er derfor meget forskellige, og moralske værdier adskiller dem meget stærkt fra Vesten. Hvordan kan vi i

dette tilfælde blive overrasket af et civilisationssammenstød? Det var under forberedelse, og det var uundgåeligt. Det, der dog gjorde det muligt, var den ungdommelige natur hos de ledere, der kom til magten overalt.

I begyndelsen af denne besked nævnte jeg forsamlingen af ukrainske deputerede. Det er tydeligt, at dette folks ønske om national frihed har nået et højdepunkt på grund af den ungdom, der er klar til at gøre hvad som helst for at få det, de ønsker. Den russiske politiske spændetrøje passede dem ikke længere, og drevet af dæmoner, der bare ventede på det, krævede de successivt at vælte den legitime russiske præsident i Ukraine og at landets tilknytning til Europa og NATO blev domineret af USA. I Rusland, bag sit virtuelle "jernetæppe", observerede præsident Vladimir Putin begivenhederne og de vestlige moralske værdiers afvigelser. For ham kunne Ukraine forblive uafhængigt, men kun inden for den russiske alliance. Ved at kræve sin tilknytning til NATO ville Ukraine imidlertid forråde den moralske pagt, der binder republikkerne i østbloklandene. Selvom der officielt er fred, har øst og vest været i politisk og økonomisk opposition siden afslutningen af Anden Verdenskrig i 1945. Faktisk er den gamle "kolde krig" med Ukraine og under NATO's væbnede støtte ved at opvarmes til det generelle udbrud af Tredje Verdenskrig.

Jeg finder i den unge ukrainske præsident Volodymyr Zelenskyj alle ungdommens karaktertræk, og frem for alt denne absolutte beslutsomhed og denne urokkelige tillid til muligheden for at besejre Rusland. Denne dømmekraft skyldes typisk hans ungdom, for han kendte ikke Rusland i krig. Det Rusland, han kendte, rejste sig langsomt men sikkert fra ydmygende politisk og økonomisk ruin. Og det var i denne tid, at Vesten og dets værdier vakte et ønske om frihed blandt østens folk, forenet af arven fra århundredgamle traditioner. I sin katastrofe tillod Rusland de baltiske stater og Polen at genvinde deres uafhængighed og tilslutte sig NATO for at placere sig under USA's beskyttende skjold. Men på det tidspunkt blev Ukraines anmodning afvist af den vestlige lejr. Det forblev derfor inden for pagten af østlige lande forenet med Rusland. I 2013, i Ukraine, væltede en folkelig revolution sin russiske præsident, og efter flere mislykkede præsidentskaber blev den unge kunstner V. Zelenskyj valgt til præsident i 2019. Hans ungdom ville retfærdiggøre al hans opførsel. Han tog sine ønsker for virkeligheden og ønskede at tilslutte sig NATO og Den Europæiske Union, uanset omkostningerne. Truslerne fra russiske tropper samlet nær den ukrainske grænse i Hviderusland ændrede intet på hans beslutsomhed. Og denne stædighed, med dens forfærdelige konsekvenser, minder mig om Faraos hjertes forhærdning under den hebraiske udvandring fra Egypten. Og det var Gud, der forhærdede hans hjerte efter tre afslag på at lade sit slavefolk forlade. Denne absolutte stædighed havde et specifikt mål; Gud forberedte Egyptens ruin. Ligeledes forberedte præsident Zelenskys stædighed ruinen af den vesteuropæiske lejr, han ønskede at slutte sig til, og som støttede ham i hans krig mod Rusland. De unge ved magten er meget fast besluttede på at håndhæve deres beslutninger, selvom de har katastrofale konsekvenser. Næsten alle unge europæiske ledere opfører sig på samme måde. De føler sig bærede over Ukraines anmodning om at slutte sig til dem og risikerer deres egen sikkerhed ved at levere våben, der er beregnet til at dræbe russiske soldater, og forestiller sig tåbeligt, at de ikke har noget at frygte fra

Rusland, som de har gjort til en fjende af. Hvor inkonsekvent! Jeg ser kun én forklaring på denne næsten enstemmige opførsel: ungdommens vanvid, blindet af Jesu Kristi Ånd, som de foragter og fuldstændig ignorerer. Og dette, altid med det formål at frembringe deres undergang, som for Farao.

Sammenligningen mellem hebræernes udvandring og vores tid er så ens, at den første oplevelse giver os alle nøglerne til at forstå den anden. Jeg bemærker disse fællestræk: den unge farao, der kom til magten, kendte ikke Josef; de unge mennesker, Macron og Zelenskyj, oplevede ikke Anden Verdenskrig og Sovjetunionens, Sovjetruslands, magt. Kendsgerningerne blev rapporteret til dem, men de oplevede dem ikke. Dette gælder for faraoen, ligesom det gælder for vores nuværende unge ledere. Dette er dog hele forskellen mellem træning gennem instruktion og træning gennem levet erfaring. Førstnævnte er kun teoretisk og har ingen effekt på det menneskelige sind, mens sidstnævnte dybt præger hele en persons sjæl. Faraoen, der kendte Josef, havde en personlig grund til at værdsætte hans tjenester for hele Egypten, da Farao havde betroet ham styringen af hele sit land. De gaver, som Gud havde givet Josef, havde gjort ham værdsat og æret. Masser af liv, inklusive hans hebraiske families, blev reddet fra hungersnød og kunne kun være ham taknemmelige. Uden denne erfaring ser den unge, nye farao i dette hebraiske folk kun den fare, som deres store antal i hans tid repræsenterer for sit land og dets befolkning. På samme måde er vores nuværende unge ledere kun blevet informeret om Sovjetruslands tidligere magt; men deres egen erfaring kender kun til et Rusland, der blev foragtet af det erobrende og triumferende Vesten. For unge mennesker er tilknytning til et foragtet folk ikke tilfredsstillende, og de mest ambitiøse ønsker kun at ændre denne situation. For dem er løsningen derfor at slutte sig til den rige og frie, men også perverse og korrupte, vestlige lejr. Og disse sidste to dårlige egenskaber er faktisk blevet fundet i det befriede Ukraine, som er blevet uafhængigt af den russiske nation; hvilket retfærdiggør afskedigelserne af successive præsidentposter. Stillet over for de unges magtstigning i den vestlige lejr forbliver magten i Rusland i lang tid i hænderne på en mand fra det tidligere KGB i Sovjetrusland. Vi står derfor ansigt til ansigt med uerfarenhed og levet erfaring. Vi kan allerede forstå, at de to lejre aldrig vil være i stand til at forstå hinanden eller dele den samme mening. Krigen sætter den ambitiøse unge mand, der tager sine drømme til virkelighed, op mod en faraos stædighed, og han står over for en erfaren gammel vismand, der er lige så fast besluttet på at vinde som ham selv. Denne gamle vismand ønskede ikke krigen, der ødelægger al velstand og forårsager mange dødsfald. Men i betragtning af det vestlige samfunds perversion ønskede han at beskytte sit land, som Ukraine havde været associeret medlem af siden dets uafhængighed. Den gamle vismand kunne ikke forestille sig konsekvenserne af de vestlige leders forrygelse. Med de gamle ledere blev årsagerne til det totale brud klogt undgået, og han kunne ikke et eneste øjeblik forudse, at de unge europæiske ledere ville være tåbelige nok til at udfordre ham ved at levere våben til hans modstander og nye fjende, Ukraine. Dette forklarer betydningen af hans oprindelige tilgang: "lyden af støvler og kampvogne" ved den ukrainske grænse burde have været nok til at dulme dette unges folks ambitioner. Men den vise gamle mand ignorerer den rolle, Gud har forberedt ham for at fuldføre sin dystre og rensende plan. Således

befinder han sig fanget i en spiral af krigeriske eskaleringer, som han ikke havde forudset. Han vil føre Guds plan til ende, en plan som ingen på jorden eller i himlen kan forhindre i at blive opfyldt. Jeg har længe bemærket, hvordan tiden favoriserer accepten af skiftende moralske værdier, men jeg havde ikke indset, at den herskende ungdoms magtovertagelse ville tillade udbruddet af Tredje Verdenskrig. I dag er demonstrationen forstået og udført. De 77 års fred måtte gå, for at de sidste vidner til Anden Verdenskrig ville være forsvundet eller ikke længere have nogen indflydelse på de beslutninger, som den herskende ungdom traf. Og dette forklarer, hvorfor Gud to gange i træk har påtvunget Frankrig og dets befolkning den unge præsident É. Macron, typisk stolt, arrogant, ambitiøs og oprørske. Man kan således forstå, hvorfor hans natur, mens han kun lytter til hans uerfarenhed, presser ham til at udfordre det magtfulde Rusland, fordi han lever sin drøm, en verden hvor mennesker altid formår at undgå det værste gennem lange, men effektive forhandlinger. Er det ikke det, som den dygtige historie har bekræftet i hans unge liv? Ved at tilsidesætte Gud og hans magtfulde handlinger, nærer den menneskelige ånd sig af levede erfaringer. Og de unge mennesker, der kom til magten, var kun fred og diplomatiske ordninger. Hvordan kunne disse vantro unge mennesker, der kun næres af sekularisme, forstå, at den Almægtige, den usynlige Gud, bruger deres svaghed og deres mangler til at fuldføre sit straffende, destruktive projekt? Denne forståelse er et privilegium, der kun gives til dem, han elsker, fordi han elsker deres gerninger, som gør deres tro levende og derfor et forbillede på en tro, der behager Gud.

Som forbillede for den unge, nye farao dukkede en første "barnekonge" op i Frankrig i en alder af fem år under navnet Ludvig XIV. Hans moralske og religiøse mørke blev maskeret af de overdådige fester, han organiserede i sit palads i Versailles. Han tiltrak alle de rige adelsmænd til sit palads for at omgive sig og blev "solkongen" og erstattede i Versailles den sande sol, som Gud havde skabt sjældnen og svag i løbet af sin lange regeringstid på 70 år. Kulde, frost og is var i klimaet, mens kongen spankulerede langs Allée des Glaces i sit palads mellem to krige, der var dyrebare og permanente, sande forbandelser for den franske befolkning. I denne oplevelse rettede Gud et budskab til Frankrig, der ikke blev modtaget og ikke forstået. Men dette budskab får sin fulde betydning i vores tid, hvor det samme princip fornyes: i en alder af tredive (Zélenskys tilfælde) besidder en leder hverken den levede erfaring eller den visdom, som ældre mennesker har, selvom denne visdom ikke er automatisk, som bevist af den ildfulde og krigeriske Joe Biden, USA's præsident. Som sådan kan man være gammel og vred i et demokratisk land. Sand visdom er en gave fra Gud, den kan derfor kun findes meget sjældent i betragtning af den udbredte ugudelighed i vores verden. Den kan ikke gives til et vantro og sekulært samfund, der har udstødt Gud fra sine tanker. Men det vil ikke forhindre det i at påtvinge det sit program, hvor det har forberedt en trist og forfærdelig slutning for det. "Barnekongen" er en historie, der ender dårligt; den umulige drøm ender i et mareridt.

Jeg bemærkede en slående lighed i begivenhederne, der fandt sted i Frankrig i 2017 og derefter i Ukraine i 2019, vedrørende valget af to unge præsidenter på omkring fyrre år. Valgene var præget af en fornyelse af deres

vicepræsidenter, der også bestod af et overvældende flertal af unge mennesker, der ønskede at slutte sig til den mand, der levede op til deres ideal: ung, uddannet, moderne og selvsikker. I dette valg forsvinder den traditionelle politiske tænkning, situationen hviler mere på billedet af groupien, der slutter sig til sit idol. Disse ændringer blev begunstiget af folkets frustration på grund af tidligere valgfiaskoer, både i Frankrig og i Ukraine.

En anden lighed er, at begge præsidenter stiller op alene uden støtte fra et eksisterende politisk parti. Og efter deres valgsejr samler de deres fans gennem parlamentsvalg. Ikke en eneste af disse fanatiske deputerede er klar til at udfordre deres idols autoritet. De er som kloner af deres personligheder. De vil være enige med dem, selvom de tager fejl. Frankrig i 2017 og Ukraine i 2019 er under et mystisk, men irreligiøst regime. På disse to datoer ophører og forsvinder det traditionelle vestlige demokratiske politiske princip, og magten overgår i hænderne på fanatiske unge med enorm magt over begge nationer.

Jeg har tegnet dette robotportræt af vores franske præsidentvalgmedlemmer:

De er for Europa og mere til, de stræber efter en universel union. Uddannede og kvalificerede, de taler i det mindste flydende engelsk, og fremmedsprog generer dem ikke. De styrer på en teknokratisk måde, detaljer ignoreres kynisk. Ja, kynisme er særligt karakteristisk for dem. I en tidligere besked nævnte jeg præsident Macrons nonchalance med hensyn til hans forslag om en bonus på 100 euro, der skal udbetales til arbejdere, men kun af virksomheder, der har indvilliget i at udbetale den; synd for de andre ansatte. Kynismen i udtalelsen er tydelig. Denne kynisme er også tydelig i reaktionen fra de unge valgte embedsmænd. Selvom de delvist bestrides af en stor del af vælgerne og støttes af mindre end 15% af de samlede registrerede vælgere, reagerer de arrogant ved at hævde den høje stemmeprocent i anden runde af valget, da stemmeafgivelsesprocenterne på 52% og 54% ved præsident- og lovvalgene ikke tælles med, da de ikke stemmer imod på 52% og 54% ved præsident- og lovgivende valg. Og dette had beviser, at Frankrig ikke længere tilhører de sande franskmænd; og det har været tilfældet i lang tid. Den modne mand ved, hvordan man tager hensyn til de reelle tal, der bringer ham til magten, men den nye ungdom ignorerer dette kriterium og opfører sig kynisk som en magtfuldt støttet autokrat. Kun hans ideer og ønsker tæller, og den Femte ^{Republiks} forfatning favoriserer denne uretfærdige vanvid.

For at skjule deres mangler, stolte af deres position, taler de hurtigt og tror, at denne ordstrøm demonstrerer deres perfekte beherskelse af de emner, som deres taler er baseret på. Men ved at genafspille deres taler i slowmotion opdager vi fejl og løgne, som de interviewende journalister ikke engang bemærker. Netop denne dag, inviteret til en tv-nyhedskanal, ønskede den nye regeringsordfører, Olivier Véran, en sand klon af præsident Macron, i sin hurtige talestrøm at berolige franskmændene med stigningen på 3,5% i huslejepriserne ved at sige, at APL (Personlig Boligstøtte) også ville blive forhøjet med samme sats. Og med samme hurtighed vovede han at konkludere, at stigningen dermed ville blive annulleret. Ved denne mand, hvordan man tæller? Dette ville være tilfældet, hvis APL dækkede hele huslejen; men denne støtte dækker kun en del af den. Hans budskab

var derfor falsk og vildledende. Men den overfladiske og kyniske natur hos disse nye offentlige forførere demonstreres således. De tilstedeværende journalister bemærkede naturligvis ingenting, hverken i hans nærvær eller efter han forlod settet... Det skal siges, at de ikke modtager APL, deres høje lønninger gør dem ubrugelige.

De unge nye deputerede er dybt humanister, og deres universalistiske tænkning fører dem til at hade den nationalisme, der privilegerer de sande franskmænd. Situationen er derfor paradoks, fordi deres universalistiske drøm, der opfordrer til velkomst, udelukkende skal finansieres af deres land, hvis økonomiske interesser længe er blevet ødelagt af globaliseringen af handelen og dens mange flytninger til Kina, primært, men også internt, til andre EU-nationer. Og vores unge politikere dyrker paradokset i fuld sving, fordi de hader fransk nationalisme, deres lands nationalisme, og godkender de ødelæggende udgifter, der tilbydes Ukraine for dets kamp, hvilket ikke er andet end den absolutte nationalisme af den værste stædighed, der er manifesteret siden slutningen af Anden Verdenskrig. Paradoks og inkonsekvens hersker derfor over Frankrig, og for at det kan undgå sin ødelæggelse, ville der kræves et mirakel, der aldrig vil komme. Hvad der er sikkert, er, at det hold, der er i stand til at afslutte det, faktisk er på plads. Og hvis det lykkes, vil det skyldes den 5. ^{franske} republiks forfatning, som mange politiske journalister allerede kritiserer for dens overdrevent monarkiske karakter; men disse nylige reaktioner tilpasser sig kun den folkelige vidnesbyrd fra de sidste valg, som ikke var særlig gunstige for det afgående LREM-parti, som alligevel blev genvalgt af omstændighedernes valgalliancer. Den lærdom, jeg drager af disse ting, er, at siden 1958, begyndelsen af den 5. ^{republik}, er det demokratiske system blevet brugt af autokrater udelukkende til at opnå magt. Derefter, især siden 2012, styrer og håndhæver den oprørske "barnekonge" kun sin vilje. Når det er sagt, er den type regime, der regerer, sekundær; det, der er principielt, er den guddommelige velsignelse, der hviler over lederen; og deri ligger forklaringen på alle de fejl, der er observeret for alle regimer, fordi der på hele jorden ikke findes nogen leder, der er velsignet af Gud, og heller ikke noget folk, der er det.

Ved magten ønsker de unge at behage og forføre almindelige mennesker. Deres støtte afhænger af denne succes. Deres regering fremstår også behagelig ved at uddele hjælpechecks og fjerne skatter og afgifter, som folk ville kaste brød til taknemmelige og skrigende ænder. Men samtidig har deres beslutninger om at lukke økonomien og landet ned i to år i forbindelse med Covid-19-epidemien ødelagt Frankrig. I dag er det den militære hjælp, der er ydet til Ukraine, og de sanktioner, der er indført mod Rusland, der vil gøre det af med den franske nation, uden at den nogensinde vil være i stand til at komme sig.

For at fuldføre sin profeterede destruktive plan skabte Gud særlige gunstige situationer på jorden; især den pludselige ankomst til magten af arrogant og uerfaren ungdom. Men det middel, der skiller sig mest ud, er sprogenes adskillelse, som er grundlaget for alle nationalistiske krav. Han giver således et fatalt slag mod "Babels" ånd, som forenede folk i "menneskelige alliancer". Og på trods af disse "alliancer" vender adskillelse og krig tilbage og påtvinger sig selv. Men hvordan ville disse "alliancer" holde? Når vi ved, at Gud sagde i Dan

2:43: " Du så jernet blandet med ler, for med menneskelige alliancer skal de blandes; **men de skal ikke forenes** , ligesom jern ikke blandes med ler . "

Sprogadskillelsen understreges i Åb. 10:11: " Og der blev sagt til mig: 'Du skal profetere igen for mange folk, nationer, **tungemål** og konger. "' Disse " sprog " adskiller de nationer, der er kommet ind i EU, og retfærdiggør den overfladiske "alliance " , som Gud har åbenbaret. I modsætning til EU er USA forenet af landets officielle engelske " sprog " , men deres forening er allerede truet af spredningen af det spanske " sprog " . Således har Gud siden " Babel " besiddet dette formidable våben til at bryde " menneskelige alliancer " : det talte " sprog " , som er den samlende cement for hvert folk. Og overalt i Europa, men især i Frankrig, er den massive og tvungne modtagelse af udlændinge, der importerer deres " sprog " , deres kultur og deres religion, kommet til at dræbe foreningen og skaber årsager til yderligere interne stridigheder, endnu farligere end dem, der modsatte sig franskmændene med land og blod.

Præsidenterne for den 3.^{og} 4.^{republik} blev alle valgt i en fremskreden alder. I den 5.er dette stadig tilfældet for de to første præsidenter: brigadegeneral Charles de Gaulle og finansmanden Georges Pompidou. Den tredje, Valéry Giscard d'Estaing, blev valgt meget yngre, i 1974. Han var dengang 48 år gammel og blev den yngste præsident valgt i Frankrig siden 1845. I den forrige regering var han finans- og økonomiminister. Konsekvenserne af hans ungdom er bemærkelsesværdige og allerede meget skadelige for landet. Ved at skabe grundlaget for EU med Tyskland fratog han Frankrig dets sande uafhængighed. Han ønskede at behage og gav efter for de frihedsdræbende krav fra folkets ungdom. Han godkendte bosættelsen af familier af maghrebiske arbejdere i Frankrig gennem sin lov om familiesammenføring mellem 1976 og 12. august 1978, hvor den tog sin nuværende form. Loven blev indført af premierminister Jacques Chirac i 1976 for at imødekomme kravene fra den magtfulde boligbyggergruppe Francis Bouygues, et medlem af hans politiske parti, RPR. Under disse omstændigheder har Maghrebi-islam etableret sig i stort antal i Frankrig, hvilket fortsætter den dag i dag. Den fjerde præsident var advokaten François Mitterrand. Han blev valgt i en alder af 65 år i 1981 og indledte den socialistiske regering i to fulde syvårige perioder under ledelse af "rosen", et symbol på kærlighed. Som en kulturel mand og en stor humanist støttede han også unge menneskers liberticide krav. "Rosen" ville ændre mentaliteter og fremme legitimiteten af seksuelle vederstyggeligheder. Under hans ledelse var Maghrebi-indvandrere mere beskyttet end nogensinde, mens deres kriminelle handlinger kun steg; og udtrykket "rør ikke min ven" dukkede op. Bemærk: For sin tilstedeværelse og autoritet modtog han øgenavnet "gud" fra humoristiske journalister og symbolet på en grøn frø, velfortjent, da frøen er klassificeret som uren af Gud. Det var imidlertid under hans ledelse, at guddommelige principper blev angrebet. Som den femte præsident efterfulgte Jacques Chirac ham i 1995, 63 år gammel. Han var en ægte politiker, trænet af ENA. Ildfuld og hård i sin ungdom, som 63-årig, ønskede han frem for alt at behage alle. Efter ham blev den sjette præsident, Nicolas Sarkozy, valgt i en alder af 52 år i 2007. Han var erhvervsadvokat. Med ham blev Frankrig styret af en mand af ungarsk oprindelse, som fra 1968 var talsmand for de unge, der var fans af Jacques Chiracs RPR.

Hans magtankomst markerede derfor det øjeblik, hvor protestgenerationen fra maj 1968 regerede Frankrig. Og forbandelsen for Frankrig intensiveredes. Gennem sine politiske valg fratog han Frankrig libysk beskyttelse og favoriserede islamiske erobringer i Libyen. Den syvende præsident, François Hollande, blev, omend meget fransk, valgt i en alder af 58 år i 2012. Han var også et rent produkt af ENA (National School of Administration). Med ham regerede "Rose"-partiet igen. Og han bragte højdepunktet af seksuelle vederstyggeligheder, som Gud fordømte, til Frankrig ved at legalisere ægteskab for alle, heteroseksuelle, homoseksuelle, biseksuelle, transseksuelle osv. Og Frankrigs ottende og sidste nuværende præsident er Emmanuel Macron. Han blev valgt i en alder af 39 år i 2017. Som finansmand i Rothschild-banken (ligesom den anden præsident, Georges Pompidou), var han rådgiver for præsident Hollande og derefter minister for økonomi, industri og digitale anliggender. Han blev dermed den yngste præsident siden 1845. Og han legemliggør den amerikanske drøm og forfører den ungdom, han selv repræsenterer. For at etablere og udvikle et digitalt samfund destabiliserer han den franske sociale balance. Dette sker på et tidspunkt, hvor offshoring til Kina fratager franskmændene deres job. Med afslappethed og kynisme pålægger han ændringer inspireret af sin pro-europæiske og universalistiske ånd. Han ruinerer Frankrig ved at lukke sine aktiviteter ned i to år på grund af Covid-19-epidemien. Derefter afslutter han det ved at tilbyde sin væbnede og økonomiske støtte til Ukraine. Sanktionerne mod Rusland giver bagslag for Frankrig og andre europæiske konkurrenter. Frankrig er klar til at blive udleveret til sine fjender.

Ifølge Ezekiel 2, hvor ordet "oprørere" forekommer seks ud af ti vers, er tidspunktet for afslutningen af de guddommelige pagter markeret af dette kriterium for "oprørsk" adfærd. Men på tidspunktet for Jerusalems afslutning, som gik forud for den sidste deportation til Babylon, det vil sige mellem -605 og -586, må vi bemærke de sidste tre kongers alder på det tidspunkt, hvor deres regeringstid begyndte.

Den første, Jojakim, var 25 år gammel ifølge 2 Kongebog 23:36-37: "**Jojakim var 25 år gammel, da han blev konge, og han regerede elleve år i Jerusalem. Hans mors navn var Zebudda, datter af Pedaja fra Ruma. Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, ligesom hans fædre havde gjort.**"

Den anden, Jojakin, var 18 år gammel ifølge 2 Kongebog 24:8-9 (eller 8 år gammel ifølge 2 Krønikebog 36:9, denne usædvanlige afvigelse blev ikke desto mindre legitimeret af Gud for at teste troen): "**Jojakin var atten år gammel, da han blev konge, og han regerede tre måneder i Jerusalem. Hans mors navn var Nehusta, datter af Elnatan fra Jerusalem. Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, ligesom hans far havde gjort.**"

Den tredje, Zedekias, var 21 år gammel ifølge 2 Kongebog 24:18-19-20: "**Zedekija var 21 år gammel, da han blev konge, og han regerede elleve år i Jerusalem. Hans mors navn var Hamutal, datter af Jeremias fra Libna. Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, ligesom Jojakim havde gjort. Og det skete på grund af Herrens vrede mod Jerusalem og Juda, så han drev dem bort fra sit ansigt. Således gjorde Zedekias oprør mod Babylons konge.**"

hedder vores "Zedikiah" Emmanuel Macron. Han engagerer og forpligter også Frankrig til et krigerisk "oprør" mod vores "Nebukadnesar", Vladimir Putin; præsident for Rusland, verdens førende atommagt. Ligesom på Jeremias', Daniels og Ezekiels tid, med EU, "gør" og legaliserer Frankrig "ondskab", ligesom det gamle Israel i sin tid, og ungdommens "oprørske" natur bliver hver gang sat spørgsmålstejn ved. Nationernes ende er identisk med den levende Guds ende på det gamle Israel. De samme årsager frembringer de samme guddommelige domme og straffe.

Den lektie, der skal drages, er, at brugen af autoritet er forskellig afhængigt af lederens alder på grund af den progressive konstruktion af den erfaring, der former og præger ham. De præsidenter, der kendte den 4. ^{republik} regime, gjorde moderat brug af de beføjelser, som den 5. ^{republik} gav dem. Men den sidste oplevede ikke denne erfaring, og i hans hænder tager forfatningen den konkrete og virkelige form af det autokratiske regime, der blev etableret af general de Gaulle; et parlamentarisk monarki, der bærer alle ulemperne ved en absolut, personlig, lunefuld og oprørske magt. Ulykke rammer det folk, der er mål for Guds retfærdige vrede: det sekulære republikanske Frankrig og den Europæiske Union i Rom-traktaten, det vil sige det "skarlagenrøde dyr" fra Apostel Paulus 17:3, hvorpå det pavelige katolske Rom "sidder"; Rom, "byen med de syv bakker": "Han førte mig i ånden ud i en ørken. Og jeg så **en kvinde sidde på et skarlagenrødt dyr**, fuldt af blasfeminavne, med syv hoveder og ti horn."

Ved at skabe Den Europæiske Union er enhed styrke, og de europæiske lande er blevet selvsikre og arrogante over for andre jordanationer. Europæerne føler sig beskyttet af NATO's skjold, som den unge præsident Sarkozy bragte Frankrig til, og har givet sig selv ret til at intervenere i udenlandske krige og påtvinge deres retfærdighed. Dette er endnu en frugt, der kan tilskrives ungdommen, og som bliver endnu mere arrogant, når den opnår unioner. Den europæiske opbygning blev fremmet af valget af den yngste præsident for den franske republik siden 1845, Valéry Giscard d'Estaing. Men den seneste franske præsident, Emmanuel Macron, endnu yngre, er endnu mere arrogant og autoritær. Og denne ret til at intervenere i udenlandske konflikter, som er blevet en naturlig vane i Europa, en ret kaldet "retten til humanitær intervention", forklarer hans nuværende støtte til Ukraine og de unge europæiske myndigheder. Desværre for dem er det magtfulde atomkraftværk Rusland ikke det svage Serbien, som NATO tvang Kosovo til at blive taget fra dem og givet til albanerne på. Enhed kan ganske vist være styrke, men det skaber også farligt arrogance, der får musen til at angribe katten, og i vores tilfælde den galliske hane til at irritere den russiske bjørn.

Kort sagt kan alle se årsagen til ungdommens "arrogance": de skelner ikke mellem at "ville" og at "være i stand til" og ved ikke, hvornår de skal give op og sætte spørgsmålstejn ved sig selv. I Dan 7:8, efter at have bebrejdet og fordømt kong Nebukadnesar i Dan 5:20, tilskriver Gud pavedømmet "arrogance", og sammenligningen med nutidens ungdom er rig på lærdomme. Pavedømmet handler med "arrogance", fordi det mener, at det er investeret i og støttet af Gud, mens det forråder ham ved sin ulydighed. Ungdommen handler med "arrogance", fordi det ikke tror på Guds eksistens og ignorerer hans krav. Således bærer falsk

tro og ateisme den samme frugt af "arrogance", som er frugten af menneskelig stolthed, som i sig selv adskiller det fra Gud. Fordi han " *modstår de hovmodige og giver de ydmyge nåde* " ifølge 2 Peter 5:5, hvis budskab især er rettet mod naturligt " *arrogante* " unge: " *Ligeså skal I unge underordne jer de ældre . Og ifør jer alle ydmyghed i jeres omgang med hinanden . For Gud modstår de hovmodige, men giver de ydmyge nåde.* "

Dette afslutter denne undersøgelse af temaet arrogante "barnekonger".

Verdens ende: En trosprøve

I verden kæmper monoteistiske religioner om ægtheden af deres repræsentation af Gud på jorden. Og til deres kamp føjer forskellige former for mere eller mindre filosofiske religioner sig. Siden 1843 er den protestantiske religion opdelt i flere uafhængige grupper, der splitter den og skaber en forvirring, der er skadelig for Kristi sag. Splittelsens herre er Djævelen, fordi Jesus på sin side velsigner sine sande udvalgte i den fuldkomne enhed af sin sandhed. Han bad på jorden for denne enhed med stor insisteren ifølge Johannes 17:21-22-23: " *at de alle må være ét , ligesom du, Fader, er i mig og jeg i dig, at de også må være ét i os , for at verden kan tro, at du har udsendt mig. Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de må være ét, ligesom* " *Vi er ét , jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkomne til ét , og for at verden må vide, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.* " Bemærk, at det kun er i denne sandhedens enhed i overensstemmelse med dens perfekte forbillede, at verden kan identificere sine sande udvalgte. Siden 1843 har den splittede protestantiske religion været det modsatte af disse kriterier, og i Åb. 9 fordømmer Jesus denne bedrageriske religiøse beruselse under temaet "den femte trompet " . " *Trompeterne* " er guddommelige straffe. Hvad består straffen i denne " *femte trompet* " af? Svaret gives i vers 5-6 og 11: " *Og det blev givet dem, ikke at dræbe dem, men at pine dem i fem måneder;*" *og deres pinsel var som pinselen af en skorpion, når den rammer et menneske .* " » Gud beskriver forholdene for " *den anden død* ", *der allerede er nævnt i* " *Sardes* " -budskabet i Åb 3:1: " *I regnes for levende og er døde .*" Vers 6 beskriver " *den anden død* " og siger: " *I de dage skal menneskene søge døden og ikke finde den; de skal have lyst til at dø, og døden skal flygte fra dem.* " Og vers 11 afslører deres overgivelse til Djævelen: " Og de havde som konge over sig *afgrundens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon og på græsk Apollyon.* "Og ved at placere den udpegede Ødelæggers værk på hebraisk og græsk, fordømmer Gud det forræderi mod Bibelen, der fører til, at protestanter overgives til djævelen: Hovedødelæggeren. Resultatet af denne ødelæggelse af Bibelen er derfor en mangfoldiggørelse af grupper, der fortolker den på deres egen måde. Derfor er den tilsyneladende situation en hyklerisk alliance, da hver især i deres sind fordømmer det valg, som den anden har truffet. Jeg fremlægger her en ny eksklusiv idé, som er blevet inspireret til mig i øjeblikket. Ordene Abaddon og Apollyon betyder henholdsvis på hebraisk og græsk "Ødelægger" og "som ødelægger". Men det er ikke alt, for det hebraiske

ord "Abadon" er sammensat af to hebraiske rødder, som er: "Ab", der betyder "Fader", og "Adon", som betyder Herre; så er det græske ord "Apollyon" sammensat af to græske rødder, som er: "Apo" og "Lyon" eller, for "apo", et adverbium, der antyder en afstand, en afvigelse eller en adskillelse fra " *Løven af Judas stamme* ", ifølge Apostel 5:5: " *Og en af de ældste sagde til mig: Græd ikke! Se, **Løven af Judas stamme** , Davids rodskud, har sejret og kan åbne bogen og dens syv segl.* " "Dermed placeres det bibelske vidnesbyrd om den gamle pagt under Herren Faderens beskyttelse, og den nye pagts beskyttelse under beskyttelsen af Løven af Judas adskillelse eller afgang, begyndelsen på hans vidnesbyrd. Og denne adskillelse er sandelig bekræftet, da Gud først afviste den jødiske nation på grund af dens afvisning af Messias Jesus, " *løven af Judas stamme* " og hans vidnesbyrd om den nye pagt. Men dette budskab vedrører denne gang den protestantiske tro, som, idet den anerkender Jesus, foragter den gamle pagt, vidnesbyrdet om "Herren Fader". Logisk set undergår den også til gengæld en afvisning fra Gud. Denne opdagelse førte mig til at søge den dybe betydning af ordet "Apokalypse". Igen udgør to græske rødder dette ord. Vi finder adverbiet "apo" forbundet med verbet "calypto", som betyder at dække, at skjule. Adverbiet "apo", der går forud for det, antyder tilbagetrækningen eller fjernelsen af sløret eller dækket, der skjuler, deraf dets overordnede betydning: åbenbaring. Med disse nye dyrebare perler deponeret er den religiøse forvirring total for den observerende og offerverden, så mange og forskellige er de..." foreslåede muligheder. Siden 1843 har Gud dog tilbudt os en meget simpel måde at adskille sine falske kristne fjenders lejr på: de tjener og tilbeder ham om søndagen, hviledagen, der blev indstiftet den 7. marts 321 af manden Konstantin I, ^{kejs}er af de romerske erobrere.

Der er dog en måde at få alle til at blive enige på, forudsat at alle er enige om at tage hensyn til visse åbenlyse fakta. På Salomons tid bragte denne hebræerkonges ry for visdom Dronningen af Saba fra Etiopien for at møde ham personligt. Mødet var så effektivt, at hun vendte tilbage til sit land, en tilbeder af den sande Skabergud, som det fremgår af hendes ord i dette vers fra 1 Kongebog 10:9: " *Lovet være Herren din Gud, som har givet dig nåde til at sætte dig på Israels trone! Fordi Herren elsker Israel for evigt, har han gjort dig til konge for at øve ret og retfærdighed.* " Så, på Jesu tid, ledte Ånden Filip til en vej, hvor han mødte en etiopisk eunuk, som han underviste og døbte i Jesu Kristi navn ifølge Apostlenes Gerninger 8:34 til 39: vers 37-38: " *Filip sagde: 'Hvis du tror af hele dit hjerte, kan du.'* Eunukken svarede: *'Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds søn.'* *Han beordrede vognen til at stoppe; og både Filip og eunukken steg ned i vandet, og Filip døbte eunukken .* " Bibelen er ikke bare en simpel bog, den er frem for alt det skrevne "Guds ord", som han bruger direkte selv, kraftfuldt, ved sin Ånd til at undervise dem, han omvender. Forklaringen på det lille antal oplyste mennesker ligger ikke i begrænsningen af forståelsen af Bibelen. I vores tid ligger den i den virkelige mangel på interesse hos menneskemasserne for usynligt liv, hvilket især er tilfældet i Vesten, og i forankringen af nedarvede traditioner i Østen og Maghreb.

Alligevel er der ét vigtigt budskab, som ethvert menneske på denne jord har brug for. Det er viden om, at Gud har profeteret en afslutning på oplevelsen af

det jordiske liv. Den største menneskelige mangel er faktisk uvidenhed om Guds programmering af denne verdens ende. Ikke-troende, der ikke tror på den bogstavelige læsning af Første Mosebogsberetningen, lytter til videnskabsmænd, der tilskriver vores jord en eksistens, der går millioner og milliarder af år tilbage; dette er fuldstændig falsk, men uden tro på Gud bliver de ofre for deres egen falske ræsonnement. Men disse mennesker forestiller sig slet ikke en verdens ende, og år efter år hører jeg dem lægge planer for år 2050 og endda, på det seneste, for år 2100, hvor de har højst otte leveår tilbage foran sig; og langt mindre for de fremtidige ofre for den kommende tredje verdenskrig.

Jeg mener derfor, at det vigtigste element, som Gud åbenbarer for menneskene, er hans programmering af en verdens ende, der vil sætte en stopper for alt falsk håb eller falsk fortolkning af menneskelivet. Som en belønning, der tilbydes hans sande, forløste, elskede udvalgte, går Gud videre, da han havde planlagt at åbenbare datoen for denne verdens ende for dem. Og hvorfor er de hans elskede? Fordi de først troede på denne verdens ende. Den, der tror på verdens ende, beviser, at han virkelig tror på Guds eksistens, som således kan velsigne ham med al legitimitet; dette er normen for sand tro. Resten er en logisk kontinuitet: hvis jeg tror på Gud, tror jeg på, hvad han siger, og jeg studerer alt, hvad han har sagt. Det meste fremgår af hans profetiske tekster. At opdage, at gamle profetier blev perfekt opfyldt i deres tid, nærer tillid til dem, der endnu ikke er det.

Verdens ende fremstår, klart annonceret, i Daniel 2, i den lære, som statuen bærer, og som profeterer om fem jordiske herredømmer indtil Kristi genkomst. Og bekendtgørelsen af hele statuens opløsning på grund af stenens slag forkynder tydeligt menneskehedens ende på jorden. Ved at opdage denne lære lærer mennesket, at tiden ikke tilhører ham. Det er Gud, og han alene, der har etableret den over de seks tusind år, som den bibelske historie dækker. Verdens ende er lige så logisk som dens begyndelse. Jorden, der blev oprejst på et øjeblik og opstået fra intetheden, viste sig i form af en simpel vandkugle skabt i et absolut tomrum. I løbet af de næste seks dage, altid til hans befaling, organiserede han den indtil den sjette dag, hvor han dannede mennesket i sit billede. Og denne mand var storslået, strålende og perfekt; på ingen måde en fisk eller en abe. Men på grund af arvesynden, ulydighed mod Guds befaling, var denne herlighed kun flygtig. Døden, syndens løn, ifølge Rom 6:23, kom ind i mennesket og hele den jordiske skabelse. En oversvømmelse kom og ødelagde alt liv, som uigenkaldeligt var vundet af ondskab, men gennem Noah og hans familie blev kundskab om Gud og hans moralske og fysiske love overleveret gennem tiden og ned til os.

Vi må være opmærksomme på, at almindeligt, normalt menneskeliv ikke tillader os at tænke på en verdens ende. Mennesker dør, og andre fødes; for menneskelige øjne synes processen ubegrænset i tid. Desuden troede folket før syndfloden på Noahs tid, overbevist af den samme overbevisning om, at det kollektive liv ikke havde nogen grænser, ikke på Noah, da han bekendtgjorde en vandflods komme. Man kan også forestille sig latteren og sarkasmen hos dem, der så ham bygge en bygning, der var beregnet til at flyde; dette på fuldstændig tørt land. Og deres død skyldtes en mirakuløs handling fra Gud, fordi han skabte så meget vand, som var nødvendigt for at dække de højeste bjerge på jorden.

Verdens ende, der ligger foran os, vil også skyldes et kraftfuldt mirakel, men denne gang vil Gud ikke påkalde vand eller ild; han vil vise sig fuldt synlig for sine fjender for selv at bekæmpe og ødelægge dem.

Bekendtgørelsen af verdens ende er en guddommelig bibelsk eksklusivitet. Ved at åbenbare dette sidste projekt tvinger Gud mænd og kvinder til at anerkende deres status som skabninger. Han fortæller os alle, at vores liv udfolder sig i henhold til en plan, han har programmeret. Og dette program er opsummeret i sabbatsteksten i det fjerde af hans ti bud ifølge Anden Mosebog 20:8-9: "*Husk sabbatsdagen, at du holder den hellig. Seks dage skal du arbejde og udføre alt dit arbejde.*" Da ugen er modelleret efter menneskets seks tusinde år, siger Gud gennem dette budskab til mennesket: "I har seks tusinde år til at handle på jorden, så kommer verdens ende." Og denne verdens ende vil markere indtræden for kun de udvalgte i de "*tusind år*" i det syvende jordiske årtusinde, som vil udgøre den store hvile eller store sabbat for Gud og hans udvalgte, der er forløst ved Jesu Kristi blod; de "*tusind år*", der er citeret i Åb. 20.

Bekendtgørelsen om verdens ende repræsenterer derfor, alene for dens udvalgte, indtræden i en ubeskrivelig lykke, men for de ikke-troende er den tværtimod afskyelig og frygtet, fordi den vil markere afslutningen på deres useriøse og grådige liv, afslutningen på alle deres jordiske kødelige fornøjelser. Derfor kan dette ene emne om verdens ende tjene som en test til at identificere de hemmelige tanker i menneskehjerterne.

Midtvejs mellem den troende og den ikke-troende ønsker nogle at tro på muligheden for en verdens ende, det vil sige afslutningen på en jordisk norm, der ville blive erstattet af en anden jordisk norm. Fordi i den falske tro tror mange på oprettelsen af Jesu Kristi rige på jorden, bedraget af de citater, der forkynner det. Dette er sandt, men vi må trænge ind i de subtile åbenbaringer i Åbenbaringen 20 for at forstå, at mellem Jesu Kristi herlige genkomst og de udvalgtes indsættelse på den nye jord er der indsættelsen af de "tusind år" med himmelsk dom. Deltagerne vil sige, at intet specificerer, at denne dom fuldbyrdes i himlen i dette kapitel 20. Dette er stadig sandt, men denne præcision er tydeligt angivet i Åb. 4:1: "**Derefter** så jeg, og se, **en dør stod åben i himlen** . Den første stemme, som jeg hørte tale til mig som en trompet, sagde: **Kom op hertil, så vil jeg vise dig ting, som skal ske herefter** . " Følg vejledningen: Det, der gik forud for dette budskab, var Kristi kirkes sidste jordiske æra, betegnet med navnet Laodikea, et navn, der betyder: dom over folket. Endelig sættes adventisttroen på prøve i 1994, og Jesu Kristi velsignelse fortsættes af den afvigende adventisttro indtil Jesu Kristi herlige genkomst. Således kommer efter denne dom over adventistfolket, efter Kristi genkomst, den himmelske dom i de "tusind år" i det syvende årtusinde. Og i dette kapitel 4 insisterer Gud kraftigt på den "*himmelske*" idé: "*en dør åbnet i himlen*" og "*kom op hertil* ." Men i Derudover er det i det følgende vers de forløste hellige, der findes "*i himlen*", "*siddende på troner*", som også nævnes i Åb 20:4. Således udvikles dette emne om den himmelske dom, der fremkaldes symbolsk i Åb 4, i Åb 20:4. Sammenlign derfor disse to perfekt komplementære vers:

Åb. 4:4: "Og jeg så fireogtyve **troner** rundt om tronen , og på tronerne **sad** fireogtyve ældste , klædt i hvide klæder, og på deres hoveder havde de guldkroner. "

Åb. 20:4: " Og jeg så **troner** , og dem, der **sad på dem**, fik **magt til at dømme** . Og jeg så sjælene af dem, som var blevet halshugget for Jesu vidnesbyrd og for Guds ords skyld, og som ikke havde tilbedt dyret eller dets billede og ikke havde taget mærket på deres pande eller på deres hænder. Og de levede og regerede med Kristus i tusind år. " I dette vers finder vi forklaringen af de " fireogtyve troner " i det andet vers og bekræftelsen af den himmelske dom: " **magt til at dømme** ." For perioden før 1843: 12 troner: " Og jeg så sjælene af dem, som var blevet halshugget for Jesu vidnesbyrd og for Guds ords skyld. " For perioden efter 1843: 12 troner: " og for dem, som ikke havde tilbedt dyret eller dets billede og ikke havde taget mærket på deres pande og på deres hænder. "; det vil sige i alt "24 troner."

For at forstå den form, som verdens ende vil tage, er anerkendelsen af den "himmelske" dom derfor afgørende, fordi kun den bekræfter den totale ophør af al menneskelig eksistens på jorden i løbet af de nævnte " tusind år " ; hvilket indebærer en ødelæggelse af alt menneskeligt liv ved Kristi herlige genkomst, ved afslutningen af de første seks tusind år, der er programmeret og profeteret af rækkefølgen af de seks profane dage i vores syvdages uger. Spørgsmålet er stadig: hvem dømmes af de udvalgte helgener? Svaret findes i Åb 11:18: " *Folkene blev vrede, og din vrede er kommet, og tiden er kommet til at dømme de døde* , til at belønne dine tjenere, profeterne, de hellige og dem, der frygter dit navn, små og store, og til at ødelægge dem, der ødelægger jorden. " Svaret er: " **og tiden er kommet til at dømme de døde** ." Disse " døde " blev dræbt ved Kristi genkomst, og ifølge Åb 20:5: " *De andre døde blev ikke levende, før de tusind år var til ende. Dette er den første opstandelse.* " Pas på! Dette vers indeholder en fælde, fordi udtrykket " *dette er den første opstandelse* " er knyttet til det efterfølgende vers 6. De faldne døde deltager på deres side i den "anden" " opstandelse " , da den " første " finder sted før " *de tusind år* " og den "anden" efter " *de tusind år* " .

Det er umuligt for en person, der ikke tror på verdens undergang, at tage annonceringen af Tredje Verdenskrig alvorligt. For uden dette objektive syn på fremtiden ses en verdenskrig optimistisk, og brugen af atomvåben betragtes som pessimistisk og overdreven. Hvorimod en person, der tror på verdens undergang, logisk accepterer annonceringen af brugen af disse frygteligt destruktive våben, der er i stand til at udrydde millioner af mennesker med en enkelt atombombe.

Sand tro må acceptere og forberede sig på det værste, da Gud ville og profeterede det. Og du kan minde kristne om, at den første til at tale om "verdens ende" var Jesus Kristus i Matt. 13:39: " *Fjenden, som såede, er Djævelen; høsten er verdens ende* ; høstfolkene er englener. " Og denne høst er temaet i Åb. 14:15-16: " *Og en anden engel kom ud af templet og råbte med høj røst til ham, som sad på skyen: 'Slag din segl ud og høst, for høsttiden er kommet, for jordens høst er moden.'* Og han, som sad på skyen, slog sin segl ud over jorden, og jorden blev høstet. " " Høsttiden " er timen for " verdens ende "; foråret 2030.

Ved verdens ende havde Gud forberedt en særlig åndelig "mad", tilpasset denne kontekst for sine sidste udvalgte: hans komplette bibelske profetiske

åbenbaring. For denne åbenbaring vedrører Bibelen fra skabelsesberetningen i Første Mosebog 1 og 2 til Daniel og Åbenbaringen; specifikke guddommelige åbenbaringer, som jeg har privilegiet og ansvaret for at præsentere i mine værker, der vokser med de forgangne dage. Jeg har demonstreret den vitale betydning af denne åbenbaring, uden hvilken vi ville være ofre for Djævelens snedigne tricks. Og jeg husker, at han i Matt. 24:45-46 profeterer om eksistensen af en " *mad* " til "den rette tid" for "hans ankomst": " *Hvem er da den trofaste og kloge tjener, som hans herre har sat over sit hushold til at give dem **mad i rette tid** ? Salig er den tjener, som hans herre finder i færd med at gøre det, **når han kommer** !* " Dette vers ville forstås klarere ved at sige: " *mad, der passer til hans ankomst .* " For det er mad, der skal tilpasse sig tiden, ikke omvendt. Faktisk er den mad, der tilberedes til Kristi genkomst, rig og yderst effektiv mad, baseret på specifikke guddommelige åbenbaringer. Det er ikke længere evangeliernes mælk, og de, der har været tilfredse med denne mælk, er forblevet åndelige spædbørn. Og de mister den sande tro og dens belønning: evigt liv.

Gud har gjort det meget lettere at identificere sine sande tjenere i endetiden. Sandelig! Kan nogen påstå at tilhøre Herren Jesus Kristus uden at tage hensyn til de specifikke kriterier, som Han definerer dem ud fra i Åb. 12:17: " *Og dragen blev vred på kvinden og gik hen for at føre krig mod de resterende af kvindens afkom, dem som holder fast ved Guds bud og har Jesu vidnesbyrd.* " For det første er de sande " *hellige* ", som Jesus Kristus anerkender, ikke forfølgere, men forfulgte. For det andet " *holder de fast ved Jesu vidnesbyrd* ", som Djævelen vil tage fra dem. Og det er i Åb. 19:10, at dette livsvigtige " *Jesu vidnesbyrd* " identificeres med " *profetiens ånd* ": " *Og jeg faldt ned for hans fødder for at tilbede ham. Og han sagde til mig: 'Se til, at du ikke gør det; jeg er din medtjener og dine brødres, som har Jesu vidnesbyrd. Tilbed Gud, for Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd.* " Her giver Gud os et billede af, hvad hans sande udvalgte i de sidste dage under ingen omstændigheder må gøre; noget, der netop karakteriserer Guds store fjende, den pavelige romersk-katolske tro, fordi "at kaste sig ned" for en engleagtig skabning eller andet, er forbudt af det andet af hans ti guddommelige bud; hvilket netop blev undertrykt af pavelig autoritet, som profeten Daniel havde profeteret i Dan 7:25: " *Han skal tale ord imod den Højeste og udmatte den Højestes hellige og **finde på at ændre tider og love**; og de hellige skal gives i hans hånd for en tid, tider og en halv tid.* " Den eneste gyldige version af Guds ti bud er den, der præsenteres for os i Anden Mosebog 20, udelukkende i Bibelen. Teksten, der er skrevet på hebraisk, har aldrig ændret sig og må ikke undergå nogen ændring, som Jesus profeterede i Matt. 5:17-18-19: " *Tro ikke, at jeg er kommet for at ophæve loven eller profeterne. Jeg er ikke kommet for at ophæve, men for at opfylde. For sandelig siger jeg jer: Indtil himmel og jord forgår, skal ikke en eneste tøddel eller bogstav i loven forgå, før alt er fuldbyrdet. Den, der derfor bryder et af de mindste af disse bud og lærer mennesker således, skal kaldes den mindste i Himmeriget; men den, der holder dem og lærer dem, skal kaldes stor i Himmeriget.* " Herren har sagt det hele klart. Og i disse vers advarer han ulydige kristne om den falske kristendom i den mørke middelalder og de sidste dage. Pas på! Bliv ikke forført! At blive dømt som " *lille i Himmeriget* " betyder: for " *lille* " til at komme ind i det.

Den dag himlen faldt ned over gallernes hoveder

Alt, hvad der skal til, er en krise forårsaget af en krig, for at dette fænomen, som vores forfædre gallerne frygtede, kan finde sted. De var efter min mening allerede noget profetiske. For Gud vidste allerede på deres tid, hvilken ledende rolle deres territorium ville spille i den kristne æra.

Vi har set, hvordan den nuværende krise i Frankrig er forårsaget af de autoritære valg, som den unge mand, der har ledet Frankrig alene siden 2017, har truffet. Hvis vi lytter omhyggeligt til hans taler, bemærker vi en foruroligende selvtillid. I løbet af sin første femårige periode bekræftede han denne autoritet og viste, at kun hans dømmekraft er retfærdig og værdig til anvendelse. Sådan blev "Jupiter" eller Emmanuel Macron født efter "gud", François Mitterrand, mens journalister observerede hans opførsel. Himlen faldt ned over gallernes hoveder i begyndelsen af 2020 og terroriserede de styrende organer med de dødelige epidemiske angreb Covid-19. Og stillet over for denne plage, som videnskaben var magtesløs imod, besluttede den unge præsident at begrænse hele sin nation og efterligne Israels leders opførsel. Denne beslutning blev annonceret forudgået af en præsidenttale, hvor E. Macron sagde denne uforglemmelige sætning: "Vi er i krig." Timens fjende var intet andet end en virus, der slap ud fra et kinesisk laboratorium i byen Yuhan, som var den første til at blive ramt af et stort antal dødsfald. Det store problem for denne unge præsident er hans oprindelige professionelle uddannelse: finansmand i Rothschild-banken. Han var således formet af tankegangen bag den reneste liberale kapitalisme af den amerikanske model. Hvad lavede han i dette tilfælde på den socialistiske præsident François Hollandes hold? Det er her, den franske socialismes situation viser sig at være misvisende og paradoksal. På François Mitterrands tid, den første socialistiske præsident, vandt socialismen sejren som et mindretal i sin alliance med det vigtige kommunistparti. Den betydelige kommunistiske repræsentation er oprindelsen til de sociale foranstaltninger, der er indført i Frankrig siden general de Gaulle. Men i løbet af præsident Mitterrands to embedsperioder var andelen af den venstreorienterede alliance vendt på hovedet, så meget at socialismen på præsident Hollandes tid i 2012 var blevet meget kapitalistisk og meget liberal, ligesom François Mitterrand, en advokat i sit civile erhverv. Journalister kaldte denne socialisme for "venstreorienteret kaviar", som efterlader ringe appetit på sociale spørgsmål. Når venstrefløjen er højreorienteret, er valgkampene slørede og misvisende for vælgerne. Men bemærk, at samtidig autoriserer love det, der tidligere blev betragtet som afskyeligt og forbudt af samfundet som helhed. Dette er den tid, hvor det gode kaldes ondt, og det onde kaldes godt; det vil sige alt, hvad Gud fordømmer på det højeste. Konkret, i retten til individuel friheds navn, legitimeres homoseksualitet og ægteskab af samme køn, eller ægteskab for alle. Modstandere er blevet et mindretal, og under alle omstændigheder håner den Femte ^{Republiks forfatning} modstandere; Artikel 9-43 autoriserer vedtagelsen med magt af den foranstaltning, der støttes af præsidenten. Hvad kan vi sige? Skal vi være kedede af det? Ikke engang, og her er hvorfor. Fordelen ved denne totale frihed er at favorisere enhver skabnings handling; en handling baseret på deres frie valg. Det

kollektive vidnesbyrd bliver således synligt, og de vil være i stand til at tage individuelt ansvar for de valg, de har truffet. Husk, at Gud skabte jorden for at opnå denne kollektive demonstration af det onde, der er inspireret af djævelen og hans dæmoner. Denne fuldstændige frihed var derfor nødvendig. Og denne gang var det på offentligt bevis, at Gud var i stand til at engagere sig i sin "krig" mod det utro og korrupte Vesten. Og hans første foranstaltning tog form af Covid-19 med millioner af dødsfald over hele kloden. Men dette var kun begyndelsen på "hans krig". Desuden vil den økonomiske svækkelse forårsaget af de økonomiske blokeringer på grund af denne virus spille en stor rolle i hans andet angreb. Denne økonomiske svækkelse, der forbereder en verdenskrig centreret for tredje gang i Europa, vil give Rusland et ødelagt og afvæbnet Europa. Frankrig deler sin guddommelige forbandelse med alle andre vestlige nationer, da hele denne lejr er forbandet af Gud på grund af sin romersk-katolske religiøse arv. Men den pavelige "ældste datter af Kirken" er over tid forblevet frihedens "fyrtårn"-nation i Europa og verden. Men paradokset er, at dette folk, forkæmper for frihed, aldrig har været så ufrit. Og den dramatiske kontekst vil ikke favorisere dets tilbagevenden til frihed.

I dag, den 14. juli, pålagde jeg mig selv en times lidelse ved at lytte opmærksomt til den unge præsidents ord i et interview filmet i Elysée-palæet. Lidelse, fordi de to kvindelige journalister, der er til stede, selvom de er stridbare om visse emner, lader ham sige uforsvarlige ting uden at reagere. Jeg nævner dette eksempel, E. Macron sagde: "Nej, V. Putin afbryder ikke gassen på grund af vores sanktioner. Han bruger gas til at afpresse os." Har denne mand en hjerne? Hvad er denne afpresning, hvis ikke en russisk sanktion truffet som reaktion på vores europæiske sanktioner? Dette eksempel er et foruroligende bevis på, at han er overbevist af uforståelig og uberettiget argumentation; en adfærd værdig for en vanvittig mand. Og sindssyge er blot en form for djævelsk besættelse, som ikke kan betvivles, hverken hvad angår ham personligt eller for de europæiske befolkninger: politikere, kunstnere og alle journalister. Det er derfor ikke overraskende, at ingen af dem tager afstand fra hans absurde bemærkninger. Tale er hans ultimative våben, og han pålægger det i sin legitimitets navn som en præsident valgt af folket. Han viser sig virkelig ude af stand til at acceptere en folkelig udfordring, der vedrører ham personligt. Han foregiver at ignorere denne situation og går frem majestætisk og beslutsomt og monopoliserer diskursen med en strøm af forklaringer, der lammer og luller hans samtalepartnere i søvn. Angrebet på de uretfærdige tiltag, han støttede vedrørende hans støtte til den digitale taxitjeneste UBER, retfærdiggør han langt fra at ændre, men retfærdiggør sit valg, overbevist om, at en slavearbejder er mere værd end en arbejdsløs. Hvis dette ikke er kapitalistisk afpresning, hvad er det så? Rothschild-banken kan kun bifalde dette kyniske valg. Fordi der ved oprindelsen af det franske sociale system, som mange misunder, var en stærk modstand mod denne kapitalistiske ideologi. At tilbyde Uber muligheden for at berige sig selv på det usikre arbejde, der gives til arbejdsløse franskmænd, svarer til at give det slaver, der vil berige USA, hvor dets hovedkvarter er placeret. Og denne holdning fra E. Macron bekræfter hans manglende evne til at ræsonnere korrekt. Vi har virkelig i spidsen for Frankrig en menneskelig robot, der er formateret af den reneste kapitalismes

profitånd, hvis princip er "udnyttelse af menneske af menneske". Stillet over for den fattigdom, der pålægges hans land, drysser han dog hjælp hist og her uden at angribe de virkelige årsager til denne fattigdom. Fordi årsagerne er strukturelle og blev etableret længe før ham af liberale politikere, der, uinteresserede i Frankrig, ikke tøvede med at levere, eller mere præcist, sælge, den, til udenlandske interesser. Det var konsekvensen af globaliseringen af handelen, der fik de rigeste og mest socialt bevidste lande til at se deres job flyttet til fattige lande, hvor kapitalismen lod sine nye slaver arbejde for sin profit. Og det er først, når himlen falder ned over hans hoved, at den gennemsnitlige galler, helt op til sin præsident, opdager ruinen på grund af denne katastrofale politik. Men det er for sent, præsidentens sind er ude af stand til at sætte spørgsmålstejn ved hans tilknytning til EU's kollektive union. Frankrig har desuden intet kald til at komme sig, men tværtimod til at drikke af bundfaldet, den forbandelsesbæger, som Gud har beredt for det.

For øjeblikket er himlen, der falder ned over gallerne, endnu ikke i sin mest forfærdelige fase; det værste er endnu ikke kommet, og vi kan forstå, at solidariteten med dette uheldige ukrainske folk, der er blevet angrebet på deres territorium, er berettiget. Men denne støtte vil snart blive drøftet, når de sande konsekvenser af de sanktioner, der er blevet pålagt russerne, smerteligt mærkes af franskmændene og alle europæere selv. For at det kan ske, bliver vi nødt til at vente lidt længere, faktisk kun et par måneder. Fordi den pludselige stigning i energipriserne og begrænsningen af tilgængelige mængder vil skabe panik.

Den næste fase vil være uorden og usikkerhed forårsaget af ulige fordelt fattigdom. Og til sidst vil der opstå interne kampe; lokalsamfund vil vende sig mod hinanden.

Det næste drama bliver den krigerske konfrontation mod Rusland, som vil udnytte den oprørske kontekst, der er etableret i Frankrig, til at besætte det med sine hære.

Endelig vil himlen falde ned over de parisiske gallere i form af en opløselig atomsky med paddehatte. For Paris og dens omkringliggende region er tiden ved at løbe ud. Byen, som Gud symbolsk kalder "*Sodoma og Egypten*" i Åb. 11:7, vil ende under ild fra himlen, ligesom den gamle by med samme navn. Og sandelig, på den dag vil de parisiske gallere blive ramt af himmelens Guds vrede.

Den straf, Gud påfører, er forfærdelig, men den er proportional med de overgreb, han led i oprørernes hænder. De foragtede det sublime bevis på kærlighed, der blev præsenteret for dem i Jesu Kristi sonende død, han som i al sin guddommelighed bliver deres Dommer og Bøddel. Efter at have studeret dette emne, ved jeg, hvor enorm og uberettiget den skade, der er påført Skaberguden, er. Derfor er studiet af den gamle pagts skrifter afgørende, for det er i denne sammenhæng, at menneskeheden og det kødelige Israels uophørlige og mange oprør afsløres, selvom Gud levede blandt sit folk. Hvordan kunne det have været, da han trak sig tilbage og blev usynlig? Vores nuværende samfund sender os billedet af dette Israel tilbage, ledet af konger, hver mere oprørske end den forrige. Synlig er Gud skræmmende, men usynlig ignoreres og foragtes han. Menneskelige øjne bliver til snublestene, fordi de kun værdsætter, hvad deres fem

sanser kan værdsætte. Men Gud er ikke synlig i disse fem kødelige sanser. Den sjette sans er menneskelig tankegang, og det er kun gennem denne tanke, der er i stand til at ræsonnere, beregne og dømme, at mennesket bliver et dyr frem for alle andre. Så når denne gudgivne evne misbruges, forvandles dets harme til retfærdig vrede. Og det håbløse tilfælde skal elimineres.

I den gamle pagt sagde Gud om Juda i Zak 11:8: "*Jeg udslettede de tre hyrder på én måned; min sjæl var utålmodig med dem, og deres sjæl afskyede mig.*" I vores tid er udryddelsen meget hurtigere; i atomtiden er den øjeblikkelig. Men lad os være sikre på, at Jesus ser den samme afsky for sig selv i vores nuværende vestlige samfund. Og fordi de er i flertal, styrer og leder de, der føler denne afsky, folkeslag og deres nationale samfund. De, der ikke deler denne afsky, er for store i mindretal til at kunne påvirke de valg, der træffes. I Frankrig har eksemplet med ægteskabsloven for alle gjort det muligt at bemærke eksistensen af en opposition, som, da den er for svag, er blevet foragtet og ignoreret. Hvor stor må forargelsen være, for i Åb 9:13-14-15, hvor Kristus afslutter sin himmelske forbøn, beordrer han, at "*en tredjedel af menneskene skal dræbes.*" Og ophøret af denne forbøn markerer tidspunktet for nationernes ende, men endnu ikke menneskehedens ende. For Gud er beseglingen af de udvalgte imidlertid fuldført, og han kan tildele sine hellige engle til beskyttelsen af de beseglede udvalgte, som vil være i stand til at gennemgå det folkedrab, som Gud organiserer under symbolet på hans "*sjette trompet*", uden at blive dræbt. Den første død, der påføres oprøreren, afgør ikke deres skæbne, for efter de tusind år med deres dom af de hellige udvalgte vil de blive oprejst og underlagt den "*anden død*", der fuldbyrdes i "*ildsøen*". Det er med denne "*ildsø*", der er nævnt i Åb 20:14, at Peter sammenligner vandfloden i 2 Peter 3:5-6-7: "*For de ved ikke, at himlene i fordums tid var til ved Guds ord, og jorden blev dannet af vand og i vand. Ved disse ting gik den daværende verden til grunde, da den blev oversvømmet med vand. Men ved det samme ord er himlene og jorden, som nu er, holdt i forvaring og gemt til ilden til dommens og fortabelsens dag for de ugudelige mennesker.*"

For at forstå nødvendigheden af denne udryddelse må man endelig tage i betragtning, at Gud skabte jorden med det ene formål, at den i al evighed skulle bære hans magts trone og alle hans forløste trofastes trone.

Jeg lærte i skolen, at vores forfædre gallerne kun var bange for én ting: at himlen ville falde ned over deres hoveder. Dengang grinede jeg af det. I dag tror jeg, at denne information havde et profetisk formål, der varslede hans endelige "Babel"-lignende sindstilstand. For gallere eller franskmænd har en oprørsk, uregerlig og oprørsk karakter. Hans skabelse af den første nationale ateisme i jordisk historie bragte også Frankrig i spidsen for kampen mod den guddommelige sandhed. Og ved at vække hans vrede kan man kun vinde over de plager, der sendes af den guddommelige himmelske regering.

Hvad var gevinsterne ved frihed? For det første et mindeværdigt blodbad, fordi én persons frihed ikke er en andens, og det krævede mange dødsfald, før der fandtes et grundlag for accept opnået gennem kompromis. Men frihed har aldrig været i stand til at løse problemet med at dele den rigdom, som nationen skabte. Hurtigt tog de rigeste kontrollen tilbage over nationen, og de fem franske

republikker blev provokeret af denne permanente kamp, der satte de rige op mod de fattige. For de fattige nægtede at affinde sig med at blive udnyttet af de rige. Og i øjeblikket vil den økonomiske krise, udløst af de foranstaltninger, der blev taget mod Rusland, forværre situationen for de fattige, hvis retfærdige vrede vil blive genoplivet. Takket være denne krise opdager vi i Frankrig konsekvenserne af de politiske valg, der blev taget i årtier med bedragerisk velstand. Men hvem nød godt af disse valg? Grådige investorer fra hele verden. Som et resultat er franske virksomheder forsvundet den ene efter den anden. Og det tog Frankrig at være i lockdown i to år, før politikerne opdagede den virkelige situation i deres land. Denne opdagelse minder mig om, hvordan præsident Jacques Chirac i et tv-show udtrykte sin forbløffelse over at se unge mennesker i en meget pessimistisk sindstilstand. Han forstod ikke denne reaktion. Og dette vidnesbyrd beviser, hvordan de franske politiske eliter var og fortsat er økonomisk og ideologisk adskilt fra det franske folk. Efter general de Gaulles religiøse højrefløj kom erhvervshøjrefløjen, efterfulgt af François Mitterrands socialisme, som igen hurtigt forvandlede sig til kaviarvenstrefløjen. Ondskaben ligger derfor fundamentalt i den menneskelige egoisme, der driver de rige til at ville blive stadig rigere. Og uden penge er magt uden for de fattiges rækkevidde. Uretfærdighed er derfor den vigtigste frugt af adgang til frihed.

Demonstrationen i Frankrig bekræftes af verdens opdeling i to hovedleje, der blev etableret efter afslutningen af Anden Verdenskrig: i Vesten lejren af de rige NATO-sejrherrer, dannet af USA og vesteuropæiske nationer; i Østen de fattige, der styres af det kommunistiske system, nationerne underlagt Sovjetunionens ledelse. Denne binære opdeling tillod Gud at demonstrere, at hverken kapitalismen eller kommunismen, dens absolutte modsætning, var i stand til at tilbyde mennesker lykke. Denne guddommelige demonstration sluttede med USSR's fald omkring 1992. Efter dette fald har Rusland langsomt genopbygget sig selv siden V. Putins præsidentskab. Det nuværende regime er forblevet præget af den kommunistiske ånd, omend udviklet på et kapitalistisk fundament. Dette er også tilfældet i Kina. Således sætter oppositionerne ikke længere kapitalisme op mod kommunisme, men nationalistiske kapitalister op mod hinanden. Og det er denne type nationalistisk opposition, der konkurrerer med hinanden og ønsker at eliminere fjenden for at dominere verden, der skaber de gunstige betingelser for en endelig Tredje Verdenskrig. Og i denne sammenhæng vil rige som fattige, gallere eller andre, ganske vist have det indtryk, at "himlen falder ned over deres hoveder" over hele den beboede jord. Allerede nu er vesterlændinges overraskelse stor over at opdage, at Rusland er i stand til at sende 50.000 bomber om dagen mod Ukraine. Men denne kapacitet skyldes konstant forberedelse fra Ruslands side; dette i overensstemmelse med den rolle, det skulle spille i Guds retfærdighedsplan. Men Rusland ignorerer Jesu plan, der vedrører det, og dets oplagring af våben skyldes dets frygt for et angreb fra USA. Endelig vil vores gallere ikke have taget så fejl, da " *den syvende af Guds sidste plager* " ved Kristi genkomst vil blive fuldbyrdet af en regn af " **store** " "haglsten " , ifølge Apostel 16:21: " **Og et stort hagl** , hvis vægt var en talent, faldt fra himlen på menneskene; og menneskene bespottede Gud på grund af haglplagen, fordi plagen var meget stor. "

Når menneskelig svigt er blevet demonstreret, kan den perfekte model, som Gud har designet, kongeligt og herligt tilbyde perfekt lykke til de forløjste udvalgte, som havde intelligensen til at forstå, at han alene var i stand til at tilbyde den. Men Jesus advarede os i Markus 10:23: "*Jesus så sig omkring og sagde til sine disciple: Hvor vanskeligt vil det være for dem, der har rigdom, at komme ind i Guds rige!*" Men jeg tilføjer efter ham, at denne vej ikke længere er tilgængelig for fattige "*oprørere*". For ved den sidste dom er der blandt de faldne og de udvalgte "*store*", de rige, og "*små*", de fattige," ifølge Åb 20:12: "*Og jeg så de døde, de store og de små, stå foran tronen. Bøger blev åbnet. Og en anden bog blev åbnet, det er livets bog. Og de døde blev dømt efter deres gerninger, ud fra det, der stod skrevet i bøgerne.*" Bemærk, at dommen er baseret på "*gerninger*", på tro, som Gud ikke engang nævner. Rigdom og fattigdom bedømmes på samme måde, efter den samme guddommelige bibelske lov, af Jesus Kristus, den højeste, perfekte dommer.

Kan du forestille dig mere vidunderlige levevilkår end dem, hvor Gud, universets skaber, bliver sine forløjste udvalgtes tjener og endda vasker deres fødder, så de er snavsede af jordens støv? Og hvor denne samme Gud ofrer sit menneskeliv for at forløse synderne hos dem, der elsker ham og elsker hele hans sandhed? Dag for dag vil livet blive sværere at se i øjnene, for både retfærdige og uretfærdige, men de retfærdige ved, hvorfor dette onde er pålagt, i modsætning til de uretfærdige, der ignorerer det.

RELIGION: DET BEDSTE OG DET VÆRSTE

Religion er den eneste handling, der demonstrerer et ønske om at forbinde os med Skaberguden, eller, i tilfælde af hedenskab, med formodede, men falske guddomme. Den repræsenterer det bedste af alle ting, når den er sand og tillader en reel forbindelse med den levende Guds Ånd, men bliver det værste af alle ting, når den forbinder mennesket med djævelen og hans dæmoner, fordi den praktiserer handlinger, der er forbudt og fordømt af den sande Gud. I dette andet tilfælde forbliver dens reaktion altid den samme: livet rammes af de mange former for sin forbandelse.

Det bedste inden for religion optræder meget sjældent i Bibelen, men det smukkeste eksempel er Kong Salomons regeringstid, især på grund af hans valg af visdom, mens Gud gav ham fuldstændig valgfrihed ifølge 2 Krøn 1:7 til 10: "*Om natten viste Gud sig for Salomon og sagde til ham: Bed om, hvad du vil have mig til at give dig.*" Salomon svarede Gud: "*Du viste min far David stor godhed og gjorde mig til konge i hans sted. Lad nu, Herre Gud, dit ord til min far David opfyldes, for du har gjort mig til konge over et folk så talrigt som jordens støv! Giv mig derfor visdom og forstand, så jeg kan vide, hvordan jeg skal vandre for dette folk! For hvem kan dømme dit folk, dette store folk?*" Gud sagde til Salomon: "*Fordi det er sådan, du har i dit hjerte, og du ikke har bedt om rigdom, velstand eller ære, dine fjenders død eller et langt liv, men har bedt om visdom og forstand for dig selv, så du kan dømme mit folk, over hvem jeg har gjort dig til konge, da gives dig visdom og forstand. Jeg vil også give dig rigdom, rigdom og*

ære, som ingen konge før dig har haft, og som ingen konge efter dig vil have. Denne oplevelse af Salomon har altid fascineret og blændet mig. Og Gud gør det klart, at den i hele menneskets historie er unik og ikke vil blive gentaget. Visdom er sandelig den højeste værdi, livet kan tilbyde, men kun Gud kan give den, og vi ved, at han giver til dem, der har; hvilket betyder, at visdom gives til de sandt vise i henhold til Gud og ikke i henhold til menneskelige standarder. For menneskeheden giver sig selv også vise mænd, men disse er lige så korrupte som resten af menneskeheden, så deres råd fører til det frygtede værste. Ved at vælge visdom og få den fra Gud var Salomon for sit folk en velsignelse, der materialiseredes af en usædvanlig tid med fred og velstand. Gennem ham nød alle folkene ved flodbredden og grænsen godt af denne fred og velstand: det var næsten et paradys på jorden. Vi må indse betydningen af Libanons konges iver, da han leverede træet til opførelsen af templet, boligen, der blev rejst for Gud. Hele jorden og dens kongeriger syntes glade og ivrige efter at ære Salomon, der var kendt for sin guddommelige visdom. Og alt sammen, som en enkelt ... folk, deltog på den ene eller anden måde i opførelsen af dette den sande Guds hus, uden at være omvendt til ham. Men i denne oplevelse demonstrerede Gud, at fred kan muliggøres, når han ønsker det. Hvilket betyder, at når den forsvinder og erstattes af krig, er det også fordi han ønsker det. Han kunne ikke bedre demonstrere sin magt over alt liv. Ak, dette idylliske billede ændrede sig med den aldrende Salomon, og han syndede rigeligt mod Gud, som det fremgår af historien i 1 Kongebog 11, hvorfra jeg her citerer vers 9 til 13: "*Herren blev vred på Salomon, fordi hans hjerte havde vendt sig bort fra Herren, Israels Gud, som havde åbenbaret sig for ham to gange. Han havde befaleet ham at følge andre guder; men Salomon holdt ikke Herrens befalinger. Og Herren sagde til Salomon: Fordi du har gjort dette og ikke har holdt min pagt og mine love, som jeg pålagde dig, vil jeg rive riget fra dig og give det til din tjener. Kun vil jeg ikke gøre det i din levetid på grund af din far David. Jeg vil rive det fra din søns hånd.*" Jeg vil dog ikke rive hele riget fra dig; jeg vil efterlade én stamme til din søn for min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, som jeg har udvalgt. " Efter Salomon og hans visdom kom tiden med strid, had og endelig bruddet mellem Israels stammer og Judas stammer, som kong Rehabeam regerede over. Bemærk, at for at fuldføre sin brudplan gør Gud Salomons søn krigerisk over for Israels stammer, til hvem han siger i 1 Kongebog 12:11: "*Min far lagde et tungt åg på jer, men jeg vil gøre det tungere for jer; min far tugtede jer med pisker, men jeg vil tugte jer med skorpioner.*" "Hele Salomons liv er en lektie, der lærer os om velsignelsen ved visdom og lydighed og derefter forbandelsen ved ulydighed. I disse bibelske vidnesbyrd ser det ud til, at hans liv endte meget dårligt, og at hans alderdom ikke mindskede betydningen af hans sidste utroskab for Gud. Som Ezek. 18:24 lærer os, blev hans tidligere retfærdighed glemt af Gud, og hans tid på jorden endte i en dødelig, guddommelig fordømmelse: "*Hvis den retfærdige vender sig bort fra sin retfærdighed og begår uret, hvis han efterligner alle den ugudeliges vederstyggeligheder, vil han så leve? Al hans retfærdighed vil blive glemt, fordi han har hengivet sig til uretfærdighed og synd; på grund af dette vil han dø.*"

Da Gud styrer alt liv og respekterer sine skabningers frie valg, skal enhver situation, der studeres, studeres på en religiøs måde. Det er tydeligt, at god eller

dårlig religiøs natur betinger den gode eller dårlige frugt. Og i Frankrigs historie, de religiøse krige, hvor protestanter og katolikker kæmpede og dræbte hinanden voldsomt, var denne frugt, der blev frembragt af de to modsatrettede religioner, krig og grusomhed. Kristi fred var hverken over den ene eller den anden af disse kæmpere. I samme æra var den kun over dem, hvis krigeriske våbenskjold kun var åndeligt og bærer af frugten af Kristi fredelige mildhed. I den blindhed, der har ramt dem siden 1843, har de protestanter, der forblev trofast knyttet til den romerske søndagshvile, ikke bemærket forskellen mellem den fredelige åndelige soldat og den, der dræber og tager liv. Men Jesus Kristus, han bemærkede disse ting, og han kender dem, der tilhører ham, fordi de husker hans lektioner.

Det er derfor stadig gennem religion, at vi bedre kan forstå konfliktsituationerne i vores moderne tid. Faktisk, for at forstå situationen i Ukraine i 2022, må vi allerede have forstået Balkankrigen, der fandt sted fra 31. marts 1991 til 12. november 2001, det vil sige ti års krig allerede lige for døren til Den Europæiske Union. Problemets oprindelse var marskal Titos død, diktator for et kommunistisk regime etableret i Jugoslavien, som bestod af det ortodokse Serbien, det katolske Kroatien, det muslimske Bosnien-Hercegovina og det katolske Slovenien. Sidstnævnte fik sin uafhængighed, anerkendt af Tyskland først, efter marskal Titos død. Men den religiøse modstand fra de andre lejre førte til krig. En første lektie, der skal læres, er at forstå, at religion forbandt af Gud avler krig. Den fred, der gik forud for og forenede Jugoslavien, skyldtes det kommunistiske regime, der forhindrede religiøse krav. Dette Jugoslavien var også som en gryde fyldt med kogende vand, der blev holdt med et låg repræsenteret af marskal Tito. Ved hans død sprang låget af, og de forenede lejres religiøse natur vågnede op og satte religioner op mod hinanden. Religioner forbandt af Gud genvandt deres skadelige rolle for deres tilhængere; krig frembragte sine nye dødsfald. Men uheldigvis for de vestlige befolkninger og deres hære, der intervererede som fredsbevarende styrker trods de amerikanske og franske bombardementer af Serbien, ønskede observatører og kommentatorer i medierne og politikerne ikke at se det religiøse aspekt af konflikterne blive involveret. Så der blev ikke lært nogen lektier. Men i 2022, den 24. februar, gik Rusland ind på Ukraines territorium med sine hære og kampvogne; straks vågnede alle op og gik i panik. Endnu engang havde krigen sin effekt. Og for mange har denne krig sin oprindelse i denne aggression fra den russiske hær. Dette russiske initiativ er dog kun en reaktion på andre fakta, der gik forud for dette øjeblik. Derfor foreslår jeg en forklaring, der får os til at undersøge oprindelsen af Ukraines uafhængighed efter Sovjetunionens opløsning den 25. december 1991. Dette var uden tvivl for Vesten den smukkeste julegave, de modtog fra himlen. Og den efterfølgende ændring af det russiske flag er meget betydningsfuld; stjernen, seglen og hammeren fra det røde flag af proletarisk dirigisme faldt, erstattet af de to vandrette bånd af blå og rød; det blå af falske religioner og det røde af det syndige folks republikanske synd over for Gud. For nylig kom et lille hvidt bånd til at adskille det røde fra det blå. Til sammenligning er de tre farver i det franske flag lige store. Og den imponerende hvide del bekræfter den franske smag for monarkisk-lignende regeringsførelse, som ikke desto mindre forbliver indrammet af det religiøse blå og det røde af den folkelige republikanske synd. For

vesterlændinge var en smertefuld og bekymrende side blevet vendt, fremtiden syntes at blive lys og velstående. Risikoen for en krig mod Rusland forsvandt; hvilket tillod dem at gribe arrogant ind i Balkankrigen, der begyndte i det tidlige forår samme år, 1991; året jeg blev udvist af Adventistkirken, et år rigt på vigtige begivenheder. Og for mig, der underviste i Jesu Kristi herlige genkomst i 1994, kunne denne Balkankrig være blevet til en verdenskrig, hvis ikke den russiske agent midlertidigt var blevet neutraliseret.

Det vigtige at bemærke er dette. Da Ukraine opnåede sin uafhængighed i 1991, var det beboet af russisktalende ortodokse og ukrainsk-katolske talende. Her, ligesom i Jugoslavien, havde det kommunistiske låg igen kvalt religiøse krav og tilhørsforhold. Men med forsvinden var de gamle problemer uundgåeligt at dukke op igen. Og det var netop, hvad der skete. Men man må forstå, at i 1991 var russisktalende og ukraineres rettigheder lige og lige legitime. I starten blev disse rettigheder respekteret, men med tiden ønskede den ukrainsk-katolske lejr at dominere de russisktalende og i 2014 væltede de den etablerede russisktalende præsident og satte sig for at indføre ukrainsk som det eneste sprog. Russisktalende modsatte sig disse ændringer og samlede sig i den østlige del af landet i Donbass-regionen. Hvilken ret har den katolske komponent til at kvæle og eliminere sproget og den religiøse kultur hos den russisktalende komponent? Var de ikke til stede og ligeværdige på tidspunktet for uafhængigheden? Denne skyldfølelse fra det katolske Ukraine tages ikke i betragtning af vestlige politikere og mediefigurer. Alligevel er det netop på grund af disse uretfærdige handlinger, at Donbass-krigen, som førte til, at Rusland annekterede Krim, og den 24. februar 2022, krigen eller "særoperationen", som Rusland førte mod det kuplignende og intolerante Ukraine, vil blive indledt successivt.

Uden nogen form for bias mod den russiske eller ukrainske lejr finder jeg i denne brutale adgang til dominans fra ukrainerne, der er fast besluttet på fysisk at dræbe den russisktalende komponent, hvilket blev bekræftet af Donbass-krigen i løbet af 8 lange og smertefulde år, en lighed med Hitler-nazisternes magterobring i Tyskland, der opnåede denne magt ved fysisk at eliminere alle deres modstandere. Men for at bemærke denne sammenligning må man kalde Vladimir Putin eller Samuel, manden der skelner konsekvenserne af handlinger på grund af falsk religion, i henhold til den åndelige gave, som Gud gav ham.

For at fremme religiøs fred, når han ønsker det, oprejser Gud magtfulde og autoritære regimer, der dæmper overdreven religiøs iver, for eksempel det romersk-republikanske og derefter kejserlige regime, der vidste, hvordan man undertrykker jødisk aggressivitet, og i sin tid det franske revolutionære ateistiske regime, der satte en stopper for den pavelige katolicismes despotisme. Men for at være mere præcis, var Guds mål ikke at tilbyde den fred, som den oprørske og ulydige menneskehed ikke fortjente. For at sætte en stopper for de grusomheder, der blev begået af koalitionen mellem pavedømmet og monarkiet, som Åb 13:1 symboliserer under aspektet af "dyret, der stiger op af havet", oprejser Gud således et andet monster, fransk national ateisme, som han i Åb 11:7 betegner som "dyret, der stiger op af afgrunden". Man kan forstå, at nøglen til fortolkningen er skjult i disse to ord "hav og afgrund", citeret i Første Mosebog 1, i omvendt rækkefølge "afgrund" derefter "hav", da "jorden" blev skabt ud af "havet".

Budskabet er bevidst barnligt, men fuldt af subtilitet, fordi Gud har til hensigt at forstå det for et sandt simpelt og logisk menneske, der har overholdt disse barndomskriterier. Og Jesus advarede om, at det var sådan ifølge Matt. 19:14: "*Og Jesus sagde: Lad de små børn komme til mig, og hindre dem ikke, for Himmeriget hører sådanne til.*" Det er derfor denne barnlige enkelhed, der kvalificerede mig til at bære de forklaringer, som Guds Ånd giver i Jesu Kristi navn. For denne enkelhed er fraværende blandt præster, der er uddannet i officielle religiøse institutioners skoler. En meget nær bror havde endda bedømt mine forklaringer som "forenklede", og dette var ikke hans eneste fejltagelse, til hans ulykke. Ja, Skaberguden elsker enkelhed og ydmyghed i sine skabninger, og han gør sine åbenbaringer tilgængelige for dem. De, der elsker komplicerede ting, vil være på deres bekostning, det guddommelige lys vil ikke blive modtaget af dem. Således præsenterer Gud i Første Mosebog i billede, i denne rækkefølge, de relationer af rækkefølge, der forbinder "afgrunden, jorden og havet". Men i den kristne æra er rækkefølgen af tilsynekomster anderledes: "havet, afgrunden og jorden". Hvert af disse ord får en betydning i skabelsen. "Havet" er det nye navn givet til vandet, der indtil da blev kaldt "afgrund", og under dette navn afgrund betegnede Gud jorden dækket af vand som i syndfloden, men et land uden liv, selv i vandet. Afgrunden gives således som en henvisning til det oprindelige stadie af den nyskabte jord. I profetien vil afgrunden åndeligt set være niveauet af åndelig intethed, hvilket er grunden til, at Gud i Åb 17:8 profeterer om rækkefølgen af de tre "dyr", som alle tre betegner intolerante regimer. Du må forstå, at dette budskab er udtænkt i logikken i den situation, der vil herske mellem 1980 og 1991, datoen hvor denne forklaring blev givet til mig. Gud fortæller mig gennem apostlen Johannes: "*Udyret, du så, var*", det er "*udyret, der stiger op af havet*", hvilket betegner den katolske religion i det romerske pavelige regime i koalition med det franske monarki, der i særlig grad støttede det; det "*var*" mellem 538 og 1798; "*og det er ikke mere*" i 1980, da jeg, døbt, påtog mig arbejdet med at tyde profetien. Det er ikke mere, fordi "*udyret, der stiger op af afgrunden*" i Åb 11:7 ødelagde den. Den franske revolution og dens nationale ateisme henrettede successivt Kong Ludvig XVI og fik Pave Pius VI til at dø i fængslet i citadellet i min by Valence-sur-Rhône i 1799. "Det skal stige op af afgrunden og gå til fortabelse." Denne opstigning fra afgrunden afbilder indflydelsen fra intolerant ateisme på den protestantiske religion, under hvis herredømme den sidste kristne religiøse intolerance vil dukke op igen. "*Og de, som bor på jorden, hvis navne ikke er blevet skrevet i livets bog fra verdens grundlæggelse, vil undre sig, når de ser dyret, for det var, og er ikke mere, og skal endnu være.*" De tre hovedfaser opsummeres således i slutningen af verset: "*Det var, og det er ikke mere, og det skal komme igen.*" Jeg opsummerer derfor: Det var mellem 538 og 1798, det er ikke mere i 1980, det vil komme igen i 2029, det år, hvor denne intolerante protestantiske og katolske koalition vil blive ramt af "*Guds vredes syv sidste plager.*" Dyrenes to tilsynekomster, det vil sige to kristne religiøse intolerancer, vedrører successivt den katolske tro, derefter den protestantiske tro, som Åb. 13 præsenterer successivt i vers 1 og 11. Og bemærker denne imponerende subtilitet: I Åb. 13 tager dyret, der opstår fra jorden, vers 11 som sin støtte; hvilket forbinder det med Åb. 11, hvor Gud i vers 7 præsenterer "

dyret, der stiger op af afgrunden ". Ved dette subtile konstruktionsspil bekræfter han yderligere sin præcision, "*det skal stige op af afgrunden og gå til fortabelse* ". Men i en anden forklaring kan dette udtryk omhandle "*dyret, der stiger op af havet* ". Og i dette tilfælde er dets "opstigning" fra "afgrunden" beregnet til at bekræfte den åndelige intethed i dets handling og dets religiøse doktriner. Faktisk placerer Gud ved denne præcisering den katolske religion på samme åndelige niveau som fransk ateisme. Det er derfor normalt, at den fører sine tilhængere "*til fortabelse* ". Denne fortolkning er ikke uden interesse, når vi ved, at denne katolske religion er hovedmålet for guddommelig vrede, da han erklærer om den i Åb. 18:24: "*... og fordi der i den fandtes blod af profeter og helgener og af alle dem, der blev dræbt på jorden.* " Vi har her den VÆRSTE af RELIGION. Og ved verdens ende vil det VÆRSTE af RELIGION dukke op igen, denne gang domineret af den protestantiske tro, som "*vil danne et billede af dyret* "; hvilket betyder, at princippet om intolerance vil blive anvendt igen efter afslutningen af den tredje verdenskrig af den overlevende protestantiske og katolske koalition. Jeg må huske, hvad der udgør "*dyret* ". Det er religiøs intolerance, der er muliggjort af forbindelsen mellem civil magt og religiøs magt. Beslutninger truffet af religiøse mennesker pålægges af civile og militære myndigheder under forskellige former for tvang; den sidste er døden. I tilfældet med *det protestantiske "dyr, der opstår fra jorden"*, er den civile magt ikke kongers, men statsoverhovedernes, sekulære eller religiøse lederes. Denne sidste "dyriske" intolerance vil ikke vare særlig længe, højst et år, men under den guddommelige vrede, der konstant vil ramme den med sine sidste plager, vil den nå et maksimalt niveau ved endelig at bestemme døden for dem, der er imod den romerske søndag. Gennem spiritismens mørke kontakter, som Johannes kalder "*engledyrkelse* ", vil dæmonerne anklage sabbatsholderne, som de vil præsentere som ansvarlige for de guddommelige plager. Dette er alt, hvad der skal til, for at deres dødsdom bliver vedtaget og kollektivt godkendt. Her er, hvad apostelen Paulus siger om denne "*engledyrkelse* " i Kol. 2:18-19: "*Lad ingen, under påskud af ydmyghed og engledyrkelse, berøve jer jeres slægts pris efter eget forgodtbefindende, mens han forføres af syner og forgæves opblæses af sit kødelige sind, uden at holde fast ved Hovedet, fra hvem hele legemet, sammenføjes og holdes sammen af led og bånd, vokser med Gud.* " Dette Kristi legeme er de udvalgte forsamling. Og i denne lære advarer Paulus dem, der er kaldet mod forførelserne fra den VÆRSTE forførende og bedrageriske RELIGION.

Der er intet VÆRRE at frygte end falsk RELIGION. Fordi den er i stand til det værste og nogle gange til at bedrage det "bedste", der behager humanister. Dens foragt for den sandhed, som Gud åbenbaret, placerer den under djævelens afgørelser. Og så længe Gud ikke synes at fordømme og afsløre situationen, giver de overfladiske menneskelige masser den al deres tillid.

Og disse menneskemasser elsker intet mere end fred.

Siden 1945 har Gud givet europæerne relativ fred, dog en fred der har varet i 77 år, hvilket er betydeligt og sjældent i folkenes historie. Denne periode er profeteret som den tid, hvor "*dyret ikke er mere* ", som vi lige har set ovenfor. Men denne fred skyldtes ikke opbygningen af EU, som vi så længe har hørt

overbeviste europæere sige. Nej, denne fred blev givet af Gud for at give vestlige oprørere mulighed for at udføre kravene om deres frihed, erobret og legitimeret, gradvist men meget hurtigt, siden år 1994, hvor Syvendedags Adventistkirken samtidig blev "opkastet" af Jesus Kristus. De frugter, himlen forbandede, er således blevet intensiveret.

Afhængigt af om religion er sand eller falsk, fører den menneskelige sjæl til evig lykke eller til udslettelsens definitive ulykkelighed, og det er derfor rigtigt at tilskrive den: DET BEDSTE eller DET VÆRSTE.

Vantros og vantros indignation

I vantros og ikke-troendes sind har en standard for, hvad der er acceptabelt, slået rod, som åbenlyst ikke tager hensyn til Guds mening, som flertallet ikke engang råber op til eller ikke længere hævder, at Han eksisterer, og de, der tror på Hans eksistens, tager ikke hensyn til Hans åbenbarede ønsker. Humanistisk tankegang dominerer, og ve enhver, der ikke deler den. Fra et humanistisk synspunkt er han nødvendigvis en mere eller mindre farlig fanatiker, men ikke desto mindre farlig.

I dag, søndag den 17. juli 2022, markeres 50-årsdagen for den jødiske optøjer på "Vel d'Hiv", navnet på en stor indendørs velodrom i Paris, i Frankrig. I lyddighed mod tyskerne organiserede marskal Pétains regering optøjerne på mange jøder, der skulle udleveres til dem. Siden 1942 var den "endelige løsning" begyndt, og jøderne blev massivt udryddet i "SS"-lejrene, der var etableret i Polen. Som følge heraf kunne den tyske befolkning ignorere denne tragedie, og ansvaret lå udelukkende hos Hitler og hans nazistparti. Og ud fra denne humanistiske tankegang fremstår tingene uhyrlige og umenneskelige.

Her forlader jeg denne humanistiske tankegang og undersøger emnet i forhold til Bibelen, som udtrykker alle de åbenbaringer, som Gud giver menneskeheden for at forstå betydningen af de ting og begivenheder, der sker. Og det første, der falder mig ind, er, at det jødiske folk ikke er et normalt folk blandt andre. De er det eneste folk, der blev skabt ved Guds direkte indgriben på jorden. Han valgte Abraham, hans søn Isak, hans søn Jakob, som blev Israel, og af hvem han skabte et folk baseret på sine tolv patriarkalske sønner af tolv stammer. Så alt, hvad der vedrører dette folk, er ikke almindeligt. For at tilbyde dem et hjemland udryddede Gud mænd, kvinder, gamle mennesker og børn, der boede i Kana'an. Det var det første guddommelige folkekræb siden syndfloden på Noas tid. Og dette store livsoffer giver Gud særlige rettigheder over sit folk Israels liv; dette gælder især, da dette Israel var organiseret til at udgøre en model, hvis erfaring med Gud skulle tjene som en lektie for de generationer, der skulle efterfølge hinanden indtil verdens ende. Der var dommernes tid, kongernes tid, og så mange fiaskoer, at Gud endte med at overgive sit folk til de kaldæiske hedninger i Babylon, hvis konge Nebukadnesar omvendte sig til Gud takket være profeten Daniels vidnesbyrd. Der var stadig mange dødsfald blandt jøderne, og kun de overlevende blev ført til Babylon og dets enorme territorium. For jøderne er den død, Gud giver, intet unormalt, intet skandaløst, fordi døden er den løn, han giver

synden. Og dette folk synder rigeligt, så som følge heraf bliver det ofte ramt af døden. Ved afslutningen af den gamle pagt, ved at afvise sin Messias Jesus Kristus, afviser det den nye pagt, som Gud havde foreslået; det er en enorm synd, som denne gang fordømmer hele den jødiske nation: den skal forsvinde. I år 70 tog romerne ansvaret for sagen; Jerusalem, dets tempel, dets levitiske hellighed, blev ødelagt, og folket i vid udstrækning blev massakreret. I den kristne æra blev de spredt blandt nationerne, og især i Spanien blev de målrettet og stærkt forfulgt. Indtil krigen i 1939-1945, hvor Hitler gjorde dem til mål for sit hævngherrige had. Og dér, denne gang, blev moderne metoder organiseret til at kvæle dem, og deres lig blev brændt i forbrændingsanlæg, krematorier. Dødstallet var omkring seks millioner sjæle. Det, der chokerer humanisten, er selvfølgelig at se civile dræbt, for i Vesten dræber krig officielt, ifølge konventioner, kun soldater, militært personel. Det er her, man skal huske de tidligere straffe, som kun var guddommelige straffe. Og den seneste er ingen undtagelse, folkedrabet organiseret af nazisterne blev udført af mennesker, men under guddommelig inspiration, fordi Gud ønskede at sende en påmindelse til hele menneskeheden, der udtrykte sin retfærdighed, før han forberedte tiden for de sidste prøver, der var programmeret til verdens ende.

Og for dem, der tror på Gud, hvordan er denne handling mere uhyrlig end folkedrabet på Kana'ans indbyggere? Havde Gud ikke advaret Abraham om, at "hans efterkommere skulle arve dette land, men amoritternes, der boede der, misgerning var endnu ikke på sit højdepunkt"? Fire hundrede år senere havde den, og Gud lod dem alle omkomme af giftige hvepse og andre dødelige sygdomme. Jeg husker, at denne menneskeslægt havde bevaret den gigantiske størrelse af de før syndflodens kæmper. Gud havde derfor en anden grund til at udrydde dem. Uden Gud havde de små israelitter ingen chance for at besejre dem, hvilket er grunden til, at Gud tog det på sig at gøre det. I 1942 valgte han tysk nazistisk tankegang som sit dødsinstrument. Denne historie tager os tilbage til den trosprøve, som Israel blev udsat for efter sin udvandring fra Egypten. De ikke-troende blandt dem veg tilbage fra menneskelige begrænsninger, mens sande troende som Moses, Josua og Kaleb vidste, at intet er umuligt for Gud.

I dag, i juli 2022 og indtil Kristi forventede genkomst i foråret 2030, kendetegner denne tillid til Gud, for hvem intet er umuligt, stadig sand tro, der behager Gud.

Men den gudløse verden er forarget over alt, der modsiger og angriber dens værdier, uvidende om, at Gud på sin side gør det samme mod dem. Alligevel har verdens værdier ændret sig meget på bare få år. Hvordan kan vi forklare disse enorme og hurtige forandringer? Endnu engang vil ikke-troende ikke have det rigtige svar, men de vil uden tvivl forklare det ved at sige, at de er blevet mere og mere intelligente. Var det ikke det, Satan havde foreslået Eva, der i et øjeblik var isoleret og adskilt fra sin mand Adam, for at presse hende til at være ulydig mod Guds befaling: "Du må ikke spise af det"? Og ja, alt, der ikke har nogen logisk menneskelig forklaring, har sin forklaring i de onde engles usynlige himmelske liv; usynligt, ja, men meget aktivt og meget effektivt. Når man ved, at for dem, ligesom for os, vil 2030 markere afslutningen på deres himmelske liv, er det ikke svært at forstå, at den lille tid, der er tilbage for dem, får dem til at fordoble deres

bestræbelser på at fordreje menneskeheden, især når den er "falsk" kristen; hvilket er tilfældet med vestlige nationer.

Seksuelle perversioner har altid været kriteriet, der markerer grænsen for, hvad der er tåleligt for Gud. Dette var tilfældet for Syndfloden, ligesom det var tilfældet for kana'anæernes ende og det hebraiske Israels. Tættere på hjemmet massakrerede nazisterne de afvigende homoseksuelle grupper i det tyske "SA". Og i vores nuværende situation har tjetjenske væbnede grupper påtaget sig missionen at gøre det samme, sammen med Rusland. Deres had til disse praksisser, som sætter mennesket under det dyr, der ikke praktiserer dem, er animeret af Guds Ånd, hellig, ren og perfekt. De første tegn på et angreb fra himlen mod jordens indbyggere blev synlige med panikken hos de politiske ledere, der stod over for en alvorlig Covid-19-epidemi. I deres panik bekæmpede de den som en pandemi med umådeligt større dødbringende konsekvenser. De ødelagde deres økonomier og svækkede dem gennem lange perioder med nedlukninger spredt over to år, som begyndte i begyndelsen af 2020, så meget at deres økonomiske potentiale smeltede som sne i solen. Før det, i en stor uforsigtighed, en form for blindhed, flyttede de utallige arbejdspladser til Kina og øgede dermed den arbejdsløshed, der dræber nationer. Det er her, vigtigheden af at opbygge EU skal fremhæves. Før denne opbygning var statsoverhovedets blik udelukkende rettet mod sit eget land, og han skulle etablere de sociale og industrielle balancer, der harmonisk ville berige hele hans nation. Ved at inddrage Kina i verdenshandelen og flytte sin produktion dertil, var USA de første til at opnå enorme økonomiske profitter, der forførte investorer fra hele verden. Europæiske investorer omdirigerede deres investeringer fra Europa, som derfor begyndte at falde og blive fattigere. Men dette var ikke umiddelbart synligt, fordi de opnåede profitter delvist blev forbrugt i Europa. I Europa, hvor princippet om offshoring i stigende grad blev implementeret til fordel for nye medlemslande valgt blandt de fattigste for at have en stadig billigere og mindre krævende arbejdsstyrke på sociale områder, herskede grådighed i alle vestlige regeringer og præsidentskaber.

I 2012 valgte Frankrig François Hollande til præsident, en mand fra ENA, den nationale administrationsskole, som ikke uddeler et moraldiplom, fordi denne præsident fuldstændig mangler et. Han legemliggør på egen hånd en række scenekarakterer gennem sin kynisme, sit bedrag værdigt Molières Scapin, og sin utroskab i sit ægteskabelige liv og over for sine vælgere; billedet af den absolutte forræder. Denne mand, der fortalte sine vælgere "min fjende er finans", endte med at favorisere finanssektoren dobbelt. På den ene side ved at gøre sundhedsbeskyttelse obligatorisk gennem gensidige forsikringsselskaber, som har fordoblet den nationaliserede sociale sikringstjenestes handlinger; og dermed fordoblet omkostningerne ved sundhedsforvaltning i Frankrig. Og på den anden side ved at fremme den politiske karriere for den unge finansmand Emmanuel Macron, der blev præsident i 2017. Denne præsident Hollande er så bemærkelsesværdig for sine utallige karakterbrister, at profeten Michel Nostradamus dedikerede følgende kvartet til ham: kvartet fra det 2. århundrede nummer 88:

Kredsløbet for den store ødelæggende kendsgerning,

Det syvende navn på den femte vil være,
 En tredjedel større end den mærkelige krigeriske
 Mouton Lutèce Aix garanterer ikke.

Jeg oversætter denne kvartet som følger:

Kredsløbet : den proces eller rute, der opretholdes ved gentagelse.

Om den store ødelæggende kendsgerning : om den store ødelæggende handling.

Navnet : manden, karakteren: François Hollande.

Syvende : den syvende præsident i embedet

Fra den femte vil være : fra det femte republikanske regime, det vil sige den 5. republik. François Hollande (navnet) "vil være" i præsidentiel aktivitet.

Fra en tredjepart : den største person fra den tredje verden eller den tredje stand, det vil sige fra det franske folk. En person uden relation til sagen, ifølge Larousse-ordbogen. Denne definition passer perfekt til islam etableret i et oprindeligt kristent land.

Større : Mere ærefuld og mere dominerende end det perverterede Frankrig.

Det mærkelige : den muslimske udlænding.

Krigsførende : oprørske og fjendtlig

Får : får slagtet til Eid i islam: det vil sige det får, hvis halser bliver skåret over af muslimer. Masseslagtninger af ISIS-ofre projiceret på internettet.

Lutetia : Paris, det kongelige sæde i Nordfrankrig på Nostradamus' tid, dvs. det nuværende centrum for republikansk national autoritet i Norden.

Aix : Aix en Provence, kongesæde i Sydfrankrig på Nostradamus' tid, dvs. centrum for den republikanske nationale autoritet i Syden.

Vil ikke garantere : vil ikke være i stand til at beskytte. Præsident François Hollande (navnet) vil ikke være i stand til at beskytte franske ofre.

Kredsløbet (den historiske rute eller proces, der følges) for den store ødelæggende kendsgerning (af handlingen) (som forårsager ruinen); navnet (François Hollande) syvende (præsident) af det femte (republikanske regime), vil være (i aktivitet, dvs. den ansvarlige person). Fra en tredjepart (tredje verden eller tredje stat, eller tredje person), større (mere ærefuld fordi religiøs og dominerende), den krigeriske udlænding (den muslimske araber eller kriger-islam) Får (slagtet til Eid i islam) Lutetia (Paris), eller Aix (by med den kongelige myndighed i Sydfrankrig) vil garantere (Ligesom "får" overleveret til døden, vil de nordlige og sydlige franske befolkninger ikke være beskyttet mod angrebene iværksat af fundamentalistisk islamisme: Islamistiske angreb fra kalifatgruppen DAESH: I Paris, den 7. januar 2015, mod komikerne på Charlie Hebdo: 12 døde; og den 13. november 2015, mod Stade de France: 1 død; mod den dansende Bataclan og barer: 130 døde - 413 sårede; i Nice i Syd, den 14. juli 2016: anført af en islamist, kører en lastbil ind i menneskemængden: 86 døde - 458 sårede). Ordet "får", placeret foran "Lutetia og Aix", er af disse to byer rettet mod "dem, der vil blive **slagtet** i Nord- og Sydfrankrig"; for Nordfrankrig er sagen delvist fuldført, men for Sydfrankrig venter massakrerne endnu. Ruinen antyder derfor samtidig ruinen af de krigerske ødelæggelser af nationen Frankrig, men også dens moralske ruin, da det er denne slibrige præsident, der indførte loven om "ægteskab for alle"

med sit flertal af lovgivere. Det egoistiske valg af en enkelt mand blev pålagt hele det franske folk som national lov, selvom et stort antal borgere var stærkt imod det. Denne lov, der kom til at retfærdiggøre og legalisere noget, der blev betragtet som en vederstyggelighed af Gud, måtte derfor som følge heraf retfærdiggøre den ruin, som Gud vil lade det gennemgå. I dette kvartadium profeterer Nostradamus, at Frankrig vil blive ramt af stor ruin på grund af den syvende præsident for den Femte Republik. Denne kendsgerning er ret usædvanlig og bærer definitive konsekvenser, som Gud ønskede at bekendtgøre på forhånd. Denne ruin profeteres også på en mere skjult måde i Åb. 11:7, hvor han betegner Paris under navnet "*Sodoma* " og profeterer dens ødelæggelse ved atomild, den moderne version af "*ild fra himlen* ". Dette kvart af Nostradamus bekræfter blot rollen som "*Sydens konge* ", der er citeret i profetien i Dan. 11:40 til 45. Desuden antyder profeten, hvad angår ordet "*kredsløb*", ideen om gentagelse og derfor insisteren på et blindt og uforsigtigt humanistisk valg, der vil føre til hele Frankrigs ruin. Og denne insisteren er direkte rettet mod modtagelsen af denne krigeriske udlænding på Frankrigs territorium; dette efter at han selv havde fordrevet det fra sit land. For Frankrig koloniserede ganske vist Maghreb, senest Algeriet, men også Afrika, Libanon og asiatiske lande, hvorfra det med tiden måtte trække sig tilbage.

Det er derfor let at forstå, at humanister, langt fra at blødgøre deres skæbne, intensiverer deres skyldfølelse over for Gud ved at mangedoble deres indignationer, som han misbilliger. De, der kun er lerpotter, angriber, ved deres legalisering af synd, Skaberguden, som er en jerngryde. Derfor har han mangedoblet formerne af sine åbenbaringer, der er beregnet til sine udvalgte, for at lade dem vide, at hans sejr over alle sine fjender er sikker og programmeret i hans jordiske plan. Hvad kan de gøre mod Guds børn, der misbilliger deres modbydelige og stinkende initiativer? Intet andet end hvad Gud vil tillade dem. Og hvis Gud autoriserer det, så bliver alt acceptabelt og tåleligt for hans elskede udvalgte.

Det republikanske regime har længe påtvunget sine love på religiøse kristne og jøder. Men siden 1962 har den massive modtagelse af algerisk og mere bredt maghrebisk islam skabt problemer for sekularismen, som Frankrig troede, de havde løst. Men selve kendsgerningerne beviser, at dette ikke er tilfældet. Islam og dens værdier, der er uforenelige med republikanske værdier, såsom den sande guddommelige kristendom, fremprovokerer et civilisationssammenstød i selve Frankrig. Islam bøjer sig ikke for den republikanske sekulære norm, og med god grund; navnet islam betyder underkastelse; men underkastelse til Gud, ikke til Republikken Frankrig. Det er derfor, at muslimer, ved at bosætte sig i Frankrig, kom til at etablere deres værdier, og de accepterer kun at "*sambo*" med sekulære eller kristne republikanske franskmænd. Fordi samboerskab med jøder allerede er blevet problematisk og aggressivt, fordi de problemer, der skabes mellem Israel og palæstinenserne, importeres til Frankrig, hvor begge samfund er til stede. Muslimernes reaktioner, der hurtigt bliver voldelige, når de bliver angrebet, gavner landets religionsfrihed; fordi politiske ledere frygter de blodige konsekvenser af restriktive foranstaltninger, der ville blive pålagt dem. De vælger derfor at "*sætte sagen i gang*", ligesom fodboldspillere gør for at berolige tingene. Fordi ingen muslim værdig navnet er klar til at legitimere homoseksuel praksis.

Og han finder i denne lov, der legaliserer det, blot endnu et emne til yderligere at foragte dem, der allerede er for dem "hundene, de vantro". Jeg er overbevist om, at lovene uden deres tilstedeværelse i Frankrig ville være blevet endnu mere tvangsmæssige og anvendt med langt mere bindende kraft. For os, Jesu Kristi elskede, er denne tilstedeværelse derfor beskyttende; i hvert fald er det tilfældet den dag i dag, men det er godt at forstå det. En sand muslim respekterer dem, der frygter Gud ligesom dem selv. Deres fjende er de onde, de gudløse, afskyelige i deres tanker og gerninger. Desuden har de sandt udvalgte i Jesus Kristus den ypperste beskyttelse, som muslimer ikke har.

I løbet af dage, måneder, år og århundreder har Gud registreret og akkumuleret i sin ubegrænsede hukommelse alle de afskyelige harmer, der er udtalt af de ondes mund, og derfor bruger han, for at illustrere situationen, billedet af et "tårn" bestående af en ophobning af "synder" i Åb 18:5: "*For hendes synder har nået til himlen, og Gud har husket hendes misgerninger.*" Denne "ophobning" af "synder" minder os om, at Gud ikke reagerer automatisk, hver gang en alvorlig "synd" begås, men i dette profetiske budskab fortæller han os, at ingen af dem er glemt af ham, og at straffen vil komme til sidst for at gøre rede for alle dem, der er begået over tid. Dette gælder kollektivt for den pavelige romersk-katolske kirke, der henvises til i dette vers, men også individuelt for enhver skabning, der er kommet til live i himlen og på jorden. Men dette gælder ikke for de sande udvalgte, fordi deres ufrivillige "synder" er blevet sonet i deres sted af Jesus Kristus.

Dette syvende præsidentskab i den Femte Republik i Frankrig fortjente at blive bemærket af flere grunde, fordi ruinen for det første drejede sig om præsident Hollandes socialistparti, hvis tidligere sekretær blev præsenteret som erstatningskandidat for favoritkandidaten Dominique Strauss-Kahn, der blev afskediget på grund af en sexskandale begået på et hotel i New York. Indtil 2012 havde Socialistpartiet fået navnet "kaviarvenstre", men fra 2012 og fremefter må det tilføjes "nyt det", så meget prægede seksualitet denne syvende franske præsidents femårige periode; fra hans hemmelige afgang på scooter fra Élyséepalæet for at slutte sig til sin nye elskerinde, ting filmet af journalister, til hans indførelse af en lov om ægteskab for alle. Og endelig dræbte hans utroskab, autentiske valgforræderier, hans socialistparti, som endegyldigt mistede vælgernes tillid: ruinen blev således tydeligt observeret på alle niveauer. Vælgerne, der så Front National komme på andenpladsen, udnyttede dermed den udbredte kaos og valgte, af modvilje, at vælge den unge finansmand, en tidligere minister under François Hollande, som forstod, at det var meningsløst for ham at genopstille som præsident. Moralsk ruin går altid forud for økonomisk ruin. Dette var allerede tilfældet i Europa, blandt alle nationer, hvor letsindighed dominerede, og krigen kom og forårsagede ruin gennem ødelæggelsen af dets bombninger. Vi ser processen gentage sig; efter den "hollandske" moralske ruin kommer den krigeriske ruin, der er opildnet og provokeret af de krigeriske initiativer, der blev taget mod Rusland af den unge præsident Macron og de europæiske myndigheder efter hans angreb på Ukraine. Så lad os vente og se, hvad der sker nu...

I Frankrigs historie var Socialistpartiets rolle, som kom til magten, særlig skadelig for ægte franskmænd af oprindelse og lange familielinjer. François

Mitterrands præsidentskab og hans symbol, "rosen", blev vundet af "populistiske" ideer, der drev humanismen til det ekstreme. Det var gennem dette middel, at han var i stand til at vinde de kommunistiske stemmer, der dengang var meget talrige. Dette politiske dyr, en advokat i det civile liv, oplevede i sit liv de mest modstridende og ekstreme politiske forpligtelser: fra den yderste højrefløj til den yderste venstrefløj. Men religion fremkalder også store omvendelser, og evnen til at ændre meninger er naturlig for mennesker. Dramaet i hans præsidentskab hviler mindre på ham og hans "guddommelige" personlighed end på arrogancen hos hans ministre, der dimitterede fra ENA. En af dem vovede at sige til journalister, der interviewede hende på en nyhedskanal om den afstemning om indvandring, som 80% af franskmændene krævede, jeg citerer, ordret: "Forældre ved bedre end børn, hvad der er godt for dem." I 2015 sørgede franskmændene, således foragtede, over de hundredvis af døde, der var blevet dræbt af jihadistene i den islamiske gruppe DAESH.

Ligeledes har jeg intet imod jøderne som enkeltpersoner, de er mennesker ligesom alle andre, bortset fra at Bibelen religiøst lærer os, at de først blev forbandet af Gud. Og der ændrer mit syn på dem sig. Gennem apostelen Paulus' mund, selv en ægte jøde, fortæller Gud os i Rom 10:1-4: "*Brødre, mit hjertes ønske og min bøn til Gud for disse er, at de må blive frelst. Jeg bevidner dem, at de har nidkærhed for Gud, men uden forståelse. De kender ikke Guds retfærdighed og søger at opbygge deres egen retfærdighed og har ikke underkastet sig Guds retfærdighed . For Kristus er lovens ende til retfærdighed for enhver, der tror.*" Hvilket får ham til at sige i Rom 10:1-4: "... 2:9-10: "*Trængsel og angst over hver menneskesjæl, der gør ondt, jøde først og også græker! Ære og ære og fred være enhver, der gør godt, jøde først og også græker!*" Og ifølge den plan, som Gud profeterede i Daniel 9:24, bestod det at gøre godt i at anerkende Jesus Kristus som Messias, som Gud sendte, og det at gøre ondt i at forkaste Ham; og det er, hvad hele nationen gjorde, med undtagelse af apostlene og de første disciple, som Jesus Kristus kaldte. Hvis mennesket havde adlydt den guddommelige plan, ville der ikke længere være nogen særlig jødisk repræsentation på jorden, som Paulus igen lærer i Rom 3:28-29: "*Her er hverken jøde eller græker, her er hverken træl eller fri, her er hverken mand eller kvinde; for I er alle én i Kristus Jesus. Og hvis I tilhører Kristus, er I Abrahams afkom og arvinger ifølge løftet.*" Fordi han selv var en ægte jøde, havde Paulus store vanskeligheder med at udtrykke Guds fordømmelse af den jødiske nation. Derfor, fuld af håb for sit folk, citerer han faldet af "**nogle grene**" hos jøderne i Rom 11:17-18: "*Men hvis nogle af grenene blev brækket af , og du, som er et vildt oliventræ, blev podet ind blandt dem og fik del i roden og oliventræets fedme, så pral ikke af grenene. Hvis du praler, skal du vide, at det ikke er dig, der bærer roden, men roden bærer dig.*" Så giver Paulus en forklaring på situationen, som jeg sætter spørgsmålstegn ved, fordi han siger: "*Du vil da sige: Grenene blev brækket af, for at jeg kunne blive podet ind.*" Dette er falsk! Det var faktisk ikke jødernes vantro, der tillod hedningernes omvendelse; dette var kun frugten af Guds plan. Og min analyse, baseret på profetiernes åbenbaringer, afsiger en guddommelig dom, der er langt skarpere og strengere end den, Paulus udtrykte for sin nation. Han bekræfter ikke desto mindre tydeligt den guddommelige

fordømmelse af jøderne " på grund af vantro ", idet han siger i Rom 11:20 til 22: " *Det er sandt; på grund af vantro blev de afhugget , og du står fast ved tro. Vær ikke stolt, men frygt; for hvis Gud ikke skånede de naturlige grene, vil han heller ikke skåne dig. Se derfor på Guds godhed og strenghed: strenghed over dem, der faldt, men godhed over dig, hvis du bliver ved i hans godhed; ellers skal du også afhugges.* " Bemærk derefter vigtigheden af " **hvis** " i dette vers 23: " *Ligeså de, hvis de ikke bliver ved i vantro, skal podes ind; for Gud kan fange dem igen.* " Guds kraft er ikke til diskussion, fordi Gud ikke forblinder mennesker uden først at de afviser hans lys. Deres podning vil kun afhænge af deres individuelle tro, fordi en kollektiv omvendelse er umulig. Jeg må også advare dig mod apostelen Paulus' optimisme. Det er sandt, at i de sidste dage af den sidste trosprøve vil oprigtige jøder individuelt ende med at genkende Jesus Kristus og forsamlingen af hans sande kristne udvalgte, som profeteret i Åb 3:9: " *Se, jeg vil give jer nogle af Satans synagoger, som siger, at de er jøder, men ikke er det , men lyver ; se, jeg vil give jer dem til at komme og tilbede for jeres fødder og erkende, at jeg har elsket jer.* " Her er i det mindste en dom over jøderne klart formuleret af Kristi Ånd. Den sidste mulige omvendelse vil komme på det tidspunkt, hvor praktiseringen af sabbatten vil være strafbar med døden. Sand tro vil da blive manifesteret konkret af de sande udvalgte af enhver religiøs oprindelse, inklusive jødisk. I Jer. 26:6 profeterede Gud: " *Da vil jeg behandle dette hus som Silo, og jeg vil gøre denne by til en forbandelse for alle jordens folk .* " Som en konkret form for denne " *forbandelse* " blev byen ødelagt af kong Nebukadnesars tropper efter to års belejring i -586. Kristi afvisning blev betalt og bekræftet af det samme tegn i år 70 ved kejser Vespasians romerske troppers handlinger, ifølge Dan. 9:26: " *Efter 62 uger skal en salvet blive udryddet, og han skal ikke have nogen efterfølger. Folket, hvis leder kommer, skal ødelægge byen og helligdommen , og dens ende vil komme som ved en oversvømmelse; det er besluttet, at ødelæggelserne skal vare indtil krigens afslutning.* "

Det, der skaber religiøs forvirring på vores jord, er opretholdelsen af religiøse valg, som Gud successivt fordømmer i udviklingen af sit jordiske frelsesprojekt. Den nye pagt fjernede al legitimitet for, at den gamle kunne fortsætte. Så skulle apostlenes kristne sandhed have fortsat indtil Kristi genkomst. Men den falsk kristne dominans fra det pavelige romersk-katolske regime kom til at forvirre dette guddommelige program. Dette forklarer behovet for en reformation, der begyndte mod slutningen af de profeterede 1260 års pavelig regeringstid. Denne reformation skulle fuldendes og fuldendes af adventistarbejdet, der blev grundlagt i 1843. Det guddommelige program anerkender derfor kun fire på hinanden følgende officielle religiøse statuser i den kristne æra: jødernes, apostlenes, protestanternes og adventisternes. Enhver fortsættelse efter disse relæer er ulovlig. I Johannes' Åbenbaring er den endelige adventisme målrettet under **dens begyndelse. velsignet** i Åb. 3:7 og **dens forbandede ende** i Åb. 3:14. Det er derfor, at de sande adventistudvalgte på endens tid kan genkende sig selv i de kriterier, der åbenbares i " *Philadelphia* "-æraen ved begyndelsen af den "syvendedagsadventisttro", som er velsignet af Jesus Kristus, og som således beskriver standarderne for de adventister, som han vil være i stand til at frelse ved sin herlige genkomst.

Når jødernes forbandede status således tydeligt demonstreres bibelsk, må man indse, hvor skadelig deres politiske handlinger kan være for den globale menneskehed, og allerede i alle lande, hvor de får tildelt vigtige roller. I USA sikrede deres betydelige repræsentation og deres rigdom genopbygningen af staten Israel på deres forfædres land, som blev Palæstina. Og det er denne tilbagevenden, vi skylder den muslimske vrede, der blev vakt og udviklet mod den vestlige verden. I Frankrig, under socialistisk styre, tog andre jøder skadelige foranstaltninger. Dommer Badinter afskaffede dødsstraf, da han mente, at han var mere retfærdig end Gud, der indstiftede den; som følge heraf vokser ondskaben eksponentielt. En anden jøde, Bernard Kouchner, en læge i civil liv, antog princippet om humanitær intervention, hvilket således retfærdiggjorde militære operationer på Balkan. En anden jøde, Bernard Henri Lévi, overbeviste præsident Nicolas Sarkozy om at ødelægge vores libyske forsvarer, oberst Gaddafi. Og i nyhederne, i Ukraine, opildner råbene om hjælp fra præsident Zelensky, også jøde, det folk, han leder, til at provokere Tredje Verdenskrig. Hvad angår forbandelser, kunne det ikke være bedre. Og denne nyhed bringer mig tilbage til det aktuelle problem med unges politiske magt.

Når vi ved, at mennesket er skabt af levede erfaringer, kan vi så bebrejde unge mennesker, der ikke er i stand til at handle andet end det, deres korte livserfaring har gjort af dem? Den ungdommelighed, vi ser i både Ukraine og Frankrig, er ansvarlig, men ikke skyldig. Den virkelige skyld ligger i den irreligiøse natur af vores vestlige samfund. Forklaringen ligger også i tidens uundgåelighed, som får de unge til at erstatte de gamle. Og moderne tider har favoriseret bruddet mellem de unges og de gamles musiksmag. Allerede i 1930 fremkaldte Bebop og Charleston indignation hos de gamle, der var vant til valsen. I Ukraine er præsidenten sin nations alder, siden den blev fri og uafhængig af Rusland. Han blev bygget på denne tanke om uafhængighed, fordi han ikke levede gennem den tid, hvor Ukraine kun var et territorium under det magtfulde Sovjetrusland; noget som Vladimir Putin på sin side ikke har glemt, efter smerteligt at have oplevet denne sovjetiske pagts fiasko. I Frankrig blev Emmanuel Macron født i Europa, han har kun oplevet denne kontekst; Dette retfærdiggør hans tilknytning til Den Europæiske Union og hans frygt for et isoleret Frankrig, som ikke desto mindre var hans tid med storhedstid og magt. Han forestiller sig kun sikkerhed i den union, der skaber styrke. Dette er sandt, hvis denne union gælder for stærke lande, men det er langt fra tilfældet for et Europa, der udelukkende er kommercielt.

Disse unge mennesker kom til magten i fredstid, og de vidste ikke selv, hvordan de skulle opføre sig i krigstid. Og dette gælder også for hver enkelt af os, for det er kun i en afklaret situation, at vi opdager vores mod eller vores frygt. Derfor får de fine taler og vidnesbyrd, der gives i fredstid, nogle af deres forfattere til at afsløre deres fejhed, kun i krigstid. Livet byder på enorme overraskelser på godt og ondt. Og menneskers indignation er ikke blevet udtrykt længere, for mennesker er indigneret over alt, der modsætter sig deres værdier; og Gud og hans udvalgte handler på samme måde, men for deres himmelske værdier.

I denne besked har jeg præsenteret et kvartet fra profeten Michel Nostradamus. Jeg ved, at nogle Guds tjenere kan være foruroligede eller endda

chokerede over denne tilgang. Jeg må derfor forklare dette valg. Du skal først forstå, at Gud alene er i stand til at forkynde fremtiden med den præcision, der er tydelig i de profetier, som Michel Nostradamus præsenterer. Mennesket var ikke et forbillede på renhed og hellighed, men det var profeten Bileam heller ikke; og Gud brugte dem begge; hvilket ikke betyder, at han vil frelse dem. Disse problemfyldte personer gav ham fordelene ved at henvende sig til konger, dronninger, denne verdens store, og Catherine de Medici havde gjort Nostradamus til sin rådgiver og astrolog, som hun ofte konsulterede. Desuden var den kristne tro i hans tid, centreret omkring udgivelsen af hans værker i 1555, stadig meget mørk, især på grund af mange krigerske calvinistiske protestanternes foragt for de ordrer, der blev givet af den himmelske leder af kristne, Jesus Kristus. Disse protestanter forsvarede deres liv med våben og handlede med samme grusomhed som de katolske ligaer. Og i dette tilfælde er religion lig med en sekulær politisk forpligtelse. Den positive rolle, som Nostradamus' profetier spiller, bør ikke undervurderes. Jeg var blevet opmærksom på dem, før jeg tjente Gud i adventisttroen. Og den interesse, som profetierne vakte i mig, forberedte mig på denne tjeneste for Gud. Desuden er ethvert menneske, der stilles foran beviserne for bekendtgørelsen af en kendsgerning, der bekræftes århundreder senere, forpligtet til at anerkende eksistensen af en usynlig ånd, der organiserer begivenheder. Og i denne refleksion bygges grundlaget for, hvad der kan frembringe sand tro, hvis den, der leder den, også er lydig og ikke oprørsk.

Desuden er denne profeti nyttig for Gud på et strategisk niveau. For han ønskede at rette menneskelig tankegang mod den betydning, der tillægges Kristi fødsel og ikke hans korsfæstelse; dette for at forbeholde sin udvalgte elite i endetiden eksklusiviteten i at kende det sande tidspunkt for hans herlige genkomst. Nu, præcis i det 10. århundrede ^{af} sit århundrede, præsenterer Nostradamus sit 72. ^{kvart}, der opfordrer til vigtigheden af datoen for Kristi fødsel, som den fejlagtigt blev bestemt af den katolske munk Dionysius den Lille i det 6. århundrede.

. Her er teksten til dette kvart:

Året et tusinde ni hundrede og nioghalvfems syv måneder
Fra himlen vil en stor, rædselsfuld konge komme,
Genopliv den store konge af Angoulmois,
Før efter Mars hersker af lykke

Jeg rekonstruerer strukturen af dette vers og fortolker det som følger:

Året et tusind ni hundrede og nioghalvfems syv måneder
Opstanden, den store englenes konge (latin: angelus),
Den store konge, som skræmmer (syndere), vil komme fra himlen
At herske for lykke (kun for de udvalgte) før Mars og efter krigen (Mars: krigsgud).

I dette kvart bekræfter året 1999 og 7 måneder de 2000 år, der traditionelt er knyttet til Kristi æra; en standard, som jeg længe stolede på indtil 2018. Alt synes derfor sandt, bortset fra den romerske kalender, der blev brugt. Men den angivne varighed er i overensstemmelse med det guddommelige projekt, der er bygget over 6000 år for udvælgelsen af de udvalgte. I virkeligheden vil det, som denne dato 1999 og 7 måneder bebuder, faktisk blive opnået i år 2029, det vil sige i 5999, siden den oprindelige synd. På denne dag med herlighed og total sejr for

Jesus Kristus vil de ikke-troendes og de "skræmte" ikke-troendes harme bryde frem for sidste gang fra deres løgnagtige munde. Jeg tror endda, jeg kan sige, at de nævnte "syv måneder" markerer begyndelsen på de "syv sidste vredesplagger" fra den guddommelige Kristus Jesus, det vil sige enden af tiden for kollektiv og individuel nåde. Faktisk forbinder denne profeti Kristi genkomst med de syv måneder forud for den, hvilket forklarer gåden "før marts". Kristi sande genkomst vil blive opfyldt den 20. marts 2030, forårsdagen, det vil sige "efter marts".

Du kan således forstå, at Nostradamus' profetier indeholder alle de historiske detaljer, som Daniels og Johannes' Åbenbarings profetier ikke afslører. Disse bibelske profetiske teksters rolle er at åbenbare Guds dom, som det fremgår af betydningen af navnet Daniel: Gud er min dommer. Nostradamus afslører for sin del de kontinuerlige dramaer, som Guds domme påfører de oprørske skabninger, han dømmer. De to oprindelser og typer af profetier er derfor komplementære og ikke gensidigt udelukkende.

I sin stilling som astrolog tager Nostradamus ikke parti, hverken for katolicismen eller protestantismen. Han er tilfreds med at sige, hvad han modtager. Og i sit brev adresseret til Henrik II, konge af Frankrig, som ikke er Henrik II, frygter han ikke desto mindre at fortælle ham, at ingen katolik vil komme i himlen. Jeg husker, at hans store ry hvilede på annonceringen af Henrik II's død, under forhold, som han perfekt beskrev et år før begivenhederne. I en venskabelig dyst knækkede hans modstanders lanse, gled og trængte gennem hans øje gennem den gyldne hjelm. Han havde skrevet i det 1. århundredes kvartet 35:

Den unge Lyon vil overvinde den gamle
I krigeriske marker ved en enkelt duel,
I et gyldent bur vil hans øjne blive stukket ud
To klasser én, og så dø en grusom død.

Den unge Lyon var jarlen af Montgomery, en protestant, hvis familie- og personlige våbenskjold var en gylden løve. Det gamle betegner Henrik II. I turneringen foretages to klasser eller angreb; ved det tredje eller andet indtræffer en tragedie, og Henrik II dør en grusom, langsom og smertefuld død.

Her er endnu et forudsagt drama, der udtrykker guddommelig dom i sin skrift. Det vil snart blive opfyldt og vedrører os derfor, især i vores tid, hvor emnet om den store udskiftning har forstyrret emnet for debatterne om det nylige præsidentvalg. Det er kvartet 18 fra det 1. århundrede:

Ved den galliske uagtsomheds uenighed
Vil passagen til Mahomet være åben,
Senoises land og hav var gennemblødt af blod,
Den fokaiske havn for sejl og overdækkede skibe.

Disse gallerier er franskmændene med meget forskellige meninger, som derfor ofte er i uenighed ligesom deres forfædre: gallerne. Men tilføjet, for de sidste dage, "uagtsomhed". En adfærd, som vores æra afslører meget tydeligt, og som har ført dem til økonomisk ruin. Og til valget af unge mennesker, der er lige så uerfarne, som de er uforudsigelige, stolte og stædige. I nyhederne, fanget i deres universalistiske humanistiske drøm, gælder denne "uagtsomhed" for den fare, som installationen af islam på fransk jord repræsenterer, hvor derfor

"passagen til Muhammed er blevet åbnet". Den umulige aftale med dette samfund vil få de konsekvenser, der er annonceret i dette kvartet: Når Frankrig angribes af Rusland, vil de bevæbnede arabiske skarer dukke op mod syd, der kommer på "skibe, der vil fylde den phocaiske havn, Marseille", og kampene vil have dette resultat: "landet og Sénoise-havet () vil blive gennemvædet med menneskeblod." Den "galliske uenighed og uagtsomhed" vil derfor blive betalt dyrt. Dette sted, La Seyne-sur-Mer, er blevet markeret som udgangspunkt for koloniseringen af Maghreb. Det skal bemærkes, at dette kvart supplerer og bekræfter kvart 88 fra det andet århundrede, som fremmaner "den krigerske udlænding".

Meget er blevet sagt og skrevet, både for og imod Nostradamus. Det bibelske råd citeret i 1 Thess. 5:20-21 fortæller os: "*Foragt ikke profetier, men prøv alt, hold fast ved det gode.*" I denne undersøgelse "beholder jeg som godt" og intelligent, at manglende opfyldelse af en profeti ikke udgør bevis for, at den er falsk, fordi det eneste kriterium, der fører til at bedømme den, er den dato, som fortolkeren knytter den til. Hvad der ikke er opfyldt i dag, eller endnu ikke er blevet opfyldt før i dag, kan stadig være opfyldt i morgen eller senere. Hvad angår mit arbejde, måtte jeg vente til 1996 for at forstå, at 1994 ikke profeterede Kristi genkomst, men fordømmelsen af adventistinstitutionen, som nægtede, uden at retfærdiggøre sin afvisning, at annoncere hans genkomst til denne dato; fordi troen på denne genkomst, selvom den var fejlagtig, var en troshandling, der var behagelig, forventet og krævet af Herren.

De dårligt omvendtes klodsethed

Intolerance er kun legitim over for sig selv, men under ingen omstændigheder over for andre. Overtrædelsen af dette princip har ofte, med rette, været årsagen til de brutale reaktioner, som systematisk anvendte forfølgelser begynder med. Årsagen til en tilbagevendende af vold skyldes ofte brutal adfærd fra Guds tjeneres side, fordi de er dårligt omvendte og uden intelligens anvender det, som nidkære tjenere i den gamle pagt praktiserede til Guds ære. Det er på dette niveau af ting, at det vitale behov for "*fornyelse af sindet*" viser sig, som apostelen Paulus talte om i Rom 12:2: "*Bliv ikke ligedannet med denne verden, men lad jer forvandle ved fornyelsen af jeres sind, så I kan prøve, hvad der er Guds vilje, hvad der er godt, velbehageligt og fuldkomment.*" Faktisk er konteksterne for de to efterfølgende pagter meget forskellige.

I den gamle pagt blev tjenere samlet i en nation, der tilhørte Gud, fordi han selv havde skabt og grundlagt den til det formål. Israel var hans eksklusive ejendom, en mønsternation, hvor synd var illegitim, kun i princippet, fordi virkeligheden var en helt anden. I dette Israel havde Guds nidkære tjenere ret til at ødelægge de afguder, der var rejst af landets afgudsdyrkere. Og Israels og Judas konger blev holdt skyldige og ansvarlige for disse ting, som Gud anså for at være "vederstyggelige". Derfor blev Krønikebøgerne og Kongebøgerne skrevet, så mindet om disse utro adfærdsmønstre skulle bevares og lære Guds tjenere indtil verdens ende, så de ikke ville praktisere deres synder. Imidlertid er konteksten for

den gamle pagt knyttet til dette jordiske, kødelige nationale aspekt af Guds Israel; dette til det punkt, hvor det forener dem for at skelne dem fra andre folkeslag ved tegnet på kødets omskærelse.

I den nye pagt er konteksten fuldstændig ændret. Jesus sender sine tjenere " *som får blandt ulve* ," ifølge Matthæus 10:16: " *Se, jeg sender jer ud som får blandt ulve. Vær derfor kloge som slanger og harmløse som duer* ." De lever ikke længere inden for den nation, der udelukkende tilhørte Gud; de lever blandt de andre hedenske eller falsk kristne nationer på jorden. De skylder derefter deres sikkerhed og fred kun den intelligente brug af deres handlefrihed. I den nye pagt er evangelisering baseret på den modelopførsel, som de kaldede til frelse har. De har ingen ret til at pålægge, begrænse og endnu mindre ødelægge hedenske afguder. De har dog pligt til at præsentere for dem omkring dem et forbillede, der ligner Kristus så tæt som muligt, alene på lydighedsniveau. For tjeneren er ikke hans guddommelige Mester. På jorden handlede Jesus ikke kun som et menneske, men også som en guddommelighed. Derfor havde han ret til at jage sælgernes dyr ud af templet med en pisk, noget hans disciple ikke har ret til at gøre. Sand religion er baseret på selvgodkendelse, aldrig på andres vegne. Det er op til den angerfulde og omvendte synder at ødelægge sine afguder selv og ingen andre. Ifølge Matthæus 22:9 skal evangelisering forblive udelukkende en " *kaldelse* ": " *Gå derfor ud på landevejene og kald alle, I finder, til bryllupsfesten*." Den eneste legitime begrænsning er den, der bruger den overtalelseskraft, som kærligheden til sandheden besidder. Den, i hvem denne kærlighed til sandheden findes, kan ikke modstå behovet for at adlyde Guds befalinger. De forklaringer, han giver os gennem sine profetier, udgør en stærk, bindende kraft i alle dem, der er følsomme over for dem. Og dette er den eneste begrænsning, der kan legitimeres i den, der er kaldet til udvælgelse. Mildhed og bibelsk argumentation er de eneste våben, som Gud giver til dem, der tjener ham og ønsker at repræsentere ham værdigt i syndernes land.

Selv for nylig, i Irak, satte islamistiske krigere et eksempel på, hvad sande Guds børn i Kristus ikke må gøre. Med stor religiøs iver ødelagde de gigantiske statuer af to Buddhaer. Dette er tilladt for fundamentalistiske muslimer, og Gud bruger dem til at udføre denne gerning, som hans udvalgte i Kristus ikke har lov til at gøre.

Under religionskrigene troede dårligt omvendte protestanter, at de var bemyndiget til at gengælde de slag, der blev uddelt af de katolske ligaer. Vi kan således bemærke, at disse religionskrige tog form og fortsatte på grund af den eskalering, der blev opretholdt af den protestantiske lejrs krigeriske reaktioner. I protestantismens historie kan vi identificere to på hinanden følgende epoker. Og tre mænds opførsel illustrerer dem perfekt: Pierre Valdos pacifisme (1190) indtil Martin Luther (1521) og den geneverske Johannes Calvins (1541-1564) vold. Sidstnævnte mente, at han tjente Gud gennem brutal og endda grusom iver. Han havde fuldstændig glemt det forbillede for mildhed og fred, som Jesus havde præsenteret som et forbillede, der skulle reproducere. Det er dette, der får Gud til at fremkalde i Dan 11:34 dem, der " *vil slutte sig til dem i hykleri* "; " *dem* ", som er de sandt fredelige og milde udvalgte: " *Når de falder, skal de få lidt hjælp, og mange skal slutte sig til dem gennem hykleri* ." Hykleren foregiver at være det,

han ikke er. Og for Guds sag er hans rolle ødelæggende. Hans model reproduceres i stor skala, og han ender med at maskere og få os til at glemme de sandt udvalgte adfærdsstandard. Alligevel sigter selve tanken bag reformationen mod at genetablere de sande værdier og dogmer i den oprindelige apostolske kristendom. Således kan jeg definere den adventisme, der blev etableret af Gud fra 1843, som den sidste form for protestantisme, der er forblevet protestantisk, fordi den officielle protestantisme på sin side ikke har protesteret i lang tid; og værre endnu, den har allieret sig med sin religiøse fjende, den pavelige romersk-katolske tro, som forblev skyldig i de synder, der blev begået på reformationens tidspunkt; synder, som den har fortsat med at praktisere og legitimere, og som den aldrig har opgivet eller fordømt. Derfor har den officielle " **Syvendedags Adventist** "-institution, ved at tilslutte sig denne alliance siden 1995, ubevidst vidnet om sin " **opkastning** " fra Jesus Kristus og dermed bekræftet de ord, han rettede til den i Åb 3:16: " *Fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min mund .*"

Indtil Jesu Kristi herlige genkomst ved hans nidkære udvalgte tjenere, at de ikke er hjemme på denne jord, der er domineret af onde syndere. Enhver form for vold er forbudt for dem, fordi volden ville falde tilbage på dem. " *Får blandt ulve* ", deres sikkerhed ligger i den " *forsigtighed* ", som Jesus formanede dem til i Matthæus 10:16: " *Se, jeg sender jer ud som får blandt ulve. Vær derfor forsigtige som slanger og harmløse som duer .*" Og denne " *forsigtighed* " er legemliggjort i en blid og fredelig opførsel, der ikke modsætter sig udbredelsen og forkyndelsen af den åbenbarede sandhed. Mange onde mennesker bliver kun irriterede, når deres handlefrihed hæmmes, men de kan forblive ligeglade med sandhedens ord, der blot udfordrer dem. Dette gælder især i tider med religiøs fred, som Gud tilbyder. Og det gælder ikke længere, når han slipper dæmonerne løs, så den religiøse fred ophører. Men siden den 24. februar 2022 har krigens kontekst, der begyndte i Ukraine, påvirket menneskers sind, som vil blive mere og mere irriterede og mindre og mindre tolerante. Dæmonerne bliver sluppet løs. Jesu Kristi nidkære tjenere bliver derfor nødt til at være ekstra forsigtige i deres opførsel for ikke unødigt at tiltrække folkelig vrede mod dem. Jeg husker dette råd fra Ånden, som Paulus underviste i Rom 12:18: " *Hvis det er muligt, så hold fred med alle mennesker .*" Sandelig!

En anden type klodsethed er baseret på den tro, at en ophobning af argumenter for sandheden nødvendigvis vil overbevise en samtalepartner. Dette er absolut ikke tilfældet, fordi intet er baseret på det automatiske princip. I menneskelivet er der mange faktorer på spil, og primært er normen for karakteren hos den person, der skal omvendes, den eneste afgørende faktor. Og Gud alene har kendskab til det endelige resultat; den mand, der er i hans tjeneste, har ikke denne viden; han har kun håbet om at se den, han underviser, omvende sig og acceptere den præsenterede sandhed. Det er vigtigt at vide dette, så læreren ikke bebrejder sig selv for den observerede fiasko. Jesus selv, magtfuld i sandhed, formåede ikke at omvende alle dem, der hørte ham tale eller var vidne til hans mirakler. Livet er sådan: den totale frihed, som Gud har givet alle sine skabninger, retfærdiggør succes for nogle og fiasko for andre; dette ved at præsentere dem for de samme data om guddommelig sandhed. For en Guds tjener er det afgørende

punkt at vide, hvordan man skelner grænsen for sin insisteren i sin præsentation af sandheden. I princippet vil den, der er omvendt, hurtigt reagere ved at stille spørgsmål og anmode om forklaringer; hvis dette ikke er tilfældet, så "tal om vejret", fordi disse vil være de eneste emner, der kan behandles. Gennem hele Bibelen erindres det binære aspekt af det guddommelige projekt konstant: Gud og Satan; "*livets træ og træet til kundskab om godt og ondt*", og dette indtil den endelige prøve på troen, som sætter modstridende kamp i gang, konstant siden 1843 og Kristi genkomst, "*den levende Guds segl*", resten af den sande syvende dag, lørdag, eller guddommeligt helliggjorte sabbat og "*dyrets mærke*", den indviede hvile af den første dag, søndag, falsk menneskelig sabbat og tidligere dag for den "ubesejrede sol", den hedenske romerske gud.

Viljestyrke: hele problemet

Det er blevet sagt om Skaberguden, at han er "Ordet". Og dette er sandt, fordi han skabte livet for alle sine skabninger, idet han selv besad det i kraft af sin evige natur, og at livet er handling, bevægelse i rum og tid. Men alene kan han sige: "Jeg vil, og jeg opnår." Hans himmelske og jordiske skabninger kan ikke sige det samme, for alle deres ønsker er underlagt hans højeste vilje. Og hvis hans dom faldt på hans skabninger, så snart de syndede imod ham, kunne ingen tvivle på hans eksistens. Men hans visdom førte ham til et andet valg: at skjule sig for at lade sine jordiske skabninger være frie til at handle, som om han ikke eksisterede. På denne måde kan han, uden noget pres fra ham selv, bedømme de spontane gerninger, der frembringes af hver af dem. Hver enkelts natur afsløres således. Overraskende nok for nogle er tanken et gerning. Gud følger vores tanke, ligesom han følger vores fodspor og vores sekulære eller religiøse initiativer. Selv ved at lukke vores mund anklager eller retfærdiggør vores tanker os. Men Gud alene kender dem, og da han ikke er egoistisk, men forbinder sine trofaste engle med sin dømmekraft, leder han mennesker til at formulere deres hjerters valg på en synlig og hørbar måde. Dette forklarer den betydning, han i sine profetiske åbenbaringer giver til de "*gerninger*", hvorved tro eller fravær af tro åbenbares. Gerninger udtrykkes ved "verber", der definerer dem præcist. Således siger Gud positivt i sine bud: "*Du må ikke have, du må ikke gøre, du må ikke bøje dig, huske, bevare*." I alle de sprog, Gud har rejst efter Babels oprør, udtrykker verberne på forskellige måder de samme handlinger, der er udført. Dette er emnet at meditere over, som minder os om dette ligheds punkt, der forbinder os under Guds blik. Derfor er verbet det væsentlige element i en sætning; de andre udtryk fuldender det og danner rammerne. Hvis mennesker pludselig skulle blive stumme, ville intet adskille dem fra hinanden undtagen deres fysiske udseende. Og sådan føler Gud det med sine skabninger, til hvem han gav vores forskellige sprog.

Kun Gud kan sige: "Jeg vil og jeg opnår"; men dog ikke fra alle sine skabninger, for han kræver af dem en perfekt lydighed, som han kun opnår fra sine udvalgte. De andre skabninger "adlyder" ham, og de vil helt sikkert blive nødt til at "dø". Uanset oprindelse og racer, i himlen og på jorden, vil disse to verber "adlyder og dø" gælde for al oprørsk adfærd, der ikke opfylder den

standard, som Gud har sat. Den frelsende sandhed er én, eksklusiv og uomtvistelig, fordi Gud sørgede for tydeligt at afsløre den i sin hellige Bibel og i opfyldelsen af sine profetier, hvor hans Messias Jesu jordiske forsoningsværk er profeteret. Med alle disse beviser er manglende overensstemmelse med Guds forventning og krav utilgivelig. Således vil alle dem, der "adlyder", blive nødt til at "dø".

Det naturlige menneske forstår ikke begrænsningerne i sin evne til at anvende verberne "at ville" og "at være i stand til". At "ønske" noget er muligt, men at "være i stand til" at "opnå" det er ikke nødvendigvis tilfældet. Kun Gud, og selv da, vil opnå, hvad han har villet. Menneskelig erfaring er meget forskellig, fordi mange kriterier spiller ind mellem "at ville" og "at være i stand til". Men "at ville" er til stede i alle levende ånder skabt af Gud, og det er det, der kaldes "vilje". Gud velsigner "mennesker med god vilje", men den, han bedømmer som "god", er kun den, han godkender ud fra, hvad han kræver. Kvalifikationen "god" gælder for verbet "at ville" i hver vilje. Før Jesus Kristus udtrykkes situationen for en from jøde således: "Jeg vil" gøre gode gerninger, der behager Gud, men alene "kan jeg ikke" eller kan ikke gøre det tilstrækkeligt. Apostelen Paulus udtrykte dette smukt i Rom. 7:14: *"Vi ved, at loven er åndelig, men jeg er kødelig, solgt under synden. For jeg ved ikke, hvad jeg gør. For det, jeg vil, gør jeg ikke, men det, jeg hader, gør jeg. Men hvis jeg gør det, jeg ikke vil, forstår jeg, at loven er god. Og nu er det ikke længere mig, der gør den, men synden bor i mig. Jeg ved, at i mig, det vil sige i mit kød, bor der ikke noget godt. At ville er, hvad jeg har, men at gøre det gode kan jeg ikke. For det gode, jeg vil, gør jeg ikke, men det onde, jeg ikke vil, gør jeg. Og hvis jeg gør det, jeg ikke vil, er det ikke længere mig, der gør det, men synden bor i mig. Derfor finder jeg loven i mig selv: Når jeg vil gøre det gode, er det onde knyttet til mig." For jeg glæder mig over Guds lov efter det indre menneske; men jeg ser en anden lov i mine lemmer, som kæmper mod mit sinds lov og tager mig til fange under syndens lov, som er i mine lemmer. O, jeg elendige menneske! Hvem skal befri mig fra denne døds legeme?... I denne beundringsværdige og perfekte konstruktion af menneskelig ræsonnement fortæller Ånden os gennem Paulus, hvor desperat den jordiske synders situation er. Men svaret i Kristus fremkaldes efter dette vers: "Gud ske tak ved Jesus Kristus, vor Herre!... Så er jeg selv i sindet Guds lovs tjener og i kødet syndens lovs tjener." En konflikt står derfor imod dem "kødets lov" og "sindets lov", det vil sige den menneskelige ånds vilje. Og det er for at yde sin uundværlige hjælp, at Jesus kom, på den ene side, for at dø for at sone de synder, som hans udvalgte ufrivilligt havde begået, og først, den oprindelige synd, som han havde arvet fra Adam og Eva, på den anden side, ved at opstå for at hjælpe dem med at overvinde den aktive synd i deres kødelige legemer. Denne hjælp er lige så uundværlig som den foregående, fordi den alene tilbyder muligheden for at nå det niveau af hellighed, som Gud kræver af de udvalgte, så de kan drage fordel af tilgivelse i Kristus og det evige liv, som han har vundet for dem. For at opsummere denne lære beholder jeg to verber "at sejre" og "at leve" evigt eller "ikke at sejre" og "at dø" i en total udslettelse, hvilket er den eneste betydning af den første og anden død ifølge Gud.*

Hans vilje leder den stolte mand til at samle rigdom for at opnå respekt og tjeneste hos ydmyge, underdanige mennesker; men denne appetit på jordiske ting lukker ham af fra himlen og hans evige fremtid. I denne kategori af skabninger findes alle falske religioner, deres ledere og uåndelige, profane eller sekulære mennesker. Dette valg er særligt æret og fremmet i vores vestlige samfund, hvor i stigende grad kun professionel succes er blevet ærefuld og ophøjet. I store folkemængder støtter folk, der kalder sig "kristne", disse verdslige værdier, fordi de ikke har bemærket eller forstået de lektioner, som Jesus Kristus gav. De har kun bevaret én ting fra hans tid på jorden: han døde for at bære min synd, og nu er himlen åben for mig. Hvilken tragisk og forfærdelig fejltagelse! Jesu død har maskeret i deres sind hele kravet om de ændringer i værdier, som han godkender og vil anvende i al evighed. Enhver, der har hørt Kristi lektion, ved, at professionel succes er sekundær, og at det, der betyder mest, er at tilbyde Gud eksemplarisk underkastelse i overensstemmelse med den model, som Jesus repræsenterede. Hvad er brugen af en model, hvis ikke at blive reproduceret? Det er ikke tro eller religiøse etiketter, der adskiller mennesker fra Gud, det er standarden for, hvad de godkender og ønsker at implementere. Jeg opsummerer sagen ved at sige: det er standarden for deres "vilje", der er forskellig fra Guds. For det må forstås, at for at leve med Gud i evigheden er det først og fremmest nødvendigt at være enig med ham i niveauet af hans værdier. Enhver, der kan lide at ophøje sig selv, opfylder ikke hans kriterier, da Gud i Jesus vaskede sine apostles støvede fødder og dermed konkret og kødeligt gjorde sig selv til sine tjeneres tjener. Det er nok at tage denne guddommelige Kristi adfærd i betragtning for at forstå, hvem Gud lukker sin himmel for, og hvem han åbner den for.

" *Jesu vidnesbyrd* " eller " *Jesu tro* ", udtryk citeret i Åbenbaringen, er ikke kun " *profetiens ånd* ", der er nævnt i Åb 19:10. Jesu vidnesbyrd er også det vidnesbyrd, som Jesus Kristus gav på jorden, og som sådan udgør det den model, der reproduceres efter Jesus, af Johannes og alle de udvalgte indtil verdens ende. Det samme gælder for " *Jesu tro* ", det vil sige " *den tro* ", som Jesus Kristus vidner om ved hans jordiske gerninger. I sin lære kom Jesus for at vise i kød og ånd, hvad de udvalgte skal blive for at træde ind i hans evighed. Derfor ledsages autentisk kristen tro af store forandringer i adfærd og forståelse af guddommelige ting, fordi det handler om at implementere en autentisk **forberedelse**, hvis mål er evnen til den himmelske evighed. I Åb. 19:7-8 læser vi: " *Lad os glæde os og juble og give ham ære, for **Lammets bryllup** er kommet, og hans brud har gjort sig rede. Hun fik tildelt at klæde sig i fint linned, rent og hvidt. For det fine linned er de helliges retfærdighed.* " I sine symbolske billeder gav Jesus denne konkrete forberedelse navnet " *bryllupsklædningen* " af " *Lammet* ". For at understøtte denne lektie tager jeg denne del af Jesu lignelse præsenteret i Matt. 22:11-14: " *Kongen gik ind for at se dem, der sad ved bordet, og dér så han en mand, som ikke havde **bryllupsklædning** på . Og han sagde til ham: 'Ven, hvordan er du kommet herind uden bryllupsklædning?' Mandens mund blev lukket." Da sagde kongen til tjenerne: "Bind ham på hænder og fødder og kast ham ud i mørket udenfor; der skal være gråd og tænders gnidsel. For mange er kaldet, men få er udvalgt. " I denne lære identificerer " *bryllupsklædningen* " de udvalgte og afslører de kaldede. Denne mand, der viser sig uden " *bryllupsklædningen* ", gør ikke desto*

mindre krav på Kristi frelse. Dette budskab bekræfter eksistensen af to slags kristne: den ene, de udvalgte, som bliver modtaget, og de oprørske, de kaldede, men ikke de udvalgte, som bliver afvist. Forskellen mellem de to lejre ligger i menneskers åndelige følsomhed: den, der hører og reagerer på de krav, som Gud har åbenbaret i hans profetiske budskaber, som grundlæggende inkluderer genoprettelsen af hans doktrinære sandheder siden 1843, og den anden, der ignorerer disse profeterede krav eller nægter at rette sig efter dem.

Mellem de udvalgte og de faldne er det standarden for fri "vilje", der gør forskellen. De udvalgte tøver ikke med at sætte spørgsmålstejn ved deres nedarvede åndelige arv og deres karakterbrister, når det bliver nødvendigt, og når det er bibelsk og guddommeligt begrundet; dette kræver dybdegående studium og undersøgelse. De faldne foretrækker, på grund af dovenskab eller uberettiget åndelig frygt, at holde fast i den arv, de har modtaget og praktiseret i århundreder; de falder i konservatismens fælde. Uheldigvis for dem afhænger troen frem for alt af "*intelligens*", det mest grundlæggende: selvopholdelsesinstinktet, som Gud endda gav til dyr. Dette er igen en lære, som Jesus giver i sin lignelse om talenterne. Den onde, fejlbedømt, skjuler det modtagne talent og beholder det, som han modtog det. I modsætning hertil får den velsignede udvalgte det til at bære frugt.

Det var englenerne sendt af Gud, der bekendtgjorde den forventede Messias' fødsel til hyrderne, der vågede over deres flokke. Dette guddommelige valg var berettiget på grund af den rolle, som Messias spillede, da han selv kom som en trofast hyrde, der kom for at vogte sine menneskelige får. Englernes budskab lyder i Lukas 2:14: "*Ære være Gud i det højeste, og fred på jorden for mennesker, der har en god vilje.*" Dette er Vigouroux' bibelversion, godt oversat fra græsk. Så for Gud er der mennesker med "*god vilje*", dem, der finder "godt" i hans guddommelige person og hans love, og mennesker med "dårlig vilje", der ikke finder noget behageligt i at skulle adlyde ham. Og husk, at i himlen har denne samme situation allerede delt de himmelske engle i to lejre, en for Gud, den anden for Satan. Jeg kan allerede se dig stille dette spørgsmål: Men hvordan kan vi forklare disse meget forskellige valg og adfærd? Svaret ligger i ordet "frihed". Men for bedre at forstå, lad os vende tilbage til undersøgelsen af Guds natur. Før vi skaber frie modstykker, lever han alene. Og i denne evige ensomhed har ordet "tid" ingen betydning. Det vil først få mening, når han skaber levende og frie skabninger foran sig, for bestemt til at blive prøvet og sigtet, vil tiden blive talt for dem, og for oprørerne, talt ned. Dette vil være endnu mere sandt på jorden, når synden vil blive straffet med menneskenes død: billedet af timeglasset får derefter sin fulde betydning og nytte, fordi denne tid mellem fødsel og død, på en synlig og konkret måde, flyder livets tid som sandet i timeglasset. Alle de skabninger, Gud har skabt, er udstyret med den intelligens, der tillader dem at afveje fordele og ulemper, når de står over for de problemer, der forelægges deres refleksion. Eksemplet med englenerne er afslørende, fordi de ikke formerer sig og derfor ikke kan tilskrive deres valg en arvelig gave. Det er derfor tydeligvis brugen af deres frie intelligens, der har ført nogle til lydighed og kærlighed til Gud, og andre til oprør og forventningen om en udryddelse, der er så berettiget, som den er nødvendig, for den evige fred, der vil følge tiden med universel prøvelse.

På Jorden vedrører genetisk arv primært fysiske aspekter. Karaktertendenser kan overføres fra forældre, men menneskelig intelligens forbliver herre over sine valg. Sådan finder Gud nogle gange sand tro i børnene af et fritænkende ateistisk par. Hvor kommer denne tro fra, i dette tilfælde? Fra den personlige intelligens hos barnet, i hvem selvopholdelsesinstinkten og taknemmeligheden over for Gud eller sin næste fungerer perfekt. Det er i sandhed nok at opdage Guds kærlighed, der manifesteres i Jesu Kristi sonende død, at ville følge ham og leve evigt i hans selskab. Selvfølgelig er den skabning, der kun finder glæde i at hæve sig over andre, ude af stand til at opleve dette ønske fra de udvalgte, og denne manglende evne diskvalificerer ham fra det himmelske kald; dette var djævelens tragedie og alle dem, der fulgte ham. Himlen og dens evige lykke er lukket for hende, fordi hun ikke bærer "*bryllupsklædningen*", ånden af "*god vilje*", som favoriserer underkastelse til Guds retfærdige krav.

Nyheder i slutningen af juli 2022: fra det ene oliechok til det andet

Blandt de unge, der er kommet til magten i regerings- og mediemagt, alt for meget i førstnævntes tjeneste, er få gamle nok til at have oplevet det første oliechok, som Frankrig led i 1973. Det var resultatet af, at de afkoloniserede arabiske lande tog total kontrol over olieforvaltningen. På en enkelt måned steg oliepriserne med 40%, hvilket ikke kun berigede de arabiske lande, men også USA, en meget stor olieproducent. Denne stigning havde en dominoeffekt på al handel og industri. Det var en vanskelig tid for franskmændene at komme igennem, men med tiden blev vanskeligheden overvundet. Men dette år blev markeret som det første, hvor Frankrigs budget var i underskud, og landet begyndte at låne og derfor stifte gæld.

Siden 1973 er denne gæld steget hvert år. De globale handelsbetingelser, som USA har pålagt, har været mindre og mindre gunstige for rige lande; Frankrig forbliver blandt dem på trods af en højere social omkostning end noget andet sted. Markedsøkonomien fjerner skatter, der er etableret mellem lande med forskellige velstandsniveauer. Konkurrencen er derefter nådesløs; når udbuddet er lavere end efterspørgslen, stiger priserne, fordi der ikke er nogen bremse på grådighed i det system, der er etableret i Vesten. Dets dominans, støttet af USA, pålægges næsten alle lande i verden, fuldstændig afhængig af de regler, der er fastsat af det sejrende land i Anden Verdenskrig. Selv det kommunistiske Rusland accepterer til sidst denne regel ved at indføre det dobbelte eksterne kapitalistiske og interne kommunistiske system. Det besejrede Japan bøjer sig for direktivet, og Rusland kollapser i økonomisk ruin omkring 1990. USA sejrer, og Kina absorberer den vestlige verdens produktion til skade for arbejdere i vestlige lande. Dette er den lykkelige tid for kapitalister og investorer, der skaber enorme profitter takket være flytningen af produktionen til Kina, som bliver stadig rigere og stadig mere uundgåeligt og eksklusivt. Dette er i en sådan grad, at det indre marked i USA begynder at lide under denne ekstraordinære kinesiske konkurrence. Det er sådan, USA begyndte at frygte kinesisk konkurrence, som de selv opmuntrede ved at støtte deres optagelse i WTO (Verdenshandelsorganisationen). USA, idémagerne,

er også altid de første til at opdage de skadelige konsekvenser af deres beslutninger. Europa følger altid, med en stadig kortere forsinkelse, de samme erfaringer som USA's. Europa blev forført af det kapitalistiske regime ved at se frugterne af rigdommen båret i Tyskland, som forblev under USA's politiske og økonomiske indflydelse. Frankrig, meget stærkt kommunistisk efter verdenskrig, gled til gengæld mod kapitalistisk liberalisme, og også der, mandat efter mandat, endte den liberale socialisme med at påtvinge sig selv til skade for det kommunistiske parti, som i 2022 kun er en skygge af sig selv. Efter adskillige vekslen mellem den liberale socialistiske venstrefløj og den lige så liberale erhvervshøjre, endte franskmændene med at afvise disse to magtfulde politiske partier, som mistede al legitimitet i deres øjne; og ikke uden grund. Under disse vekslen blev Frankrig solgt, opløst og forbrugt af investorer spredt over hele verden. Vores ledere glemmer, at de udlånte penge kun bringer penge til långiverne, som hjemfører deres profit til deres eget bopæl, det vil sige til alle de lande på jorden, hvor de bor. Andre lån, der ydes til ågerrenter af amerikanske pensionsfonde, giver overdådige profitter, der finansierer amerikanske arbejderes pensioneringer. Og de virksomheder, der accepterede disse lån, kom sig ofte ikke. Ruinerede solgte pensionsfondene dem videre til de højestbydende, udenlandske eller, mere sjældent, franske. Virksomhederne blev således mere og mere udenlandske og mindre og mindre rent franske. Det var i denne allerede enormt forgældede tilstand, at Frankrig blev sat under dominans af en ung mand, der udnyttede at befinde sig i anden runde af valget mod den Franske Nationale Front, som de liberale partier havde arbejdet utrætteligt på at dæmonisere i mange år. Så meget, at dette nationalistiske parti, med de udenlandskfødte vælgere, der stemte i stigende antal, mistede enhver chance for at opnå magt. Og for at gøre dette klart, genskabte Skaberguden i 2022 den samme situation som i 2017. Med dette tal 17 blev året sat under tegnet af guddommelig dom. Og denne unge mands ankomst til magten uden nogen reel livserfaring forberedte Frankrig på det værste, ikke det bedste. I århundreder har Frankrig været i Guds søgelys; dets successive støtte til den pavelige romersk-katolske religion og derefter til fritænkende ateisme har gjort det til hans hovedmål, efter byen Rom, hvor pavedømmet har base.

Den nye unge præsident var finansmand i Rothschild-banken, hvilket vil sige, hvis han kan dele de europæiske holdninger, der udelukkende er styret af Europa-Kommissionen, som har stillet sig til rådighed for de store europæiske og globale finansfolk. For tag ikke fejl, Europa blev ikke skabt for folkets lykke, men udelukkende for at fremme kommerciel og finansiell udveksling på tværs af alle de forenede landes territorier. De europæiske deputerede, som i vores 5. ^{republik}, er der kun for at tjene som demokratiske alibi for at maskere diktaturet hos de store finansielle interesser, som er de eneste, der tjener på dette EU. Og for at tjene, tjener de, og har i høj grad opmuntret til offshoring, som har ødelagt vores industrielle arbejdspladser i Frankrig, hovedsageligt fordi handelen er lige så tilfreds med at sælge det, der importeres, som det, der produceres lokalt, på fransk jord. Dette forklarer den nuværende arbejdsløshedsprocent, som efter at være steget meget højt under nedlukningen på grund af Covid-19, er faldet med genopretningen. Desværre vil denne observation hurtigt blive knust af den ødelæggelse, som sanktionerne mod Rusland har forårsaget siden landets

aggression mod Ukraine. Inden for sit felt udviser den russiske præsident formidabel intelligens, rolig og eftertænksom, han gør, hvad han annoncerer, siger, hvad han vil gøre, og drager konsekvenserne af sanktionerne; og han annoncerer, at de vestlige foranstaltninger, der er truffet mod ham, vil give bagslag for befolkningen i disse lande; og fakta beviser, at han har 100% ret. Fanget i deres egen fælde beskylder de vestlige medier den russiske præsident for afpresning. Men er deres sanktioner ikke afpresning mod Rusland? Er deres våbenleverancer til dets fjende ikke mere dødbringende end afpresning? Jeg er klar over, at mit synspunkt er uacceptabelt og endda uudholdeligt for folk, der har besluttet, at de havde ret i at handle, som de gjorde. Men jeg ved, at disse beslutninger har det eneste formål at forberede deres guddommelige straf, hvis instrument vil være Ruslands og dets muslimske allieredes morderiske vrede.

Før de europæiske lande kunne gøre det, reducerede den russiske leder drastisk sine gasleverancer og overraskede dem, hvilket skabte panik. Med de forudsagte konsekvenser katastrofale regner Europa sine venner blandt folket og opdager, at Rusland langt fra at være isoleret, som det ønskede at være, støttes af alle lande i Østen, og at det faktisk er Europa, der befinder sig isoleret sammen med USA og Australien. Det befinder sig op mod de tidligere koloniserede afrikanske lande, muslimske lande, Indien og Kina, samt nogle central- og sydamerikanske lande. Europa er fuldstændig afhængig af importeret energi og opdager sit svage punkt og søger desperat leverandører til at erstatte Rusland. Og for at ødelægge det vender det sig mod producerende lande, der er endnu mindre respektable end Rusland; dette er ikke sidste gang, det har truffet usammenhængende og paradoksale beslutninger. Løsninger findes, men de vil være ekstremt dyre og tage lang tid at implementere. Tiden er ved at løbe ud, da den russiske gasafbrydelse brat har bragt den vanskelige time tættere på. Der forsøges charme-kampagner, men gamle had vil føre dem til fiasko, og for europæerne vil enorme finansielle og økonomiske vanskeligheder fuldstændigt underminere deres sorgløse, velstående liv. Den guddommelige forbandelse rammer tydeligvis primært Europa. Og over hele verden omgrupperer tilhængere af de to største modsatrettede lejre sig. Samtidig rejses truslen om atomvåben af Rusland, men også af Nordkorea, som ikke er bange for åbent at true Amerika. Kina, som planlægger at generobre øen Taiwan, risikerer amerikansk intervention. Potentielle flammepunkter blusser op overalt.

Og denne vækkelse er kun et udtryk for den almægtige Herre Gud Jesus Kristus' berettigede vrede, som kun blev reduceret og svækket i et øjeblik under hans jordiske tjeneste. Også den korsfæstede Kristi tid, blødende og naglet til sit kors, er forbi. Siden hans apostle så ham, opstanden og i høj grad levende, og fra himlen, hjalp han derefter sine sande tjenere og støttede dem i martyrdøden. Han gav Vesten en lang tid med fred, der kun blev brugt til at intensivere dens grådige og sensuelle værdier til skade for troen på ham. Den foragt, han udsættes for, retfærdiggør hans guddommelige vrede, men i denne time er det ikke hans tilsynekomst, der er frygtindgydende, det er hans ord citeret i Åb 9:13: "*Og de fire engle blev løsladt, som var beredt til en time og en dag og en måned og et år for at dræbe en tredjedel af menneskene.*" » Men at annoncere krigen og dens mange dødsfald er nytteløst, hvis vi ikke forbinder denne bekendtgørelse med en

specifik sag. Dette gælder så meget desto mere, som kendsgerningerne er bemærket af mange samtidige, der ikke nødvendigvis er religiøse. Den fordel, jeg har i forhold til dem, er at påpege, at dette drama, der kommer under titlen "*den sjette trompet*", finder sin berettigelse før fuldførelsen af den "*første*" af disse "*seks trompeter*". Og denne "*første trompet*" blev fuldført ved de forskellige invasioner af Europa, som placerede det i dets nordlige del, i ild og blod mellem 375 og begyndelsen af det 5. ^{århundrede}. Og der, en overraskelse må bemærkes, var de grusomme og blodtørstige hunnere, der kom for at terrorisere folkene i Centraleuropa, allerede på Ukraines land. Dette etablerer en forbindelse mellem den "*første*" og den "*sjette trompet*". Hvis de i den "*første*" handlede personligt mod det utro Europa, så trækker de i den "*sjette*" russisk vrede over Europa, som vil ødelægge det med endnu mere magt. Årsagen til disse ødelæggende plager findes den 7. marts 321, datoen hvor den hellige guddommelige sabbat blev erstattet af vores nuværende søndag, dengang under navnet "solens dag", tilbedt af kejser Konstantin I' der beordrede dekretet om bekendtgørelse af denne ændring. Han bosatte sig i Konstantinopel i Østeuropa i år 330. Og det var den nordlige del af denne østlige zone, som hunnerne brutalt hærgede efter år 375. Hans forbindelse med Kristus med sin solgud blev taget for en kristen omvendelse; men det var ikke Kristi sandhed, han valgte at ære; hans valg faldt på hans hedenske sol"god", kaldet "Sol Invictus" på romersk latin, det vil sige den "Ubesejrede Sol", som han subtilt fik imperiets kristne til at tilbede ved sit dekret, der indførte den som en ugentlig hviledag. Men for Gud var det begyndelsen på en ydmygelse, som de skyldige skulle betale for med forbandelser, der ville ramme de europæiske kristne seks gange i træk, mellem 7. marts 321 og 24. februar 2022-2028, som besmittede resten af de hedenske guder. Den sjette gang er netop begyndt den 22. februar 2022 fra Ukraine. Desuden er de arabiske folk, der er plyndrere af kald, i denne "*sjette trompet*", ifølge Dan. 11:40 til 45, i aktion efter den russiske hær. På denne måde fremstår den "*sjette trompet*" som en fornyelse af den "*første*" med frygtelig mere betydelig nuklear skade og deltagelse af de gamle hunnere. Og dette er ekstremt vigtigt at forstå: På tidspunktet for hunnernes invasioner hævdede den berømte Attila, at han handlede efter Guds ordre; hvilket gav ham øgenavnet "Attila, Guds plage". Jeg husker her hans frygtelige motto: "Hvor min hest går, vokser græsset ikke igen." Efter den "sjette" og dens nukleare ild "vil græsset heller ikke vokse igen." Siden min tydning af "*trompeterne*" i Åbenbaringen omkring 1982 har jeg været i stand til at demonstrere, at han faktisk var bemyndiget af Gud til at hærge Europa med den fortjente titel "Guds plage". Og parallelen, der drages med den "*sjette trompet*", gør den til en "*sjette*" "Guds plage", som denne gang rammer ukrainsk og russisk "barbari" og deres ledere og allierede. Men hvis virkninger denne gang rammer hele Europa og resten af verden.

Det er derfor nødvendigt at fastslå og identificere den skyldskæde, der vil føre de europæiske folk til det værste; i "*årsag*": "*synd*", som Dan. 8:12 lader os forstå: "*Hæren blev udfriet med det evige offer*" (Kristi himmelske præsteskab) **på grund af synd**; *hornet kastede sandheden ned og havde succes i sine foretagender*. "*På grund af synden*" i 321 blev "*de helliges hær*" overgivet til det romerske pavelige regime, "*hornet*", i 538. Det hele begyndte den 7. marts

321, da kejser Konstantin I ved dekret ^{fastslog} overtrædelsen af det fjerde af Guds ti bud vedrørende resten af den syvende dags sabbat; hvilket i dag fører til, at Jesus Kristus, efter fem foregående plager, organiserer konflikten mellem Ukraine og Rusland i vores sidste æra. Han organiserede Ukraines uafhængighed i 1991 og i 2022 landets anmodning om at blive medlem af NATO, hvilket Rusland betragtede som en uacceptabel forræderihandling. Krig brød ud, Rusland gik ind på ukrainsk jord. Ukraines råb om hjælp fra europæere bragte EU ind i konflikten, og Rusland endte med at ødelægge Europa, hjulpet af de muslimske folk i Østen og de arabiske og afrikanske muslimske folk. Ifølge Dan. 11:44 blev Rusland derefter ødelagt af atomild sendt af USA. Jorden blev derefter ødelagt af flere atomødelæggelser lokaliseret i større bycentre og militariserede zoner. I overensstemmelse med Kristi meddelelse: " *en tredjedel* (symbolsk, men sandsynligvis meget mere) *af menneskeheden* " blev " *dræbt af ild og svovl* " fra atomvåben. Ubeskyttet af Gud ødelagde de andre hedenske nationer hinanden. De overlevende var klar til den endelige jordiske trostest. Meget logisk, efter at have været " *årsag* " til straffen med " *seks trompeter* ", vil den være baseret på herliggørelsen af " *Guds hellige sabbat* ", hvis herlighed hviler på vidnesbyrdet om hans udvalgte helliges troskab; trofaste til det punkt, hvor de accepterer risikoen for død, der vil tynge dem. Som en sidste udvej vil Jesus Kristus vise sig for at befri dem fra den død, der blev forkyndt af de oprørske overlevende. Og efter deres bortrykkelse til Himmeriget, på jorden, vil de oprørske overlevende udrydde sig selv i et hævngherrigt opgør. Jeg må igen minde jer om: For Gud, i modsætning til menneskelige konventioner, er målet for hans vrede ikke kun militært; det er også civilt, fordi alle levende menneskelige væsener skal stå til regnskab for deres opførsel over for ham og hans guddommelige hellige love. Det er dette, der adskiller denne tredje og sidste verdenskrig fra tidligere, hvor menneskelige konventioner sejrede og mere eller mindre blev anerkendt og respekteret.

Meget tidligt bemærkede jeg den progressive og gradvist intensive karakter af rækkefølgen af de " *syv trompeter* " i Apokalypsen; ting der vidner om Guds visdom:

Første trompet : mellem 321 og 538 blev det kristne Europa, efter at have gjort sig skyldig, angrebet af hedenske forfølgere udefra : barbarerne fra øst, en strategi som jeg illustrerer således: Europa "---

Anden trompet : i 538 blev det pavelige regime etableret; det forfulgte, for at omvende dem, de hedenske folk **udenfor** : mellem 700 og 1200 tyskerne og muslimerne. Illustration: Europa --- »

Tredje trompet : Mellem det 12. og 18. århundrede : Det pavelige regime forfølger europæiske reformerte kristne; aggressionen er rettet **indad** i Europa. Illustration: Europa "--- Europa.

Fjerde trompet : Mellem 1789 og 1798: Gud ødelægger det romersk-katolske paveregimes magt. Slut på kristen religiøs aggression.

Femte trompet : Efter trosprøven i USA i 1843 og 1844 blev den protestantiske religion, arving til den romerske søndagshvile, overgivet til djævelen af Jesus Kristus.

Sjette trompet : Fra den 24. februar 2022 er det stadig skyldige, utro katolske Europa underlagt delvis ødelæggelse; dets aggressorer kommer fra øst og syd. Dette er den sidste "advarsel" givet af Gud.

Syvende trompet : Efter afslutningen af den individuelle og kollektive nådes tid vender Jesus Kristus tilbage for at frelse sine udvalgte og ødelægge alle jordiske og himmelske oprørere, undtagen Satan, for han skal forblive fange i "tusind år" på den øde jord, før han bliver udslettet sammen med alle de andre opstandne oprørere for at lide straffen med den " *anden død* " i "ildsøen "; den vulkanske ild eller underjordiske magma spreder sig over hele jorden.

Vi kan således følge udviklingen af aggressiviteten i det romersk-katolske pavelige regime, som endnu ikke blev identificeret som djævelsk ved den " *anden trompet* ", angriber fremmede hedenske folk for at omvende dem med magt; noget Gud aldrig har befalet. Så, ved den " *tredje trompet* ", hvor dens sataniske natur officielt er blevet fordømt af den tyske munk-lærer Martin Luther, er dens aggression rettet mod dem, der afslører den: de protestantiske reformatorer. Men blandt disse, ifølge Dan. 11:34, bevæbner de mest " *hykleriske* " sig og slår tilbage. Efter den " *fjerde trompet* ", den franske revolution, lukkes parentesens vedrørende den katolske tro. Ved den " *femte trompet* " vil Guds nye mål være den protestantiske tro, hvis reformation ikke er fuldført; den er kun forblevet delvis, og Gud er ikke tilfreds med det, der kun er delvist; han kræver altid i sidste ende perfektion. Derfor gør sigtningen baseret på amerikanske adventisters prøvelser det muligt at overgive dem, der er faldet fra prøvelserne, til djævelen og samtidig fuldende og bringe reformationen til sin ret gennem syvendedagsadventisttroen. For dette navn alene opsummerer de to sandheder, som den protestantiske tro, arving til den romerske søndagshvile, foragter: interessen for den profetiske bebudelse af vor Herre Jesu Kristi herlige genkomst og helliggørelsen, der praktiseres for hans hellige syvendedagssabbat, som profeterer den store hvile i det syvende årtusinde, som han vandt ved sin sonende død for sine udvalgte troende alene.

Ved den " *sjette trompet* " den 24. februar 2022 er de vestlige katolske, protestantiske og adventistiske religioner af forskellige eller fælles årsager alle blevet afvist af Gud og derfor overgivet til djævelen og hans dæmoner. Når ufuldkommenheden i deres tro er blevet bemærket, er alt, hvad der er tilbage for Gud, at henvende sig til dem med en sidste, alvorlig advarsel, der i større skala tager form af den " *første trompet* ": Barbari af alle oprindelser vender tilbage for at ramme Vesteuropa præget af den synd, som Rom begik; dens hedenske dag er kommet for at erstatte sabbatten, som blev helliget af den almægtige skabergud. Omvendelse og omvendelsens frugt er nu; ved den " *syvende* " *trompet* ", det vil helt sikkert være for sent.

Hver uge promoverer fransk nationalt fjernsyn religiøs tilbedelse, der praktiseres på det, katolicismen har kaldt: "Herrens dag", som er oversættelsen af ordet "søndag", den franske version af det latinske navn: "dies dominica". Præsenteret på denne måde, hvem kunne mistænke denne Herre for at være djævelen? For siden 1843 har den sande Herre Gud, Jesus Kristus, kun accepteret den lørdagsdyrkelse, der er arvet fra den praksis, der var beordret til jøderne. Jeg minder også her om, at denne "Herrens dag" kun var den dag, hvor Jesus for første

gang efter sin begravelse viste sig opstanden for sine apostle og disciple. En begyndelse på ugen for at markere begyndelsen på en pagt, den nye, og intet andet. Desuden skabte Gud jorden og princippet om "**adskillelse**" mellem "**lys og mørke**" på den første dag i ugen for den jordiske skabelse; således at denne "**første dag**" er knyttet til "**mørke**", i absolut modsætning til sabbatten på den "**syvende dag**", som, **helliget af Gud**, er selve billedet på "**lys**" og på perfekt "**hellighed**". Den fuldkomne helliggørelse af de hellige er derfor knyttet til helliggørelsen af resten af den syvende dag i en perfekt logik af det lige så fuldkomne frelsesprojekt, som Gud har udtænkt. Den, der giver hele sin sjæl til sin Skaber, ser ingen uoverstigelig vanskelighed i at tilpasse sit liv til sin Guds krav. Derfor bevidner de, der stritter imod og afviser denne tilpasning, imod sig selv, at de nægter at tilhøre ham, krop og ånd, hele sjælen.

Da dette emne er et spørgsmål om tro, behandler jeg her problemet med klimaet, som bliver stadig varmere. De vantro eller vantro hedninger har fundet deres forklaring: forurening forårsaget af mennesker. Uden at benægte eksistensen af denne forurening, husker jeg, at Jesus for to tusind år siden, på en båd med sine apostle, der var vidne til dette, stoppede den storm, der true dem; på hans ordre lagde den sig øjeblikkeligt. Uden at glemme dette andet eksempel, profeten Elias, der lod regnen vende tilbage ved sit ord, da det behagede Gud, ifølge 1 Kongebog 17:1: "*Tishbitten Elias, af Gileads indbyggere, sagde til Akab: Så sandt Herren lever, Israels Gud, for hvis ansigt jeg står, der skal hverken falde dug eller regn i disse år, undtagen på mit ord...*" /1 Kongebog 18:44: «*Syvende gang sagde han: Se, en lille sky stiger op fra havet, som en menneskehånd. Da sagde Elias: Gå op og sig til Akab: Spænd jer fast og gå ned, for at regnen ikke skal holde jer tilbage.*» Så ubehageligt som det er, er klimaet pålagt af Gud, som en plage, der rammer de folk, han straffer og forbereder sig på at ødelægge. Er Gud ikke Skaberen af denne natur, i hvilken vi udvikler os? Er denne natur, som han kontrollerer ved sit ord og sin tanke, uden hvilken ingen vulkan bryder ud, ingen vind begynder at blæse i den ene eller den anden retning, ikke i hans hænder, så han kan forvandle den til formidable våben? Hvem holder den gavnlige eller ødelæggende regn tilbage, hvis ikke han? Når de ikke-troende leder andre steder efter årsagerne til de observerede fænomener, tilskriver de situationen en gradvis global opvarmning forårsaget af menneskets ophobning af kuldioxidproduktion. Men Gud modsætter sig denne teori de tidligere historiske vidnesbyrd, hvor der uden forurenende teknologi blev oplevet perioder med stor varme på jorden. Og nærmere os, hvordan kan vi forklare det pludselige tørkeår, der alene prægede året 1976? Og derefter vendte klimaet tilbage til det normale indtil vores 2020'ere. Og for at fjerne enhver tvivl om dette emne, husker jeg, at i Åb. 16:8-9 vil "*den fjerde af Guds syv sidste plager*" vedrøre "*solen*", og Gud fortæller os, at han i denne sammenhæng vil intensivere sin hede. Han vil ikke kun ophede, men derefter vil han "*brænde*" kød ihjel: "*Den fjerde udgød sin skål over solen, og den fik magt til at brænde mennesker med ild;*" ...og menneskene blev **brændt af stor hede, og de bespottede navnet på den Gud, som har autoritet over disse plager**, og de omvendte sig ikke for at give ham ære." Bemærk, at i denne sammenhæng ved de vantro oprørere, hvem solen adlyder. Ligesom de "*seks trompeter*" foran dem, er "*Guds syv sidste plager*" gradvist mere intensive, ligesom dem han havde

profeteret for den gamle pagt i 3 Mos 26:18, eller udtrykket " syv gange mere ", der adskiller plagerne, beviser det, da vi finder det i vers 21, 24, 28: " *Hvis I trods dette ikke lytter til mig, vil jeg straffe jer syv gange mere for jeres synder .* " "Faktisk betegner tallet " syv " Guds helliggørelse og derfor den sabbatshvile, som han knyttet til den syvende dag, fordi han profeterer dagen for sin sejr over alle sine fjender; denne syvende dag profeterer det syvende årtusinde af hans store himmelske hvile, som han deler med sine forløste, sine trofaste udvalgte. Bag dette tal " syv " står således Ånden Gud, som har " *helliget* " sin sabbat, og som straffer hans overtrædelse. Og overtrædelsen af den hellige, guddommelige sabbat var allerede et emne i den gamle pagt, som disse vers 34 og 35 i 3. Mosebog 26 beviser: " ***Da skal landet have glæde af sine sabbatter , så længe det ligger øde, og I er i jeres fjenders land; da skal landet hvile og have glæde af sine sabbatter . Så længe det ligger øde, skal det have den hvile, som det ikke havde haft i jeres sabbatter , mens I beboede det.*** " "Jeg har sagt det før, men jeg vil gentage det her: Hvis vi skal finde en årsag til en reel opvarmning af Jordens lufttemperatur, er det mere i de 2.100 atomeksplosioner, der er udført i tests siden slutningen af Anden Verdenskrig, end i kuldioxidudledningen fra vores køretøjer og vores moderne industrier. Især fordi kuldioxid omdannes til ilt af træernes grønne blade, der forbruger det og dermed omdanner det til vores største behov. Og selvom overfladearealet er meget reduceret, er der stadig mange skove på Jorden."

Angående bedrageriske handlinger, citerer jeg dette religiøse fupnummer, der er baseret på at placere et kors på alle vesterlændinges grave. Jeg må også minde jer om, at ifølge Ezekiel 14 skal de udvalgte, der frelses af Jesus Kristus, være på niveau med " *Noah, Daniel og Job* ". Dette budskab burde sætte en stopper for en mængde illusioner og falske håb; falske, fordi de er ubegrundede og fuldstændig modsiges af denne tekst fra Ezekiel 14:13-14; 15-16; 17-18: " *Menneskesøn, hvis et folk synder imod mig ved at begå troløshed, og jeg rækker min hånd ud imod det og bryder brødets stav for det og sender hungersnød over det og udrydder mennesker og dyr fra det, og disse tre mænd, Noah, Daniel og Job , var midt iblandt det, så ville de frelse deres sjæle ved deres retfærdighed, siger Herren YaHWéH .* " Hvis jeg lod vilde dyr drage gennem landet og udpinte det, og det blev til en ørken, så ingen kunne gå igennem på grund af dem, og ***disse tre mænd var i det*** , så sandt jeg lever, siger Herren Herren, så ***ville de hverken frelse sønner eller døtre , men kun de ville blive frelst*** , og landet ville blive til en ørken . Eller hvis jeg lod et sværd drage over det land og sagde: 'Lad et sværd drage gennem landet,' og udrydde mennesker og dyr fra det, og disse tre mænd var i det, så sandt jeg lever, siger Herren Herren, ***så ville de hverken frelse sønner eller døtre , men kun de ville blive frelst*** . " Og dette budskab gentages tre gange og afslører dets betydning for Gud og hans udvalgte folk i de sidste dage. For disse tre mænds oplevelser er sandelig kriterier, som Gud kræver af hans sidst udvalgte folk:

Noah: trofasthed på tidspunktet for adskillelsen før menneskehedens udryddelse.

Daniel: Profetiens Ånds vidnesbyrd.

Job: Offeret for at vidne for Gud mod Satan.

Den ortodokse religion

Bibelske profetier fokuseret på endetiden ignorerer den og siger intet særligt om dens lære. Imidlertid er de åbenbarede lektioner om kristendommen anvendelige på den af flere grunde. Og allerede fordi den faktisk er en kristen religion, og fordi dens adskillelse fra vestlig kristendom fandt sted efter 321, således at den i Østeuropa anvendte søndagshvilen, som var forbandet af Gud og indstiftet af kejser Konstantin I. ^{De} religiøse forskelle i forhold til Rom er derfor minimale og sekundære. For forbandelsen af den falske hviledag gælder for alle religioner, der ikke ærer den syvende dag, som Gud helligede. Følgelig modsiges dens navn "ortodoks", som betyder: "ret mening", af fakta, da dens "retfærdighed" modsiges af bibelsk sandhed.

I 1917, i Rusland, væltede en stor folkelig revolution zaren og hans monarkiske system, som var gået i arv gennem århundreder. Det, der skete i Rusland, var af de samme årsager som det, der skete i Frankrig. For iagttagere som os er den guddommelige lektie, der anvendes, den samme. Og jeg kan endda sige, at uanset hvor revolutioner finder sted, griber de ind imod korrupte religiøse regimer, der ikke er velsignet af Gud. I Mexico, i Cuba, er årsagen altid den samme; den religion, der skal væltes, er stadig og altid den katolske religion. Overalt støtter den de rige og magtfulde, uretfærdige og egoistiske regimer. Det er derfor, Gud lader dem vælte af revolutionære. Hvad profetien ikke taler om, siges ikke, fordi Gud appellerer til vores intelligens. Det er op til os at forstå, at de lektier, Gud har givet, gælder for alle mennesker, alle regimer og alle religioner. Det sammensatte portræt af den perfekte religion åbenbares af Jesu Kristi adfærd; det er den eksklusive norm, der åbner frelse og fører hen imod den.

I Rusland var tsarregimet ligesom vores vestlige monarkier, stærkt med de svage og klistret med præstesketet, og dette af de samme grunde som vestlige konger: frygten for at se døren til himmelsk frelse lukket for dem. Hovedfejlen hos alle disse kongelige regimer var at stole på religiøse repræsentanter, at etablere et godt forhold til himmelens Gud. De begik den fejl at stole på mennesker og foragtede advarslerne i Bibelen, udelukkende: Jer. 17:5: " *Så siger YaHweh: Forbandet er den mand, der stoler på mennesker, som gør kød til sin arm, og hvis hjerte viger fra YaHweh!* " De burde alle have læst det personligt, som en sikkerhedsforanstaltning, for at være sikre på ikke at blive bedraget. Men da de ikke havde gjort det, foragtede de Skaberguden, der inspirerede det gennem århundreder. Og denne adfærd afslørede den betydning, de tillagde religion, selvom de paradoksalt nok, af frygt og overtro, oftest søgte at undgå modstående paver og paver. Ligesom Eva, der et øjeblik var adskilt fra Adam, blev forført af djævelens argumenter, lader mænd, der ikke selv læser Guds ord, fra fyrsten til tiggeren, sig forføre af de løgne, der udtales af religiøse præster, præster og hyrder. Bibelen, disse " *to vidner* " om Gud ifølge Åb 11:3, er vores værn, kilden til de argumenter, der ødelægger djævelens løgne. Dette dyrebare våben er tilgængeligt for alle; man skal stadig beslutte sig for at bruge det. Og dér bliver hver skabning ansvarlig for sit valg med alle de konsekvenser, der følger af det for den selv.

Det romersk-katolske paveregime forstod hurtigt den fare, som Bibelen repræsenterede for sin overlevelse, så snart de sande reformatorer, kaldet af Gud, gennem sin direkte personlige læsning offentligt fordømte dens løgne, dens religiøse usurpation og dens djævelske natur. Straks begyndte den at forfølge læserne af dette dyrebare "Guds ord", som dens egne skrivermunke reproducerede i sine klostre og klostre. Døden eller galejerne var de risici, som enhver besidder af Bibelen påtog sig. Og takket være opfindelsen af trykpressen multiplicerede og spredte den uigenkaldeligt Guds sandheds ord.

I Rusland betød ekstrem fattigdom og mangel på uddannelse, at Bibelen ikke kunne oplyse masserne. Hvis dette ikke lykkedes, byggede den ortodokse religion sin lære på billeder af sine "hellige" ikoner; oprindeligt et uddannelsessystem tilgængeligt for de uuddannede, senere afgudsdyrkende perverse. Rusland og landene i Østeuropa bar navnet Esclavonia, fordi det middelalderlige system fortsatte der indtil den sidste zar Nikolaj II, der blev dræbt sammen med sin familie af de bolsjevikiske revolutionære. I dette område af Europa forblev bønderne "livegener", som magtfulde og velhavende herrer dominerede over, krop og sjæl. De var autentiske slaver, deraf navnet på stedet Esclavonia. Da de ikke kunne læse eller skrive, var deres religiøse lære mundtlig og kunne kun baseres på billeder, illustrationer af historiske scener, som vidnede i Bibelen. De kunne kun stole på deres hukommelse og bevarede kun det, de skabte ikoner præsenterede for dem. Dette forklarer succesen med at indføre kommunismen og den nationale ateisme, der blev etableret efter Frankrig. Med sovjetregimets fald, i den nyfundne frihed, blev den ortodokse religion og dens ikoner genetableret i det nye Rusland, der blev genoplivet af Vladimir Putin.

Det er vigtigt at forstå de religiøse skel i Vest- og Østeuropa. I 313, efter ti års romersk imperial forfølgelse af kristne, legaliserede Konstantin kristen religiøs praksis i Rom. I 321 bosiddende han i Milano og udstedte sit dekret om ændring af den ugentlige hviledag. Efter at have begået sin forbrydelse forlod han Milano for at bosætte sig i Byzans, som efter at være blevet renoveret af ham, fik navnet Konstantinopel (senere omdøbt til Istanbul efter den tyrkiske erobring). Denne indsættelse af kejseren i øst, langt fra Rom, efterlod Rom med eksklusiv kristen religiøs repræsentation. Dette var endnu ikke pavelig prestige, men allerede den simple biskop af Rom nød godt af den prestige, der var knyttet til Rom, den tidligere kejserby, frem for sine ligemænd spredt over hele imperiet. Således forlod den regerende kejser Rom for at give plads til den fremtidige pavelige kejser, som ville etablere sig der i 538 efter dekret fra kejser Justinian, der stadig boede i Østeuropa. Man kan således forstå, hvordan pavemagten fra begyndelsen delte sin skyld over for Gud med den østlige zone af det kristne Europa, indtil et officielt skisma i 1054 adskilte den vestlige romersk-katolske tro fra den østlig-ortodokse tro; de østlige havde nægtet at underkaste sig den romersk-katolske paves autoritet. I total uafhængighed reorganiserede de et præsteskab ledet af "paver", men disse kan gifte sig og få børn, i modsætning til de vestlige paver og deres præster; desuden pålægger kirken ikke sine tjenere cølibat. Det er derfor, denne ortodoksi praktiserer "søndag", tidligere dagen for kejser Konstantins ubesejrede sol. Ved sin afrejse fra Rom havde Konstantin taget sin forbandede frugt med til Østeuropa, og siden 1843, da Gud krævede genoprettelsen af sin

hellige sabbat, deler denne kristendom skylden for at overtræde den, ligesom vestlig katolsk og protestantisk kristendom.

Østen betalte dyrt for den pavelige etablering, som Justinian beordrede. Guds forbandelse, som alligevel selv ønskede den, manifesterede sig kraftigt i dødelige epidemier af pest og hungersnød, forårsaget af et mørkt og koldt klima på grund af to kraftige vulkanudbrud placeret på ækvator, det ene i Indonesien kaldet "Krakatoa", det andet i Mellemamerika kaldet "Ilopango". Derudover blev den østlige zone af Europa udsat for muslimsk-tyrkiske angreb og territoriale erobringer, der retfærdiggør den muslimske tilstedeværelse i Albanien og Bosnien-Hercegovina, et område, der blev eksplosivt under Balkankrigen i 1990'erne; en krig, der synes at være ved at genoplives, ifølge de seneste nyheder.

Kort sagt, den skisma, hvorved den ortodokse tro adskilte sig fra den romersk-katolske tro, gavnede den ikke og ændrede ikke dens forhold til Gud, ligesom adskillelsen af Israels ti stammer fra Judas stammer ikke bragte nogen guddommelig velsignelse til disse ti stammer.

PARIS, en by forbandet gennem tiderne

Ja, denne by blev sandelig skabt af Gud til en brændt, fatal skæbne. I vores moderne tid er den blevet et sted, der misundes af utallige skabninger spredt over hele jorden på grund af dens ry som hovedstad i frihedens land: Frankrig, menneske- og borgerrettighedernes grundlæggerland. Den er også blevet et tilflugtssted, hvor mennesker med fremmedsprog sameksisterer; hvilket giver den et billede, der minder om det italienske Rom, som de hedenske romerske erobrere før og efter vores tidsalder havde skabt. Rom erobrede mange folkeslag, men dens civilisation tiltrak også mange mennesker, der delte dens kommercielle værdier; hvilket gjorde den endnu rigere og mere attraktiv.

Den bedste guddommelige antydning af den tragiske slutning, der er forbeholdt den smukke by Paris, hviler på navnet Sodoma, som Gud tillægger den i Åb. 11:7: "*Og deres lig skal ligge på gaden i den store by, som åndeligt kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet.*" Slutningen af verset er bevidst misvisende, fordi udtrykket synes at betegne Jerusalem, den by, hvor Herren Jesus faktisk blev korsfæstet onsdag den 3. april år 30 e.Kr. Ifølge Åb. 11:3 befinder den pågældende by sig imidlertid ved slutningen af de 1260 dage-år af den forfølgende romerske pavelige regeringstid, det vil sige lidt før 1798, datoen for afslutningen af denne periode, som Gud profeterede. Ved at gruppere disse data er byen Paris målrettet og tydeligt udpeget som det sted, hvor kampen mod den frelse, som Jesus Kristus foreslåede, nåede sit højeste niveau. For bedre at forstå det udtryk, som Gud bruger, må vi huske, at Jesus engang sagde til sine samtidige lyttere, sine apostle og disciple, i Matt. 25:40: "*Og kongen skal svare dem: 'Sandelig siger jeg jer: Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, har I gjort mod mig.*" " Og i Åb. 11:3 identificerer Jesus sig med Bibelen, sit guddommelige ord, som han kalder sine "*to vidner*". Og det var disse bibelske skrifter, der blev brændt i autodaféer på Place Louis XV, som derefter blev Place

de la Révolution, og siden Napoleon Place de la Concorde. Revolutionærerne ønskede ikke længere hverken kongen eller den Gud, hvis suveræne ret han gjorde krav på. Den etablerede nationale ateisme stillede sig under "fornuftens" princip, selvom dens begyndelse var alt andet end rimelig. Had til den gamle magt førte til et folkedrab på næsten hele den adelige klasse, men den romersk-katolske præsteskab var dens hovedmål. De ateistiske republikanske revolutionærer regerede over hovedstaden og i hele Frankrig, undtagen på Vendée-jord. Og dér fandtes bondeklassen og den velhavende klasse af udbytende herrer forenet i den samme kamp; alle forenet i navnet på "Jesu hellige hjerte" og de genstridige katolske præster. For paradoksalt nok bad disse smukke mennesker kun til "Den Hellige Jomfru". Kampene var grusomme i denne Vendée, som derefter tog navnet "Hævne". Men i virkeligheden var hævn kun Jesu, som ramte både vendéerne for deres katolicisme og republikanerne for deres ateisme. Vel vidende at sidstnævnte var oprejst af Gud for at ødelægge magten i den forfølgende koalition af monarki og det pavelige romersk-katolske præsteskab. Et stort antal sjæle blev således guillotineret, druknet eller gennemboret af de kæmpendes klinger og kugler. Efter disse vanskelige begyndelser, mellem imperier og republikker, fandt Frankrig endelig under den fjerde republik en tilstand af fred og samvittighedsfrihed, der gav den et verdensomspændende ry.

Fra Paris' oprindelse

Hvis den parisiske ateismes værker gav Gud ret til at sammenligne Paris med det gamle Sodoma, er der en god chance for at finde andre lighedspunkter, der forbinder disse to byer. Og her lærer historien os, at før denne store by blev kaldt Paris, var den lille "Lutetia" på latin: "Lutetia", hvis afslørende betydning var: stinkende sump. Allerede i den galliske æra blev området omkring Paris-bassinet kraftigt vandet af sin store flod: Seinen. Og overladt til årstidernes luner, oversvømmedes dens bund, og områder fremstod som ildelugtende mudrede sumpe, der var befordrende for sygdomme og de frygtede myggestik. Denne store mængde vand skyldtes det flade relief, der karakteriserer hele Paris-bassinet. Og jeg bemærker i dette en anden lighed med det gamle Sodoma fra Bibelen, som også rejste sig i en rig og frugtbar slette. Vi husker, at Lot, der delte valget, egoistisk valgte sletten, mens Abraham foretrak bjerget, i dette vidnesbyrd citeret i 1 Mos 13:12-13: "*Abram boede i Kana'ans land, og Lot boede i byerne på sletten og slog sine telte helt til Sodoma.*" Sodomas indbyggere var onde og store syndere mod *YaHWÉH*. » Dette frie valg, som Abram gav Lot, lader os opdage hans egoistiske og begærlige karakter. På trods af dette er hans tilknytning til Gud oprigtig, men hans valg vil få ham til at opleve forfærdelig lidelse og skuffelser, og han vil ende med at flygte fra dette sted, der er forbandet af Gud, som en brande plukket fra den straffende himmelske ild, på ordre givet af to hellige engle sendt til ham.

Vi kan let forstå tiltrækningen ved at bo på sletterne snarere end i bjergene. På sletterne er rejser mindre trættende, og vandede marker sikrer velstand og materiel rigdom; Lot var tiltrukket af denne udsigt. Ved at vælge bjergene bevarede Abram sin ro, fordi livet der var vanskeligere, og få mennesker ville tage

dertil for at begære hans lande; han prioriterede i sit valg sikkerhed for sig selv og sit folk, der hovedsageligt bestod af hyrder.

I modsætning til dette kloge valg tilbød sletten midlerne til at tilfredsstille alle begær. Og i rigdom, indtil vores tid, perverterer folk, altid søgende nye sanseindtryk på alle områder, og først på niveauet af seksuelle perversionser, hvor Sodoma er blevet en standard for seksuel praksis mod naturen, mellem kvinde og mand, kvinde og kvinde, og især mand og mand. Således, i Paris befriet fra tabuer og bibelske forbud, blev denne tiltrækning til perversion af Sodoma-typen fornyet, og de domme, som Gud afsagde mod indbyggerne i det gamle Sodoma, blev derefter anvendt på indbyggerne i Paris i den revolutionære tid, men også i vores endens tid. Dette skyldes, at Guds Ånd subtilt antyder en fornyelse af denne type situation ved at placere denne revolutionære situation, der allerede er symboliseret af den "*fjerde trompet*", som "*Andet Ve*", mens den sande "*Andet Ve*" vedrører opfyldelsen af den "*sjette trompet*". Ved denne antydende cerebrale konstruktion forbinder og fordømmer Gud ligheden mellem den moralske forringelse af indbyggerne i disse "*fjerde og sjette trompeter*". Det er derfor ikke kun "djævelen, der er i detaljerne", og de, som den guddommelige Ånd foreslår os på denne subtile skjulte måde, er de mest dyrebare for hans udvalgte, for hvem "*Jesu vidnesbyrd*" får en uefterlignelig konkret betydning. Gud betegner Paris med formelen "*den store by*". I denne form betegner han i princippet de store hovedstæder for nationer, der strækker sig enormt til megabyer over store områder af beboet land.

En anden "*stor by*" nævnes også i Åb. 17:18: "*Og kvinden, som du så, er den store by, som hersker over jordens konger.*" Denne gang er denne hovedstad Rom, som Gud i vers 5 udpeger som "*moder til skøger og jordens vederstyggeligheder.*" Denne status som "*moder*" rammer hendes døtre, der også er "*skøger*", ligesom hende. Og det skal bemærkes, at den katolske kirke officielt anser Frankrig for sin "ældste datter", som, som bekræftelse af denne forbindelse, har forbundet sin hovedstad Paris med Rom; denne hovedstad Paris, hvorfra dens monarkiske støtte kom, siden den merovingiske konge Klodvig I ' den første konge af frankerne, der konverterede til den romersk-katolske tro. Han yder således den første væbnede støtte til den romerske paves sag, som således skylder ham sine sejre mod sine lokale fjender, de langobardiske familier. Det frankiske kongerige vil således gradvist blive fuldstændig forenet og officielt konverteret til den kristne religion, der er etableret efter den romerske pavelige standard. Det var da, at Paris definitivt ville blive knyttet til katolicismen. Efter at have set oversættelsen af ordet Lutetia, er her oprindelsen af navnet "Paris". En stor keltisk stamme, der svarede til navnet "Parisii", som betyder "dem fra gryden" (og bekræfter dens endelige, dystre skæbne), kom til Lutetia for at bosætte sig, og deres navn erstattede det med Paris' navn. Denne keltiske stamme var rent hedensk, og gennem et ordspil på latin fik dens navn betydningen: "Ved Isis", navnet på gudinden af egyptisk oprindelse "Isis", som de blev tilbedere af; en magtfuld og ond kvindelig guddom, som efeserne i Bibelen kaldte "Diana". Således spredte hedenske religioner sig over hele den beboede jord, og for at gøre dette spillede Rom en stor rolle. Langt fra at bekæmpe sine fjenders guddomme adopterede den dem og føjede dem til dem, den allerede kendte. Religion var

derfor ikke et emne for strid, og vi kan således bedre forstå, hvorfor Gud ønskede at forhindre mennesker i at leve sammen på ét sted, for første gang, i Babel. Derfor reagerede han, til forvirring for de mange guddomme, ved at adskille sprogene. Men på tidspunktet for omgrupperingen i Rom sameksisterede fremmedsprog under Roms autoritet, som ikke modsatte sig dette. Rom rekrutterede først sine legionærsoldater fra alle de erobrede folk, der var tilknyttet imperiet. De hvervede legionærer skulle hurtigt lære ordrene fra de kommandoer, der blev udstedt på latin, og resten er valgfrit. Et andet lighedspunkt mellem Paris og Rom er, at begge organiserer legioner bestående af udlændinge, der melder sig frivilligt. Frankrig udmærker sig ved sin prestigefyldte "fremmedlegion". Isis, eller Diana, er også repræsenteret som en mor, der bærer sit barn i sine arme, og det er således, at katolicismens "hellige jomfru" under denne repræsentation let vil blive adopteret af Dianas, Isis', tilbedere. Pariserne vil således let kunne adoptere den religion, som Rom foreslog, og som snart blev pålagt af Rom og den kongelige sekulære arm. På renæssancens tid, under Frans 1. ' kom den protestantiske evangeliske vækkelse til at give Paris' indbyggere en chance for at konvertere til den reformerte romerske kristne tro. Men de modstod det voldsomt og klamrede sig som en hængt mand til sit reb til sin afgudsdyrkende katolske religion. Afgudsdyrkelse har aldrig generet dem, dette folk er afgudsdyrkende af traditionen. Pariserne var og er stadig "Ved Isis". De hadede protestanterne og deltog i deres drab i massakren på Sankt Bartholomæusdagen i 1572. De godkendte fuldt ud drabene begået af Guises-familien, hvoraf et medlem var en kardinal. " *Udyret* ", åbenbaret i Åb 13:1, tog derefter sin profeterede form; en religion, hvor det civile folk og den religiøse del af præsteskrabet sammen støttede princippet om obligatorisk religion ved tvang af menneskelige kroppe og sind. Jeg har et forslag til at forklare navnet Paris, forkortet fra Parisis. Gud bruger undertiden lektioner arvet fra græske læresætninger som støtte for sine budskaber, især den berømte "trojanske hest"-strategi, som består i at bringe sine soldater ind i byen, uindtagelige med magt, ved hjælp af list; dette ved at få fjenden til selv at bringe dem ind uden at han mistænkte det. Denne lektion omhandler den kristne religion i " *Pergamon* " -æraen , et navn der betegner utroskab, enten med to græske ord, ægteskabsbrud. Det græske kneb blev derefter anvendt på den sande kristne tro, som tilsyneladende blev støttet af kejser Konstantin I ¹ år 313. Det er dette djævelske kneb, der forberedte formen for den katolske religion, vi kender, arvtager til "søndagshvilen", som blev pålagt i 321 af denne kejser. Den blev derefter officielt i 538 underlagt pavemagten ved dekret fra Justinian I ' en anden romersk kejser. For Gud er denne anklage om åndelig utroskab så vigtig, at ordet tydeligt citeres i Åb 2:22, hvor det angives som årsagen til straffen i den " *store trængsel* ", der er knyttet til de to successive opfyldelser i æraerne med den " *fjerde og sjette trompet* ". Denne grundlæggende rolle for utroskabshandlingen retfærdiggør yderligere navnet Paris, som var navnet på den unge græske trojaner, søn af kong Priamos; Denne Paris havde forført og ført den smukke Helena, hustru til den græske konge Agamemnon, til Troja. Denne handling var oprindelsen til "Den Trojanske Krig". Men oplevelsen blev endelig straffet med de afgudsdyrkende trojaneres død, der bragte træhesten, som de afgående grækere havde efterladt på stranden, inden for Trojas mure. Og i denne træhest ventede

skjulte græske soldater på natten, hvor trojanerne var knust af træthed, alkohol og festligheder; den sovende by var forsvarsløs. Da de græske soldater steg af hesten, åbnede de byportene for de græske tropper, der lydløst var vendt tilbage til stedet. Således omkom den trojanske kongefamilie med hele sin befolkning, og byen blev brændt og ødelagt af de græske soldaters destruktive raseri. Dette vidnesbyrd, arvet fra Homer, en talentfuld græsk historiker og digter, er meget nyttigt til at forstå franskmændenes opførsel gennem deres historie. Gud profeterer for Frankrig og dets hovedstad, Paris, at det selv vil tvinge sine fjender inden for sine mure, hvorefter de vil ødelægge det ligesom de vrede grækere i Homers historie.

Med den symbolske titel "*fjerde trompet*" straffede den franske revolution den første "*utroskab*", der blev begået af den kongelige støtte, der blev givet til den pavelige romersk-katolske religion. I mangel af brød bebrejdede pariserne kong Ludvig XVI for at forsømme dem og foretrak at bo i Versailles-slottet frem for Louvre i Paris; og den mislykkede flugt, der blev opdaget i Varennes, dømte ham til døden for forræderi. Den anden straf kommer med den "*sjette trompet*", nemlig den tredje verdenskrig. Denne gang fordømmer "*utroskab*" alle kristne religioner, katolicismen og protestantismen, den officielle adventisme og ortodoksien, som slet ikke længere protesterer, i en sådan grad, at den islamiske religion, der er etableret på dens territorium, behandles som ligeværdige. De kristne religioners skyld når således sit højdepunkt, eller næsten, og de profeterede atomfolkedrab er derfor, for Gud og hans udvalgte, fuldstændig berettigede; et mål, der er værdigt til trojanernes og Jerusalems indbyggeres.

Gennem sin historie har Paris været kendt for sin intolerance og støtte til det katolske regime, der blev udøvet af sine efterfølgende konger. Ved slutningen af sine fem republikker blev byen, i en adfærd, der var fuldstændig imod den foregående, imødekommende og tolerant ud over, hvad der var normalt og klogt. Faktisk kom fritænkernes ateistiske tankegang gradvist til at erstatte den religiøse tilbedelse af romersk katolicisme. Ved officielle ceremonier uddeles byen dog stadig hædersbevisninger, men udelukkende ud fra traditionel arv, intet mere. For Gud svarer ære for ateisme eller katolicisme nu til det samme resultat og derfor til den samme skyldfølelse over for ham og hans sande religion. Udviklingen af menneskelig uddannelse har ikke begunstiget den sande tros tilbagevenden; tværtimod er viden i sig selv blevet en ny guddommelighed, som de nye afgudsdyrkere i den sidste æra vier sig til.

Den store ændring i parisernes adfærd blev fremkaldt af den smertefulde oplevelse under Anden Verdenskrig, hvor Paris var besat af fjendtlige tyske soldater. Samtidig, efter sin befrielse, opdagede Paris Amerika og dets levestandard baseret på materiel og kommerciel succes; disse ting blev opnået i en fredelig atmosfære, der var befordrende for optimisme. Det var i denne sammenhæng, at Frankrig opdagede de store "jordens købmænd", der er nævnt i Åbenbaringen 18. Og idet han drog fordel af 77 års "verdens"fred, blev handel den værdi, som Vesten ofrede alt for. Efter sine sidste kolonikrige ønskede Paris også kun at behage og tiltrække turister for at berige sig selv. Det blev det internationale fyrtårn for skønhed, luksus og forbudte fornøjelser, indtil det retfærdiggjorde dem alle og gjorde dem legale. Og der vil cirklen slutes ved at mindes sin oprindelse, fordi Lutetia eller "stinkende sump" har bevaret et område

kaldet "Marais" i Paris, hvor kunstnere af enhver art samles og agglomereres, men også seksuelle perverse med flere afskyelige moraler. Inspireret af middelalderens liv skabte forfatteren Victor Hugo sit berømte værk "Notre Dame de Paris". I sin historie nævner han eksistensen af "mirakelhoffet" bestående af svindlere, strubeskærere, tyve og løstgængende kvinder. Billedet af den stinkende sump har derfor konstant præget den. Genopbygget og forskønnet af baron Haussmann under Napoleon III, fik byen sit ry som verdens smukkeste by, men på det moralske plan forblev den den samme, de smukke boliger, de smukke bygninger har ikke fået dens moralske mørke, som Gud havde fordømt, til at forsvinde.

I 2022 er ateistisk tænkning så dybt forankret i menneskets sind, at ingen tænker på at søge i Gud årsagerne til de forbandelser, der er observeret den ene efter den anden: Covid-19, krigen i Ukraine, rekordstor global inflation, energikriser, risiko for hungersnød på grund af blokeringer i eksporten af hvede og andre kornsorter, men også dårlige klimatiske forhold, tør jord og uenighed mellem USA og Kina. Det er derfor stadig for tidligt for menneskers sind at vågne op, og mere præcist for dem, der skal vågne op, for for andre vil opvågningen aldrig finde sted.

Afslutningsvis præsenterer Gud Paris som den essentielle oprørsby. Men denne "ældste datter" af den katolske kirke har mange søstre, der blev forført af dens frihed; og denne forførelse muliggjorde organiseringen af EU, hvis succes fik europæerne til at tro, at fredens forlængelse skyldtes den. Bitter er også deres overraskelse over pludselig at se krig bryde ud igen i Europa, noget de troede var blevet umuligt. Jeg bemærker derfor denne sammenligning med trojanerne, der led deres straf i det øjeblik, de fejrede deres tilsyneladende og bedrageriske sejr. Det samme sker igen for erobringen og velkomsten af Europa, som er vokset fra seks til 27 medlemslande i sommeren 2022. Og det er netop dens succes, der fik den til at støtte Ukraines europæiske medlemskab, der er revet fra den russiske alliance. Og et vredt Rusland vil sætte en stopper for alle sine arrogante håb ved at ødelægge sit folk, sine soldater og deres våben. En sidste gang vil Paris' oprørske holdning og regeringsførelse være årsagen til dens endelige atomødelæggelse. Paris, den oprørske by, vil ikke være mere og vil aldrig være det igen. Alt, hvad der vil være tilbage, vil være udseendet af den oprindelige Lutetias "kedel", men denne gang uden dens indbyggere.

Vantro og vantro er ikke legitime

Efterhånden som dagene går og dramaerne opstår, begynder de illusioner, der er solidt indprentet i vesterlændinges sind, at vakle, fordi de konfronteres med aktuelle begivenheder. Den udløsende faktor, der ville få dem til at acceptere at sætte spørgsmålstegn ved deres overbevisninger og meninger, er dog endnu ikke indtruffet. Koncentrationen af lidne fiaskoer bør dog få vantro sind til at stille sig selv spørgsmålet og søge forklaringen på denne samling af ting i kaskader i andernes usynlige verden, for det er dér, Gud venter på dem.

Mange ikke-troende retfærdiggør sig selv, når de vurderer, at de ikke skader nogen – ingen synlige og kødelige, må det siges. Nu er det her, deres

fejlvurdering begynder, for ved at ignorere Gud og hans forordninger skader de sig selv og Gud, som således foragtes. Der er allerede to ofre i denne holdning: den ikke-troende og Gud. Det er derfor vigtigt at forstå, at Gud ikke kun fordømmer den begåede dårlige handling, men også fraværet af udøvelse af de gode gerninger, der burde udføres. Individets egen vurdering er derfor uden værdi, fordi kun standarden for Guds dom tæller.

Oprørske ånder manifesterer sig gennem deres stædighed, deres irrationelle obstinat, selv i lyset af de beviser, der nu begynder at florere. For efter 77 år med relativ fred og velstand er vesterlændinge tvunget til at erkende en kædereaktion af successive ulykker, der rammer dem. Men tro mod deres oprørske natur, "ikke engang bange", er de fortvivlede, men forbliver på observationsniveauet; der er ingen tvivl om at gå videre. Alligevel, hvis deres intelligens tillod dem, ville de indse, at den situation, der præsenterer sig i dag, kun er konsekvensen af deres mange og permanente afvisninger af at lytte til de advarselstegn, der har præsenteret sig for dem over tid.

Det sker, at den berømte indisk-muslimske forfatter Salman Rushdie fredag den 12. august i New York, USA, blev stukket i halsen og maven, da han skulle tale ved et møde. Angriberen var en 24-årig muslimsk kvinde. Og således, 33 år efter dens bekendtgørelse, blev Ayatollah Khomeinis fatwa sat i værk. I løbet af de sidste 33 år har den manglende implementering af denne fatwa næret falske illusioner hos vantro vesterlændinge. I alle disse år har de overbevist sig selv om, at deres humanistiske værdier kunne overvinde alle forhindringer; succes var kun et spørgsmål om tid. Og den tid, der var gunstig for dem, syntes at give dem ret. Den skabte overbevisning var således blevet meget stærk, og som følge heraf tog håbet den arrogante form af bekræftelse og tillid til den endelige sejr. Denne overbevisning var desto stærkere, fordi den vestlige erfaring gav et godt eksempel på denne succes. Har den kristne tro ikke tilpasset sig et sekulært samfunds krav? Hvorfor skulle islam ikke være foranderlig i kristnes billede? Europæisk religionsfred blev opnået ved denne accept af sekulære borgerlige regler. Men jeg påpeger, at denne argumentation glemmer én vigtig ting; det er det sekulære samfund, der blev bygget efter den kristne model, og ikke omvendt. Republikken var solidt etableret af normerne i Konkordatet, som Napoleon I beordrede ' og som grundlag for dens sekularisme tog kejseren det kristne samfunds og kun dets. Denne kristendom var katolsk og protestantisk, og den sekulære borgermagt pålagde de to tidligere krigsførende parter fred og tolerance. Men bortset fra denne fredsforpligtelse havde de to religioner ingen kompromiser at indgå, deres dogmer og doktriner forblev fuldstændig frie. Dette forklarer, hvorfor sekularismen ikke har skabt nogen problemer, før dens moderne konfrontation med islam og især siden dens legalisering af seksuelle perversiteter, hvis gerningsmænd har tilladelse til at gifte sig, mænd med mænd, kvinder med kvinder. Sekularismen har derfor for nylig vedtaget ændringer, der kolliderer med værdierne hos religiøse kristne eller muslimske mennesker. Situationen er derfor klar: før sine afskyelige love var sekularismen forenelig med den monoteistiske tro; siden vedtagelsen af disse love er den det ikke længere. Det sekulære valg fordømmes kun af muslimer, og dette forklares med det udbredte kristne frafald,

der har karakteriseret de katolske og protestantiske religioner siden 1844, og den institutionelle adventisme siden 1994.

I den sekulære lejr er der en overbevisning om, at religioner er beregnet til at tilpasse sig de nye krav, der opstår med fremskridtet. Og her igen, fordi falske kristne har indvilliget i at gå på kompromis med deres kristne værdier, er denne tanke blevet legitimeret og berettiget. Desværre for dem har islam intet kald til at tilpasse sig de regler, der er fastsat af de sekulære republikanske "vantro"; dens organisering, uden en øverste jordisk leder, gør denne religion ukuelig. I islam, som betyder "underkastelse" til Gud alene, er alle frie til at gøre, hvad de vil, så længe de anerkender profeten Muhammed og Koranen som deres hellige bog. Det er derfor udelukkende på grund af sin foragt for det religiøse subjekt, at den sekulære lejr ikke har set eller forstået, at islam og sig selv er uforenelige, på grund af selve deres modstridende principper; men dette gælder også for den sande kristne tro. Imidlertid endte den fredsstandard, som Jesus lærte, med at gøre kristne til standarden for manipulerbare og føjelige skabninger, og i det nuværende frafald er de blevet endnu mere. De renhedsværdier, som Gud lærte, ignoreres således fuldstændigt, som om de aldrig var blevet undervist.

Det er her, islam er nyttig for Gud; dens ukuelige natur gør den til det krigeriske element, der sætter en stopper for den religiøse fred i vestlige samfund. For vores Skaber er der en tid til alting. Indtil dens aggressive rolle kom i spil, mellem 1958 og 1995, etablerede den sovende maghrebi-islam sig gradvist i Frankrig, og siden 1945 i Tyskland, hvor et stort tyrkisk samfund har bosat sig. Og i disse to lande har den muslimske komponent længe tilpasset sig værtslandenes sekulære regler. Denne føjelighed var kun midlertidig og skyldtes en øjeblikkelig svækkelse af islams praksis. Gradvist, siden 1948, har jødernes tilbagevenden til Israel, som siden er blevet Palæstina, fremprovokeret en permanent krig mellem jøder og palæstinensere. I alle muslimske lande har denne tilbagevenden, opfattet som en uretfærdighed, genoplivet religiøs adfærd og ekstremistiske krigeriske handlinger, der gradvist har spredt sig til vestlige nationer. Den første syndens nation er således blevet årsag til en forbandelse for alle vestlige og østlige nationer. Guds plan er blevet opfyldt, som han havde til hensigt. Alle betingelser, der er gunstige for krig, er etableret og klar til at ramme folk, der er skyldige i forskellige synder; for islam og jødedom, deres afvisning af Messias Jesus; og for kristne folk, deres foragt for Kristus og hans forbillede på lydighed.

Guds vrede er derfor meget stor, selvom vi kun ser en lille del af den i de nuværende forbandelser. Denne vrede er så meget desto større, fordi menneskeheden har modtaget utallige vidnesbyrd, der er blevet afvist og foragtet. Nej, mennesket er ikke legitimt, når det vælger ikke at tro på Guds eksistens, selvom det er frit til at træffe dette valg. Men denne frihed beskytter det ikke mod de konsekvenser, det medfører; for Gud dømmer den skyldige person, der vover at foragte ham, til døden. Det er her, den guddommelige forbandelse kendetegnes ved de former, som denne død vil tage: sværdet eller kugler, bomber, ild, drukning, alle mulige unaturlige dødsfald.

Gud holder det moderne menneske skyldigt for at nægte at lytte til fortidens vidnesbyrd: troens martyrer, hvoraf de sidste kun dateres lidt over to

hundrede år tilbage. De holdes skyldige for at tro, at disse trofaste Guds tjenere gav deres liv for ingenting; uden nogen grund til at gøre det. Mens oprindelsen til denne heltemod er oplevelsen af Jesu Kristi død og opstandelse, som først blev efterlignet af hans apostle, øjenvidnerne til denne død ved korsfæstelse og denne opstandelse. I den sekulære lære er de samme mennesker enige om at tro på mange mindre vigtige ting ud fra vidnesbyrd, der er så værdige til deres tvivl.

Tvivl er kun legitim i begyndelsen af refleksionen; under ingen omstændigheder ved dens afslutning. For mellem begyndelsen af refleksionen og dens afslutning kan mennesket opbygge sin tro ved at tage hensyn til de talrige data, som Gud tilbyder sine udvalgte intelligens, når de søger ham. Sådan kunne jeg i min egen erfaring opdage, at Gud ud over de parametre, der åbenbares i teksterne i de fire evangelier, kunne tilbyde endnu mere i sine profetiske budskaber, der forkynnder fremtiden med en sådan præcision, at fakta får kraften af en levet virkelighed. På grund af den enorme mængde data, der er gunstige for troen, og som stilles til rådighed for den ikke-troende, er hans vantro også i høj grad og uundgåeligt uberettiget og fordømt af Gud.

Sand tro er tilgængelig for ethvert menneske, der er ærligt over for sig selv og sin næste. Sand ærlighed er en tvingende kraft, der ikke kan bekæmpes. Det, der adskiller en udvalgt person fra en anden person, er denne tilbøjelighed til at adlyde sin egen samvittighed. I modsætning hertil modstår den ikke-troende sin samvittighed, som han kvæler ved at vælge ikke at tage hensyn til de sandhedsargumenter, han modtager. Selvom den udvalgte person er skabt ud fra det samme modelprincip for fysisk og mentalt liv, adskiller den sig fra den faldne person ved, at han ikke kan modstå det, som hans samvittighed præsenterer for ham, godt eller ondt; godt og ondt defineres udelukkende af Guds Ånds dom. Hvis han ikke eksisterede, kunne godt og ondt ikke defineres. Og det er præcis, hvad der sker i vores vestlige samfund, som har adskilt sig fuldstændigt fra Gud. Det direkte resultat af denne adskillelse er denne manglende evne til at definere ondskab. Da menneskeheden ikke længere har den grænse, som Gud har sat, kan den udvikle sig uden begrænsninger i sine udskejelser og overgreb. Og alle kan bemærke, at det første tegn på denne totale adskillelse fra Gud var valget om at legalisere ægteskab af samme køn og dets afvigelser, der indtil da var fordømt af det samme samfund.

Jeg gyser af rædsel ved tanken om, at samfundet i denne proces kunne gå endnu længere og ende med at legalisere pædofile forhold, sådan som de asiatiske folk, for evigt adskilt fra Gud, allerede gør. Det hele er et spørgsmål om Guds givne tid, men vi ved nu, at dette vil slutte i foråret 2030, på jorden, for de gode, de retfærdige og de onde.

Gud har i naturens aspekt givet utallige beviser på, at han skabte den. Marine fossiler fundet på de højeste bjerge vidner om den vandflod, som Gud åbenbarede for Moses. Men i vantro forbindes denne natur med evolutionære fantasier siden Charles Darwin, fordi naturen indtil ham blev betragtet som en guddommelig skabelse. Afskåret fra Gud bliver den ikke-troende offer for talrige falske teorier, der har til formål at berolige ham. Videnskabsmænd forsikrer ham om, at der ikke er nogen Gud at frygte, og at alt liv udvikler sig ligesom naturen selv. Vi ser, at princippet om tilpasning er det grundlæggende element i denne

vantrø tankegang, og det er på grund af denne opfattelse, at den ikke-troende mener, at det er religioner, der skal tilpasse sig videnskaben og ikke omvendt. Bortset fra at videnskaben i sin tænkning fratager sig selv konsekvenserne af eksistensen af Skaberguden, som vi skylder livets permanente mirakel. Videnskabsmænd og troende ser på de samme ting med forskellige forklaringer, og heldigvis er Gud i live for at gribe ind og sætte en stopper for denne evige konfrontation, for sine trofaste udvalgte lykke og frelse. Fordi ingen menneskelig autoritet er kompetent til at gøre det i hans sted. Det, der er sikkert, er, at Guds princip er at lade de ugudeliges gerninger falde tilbage på hans eget hoved, og at ved denne sidste ende er hans skæbne endegyldigt beseglet.

Vantrø ser deres vantrø blive opmuntret af videnskabsmænd, der giver dem rationelle forklaringer på, hvad øjnene ser. Men hvad ser vi af denne natur, der taler til os? Kun den øvre del af jordskorpen, som har gennemgået mange forandringer i løbet af 6.000 jordår på grund af jordskælv, der har dannet eller deformeret bjerge, sletter, hvor smeltet sne har skabt strømme, floder og vandløb. Religion modsætter sig ikke observationen af de ovenliggende lag, der udgør bjerge og al jord. Men den modsætter sig de teorier, der giver disse ting en eksistens på millioner og milliarder af år, fordi Gud har bekræftet det modsatte ved at åbenbare sin plan på seks tusind år, fra sin skabelse indtil Jesu Kristi herlige genkomst. De synlige lag vidner højst om de sidste hundreder af årrækker af disse næsten 6.000 år, og intet mere; Resten er kun frugten af det menneskelige sind inspireret af djævelen, altid i arbejde for at modsige og ødelægge guddommelige sandheder. Men det er netop på grund af dette bedrageriske værk, der forfører den ikke-troende, at Gud har ladet ham og hans oprørske dæmoner stadig være i live.

Alene vandfloden, der indtraf i år 1655 efter arvesynden, gav jordens undergrund et specifikt, verificerbart udseende. For vi må indse, hvad denne vandflod, der dækkede jordens jord i omkring et år, medførte. Den første konsekvens var døden af alt, der levede på jorden på det tidspunkt. Den anden konsekvens var blødgøringen af jorden og undergrunden på det tidspunkt. Gamle lag var blandet med forskellige skaller og knogler fra døde land- og havdyr. Det er sikkert, at dette år med syndfloden skabte et meget tykt, unikt lag. I Frankrig, nær Nîmes, tilbyder stenbrud dette udseende: over ti meter er stenen lavet af en sammenpresning af mere eller mindre knuste havskaller blandet med gult sand; denne meget specielle sten kaldes "travertin"; og Nîmes ligger ikke ved kysten, men omkring fyrre kilometer fra Middelhavet. Denne tilstedeværelse af havfossiler på de højeste steder på tørt land vidner om den bibelske syndflods virkelighed. For i sin beretning om Første Mosebog åbenbarer Gud faserne i sin jordiske skabelse, og i det øjeblik, hvor det tørre land opstod fra vandmassen, er der intet liv, hverken på land eller i vandet. Uden en oversvømmelse kan man heller ikke retfærdiggøre tilstedeværelsen af disse marine fossiler, der er skabt i vandet efter denne adskillelse fra det tørre land. Derfor udgør hvert af disse fossiler og marine skaller et synligt vidne, der retfærdiggør og bekræfter eksistensen af den usynlige Åndegud, eller den synlige i et jordisk, kødeligt aspekt, som han viste sig i Jesus Kristus før og efter sin opstandelse. I unge bjerge, såsom Alperne, vidner tinder og nåle om et stort kaos organiseret af Gud,

og lagene af omstyrte og spredte klipper bekræfter mærket af årene og århundrederne i den årlige rækkefølge af jordisk tid. Men intet af disse ting bemyndiger mennesket til at gøre Gud til en løgner, fordi intet i dem modsiger fuldførelsen af hans globale projekt på seks tusind år, som vil blive efterfulgt af den store sabbat i det syvende årtusinde; en global tid bygget på standarden for den syv dage lange uge. Og denne analogi giver resten af den ugentlige sabbat al dens herlige betydning som en belønning for den sejr, der er opnået over synden af vor guddommelige og menneskelige Herre, Jesus Kristus.

Den ikke-troende tager fuldstændig fejl, når han benægter Guds eksistens, fordi videnskab og teknisk viden om liv og materie har udviklet sig. Alt, hvad mennesket opdager, er kun det, Gud først skabte. Hvis den, der opdager noget, gør krav på ære, hvor meget mere er det, at den, der skabte alt og alt liv, er værdig til den højest tænkelige og påviselige ære. Og siden de første islamiske angreb fra GIA i 1995 på fransk jord, har franske ledere modtaget bevis på den fare, som islams ekstremisme eller religiøse fundamentalisme udgør for dem. Efter at have forstået vanskeligheden ved at neutralisere den, den ene efter den anden, har de republikanske ledere kun vidst, hvordan de skal beklage og bemærke farens udvikling. Deres humanistiske ånd er blevet fanget af islams dobbelte aspekt: nogle muslimer er fredelige, andre er aggressive og morderiske. Dette dobbeltansigt har ført de styrende organer til ubevægelighed, hvilket har favoriseret hyperudviklingen af islamistiske grupper; dette indtil tidspunktet for den uundgåelige endelige konfrontation, som i øvrigt er profeteret af Gud. For Gud ville ikke skjule den skæbne, han havde forbeholdt dem, for de franske vantro. Og i modsætning til de bibelske profetier, bibelsk kodet, af Michel Nostradamus, fortalte han dem i det 18. ^{kvartet} fra det 1. ^{århundrede} :

"Ved den galliske uagtsomheds uenighed

Vil passagen til Mahomet være åben,

Senoises land og hav var gennemblødt af blod,

Den fokaiske havn for sejl og overdækkede skibe.

Denne kvartads interesse er dobbelt, fordi den ikke blot klart varsler det kommende drama, men derudover udtrykker den en guddommelig dom over franskmændenes opførsel, som den ikke uden grund tilskriver en ånd af "uenighed" og "uagtsom" opførsel, som jeg tilskriver denne stolthed over at erobre humanismen, der længe har karakteriseret dem, og helt op til i dag. Den givne advarsel var meget værdifuld, fordi dens uvidenhed netop er årsagen til denne nævnte uagtsomhed. Det skal også bemærkes, at ligesom de gamle gallere er uenighed for franskmændene i dag en konsekvens af ønsket om frihed, som alle kræver, men i en strengt individuel form og mening. Og konsekvensen af disse konfrontationer af ideer er immobilitet, hindringen af effektiv løsning af de rejste problemer; "for" og "imod" neutraliserer hinanden, og i det lange løb ødelægger de deres nation og letter deres dødsfjenders handlinger.

Titlen på dette budskab nævner "ikke-troende" og "ikke-troende", og forskellen mellem disse skal bemærkes. I Bibelen tales der kun om vantro, fordi dette udtryk betegner fraværet af lydig tro hos troende væsener. For vantro er en besynderlighed, der opstod i Frankrig under udviklingen af den franske revolution i 1789. Indtil denne dato troede alle mennesker på en eller flere guder,

men alle troede på skjulte guddommelige herredømmer; de billeder og statuer, der repræsenterede dem, var for tilbederne kun de synlige støtter til de usynlige guddommes ånder. Det er desuden på dette punkt, at tilbedelsen af den sande Gud adskiller sig. Han forbliver også usynlig, men han forbyder sine troende at tilbede det mindste billede, der repræsenterer ham. Tro på ham demonstreres ved at sætte hans lære i praksis, og det er nok, fordi den sande Gud kun ønsker at udvælge intelligente og lydige forløste udvalgte, det stik modsatte af djævelen og hans oprørske dæmoner, som er dømt til en udsættelse, først og fremmest som et eksempel. Således viste Israel vantro ved at nægte at anerkende Jesus som Messias eller den guddommelige Kristus. Men dette var ikke den eneste fejl, som nationen og dens præster begik, for Jesus fordømte deres mange andre synder under sin jordiske tjeneste. Afvisningen af Messias var imidlertid den sidste synd, der ville få en afgørende konsekvens for den jødiske nations eksistens, som blev ødelagt i år 70 af romerske tropper for at bekræfte den dom, Gud havde bestemt.

For det vestlige menneske i vor tid er det vanskeligt at indse, at dets adfærd er en menneskelig anomali, fordi vantroens besynderlighed er blevet normal for næsten alle vestlige mennesker i vor tid. Men jeg insisterer på dette punkt, dette gælder kun for den vestlige lejr, arving til den falske "oplysning", der blev undervist af de vantro fritænkere i det 18. ^{århundrede}. Fordi orientalerne derimod er forblevet meget religiøse og fanatiske for nogle, endda for størstedelen af dem. Således, i lighed med franskmændenes vantro, er alle vesterlændinge i omkring to århundreder gradvist blevet vundet over af afvisningen af den levende Gud. Således at jo mere Gud demonstrerer sin godhed og sin kærlighed, jo mere afviser og foragter menneskeheden, uddannet af videnskaben, ham. I Vesten i 2022 er godhed og kærlighed ikke længere populære. Men på den anden side, i Østen og Afrika, bliver falske, onde og grusomme guddomme trofast æret og tjent. Vestlig vantro er steget betydeligt i de seneste årtier, og især i det sidste årti, hvor børn ikke længere modtager nogen religiøs undervisning i europæiske familier, og især i Frankrig, hvor denne vantro er blevet nationaliseret for første gang i menneskehedens historie. Men lad os bemærke, at det 18. ^{århundredes} fritænkere ikke afviste kærlighedens og godhedens Gud; de afviste de uretfærdige og grusomme domstole under den pavelige og romersk-katolske inkquisition, som hævdede at repræsentere ham, men favoriserede den rige adelsmand frem for den fattige. Og ved at afvise skaberguden gav de sig selv gudinden "fornuft" som deres guddommelighed, selvom de ved deres opførsel gav selve eksemplet på "ufornuft". For deres fejl, hvis konsekvenser fortsætter den dag i dag, var ikke at skelne mellem Jesus Kristus, evangeliernes Gud, og den modbydelige og urene falske pavelige hellighed, der falskeligt hævder sin titel som "Guds Søns stedfortræder eller tjener". Desuden maskerede den protestantiske tro hos de bevæbnede hyklere, der gengældte slag for slag mod de katolske ligaer, vidnesbyrdet fra de sande udvalgte, føjelige og fredelige martyrer i deres tid. Religionskrigene, forfærdelige af de rædsler, der blev begået i begge lejre, protestantiske og katolske, afslørede en grusom og krigerisk skabergud, der var værdig til had. Men Bibelen og dens evangelier præsenterede for Gud det sande ansigt af skaberguden, således at dens afvisning af fritænkere vidner om deres oprørske natur, og de udnyttede det berettigede påskud af de grusomheder, der

blev begået af falske kristne, til at afvise Gud og den lydighed, som alle hans skabninger skylder ham. Ligeledes er videnskaben og dens tekniske forklaringer i dag kun de påskud, bag hvilke ligger det skandaløse ønske om frihed hos mennesker, der er blevet vantro af frit valg. Fordi udover Bibelen ignoreres og foragtes vidnesbyrdet fra martyrer, skrevet med deres blod, af et oprørske samfund, der praktiserer revisionisme for Guds ansigt; da de omskriver historien og stræber efter at få historiske religiøse referencer til at forsvinde. Jeg husker, at den syvende dag siden 1981 blev tildelt den romerske "søndag", den første dag i ugen, som Gud havde fastsat; men også, for nylig, at vi har fjernet vores tids tilknytning til Jesu Kristi navn; noget, der er observeret siden skabelsen af den kristne kalender, der blev etableret af den katolske munk Dionysius den Lille i det 6. århundrede. Kristi navn skal forsvinde for at behage de muslimske samfund, der nu er talrige i Frankrig, såvel som det jødiske samfund. Synkretismen i det tilstræbte kompromis fører til en underdanig og absolut kretinisme. Men vi er otte år væk fra den således angrebne Messias' glørværdige genkomst, og hans vrede mod de skyldige vil være desto mere berettiget. Idiologi hersker over oprørske sind, da uddannede mennesker vover at tilskrive intelligens og dens komplekse former udelukkende til tilfældigheder; mennesket er i sin sammensætning, alene, en model for denne kompleksitet skabt af den evige, vise, intelligente, øverste og almægtige Skabergud.

Ifølge Ordsp 22:6 havde Gud befalet jøderne at lære deres børn hans love, så de ikke ville vige fra dem, når de blev gamle: "*Opdrag et barn i den vej, det skal gå, og når det bliver gammelt, vil det ikke vige fra den.*" Men i dag, når det er blevet gammelt, kan det uop lærte barn kun forblive fanget i sin ateistiske vantro, frugten af dets uvidenhed om det religiøse emne. Og denne adfærd, som Gud straffer med døden, er den sene oprørske frugt af den libertarianske moralrevolution, der blev fuldbyrdet i Frankrig i maj 1968.

Liv og død

På dommedag præsenterer Gud to eksperimenter udført successivt i himlen og på jorden. Det første vidner om englenes adfærd; det er placeret under livets tegn, fordi engle ikke dør, og de formerer sig heller ikke indbyrdes. De blev skabt i det antal, Gud ønskede, én gang for alle. Og alle de engle, Gud skabte, havde kendskab til Gud, hans love og hans forordninger, som hans skabninger skal adlyde for at skabe fælles lykke. For lykke afhænger af lydighed over for regler, der gælder for alle. Og da denne nødvendighed pålægges skabninger, som Skaberen har til hensigt at være frie til at vælge, kunne selviske sind kun udfordre denne nødvendige lydighed. Og for det første faldt den første skabte engel i sin friheds fælde. Det var ikke mangel på kendskab til Gud og hans godhed, der retfærdiggjorde hans oprør; det var hans frie valg, det valg, der er frugten af hans karakter og alt, hvad der udgør hans personlighed. Vi kender ikke det nøjagtige

antal engle skabt af Gud, men erfaringen levet på jorden vidner om, at antallet af demonstranter er meget større end antallet af udvalgte, lydige, underdanige i Guds kærlighed. For hvad der gælder for jorden, var lige så sandt for livet i himlen: "*Mange er kaldede, men få udvalgte*"; i overensstemmelse med hvad Jesus sagde i Matthæus 22:14. Interessen ved denne himmelske oplevelse er at demonstrere den naturlige frugt, der bæres frit af hver skabning, der ikke er underlagt dødens trussel. Således samledes de, der er ens, i himlen, og således blev to grupper, der var i absolut modsætning, dannet og konfronteret. Ondskab kunne kun udtrykkes gennem tanker og ideer, da de åndelige legemer var beskyttet mod alle former for fysisk lidelse. Men disse valg truffet af frie ånder havde i sidste ende dødbringende konsekvenser for de oprørske engles lejr. Og det er på dette niveau, at nødvendigheden af jordisk oplevelse kommer i spil, for det er kun på jorden, at oprørske ondskab vil tage sine mest forfærdelige former; mennesker drives til det værste af inspirationer fra sataniske dæmoner.

Af alle de 6.000 år, som Gud havde sat til hans udvælgelse af jordiske udvalgte, blev 4.000 år givet til englene til at vælge deres side. Da deres endelige fordømmelse først kom i det øjeblik, Kristi sejr over synd og død, som er dens løn, og selvom de forblev i live med udsættelse, var den "*anden død*" forbeholdt dem. De lærte således, hvor oprørets ånd fører hen, og følte i deres sjæle, hvor frygtelig døden er. Men selv før de endeligt blev berørt af døden, så de i 4.000 år, hvad døden var for mennesker, og forstod, at døden var en effektiv guddommelig trussel til at tvinge mennesket til at adlyde ham. For at bryde denne effektivitet inspirerede de mennesker med falske overbevisninger, som alle har det til fælles at berolige menneskeheden om døden. Den store græske civilisation i antikken lærte menneskene, gennem filosofen Platon, at den menneskelige sjæl er udødelig. Dette er nok til at berolige den skabning, der ikke længere ser sig selv som sådan. Og alligevel er denne sindsro kun baseret på en tåbelig argumentation om, at det, der lever, lever evigt. I virkeligheden er tingene meget anderledes, da Gud skaber et liv ud af ingenting, og intet forhindrer ham i at udslutte dette liv, sende det tilbage til intetheden, uden at der er det mindste spor tilbage af dets øjeblikkelige eksistens.

På jorden eksperimenterede Gud stadig med adskillige betingelser for menneskelivet: kæmpernes lange liv før syndfloden og deres mindre efterfølgeres korte liv. I begge oplevelser fortsatte døden med at plage menneskenes ånd, bringe de føjelige tilbage til Gud og lede de oprørske mod djævelens løgnagtige fabler og hans forfølgende himmelske og jordiske menneskelige dæmoner. 2000 år efter Adam og Evas synd og efter vandfloden vidnede Abrahams efterkommere om sit bånd med himmelens Gud. Hans rolle var at forberede menneskeheden, så den ville genkende Kristus, som skulle komme for at gøre en ende på synden og dens konsekvens, døden. Kun endnu engang gik djævelen ind i dette projekt for at give denne forløsning af de udvalgte en langt bredere anvendelse end den, Gud giver ham, ifølge sit princip: "*mange er kaldede, men få udvalgte*"; noget som djævelen har formået at forvandle til: "*mange er kaldede, **og alle er udvalgte***." Ved at præsentere frelsesgarantien for mennesker, der retfærdiggør deres syndige praksis, opnår djævelen sit mål dobbelt: han fører til menneskenes død og saboterer Guds forløsningsværk i Jesus Kristus. Men for at tro på de fabler, som

djævelen har opfundet, må mennesket enten ignorere den bibelske tekst eller undervurdere den. Og i begge tilfælde er situationen den samme for ham, fordi Bibelen kun er af interesse, hvis den tages alvorligt af dens læser og modtages af dens ånd, ligesom et brev skrevet af hans Gud, der adresserer det til ham personligt, i al fortrolighed.

I 4.000 år underkastede de oprørske himmelske ånder således de oprørske menneskelige ånder de luner og spil, de inspirerede i dem, hvilket fik nogle til at tilbede solen, ligesom egypterne og alle andre slags falske guddomme; og dertil kom forhold til de dødes ånder, bag hvilke de nogle gange præsenterede sig. Og dette falske vidnesbyrd var meget effektivt til at rive dødsfrygten fra menneskers sind. Hvem kan rive en såret sjæl glæden ved at opretholde et forhold med sine kære afdøde, der fortsætter i døden efter livet? Hedenskab tillod utallige hedenske religiøse former at opretholde disse forførende illusioner. Jesus kom også og afslørede den magt og de handlinger, der skyldes de onde sataniske engle. Med denne åbenbaring kunne man have håbet, at menneskeheden ville undslippe dæmonernes sofisterier og bedrag, men nej, det er ikke, hvad der skete; det modsatte skete. Den sjældne tilstedeværelse af kærlighed til sandheden, som gør de udvalgte få i antal, blev bekræftet ved, at de, der var kaldet af Kristus, antog hedenske normer. For den dominerende religion vidste, hvordan den skulle udnytte dødstruslen til sin egen fordel for et formål, der var i modstrid med Guds. Gud truer ganske vist med døden for at bringe naturligt oprørske menneskelige ånder tilbage til sin lydighed. Men den katolske religion truer med døden for at tvinge mennesker til at adlyde dens djævelske dogmer, som vil gøre deres frelse umulig. Truslen om død er derfor til stede i begge lejre med åbenlyst diametralt modsatte formål. En lang periode med total uvidenhed om indholdet af Bibelen kunne retfærdiggøre succesen med dette romersk-katolske pavelige bedrag. Men i det 16. ^{århundrede} tillod produktionen af Bibelen, ved hjælp af trykpresser, en mangedobling af udbredelsen af den bibelske tekst, der bragte de sande ord, som Gud havde talt, til menneskene. Den katolske kirke følte sig også i fare for at blive forvirret og afvist og fordoblede sine angreb og forfølgelser. Den truede ikke længere kun med døden, men uddelte den til de skarere, der modstod den. Igen gjorde holdningen til døden det muligt at identificere de udvalgte fra de kaldede: få i antal, de udvalgte udholdt martyrium og dets forskellige former, men de kaldede, langt flere, reagerede ved at ville redde deres egne liv. Og med dette formål greb de våben til og gengældte slag for slag mod de katolske hære, der angreb dem i kongers og pavers navn. Sådan har en bedragerisk kristendom, sammensat efter Gud af "hykleriske" mennesker ifølge Dan. 11:34, overlevet indtil vores tid, hvor den dominerer fra USA, alle jordens nationer og folk. Dens nuværende "hykleri" afsløres i dens kristne religiøse krav og dens sande tilbudelse af Mammon, pengenes gud, som efter dens navn kaldes Dollaren. Og denne religion er blot arven fra den grusomme calvinisme, født og udviklet i byen Genève i det 16. ^{århundrede}. Dens vitale behov for rigdom er oprindelsen til dens kapitalistiske doktrin, som giver den ret til at udnytte mennesker og alle jordens folk. Og her retfærdiggør dens folks menneskeliv igen ofringen af andre folks menneskeliv. Efter længe at have kæmpet for at etablere sin magt over hele jorden, har den endelig kun opnået støtte fra Vesteuropa samt et par andre punkter

af strategisk betydning i øst, så langt som Japan og den tidligere kinesiske ø Formosa, som siden er blevet til Taiwan. I nyhederne har et besøg af en amerikansk politiker hos landets leder netop fremprovokeret irritation i Folkerepublikken Kina. Denne kendsgerning isolerer yderligere USA, som befinder sig alene med Vesteuropa og Australien over for de mange folk, der længe er blevet beskrevet som "tredje verden" af denne dominerende udbyttningslejr. Ruslands militære operation i Ukraine har enorme konsekvenser, forårsaget af reaktionerne fra den vestlige lejr, hvis sanktioner mod Rusland giver bagslag. De allierede i begge lejre omgrupperer sig, og dag for dag nærmer sig den time, hvor de vil støde sammen, indtil "*tredjedelen af menneskeheden*" går til grunde, ifølge Åb 9:15. I en nylig tale talte præsident Macron om "en krig i Europa" og forbandt den med den russiske aggression mod Ukraine den 24. februar 2022. Dette er ikke korrekt, fordi denne voldsomme krig begyndte i 2014 i form af en borgerkrig, der stillede anti-russiske, pro-polske ukrainere op mod pro-russiske ukrainere, der havde trukket sig tilbage til Donbass-regionen. Denne fase blev fuldstændig ignoreret af Vesten, men da Rusland gik ind på ukrainsk territorium i 2022, reagerede de, fordi de selv følte sig truet. Denne adfærd karakteriserer hele den vestlige lejr, som udnytter jordens folk, men egoistisk søger at bevare sine privilegier. Denne gang mislykkedes det, fordi Vesten selv har givet sagen form for destabilisering af hele verdensøkonomien. Konsekvenserne af de foranstaltninger og sanktioner, der er truffet mod Rusland, tynger alle jordens nationer. Og den utilpashed, der således spredes, fremkalder genopvågningen af gammelt had, der blev kvalt eller holdt tilbage, af gammel vrede følt mod udnyttende kolonialistiske folk. I sin guddommelige visdom ender Gud med at få de ugudelige til at falde tilbage på sin egen ondskab.

I denne nye situation er få eller ingen klar over, at denne russiske leder, Vladimir Putin, også er underlagt den almægtige Guds direktiver, som dikterer hans handlinger. Ifølge Ezekiel 38 har Gud sat "*en ring på hans kæbe*" for at indlede en krig, der er forberedt og profeteret på forhånd i Dan 11:40 til 45, det vil sige 26 århundreder før vores tid. Hvor vesterlændinge tilskriver ham en velforberedt plan, lader Vladimir Putin sig i virkeligheden lede af reaktionerne fra den modsatte lejr, da han selv frygter en universel brand; hvilket bekræfter hans ønske om kun at give sin handling form af en særlig operation og ikke af en krig.

Stillet over for døden afsløres folks adfærd i alle deres forskelligheder. I Ukraine opmuntrer præsidentlejren til total krig og opfordrer til en offerånd blandt sine krigere, hvis antal med tiden svinder ind. Bag dem er de hykleriske vestamerikanere og europæere, der opmuntrer til kampene og deres død ved at give penge og våben, men især ikke mænd, der ville risikere at dø. Alligevel har Gud også sat en "*spænde på deres kæber*", og de vil finde sig selv fysisk involveret i den konflikt, de materielt har opmuntret. I spidsen sigter USA mod at udnytte de ukrainske krigeres ofre for at svække Rusland så meget som muligt, deres mangeårige fjende, hvis ruin de allerede bevidst medførte i 1980'erne. Amerikansk imperialisme er reel; ørnen er dens symbol. Den optræder på dens våbenskjold og dens dollar. Dette imperialistiske mål kan dog kun lykkes ved at ødelægge konkurrerende folk gennem økonomi eller krig. Og efter at have besejret Japan og kun delvist Tyskland, finder vi i denne konkurrence i dag

Rusland, den anden vinder af Tyskland og Kina; Kina, som Amerika bragte ind i Verdenshandelsorganisationen for at udnytte sin slavearbejde. Dette rige og magtfulde Kina er derfor frugten af dets værker. Og i dag konkurrerer slaven med sin tidligere herre, men frem for alt stærk med en befolkning på en milliard fire hundrede millioner sjæle. Indien har også nydt godt af udenlandske investeringer og er også blevet en stormagt ligesom sin muslimske religiøse rival, Pakistan.

Den nuværende nye universelle situation giver os mulighed for bedre at forstå rollen af den lange periode med religiøs fred, som Gud har givet de vestlige samfund. Denne 77-årige fred har begunstiget berigelsen og styrkelsen af de tidligere koloniserende landes militære og økonomiske magt. Allerede i 1973 havde oliekrisen beriget de muslimske arabiske lande til skade for de magtfulde europæiske ledere. Europæernes vitale energibehov har fyldt disse arabiske landes kasser, for mens Europa har nydt godt af vand og grønne områder, har Gud ikke givet det olie, som det er blevet fuldstændig afhængigt af, sammen med gas. Og denne afhængighed er på et sådant niveau, at afbrydelsen af dets forsyning kun kan føre til dets fuldstændige ruin. Da denne risiko er reel, vil konsekvenserne ramme befolkninger, der er vant til luksus og velstand. Men selvom det er behageligt at blive rig, er det meget svært at udholde at blive fattig. Det er under disse forhold, at interne borgerkrige bryder ud og tager form. Dødelige sammenstød opbygges derfor dag efter dag af flere årsager. Dette er især tilfældet, fordi adskillige brande, der pålægger tempererede lande guddommeligt høje temperaturer, som forårsager tørke, udbryder og fortærer tusindvis af hektar udtørret skov og grønt. Ødelæggelsen af Jordens overflade er i fuld gang. Men denne allerede synlige skade er ingenting i forhold til den, som de våben, der er designet af mennesker, vil forårsage.

Gud har lagt to veje foran mennesket, billeder på to valg: "*liv og godt; død og ondskab*", ifølge 5 Mos 30:19. Den skæbne, mennesket lider i dag, vidner om, at dets valg var "*død og ondskab*". For hvis valget havde været livets, ville det gode dominere, og det onde ville blive overvældet af velvære og gode tanker. Liv og død vil have været meget nyttige i Guds plan, som skabte begge dele. Livet giver én mulighed for at opdage alt, hvad der er værd at bemærke; døden har tilladt Gud at reducere tiden for onde handlinger udført af onde oprørere. Og siden afslutningen af Anden Verdenskrig i 1945 har valget om at eliminere dødelige henrettelser i deres opfattelse af retfærdighed været ekstremt afslørende for menneskelige sind og tanker. Deres kamp mod Gud har ført dem til at ødelægge, afskaffe eller forvrænge alt, hvad Gud har forordnet i sin visdom. De har således bygget liberticidale samfund, hvor ondskab ifølge Gud kun kunne gavne og formere sig. I radio- og tv-kanaler og interviews bemærker og beklager mennesker forværringen af vold af enhver art, usikkerhed, tyverier og voldtægter, men hvordan kunne det være anderledes, når guddommelig visdom ignoreres og afvises?

Guddommelige demonstrationer vedrører også de forskellige politiske eksperimenter, der gennem tiden er blevet foreslået af monarkiske, republikanske, kapitalistiske eller tværtimod kommunistiske regimer. Således er alle tænkelige samfundsmodeller blevet testet og bevist, at ingen af dem var i stand til at bringe mænd og kvinder lykke. Siden 1945 har USA og Rusland indført fuldstændig

modsatte regimer. I modsætning til den amerikanske kapitalismes egoisme modsatte Rusland sig sin kommunistiske model, hvor folket delte deres fattigdom ligeligt. Egoisme var ikke længere et problem, men nationen, der var faldet i national ateisme, kunne efter Frankrig ikke bære den frugt, som Gud havde velsignet. Derfor var delingen præget af lidelse og "terror" ligesom Frankrig fra sommeren 1793 til sommeren 1794. Den nationale leder Josef Stalin ønskede at gøre sit folk lykkeligt, men da han selv var afskåret fra Gud, som han kæmpede imod, var han ude af stand til det, og han blev det kolde og upåvirkede blodtørstige monster, der forårsagede millioner af menneskers død i Sibirien og andre steder, også i Ukraine. Det kommunistiske Kina, hvor "dragen" tilbedes, kan heller ikke tilbyde sit folk lykke, og det kan Nordkorea heller ikke, hvor den unge, nye leder Kim Jong-un imidlertid har formået at erobre sit folks hjerter, mens han udsætter dem for døden i en krigerisk forpligtelse mod deres fjender fra den hadede vestlige lejr; lad os påpege, at dette land med sin bibelske navnebror Kore er fuldstændig imod den kristne religion, som det altid har bekæmpet.

Til alle, til den vestlige lejr, der ønsker at udrydde døden, og til østboerne, der elsker døden, i Jesus Kristus, bekendtgør Gud en tredje verdenskrig, der vil fratage jordens indbyggere alt håb om at forlænge deres liv der på en bæredygtig måde. *Den symbolske "tredjedel af menneskeheden"* vil blive "*dræbt*" og sandsynligvis flere i reelt antal. Disse vil være de sidste **dødsfald** i menneskehedens historie, men de vil helt sikkert være meget talrige, da Jesu Kristi herlige genkomst vil markere en fuldstændig udryddelse af menneskelivet på jorden. De overlevende er måske få i antal, men på grund af nådens afslutning vil Gud ikke længere tillade døden af nogen af sine trofaste udvalgte. Derfor vil de sidste udvalgte i den endelige prøve af universel tro "kun" blive truet med døden af deres oprørske dommere. Og de sidste "døde" i den jordiske historie vil være dem: deres dommere. De vil således lide den dødelige skæbne, som Haman havde til hensigt for jøden Mordokaj på dronning Esters tid, og som han selv led.

ÅBENBARINGEN AF DEN SYVENDE TIME og de FIRE "Johannes"

På et tidspunkt, hvor det absolutte drama er ved at blive opfyldt, præsenterer jeg jer for dette vidnesbyrd, som afslører udviklingen af den oplevelse, der efterfølges af "*Jesu vidnesbyrd*", som omhandler og udgør hans profetiske åbenbaring i skrift og opfyldelse. For ligesom den skabende Gud, der undfangede det, er Guds projekt bygget i en progressiv udvikling, som er karakteristisk for alt, der lever. Dette vers fra Ordsp 4:18 beviser det: "*De retfærdiges sti er som et strålende lys, der skinner mere og mere indtil den højeste dag.*"

"Den syvende times åbenbaring" er navnet på den sidste form af mine profetiske forklaringer, der er foreslået til den officielle adventistkirke, selv kaldet "syvendedagsadventister". Således kommer timen efter dagen med tiden. Dette navn "syvende time" er fuldt ud berettiget, da det stemmer overens med betydningen af den syvende tid af guddommelig åbenbaring, præcist forbundet i

Åb 3:14 med budskabet rettet mod adventisterne i perioden kaldet "*Laodikea*", et græsk navn, der betyder: dom over folket. Billedet af et ur, der markerer en rækkefølge på syv timer, antydes af præsentationen af syv budskaber i Åb 2 og 3. Dækningen af hele den kristne æra i disse profetiske "breve" bekræftes af navnene på den første, syvende og sidste periode: "*Efesus*" og "*Laodikea*", som i rækkefølge betyder: Kirkens lancering og dom over folket (af kirken).

Denne timeopfattelse er yderst vigtig, fordi den jødiske nation allerede på grund af en fejlagtig opfattelse af time skylder sin forbandelse på tidspunktet for Jesu tjenestegerning. Den jødiske fejl bestod i dette: Jøderne troede, at de befandt sig i Guds "hævns time", som profeteret i Esajas 61:2: hvorimod de kun befandt sig i den første time af det guddommelige projekt; det "***nådens år***", ***der citeres, og som går forud*** for Guds "hævn" ***i teksten til denne profeti: Esajas 61:1-2: "Herren YaHWéHs Ånd er over mig, fordi YaHWéH har salvet mig til at bringe godt budskab til de sagtmødige; han har sendt mig for at helbrede de knuste hjerter, for at udråbe frihed for fanger og frihed for bundne; for at udråbe YaHWéHs nådes år og vor Guds hævn dag ; for at trøste alle, der sørger ; »*** Derfor stoppede Jesus, da han læste denne tekst i synagogen i Nazareth, sin læsning efter *det citerede "nådens år"* og lukkede den bibelske rulle. Senere, for at bekræfte den forbandelse, der var ved at falde over hele nationen, forbandede Jesus et "*figentræ*", der blev beskrevet som "*ufrugtbart*", fordi det ikke bar frugt, hvilket var normalt, da det specificeres i teksten, at det ikke var den gunstige sæson for figentræets frugt. Og for at forstærke og bekræfte Guds retfærdige dom over denne jødiske nation bemærkede Kristi disciple, at, Efter den forbandelse, der var udtalt over det, var figentræet visnet og dødt; et billede på den jødiske nations dystre skæbne, offer for sin irrationelle tilknytning til den gamle pagts normer. Gennem tiden og op til vores tid har tilknytning til traditionen konstant forhindret de troende i at modtage de nye lys, som Gud har præsenteret, med tro.

Denne tragiske lektie for den jødiske nation blev fornyet og opfyldt for første gang for den katolske religion i det 16. ^{århundrede} og i 1844 for den protestantiske religion, og endelig for den officielle institutionelle adventisme i 1994. Mellem 1982 og 1991, datoen for min officielle afskedigelse (november 1991), foreslog jeg en ny fortolkning vedrørende de datoer, der tilskrives de sidste tre kirker i Åbenbaringen 3: "*Sardes, Filadelfia og Laodikea* ." Indtil da havde den officielle adventisme på traditionel vis knyttet sin eksistens til den enkelte periode kaldet "*Laodikea* ." Institutionen havde bevaret adventisternes fortolkning, som placerede Kristi genkomst, det vil sige verdens ende, i år 1844. Mit arbejde bestod i at demonstrere, at denne fortolkning var falsk, fordi den inspirerede og skrevne profeti logisk set dækker tiden indtil Jesu sande og effektive genkomst. Som følge heraf vedrører de datoer, der ikke er markeret med hans sande genkomst, æraerne Sardes og Filadelfia og kun delvist Laodikea. Det lys, der kom til at oplyse min forståelse af Daniel, tillod mig at fastsætte datoen for Sardes til 1844 (1843) og datoen for Filadelfia til 1873. Indtil min tjenestetid blev der ikke givet nogen forklaring på dette kapitel 12 af Daniel i den officielle adventisme. Ved at bevare den profetiske fortolkning fra pionererne i værket fratog denne officielle adventisme sig selv forståelsen af tre budskaber, der

vedrører den i æraerne " *Sardes, Filadelfia og Laodikea* ". Den tog således fejl med hensyn til tiderne i Guds plan ligesom den jødiske nation før den. Og det værste for den er, at denne fejltagelse betales med den samme pris: den guddommelige forbandelse og åndelig død.

Mellem 1980, datoen for min dåb, og 1994, datoen fastsat ved udgangen af de profetiske " *fem måneder* " eller *150 faktiske år for budskabet om den " femte trompet* " i Åb. 9:5-10, kom en trosprøve for at teste den officielle adventisme; en prøve, der giver fuld mening til det budskab, som Jesus henvender sig til den i " *Laodikea* "; et budskab, der således sanktionerer tidspunktet for dens opkastning af den officielle institution, men ikke af adventistbevægelsen, der ville fortsætte i dissidens uden for den. Disse ting er nu bag os, og det er nødvendigt at trække på de lektioner, som Gud har givet gennem disse oplevelser.

Den første lektie er at forstå, at datoerne bygget på profetiske kæder etableret af Daniel og Åbenbaringen ikke var beregnet til præcist at fastsætte datoen for Jesu Kristi sande genkomst. Tværtimod brugte Gud dette motiv til at teste sine tjeneres tro i 1843, 1844 og 1994. Det var først efter disse tre på hinanden følgende historiske prøver, at Jesus i 2018 åbenbarede datoen for sin sande genkomst, foråret 2030, som ikke er bygget på nogen tidligere etableret profetisk kæde. Jeg må også præcisere, at mit studium af profetier aldrig var motiveret af søgen efter datoen for Kristi genkomst. Kun mit ønske om at forstå alle de åbenbarede mysterier var det, der var problemet. Og konsekvensen af denne undersøgelse var opdagelsen af denne profetiske " *femmåneders* " periode med den " *femte trompet* ", hvis brug siden datoen 1844 pålagde mig datoen 1994. Og ligesom det var tilfældet for protestanterne i 1844, er datoen 1994 bekræftet af Gud, og den bærer for traditionel adventisme en dødelig åndelig konsekvens.

Den anden lektie vedrører de tre profetiske datoer, der er opnået, 1844 (i virkeligheden: 1843-1844), 1873 og 1994. Bygget på den samme kæde af Daniel 9 og 8 og Åb. 9:5-10 markerer datoerne 1844 og 1994 dramatiske afslutninger på den guddommelige pagt vedrørende, successivt, protestantiske kristne og derefter adventistkristne. Disse to datoer er derfor markeret af den guddommelige forbandelse. Men bygget på kæden af Daniel 12:12 markerer datoen 1873 alene et budskab om total velsignelse, der vedrørte "syvendedagsadventistkirken", da den, efter at være blevet en amerikansk institution siden 1863, indledte en mission med universelt vidnesbyrd. Disse fortolkninger giver os mulighed for at genopdage hele logikken i de profeterede budskaber. Således velsigner Jesus i 1843-1844-æraen i " *Sardes* " de udholdende og trofaste adventister, men han specificerer: " **de skal vandre med mig i hvide klæder** ." Bemærk, at dette er fremtidsformen, fordi de endnu ikke praktiserer sabbatten, men den nedarvede romerske søndag, og derfor endnu ikke kan opnå fuld helliggørelse symboliseret ved disse " *hvide klæder* ". Det var først mellem 1844 og 1863, at sabbatten blev modtaget og antaget af disse pionerer inden for adventistarbejdet. Og det var ved at antage praktiseringen af Guds hellige sabbat, at de modtog disse " *hvide klæder* " af helliggørelse. I 1873 blev den totale og perfekte helliggørelse af "syvendedagsadventisterne" udtrykt og bekræftet af Gud gennem hans budskab rettet til " *Filadelfia* ", hvis betydning "broderkærlighed" udgør den frugt, der bæres af Ånden. Derfor indeholder dette budskab ingen forbandelse. Det

indeholder dog et advarselsbudskab, hvis uvidenhed vil koste den følgende æras adventisme, " *Laodikea* ", i 1994, sin forbandelse og dens opkastning fra Jesus Kristus: " *Jeg kommer snart. **Hold fast i det, du har, så ingen tager din krone.*** " Kristi ord har en paradoksal karakter, der skal forstås. Ved at sige " *hold fast i det, du har* ", sigter Jesus ikke mod profetiske fortolkninger, men mod den trosholdning og interesse, som dets pionerer har udvist for dette profetiske ord. Og paradokset består i, at denne interesse netop består i at vide, hvordan man opgiver en nedarvet forklaring, der er blevet forældet og uberettiget, når en ny, mere sammenhængende og berettiget forklaring præsenteres; hvilket er tilfældet for den officielle adventisme mellem 1982 og 1994. Ved min officielle afskedigelse i november 1991 bekræftede og autentificerede "syvendedagsadventist"-institutionen sin afvisning af de seneste lys, som Jesus tilbød den gennem mig. Ved at fejlbedømme timen, ligesom jøderne før den, blev adventistinstitutionen således offer for sin egen dårlige dom over "åbenbaringen af den syvende time". Denne "syvende time" var afslutningen på dens alliance med Gud i Jesus Kristus.

Tro mod sit løfte velsignede Jesus mit arbejde, og "Åbenbaringen af den syvende time" fik en klarere forklaring fra ham, og siden 2018 er viden om året for Jesu Kristi sande genkomst blevet tilføjet, og denne gang vil den forestående opfyldelse af verdenskrigen med den " *sjette trompet* " bekræfte hans genkomst med den " *syvende trompet* " på datoen for foråret 2030.

Fremkaldelsen af denne " *sjette trompet* " fører mig nu til at forklare mysteriet med de "fire Johannesbreve", et udtryk der er citeret i titlen på dette budskab.

I 1989 blev unge adventister døbt i Valence, og de blev straks interesserede i mit budskab præsenteret i et dokument med titlen "Daniel og Åbenbaringen"; et meget omfattende værk, der forklarer disse to bøger. Denne forbindelse fortsatte efter min officielle fjernelse i november 1991, og de ønskede at udtrykke den støtte, de gav mig, over for institutionen, og deres ønske om at blive fjernet fra institutionens officielle optegnelser. En af disse brødre, Jean-Philippe, omvendte en arbejdskollega ved navn Jean-François, og sådan kom vi sammen med Jean-Marie, en anden ven af Jean-Philippe, døbt i 1991, med mig, mit dåbsnavn var Jean-Claude, og dannede de nævnte "fire Johannes'er". En anden bror, den meget unge Joel (+ Johannes), døbt som 13-årig samme dag, var meget interesseret i mit budskab på selve dagen for sin dåb, og efter forskellige oplevelser og tid sluttede han sig til mig og bragte sin støtte og sin permanente trofasthed samt sine mange færdigheder. Efter sin dåb tøvede kirkens præst ikke med at involvere politiet for at bryde vores åndelige forhold, men dette forgæves, Gudskelov. Jeg rapporterer dette vidnesbyrd, fordi det er et bevis på Guds direkte virke, som taler gennem symboler. Hvorfor ønskede han at samle "fire Johannes' Johannes"? På grund af symbolikken i tallet fire: universalitet, og på grund af betydningen af navnet Johannes: **Gud har givet** . Husk, at profetien i Johannes' Åbenbaring allerede oprindeligt blev åbenbaret for "apostelen Johannes". For officielt at bringe hans budskab om den "syvende time" **har Gud således "... gav** "sit lys til fire tjenere, som således var "fire apostle", der blev bekræftet af ham i det øjeblik. Dette, uanset deres fremtidige opførsel. De er fire officielle vidner, der blev givet til hans arbejde på tidspunktet for dets lancering. To af dem, Jean-

Philippe og Jean-François, er høje, og deres lange ben tjente Herren med iver og glæde, da vi organiserede fem offentlige konferencer spredt over året 1992. De uddelte hver især 5000 foldere med invitationer og budskaber i postkasserne, der fordømte forræderiet mod den officielle katolske og protestantiske kristendom. Denne demonstrerede iver var den konkrete frugt af sikkerheden i vores tro på Kristi genkomst i 1994, og vi havde den samme overbevisning om, at vi i år 1993 ville se opfyldelsen af den sidste eller tredje verdenskrig. Ingen af os tvivlede på disse ting. I 1991, om aftenen den dag, hvor jeg, før min afskedigelse, kunne præsentere min holdning for præsten, assisteret af tre adventistvidner, Mireille, søster til Jean-Philippe, der deltog i dette vidnesbyrd, modtog fra Gud i en vision, "en stjerne der falder ned fra himlen" lodret, mens de vender hjem. "Åbenbaringen af den syvende time" blev derfor endnu engang bekræftet af Gud på niveau med konsekvenserne af dens officielle afvisning af institutionen, og dens præsentation, assisteret af tre vidner, Jean-Marie, Jean-Philippe og hans søster Mireille, var i overensstemmelse med den standard, som Gud havde fastsat, som skrev, at "*to mænds vidnesbyrd er sandt*", som Jesus sagde om sin tjeneste og sit personlige vidnesbyrd: Johannes 8:17: "*Det står skrevet i jeres lov, at to mænds vidnesbyrd er sandt*"; " nu var vi fire til at vidne om det lys, som Jesus Kristus gav.

Tiden gik, og efter 1994 var der kun "fire" af os tilbage, der fortsatte med at tro på værdien af vores profetiske datoer, men det var først i 1996, at Ånden ledte mig til at påpege adventistinstitutionens forbandelse, det vil sige den sande betydning af budskabet knyttet til datoen 1994. Denne dato var den sidste, som det var muligt at fastslå ud fra de varigheder, der er profeteret i Daniel og Åbenbaringen. Med tiden flyttede Jean-Marie sig først, derefter fik den lange ventetid sine virkninger, gruppen opløstes, fordi mine brødre ikke længere accepterede og tolererede ineffektiviteten af vores mission. Jean-Philippe henvendte sig til kristne fra forskellige grupper og især til jøderne. Jean-François indledte et personligt vidnesbyrd, og uden at afvise mine forklaringer tilføjede han en ny fortolkning, som jeg i første omgang afviste, fordi den bibelske tekst ikke retfærdiggjorde den. Og det er her, denne oplevelse bliver nyttig at forstå. Han tilskrev den "*sjette trompet*" de profetiske "*fem måneder*" af den "*femte*", idet han tog som udgangspunkt datoen 1873, der tilskrives "*Philadelphia*"-æraen. Med hensyn til profetiens fortolkning er denne tilgang fuldstændig uberettiget, da 1844 ikke er 1873. Hvad profetien dog ikke siger, er, at intet forhindrer Gud i at vælge den samme periode på 150 virkelige år til at opfylde denne "*sjette trompet*" i 2023. Han belønner således adventisternes tro, arvinger til den guddommelige velsignelse fra 1873, som endelig ser opfyldelsen af det profeterede drama om den tredje verdenskrig, som de ventede på, og hvorved nationernes tid, ødelagt af frygteligt destruktive moderne våben, slutter. Sådan har jeg for ganske nylig, og siden begyndelsen af krigen i Ukraine, antaget denne mulighed, der fastsætter verdenskrigen til år 2023. Hvis den tekstuelle logik ikke retfærdiggør det, kan den åndelige logik på den anden side faktisk etablere en forbindelse mellem den guddommelige velsignelse og opfyldelsen af den "*sjette trompet*", som udgør beviset for at tilhøre den åbenbarende skabergud, ifølge hvad Åb. 17:8 specificerer: "*Dyret, som du så, var og er ikke. Det skal stige op af afgrunden og gå til fortabelse. Og de, der bor på jorden, hvis navne ikke er skrevet i livets bog*

fra verdens grundlæggelse, skal forbløffes, når de ser dyret , for det var og er ikke og skal komme til syne igen. " Årsagen til "forbløffelse" er dobbelt: uvidenhed om Guds plan, men også uvidenhed om datoen for dens opfyldelse. Og det er på dette niveau, at kendskabet til denne dato bliver tegnet på Guds profetiske velsignelse for sande afvigende adventister. De er arvinger til velsignelserne fra Jesu elskede " Filadelfia ", mens de lever i kølvandet på det afviste, lunkne, formalistiske " Laodikea ".

I Åb. 17:8 favoriserer udtrykket "**afgrundens bund**" identifikationen af den "*sjette trompet*", som udgør den anden form for "*dyret, der stiger op af afgrunden*"; den oprindelige, der omhandler den franske revolutionære terror ved den "*fjerde trompet*". Men konteksten af budskabet i Åb. 17:8 sigter også mod tilbagekomsten af "*dyret, der stiger op af havet*" i form af "*dyret, der stiger op af jorden*". For at gøre dette klart, minder jeg jer om: Under titlen "*Jesu vidnesbyrd*" åbenbarer Gud for de adventistudvalgte kommet af fire "*dyr*" eller dræberregimer; i kronologisk rækkefølge, det første: "**dyret, der stiger op af havet**" (koalitionen af pavedømmet og det katolske monarki); det andet: "**dyret, der stiger op af afgrunden**" (fransk terror og *fjerde trompet*); den tredje, og årsag til forbløffelse for faldne adventister: "**dyret, der stiger op fra afgrunden**": en anden og autentisk form af "*andet ve*" fra Åb. 9 (tredje verdenskrig; *andet ve* og *sjette trompet*); den fjerde: "**dyret, der stiger op fra jorden**" (protestantisk og katolsk regime med universelt styre: *billedet af det første dyr*).

Jeg benytter mig af denne besked til at minde jer om, at den plan, som Gud har åbenbaret, er sikker, og at hans tjenere ikke må lade sig påvirke af de nuværende tilbageslag, som Rusland har lidt i denne krig i Ukraine. For ligesom de vestlige folk, som det har etableret bånd og handelsforbindelser med, er Rusland blevet vant til fred og handel, de to værdier, som Vesten har søgt og foretrukket i 77 år. De sidste år før 2018 var præget af en tilsyneladende succes. Dette forklarer afslapningen af militær træning, både i den vestlige verden og i Rusland. Men mens dette Rusland er forblevet ved konventionelle våben med få forbedringer og har foretrukket at udvikle kraftige, destruktive atomvåben på grund af den endelige rolle, som Gud har til hensigt for det, har de tekniske fremskridt i Vesten muliggjort konstruktionen af sofistikerede våben baseret på elektronik og digitale processorer; en stor fordel med hensyn til præcision, men våben er særligt sårbare over for miljøets magnetiske påvirkninger. Dette første år med kamp mellem Rusland og Ukraine har vist os den utrolige effektivitet af observatør- og dræberdroner, som udfordrer kraften i kampvogne, kanoner og skibe. Dette år vil også have bidraget til udtømningen af våbenlagre i både Vesten og Rusland, som trods alt har et større lager. Ruslands køb af droner fra iranerne afhjælper den ubalance, der midlertidigt svækkede det. Den russiske leder regner med, at vinterens virkninger vil se den vestlige modstand, som har besluttet at fratage sig selv russisk gas, svækkes. Men det stædige Vesten vil ikke bøje sig trods den uro, der er forårsaget blandt folket. Derfor vil Rusland tvinge vestlige nationer til at blive direkte involveret i konflikten mod det; enten ved at angribe dem eller ved at tvinge dem til at angribe det. 2023 vil blive året for det store vestlige drama, for fra eskalering til eskalering vil det værste ske, når det dominerer den europæiske lejr, som Gud annoncerede i Daniel 11:44, dets

russiske territorium vil blive ødelagt af USA's atomvåbenild. Og det er i en desperat og dødsdømt handling, at de resterende russiske styrker vil reagere mod den vestlige fjende på nuklear vis med deres ubåde og deres skjulte baser, der forblev operationelle. Ved at tilskrive ham handlingen med at " *udrydde skarer* " i Dan 11:44, bekræfter Gud tiden, der er markeret til at " *udrydde* " den oprørske menneskehed: " *Tyder fra øst og nord skal komme og skræmme ham, og han skal drage ud i stor vrede for at ødelægge og **udrydde skarer** .* "

I modsætning til hvad der siges i tv-programmer, har Rusland ikke planlagt noget på forhånd, fordi det siden USSR's fald og dets opdeling i uafhængige demokratiske republikker, ligesom Vesten, har søgt kommerciel succes begunstiget af fred med folkene; Rusland havde ingen interesse i at gå i krig mod sine velhavende vestlige klienter. Siden 2022 har modstanden fra de ukrainske hære, udstyret af Vesten, gradvist øget den russiske vrede. De lidte fiaskoer og tilbageslag forstærker denne vrede; hvilket bekræfter de guddommelige ord, der profeterer fraværet af dets forberedelse til krigslignende aggression, da det, ifølge billedet præsenteret i Ezek. 38:4, " *en krog sat på dets kæber* ", forpligter Gud det fredselkende Rusland til at gå i krig mod sine vestlige mål: " *Jeg vil oplære dig, og jeg vil sætte en krog på dine kæber; jeg vil føre dig ud, dig og hele din hær, heste og ryttere, alle pragtfuldt klædt, en talrig troppestyrke, der bærer det store og det lille skjold, alle svingende sværd;* " Og følgende vers 5 bekræftes af den gruppering af alliancer, som vi er vidne til i dag: " *Og med dem dem fra Persien, Etiopien og Put, alle bærende skjold og hjelm;* " For " *Persien* " eller Iran, og " *Etiopien* " eller Sorte Afrika, det er allerede bekræftet; der er tilbage handlingen fra " *Puth* " eller Nordafrika, som vil slutte sig til den russiske lejr på grund af sin religiøse forbindelse med Tjetjenien, både muslimsk og russisk, engageret side om side med det ortodokse kristne Rusland.

Tro udtrykkes ved en holdning af fuldstændig tillid, som vi har til Gud og til hans profetiske budskaber. Og apostelen Paulus underviste i Hebr 11:6: " *Uden tro er det umuligt at behage Gud* ": " *Og uden tro er det umuligt at behage ham; for den, der kommer til Gud, må tro, at han er til, og at han belønner dem, der søger ham .* " Denne tro kan derfor beskytte os mod de destruktive virkninger af fakta, der observeres i den nærmeste fremtid, og som i et øjeblik kan synes at forkynde det modsatte af det, der er profeteret. Men oplevelsen er organiseret af Gud i overensstemmelse med hans plan, som i sidste ende går i opfyldelse i al sin præcision. Og vores Gud regner med, at demonstrationen af vores tillid til ham vil blive herliggjort over for hans fjender, som også er vores. Hans plan for sine udvalgte er storslået, og hans profetiske åbenbaringer er afgørende for dem i deres lejr, der stadig er i live.

Det er stadig Gud, og Han alene, der vælger tidspunktet, hvor forståelsen af Hans profeterede åbenbaringer skal forstås eller ændres, og det er Han, der gør det muligt for Hans udvalgte sind at tilpasse sig disse forandringer. Det er godt at forstå dette, fordi vi i alle henseender forbliver Hans ydmyge og svage skabninger afhængige af Ham i alle ting.

I nutiden accelererer aspekter af livet: alt bevæger sig hurtigere. Information spredes over hele jorden i realtid. Derfor kan den tredje verdenskrig kun være hurtig og fuldføres på kort tid på en ekstremt destruktiv måde.

Begyndelsen er langsom, men afslutningen er hurtig, og denne hurtighed angår også Gud for afslutningen af hans pagter. Han formulerede det vedrørende den gamle pagt, og det vil også være tilfældet for den nye, for jeg minder jer om, at ødelæggelsen af den " *sjette trompet* " eller den tredje verdenskrig for den nye pagt er sammenlignelig i sine virkninger og sin guddommelige motivation med den tredje straf, der forårsager ødelæggelsen af den jødiske nation, af den kaldæiske konge Nebukadnesar og hans hære i -586.

I denne konflikt bekræfter de alliancer af religioner, der er fordømt af Gud, deres fælles forbandelse, som er åbenbart af Bibelen. Og gennem deres handlinger, der afslører og bekræfter deres åndelige status, afslører disse religioner sig selv, og de udvalgte er således forberedte på ikke at følge dem i de beslutninger, de vil træffe i forbindelse med et universelt styre til allersidst, i 2029. Men dette universelle styre kan organiseres allerede i 2024, når omgrupperingen af overlevende fra det universelle hekatomb begynder. Troens prøve, den sidste, vil blive organiseret ved udgangen af de syv år, der stadig ligger foran os.

Jeg henleder endnu engang jeres opmærksomhed på denne fejl, som den officielle institutionelle adventisme har begået. Den antog fejlagtigt, at den romerske søndag først ville få betydningen af " *dyrets mærke* " på tidspunktet for den endelige trosprøve. Den svækkede dermed den høje skyld i dette oprørske sataniske " *mærke* ", idet den glemte, at denne "søndag" allerede siden 321 har været årsagen til straffene i de første fem " *trompeter* " og vil forblive årsagen til de dødbringende straffe i de kommende " *sjette og syvende trompeter* ". Og denne glemsel koster den dens opkast af Jesus Kristus. Derfor skal de, der er kaldet af Kristus, så snart denne dags sande natur og dens oprindelse er kendt for dem, adskille sig fra dens praksis og antage den sande sabbat, uden at vente og uden at spille tid. For tiden vil ikke ændre den natur og guddommelige fordømmelse, der vedrører "resten af den første dag", siden dens antagelse som den hedenske "Solens dag", dekretet den 7. marts 321 af den romerske kejser Konstantin I, ^{kendt} som "den Store". Du kan således forstå begrundelsen for Jesu Kristi vrede, da han som Gud, skaber og lovgiver har lidt under denne falske hviledags forargelse siden den dato, og at den officielle adventisme kræver, at han stadig udholder den, siden 1994 indtil sin herlige genkomst, for at fordømme dens sande natur. For hans tanker udtrykkes gennem hans handlinger; siden 1995 vidner hans gode relationer og hans alliance med de religioner, der ærer dette " *mærke* ", som Gud har forbandet, om det, anklager ham og fordømmer ham. Men når han først er indgået denne oprørske alliance, vil han ikke være i stand til, og han vil heller ikke ville, fordømme den djævelske natur af sine allieredes hviledag. Da Ånden har forladt ham siden 1994, vil han blive nødt til at gennemgå og dele den levende Guds, YaHWéH, Mikael, Immanuel, Jesu Kristi, retfærdige vrede med dem.

Mellem 1983 og 1991, under et generalforsamling for Southern Adventist Conference i Grenoble, rakte Jesus en hjælpende hånd til adventismen i dens synkende tilstand ved hjælp af et spørgsmål, han lod mig stille foran hele forsamlingen til præsten, der ledte mødet og gudstjenesten. Dette spørgsmål indeholdt allerede svaret og var af den slags, som barnet Jesus stillede i en alder af 12 år til de jødiske ældste og præster på sin tid. Så jeg sagde til præsten: "Broder,

hvis sabbatten har været anset for at være Guds segl siden 1844, kan vi så ikke sige, at søndag har været dyrets mærke siden den dato?" Et øjeblik overrasket svarede præsten noget i retning af: "Med den måde, du præsenterer tingene på, ville det være svært at sige andet." Mit spørgsmål var noget foruroligende, og alligevel, efter den generelle forbløffelse, havde det desværre ingen gavnlige effekt. Alligevel var dette spørgsmål en irettesættelse af humanistisk adventisme, som primært søgte at etablere gode relationer med dem, som bibelske profetier afslører som Guds fjender. Jesu afvisning af denne form for adventisme i 1994 er derfor fuldt ud berettiget.

Opdatering for Ukraine pr. 24/10/2022

Efterhånden som tiden går, og de moderne våben, som de vestlige NATO-magter har givet Ukraine, synes at give landet en øjeblikkelig fordel mod russerne, minder sjældne stemmer om sandheder, som få ønsker at høre. I den vestlige lejr holder vi os faktisk kun til det faktum, at Ukraine, en suveræn nation, blev angrebet på sin jord af Rusland den 24. februar 2022; for 8 måneder siden i dag. Men objektive stemmer, og blandt dem selv ukrainske vidner, minder om, at krigen i Ukraine begyndte i 2014, otte år tidligere, hvor den ukrainske nationalistiske lejr kæmpede uophørligt mod den pro-russiske ukrainske lejr, der trak sig tilbage til Donbass-regionen i den østlige del af landet. Imidlertid indgik USA, Tyskland og Frankrig en aftale med den ukrainske regering og Rusland i 2014; dette er "Minsk"-aftalerne. Disse vestlige lande forpligtede sig til at garantere Ukraines sikkerhed, betinget af en mindelig løsning med de pro-russere i Donbass. I stedet for at overholde sin forpligtelse genoptog den ukrainske regering sin krig i 2015 mod disse pro-russere, der var lige så ukrainske, som de var. I dette tilfælde, var de værdige til vestlig støtte? Fortalte hr. Zelenskyj sandheden, da han sagde til Vesten: "Vi er ligesom jer?" Moralsk set er det indlysende; de er endnu værre end os, men politisk kræver Europa, at dets medlemmer respekterer deres forpligtelser. Dette spørgsmål er blevet fuldstændig ignoreret af vestlige beslutningstagere i NATO. Her er et emne, der gør begge siders holdninger uforenelige, men fakta er fakta; det er Gud, der er dommer, og som allerede har fordømt begge sider af åndelige årsager, som de ikke engang er klar over. Så ond tro har sin retmæssige plads i dette scenarie, der netop straffer manglen på tro hos alle de deltagende aktører, uanset om de er aktive eller krigeriske støtter.

Efter otte måneders krig er én ting klar for alle: krigen har fuldstændig ændret form på grund af tekniske fremskridt baseret på informationsteknologi; ultrapræcise kanoner og fjernstyrede droner, mod hvilke kampvogne og skibe er magtesløse og bliver sårbare mål. Derfor er alle scenarier mulige for dette år 2022, inklusive et nederlag og tilbagetrækning af russiske tropper, omend usandsynligt på grund af deres beslutsomhed, der stort set er lige så stor som ukrainernes. Men uanset udfaldet vil Ruslands vrede mod Vesten være intensiveret til sit maksimum; og følgelig vil 2023 være straffens år for det

overdrevent erobrende og " *arrogante* " Vesten; ligesom det romerske pavelige " *lille horn* " i Daniel 7:8, som er grundlaget for alle dets forbandelser.

Mit studium af Bibelen og dens profetier har fået mig til at opdage vigtigheden af de navne, som Gud har givet tingene, og det viser sig, at Ukraines grænse betyder: grænse. For et land som Rusland er dets grænse det mest følsomme emne; den er urørlig og kan ikke flyttes uden at vække national vrede. Sådan har nationer over hele jorden opført sig gennem tiden. Men i Vesten har ødelæggelsens ødelæggelse siden afslutningen af Anden Verdenskrig dybt ændret indbyggernes tankegang, og den nationalisme, der er ansvarlig for denne tragedie, er blevet frygtet og bekæmpet. Dette er det, der favoriserede afkald på nationale grænser og accept af oprettelsen af Den Europæiske Union. På denne måde mistede vesterlændinge synet på, hvad ordet "grænse" stadig kunne repræsentere for det russiske folk og deres østlige partnere. Vesten afkaldte det, men Østen bevarede det som en urørlig værdi, klar til at kæmpe for at forsvare den. Vesten har ændret sine værdier og er blevet mere og mere perverterede, men Østen har bevaret sine egne intakte; de forbliver i overensstemmelse med det, der altid har været. Derfor står vi, ud over krigen i Ukraine, over for et "civilisationers sammenstød", der i stigende grad diskuteres på tv. Tekniske fremskridt er kommet ind i mange lande, men de er ude af stand til at forene mennesker, der er splittet af deres religioner og skikke. Trods udseendet er indbyggerne i USA, et forbillede for genren, meget splittede og racistiske. Handel synes at forene alle, men volden sætter hvide protestanter op mod spanskaltalende katolikker, og med dem er den veludviklede sorte gruppe stadig offer for eller gerningsmand for racemæssig vold. Over hele verden skjuler handel i stigende grad væksten af intolerante og fanatiske ånder, som de dæmoner, Gud har sluppet løs, forværrer maksimalt. Den Tredje Verdenskrig, der begyndte den 24.02.2022, beviser, at kommercielle interesser er magtesløse til at forhindre den krigerske konfrontation mellem nationer, der kalder sig selv "de mest civiliserede". Dette sker efter Anden Verdenskrig, som var frugten af fanatisk nationalisme. Det demonstreres, at nuværende præsidenter reproducerer oldtidens monarker, og at organiseringen i demokratiske nationer ikke ændrer noget: " *nationernes tid* " kan derfor officielt " *ende* ", som vor Herre Jesus Kristus sagde og profeterede i Matthæus 24:14: " *Denne gode nyhed om Riget skal prædikes i hele verden til et vidnesbyrd for alle folkeslag. Så skal enden komme.* "; men også i Ezekiel 30:3: " *For dagen er nær, Jahves dag er nær, en mørk dag: det skal være nationernes tid.* "

Dette emne er delikat og går imod den nuværende mainstream-tænkning, men bag den forførende skuespiller Volodymyr Zelenskyj gemmer sig en langt mere foruroligende karakter. Denne dom er baseret på en sand kendsgerning: hans præsidentkampagne blev finansieret af en ukrainsk oligark, der også finansierer nazistpartiet "Azov". Og hans platform indeholdt en forpligtelse til at ødelægge den pro-russiske modstand i Donbass. Gud fryder sig over at ydmyge sine fjender ved at lede dem til at støtte en ny nazistisk sag. Og her minder jeg jer igen om, at nazismen i sin Hitlerianske oprindelse lykkedes det at forføre næsten hele det tyske folk; dette var indtil opdagelsen af udryddelseslejrene med deres gaskamre, som fik hele Europa til at gyse af rædsel. Men det er vigtigt at forstå: før disse masseødelæggelser af det jødiske folk blev organiseret, blev nazismen forført af

sine ledes fasthed, og i usikre tider følte de disciplinerede nordiske folk dette behov for en stærk og skarp leder. Før den tyske model var fascismen italiensk, men folket værdsatte den ikke længe. Disse fascismer forfører dog, når de genopliver økonomien og genopretter velstanden for befolkningen. Den 24. februar 2022 overraskede formanden for Europa-Kommissionen, Ursula Von Der Leyen, og Charles Michel, formand for Det Europæiske Råd, lederne af de europæiske nationer ved straks at tage parti for Ukraine og dermed lydigt følge det valg, som USA allerede havde truffet. Efter denne offentlige holdning kunne de andre medlemmer kun efterkomme dette valg og støtte det. Vesten havde været uinteresset i, hvad der skete i Ukraine, men disse fakta skal tages i betragtning for at forstå, hvad der er sket siden 24. februar 2022.

I kaoset under Sovjetunionens kollaps i 1991 blev republikker dannet. Det befriede Polen kom til at stille sig under NATO-beskyttelse. Rumænien og de baltiske stater gjorde det samme. Ukraine var allerede et kandidat, men dets korruptionsniveau gjorde det umuligt at blive optaget. Faktisk blev det født i et anarkisk klima, der forklarer, hvorfor Ukraine var det eneste land, hvor en nazistisk gruppe officielt og offentligt blev gjort krav på og repræsenteret: "Azov"-gruppen. Ukraine har længe æret og ærer billedet af Stefan Bandera, en ukrainer, der blev indrullet i den tyske SS-hær under Anden Verdenskrig. Og denne modsætning mellem katolske ukrainere og kommunistiske eller ortodokse russere er dukket op, når muligheden har opstået. Den midlertidige fred skyldtes kun den nuværende sejrherres magt, russer eller polak. Vores nuværende menneskeheds opførsel kan forklares med, at den ikke oplevede Anden Verdenskrigs nazistiske rædsler. Og det er på grund af generationsskiftet, at de samme fælder fungerer i alle epoker. Nazismen begynder med sit spil om forførelse og overbevisende taler, der samler sindene om dens sag, og i denne henseende er Zelenskys taler fuldt ud effektive. Han beordrer og lægger pres på lederne og de folk, som han åbenlyst bebrejder, for at få deres økonomiske og militære hjælp. Og ved denne metode trækker han dem ind og engagerer dem i sin kamp. Således støtter Hitlers fjender fra i går, på bekostning af deres egne liv, den nye nazistiske sag i vores tid. Dette er konsekvensen af blindheden hos de nye generationer og endda hos de gamle, der ikke personligt oplevede dramaet under Anden Verdenskrig. Vesterlændinges sind er kun interesseret i handel og materialistisk succes. De har foragtet historiens lektioner og farerne ved ideologier på samme måde, som de har foragtet religiøs arv, herunder vitale profetiske åbenbaringer, svømmet i ateismens tomrum og kun levet for at tilfredsstille deres fantasier. Så Gud har fanget dem i sine fælder, og de står nu over for en konflikt, som de ikke længere kan stoppe, ofre for deres eget hykleriske valg, der virkelig har mistet enhver mulighed for at handle frit på grund af de lige så hykleriske "alliancer af mennesker" i EU og NATO, der binder dem på hænder og fødder. Det er her, vi må huske disse ord, som Gud gav til Daniel i hans forklaring til kong Nebukadnesar, fordi det var for vores tid, at de blev åbenbaret; Daniel 2:43: " *Du så jern blandet med ler, **for med menneskers alliancer skal de blandes; men de skal ikke hænge sammen** , ligesom jern ikke hænger sammen med ler .* "

De, der støttede oprettelsen af EU, har længe hævdet, at den havde tilbudt og ville fortsætte med at tilbyde fred til europæerne. I dag er det Europa, der frit vælger at støtte og opretholde krig. Et forenet Europa forhindrede det ikke, det provokerede det, og det skal bemærkes, som en lille, men vigtig detalje, at den primære myndighed, der er ansvarlig for dette valg, er Tyskland. Den nuværende ugunstige situation favoriserer afsløringen af sandheden: den fransk-tyske duo var kun i gallisk tænkning. Efter afslutningen af Anden Verdenskrig, koloniseret af det kapitalistiske USA, brugte Tyskland Frankrig til at komme sig politisk, og dets valg lændede sig op ad dem, der personligt var mest profitable økonomisk. Frankrig søgte prestige til det punkt, hvor det var ruinerende offer, Tyskland profit og berigelse. I en periode fik begge lande, hvad de ønskede, indtil vores tid, hvor begge vil dele ruin og ødelæggelse. Energimanglen vil i høj grad favorisere europæiske fraktioner i vinter, hvis det bliver meget koldt. Hvad angår krigen i Ukraine, vil den fortsætte med sine forskellige drejninger og udvidelser.

Hvad angår Frankrig, hvem ville have troet, at præsident Macron, fjende af den franske Nationalfront eller Rally, ville ofre sin nations eksistens for at støtte en vanvittig ukrainsk nationalisme? Hvilket paradoks afslører uoverensstemmelserne på grund af den guddommelige forbandelse, der har ramt nationen og dens leder siden dens første konge, Klodvig I¹ Han er reduceret til at vende sig mod pave Frans og hans velgørenhedsorganisationer for at forsøge at opnå en umulig fred, netop på denne dag. Men han er uvidende om, at han henvender sig til lederen af den første jordiske religion, der er skyldig over for Gud og "primo" ansvarlig for den forbandelse, der retfærdiggør den tredje verdenskrig, straffen kaldet "*sjette trompet*" i Åb 9:13.

En trussel truer Ukraine og Europa på grund af valget af repræsentanter til den amerikanske kongres og senat, som finder sted den 8. november under midtvejsvalget. Hvis republikanerne vinder, bør den bistand, der ydes til Ukraine fra den nuværende demokratiske præsidentlejr, afbrydes. Og meningsmålingerne peger på dette alvorlige scenarie for Europa, som alene må bære byrden af at opretholde Ukraines militære behov. Det er her, Europa utvivlsomt vil blive delt i alle fire vinde: enden på den smukke forståelse mellem EU-medlemmer.

Siden den 24. februar 2022 har den vestlige verden været offer for en satanisk forførelse, hvis lige går tilbage til jordens oprindelse, hvor Eva blev forført af slangen, som Satan selv brugte som medium. Og dette burde ikke overraske os, da denne forførelse, der er legemliggjort i Volodymyr Zelenskyj, sigter mod at sætte gang i den ultimative globale konflikt i jordens historie. Denne tragedie bekræfter titlen på den prestigefyldte og meget værdifulde bog skrevet af vores søster i Kristus, Ellen Gould-White, hendes "*Store Kontrovers*", og begynder sin afslutning med et dramatisk massedrab, der begyndte på ukrainsk jord. I sin oprindelse finder man en skuespiller, en ægte komiker, der går fra rollen som offentlig entertainer til rollen som autoritær, forførende krigsherre, bragt til magten af en nazistisk sag, der ikke længere bevæger nogen i Vesten i 2022 og siden 2014, hvor denne nazistiske tilstedeværelse blev rapporteret af mediernes journalister. Den universelle internationale situation bevæger sig således fra stor komedie til stor morderisk tragedie, fra latter til tårer, der er fældet over civile og militære ofres død. For jeg minder jer om, at denne konflikt frem

for alt er en straf fra Gud, der straffer både civiles og militærets ugudelighed. Og denne dom vedrører alle lejre af antagonist og deres støtter, fordi de alle er religiøst skyldige over for den. Siden mediernes ekspansion er begivenhederne i det jordiske liv kendt af alle jordens indbyggere, uanset hvor de befinder sig, i realtid og umiddelbarhed. De folkelige reaktioner, der opstår, reducerer folkeledernes handlemuligheder. Sandhed og løgn spredes med samme kraft og neutraliserer hinanden, så menneskeheden ikke drager fordel af fordelene ved dens gennemsigtighed. Ledere er ofre for mediepres, og de træffer deres politiske og økonomiske beslutninger i en fart, og i denne påtvungne acceleration begår de uoprettelige fejl. Her er, kort fortalt, fordelene ved det, som mennesker paradoksalt nok kalder: fremskridt.

Men dette udtryk "fremskridt" giver os mulighed for at forstå menneskeheden situation i 2022-2023, fordi vesterlændinges sindstilstand konstant har været i "fremgang" eller i forandring, der gradvist har transformeret den; som følge heraf er mennesket i vor tid meget anderledes end det i 1945, datoen hvor den europæiske territoriale opdeling blev organiseret af de sejrende lande. Mennesket i 1945 var patriotisk knyttet til sit land og sit nationale flag. De to første verdenskrige var forårsaget af kejser Wilhelm II's og Adolf Hitlers preussiske og tyske nationalistiske ekspansionisme. På det tidspunkt var nationen en værdi, der blev forsvaret af alle, fordi truslen om et fjendtligt angreb tvang borgerne til at favorisere beskyttelsen af deres grænser, bag hvilke de kunne leve i fred og trives. I den efterfølgende fred, Anden Verdenskrig, bragte afslappede internationale relationer nationerne tættere sammen, og derfra opstod en universalistisk ånd. Især i Frankrig har denne universalistiske tankegang været årsag til en genopretning af temaet "menneskerettigheder", hvis oprindelige franske nationalistiske betydning er blevet universalistisk. Dette punkt er meget vigtigt at forstå, fordi dette dogme om "menneskerettigheder" i sin oprindelse kun havde til formål at genetablere lighed mellem de forskellige klasser, der blev dannet i Frankrig: adelsmænd, magistrater, købmænd, almindelige borgere, alle disse klasser var underlagt de samme rettigheder og pligter i henhold til chartret om "menneskerettigheder og borgerrettigheder", men det gjaldt kun i Frankrig og i det hvide kolonialistiske Frankrig, der stadig var slaveejere i denne revolutionære æra og selv efter den. Med tiden blev slaveri fordømt, og det var først efter det franske studenteroprør i maj 1968, at franske "menneskerettigheder" i et semi-anarkisk klima blev universelle "menneskerettigheder". Den franske politiske venstrefløj har adopteret denne ideologi, og universalistisk tænkning har domineret og gjort nationalistisk tænkning hadet. Menneskeheden opererer altid i den absolut modsatte reaktion og følger en vippesving. Så meget som nationalistisk tænkning havde forenet nationen, var det nu nødvendigt at hade den og favorisere modtagelsen af udlændinge på national jord; denne brutale ændring blev retfærdiggjort i navnet på chartret om "menneskerettigheder". Bør vi blive overraskede over denne normændring? Slet ikke, for gennem århundreder og årtusinder dukkede tankegangen hos Kong Nimrods samtidige, der rejste Babelstårnet i et forsøg på at undslippe guddommelige forbandelser, op igen efter 1968. Ved siden af ungdomssloganet "det er forbudt at forbyde" var også dette foruroligende "hverken Gud eller Mester", for det var udtryk for Babels

indbygges tankegang. Derfor er den massive modtagelse af immigranter fra alle jordens nationer blevet normen i Frankrig, forsvaret med næb og klør mod nationalistiske modstandere. Men pas på, i maj 1968 var franske studerende stærkt påvirket af det amerikanske liv, hvor denne universalistiske etniske blanding allerede var synlig i den prestigefyldte østkystby: New York. Hvem kunne tro, at Gud straffede Babel med sprogforvirring uden at straffe dens nye, seneste udtryk? Lektien i Bibelen får "babelisterne" i det 20. århundrede til at føle sig skyldige 'og denne skyld vil få sin straf. Men denne gang vil Gud ikke være tilfreds med at adskille mennesker ved hjælp af forskellige sprog; Denne gang vil han blande deres udgydte blod på jorden af de nye "Babels".

På 77 år, hvor han har nydt godt af den guddommelige forbandelse, har Satan formået at transformere det vestlige samfund 180°. I dag støtter den, hvad den kæmpede imod i går, og fordømmer nu, hvad den støttede før sin "store forandring", som faktisk er i folks hoveder, såvel som i etniske grupper, folk, moral, parforhold og kroppe. Med en sådan ændring i adfærd burde det heller ikke være overraskende, at når nye nazister dukker op, bliver de ikke identificeret eller frygtet, men hjulpet og reddet. Heldigvis dræber latterliggørelse ikke, for hvis det var tilfældet, ville hele Europa allerede være affolket. Faktisk er europæernes nuværende situation som følger: Zelenskyj siger til dem: "Giv mig våben, og hold kæft!" og hvad ser vi: de giver dem våben og holder kæft; tingene bliver sagt i korrekt sprog; jeg lader dig forestille dig, hvordan det lyder i grimt sprog.

Gud adskilte nationerne efter sprog, så han kunne dømme dem uafhængigt af hinanden. For ham har ingen nation en forpligtelse over for en anden. Men alle nationer dømmes af ham med de samme krav og de samme love, for de har alle forpligtelser og pligter over for ham.

Aktuelle begivenheder tillader mig at bemærke en forbindelse, der forbinder den tredje verdenskrig eller "den sjette trompet" med den "fjerde trompet". Jeg husker, at udtrykket "det andet ve" i Åb. 11, vers 14, der gives i vers 7 til "dyret, der stiger op fra afgrunden", hvilket betegner den fjerde trompet eller den franske revolution, faktisk betegner den i Åb. 9, den "sjette trompet".

I de to "trompeter", som Gud forbinder, har vi en "jordskælvs"-effekt, der er citeret i Åb. 11:13: " *I den time kom der et stort jordskælv, og en tiendedel af byen faldt sammen; og i jordskælvet blev syv tusinde mænd dræbt, og resten blev skrækslagne og gav himmelens Gud ære.* " Jeg har allerede forklaret dette billede i "Forklar Daniel og Åbenbaringen for mig", og jeg gentager det her: "Jordskælvs"-effekten består i at omstyrte den dominerende magt, så den domineres af dem, den dominerede. Nu, i udviklingen af konsekvenserne af krigen, der finder sted i Ukraine, ser vi støtte dannes for de to modsatrettede lejre. Og blandt dem støtter folkene i den tredje verden, længe domineret af Vesten, Rusland mod den vestlige lejr af de tidligere kolonister. Således vil den " *sjette trompet* " tage form af den franske revolution, men denne gang på internationalt plan. Støtten fra den tredje verden vil antage en aktiv, krigerisk form, der vil overraske vestlige nationer, fordi denne tredje verden, i sit hævnthirst, fuld af vrede, overvejende er muslimsk og vedrører de tidligere koloniserede folk; handlingen, der tilskrives " *Sydens konge* " i Daniel 11:40, vil således blive bekræftet. Ligesom de revolutionære "sans-culottes" væltede Frankrigs konge, vil

maghreberne og afrikanske folk vælte de tidligere dominerende kolonister for en tid. Og de to begivenheder har til fælles et klima af "terror" for den vestlige lejr, der er mål for Guds vrede i Jesus Kristus. Og alt dette, fordi folkenes arvinger til den kristne religion fortsætter med at ære den falske hviledag, der blev indstiftet af Rom i 321 og institutionelt i 538, og dermed foragter den hellige sabbat på den syvende dag, som Gud har helliget siden hans skabelse af verden for 6000 år siden, på forårsdagen i 2030.

Lighedsforbindelserne mellem den " 4. og 6. *trompet* " er talrige og meget betydningsfulde. Denne subtilitet, som Gud kun ønskede at dele med sine sidste "sandhedens sønner", er rig på lærdomme. Parallellen mellem den " 4. *trompet* " og den " *fjerde* straf " i 3. Mosebog 26:25 afslører den betydning, Gud giver sin " *straf* ": sin " *hævn* " over dem, der forråder hans " *pagt* ": " *Jeg vil bringe sværdet imod jer , som skal hævne min pagt ; når I samles i jeres byer, vil jeg sende pest iblandt jer, og I skal overgives i fjendens hænder .* " Det bemærkes, at Gud dømmer på samme måde, den gamle og den nye " *pagt* ", hvilket bekræfter det faktum, at han " *ikke* " *ændr dig ikke* ," som han siger i Mal. 3:6. I dette budskab fra 3 Mos. 26:25 betegner " *sværdet* " krig, det væbnede civile eller militære oprør, alt efter hvad der er tilfældet. Og vi må også bemærke ligheden mellem den " *sjette trompet* " og den " *første* ": i begge tilfælde invasionen af Europa af folkene i det nordøstlige USA, det tidligere territorium for de berømte og frygtede hunnere ledet af deres leder Attila, der handlede under titlen, nu bekræftet, "Guds plage". Ligesom den sidste lektie, som Gud rettede til de utro kristne i æraen, der sluttede i 1844, kom i 1793-1794 i form af den franske revolutionære "Terror", kommer den dødbringende straf for perioden, der begynder i 1844, siden den 24. februar 2022 af den " *sjette trompet* ", der tager form af den " *første* ", og ved denne lighed fornyer Ånden sin anklage mod den uberettigede opgivelse af den hellige sabbat i hans guddommelige lov. Den " *sjette trompet* " hviler på to på hinanden følgende faser: begyndelsen, som vedrører krigen i Ukraine, hvorved Vesteuropa bliver Ruslands fjende, ved sin støtte og bevæbning af Ukraine, dets fjende. Den anden fase vil fra foråret 2023 være præget af en krig, der føres direkte af Rusland mod de europæiske nationer. Samtidig vil resten af verden blive ophidset af at stille østmuslimske og andre støtter op mod den vestlige lejr: USA, Sydkorea, Japan og Taiwan mod Rusland, Kina og Nordkorea, Indien mod Pakistan og andre internationale antagonismer.

Ideen om " *hævn* " er fundamental, fordi den indebærer reaktionen på en begået uretfærdighed. Uretfærdighed over for Gud med hensyn til sabbatten, men også uretfærdighed over for folkene i den tredje verden, som længe har været udnyttet, slavebundet og koloniseret af de rige og stærkt bevæbnede vestlige magter. Den fred, der efterfølgende blev påtvunget, kom fra det vestlige land, der vandt Anden Verdenskrig: det handelsrige og grådige USA, ufølsomt over for sand guddommelig retfærdighed. Deres kolde og upåvirkede kapitalisme blev normen, og gennem den blev udnyttelsen af mennesket forlænget. Det er på grund af denne politiske og økonomiske despotisme, at muslimske folk kaldte ham "den store Satan". Og åbenbaringen af Jesus Kristus bekræfter retfærdigheden i denne dom uden at retfærdiggøre eller legitimere islam, som benægter den frivillige død af vores ene og universelle frelser, den guddommelige Herre Jesus Kristus.

Temaet frihed forbinder også den " 4. og 6. trompet ". Efter at de amerikanske oprørere opnåede frihed i deres kamp mod det engelske monarki, spredte dette emne sig til Europa, startende med Frankrig og dets revolution, før det besmittede og erobrede hele Vesteuropa, helt til Rusland i 1917. Frihed har forårsaget megen blodsudgydelse og er umættelig. Det er denne frihed, der forklarer de perverse udskejelser i vestlig moral, og det er stadig denne frihed, der forårsagede udbruddet af 3. verdenskrig. Det var ganske vist ud fra et ønske om ekstrem frihed, at Ukraine forlod sin alliance med Rusland. Vi værdsætter bestemt frihed, men vi må ikke glemme, at den er en årsag til tab for mange; Gud har dømt den som en synd for dens libertarianske og liberticide udskejelser. I hans øjne er dette tema om frihed så vigtigt, at han hentyder til denne statue, som Frankrig **ofrede til USA, i dette vers fra Åb 11:10**: " *Og på grund af dem skal jordens indbyggere glæde sig og juble, og de skal sende gaver til hinanden, fordi disse to profeter plagede jordens indbyggere.* "

Officielt afviste amerikanerne, i modsætning til franskmændene i 1793, ikke Gud og hans hellige bibel, hans " to vidner " eller " to profeter ", men deres calvinistiske kristendom var ikke i overensstemmelse med den guddommelige norm. Og ved, ifølge hans lære, at favorisere retten til berigelse taget som et tegn på guddommelig velsignelse, kunne han ikke blive velsignet af Gud og kunne kun favorisere libertarianske udskejelser, ifølge hvad Gud erklærer gennem apostelen Paulus' mund i 1 Tim. 6:9-10: " *Men de, der vil være rige, falder i fristelse og snare og mange tåbelige og skadelige begæringer, som styrter mennesker i ruin og fortabelse.* " *For pengekærlighed er en rod til alt ondt, og nogle, der er besat af den, er faret vild fra troen og har påført sig selv mange sorger.* " I Frankrig og alle andre steder har adgangen til overdreven frihed dræbt troen, fordi jo mere mennesket frigør sig selv, desto mere distancerer Gud sig fra ham. I virkeligheden er det ikke mennesket, der afviser Gud; det er Gud, der afviser det oprørske menneske, fordi det viser sig uværdigt til hans kærlighed.

For Gud findes den sande " frihed " for hans skabninger i deres underkastelse til hans retfærdige love og principper, som 2 Kor 3:17 lærer: " *Herren er Ånden, og hvor Herrens Ånd er, der er frihed.* " Og igen Gal 5:1: " *For friheden har Kristus frigjort os. Stå derfor fast, og lad jer ikke atter trække under trældom.* "; Jak 2:12: " *Tal og opfør jer, som om I skulle dømmes efter frihedens lov.* " Uden for denne standard for " frihed " bliver mennesket offer for et anarkisk princip, der skubber sine grænser endnu længere, hvilket kun døden sætter en stopper for.

Gud dømmer hjerter og tanker

Da Gud er usynlig, tror den ikke-troende, at hans tanker er ukrænkelige; det er sådan, han let kan bedrage sine medmennesker ved at fortælle dem falske ting. Han kan lyve, men også fortælle sandheden uden at godkende den, og i dette tilfælde får sandheden selv værdien af en løgn for ham. At lyve er frugten af en mental perversion. Det ideelle menneske ifølge Gud må ikke deformeres af nogen mental eller fysisk perversion. Den nødvendige retskaffenhed er at reagere på en

naturlig og spontan måde uden beregning, ligesom kildevandet, der kommer ud af bjerget og følger den letteste vej for det, altid på vej nedad: det beregner ikke, men adlyder loven om jordisk tyngdekraft, ude af stand til at modstå den. Sådan forenes kildevandet i de laveste områder og danner successivt floder og vandløb. Ligesom vand ikke kan vende tilbage til sin kilde, er sjælen, der behager Gud, ude af stand til at gøre oprør mod ham og hans moralske, fysiske, kemiske og åndelige love. Gud kender sine skabningers tanker, og derfor er de udvalgte liv ladet og fyldt med rige oplevelser, mens der for den ikke-troende, som Gud ignorerer, ikke sker noget. Det er hans Hellige Ånd, der gør forskellen, for Jesus sagde det så godt i Matthæus 13:12: "*Den, der har, skal der gives mere*"; men hvem har hvad? Tro, intet andet end tro, men alt sammen. Og dette lille ord "tro" repræsenterer mange ting, herunder netop de logiske og enkle reaktioner på de sandheder, som Gud har åbenbaret. For når de udvalgte konfronteres med himmelske sandheder, opfører de sig som vandkilden. De lader sig lede af Guds Ånd, som inspirerer og opbygger deres refleksioner og deres forståelse af de åbenbarede mysterier.

Tro er ikke knyttet til det menneskelige sinds sentimentalitet, for hvor end Gud finder den, åbner han intelligensen. Troens frugt er derfor åbningen af den udvalgte intelligens. Men denne intelligens givet af Gud føjes til vores naturlige intelligens. Ifølge princippet "*den, der har, skal der gives mere*", opnår den, der bruger sin naturlige intelligens godt, fra Gud en forøgelse af intelligensen i åndelige anliggender, men også jordiske og kødelige. For den, som Gud oplyser åndeligt, skal også være i stand til at bedømme de handlinger, der udføres i hans jordiske miljø. Intelligens er derfor den mest dyrebare gave, Gud kan tilbyde dem, han elsker. Jeg specificerer, til dem, han elsker, fordi kun hans dømmekraft betyder noget. Skinnet bedrager, fordi mange mennesker hævder at elske Gud, mens de ikke er klar over, hvordan han dømmer dem. Som et menneskepars liv kræver, skal kærlighed være gensidig, for hvis den kun fungerer på én måde, er kærlighed kun en bedragerisk illusion. Utro troende begår den fejl ikke tilstrækkeligt at søge Guds svar på deres kærlighed til ham. Skaberguden, kilden til al intelligens, fordømmer denne mangel på intelligens, fordi den, der virkelig elsker, kræver bevis på gengældelse af kærlighed. Forholdet, der opbygges med Gud, ligner det forhold, der er mellem en mand og en kvinde, kaldet til at "*danne kun ét kød*". Og hvad angår det menneskelige par, opretholder det åndelige par, der dannes af den udvalgte og hans Skabergud, sig selv gennem deres konstante bestræbelse på at give bevis på den givne kærlighed og den følte kærlighed.

Med rette lærer Ånden i 1 Kor 13 en flerdefineret definition af kærlighed, næstekærlighed eller mere præcist af Guds "karisma" eller "gave", den mest fremragende, som han forstår den. Han beskriver, hvad den er, og hvad den ikke er, og fordømmer endda den falske "gave" baseret på den strengt intellektuelle viden om sandheden, som i dette tilfælde "*opblæser sjælen*" ved at smigre dens stolthed. I modsætning til denne reaktion bringer viden om sandheden hos den sandt udvalgte glæde, fryd og stor lykke, modtaget i al ydmyghed.

I løbet af seks tusind års liv på jorden organiserer Gud successive prøver, der alle har til formål at teste menneskelige sjæle for at afsløre deres tro eller mangel på tro i ham. Og i alle sine prøvelser afslører han falske troende og tillader

de sande at skille sig ud fra de andre. Hele hans plan er underlagt kollektiv tankegang, og de prøvelser, han skaber, giver bevis for hans himmelske og jordiske udvalgte. For hvis han havde ønsket det, kunne Gud kun have tilladt de udvalgte at leve og forhindret de faldne i at blive født. Men hans plan er baseret på glæden ved at dele, og det er for at opnå denne glæde, at vor Fader gav sig selv sønner, hvoraf de fleste er blevet oprørske mod ham, hans love og hans principper. Udvælgelsen af hans udvalgte, som er baseret på det frygtelige offer af hans liv i Jesus Kristus, afslører omfanget af dette ønske om at dele sin eksistens med frie modparter for os. Denne tanke er den vigtigste, vi skal huske, fordi den er i centrum for alle de prøver, han har organiseret gennem tiden.

Når det kommer til kærlighed, er Gud ekstremt og sublimt krævende. Han prioriterer alle andre levende væsener. Og dette retfærdiggør Kristi ord citeret i Matthæus 10:37: "*Den, der elsker sin søn eller datter mere end mig, er mig ikke værdig.*" For en mand er det ikke en hindring for hans kærlighed til Gud at elske sin hustru, og det samme gælder for hans hustru. Men det jordiske par skal være enige om at elske Gud først, over deres kærlighed til hinanden og derfor over kærligheden til deres børn. Disse to kærligheder komplementerer hinanden og er ikke modsætninger. Men problemet opstår, når et af de to medlemmer af parret fratager Gud hans prioritet, og desværre er dette tilfældet for næsten alle par dannet af jøder og kristne over hele jorden. De udvalgte er sjældne over hele jorden, og par af de udvalgte er endnu sjældnere. Forholdet til Gud er så individuelt og så krævende, at det næppe finder opfyldelse undtagen i enlige menneskers eller separerede ægtefællers isolerede liv. Situationen er dog ikke håbløs, fordi menneskehedsens sidste timer vil blive gunstige for sand tro for alle de sidste udvalgte, gifte eller ej. Jesus bekræftede denne individuelle dom, idet han sagde i Lukas 17:34: "*Hvis to mennesker ligger i samme seng, vil den ene blive taget med, og den anden blive efterladt.*" Troen deles ikke kødeligt, og hver sjæls dom er derfor strengt individuel.

Trosprøven fra 1843-1844 er et forbillede i sin art; et sandt åbenbarende forbillede, fordi denne prøve for første gang blev profeteret af Gud i Bibelen, åbenbaret til profeten Daniel og på hans tid til profeten Johannes, ved slutningen af det første århundrede af vores kristne æra. I sine profetier åbenbarer Gud alle konsekvenserne af en trosprøve. En mørk situation bliver lysende, fordi den udvalgte i øjeblikket i lyset af sine åbenbaringer tydeligt identificerer, hvem der er forbandet af Gud, og hvem der er velsignet. Dette er privilegiet ved den guddommelige udvælgelse. Men pas på, trosprøverne følger hinanden, og den, der bliver stående sidst, vil være den eneste, der virkelig er udvalgt af Kristus. Gennem hele vores liv sætter djævelen fælder og snarer for at få os til at falde og miste vores udvælgelse. Dette gælder på et individuelt plan, men det gælder også på et kollektivt plan. Historisk set blev den apostoliske kristne tro kollektivt til den romersk-katolske religion, til dens ulykke. Hans overherredømme og autoritet vidnede om hans guddommelige forbandelse; Hans succes blev profeteret af Gud til Daniel som en advarsel: Dan 8:24-25: "*Hans magt skal være stor, men ikke ved hans egen kraft; han skal forårsage stor ødelæggelse og have fremgang på sine veje og ødelægge mægtige og hellige folk.*" På grund af sin velstand og succes med sine listige angreb vil han være arrogant i sit hjerte og ødelægge

mange, der levede fredeligt, og rejse sig mod fyrsternes fyrste; men han vil blive knust uden nogen hånds anstrengelse. Dette romerske pavelige regime er således profeteret om en lang regeringstid, der dækker 16 århundreder af vores europæiske historie; 16 århundreder, som vil ende med den herlige genkomst af vores mægtige Frelser og Herre, Jesus Kristus, og det er ham, der i den almægtige Gud, "uden nogen menneskelig hånds anstrengelse", vil ødelægge sin leder, sit præsteskab, sit folk og sin trone: Rom, Vatikanets by og stat. I Europa var modellen for den kristne religion, der blev påtvunget fra 538, denne katolske norm, hvor djævelen installerede de gamle former for romersk hedenskab. Denne bibelske fordømmelse tillader mig at bekræfte, at denne religion aldrig er blevet anerkendt af Gud, og at de, der fejlagtigt tilslutter sig den, gør det på bekostning af at miste deres evige liv. For at bekræfte denne guddommelige dom, fremsatte Gud i det 16.^{århundrede} den bibelske udfordring til reformationens arbejde. Og langt fra at angre sine gerninger, vendte den katolske tro i Rom, som Gud kalder "Babylon den Store", sig voldsomt mod reformatorerne, og blandt dem, de sande profeter for Gud i den æra. Mennesker lever og dør; deres levetid er kort, og i løbet af deres korte eksistens ignorerer og undervurderer flertallet de ting, der er opnået før dem. Det er denne manglende interesse i den historiske fortid, der får dem til at ignorere de fejl, som Gud tillægger den katolske religion siden dens etablering i 538. Fordelen ved profetier inspireret af Gud er, at man i dens åbenbaringer finder identifikationen af de fejl, som Rom har akkumuleret over tid. Faktisk er etableringen af det pavelige regime i 538 kun konsekvensen af eller den anden straf, som Gud påfører det europæiske kristne folk for at straffe deres antagelse af den hedenske "soldag", som Konstantin I pålagde ^{for at} erstatte resten af den syvende dag, som Gud havde helliget siden hans skabelse af verden. Den almindelige mand blandt nutidens dødelige er langt fra bekymret over oprindelsen af hviledagen, som er blevet videregivet fra generation til generation siden 7. marts 321, en dato han er fuldstændig uvidende om. Men for den evige Gud er det noget andet, forbandelsen forbliver knyttet til "solens dag", der er omdøbt til "søndag" eller "Herrens dag", og konsekvenserne af denne alvorlige synd, der er begået mod ham, hans herlighed og hans frelsesprojekt, fortsætter indtil verdens ende.

I dag er vi privilegerede at have Guds profetiske åbenbaring fuldt afkodet eller dechifreret, i en sådan grad at forståelsen af hans dom for vores tid er så klar som muligt.

Den katolske tro blev fordømt af reformatorerne i det 16.^{århundrede}, og efter den franske revolution og den såkaldte "oplysningstid", de fritænkendes filosofiske tanker, ophørte fordømmelsen af katolicismen. Jeg kan derfor sige, at den protestantiske tro opløstes i de fritænkendes tanker, og fra da af forenede den materialistiske humanisme de menneskelige ånder fra de tre grupper, der således var forenet og forsonet i et djævelsk broderskab. Sagen gik ubemærket hen, men ved at åbne min intelligens om disse emner, tillod Gud mig at bekræfte denne analyse ved at finde disse ting profeteret i bogen "Apokalypsen", som vel fortjener sit navn: "Åbenbaringen". Og således var det, at jeg i "Sardes" i Åb 3:1 fandt bekræftelse på fordømmelsen af en i bund og grund amerikansk protestantisme,

der ikke længere protesterede mod Roms synder i 1843, men ærede sin søndag uden skam, selve tegnet på dens autoritet og dens forbandelse.

Forbandelsen faldt over den protestantiske tro i 1843 efter en dobbelt dom fra Gud, som " *ransager tøjler, hjerter og tanker* ", ifølge 2 Krøn 28:9, hvorefter den fulde tekst er som følger: " *Og du, Salomon, min søn, kend din fars Gud og tjen ham med et hengivent hjerte og et villigt sind, for YaHWéH ransager alle hjerter og forstår **alle planer** og alle tanker. Hvis du søger ham, vil han lade sig finde af dig; men hvis du forlader ham, vil han forkaste dig for evigt.* " Bemærk denne præcision af " **alle planerne** ", som betyder, at han kender et projekt, der viser sig i menneskets sind, før dets udførelse. Blandt protestanterne fandt Gud Roms frugter, og det alene var nok til at forbande dem alle. For at frelse det, der kunne frelses, organiserede han dog "adventist"-testen, hvorved protestanter individuelt kunne demonstrere deres kærlighed til Jesus ved at tilslutte sig projektet om hans genkomst, som var profeteret for foråret 1843 af William Miller, den amerikanske landmandsprædikant. Omkring 30.000 sjæle troede et øjeblik på muligheden for Kristi genkomst. Men da den ikke kom på den annoncerede dato, faldt troen efter denne skuffelse. Nogle, mere lettede end skuffede, vendte tilbage til jordiske anliggender. Men Ånden, der påstod en fejl, genoplivede håbet om Jesu Kristi genkomst i efteråret 1844. Og dér, for anden gang, da Jesus ikke var dukket op, blev adventistbudskabet afvist af alle deltagerne; alle undtagen 50 personer. Således var Gud, ved hjælp af to på hinanden følgende prøvelser, i stand til at afsløre 30.000 sjæles hykleriske tro, og 50 sjæles sande tro blev åbenbaret, uden at glemme de andre protestanter og kristne troende, der ikke deltog i nogen af hans profetiske kald og vækkelser.

I disse to adventistiske forventninger søgte Gud den glæde, han følte for hans genkomst, i Kristus og i alle amerikanske protestantiske kristne, hvorefter kun 30.000 ventede på ham i en tid; kun 50 af dem havde kærligheden til sandheden i sig og bar den frugt, der er velsignet i 1 Kor 13: " *kærlighed* " eller " *karisma* ", som " *fryder sig i sandheden* ". Og for at være blandt dette antal skal den udvalgte acceptere alle strategier fra Gud, inklusive "bluffing", fordi det er velkendt og endda praktiseres af Gud i disse adventistiske prøvelser: "man skal prædike falskheden for at kende sandheden." Det var ved at handle på denne måde, at kong Salomon, der beordrede, at det omstridte barn skulle skæres i to dele for at give dem til de to stridende mødre, blev berømt og æret for den guddommelige visdom, han modtog fra Gud. Gud havde allerede sagt om Israel i Esajas 29:13: " *Herren sagde: 'Dette folk holder sig nær til mig og ærer mig med deres mund og med deres læber, men deres hjerte er langt fra mig, og deres frygt for mig er efter menneskers overlevering.'* " Hvad betyder denne bebrejdelse? Gud fortæller os, at i denne tilstand er den jødiske religion ikke mere værdifuld end hedenske religioner. Denne bebrejdelse gælder til gengæld alle afviste kristne, efter at Gud har prøvet deres tro over tid. Efter protestanterne i 1843 og 1844 var det syvendedagsadventisttroen, der igen blev sat på prøve mellem 1982 og 1991. I 1994, datoen for afslutningen af ventetiden baseret på min fortolkning af Åb. 9:5-10, faldt Guds dom over den officielle verdensorganisation: " *opkastet* " af Jesus Kristus, af samme grunde som protestanterne før dem: fraværet af kærligheden til sandheden demonstreret af hans gerninger: afvisningen af det profetiske lys.

Foragt for Bibelens vidnesbyrd

Mens de guddommelige krav, der er fastsat vedrørende den doktrinære genoprettelse af den religiøse sandhed, som er profeteret i Daniel 8:14, leder de udvalgte sind mod de sande standarder i den guddommelige lov, fører foragt for Bibelen den ikke-troende til at tynge sig selv med en tung skyld: uvidenhed. I menneskers opfattelse betragtes uvidenhed som en årsag, der mindsker værdien af den fejl, som den skyldige part har begået; men hvad angår foragt for Bibelen, for Gud, mindskes denne skyld ikke. Uvidenhed skyldes enten arven fra en hedensk religion eller foragten og uinteressen hos mennesker, der lever i kristendommens arv.

Det, der først får den foragtelige ikke-troende til at føle sig skyldig, er hans holdning til vidnesbyrd skrevet af mænd, der ønskede at testamentere til eftertiden vidnesbyrdet om deres religiøse liv fyldt med oplevelser, der stammer fra deres møde med Gud, den usynlige Hellige. Hvordan kunne Gud ikke straffe en person, der ikke vil vide noget, som ikke vil vide noget eller modtage beviser på sine handlinger? For synet er ikke uundværligt for at retfærdiggøre troen; Guds handlinger er nok til at forstå, at han eksisterer og handler med ubegrænset magt.

Blandt disse bibelske vidnesbyrd bemærker jeg den kaldæiske konge Nebukadnesars, hvis omvendelse til Skaberguden er et unikt forbillede med stor autoritet. Denne store konge, der dominerede hele Mellemøsten i dag, var den naturlige arving til en hedensk religion, indtil han opdagede vidnesbyrdet fra de fire unge hebraiske mænd, der kom som fanger til Babylon sammen med mange andre. Hans omvendelse ville tage tid, men fra begyndelsen demonstrerede han selv en sjælden intelligens ved at kræve bevis på sine overnaturlige kræfter fra sine vismænd. Han besad allerede en logisk ræsonnement, der ville gøre ham værdig til guddommelig udvælgelse, da han fuldstændigt omvendte sig til Skaberguden, som Daniel og hans tre ledsagere åbenbarede for ham. Kong Nebukadnesars liv var alt andet end almindeligt; det var endda exceptionelt. Gud valgte ham, så han skulle bære det stærkeste vidnesbyrd om Ham blandt alle menneskelige syndere. Hans magt var absolut, og hans styre blev værdsat af hans folk. Han bar i sig en sans for retfærdighed og viste, at han var i stand til at slå både rige, vise og fattige, når det var berettiget af kaldæernes love. Drømmene Gud gav ham blev forklaret af Daniel, og disse vidnesbyrd foruroligede ham, men ikke nok til at omvende ham. Så Gud brugte stærke midler, hvilket beviser den betydning, han selv tillagde denne prestigefyldte konges, arving til hedenskabet, omvendelse og vidnesbyrd. For at straffe ham og gøre ham opmærksom på sin stolthed, lammede Gud ham i syv år. I denne tilstand, hvor han troede, han var et dyr og opførte sig som et, forstod han stadig ikke den lektie, Gud gav ham. Men ved slutningen af de syv år blev hans menneskelige ånd genoprettet, og han opdagede, til de omkringståendes forbløffelse, den skæbne, Gud netop havde påført ham. Og lektien bar sin lykkelige frugt; han blev derefter fuldstændig omvendt til Skaberguden, hvis enorme magt han oplevede. Betyder det, at det ville være nok for Gud at lade alle mennesker gennemgå den samme oplevelse for

at opnå deres omvendelse? Slet ikke, for Gud handlede på denne måde over for kong Nebukadnesar, fordi han, kendte hans sjæls natur, anså ham for værdig til at blive ført til ham. Men dette gælder ikke for alle mennesker; nogle er uopretteligt oprørske, ligesom den dæmoniske engel Satan, og ingen prøvelse ville ændre deres oprørske natur.

Jesus var endnu ikke kommet til jorden, men hans guddommelighed fungerede allerede som "*den gode hyrde, der søger sine fortabte får*", i dette tilfælde i den hedenske arv. Kongen bekræftede sin værdighed for den guddommelige udvælgelse, og i Skabergudens navn rettede han dette storslåede vidnesbyrd til os, som Daniel berettede om i sine skrifter: Dan 4:34-37: "*Efter den fastsatte tid løftede jeg, Nebukadnesar, mine øjne mod himlen, og min forstand vendte tilbage. Jeg priste den Højeste, jeg priste og herliggjorde ham, som lever evigt, hvis herredømme er et evigt herredømme, og hvis rige varer fra slægt til slægt. Alle jordens indbyggere er intet i hans øjne; han gør, hvad han vil, med himmelens hær og med jordens indbyggere, og der er ingen, som kan holde hans hånd tilbage eller sige til ham: Hvad gør du? På den tid vendte min forstand tilbage. Mit riges herlighed, min pragt og min pragt blev vendt tilbage til mig; mine rådgivere og mine stormænd bad mig om hjælp; jeg blev vendt tilbage til mit rige, og min magt voksede kun.*" Nu priser, ophøjer og ærer jeg, Nebukadnesar, himmelens konge, for alle hans gerninger er sande og hans veje rette, og dem, der vandrer i hovmod, kan han ydmyge."

Det er derfor let at forstå den betydning, Gud tillægger disse ord, som burde overbevise ethvert ikke-oprørsk menneske om ham, for hans omvendelse og hans frelse. Det er også lige så let at forstå den meget høje skyldfølelse hos det øre, der nægter at høre disse ord, som vidner om eksistensen af den store usynlige Gud. Nægtelsen af at høre eller at se udgør det første niveau af menneskelig skyld, som fordømmer alle dem, der begår denne adfærdsfejl, til evig og definitiv død.

Alt for mange mennesker tror, at de kan beskytte sig selv under påskud af uvidenhed, men i kristne lande, hvor Bibelen er udbredt og nogle gange tilbydes gratis, fordømmer dette påskud dem. Hvad angår ikke-kristne folk, har de pligt til at søge den sande Gud og er ikke retfærdiggjort ved tilknytning til deres religiøse tradition. Den kristne tro alene præsenterer en logisk vej bygget på det hebraiske folks vidnesbyrd, åbenbarere af den ene Gud og skaberen af alt, hvad der er og lever. Og ethvert menneske, der har modtaget fra Gud den intelligens, der hæver dem over dyret, har pligt til at ræsonnere logisk. I historien om Jeriko valgte den prostituerede Rahab, arving til sin nations hedenskab, at forlade den for at slutte sig til den sande Guds folk. Dette vidnesbyrd får stadig i dag alle dem, der ikke efterligner hendes opførsel blandt jordens folk, til at føle sig skyldige. For ja, at troen på Guds eksistens og erkende, at ethvert menneske som en skabning er ansvarlig over for ham, er det første niveau, der fører til udvælgelse. Det er først efter dette første skridt, at skabningen vil opdage hans love og forordninger, der regulerer hele de udvalgte liv. Spirituel pædagogik er derfor baseret på flere successive gradvise niveauer, og på alle disse niveauer resulterer det forkerte valg i skyldfølelse over for Gud: Hedningen foragter Bibelen og dens vidnesbyrd; i år 30 afviser den traditionelle jøde det frelsesprojekt, som Gud profeterede og fuldbyrdede i Jesus Kristus, og følgelig identificerer Jesus ham i sin Åbenbaring

med " *Satans synagoge* " i Åb 2:9 og 3:9; i år 538 ændrer den romersk-katolske kristne den kristne religiøse norm og genetablerer hedenske normer (ting, der er nedarvet i de ortodokse og anglikanske normer); I 1843 retfærdiggjorde protestantismen den katolske søndag; i 1994 favoriserede adventismen menneskelige relationer med Guds fjender. I alle deres oplevelser nægter de skyldige at tage hensyn til det guddommelige lys, som deres tid bragte. Andre religioner har ingen legitimitet i den frelsesplan, som Gud har udarbejdet og profeteret af hans profetiske tjenere i Bibelen alene eller i skrifter, der belyser den.

GUD: DEN STØRSTE STRATEGI

Fordi han kontrollerer alt, organiserer alt, er Gud uden tvivl den største strategi. Hans frelsesplan er baseret på en strategi, der bygger på hans modstanders reaktion. Ligesom en skakspiller forbereder han sine spil baseret på flere rækkefølger af valg, der giver ham mulighed for at besejre sin modstander og gøre ham til "skakmat". Når det oprørske menneske vælger at være ulydig mod Gud eller endda ignorere ham, skader han kun sig selv. Gud tillader mennesket at afvise ham, at være ulydig mod ham, at foragte ham i hele sit liv; følgelig vil han dø, som et dyr ville dø, uden håb. Ja, Gud kan tolerere denne fjendtlige adfærd i lang tid, fordi han i sandhed kun er interesseret i de mennesker, der viser sig værdige til hans udvælgelse, værdige til hans kærlighed, værdige til det evige liv, der vil fortsætte i hans nærvær.

Den guddommelige strategi organiserede sin frelsesplan ved at lede sine udvalgte fra mørket ind i lyset; hvilket forklarer hans valg om først at åbenbare sin frelsende kærlighed efter 4.000 års mørke. Hvis Bibelen fremstiller den nye pagt som en tid med frihed, skyldes det, at den gamle pagt blev set som religiøst doktrinært slaveri. De mange ritualer, som levitterne udførte i helligdommen, der var bygget af mennesker, var byrdefulde og farlige for de overtrædere, der ikke respekterede de detaljer, som Gud havde foreskrevet. Og vi må huske ud fra denne erfaring, at Gud forblev den samme, efter at have givet sit liv som løsesum for sine udvalgte frelse i løbet af de 6.000 år af sit program, der blev profeteret hver uge i de første seks dage; den syvende dag eller sabbat, helliget af Gud, vedrørte kun de udvalgte og deres sejrige og herlige indtræden i det syvende årtusinde. Og dette emne får mig til at påpege dette vigtige punkt for dig. For Gud er det mest alvorlige ikke tilbedelsen af "solen", der praktiseres af den romerske religiøse kult af "søndagen". Det alvorlige er mangelen på respekt for den hellige dag, som han har helliget siden verdens skabelse, fordi denne hellige dag er placeret i slutningen af ugen på grund af dens profetiske betydning, som er at markere afslutningen på den store frelsesplan, som den store Skabergud har

forberedt. Straffen, der blev pålagt Moses, lærte os, at Gud ikke er lige så intolerant over for noget som forvrængning af hans plan og hans projekter for jorden og dens indbyggere. Og at hævde, at solens dag er den sidste dag, fjerner al profetisk betydning fra hans organisering af ugen.

Mange folkeslag tilbød solen indtil år 321, da Konstantin I^{lod} de kristne i Romerriget indføre den første dag, hvor de fejrede den. Gud ødelagde ikke Egypten på grund af dets tilbedelse af "Re", dets solgud, men på grund af de forfølgelser, der blev pålagt dets hebraiske folk. Disse folkeslag var alle hedenske, så vidt det er muligt, uden noget forhold til Gud. Derfor var valget af deres tilbedelse af ringe betydning for ham. Men da solens dag blev indført af kristne i år 321, var situationen meget anderledes, fordi folkets kristne tro denne gang forpligtede den sande, herlige Gud, hans ære blev angrebet, og hans navn blev knyttet til hedenskab. Dette vers fra Esajas 1:13 giver os mulighed for at forstå årsagen til hans vrede og straffen med "*trompeterne og de sidste plager*", der vil følge af det: "*Bring ikke flere forfængelige ofre; **røgelse**, nymåner, **sabbatter og forsamlinger er en vederstyggelighed for mig**; **jeg vil ikke se uretfærdighed forbundet med højtidelige fester.***" Dette er selvfølgelig et vers fra den gamle pagt, og de skyldige vil stadig sige, at det kun vedrørte jøderne, men hans sande børn, der elsker ham, ved, at dette ikke er tilfældet. Dette budskab vedrører den nye pagt såvel som den gamle. Vi ved, at "***røgelsen***" fra helligdomsritualerne symboliserede bønnen med en sød duft, der stiger op til Gud i navnet på lammet Jesus Kristus' offer. I dag, i 2022 og siden 321, men bydende siden 1843, er "***forsamlingerne***", der er organiseret på "solens dag", "***forfærdede***" af Skaberguden ved navn Jesus Kristus på jorden. Denne afskyelige praksis er i hans øjne en "***forbrydelse***", som oprørske kristne "***forbinder***" med hans frelsesværk, som er baseret på hans offer i Kristus. Ved at henvise til "***sabbatterne***" siger Gud mod alle "sabbatterne", det vil sige alle de religiøse helligdage, som han har indstiftet, eller dem, som mennesker har opfundet for at dedikere til ham. Gud forventer ikke af mennesket ofringer og festdage, han kræver kun simpel lydighed mod det, han har indstiftet i Jesus Kristus. Og der er kun få ting tilbage af de gamle forskrifter, men alt, hvad der i hans øjne er det væsentlige; sunde kost- og hygiejniske levestandarder, respekt for hans tidsorden og pligten til at afspejle sin guddommelige naturs herlighed i kærlighed og medfølelse. Nu er disse ting ikke pålagt, de er valgt af hans sande udvalgte. Det er dette, der gør det muligt for disse sande udvalgte at være fredens børn, fordi kærlighed ikke opnås gennem krig eller forfølgelse. Ondskabens frugt bæres af falsk kristendom, som bruger religiøse dogmer til at forfølge de svage og føjelige. Og først manifesterede jøderne denne ondskabens frugt mod de første kristne, derefter handlede romerne på samme måde, indtil den listige og bedrageriske fred, der blev givet af kejser Konstantin I' den falske konvertit, som hele sit liv forblev en tilbeder af den "ubesejrede sol", æret af sine fædre og sin mor, som var ypperstepræstinde for denne guddom. Det er fra denne arv, at solen og dens solstråler optræder i de hellige billeder af romersk-katolsk tilbedelse for at symbolisere Kristi herlighed.

I den gamle og den nye pagt er de udvalgte få og sjældne. Gud gjorde dette klart i dette vers fra Esajas, som Paulus citerer i Rom 9:27: "*Esajas råber på sin side over Israel: 'Selvom Israels børn er som havets sand, **skal kun en rest frelses***

."" » At tilhøre Israels folk gav derfor ingen garanti for guddommelig udvælgelse, og Gud lod sine udvalgte vide dette på forhånd. Derfor gav han i 538 det pavelige Rom et falsk kristent herredømme, der samlede alle de kristne, der var ramt af forbandelsen fra kejser Konstantins "soldag", under sin autoritet, og dette siden 7. marts 321. Under paveligt herredømme blev dette navn ændret til "Herrens dag", på originalt latin "dies dominica", oversat til fransk som: søndag. I det engelske sprog, der bruges af USA, er det hedenske navn dog blevet bevaret. Og dette er ikke uden grund, for det er Amerika, der vil forsvare Herrens falske dag i den sidste trosprøve, som Gud har profeteret for den herlige Kristi genkomst. Det er forståeligt, at den klare tilstedeværelse af navnet "soldag" i hans ugentlige kalender, på engelsk "søndag", vil fjerne enhver undskyldning for ham, når Gud vil minde om sit krav om overholdelse af sin hellige sabbat for sidste gang. Det engelske sprog vil vidne om listerne til fordel for den hellige sabbat, og alle dem, der ikke tager denne kendsgerning i betragtning, vil lide under Guds retfærdige vrede og blive tilintetgjort af ham.

Med tiden, fordi han undersøger menneskers sind, har Gud altid evnen til at dømme mennesker og vide, hvem hver enkelt af dem virkelig er. Hans retfærdighed gælder derfor uden mulighed for fejl for alle. Det er fordi jeg troede på ham og hans ubegrænsede magt, at jeg påbegyndte studiet af hans profetier, hvilket fik mig til at opdage den beundringsværdige og almægtige strateg, han er. Dette ord strategi er bedst egnet til at definere hans frelsesplan, fordi han i modsætning til ham har en enkelt fjende: oprørslejren og dens mangfoldighed af former. Ansvar for dette mangesidede oprør placeres hos den faldne engel, der i dag kaldes Satan, fordi han i livets historie var den første skabning, der var skyldig i oprør mod Gud. De blandt englene, der efterlignede og fulgte ham, er ikke mindre skyldige, fordi valget om at gøre oprør kom fra dem i viden om guddommelig kærlighed. På jorden forhindrede uvidenhed om bibelsk sandhed, konfiskeret af katolske munke og præster, ikke Gud i at identificere smukke sjæle, der var værdige til hans kærlighed. Gud holder den slags hemmeligt, men udgivelsen af Bibelen i det 16. ^{århundrede} ændrede situationen. Overholdelse af foreskrevne forordninger blev standarden for udvælgelse i den tid, og midt i andre krigerske forfalskninger kunne den sande, fredelige protestantiske tro manifestere sig konkret ved at genoprette Kristus til hans formindskede frelsende rolle i den katolske lære.

Efter talrige og fuldstændig unødvendige massakrer satte den franske revolution en stopper for den pavelige romersk-katolicismes forfølgende despotisme. Som et hævnende sværd ødelagde den massivt den katolske lejr fra den franske monark Ludvig XVI til pave Pius VI, der døde i Valencia i 1799, en fange efter ordre fra det republikanske direktorie. Religionsfred blev derefter påtvunget hele den vestlige kristne verden. For i opposition stillede den ødelæggende krig alle disse vesteuropæiske nationer op mod det franske kejserlige regime, der var etableret af Napoleon ^{Bonaparte}. Territoriale erobningskrige fulgte efter hinanden, men religion var ikke længere motivet for aggression. Det er i denne kontekst af religiøs fred, at Gud placerer temaet i Åbenbaringen 7, en kontekst af vestlig religiøs fred, hvor han i 1844 introducerede Joseph Bates, en udvalgt fra adventistprocessen, til praktiseringen

af sabbatten, der var blevet opgivet siden 7. marts 321. Imidlertid havde en ikke-adventistisk gruppe genoprettet og adopteret dens praksis, og de grupperede sig under navnet "syvendedagsbaptister". Gud brugte derfor denne gruppe til at introducere sabbatten for en af dem, som adventisternes trosprøve havde udvalgt, og som således viste sig værdig til at blive helliggjort af dette synlige "segl" fra den usynlige "levende Gud". Denne oplevelse lærer os, at praktiseringen af sabbatten ledsaget af foragt for den profetiske stemme ikke har nogen værdi for Gud. For sin evige lykke havde Joseph Bates begge undersåtter til sin fordel; hans kærlighed til den guddommelige sandhed var perfekt demonstreret. Og han var således værdig til at drage fordel af guddommelig kærlighed og alle dens velsignelser. Efter ham, mellem 1844 og 1867, adopterede andre adventister også praktiseringen af sabbatten, men bemærk, at de alle først var "adventister", hvilket betyder, at de viste stor interesse for de profetiske åbenbaringer, der successivt havde annonceret Kristi genkomst i foråret 1843 og efteråret 1844. Det er denne lektie, der vil bringe de syvendedagsadventistkristne, der blev testet på skift af min bekendtgørelse af Kristi genkomst i 1994, frygtelig skyld; da Jesus ikke viste den samme interesse, kastede han dem op og overlod dem til de djævelske alliancer.

Den religiøse fred, der blev etableret omkring år 1800, ville føre til fuldbyrdelsen af krige, men frem for alt de to første verdenskrige, henholdsvis 1914-1918 og 1939-1945. Disse to krige, allerede meget dødbringende, var de direkte frugter af Guds forbandelse, der ramte de katolske og protestantiske folk i Europa. Gud signalerede til europæerne, at de ikke var i overensstemmelse med ham, hans principper og hans love. Og det skal bemærkes, at disse to meget tætte krige i den nye pagt svarer til de to første deportationer af Israel til Babylon, der blev udført successivt på kong Jojakims tid i 605 f.Kr. og på kong Jojakins tid, hans efterfølger, i 597 f.Kr. Ved den tredje deportation, på kong Zedekias' tid i 586 f.Kr., eksisterer Israel ikke længere som nation, byen og templet er blevet ødelagt, folket er fuldstændig deporteret og fængslet i de lande, der er domineret af kong Nebukadnesar. Meget logisk set er det tilsvarende i vores kristne æra den tredje verdenskrig. I begge oplevelser åbenbarer Gud på niveau tre grænsen for sin tålmodighed over for de skyldige, og hver gang åbenbares hans vrede ved en enorm ødelæggelse af menneskeliv og jordiske gods. For den tredje verdenskrig, som han profeterer med symbolet på den " *sjette trompet* ", udsteder Jesus en morderisk ordre i Åb. 9:13-15: " *Den sjette engel basunede. Og jeg hørte en stemme fra de fire horn på guldalteret, som står foran Gud, sige til den sjette engel, som havde trompeten: Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Eufrat.* " Og **de fire engle, som var beredt til timen, dagen, måneden og året**, blev løsladt for at dræbe en tredjedel af menneskeheden. » Dette vers er interessant, fordi det citerer de « *fire engle, som var beredt til timen, dagen, måneden og året* », som allerede er præsenteret i Åbenbaringen 7, hvor Gud etablerer sin lange religiøse fred: vers 2-3: « *Og jeg så en anden engel stige op fra østen med den levende Guds segl; og han råbte med høj røst til de fire engle, som det var givet at skade jorden og havet* , og han sagde: Skad ikke jorden, havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander. » Som følge heraf kan vi forstå, at ved at frigive disse dæmoniske " *fire engle* " i 2022 og 2023, er arbejdet

med at besegle Kristi udvalgte fuldført; hvilket betyder, at Gud blandt alle dem, der lever i øjeblikket, har udvalgt de få udvalgte, der er værdige til hans frelse. Han har allerede bedømt deres hjerter og tanker, der kun håber på ham og tålmodigt venter på den herlige time for hans komme i Jesus Kristus, guddommeliggjort og herliggjort.

Med hensyn til fred er den, som Gud gav Vesteuropa mellem 1945 og 2022, exceptionel og bemærkelsesværdig. Men hvilken strategi ligger der bag dette meget behagelige tilbud? Det har to sider, idet det har en velsignet betydning for at fremme delingen af lys til Hans udvalgte og en modsat betydning af forbandelse for de andre, fordi den lange fred vil give dem mulighed for at gå hele vejen ned ad fortabelsens vej. Fred dræber troen, mennesket ender med at tro, at det har opnået den gennem sine gerninger, Gud ignoreres, skubbes til side, slettes fra menneskelige tanker, der ser den evige fremtid som deres. I denne sindstilstand kan de give frit spil til deres fantasi, drevet af de mange usynlige, men meget aktive dæmoner. Det er da, at de frugter, der allerede er båret i Sodoma og Gomorra, dukker op igen: homoseksualitet og dens flerkønnede udskejelser, der er fordømt af det russiske og muslimske folk. For at nå dette høje niveau af ugudelighed var det nødvendigt at vente, indtil de sidste øjenvindner til Anden Verdenskrig næsten alle var forsvundet, deraf denne lange periode med fred på 77 år.

Overvej derfor din fordel, for jeg præsenterer i et klart sprog den strategi, som Gud har åbenbaret for denne frygtelige tredje verdenskrig, den sidste, som falske kristne alle identificerer med slaget ved "Harmagedon", som er citeret i Åb 16:16. Til gengæld tager de fejl med hensyn til tidspunktet, fordi "Harmagedon" forudgås af den "*sjette trompet*", og de, mange, som vil blive dræbt af den, vil ikke overleve denne sidste trosprøve kaldet "Harmagedon".

Hver dag lytter jeg til refleksioner og analyser foretaget af såkaldte "specialist"-kommentatorer i nyhedsmedierne. Jeg hører kun ord, der udtrykker deres sjæles håb: Ukraines sejr og Ruslands nederlag. Udnyt din fordel, for i lyset af guddommelige åbenbaringer ved du, før tingene er fuldbyrdet, at Rusland vil besejre sine vestlige fjender, at det vil invadere Israel og Egypten og plyndre de arkæologiske rigdomme, der har beriget det så meget. Du ved også, at efter at have brugt sin destruktive kraft mod de europæiske nationer, vil Gud få Rusland ødelagt af USA's atomvåben. Hvad er så meningerne hos dem, som Gud ikke oplyser og inspirerer til værdighed? Deres del vil være, indtil deres ende, desillusionering. Så nyd din viden om den åbenbarede guddommelige strategi sammen med mig, for han har magten til at udføre alt, hvad han forkynder gennem profeti, og de, der modtager hans kongelige "*segl*", vil aldrig igen blive udsat for desillusionering, "*For Herren, YaHWéH, gør intet uden at åbenbare sin hemmelighed for sine tjenere profeterne.*" ", som Amos 3:7 proklamerede. Desillusionering vil være den del af dem, der opdager krigens forløb dag efter dag og som falder i fælden med øjeblikkeligt gunstige situationer, fordi modsatte situationer vil opstå efter dem. Men dette er hele pointen med den guddommelige strategi: den gunstige situation afslører menneskers naturlige adfærd. Den tilsyneladende ukrainske dominans får i en periode mennesker til at vise deres støtte og godkendelse af dens sag. Rusland vil derfor finde gode grunde i dette til

at lade denne type person dø og lide. Den guddommelige strategi har netop favoriseret, i den lange fredsperiode, der er etableret siden 1945, Sovjetunionens sammenbrud mellem årene 1989 og 1991, men forstå interessen i dette fald: USA er blevet arrogant og dominerende og afslører sin sande natur såvel som de allierede vestlige nationers, der støttede det. Med Rusland svækket udnyttede NATO-lejren situationen til at udvide sin indflydelsessfære gennem Balkankrigen, bombningen af Ruslands allierede Serbien, velkomsten af de baltiske lande og Polen, for ikke at nævne krigen, der blev ført mod Irak under falske... påskud af Iraks forberedelse til atomvåben. Og beviserne for denne anklage var allerede baseret på en misvisende fortolkning af fotos taget af amerikanske satellitter. Således blev Irak invaderet, dets hære ødelagt, dets leder dræbt, og dets olie kontrolleret af USA. Hvis Rusland ikke var kollapsede, ville intet af dette være sket. Men takket være dette midlertidige kollaps dukkede den amerikanske kapitalismes despotisme op og afslørede en amerikansk karakter maskeret i dens venskabelige forbindelser med dets NATO-allierede. Oplyst af profeti ved Herrens udvalgte, hvem de har at gøre med. USA vil være de sidste forfølgere i menneskets historie. Når de fuldstændigt har ødelagt Rusland, vil deres uovertrufne magt give dem mulighed for at organisere livet for de overlevende fra den sidste verdenskrig. " *Udyret, der stiger op fra jorden* " i Åb. 13:11, vil fuldføre sit værk mod dem, der overholder Guds hellige sabbat, og de sanktioner, der blev truffet i 2022 mod Rusland, efter at Irak og Iran bekræftede hårdheden af de foranstaltninger, de er i stand til at træffe mod deres religiøse modstandere. Gud profeterede dem i Åb. 13:17: " **Og at ingen måtte købe eller sælge, undtagen den, der havde mærket eller dyrets navn eller dets navns tal.** " Alt dette er profeteret og forkyndt af den store, øverste Gud i Jesu Kristi navn omkring tyve århundreder før det blev opfyldt. Forstå og indse derfor, hvor vigtig og vital viden om hans strategi er.

I sin uovertrufne visdom ved Gud, hvor vigtigt det er at berolige sine tjenere, så han fortæller dem altid, hvordan de **til sidst** vil sejre sammen med ham over deres fjender. Dette førte ham til at inspirere dette vers hos den vise kong Salomon, der skrev det i Præd. 7:8: " ***Endt på en ting er bedre end begyndelsen, tålmodighed er bedre end hovmod.*** " Og til disse kriterier tilføjer den udvalgte sin tro, det vil sige den tillid, han har til Guds løfter. Derfor kendes detaljerne i begivenhedernes udfoldelse kun i deres opfyldelse, observeret dag efter dag, i konkrete handlinger. Med andre ord siger et populært ordsprog: "Den, der ler sidst, ler bedst."

Med hensyn til strategi har jeg bemærket adskillige eksempler i bibelhistorierne, hvor ødelæggelse forudgås af en illusion af sprudlende glæde. Det første tilfælde drejer sig om de egyptiske soldater, der glæder sig over, at hebræerne i deres udvandring havde fanget sig selv ved at vende sig mod havet. I betragtning af situationen var det sikkert, at de alle ville blive massakreret. Imidlertid skete det uforudsete: Gud åbnede Det Røde Hav for sit folk, og da egypterne igen gik ind i den åbne passage, lukkede havet sig over dem; og det var de, der døde. På dronning Esters tid havde statholderen Haman forberedt galgen til jøden Mordokaj, men det var ham, der blev hængt. I Dan. 11:29-30-31, for tredje gang, overbevist om sin forestående sejr, indledte den græske seleukidiske

konge Antiochos IV et angreb mod Egypten i 168 f.Kr. Men en romersk legat forhindrede ham i at handle, hvilket gjorde ham meget vred. Det var da, at han erfarede, at et rygte om hans død havde givet anledning til offentlig glæde blandt jøderne. En anden årsag til vrede blev føjet til den foregående, og da de vendte tilbage til deres land, ramte han det med en hård og usædvanlig blodig forfølgelse. Gud havde profeteret denne begivenhed for Daniel som en "stor ulykke". Utroskaben mod den nye pagt fortjente også sin "store ulykke", og Jesus bekendtgør den i billedsprog i det første kapitel af sin Åbenbaring. Den er ikke længere græsk, men tager form af "Solen", som skulle blive årsagen til de kristnes forbandelse fra 7. marts 321, hvor den første dag, der var dedikeret til den, erstattede Guds hellige sabbat. Ved den sjette straf for denne arrogante handling straffes den "store ulykke" særligt. I dag finder vi rækkefølgen af "illusion" for 2022 og "straf" for 2023. Det er derfor normalt, at den fremtidige russiske forfølger lider tilbageslag i "illusionens" time; Det, der glæder mediekommentatorer offentligheden, men tag ikke fejl, det, der gør forskellen på jorden i Ukraine, er ikke soldaten, det er de amerikanske eller franske højpræcisionskanoner, men også det skarpe blik fra de vestlige landes satellitter, der gør det muligt at identificere de russiske mål, som skuddene skal rettes mod. Således har den russiske diskurs ret, når den siger, at det er NATO, der kæmper mod Rusland. Den, der dominerer, skylder det den moderne teknologi, der anvendes, og det er de præcise kanoner og droner, der tvinger russerne til at trække sig tilbage fra slagmarken, til tider, steder og øjeblikkeligt, før de vender sig mod leverandørerne af denne højteknologi til det store angreb og invasion af landene i Vesteuropa.

Den 11. november 2022 trak den russiske hær sig i Ukraine, ved et strategisk valg, tilbage fra byen Kherson, som ikke længere kunne forsvares på grund af manglende adgang til våben og ammunition. Denne by på den vestlige bred af Dnepr-floden falder således tilbage i ukrainernes hænder, som tilsyneladende ikke alle er blevet deporteret af russerne til deres østlige lejr. Faktisk jubler de ukrainske indbyggere på Kherson-pladsen; folk danser og synger omkring et bål. Rusland giver dog ikke op på denne by, og dens indbyggerses fremtid vil sandsynligvis ikke være så glædelig længe. Men denne demonstration af glæde beviser endnu engang, at de beskyldninger, der rettes mod russerne af ukrainerne og deres vestlige allierede, ikke er berettigede af fakta. Er de mere onde end russerne selv? Siges det ikke, at den, der vil dræbe sin hund, beskylder den for rabies?

Den 11. november fejrer Den Franske Republik våbenhvilen i 1918 med alle dens traditionelle ceremonier. Men hvad ville de "poilus" tænke, der døde i Verduns skyttegrave og andre steder for at forsvare deres lands uafhængighed, når de politiske overlevende efter deres død gav afkald på denne uafhængighed ved at binde deres hænder, fødder og hoveder, ved hjælp af en europæisk alliance, der dikterer dens pligter og love; og dette for beskudte kommercielle og økonomiske interesser? Og det værste er, at det dobbelt besejrede Tyskland i dag er blevet rigere, og Frankrig er ruineret. Det er sandt, at den morderiske krig i Ukraine minder franskmændene om værdien af at have en hær til at forsvare dem, hvilket kan retfærdiggøre meningsmålingen, ifølge hvilken 80% af dem elsker deres hære

og fejringen af 11. november? Men har denne fejring ikke en fælles karakter, der især gør den værdsat af politikere og hære, der stolt paraderer på denne dag, og af medierne, der finder denne lejlighed et emne, der tiltrækker folks opmærksomhed til deres kommentarer.

I sandhed er Tredje Verdenskrig kun rettet mod folk, der er forbandet af Gud, og hans trofaste børn er ikke målrettede. Under disse omstændigheder vil den blide Jesus lade sin vrede tale og overgive mennesker i hinandens hænder. For at forklare denne rasende opførsel må vi indse, at hans sublime demonstration af kærlighed bliver hånet, foragtet, afvist eller ignoreret af næsten alle vores samtidige. Denne holdning matches kun af det jødiske folks, i 586 og 70. Det er derfor, at nutidens uretfærdige og foragtelige oprørere vil blive overgivet til døden af den samme guddommelige vrede, den samme vrede forårsaget af hans retfærdige harme.

I disse frygtelige tider retter Gud dette budskab fra Esajas 26:20-21 til sine trofaste børn: "***Gå, mit folk, gå ind i jeres kammer og luk døren bag jer ; skjul jer et øjeblik , indtil vreden har lagt sig. For se, Herren går ud fra sin bolig for at straffe jordens indbyggere for deres misgerning ; og jorden skal afsløre blod; den skal ikke længere dække over blodsudgydelser. "*** Sammenlign dette vers med verset i Åb 9:13-15: "*Den sjette engel basunerede, og jeg hørte en stemme fra de fire horn på guldalteret, som står foran Gud, og sagde til den sjette engel, som havde trompeten: "Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Eufrat! "* Og de fire engle blev løst, som var rede til at dræbe en tredjedel af menneskene i en time og en dag og en måned og et år.

Disse vers, citeret i Salmernes 2:10-12, præsenterer os for et mindre kendt og ukendt aspekt af Jesus Kristus: "*Derfor, I konger, lev visdom; I jordens dommere, lad jer belære."* Tjen Herren med frygt og glæd jer med bæven. **Kys Sønner**, ***at han ikke skal blive vred og I skal omkomme på vejen, for hans vrede blusser hastigt op . Salige er alle de, der stoler på ham! »***

Oplevelsen af den "endelige løsning", som Hitlers nazister udførte mod jøderne, udgør et budskab fra Gud rettet mod hans sidste trofaste børn. Han viste dem, at det er fuldt ud muligt for et menneskeligt regime at beordre udryddelsen af et folk, en race eller en bestemt gruppe; hvilket vil være tilfældet for de sidste sabbatsholdere i den sidste jordiske prøve af tro. Men da denne prøve finder sted i forbindelse med afslutningen på tilbuddet om kollektiv og individuel nåde, vil de sidste nazister ikke blive bemyndiget af Jesus til at udføre deres dødbringende plan. Det er hans retfærdige og hævngherrige indgriben, der vil gøre timens dommere og bødler til ofre for hans morderiske vrede. Og "trofasthedens sønner" vil træde ind i evigheden af den store sabbat i det syvende årtusinde i foråret 2030. Alle andre vil blive ødelagt "*ved lysstyrken af hans komme* ", hans "adventus"; dette i overensstemmelse med det program, der er profeteret i 2 Thess. 2:8: "*Og da skal den lovløse åbenbares, ham som Herren Jesus skal fortære med sin munds ånde og tilintetgøre ved sin genkomsts stråleglans. "*

Her diskuterer jeg specifikke kriterier for den "*sjette trompet* ", der lyder som Jesus Kristus.

Denne globale konflikt sætter folk, der allerede er adskilt af deres religiøse valg, op mod hinanden. Ignorerer man derefter den plan, som Gud har åbenbaret,

og verdens ende, der nærmer sig, **er folk overbeviste om, at det øjeblik, hvor forhandlingerne skal sætte en stopper for konflikten, vil komme før eller siden**; selvom dens forlængelse begynder at bekymre dem mere og mere. Denne konflikt, der begynder efter en lang periode med fred på 77 år, er allerede forårsaget i Ukraine af en etnisk blanding af russisk-ortodokse og polsk-katolske oprindelser. Forestil dig, hvad den kosmopolitiske blanding af etniske grupper kan producere i Frankrig på det tidspunkt, Gud har valgt! Jeg har allerede sammenlignet disse universalistiske modtagelser med tidsindstillede bomber.

På den militære front opdager vi i Ukraine den strategiske betydning af teknologiske fremskridt, ikke kun droner og kontrolsatellitter, men også mobiltelefonen, der udruster mennesker lige til det sted, hvor de kæmper og bruger den. Brugen af deres telefoner forårsagede russiske soldaters død, da deres mobiltelefoners GPS havde gjort det muligt for USA og ukrainerne at lokalisere dem og dræbe dem med dræberdroner eller meget præcise bombardementer. De civile hverdagsvaner skal opgives hurtigst muligt, fordi denne livsstil kompromitterer soldatens og hans enheds livsstil. I denne krigstid opdager vi de tekniske fordele ved USA, ejerne af telefonnetværkene rundt om i verden; alle jordens folk bruger deres "internet"-tjeneste og deres satellittjeneste, som de alene har fuld kontrol over. Konventionel krigsførelse har sine begrænsninger. Vi ser i Ukraine, at militærmagter neutraliserer hinanden, fordi de har lignende våben på begge sider. Fra et menneskeligt perspektiv kan krigen derfor fortsætte, så længe begge sider har soldater og våben. Derfor har Gud i sin strategi planlagt en forværring af situationen ved at sørge for, at de vestlige folk, fra eskalering til eskalering, befinder sig direkte involveret i denne krig; dette indtil USA ødelægger Rusland og dets allierede med atomvåben, og de spredte overlevende russiske styrker gengælder slag for slag med deres enorme atompotentiale, før de forsvinder fuldstændigt. Til sidst vil den retfærdige dommer Jesus Kristus have opnået det profeterede resultat: "*en tredjedel af mændene vil være blevet dræbt*." Fordi denne tredjedel af menneskeheden vedrører både civile og militære, idet begge dømmes af Gud. Derfor er brugen af atomvåben afgørende for at gennemføre hans uhyggelige plan.

Det, der har været, er det, der vil blive

Gud inspirerede den vise Salomon med dette vers citeret i Præd. 1:9: "*Hvad der har været, skal ske, og hvad der er sket, skal ske; der er intet nyt under solen.*" Salomon kunne selvfølgelig ikke have forestillet sig de tekniske fremskridt, der udviklede sig så hurtigt fra midten af det 19. ^{århundrede}. På hans tid var menneskelig viden meget begrænset og stabil. Men vi må i dag forstå, at Gud ikke taler om tekniske opfindelser, men om det, der virkelig er permanent, nemlig livets princip. Fordi siden Adam og Eva placerer dette livsprincip den skabning, der lige er blevet født, før disse to veje, som Gud nævner; to veje, der præsenterer sig for ham: lydighed og liv; ulydighed og død. Skabelsen er født til at udøve dette frie valg. Men dette valg kan kun træffes med kendskab til normen for disse to veje; en tid med uddannelse og instruktion er derfor forudgående essentiel. Dette

andet vers fra Ordsp 29:18: " *Hvor der ikke er åbenbaring, går folket til grunde; lykkelig er den, der holder loven!* " Uden kendskab til guddommelig åbenbaring sætter den menneskelige sjæl ingen grænser for sin frihed. Og dette princip fornyes til alle tider og i alle epoker, for evigt. Dette er især tydeligt i vores nuværende vestlige samfund, som har befriet sig fra alle forpligtelser over for Gud under påskud af, at det tvivler på eller ikke længere tror på hans eksistens.

Denne forførelse, der fremkaldes af ønsket om frihed, er ikke ny, fordi den tog form i den første skabning skabt af Gud, lysets engel, som siden sit oprør er blevet djævelen og Satan. Nu var djævelen den første bærer af den afvigelse, der kaldes ondskab på grund af sit ønske om frihed. Han var ikke ond, men dens udbreder. Og efter ham traf mængder af himmelske og derefter jordiske skabninger det samme valg for at tilfredsstille deres ønske om frihed. Det var derfor om denne slavebinding til ønsket om frihed, at Ånden talte gennem Salomon. Det var let for ham at profetere fornyelsen af sin tilstedeværelse gennem hele det jordiske livs historie. Mens frihed tvinger os til at gå endnu længere, siger Gud derimod til sine udvalgte: "Forstærk! Begræns jeres frihed!" Denne begrænsning tager en teoretisk form skrevet i Bibelen i form af love og forordninger, som den udvalgte sætter i praksis.

Dette frivillige valg fra den udvalgtes side om at begrænse sin frihed illustreres i lektien i 2 Mos 21:5-6: " *Hvis trællen siger: 'Jeg elsker min herre, min kone og mine børn,' vil jeg ikke gå fri, Så skal hans herre føre ham frem for Gud og føre ham hen til porten eller dørstolpen, og hans herre skal stikke en syl i hans øre, og trællen skal tjene ham for evigt.* » Husk allerede dette budskab: den udvalgte er Guds "slave" i Jesus Kristus, ved hvem han blev forløst. Den udvalgte vælger frit at blive "Herrens slave", fordi han "elsker ham". I lyset af denne lære kan du forstå, hvorfor det ikke giver mening at påtvinge en religion med magt, og at alle dem, der praktiserer denne metode, vidner imod deres religion. I denne ceremonielle illustration slår Gud sin udvalgtes "øre". Han tager dette "øre" i besiddelse; hvilket betyder, at den udvalgte nu kun skal lytte til ham. Og denne interesse for *det menneskelige "øre"* er berettiget af, at Eva begik arvesynden, fordi hun "lyttede" til de bedrageriske ord fra medium-"slangen", gennem hvem Satan, den faldne oprørske engel, talte til hende. Ved påsken i forbindelse med udvandringen fra Egypten skulle lammets blod stænkes på dørstolperne i de troende og lydige hebræeres huse. Ligeledes er de udvalgtes blod, gennem deres høreelse, forbundet med "døren, stolpen" i Guds hus. Vi husker, at Jesus sagde i Johannes 10:9: " *Jeg er døren. Den, der går ind gennem mig, skal blive frelst, og han skal gå ind og ud og finde græsgange* "; med andre ord, "han skal finde" i det evige liv den sande lykke ved livet.

Demonstrationen af, hvorfor jorden blev skabt af Gud, vil snart være fuldført om syv år. I denne periode finder vi således en ekstremt oprørsk menneskelig adfærd, frugten af 77 års fred og religionsfrihed. Efter flere generationer er børn i Vesten blevet født og opvokset helt uden Guds lære. Som svampe sluger de alle de perverse aspekter af frihedens fremskridt; alt det, som Ruslands leder fordømmer og proklamerer i sine offentlige taler. Og dette tema, der siger " *hvad der har været, er hvad der vil være* ", fik mig til at indse følgende. Menneskeheden har altid været forført af autoritær fascisme. Dette var allerede

tilfældet i Frankrig i 1806, Napoleon I^{og} hans autoritet bragte ære til det erobrende Frankrig. Så, omkring 1930, i Italien, var det det samme med "sortskjorte"-regimet etableret af Benito Mussolini. Hans stærke personlighed forførte italienerne. Tilsvarende, efter ham, i 1933, forførte Adolf Hitlers naziregime, med sine store taler, der maskerede sine forbrydelser, tyskerne. Og det skal bemærkes, at selv på det tidspunkt i Frankrig vakte fødslen af dette naziregime ikke nogen bekymring; ikke mere end nazismen i Ukraine i 2014; en tilstedeværelse, der ikke desto mindre blev bemærket og afsløret i medierne, vidner til "kupet", der omstyrkede den legitimt etablerede præsidentielle orden. Men hvad er nazisme? Ordet blev opfundet af Adolf Hitler for at definere hans regeringsnorm, som udelukkende er baseret på magt og overtalelse. Nazismen ophøjer gruppen til skade for individet; den praler af at forsvare en nationalistisk sag, den søger renheden af sin oprindelige race og dens fysiske og psykologiske karakteristika. Den nye nazisme har måske forskelle fra den gamle, men den deler en fælles afhængighed af magt og behovet for fysisk at eliminere modstandere. Jeg tænkte, at hvis Adolf Hitler skulle vende tilbage til livet, ville han blive forbløffet over at se efterkommerne af dem, der kæmpede mod ham og stillede hans "SS"-ledsagere og hans ministre for retten ved Nürnberg-tribunalet i 1945, støtte og forsvare den nye ukrainske nazisme med deres våben. Det må siges, at for vesterlændinge er nazismen kun forbundet med dens aggression mod et andet land, hvilket er, hvad Hitler gjorde mod Sudeterlandet og Polen. Så i dag er nazisten for dem russisk. Desuden, hvordan kan man identificere en nazist, når han er af jødisk religion, når nazismen primært er forbundet med "Shoah", Nazitysklands forsøg på at udrydde jøderne? For mig er den første person, der hævder det, allerede nazist; hvad den militariserede gruppe "Azov" gør i Ukraine. Og at det ukrainske folk betragter disse nazister som deres helte, er ikke overraskende i sig selv, da tyskerne gjorde det samme mellem 1933 og 1945. Den vestlige lejr er bestemt ikke i nazismens krav som ukrainerne i "Azov", og ukrainerne er ikke alle påståede og formodede nazister, men i en krigssituation gør behovet for ivrige og effektive krigere dem værdsatte af deres folk. På sin tid henrykkede den blodtørstige Nero sit folk ved at tilbyde dem blodige skuespil på Roms og imperiets arenaer. Og Hitlers nazisme var i virkeligheden blot en genopblussen af disse regimer, som i en periode påtvinger sig selv med magt og tvangskraft.

For Guds barn, der observerer disse ting, skal kun én ting huskes: at disse krigeriske magters fremkomst er villet og organiseret af Gud, fordi han har brug for dem til at straffe den skyldige menneskehed. Da han ville befri Israel fra filistrenes besættelse, organiserede Gud påskuddet til strid, der fik Samson til at kæmpe mod dem, indtil han udslettede dem. I 2022 gjorde han det samme og udnyttede vesterlændingenes tilknytning til deres internationale regler, som USA som sejrherre af Anden Verdenskrig havde adopteret i Vesten, og forsøgte at påtvinge dem resten af jordens nationer og folk gennem FN's officielle midler. Og blandt disse regler er reglerne om folks ret til selvbestemmelse og deres territoriums ukrænkelighed blevet årsag til progressiv ødelæggelse for alle jordiske nationer.

Så kort sagt, jeg fastholder, at " *hvad der har været og hvad der vil blive* " handler om den oprørske menneskelige adfærd, som Gud har måttet straffe mange gange og vil fortsætte med at straffe indtil den sidste af sine straffe.

Pr. 17. november 2022 er situationen for Rusland ikke lys, da landet ikke har forberedt sig på en konventionel militær konfrontation. Derfor, tvunget af begivenhedernes acceleration, nemlig Ukraines anmodning om at tilslutte sig NATO-lejren, ønskede Vladimir Putin at kalde sin intervention en "særoperation" og ikke en krig. På jorden blev landets udstyr ødelagt af droner brugt af ukrainerne, og derefter blev landets ammunition og brændstoflagre ødelagt igen af ultrapræcise Cæsar- og Himars-kanoner. Denne krig dræber mange mennesker, men mest af fjernbombning på begge sider. De ukrainske fremrykninger er primært et resultat af tilbagetrækningen af russiske hære berøvet våben og ammunition. De russiske fremrykninger skyldtes også den ukrainske tilbagetrækning. Den fred, der har været etableret for længe, har svækket den krigsagtige iver i nutidens Rusland. Det vågner op som en bjørn efter måneders dvale og opdager, at det gamle krigsudstyr er forældet. Men det har tid og demografi, eller rettere tal, på sin side. Hendes nye iranske droneudstyr har allerede gjort det muligt for hende at ødelægge en fransk Cæsar-kanon, der var på farten 40 km inde i den ukrainsk-kontrollerede zone i Ukraine. De vil snart være i stand til at handle ligesom ukrainerne. Men for at opnå dette resultat skal Vladimir Putin imødekomme de presserende behov, som hans soldater har udtrykt, med hensyn til vinterudstyr, effektiv moderne ammunition og våben samt ledere, der er i stand til strategisk at organisere sine troppers handlinger, når de står over for en reel krig, ikke en simpel "særoperation". Fordi russiske tropper har været ofre for hans ønske om at begrænse sine handlinger siden begyndelsen af hans intervention på ukrainsk jord. Faktisk har Gud forberedt Rusland på store interventioner mod Europa, hvor dets særlige våben, som det har bygget sin specialitet på, vil være meget effektive og meget dødbringende. For ifølge Jesus Kristus vil *"en tredjedel af menneskeheden blive dræbt"* i det utro kristne Europa; især på grund af den foragt, som falske kristne viser for den hellige sabbat på den sande syvende dag, lørdag, helliget af Gud fra dens oprindelige etablering, ved slutningen af den første skabelsesuge og genstand for det fjerde af de ti bud i hans kongelige lov; men også på grund af deres manglende interesse i hans bibelske profetier, som han kalder *"Jesu vidnesbyrd"* i Åb. 19:10: *"Og jeg faldt ned for at tilbede ham; men han sagde til mig: 'Se til, at du ikke gør det! Jeg er din medtjener og dine brødres, som har Jesu vidnesbyrd. Tilbed Gud, for Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd.'"*

Situationen i Europa

Den nuværende situation i Europa er baseret på de individuelle erfaringer i de lande, det omfatter, fra 1945 til i dag.

Vi har længe set Tyskland føre an i denne Europæiske Union. Der er flere forklaringer på dette, herunder det faktum, at det, ligesom Japan, der blev besejret af USA i Anden Verdenskrig, blev støttet af dette magtfulde økonomiske og finansielle land på militært niveau. Det nød godt af det amerikanske protektorat og var således i stand til at undgå dyre militære omkostninger; besparelser investeret i nationens industrielle udvikling. Jeg husker, at på tidspunktet for oprettelsen af Den Europæiske Union var den tyske valuta, "marken", fire gange større end vores franske "franc". Det valgte derfor at give euroen en endnu stærkere værdi på omkring 6,60 franc. Denne valutakurs gavnede det, fordi det var velhavende, men det stillede et mindre velhavende land som Frankrig og andre europæiske nationer dårligere. Det forpligtede sig fuldt ud til globaliseringen af handel og begyndte med at udnytte Portugal, det mindst velhavende af de seks lande, der var forenet i begyndelsen, inden for Europa på tidspunktet for dets indtræden i Europa. EU-kommissærer opfordrede iværksættere til at flytte deres virksomhedshovedkvarterer til de mindst skattekrævende europæiske lande. Kløften blev således større inden for Europa selv, da moderat velhavende lande så deres rigdomskilder flytte til fattigere lande. I 1990 tillod Tysklands rigdom landet at absorbere Østtysklands tilbagevenden, hvis udnyttelse efterfølgende berigede landet endnu mere.

En anden grund, der forklarer Frankrigs og Englands økonomiske situation, er grundlæggende det faktum, at disse to lande byggede deres berigelse på kolonisering; således at afkoloniseringen satte dem i gæld til de koloniserede folk. Disse to lande følte sig forpligtede til at byde al den elendighed velkommen, der emigrerede fra deres tidligere kolonier. Og af de to lande led Frankrig mest skade, fordi dets republikanske principper, dets motto "frihed, lighed, broderskab" og dets forsvar af menneskerettigheder, som er blevet anvendt universelt af de seneste generationer, gjorde denne systematiske modtagelse til en tung byrde, der ødelagde den. Arbejdsløsheden blandt statsborgere steg yderligere, efterhånden som mænd og kvinder begyndte at konkurrere om professionel aktivitet; desuden er husmoren hos et par stykker, oftest siden slutningen af Anden Verdenskrig, blevet sjælden og foretrækker eller kræver en professionel aktivitet. For at retfærdiggøre denne modtagelse siges det i Frankrig, at udenlandske arbejdere ikke stjæler franske job, fordi de besætter job, som franskmændene nægter at udføre. Dette er sandt, men ved at give efter for denne forpligtelse betaler hele Frankrig prisen. Hvordan klarer nationer, der ikke ønsker at modtage indvandring? De mindre uddannede besætter disse ulønnede job, og nationen drager fordel af dette og undgår dermed alvorlige ulemper. Men det faktum, at et job har en ubehagelig aspekt, gør det ikke mindre uundværligt og som sådan værdigt til at blive ordentligt aflønnet.

Adskilte Gud folkeslag efter sprog uden grund? Kan mennesket overtræde dette princip uden at lide ulemper? Ved at bevare racemæssig renhed hos sit folk Israel, som han forbød ægteskab med fremmede, gav Gud så ikke mennesker over hele jorden et forbillede at efterligne? Hvorfor repræsenterer racemæssig og etnisk blanding en stor fare? Simpelthen fordi mængder af usynlige dæmoner udnytter denne situation til at gøre den til et problem. De arbejder og aktiverer sig i menneskers sind og stræber efter at overbevise dem om, at forskellighed er

uudholdelig. Gud lader dem handle frit, og konsekvenserne af deres aktiviteter er kun den foragt, der vises for den norm, Gud har foreskrevet. Racisme inspireret af dæmoner er djævelsk, men racisme inspireret af Gud har kun til formål at undgå problemer. Hans udvalgte er udvalgt blandt alle jordens folk, nationer, sprog og stammer; de kan derfor ikke beskyldes for "racisme" i ordets nedsættende forstand. Bag hudfarven eller sproget ligger en menneskelig sjæl, der er inviteret af den himmelske Gud til at træde ind i herligheden af et himmellegeme, der vil gøre det identisk med de trofaste engle. Derfor har det fysiske udseende ingen betydning for hans udvalgte. Det er ikke det samme med den anderledes religion, som emigranten medbringer. Den kommer til at konkurrere med den guddommelige plan, bringer døden med sig; den første og " *den anden død* " er endnu mere frygtindgydende, fordi den bærer evige konsekvenser.

Selv inden for dette Europa, der består af rige og fattige nationer, hersker konkurrencen, da de såkaldte partnere konkurrerer mod hinanden. Og den interne handelskrig gavner de rigeste og mindst socialt udsatte, hvilket igen er Tyskland. I Europa indtager det toppen af en pyramide, ligesom USA gør på vestligt og endda globalt niveau. Folkene derimellem udnyttes og holdes på et lavere niveau. Sådan er pyramideprincippet. Det besejrede Tyskland modtog USA's politiske mælk, og det er derfor ikke overraskende, at det som sin spydspids reproducerer deres model i Europa, selv i sin form; dets "Länder", der ligner de "stater", der udgør USA.

I øjeblikket har Tysklands engagement i at støtte den ukrainske sag været afgørende; den nuværende præsident for Europa-Kommissionen er tysk. Se, Hitler, dit tredje "rige" er blevet en fjerde realitet! Efter Tyskland har de andre europæiske nationer tilsluttet sig hendes valg, med undtagelse af Ungarn. Hvem ellers ville vove at modsige hende? Det er stadig og altid de rigeste, der påtvinger dem deres valg.

Hvert folk er præget af sine erfaringer. Frankrig har været i spidsen for den humanistiske norm siden sin revolution, men jeg minder jer endnu en gang om, at dets "menneskerettigheder" oprindeligt kun gjaldt franske mænd, og deres universelle anvendelse er ny. Franskmandene har assimileret denne norm i en sådan grad, at den synes universel for dem, men det er langt fra tilfældet. I virkeligheden er deres opfattelse af disse rettigheder en fransk undtagelse. For USA forhindrer disse rettigheder ikke udnyttelsen af denne mand, og de har ikke holdt sig tilbage. Resten af nationerne anerkender kun delvist disse "menneskerettigheder", og nogle østlige lande bestrider dem fuldstændigt. Dette gør til gengæld denne rettighed til en årsag til strid og krigerisk modstand. Overbevist om, at de tilbyder den perfekte model for mennesker, har franskmandene store vanskeligheder med at acceptere, at deres personlige valg ikke deles af alle folk. Og denne adfærd findes på europæisk og endda vestligt niveau, herunder Amerika og Canada. Østlige lande vågner op, er berigede og magtfulde, og de gør deres meninger og deres ret til at være anderledes kendt. Og det er princippet om frihed, som er så kært for vesterlændinge, der giver dem disse rettigheder. Som følge heraf er Vesten fanget i sin liberale tænkning, som er blevet "libertariansk" og, mere alvorligt, "liberticidal", og som ifølge sin

amerikanske model præsenterer de højeste kriminalitetsrater og former for usikkerhed.

Datoerne fastsat af YaHWéH

Da behovet opstod for at skabe den jordiske menneskehed, forberedte den store Skabergud YaHweh en slags åndelig skattejagt for sine elskede udvalgte. De oplevelser, som mennesker har levet gennem tiden og siden begyndelsen, blev berettet af Gud til Moses, som skrev dem ned og præsenterede dem for fremtidige generationer i sine fem bøger: Første Mosebog, Anden Mosebog, Tredje Mosebog, Fjerde Mosebog, Femte Mosebog. Dette vidnesbyrd, givet af Gud selv, fortjener og kræver vores tillid. Og vores tillid, åndeligt kaldet "tro", belønnes, fordi dette vidnesbyrd udgør kilden og midlet til at lade vores sjæle gennemgå den jordiske rejse, vel vidende hvor vi kommer fra, hvor vi er, og hvor vi skal hen. Disse tre svar udgør triptykonet af sjælens hvile. De synlige fakta, behørigt bemærket, er frygtelig vildledende, og vejen til evigt liv er frem for alt bygget på løfterne fra denne usynlige, men allestedsnærværende og alvidende Gud.

I sin plan kom Gud tættere på menneskeheden i en kraftfuld guddommelig natur ved at organisere udvandringen af sit hebraiske folk, udvalgt til at holde sit løfte til Abraham. Han gav bevis på sin almagt ved at ødelægge de slavebindende egypteres hær. Derefter, efter at have lagt denne forsamling, der var blevet frigjort fra slaveri og død, til ro, underviste han dem og bekendtgjorde sine love, sine forordninger og sine forskrifter for dem. Efter at have været vidne til de egyptiske soldaters død, lærte de således af Gud den frygtelige oplevelse, som folket før syndfloden havde oplevet, da de alle var blevet ødelagt af syndflodens vande. Disse hebræere havde også en fuldstændig viden om Gud: de havde modtaget bevis på hans kærlighed, hans beskyttelse og hans konstante trofasthed ved deres udfrielse fra Egypten, og de vidste også om hans evne til at ødelægge dem, der modsætter sig ham. Fra nu af ville kun deres individuelle natur komme til udtryk: oprørerne opfører sig som oprørere, og de udvalgte opfører sig som udvalgte. Måneder, år og århundreder går, hvor profeter modtager budskaber fra Gud ved inspiration, der i mere eller mindre klart sprog forkynder det hebraiske folks og det udvalgtes folks fremtid. Jeg adskiller disse to udtryk, fordi jeg minder jer om, og det er meget vigtigt, at det kødelige Israel ikke er det udvalgte folk, men blot det folk, der nedstammer ved arv fra patriarken Abraham. Og Gud ønskede at skabe et symbol, et forvrænget billede af det sande udvalgte folk, for sit sande fremtidige udvalgte folk, af dette folk. Gud bebrejdede konstant det forenede Israel, derefter Juda og Israels ti stammer, for deres hyppige og permanente oprør; intet, der svarer til det sande udvalgte folks opførsel. Og hvis vi skal drage en lektie af erfaringerne fra den gamle pagt, er det, at Gud dømmer og sorterer mellem de mennesker, der hævder at være hans, dem, som han anser værdige til sin udvælgelse til evigt liv. Med dette syn på den gamle pagt kan vi også se på livet generelt. Vi er født til enten at være udvalgte eller faldne. Og svaret ligger i vores individuelle natur.

Ved at skrive Bibelen søgte Gud ikke at imødekomme profan menneskelig nysgerrighed. Den blev skrevet for hans sande udvalgte, for de alene er vejledt af ham for at drage gavn af den. Vores moderne æra har favoriseret afsløringen af Bibelen skrevet på flere sprog spredt over hele den beboede jord, og på trods af dette er dens læsning ineffektiv for disse skarer, fordi deres natur er oprørsk. Historien vidner om dette: i begyndelsen af den kristne æra var Bibelen fraværende og skjult, og apostlenes tro var allerede forvrænget af blandingen med hedenske traditioner. Da Bibelen blev spredt i det 16. ^{århundrede}, blev den straks forfulgt sammen med dem, der ejede den, og selv da var der få mennesker, der reproducerede den pacifisme, som Jesus Kristus demonstrerede under sin tid på jorden. Sagde Jesus ikke i Matt. 22:14: "*Mange er kaldet, men få er udvalgt*"; hvilket jeg oversætter til: der er mange læsere af Bibelen, men få udvalgte, der lærer af den og husker de lektioner, Gud har givet.

Bibelen består af tusindvis af sider, der er nyttige at kende, fordi de indeholder svarene på de gåder, der optræder i de åndeligt kodede profetiske tekster. Det er ekstremt let at tyde dem, næsten inden for rækkevidde af et barn, men det er kun blevet muligt for de udvalgte, som Gud har udvalgt, og som har sat dem til side til denne opgave. Og hans udvalgte forstår kun det, han ønsker, de skal forstå i deres tid og æra. Således får konstruktionen af åbenbaringen af hans bibelske profetier aspekter af en skattejagt, hvor hvert stop er markeret med en kontekstuel sandhed, der er knyttet til dens tid. Og hvordan markerer vi tid? Ved datoer, der forbinder de successive epoker i menneskets historie.

Født i midten af det 20. ^{århundrede} lærte jeg af vestlige mennesker, at vores tidsberegning var baseret på Kristi formodede fødsel. Dette postulat var dybt indgraveret i mit sind og i alle mine samtidiges. Og kun Gud kunne, efter sin vilje, befri mig fra denne argumentation. Men han gjorde det ikke før det tidspunkt, han havde valgt, fordi jeg måtte føje min sten til den profetiske konstruktion, som adventistfolket havde etableret, og som Gud havde sat til side til dette formål og denne funktion med at åbenbare bibelske profetier; dette efter de to trosprøver på forventningerne om Kristi genkomst, der successivt blev annonceret for foråret 1843 og efteråret 1844.

Jeg har endelig en meget klar forklaring på disse to datoers rolle, bekræftet af to begivenheder, der fandt sted i USA. Den første, 1843, er etableret som betegnelsen for "*23:00 aftenmorgen*", der er citeret i Daniel 8:14, hvor det er skrevet i god oversættelse fra hebraisk: "*Indtil 23:00 aftenmorgen vil hellighed blive retfærdiggjort*." Ifølge det foregående vers 13 betegner denne "*hellighed*" selve de helliges folk, og fra den definerede dato begynder et værk med genoprettelse af store sandheder, der vedrører Jesu Kristi "*evige*" uoverdragelige præsteskab og åbenbaringen af søndagens fordømmelse af Gud, som genopretter praktiseringen af sin hellige syvendetagssabbat til sin plads blandt sine udvalgte. Men subtilt er sabbatten ikke navngivet, den identificeres kun gennem sin modsætning, symbolet på synd, som udgør søndagshvilen, som blev etableret af Rom: af den romerske kejser Konstantin I ^{den} 7. marts 321 og af pave Vigilius I ⁱ 538, i Rom befriet fra østgoterne.

Det fremgår af alle disse elementer, at dekretet i Daniel 8:14 bestemmer datoen **for begyndelsen** af en handling, der genopretter bibelske sandheder. Og

denne begyndelse vil slutte ved afslutningen af den anden prøve, der blev oplevet den 22. oktober 1844. Nu nævnte jeg for nylig dette vers fra Præd. 7:8: "**Hellere er en tings slutning end dens begyndelse** ; bedre er en tålmodig ånd end en hovmodig ånd. "; hvilket jeg oversætter til: bedre 1844 end 1843. Det er her, vi skal gennemgå skalaen af størrelser og prioriteter. Jesus selv erklærede i Markus 2:27-28: "*Da sagde han til dem: Sabbatten blev til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbattens skyld, så Menneskesønnen også er Herre over sabbatten.*" ". Han fortæller os tydeligt, at Gud i værdiskalaen sætter mennesket over sabbatten, men ikke bare et hvilket som helst menneske; kun den, Gud udvælger til evigt liv. Jeg drager den konklusion, at Daniel 8:14 tilskrives ordet "*hellighed* " som en prioritet til de udvalgte helgener, der blev forløst af Jesus Kristus. Og begivenhederne i USA i 1843 og 1844 vidner om denne prioritet, fordi Gud efter den 22. oktober 1844 gav sabbatten som et tegn på sin godkendelse til adventisterne, der havde overvundet prøven; han pålagde den ikke, han gav den. Faktisk handler han med sabbatten, som han gjorde med den nåde, der blev opnået ved sin korsfæstelse. Sabbatten blev skabt for den udvalgte mand, og den har kun betydning for ham, ligesom Jesus gav sit liv for at forløse sit uden at spørge om hans mening. Initiativet blev taget af Gud, og han tilskrives disse to uadskillelige ting kun til de udvalgte, som han anser for værdige til dem, som han åbenbarer i Åb 3:3 i budskabet til Sardes. Faktisk må sabbatten ikke skjule og dække over den mand, som Jesus døde for, og opstod igen. I lang tid har vi betragtet sabbatten som en befaling, en befaling, fordi den ganske vist blev præsenteret i form af en befaling, men til hvem? Til et oprørske folk, der hver dag ophidsede Gud, indtil han udslettede dem af romerne i år 70 e.Kr. Det kødelige Israel under den gamle pagt var kun et eksempel på hele menneskeheden, hvis vigtigste karaktertræk det bar. Bag budet gemte Gud i sit hellige "*segl* " tegnet på den belønning, der var forbeholdt hans udvalgte, som elsker ham og kun håber på ham, og som værdige "adventister" venter på hans sande genkomst, hvis nøjagtige dato han endelig bekendtgjorde for dem: foråret 2030.

Gud vidste, at hans bud ville blive afvist og foragtet af alle oprørske væsener. Derfor var eksistensen af disse bud kun beregnet til juridisk og juridisk at håndhæve den retfærdige dødsdom for ulydige mennesker, fordi deres ulydighed gør dem uværdige og uegnede til evigt liv levet i hans nærvær. Imidlertid, subtilt, ifølge modsætningernes princip, behager standarderne i Guds bud hans udvalgte i høj grad, fordi de afslører hans karakter: jaloux elsker, bedårende trofast ægtefælle, og vores viden om den sande betydning af hans hellige sabbat, som profeterer den himmelske hvile for de udvalgte i det syvende årtusinde, er vores gave fra himlen, vores privilegium forbeholdt vores endetid.

Således er lektien fra Daniel 8:14 mere indskrevet i de fuldendte fakta end i selve Daniels tekst. 1843 er derfor kun begyndelsen på en gradvis genoprettelse af de sandheder, der er forvrænget eller forladt i den romersk-katolske religions lære. Denne begyndelse sigter ikke mod en fordømmelse, men mod tilbuddet til de udvalgte om at adskille sig fra massen af troende ved en adfærd, der er godkendt af Gud. Og i 1843 er der hverken spørgsmål om den af Gud helliggjorte sabbat eller den romersk-katolske søndag, men kun, og dette er værd at bemærke, om den interesse, der vises i en profetisk bekendtgørelse, der fastsætter en dato for

Jesu Kristi genkomst. Guds valg om at begynde sin prøve af troende afslører hans prioritet: de sandt udvalgte skal frem for alt elske tanken om hans herlige genkomst, og deres demonstrerede interesse afslører samtidig også den tro, de sætter i Bibelens skrifter. Svaret på disse to kriterier gør 1843 til en prøve på tro. Men det er kun en første prøve, som efterfulgt af skuffelsen over Jesu Kristi manglende genkomst endnu ikke endegyldigt fordømmer konkurrenterne, der alle er mere eller mindre skuffede. Derfor genlancerer tidens profet, William Miller, ved at korrigere datoen en forventning for Gud om den 22. oktober 1844. Vi har siden 2018 vidst, at denne dato 1844 ikke er legitim, fordi beregningen klart definerer foråret 1843. Men for Gud er disse datoer ikke vigtige med hensyn til deres nøjagtighed, da de begge varsler en begivenhed, der alligevel ikke vil indtræffe. De er kun af interesse for ham på grund af den effekt, de har på de udfordrede kristne. Derfor vil 1844 for Gud få en åndelig værdi, der er større end 1843, fordi den vil forstærke værdien af den trostest, der er organiseret på disse to datoer, og endda markere afslutningen på den officielle profetiske prøve og endelig tillade udvælgelsen af de værdige udvalgte. I modsætning til 1843 har testen i 1844 definitive officielle konsekvenser for datidens kristne. Og det var i efteråret 1844, den 22. oktober, at Gud helliggjorde 50 adventister ud af de 30.000, der var overgivet til håbet om Kristi genkomst. Han helliggjorde dem, det vil sige, satte dem til side for sig selv, fordi hans læsning af deres sjæle tillod ham at kende dybden af deres oprigtighed. Og denne viden, som han alene havde, delte han med sine hellige engle ved hjælp af de to på hinanden følgende trosprøver. Englene vidste således om hans dom, men på jorden var menneskene uvidende om, hvad der skete i det usynlige liv. Så ligesom Gud i sin godhed satte et mærke på Kain for at beskytte hans liv, gav han sine udvalgte adventister sabbatten som et tegn på deres godkendelse. Dette er sabbattens sande rolle; det er ikke en forordning, det er en belønning. I denne praksis vil Gud hver weekend mødes med sine sande børn, der elsker ham og venter på hans genkomst som en sikkerhed. Han vil således tilbyde dem oplevelsen af autentisk nadver i Jesu Kristi navn. Hans Ånd, Helligånden, som Jesus forkyndte, vil undervise dem, inspirere dem, så det guddommelige lys kan oplyse dem og fylde dem med glæde og fryd. Opbygningen og forberedelsen af det himmelske liv begynder allerede på jorden. Gud er utvivlsomt usynlig, men han forbliver den levende Gud, den Almægtige i ord og gerning.

Indsættelsen i 1844 ville bære frugt; i 1863 blev "Syvendedagsadventistkirken" officielt etableret i USA. Men Guds plan, åbenbaret i Daniel 12:12, bærer en universel standard, og dermed ville datoen 1873, der opnås ved slutningen af de "1335 dage" - årene i dette vers, definere indvielsen af budskabet rettet mod adventisterne i "Philadelphia" i Åb 3:7. Under belysningen af Ellen Gould Whites inspirerede pen blev adventismen beriget med et lys helliget af Gud i Jesus Kristus. Hendes talrige skrifter løftede sløret over tidligere oplevelser, der var fuldstændig ukendte for mennesker. Hvor det var muligt, var "Syvendedagsadventismen" repræsenteret, men sjældent i stort antal; hvilket var ret betryggende, da der var "*mange kaldede, men få udvalgte*". Desværre er dette officielle tal stadig for stort, fordi antallet af medlemmer stiger

gennem arv til skade for den sande tro, som kun åbenbares, når den sættes på prøve som i 1843 og 1844.

Det var dengang, at jeg i 1980 blev ledt af Ånden til "Syvendedags Adventistkirken". Fem år tidligere havde jeg været genstand for en kraftfuld vision, der forblev uden bibelsk forklaring. Jeg forsøgte dengang at forstå profetien om Apokalypsen, overbevist om, at dette bizarre og obskure budskab skjulte et autentisk guddommeligt lys. Min opdagelse af adventistiske forklaringer svarede også til min tørst efter forståelse. Det var dengang, at Apokalypsen, denne gang døbt og ledet af Gud, fik mening for mig og en forklaring, der blev gjort logisk af budskabet i Daniel 8:14; nøgleverset i adventisternes oplevelse fra 1843 og 1844. Ved at konstruere tabeller, der var parallelle med temaerne i seglenes bogstaver og trompeterne, fremstod fuldførelsen af det projekt, som Gud havde profeteret, klar og logisk. Den oplevelse, jeg levede, bekræftede betydningen af den vision, jeg modtog i 1975; Gud har helliget mig til et profetisk arbejde. Forklaringerne til profetierne i Daniel og Åbenbaringen blev undervist ud fra de teorier, der blev udviklet af pionererne i arbejdet. Der var gået meget tid, og mange store begivenheder gav de profetiske tekster ny betydning. Således førte paralleliseringen af de tre temaer i Åbenbaringen mig til at opdage og fastslå datoen 1994 som afslutningen på de "*fem måneder*", der er profeteret i Åb 9:5-10. Da datoen 1844 i Åbenbaringen er **hængslet** mellem to epoker, der er dømt af Gud, slutter de "*fem måneder*" eller 150 virkelige år i 1994. Og denne dato er lige så vigtig for adventismen i 1994, som 1844 var for protestantiske, anglikanske og katolske kristne, der blev testet på det tidspunkt. I 1994 viste testen baseret på bekendtgørelsen af Kristi genkomst sig lige så effektiv til at afsløre hyklernes tro som i 1843 og 1844. Disse tre oplevelser er på hinanden følgende, men af stigende betydning, fordi det lys, der blev afvist og foragtet i 1994, er uendeligt langt bedre end lyset fra 1843 og 1844. Med tålmodighed ventede Gud på denne dato for at give sine udvalgte en fuldstændig oplysning af alle sine profetier i Daniel og Åbenbaringen, og traditionel og institutionel adventisme vovede at foragte og afvise den, hvilket bekræftede afvisningen fra budskabets bærer. Den systematiske modstand mod en dato, der bekendtgjorde Jesu Kristi genkomst, resulterede i uvidenhed om alle de forklaringer, der gør profetien klar, kraftfuld og logisk, det vil sige værdig til tro. Gud afviste dem også selv og overgav dem til de faldnes lejr, der allerede tidligere var blevet testet og dømt. For dem, der blev udvalgt i trostesten i 1994, er der ikke længere tale om at antage form af en institution; den afviste officielle form var faktisk den sidste. Forbindelsen, der etableres med himmelens Gud, er ikke baseret på en etiket; alle eksisterende er vildledende og bedrageriske. Forbindelsen, den sande, er baseret på et fællesskab mellem himmelske og jordiske ånder. Og når dette fællesskab er virkeligt, er lysets frugt i overflod. Således, i henhold til princippet "*den, der har, giver man*", lod Herren mig i 2018 opdage undere, som jeg ikke engang havde tænkt på, vedrørende de profetiske finesser i hans hellige og kongelige lov om de ti bud og datoen for Kristi sande genkomst, der er planlagt til foråret 2030.

Siden 1980 har jeg altid været overbevist om, at den jordiske historie blev bygget over seks tusind år, men ved at tage Jesu Kristi fødselsdato som grundlag for beregningen, og ikke hans død, kunne mine beregninger ikke lykkes. Dette på

trods af rettelsen af datoen for hans sande fødsel, som fandt sted seks år før den dato, der traditionelt tilskrives ham. Og denne rettelse gjorde datoen 1994 til år 2000 i vor tidsregning, eller i teorien år 6000 i det guddommelige program. Den fejl, som Gud skjulte, vedrørte valget af fødsel og ikke hans død, hvilket en god læsning af Ellen G. Whites skrifter allerede antydede, fordi hun ofte nævnte de "seks tusind år", men jeg havde ikke bemærket ideen om at placere slutningen af de første fire tusind år på tidspunktet for Jesu Kristi død. Og for at være præcis og ærlig, afviste jeg denne idé, der skubbede den herliggjorte guddommelige Kristi håbende og forventede genkomst for langt tilbage. Men fakta er stædige, og tiden er gået, og i 2018 påtvang den forkastede idé sig endelig i mit sind. Ved at opdage den officielle dato for Jesu død i en jødisk kalender, blev datoen for hans genkomst forstået. Men her retfærdiggør den tro, der er placeret på den korrekte fortolkning af Daniel 9:27, opdagelsen og autentificeringen af datoen 3. april 2030. Ifølge Daniel 9:27 døde Jesus faktisk midt i en profetisk " uge " på syv år, men også på syv virkelige dage. Det var nok for mig, sammen med min medtjener og broder i Kristus Joel, at finde i denne jødiske kalender den uge, hvor den jødiske påske fandt sted midt i ugen, det vil sige fra onsdag aften til torsdag aften: 3. april 2030 svarede perfekt til denne konfiguration. Jesus vil derfor vende tilbage 2000 år senere, i foråret 2030, og ikke til påsken 2030, som kommer 14 dage senere; hvilket giver mening til disse Jesu ord citeret i Matt. 24:22: " *Og hvis ikke disse dage blev forkortet, ville intet kød blive frelst; **men for de udvalgtes skyld skal disse dage forkortes*** . " Fester er fastsat af Gud på grundlag af symbolsk nummererede værdier. Tallet "14" repræsenterer det dobbelte af tallet "7", som er " *Guds segl* ". Men den overordnede beregning af tiden på seks tusind år er ikke baseret på denne symbolik, da det er det billede, der profeteres af de seks profane dage i ugen. I lyset af kendskabet til den form, som den endelige prøve på troskab mod den hellige sabbat, som Gud har helliget, skal antage, tager udtrykket " ***men for de udvalgtes skyld skal disse dage forkortes*** " form af en bekræftelse af Jesu løfte om at gribe ind for at frelse sine sidste udvalgte, før det dødbringende dekret, som oprørerne har udstedt, anvendes imod dem. Faktisk har Gud indgraveret sit program for menneskeheden i det jordiske og himmelske liv ved at lade året og de seks tusind år begynde med forårsjævndøgn, hvilket etymologisk betyder: første gang; den, som Gud har udvalgt til sit sandt udvalgte folk og forløst ved sin sonende død i Jesus Kristus, " *Guds lam, som bærer verdens synder* ", fra hvem han frelser sine udvalgte.

Den lektie, man kan lære om datoer konstrueret af profetier om tal valgt af Gud, er, at de kun har værdi i det omfang, de markerer åndelige begivenheder med meget alvorlige og vigtige konsekvenser. I 1844 blev den protestantiske tro i alle dens trosretninger fordømt og afvist af Gud. Forbindelsen med ham er kun mulig gennem syvendedagsadventisternes vej. Men i 1994 blev den sidste institution til gengæld testet og afvist af Gud. Og denne gang er forbindelsen med Gud stadig kun mulig for afvigende adventister, der gennem deres gerninger vidner om en ægte kærlighed til den sandhed, som hans Ånd åbenbarer. Falske religiøse påstande er blevet fuldstændig ubrugelige. Profeti har åbenbart standarden for dem, som Gud frelser, og dem, som han fordømmer. Den, der kender forklaringerne i Daniel og Åbenbaringen, deler kundskaben om hans dom

med Gud: mener Daniel ikke: "Gud er min dommer"? Og betyder Åbenbaringen ikke "Åbenbaring"? Sammen "åbenbarer" disse to bøger for hans udvalgte den sande "dom", som Gud bringer over menneskeheden og jordens religioner, fordi de ikke er i overensstemmelse med den krævede åbenbarede model.

Indtil videre har jeg kun behandlet konstruerede datoer fra 1844 og fremefter, men før denne tid med genoprettelse af Hans sandhed, i Daniel, tillader Gud Sine udvalgte at opdage datoen for Hans jordiske tjenestegerning ved hjælp af de "70 uger", der er nævnt i Daniel 9:24: "*Halvfjerds uger er fastsat over dit folk og din hellige by for at fuldbyrde overtrædelsen, for at gøre ende på synder, for at sone skyld, for at bringe evig retfærdighed ind, for at besegle synet og profetien og for at salve det Allerhelligste.*" Detaljerne, der muliggør beregningen, gives i vers 25, som følger: "**Vid derfor og forstå, at fra den tid ordet om at genopbygge Jerusalem udgik, indtil den salvede, fyrsten, skal der være syv uger og toogtres uger, gaderne og grøfterne skal genopbygges, men i farlige tider.**"

Hvis Gud ikke ønskede at skjule muligheden for at finde datoen for Jesu jordiske tjeneste, det vil sige datoen for hans første komme, er det for os det bedste bevis på hans intention om også, men kun på det tidspunkt han har valgt, at åbenbare kendskabet til datoen for hans sande herlige genkomst. Hvis du er blandt hans udvalgte, er det også til dig, han igen siger: "**Kend derfor dette og forstå!**" Forklaringerne er talrige og nu solidt bygget op.

Når det er sagt, hvad er så sabbattens værdi, rolle og plads? Dens værdi er enorm for Gud og hans udvalgte, fordi den blev helliget af Gud som den syvende dag dagen efter menneskets skabelse eller guddommelige dannelse. Jesus havde derfor ret i at sige, at sabbatten blev skabt for mennesket og ikke omvendt. Men netop hvis Gud skabte den for mennesket, er det fordi han ønsker, at den skal overholdes omhyggeligt af hans menneskelige skabninger, og sabbatten vil blive æret gennem hele livets historie af de mænd, der indgår i et velsignet forhold til ham. Dette er tilfældet for alle Adams efterkommere, som går gennem hans tredje søn ved navn Set (som den helligede syvende) til Noah, som igen giver den videre til sine efterkommere. Derefter kalder Gud Abram til at tjene ham, og han lærer ham sine love, sine forskrifter og sine befalinger, inklusive naturligvis og meget logisk sabbatten. Kendskab til og respekt for tidens orden baseret på syvdagesugen vidner om dette. Til gengæld ville hans efterkommere Isak og Jakob udvide denne praksis med guddommelige forordninger, men efter at det hebraiske folk havde bosat sig i Egypten, overvældet af egyptisk korrupsion og endelig underlagt egyptisk slaveri, opgav hebræerne fuldstændigt de guddommelige regler. Slaven havde ikke ret til nogen hviledag og blev frataget fordelene ved at hvile på den syvende dag. Så snart de var befriet fra det egyptiske åg, blev det hebraiske folk ført af Gud ind i den tørre og tørre ørken til Sinai Bjerg i Arabien (Gal 4:25), og ikke syd for den egyptiske halvø, som menneskelig tradition hævder, for at præsentere sin lov om de ti bud og derefter afsløre skabelsens oprindelse for Moses i private møder. Her må du forstå, at Israel i denne gamle pagt er dannet af et eksempel på en oprørske menneskehed, for hvem det er ekstremt ubehageligt at adlyde. Da Gud ved, hvem han har at gøre med, skaber han en skræmmende kontekst for denne officielle offentlige proklamation:

Han forvandler Sinai Bjerg til en ovn, får jorden til at skælve og får luften til at genlyde af lyden af tordenskrald midt i lyn. De mennesker, der er vidne til disse ting, er så rædselsslagne, at de beder Moses om, at Gud skal tie stille. Med det fjerde bud befaler Gud hvile på den syvende dag, men på trods af dens gavnlige karakter for dem, der overholder den, bliver sabbatten dårligt modtaget af oprørske ånder, fordi den er befalet af Gud; hvilket giver det dem den tunge og vægtige side af en "byrde", et udtryk som Gud bruger til subtilt at betegne det i Åb. 2:24: "Men til jer, alle som er i Tyatira, som ikke har denne lære, og som ikke har kendt Satans dybder, siger jeg jer: Jeg vil ikke lægge nogen anden byrde på jer;" I dag har det samme had til lydighed siden maj 1968 i Frankrig givet anledning til dette protestslogan fra de oprørske studenter: "Det er forbudt at forbyde." Det er derfor ikke dem, der vil finde glæde i at adlyde Gud, især da et af deres andre slagord er: "hverken Gud eller mester." Tværtimod elsker hans sidste udvalgte, der bader i hans vidunderlige himmelske lys, at adlyde Gud. For lydighed er det eneste middel, de har til rådighed, til at reagere på den kærlighed, som Gud har vist dem i Jesus Kristus. Lydighed udgør derfor en tung "byrde" for alle oprørske ånder, men "en sød og let byrde" for dem, der elsker Gud i billedet af det vidnesbyrd, som Jesus Kristus har givet. Således at disse guddommelige befalingerne antager for dem aspektet af vise invitationer til at begive sig ud på vejen mod sand fælles lykke.

I Daniel 8:13 citerer Gud i rækkefølge "årsagen" til og konsekvenserne "af synd", hvilket er præcis, hvad vers 12, der går forud for det, siger: "Hæren blev overgivet med det daglige ~~offer~~-på grund af synd; hornet kastede sandheden ned, men havde fremgang i det, det gjorde." Ved at citere "synd" som "årsagen" til forbandelsen afslører Ånden ondskabens oprindelse: i 321 opgivelsen af praktiseringen af hans hellige sabbat, temaet for det fjerde af hans ti bud, hvis overtrædelse i hans øjne netop udgør en meget alvorlig "synd", der bærer og derfor "forårsager" alvorlige og forfærdelige konsekvenser for de kristne, der er skyldige i denne overtrædelse. Den første af disse konsekvenser er, at de i 538 overgives til den forfølgende despotisme af det romerske pavelige "horn", der er citeret i dette vers. "Sandheden, der kastes ned" vedrører planen for kristen frelse, Guds bud og forordninger; handlinger, der gør frelse umulig. I Åbenbaringen 8 forudgås denne straf af en anden straf, den første med temaet "trompet", som ramte det skyldige kristne Vesten i form af de barbariske invasioner fra øst og nord.

I Daniel 8:13 fortæller Gud os gennem Daniel: "Jeg hørte en helgen tale, og en anden helgen sagde til ham, der talte: 'Hvor længe skal synet handle om det daglige ~~offer~~-og om den ødelæggende synd? Hvor længe skal **hellighed** og hæren blive trådt ned?' " Jeg minder dig her om, at ordet "offer" er streget over, streget over, fordi det mangler i den originale hebraiske tekst. Tilføjelsen forvrænger betydningen af det guddommelige budskab og gør det uforklarligt. I denne scene har Gud to helgener, der taler, som vil dukke op igen i Daniel 12:5 som mænd: "Og jeg, Daniel, så, og se, **to andre mænd** stod, en på denne side af flodbredden og den anden på den anden side af flodbredden." Det samme spørgsmål tages op af disse "to mænd" i vers 6: "Da sagde den ene af dem til manden i linnedklæder, som stod over flodens vande: Hvornår vil det være enden på disse

undere? "Således illustrerer Gud under to billeder tidspunktet for den afgørende dato 1843-1844, den periode hvor troens prøve baseret på genoprettelsen af den doktrinære sandhed om frelse i Kristus fuldføres; dette med det formål at genoprette den forståelse, som hans apostle havde af den. I Daniel 12:11 og 12 citerer Ånden varigheder af dage-år, 1280 og 1335, som, begyndende i 538, datoen for fjernelsen af det "daglige" fra Jesus Kristus af det regerende pavedømme, konstruerer de to datoer 1828 og 1873, der omgiver de afgørende datoer 1843-1844; tidspunkter, der markerer overgangen mellem den tro, der praktiserer søndagshvile, og de første udvalgte helgener, der holder den genoprettede sabbat, det vil sige de roller, som de " *to mænd* " i synet i Daniel 12:5 besidder. De synes adskilt af den dræbende flod, da den hedder Tigris, en oversættelse af navnet " *Hiddekel* ", der er citeret i Daniel." 10:4: " *På den fireogtyvende dag i den første måned var jeg ved bredden af den store flod, som er Hiddekel .* " Og dette billede af den dræbende og menneskeædende tiger, der bliver sat på prøve for tro baseret på Daniel 8:14, bekræftes af billedet af stjernernes fald, som profeterede det i USA i 1833, og dermed opfylder den profetiske bekendtgørelse om det " *sjette segl* " i Åb. 6:13: " *og himmelens stjerner faldt ned på jorden, som når et figentræ kaster sine umodne figner, når det rystes af en stærk vind.* "

Sabbatten blev skabt for mennesket, og dens nytte er midlertidig og evig, knyttet til tidspunktet for udvælgelsen af de menneskelige udvalgte. Og de grønne figner i det citerede vers symboliserer de kristne, der har afvist, blandt andre guddommelige sandheder, at praktisere den sande sabbat; og dermed foretrækker de at ære søndagen i den romersk-katolske tradition frem for den sande syvende dag, som Gud har helliget. Vi må skelne mellem den midlertidige og tidsbegrænsede sabbat på den syvende dag og den, den profeterer: den store sabbat i det syvende årtusinde, som Gud præsenterer og profeterer som en syvende dag. Det syvende årtusinde er dog stadig knyttet til temaet synd, da de hellige vil være travlt optaget i himlen med at dømme døde syndere. Det har derfor også en midlertidig karakter. Det er først efter den " *sidste dom* " og udryddelsen af de faldne i " *den anden døds ildsø* ", at den evige tid vil begynde på jorden, fornyet og herliggjort af Gud for sine udvalgte, hvor synden kun vil forblive i deres erindring; fordi de udvalgtes forløsning ved Jesus Kristus vil blive bevaret for al evighed i de begunstigedes erindring; og dette vil være den bedste grund til evigt at forlænge deres kærlighed til ham, så meget at hans demonstration af kærlighed til dem gennem hans smertefulde sonende død var sublim, uforlignelig og uforglemmelig.

Dekretet i Daniel 8:14 fastslår tydeligt begyndelsen på genoprettelsen af den sandhed, som Rom forvrængede. Og den opnåede dato, foråret 1843, markerer afslutningen på det foreløbige forhold, indtil Guds nye " *byrde* " med de forskellige kristne former for protestantisme. I foråret 1843 sætter Gud en stopper for sine tidligere alliancer og tilbyder kristne af alle trosretninger en lige mulighed for at forlænge deres forhold til ham. For at opnå dette lykkelige resultat bliver de nødt til at reagere på hans nye krav: nidkærhed for hans sandhed og opmærksom og lidenskabelig lytning til hans profetiske åbenbaringer, da de ellers vil blive definitivt afvist af ham i 1844. Denne tvivl om den protestantiske tro er nok til at

forbløffe utallige mænd og kvinder, men den blev ikke desto mindre annonceret og programmeret af Gud til foråret 1843 i Daniel 8:14. Denne dato 1843 var derfor fatal for protestantismen, som blev sat spørgsmålstegn ved, men på den anden side markerede datoen 1844 afslutningen på testen og udvælgelsen af de første adventister, der modtog praktiseringen af sabbatten som et tegn på deres tilhørsforhold til Skaberguden, efter at han havde underkastet deres tro en prøve. Men den samme dato bekræftede også den definitive kollektive afvisning af protestantiske doktriner, der ærer søndagen, som Rom indstiftede.

Det himmelske blik

Det himmelske blik er det absolut modsatte af det jordiske blik, og for at understøtte denne sandhed ser jeg intet bedre end denne udtalelse fra den levende Gud citeret i Esajas 55:8-9: "*For mine tanker er ikke jeres tanker, og jeres veje er ikke mine veje, siger YaHWéH.*" *Ligesom himlen er højere end jorden, således er mine veje højere end jeres veje og mine tanker højere end jeres tanker.* »

Forskellene gælder på alle områder: mennesket er dødeligt, Gud er udødelig, evig; mennesket er fejlbarligt, Gud er ufejlbarlig; mennesket er perverst og forgængeligt, Gud er hellig og retskaffen, fuldkommen uforgængelig.

I Guds himmel er de trofaste engle ét hjerte og én sjæl, der vibrerer i harmoni til den rytme, som den evige Ånd Gud giver. I modsætning hertil er mennesker på jorden fælder for hinanden. De sætter tåbeligt deres lid til tallenes lov og ender med at falde i den styrkefælde, der opnås gennem forening. Hele den syndige menneskeheds jordiske historie er baseret på det princip, som Jean de la Fontaine præsenterer i sine fabler, så sandt og så lærerigt: "den stærkestes ret er altid den bedste." Og titlen kunne være bibelsk: "Ulven og Lammet." Paulus advarede os mod "*glubende ulve i fåreklæder*" i Matthæus 7:15: "*Vogt jer for falske profeter! De kommer til jer i fåreklæder, men indvendigt er de glubende ulve.*" » Denne advarsel er givet af Gud, som kender tingenes virkelighed så godt. Og hvis dette råd var blevet taget mere alvorligt, kunne utallige mennesker have undgået at falde i forførende fælder. Derfor må jeg henlede jeres opmærksomhed på sentimentalitetens fælde uden at fordømme følelsen af følelser. Kærlighedsfølelsen er fuldstændig legitim mellem en mand og kone og mellem et par og deres børn; den er endnu mere legitim, når den føles for vores himmelske Fader, den sande Fader i vores liv.

Hvornår falder følelsen ind i den sentimentalitet, der udgør dens perverse form? Når den gør os blinde og døve for ethvert andet sandhedsargument, der forklarer virkeligheden i en situation. Denne åndelige blindhed forhindrer vores hjerne i at ræsonnere, og vores overlevelsesinstinkt lammes. Det er da, at "fåret er klar til at blive fortæret af ulven." I denne tilstand forsvarer den menneskelige sjæl sig ikke længere; dæmoner kan tage fuldstændig kontrol over den. Og det siger sig selv, at når denne menneskelige sjæl bruger medicin eller mere eller mindre medicinske beroligende midler, forenkles disse dæmoner kraftigt. De bliver de sande piloter for den djævelsk besatte og beboede sjæl. Men her er disse dæmoner ikke forpligtet til at afsløre deres tilstedeværelse gennem mistænkelig unormal

adfærd. For mange mennesker savler, ryster eller råber de djævelske eller dæmoniske uanstændigheder. Det er sandt, at sådanne tilfælde opstod under Jesu tjeneste på jorden, og Jesus helbredte dem. Men disse eksempler er ikke udtømmende og unikke; alle situationer, selv de roligste og mest tilsyneladende normale, skjuler sand dæmonisk besættelse. Som bevis nævner jeg Peters tilfælde, gennem hvis mund djævelen et øjeblik talte til Kristus og sagde ord, der kom fra Peters hjerte, fuldt af kærlighed til Jesus: Han fortæller ham kun om sin sonende død, som han forkynnder: "*Gud forbyde det, Herre! Dette skal ikke ske dig !*" og Jesus siger straks disse frygtelige ord til ham: "*Vig bag mig, Satan!*"; men lad os se igen på Matt. 16:21 til 23, begivenhedernes rækkefølge: "*Fra den tid begyndte Jesus at kundgøre for sine disciple, at han skulle gå til Jerusalem og lide meget af de ældste, ypperstepræsterne og de skriftkloge og blive dræbt og opstå på den tredje dag.*" Læg mærke til, hvordan vi i denne oplevelse finder den strategi, som Djævelen brugte over for Eva, den første synder i menneskets historie. I dette vers bekendtgør Jesus frelsesplanen i Guds plan for de forsamlede disciple, som alle i fællesskab hører hans ord. Verset, der kommer nu, giver os en vigtig afklaring: For at tale med Jesus tager Peter ham til side: "*Peter tog ham til side og begyndte at irettesætte ham og sagde: Gud forbyde det, Herre! Dette må ikke ske dig.*" "Peter lader sit menneskelige hjerte tale, fordi han elsker Jesus, og tanken om at se ham dø bedrøver ham; han afviser den. Djævelen er ikke uvidende om hans følelser, men han vil bruge dem til at friste Jesus med sentimentale midler for at presse ham til at give afkald på denne død, som vil bedrøve dem, der elsker ham. Han ved, at Jesus ikke er ufølsom over for den kærlighed, hans disciple viser ham. Men Jesus modstår sine egne følelser og forstår, hvor denne fristelse kommer fra, og reagerer straks:" *Men Jesus vendte sig og sagde til Peter: "Vig bag mig, Satan! Du er en forargelse for mig, for du tænker ikke på Guds tanker, men på menneskers tanker."* "" Denne sidste sætning, understreget med fed skrift, afslører den jordiske situation, hvor to lejre kæmper: Guds og hans tankers lejre, og menneskers med deres dæmoniske tanker. I virkeligheden retter Jesus sit budskab til djævelen, som frister ham gennem Peter, der ser på ham og taler til ham. Jesus burde have været på vagt over for dem, der elsker ham mere end nogen anden, men var det kun ham? Er det ikke det samme for os, hans disciple og brødre i de sidste dage? Hvorfor skulle djævelen skåne os? Er formålet med hans lange liv på jorden ikke at få alle hans disciple til at miste frelsen, om muligt, indtil enden? Disse spørgsmål er kun bekræftende svar. Ja, den samme fjende strejfer rundt for at fortære os som ulven, der fortærer fårene, aldrig tilfreds. I vores moderne tid er sentimentalitet roden til humanistiske tanker og bevægelser. Jeg er adventist, ikke humanist, fordi jeg er deist. Og mit valg er begrundet og rimeligt, fordi ingen ønsker og har gjort så meget som Gud for at frelse mennesket og tilbyde ham sand evig lykke. Humanismen sætter mennesket over alle værdier. Undskyld for humanisterne, men for... Mig, den største, den højeste, er Gud, hvis "*veje er meget høje over menneskers veje*". Jeg elsker Guds opfattelse af mennesket, og den han præsenterede for os i Jesus Kristus, det perfekte menneske, der er følsomt over for kærligheden fra dem, der elsker ham og elsker alle hans værdier om retfærdighed, medfølelse og selvfornegtelse; det unikke og perfekte forbillede, som vi skal efterligne.

Mestring af følelser er det vigtigste problem, der karakteriserer de udvalgte lejr. Den første person på jorden, der blev konfronteret med følelsernes problem, var Adam, og han nød ikke godt af nogen tidligere levet og erfaren lektie. Han elskede Eva med en lidenskabelig kærlighed og følte sig ude af stand til at leve uden hende. Guds mål var opnået: i deres fusionerede tilstand var de i sandhed " *ét kød* ". Men dette resultat, der grænser til det sublime i sin profetiske fortolkning af Jesus Kristus og hans Kirke, hans Udvalgte, var katastrofalt på det menneskelige plan og den første demonstration af, at følelsernes kraft kan føre til et menneskes fald. Siden Adam har utallige af begge køn nægtet at begive sig ud på frelsens vej på grund af de følelser, der dominerede dem. Jeg frygter sentimentalitet og sentimentalitet som pesten, så katastrofale er de for den menneskelige sjæl. Jeg er følsom, til det punkt, hvor jeg græder i særligt følelsesladede situationer, men når det kommer til bibelsk sandhed, er jeg hård som en klippe og ufleksibel. Jeg betalte for at se og lære, for at handle på denne måde. Jeg så en særlig perfektionistisk broder miste Guds støtte på grund af sin meget og alt for sentimentale karakter. Kærlighed, sand kærlighed, er den, Jesus demonstrerer: Han græder, når han ser lidelse, men giver aldrig afkald på sine retfærdighedsprincipper. Og det er, hvad mennesket meget sjældent lykkes med at gøre. At elske, samtidig med at man forbliver permanent retfærdig, uden Guds hjælp i Jesus Kristus, er simpelthen umuligt. Dæmoner har en stor fordel i forhold til mennesker: de er ikke kødelige og er asekuelle. Det eneste, de deler med mennesker på deres åndsniveau, er ønsket om frihed, der førte dem til at gøre oprør mod Gud og hans styre. Så mennesker handler på samme måde, men de er også ofre for kødelige love, begær, misundelse, lyst, ondskab, grusomhed, vold til og med mord, når det synes nødvendigt for dem.

Før Gud præsenterede sig i Jesus Kristus, havde han gjort standarden for sit himmelske blik kendt, da han ledte sit Israel fra det hellige tabernakel i løbet af de 40 års prøvelser. Han lod sand retfærdighed herske ved at give til enhver efter behov, men forbyde overflod, som bekræftet af dette eksempel i Anden Mosebog 16:18-19-20: " *Så målte de med omeren; den, der samlede mere, havde intet tilovers, og den, der samlede mindre, manglede intet. Enhver samlede nok til sin føde.*" *Moses sagde til dem: "Ingen må levne noget af det til om morgenen."* *De lyttede ikke til Moses, og der var nogle, der levnedde noget til om morgenen; men orme kom ind i det, og det blev usundt. Moses blev vred på dem ."* Han gav således menneskeheden en værdifuld lektie på det individuelle plan, fordi menneskeheden, ledet af djævelen, er ude af stand til at sætte det i praksis kollektivt. Al menneskelig ulykke ligger i visse væseners ønske om at dominere deres medmennesker og konstant øge deres rigdom; og disse dominerende, i drømme eller i aktiv kraft, konfronterer hinanden, til det punkt, hvor de kæmper mod hinanden i krige, der koster liv og materielle ting. Den guddommelige lektie, der gives ved tilbuddet om manna, opfordrer den udvalgte til ikke at hvile på laurbærrene. Han skal lære at stole på Gud i alt, i alle behov, dag efter dag. Den, der bliver rig, vender sig bort fra Gud, fordi han sætter sin lid til det, han ejer på jorden. Da han ikke længere føler sig afhængig af Guds generøse godhed, vender han sig bort fra ham til det punkt, hvor han glemmer ham, og i værste fald ender han med ikke længere at tro på sin eksistens.

Under Kong Salomons regeringstid favoriserede den fred, som Gud gav, midlertidigt livet for de mennesker, der respekterede den guddommelige lov. Men efter Salomons død genoptog stridighederne, indtil Israel blev opdelt i to lejre. Situationen, der oplevedes under Salomon, er aldrig blevet gentaget fra hans tid til vores. Adskillelse er blevet det ekstreme tegn på den guddommelige forbandelse. Og som sådan må vi bemærke de utallige adskillelser, vi kan observere i vores vestlige menneskelige samfund ved udgangen af 2022. Jeg citerer adskillelsen af politiske blokke, der er blevet bipolære; adskillelsen af familier og par, en stigning i skilsmisser og afvisningen af ægteskab til fordel for samliv; adskillelsen af religioner, alt sammen på grund af retten til forskellighed og især egocentrisme, men samtidig er vi vidne til unaturlige alliancer. Gift mand med mand, kvinde med kvinde, legaliseret trekant, samleje med dyr; nationer med nationer for alliancer, der også antager et bipolært aspekt, der blev bygget op fra slutningen af Anden Verdenskrig i 1945; modsatrettede blokke af Øst og Vest. Men nogle af disse etniske og religiøse blandinger forbereder virkelige dramaer, så potentielt eksplosive de er. Frankrig, der ophøjer humanistiske værdier, tro mod dette princip, har budt emigranter fra hele verden velkommen på sin jord. Således sameksisterer individualistiske franskmænd, for hvem familie ikke længere har nogen værdi, og som adopterer alle de perverse moderne og gamle moralske værdier, og konservative udlændinge med patriarkalske og religiøse værdier, der traditionelt er nedarvet fra far til søn i århundreder og årtusinder, side om side. Siden 1995 er blodige begivenheder begået af krigermuslimer sporadisk kommet som eksempler på at advare landet om den endelige risiko, som denne uforenelige blanding repræsenterer. Men lige så døve for disse advarsler, som jøderne var gennem hele deres eksistens, ønskede franskmændene ikke at ændre sig; men kunne de? Er det ikke allerede for sent at vende om? Svaret ligger stadig i kendskabet til guddommelige åbenbaringer. Spørgsmålet stilles ikke i disse vendinger, og det mister endda sin eksistensberettigelse, fordi Gud besluttede dets undergang for længe siden, og dets risikable valg bekræfter kun dets endelige skæbne, som er besluttet af retfærdighedens Gud. Den har budt velkommen, huset, fodret, klædt og uddannet nogle af sine fremtidige bødler.

Det himmelske blik står i modsætning til det jordiske blik, som er dets fjende. For selv i fredstid mellem Gud og mennesker forlænges krigen konstant. Derfor har de lange fredstid, religiøse siden 1798 og civile siden 1945, været vildledende, i en sådan grad, at religion i vid udstrækning er opgivet, og når den stadig manifesterer sig, er det kun for at bedrage mennesker om Guds dom, det vil sige fra det himmelske blik, over menneskelivet og dets begivenheder. Falske religiøse mennesker giver ikke op med at bekræfte, at Gud kun giver fred, og deres vidnesbyrd bedrager skarer, der kun ønsker at høre denne type budskab. For uvidende om Bibelen, dens guddommelige finesser og dens obskure profetier, ved ofrene ikke, at Jesus Kristus i 2022, efter længe at have " *hver dag strakt sine arme ud mod oprørske folk* ", lancerede begyndelsen på udryddelse af den menneskelige art. Det vil være progressivt indtil 2030 og vil delvist skyldes atomkrig, hungersnød og dødelige epidemier, og endelig dens syv sidste plager. Men i sidste ende, efter foråret 2030, vil der ikke længere være en eneste menneskesjæl tilbage på jorden. Men ifølge det profeterede vil den i " *tusind år* "

beholde Satan, Djævelen, som sin eneste beboer. Den vil i " tusind år " være sit universelle fængsel. Men lad os genlæse hele denne passage fra Esajas 65:1 til 5, så meget synes det at vedrøre vores tid: "*Jeg har hørt dem, der ikke spurgte, jeg har ladet mig finde af dem, der ikke søgte mig; jeg har sagt: Her er jeg, her er jeg!*" Til et folk, der ikke blev kaldt ved mit navn. Jeg har dagligt udrakt mine hænder mod et oprørsk folk, som vandrer på en ond vej efter deres egne tanker; mod et folk, som uophørligt provokerer mig lige i ansigtet, ofrer i haver og brænder røgelse på mursten; som bor i grave og tilbringer natten i huler, **spiser svinekød og har urene ting i deres kar** ; som siger: "Gå væk, kom ikke nær mig, for jeg er hellig!" ... Sådanne ting er som røg i mine næsebor, en ild, der brænder uophørligt. Dette er, hvad jeg har besluttet i mit indre: Jeg vil ikke tie stille, men straffe dem, ...

Så slut jer ikke til dem, der beder til Gud om fred på jorden, for mere end nogensinde er Jesus travlt optaget af at "*bringe til jorden ikke fred, men sværd* ." Hans foragtede retfærdighed kræver store mængder dødsfald, og han vil opnå dem. Hvordan kunne han ikke gøre det, da han sagde i Esajas 5:20-24: "**Ve dem, der kalder ondt godt og godt ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke** , som gør bittert til sødt og sødt til bittert!" Ve dem, der er vise i deres egne øjne og forstandige i deres egne øjne! Ve dem, der er tapre til at drikke vin og tapre til at blande stærk drik, som retfærdiggør de ugudelige for løn og fratager de uskyldige deres retfærdighed! Derfor, som ildtunge fortærer halmstrå, og som flammen fortærer tørt græs, således skal deres rod blive som råddenskab, og deres blomst visne som støv, fordi de har foragtet Hærskarers Herres lov og Israels Helliges ord. »

I begyndelsen af dette vers bebrejder Gud forvirringen mellem "*godt og ondt* "; hvilket fører os tilbage til skabelsens begyndelse, den kontekst hvor "*frugten fra træet til kundskab om godt og ondt* ", forbudt af Gud, blev spist af Eva og derefter af Adam. De åbnede således døren til døden, som ender med at tage hele menneskeheden ved verdens ende, fordi hun til gengæld spiste denne forbudte frugt..., hele menneskeheden fortjener derfor døden, undtagen de udvalgte, der er frelst ved den nåde, som Jesus Kristus har givet. Men denne nåde gavner kun de kaldede, som han anerkender som sine egne, og som dermed får adgang til den åndelige status som udvalgte.

Jesus Kristus, de udvalgtes læge

Denne torsdag, den 1. december ²⁰²² , gav vor guddommelige Herre mig nåden til at give forklaringer om de fysiske lidelser, der forårsager hans børns lidelser. Han minder os således om, at han sandelig er den øverste læge; lægen, hvis viden er ubegrænset i alle videnskaber. Og han alene besidder alle svarene om livet og dets principper. Som titlen på dette værk minder os om, udgør Kristi udvalgte spredt over hele den beboede jord, selvom de er adskilt af tiere, hundreder og tusinder af kilometer, hans nye Israel, som han dag efter dag fører mod sit himmelske Kanaan. Og ligesom han fandt stor ære i at huske, at sygdom i løbet af sine 40 års vandring i den arabiske ørken ikke havde ramt hans folk,

åbenbarer han i dag, men allerede gennem Ellen G. Whites skrifter, årsagerne til vores lidelse for os.

I 2022 er rygsmarter blevet en lidelse, som næsten alle mennesker oplever, og i virkeligheden har denne specifikke lidelse eksisteret siden menneskets skabelse, fordi den er et resultat af dets konstitution. Menneskekroppen består af to overlappende blokke, der er forbundet af rygsøjlen: den nederste del er bækkenet, den øverste del er brystkassen. Mellem disse to elementer er "lændehvirvlerne", som er mest påvirkede i vores eksistens dag og nat. Det er dem, der bærer vægten og bevægelserne af brystkassen, som kan vippe vandret i 360 grader. Da de er meget stressede, er de de første til at lide under konsekvenserne af vores bevægelser. Det eneste eksempel blandt alle pattedyr er menneskets naturlige stilling at leve oprejst. Og denne holdning kræver stor kontrol over balancen, som opretholdes af en permanent tilpasning af denne rygsøjle. Mærkeligt nok skader mennesket sig mindre om dagen end om natten, når det sover liggende på jorden eller i en seng. For at kunne afhjælpe vores lidelser, skal vi absolut forstå, hvad der forårsager dem. Hvorfor er vores nætter så destruktive, når vi troede, at vi ville finde gavnlige reparation i søvn? Forklaringen er som følger, den kan opsummeres i to ord: cellernes position og fornyelse. Vi skylder det værste og det bedste til fornyelsen af vores krops celler, afhængigt af om denne fornyelse af vores celler finder sted i en naturlig positiv position af hele vores krop eller i en negativ position, der er skadelig for hele vores krop eller en specifik lokal del. Hvad sker der, når vi lægger os ned for at sove? Vores krop reagerer i henhold til tyngdeloven: tunge områder synker ned i madrassen, så i søvn slapper vores muskler og sener af, og ved deres egen vægt fremmer bækkenet, brystkassen og lændehvirvlerne, der adskiller dem, denne afrunding af ryggen. Når man ligger på siden, snævrer den øverste del af krydset mellem to ryghvirvler ind, og omvendt spredes den nederste del fra hinanden. Det ville ikke betyde noget, om positionen blev holdt i fem eller ti minutter, men vores nætters hvile varer mindst 6 timer, op til 8 til 10 timer for nogle mennesker, der føler behov for det. Desuden, mens nogle mennesker ofte skifter position i løbet af natten, foretrækker andre, ligesom mig, en vane at ligge på højre eller venstre side; begge er lige skadelige, når de holder mennesket afhængigt. Blandt de første sange, som Gud inspirerede i mig, er "The Chained", hvor jeg siger dette: "Vane er en lov, der ikke kan undslippes; og når vi tror, vi har haft succes, dominerer den os mere end nogensinde." Derfor må vi kæmpe og befri vores liv fra vanens afhængighed af mange grunde. Fordi vores hjerne forvandler alt, hvad der ofte fornyes, til vane. Hvor er faren? I tilfælde af søvn, der opleves i en rygmarvsvridning, ligger denne fare i cellefornyelsen. Vores krop fornyer konstant sine celler. Døde celler drænes og evakueres af blodet, og nye celler dannes for at erstatte dem. Denne permanente handling, som finder sted uden vores bevidsthed, minder os om, at Gud fortsætter med at skabe os. Han dannede først mennesket, men da han begik dødssynden, har han sikret fornyelsen af døende celler i menneskekroppen. Og dette mirakel gentages milliarder af gange. Hvis vores krop er i den korrekte position, er denne fornyelse kun gavnlige, men hvis positionen er forkert, bliver dens konsekvenser katastrofale. Hvad sker der, når vores ryghvirvlers led deformeres? Mellem ryghvirvlerne sidder

diskusprolapsen, som dæmper kontakten mellem to tilstødende ryghvirvler. I den forsnævrede øvre del, når man ligger på siden, er fornyelsen af diskuscellerne begrænset, og i den forstørrede nedre del forstærkes fornyelsen af cellerne i denne diskusprolaps, og diskusprolapsen udvider sig, fordi den drager fordel af et forstørret rum. Om natten omdanner cellefornyelsen langsomt men sikkert en gavnlig handling til en skadelig handling, der vil blive en reel årsag til lidelse. Fordi vi i løbet af dagen lider under det onde, der opbygges ubevidst om natten. Og det skal bemærkes, at denne deformation af lændehvirvlernes led i sidste ende klemmer iskiasnerven, der forlader ryghvirvlen gennem rygmarven, hvilket forårsager smerter i ryggen og ned i ben og fødder. Og smerten mærkes på den side, hvor lændehvirvelskiven er knust. Så hvad er løsningen? Det er op til mennesket at tage initiativer til at beskytte den korrekte justering af sine ryghvirvler. Når man står eller sidder, skal støtten på rygsøjlen forblive lige og lodret. Sofaer, der fremmer afrunding af ryggen, bør undgås, eller en fast, robust hynde placeret i nyrehøjde bør placeres. Tidligere havde stole en høj, ubehagelig lodret ryglæn, der tvang personen, der sad på dem, til at give deres rygsøjle en gavnlig lodret justering. Denne praksis er forsvundet, fordi mennesket foretrak den destruktive komfort ved afslapning (på alle områder: fysisk og mentalt). Men om natten bliver en tilpasning nødvendig. Vi skal forhindre vores krop i at afrunde, når vi sover liggende på den ene side. Jeg foreslår flere metoder, der består i at tilpasse sengen eller vores egen krop. For sengen: Placer en kile mellem boxmadrassen og madrassen i taljehøjde, mellem hofterne og brystkassen, så madrassen ikke synker ned i dette område. Du kan også placere et sammenrullet håndklæde eller et andet produkt, såsom en skumrulle, under det nederste lagen, men i alle tilfælde skal du undgå enhver smertefornemmelse, der mærkes, hvis kilen er dårligt placeret. Derfor består den anden metode i at udstyre selve kroppen; ved at omslutte vores talje med linned, et frottéhåndklæde eller et lagen, indtil vores talje har samme størrelse som vores hofter og bækken. Når vores krop således styrkes og vedligeholdes, undgås en afrundet rygsøjle. Det er her, livets mirakel virker, du kurerer din sygdom, mens du sover, uden medicin, uden nogen form for lægemiddel, uden fysioterapeut, kiropraktor eller mere simpelt en knogleopretter. Det er stadig cellefornyelsen, der genoplader lændehvirvelskiven i dens korrekte balance over 360 grader. Denne cellefornyelse fortsætter indtil slutningen af menneskelivet, hvilket vil sige, i hvilken grad den situation, som sygdommen har skabt, langt fra er håbløs.

Bevidstheden om vigtigheden af den stilling, man indtager under søvnen, fik mig til at indse eksistensen af mange andre konsekvenser. Lad os tænke på, at vi sover mellem en fjerdedel og en tredjedel af vores eksistens, og jeg kommer til at sige: "Fortæl mig, hvordan du sover, og jeg skal fortælle dig, hvad du er." Det siges, at cellerne i hele vores krop fornyes fuldstændigt efter syv år. Det er omkring 40-årsalderen, at de allerførste konsekvenser af dårlige vaner, der er praktiseret siden fødslen, viser sig; og selvfølgelig, som en uundgåelig regel, og den primære årsag, kroppens stilling under nattesøvnen. Når man ligger på siden, er det ikke kun lændeskiverne, der lider skade, det samme gælder for vores ansigt og vores øjne. Om natten hviler hovedet på en af sine to sider på puden, som jeg anbefaler tyk og fast for at fylde de 10 til 15 centimeter, der adskiller siden af

ansigtet fra den yderste kant af skulderen; og denne nedre side, der hviler på puden, knuses under hele søvnen; muskulære ændringer drives af princippet om cellefornyelse; over årtier ændrer vi udseende og morfologi. Øjenmusklerne gennemgår også disse forandringer, og de første konkrete tegn på disse forandringer viser sig: ændringen af synet på grund af deformation af øjenmusklerne. Det oprindeligt meget runde øje er blevet mere eller mindre ovalt. Men dette onde har ingen reel løsning, og så begynder slaveriet ved at bære briller, som kun vil forværres med tiden. Trods ulemperne har det at sove liggende på siden en fordel for muskulær hvile i benene, som kun opnås ved en let bøjning af disse; hvilket sove på ryggen ikke tillader. Men på den anden side forårsager det ingen gener for lændehvirvlerne eller ansigtsmusklerne at sove på ryggen. Som en generel regel skal sengetøjet tilpasses den menneskelige krops form baseret på ergonomiske principper for at søvnen kan blive virkelig genoprettende. Vores hoved behøver ikke en fjerpude eller alt for blødt skum, fordi det område, der skal støttes fast, er nakken og nakken, og her anbefaler jeg igen at bruge et skumlagen med fast densitet eller en forholdsvis fast pude. At sove på ryggen er meget gavnligt og forårsager kun lidt gener. Som en generel regel er det ændringen i kropsholdning, der er ideel, så vi undgår vanens betingning. Og på denne måde vil ingen del af vores krop lide under for lang skadelig eksponering. I denne stilling bliver puden ubrugelig, medmindre den er støbt og ergonomisk. For at beskytte nakken og beskytte den anbefaler jeg dog at placere et tykt, sammenrullet håndklæde i dens højde. Vi skal opnå søvn, uanset kroppens stilling. Og når de midler, jeg har foreslået for at afhjælpe problemet med den afrundede rygsøjle, anvendes, kan kroppen dreje sig til højre, venstre eller på ryggen uden ulempe. Jeg har bevidst udelukket tilfældet med at sove på maven, fordi ulemperne i denne stilling vedrører musklerne i nakken og nakken. Hvis hovedets stilling således forlænges i løbet af natten, er den vridne stilling af hovedet på 90 grader ofte årsagen til denne berømte "stive nakke", som den sovende føler smertefuldt, når han vågner.

De tilpasninger, der hidtil er foreslået, har mere til formål at undgå rygsmerter end at behandle dem, når de allerede er smertefuldt mærkede. Helbredelse af det smertefulde problem kræver en noget mere muskuløs metode. Og i denne henseende må Skaberens Guds børn ikke lade sig infantiliseres af lægerne inden for menneskelig lægevidenskab. Den sunde fornuft og intelligens, som Gud giver os, er meget mere værd end de lektier, der læres og gentages af læger, arrogante og stolte papegøjer. For Gud er det første skridt mod helbredelse at stoppe årsagen til smerten, som derfor skal identificeres tydeligt. For at kurere afklemning af ryghvirvler vil vi derefter udnytte princippet om afrunding, der favoriseres af sengens fleksibilitet, ved at vende kroppens position og fremhæve den dannede fordybning. Hvis der mærkes iskiassmerter på venstre side, skal man ligge på venstre side og fremme afrundingen af rygsøjlen ved at placere en pude under de nederste hofter og en anden under ribbenene. I denne position tvinges de klemte ryghvirvler fra hinanden. Ved absolut muskelafspænding, en fuldstændig frigørelse af afspænding, tvinger kroppens vægt denne åbning frem. Og hvis det er nødvendigt og muligt, kan hjælp fra en tredjepart være meget nyttig ved at trykke med små stød på taljen på den liggende person, hvis muskelafslapning er absolut

nødvendig for ikke at skade sener og muskler, der forbinder disse ryghvirvler. Jeg har netop i en tv-dokumentar opdaget metoden fra en mesterlig thailandsk massør, der bruger en træhammer, som han bruger til at slå på sin klients muskler. Slagene afbødes og leveres til en masse af stramt stof, der tager en cylindrisk form ved at vikle en snor. Hans forklaring er meget overbevisende. Han fremkalder således chokbølger i musklerne af stor dybde, som vækker organismen ved en tilstrømning af blod, der udgør musklens respiration. Det endelige resultat var mere end forbløffende. Den lidende patient følte sig fuldstændig afslappet ved slutningen af sessionen og demonstrerede sin øgede fleksibilitet ved at bøje sig ned og røre gulvet med fingrene og benene strakt. Massøren kombinerede hedenske religiøse besværgelser rettet mod ånderne med sin fysiske teknik, men bortset fra dette er metoden værd at huske og praktisere. I Østen kan helbredelse opnås gennem brutale praksisser, der ikke accepteres i Vesten. Men disse brutale praksisser demonstrerer deres effektivitet; Dette er ikke altid tilfældet med vestlige teknikker. Faktisk er vi nødt til at forstå vores hjernes adfærd, som afslører de signaler, der sendes af hele den fysiske krop. Uden specifik smerte synes hjernen uvidende om kroppens eksistens, men hvis traumet opstår gennem stød eller klemning, sender nerverne en besked til hjernen, der signalerer en unormal aggression, som hjernen derefter udtrykker gennem smerte. Smerte mærkes akut, når resten af kroppen er i en normal hviletilstand. Men hvis andre punkter også begynder at signalere aggression, mærkes den indledende smerte på en svækket måde. Alt sker i henhold til dette billede: i nattens mørke tiltrækker et tændt stearinlys opmærksomhed. Men hvis tusind stearinlys tændes samtidig med det, forsvinder det ind i massen og er ikke længere mærkbart eller identificerbart. Dette er, hvad der forårsager denne thailandske massørs mange slag med hammer på alle de vitale muskelpunkter i hans patienters kroppe. Men han begrænser sig ikke til disse slag alene. Med sin fod trykker han fast på musklerne i et par sekunder og frigiver derefter sit tryk. På denne måde blokerer og afblokerer han blodcirkulationen, der går fra lægge, lår og rygmuskler til nakken. Jeg værdsætter denne rent mekaniske tilgang til den menneskelige krop, fordi det er det, vi er: maskiner udstyret med livets ånd givet af Gud. Jeg har selv eksperimenteret med dette direkte slag med en træhammer, og hvis slaget ikke er for kraftigt, forårsager det ikke smerte, men det vækker bestemt blodcirkulationen i de sovende muskler. Og jeg tror, at denne metode kan hjælpe med at undgå blokeringer i arterierne og dermed alvorlige kredsløbsproblemer såsom hjerteanfald eller cerebrale aneurismer. En detalje, der skal præciseres, er, at genstanden, som den thailandske massør brugte til at dæmpe slagene, var sammensat som følger: midt i et kvadrat af hvidt stof samlede han duftende urter såsom mynte og andre urter uden at male eller knuse dem; ved at løfte hjørnerne af stofstykket blev der dannet en kugle, lukket af en snor, som han omgav stofstykket til toppen. Ved at slå på denne top spredte essensen af planternes indhold i den nederste kugle sig over huden og ind i de ramte muskler. Thaimassage er ikke en kærtegn, men en brutal, afmålt og kontrolleret handling, der fremkalder en gavnlig reaktion i de behandlede muskler og en reel helbredelse opnået uden nogen form for kemisk medicin. Jeg bevarer fra dette vidnesbyrd kun " *det, der er godt* ", som Gud opfordrer os til at gøre i dette vers fra 1 Thess. 5:21: " *Men prøv alt; hold fast i det gode* ". Selvom dette

vers hovedsageligt omhandler " *profetier* ", tror jeg, at det også kan gælde for alt, der kan være godt, i alle aspekter af livet. Jeg afviser thailandske religiøse teorier, men jeg bevarer de fysiske praksisser i deres lægebehandling. Dæmonerne har givet dem fordelene af deres rige viden om menneskelivet, dets krop og dets organer. Min interesse for denne metode er berettiget af, at jeg i nogle år nu allerede har fået for vane at behandle mine iskiassmerter ved at slå det smertefulde område nær lændehvirvlerne.

Den anden sundhedslektion i dette studie handler om kost, og i denne forbindelse har vi ikke lært alle de lektioner, den lærer os fra Bibelen. Jeg bor i Vesten, i Frankrig, en global region, der officielt har været forbandet af Gud siden år 321. Og vores kostvaner og traditioner er blevet arvet og givet videre fra tid til anden i århundreder, indtil vores moderne æra, hvor vi finder standarden på tre måltider om dagen: morgenmad, frokost eller aftensmad og aftensmad eller aftensmad. Disse tre måltider om dagen, traditionelt spist, er absolut unødvendige, men i det velhavende og velstående Europa spiser folk mere af fornøjelse end af nød. Da jeg var barn, lærte jeg ordsprog og ordsprog som dette: man skal spise for at leve, ikke leve for at spise. Som de fleste visdomsordsprog er dette blevet fuldstændig ignoreret og glemt af mennesker. Derfor findes den rigtige model ikke blandt mennesker, men kun i Bibelen, i guddommelige lektioner. Gud præsenterede denne ideelle model for os, da han bespiste sit folk Israel i 40 år i ørkenen. Den foreskrevne mad var udelukkende manna, der smagte, som vi læser i Anden Mosebog 16:31, " *som en honningkage* ": " *Israels hus kaldte maden Manna. Den var som korianderfrø; den var hvid, og dens smag var som en honningkage.* " Mad blev kun givet én gang om dagen efter morgenduggen. Denne lektie er særligt relevant for os, der vil løbe til den himmelske udvælgelse, vejledt af Gud til sit himmelske Kanaan. Hvad fortæller Gud os i denne oplevelse? Han fortæller os, at menneskers kaloriebehov i en periode på 24 timer kan opfyldes i et enkelt måltid spist tidligt om morgenen. Farvel til de tre måltider, der, anbefalet af djævelen, overbelaster kroppen ved at kæde timers fordøjelse sammen, der overlapper hinanden i løbet af dagen og endda om natten. Hvilken kvalitet af hvile kan søvn have, når kroppen fortsætter med at styre sin fordøjelsesproces i flere timer? En kvalitet så lav, at behovet for lindrende og søvndyssende stoffer bliver essentielt. Men når man vågner, bliver den giftige kaffe til gengæld essentiel for at holde kroppen vågen og ophidset. På denne måde udsættes den menneskelige maskine for en cyklisk kæde af pludselig opbremsning og pludselige accelerationer, der absorberer al dens energi og fremmer stress; dette indtil det endelige sammenstød, nervesammenbrud eller koronar aneurisme eller andre mere eller mindre fatale problemer af denne art.

I modsætning til disse negative livsstandarde befaler Gud sine udvalgte, for deres fælles bedste, at oplagre de kalorier, der er nødvendige i 24 timer, kun tidligt om morgenen. Den optagne mad vil give den menneskelige krop mulighed for at udføre alle sine opgaver, alle sine aktiviteter, i 24 timer. Kroppen værdsætter dette princip, fordi maden efter at have spist et solidt måltid straks omdannes til energi, som således vil være tilgængelig indtil det er tid til at sove. Dagaktivitet forstyrrer ikke fordøjelsen; begge styres af hjernen i dens bevidsthedsfase. Og når det er tid til at sove, har kroppen ikke brug for mad, men

kun fysisk og mental hvile. I denne fase af bevidstløshed giver hjernen organerne en velfortjent hvile. Et måltid spist mellem kl. 6 og 7 er fuldstændigt fordøjet omkring kl. 13. Men kroppen er normalt i stand til at levere den energi, der er nødvendig for de 5 eller 6 timers aktivitet, der stadig er tilbage indtil slutningen af arbejdsdagen. Og denne tid reduceres yderligere i tilfælde af en kontinuerlig 8-timers dag; Aktiviteten, der begyndte kl. 8 og slutter kl. 16. Jeg oplevede personligt denne arbejdsrytme professionelt i 1976. Efter at være blevet frigivet kl. 16.00 havde jeg således 3 timer til at handle ind og lige så mange timer til at forberede mit måltid til den næste morgen; hvorefter jeg kunne komme mig med en tiltrængt og fortjent nats søvn. Denne særlige rutine blev accepteret af min arbejdsgiver, fordi jeg arbejdede alene uden konsekvenser for andre arbejdere. Desværre er Guds sønner i dag afhængige af den forbandede menneskeheds organisation, og de skal respektere de principper, der er etableret kollektivt. Valget af kostmetode forbliver dog individuelt, og den model, der er bestemt af Gud, eller foreslået af ham, kan derfor anvendes af den, der ønsker at gøre det. I samfundet er de modeller, der anvendes, dem, som djævelen og hans dæmoner har inspireret i oprørske mænd. De er ødelæggende for liv og ånder. Tværtimod viser Gud os, hvad der er godt, behageligt og perfekt for os, og kun hans udvalgte forstår og godkender det til deres fælles bedste, allerede på denne jord præget af menneskelig forbandelse. Også den foragt, der vises for hans valg af ren og uren mad, falder tilbage på deres hoveder i form af sygdomme, der fremmer deres march mod døden.

I en tidligere lektion mindede verset fra Anden Mosebog os om, at alles ernæringsmæssige behov er individuelle og forskellige. Faktisk har vi i menneskeheden kun det generelle udseende til fælles, fordi der findes forskelle i alle synlige ydre områder, men også i vores organers adfærd og reaktioner: Afhængigt af deres gener, som de har arvet fra fødslen, spiser nogle meget uden at deres krop drager fordel af det, og for andre er det modsat. At spise lidt fører til vægtøgning, og tilfælde på grund af hormoner kan retfærdiggøre fedme. Det er af denne grund, at Gud giver hver af hebræerne muligheden for at mætte sig selv med manna i henhold til deres personlige behov, som er fastsat af deres natur. Han gør det samme for os i dag. Hver af os bestemmer den mængde mad, vi mener, vi skal indtage, men dette frie valg af mængde er ikke af hensyn til dens kvalitet, da Gud har fastsat regler om dette emne, som hans udvalgte kun kan ære og anvende med glæde og tillid.

Der er én ting, der markerer forskellen mellem den helbredelse, som Gud giver, og den, som denne verdens læger giver. Gud kan frembringe en perfekt, total helbredelse, mens mennesker kun sigter mod at få smerten forårsaget af sygdommen til at forsvinde. Men for at opnå en fuldstændig helbredelse fra Gud kræver han, at den lidende sætter en stopper for det, der forårsager ham skade; og han anvender dette princip på både fysisk og åndelig sygdom. For at forstå denne nødvendighed er billedet af "Penelope", hustruen til den græske "Ulysses" og digteren "Homer", perfekt passende: hun optrævede om natten det tørklæde, hun strikkede om dagen, for at forsinke det ægteskab, som hendes folk ønskede at påtvinge hende; hun handlede på denne måde, fordi hun stadig håbede på, at Ulysses, hendes mand, der var taget afsted mange år tidligere for at deltage i den

trojanske krig, ville vende tilbage. Hvis årsagen til sygdommen ikke forsvinder helt, forbliver den modtagne pleje således kun successive lindrende behandlinger, der ikke er i stand til at føre til en fuldstændig helbredelse. Efter at have lidt af iskiassmerter ved flere lejligheder, husker jeg fra disse oplevelser, at efter at have tyet til manipulationer udført med succes af knogleopsættere, tænkte ingen af dem nogensinde på at give mig råd til, hvordan jeg kunne vende og eliminere årsagen til mine nu kroniske smerter. Jeg kom for at få lindring, og de gav mig det, og intet mere.

Det er derfor den store Læge Jesus Kristus, at jeg i dag skylder evnen til at erkende, at alle onder kan helbredes, hvis de årsager, der fremkalder dem, elimineres; og kun under denne unikke tilstand.

Når jeg tænker mig om, kan jeg tilskrive deformationen af min rygsøjle den metalbund, hvorpå jeg sov ryg mod ryg med min storebror, idet jeg selv lå på min højre side, da jeg var barn. Nat efter nat hobede problemet sig op, indtil det antog en kronisk form, da lændeskiveskårene atrofierede på venstre side. At identificere problemets årsag viser, hvordan man kan afhjælpe det: det er nok til at vende situationen. Og hvis jeg ikke gjorde det før, er det fordi denne vane, der var blevet naturlig, forekom mig at fremme søvn. Denne argumentation havde den konsekvens, at den forlængede og forværede problemet.

Det er det samme med synd. I djævelens verden tror falske kristne, at de kan blive frelst ved Kristi blod ved stadig at praktisere synd; det er ikke, hvad de siger, men hvad de gør. Sjælenes store læge kan derfor ikke frelse dem, som de håber, tror de, med tro. Men den fortsatte udøvelse af synd vidner imod, hvad de kalder "deres tro", og de talrige advarselstekster, der er citeret i Bibelen, Guds ord, i de nye og gamle pagters skrifter, fordømmer dem til den grusomste desillusion. Jesus Kristus kom for at " *gøre en ende på synden* " ifølge Dan. 9:24, ikke kun for at " *sone for den* ". Og " **den synd** ", som han gjorde **en ende på**, er den, som hans udvalgte **opgiver** ved at lægge den på " *Guds lam, som bærer verdens synder* "; ved at sone alene til gavn for disse udvalgte; Dette er hele læren i den jødiske ceremoni "Yom Kippur" eller "Forsoningsdagen", temaet åbenbaret i billedet i 3 Mos 23:16-32, og i den jødiske påske. Formålet med denne iscenesatte ceremoni opsummeres i det ene vers fra Jeremias 31:34: " *De skal ikke længere belære hinanden, ej heller hver sin broder, og sige: Kend YaHWéH! For de skal alle kende mig, fra den mindste til den største, siger YaHWéH; **for jeg vil tilgive deres skyld og ikke mere huske deres synd*** . "; et frelsesprojekt, hvis fuldbyrdelse i Jesus Kristus bekræftes i Hebræerbrevet 8:8-13. I lyset af dette vers siger jeg til dem, der tror, de er frelst "i deres synd": hvordan kan Gud " *glemme* " jeres " *synd* ", hvis den stadig praktiseres og forbliver synlig under hans retfærdige blik som øverste dommer? Gud kan kun " *glemme* " det, der er forsvundet. Dette er tilfældet med " *synd* ", som først forsvinder efter at være blevet forladt af det skyldige menneske.

Jeg bemærker, at Gud i dette vers nævner " *synd* " og ikke " *synder* ". Dette bekræfter ideen om, at for ham betegner " *synd* " globalt en oprørsk holdning, der kan antage flere former. Og denne tanke udtrykkes af apostelen Jakob, når han erklærer i Jak 2:10: " *For den, der holder hele loven, **men synder i ét punkt, er skyldig i det hele*** . " Denne tekst bekræfter derfor Guds krav om at se

udøvelsen af " synd ", som ifølge 1 Johannes 3:4 er " overtrædelse af den guddommelige lov " , fuldstændig forsvinde i livet for dem, han frelser i Kristus: Den, der synder, overtræder loven, og synd er lovovertrædelse. "; hvilket betegner hvert ord, der kommer fra Guds mund i hans to på hinanden følgende pagter.

Livet bekræfter nødvendigheden af at opgive ondskabens årsag på alle områder. Kan en alkoholiker blive kureret uden at stoppe med at drikke alkohol? Kan en ryger blive frigjort fra sin afhængighed, hvis han fortsætter med at ryge? Disse to eksempler demonstrerer nødvendigheden af absolut at opgive de praksisser, der forårsager ondskab. Og disse kure opnås kun gennem indsats og kamp mod vane og dens afhængighed. For at opnå denne sejr skal offeret være udholdende og fast besluttet på at sejre, eller i stand *til at "fornægte sig selv og tage sit kors op for at følge "* Jesus Kristus, den eneste store læge af legemer og sind, ofre for sygdomme, der alle skyldes " *synd "*, arvet fra Adam og praktiseret af alle mennesker efter ham.

At dømme efter resultatet er Guds plan om at udrydde synd fuldstændig mislykkedes. Sådan ser den globale situation i verden ud til at være. Men Guds plan var aldrig ment til at omvende hele menneskeheden for at frelse den. Hans frelsesplan realiseres kun i de få udvalgte liv, der er spredt over hele jorden blandt alle nationer. Han kan frelse disse udvalgte, fordi de har hørt, modtaget, forstået og indvilliget i at adlyde hans krav; dette gør dem værdige til at leve i hans nærvær, i fælles kærlighed, i den evighed, der kommer, og som han giver dem.

ENDENS TID

" *Endens tid* " nævnes flere gange i Daniels Bog, men også i det personlige vidnesbyrd, som Herren Jesus Kristus har givet. I dag vil jeg studere de forskellige betydninger, som Gud giver dette udtryk, selvom jeg tror, at det for Gud kun har én: for ham kommer " *endens tid* ", hvor alt er gjort for at rive de trofaste sjæle, der var værdige til at blive frelst, fra døden. For at understøtte denne argumentation har vi historien om de mennesker, der levede før syndfloden, blev ødelagt af syndflodens vande. Årsagen til denne ødelæggelse var umuligheden af at frelse dem på trods af Noahs og hans sønners vidnesbyrd. Hele menneskeheden på det tidspunkt kendte ham og hånedes åbent hans konstruktion af arken, der skulle redde ham og hans familie. Men i den time, Gud havde valgt, åbnede sig himlens vinduer, og hele menneskeheden omkom, druknede som rotter sammen med alle landdyr spredt over jorden; undtagen dem, der gik ind i arken for at redde deres slags. Syndflodens vidnesbyrd er ekstremt vigtigt, fordi Gud ved denne handling gav menneskene bevis på sin evne til at ødelægge det liv, han skabte. Efter syndfloden tynger truslen den oprørske og vantro menneskehed tungt, men den er meget mere end en simpel trussel: den er en advarsel, fordi han har programmeret en ny udryddelse til " *endens tid* " ved Jesu Kristi genkomst i begyndelsen af det syvende årtusinde, men også, ved slutningen af dette syvende årtusinde efter den sidste dom, ved " *ildfloden* ", som er profeteret i 2 Peter 3:7: " *mens de nuværende himle og jorden ved det samme ord er holdt gemt til ilden til*

dommens og ødelæggelsens dag for de ugudelige mennesker . " Denne " ildflod " vil dække jorden med underjordisk magma, som vil give den udseendet af " ildsøen ", der er nævnt i Åb 20:14, hvor alle de oprørere, der dømmes af Gud og hans udvalgte, vil modtage denne straf af "den anden død ". Denne udryddelse ved en autentisk "ildflod" vil markere den sande afslutning på det jordiske frelsesprojekt, omega- eller "Z"-tiden i forhold til alfa- eller "A"-begyndelsen, som i virkeligheden ikke kun er den jordiske skabelse, men som er den, hvor Gud skabte sin første frie modsætning, englen kaldet "Morgenstjernen", og som vil dø som "Satan" og "djævel", Guds og hele menneskeheds modstander og fjende; selv det, der tjener ham mere eller mindre ubevidst.

I nyhederne fra februar 2022 så vi, at russerne malede et stort hvidt "Z" på deres militærkøretøjer. Ingen har rigtigt forklaret dette bogstav "Z", som ikke findes i russisk, men som faktisk er det sidste bogstav i det vestlige sprogs alfabet. Derfor mener jeg, at dette er et tegn givet af Gud til gavn for hans udvalgte, der deler hans hemmeligheder. Faktisk er tegnet uhyggeligt, da det annoncerer " enden " for dette Vesten, som koncentrerer al Guds vrede om sig selv. Den hvide farve er guddommelig og et tegn på renhed: Gud erklærer afslutningen på dominansen over de vestlige folk, som har forrådt og forvrænget hans frelsesplan baseret på Jesu Kristi sonende død. "Z" annoncerer tydeligt et budskab vedrørende " **endetiden** ". Dette specifikt vestlige "Z" afslører logikken i motivationen bag den "særlige operation", som russerne har iværksat mod Ukraine, som han bebrejder netop for sin alliance med de vesteuropæiske og amerikanske lande. Ved at fordømme de perverse udskejelser i vestlig moral forkynder russerne kun i konkrete ord tanken om Guds dom. Det er tydeligt, at disse beskyldninger i Vesten ikke kan høres eller retfærdiggøres, lige så lidt som den jødiske nation kunne acceptere og anerkende de retfærdige bebrejdelser, som Gud rettede mod den gennem sine profeter, indtil nationens ende, ødelagt, fordi appellerne, efter at have mistet al effektivitet, blev ubrugelige; kun den endelige straf blev pålagt.

I Matthæus 24:14 erklærede Jesus: " *Dette evangelium om Riget skal prædikes i hele verden til et vidnesbyrd for alle folkeslag. Så skal enden komme* . " Hvordan blev evangeliet om Riget prædiktet i hele verden? Svaret er: Gennem udbredelsen af Bibelen. Fra det øjeblik, den blev trykt, distribueret og gjort tilgængelig for dem på alle sprog, blev alle jordens indbyggere styrket for Gud. Bibelen, Guds skrevne ord, giver unikke svar på menneskers retfærdige spørgsmål; Gud kan ikke gøre mere for dem. Evangelisering mistede sin betydning, da Bibelen og dens guddommelige sandhed blev forvrænget og forrådt i protestanternes hænder. Men dette forræderi var ikke det sidste, for til gengæld, underlagt en prøve af profetisk tro mellem 1980 og 1994, demonstrerede den institutionelle adventismes tro sin foragt for den profetiske advarsel, som Gud gav i sin Bibel. Og dette sidste forræderi er værre end de foregående, fordi lyset er rigeligt med at give mening til Guds frelsesplan. Kendskabet til og genoprettelsen af sabbattens praksis har belyst årsagerne til den dramatiske lidelse på grund af de religiøse forfølgelser, som den katolske religion pålagde, da kongerne støttede den med deres væbnede styrker. Efter at have åbenbaret identifikationen af denne katolske religion med "dyret, der stiger op af havet " i Åbenbaringen 13 for pionererne i værket, har den protestantiske religion og den officielle adventisme

successivt indgået en alliance med den. Dette bestemmer i virkeligheden for Gud datoen for begyndelsen af " *tiden for ...*" " *enden* " er det tidspunkt, hvor menneskelig forræderi når sit højdepunkt. Og den dato er 1994, da de hemmelige adventisters bestræbelser på at etablere denne unaturlige alliance officielt blev afsløret for adventister i begyndelsen af 1995.

I Daniel 11 finder vi adskillige citater fra " *endens tid* ", som derfor alle betegner året 1995. Vi må forstå vores Skabers tankegang, som udgjorde hele sin bibelske profetiske åbenbaring, som han faktisk kun har til hensigt for sine sidste udvalgte i " *endens tid*" . *ende* . " Og dette udtryk tvinger mig til at huske dette vers, hvor Gud siger gennem Salomon: " ***Enden på en ting er bedre end dens begyndelse*** "; det er så logisk: begyndelsen er fuld af spørgsmål i en uklar situation, mens " *tiden for* " *end* " er fuld af svar på alle spørgsmål. Faktisk skulle hele profetien kun forstås korrekt, når alt det, der er profeteret, ville blive opfyldt eller er ved at blive opfyldt. For dette er det sande formål med al profeti: det er dens opfyldelse, som dens tjenere venter på med tro, der nærer deres tro endnu mere i den time, hvor de profeterede ting opfyldes. Men man venter kun på det, man ved, må forventes; dette er umuligt for dem, der foragter profetier. Profeti er for menneskeheds sidste dage det eneste udtryk for sand tro. Talrige citater formaner kandidater til guddommelig frelse til at " *våge* "; hvilket netop består i at modtage og forstå de meddelelser, som Gud har profeteret i sin hellige bibel. Den, der " *våger* ", venter og bliver ikke overrasket over den begivenhed, han venter på.

Disse to vers fra Daniel nævner " *endenstid* ": Dan 11:27: " *De to konger skal søge i deres hjerter at gøre ondt, og ved det samme bord skal de tale løgne. Men det skal ikke lykkes, for **enden kommer ikke før den fastsatte tid*** . " Konteksten vedrører Antiochos IV og hans nevø Ptolemaios, konge af Egypten, som i denne gamle kontekst er henholdsvis " *Nordens konge* " og " *Sydens konge* " i profetien. Det samme udtryk " ***for enden kommer ikke før den fastsatte tid*** " citeres igen i vers 35: " *Nogle af de vise mænd skal falde, for at de kan lutres, renses og gøres hvide **indtil endens tid**, for den kommer ikke før den fastsatte tid* . " Men denne gang er den kontekst, som denne " *ende* " sigter mod, den " ***endetids*** ", som vers 40 vil udvikle. Udtrykket " ***bestemt tid*** " antyder et tidspunkt eller en dato konstrueret af de varigheder, som Gud profeterede i "dag-år" i sine profetier. Disse konstruerede datoer er derfor dobbeltmarkeret, fordi de repræsenterer for Gud programmerede begivenheder af primær betydning, og de er åbenbaret for hans udvalgte. Og den, der markerer begyndelsen på " ***endens tid*** ", eller 1994, er af yderste vigtighed, fordi det er den sidste, som profetien tillader at konstruere. Gud giver sine sidste udvalgte dette benchmark, der tillader at fortolke konflikten beskrevet i vers 40 til 45, hvor konteksten er afslutningen på evangeliseringen af den kristne tro. Denne gang, i denne sidste kontekst, betegner " *Nordens konge* " Rusland og de muslimske østlige republikker, der støtter det, og " *Sydens konge* " repræsenterer de muslimske nationer, der hovedsageligt ligger syd for Middelhavet, araberne og afrikanerne. Han kaldes " *Sydens konge* " på grund af den arabiske oprindelse af religionen islam, der blev født i Mekka i begyndelsen af det 7. ^{århundrede} . I vers 27, mens Gud fremmaner en gammel kontekst, hentyder Gud til sine sidste udvalgtes intentioner med en hentydning, der også vedrører " *endens tid* ". " *end* ", de sidste to " *konger af nord og syd* ", det

vil sige det ortodokse kristne Rusland og de muslimske nationer forenet i en unaturlig alliance, udfører til gengæld udvekslinger baseret på " *falskhed* ", som Ånden fordømmer i dette vers 27. Denne hentydning er den eneste åbenbaring af en guddommelig dom over den ortodokse tro, fordi bortset fra dette tilfælde ignorerer Daniels og Johannes' Åbenbarings profeti eksistensen af denne ortodokse kristne tro, der hævdes og praktiseres i landene i Østeuropa. Profetien er kun rettet mod den romersk-katolske tro og den protestantiske tro, som er født af reformationen af denne katolske kirke og endelig dens "adventistiske" form, den officielle form, der ender med " *opkastet* " af Jesus Kristus. Dette verbum "opkast" bekræfter dens oprindelige velsignede tilstand. I modsætning hertil blev den katolske tro og den protestantiske tro ikke "opkastet" af Jesus, fordi han aldrig anerkendte den første og kun midlertidigt hilste den anden velkommen på grund af dens doktrinære ufuldkommenhed indtil 1844, datoen for prøven af hans tro.

I lyset af disse data, som gør 1994 til datoen for begyndelsen af " *tiden for Slutningen* " af Daniel 11:40, sammenstødet mellem " *Sydens konge* " og den pavelige " *konge* ", som profetien har som mål siden vers 36, er rettet mod den falske kristne tro i hele Vesteuropa; og i dette Europa, Frankrig, den eneste militærmagt og "den katolske kirkes ældste datter, dens moder".

Frankrig må betale dyrt over for Gud for sin konstante støtte til den pavelige romersk-katolske kirke. Over for den muslimske " *Sydens konge* " må landet betale lige så dyrt for sin tidligere kolonisering af de muslimske lande på Afrikas nordkyst. Således finder vi den 25. juli 1995 et allerførste morderisk muslimsk angreb udført af GIA, den algeriske islamistiske gruppe, som udførte et bombeangreb på fransk jord på "Saint-Michel Notre-Dame"-stationen på den parisiske RER B; Jesus Kristus, den sande Saint-Michel, var sponsor for denne straffeaktion mod tilbødelsen af Jomfru Maria, der er betegnet med navnet "Notre-Dame". Efter dette angreb fulgte andre, udført successivt af Al-Qaeda-gruppen og Daesh-gruppen. Muslimsk fjendtlighed over for den kristne religion er ikke længere i tvivl; det er åbenlyst. Den 11. september 2001 bekræftede ødelæggelsen af de to tårne på World Trade Center i New York, ramt af to passagerfly, der blev brugt i et japansk "kamikaze"-lignende selvmordsangreb, denne hadefulde modstand mod hele det kristne Veste.

Profetien afslører to hovedfaser af aggression fra Europas fjender. Den anden omhandler den russiske aggression, der brygger op i den nuværende krig i Ukraine. Gud profeterer således, at Europa vil blive angrebet successivt af muslimske nationer og endelig af de russiske nationer i Østen, som vil ødelægge det i høj grad.

" **Endetiden** " er tiden for afslutningen på den arrogante dominans i Vesteuropa, hvorfra adskillige gigantiske nationer, USA og Canada, Australien og Sydamerika, opstod. Beviset for, at Europa er hovedmålet for Guds vrede i Jesus Kristus, findes i symbolet " *Eufrat* ", som betegner det i tugtelsen af den " *sjette trompet* " i Åb. 9:13. Og under dette symbol " *Eufrat* " sigter Gud mod den europæiske støtte, der gives til den pavelige **romersk- katolske religion** , hvis symbolske navn netop er " *Babylon den Store* ", det vil sige navnet på byen, der ligger ved floden " *Eufrat* " i de gamle kaldæere.

" *endetiden* " udgør en stærk støtte for de udvalgte sande tro og et konkret bevis på dens eksistens. I oprørslejrene tror eller ønsker ingen at tro på en reel " verdens ende ". *Derfor vendes tankerne konstant mod håbet og forventningen om tiden med de endelige forhandlinger, hvorigennem den nuværende konflikt vil få en lykkelig " slutning "*. Man må virkelig kende og dele hans åbenbarede overordnede plan med Gud for at vide, at disse forhandlinger aldrig vil komme. Kun de udvalgte, der deler kendskabet til hans planer, ved, at menneskets historie er indskrevet mellem " *en begyndelse og en slutning* ", som vil være lykkelig for de udvalgte og dødbringende for oprørerne. Og al denne åbenbaring blev bygget mellem skabelsen af Første Mosebog og Kristi endelige åbenbaring kaldet "Åbenbaringen".

I Daniel 11:44-45 profeterer Gud: " *Og tidender fra øst og nord skal forurolige ham, og han skal drage ud med stor vrede **for at ødelægge og fuldstændig udrydde mange** . Og han skal slå sine paladstelte op mellem havene, på det herlige og hellige bjerg. **Og han skal gå under** , og ingen skal hjælpe ham.* " Således, efter at have " **ødelagt og fuldstændig udryddet mange** " i Europa og Amerika, vil det mægtige Rusland selv blive udslettet af Amerika. Dets tropper vil blive forfulgt og udryddet i Israels land. Ved dette niveau af ødelæggelse vil menneskeheden blive stærkt reduceret. I Europa vil " *en tredjedel af menneskeheden* " være blevet dræbt, og måske mere. Men hvad vil der ske med ikke-kristne folk? De vil ikke blive skånet og vil angribe hinanden. For alle jordens folk har en potentiel fjende, som de vil kæmpe imod og fuldstændig udrydde hinanden. De overlevende vil blive udsat for en endelig trosprøve baseret på den kristne og jødiske tro. De hedenske nationer burde derfor være forsvundet; Den endelige test vedrører dem ikke.

At ikke blive offer for falske illusioner forbliver et ubestrideligt privilegium for de udvalgte i de sidste dage. Dette er den del, Gud giver til dem, der elsker hans sandhed og sandheden i alle ting.

" *Endetiden* " er stadig denne: 2 Tim. 3:1-7: " *Det skal du vide, at **i de sidste dage** skal der komme hårde tider.*" *For menneskene vil være egenkærlige, pengekærlige, pralende, stolte, gudsbespottende, ulydige mod forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukærlige, uforsonlige, bagvaskere, uden selvkontrol, vilde, foragter det gode, forrædere, egenrådige, hovmodige, elsker fornøjelser mere end elsker Gud, idet de har en form for guds frygt, men fornægter dens kraft . **Vend jer bort fra sådanne** .* For iblandt dem er nogle, som sniger sig ind i huse og fører tåbelige kvinder til fange, tynget af synder, der drives af mange forskellige lyster, altid lærer og aldrig kan komme til erkendelse af sandheden. » Hvad er årsagen til dette triste billede, der beskriver menneskers generelle karakter i « *endens tid* »? Til de 77 års fred, der blev opnået fra Gud efter afslutningen af Anden Verdenskrig, det vil sige siden 1945. Siden den dato har hele Vesten ladet sig formes af tidens magtfulde sejrherre, det liberale kapitalistiske Amerika. For første gang i menneskets historie er mennesket blevet en udnyttelig ting, et berigelsesredskab for et samfund organiseret på en pyramideformet måde inspireret af djævelen til frimureriet, der hersker i dette land. Mennesker er desværre blevet "forbrugere". Handel og industri presser dem til at forbruge, og for at inddrage de fattigste i dette princip tilbydes de kreditlån.

Når denne fattige person er dækket af gæld, har han ikke længere et valg og må tvingende arbejde under de ufordelagtige forhold, der foreslås af "arbejdsgiverne", som har som rod det latinske ord "pater", der betyder far; men dette navn er også arvet fra ordet "patricier", som betegnede beskytteren af svagere mennesker blandt romerne, og hvor jeg finder en lighed i form og betydning med verbet "at vogte", og hvem er disse "patres", der skal "vogte"? Fårene selvfølgelig, de svageste, der er overgivet til disse nye særlige hyrderes egoisme og grådighed. Det er i dette land, hvor den valgte præsident sætter sin hånd på Bibelen, at Guds bud vil blive mest angrebet på grund af den opmuntrede berigelse, der vækker havesyge blandt de fattige. Jeg minder dig om: dette er den religiøse opfattelse, der læres af den protestantiske genevaner, Johannes Calvin, for hvem berigelse udgør et bevis på Guds velsignelse, det stik modsatte af, hvad han godkender, som det fremgår af dette vers fra 1 Tim. 6:10: "**For pengekerlighed er en rod til alt ondt ; og nogle, der er blevet besat, er faret vild fra troen og har kastet sig ud i mange pinsler.**" » ; og Jak. 5:1 bekræfter ved at sige: « *Kom nu, I rige! Græd og jamr over de ulykker, der vil ramme jer .»* Og for at tilfredsstille denne grådighed er den enkleste reaktion for de fattige tyveri og kriminalitet, afskyeligt mord. Denne katastrofale amerikanske samfundsmodel er blevet reproduceret i alle vestlige lande, men altid med et lavere niveau og en forsinkelse på nogle få år. På grund af dens etablering var det amerikanske folk bygget på etnisk mangfoldighed, hvor de nye emigranter alle havde de samme rettigheder uanset deres oprindelse. Dette er sandt i princippet, men i virkeligheden tog sameksistensen en racistisk form, og de sorte, der på det tidspunkt blev betragtet som slaver, led især under de hvides udskejelser. De røde indfødte blev ikke behandlet bedre, da de næsten var fuldstændig udryddet. Det var i Nordamerika, at de menneskerettigheder, der var etableret i det republikanske Frankrig, blev afledt fra deres oprindelige betydning, netop på grund af dens etniske blanding, som endnu ikke eksisterede i Europa på dette niveau, i noget land. Disse menneskerettigheder, der havde til formål at udjævne klasser og afskaffe monarkisternes og de romersk-katolske præsters privilegier i Frankrig, blev i Amerika internationale rettigheder pålagt jordiske nationer. Franskmændene etablerede dette charter for at løse et nationalt, strengt internt problem, men da Amerika tog denne nationale rettighed op, blev den international. Påvirket af USA adopterede de europæiske folk den ene efter den anden den amerikanske opfattelse af disse rettigheder. Og paradoksalt nok er det gennem menneskerettighederne, at Amerika vasaliserer de nationer, der bliver "forbrugere" af de produkter, det opfinder, og som forfører de europæiske folk, men ikke kun fordi dets samfundsmodel lykkes med at erobre næsten alle jordens nationer. Det er derfor ikke tilfældigt, at Jesus i Åbenbaringen 18 citerer udtrykket "*jordens købmænd*" flere gange med hentydning til denne typisk amerikanske kommercielle natur.

Det ynkelige og forfærdelige billede, som Paulus præsenterer for Timoteus, er synligt i dag i alle vores vestlige samfund. Men det værste er stadig i Amerika, hvor "bander" er dukket op, og hvor dets store, såkaldt civiliserede byer har meget høje kriminalitetsrater, meget højere end i noget europæisk land. Dette er i en sådan grad, at den uophørlige lyd af politibilers sirener i gaderne i disse byer overdøver den omgivende støj fra biler, der kører bag hinanden. Disse sirener

har erstattet fuglekvidderne, der forlader disse ugæstfrie og farlige områder. Overalt i landet, men især i disse store byer, er den amerikanske "drøm" ved at blive til et mareridt. Og når jeg ser disse ting, kan jeg kun sammenligne dem med den situation, der gik forud for vandfloden på Noas tid, men også med den, der karakteriserede Sodoma og Gomorra på Lots og Abrahams tid, en situation af uretfærdighed, der blev reproduceret af den amerikanske og vestlige legalisering af "homoseksuelle ægteskaber" og LGBT-retteligheder, som Woke-bevægelsen og de feministiske ligaer "Me too" krævede. Ligesom Lot blev forført af Sodomas rigdomme i en frugtbar dal, bliver vor tids "Lots" forført af USA's tilsyneladende genialitet, et land hvor selv de mest vedholdende, begærlige mennesker kan realisere deres drøm om berigelse; et hasardspilslund hvor selv de mest bedrageriske vinder uden træthed i henhold til princippet i kortspillet "Poker".

I 2022, "*verdens ende*", kan Amerika prale af at have påtvunget sin model på alle europæiske nationer, bortset fra det genstridige Ungarn. Ligeledes har alle andre lande af monarkisk oprindelse, med undtagelse af Polen, adopteret dens multietniske model ved at åbne deres grænser. Som følge heraf lider de alle under ulemperne ved disse uudholdelige sameksistenser, men ingen kan vende om, fordi de alle er mundkurvet af Den Europæiske Unions overnationale regering, som holder dem i skak med sine økonomiske subsidier. De forskellige amerikanske og europæiske erfaringer fører ikke til det samme resultat. I modsætning til Amerika samler Europa tidligere uafhængige monarkier, og de nationale fordele ved denne uafhængighed mærkes stadig nostalgisk af disse nationers befolkninger; dette i en sådan grad, at det fremmer muligheden for at splintre den opnåede union. For Europa kan kun redde sin union ved at være den stærkeste, og det er ikke tilfældet, for i denne henseende er Amerika virkelig forenet, om ikke til det bedre, så i det mindste til det værre, for at fuldføre de skæbnesvangre gerninger, som Gud har beredt for det og åbenbart for dem, der elsker og adlyder det.

"*Endetiden*" er stadig den, hvor de sidste dekonstruktioner finder sted, og før de materielle goder, der vil blive ødelagt af bombardementer, kommer de, der sigter mod de ting, Gud har lært. For vi har set, hvordan djævelen har fået folk til at foragte og opgive respekten for sundhedslovene og Guds ti bud fra år 321, det vil sige mere generelt siden begyndelsen af det 4. ^{århundrede}. I det 16. ^{århundrede} førte konkurrencen fra de protestantiske reformatorer så den romersk-katolske pavekirke til, ved modsatrettet reaktion, at ødelægge læren om frelse opnået ved den nåde, som Jesus Kristus alene bragte. I 1844, da Gud krævede genoprettelsen af den sande syvende dag af sabbattens hvile, afviste den lejr, som Gud havde forbandet, den og var endnu mere optaget af at retfærdiggøre sin søndag, den første dag i den guddommelige uge, arvet under titlen "Solens dag", som siden Konstantin I har været guddommeliggjort. Endelig i 2022, under hævngherrig foranledning af sorte amerikanske unge, der praktiserer anti-hvid racisme, bliver de regler, som de hvide har fastsat, sat spørgsmålstegn ved og angriber den seksuelle orden, som Gud har etableret fra begyndelsen af sin jordiske skabelse. Ordene "kvinde og mand" accepteres ikke længere, fordi den påståede frihed angriber selv denne definition, der er etableret af den store skabergud. Under inspiration af dæmoner ønsker disse sidstnævnte oprørere at påtvinge friheden til at vælge sit seksuelle køn; dette på grund af de fremskridt, der er gjort inden for

medicinsk kirurgi. Efter ansigts-"løftningen", der blev tilbudt kvinder, kom tilbuddet om rekonstruktion af bryster og andre dele af kroppen, inklusive kønsdelene, for ikke at nævne den afskyelige mulighed, der blev tilbudt såkaldte "transseksuelle" mænd til at forstørre kvindelige bryster og kirurgisk skabe en kunstig vagina hos mænd.

Tag ikke fejl! Disse ting er frem for alt frugten af djævelens og dæmonernes kamp mod Gud, og de mænd og kvinder, de bruger, er kun de ubevidste ofre for deres foragt for denne samme Gud; hvilket er deres virkelige skyld, der gør dem værdige til evig død, fordi den er definitiv.

" *Endetiden* " er også præget af ord, navne hvis betydning subtilt profeterer ting. Dette er tilfældet med navnet "Renæssance", hvorunder Emmanuel Macron i sin anden præsidentperiode fik sit LREM-parti valgt, sammen med "Horizons"-partiet grundlagt af hans tidligere premierminister Edouard Philippe. I fransk historie er navnet "Renæssance" knyttet til "Frans I.s" ^{regeringstid} . Flere ting er bemærkelsesværdige ved ham. Han forenede det franske folk ved at indføre det franske sprog i alle provinser. Han indledte fjendtlighed og forfølgelse mod de protestantiske reformatorer. Forbandet sig selv går han forud for de "forbandede konger", som historien kalder dronning Catherine de Medicis tre sønner, som var af italiensk oprindelse og af den pavelige romersk-katolske tro. Hans tre sønner (Henrik II, Karl IX, Henrik III) døde pludselig, den ene efter den anden. Gud kunne ikke have givet et bedre tegn til at bekræfte den romersk-katolske religions forbandelse. Men hvad ser vi? Dette politiske parti kaldet "Renæssancen" opfører sig på en særlig autokratisk måde, da dets sidste regering, ledet af en kvinde, nægter at indgå kompromis med modstandere i henhold til demokratiske principper, og derfor ti gange i træk (pr. 17-12-2022) bruger artikel 49-3 i den franske forfatning til at stemme om det nationale budget for 2023; en artikel, der tillader gennemtvungning af en lov, og som gør den "5. ^{republik} " til et ægte "diktatur", udtænkt af general de Gaulle, denne store leder af republikken. Og med stor selvsikkerhed og arrogance tillader Madame sig at fortælle det franske folk, at hun ikke fortvivler over at opnå et flertal, som vælgerne nægtede hende. Hun erklærer derfor implicit, at for hende er den eneste måde at regere på at have et absolut flertal eller at kræve artikel 49-3. Men i begge tilfælde er oppositionen i Nationalforsamlingen kun der for at tilbyde denne regeringsførelse og det franske folk den vildledende påstand, at de stadig befinder sig i et demokratisk republikansk regime. I sandhed er denne opposition intet andet end et demokratisk alibi, da dens mening fuldstændig og systematisk ignoreres af regeringen. Dette gælder for oppositionsmedlemmerne i den franske regering, men det samme princip gælder for denne autokratiske regering, som selv er underlagt de direktiver, der er pålagt af de europæiske kommissærer gennem parlamentsmedlemmerne i Europa-Parlamentet, som også er demokratiske alibi for europæisk styring. Vi ser således, at Gud siden 2012 har sat en autokratisk ungdom ved magten, hvis mission er langsomt, men sikkert at ødelægge republikanske principper. Den frihed og de rettigheder, som franskmændene har erhvervet sig, skrumper dag for dag for at respektere immigranternes med et stadigt stigende antal forskellige skikke, traditioner og religioner. Republikansk frihed er derfor synligt frihedsdræbende.

I denne sidste tid af "renæssancen" er autokratisk regeringsførelse genoprettet, og den ukrainske krigeriske kontekst vil favorisere denne autoritære regeringsførelse indtil de timer, hvor Gud har ødelagt gods og liv, mod de " *ti horn* " eller ti kongeriger, hvoraf nogle siden er blevet republikanske nationer, men som har bevaret forbandelsen af deres religiøse underkastelse til Rom som en arv; således at vi ikke længere har "tre forbandede konger", men "ti", som symbolsk repræsenterer i Daniel 7:8 og 24 og Åb. 13:1 de gamle kongeriger, der danner de nuværende vesteuropæiske katolske og protestantiske republikanske nationer, og deres magtfulde udvækster i USA, Canada, Australien, Sydamerika og Mellemamerika. Den østlige ortodokse tro er ingen undtagelse fra denne forbandelse, da den arvede og adopterede praksissen med katolsk søndag, før den adskilte sig fra den romerske pavekirke gennem et religiøst skisma, der har fortsat ind i vores tid, præget af deres hadefulde og destruktive krigeriske konfrontation. På denne måde bekræftes " *endetiden* " som en tid med "renæssance", hvor den religiøse intolerance, som Frans 1. manifesterede, snart ^{genopstår} i al sin voldsomhed i hele Europa. Men "de forbandede konger" var konger af Frankrig, så dem i vores "endelige renæssance" er primært de præsidenter og premierministre, der successivt har regeret dette land siden 1995. Faktisk er disse successioner alle ens, fordi den model, der blev etableret af socialisten François Mitterrand fra 1981, en model præget af socialhumanisme, vil fortsætte ind i vores tid; den er endda blevet adopteret på europæisk plan. Det er derfor, dens symbol, baseret på "rosen", kærlighedens blomst, stadig betegner den europæiske model i dag; hvilket retfærdiggør kvartinden skrevet af profeten Michel Nostradamus, der siger: "Romerske pave, pas på at nærme dig byen, der vandes af to floder; dit blod vil spytte der, du og dine, når rosen blomstrer." For at flygte fra aggressionen mod Italien vil den nuværende pave, "Frans 1. ", søge tilflugt i Lyon. Men han vil omkomme på dette sted sammen med katolikker, der ærer ham. En lille, men vigtig detalje at bemærke: Lyon er byen for Maria, den hellige jomfru i den katolske religion, hvis tilbedelse er en vederstyggelighed for Gud.

Hvis tidligere forbandede konger eller præsidenter virkelig har forberedt Frankrigs ruin, er den sidste af de forbandede konger Frankrigs nuværende unge præsident, og det er på ham, at konsekvenserne af de valg, hans forgængere har truffet, falder. Desuden gør han intet for at vende situationen og bekræfter den retning, der er blevet pålagt siden François Mitterrand, hvad hans efterfølger, Jacques Chirac, kaldte "den ene tanke". Hvad sagde denne "eneste tanke"? Den sagde: "Frankrig, åbn op og ofr jeres velstand på den europæiske opbygnings alter. Privatiser jeres nationaliserede virksomheder og byd al verdens elendighed velkommen, der kommer til jer." Og det blev gjort. Hvis Jacques Chirac vidste, hvordan han skulle modstå dem, blev hans efterfølger Nicolas Sarkozy derimod forført af den amerikanske kapitalismes sirenesang, som han overgav Frankrig til ved at vende tilbage til NATO-alliancen. Han kæmpede mod Libyen under oberst Gaddafi, som blev dræbt af sine fjender, mens han havde positioneret sig som en forsvarer af Frankrig mod islamistiske angreb. Kunne man finde en bedre frugt af forbandelse? Efter ham overlod præsident François Hollande Frankrig til finanssektoren ved at generalisere private forsikringer fra Mutuelles, og han pålagde hele landet den vederstyggelighed, som ægteskab af samme køn af enhver

art udgør. Og endelig bekræfter Emmanuel Macron alle disse valg, ødelægger sit land med en sundhedsblokade af økonomien (Covid-19) og gør Frankrig til et mål for russisk vrede ved at give yderst effektive moderne våben til Ukraine, som har været angrebet af dette hævngherrige Rusland siden 24. februar 2022. Dette er frugterne, som vores "forbandede konger" fra "renæssancens" æra i " *endetiden* " bærer.

Men for sine udvalgte gav Gud navnet "renæssance" en langt mere positiv betydning, fordi det var på dette tidspunkt i det 16. ^{århundrede}, at hans åbenbarende Bibel blev trykt, distribueret og dermed gjort tilgængelig for hans protestantiske tjenere. Den har siden da været oprindelsen til religiøs vækkelse og årsagen til den åndelige " *genfødsel* " eller omvendelse af de udvalgte til " *nyfødsel* ", indtil vores tid. Vi skylder den alt, og især profetiske åbenbaringer, der får os til at dele tanken om vor Guds dom, og uden den kunne vi ikke adlyde hans vilje, da den alene åbenbarer den.

Lad os endelig bemærke, at i vores "renæssance"-æra bærer den nuværende pave selv navnet "Frans 1. ". Man må virkelig ignorere dette budskab, som den store, subtile Gud har fremsat i Jesu Kristi navn.

For at opsummere alle disse ting, er der faktisk i vores tid i " *endetiden* " en "genfødsel" af religiøs aggressivitet, denne gang på grund af de onde engles handlinger, endelig løsladt af Gud (som de har ventet på siden efteråret 1844 ifølge Åb. 7:1 til 3), således at de hovedsageligt ødelægger og " **dræber** ", i Vesteuropa symbolsk betegnet med navnet " **Euftrat** ", en lige så symbolsk " **tredjedel af menneskene** ", ifølge bekendtgørelsen i Åb. 9:13 til 16: " *Den sjette engel basunerede. Og jeg hørte en stemme fra de fire horn på det gyldne alter, som står foran Gud, sige til den sjette engel, som havde trompeten: **Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Euftrat . Og de fire engle blev løst, som var beredt til en time og en dag og en måned og et år for at dræbe en tredjedel af menneskene .*** " Antallet af ryttere i hæren var to hundrede millioner gange ti tusinde: Jeg hørte antallet af dem . " Den sidste sætning afslører antallet af kombattanter i denne krig: to hundrede millioner. Denne præcision giver os mulighed for at afvise alle de falske fortolkninger, der er givet til denne konflikt indtil vores " **endetid** ", det vil sige siden 1995. Men hvem skylder vi denne tilbagevenden af religiøs intolerance? Til en religion, der ikke anerkender tolerance: Islam. Og dette er paradokset i situationen, som gøres uforståelig for alle andre end Guds udvalgte i Jesus Kristus. For i menneskers øjne opfører Guds nuværende hovedfjende, målet for hans guddommelige vrede, sig på den mest fredelige og humanistiske måde af alle religioner på jorden. Dens fejl er synder begået mod Gud, der kun kan identificeres på en doktrinær måde. Men hvem på jorden, bortset fra hans udvalgte, er bekymret og bekymret over angrebene mod Gud og hans principper? I Vesten er der næsten ingen, og i Østen mangler Jesu Kristi retfærdighed og åbenbaringen af Den Hellige Bibel; således at muslimske indignationer, der ikke er baseret på sandheden i den guddommelige frelsesplan, retfærdiggør ikke dem, der demonstrerer dem og fremviser dem med iver, vold og stor støj.

Livets vand

Ved at vælge at symbolisere menneskelivet med "**vand**", ønskede Gud, vores Skaber, at give dem, der tilhører ham, hans frivillige slaver, mange nyttige lærdomme at modtage og forstå.

Vi ved alle, hvad der kendetegner "**vand**", og på det åndelige plan har Gud åbenbaret for os, at jorden oprindeligt blev skabt i form af en kugle af "vand". Denne primære sandhed læres i 1. Mosebog 1:2: "*Jorden var øde og tom, og mørke lå over dybet, og Guds Ånd svævede over vandene.*" Dette må have været vigtigt, fordi det erindres i 2. Petersbrev 3:5: "*For de ved ikke, at himlen i oldtiden var til ved Guds ord, og jorden blev til af vand og ved hjælp af vand.*" Det følgende vers giver en første begrundelse for vigtigheden af "**vand**": "*og ved disse ting gik den daværende verden under, da den blev overvældet af vand...*" "**Vand**" får her sin mest forfærdelige betydning, da det derefter giver døden, livets fuldstændige ophør; hvilket ikke umiddelbart strækker sig til en himmelsk dimension eller en eller anden "nirvana" inspireret i mennesker af himmelske dæmoner. Det er dette definitive aspekt, der gør døden så frygtelig for mennesker; hvad der ikke blev opnået i løbet af ens liv på jorden, er tabt for evigt for mennesket, mand eller kvinde. Fjendtligt indstillet over for menneskeheden drukner "vand" den og får den til at dø. Og i 1 Mos 1:9-10 læser vi: "*Gud sagde: Lad vandet under himlen samle sig på ét sted, og lad det tørre land komme til syne. Og sådan skete det.*" Gud kaldte det tørre land jord, og vandenenes samling kaldte han have. Og Gud så, at det var godt." For at opnå denne "*samling af vandene på ét sted*" lod Gud overfladen af jordskorpen, som indtil da havde været dækket af vand, udhules. Og allerede i overensstemmelse med tyngdeloven skabt af Gud begyndte vandet, der var underlagt denne lov, at følge den letteste vej, der førte det til det laveste niveau, det tættest på den jordiske klodes aksiale centrum og det fjerneste fra himlen og solstjernerne, som Gud ville skabe på den fjerde dag. Og Gud gav denne "*samling af vandene*" navnet "*hav*". Det er dette niveau af "havet", der ville tjene som et målepunkt for mennesker til at fastslå og måle højden af niveauerne af den "*tørre*" jord kaldet "*jord*". Lad os nu anvende den definition af vand, der netop er blevet givet, på den menneskehed, det symboliserer. Dette kaster lys over budskabet citeret i dette vers fra Åb. 8:8-9: "*Den anden engel basunerede, og noget som et stort bjerg, der brændte med ild, blev kastet i havet; og en tredjedel af havet blev til blod, og en tredjedel af de levende skabninger i havet døde, og en tredjedel af skibene blev ødelagt.*" Dette billede, der efterfølges af "*lignende*", er meget symbolsk og vedrører derfor ikke "*havet*", som bådene sejler på, eller vedrører det i det mindste kun delvist. Faktisk betegner Gud under dette symbol "*hav*" den hedenske menneskehed, der er spredt over hele den beboede jord, og især det, der er tæt på det sted, der er oplyst af hans lys; hvilket betegner Vesteuropa og Mellemøsten, hvorfra hans guddommelige lys og højeste religiøse viden kom. Dette vedrører alle de folk og stammer, der boede på alle kyster af "*havet*" i Middelhavet, mod nord, syd og øst, fordi vesten af dette "*hav*" stadig på det tilsigtede tidspunkt bevarede hele dets mystik. I tanken om Gud samles hedenske liv således og placeres under den samme åndelige status: hans fordømmelse til evig død på grund af syndens arv,

der er nedarvet fra Adam og Eva. Og hvad disse hedenske folk har til fælles med "vandet", er, at også de følger de letteste og mest naturlige veje, der er pålagt dem af loven om traditionel arv. Intet er lettere for mennesket end at rette sig efter sit folks og sine fædres traditioner. Langt størstedelen af Guds skabninger adlyder denne bydende traditionslov, som forårsager deres undergang. Blandt dyr er dette princip en naturlig og legitim normalitet, for de adlyder kun princippet om "livets bevarelse"; de fleste af dem dræber kun for at brødføde sig selv, af en nødvendighed, der er blevet uundværlig, siden synden kom ind i det jordiske liv på grund af menneskets skyld. Men mennesker adskiller sig fra dyr ved, at Gud har udstyret dem med en overlegen intelligens, som udtrykkes i deres evne til at dømmе, vælge, modstå eller give efter i lyset af alle de situationer, der opstår i deres liv. Religiøse forpligtelser, inklusive deres hedenske former, bekræfter tilstedeværelsen af denne bevidsthed om deres usikkerhed, fordi Gud bekræfter, at han har lagt i menneskets "hjerter" "tanken om evigheden"; hvilket bekræftes af Præd. 3:11: "Alt gør han godt til sin tid; selv evigheden har han lagt i deres hjerter, selvom intet menneske kan fatte det værk, Gud gør fra begyndelse til ende." Denne tanke er placeret af Gud i menneskets "hjerter", hvilket betyder, at han naturligt kan lide denne tanke. Denne naturlige affinitet for "evigheden" er konsekvensen af en naturlig traditionel arv, der er overført via gener til mennesker af Adam og Eva, som mistede den. Men under inspiration og intens aktivitet fra himmelske demoner har mennesker tænkt på at opnå denne "evighed" på mange måder, som Gud ikke anerkender. De, som Gud samler under symbolet "hav", er iblandt dem. Disse er alle, på forskellige måder, afgudsdyrkere. Og blandt disse er "det brændende bjerg" eller "Babylon", den store, den romersk-katolske pavelige institution, da den blev etableret i 538 i Vesteuropa, i Italien, i Rom.

Det er værd at bemærke flertalsbrugen af ordet "vand" i alle guddommelige citater. I modsætning hertil er "vand" i menneskelig brug, som materie, en ental. Dette guddommelige valg af flertalsformen er berettiget af dets symbolske betydning, som betegner en forsamling af mennesker. Og i Åb. 8:11 bekræftes denne fortolkning: "Stjernens navn er Malurt, og en tredjedel af vandene blev til malurt, og mange mennesker døde af vandet, fordi det blev gjort bittert." I dette vers giver Gud "vand" en dobbelt betydning, fordi budskabet om hans frelsesplan også sammenlignes med "livets vand" i de ord, som Jesus Kristus talte i Åb. 21:6: "Og han sagde til mig: Det er sket! Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden. Den, der tørster, vil jeg give uforskyldt af kilden med livets vand." »; og igen i Åb. 22:17: «Og Ånden og bruden siger: Kom! Og den, der hører, skal sige: Kom! Og den, der tørster, skal komme; og den, der vil, skal tage livets vand frit.»; dette fordi Gud sagde om Jesus, den første retfærdige og hans sande udvalgte, i Ordsp 10:11: «Den retfærdiges mund er en livets kilde, men vold skjuler den ugudeliges mund.»; ligeledes i Ordsp 13:14: «De vises lære er en livets kilde, til at undgå dødens snarer.» Det sande evangelium sammenlignes derfor også med en «kilde» til «livets vand». Når Gud dømmеr og undersøger mennesket, ser han først på dets sind, den immaterielle ting, der frembringes af vores hjernes funktion. Og dér finder han vores tanker, vores tilhørsforhold, vores følelser, vores kærlighed, vores afsky, det vil sige alle vores dybe, virkelige, hemmelige aspirationer, skjult for menneskelig

viden, men også for de himmelske engle af det gode såvel som det onde. Kun Gud kan læse vores tavse tanker. For ham er den menneskelige sjæl derfor hovedsageligt kun det, dens tanker indeholder. Jesus henledte sine apostles opmærksomhed på vigtigheden af disse skjulte, hemmelige tanker i Matt. 15:18-20: " **Men det, der går ud af munden, kommer fra hjertet, og det gør mennesket urent . For fra hjertet kommer onde tanker , mord, ægteskabsbrud, utugt, tyveri, falsk vidnesbyrd, bagtalelse. Disse ting urent et menneske; men at spise med uvaskede hænder urent ikke et menneske.** I mennesket udtrykker " **hjertet** " kun, gennem rytmen af dets slag, de følelser, der føles i " **hans sind** " eller i virkeligheden i hans hjerne. Men hvad er det præcis, der får mænds og kvinders hjerter til at slå? Kærligheden til Gud og hans sandheder eller den oprørske verdens værdier? Gud alene kender svaret og kan besvare dette spørgsmål, som gør forskellen mellem de udvalgte og de oprørske; begge er i stand til at elske... men ikke de samme ting, og heller ikke de samme mennesker. Således vil de udvalgte tanker være fyldt med kærlighed til Gud og hans doktrinære sandhed såvel som hans profetier, og de vestlige oprøreres tanker er blevet fyldt med afskyelig tilbedelse af den menneskelige skabning og dens påståede religiøse autoritet af det romersk-katolske pavelige regime, hvis løgnagtige lære i dette vers i Åb 8:11 sammenlignes med denne giftige, dødbringende alkoholiske drik, der udgør den berusende drik kaldet " *Absint* ", lavet af en blanding af alkohol og ekstrakter af " *malurt* "-planten. I det ^{16. århundrede, der er omhandlet af profetien, blev "den meget"} *bitre* " "malurtvin" brugt til, siges det, effektivt at behandle mavesygdomme. Og denne detalje er vigtig, fordi Guds sande ord i sig selv sammenlignes med " *sødmén* ". *honning* " i Åb. 10:9: " *Og jeg gik hen til englen og sagde til ham: Giv mig den lille bog. Og han sagde til mig: Tag den og spis den, og den skal være bitter i din mave, men i din mund skal den være sød som honning.* " Dette vers afslører for os, hvad der udgør den "bitterhed", der citeres i verset i Åb. 8:11: den organiserede, forfølgende religiøse modstand mod " *honningens sødme* " i det sande apostolske evangelium, bekræftet og genoprettet i den sidste tid for de sidste udvalgte, oplyst af profeti. Lige så meget som de udvalgte mund udtrykker den guddommelige kærligheds sødme, udtrykker den katolske fjendes mund det had, den bitterhed og den grusomhed, der er inspireret af djævelen i lederne og de fanatiske tilhængere af denne religion, frugten af kristent frafald. Men i morgen vil denne frugt også være de frafaldne protestanters og adventisters, der er "opkastet" af Jesus Kristus. I Åb. 10:9 forbinder Gud menneskets " *indvolde* ", sædet for fysiske mavesmerter, med de lige så fysiske og mentale forfølgelser, der forårsager dem. I det givne eksempel vil sandhedsbudskabet, modtaget af den, som Johannes repræsenterer og profeterer, tiltrække djævelens had og de menneskelige redskaber, han bruger, over ham. Irritationen og kampen, der føres mod ham, vil skabe disse " *bitre* " lidelser i hans krop." Således er der i " *malurt* ", der forårsager " *bitterhed* " i menneskers " *hjerter* ", og i det åbenbarede " *vand* ", der har " *smagen af honning* ", to diametralt modsatte kristne religiøse begreber, som nat og dag, mørke og lys. Begge religiøse begreber får derfor menneskeheden til at føle bitterhed, men det foreslåede middel er i absolutte vendinger modsatrettet. Det, Gud foreslår, har den fordel, at det i deres " *mund* " tilbyder de udvalgte en behagelig og " *sød smag af honning* ". Det guddommelige budskab,

der skal tages med, er, at religionen kaldet " *Absint* " er en fermenteret version, der konkurrerer med den rene sandhed i frelsens evangelium, som oprindeligt blev korrekt undervist af Jesu Kristi apostle. " *Bitterhed* " er i sig selv frugten af ondskab og grusomhed, der blev udøvet af de katolske ligaer og tribunaler i den romerske pavelige inkquisition fra det 16. århundrede, som ^{profetien} var mål for. Mennesker påvirkes af den religiøse lære, de modtager, og det, der gives af den romersk-katolske religion, er af hedensk norm; det er dødbringende og ligesom denne vin kaldet "spirituel", hvis umådeholdne brug har virkningen af et stof, der har ført kunstnere til... dø i en unormal vanvid; som blandt andet bekræftet af tilfældet med maleren Van Gogh.

" *vande* ", der er beruset af læren om " *bitter absint* ", vil angribe og dræbe andre " *bittere vande* ", der bekæmper dem i evangeliets navn, fordi ånden hos de mennesker, der griber til våben i den protestantiske lejr, deler den samme " *bitterhed* " og den samme grusomhed med katolikker. I den samme æra med "religionskrigene" bliver Guds udvalgte oftest ført i fangenskab, i fængsler eller kongers galejer. Og andre dør i Herren som ægte troens martyrer.

Sammenligningen af " *vand* " med mennesket begrundes yderligere af, at mennesket fysisk består af 75% vand, hvilket betyder, at en menneskekrop på 100 kg, der er fuldstændig dehydreret, kun vejer 25 kg. Det er derfor, at mennesket kan undvære mad i månedsvis, men det overlever ikke en uges vandmangel, og for nogle siges det ikke at være mere end tre dage. " *Vand* " er derfor en fundamentalt vigtig del af menneskelivet. Og dets uundværlighed gør det til det perfekte billede til at symbolisere det åbenbarede guddommelige ord, ifølge Matthæus 4:4: " *Jesus svarede: Der står skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund.* " Hvad der gælder for det " *brød* ", der er citeret i dette vers, gælder endnu mere for det uundværlige " *vand* ", som vi er sammensat af. Og Guds ord i Kristus er både nærende " *brød* " for troen og " *vand fra livets kilde* ."

I sin fysiske molekylære sammensætning består " *vand* " af to hovedgasser, som er brint og ilt: H_2O . Kontakten mellem ilten i vand og ilten i luften fremmer også en forskydning af atomer, hvilket forklarer fordampningsprocessen, som er et konstant fænomen, der forstærkes af varme eller vind. Men dette " *vand* ", som fordamper fra have og søer, erstattes af vand, der vender tilbage i form af regn, bjergbække, floder og vandløb. Det samme gælder for menneskeheden: taget væk af døden, fordamper de afdøde menneskelige sjæle og erstattes af nye fødsler af menneskelige væsener. Og dette princip om fornyelse er også konstant, så længe menneskelivet fortsætter på jorden under de nuværende forhold.

Det er i Dan 7:2, at ordet " *hav* " for første gang symbolsk optræder som en betegnelse for den globale indsamling af hedensk menneskehed i sine profetier beregnet til dens sidste udvalgte: " *Daniel begyndte og sagde: Jeg så i mit nattesyn, og se, himmelens fire vinde kæmpede mod **det store hav**.* " Ved at specificere det " *store hav* " betegner Ånden tydeligt den " *store* " menneskehed, der forlænges over tid af rækkefølgen af store herskere indtil den sidste tid, som vil blive markeret ved Jesu Kristi genkomst. Vers 3, som følger, bekræfter ved at sige: " *Og fire store dyr steg op af **havet**, det ene forskellige fra det andet.* " Disse

dyrs successive udgange bekræftes af den numeriske rækkefølge af deres respektive tilsynekomster: " *det første* "; " *det andet* "; " *det tredje* "; " *det fjerde* ."

Budskabet, der fremgår af denne sammenligning af " *havet* " med den gudløse menneskehed, er forfærdeligt. Fordi " *havet* " er fyldt med dyreliv, der lever eller dør efter princippet om, at den største spiser den mindste. Derfor bør vi ikke blive overraskede over at finde anvendelsen af dette samme grundlæggende princip i menneskelige samfund: de rigeste trives ved at udnytte de fattiges liv. For at kompensere for og reducere dette princip om dyreliv har menneskeheden etableret retfærdighedsmyndigheder, men hvordan kan retfærdighed anvendes, hvis mennesker kun er i stand til at skabe uretfærdige love? For som hr. Jean de la Fontaine udtrykte det: "de stærkestes fornuft er altid den bedste."

" *Livets vand* " refererer til det evige liv, som fortsat er udfordringen i troens kamp for de kaldede, der reagerer positivt på Guds kald. Dette evige liv tilbydes stadig i dag kun i Jesu Kristi navn, men også på betingelse af, at Jesus anser og bedømmer de kandidater, der gør krav på hans nådes fordele, som værdige til sin frelse. Situationen er imidlertid frygtelig og tragisk misvisende. Guds svar på denne påstand udebliver, men selv uden et svar fra ham fortsætter den oprørske menneskelige ånd og giver tegn; den gør krav på Guds løfter, men glemmer eller nægter at tage hensyn til de betingelser, Gud har pålagt for at opnå dem. Fra begyndelsen af hans religiøse rejse er hans sag imidlertid tabt på forhånd, enten på grund af den falske lære, han har modtaget fra en institution, der er fordømt af Gud, eller på grund af hans personlige manglende evne til at frembringe troens frugt, der behager sandhedens Herre. Risikoen for at miste det evige liv gælder kun for dem, der har modtaget det som et løfte, fordi deres adfærd er blevet godkendt af Jesus Kristus. Og det er her, alle skal forstå det, "hvor Herren er, dér er hans sandhed", "hvor Jesu Hellige Ånd bor, findes der svar på religiøse spørgsmål i overflod", og hans profetier får alle de forklaringer, der gør deres forståelse klar; dette skyldes, at Gud er levende og ikke død; for den levende ånd handler, mens de døde ikke længere handler eller ej. Ethvert oprigtigt og værdigt menneske modtager et svar fra Gud under sin eksistens. Gud kender navnene på de udvalgte fra begyndelsen af sin skabelse af frit liv, hvilket er grunden til, at ingen sjæl, der er værdig til hans frelse, vil mangle fra den endelige samling af de forvandlede udvalgte, der drager afsted til det himmelske rige, hvor Jesus har " *beredt et sted* " for dem ifølge Johannes 14; men utallige vildledte troende vil opleve den mest bitre desillusionering, fordi de vil have undervurderet de kald, der modtages på gunstige tidspunkter. Nu videregiver Gud ikke disse advarsler direkte selv. Til denne opgave bruger han sine trofaste menneskelige tjenere, og det er gennem deres mund, at han lancerer sine appeller. At modtage læren om den sandhed, som Gud har foreslået, kræver derfor ægte ydmyghed fra kandidaternes side, fordi de skal modtage den lære, der præsenteres og formidles af simple mænd uden eksamensbeviser og uden forførende fysisk fremtoning; deres evne til at forklare guddommelige ting er deres eneste kriterium for ægthed.

På denne dag, den 13/12/2022, har lysets og sandhedens Gud, som jeg tjener i Jesu Kristi navn, skænket mig den enorme nåde af en virkelig exceptionel åbenbaring, som på en uventet måde belyser historien om jordens første skabelsesdag. Dette budskab om " *livets vand* " har forberedt det. Det er klart og

nu demonstreret, at " *vandet* " repræsenterer folk, levende menneskemasser. Sandhedens Herre har netop ladet mig forstå betydningen af den form, der er givet til hans skabelsesberetning, som begynder med en vandkugle. Disse " *vande* " repræsenterer liv, i dette billede er jorden dækket af liv, og denne præcision profeterer kun det udseende, som den nye jord, som Gud vil skabe ud fra den nuværende jord, vil have. For i Åb 21:1 læser vi: " *Da så jeg en ny himmel og en ny jord ; for den første himmel og den første jord var forsvundet, og havet var ikke mere .* " Slutningen af dette vers specificerer: " *og havet var ikke mere .* " Det vil "ikke være *mere* ", fordi de udvalgte liv, som det profeterede om i Første Mosebog 1:1-2, vil erstatte det for at dække " *den nye jord* . " I det øjeblik Gud skabte den, profeterede den nuværende " *jord* ", i begyndelsen dækket af " *vandet* ", således om dens fremtidige herliggjorte evige tilstand som en " *ny jord* ", der efter det syvende årtusinde vil byde velkommen til Guds trone og hans udvalgte, som han forløste og udvalgte gennem Jesus Kristus i løbet af de første 6.000 år, der var programmeret til dette formål.

Beretningen om skabelsens første dage, der er citeret i Første Mosebog 1, har derfor et langt større omfang end det, der sigter mod at kende jordens oprindelse. Den indeholder, til gavn for hans sidste udvalgte, et løfte, der først vil blive opfyldt ved afslutningen af alle prøvelser, og som vedrører den " *nye jord* ", som vil være det nye paradys, det nye Eden, Guds evige have, som vil være de udvalgte del, der vil overvinde synden, ligesom Jesus Kristus var den første til at overvinde den. Således profeterer det udseende, som jorden har fra begyndelsen, det, den vil have til sidst, ved fornyelsen af alle ting. Når dette forstås, åbenbarer Gud på den første dag sin plan, som består i at " *skille lyset fra mørket* ", hvilket begge vil karakterisere de frie menneskeliv, der vil dække jorden i 6000 år. Og dette budskab er knyttet til den første dag i ugen, som i den kristne æra vil være " *dyrets mærke* " i Jesu Kristi åbenbaring. Den første dag, der er dedikeret til hvile, vil i sidste ende blive " *mørkets* " lejr " *mærke* ". Gud profeterer det fra denne første skabelsesdag. På denne samme dag erklærer han sit " *lys* " for at være " *godt* ", hvilket betegner hans vilje, hans åbenbaringer, hans love, hans befalinger, det vil sige alle de former for hans sandhed, som hans udvalgte vil sørge for at ære ved deres lydighed.

På den anden dag adskiller Gud de " *nedre vande* " fra de " *øvre vande* ". Her bekræftes syndens jordiske skæbne igen. De lavere vande er rettet mod den jordiske menneskehed, naglet til jorden, på jorden. De " *øvre vande* " betegner de himmelske engleliv, som mennesker ikke har adgang til. Men billedet profeterer stadig enden, fordi " *det øvre* " er himlen, hvor de udvalgte " *øvre vande* " i " *tusind år* " vil dømme " *de lavere vande* ", som betegner de oprørere, der er forblevet for evigt på jorden, fordi de aldrig vil komme i himlen. Her er det igen adskillelsen af "den øvre lys"-lejr fra "den nedre mørke"-lejr. Det er allerede klart, at denne læsning af den bibelske historie tager historiens gang i omvendt rækkefølge. Faktisk, før den " *nye jord* " bærer de udvalgte, **en Den endelige adskillelse** af de to lejre " *lys* " og " *mørke* " vil være opnået.

På den tredje dag lærer skabelsen os, at der før denne **endelige adskillelse vil have været en adskillelse** på selve jorden af religiøse årsager, hvilket er profeteret ved adskillelsen af det " *tørre* " kaldet " *jord* " og " *vandet* " kaldet "

hav " . Udgående fra "havets vand " profeterer det " tørre land " den protestantiske reformerte tros afvigelse fra den ureformerte pavelige romersk-katolske kirkes tro.

Går vi tilbage i tiden, på den fjerde dag, skaber Gud himlens stjerner, blandt hvilke og først kommer " solen ", som netop det forbandede dyr menneskelivet vil ære som en hedensk guddom. Og her har vi årsagen til den pavelige romersk-katolske religions forbandelse. For netop på denne fjerde dag bekræfter Gud at have skabt de stjerner, der fylder vores himmel, og som sådan kan de ikke være guddomme. De, der gør det, manifesterer og udviser kun total foragt for Gud og hans bibelske åbenbaring. De vil derfor blive nødt til at lide hans retfærdige vrede.

Hvis vi bevæger os tilbage i tiden, på den femte dag, befaler Gud produktionen af alle livsformer i havet og i luften. I "luften " skaber Gud fugle, et profetisk billede af de himmelske engle, hvis leder af den dæmoniske lejr kaldes " luftens hersker " i Efeserne 2:2. Åbenbaringen 18:2 vil bekræfte denne fortolkning: " Og han råbte med høj røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon, det store, og det er blevet et hjem for djævlene og et tilholdssted for alle urene ånder og et bur for alle urene og hadefulde fugle ." Ved " produktionen " af dyreliv spredt i " havet " åbenbarer Ånden sin dom over den pavelige romersk-katolske tro. Fordi den religiøst dominerer monarkiet, der støtter den, og forfølger de trofaste hellige, der tilhører Jesus Kristus, for dens skyld. I denne " vederstyggelige " opførsel mister mennesket sin værdi som menneske og bliver et dyr for Gud, hvilket bekræftes af 1 Kor. 2:14: " Men det sjælelige menneske tager ikke imod det, der hører Guds Ånd til, for det er ham en dårskab, og han kan ikke kende det, fordi det bedømmes åndeligt ." Dette menneskedyr er mere eller mindre vildt og kødædende og bekræfter sit navn: " dyret, der stiger op af havet " i Åb. 13:1.

Går vi længere tilbage i historien, emnet om den sjette dag, finder vi først skabelsen af landdyr. Disse er stadig dyreliv, og dette afslører igen den dom, som Gud denne gang feller over den protestantiske religion, som ordet " jord " symbolsk betegner. Vi kan således forstå, at de protestantiske udvalgte ikke var talrige, fordi de, som Gud frelste iblandt dem, blev frelst trods en stor ufuldkommenhed i den doktrinære sandhed. Og Åb 2:24 bekræfter denne foreløbige guddommelige gunst og siger: " Jeg lægger ingen anden byrde på jer; hold kun fast ved det, I har, indtil jeg kommer ." Samlet set har den protestantiske tro været under sin forbandelse siden 1844, fordi den ikke har accepteret Guds krav om at genoprette praksissen med sin syvendedags sabbatshvile. Den protestantiske tro forbliver derfor værdiløs for ham, og dens tilhængere mister også deres menneskelige status og modtager en dyrestatus, som Åb 13:13 bekræfter ved at kalde den " dyret, der stiger op af jorden ".

Så, på den samme sjette dag, skaber Gud " mennesket dannet i sit billede "; hvilket driver os til begyndelsen af den kristne æra, hvor Jesus Kristus, den " nye Adam ", i det perfekte " Guds billede ", trådte ind i sin jordiske tjeneste og fuldendte den ved at ofre sit perfekte liv som et offer for at sone synderne hos sine eneste udvalgte, som han udvælger og vælger, når de viser sig værdige til hans

frelse. Samlet set udgør hans forløste hans "brud", det vil sige hans Eva, som blev født, dannet af ham og af ham ved at modtage hans Helligånd.

Og denne historie slutter med slutningen af Første Mosebog 1. For i Første Mosebog 2 står billedet på det syvende årtusinde, hvor der ikke længere skal foretages adskillelser, fordi de blev foretaget på tidspunktet for Jesu Kristi genkomst, ved begyndelsen af disse sidste "tusind år". Dette tema er sabbatten, som ved slutningen af hver uge profeterer om den store hvile på "tusind år", som Gud og hans forløste vil gå ind i på samme tid; denne hvile er et resultat af ødelæggelsen af de himmelske og jordiske oprørere, alle døde liggende på jorden, undtagen lederen af ondskabens lejr: Satan, djævelen, som forbliver alene, isoleret i "tusind år" på den øde jord, som er blevet hans fængsel, og venter på sin udryddelse ved den sidste dom.

For Gud og hans udvalgte er meningen med denne sabbatshvile ophør af ondskab; ophør af al fysisk eller mental lidelse. Og denne lykkelige udsigt retfærdiggjorde med rette Guds "helliggørelse" af den "syvende dag".

Denne nye lektion baseret på at læse baglæns i tiden får mig til at indse flere ting. Og allerede det faktum, at denne tilgang vedrører rækkefølgen af kapitel 7, 8 og 9 i Daniels Bog, da ^{det} målrettede tema i det 7. kapitel er Roms pavelige regime; i det 8. kapitel ^{er} temaet videregivelsen af de to successive faser af det kejserlige Rom og det pavelige Rom; og i det 9. kapitel ^{finder} vi temaet om Jesu Kristi jordiske tjeneste, grundlæggeren af den kristne religion, som Gud målrettede i alle dens aspekter, i hele dens profetiske konstruktion af Daniel og Åbenbaringen. Og allerede i Daniel 2:44 kunne vi finde budskabet om det guddommelige løfte, der angår hans forløste hellige: "*I disse kongers dage vil himmelens Gud oprette et rige, som aldrig skal ødelægges, og som ikke skal overlades til noget andet folk; det skal knuse og tilintetgøre alle disse riger, **men selv skal det bestå for evigt.***" Slutningen af verset omhandler allerede det nye "Eden" på "den nye jord", som præsenteres i Åb 21 og 22. Det vil først være på dette tidspunkt i menneskets historie, det vil sige ved afslutningen af de 7000 programmerede år, at Guds paradis vil tage form og eksistens. Og mennesker skal være døve og stædige for at bekræfte og tro det modsatte, fordi Jesus erklærede til sine apostle og sine hellige tjenere, sine frivillige slaver, i Johannes 14:1-3: "*Lad jeres hjerte ikke forfærdes. Tro på Gud, og tro på mig! I min Faders hus er der mange boliger. Hvis det ikke var sådan, ville jeg have sagt jer det. Jeg går bort for at berede et sted for jer.*" Og når jeg er gået bort og har beredt jer en plads, **kommer jeg igen og tager jer til mig**, for at I også skal være, hvor jeg er. » Jesus gjorde det klart, « "**Jeg vil komme tilbage og tage jer til mig**," hvilket betyder, at hele den kollektive samling af de udvalgte ikke kommer ind i paradis, før Jesus kommer tilbage for at tage dem med sig. Dogmet, baseret på fortolkningen "*i dag skal du være med mig i paradis*," kollapsede, fordi Jesus havde sagt: "*i dag siger jeg dig: Du skal være med mig i paradis*" ... når det bliver skabt, det vil sige ved fornyelsen af alle ting, efter afslutningen af det syvende årtusinde. Sjældne undtagelser, som Bibelen nævner, findes, og de vedrører successivt tilfældene med Enok, Moses, Elias og de hellige, som Gud oprejser i Jerusalem i selve Jesu dødsøjeblik. Og det er alt. Alle de andre venter i dødens søvn og udslettelse på

den første opstandelses time, der er forbeholdt de hellige, og den anden opstandelses time, der er forbeholdt faldne oprørske mennesker; de to opstandelser er adskilt af "tusind år" ifølge Åb 20:4 til 7.

Denne undersøgelse beviser, at Gud, da han skabte den nuværende jord, tænkte på sin plan for en "ny jord". Men den første form var at bære synd, og havets vand, der dækkede den, ville bringe død til syndere på tidspunktet for syndfloden. Den "første jord" vedrører begyndelsen, mens den "nye jord" først fremstår i sin rensede og herliggjorte form ved slutningen. Nu giver disse ord "begyndelse og slutning" en ny betydning til dette udtryk, som Jesus citerer stærkt i sin Åbenbaring, hvor det også optræder i formen: "alfa og omega", som derfor henholdsvis i den citerede rækkefølge betegner den oprindelige jord og dens endelige fornyelse. Vi læser i Åb. 20:14: "Og døden og dødsriget blev kastet i ildsøen. Dette er den anden død, ildsøen." "Dødens rolle, som straffer synden, ophører, hvilket retfærdiggør det dræbende "havs" forsvinden på den "nye jord".

Jeg vender nu tilbage til Guds skabelse af stjernerne på den fjerde dag. I dette skabelsesøjeblik lægger Gud sit frelsesprojekt for mennesket, som vil blive fuldført over 7000 år. Mennesket vil derfor have brug for referencepunkter for at positionere sig i tidens gang. Med stjernerne og himmellegemerne tilbyder han ham et ur med præcis og evig uforgængelig funktion, som vil give ham mulighed for at konstruere en kalender, i overensstemmelse med hvad Ånden erklærer i 1 Mos 1:14: "Gud sagde: Der skal være lys på himmelhvælvingen til at skille dag fra nat; **og de skal være til tegn og til at fastsætte højtider, dage og år.**"

Faktum er, at videnskabsmænd bliver nødt til at stå til ansvar over for Gud for deres vantro, fordi disse stjerners funktion, deres bevægelse, deres cirkulære eller elliptiske baner, deres retninger og rotationshastigheder er meget forskellige fra hinanden og synes ikke at adlyde nogen logisk lov; hvilket får dem til at føle sig skyldige. Fordi dette tilsyneladende kaos er organiseret og kontrolleret udelukkende af den store skaberguds, den Almægtiges, tanke; fordi han skabte de fysiske og kemiske love, som menneskelige videnskabsmænd overholder, men han er ikke selv underlagt disse love; hvilket forklarer de mirakler, der blev udført af Jesus Kristus og hans apostle.

Vi behøver ikke at kigge på himlen efter beviser på denne ulogiske funktion, fordi den allerede vedrører jorden, vi lever på. Denne ulogik viser sig med synden, hvor jordens hældning på 23° 26' på dens akse satte princippet om de fire på hinanden følgende årstider i gang i syv tusinde år. Før synden modtog vores jordklodes ækvator sollys ved 90°, det vil sige den maksimale varme. Og vores 45. ^{parallelgrad} på den nordlige halvkugle, hvor jeg bor, var varmere end i dag. Fra synden og fremefter begyndte jorden at dreje rundt om solen for at markere den årlige cyklus ved at bevæge sig i en cirkulær bane. Men samtidig, som om den blev tvunget af en jernhånd, drejer den om sin akse på 24 timer og holder sin akse i en konstant parallel justering, der opretholdes gennem hele sin årlige solcyklus på cirka 365 dage. Denne parallelle opretholdelse er forklaringen på årstiderne, og ingen tyngdelov kan retfærdiggøre den. Naturens vidnesbyrd er derfor forvirrende og dramatisk for de oprørske videnskabelige og naturvidenskabelige sind. Denne konstante parallelle hældning skaber på begge

sider af solen, i absolut modsætning, det vil sige i en periode på seks måneder, årstiderne forår og efterår, som markerer to jævndøgn (lig med dag og nat) modsat, og halvvejs gennem denne bane, sommer og vinter, som markerer to solhverv (maksimal forskel mellem dag og nat) modsat og omvendt. Det skal forstås, at jordens akse kun peger mod solen ved dens Sydpol om sommeren, for den sydlige halvkugle, som samtidig placerer den nordlige halvkugle i vintersæsonen; og seks måneder senere, på den anden side af solen, er rækkefølgen omvendt. Ved begyndelsen af forårs- og efterårssæsonerne peger denne jordakse ikke mod solen, den er parallel med solen. Og gennem hele solcyklussen er årstiderne på den nordlige og sydlige halvkugle omvendte. Det er i sandhed et komplekst system, der kun kan forklares, fordi Gud ville det sådan. Den årlige solcyklus begynder med vegetationens fødsel og slutter med dens død. Den profeterer således for menneskeheden den betydning, som Gud giver dens usikre, fordi øjeblikkelige eksistens. Hvert år bliver naturen en profet og minder mennesker om, at " *døden er syndens løn* " ifølge Rom 6:23: " *For syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.* "

Gud valgte begyndelsen af forårsjævndøgn som tidens begyndelse. Han lærte sit hebraiske folk dette under deres udvandring fra Egypten ifølge 2 Mos 12:1-2: " *Jehova sagde til Moses og Aron i Egypten: **Denne måned skal være den første af månederne for jer; den skal være den første af årets måneder for jer.*** » Han placerede således påskefesten på den 14. ^{forårsdag}, hvilket gør den til festen for befrielse fra Egyptens synd. Og det er kun for at bekræfte det absolutte modsætning til retfærdighed og synd, at Gud vil indstifte festen for "syndens sonelse", eller på hebraisk "Yom Kippur", på årets syvende måned, det vil sige det maksimale mellemrum, der kan adskille den fra påskefesten, som fejrer tilbuddet om guddommelig retfærdighed, der tilbydes synderen til tilgivelse for hans synder. Denne fest, Yom Kippur, skulle også kun forlænges indtil Messias' første komme, hvis frivillige død fuldendte den i sin perfektion, og dermed efter Jesus gjorde den forældet og ubrugelig. Faktisk har vi allerede i påsken repræsentationen af synd, fordi det er synd, som gør det jordiske sonoffer af "Guds Lam " og tilbuddet om hans evige perfekte retfærdighed til oprigtigt angrende syndere, som han indvilliger i at forløse på betingelse af, at de adlyder Gud.

Således, efter at være begyndt i foråret, vil optællingen af de syv tusind års historie med jordisk synd slutte og give plads til en fornyende forår, hvor " *levende vand* ", autentisk " *livets vand* ", forløst ved Jesu Kristi sonende død, vil komme for at erstatte " *havet* " på den " *nye jord* ", der er blevet kaldt dette, fordi Gud vil give et herligt, rent og fuldkomment helligt aspekt til den gamle jord, hvor " *den anden døds ild* " tidligere vil have ødelagt og udslettet de onde oprørere, engle og mennesker for evigt.

Beviset er således givet for, at historien i Første Mosebog 1 formidler et ret bogstaveligt budskab i sin stigende tidslæsning, og tværtimod afslører dens baglæns læsning et yderst åndeligt skjult budskab, som i sidste ende bekræfter den lære, der er åbenbaret i dens Åbenbaring kaldet Apokalypsen.

Guds forberedelse af sine budskaber baseret på at læse baglæns i tiden afslører for os hans intention om kun at tillade sine tjenere i " *endens tid* " at

opdage og forstå de lektioner, der læres på denne måde. Og denne forklaring er berettiget af, at Ånden i prologen til hans Åbenbaring indfanger og transporterer Johannes' sind " *til endens tid* ", præcist til tiden for vor Herre Guds og den Almægtiges, Jesu Kristi, herlige genkomst, og som dette vers indikerer, vil hans genkomst, hvor han vender tilbage for at tage dem med sig, som hans udgydte blod har forløst, være synlig over hele jorden og uden nogen mulig tvivl: Åb 1:7: " *Se, han kommer med skyerne, og hvert øje skal se ham, også de, som har gennemboret ham; og alle jordens stammer skal jamre sig over ham. Ja. Amen!*" » Forstå: " *dem, som har gennemboret ham* ", det vil sige hans fjender gennem alle tider, som har bekæmpet ham ved at forfølge hans forløste gennem hele den jordiske historie.

Alliancen af jordens købmænd

Denne alliance er blevet dannet gradvist siden 1945, afslutningen på Anden Verdenskrig. I Jalta på Krim delte sejrherrene Europa, og som bytte og kompensation for krigen annekterede Rusland de baltiske stater og besatte Polen og den østlige del af Tyskland; USA overtog derefter den vestlige del af Tyskland og koloniserede de andre nationer i Vesteuropa til en vis grad. Og med øjeblikkelig iværksættelse af "Marshall-planen" investerede USA mange penge i at afhjælpe situationen i Europa, der var ødelagt og ruineret af fire års krig. De gav denne genopbygning den standard, de ønskede, en standard, der favoriserede handel og berigelse af deres eget land og sekundært de således uddannede nationer. De politiske og økonomiske opfattelser, der var i absolutte termer modsatrettede, skabte en jernmur mellem den kapitalistiske vestlige lejr og den nordøstlige lejr, sovjetisk, russisk, kommunistisk og åbenlyst ateistisk.

Da Hitlers Nazityskland var årsagen til denne europæiske konflikt, blev nazismen universelt "bête noire", genstand for forbandelse fra alle folkeslag ... eller næsten, i hvert fald tilsyneladende. Fordi nogle mennesker, der støttede denne nazisme, beklagede dens fald og bevarede et nostalgisk minde om den; især i de nationer, der var en del af "akse"-alliancen, herunder Tyskland, Polen, Kroatien, Slovenien, Italien og general Francos Spanien, som ikke desto mindre forblev neutral; Schweiz, også neutralt, nød stor gavn af krigssituationen i sine forhold til de to modsatrettede lejre. Nazismen blev derfor fortolket forskelligt af folkeslag. I den vestlige lejr, og især i Frankrig, udløste den had til nationalisme, men frem for alt blev den billedet på forsøget på at udslette europæiske jøder. Men det er vigtigt at huske, at så snart krigen sluttede, organiserede USA flugten af de nazistiske "store hjerner" og bød dem velkommen på amerikansk jord. Blandt disse store hjerner var den berømte Von Braun, som USA skylder udviklingen og rumsucceserne for sin "NASA". Det må siges, at manden havde erfaring, da han var opfinder af de destruktive V1- og V2-raketter, som Tyskland brugte mod England og især dets hovedstad, London.

Så hvad var denne tyske nazisme egentlig? En fanatisk drøm om perfekt renhed. En "drøm", fordi den var urealiserbar; "fanatisk", fordi legitim renhed er presset til det ekstreme; "om perfekt renhed", fordi perfekt renhed ikke er

tilgængelig for menneskeheden, og den eneste, der legemliggjorde den, Jesus Kristus, kom fra himlen, født i kroppen af en ung jomfrupige ved navn Maria. Det var også en usædvanlig nationalistisk opvågnen, fordi Hitler havde ønsket at hævne ydmygelsen ved underskrivelsen af våbenhvilen ved slutningen af Første Verdenskrig. I sit litterære vidnesbyrd kaldet "Mein Kampf" eller "Min kamp", allerede inspireret af den russiske antisemitisme i bogen "Zions Visers Protokoller", skrevet af ekstremistisk ortodoks politibetjente, havde Hitler ikke skjult noget om sine intentioner, der således var blevet afsløret for sit tyske folk, men også for jordens andre nationer. Det kommende drama var således annonceret. Men hvordan nåede vi frem til verdenskrig? I starten truede Tyskland Tjekkoslaviet om "Sudeterlandet", som Tyskland gjorde krav på som sit eget. Denne fremgangsmåde blev gentaget den 24. februar 2022 af Rusland på grund af Ukraine. Men hvad skete der så? Da Hitler angreb Polen, erklærede England og Frankrig officielt krig mod Tyskland, og konflikten spredte sig til at omfatte hele Vest- og Østeuropa. I dag, i 2022, skjult bag en illegitim og bedragerisk, ikke-medkrigsførende holdning, der kun bedrager sig selv, bekæmper den vestlige lejr det kravsgørende Rusland med sine moderne våben; dette antyder en udvikling i hele Europa, men også, afhængigt af den endelige kontekst i vores tid, en universel udvikling.

Lad os nu se på historien efter 1945 i den russiske sovjetlejr. Forrådt af Nazityskland, som det havde indgået en pagt med, led Rusland frem for alle nationer under de tyske hærs destruktive vildskab. I 1945 blev dets hævn også tifold forøget, og dets had til nazismen nåede et højdepunkt. Men dets øjeblikkelige alliance med Hitler har sin forklaring: de blev enige om planen om at dele Polen og de baltiske stater; desuden, mens Polen bød dem velkommen, var jøderne i Rusland ikke vellidte og allerede stærkt forfulgte, men dette aspekt af nazismen udgjorde ikke en hindring. Og dette russiske had til jøderne giver Rusland selv et nazistisk aspekt, der er arvet og bevaret, selv i vores tid.

Den nuværende situation er så forvirrende, at alle bruger etiketten "nazist" på hinanden, hvilket erstatter ordet "djævel" for nuværende ikke-troende folk. Det bliver vanskeligt at bedømme aktørerne, da kravene fra de to modsatrettede lejre er så legitime. Gud har midlerne til at skabe denne form for uløselig situation, og han gav et første bevis på det med problemet med det palæstinensiske folk, ofre for jødernes tilbagevenden til deres folks tidligere territorium: Israel er blevet genoprettet til sin tidligere nationale jord siden 1947. Og han giver et andet bevis på det i dag i 2022 med det **uløselige problem** med Ukraine og Rusland, der bestrider legitimiteten af besiddelsen af Donbass.

Stillet over for alle disse legitime krav står Gud, magtfuld, oprejst og fast i sin guddommelige legitimitet. Og vores nuværende samfund, som ignorerer eller foragter ham, kunne kun blive skandaliserede, rædselsslagne og forfærdede over at vide, at han selv organiserede folkedrabet ved syndfloden og senere folkedrabet på amoritterne, indbyggerne i Kana'ans land. Og de ville blive det endnu mere, når de fandt ud af, at Gud organiserede "Shoah" af jøderne mellem 1942 og 1945.

Derfor må vi klogt analysere årsagerne til disse forskellige typer folkedrab. Og først, og helt legitimt, forstå, hvorfor Gud organiserer massedrab på de mennesker, han har skabt. Ved at skabe frie himmelske og jordiske engleliv,

tilbyder Gud disse skabninger muligheden for at vælge ham som deres Mester og Herre. De, der ikke træffer dette valg, mister al betydning for ham, fordi de ikke er andet end skabninger, der drager fordel af en livsfrist, før de dør, udslettes for evigt. Forholdet, der etableres mellem Gud og dem, der frivilligt bliver hans slaver, får navnet "religion", som betyder "at binde" fra det latinske "religare". Forholdet, der etableres med Gud, involverer pligter og belønninger, og disse pligter fremstår i form af love, forskrifter og forordninger; Guds ti bud opsummerer hans tjeneres væsentlige pligter. Belønningerne, der allerede er på jorden, er fred med Gud for sindet, sundhed for kroppen og guddommelig beskyttelse for hele sjælen, der næres af hans lys. Derefter, ved Kristi genkomst, vil der komme adgang til den himmelske dimension for evigheden.

I den gamle pagt var Israel en kødelig forsamling bygget på religiøs og national arv. Og Gud organiserede sin religiøse beskyttelse gennem forbud, herunder ægteskab med en udenlandsk ægtefælle. Det var ikke af en racistisk grund i moderne forstand, at han indførte dette forbud; retfærdiggørelsen var den religiøse risiko, som den udenlandske ægtefælles afgudsdyrkelse repræsenterede. Guds motivation for dette forbud var retfærdiggjort af hans ønske om at redde sine skabningers liv; som han ville være nødt til at lade gå mod døden, hvis de overtrådte hans forbud. Det første Israel, selvom det var kødeligt, blev undertiden dannet af fremmede, der ønskede at komme ind i Guds folk for at ære den sande Gud. Og siden dets spredning blandt alle jordens nationer har dette kødelige Israel samlet mennesker af alle racer. Det er således, bedragerisk, sammenligneligt med Guds sande Israel, som er en åndelig nation dannet af kristne medlemmer ligeligt spredt over hele jorden: forskellen mellem disse to israelitter hviler på tilstedeværelsen eller fraværet af tro på Jesus Kristus, og især i vores endetid, på hans "*vidnesbyrd*", som er "*profetiens ånd*" ifølge Åb 19:10.

Således har Gud, der skabte alle former for liv, materie og love, ved flere lejligheder givet sig i kast med at ødelægge en masse skabninger, der er blevet uforløselige.

Dette er ikke tilfældet i menneskelige handlinger, hvor motivationen grundlæggende er had, afsky for forskellige standarder. Hitler ophøjede renheden af den ariske race, som han gav en præcis beskrivelse af, blond hår, blå øjne osv. Bemærk i forbifarten, at han selv ikke var blond. I sin drøm ønskede han at forvandle hele Tyskland, så dets befolkning ville antage dette idealiserede udseende som kloner. Hans vegetariske kost forhindrede ham ikke i at handle på en uhyrlig måde. Men her igen, når situationen kræver det, oprejser Gud denne slags nyttige monster for at udføre sin destruktive plan; dette bekræftes af Rom 9:17: "*For Skriften siger til Farao: Jeg har oprejst dig netop til dette formål, for at jeg kan vise min magt på dig, og for at mit navn kan blive forkyndt over hele jorden.*"

Kan vi dømme handlinger, som Gud vil? Naturligvis ikke. Hans trofaste børn må og kan acceptere tanken om, at Gud også har pligt til at udslette uforsonlige, oprørske liv. Og han, der undersøger menneskelige sind og tanker, ved, hvornår situationen er så desperat. For vi har 77 års fred bag os, som har ødelagt troen på Gud. Og i den nuværende mængde er utallige menneskelige allerede uforsonlige. Derfor finder vi, modsat guddommelige motiver, utallige

menneskelige motiver, der fører, fra had til udryddelse, til ødelæggelsen af dem, der ikke længere tolereres.

Som vi har set, er orden i Guds lejr baseret på respekt for de regler, han har fastsat. I verdensorganisationen er dette princip også nødvendigt, men her ligger problemet: ikke alle accepterer de regler, som USA rent faktisk har fastsat under FN's alibi. I begge lejre, vestlige og østlige, er de anerkendte og berettigede regler således ikke de samme, og hver af dem gør krav på sin legitimitet. Dette er hele tragedien i menneskets historie; den undergår evige forandringer. Det er sandt, at Rusland, svækket og ruineret, i 1991 accepterede de amerikanske FN-regler, men siden den dato, genoplivet af Vladimir Putin, er det blevet magtfuldt og nationalistisk igen. Det holder i sit hjerte erindringen om en national ydmygelse præget af etableringen af stor usikkerhed, da statsgangsterisme pålagde det en kapitalistisk standard. Og folket har fra den vestlige model kun bevaret den usikkerhed, som denne model bragte dem i en situation med ruin. Under det sovjetiske regime eksisterede denne usikkerhed ikke, og ved at gå fra den ene model til den anden kan det russiske folk bedømme forskellen. Flertallet af det russiske folk prioriterer deres samfunds sikkerhed over velstand. Og i den vestlige lejr er valget omvendt, fordi folket ikke har oplevet ruin og usikkerhed på samme tid. I Frankrig, hvor jeg bor, gik usikkerheden ind i en tid med stor velstand, og årsagen til denne usikkerhed har siden 1962 været etableringen af islam i det franske storbyområde, som blev accelereret i 1976 af vedtagelsen af familiesammenførbingsloven. Som følge heraf vokser usikkerheden kun i dette stadig mere forarmede land. Som årene går, foregiver regeringer, der er opmærksomme på problemet, at ignorere det, mens de har den udøvende magt: ligesom katte "krammer de ryggen" og vender sig væk fra emnet, hvilket bringer bekymrede anklagere til tavshed ved at kalde dem "racister"; det værste onde siden Anden Verdenskrig. Men tiden går, situationen forværres, og vi vil snart kollektivt lide, langt mere dramatisk, under konsekvenserne af denne "galliske uenighed og forsømmelighed, der åbnede vejen for Muhammed" med ordene i den kvartet, som Michel Nostradamus profeterede.

I de modsatte lejre hævder hver især deres rettigheder baseret på de regler, de retfærdiggør. I Vesten er reglen folkenes ret til selvbestemmelse. Men hvis dette er tilfældet, kære vestamerikanske og europæiske venner, hvad gjorde I så i Korea og Vietnam, i Irak, i Jugoslavien, i Afghanistan og senest i Libyen? Denne ret er meget farlig, fordi den bemyndiger koncentrerede og grupperede mindretal til at løsrive sig og kræve retten til uafhængighed. Modellen blev legitimeret af Vesten ved at tilbyde albanerne serbisk Kosovo, mens vi i dag modsætter os det russiske Donbass' løsrivelse fra Ukraine. Hvem afgør kravets legitimitet? Et enkelt svar i alle tilfælde: den stærkeste, den mest magtfulde, den mest bevæbnede. Regler og traktater er kun gyldige for dem, der accepterer dem, mens de venter på, at en ændring i situationen finder sted. Dette er, hvad ethvert menneske bør forstå ved at tilsidesætte eventuelle falske illusioner på grund af historiske vidnesbyrd fra svundne tider. Og det er netop her, problemet ligger. Den nuværende menneskehed reagerer, som om den ikke havde nogen fortid. Denne undervurdering af historiske vidnesbyrd forklarer den nuværende vestlige samfundsadfærd, både på det civile og religiøse plan. Dens eneste værdi er

humanisme, og i denne nye guds navn tror den, at den kan begå det værste uden at skulle bære konsekvenserne. Lad mig forklare: den forener konkurrerende religioner, hvoraf nogle er drevet af had mod de andre, og den tror trods alt, at den kan undgå konfrontationer. Men fredelige mennesker er ude af stand til at gøre aggressive mennesker fredelige som dem selv. Den lange periode med fred, vi har nydt godt af i Vesten, har kun forværret problemet. I Frankrig er statsborgerskab blevet givet til hadefulde og hævngherrige religiøse fjender, hvis antal kun er vokset gennem årene.

Humanismen, født og udviklet i Frankrig, blev adopteret i USA, men der fik den en anden værdi: kommerciel udveksling og smagen for og jagten på profit. Dette er den standard, som USA har importeret til Europa siden 1945. Og disse to værdier er ikke rigtigt forenelige, men det er ikke desto mindre den første model baseret på den nu berømte "samtidig", der karakteriserer vores unge præsident Emmanuel Macron, og som har påtvunget sig for vores tid på mennesker, der er opdraget med amerikansk kultur. Vores franske præsident er det typiske billede, modellen for den amerikaniserede franskmand, og i hans billede en hel ung ledelse, der indtager de ledende positioner i vores samfund. Den "enkelte tanke", som præsident Jacques Chirac fordømte, var allerede denne model for det amerikaniserede Europa. Som følge heraf er nationale grænser blevet ofret, fordi på trods af overlevelsen af nationer adskilt af deres sprog, danner vestlige befolkninger ikke længere en enkelt "enkelt tanke", den eneste legitimerede model er "*jordens købmand*", samtidig humanist. Og for at imødekomme disse "*købmænds*" tørst efter berigelse, må folket bydende nødvendigt blive forbrugere. Og teknologiske opfindelser er der for at opildne deres grådighed. Derfor bruger vesterlændinge, i den tro at alle jordens folk er lige så grådige og forbrugeristiske som dem selv, den amerikanske boykot til at straffe de folk, der modsætter sig og modsætter sig deres værdier og direktiver. USA brugte denne boykot mod Irak i deres krig, men i dag i 2022 har vi set den europæiske blok og USA indføre denne type handelssanktioner mod Rusland, og dette aktuelle historiske vidnesbyrd giver al sin betydning til udtrykket "*jordens købmænd*", citeret i Åb 18:3; hvilket beviser, at opfyldelsen af de profeterede ting er nær, nært forestående. Og dette bekræfter Kristi komme i herlighed i foråret 2030. De nuværende "tidens tegn" annoncerer opfyldelsen af de sidste store begivenheder, der er programmeret til at organisere verdens ende. Konflikten, der opbygges for øjnene af os, sætter ikke nationer op mod hinanden, den modsætter sig og sætter politiske og religiøse blokke op mod hinanden, der bringer mange folkeslag sammen. Sammenstødet mellem de moderne "titaner" forberedes, fordi profitinteressen er det afgørende. Disse blokke af Vesten, Nordøsten, Mellemøsten og Fjernøsten er i politisk, økonomisk og religiøs konkurrence; de tre grunde til at kæmpe mod hinanden for at eliminere konkurrencen. Men det er ikke kun konkurrencen, der vil blive elimineret, det er en stor del af hele menneskeheden. Paradoksalt nok er det i det øjeblik, hvor jorden er kommet til at understøtte otte milliarder mennesker, at udryddelsen af dens befolkning er i gang. Den vil blive opfyldt i løbet af de sidste 7 år, som begynder i foråret 2023. I sin profeti bekendtgjorde Gud for os de begivenheder, der derefter vil følge hinanden; nemlig ifølge Åb. 11:18: "*folkeslagene blev vrede*", "*Guds vrede*" blev udgydt i form af de "*syv sidste*

plager " i Åb. 16, derefter ved Kristi genkomst, for hans udvalgte vil komme, ifølge Åb. 11:18, "*tiden til at dømme de døde*" i himlen i de boliger, som Jesus havde forberedt.

Privilegiet ved sand tro, velsignet og anerkendt af herlighedens Herre, er at vente på opfyldelsen af alle de ting, som Hans kærlighed har gjort kendt for Hans eneste sande udvalgte. Vi vil snart have følelsen af at leve et sandt mareridt, som vi vil blive udsat for uden at være i stand til at undgå det. Men ved slutningen af denne venten kommer vores belønning i kraften af vores elskede Guds tilbagevenden, fordi Hans løfter er holdt, og Hans trofasthed er sikker og perfekt.

Afskåret fra Gud er menneskeheden i stand til hvad som helst, især selvdestruktion. Dette sker på et tidspunkt, hvor folk bliver ude af stand til at høre argumenterne fra dem, der anklager dem og henvender sig til dem med berettigede bebrejdelser. Men hvorfor skulle de lytte til hinanden, hvis de allerede har vist, at de ikke ved, hvordan man lytter til Gud og hans barmhjertige kald? I årtier har kommerciel interesse været en kunstig cement, der vildledende gav indtryk af universel forståelse, og i øjeblikket forbliver dette bånd kun i kort tid. Efter at familieværdier er blevet ødelagt eller svækket, er det kun dette kommercielle bånd, der forbliver mellem mennesker. I USA værdsættes mennesket efter sin værdi i dollars; hvilket giver deres humanisme en enestående standard. Det gamle Europa gør stadig lidt modstand, men den amerikanske model hævder sig i stigende grad. Outsourcing af job til Kina har reduceret jobtilbud i Europa, og især i Frankrig, på grund af de valg, som lederne træffer. Imidlertid opfordrer de samme ledere unge studerende til at sætte deres præg ved at stræbe efter succes og rigdom. Beskæftigelse behandles således som lotterikuponer, hvor mange betaler, men kun én modtager gevinsten. Handel har altid eksisteret på Jorden som et middel til at udveksle produkter og materialer. Men det har altid været frit og ikke organiseret på en påtvungen måde. Handelspriser blev nået gennem forhandlinger og i sidste ende afsluttet ved aftale mellem sælger og køber. Uheld kom med oprettelsen af WTO, organiseret naturligvis af USA, sejrherrene af Anden Verdenskrig, som et ødelagt Europa ikke kunne modsætte sig. USA indførte først sin valuta, dollaren, som standard og erstattede guld. Med WTO's autoritet tog det kommerciel kontrol over hele planeten. Tvunget til at respektere dens regler og dens handelsdomstole blev alle lande på jorden vasaliseret og afhængige af dens autoritet. Så under vidnesbyrdet om disse fakta danner USA's handlende og deres europæiske afkom tilsammen "*jordens købmænd*", som nævnt i Åb 18:3. Og profetien fortæller os, at de er fortvivlede, når de er vidne til ødelæggelsen af byen Rom, "*stående langt væk af frygt for hendes pine*", "specificerer teksten; denne frygt er velbegrundet. For hvis Rom bliver ødelagt på grund af sin falske religiøse lære, hvad vil så blive deres skæbne, de som har forladt den nedarvede protestantiske religion for at ære "handelens" gud? Jesus Kristus fortæller dem, ligesom han gjorde med jøderne på sin tid, i Matthæus 6:24 og Lukas 16:13 : "*I kan ikke tjene Gud og Mammon* ." Og det er stadig denne kommercielle interesse, at USA skylder udviklingen af den romersk-katolske religion på sit territorium. Da deres tanker var vendt mod handel og dens profit, blev faren for den katolske religions erobring af USA ignoreret. Og denne nye situation er blevet en normalitet, der støttes af den humanistiske ånd,

der altid har været positiv over for at byde spansktalende katolske immigranter fra den mexicanske grænse velkommen. Således er de guddommelige lektioner, der er indskrevet i historien og i dens profetier, blevet ignoreret over hele jorden, underlagt indflydelsen af dens model. Protestantismen og katolicismen er nu ét og vil derfor være klar til sammen, under ledelse af "*dyret, der stiger op af jorden*" i Åb. 13:11, at føre deres sidste religiøse krig mod Guds hellige sabbat og dens trofaste overholdere: "*Og jeg så et andet dyr stige op af jorden, og det havde to horn ligesom et lam, og det talte som en drage.*" *Og det udøvede hele det første dyrs magt for øjnene af det og fik jorden og dem, der boede deri, til at tilbede det første dyr, hvis dødssår blev lægt. Og det gjorde store tegn, så at det lod ild falde ned fra himlen på jorden for øjnene af mennesker. Og det forførte dem, der boede på jorden, ved hjælp af de tegn, som det havde magt til at gøre for øjnene af dyret, idet det sagde til dem, der boede på jorden, at de skulle lave et billede af dyret, som havde fået såret af et sværd og levede. Og det havde magt til at give dyrets billede liv, for at dyrets billede både skulle tale og få alle, der ikke ville tilbede dyrets billede, til at blive dræbt. Og det får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at få et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, og at ingen, der har mærket eller dyrets navn eller dets navns tal, kan købe eller sælge. Her er visdom: Den, der har forstand, skal tælle dyrets tal. For det er et menneskes tal, og hans tal er seks hundrede og seksogtres.*"

" *Jordens købmænd* " kunne kun afslutte deres jordiske eksistens som ledere og organisatorer af den sidste forfølgelse i den jordiske historie under det symbolske navn "*dyret, der opstår af jorden*". Og udtrykket "*fra jorden*" er den signatur, der betegner det i disse to udtryk, som arvinger til den protestantiske religion, det vil sige, hvad USA var ud fra deres historiske konstruktion. I det citerede vers henvises der til "*det første dyr*", hvis navn ifølge Åb 13:1 er "*dyret, der opstår af havet*", og som betegner koalitionsregimet for det katolske pavedømme og de ti kongeriger i Vesteuropa. Nøgleordene "*hav og jord*", som adskiller dem, får betydning i skabelsesberetningen: vi ser "*jorden komme op af havet*", på samme måde som **den protestantiske tro eller reformerte tro opstod fra den pavelige romersk-katolske religion** ved at tage navnet Reformert Kirke i det 16. århundrede

Jesu Kristi genkomst

Allerede at forkynde Jesu Kristi genkomst indebærer, at han allerede er kommet til menneskenes jord. De, der ikke anerkendte denne første komme, såsom de nuværende jødiske arvinger eller nogen anden religion, kunne ikke drage fordel af det nådetilbud, der blev opnået ved hans frivillige sonoffer. Men selv for disse mennesker er situationen ikke afsluttet, fordi troen kan vise sig indtil den kollektive og individuelle ende af den tid, som Gud har programmeret til tilbuddet om denne nåde. I sidste øjeblik, når troen vil blive offentligt debatteret, vil Kristi sidste udvalgte realisere den perfekte harmoni i den store frelsesplan, som sandhedens Gud har udtænkt over tre faser, der er fuldført i løbet af menneskets historie.

Den første fase vedrører tiden for udvandringen fra Egypten, hvor Gud personligt kom for at lede sit folk til frihed ved at befri dem fra egyptisk slaveri, et billede på syndens slaveri, som forkyndelsen af hans bud klart definerede. "*For synd er lovovertrædelse*," ifølge 1 Johannes 3:4. I denne oplevelse profeterede Gud det endelige mål for sin frelsesplan. Han vil organisere frelsen for sine udvalgte, som han vil føre, ikke til det jordiske Kana'an, men til det himmelske åndelige Kana'an, det vil sige til sit himmelske rige. Den jordiske oplevelse af denne første fase vedrører hebræerne, Abrahams efterkommere, og denne del af menneskeheden består af mænd og kvinder, der ikke har arvet karakteregenskaberne fra deres gudvelsignede patriark. Som følge heraf mangler tro tilskrevet retfærdighed i denne hjord, og vi lærer, at kun Kaleb og Josua vil blive fundet værdige til at træde ind i Kana'ans land, som Gud giver sit eksperimentelle folk som deres nationale hjemland. Jeg vil gerne påpege, at dette antal på to velsignede hebræere ikke vedrører mængden af hebræere, men de to, i hvem Gud fandt tro og tillid til ham, ud af de 12 hebræere, der blev sendt som spioner til Kana'ans land. Gud valgte at fremhæve Kaleb og Josua, fordi deres tro afsløres gennem deres adfærd i en officiel trosprøve, som 12 hebræere, der repræsenterer Israels 12 stammer, blev underlagt. Vi kan allerede bemærke, at efter det skisma, der opstod efter Salomon, finder vi disse tal 2 og 10, det vil sige Judas stammer og levitterne i den ene lejr og de 10 andre stammer, der udgør de første hebræiske oprørere, i den anden lejr. Allerede dette skisma, der adskilte Guds Israel, var ikke et godt varsel for de to dannede lejre. Og vi ved, at de 10 stammer faldt fra først, efterfulgt kort af de to andre stammer, der også endte i frafald; dette til det punkt, hvor nationen blev overgivet til den kaldæiske konge Nebukadnesar, som efter at have ødelagt Jerusalem og dets hellige tempel i 586 tog de resterende overlevende hebræere i fangenskab i Babylon. Du må forstå, at denne oplevelse af den gamle pagt kun havde et pædagogisk formål for Gud, fordi hellighed organiseret i form af religiøse ritualer kun var fiktiv og teoretisk. Alle disse ritualer havde det eneste formål at profetere gennem symboler om de midler, hvormed Gud ville forløse sine udvalgtes sjæle. Som et resultat vil sand hellighed vedrøre den nye pagt, som Gud vil bygge på det værk, der er fuldført i Jesus Kristus.

Den anden fase af frelsesprojektet vedrører derfor etableringen af den nye pagt, som først vil begynde efter Jesu Kristi død og opstandelse. For i løbet af de tre et halvt år af hans jordiske tjenestegerning er de gældende regler stadig de samme som i den gamle pagt. Forestil dig den vanskelighed, han står over for: I tre et halvt år skal han udvise fuldkommen lydighed over for lovene og de religiøse ritualer i den gamle pagt, mens han i sin lære forbereder sine apostle og disciple på at opgive disse rituelle praksisser, når de træder ind i den nye pagts tid, det vil sige efter hans død. Pas på! Ikke alt skal opgives! Men kun det, som Jesu Kristi død og opstandelse har fuldendt; hvilket kun vedrører festlige religiøse ritualer. Og som Daniel 9:27 specificerer, ophører de religiøse ritualer med dyreofre og *-ofre* som en prioritet. Det offer, som disse uheldige dyr profeterede om, er nu fuldendt fuldendt ved døden af en autentisk perfekt hellig mand, og gennem hans fuldkommenhed føder han sand hellighed. Denne gang er hellighed

ikke længere animalsk, den er menneskelig og guddommelig, ligesom vor Herre Jesu Kristi sande natur var. Den gamle pagt, den profetiske fase, forsvinder som en skygge foran den virkelighed, som Jesus Kristus fuldbyrdede. Vi må absolut forstå de vanskeligheder, som hebræerne på hans tid oplevede, da de hørte ham sige: " *I har hørt, at ... men jeg siger jer, at*" Ordene, de hørte, kom fra en mands mund, enkel og uden kunstgreb. Sådanne ord fik et provokerende aspekt mod den religiøse orden, der var etableret for omkring 1500 eller 1600 år. Så længe han levede, kunne hans budskaber heller ikke bære og overbevise nogen blandt hans lyttere, inklusive de 12 apostle, han havde valgt som vidner til sit arbejde. Han vidste det, da Daniel havde fået det profeteret i Dan 9:25: " *Efter de 62 uger skal en salvet blive udryddet, og han skal ~~ikke have nogen efterfølger~~. Folket under en leder, der kommer, skal ødelægge byen og helligdommen, og hans ende skal komme som med en oversvømmelse; det er fast besluttet, at ødelæggelserne skal vare indtil krigens afslutning.* " På grund af den forbandelse, der allerede tyngede den protestantiske religion, oversatte Louis Segond i sin oversættelse af dette vers hebraisk med udtrykket "og han skal ikke have nogen efterfølger." Imidlertid skrev han i en marginalnote: Bogstaveligt talt: " *ingen eller intet for ham .* " Og det er selvfølgelig denne bogstavelige oversættelse, vi skal beholde, fordi den bekræfter, at Gud vidste, at Jesus i hans levetid ikke ville overbevise nogen; virkelig ingen. Faktisk var det kun gennem hans opstandelse og hans tilsynekomst blandt sine apostle og disciple, at den sande tro tog form og udviklede sig. De skulle alle se for at tro, og Thomas' tilfælde var ikke unikt, men udbredt. Denne lektie lader mig indse, at sand tro først tager form efter at have set. Det, man ser, kan være anderledes og i dag tage form af at se, hvordan en lang profetisk konstruktion afslører eksistensen af den guddommelige intelligens, der undfangede den. Denne opdagelse svarer til Kristi tilsynekomst for sine apostle efter hans død, fordi den frembringer den samme ubestridelige sikkerhed i det menneskelige sind. Det er meget vigtigt at forstå dette: Gud har aldrig krævet, at mennesket skal tro på noget uden bevis. Denne opfattelse af tro er fuldstændig falsk, fordi sand tro kun kan bygges på et overbevisende konkret element. Og ved at erkende disse ting forstår jeg, at ikke-troende presser deres børn til at tro på fabler og julemanden, fordi de selv tror på Gud på den samme uberettigede afgudsdyrkelse. Således at resultatet af denne tro bygger et billede af Gud skabt i henhold til den opfattelse, som mennesket ønsker, og ikke Gud, som han virkelig er. Og dette er forklaringen på fremkomsten af mængderne af kristne religiøse trosretninger, da der er lige så mange forskellige opfattelser af Gud, som der er ikke-troende. Men Gud ske lov! For hans udvalgte giver hans hellige Bibel det mest nøjagtige, det mest præcise, det mest sandfærdige robotportræt af ham, og den beskytter dem mod løgnagtige guddommelige forestillinger. Sand tro tillader sig ikke at forestille sig eller skabe nye dogmer, der ikke er i overensstemmelse med Bibelens skrifter. Den er tilfreds med at følge trin for trin den åndelige vej, der er konstrueret af de profetier, som Gud inspirerede i hans udvalgte gennem historien. Denne vej er sandhedens vej, som Jesus Kristus har sporet; den er logisk og altid perfekt sammenhængende.

Ved afslutningen af sin tjenestegerning, efter sin opstandelse, forlod Jesus sine apostle og disciple, steg op til himlen og forsvandt fra deres synsvidde. Vi

læser i Apostlenes Gerninger 1:10-11: " *Mens de stirrede stift op mod himlen, mens han gik bort, se, da stod to mænd i hvide klæder hos dem. og sagde: "Mænd fra Galilæa, hvorfor står I og ser op mod himlen? **Denne Jesus, som blev optaget fra jer til himlen, skal komme igen på samme måde, som I så ham fare op til himlen .** " »Denne himmelske bekræftelse, som mennesker hører og formidler, er grundlaget for vores adventistiske tro, da dette ord betyder advent. Og det er for at leve denne exceptionelle oplevelse, at Gud nærer os med sin profetiske sandhed. Han arbejder konstant på vores forberedelse, så det er nødvendigt og gavnligt for hver enkelt af os konstant at huske disse ting. Verden og dens forvrængning følger deres vej, som fører dem til deres fortabelse, men beskyttet af et usynligt jerntæppe, vi hans udvalgte, som elsker og ærer hans vilje, vores vej, hans sti, fører os til evig frelse.*

I den tredje fase forbereder Gud sit møde med sine udvalgte.

Fra 1843 og 1844 organiserede han adventisternes trostests for at give sine valgte repræsentanter en første strengt amerikansk institutionel form i 1863. Ti år senere, i 1873, gav han sit arbejde en universel mission for at gøre det kendt for alle kristne, der var kaldet til at rette sig efter hans religiøse dogmatiske krav; de to hovedtemaer var forventningen om Kristi genkomst og genoprettelsen af hans hellige sabbat. I 1994, efter at være blevet testet af en trostest baseret på bekendtgørelsen af Jesu genkomst i 1994, fandt den officielle adventisme, at " *lunken* " og " *nøgen* " blev "opkastet" af Jesus Kristus. Adventisternes arbejde fortsætter i en dissident form af de valgte repræsentanter, som han udvælger fra adventismen og derefter fra den menneskelige skare, hvor hans sidste valgte repræsentanter stadig findes anonymt.

På Jorden forværres situationen, og efter de to foregående verdenskrige, der startede den 24. februar 2022 i Østeuropa, udbryder en konflikt i Ukraine, der er angrebet af Rusland. Gradvist antager konflikten en hel europæisk og endda global udbredelse, og efter brugen af atomvåben, Europas ødelæggelse og Ruslands tilintetgørelse reorganiserer de overlevende sig under den amerikanske sejrherres ledelse. Jeg bibeholder i dette resumé kun de profeterede lærdomme, der udelukkende er rettet mod kristne nationer. Det siger sig selv, at hedenske nationer ikke skånes i dette destruktive program, der ledes af Gud og de demoner, der er sluppet løs til denne opgave.

Siden foråret 2018 har sandhedens Gud gjort den nøjagtige dato for sin genkomst kendt for sine udvalgte, nemlig foråret 2030. Og for at drage fordel af denne lære er de udvalgtes tro baseret på to hovedsandheder, som er: troen på anerkendelsen af de 6000 år, der er dækket af bibelske guddommelige åbenbaringer, og anerkendelsen af tidspunktet for Jesu Kristi sondød, nemlig onsdag den 3. april 2030 i vores sædvanlige kristne kalender. Dette budskab er ikke baseret på logikken i tidligere adventisttests, der alle er bygget på den anslåede dato for Jesu Kristi fødsel, og efter personligt at have været bærer af det sidste budskab vedrørende datoen 1994, kan jeg bekræfte dette valg af Jesu Kristi fødsel. Og denne argumentation blev understøttet af Jesus indtil 2018. Om dette emne giver et profetisk kvart af Michel Nostradamus bevis for, at Gud ønskede at opmuntre mennesker til at tage Jesu fødsel som grundlag for profetiske

beregninger. Her er teksten fra det 72. ^{kvart} fra hans 10. ^{århundrede} : " **I året nitten hundrede og nioghalvfems syv måneder vil en stor rædselskonge komme fra himlen for at genoplive den store konge af Angoumois, før Mars skal regere med lykke .**" Denne noget telegrafisk stil forbliver klar nok til at blive fortolket. Profeten bekendtgør for august måned (den 7. ^{måned} , det vil sige juli, efter at den er gået) i år 1999 Jesu Kristi komme, kongen, der kommer fra himlen for at skræmme mennesker og dermed genopliver den store englenes konge (hentydning til hans navn Michael) og dermed før og efter Mars, den græsk-romerske krigsgud eller forårstiden, vil hans regeringstid etablere (kun for hans udvalgte) lykke. Nostradamus har altid profeteret datoer svarende til vores sædvanlige kalender. Jeg vil derfor ikke ændre noget ved dette princip. Målet er at tyde hans budskab, og det er op til mig derefter at tilpasse det til den reelle tid, som Gud har fastsat, nemlig året 2029.

Datoen 1999 antager året 1999 siden Kristi fødsel, fejlagtigt anslået seks år for sent i vores nuværende og sædvanlige kalender udviklet af den katolske munk Dionysius den Lille. Men lad os glemme disse fejl, som ikke længere har nogen betydning. I Guds virkelige program betegner denne dato 1999 året 2029, hvor 6000 års jordisk synd vil ophøre. Nostradamus er præcis, han sætter datoen for "året 1999 syv måneder" som august måned 1999. Alt er dog falsk i denne kalender, ikke kun betegner datoen 1999 2029, men denne "syvende måned" betegner faktisk siden foråret, det vil sige siden 20. marts, 20. eller 21. september i den virkelige kalender, som Gud har fastsat for sit Israel. Bemærk, at ordet september indeholder tallet syv, som minder mennesker om dets virkelige position i tidsstandarden baseret på de jordiske årstider. Men disse finesser ignoreres af Nostradamus og indgår ikke i forståelsen af hans budskab. Han placerer sin bekendtgørelse under temaet frygt, og han synes at ville angive denne dato i august måned, der følger efter juli måned, som den, hvor Guds engles gerninger fra himlen vil begynde at " **skræmme** " oprørske mennesker. Og denne bekendtgørelse bekræftes i Åb 6:15 til 17: " *Jordens konger, de store mænd, krigshøvdingerne, de rige, de magtfulde, hver slave og hver fri mand gemte sig i huler og i bjergenes klipper. Og de sagde til bjergene og klipperne: Fald over os, og skjul os for hans ansigt, som sidder på tronen, og for Lammets vrede! For hans vredes store dag er kommet, og hvem kan holde stand?* " Åb 1:7 bekræfter også denne frygt for de troløse kristne og jødiske " *stammer* ": " *Se, han kommer med skyerne, og hvert øje skal se ham, selv de, der gennemborede ham;*" ... **og alle jordens stammer skal jamre sig over ham** . Ja. Amen! "Frygten " er derfor godt bekræftet, og Åb. 16 præsenterer " *de syv sidste plager af Guds vrede* ", som vil provokere og irritere oprørerne mere og mere, før Jesus viser sig for at fordømme og ødelægge dem. Udtrykket " *jordens stammer* " betegner subtilt de åndelige " *stammer* ", der dannes af den protestantiske religion, symboliseret ved ordet " *jord* ". Men dette navn " *stamme* " henviser til Israels tolv stammer, det vil sige til Guds folk, som alle de kristne religioner, som han har forkastet, hævder at tilhøre, og blandt dem alle den sidste, den officielle adventisme. Hun bliver " *opkastet* " og forkastet af Jesus Kristus, fordi hun ikke længere lever op til de sande helliges standard for hellighed, som Åb. 7 skildrer ved de symbolske " *12 stammer* ", der modtager " *den levende Guds segl* " som vidnesbyrd om deres godkendelse.

Den " frygt ", som Nostradamus bekendtgjorde, kan derfor omfatte den tid, der er placeret under tegnet for den officielle " **nådens afslutning** ", som kunne begynde i august 2029 med faldet af den første af de " syv sidste plager fra Gud ". Den rammer oprørerne i form af et meget smertefuldt " *ondartet mavesår* ", der ligner det, der ramte de oprørske egyptere i deres tid. Jeg opsummerer rækkefølgen af begivenheder: I august 2029 forbyder oprørernes lov resten af den sande sabbat, som Gud har helliget på dens syvende dag, ved at gøre resten af den romerske "søndag", som har erstattet den siden 7. marts 321, obligatorisk. Når denne lov er blevet bekendtgjort i himlen, sætter Jesus definitivt en stopper for sin tjeneste som forbøn; der vil fremover ikke være nogen yderligere omvendelse for at opnå frelse ved hans nåde. Og iført hævnens klæder sender han sine engle for at slå oprørerne med sine " syv sidste plager ". En ny plage rammer oprørske mennesker hver måned, og disse plager tilføjes over tid, hvilket intensiverer hadet og vreden hos de ramte mål. Den " *sjette plage* " forberedes af de oprørske mænd selv. Konsultationer mellem demonerne, den katolske pavelige autoritet og den amerikanske protestantiske autoritet er enige om at give sabbatsholderne en frist til at underkaste sig den bekendtgjorte lov, ellers vil de blive slået ihjel og udryddet.

Efter denne frygtens tid profeterer Nostradamus **lykke " før efter Mars "**. Vores håb er bygget på de profeterede data og historiske vidnesbyrd, der allerede har etableret **foråret** som tiden for Jesu Kristi herlige komme. Hvilken betydning skal vi give navnet **Mars** ? Det er hele spørgsmålet. I profetien præsenterer Åb. 19 Kristi genkomst under billedet af en " *kamp* " ført mod " *jordens konger* ". Som sådan betegner "Mars" så denne krig, denne " *kamp* ", og udtrykket " **før efter** " kan betyde, at Jesu komme bringer **lykke** til hans udvalgte ved at beskytte dem mod den død, der var ved at ramme dem, denne " **før** " hans kamp vender sig mod deres fjender for at ødelægge dem. Men i den time er de udvalgte allerede gået til himlen i Guds rige. Og for dem er den evige **lykke** begyndt og vil aldrig ende. Men samtidig bekræfter omtalen af **måneden " marts "** tidspunktet for Kristi genkomst, hans elskede udvalgtes frelser, det vil sige emnet for den " *syvende* " af de " *syv sidste plager* "; hvilket også udgør øjeblikket for opfyldelsen af den " *syvende trompet* ", der er citeret i Åb. 11:15. De udvalgte, der er kommet ind i himlen, på jorden, " *jordens konger* ", forført og bedraget, udfører for Gud straffen for " *årgangen* ", som består i at massakrere de falske hyrder og falske lærere i den kristne og jødiske religion, det vil sige præsterne og hyrderne, der underviste i og retfærdiggjorde den romersk-katolicistiske religiøse løgne. Alle jordens indbyggere omkommer derefter under en regn af enorme haglsten, der falder og markerer afslutningen på den " *syvende* " af de " *syv sidste plager af Guds vrede* ". Det er citeret i Åb. 16:21.

Faktisk formidler udtrykket " **før efter Mars** " et meget vigtigt budskab, for hvad betyder " **før og efter** "? Ganske enkelt at tidspunktet for datoen fastsat " **efter Mars** ", det vil sige påsken den 3. april 2030, vil blive " **forkortet** " og bragt tilbage til forårsdagen , hvor **forårets** dag er det eneste referencepunkt for beregningen af den tid, som Gud har beordret til sit folk Israel i Anden Mosebog 12:2: " **Denne måned skal for jer være den første af månederne; den skal for jer være den første af årets måneder .** " Og Matthæus 24:22 bekræfter Jesu intention

om at "forkorte de tider", der er fastsat af den profetiske konstruktions logik, det vil sige påsken den 3. april 2030: "*Og hvis de dage ikke blev forkortet, ville ingen blive frelst; men for de udvalgtes skyld skal de dage forkortes.*" I Matthæus 24 forveksler Jesus bevidst det svar, han giver sine apostle, der spørger ham om "*tegnene på endetiden*". For efter at have profeteret om de forfølgelser, der vil ramme hans udvalgte i hele den kristne æra efter lanceringen af hans kirke, Han gentager flere gange sin beskrivelse af de begivenheder, der vil blive opfyldt ved "**endetiden**", som er klart defineret i vers 14: "*Denne gode nyhed om Riget skal prædikes i hele verden som et vidnesbyrd for alle folkeslag. Så skal enden komme.*" Og i en af disse gentagelser glider han ind i vers 22 denne vigtige præcisering rettet mod sine tjenere i endens tid: "*Og hvis ikke disse dage blev forkortet, ville intet kød blive frelst; men for de udvalgtes skyld skal disse dage forkortes.*" For de vil være personligt berørt af dødsbeslutningen, der blev udstedt af de sidste oprørere i den jordiske synds historie. For resten kan vi regne med Guds kraft til at sløre intelligens og tvinge oprørerne til kun at give betydning til denne dato for påsken den 3. april 2030, som er den dato, der logisk er fastsat ved kulminationen af de 2000 år, der begyndte den 3. april 2030, datoen for de udvalgtes frelsers sonende død. Hvem kan undslippe den blindhed, som den almægtige Gud har beordret? Ingen af hans skabninger og især ikke hans fjender. Jeg kan bevidne dette, efter at have været personligt underlagt denne guddommelige kraft, da jeg ifølge hans plan skulle overbevises om Jesu Kristi genkomst i året 1994, og argumenterne for dette håb manglede ikke. Desuden, hvilken bedre dato kan de vælge at dræbe de sidste udvalgte end årsdagen for Jesu død? Og jeg tilføjer dette argument, der udtrykker disse onde oprøreres mulige ræsonnement: "Da de hævder at forvente Jesu genkomst den 3. april 2030, ifølge deres beregning, lad os give dem indtil den dato, og hvis Jesus ikke har grebet ind for at redde dem, vil vi have al mulig legitimitet til at dræbe dem."

Det er strålende at bemærke, hvordan Jesu svar til sine samtidige havde en dobbelt betydning for dem og for os. For lad os bemærke, at også for dem blev tiden forkortet for at undslippe den massekrig, der ramte indbyggerne i Jerusalem i år 70, som blev overgivet til de romerske hære. For før de ødelagde byen, ophævede de belejringen og forlod den, og det var denne afrejse, organiseret af Gud som en forkortet tid, der tillod dem at forlade byen, før romerne vendte tilbage og massakrerede alle dens indbyggere og ødelagde byen og dens hellige tempel. I Matthæus 24:15-20 bekymrede Jesu udmeldinger dem især: "*Når I derfor ser ødelæggelsens vederstyggelighed, som profeten Daniel har talt om, stå på helligt sted, skal den, der læser det, give agt! Da skal de, der er i Judæa, flygte til bjergene;*" *Den, der er på taget, må ikke stige ned for at hente noget fra sit hus, og den, der er på marken, må ikke vende tilbage for at hente sin kappe. Ve dem, der er gravide, og dem, der føder, i de dage! Bed om, at jeres flugt ikke må ske om vinteren eller på sabbatten.* » I deres historiske kontekst var det nødvendigt at være i hast en betingelse for frelse. I de sidste tider vil situationen være meget anderledes, fordi de foranstaltninger, der træffes mod de sidste hellige, vil blive taget gradvist indtil den endelige beslutning om at dræbe de ubøjelige, der uretfærdigt holdes ansvarlige for Guds retfærdige vrede. Desuden vil de sidste helliges frelse udelukkende afhænge af Jesu Kristi indgriben. I sit budskab citerer

Jesus Daniel med henvisning til bekendtgørelsen i Dan 9:26-27: " *Og efter de 62 uger skal en salvet blive udryddet, og han skal ikke have nogen efterfølger. En hersker skal ødelægge byen og ~~helligdommen~~, og deres ende skal komme som med en oversvømmelse; det er besluttet, at ødelæggelserne skal vare indtil krigens afslutning.* " » Så handler den første del af vers 27 om Messias Jesu tjeneste, profetiens hovedemne: " *Han skal slutte en fast pagt med mange i én uge, og i den halve uge skal han ophøre med slagtofre og offergaver;* "Derefter retter den anden del af verset sig igen mod de " **afskyelige** " handlinger, som Rom begik i sine to på hinanden følgende kejserlige og pavelige faser: " ~~Ødelæggeren vil begå de mest afskyelige ting, indtil ødelæggelsen og det, der er blevet bestemt, falder over ødelæggeren.~~ " Denne oversættelse foreslået af Louis Segond er forkert; her er den korrekte oversættelse: " *Og under vingen [vil der være] ødelæggelsens vederstyggeligheder; og indtil en fuldstændig ødelæggelse.* " " *og det skal brydes [i overensstemmelse med] det, der er bestemt, på det øde [land] .* " Det faktum, at temaet om Jesu tjeneste er indflettet mellem de to fremkaldelser af romerske handlinger, giver hele verset en kronologisk rækkefølge af profeterede begivenheder. Jesu tjeneste er placeret mellem efteråret 26 og hans død, som opfyldes den 30. april. Som en konsekvens af den jødiske vantro, der er profeteret i vers 26, " *og ingen for ham* ", bliver nationen derefter ødelagt i 70 af de romerske tropper, der på en " **vederstyggelig** " måde, men på Guds ordre, ødelægger det hellige tempel i Jerusalem og alt, der repræsenterer " den gamle pagts **hellighed** ", inklusive det jødiske præsteskab, der er særligt skyldige i denne vantro, dømt og fordømt af Gud.

Retssagen mod den afgudsdyrkende jul

Siden begyndelsen af min profetiske tjeneste, som Herren Gud Jesus Kristus kaldede mig til, er jeg gået fra opdagelse til opdagelse, og med tiden er jeg kommet til at forstå den enorme betydning, som Gud **profetisk giver** de ting, han har organiseret efter at have skabt dem. Faktisk får alting profetisk værdi for ham, fordi Gud i hans tanke væver flere forbindelser mellem fortiden, nutiden og livets fremtid.

I dag beordrer jeg retssagen om den afgudsdyrkende jul. Og jeg vil præsentere denne retssag, som den ville se ud i en retssal, som de ser ud på jorden. To advokater, en for anklagemyndigheden og en for forsvaret, vil på skift fremlægge deres argumenter for de jurymedlemmer, I repræsenterer. Udvekslingerne finder sted under sandhedens Guds ledelse.

Ordet gives til forsvaret:

"Deres ærede jurymedlemmer, festivalen er ældgammel og bringer glæde til de mænd, der fejrer og ærer den; den bringer glæde til børn og forældre."

Ordet gives til anklagemyndigheden:

"Tiden forvandler ikke løgne til sandhed og giver ikke anledning til nogen legitimitet; den bringer glæde til mænd og børn, men den bedrøver sandhedens Gud."

Ordet gives til forsvaret:

"Det har den fordel, at det minder om Jesu Kristi fødsel."

Ordet gives til anklagemyndigheden:

"Jesus kom ikke til jorden for at fejre sin fødsel, men sin sonende død; nu antyder erindringen om hans død i sig selv nødvendigheden af hans fødsel; hans fødsel giver intet til det syndige menneske, mens hans død kan frelse ham."

Ordet gives til forsvaret:

"Fejringen, der er etableret som en årlig tradition, forpligter menneskeheden til at mindes Jesu komme til jorden."

Ordet gives til anklagemyndigheden:

"Jesus kom ikke til jorden for at tvinge nogen til at tage hensyn til denne komme. Han kom for at demonstrere guddommelig kærlighed og lade menneskene frit vælge at tage den i betragtning eller ej. Jeg tilføjer, at for at bevare mindet om Jesu fødsel og død, indstiftede Gud fra verdens skabelse den helliggjorte hvile på den sande syvende dag, siden kaldet sabbat. Det fjerde bud, som foreskriver og befaler den, begynder netop med udtrykket: *Husk sabbatsdagen, så du holder den hellig...* Lydighed mod denne befaling fremmer derfor mindet om det værk, som Jesus Kristus udførte; dette så meget desto mere, som den ugentlige sabbat profeterer den sidste hvile i det syvende årtusinde, hvor hans udvalgte, forløst ved hans sonoffer, vil træde ind for evigt."

Ordet gives til forsvaret:

"Julen er en tid for fællesskab og for at bringe mennesker og folk sammen, og forældre og deres børn."

Ordet gives til anklagemyndigheden:

"Hvad er pointen med denne korte forståelsesperiode, når menneskers onde natur igen dominerer, så snart festen er slut, og nogle gange endda under festmåltidet? Dette forståelsesøjeblik antager en illusorisk hyklerisk karakter."

Ordet gives til forsvaret:

"Denne tradition glæder mennesker, der kan lide at give hinanden gaver, og børn, der kan lide at modtage dem."

Ordet gives til anklagemyndigheden:

"I næsten 6.000 år har mennesker fundet glæde i at synde mod Gud. Gør det synd legitim? Og hvad er konsekvenserne af disse gaveudvekslinger, og hvilke virkninger har de på børn? Menneskelige sind, inklusive deres børn, er således formateret til behovet for og forventningen om belønning. Er det ikke sådan, vi træner husdyr eller vilde dyr? Ville det ikke være mere gavnligt for deres mentale udvikling at tilbyde gaver i stedet for at modtage dem? Under alle omstændigheder er det sådan, Gud gør for sine skabninger."

Ordet gives til forsvaret:

"Denne festival er meget nyttig, fordi den fremmer handel og giver mange mennesker mulighed for at tjene til livets ophold."

Ordet gives til anklagemyndigheden:

"Dette argument er netop det, der gør denne højtid særligt ubehagelig for Gud. Fordi julen, ligesom alle religiøse højtider etableret af den pavelige romersk-katolske religion, udgør det religiøse påskud, der med tiden beriger de "*tempelkøbmænd*", der tjener på den. Det er netop ved at tilbyde dem disse berigelsesmidler, at den falske katolske religion er blevet værdsat af vestlige

mennesker. Lad os se på, hvad denne højtid er blevet til i løbet af det 20. ^{århundrede}; USA greb den til sig for fra bunden at skabe karakteren af julemanden maskeret af et hvidt skæg og klædt i en rød frakke, i henhold til farverne på deres berømte drik, Coca-Cola sodavand; rød er netop den symbolske farve for synd. Hvad ville Jesus også gøre, hvis han viste sig i dag midt i juleferien? Han ville tage en pisk og jage alle de " *jordens købmænd* ", der er nævnt i Åb 18:3, ud af sin tærskelplads, fordi de i vores tid er de nye " *templekøbmænd* ", der besmitte det religiøse subjekt med deres holdning. "

Ordet gives til forsvaret:

"Tak, Deres Højhed, men jeg har ingen yderligere indvendinger."

Anklagemyndigheden kan derfor fortsætte:

"Julefesten har ingen religiøs legitimitet, fordi Jesus Kristus gennem sin død bragte en ende på alle de religiøse højtider i den gamle pagt og ikke erstattede dem med nye højtider. Religion handler ikke om at ære højtider, men om at ære Jesu Kristi offer, hvilket handler om at forny et kærligt forhold til Gud, den sande Fader, som skabte os i Adam og Eva, vores første kødelige forældre. Bag julefesten ligger en hedensk arv, der allerede eksisterede i det kejserlige Rom, som kaldte denne periode "Saturnaliafesten". Den fejrede solens fødsel efter vintersolhverv. Solskinsdagen, reduceret til sin korteste tid, begyndte at genoptage sin cyklus af tiltag, og hedningerne placerede disse ting under Tammuz-kulten, arvet fra kong Nimrod på tidspunktet for " *Babelstårnet* ". Tammuz var hans søn, der blev guddommeliggjort efter hans død, og som hævdede at være vendt tilbage til solen. I vores tid dukker formen for disse gamle hedenske festivaler, karakteriseret ved mad og seksuelle orgier, op igen med sit stadig mindre religiøse generaliserede aspekt. Det resterende mål er at fejre og nyde nye måltider, der er fuldstændig respektløse over for de sundhedsregler, som Gud har fastsat. For jeg minder jer om, at Jesu Kristi død ikke gjorde svinekød, der i 3. Mosebog 11 er klassificeret som en uren mad, til en ren mad; det samme gælder for skaldyr og fisk og skaldyr, som ofte er årsagen til alvorlig, nogle gange dødelig, madforgiftning, fordi de som marine filtre koncentrerer alle de marine urenheder, der udgør deres mad. Der er stadig ét aspekt af julen, der fjerner al legitimitet. Det er dens dato, som formodes at fejre årsdagen for Jesu fødsel. Det viser sig dog, at Gud ikke har tilladt mennesker at fastsætte denne dato præcist. Det forekommer mig legitimt at se hans ønske i det om, at den ikke skal fejres. Faktisk har hele menneskeheden, inklusive hans sidste trofaste tjenere, været et offer for denne interesse i Jesu fødsel. Falske kristne ønskede at fejre den, og hans udvalgte har altid ment, at denne fødselsdato var vigtig i profetiske beregninger. Men hvad skete der? Denne ignorerede dato viste sig at være fuldstændig ubrugelig, fordi beregningerne foretaget ud fra de profetiske varigheder, der er citeret i Bibelens profetier, udelukkende er baseret på de begivenheder, der markerer begyndelsen og slutningen af disse varigheder. Jesu fødselsdato blev således ignoreret og skimmet over uden ulempe; profetisk konstruktion var mulig uden at vide det, selvom de historiske benchmarks var baseret på en helt forkert kalender, der blev etableret i det 6. ^{århundrede} af den katolske munk Dionysius den Lille. Jorden blev fra begyndelsen et syndens land, men i dag, ved dagenes ende, er den også løgnens land. Vi genkender således i hende portrættet af hendes sande far,

djævelen, Satan, " en løgner og en morder fra begyndelsen ," ifølge Jesu ord i Johannes 8:44: " *I har Djævelen til fader, og I vil gøre, hvad jeres far begærer. Han var en morder fra begyndelsen, og han bliver ikke i sandheden, for der er ingen sandhed i ham.*" Når han lyver, taler han af sine egne grunde; for han er en løgner og løgnerens fader ." Deres ærede jurymedlemmer, min retsforfølgning slutter derfor her, og jeg insisterer og underskriver for at erklære julen for en ulovlig fest for afgudsdyrkere.

De jurymedlemmer, du repræsenterer, skal derfor kun bedømme den formodede og beviste skyldige festival. Hvad angår Gud, domstolens præsident, dømte og fordømte han den for længe siden, men uden at forhindre mennesker i at fejre den; og dette gælder også for utallige synder, onde gerninger og onde tanker, som han tillader at udvikle sig frit uden at godkende dem. Det er først, når tiden er inde til at gøre op med regnskabet, at hans længe undertrykte og beherskede vrede gennem sine straffe måles på sit sande niveau.

I denne anden del inviterer jeg dig til at tage et profetisk kig på de begivenheder, der markerer Jesu fødsel. Lukasevangeliets dækker især dette øjeblik, hvor de udvalgte frelser bliver født. Husk, at disse begivenheder er udelukkende organiseret af Gud, for de bærer overordentlig vigtige profetiske budskaber, som du vil se.

For det første bemærker jeg, at der blev organiseret en folketælling af det jødiske folk, Guds Israel. De romerske og jødiske arkiver ville derfor registrere denne handling og normalt give os mulighed for at datere året for Jesu Kristi fødsel. Dette var dog ikke tilfældet. Og på grund af en ophobning af fejl blev den officielle valgte dato fordrejet med seks år. Jesus blev født seks år før begyndelsen af det år, som jeg tilskriver ham i vores romersk-katolske kalender. Derefter forårsagede folketællingen en mætning af ledige pladser på kroer og hoteller spredt over hele Israels land, så meget at Josef og Maria ikke kunne finde et værelse at sove i, og det var i denne situation, at Maria ville føde sin guddommelige søn, Jesus. I sidste øjeblik blev de tilbudt en stald, det sted, der huser dyrene, som et sted at overnatte. Jeg ser i denne kendsgerning en frygtelig profetisk meddelelse, som Gud retter til først det jødiske folk, men også til hele menneskeheden. Hvad er så hans budskab? Hele verden er overgivet til djævelen, og Guds søn har ingen plads i den. Han vil blive behandlet på jorden som et dyr, ja, " *et lam* ", der vil blive overgivet til døden, efter at et utal af lam er blevet ofret for at profetere om hans frelsesværk. Ved sin fødsel bliver Jesus ikke placeret i en vugge, men i oksernes krybbe, liggende i halmen; her har vi bekendtgørelsen om, at hans krop vil blive ofret som mad, hvilket han vil bekræfte ved at sige på tærsklen til sin død til sine apostle, som han frembragte usyret brød til: " *Dette er mit legeme; spis det alle sammen .*" Gud har al mulig grund til at favorisere hyrderne i Betlehem, fordi han i Jesus vil blive den øverste " *Gode Hyrde* ". Det er disse lavtstående mennesker, at Gud giver privilegiet at give ære til den lille Messias. På denne tid af foråret, på stille kølige nætter, talte hyrderne sandsynligvis med hinanden omkring et bål, da himlen omkring dem lyste op med det overnaturlige lys skabt af de hellige engle, som Gud havde sendt til dem. Dette englelys kom for at vidne om fødslen på jorden af Jesus Kristus, " *verdens lys* ".

Men allerede var umuligheden af at finde en plads på et hotel profeteret om disse ord fra Johannes, " *men mørket overvandt det ikke* ." Dette mørke varsel var allerede blevet bekræftet siden Daniels tid, som havde skrevet om den " *afskårne Messias* " i Dan. 9:26: "... *ingen for ham* ." Men han specificerede straks, hvad Guds reaktion ville være, stillet over for denne demonstration af oprørske vanter: " *En herskers folk, der skal komme, vil ødelægge byen og ~~helligdommen~~, helligheden, og dens ende vil komme som med en oversvømmelse; det er bestemt, at ødelæggelserne skal vare indtil krigens afslutning.* " Beviset på vanter, der blev demonstreret i år 30, fik sin straf i år 70 af romerske hænder og våben. Disse 40 års endelige forsinkelse minder om de 40 års ophold i den arabiske ørken under Israels nationale fødsel; de to markerer således " *Alfa og Omega* "-tiderne i den gamle pagt.

Matthæusevangeliet supplerer Lukasevangeliet og afslører besøget af østlige magikere, der kom for at hilse på, ære og bringe ofre af " *guld, røgelse og myrra* " til barnet Jesus. Den hellige familie boede i 40 dage i Betlehem, men efter denne renselsestid rejste de til Egypten på Guds befaling, og ved deres tilbagekomst boede de i Nazareth, deres by.

Efter hyrderne blev Jesu fødsel hædret af orientalske udlændinge, faktisk astrologer, der var særligt interesserede i fakta om Israel. For dette folk fascinerede alle jordens folk på grund af deres tilbedelse af én enkelt Gud. Således, ligesom samaritanerne i Jesu tjeneste, misundte udenlandske mænd jødernes religiøse herlighed. De ønskede også at tjene og ære den store skabergud, åbenbaret af jøderne. I virkeligheden kaldte Gud sig selv, som skaberen af alt liv, Israels konge, kun for at vække misundelse hos andre folk, der var slavebundet af synd og deres afgudsdyrkelse af hedenske skikke. De tre magikere eller magikere praktiserede astrologi, en videnskab, der førte dem til at observere himlen, hvilket fascinerede dem. Og før denne uendelighed blev " *tanken om evighed* " vækket i dem, som de tilskrev den ene Israels Gud. Disse tre vise mænd, som ikke var "konger", præsenteres for os som en forløber for hedningernes indtræden i Kristi nåde, mens jøderne, som var de officielle opbevaringssteder for hans orakler og forordninger, paradoksalt nok selv ville udelukke sig selv fra hans pagt. Ofrene, der blev bragt til barnet Jesus, bragte profetiske budskaber. " **Guldet** " profeterede den tro, som disse hedninger, foragtet af jøderne, ville vise ham. " **Røgelsen** " profeterede balsameringen af hans krop, der var forberedt på at forblive i " *tre dage og tre nætter* ", hvilket i virkeligheden var " *tre nætter og tre dage* " i Josefs grav fra Arimatæa. Og " **myrraen** " profeterede, at hans liv og død ville blive mærket af Gud og alle hans udvalgte som " *en sødlig duft* ", der ville gøre ham til den ideelle forbøn, perfekt i alle ting, for at gøre de angrende udvalgte helgeners bønner acceptable for den store Skabergud, der var fornærmet af de begåede synder.

Efter dette besøg, advaret af Gud i en drøm, vendte de direkte tilbage til deres land i Østen. Josef, Maria og Jesus tog på ordre fra en engel til Egypten indtil kong Herodes den Stores død. Han modtog derfor ikke det svar, han forventede fra de vise mænd. Men ifølge Matthæus 2:16 ved vi, at " *to år* " efter dette besøg udbrød han et morderisk raseri, der forårsagede massakren på alle børn " *på to år og derunder* " i den by, hvor Jesus blev født: Betlehem i Judæa.

Han døde kort efter denne forfærdelige handling, og det var denne dato for hans død, som munken Dionysius den Yngre tilskrev Jesu fødsel. Ved at fastlægge sin kalender på grundlæggelsen af Rom, hvor han tog 4 år fejl, med de 2 år, der er nævnt i Matthæus 16, får vi de 6 år med total fejl i vores sædvanlige kalender. Fik Gud regionens indbyggere til at betale for deres ligegyldighed over for deres Messias' fødsel gennem denne massakre på børn? Jeg ser snarere i denne handling et mørkt varsel, der vil påvirke hele nationen i år 70, fordi den på det tidspunkt vil betale for sin afvisning af Messias præsenteret af Gud. Massakren på børn er profetisk rettet mod Jesu generation. Når han dør korsfæstet i en alder af 35 år og 14 dage, vil folk på hans alder i hele nationen blive pålagt autoritære anklager, hvilket gør dem særligt ansvarlige og skyldige for landets nationale vantro. På samme måde befandt den oprørske franske generation i maj 1968 sig i spidsen for Frankrigs land i de sidste dage af forbandelse.

Efter de vise mænds besøg, fyrre dage efter Jesu fødsel, præsenterede hans jordiske familie ham i templet i Jerusalem. Og den dag blev Jesus genkendt og tilbudt af to meget gamle mennesker. Den fromme mand Simeon og profetinden Anna hyldede ham på skift. Forældrene fik således yderligere bekræftelse på, at Jesus, deres søn udlånt af Gud, virkelig var den Messias, som deres folk Israel ventede og håbede på. Dette vækkede dog ikke nationen i søvn i dens traditionelle ritualer, og Simeons forudsigelse i Lukas 2:34 ville blive opfyldt til punkt og prikke: når de vågnede om ham, ville det være til diskussion, til dødelig kontrovers: "*Simeon velsignede dem og sagde til sin mor Maria: 'Se, dette barn skal bringe mange i Israel til fald og oprejsning og blive et tegn, der vil fremkalde modsigelse .'*"

Guddommelig retfærdig vrede

For mange mennesker kan Gud ikke være underlagt vrede, fordi han er kærlighed. De, der ræsonnerer på denne måde, bedrager sig selv, fordi Gud i Bibelen ofte taler om sin vrede, men det er vigtigt at kvalificere den som "retfærdig"; for uden denne kvalifikation kunne den ikke forenes med hans natur som kærlighedens Gud. Disse mennesker begår den fejl at fortolke guddommelig vrede efter den menneskelige model. Men de glemmer, at der er enorme fundamentale forskelle mellem dem og Gud, og først og fremmest denne: de er onde, og Gud er god. Menneskelig vrede er uretfærdig, fordi den er konsekvensen af en ond ånd. Og tværtimod er Guds vrede retfærdig, fordi han er god og sandt kærlig. Når mennesket er frustreret i sit begær, bliver det vredt og føler i sig selv behovet for at skade andre omkring sig, men også sig selv. For Gud, når han er frustreret i den lydighed, der skyldes ham, fordi han er den skabende Gud, som alt liv skylder sin eksistens, forårsager hans frustration ham lidelse og smerte. Hans lidelse er baseret på nødvendigheden af at skulle straffe og forårsage lidelse for sine skabninger. For at bruge et billede, er Gud en løve, der kun dræber for at spise, mens det onde menneske er en tiger, der dræber for fornøjelsens skyld.

Jesus vidnede med sine ord om denne guddommelige utilfredshed, som består i at slå sine skabninger i Lukas 9:54-55: "*Da hans disciple, Jakob og*

Johannes, så dette, sagde de: Herre, **vil du, at vi skal befale ild at falde ned fra himlen og fortære dem**, ligesom Elias gjorde?" Jesus vendte sig mod dem og irettesatte dem og sagde: " **I ved ikke, hvilken ånd I er af** . For **Menneskesønnen er ikke kommet for at ødelægge menneskers liv, men for at frelse dem** ." Og de gik til en anden landsby. Dette eksempel afslører for os, hvorfor den jødiske nation vil afvise sin Messias. Jakob og Johannes er to jødiske mænd, hvis ånd er blevet næret af Guds Israels glørværdige fortid. De er stolte af at tilhøre dette folk, som Gud udfriede fra slaveriet i Egypten, og de er også stolte af at kende de åbenbaringer, Gud gav Moses. De har med tro modtaget vidnesbyrdet om Guds fjenders ødelæggelse ved " ild fra himlen ", tilfældet med Sodoma og Gomorra, og tilfældet fuldbyrdet af Elias, profeten ifølge 2 Kongebog 1:10: " Og Elias sagde til halvtredsmanden: Hvis jeg er en Guds mand, så lad ild falde ned fra himlen og fortære dig og dine halvtreds. Og ild faldt ned fra himlen og fortærede ham og hans halvtreds. " Og dette blev gentaget to gange, så Jakob og Johannes vidnede kun om deres tro på Gud og hans bibelske åbenbaringer. Men som i tilfældet med Peter, til hvem han sagde: " Vig bag mig, Satan!" ", sagde Jesus til Jakob og Johannes: " **I ved ikke, hvilken ånd I er af** "; djævelens eller en af hans dæmoner eller endda deres egen onde ånd. Og han giver grunden til, hvorfor det endnu ikke er tid til at aktivere " ilden fra himlen ": " **For Menneskesønnen er ikke kommet for at ødelægge menneskers sjæle, men for at frelse dem** ." På tidspunktet for Jesu tjeneste vidste ingen, at Messias kun kom iblandt dem for at dø; hvilket var den eneste måde at frelse deres sjæle på. Hans apostle selv skulle først forstå dette efter hans opstandelse, efter at hans sonende død var fuldbyrdet. Men i sit svar forbinder Jesus tydeligt denne umulighed af at aktivere "ilden fra himlen " med det eneste tidspunkt, hvor han kommer til jorden. Faktisk kommer denne jordiske tjeneste for at åbenbare kærlighedens Gud, som retfærdighedens Gud havde skjult i menneskers sind. " Ilden fra himlen " var kommet ned over oprørske mænd for at vidne om, at Gud kan ødelægge det liv, han har givet, når det er ulydigt. Men efter hans demonstration af kærlighed i Kristus vil " ilden fra himlen " ikke længere falde, fordi dette vidnesbyrd ikke længere har nogen betydning for ham. Dette er et meget vigtigt kriterium, der karakteriserer det, Gud kalder: " *den nye pagt* ", og det, der gør den " *ny* ", er netop hans demonstration af kærlighed til sine udvalgte alene, fordi det kun kan gavne dem.

Ud fra dette bevis på hans kærlighed, ligesom en fisker, der kaster sit net i havet, venter Gud tålmodigt på, at hans net bliver fyldt med fisk, og når han trækker det helt tilbage efter sin smag, vil det for hele menneskeheden være enden på nådens tid. Den guddommelige forbøn vil ophøre med at gå i forbøn, hans udvalgte vil blive bevogtet og beskyttet af hans hellige og trofaste engle; de vil ikke længere risikere noget fra onde mennesker og onde engle. Men i denne nye situation vil Jesus iføre sig sin " *hævns klædning* ", som er profeteret i Esajas 61:2: " *For at udråbe et nådens år fra YaHWÉH og en hævn dag fra vor Gud; for at trøste alle, der sørger* ." Når "året " eller " *nådens tid* " er forbi, præsenterer " *hævnens* " time sig, og Gud kan udtrykke al sin " **retfærdige** " vrede.

Eksemplet på denne retfærdige vrede er straffen for " *Babylon den Store, skøgen* ", som er nævnt i Åb. 17 og 18. Dette tema annonceres under adskillige symboler i denne profetiske åbenbaring. Dette første vers af Åb. 10:2 afslører de

to hovedårsager til Guds vrede i Kristus: " *Jeg så en anden mægtig engel stige ned fra himlen, klædt i en sky; og på hans hoved var **regnbuen** , og hans ansigt var som **solen** , og hans fødder som ildsøjler .* " Den første af disse to årsager vedrører den vederstyggelige, perverse brug, som LGBT-personer har gjort af billedet af "**regnbuen** " , som de har taget som et universelt symbol. For at forstå den "**retfærdige vrede** " , som denne ting udløser i Gud, må vi huske, at han gav "**regnbuen** " til mennesker som et tegn på, at han ikke længere ville ødelægge oprørske onde ånder med en "**vandoversvømmelse** ". Nu, i "**endetidens** " dage , griber de sidste oprørere dette symbol til at repræsentere deres libertarianske, libertinske, depraverede og perverse krav, der af Gud og hans udvalgte er bedømt som "**avskyelige** ". Den anden årsag er hvilekulten på den første dag i ugen, som udgør den romerske søndag, oprindeligt antaget som den hedenske "dag for den ubesejrede **sol** " den 7. marts 321, efter ordre og dekret fra kejser Konstantin I ' kendt som "den Store". Bemærk, at "**hans fødder** " er som "**ildsøjler** " , det vil sige, ifølge det udseende, hvorunder Gud havde holdt de egyptiske hære tilbage, tiden til at åbne en vej for sit hebraiske folk til at krydse "Det Røde Hav", så de kunne passere ind i Arabien og finde sig selv i sikkerhed. Men her vil disse "**ildsøjler** " ramme hans to hovedfjender fra den kristne æra **og dem, der indgår alliancer med dem** . Vers 2 fortæller os: " *Han havde en lille åben bog i sin hånd. Han satte sin højre fod på **havet** og sin venstre fod på **jorden** ;* " Hans to fjender er, i størrelsesorden og kronologisk: den pavelige og romersk-katolske religion, den religiøse autoritet i det **første** forfølgende koalitionsregime, symboliseret ved "**havet** " ; og for det andet, symboliseret af "**jorden** " , protestantismen, organisatoren af det **sidste** forfølgende koalitionsregime. Både katolicismen og protestantismen hævder frelse bragt af Jesus Kristus og deres "**afskyelige** " **handlinger** . » tilskrives derfor Jesus selv; det er dette, der gør dem til hans største fjender i religionshistorien. Men Åb. 10:1-2 sigter mod tidspunktet for hans genkomst, og på dette hævnens tidspunkt præsenterer Jesus sig selv for "**en lille åben bog** " , som betegner al hans profetiske åbenbaring, som de begge har foragtet. Denne "**lille bog** " blev oprindeligt lukket med "**syv segl** " ifølge Åb. 5:1: " *Og jeg så i hans højre hånd, som sad på tronen, en bog skrevet på både indersiden og på bagsiden, **forseglet med syv segl** .* " Disse "**segl** " åbnes over tid, og forståelsen af emnerne åbenbares ifølge Åb. 6. Og det sidste, det "**syvende** " , betegner temaet "**den levende Guds segl** " i Åb. 7, eller hans "**sabbat af syvende dag** " som den sidste falsk kristne koalition vil ønske at ødelægge og få til at forsvinde helt. Disse detaljer giver os mulighed for at forstå, i hvilken grad den endelige vrede, som Gud udtrykker, vil være berettiget. Og det vil være endnu mere sandt, da disse to falske kristendomme prædiker kærlighedens Gud og retfærdiggør deres ulydighed i navnet på en pagtsændring. Og i dette lys kan vi forstå, hvorfor disse sidste jordiske oprørere i Åb. 6:15 til 17 er ofre for frygtelig frygt, når de ser Jesus vise sig: " *Jordens konger, de store, krigshøvedsmændene, de rige, de magtfulde, hver slave og hver fri mand, gemte sig i huler og i bjergenes klipper og sagde til bjergene og klipperne: Fald over os, og skjul os for hans ansigt, som sidder på tronen, og for Lammets vrede! For hans vredes store dag er kommet, og hvem kan bestå?"* » Åb. 7 giver svaret på dette spørgsmål: kun de sidste tilbageværende levende repræsentanter for det guddommelige værk, og

ikke for "Syvendedags Adventist"-institutionen, vil være i stand til at overleve, fordi de er godkendt af Gud. Denne guddommelige vrede er igen profeteret i Åb 11:18, hvor den dækker de guddommelige handlinger, der blev udført efter prøvetidens afslutning, temaet i Åb 15: " *Folkene blev vrede, og din vrede er kommet* , og tiden er inde til at dømme de døde og til at belønne dine *tjenere, profeterne, de hellige og dem, der frygter dit navn* , små og store, og til at ødelægge dem, der ødelægger jorden." "Dette vers er interessant, fordi det afslører den kronologiske rækkefølge af den tredje og sidste "verdenskrig", hvor " *folkene var vrede* ". Så kommer prøvetidens afslutning, præget af Guds vrede; " *vrede* " udtrykt ved hans " *syv sidste plager* ". Den kronologiske rækkefølge afsløres igen. Først oprejser Jesus sine døde udvalgte, og med dem modtager de udvalgte, der forblev i live, et uforgængeligt himmellegeme og stiger op til himlen, hvor de har adgang for evigheden; dette er deres belønning, og den gælder kun " *hans tjenere profeterne, de hellige og dem, der frygter hans navn* ". De har givet bevis på dette ved at adlyde hans befalinger og alle hans forordninger i løbet af deres liv, velsignet af Gud på jorden. På denne liste placerer Gud " *sine tjenere profeterne* " i spidsen, fordi i " *endens tid* " er kærligheden til sandheden, åbenbaret i hans bibelske profetier, standarden for sand tro og autentisk hellighed. Behovet for at genvinde " *frygten for Gud* " findes i den første engels budskab i Åb 14:7: " *Og han sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for ...*" *hans doms time er kommet; og tilbed ham, som har skabt himmel og jord, hav og vandkilder*. "Ligesom med krydsningen af Det Røde Hav, placerer Gud sine udvalgte i absolut sikkerhed ved at bringe dem ind i sit himmelske rige. De vil ikke være vidne til massakrerne på frafaldne præster og hyrder. Og denne fase af guddommelig " *hævn* " er betegnet i Åb. 14:18 med symbolet på " *vinhøsten* ": " *Og en anden engel kom ud fra alteret, som havde magt over ilden* , og talte med høj røst til ham, som havde den skarpe segl, og sagde: Slå din skarpe segl ud og *saml* klaserne på jordens vintræ, for jordens druer er modne "; hvilket betyder, at menneskelig uretfærdighed har nået sit højdepunkt. Bemærk, at denne handling med " *høst* " er knyttet til " *ild* " eller til " *ildsøjlerne* ", som betegner Jesu ødelæggende " *fødder* " i Åb. 10:1. Denne tid med endelig "vrede" rettet mod falske kristne religioner optræder igen i Åb. 16, hvor den fuldbyrdes efter den " *syvende af de syv sidste plager* ". Den følger Jesu Kristi herlige genkomst, som placerer denne straffende handling i hænderne på ofrene, der er blevet bedraget af falske ..." Kristne religiøse læresætninger. I Åb. 16:19 siger Gud: " *Og den store by blev delt i tre dele, og folkeslagenes byer faldt. Og det store Babylon blev ihukommet for Gud for at give hende bægeret med sin vredes vin*. " Stillet over for den herlige Kristus, der var blevet synliggjort, og hans støtte til sine udvalgte, som det var besluttet at udrydde, delte oprørskoalitionen sig " *i tre dele* "; de " *tre* ", som havde forenet sig i Åb. 16:13: " *Og jeg så tre urene ånder komme ud af dragens mund, ud af dyrets mund og ud af den falske profets mund, som frøer*. " Under disse tre symboler finder vi i den nævnte rækkefølge djævelen Satan, den katolske religion, allerede symboliseret ved " *havet* ", og den protestantiske religion, allerede symboliseret ved " *jorden* ".

Handlingen i denne " *årgang* " udvikles i Åb. 18, og da de udvalgte selv er i himlen i sikkerhed og allerede er trådt ind i evigheden, er Guds ord rettet mod

ofrene for de kristne religiøse løgne, som vil udføre straffen for deres falske religiøse hyrder for ham. Gud siger til dem i Åb. 18:6: " *Giv hende tilbage, som hun har betalt, og giv hende dobbelt efter hendes gerninger. Hæld dobbelt i det bæger, hvor hun har hældt.* " Vi kan derfor finde det overraskende, at Gud kun slår sit onde folk dobbelt så meget for deres onde og grusomme handlinger. For at forstå denne begrænsning må vi først tage i betragtning, at denne ondskab ikke vedrører den uret, der er begået mod Jesu Kristi udvalgte, da han forhindrede handlingen i at blive fuldt ud fuldført. Den største uret, der er begået mod de forførte og bedragne ofre, er derfor det definitive tab af håbet om evigheden. Ved at lytte til de løgne, de troede var sandheden, troede folk, at de en dag ville træde ind i denne himmelske eller jordiske evighed. Efter at have mistet muligheden for at leve evigt, er det rigtigt, at de tager livet af de løgnere, der lærte dem det. Men for at retfærdiggøre den dobbelte straf, må den anden dosis tilskrives Guds vrede, som retfærdiggøres af, at disse løgnere, som han i dag dømmer til døden, fratager ham glæden ved at tilbyde dem evigt liv. Den dobbelte dosis forklares med den dobbelte skyld, falske lærere har over for Gud, for det første, og over for mennesket, for det andet, men også som et tegn på den " **anden død** ", der er forbeholdt dem til den " *sidste dom* ". Vi finder i Åb. 18:8 straffen med " ***ild*** ", som er profeteret siden Åb. 10:1: " *Derfor skal hendes plager komme på én dag: død, sorg og hungersnød, og hun skal fortæres af ild.* " For Gud Herren er mægtig, han som har dømt hende. " Men efter " *vinhøsten* " vil de, der fuldbyrder den guddommelige dom, til gengæld blive ødelagt og dræbt af Jesus Kristus og hans frygtelige sidste plage: regnen af " *hagl* "-sten med enorme haglsten, meget effektive ifølge Åb. 16:21: " *Og en stor haglsten, hvis vægt var en talent, faldt fra himlen på menneskene; og menneskene bespottede Gud på grund af haglplagen, fordi plagen var meget stor.* " Vægten af en " *talent* " svarede blandt romerne til cirka 42 kilogram.

Ved den endelige dom vil guddommelig vrede blive vækket, fordi Gud igen vil finde sig selv sammen med sine udvalgte i nærvær af de opstandne onde oprørere, kun for at høre og opdage de helliges og Jesu Kristi dom, som angår dem individuelt, og for at gennemgå " *den anden død i ildsøen* ", som det fremgår af Åb 19:20: " *Og dyret blev taget til fange, og med det den falske profet, som havde udført mirakler foran det, hvormed det forførte dem, der havde taget dyrets mærke og dem, der havde tilbedt dets billede. De blev begge kastet levende i søen, som brænder med ild og svovl.* "; og også i Åb 20:10: " *Og Djævelen, som forførte dem, blev kastet i ild- og svovlsøen, hvor dyret og den falske profet er. Og de skal pines dag og nat i al evighed.* " Åb 20:12 opsummerer princippet om dommen over de opstandne onde ved slutningen af det syvende årtusinde kaldet " ***tusind år***". » i Åb. 20:5: « ***De andre døde blev ikke levende igen, før de tusind år var til ende*** . Dette er den første opstandelse. » Redigeringen af dette vers er bevidst misvisende. Denne præcision, der er understreget med fed skrift, og som vedrører den «anden opstandelse», hvor de oprørere, der er fordømt af Gud, deltager, fremstår som en parentes i selve hovedbudskabet, som er den «første opstandelse», der på sin side kun er forbeholdt Jesu Kristi udvalgte. Vi læser derfor i Åb. 20:12: « *Og jeg så de døde, små og store, stå foran tronen. Bøger blev åbnet. Og en anden bog blev åbnet, livets bog. Og de døde blev dømt efter deres gerninger,*

ud fra det, der stod skrevet i bøgerne.» » Slutningen på den guddommelige vrede fremkaldes af dødens ødelæggelse i vers 13: " Havet gav de døde tilbage, som var i det, og døden og dødsriget gav de døde tilbage, som var i dem; og enhver blev dømt efter sine gerninger. " Bemærk den bogstavelige fortolkning af ordet " hav " og substantivet " hades ", som her betegner jordens støv. Vers 14 specificerer yderligere: " Og døden og dødsriget blev kastet i ildsøen. Dette er den anden død, ildsøen. " Og temaet om guddommelig retfærdig vrede slutter med vers 15: "Og enhver, der ikke fandtes skrevet i livets bog, blev kastet i ildsøen. " Denne sidste præcisering bekræfter, at Gud virkelig har stillet to veje foran menneskelige valg, der er i absolut ekstrem modsætning: den ene fører til evigt liv, den anden til " den anden død ", lige så evig, fordi den er definitiv.

Det siger sig selv, at som kærlighedens Gud, vores Skaber, lider vores himmelske Fader frygteligt under at skulle blive vred på grund af den oprørske natur hos størstedelen af de skabninger, han skabte i himlen og på jorden. Han har også en enorm forargelse over dem, fordi han, den almægtige Gud, i denne situation gennemgår og lider under selve det faktum, at han har givet eksistens til frie liv. Og når Gud lider, ligesom sine skabninger, længes han efter at finde hvile for sin Ånd. For glem ikke, at Gud frem for alt er Ånd; begrebet om himmellegemer og jordlegemer blev udtænkt og skabt af ham. Og da han selv absolut ikke er afhængig af de love, han skaber, kan han tage form af et himmellegeme og vise sig for englene i "Mikaels" aspekt eller i et menneskelegeme, som han gjorde to gange; den første gang ved at besøge Abraham, ledsaget af to engle, for at forkynde ham ødelæggelsen af Sodoma og Gomorra, og anden gang ved at inkarnere sig selv i kødet af det menneske, der hedder "Jesus". Og jeg minder jer om, at ved at tage navnet " **Jesus** ", som betyder "Yahweh frelser", forbød Gud sig selv enhver straffende handling under sin jordiske tjeneste, men kun i denne periode på tre år og seks måneder, hvor han vidnede før sin død. Ifølge Dan 9:27 var perioden for denne fredspagt imidlertid " syv " år, det vil sige **en hel profetisk "uge"**, som sluttede med steningen af diakonen Stefanus.

Sådan kan vi forstå, hvorfor Gud allerede længtes efter hvile for sin sjæl, sin Hellige Ånd, på det tidspunkt, hvor han skabte vores jord. Satan, Djævelen, var allerede i gang med at konspirere mod ham med englene. Han levede stadig i englenes selskab, og Gud bekræfter dette ved at sige i 1 Mos 3:22: " *Da sagde YaHWéH Gud: 'Se, mennesket er blevet som en af os til at kende godt og ondt. Lad os derfor forbyde ham at række ud og tage af livets træ og spise og leve evigt . '"* Denne " **en af os** " henviste til Satan. Oprøret, som blev mere og mere åbenlyst, bedrøvede Gud og fik ham til at lide. Men hans lidelse voksede endnu mere, da han tænkte på den fysiske lidelse, han skulle udholde i Jesus Kristus for at frelse sine udvalgte, som hans frivillige sonende død ville forløse. Når han kendte den pris, han skulle betale personligt, er hans ufleksibilitet, som blev demonstreret i den gamle pagts tid og før den, før vandfloden, fuldstændig berettiget.

Til hans personlige lidelse kom hans forførte og bedragne skabningers lidelse, og for menneskers vedkommende hans udvalgte, som skulle forfølges.

Det er denne lidelsesbyrde, han skulle leve i løbet af de 6000 år, hvor han udvalgte de jordiske udvalgte, og som førte ham til at velsigne og helliggøre det syvende årtusinde, i begyndelsen af hvilket, ifølge hans plan, på jorden og i himlen, strid og oprør ville ophøre ved ødelæggelsen af de oprørske agenter. Disse ting ville blive fuldbyrdet med Jesu Kristi herlige genkomst; en genkomst, der ville blive synliggjort af alle jordens indbyggere. Det siger sig selv, at skabelsen ikke trætter Skaberånden Gud. Derfor er hans "**helliggørelse**" af den "**syvende dag**" i "**ugen**" **udelukkende** berettiget på grund af dens profetiske karakter, som profeterer det "**syvende**" årtusinde med universel fred i himmel og jord. Den således opnåede fred vil kun blive værdsat af de udvalgte, der stadig findes i live, og denne fred vil blive værdsat desto mere af dem, fordi de for at opnå den har måttet lide fysisk og mentalt på grund af de forfølgelser og trængsler, der er organiseret af deres himmelske og jordiske fjender.

Guds vrede er derfor fuldt ud berettiget, fordi den stammer fra en følelse af forståelig indignation, i betragtning af at hans demonstrerede kærlighed foragtes og ringeagtes af bådeantro og ikke-antroende. Gud skabte mennesket i sit billede, det vil sige perfekt fra sin oprindelse, men da synden, selvom den har mistet denne perfektion, kan den stadig opleve, ligesom sit guddommelige billede, følelsen af indignation. Og det er netop denne indignation, der karakteriserer de udvalgte sjæle, som dette eksempel i Ezekiel 9:4 bekræfter: "*Da sagde Herren til ham: Gå midt igennem byen, midt igennem Jerusalem, og sæt et mærke på panden af de mænd, der sukker og græder over alle de vederstyggeligheder, der begås i dens midte.*" Dette budskab afslører for os den sande natur af "**Guds segl**", fordi sabbatten kun er "**arbejdets**" aspekt af den. Den sande betydning af "**den levende Guds segl**" ligger i den følelse, der mærkes i de udvalgte sind, for ved at fordømme de afskyelige gerninger udført af oprørske mennesker, vidner de i deres sind og tanker om deres egnethed til at leve evigt med Gud under hans nådige og ømme, øverste autoritet.

I vores kød og vores menneskelige ånd ved vi, hvordan vi værdsætter vores kæres lydighed. Vi bemærker der behageligt et tegn på den tillid, der vises os. Og når denne tillid mangler, er forholdet ikke bæredygtigt og under alle omstændigheder ikke behageligt. Vi har derfor den perfekte mulighed for at forstå, hvad Gud føler i forhold til, om vi adlyder ham eller ikke adlyder ham. Vi ved da, hvad der udløser hans "**retfærdige vrede**". Og det er grunden til, at Jesus sagde til sine apostle, som elskede ham og adlød ham i alle ting, ifølge Johannes 15:14-15: "***I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg befaler jer. Jeg kalder jer ikke længere tjenere, fordi tjeneren ikke ved, hvad hans herre gør; men jeg har kaldt jer venner, for alt, hvad jeg har hørt af min Fader, har jeg kundgjort for jer.***" Og Jesus specificerer yderligere i vers 16, som følger, dette, som skal forstås: "***Det er ikke jer, der har udvalgt mig; men jeg har udvalgt jer og sat jer til at gå ud og bære frugt, og at jeres frugt skal være ved, for at Faderen kan give jer, hvad som helst I beder ham om i mit navn.***" « Således skal det være for alle hans udvalgte indtil verdens ende.

Tre dage og tre nætter ... ligesom Jonas

I Matthæus 12:40 finder vi dette profetiske udtryk citeret af Jesus Kristus: "*For ligesom Jonas var tre dage og tre nætter i den store hvalpens bug, således skal Menneskesønnen være tre dage og tre nætter i jordens hjerte.*" Med disse ord bekendtgjorde han den samlede tid, hvor han på grund af sin død ville være adskilt fra sine apostle og disciple. Men i virkeligheden, hvis vi følger kronologien over de fuldbyrdede begivenheder, må vi korrigere udtrykket "*tre dage og tre nætter*" og erstatte det med "*tre nætter og tre dage*". I sin jordiske inkarnation antog Jesus den "dag-nat"-orden, som menneskeheden foretrak, men de fuldbyrdede begivenheder forblev i overensstemmelse med den "nat-dag"-form, som Gud havde etableret siden den første uge af hans jordiske skabelse. Og denne falske form vil effektivt bedrage de falske kristne religioner, der er ramt af dens forbandelse, indtil adventistlysets tid.

Vi kan se, at hans sammenligning med Bibelens Jonas er begrænset til niveauet af denne tilsyneladende varighed af døden; for i menneskers øjne forsvandt Jonas faktisk også i "*tre dage og tre nætter*", mens han overlevede, uden at nogen på jorden vidste det, i bugen af en stor fisk. Men sammenligningerne slutter her, for ligesom Jonas flygter af et ønske om ikke at præsentere de grusomme ninevitter for den levende Guds advarsel, en trussel om død, således viser Jesus sig nidkær i at forkynde for det syndige Israel den mulige frelse, der tilbydes i den guddommelige nådes navn, hvor hans frivillige sonende død vil tjene som en løsesum. Når disse ting er sagt og forstået, vil vi opdage, at denne bekendtgørelse fra Jesus Kristus bringer stort lys over det projekt, som Gud har profeteret.

For det første, da der er tale om "*tre nætter og tre dage*", mister teorien om fredagens påske, aftenen før den ugentlige sabbat, som læres i den romersk-katolske religion, al berettigelse. Men tværtimod bekræfter disse "*tre nætter og tre dage*" en bogstavelig opfyldelse af den "**halvdel af ugen**", hvor Messias skulle indgå "**en fast pagt med mange**" ifølge Dan. 9:27: "*Han skal indgå en fast pagt med mange i én uge, og i den halvdel af ugen skal han lade slagtofre og afgrødeofre ophøre ; ...*"; opfyldelsen af denne "uge" er derfor bogstavelig og desuden åndeligt profetisk for en "uge" på "syv dage" af faktiske år. Men tingene stopper ikke der, for "*én dag er tusind år, og tusind år er én dag*" for Gud, ifølge 2 Peter 3:8: "*Men én ting, mine kære, glem ikke: at for Herren er én dag som tusind år, og tusind år er som én dag*"; Det følger heraf, at denne uge med solid pagt dækker hele de syv tusinde års jordisk synd, der er programmeret til at udvælge "**mange**" udvalgte, hvis navne blev skrevet i livets bog af Gud, fra begyndelsen af udførelsen af hans frelsesplan. Således er før- og eftersyndfloden-folk, israelitter fra den gamle og nye pagt og omvendte hedninger, der indgik denne nye pagt, bekymrede over denne unikke universelle frelse, der opnås ved Jesu Kristi sonende død.

Indtil Jesu Kristi jordiske tjeneste havde Guds folk ingen anelse om, hvor længe den jordiske oplevelse ville vare. Under sin messianske tjeneste gav Jesus detaljer, der forblev misforståede, og det er kun i lyset af Apokalypsen, som blev åbenbaret for Johannes, at han giver sine sidste udvalgte muligheden for at forstå, at den profeterede samlede tid var syv tusinde år. Og nøgleordet i gåden er

perioden på "**tusind år**", der nævnes seks gange i Åb 20:2-3-4-5-6-og-7, det vil sige seks gange som de "seks tusinde år", der går forud for denne sidste periode på "**tusind år**". Og disse "seks tusinde år" bekræftes af fuldendt historie, det vil sige 4.000 år fra skabelsen til afslutningen af den gamle pagt, og 2.000 år, der dækker den nye pagt indtil "Kristi Jesu herlige genkomst", som hans udvalgte forventer i foråret 2030.

Således antog syvdagesugen successivt over tid værdien af "syv virkelige dage" på fireogtyve timer, derefter profetisk "syv år" og endelig, endelig, "syv tusind år". Logisk set havde Gud forbeholdt sine sidste udvalgte denne viden om de "syv tusind år" af hans frelsesplan, fordi de vil leve på tidspunktet for Jesu Kristi herlige genkomst, "Mikael", englenes øverste leder, ifølge Åb. 12:7: "*Og der blev krig i himlen. Mikael og hans engle kæmpede mod dragen. Og dragen og hans engle kæmpede.*" Vores viden om tidspunktet for Guds plan vil give os mulighed for bedre at forstå udfoldelsen af de fakta, der blev opnået i løbet af de "*tre nætter og tre dage*", som i menneskers øjne dækker tiden for Jesu Kristi forsvinden.

I den åndelige profetiske forstand af faktiske år dækkede de "syv" dage i "ugen" i Daniel 9:27 "syv" år mellem efteråret 26 og efteråret 33. Jesus blev korsfæstet "midt" i disse "syv" år, det vil sige om morgenen påskeaftenen i foråret år 30.

Denne påske-"uge" får også betydningen af de 4000 år, der er dedikeret til de to på hinanden følgende pagter, som Gud indgår med sine forløste udvalgte på jorden. For den gamle pagt er baseret på den pagt, som Gud indgår med Abraham, 2000 år før Jesu Kristi død, på det tidspunkt, hvor han måtte ofre sin eneste søn, Isak; ifølge 1 Mos 22:16 til 18: "*Og (Gud) sagde: Jeg sværger ved mig selv, siger Herren! Fordi du har gjort dette og ikke sparet dig din søn, din eneste, vil jeg velsigne dig og gøre dine efterkommere talrige som himlens stjerner og som sandet ved havets bred, og dine efterkommere skal tage deres fjenders porte i besiddelse. I dine efterkommere skal alle jordens folk velsignes, fordi du har adlydt min røst.*" ". Tallet "7" i "ugen", i Dan. 9:27, bærer så betydningen af fylden af guddommelig helliggørelse, som er den sande symbolske betydning af tallet "7"; dette, siden "*helliggørelsen af den syvende dag*" af Skaberen Gud, i Første Mosebog 2:2: "*Gud velsignede den syvende dag og helligede den*", fordi han på den hvilede fra alt sit værk, som han havde skabt ved at gøre den." Disse 4000 år er sammensat således: fra Abraham og Isaks offer indtil Jesu død har vi 2000 år, og fra hans død indtil hans genkomst har vi også 2000 år; med perfekt præcision værdig Gud ofrede den forløsende Kristus sig selv på den nøjagtige "*halvdel*" af de to guddommelige pagter. I Åb. 3 bekræfter Gud sin "**helliggørelse**" af Syvendedags Adventistarbejdet, hans sidste officielle institution anerkendt af ham på niveau med den lære, der blev etableret af hans pionerer, som blev testet i 1843 og 1844; dette, ved at markere med tallene "7 og 14", versene der omhandler "*begyndelsen og slutningen*" eller "*alfa og omega*" for denne institution, udtryk som Jesus insisterende understregede i "prologen og epilogen" i hans åbenbaring Apokalypse. I 1994 afvises nye lys, der retter fejl, og forårsager den universelle institutionelle organisation "Syvendedags Adventisternes" fald.

Det er værd at bemærke, at i 1 Mos 2:2 og 3 er " *helliggørelsen af den syvende dag* " kun retfærdiggjort af " *hvile* ", som Gud har opnået; der er ingen formulering af nogen forordning givet til de første mennesker, skabt og dannet af Gud, Adam og Eva, for at overholde denne " *hvile* ", selvom de modtog denne forordning fra ham. Årsagen er denne: Ved kun at omtale " *hvile* " for Gud bekræfter budskabet den profetiske betydning af det syvende årtusinde, hvor **kun** ophør af synderes aktivitet i himlen og på jorden vil have givet Gud den mentale " *hvile* " og perfekte fred, som hans kærlighed og guddommelige natur favoriserer og kræver. Hans " *hvile* " vil være perfekt, når han ikke længere er frustreret over sine fjenders afskyelige handlinger i himlen og på jorden.

I bogstavelig forstand dækkede " *pagtens uge med de mange* " i Dan. 9:27 " *ugen* ", der strakte sig efter sabbatten den 30. marts i år 30, fra solnedgangen på den første dag, vores nuværende søndag den 31. marts, indtil slutningen af sabbatten den 6. april 30. Bemærk, at denne påskeuge blev præsenteret i samme form som skabelsens: fra den første til den syvende dag, helliget til Guds hvile. Dette bekræfter muligheden for at give ordet " *uge* " den profetiske værdi af de syv tusind år, som Gud har reserveret til behandling af synd, det vil sige fra Adam og Evas synd indtil den " *anden død* " ved den sidste dom, som udsletter alle syndere ved slutningen af det syvende årtusinde. For de udvalgte i Kristus er de første seks tusind år afgørende, fordi det er det tidspunkt, hvor Gud foretager sin udvælgelse af de udvalgte. Derfor er de første seks dage grupperet sammen i skabelsesberetningen i Første Mosebog 1. Og kun vedrørende de udvalgte, der er gået ind i det evige liv, citeres den syvende dag i Første Mosebog 2, således adskilt og sat til side, det vil sige " *helliget* ". ***Jeg minder igen her om, at på grund af sit billede af det syvende årtusinde, hvor de udvalgte allerede er gået ind i det evige liv, lukkes temaet "den syvende dag" i Første Mosebog 2 ikke med udtrykket "det blev aften, det blev morgen ..." Desuden er årsagen begrundet i, at der "ikke mere vil være nat" i dette syvende årtusinde, som Ånden lærer i Åb 21:25: "Dens porte skal ikke lukkes om dagen, for der skal ikke være nat der."***

Jesus Kristus blev korsfæstet klokken 9:00 om morgenen midt i denne særligt hellige " *uge* " onsdag den 3. april 1930; og han døde samme dag klokken 15:00. Hans ophold i jordens favn begyndte derfor med " *natten* " torsdag den 4. april 1930. Og når jeg fremkalder denne forklaring, vil jeg gerne påpege, at efter at have omsat dette vers fra 1 Thess. 5:21 i praksis: " *Men prøv alt; hold fast ved det gode* "; beholdt jeg en fortolkning af Kristi påske, der blev åbenbaret i en undersøgelse offentliggjort i et tidsskrift udgivet under navnet "den rene sandhed". Selvom jeg var en ny syvendedagsadventist på det tidspunkt, beholdt jeg en forklaring præsenteret af en anden kristen religiøs trosretning, fordi dens forklaringer forekom mig meget overbevisende, konsistente og værdige til ordet "sandhed". På det tidspunkt ærede denne religiøse gruppe stadig den sande guddommelige sabbat, lørdag, den syvende dag i den guddommelige uge. Han kunne derfor modtage Kristi lys.

Vi ved, at Jesus **viste sig for sine disciple og apostle**, levende og opstanden, den 7. april 2030, ved daggry på den " *første dag* " i ugen efter påske, det vil sige "søndag", som vi i vores gruppe kalder "Soldi" for at minde om dens hedenske norm; ligesom på dansk kaldes denne dag "Søndag" eller "Solens dag".

Men intet afsløres om, hvad der virkelig skete i løbet af disse " *tre nætter og tre dage* ", der er dækket af gravens hemmelighed. Men i lyset af deres profetiske værdier i virkelige " *år* " og om " *tusind år* " vil vi være i stand til at ophæve denne hemmelighed.

Fra hans død til hans opstandelse finder vi "tre hele dage" som de "tre tusinde år", der vil tage form af to gange " *tusind år* " indtil hans herlige genkomst og de sidste himmelske " *tusind år* " i det syvende årtusinde. Sidstnævnte er repræsenteret ved sabbatten på den syvende dag i påskens hellige uge. Nu, ved begyndelsen af sabbatten i det syvende årtusinde, vil Jesu Kristi forløste blive oprejst, ifølge Åb 20:4: " *Og jeg så troner, og dem, der sad på dem, fik magt til at dømme. Og jeg så sjælene af dem, der var blevet halshugget for Jesu vidnesbyrd og for Guds ords skyld, og af dem, som ikke havde tilbedt dyret eller dets billede og ikke havde taget dets mærke på deres pande og på deres hænder. De blev levende og regerede med Kristus i tusind år.* " Siden sin begyndelse er denne sabbat, symbolet på disse sidste " *tusind år* " i det syvende årtusinde, blevet placeret under det genopdagede livstegn. Jesus havde derfor ingen grund til at blive holdt fast af døden, i bevidstløshed, på denne sidste sabbat i påskeugen. Fordi sabbatten er billedet på Guds hvile og på hans udvalgte, som han samler, de levende og de døde i Kristus, opstod Jesus sig selv, som han havde sagt før sin død til sine disciple, men han gjorde det **i begyndelsen** af denne ugentlige sabbat i påskeugen for at finde det behagelige og kærlige selskab af sine engle, der forblev trofaste. Han forblev derfor kun i virkeligheden død i graven i "to hele dage", ligesom han tjener efter sin død i himlen, afskåret og adskilt fra mennesker i "to tusind år" indtil sin triumferende komme, hævneren for at rive sine sidste trofaste udvalgte, der forblev i live, fra døden.

I denne allerhelligste påskeuge opstod en enestående sabbat forbundet med påskefesten fra den aften, hvor Jesus gik ind i graven. Den bekræftede den forbindelse, der forbinder Kristi sonoffer med opstandelsen af de hellige i det syvende himmelske årtusinde, som vil modtage evigt liv, det vil sige fra den time, hvor synden blev sonet af Jesus Kristus, og den tid, hvor han vil tilbyde evigt liv til sine udvalgte; dette efter afslutningen af den nådetid, som endegyldigt vil sætte en stopper for frelsestilbuddet. For syndere, der ikke er omvendt til guddommelige krav, vil det da være for sent.

Ja, af de " **to tusind år** ", der førte til hans tilbagekomst, var 16 århundreder præget af de mørke kristne religioners dominans; hvilket placerer disse " **to tusind år** " for størstedelen under aspektet af en åndelig død, og mere specifikt " *seksten århundreder*", der antydes af ordet " *stadia* " og den tidsforståelse, der gives til ordet " *udstrækning* " i dette vers fra Åb 14:20: " *Og vinpersen blev trådt uden for byen, og blod kom ud af vinpersen, helt op til hestenes bidder, i en udstrækning af et tusind seks hundrede stadier* . " Denne periode på " *seksten* " århundreder eller " *stadier* " dækker fra det fjerde århundrede, tiden for det katolske frafald og det protestantiske frafald, det vil sige de religiøse lærere, som Jesu Kristi vrede hviler over, ifølge billedet, der indikeres af dette vers fra Jakob 3:1 til 3: " ***Mine brødre, lad ikke mange af jer blive lærere, for I ved, at vi vil blive dømt strengere*** . " Vi snubler alle på mange måder. Den, der ikke snubler i ord, er en fuldkommen mand, i stand til at tøjle

hele sin krop. Hvis vi lægger bidsel i hestens mund, så de adlyder os, har vi også magt over hele deres krop. »

I straffen for " årgangen " er religiøs " **lære** " hovedårsagen. Det er ved at anklage hende for at " **undervise sine tjenere** ", at Jesus afslører den romersk-katolske identitet af " *kvinden Jesabel* " i Åb 2:20: " *Men jeg har nogle få ting imod dig, fordi **du tillader kvinden Jesabel, som kalder sig selv en profetinde, at undervise og forføre mine tjenere** til at bedrive utugt og spise afgudsoffer.* " Således, advaret om det onde, som den pavelige romersk-katolske religion har begået, vil dens tjenere af reformationen til gengæld blive meget skyldige i de samme anklager fra 1844 og fremefter, hvor de vil foretrække at ære den katolske søndagshvile frem for lørdagshvilen, som Gud har helliget siden hans skabelse af verden. Trostesten i 1844 var imidlertid langt mere subtil og logisk baseret på en demonstration af interesse for hans bibelske profetiske ord, og i 1844 og 1994 blev de protestanter og adventister, der glemte, at Jesus kun retfærdiggør den tros hellighed, som han anså for værdig, afvist og overgivet til djævelen og hans romersk-katolicisme.

Ved at afsløre den protestantiske oprindelse af autoriteten i " *dyret, der stiger op fra jorden* ", som beskrevet i Åb. 13:11, bekræfter Gud faldet og frafaldet siden 1844 af den reformerede og deformede religion. Som et resultat af dette fald ender det med at reproducere den romerske pavelige regimes forfølgende adfærd, da det blev støttet af blinde og underdanige monarkier. Forenet af den såkaldte økumeniske alliance vil de to modsatrettede religioner samarbejde om hårdt at pålægge forpligtelsen til at ære søndagen som den eneste ugentlige hviledag. Men de udvalgte, oplyst af Jesus Kristus, vil vide, hvordan de skal modstå, indtil deres befrielse opnås ved hans magtfulde og herlige genkomst.

Således var det kun de hellige engle, der overværede Jesu Kristi opstandelse om aftenen fredag den 5. april, det vil sige ved begyndelsen af sabbatten den 6. april; dette, mens den tunge runde sten fortsat holdt adgangen til graven lukket, som blev bevogtet af to romerske vagter, der var udpeget til denne opgave efter anmodning fra de jødiske religiøse ledere. Man kan forestille sig englenes glæde over at finde deres guddommelige leder "Michael" i live. Den var uden tvivl lige så stor som de to Mariaers, Johannes' og Peters, der først så ham igen om morgenen den første dag i den nye uge, der fulgte efter påskeugen. Det var for denne menneskehed, der var gjort naturligt blind af Gud, at de "to tusinde år" af den kristne pagt eller den nye pagt var ved at begynde. De havde foran sig de sidste "tre tusinde" år af de "syv tusinde" af det jordiske projekt, der beskæftigede sig med synd og dens endelige straf. Og mens jeg skriver disse ting, nærmer foråret 2023 sig, hvilket vil placere os syv år før indtræden i dette syvende årtusinde; hvilket betyder, at vi siden Adam og Evas synd går ind i år 5994 af de 6000 år, hvor Gud udførte udvælgelsen af alle sine forløste udvalgte på jorden.

Jeg bemærker også denne detalje, der profeterer forbandelsen fra den romerske kalender. Mens tallene for dagene i denne påskeuge adlyder den guddommelige standard, der blev fastsat ved skabelsen, det vil sige fra den første dag til den syvende dags sabbat, adlyder tallene i den romerske kalender, der anvendes på disse dage, standarden for det nuværende frafald, som giver den

første dag værdien af "syvende dag"; da denne første dag, hvor Jesus viste sig levende for sine disciple, var den første dag eller nuværende søndag i "7", den 30. april. For at forstå det godt, profeterer tildelingen af tallet "7" til den første ^{dag} i ugen dets status som "syvende dag", der har været vedtaget siden år 1981 i Vesteuropa; en handling, der vil favorisere dets indførelse af det universelle frafaldsregime, som vil indføre det lovligt for at markere afslutningen på tiden for kollektiv og individuel nåde.

Jeg irettesætter og tugter alle dem, jeg elsker.

I forbindelse med dette emne må jeg minde jer om, at i den kollektive nationale interesses navn, og sommetider i navnet på meget private interesser i det profane domæne, bemyndiger jordens nationer sig selv til at straffe mere eller mindre hårdt de fejl og forbrydelser, der begås blandt dem af enhver mand, enhver kvinde, enhver gammel person og sommetider ethvert barn. Jeg ser derfor ingen grund til at retfærdiggøre, at den store Skabergud ikke handler på samme måde. Dette gælder især, da Gud, i modsætning til nationer, der udnytter enkeltpersoner, blev inkarneret i Jesu Kristi person for at komme til jorden for at forløse, ved sin frivillige død i sit perfekte eksemplariske liv, de menneskelige sjæle, der er følsomme over for hans tilgang, hvis dødelige status han kan ændre til evig status. Dette er den eneste betydning, vi bør give ordet "udvælgelse", som er status for hans "udvalgte", det vil sige status for de ledsagere, han udvælger til at leve i hans selskab i den evighed, der kommer, og som nu ligger 7 år og omkring 3 måneder foran os. Retten til at straffe Jesus Kristus er så meget desto mere berettiget, da han selv blev grusomt tortureret for at opnå både frelse for sine udvalgte, hvis synder han sonede mod Gud, men også den legitime ret til uden nåde at ødelægge mennesker, der udviser oprørske adfærd identisk med den, som den oprørske engel, "*djævelen og Satan*", og hans englelige håndlangere, udviste, i det himmelske liv og på jorden. For efter sin sejr over synd og død forbød Jesus dem at leve i himlen og begrænsede dem til den jordiske dimension. De lidelser, Jesus udholdt, var forfærdelige og nåede det højeste mulige niveau i romertiden; hans korsfæstelse blev forudgået af en piskning med en pisk lavet af tre læderremme med jernelementer fastgjort til enderne for at rive den torturerede persons kød i stykker. På ligklædet i Torino efterlod Gud et billede af sporet af 120 slag, der blev givet Jesu Kristi legeme. Natten til hans anholdelse kunne han ikke sove, da han blev henvist til de forskellige jødiske og romerske myndigheder på den tid for at få afgørelsen om at henrette ham. Det var derfor efter en trættende nat, at han blev pisket og derefter korsfæstet klokken 9 om morgenen. Hans smerte varede 6 timer, hvilket var kort tid i forhold til tiden, men den piskeslag, han gennemgik, favoriserede denne forkortelse af hans lidelsestid. På den anden side led Jesus enormt under følelsen af at være forladt af Gud. Han udtrykte det ved at sige: "*Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?*" I sin vanvittige smerte glemte Jesus et øjeblik, hvorfor han måtte "*forlades*" af Faderen. Guds svar på Jesu spørgsmål er enkelt: "Fordi siden din arrestation, ved alene at bære mine udvalgtes synder, frelser du dem, men du er blevet billedet af den synd, som min

hellighed afskyr og ikke kan se uden at opleve en følelse af frastødelse." Og i et sidste åndedrag, hvor han genvinder sin klarhed, slutter han med at sige: "*Fader, i dine hænder betror jeg min ånd. Det er fuldbragt.*" Når disse ting er sagt og forstået godt, lad os finde verset, hvor Jesus siger til sine udvalgte: "*Alle dem, jeg elsker, dem irttesætter og tugter jeg.*"

Denne udtalelse fremsættes af Jesus Kristus i Åb. 3:19: "*Alle dem, jeg elsker, dem irttesætter og tugter jeg. Vær derfor nidkære og omvend jer.*" Denne præcisering bekræfter, at den religiøse organisation, han taler til, er blevet genkendt af ham, indtil det øjeblik, hvor han ifølge vers 16 er ved at "*spy*" den ud: "*Fordi I er lunkne og hverken kolde eller varme, vil jeg spy jer ud af min mund.*" **Denne præcisering er nyttig, fordi den bekræfter identitetsforbindelsen med det foregående budskab**, der vedrører begyndelsen af "Syvendedagsadventismen", symboliseret ved "broderkærlighed", som udtrykt i dens symbolske navn "*Philadelphia*". Således begynder "Syvendedagsadventismen" i "broderkærligheden" i navnet "*Philadelphia*" og ender sørgeligt og åndeligt, dødeligt, i fasen af "folkets dom" eller det "dømte folk", symboliseret ved navnet "*Laodikea*". Lad os bemærke, at Jesus advarede den officielle organisation mod risikoen for at få sin krone "*taget fra den*". Advarslen var ikke forgæves, men velbegrundet, da "*opkastet*" i "*Laodikea*", "*kronen*" faktisk er tabt ved den institution, som Jesus som en "*utro tjener*" siger "*nøgen*", det vil sige uden klædedragten af hans "*evige retfærdighed*", der er opnået ved hans offer ifølge Dan. 9:24: "*Halvfjerds uger er fastsat over dit folk og din hellige by for at ... at gøre ende på overtrædelser og gøre ende på synder, at at sone for uretfærdighed og bringe evig retfærdighed ind, at besegle syn og profeti og at salve det Allerhelligste.*" Dette vers åbenbarer for de udvalgte det formål, Gud giver sin frelsende tjeneste, fuldbyrdet i Jesus Kristus. For at opnå dette resultat bringer han dem den nye fødsel, det vil sige muligheden for konkret at forvandle deres naturlige tilstand som syndere til rene og hellige væsener, sunde i krop og sind. Du ser da, at sand tro ikke er en etiket; det er en konkret ændring af adfærd og natur; denne ændring er motiveret af kærlighed til Gud og hans livsopfattelse. Ved at opnå dette resultat retfærdiggør Gud alle sine lidelser, han har udholdt i Jesus Kristus, såvel som dem, der får ham til mentalt at lide i løbet af de seks tusinde års synder, der blev praktiseret under hans blik af mennesker og onde engle.

Opdelingen af Apokalypsen i kapitler og vers er retfærdiggjort af Gud af specifikke åndelige årsager: tal bærer åndelige betydninger lige så vigtige som ord og navne. Guddommelig tanke omfatter og kontrollerer alt, der eksisterer og er organiseret i himlen og på jorden. Dette vedrører også skabelsen af sprog, og vel vidende at fransk ville være det sprog, hvorigennem han ville bringe de endelige forklaringer af sine profetier i Daniel og Åbenbaringen, optræder tankespil baseret på fonetisk udtryk i det franske sprog, for eksempel: Luther og "*jorden*", som begge officielt omhandler den reformerte tro i 1517.

Udtrykket "*Jeg vil udspy dig af min mund*" er subtilt og misvisende, fordi dette verbum bøjet i fremtid følger observationen af "*lunkenhed*" fremkaldt i præsens indikativ. Vi kan selvfølgelig se en logisk kæde af årsag og konsekvens, men denne fremtid antyder frem for alt det tragiske øjeblik med den endelige

trospørve. Det vil være i dette øjeblik, at adventisttroen i høj grad vil have brug for Jesu støtte og al velsignelse. Og det vil være i denne afgørende time, at Jesus vil nægte sin hjælp til adventisttroende, hvis adfærd bedømmes som " *lunken* ", men også som " *elendig, ynkelig, fattig, blind og nøgen* ". I dette budskab fra " *Laodikea* " ophæver Jesus løftet til " *Filadelfia* "; et løfte citeret i Åb 3:10: " *Fordi du har bevaret ordet om min tålmodighed, vil jeg også bevare dig fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for at sætte dem, der bor på jorden, på prøve.* " Jesu løfte var betinget. For at bevare den måtte den officielle adventisme " *holde udholdenhedens ord i sit navn* ", og på det tidspunkt, hvor den blev prøvet, mellem 1982 og 1994, var dette ikke længere tilfældet. Da Jesus ikke længere finder den samme troskvalitet i " *Laodikea* "-æraen som i " *Philadelphia* "-æraen, kan han med al retfærdighed ophæve det løfte, der vedrørte adventisterne på tidspunktet for lanceringen af den officielle syvendedagsadventisme. Dette vil være den form, hvori hans opkastning konkret vil blive fuldbyrdet. Men de oplyste udvalgte kan allerede bemærke et tegn på denne åndelige opkastning, der er blevet synliggjort ved den officielle adventismes indtræden i den protestantiske alliance, der har været fordømt siden 1843 og 1844; dette siden begyndelsen af året 1995, det vil sige året efter faldet af trosprøven i 1994.

I sin Åbenbaring af Apokalypsen, og allerede i Daniel, bekræfter Gud sit forhold til sine sande tjenere, selvom de kun genkendes kortvarigt før deres fald og frafald, ved at han henvender sig direkte til dem. Han henvender sig uformelt, som en ven taler til sin ven. Med denne regel i betragtning kan vi følge hans dom over den kristne religion gennem alle to tusind år af hans æra. Således henvender Jesus sig uformelt til sine tjenere i " *Efesus* "-æraen, men han omtaler sin fjende Rom under navnet " *nikolaiterne* ", hvis gerninger han fordømmer; dette navn " *nikolaiterne* " betyder sejrige folk, det vil sige de folk, der gør Sejr til en tilbedt hedensk guddom. Han henvender sig også uformelt, og frem for alt, til dem, der er frygteligt forfulgt på grund af hans navn mellem 303 og 313, i " *Smyrna* "-æraen, hvor hans fjende Rom omtales som " *djævelen* ". I dette samme budskab bekræfter Jesus sin fordømmelse af de oprørske jøder, der " *bagvasker* " trofaste kristne, og som han åbent kalder " *Satans synagoge* ". Så, i " *Pergamon* "-æraen, henvender han sig til sine sidste trofaste tjenere, der modsætter sig den romerske lære, arvet fra Konstantin I den katolske religiøse lære, som er påtvunget med magt og støtte fra kejser Justinian. Og igen, i dette budskab, udpeger han sin evige fjende, Rom, som han denne gang tilskriver " *Satans trone* " og " *nikolaiternes lære* "; med tidsskiftet er " *nikolaiternes gerninger* " fra " *Efesus* "-æraen i " *Pergamon* "-æraen blevet til " *nikolaiternes lære* "; dette bekræfter Roms tilsyneladende omvendelse til den kristne religion. Men Jesus anerkender det ikke og taler ikke direkte til det.

Efter lange århundreders mørke, under " *Thyatira* "-æraen, fandt han, oplyst af den trykte og udbredte Bibel, samtalepartnere, der blev anset for ufuldkomne, men ikke desto mindre værdige til hans frelse, i visse trofaste tjenere fra den protestantiske reformations tid. Den første var valdenserne, der blev omvendt af Pierre Vaudés, kaldet Valdo, hvor de fra 1170 adskilte sig fra deres efterfølgere ved en perfekt teologisk og doktrinær forståelse. Reformationen nåede sit højdepunkt med de offentlige erklæringer fra den tyske munkelærer

Martin Luther i 1517. Men den protestantiske calvinisme, et grusomt billede på katolicismen, sejrede og påtvang sig selv ved at bosætte sig i det nyopdagede USA. Trods det massive frafald fra den protestantiske tro fandt Jesus midt i katolske forfølgelser nogle sande tjenere, som han anså for værdige til hans kærlighed og hans evige retfærdighed. Disse frelste sjæle bliver frelst fra syndens fordømmelse på en "undtagelsesvis" måde, hvilket Jesus understreger ved at sige i Åb 2:24: "*Men til jer, som er i Tyatira, som ikke har denne lære og ikke har kendt Satans dybder, som de siger, siger jeg jer: **Jeg lægger ingen anden byrde på jer** ; "* men han specificerer for at bekræfte denne undtagelse: "*Hold **kun** fast ved det, I har, indtil jeg kommer.* "

Denne afklaring, givet af Jesus, fortjener en afgørende udvikling. Enhver intelligent og fornuftig person kan forstå, at den almægtige Skabergud ikke kan være tilfreds med delvis lydighed mod hele sit juridiske ideal. Det, der **foreløbigt accepteres** , vil derfor undergå en uundgåelig og forudsigelig udfordring. Den udsatte "**byrde** ", vedrørte overholdelsen af den sande sabbat, lørdag, den sande syvende dag i Guds ugentlige orden. Men ved at sige: "*Kun det, du har, hold fast i, indtil jeg kommer* ", ønskede Jesus at bekræfte sin velsignelse for det motto, som sande protestanter har antaget: på latin "sola scriptura" eller på dansk "Skriften alene". Han støtter denne dom og opfordrer sine tjenere til at forblive faste og resolute i denne opfattelse af tro indtil sin tilbagevenden. Og allerede i 1843 og 1844 gav han, ved at organisere sine adventistiske trostests, sine amerikanske protestantiske tjenere fra den tid mulighed for at demonstrere, at deres tro stadig var baseret på princippet om "Skriften alene". Men tiden var gået siden Luther, og troen var blevet død og uden støtte. Således blev kun 50 ud af 30.000 adventister, der var forpligtet til at vente på Jesu genkomst den 22. oktober 1844, modtaget og bedømt af Gud som værdige til at træde ind i hans sabbats hellighed, et profetisk tegn på hans belønning i det syvende årtusinde. De skulle blive de grundlæggende pionerer for "syvendedagsadventistkirken", der blev etableret i USA i 1873. Disse resultater, som Jesus Kristus åbenbarede for sin daværende tjener, Ellen G. White, demonstrerer stadig i dag højden af Guds krav som en standard for tro. Kristi udvalgte, de sande, viser sig følsomme over for denne åbenbaring, men i endens tid og i stigende grad siden 1844 gør de kristne religioner krav på arv, som de viser sig fuldstændig uværdige til. Og især, for det første, gør den meget magtfulde katolske religion krav på Sankt Peters arv, bedragerisk og uretfærdigt, fordi Peter, Jesu Kristi nidkære tjener, aldrig i hans levetid var "hoved" for den kristne kirke, "fordi de udvalgtes kirke på hans tid kun anerkendte ét " *hoved* ": Jesus Kristus; noget som Paulus bekræfter i Efeserne 5:23: "*for manden er hustruens hoved, **ligesom Kristus er hoved for kirken** , som er hans legeme, og som han er frelser for.* "

Når vi går ind i Åbenbaringen 3, fører vores overblik og fremskridt i den kristne æra os til 1843 og 1844, de to datoer for de to på hinanden følgende adventistiske trosprøver på den tid. Jeg minder jer igen om, at hvis foråret 1843 bestemmer begyndelsen på testen, fastsætter datoen den 23. oktober 1844 afslutningen på disse adventistiske trosprøver. Det er derfor på denne dato 1844, at Jesus åbenbarer sin dom over deltagerne og afsiger sin højeste dom over dem, der ikke bestod testen. De to prøver, der blev organiseret i USA, vedrørte primært

kristne af den protestantiske tro, så det er til dem, at Jesus, ligesom den " *onde og utro tjener* " profeterede i sine lignelser, henvender sig i en velkendt, ikke længere venlig form, og siger til ham: " ***Du betragtes som levende, og du er død .*** " Efter dette budskab om " *Pergamon* " vil den protestantiske tro aldrig igen blive tiltalt uformelt, den vil blive behandlet som den romersk-katolske kirke. Den kristne tro, som Jesus bekræftede, forsvinder dog ikke fuldstændigt; den blev forlænget af velsignelserne fra den sejrende af de to prøver, nemlig de 50 mennesker, som Jesus Kristus åbenbarede for sin tjener Ellen G. White. Og fra dette tidspunkt og indtil Kristi genkomst vil **alene adventisttroen drage fordel af modtagelsen af det guddommelige lys, som Jesus Kristus har foreslået .** Da disse guddommelige domme ignoreres af menneskenes skarer, formerer de afviste religioner sig naturligvis på jorden og giver den kristne religion indtryk af en forvirring af " *Babels* " type, hvor vi taler til hinanden, bedrager hinanden, forfører hinanden i det mest fuldkomne hykleri.

Da menneskelig adfærd reproducerer sig selv i alle tidsaldre i takt med tidens gang, kunne den seneste syvendedsadventistinstitution ikke undslippe denne systematiske regel. Den blev testet mellem 1982 og 1994 på niveau med sin adventistiske tro og det protestantiske kriterium "Skriften alene", men den mislykkedes og blev " *opkastet* " af Jesus Kristus, ligesom den protestantiske tro før den i 1844. Den humanistiske fred, støttet af falske kristne religioner og vantro republikanere og demokrater, forførte adventister, der var følsomme over for disse humanistiske værdier. Ligesom de religioner, der gik forud for den, er adventisttroen blevet traditionel og livløs, hvilket Jesus kalder den " *lunkenhed* ", der får ham til at " *opkaste* " den. Men han kan kun " *opkaste* " i " *laodikea* "-æraen, det han tidligere har "slugt", bliver "anerkendt"; dette karakteriserer den velsignede adventisme i " *Philadelphia* "-æraen. Og paradoksalt nok, da fred på jorden har dræbt sand tro, vil situationen med den verdenskrig, der tager fat, fremme dens opvågnen og sande omvendelser. Fred luller folk i søvn, men krig vækker mennesker ved at befri dem fra de forførende fælder af forbrug af materielle goder. Stillet over for risikoen for døden, genvinder sande værdier interesse, og den almægtige Guds eksistens bliver igen støtten til tro og håbet om frelse for det dødelige menneske. Ikke alle vil reagere i overensstemmelse med dette scenarie, men de sidste udvalgte, der omvendes, vil handle på denne måde for deres sjæles evige frelse og sandhedens Guds herlighed, den almægtige åbenbaret i Jesu Kristi person. Siden 1994 er Kirken, Kristi udvalgte, mere end nogensinde spredt over hele den beboede jord. Det sidste åndelige Israel er usynligt og anonymt, fordi det ikke længere er repræsenteret institutionelt. Institutionens rolle er forbi og erstattet af den prøvede tro hos de afvigende adventister, der " *holder fast* " til det sidste " *vidnesbyrd om Jesus* ". Dette forbliver ifølge Åb 19:10 stadig " *profetiens ånd* ". Den Gud, der genkender dem og samler dem åndeligt i sin velsignelse, er Helligånden, som dømmer og inspirerer deres ånder og åbenbarer hemmelighederne om sin hellighed for dem for at bekræfte deres " ***helliggørelse*** ". » hvilket alene vil give os mulighed for at se Gud og leve i hans allerhelligste selskab, sådan som Paulus opfordrer os til at gøre, når han siger i Hebr 12:14: " *Jag efter fred med alle mennesker og efter hellighed , uden hvilken ingen skal se Herren .* " Slutningen af dette vers vidner

om den afgørende betydning af denne " **helliggørelse** ", som Gud kræver, **konkret udtrykt** i vores tid, ved kærligheden til sandheden i de bibelske profetiske åbenbaringer, som Gud præsenterer i Jesu Kristi navn.

I sin bibelske åbenbaring ignorerer Gud fuldstændig religionen islam, hvilket betyder, at han slet ikke anerkender den. Hans frelsesplan, der er gyldig for enhver mand, kvinde, barn eller gammel person, der bor hvor som helst på jorden, går igennem og hviler udelukkende på det forløsningsværk, han udfører i Jesu Kristi navn. Apostlenes Gerninger 4:12 bekræfter dette ved at sige: " *Der er heller ikke frelse i nogen anden, for der er intet andet navn under himlen givet mennesker, hvorved vi skal frelses.* " Guddommelig frelse går derfor udelukkende gennem Jesus Kristus, den korsfæstede og opstandne, og enhver påstand om det modsatte er derfor falsk og dødbringende for dem, der forføres og bedrages.

I sine åbenbaringer i Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring lærte Gud os at identificere de kristne religiøse doktriner, som han kan lide, ikke kan lide eller ikke længere kan lide. Når han siger: " *Jeg irttesætter og tugter alle dem, jeg elsker* ," åbenbarer Jesus sin kærlighed som en Fader, der har ansvaret for at opdrage sine børn. Han river dem væk fra synd og syndens liv, ligesom skrøbelige frugtbuske, og beskærer dem for at forvandle deres åndelige aspekt, som er den frugt, Gud ønsker i henhold til den standard, han ønsker at opnå. Men hvad med dem, han ikke kan lide eller ikke længere kan lide? Han ignorerer dem og søger ikke at forvandle dem, fordi han respekterer deres valg for deres ulykke. Dette vil ikke forhindre dem i at blive straffet for deres foragt og ligegyldighed, og endnu mere for deres ønske om at være ulydige. Men denne type straf fører ofte til en definitiv død, fordi forlængelsen af deres liv for disse oprørere ville være ude af stand til at føre dem til den nødvendige omvendelse. Denne form for straf ramte hårdt den katolske tro, der i 1789 blev repræsenteret af det katolske præsteskab og Ludvig XVI's monarkiske regime. Denne stakkels, temmelig fredfyldte konge blev syndebuk, som alle hans forgængeres fejl og synder faldt på; nærmere bestemt på hans halshuggede hoved på grund af denne skyld, der simpelthen bestod i at støtte en falsk kristen religion. Denne henrettelse fandt sted den 21. januar 1793, det vil sige 258 år på dagen, efter den 21. januar 1535, hvor den selvsamme katolske konge Frans 1.^{lod} de første protestantiske martyrer arrestere i Meaux. Årsagen til disse henrettelser var nægtelsen af at deltage i den katolske messe. Og samtidig døde den pavelige leder af denne falske kirke i fængsel i min by Valence, Frankrig, i 1799. I den næsten mekaniske halshugning, der blev organiseret over et år, fra 27. juli 1793 til 27. juli 1794, faldt tusindvis af katolske præstehoveder og monarkiske aristokrater. Ved denne form for drab åbenbarede Gud sin fordømmelse af religiøse tanker, der var dannet ud fra den romersk-katolicistiske model. Hovedet adskilt fra kroppen kan ikke længere tænke, og Gud befrier sig selv fra en konstant irritation forårsaget af oprørske individer, der forvrænger hans guddommelige billede og, idet de hævder at være hans, definerer ham som en vilkårlig, ustadig og uretfærdig Gud. Det stik modsatte af hans sande natur, for han er tålmodig, kærlig, barmhjertig og i stand til den højeste selvfornægtelse, som han vidnede om gennem sin frelsende tjeneste i Jesus Kristus. Som et tegn på den forbandelse, der fortsatte med at tynge de falske vestlige kristne religioner, organiserede Gud krige, men frem for alt henholdsvis

Første og Anden Verdenskrig i rækkefølge i 1914 og 1939. Disse krige er ikke genstand for en bibelsk guddommelig åbenbaring, men det oplyste menneskelige sind kan skimte en gengivelse af de tre deportationer af det jødiske folk til Babylon. Og logisk nok finder den tredje deportation med forfærdelige konsekvenser for den midlertidigt ødelagte jødiske nation sit forbillede i fuldførelsen af den Tredje Verdenskrig, som begyndte at modarbejde Rusland mod Ukraine siden den 24. februar 2022. Ved at annoncere døden af den "*tredjedel af mændene*", der lever i Vesteuropa i denne tredjeverdenskonflikt, organiserer Gud igen et massedrab for at straffe denne gang ikke kun den katolske religion, men også den protestantiske religion, den anglikanske, den ortodokse, den jødiske religion, den sidste, adventisten, men også dens permanente fjende, islam. Alle dømt skyldige af Gud, rammer den samme straf dem og fører dem til at ødelægge hinanden for kun at efterlade en lille repræsentativ stikprøve af de udvalgte og faldne i de kristne religioner i live. Alt, hvad Gud organiserer, har mening og en berettigelse. Den menneskelige jordiske oplevelse er organiseret og overvåget af det væsen, der repræsenterer den uendelige kilde til intelligens. Derfor bliver den frelsesplan, han udtænkte og bragte til virkelighed, klar og forståelig i lyset af alle sine åbenbaringer. Men for at mestre dette emne må mennesket konstant nære sig selv med det. Ligesom i verdslige anliggender kræver mestring i det religiøse område en dyb og fuldstændig forpligtelse fra hele den menneskelige sjæl; overfladiske og kunstige mennesker er derfor uegnede til at opnå deres udvælgelse fra Gud til hans evighed.

Siden 1995 og i årene op til den 24. februar har den såkaldte "fundamentalistiske" islam, repræsenteret af væbnede "islamistiske" grupper, ført religiøs krig mod det katolske Vesten, gerningsmanden bag korstogene mod muslimer, der bosatte sig i Palæstina og Jerusalem i middelalderen. Disse gamle nag blev forstærket af koloniseringen af nord- og centralafrikansk jord og i hele Afrika. Vestlige ledere har let glemt deres skyld, men ofrene for disse koloniseringer har bevaret et sejt nag og et uopfyldt ønske om hævn. Gud finder i disse tidligere koloniserede etniske grupper og folk velforberedte redskaber til at hævne sin ære, som er trådt på og foragtet af det oprørske og perverse vantro Vesten.

I begyndelsen af 2023 forberedes og nærmer straffen for dem, som Jesus ikke længere elsker eller aldrig har elsket. I den russiske lejr er religionen islam bredt repræsenteret, og en forståelse, der er lige så uberettiget som den er forbløffende, forener den ortodokse kristne tro og den muslimske tro, der er knyttet til dens russiske identitet. De barbariske horder fra oldtiden vil genopstå for at forny straffen for europæere, der er skyldige i vantro og perversion. Mennesker vil derfor tage hævn, mens de hævner Gud, hvorefter de til gengæld vil dø uden håb om frelse eller i et bedragerisk håb.

I løbet af ferisesæsonen har en alvorlig hændelse netop bekræftet Frankrigs og dets hovedstad, Paris', tragiske skæbne. Mens oligarker fra den russiske regering besøgte Donbass i Donetsk-regionen med to russiske kammerater, blev de ofre for et ukrainsk bombardement, der blev affyret af en Cæsar-kanon, som Frankrig havde doneret til Ukraine. To af disse oligarker døde, og den tredje, der overlevede aktionen, blev såret. Prøver af den affyrede granat blev taget ud og

fjernet fra hans krop. Undersøgelse af disse fragmenter bekræfter brugen af en fransk granat affyret af en Cæsar-kanon. Som følge heraf besluttede denne overlevende, ved navn Dmitri Rogovin, at sende et fragment taget fra hans krop til Élysée-palæet til den franske præsident Emmanuel Macrons opmærksomhed. Denne handling bebrejder direkte Frankrig, og der er ingen tvivl om, at denne mands og hans folks ønske om hævn vil blive tilfredsstillet. Således bekræftes dag for dag Guds plan om at ødelægge Paris, hovedstaden der har gjort frihed til sin fælles guddommelighed med det amerikanske folk, men også med de folk, der er forenet i den europæiske alliance.

Fuldstændig blinde for emnet om deres sejr bliver vesteuropæere, australiere og Amerikas allierede gennem NATO-pagten stadig mere arrogante og ivrige efter at besejre den russiske lejr. Og tag ikke fejl, den nuværende svaghed i den russiske hær, der var engageret indtil begyndelsen af 2023, er ikke repræsentativ for den styrke, som dette land er i stand til. Primært fordi Vladimir Putin ønskede at give sin intervention den minimale karakter af en "særoperation". I et forsøg på at undgå massemobiliseringer af den russiske befolkning tilkaldte han lejesoldater, men han er ikke alene om at handle på denne måde, fordi vestmagterne selv bruger Ukraine som lejesoldater, der kæmper for Vestens ære og dets værdier, som Gud selv anser for perverst og afskyeligt. Ved at yde militær hjælp og stadigt kraftigere våben hælder Vesten benzin på bålet, når situationen kræver vand. Som følge heraf vil "særoperationen" ende i en rigtig "verdenskrig", og Vesten vil med rædsel opdage de russiske hæres magt, når de trænger ind i deres territorier for at plyndre og hærge dem; dette, før ødelæggelsen af liv i en skala, der aldrig før er set, begynder, når USA vil ødelægge Ruslands territorium med atomvåben, for hvis russerne tøver med at bruge dem i deres krig, stillet over for den øgede magt til at erobre Rusland, vil USA ikke længere have valget eller skruplerne til ikke at gøre det. Og på denne måde vil brugen af atomvåben give den ydmygede Kristus døden for den "**tredjedel**" af de utro kristne vestlige befolkninger, og andre steder i verden, mange flere ofre blandt de hedenske østlige folk. Vi må ikke glemme, at menneskeheden vil være nødt til at forsvinde fuldstændigt på vores jord på dagen for Jesu Kristi herlige, hævnerrige genkomst. De "*tusind år*", der er profeteret i Åbenbaringen 20, vakte falsk håb om et jordisk årtusinde kaldet guldalderen. Dette vil ikke være tilfældet, for i løbet af disse "*tusind år*" vil den fuldstændig øde jord ikke have nogen beboere end Satan, djævelen; det vil være blevet hans fængsel, hans dødsang, hvor han afventer den endelige dom, hvor han vil blive henrettet sammen med alle de andre dømte oprørere, engle og mennesker.

Efter halshugningerne af de oprørske revolutionære myndigheder i 1793 og 1794 praktiserede islamistiske væbnede grupper også halshugning af deres fanger. Ligesom i revolutionærernes tid bærer denne type drab det samme budskab fra Gud. De første ofre var syv katolske præster, der blev kidnappet og halshugget i Algeriet af GIA-gruppen: Den Algeriske Islamiske Gruppe. Efter de handlinger, der blev udført mod Vesten og den amerikanske "Store Satan" af "Al-Qaeda", blev massehalshugninger kendetegnende for ISIS-kalifatet. Disse handlinger vidner om, at Gud virkelig ikke forandrer sig: Han styrter de ledere, der ærer det, han hader, og som afskyr det, han ophøjer til det højeste niveau af

hellighed, nemlig al hans sandhed, hans forordninger, hans befalinger og hans profetier.

Forvrængede af deres massivt udbredte vantro natur forstår vesterlændinge ikke religionens tilbagevenden til det russiske folk. De har glemt de erfaringer, de har fået fra deres "fædre", som efter det blodige franske revolutionsregime vendte tilbage for at søge hjælp i religiøs tænkning, som Ånden minder om ved at citere det i disse vers fra Åb 11:13: "*Og i den time kom der et stort jordskælv, og en tiendedel af byen faldt sammen; og i jordskælvet blev syv tusinde mænd dræbt, og **resten var bange og gav himmelens Gud ære** .*" » Udtrykket "*I den time*" er især rettet mod tidspunktet for de to store "rædsler", der blev oplevet fra 27. juli 1793 til 27. juli 1794. Derefter sammenligner Gud virkningerne af denne franske nationale revolution med et "*stort jordskælv*", som profetisk annoncerede det ved det, der ramte den katolske by i Portugal, Lissabon, i 1755. Men dette jordskælv er også symbolet på denne revolution i Åb 12:16: "*Og jorden hjalp kvinden, og jorden åbnede sin mund og slugte floden, som dragen havde kastet ud af sin mund.*" I ørkenen, efter Under udvandringen fra Egypten blev oprørerne "*Kora, Datan og Abiram*" også opslugt og opslugt af jorden, som "*åbnede sin mund*" eller dens fejl, ifølge 4 Mos. 16:19 til 33: "*Kora kaldte hele forsamlingen sammen mod Moses og Aron ved indgangen til åbenbaringsteltet. Da viste Herrens herlighed sig for hele forsamlingen. Og Herren talte til Moses og Aron og sagde: Udskil jer fra denne forsamling, så jeg kan tilintetgøre dem på et øjeblik.../... Herren talte til Moses og sagde: Tal til forsamlingen og sig: Træk jer tilbage fra Koras, Datans og Abirams boliger rundt om. .../... Moses sagde: Deraf skal I vide, at Herren har sendt mig for at gøre alle disse ting, og at jeg ikke har gjort det af egen kraft. Hvis disse folk dør, som alle mennesker dør, hvis de lider alle menneskers skæbne, har Herren ikke sendt mig; men hvis Herren gør noget utroligt, og **jorden åbner sin mund** og opsluger dem med alt, hvad de ejer, og de farer levende ned i **graven** , så skal I vide, at disse folk har foragtet Herren. Da han var færdig med at tale alle disse ord, var jorden, som var... under dem revnede det op. **Jorden åbnede sin mund** og slugte dem, dem og deres huse, med alle Koras mænd og alle deres ejendele. De gik levende ned i **graven** , de og alt, hvad de ejede; og jorden dækkede dem, og de forsvandt fra forsamlingens midte.*" Allerede profeterer præcisionen "*gå levende ned*" "*den anden død i ildsøen*", forbeholdt de store kristne religiøse syndere, symboliseret i Åbenbaringen 19:20 ved "*dyret og den falske profet*". Jeg benytter mig af dette sidste vers til at bekræfte, at i Åb. 20:14 refererer "*de dødes bolig*" til jorden og dens støv, der er under vores fødder: "*Og døden og **de dødes bolig** blev kastet i ildsøen. Dette er den anden død, ildsøen.*" I denne historiske kontekst "**åbnede jorden sin mund**" i virkeligheden, men denne handling forberedte en åndelig lektie, som Gud ønsker at tilskrive den romersk-katolske religion, som hans vrede angreb gennem de rasende revolutionære fra 1789 til 1798, det vil sige i slutningen af de "*1260 dage*" af den pavelige katolske regeringstid, som specificeret i den kronologiske montage, der er profeteret i Åb. 11:3 og 7: "*Jeg vil give **mine to vidner** magt til at profetere, **klædt i sæk** , **i tusind to hundrede og tres dage**/... Når de har afsluttet deres vidnesbyrd, skal **dyret, der stiger op af afgrunden** , føre krig mod dem, overvinde dem og dræbe dem. Og deres lig skal ligge på **gaden i den store***

by , som åndeligt kaldes *Sodoma og Egypten* , hvor også vor Herre blev korsfæstet. Disse vers fortjener at blive studeret yderligere, fordi deres åbenbaring får vital betydning i vores tid. De " *to vidner* " betegner Bibelen, Guds hellige skrevne ord. Bibelen blev faktisk ignoreret og trukket tilbage fra ..." læsning af den almindelige mand, fordi den var skjult i katolske klostre, hvor munke reproducerede den i hånden. Udtrykket " *klædt i sæk* " hentyder til jødernes praksis, da de ønskede at vise Gud deres lidelse. Bibelen blev faktisk forfulgt og plaget, da den blev trykt og distribueret af protestantiske kræmmere, der selv var udsat for truslen om død, fængsling eller kongens galejer. Efter denne tid med smertefuld prædiken, under det symbolske navn " *dyr, der stiger op af afgrunden* ", forsøgte den franske revolutionære ateisme at få alle religiøse skrifter til at forsvinde, først og fremmest Bibelen; alt blev fortæret i bål tændt på den store og prestigefyldte plads i Paris, dengang kaldet "Place de la Révolution"; dette, efter at have været kaldt "Place Louis 15". Siden Napoleon blev den derefter til "Place de la Concorde"; det vil sige lige så mange navne som oplevelser. At Gud symbolsk gav den navnene " *Sodoma og Egypten* ", er ikke overraskende, når vi ved, at dens borgere, i den tro at have befriet sig fra den guddommelige trussel, ikke længere havde nogen grænser i deres seksuelle adfærd. Adfærd og praksis med sodomi, som Gud dømte som afskyelig, blev, ligesom i vores sidste æra, en naturlig norm, legitimeret og i dag legaliseret. Intet lignende oprør havde fundet sted siden Faraos i " *Egypten* " på Moses' tid. Således blev Paris, for Gud og hans sande udvalgte, det virkelige, opdaterede billede af " *Egyptens synd* ". Så giver Gud os en forvirrende præcision. Han siger: " selve det sted, hvor deres Herre blev korsfæstet". Disse ord synes ved første øjekast at henvise til Jerusalem. Men det er faktisk Paris, fordi udtrykket " *deres Herre* " betegner et kristent folk, hvilket aldrig var tilfældet for Jerusalem. Forklaringen af dette udtryk er som følger: Kristus begik " *korsfæstelse* " for at " *sætte en stopper for synd* " ifølge Dan. 9:24. Ved at genetablere den " *synd* ", som *deres kamp mod Jesus Kristus repræsenterer*, " *korsfæstede* " Paris' folk, indtil da permanente støtter af den katolske religion, Jesus igen. Og det er det, de stadig gør i vores endetider, ved at retfærdiggøre vederstyggeligheder og de værste seksuelle og mentale perversiteter. Derfor er Frankrig altid i spidsen for initiativer, der forbereder dens ødelæggelse. Temaet "straf" i denne undersøgelse vedrører den især på grund af dens eksemplariske skadelige rolle, som vestlige nationer har søgt at reproducere den ene efter den anden. Dens "menneskerettigheds"-tekster er blevet grundlaget for vestlige love. Og selvom Frankrig er mindre i antal og magt, er det på grund af sin historiske rolle det primære mål for guddommelig vrede efter Rom, men før USA, som kun er en udvækst af Europa forbandet af den guddommelige Jesus." Kristus. I analogi med de straffe, der er profeteret for Israel i Tredje Mosebog 26, svarer vers 25 til handlingen af " *dyret, der stiger op af afgrunden* ", det ateistiske revolutionære " *dyr* " : " *Jeg vil bringe et sværd imod jer, som skal hævne min pagt; når I samles i jeres byer, vil jeg sende pest iblandt jer, og I skal overgives i fjendens hænder*. " Men i den kristne æra måtte Gud forny anvendelsen af denne straf to gange. Den første vedrører den " *fjerde trompet* " i Åb 8:12, som mellem 1789 og 1798 markerer afslutningen på den pavelige katolicismes regeringstid, Guds fjende. Efter dette, som et tegn på tid, mellem 1798 og 1844, dominerede

Napoleon^{I's} kejserlige "ørn" de europæiske krige, i overensstemmelse med læren i Åb 8:13: "Jeg så, og jeg hørte en ørn flyve midt under himmelen og råbe med høj røst: Ve, ve, ve over jordens indbyggere på grund af de andre røster fra de tre engle, som skal blæse i basunen!" Og bag dette tegn, i 1844, kommer den afgørende dato, som Gud har forberedt i Daniel 8:14, for at markere begyndelsen på begyndelsen på "endens tid". Og det er derfor, at begyndelsen på den sande "endetid" i Dan 11:40 er markeret af en krig, som Gud giver den samme rolle som den franske revolution. Det er for at demonstrere denne forbindelse, at han skaber en forveksling mellem "den fjerde og den sjette trompet" ved at tilskrive den "fjerde trompet" i Åbenbaringen 11 navnet "det andet ve", som i virkeligheden vedrører den "sjette trompet" i Åbenbaringen 9. Konsekvensen af denne subtilitet er, at vi derefter kan forstå, at Gud siden den 24. februar 2022 har givet Rusland den samme "blodige" mission, som han gav mellem 1793 og 1794 til de franske revolutionære, under titlen "sværd, der kommer for at hævne sin alliance" ifølge 3 Mos 26:25. Frankrig og Rusland har til fælles at have oplevet deres folks store revolution; for Rusland var det i 1917, året hvor det væltede og henrettede sin zar Nikolaj II og hele hans familie, inklusive hans søn og døtre. Tilsvarende blev Ludvig XVI i 1793 i Frankrig guillotineret, og hans kone blev det på sin side et par måneder senere. Vi kan således forstå, at Gud giver disse to officielle henrettelser den samme årsag: **skyldig religion**; hvilket sætter den romersk-katolske tro og den russisk-ortodoksi på et skadeligt niveau af lighed; som allerede bekæmper hinanden i Ukraine og snart i hele Europa og verden. Den skyld, som begge lejre bærer, vedrører den søndagshvile, som de successivt har arvet fra Konstantin I^{siden} 7. marts 321 og Justinian I^{siden} år 538 i vores falske romersk-katolske kalender. Hvad er så de russiske religiøse omvendelser værd? De kan nogle gange være oprigtige, men vil ikke blive velsignet af Gud, så længe sandheden om sabbattens praksis ikke genoprettes. Det russiske folk arvede en afgudsdyrkende natur fra Rom før det skisma, der adskilte det fra den vestlige katolicisme; deraf dets tilknytning til hellige ikoner. Men de to syndere er meget ens, og deres konkurrence forklarer i høj grad deres uenighed; pragt spiller en stor rolle for begge, men det er frem for alt pavens og pavernes modstand, der opretholder splittelsen.

Et anspændt, næsten oprørske klima hersker i øjeblikket i Vesten. For menneskets sind bliver mere og mere "oprørske og egoistiske", i en sådan grad, at demokratiske regler støttes og respekteres mindre og mindre. Samtidig bliver de materielle goder, vi værdsætter, mere og mere dyre og mindre og mindre tilgængelige. Derfor er folk mere og mere frustrerede og irritable. I denne vestlige verden vil en stor fare ramme dens oprørske folk, fordi vi i hvert land finder splittelser, der sætter 50% af befolkningen op mod deres opposition. Risikoen for store borgerkrige bliver tydelig og er derfor overhængende. Dertil kommer konsekvensen af at have skabt onde, oprørske og forfærdelige helte i biografen, som filmen "The Godfather", der hædrer den sicilianske mafia, der er etableret i Amerika. Løgneren æres og bliver en model, der reproduceres i stor skala. Men i et samfund, der er vant til løgne, hvem kan man stole på, og hvem?

Sande og falske legitimiteter

Der er intet vanskeligere for en Skaberguds skabning end at erkende sine fejl. I denne øvelse fejlede djævelen, lysets engel, den første skabte skabning. For at tilfredsstille dette behov skal man være sand ydmyg, og selv der erstatter stolthed fuld arrogance og gør det vanskeligt. Alligevel kræves denne evne til at erkende sine egne fejl af Gud, da han kræver standarden for perfekt ydmyghed af dem, han vil dele sin evighed med. Og der, uden behov for at narre sig selv, undersøger og kender han på en fuldstændig måde tanker og karakteren hos hver kandidat og af alt, der lever i himlen og på jorden. Han fordømmer den stolthed, der findes i Satan, og de mange onde engle, der deler hans mening og karakter. Og på jorden frembringer den samme frihed de samme virkninger, i en sådan grad, at hele menneskeheden, eller næsten, også deler Satans tanker og karakter. Og midt i denne mængde udvælger Gud nogle få udvalgte, lige så sjældne som guld eller ædelsten, der findes begravet i nogle af jordens årer og tages op for at blive bragt op til overfladen under stor udmattelse og store ulykkes- og dødsfarer. Den sjæl, for hvilken Jesus accepterede at lide som en frivillig martyr for at frelse den, er for ham i dette billede; som han lærer i Åb. 21:19 til 21: " *Byens murs fundamenter var prydet med alle slags ædelsten: den første grundsten var jaspis, den anden safir, den tredje kalcedon, den fjerde smaragd, den femte sardonyx, den sjette sardius, den syvende krysolit, den ottende beryl, den niende topas, den tiende krysolit, den elleve hyacint, den tolvte ametyst. De tolv porte var tolv perler; hver port var af én perle. Byens gade var af rent guld, som gennemsigtigt glas.* " Sådan dømmer Gud sine udvalgte, og hvis sagen blev misforstået, ville der stadig være dette andet vers: Zak. 2:8: " *For så siger Herren, Hærskarernes Gud: Derefter kommer herligheden! Han har sendt mig til de folkeslag, der har plyndret jer; **for enhver, der rører jer, rører ved hans øjsten**.* " I billedet af Åbenbaringen retfærdiggør opdelingen af de to faser i den kristne æra forskellen i Symbolerne, der repræsenterer de udvalgte: De, der blev udvalgt før 1844, er afbildet af " *ædelsten* ", som kræver en slibning for at blive udleveret og afsløre deres beundringsværdige skønhed. Men på grund af den betydning, han tillægger sabbatten, som endelig er blevet genoprettet, giver Gud dem, han frelser efter 1844, det aspekt af " *perlen* ", som ikke kræver noget menneskeligt arbejde for at afsløre dens skønhed. Naturligvis nyder de udvalgte alle den samme kærlighed fra Gud, men denne store øverste dommer åbenbarer for os, hvor meget genoprettelsen af hans hellige sabbat og den fulde kærlighed til hans sandhed glæder og opfylder ham. I sin lignelse sammenligner Jesus sandheden om frelse med en " *perle* " af stor værdi. Således viser symbolet " *perlen* ", som illustrerer de sidste udvalgtes opfattelse af tro, at den " *synd* ", der havde eksisteret i " *1260* " år mellem den doktrinært perfekte apostolske æra og enden, er blevet fuldstændig elimineret. Formålet med, at Jesus kom for at lide på jorden, er blevet opnået; ifølge Dan. 9:24: "... *for at gøre ende på synden* ." I deres liv har de sidste udvalgte " *gjort en ende på synden* ". I modsætning hertil afslørede symbolet på de " *ædelsten* ", der skal slibes, den delvise tilstedeværelse af romersk synd og dermed rettet mod praksissen med søndagshvile på den første

dag, der blev arvet fra de to romerrige: Konstantin I's kejserlige ^{og} Vigilius I's pavelige ^{under} kejser Justinian I. ^{Påmindelse} : Vigilius ^I var ikke Roms første biskop, men den allerførste pave i titel og verdslig magt. Gud bekræftede således den exceptionelle karakter af den frelse, der midlertidigt blev tilbudt de udvalgte i den ufuldkomne reformation i det 16. ^{århundrede} ifølge Åb 2:24: " *Til jer, som er i Tyatira, som ikke har denne lære og ikke har kendt Satans dybder, som de kalder dem, siger jeg jer: Jeg lægger ingen anden byrde på jer* ".

Guds lejr får sin **legitimitet** fra det faktum, at Gud er skaberen af alle ting og alt liv. Det er derfor **legitimt**, at hans opfattelse af de standarder, der er givet til eksistensen, anerkendes af alle hans skabninger. Og det er dette, han i sidste ende opnår fra sine udvalgte, som han hjælper med at fuldkommengøre under deres jordiske rejse. Hvem er mere værdig til ære og tilbedelse end denne kærlighedens og retfærdighedens Gud, som alene opretholder sand lighed for alle sine udvalgte? Det, han tilbyder dem, er uovertruffet og uforligneligt, for han sætter perfektionens segl på ethvert emne, der kan forestilles eller behandles. Han har derfor af natur ret til **legitimitet** i alle ting.

I modstanderens, djævelens, lejr skabes der i mangel af retfærdig og naturlig **legitimitet en falsk legitimitet**, som udelukkende vil være baseret på antallet og styrken af dem, der støtter den. I denne lejr grupperes stolte og arrogante væsener sammen, ude af stand til individuelt at erkende deres fejl, så kollektivt viser de sig endnu mindre i stand til at gøre det, men antal skaber enhed, og enhed skaber styrke; og denne styrke gør det muligt at påtvinge **falsk legitimitet** på de menneskelige masser, der er manipuleret til det yderste.

Efter sin skabelse af mennesket beordrede Gud ikke udnævnelsen af en leder før vandfloden på Noas tid. Men under djævelens inspiration antog menneskene princippet om at stole på en leder valgt blandt dem selv. **Legitimt** havde de ældste en slags naturlig ret, som Gud senere bekræftede i sine pagter. Men i djævelens lejr blev denne leder en konge, der kunne overføre sit herredømme til sine efterkommere; således at denne magt kun voksede, ligesom kongens og hans arvingers rigdom. Jeg må her minde om Guds holdning til disse ting. Han var tydeligvis ikke tilhænger af disse kongers styre, da han ved at tage ansvar og organisere sit folk Israel ikke gav dem nogen konge, men kun en vejleder, Moses og efter ham Josua, så de skulle være hyrder for hans hjord. Og ved at organisere sit Israel på denne måde anvendte Gud en himmelsk standard, der vil være den, der vil fortsætte, kun for de udvalgte, i evigheden, bragt af Jesus Kristus. Jeg husker, at han i sit direkte personlige vidnesbyrd omsatte denne himmelske lov, som er baseret på levende væseners fuldstændige selvfornægtelse, i konkret praksis. Jesus Kristus, den store " *kongernes Konge og herrernes Herre* " fra Åb. 19:16 (*han havde et navn skrevet på sin klædning og på sin lår: Kongernes Konge og herrernes Herre*), ønskede dagen før sin død at vaske sine disciples fødder for at give et eksempel på denne himmelske lov, der i absolutte termer står i modsætning til standarderne for jordiske menneskelige love. I himlen er alt frit, derfor eksisterer der ikke markedsværdi, og det gør profit og rentemodtagelse heller ikke. Dette tillader himmelske væsener at leve i fuldkommen ligestilling i rettigheder og magt. I Dan 10:13: " **Mikael** ", som er Gud i en engels skikkelse, omtales som " **en af de ypperste fyrster** ": " *Fyrsten af*

*Persiens rige stod mig imod i enogtyve dage; men se, Mikael, en af de ypperste fyrster , kom mig til hjælp, og jeg blev der hos Persiens konger. " På jorden var det først efter flere oprør, at dette Israels folk krævede retten til at blive regeret af Gud " *ligesom de andre nationer* ", jordens hedninger. Oversat til letforståelige ord betød denne anmodning: "Gud, forsvind og efterlad os blandt menneskene!" Denne første afvisning af Gud profeterede den fremtidige afvisning af Messias Jesus fra dette folks kødelige efterkommere. Gud forstod situationen tydeligt, gav efter og reagerede positivt på dette menneskelige krav. Men prisen, der skulle betales, var inkluderet i kontrakten, for den advarede Israel om, at deres konge ville have de samme rettigheder som andre hedenske folk, der behandlede deres folk hårdt som slaver. Og hebræernes frivillige slaveri begyndte, indtil dets afslutning under tyrannen Herodes den Store, på tidspunktet for Jesu Kristi fødsel til hans jordiske mission.*

Denne refleksion over **legitimitet** kan hjælpe os med at forstå de verdensbegivenheder, der finder sted i begyndelsen af 2023. Og først og fremmest, bliv bevidst om oprindelsen af vores arv. Vi, der bor i Vesteuropa, har arvet en **falsk legitimitet** ; fra begyndelsen denne **falske monarkiske legitimitet** af hedensk inspiration, som gjorde Klodvig I ^{til} frankernes første konge. Denne hedenske konge blev forført af den falske kristne tro, så hans kristne engagement også var falsk og vildledende. Han havde den ulykke at blive omvendt i 496 af Roms udsendinge, der i ham fandt en sekulær forsvarer af hans autoritet. Således støttet af en velbevæbnet militærmagt fik den religion, der blev foreslået af Roms biskoppe på marchen mod pavelig magt, endnu en **falsk legitimitet blandt mennesker** . For ak for os alle, siden 7. marts 321 var denne kristne tro blevet beruset og blev en dødelig gift på grund af indførelsen af den førstedagshvile, der blev pålagt af kejser Konstantin I ^{og} dedikeret af ham og de hedenske tilbedere til tilbedelsen af "den ubesejrede sols dag". Og konsekvensen af denne adoption var, at den formodede repræsentant for Jesus Kristus ikke var andet end et bedragerisk og forførende syndigt regime. Disse fundamenter, der blev lagt på det tidspunkt, er oprindelsen til al den **falske religiøse legitimitet**, som det pavelige romersk-katolske regime hævdede frem til i dag.

Efter at have styrtet monarkiet i et blodbad, gav det republikanske Frankrig sig selv endnu engang demokratisk **legitimitet** ; endnu engang baseret på tal, der altid vinder over modstandere. Nogle drømte om lighed, andre ønskede at bevare deres privilegier og fordele, og det republikanske Frankrig forsøgte at finde sin model gennem fem republikker. Under den tredje republik opmuntrede de velhavende godsejere koloniseringsinitiativerne, der blev opnået takket være militær støtte fra landet, som dermed blev endnu rigere og mere velstående. Og her gav det franske folk sig selv **falsk legitimitet** ved at give sig selv ret til at kolonisere andre fremmede folk med forskellige religioner og skikke; og forberedte sig dermed på forfærdelige problemer. For dér faldt Frankrig i fælden med sin religiøse foragt, fordi det ikke indså, at den kristne tro hos et stort antal af dets borgere hverken var forenelig med nordafrikansk islam eller med de asiatiske hedenske religioner i dets kolonier. Disse uforeneligheder har også på mere eller mindre lang sigt skabt det forudsigelige brud, set fra et åndeligt perspektiv. Koloniseringen havde bragt Frankrig til den misundte rang som fjerde

verdensmagt, efter USA, Sovjetrusland og England; Afkolonisering og humanistisk og social modtagelse har langsomt ødelagt den, og den er nu rangeret som nummer 15 ^{blandt} europæiske nationer. Hvad repræsenterer Frankrig i 2023? Den repræsenterer ikke længere Frankrig, men en unik europæisk humanistisk tankegang, det vil sige pro-europæisk. Et klart tegn blev givet ved opgivelsen af francen som national valuta til skade for euroen. Lad os ikke længere drømme, Frankrig er dødt, og Europa lever. Gud organiserede det for at samle arven fra de " *ti horn* ", der er sat under forbandelsen af det "ellefte " eller " *lille horn* " i Dan. 7:7-8 og 24-25, i samme lejr. I januar 2023 fremstår Frankrigs præsident, Emmanuel Macron, som nogle irriterede russere kalder "Emmanuel Hitler" i nyhederne, som den ledende figur i den europæiske organisation, simpelthen fordi Frankrig, selv ødelagt, forbliver den eneste militærmagt i Europa; dette gælder især siden England forlod Den Europæiske Union. Denne franske militærmagt er dog helt relativ; Det var tilstrækkeligt til at kolonisere folk i den tredje verden, men slet ikke i stand til at konfrontere en magt som Rusland. Siden Frankrig officielt støttede den ukrainske sag, har landet dog fortsat med at irritere Rusland med sine våbentilbud til sin fjende. Og i dagens nyheder hører jeg russiske medier diskutere ønsket om at angribe Frankrig, at sende et missil til det for at sætte et eksempel og berolige resten af de europæiske nationer, der også har deltaget i en slags konkurrence; det er en konkurrence om at se, hvem der bedst kan bevæbne Ukraine.

For at forstå, hvordan vi er nået til dette punkt, må vi tage hensyn til retten til **falsk legitimitet** , som mennesker arver fra fødslen, fordi den er betinget af det politiske klima, de opdager, når de træder ind i livet. Mennesker er aldrig tilbøjelige til at sætte spørgsmålstejn ved **legitimiteten** af de rettigheder, de giver sig selv. De arver denne **legitimitet** , som er en del af dem. Vi må derfor tage et skridt tilbage fra menneskelivet og fra os selv for at opdage eksistensen af **falsk legitimitet** . Faktisk, jo mere jeg ser mod himlen, jo mere jeg lytter til dens budskaber, jo mere indser jeg, hvor meget den jordiske orden er baseret på modsætninger af **illegitime rettigheder** . Hver gang vinder den, der vinder, på grund af sin styrke, og denne styrke **legitimerer falsk** sin ret til at påtvinge sig selv dem, der er svagere end ham selv .

Sideløbende med disse modsætninger fra jordiske magter griber Gud ind for at gennemføre sine planer. Jeg minder jer om, at Gud, ved at opdele mennesker efter fremmedsprog i " *Babel* " for lidt over 4000 år siden, ønskede at adskille folkeslag for at kunne dømme og straffe dem uafhængigt af hinanden. Disse straffe var naturlige: tørke og hedeølger, eller tværtimod store oversvømmelser og oversvømmelser, ødelæggende storme og cykloner, tidevandsbølger, jordskælv, vulkanudbrud, iskold kulde, ødelæggelse af græshopper. Han manglede ikke måder at skade sine oprørske skabninger på. Men i vores endetider, hvor den teknologiske udvikling står på spil, er hele jorden blevet som en landsby, hvor alle følger verdensnyhederne live i realtid på deres smartphone, pc eller fjernsyn; hvilket jeg også drager fordel af.

De **falske legitimiteter** har grupperet sig i to lejre for at konfrontere hinanden og tillade krigen at " *dræbe en tredjedel af menneskene* " i overensstemmelse med Guds ønske i Jesus Kristus åbenbaret i Åb. 9:15: " *Og de*

fire engle, som var forberedte på en time og en dag og en måned og et år, blev løsladt for at dræbe en tredjedel af menneskene . " Krigen mellem Ukraine og Rusland er imidlertid direkte forårsaget af modsætningen mellem to **legitimiteter** , der var bygget på en vej af guddommelig forbandelse. Disse to **falske legitimiteter** kunne derfor kun føre de to berørte lejre til krig. Og der er ingen på jorden, der har autoriteten og visdommen til at mægle mellem de to modstridende krav. Gud har givet os, med eksemplet med den situation, der blev skabt af jødernes tilbagevenden til palæstinensisk jord siden 1947, bevis på sin evne til at skabe uløselige modstridende situationer. I dag gør den det igen, og i Ruslands og Østens lejr er der en afvisning af vestlige værdier, hvis nuværende magt blev etableret med magt, ved midlertidigt at kolonisere folk i Afrika, Asien og Mellemøsten. Efter USA's sejr havde sejrherrene af Anden Verdenskrig delt verden og dens folk; i hvert fald hvad angår deres politiske og økonomiske indflydelse. Subtlt sørgede USA for at undgå at give deres tilgang den hadede form for kolonisering. De ønskede blot at placere folkene i en holdning af økonomisk samarbejde baseret på accept af de regler, der var fastsat af den angloamerikanske kapitalisme. Jorden interesserede dem ikke; kun finanserne var af interesse for dem. Men for at opnå denne underkastelse tøvede de ikke med at provokere morderiske krige, oprør og oprør, der havde til formål at placere ledere, der var gunstigt stillet over for deres kapitalisme, i genstridige lande. Dette i en **falsk legitimitets navn** .

Den unge præsident É. Macron arvede fra fødslen konceptet om **legitimiteten** af de rettigheder, som hans nation, Frankrig, havde givet sig selv på det tidspunkt. Han voksede op i en kontekst, hvor disse grundlæggende rettigheder var den absolutte regel, og det er sikkert, at det aldrig faldt ham ind at bedømme eller sætte spørgsmålstejn ved den **legitimitet**, som Frankrig og dets befolkning anerkendte og adopterede. Man behøver dog blot at gennemgå historien for at forstå, hvordan den nationale lov har drevet perverst hen og søgt at påtvinge sig selv gennem krig på andre folkeslag. Jeg må dog erkende, at det revolutionære Frankrig var fanget i at være genstand for angreb fra andre europæiske monarkier. Men på det tidspunkt var det ikke nok at blokere fjendernes angreb, og alligevel er det, hvad den vestlige lejr kræver af Ukraine i dag. Med konflikten, der gav de franske republikanere sejr ved Valmy, burde krigen være slut der. Men Østrig, oprindelseslandet for den henrettede franske dronning Marie-Antoinette, stod stadig over for den franske republik, og Napoleon I vandt ^{midlertidigt} sejren over de europæiske monarkier; lige længe nok til at indføre republikansk frihed for folket i disse besejrede monarkier. Sådan vandt det republikanske ideal over sindene i Europa, ifølge den model, Frankrig har produceret. For Gud er denne model et regime af legaliseret og legitimeret "**synd** ", **symboliseret ved den "skarlagentrøde"** farve af det republikanske "**dyr**" fra endetiden, præsenteret i Åb 17:3: "*Det førte mig i ånden ud i en ørken. Og jeg så en kvinde sidde på et skarlagentrødt dyr , fuldt af blasfeminavne, med syv hoveder og ti horn .*" Frankrig vil derfor forblive det primære mål for guddommelig vrede indtil den endelige straf, som Rusland vil påføre det. For de verbale trusler, der optræder i russiske medier, bekræfter kun fordømmelsen og ødelæggelsen af Paris, Frankrigs hovedstad, hvor alle nationale beslutninger rettet mod Gud eller

andre folkeslag gennem århundreder, fra Louvre til Élysée-palæet, det nuværende præsidentsæde, er blevet truffet. For Gud anerkender kun én **legitimitet** : sin egen.

Med hensyn til **legitimitet** , for liv skabt af Gud, kan sagen opsummeres af dette berømte udtryk taget fra en fabel af Monsieur Jean de la Fontaine: "Den stærkestes fornuft er altid den bedste." Og heldigvis for hans udvalgte er den stærkeste Skaberguden, han er også den mest trofaste, den mest retfærdige og den mest kærlige. Jesus "***gik ud sejrende og for at sejre***" ifølge Åbenbaringen 6:2: "*Jeg så, og se, en hvid hest. Og han, der sad på den, havde en bue; og en krone blev givet til den, og den gik ud sejrende og for at sejre* ." I sin jordiske tjeneste besejrede han successivt, ved sit perfekte liv, "***djævelen***", og ved sin frivillige død, "***synden***". Alt, hvad der er tilbage for ham, er at ødelægge "***syndere***", som udgør de menneskelige skarer spredt over jorden. Han vil delvist ødelægge dem ved krig, og resten af de overlevende vil blive ødelagt ved hans magtfulde og herlige genkomst. Efter de "***tusind år***" i det syvende årtusinde, hvor de forløste udvalgte i himlen vil dømme de mest skyldige mennesker og engle, vil han oprejse dem i en anden "***opstandelse***", så de vil lide udslettelsen af den "***anden død***" i "***ildsøen***", der dannes af jorden dækket af den strøm af underjordiske magma, som ses fra tid til anden i vulkanske strømme. Således vil alle, der har tænkt, godkendt og støttet "***løgnen***", hvis "***fader er Djævelen***", gå til grunde ifølge Johannes 8:44: "***I er af Djævelens fader*** , og I vil gøre, hvad jeres fader begærer. Han var en morder fra begyndelsen og bliver ikke i sandheden, for der er ingen sandhed i ham. Når han lyver, taler han af sine egne, for han er en løgner og løgnens fader . " Endelig erklærer Jesus Kristus i Åb 22:15: "***Bort med hundene, troldmændene, utugterne, morderne, afgudsdyrkerne og alle, der elsker og over løgn !***" "De, han fordømmer, har alle levet under **falsk legitimitet** , det vil sige i "***synd***".

Emnet "***løgne***" er af stor betydning i vores aktuelle begivenheder, fordi den vestlige lejr konstant fremstiller Ruslands leder, Vladimir Putin, som en naturlig "***løgner***". Men hvad sker der egentlig? Hr. Putin fremsætter trusler mod Vesten og specificerer, at "han ikke bluffer". Så hvor er "***løgnen***"? Problemet ligger i den vestlige lejr, der er så vant til politiske løgne, at dens befolkninger og dens politiske og mediemæssige ledere tror, at den russiske leder ligner dem, ifølge det gamle ordsprog: "vi dømmer andre ud fra os selv". For hvem ærer løgnagtige præsidenter, der bedrager deres vælgere? Er det ikke Frankrig, hvor den største "***løgner***" indtil sin tid var Jacques Chirac, som medierne kaldte "Superløgner"? Og efter ham, blev præsident Hollande ikke valgt på baggrund af hans erklæring: "min fjende er finans"? Mens han valgte Emmanuel Macron, en finansmand fra Rothschild-banken, som rådgiver og minister, og efterfølgende indførte et sygeforsikringssystem for gensidige forsikringsselskaber, hvilket fordoblede de administrationsomkostninger, der allerede var dækket af den nationaliserede tjeneste "social sikring". Så ja, "***løgnens***" lejr er sandelig dette Vesten, symboliseret siden Daniel 2 og 7 ved symbolerne på "***ti tæer***" og "***ti horn***", som Gud nu ønsker at ramme hårdt ved at organisere opfyldelsen af den "***sjette trompet***" i sin apokalypse, det vil sige temaet under hvilket Apokalypsen 6:11 symboliserer den tredje verdenskrig, der startede siden den 24. februar 2022 i Ukraine.

I de lande, der primært er involveret i denne krig, fastlægges **legitimitetsstandard** af hvert enkelt af dem i henhold til deres ateisme, deres religion og deres skikke. Vesten sætter sig under den standard, der er fastsat af USA, og aftaler styrer de regler, der pålægges selve krigen. I Østen og lande med tilknytning til Rusland anerkendes disse vestlige regler ikke, og deres krige har ingen regler. Derfor er vesterlændinge meget chokerede over at se Rusland sende den private væbnede gruppe kaldet "Wagner" i kamp. Rusland ønskede at begrænse inddragelsen af sine unge værnepligtige. Men siden 24. februar 2022 har vesterlændinge brugt ukrainske krigere som lejesoldater forsynet med våben og betalt af vestlig kapital. Og i begyndelsen af året 2023 i den falske kalender ændrer tingene sig, fordi Rusland nu mobiliserer massivt som forberedelse til alvorlige offensiver, der snart vil blive udført mod den ukrainske hær. For Vesten, der allerede er for engageret gennem sin hjælp og våben overdraget til ukrainerne, er det nu for sent at vende om...

Jeg vil nu behandle en anden **ulovlighed**, der vedrører praksissen med at "bruge det formelle 'vous', når en person taler til en anden person. Dette kan virke godartet, men det er det ikke. For tværtimod har vi her et tegn, der afslører "stoltheden" i hele det moderne vestlige samfund. Nu har Gud højtideligt erklæret sin afsky for "stolthed", som var årsagen til faldet af den første engel, han skabte. Dette vers fra 1 Peter 5:5, som er taget op i Jakobsbrevet 4:6, udtrykker en grundlæggende guddommelig tanke: "*Ligeså skal I, som er yngre, underordne jer de ældre. Og ifør jer alle ydmyghed i jeres omgang med hinanden; **for Gud står de hovmodige imod**, men de ydmyge giver han nåde.*" "Denne beskrivelse af den karakter, som Gud har velsignet, er det modsatte af de værdier, der er etableret af den pavelige romersk-katolske kirke. Og ja! Det er stadig fra hende, at den stolthed, der i øjeblikket manifesteres, arves. Jeg husker, at det pavelige regime først blev opnået af en intrigant ved navn Vigilius. Han opnåede denne titel på grund af sine intime forhold til prostituerede ved navn Theodora, som kejser Justinian I ^{giftede sig med}. Således, idet de gned skuldre med de store og magtfulde, delte det pavelige regime deres smag for materiel velvære, komfort og rigdom. Men det er i virkeligheden Ludvig XIV's forbindelse og hans forræderiske præster, biskopper og kardinaler, at vi skylder vores nuværende praksis med "vous" (formel tiltale). Denne despotiske konge, hvis stolthed og megalomani overgik alle andre regeringstider i den jordiske historie, var en ivrig forsvarer af den katolske religion. Og det var ham, der i sine edikter var den første til at udtrykke sig personligt ved at sige: "Vi, Ludvig, den fjortende af navnet, vi..." Og dette kunne have retfærdiggjort den legion af dæmoner, der boede i ham, men det handlede faktisk om hans egen person, at..." Han brugte udtrykket "nous". Indtil da havde enhver franskmand på fransk tre former for ental til rådighed, "je, tu, il ou elle", og tre former for flertal, "nous, vous, ils ou elles". Og i perfekt logik blev "tutoiement" brugt, selv for at tiltale en konge. I Bibelen ser vi Daniel tiltale den store og magtfulde kong Nebukadnesar med det velkendte "tu", ligesom Paulus tiltalte kong Herodes Agrippa med det velkendte "tu", og ingen fandt fejl i denne praksis. Det var derfor nødvendigt for et 5-årigt barn at bestige Frankrigs trone, for at overdreven stolthed skulle få overhånd i menneskers sind, og først og fremmest de rige, de velhavende, de magtfulde, dem som Gud kalder "*de store*".

Ved at underkue sin tids konger med sin luksus, sit pragt og sine overdådige fester organiseret i sit palads bygget i Versailles, blev kong Ludvig XIV efterlignet og reproduceret i alle sin tids andre kongeriger. Således, i I det engelske sprog blev udtrykket "thou", der udtrykte vores "tu", gradvist opgivet til fordel for det eneste udtryk "you", der oprindeligt kun betegnede vores "vous". For Gud er dette uberettigede "vous", der udelukkende er berettiget af stolthedens motiv, så hadet og uudholdeligt for ham, at da den franske revolutions straf på hans ordre faldt over hele aristokratiet, var det første, disse oprørere gjorde, at erstatte "vous" med "tu" (i tiltaleform). Dette arbejde, der blev udført af revolutionærerne, var virkelig villet og organiseret af Gud, fordi i hans øjne er hans skabningers stolthed det værste af deres ondt; for for den stolte skabning er evigt liv under Guds ledelse umuligt.

Jeg har ingen illusioner om, at verden vil opgive denne praksis med at bruge det formelle "vous", men jeg retter dette budskab på Guds vegne til hans sande børn, der virkelig ønsker at behage ham, for at svare på hans kærlighed. Individuelt siger vi "tu", når vi tiltaler den almægtige Skabergud. Kan man give sine skabninger mere ære end sig selv ved at navngive individet med entals karakter og natur i flertal? Brugen af det formelle "vous" til et enkelt individ er en mental perversion, og påskuddet for denne brug af høflighedsgrunde er **ulovligt** og ubegrundet. Brugen af det uformelle "tu" forhindrer ikke høflighed, ligesom det formelle "vous" ikke forhindrer uhøflighed og fornærmelser. Brugen af det formelle "vous" er et tegn på overlegenhed, der er arvet fra aristokratiet, og i nogle aristokratiske familier anvendes det formelle "vous" af børn, når de tiltaler deres forældre; hvilken pervers drift! Alt dette, fordi præster, som Gud ignorerer, lærte deres forældre at sige "vous" til himmelens Gud. I vores tid er ordet "Monsieur" lige så **illegitimt** som det formelle "vous", fordi det er den forkortede form af udtrykket "min herre". Igen fører dette udtryk os tilbage til Ludvig XIV's tid, fordi navnet "Monsieur" især betegnede hans yngre bror, Philippe d'Orléans, der havde lige så stor tilknytning til sine "mignons", som hans bror, kongen, havde til sine mange kurtisaner. Observationen af disse ting vidner om den sande situation for begrebet det moderne liv i dag: på den femte ^{republik} ^{tid} blev alt, hvad den første ^{republik} ødelagde og med omhu og retfærdighed opgav, genopbygget og restaureret. Så jeg husker, at vores Skabergud på sin side med rette og retfærdigt også kræver, at hans sande børn frembringer frugten af sand tro ved at adlyde hans ønske om at genoprette alle sine guddommelige værdier. Blandt disse er sabbatshvile kun et doktrinært aspekt og et tegn på hans godkendelse, som ikke desto mindre, indtil den sidste trosprøve, kan bevare en stadig vildledende karakter. Fordi resten af den sande sabbat, lørdag, siden 1994 har haft rollen som "*Guds segl* ", kun for dem, der viser kærlighed til hans seneste profetiske åbenbaringer.

Blandt dem, der er kaldet af Gud, må de, der ligesom mig er født i Frankrig eller Vesteuropa, forstå, at vi alle har arvet værdier, som Gud ikke godkender. Vi er blevet formet af vores samfundsmæssige miljø, og nu har vi pligten til at bedømme denne arv for i vores sind at frembringe tanken om en dom, der deles med Gud; for han er Helligånden, der ransager vores tanker og hjerter. Gud afviser og forkaster de sind, der udfordrer visdommen og retfærdigheden i

hans tanker; perfekt overholdelse af hans mening er derfor fuldstændig påkrævet af ham for at træde ind i hans evighed. I konstruktionen af det, vi er blevet, har biografen spillet den ledende rolle. Slagsindsfulde film, som "De Tre Musketerer", fik os til at drømme, men fik os også, snigende, til at acceptere normerne i monarkiernes despotiske regimer, godkendt og instrueret af det romerske pavedømme. I Frankrig begyndte reformationsperioden i den tid, der kaldes "renæssancen". Gud valgte klogt det navn, hun skulle bære. For ankomsten af Bibelens sande lys, dengang i det 16. ^{århundrede}, men historisk set siden det 12. ^{århundrede}, skabte netop muligheden for at finde den frelse, som Gud tilbyder ved nåde i Jesu Kristi navn, nemlig den "nye fødsel". Vantro mennesker tilskriver dette navn på det tidspunkt kulturelle årsager. Og her skyldes denne kulturelle genoplivning igen Frans 1.s ægteskab ^{med} den meget katolske italiener Marie de Medici. Det var i dette møde, at Frankrigs konge opdagede den raffinerede livsstil, der allerede karakteriserede Italien på hans tid. I Rom prydede talentfulde malere og billedhuggere Italiens gader og paladser med deres prestigefyldte værker. Sådan kom den berømte Leonardo da Vinci til at male for Frankrigs konge ved at bosætte sig i dette land. Italiensk-katolsk forførelse nåede derefter sit højdepunkt i Frankrig. Og beundring for kulturelle værker fremmede påskønnelsen af den italienske religion: den allerede velstøttede pavelige romersk-katolicisme nød endnu mere godt af det. Men bag den tilsyneladende fernis af et raffineret samfund bragte den importerede og adopterede italienske model sin natur af organiseret kriminalitet; Noget der karakteriserede Alexander 6., født Borgia, pavelige embede, hvis søn Cæsar, selv udnævnte til kardinal af sin far, dræbte sine ofre. Denne model etableredes i Frankrig, netop på det tidspunkt, hvor bibelsk lys kom til at udfordre værdien af den katolske religion, **falsk og illegitim**, og de dødbringende forfølgelser af Guds sande profeter kunne ikke undgås. Og på grund af visse dårligt omvendte protestanter satte blodige kampe de katolske ligaer imod de protestantiske huguenot-kæmpere. Af alle disse forfærdelige ting har vi det historiske vidnesbyrd om "religionskrigene", temaet og emnet for den "**tredje trompet**" i Åb 8:10 og 11. Og det var netop i 1572, at kriminalitet og perfiditet nåede et højdepunkt af rædsel med massakren på "Sankt Bartholomæusdagen", hvor de protestantiske ledere blev inviteret til Paris på Louvre for at fejre den fremtidige kong Henrik IV's forlovelse med prinsesse Marguerite kaldet "Margot", og blev massakreret af de katolske ligaer af Guises og pariserne ved midnats-tocsin: "forbrydelsens time". Men samtidig afslører denne kendsgerning Guds dom over datidens bevæbnede protestantisme. Den gjorde krav på den reformerte tro, men gjorde det med våben i hånden, noget som Jesus formelt forbød sine sande udvalgte samme aften som han blev anholdt af de jødiske vagter, før han ofrede sit liv som et sonoffer for dem. Og til os alle fortsætter han med at sige: "**Hævn og gengældelse er min!**"; vi har ikke tilladelse til selv at tage hævn. På det tidspunkt, han har valgt, betror han denne straffende opgave til de faldne ofre, forført og bedraget af religiøse løgne.

Den eneste SANDHED

Idet vores vestlige samfund forener sig og samles i navnet på at dele en "enkelt tanke" bygget på arven fra den republikanske model og det demokratiske regime, står den ene SANDHEDSGUD overfor dem, hvis tankemodel også er "unik". Emnet, jeg udvikler her, vedrører et aspekt af SANDHEDEN, som hades af den falske tro, der samles i den økumeniske alliance. I denne alliance er der intet, der hades og bekæmpes mere end den mand, der hævder at besidde hele SANDHEDEN. Og allerede på sin tid var vor Herre Jesus Kristus hadet af det jødiske præsteskab på grund af netop hans evne til at give svar på alt. Derfor adskiller vor tids Guds sønner sig fra djævelens ved, at de tilskriver den eneste Skabergud en enkelt og unik tanke. For Gud tænker ikke alt og dets modsætning, som påstandene om velsignelser fra alle disse religiøse doktriner, der er i modsætning til hinanden, kunne føre til, at man troede. Gennem hele Bibelen vidner Gud om en konstant og uforanderlig tanke: han godkender eller bebrejder og fordømmer.

Som en generel regel har mennesker den legitime ret til at have meninger om emner og ting i det sekulære domæne. Og som det gamle franske ordsprog med rette lærer: "smag og farver diskuteres ikke"; men dette princip gælder kun for sekulære ting. For det religiøse emne er det stik modsatte, fordi den ene Guds unikke tanke ikke diskuteres. Gud forbliver konstant i den samme vurdering af ting og moralske værdier. Og du skal indse, at når du udtrykker en mening om et religiøst emne, udtrykker du ikke kun din mening, du implicerer også Skaberguden, som selv dømmer disse ting ved at tilskrive ham dine egne tanker. Nu er der intet, Gud hader mere end at få tanker tilskrevet ham, som han ikke deler og ikke godkender. Tværtimod, hvis du tilhører ham, er dine tanker hans, han deler og inspirerer dem og kan således med rette velsigne dem. Jesus bad for sine udvalgte fællesskab, " *at de må være ét* ," ifølge Johannes 17:21-22: " *at de alle må være ét, ligesom du, Fader, er i mig, og jeg i dig, at de også må være ét i os, for at verden kan tro, at du har udsendt mig. Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de må være ét, ligesom vi er ét, ...* " Jesus tilføjer og specificerer igen i vers 24: " *Fader, jeg vil, at de, som du har givet mig, skal være hos mig, hvor jeg er, for at de skal se min herlighed, den herlighed, du har givet mig, fordi du elskede mig før verdens grundlæggelse.* " Jeg fjerner nu dette vers, som er så vigtigt i hans lære, Jesus siger: " ***Fader, jeg vil, at de, som du har givet mig, skal være hos mig, hvor jeg er.*** " De udvalgte vil ganske vist blive taget fra jorden og placeret i Jesu nærvær på tidspunktet for den " *første opstandelse* ", men dette vil kun blive opnået på betingelse af, at "enheden" var reel og i overensstemmelse med guddommelig tanke. Denne lære er meget langt fra den idé, der antydes af de utallige kors af træ, sten, jern eller marmor, der står på alle kirkegårde. Alle disse kors bekræfter den "mærkningsværdi", som falsk religion giver den kristne tro. Disse talrige kors bekræfter kun det "supermarked"-aspekt, som denne falske religion tilskriver Skabergudens valg. Man kan således forstå årsagerne til hans brændende vrede, der kommer for at straffe syndere i de sidste 10 år af afslutningen på de seks tusind års synd, der har sat og stadig sætter hans tålmodighed på prøve. Ligesom mennesker ikke kan tåle at blive fremstillet som

noget, de ikke er, fordømmer og straffer Gud med evig eller definitiv død dem, der tilskriver ham handlinger og tanker, der ikke er hans.

SANDHED er ikke bare et ord, det er frem for alt en person, en unik enhed, der definerer Skabergudens tanke og dom. Derfor er læren om "Treenigheden" frugten af et religiøst frafald, når den definerer Gud som "tre personer", mens Gud udtrykker sin åbenbarede enhed i sin frelsesplan. For "Treenigheden" "af Faderen, Sønnen og Helligånden" minder de udvalgte om de tre på hinanden følgende roller, som den ene Gud spiller i opfyldelsen af denne frelsesplan. Under navnet " **Fader** " mindede Jesus om den gamle pagts Gud, det vil sige skaberen og lovgiveren Gud, den, der forordnede sine ti bud og alle forordningerne og forskrifterne i denne gamle pagt. Ved navnet " **Sønnen** " mindede Jesus de udvalgte om, at deres frelse udelukkende blev opnået ved ham, ved hans frivillige død, hans sonoffer, der blev ofret til forløsning for deres synd. Derefter, ved navnet " **Helligånd** ", bekendtgjorde han den rolle, som han, Jesus, ville spille i at handle på vegne af sine udvalgte efter sin død og opstandelse. Er der handling fra tre personer? Nej! Fordi den samme Guds ånd styrer disse tre handlinger. Denne præcisering er meget vigtig: Gud er ånd og kan kun i virkeligheden og i naturen være perfekt Hellig og Ånden. Det, der gør en person til en person, er kun hans ånd. Hans udseende kan være ligegyldigt himmelsk eller jordisk, men hver af Guds skabninger bedømmes som en ånd. Fysisk udseende tæller derfor ikke for den store Dommer, fordi han bedømmer tanker og hjerter, det vil sige valget af ting, som hans skabninger elsker. Efterfølgende præsenterede Gud sig for englene i englen "Michaels" aspekt, derefter for mennesker i aspektet af manden ved navn "Jesus fra Nazareth". Således forlod " *Mikael* " sine himmelske engle for at blive født i den unge jomfru Marias legeme, mirakuløst, under navnet " *Jesus* ". " *Mikael og Jesus* " er derfor én og samme guddommelige ånd. To former, hvori Ånden, Skaberguden, åbenbarer sig for sine skabninger. Han, der skaber livet, og de aspekter, han giver det, kan således antage det udseende, han ønsker, når han vil. Denne logik undgår muslimer, der nægter at tro på Jesu Kristi guddommelighed, fordi de i ham kun ser et menneskes udseende. Men under sin jordiske tjeneste henviste Jesus kun til Faderen, som skjulte sig i ham. Tro er baseret på accepten af eksistensen af Skaberguden, for hvem intet er umuligt. Og det er således, at falsk tro, ved at benægte eksistensen af denne guddommelige umulighed, afslører sig selv for, hvad den virkelig er.

I tråd med denne idé frembringer falsk kristendom ikke den ændring i sine tilhængeres adfærd, som Skaberguden kræver af sine sande udvalgte, som han frelser gennem Jesu Kristi død. Desuden holder dens manglende interesse i Guds ord og hans profetier den i uvidenhed om hans intention om at kræve af sine udvalgte en fuldstændig fuldførelse af reformationen, der blev gennemført i det 15. og 16. århundrede ; dette siden året 1843, som er fastslået i Dan. 8:14. Dette resultat er en direkte konsekvens af deres fejlagtige opfattelse af Guds karakter og hans ubegrænsede muligheder. De forstår ikke den absolutte nødvendighed af den statusændring, der opnås ved en konkret ændring i den mentale karakter hos den, der er kaldet af Kristus; en fuldstændig forandring, som Jesus kalder "den nye fødsel ". Falsk tro præsenterer tro som et teoretisk princip baseret på troen på, at Gud eksisterer, og at han kom i Kristus for at sone for synderne hos dem, der tror

på denne guddommelige handling. Ordlyden er korrekt, men det, der mangler, er det, som dette tilbud om frelse indebærer: den konkrete forandring, der forvandler en ulydig synder til en lydig, hellig og trofast udvalgt over for Gud og hans forordninger.

I Apokalypsen, hans guddommelige åbenbaring, finder vi de ting, som Gud bebrejder sine tjenere, og dem, han tilskriver falsk religion, som ligesom den romersk-katolske kirke gør krav på verdslig magt og dermed bryder med den norm, som Jesus Kristus etablerede, og som klart sagde til den romerske prokurator Pontius Pilatus i Johannes 18:36: "**Mit rige er ikke af denne verden,**" svarede Jesus. "**Hvis mit rige var af denne verden, ville mine tjenere have kæmpet for mig, for at jeg ikke skulle overgives til jøderne; men nu er mit rige ikke herfra.**" Hans "**rige**" har derfor ikke en verdslig karakter, det gør ikke krav på rettigheder i det verdslige, civile domæne, men kun i det åndelige, religiøse domæne. Indtil sin herlige genkomst overlader Jesus til Djævelen og hans jordiske repræsentanter herredømmet og magten til at styre jordiske ting. Han bekræftede denne lektie ved at fortælle jøderne i Markus 12:17: "**Da sagde han til dem: 'Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er.'**" **Og de var forbløffede over ham .**" Den bemærkede "**forbløffelse**" skyldtes, at jøderne ventede på at se Jesus ødelægge den romerske magt, der var etableret i Israel. Denne "**forbløffelse**" ville hurtigt udvikle sig til skuffelse og, for de mest skuffede, til had mod Jesus, fordi han ikke befriede dem fra de romerske soldaters hårde og grusomme besættelse.

De irettesættelser, Jesus retter til sine tjenere, beviser, at han kræver en hellig adfærd af dem, han frelser, som skal erstatte syndige væseners. Selvom de nævnte irettesættelser vedrører hans tjenere i den kristne tidsalder, kan vi ikke desto mindre samle dem som en omfattende lektie rettet mod alle hans udvalgte til alle tider.

Vi læser i Åb 2:4: "**Men jeg har dog nogle få ting imod dig: at du har forladt din første kærlighed.**" Jesus kommer her med en bebrejdelse, der rammer næsten alle kristne, der er ofre for tidens gang. For dåbens øjeblik, en tid med glæde og entusiasme for dem, der anmoder om det som voksne, viger for rutine og vane, der gør troen formalistisk og lunken. Denne svækkelse af de kaldedes engagement vil forårsage deres evige tab, som truslen i vers 5, der følger efter læren: "**Husk derfor, hvorfra du er faldet, og omvend dig og gør de første gerninger; ellers kommer jeg til dig og flytter din lysestage fra dens plads, medmindre du omvender dig.**" Denne lektie om at "**forlade din første kærlighed**" vil gælde i Åb 3:7 og 14; de to æraer med begyndelsen og afslutningen af den officielle og institutionelle kirke i syvendedagsadventismen, nemlig de æraer, der kaldes "**Filadelfia og Laodikea**". Den "**første kærlighed**" vedrører den velsignede "**Filadelfia**" -æra i året 1873, ifølge Dan 12:12, og "**opgivelsen af denne første kærlighed**" gælder for den sidste æra i "**Laodikea**" i 1994, et år defineret som afslutningen på de "**fem måneder**" eller 150 år af den periode, som Gud gav sin sidste institutionelle kirke i Åb 9:5-10, for at bedømme værdien af dens tro, som, bedømt som "**lunken**", **fører ham til at overgive den til den universelle kristendoms "falske profeters" lejr**.

De historiske kontekster for disse to perioder i den kristne æra placerer tiden i " *Efesos* " i en tid med grusomme forfølgelser på grund af den romerske kejser på den tid, Domitian. I modsætning hertil er tiden for afslutningen af " *Filadelfia og Laodikea* " præget af religiøs fred. Bemærk, at religionskrigen genoptoges i 1995, så snart " *Laodikea* " blev " *opkastet* " af Jesus Kristus, det vil sige i 1994. Den religiøse opposition, der manifesterede sig dengang, var muslimsk. Og på dette tidspunkt herskede fred mellem de katolske og protestantiske fjender, der var forsonet gennem deres økumeniske alliance, og som officielt blev forbundet af den falske adventisttro i 1995. Fred favoriserede derfor ikke troen; tværtimod dræbte den den. Det er her, vi kan forstå, at troens værdi ikke afhænger af tidens kontekst. Forfølgelse eller fred ændrer ikke resultatet, fordi tro afhænger af menneskers individuelle natur. Vi er, hvad vi er, og Gud har vidst dette siden sin skabelse af verden. For ham er der ingen overraskelser; Overraskelsen er kun for os, hans skabninger, som opdager vores individuelle skæbne, dag efter dag.

Gud udvælger sine udvalgte efter deres evne til at være trofaste og nidkære, det vil sige " *varme* " på en permanent og evig måde. Efter hans vurdering er " *Laodikea* 's tilfælde værre, meget mere alvorligt, end det var på " *Efesos* ' tid " , som Jesus anerkender som standarden for sin doktrinære sandhed i vers 2 og 3: " *Jeg kender dine gerninger, dit arbejde og din udholdenhed, at du ikke kan fordrage onde mennesker; at du har prøvet dem, der siger, at de er apostle, men ikke er det, og har fundet dem løgnere ;" at du har udholdenhed, at du har lidt for mit navns skyld og ikke er blevet træt.* " Det er ikke det samme i " *laodikeansk* " tid, hvor han siger til sin officielle institutionelle tjener i Åb 3:17: " *Fordi du siger: Jeg er rig og har fået overflod og mangler intet; og du ved ikke, at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen .* " Disse udtryk fordømmer og sætter spørgsmålstegn ved hele den universelle officielle institutionelle adventismes doktrinære arv, at Jesus, ved at kalde ham " *nøgen* " , bekræfter sin afvisning af at tilregne ham " *klædningen* " af hans " *evige retfærdighed* " .

Jeg har allerede påpeget forskellene i de gerninger, som Jesus Kristus bemærkede, gerninger, som han tilskriver tidlig og sen adventisme i " *Philadelphia- og Laodikea- æraen* ". De to budskaber er i absolut modsætning. Du vil uden tvivl undre dig over og ønske at forstå, hvorfor og hvordan den lære, som Gud gav i " *Philadelphia- æraen* ", kan blive så anfægtet af Jesus i " *Laodikea- æraen* ". Og denne forklaring er legitim og nødvendig. Hovedårsagen til den bemærkede ændring ligger i adventisternes opførsel med hensyn til den interesse, der gives til det profetiske ord, fordi dette tema er blevet fundamentalt vigtigt siden datoen 1844, hvor alene "den sande " *hellighed* " , som Gud værdsætter, opnår beskyttelse af hans " *evige retfærdighed* " ; hvilket Daniel 8:44 udtrykker på disse måder: " *Indtil to tusind tre hundrede aftener og morgener skal hellighed retfærdiggøres* " ; dette er den sande og autentiske gode oversættelse af dette vers i henhold til den originale hebraiske tekst. Det er derfor allerede bemærket, at den officielle adventisme siden sin begyndelse har været bygget på en falsk oversættelse af dette vers, som udgør platformen for al dens doktrinære lære. Den officielle adventisme har kun anerkendt den falske oversættelse, der indtil nu er

foreslået i de forskellige versioner af bibeloversættelserne, nemlig: "**Indtil to tusind tre hundrede aftener og morgener skal helligdommen renses** ." I den hebraiske tekst er det imidlertid ikke et spørgsmål om en "**renset helligdom** ", men om "**retfærdiggjort hellighed** ". Desuden har adventismen på dette falske grundlag af den "**rensedede helligdom** " bygget sit dogme om såkaldt "undersøgende" dom ved at misfortolke billederne præsenteret i Daniel 7:9-10: "*Jeg så, mens troner blev placeret. Og den Gamle af Dage sad. Hans klæder var hvide som sne, og håret på hans hoved var som ren uld; hans trone var som ildflammer, og hjulene som brændende ild. En ildflod udgik og strømmede ud fra hans nærvær. Tusinder af tusinder tjente ham, og titusind gange ti stod foran ham. Dommerne satte sig, og bøgerne blev åbnet.*" I dette vers refererer udtrykket "*En ildflod udgik og strømmede ud fra hans nærvær* " til dommen over de ugudelige, der opstår til den 2. ^{opstandelse}, i modsætning til udtrykket i Åb 22:1: "*Og han viste mig en klar flod af livets vand, som krystal, der strømmede ud fra Guds og Lammets trone* ", hvilket illustrerer Guds dom over sine forløste hellige på den "*nye jord* ." "*En flod af livets vand* " erstatter den ødelæggende "*ildflod* ." "**Åbningen af bøgerne** " blev fortolket som en himmelsk handling udført af Jesus fra 1844, mens den profeterer de helliges handling, der vil dømme de faldne onde i løbet af det "syvende årtusinde", som kommer og vil begynde på tidspunktet for Jesu Kristi store og sande genkomst i foråret 2030. Den officielle adventisme akkumulerede og lærte således, indtil dens dom af Gud i 1994, normaliseringen af fejlagtige profetiske fortolkninger pålagt af Gud selv, indtil tidspunktet for dens fulde lys, som kom mellem 1980 og 1991, året hvor dens afvisning af at tro på muligheden for Kristi genkomst i 1994 dømte den til at blive "**opkastet** " eller forladt af Jesus Kristus.

Ligesom Gud gav som eksempel Moses' fejl, da han forvrængede den frelsesplan, som Gud havde profeteret, ved at slå "Horebs klippe" for "anden gang" og dermed miste retten til at træde ind i det jordiske Kana'an, straffer Gud den officielle adventisme, som ønskede at prioritere dens fejltagelser frem for de smukke sandheder, som jeg præsenterede ham på hans vegne. Gud forandrer sig ikke; hans dom og hans krav forbliver evigt de samme.

Kønsulighed i parforhold på tværs af menneskeheden

Jeg minder jer om, at udsagnene i dette dokument ikke udtrykker en simpel menneskelig vurdering, men at de, da de har deres kilde i Bibelen, tydeligt afslører den almægtige Guds, vores Skabers, vurdering.

Vi vil kunne se, hvordan denne guddommelige dom bliver angrebet og undertrykt af et moderne samfund præget af en oprørske ånd, der når sit højdepunkt. Fordi i en tid med de feministiske krav fra "MLF"-grupperne, "ukrainske kvinder", "Me too" osv. og "LGBT"-grupperne, bliver Guds dom synligt ignoreret og foragtet af et utal af mænd, kvinder, gamle mennesker og børn, der på grund af deres værdivalg er bestemt til at dø på forskellige måder, indtil den sidste.

I tidligere temaer mindede jeg om dette meget vigtige vers fra Jakob 4:6 og 1 Peter 5:5, hvor Gud erklærer: at "*han står de hovmodige imod og de ydmyge giver nåde* ." Behovet for denne **ydmyghed** vil derfor være særligt krævet af Gud fra kvinders side på grund af status som "**hjælper**" for manden, som han gav hende, selv før hun blev formet af et af Adams ribben, den første mand formet i hans billede. Gud bekræfter dette i 1 Mos 2:18: "*Jahve Gud sagde: Det er ikke godt for manden at være alene; jeg vil gøre ham en hjælper, der passer til ham.*" Denne status som "**hjælper**" gør ikke den gifte kvinde lige med manden. Gud giver kvinden liv, så hun kan hjælpe og føde manden, sin mands, børn. Dette er tydeligvis en tjenerrolle. Men dette udtryk har intet nedværdigende ved sig, da Jesus selv gjorde sig selv til tjener for sine apostle og disciple og gik så langt som til at vaske deres fødder snavsede af støv.

Jeg må dog straks sige, at denne undersøgelse kun omhandler kvinders status i deres rolle som hustruer. For i en ugift eller enke-stat er deres status strengt lig med mænds, da Gud skabte dem som kvinder udelukkende til jordiske forhold. Frelse af Jesus Kristus vil hun i sin evighed være som mænd, idet hun er blevet en engel blandt andre engle, alle asekuelle. På jorden har kvinder ingen grund til at blive betragtet som tjenestepige i alt arbejde for mandlige mænd. Mishandling af kvinder er et perverst misbrug begået af mændene i den menneskelige art. De kan også forstå, hvorfor det feminine køn, trætte af at lide under mændenes dominerende lov, gør oprør, og ikke uretfærdigt. Den følgende undersøgelse af emnet omhandler derfor kun kvinders status som hustru til den mand, hun elsker, og som elsker hende; de to, der lever sammen i gensidig troskab, hvilket udgør grundlaget for sandt ægteskab over for Gud. Resten, ceremonierne og de officielle konventioner, er menneskers sag af civile årsager.

Det moderne menneske må forstå, at den guddommelige standard gælder dobbelt i både åndelig og bogstavelig forstand. For den ene udelukker ikke den anden, men tværtimod ærer begge den Gud, der organiserer frelsesplanen for det skabte menneskeliv. I åndelig forstand repræsenterer og profeterer "*manden*" Jesus Kristus, og "*kvinden*" gør det samme med hensyn til kirken, der vil være samlingen af de udvalgte, som hans sonoffer vil forløse. Denne lektie blev forstået og åbenbaret af apostelen Paulus i Efeserbrevet 5:22-23: "*I hustruer, underordn jer jeres egne mænd, som det var Herren. **For manden er hustruens hoved**, ligesom Kristus er kirkens hoved, sit legemes og dens frelser.*" Bemærk, at Paulus ikke siger "**mand**", men "**mand**", hvilket bekræfter min tidligere forklaring, ifølge hvilken den status, Gud giver kvinden, kun vedrører hende som "*hustru*" til sin "*mand*". Faktisk kunne Paulus have sagt: "*for manden er sin hustrus hoved*." Men omfanget af hans ord er også åndeligt, og i dette tilfælde er den form, han valgte, mere egnet til at betegne Kristus og Kirken, som er unik: hun er den Udvalgte, derfor "*kvinden*".

Før jeg går videre, vil jeg gerne påpege, at disse ord skrevet af apostlen Paulus, ligesom mine egne skrifter, er rettet mod Jesu Kristi udvalgte, det vil sige til mænd og kvinder fyldt med kærlighed til hans person og hans sandhed, mennesker, der er i stand til at forstå Guds sande retfærdighedstanke. Nu, hvad Paulus fortæller os, udgør et ideal for menneskelig tro, som er den guddommelige norm, der kræves for evig frelse. Sammenligningen med "*Kristus og Kirken*"

gælder kun for det tilfælde, hvor de to ægtefæller er udvalgt og forløst af Jesus Kristus; og dette tilfælde er yderst sjældent, hvis det stadig eksisterer i dag... Protesterne vil derfor være meget talrige, men det er ikke dem, mine skrifter er rettet mod. Filteret, der tillader overholdelse af denne guddommelige dom, er kærlighed, den sande, den rene kærlighed til sandheden, og dens konkrete vidnesbyrd, der ledsager og beviser den, det er perfekt ydmyghed. Tilstedeværelsen af selv den mindste stolthed vil derfor gøre de kaldede ude af stand til at opnå udvælgelsens status. Udvælgelse opnås imidlertid kun i sand "helliggørelse", og den, der i al retfærdighed afgør, om han skal "hellige" sin skabning, der er slavebundet af synden, eller ej, er Gud og kun Han. Lad os derfor følge apostelen Paulus' ord: vers 24: "*Ligesom kirken underordner sig Kristus, således skal også hustruer underordne sig deres mænd i alle ting.*" Her bekræfter Ånden princippets gyldighed i åndelig forstand og dets bogstavelige anvendelse, fordi Gud er en ordens Gud, og orden opnås kun gennem accept af disciplin og lydighedsprincippet. Men for at opnå dette resultat skal kærligheden virke i den gifte mands hjerte eller ej, og Gud vil finde den i de sandt udvalgte hjerter: vers 25: "*Mænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den.*" Her åbenbarer Ånden den uundværlige betingelse for, at hans ideal om forholdet mellem mand og hustru kan opfyldes. Dette vers bemyndiger på ingen måde manden til at krænke sin kone eller en anden kvinde. Selv i den traditionelle vestfranske ægteskabskontrakt står der, at "de to ægtefæller skylder hinanden hjælp, troskab og solidaritet, og dette, indtil døden skiller dem ad"; Gud kan derfor kun godkende denne klausul i det borgerlige ægteskab eller det religiøse ægteskab. Og ved at give som eksempel den måde, hvorpå Kristus gav sit liv for at tilbyde evigt liv til sin kirke, sin udvalgte, sin brud, lader han manden bære en stor del af ansvaret i forholdet til sin hustru. Men det kan ske, at menneskets kærlighed, selvom den er upåklagelig eller næsten uangribelig, er ineffektiv og ikke når det ideelle mål, som Gud ønsker. Dette er tilfældet, når kvinden er "stridbar", som ordsproget citeret i Ordsp 21:9 siger: "*Det er bedre at bo i hjørnet af et tagtag end at dele hus med en stridbar kvinde.*" I værste fald forener ægteskabet også en "stridbar" kvinde med en mand, der ikke er i stand til at elske, som Jesus elskede kirken, og denne type situation forklarer stigningen i antallet af enlige i vores moderne vestlige samfund. Og andre steder i verden, uden Jesu Kristi hjælp, bliver kvinder behandlet som slaver af uretfærdige og til tider meget brutale, torturerende ægtemænd. Paulus siger også i vers 26-27: "... *for at han skulle hellige det ved ordet, efter at have rensset det med vandbadet, for at fremstille det for sig selv i herlighed, uden plet eller rynke eller noget sådant, men helligt og uden lyde.*" Ånden definerer tydeligt sin frelsesplan her; han opsummerer den i disse to vers, som successivt antyder de to faser af "rensning" og "helliggørelse". "Dåb" **tilregner** Kristi retfærdighed, men opgivelsen af syndens praksis, som konkret gør den "uangribelig", realiserer det stadie af "helliggørelse", som Gud kræver af de udvalgte, som han frelser. Gud specificerer yderligere sin tanke i vers 27 til 30: "**Mænd skal derfor elske deres hustruer som deres egne legemer**. Den, der elsker sin hustru, elsker sig selv. Derfor skal en mand forlade sin far og mor og holde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød." Dette er et stort mysterium; jeg taler om dette i forbindelse med

Kristus og kirken. I lyset af disse ord er den gifte kvinde den første person, hendes mand skal vinde for Guds evangelium; den første skal han stræbe efter at omvende for at hun kan blive frelst. Men situationen er sand omvendt, hvis det er manden, der skal omvendes til Kristi frelse. Dette mysterium er nu forstået og godt belyst af Gud i mine skrifter. Forholdet mellem symbolernes virkelighed og profetiske betydning er defineret og korrekt fortolket. I dette lys er Gud herliggjort, og menneskeheden er ydmyget, for den alene bærer ansvaret for sine fejl. I Jesus Kristus har Gud på en konkret måde præsenteret hende for et eksemplarisk forbillede, hvis perfektion fordømmer menneskelig ufuldkommenhed. De vulgære "sten" forkastede ham, og "ædelstenene og perlerne" modtog ham. Vers ... "33 afslutter emnet: "Til sidst skal hver af jer **elske sin hustru som sig selv, og hustruen skal have respekt for sin mand.**" Og dette sidste vers bekræfter yderligere uligheden mellem mand og kvinde: "Til sidst skal hver af jer **elske sin hustru som sig selv, og hustruen skal have respekt for sin mand.**" Med en streng reference til budskabets kødelige anvendelse formaner Paulus manden til at "**elske sin hustru**", og til kvinden siger han, at hun skal "**have respekt for sin mand**." Nu er "at elske" den stærkeres pligt, og "at have respekt" er den svageres. Kvindens "svaghed" er en naturlig ting, der på ingen måde er nedværdigende eller skamfuld. Denne "svaghed" pålægger kun manden pligter til at støtte og beskytte sin hustru, fordi Gud skabte ham "stærk" i sin natur.

I de bibelske karakterer finder vi udvalgte, der svarer til det forbillede, som Gud krævede, inklusive Abraham, som hans kone Sara kaldte "**sin herre**" ifølge 1 Peter 3:5-6: "Sådan pyntede sig de hellige kvinder, der håbede på Gud, idet de underordnede sig deres egne mænd, **ligesom Sara, der adlød Abraham og kaldte ham herre**. I blev hendes døtre, idet I gjorde det gode og ikke var foruroligede af nogen frygt."

I en søgning fandt jeg dette vers fra 1 Mos 24:36: "Sara, min herres hustru, fødte min herre en søn i sin alderdom, og han gav ham alt, hvad han ejede." Vi kan se, hvor meget Isaks oplevelse profeterer om Jesus Kristus. Abraham spiller i dette vers rollen som Gud, der profeterer om Kristi Jesu sene fødsel i hans alderdom, det vil sige næsten 4000 år efter Adam og Evas synd. Og Gud vil også give den sejrende Kristus, hans "søn", "alt, hvad han ejer." I Johannes 5:22 bekræfter Jesus dette: "Faderen dømmer ingen, men har overgivet hele dommen til Sønnen, ..." Der er én "Herre", men mange "herrer", som det fremgår af den titel, Gud giver sig selv i Kristus "Kongers Konge og herrernes Herre" i Åb 19:16: "Han havde et navn skrevet på sin kappe og på sin hofte: Kongernes Konge og herrernes Herre." Udtrykket "herre" er rosende, fordi det oprindeligt betegnede de rige og stærke, der forsvarede de fattige og de svage. Men naturlig ondskab, forstærket af den falske kristne religion, har uværdigt gjort krav på denne ædle titel. Imidlertid er det sande forbillede på "**herren**" altid synlig i den guddommelige person, vor Skaber Gud, åbenbaret af Jesus Kristus. Udtrykket "herrernes Herre" henviser til Gud i 5 Mos. 10:17 til 19: "For YaHWéH, jeres Gud, er gudernes Gud, herrernes Herre, den store Gud, den mægtige og den frygtelige, som ikke ser på nogen og ikke tager imod belønning, som øver retfærdighed for faderløse og enker, som elsker den fremmede og giver ham mad

og klæder. I skal elske den fremmede, fordi I var fremmede i Egypten. " Denne "kærlighed" til den "fremmede" vil begrænse sig til at byde ham velkommen i et rimeligt antal, for tværtimod, med undtagelse af dem, der omvender sig til den sande Gud, er ægteskabet mellem den fremmede og hebræeren forblevet forbudt af Gud. Men dette vers definerer perfekt den moralske natur af en sand "herre" ifølge Gud.

Menneskeheden har mistet meget ved at ignorere Gud og hans sande værdier, og dette er årsagen til alle dens fiaskoer. Den lange periode med fred, som Gud gav mellem 1945 og 2022, tillod mænd og kvinder i dominerende vestlige samfund at bære konsekvenserne af deres fejl i videst muligt omfang; fejl og synder for Gud. Egoisme, mistillid, grådighed og vold saboterer muligheden for et harmonisk liv. Ægteskab skræmmer både mænd og kvinder, og i stigende grad foretrækker alle at bevare deres frihed.

I den økonomiske sfære ser gudløse mennesker konkurrence som noget positivt. Det burde fremme lavere omkostninger, men i virkeligheden øger det kun antallet af udbyttende, der ender med at gå med til at fremme højere salgspriser til skade for forbrugerne. Faktisk har menneskeheden ikke brug for konkurrence, men komplementaritet. For at leve i mængder bringer mennesker komplementære talenter til hinanden, der er nyttige for alle. Hvert menneske er afhængigt af de talenter, som andre modtager, og det er det, der gør det gavnligt at multiplicere antallet af hans skabninger, for Gud selv, men også for de liv, han skaber. For det første er det åndelige liv og det arbejde, Gud organiserer, baseret på de specifikke talenter, han giver til sine trofaste tjenere, sine frivillige slaver. Komplementaritet er styrken i sandhedens opbygning, kilden til dens opbyggelse.

Bibelen giver rigeligt bevis for den betydning, Gud lægger på denne komplementaritet, især gennem vidnesbyrdene i de fire evangelier i den nye pagt. Men efter dem er Åbenbaringen, obskurt navngivet "Apokalypsen", fuldstændig bygget på dette princip om komplementaritet. De to efterfølgende pagter har også et komplementært uddannelsesformål, og det samme har profetierne i Daniel og Åbenbaringen. Og for det første er mennesket i sin undfangelse et produkt af en komplementaritet af alle de organer og lemmer, der udgør det; dette er således, at hele livet er designet af Gud til at fungere efter princippet om komplementaritet. I 1 Kor 12:17 fortæller Ånden os gennem Paulus: "Øjet kan ikke sige til hånden: 'Jeg har ikke brug for dig', ej heller hovedet til fødderne: 'Jeg har ikke brug for jer'." » Og denne observation definerer livet som en samling af ressourcer, som den politiske "kommunisme" har forvrænget og ødelagt, fordi Gud blev afvist og fraværende. De talenter, som hver person modtager med en komplementær rolle, kan ikke hæves over hinanden og retfærdiggør ikke noget overordnet privilegium. Livet ifølge Gud er fuldstændig egalitært, og de nuværende uligheder mellem kønnene er kun foreløbigt etableret for den tid, hvor der er jordisk synd. For bag kvindens anderledes kødelige aspekt er der ånden af et liv, som, hvis det forløses ved Kristi blod, vil blive, ligesom lige forløste mænds, et himmelsk asexuelt væsen i de himmelske engle billede, ifølge hvad Jesus siger i Matthæus 22:30: "For i opstandelsen skal de ikke gifte sig, og de skal heller ikke bortgiftes, men skal være som Guds engle i himlen."

Ved at konkurrere med det mandlige køn har kvinder taget jobs, der var beregnet til mænd. Og samtidig har de overladt omsorgen for at opdrage deres børn til fremmede. Disse børn, der er opfostret af ammer eller specialiserede organisationer, har ikke nydt godt af deres mødres kærlighed og mildhed, ej heller af deres retfærdige og nyttige irettesættelser og straffe. Ændringer i gode grundlæggende principper har ført til ændringer i børns natur, der er frustrerede over deres mødres støtte. Virkningerne er udbredte og resulterer i forsvaret af individuelle rettigheder, men der er altid undtagelser, for uanset disse generelle principper vil menneskets dybe natur gøre forskellen. De, der manglede kærlighed i barndommen, kan finde den i Gud gennem Jesus Kristus og gennem ham blive opfyldt i deres behov. **Det er bemærkelsesværdigt, at menneskeheden, efter at være trådt ind i moderniteten, har ofret begyndelsen og slutningen af tilværelsen på egoismens alter. Begyndelsen ved at efterlade små børn i vuggestuer, og slutningen ved at placere ældre forældre i specialiserede hjem som "EPHAD". Dette er for at adlyde kravene fra et tvivlsomt samfundsvalg, hvor professionel aktivitet optager folks tid. Og egoisme er skyld i det, fordi disse opgivelser er en konsekvens af den interesse, som gifte mænd og kvinder viser deres professionelle aktivitet. Nogle par vælger klogt den løsning, at den ene eller den anden holder op med at arbejde for at tage sig af børnene, og naturen selv foretrækker moderen, der opdrager og passer dem. Mens sund fornuft siger, at man skal spise og arbejde for at leve, viser tidens forvrængning sig i, at ægtepar lever for at arbejde og spise. Det moderne liv løsriver mennesker fra livets sande værdier, det fremmer materiel berigelse og glæden ved forbrug. Således bliver behovet for penge stadig større, og de ting, man skal købe, stadig dyrere. Men denne forandring er også en konsekvens af ændringen i den type liv, som tidligere levede på landet på gårde, der dækkede en stor del af ernæringsbehovet, har fundet sted siden industrialiseringen, omkring 1850, koncentreret i byer, hvor alt skal købes, fra mad til glæden ved underholdning.**

I Bibelen bestemte Gud ikke formen for vielsen, som blev organiseret på forskellige måder blandt jordens folk. Disse ceremonier har til fælles karakteren af glæde og fest, der deles med ægtefællernes familier og venner. Guds tanke om ægteskab åbenbares, sent i den "nye pagt", ved dåbsceremonien, som Jesus Kristus forordnede. Jeg husker, at dåben kun angår mennesker, der er gamle nok til at træffe et alvorligt valg, der forpligter deres evige fremtid. I deres tilstand som voksne eller ældre unge indgår de døbt en evig pagt med Gud; en pagt, det vil sige et ægteskab. De træder individuelt ind i et fællesskab af de udvalgte, som Ånden kalder "**bruden**" i Åb 19:7-8: "*Lad os glæde os og juble og give ham ære, for Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort sig rede* . Hun fik lov til at klæde sig i rent og hvidt linned. For det fine linned er de helliges retfærdighed." Gennem hele Bibelen kan vi finde Guds krav om "**trofasthed**"; denne nødvendighed bliver konstant mindet om, selv i Åbenbaringen. I Åb 2:10: "*Frygt ikke for det, I skal lide. Se, Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, for at I skal blive fristet, og I skal have trængsler i ti dage.*" "**Vær trofast indtil døden** , så vil jeg give dig livets krone "; i Åb 2:19: "*Jeg kender dine gerninger, din kærlighed, din tro, din trofasthed , din tålmodighed, og at dine sidste gerninger er flere end de første* "; i Åb 3:14: "*Og skriv til englen for Laodikea-menigheden:*

*Dette siger han, som er Amen, **det trofaste og sanddrue vidne** , begyndelsen på Guds skabelse: "I denne tredje omtale præsenterer Jesus sig selv som et " **trofast og sandt vidne** ". Han forbinder således " **trofasthed** med **sandheden** ", som i den sidste tidsalder antager det strålende aspekt af et stort lys, der er kommet for at oplyse de sidste udvalgte forståelse; som et resultat heraf forstås profetierne perfekt, og Guds store frelsesplan oplyses fuldt ud. Disse ord " **trofasthed** og **sandhed** " udgør betingelsen for at opretholde den evige pagt, der er indgået med Gud i Jesus Kristus. Jesu genkomst sammenlignes med " **brudgommens genkomst** " i " **lignelsen om de ti jomfruer** " . Hvad beder " **brudgommen** " sin brud om ? Hendes " **trofasthed** " i " **sandheden** ". Denne anmodning legitimerer dens anvendelse i menneskers ægteskaber. Så storslåede og højtidelige som de måtte være, er jordiske bryllupsceremonier bedrageriske og dømt til at mislykkes i de fleste tilfælde, fordi Gud ikke er arrangøren af ægtefællernes møde. Og årsagen til disse fiaskoer vil oftest være " **utroskab** og **løgne** ", de to djævelens frugter, der dominerer skabninger, der ikke er beskyttet af Gud i Jesus Kristus.*

Kort sagt kan " **troskab** " føre til et pars succesfulde forening, men kun " **troskab** " i Kristi " **sandhed** " muliggør en forening med Gud, for evigt liv. Men hvordan kan en menneskehed, der er overvældet af oprørets og egoismens ånd, blive følsom over for pligten til at elske og praktisere " **troskab** " i " **sandheden** "? Kollektivt er det allerede for sent, men individuelt er dette stadig muligt, håbet på og ventet indtil nådens ende, af Gud i Jesus Kristus.

I tilfælde hvor en af de to ægtefæller i ægteparret ikke opnår guddommelig helliggørelse, har troskab mod Gud forrang for den, der er helliggjort. Denne prioritet vedrører kun det religiøse aspekt og den form, som Gud kræver for dets konkrete udøvelse. Desuden kan kampen mellem det gode og det onde og det onde mod det gode føre til forfølgelser, der opleves inden for par, der er dårligt forenede eller adskilte. Det er denne type tilfælde, der får Jesus Kristus til at erklære, hvad der vil ske, når han vender tilbage for at tage sine udvalgte, i Lukas 17:34: " *Jeg siger jer: I den nat skal to mennesker være i samme seng, den ene skal tages med, den anden skal lades tilbage* ". " *I den nat* " vil troens gyldighed gøre forskellen. Men dette eksempel beviser, at Gud ikke er imod et fælles liv, hvor opfattelsen af tro ikke deles enstemmigt; dette er så meget desto mere sandt, da parret oftest var forenet før ægtemandens sande religiøse omvendelse. På den anden side inviterer Gud som hovedregel sine trofaste udvalgte til at søge fred og flygte fra konfliktfyldte situationer, og i dette tilfælde er en god separation, som begge ægtefæller accepterer, meget bedre end et dårligt forhold. Men Jesu eksempel fortæller os også, at den helliggjorte ægtefælle ønskede at respektere og ære den status, Gud gav ham eller hende; hvad enten det er mand eller kvinde. Denne respekt for den status, som Gud har etableret for mand, kvinde og dyr fra verdens skabelse, er en frugt af den sande tro, som Gud godkender, velsigner og helliggør. I det omfang den er forordnet af Gud, kan ulighed kun accepteres af hans sande udvalgte. For faktisk er den eneste lighed, som Gud giver mand og kvinde, netop pligten til at acceptere ulighed; hvad angår hans sande udvalgte, mænd eller kvinder, som han kan frelse, fordi de viser sig værdige til det, og dette er et konkret tegn på sand tro og sand religion. Var Jesus ikke offer for meget mere end ulighed? De, der følger ham, skal også acceptere at bære "deres kors".

Det er dog godt at vide, at Gud kun pålægger sine udvalgte ulighed under deres ophold på syndens jord. For Jesus demonstrerede dette konkret i sine gerninger og sin opførsel på jorden: i al evighed, ifølge himmelens lov, vil den største gøre sig selv til alles tjener.

Europa og den nye "Attila"

"Hvor min hest går hen, gror græsset ikke igen"; sådan var mottoet for denne leder af hunnerne, der kom for at ramme det troløse kristne romerske Europa, som den "første trompet" i Åb. 8:7: "*Den første lod basunen lyde, og der kom hagl og ild blandet med blod, og det blev kastet på jorden; og en tredjedel af jorden blev brændt op, og en tredjedel af træerne blev brændt op, og alt grønt græs blev brændt op.*" Mellem 375 og 538 iværksatte andre barbariske ledere angreb mod provinserne i Romerriget i det nuværende Vesteuropa. Men det, der interesserer "Guds sønner og døtre", er, at kun "Attila" modtog navnet "Guds plage". Han bekræftede selv, at han iværksatte disse angreb på Guds ordre; noget, som den "første trompet" bekræfter og autentificerer. Og jeg husker, at handlingen med denne "Guds plage" var beregnet til at straffe opgivelsen af den sande jødiske sabbat; nedlæggelse beordret af den romerske kejser Konstantin I siden 7. marts 321. Denne dato, med faldende tal, synes at markere begyndelsen på "**syndens**" forbandelse, hvis konsekvenser vil fortsætte indtil verdens ende, som vil blive præget af Jesu Kristi herlige genkomst i foråret 2030.

Siden den 24. februar 2022 er en ny "Attila" kommet for at forny handlingen af den første af navnet, for at fuldføre handlingen af den "sjette trompet" i Åb. 9:11 til 21; dette af samme grund som den foregående. Og hans handling må være desto større, da han kommer for at straffe, for Gud, den religiøse ligegyldighed, der er vist over for de fire mellemliggende "trompeter", det vil sige fire forbandelser, der påføres som advarsler symboliseret ved ordet "**trompet**". Skylden for "**synd**" er blevet intensiveret; Dette på trods af den protestantiske reformations mission og adventisternes trosprøver i 1843, 1844 og 1994. Anfægtet og bekæmpet er lyset givet af Gud ikke blevet modtaget, og ordene i Johannes 1:5 fornyes: "*Lyset skinner i mørket, og mørket har ikke overvundet det.*" Guds retfærdige vrede blev således ophidset af dem, der hævder at være hans tilhængere; som i den gamle pagt. Syvendedagsadventismen, den sidste institutionelle form for hans udvalgte, sluttede sig til de skyldiges lejr ved at blive udspydd af Jesus Kristus i 1994. Med de skyldiges lejr således fuldendt, lancerede Gud den 24. februar 2022 den straffende mission for den nye "Attila". Og at dømme efter de billeder, der sendes af medierne, passer den første Attilas motto perfekt til ham. Men vesterlændinge beroliger sig falsk ved at tro, at tragedien kun vedrører Ukraine, som gradvist bliver ødelagt og ødelagt. De ignorerer, hvad Jesus åbenbarede for sine eneste sande tjenere i sine bibelske profetier: det er dem, de Vesterlændinge, som er hovedmålet for denne guddommelige, destruktive vrede. Gælden, der skal betales, er tung; for det første, opgivelsen af sabbatten, som Gud har helliget siden verdens grundlæggelse og mindet hebræerne om gennem teksten i det 4. ^{af} de 10 suveræne bud; derefter,

stædigheden i at støtte den pavelige romersk-katolske religion og praktiseringen af dens søndag af hedensk oprindelse; efter at have " *slugt disse kameler* ", " *sluger de* " igen " *myggene* ", det vil sige, de tager ikke hensyn til alle de sanitære og diætmæssige forordninger, der dog er sekundære i den guddommelige lære. Hvem er denne nye "Attila"? Det er Rusland, og denne gang betyder navnet på dets leder ikke noget, om han er den nuværende præsident ved magten i 23 år, Vladimir Putin, eller en efterfølger, det betyder ikke noget, fordi den guddommelige mission skal og vil blive udført præcis, som Gud ønsker og har gjort det kendt. Den kommer for at udføre missionen for " *Nordens konge* " i Daniel 11:40 til 45, bekræftet i " *Gog* " i Ezek. 38. Den skal invadere og ødelægge Vesteuropa, før det selv bliver ødelagt af amerikanske atomangreb.

Mit land, Frankrig, har haft et turbulent forhold til Rusland. Efter Napoleon I's nederlag ⁱ 1812 invaderede russerne Paris i 1814, og det var under dette ophold i den franske hovedstad, at ordet "bistro", som betyder "hurtigt" på russisk, blev taget i brug for at henvise til værtshuse, der ønskede at betjene deres kunder hurtigt. Oprindeligt blev ordet "bistro" bestilt af russerne, der plyndrede pariseres ejendom. Russerne værdsatte fransk kultur og dens raffinement i høj grad, og det er denne påskønnelse og beundring, at byen Paris skylder sin overlevelse. Frankrig har således været i stand til at fortsætte med at forføre og påvirke verden gennem sine forfattere, hvis skrifter er blevet læst på mange sprog. De har skabt Frankrigs ry: det første land med frihed fra monarki, den romersk-katolske religion og Guds himmelske autoritet.

Under den 4. ^{og 5.} ^{republik} var forholdet mellem Frankrig og Rusland officielt høfligt og godt; begge lande havde lidt under Nazitysklands morderiske magt. Men prisen, der blev betalt, var meget anderledes, Ruslands var enorm, betydelig, millioner af civile og militære sjæle blev dræbt af den tyske offensiv. I 1945 var Ruslands hævn også forfærdelig, og Berlin blev fuldstændig ødelagt, ligesom "Mariupol" i Ukraine, i 2022. Det er sikkert, at Gud ikke vil blive skuffet over russisk handling. Det vil ødelægge og afsløre det stolte "Europa", som aldrig ophører med at irritere ham. Om en måned er det årsdagen for denne " *sjette trompet* ", som gik ind i sin forberedelsesfase siden den 24. februar 2022. Fordi bombemagerne ved det godt; for at detonere en bombe skal man tænde **en lunte** ; dette er rollen for krigen i Ukraine. I de seneste dage har vi set Polen vride armen om den tyske beslutning om at få sin tilladelse til at levere tyske "Leopard"-tanke til Ukraine. Og vi kan allerede se den fælde, som NATO-alliancen udgør. Hvert medlem frygter at blive isoleret, overbevist om, at deres alliance beskytter dem, og det land, der tvinger beslutningen frem, er Amerika, hvis støtte er fundamental for Tyskland. Alt fungerer som et konstruktionsspil, hvis samlede dele er indbyrdes afhængige af hinanden; helheden er afhængig af den amerikanske beslutning. Det er derfor, at kampen mod Ukraine, USA's lejesoldat, i nyhederne trækker alle vesterlændinge ind i en krig, der er ført mod Rusland, Amerikas potentielle permanente fjende siden 1945. Sidstnævnte opfylder således general "Pattons ønske", der hadede russerne og ønskede at bekæmpe dem siden 1945, året for hans officielt tilfældige død.

Jean de la Fontaine efterlod fabelen om frøen, der ville blive lige så stor som oxen: den døde sprængende; Europa vil gøre det samme. For Europa bestod

oprindeligt af kun seks lande, og fra tiltrædelse til tiltrædelse omfatter det nu 27 lande eller nationer. England har nu forladt Europa og genvundet sin fulde uafhængighed, men før det forlod landet, nød det godt af de privilegerede foranstaltninger, som det europæiske lederskab havde givet det. Dets isolerede status, dets valuta, der forblev national, dets orientalske handelsposter etableret i Indien og Hongkong, favoriserede dets handel og berigelse. Samtidig flyttede Frankrig, som mistede sine kolonier, sine arbejdspladser til Rumænien, i Europa og derefter til Folkerepublikken Kina. Som følge heraf skabte det ikke længere tilstrækkelig rigdom og gik i forfald. Tyskland udnyttede USA's væbnede skjold og tog føringen i Europa som det rigeste europæiske land. Således slugte den omkostningerne ved annekteringen af Østtyskland, som havde været under russisk besættelse fra 1945 til 1989. Indtil da bestod Europa hovedsageligt af lande, der repræsenterede de ti vestlige kongerigers territorium eller "*ti horn*", der var profeteret siden Dan 7:7: "*Derefter så jeg i nattesynerne, og se, et fjerde dyr, frygteligt og frygteligt og overmåde stærkt; det havde store jerntænder; det fortærede, knuste og trampede det, der var tilbage, ned; det var forskelligt fra alle de tidligere dyr, og det havde ti horn .*" Handlingerne beskrevet i dette vers vedrørte hovedsageligt dem, der tilskrives Romerriget. Men historien bekræfter, at denne europæiske magt fortsatte over tid, efter Romerriget, gennem det åndelige imperium under det romerske paveregime, der blev etableret i 538 på Roms sæde. Den franske revolution kom, for at Gud skulle sætte en stopper for disse despotiske regeringer af monarki og pavedømme i 1798, det vil sige afslutningen på de 1260 dage-år, der er profeteret i Dan 7:25: "*Han skal tale ord imod den Højeste, han skal undertrykke den Højestes hellige, og han skal tænke på at ændre tider og love; og de hellige skal gives i hans hånd for en tid, tider og en halv tid .*" I dette vers præsenteres de 1260 dage i formen: et år, to år og et halvt år, det vil sige 360 dage + 720 dage + 180 dage = 1260 dage af virkelige år. Efter modtagelsen af Østtyskland bankede Polen, befriet af Rusland, på døren til Europa, som derefter, på grund af sin fremtidige ulykke, hilste det hjerteligt velkommen. Fordi ved at træde ind i det forenede Europa bragte Polen sit had til Rusland ind i det; et had, der desuden var velbegrundet, fordi det efter store massakrer under Anden Verdenskrig blev frygteligt udnyttet af det besættende Rusland, og dets rigdomme, dets husdyr, alle dets produktioner blev beslaglagt og fordelt blandt de russiske sovjetnationer.

Det må siges, at denne forbandelse ikke var ufortjent, for i dette katoliserede land blev adventistbudskabet brutalt forfulgt mellem 1919 og 1939. Adventisttroende blev dræbt, da det polsk-katolske regime ikke accepterede nogen religiøs konkurrence. Vi finder her en god grund til, at Polen skulle blive en fælde for alle andre kristne nationers forbandelse indtil Jesu Kristi genkomst. Og fælden fungerer endnu bedre, fordi Polen gav den katolske kristendom til pave Johannes Paul II, den store folkefører.

For de oprindelige europæiske lande resulterede hver nye ankomst i tildeling af ny økonomisk støtte til de fattigere, nyankomne lande. Subsidier udbetalt til disse nye medlemmer blev finansieret af de gamle medlemmer af dette "frø"-Europa. De gamle medlemmer blev fattigere, og de nyankomne blev rigere. Og i denne situation var det kun de rigeste og mest grådige af disse europæiske

nationer, der nød godt af denne europæiske udvidelse ved at flytte deres produktion til de lande, hvor arbejdskraften var billigst; først inden for Europa og derefter ud til Østen og Kina; og Tyskland var den første, der ønskede at drage fordel af den uventede gevinst, som europæisk dirigisme begunstigede: Europa-Kommissionen, der blev etableret i Bruxelles.

Det skal bemærkes, at Amerika står bag Kinas optagelse i WTO, Verdenshandelsorganisationen. Landet har derfor favoriseret dets berigelse til skade for det selv og for Europa og dets NATO-allierede, som alle har flyttet deres nationers vigtigste industriproduktion til Kina. Så meget, at det i dag fremstår som den største trussel mod den vestlige lejr med sine atombomber, missiler, raketter, satellitter, kampvogne, droner og frem for alt **sin befolkning på en milliard fire hundrede millioner indbyggere**. Det kan derfor bekymre USA endnu mere, da det ikke skjuler sin plan om at generobre øen Formosa, som er blevet USA's venligtsindede Taiwan. Guds forbandelse, der rammer den vestlige lejr, fremstår således tydeligt, da de fremtidige ofre selv har finansieret deres fremtidige fjenders magtovertagelse, russiske og kinesiske, men også muslimske, arabiske, tyrkiske, iranske, pakistanske osv.

Mellem 1945 og 1990 var det romersk-katolske Polen underlagt det ateistiske Sovjetruslands dominans. Polen blev befriet på det tidspunkt, hvor en pave repræsenterede det i Roms stol: Karol Wojtyla eller Johannes Paul II. Den katolske tro vandt således popularitet og national støtte, og som følge heraf intensiveredes hadet mod den russisk-ortodokse religion på grund af tidligere kolonisering. Ormen var kommet ind i frugten, eller som Jesus engang sagde, "*surdejen*" af had mod russerne, kom ind i *den europæiske "dej"*, og lidt efter lidt, ved at fremme Ukraines uafhængighed, lykkedes det nationerne, der kom fra øst, at fylde alle europæiske nationer med had mod Rusland. For Guds øverste våben er religion. Det er for ham det bedste middel til at sætte folk, der ikke adlyder ham, op mod hinanden, indtil de gennem krig dræber hinanden.

I Frankrig, på tv-nyhederne, hører jeg patetiske udvekslinger, hvor de talende ønsker at tro på muligheden for at besejre Rusland. Vi lever ikke længere i realisme, men i den såkaldte Coué-metode, som kræver, at det, der gentages, bliver til virkelighed. Før alle krige, og til alle tider, udtrykker mennesker deres håb, før de konfronteres med den barske virkelighed. Dette var stadig tilfældet før denne sidste forfærdelige verdenskrig. Og med forsyningen af tunge kampvogne fremstår beviserne på spiralen og den infernalske eskalering mere og mere tydeligt. De mest stædige beroliger sig selv med, at Rusland endnu ikke har reageret mod Vesten på en krigerisk måde. Men disse tåbelige mennesker glemmer, at den røde linje er blevet krydset, og at Rusland ikke er forpligtet til at fortælle det til sine fjender. Alt vil ske til sin tid; Rusland, der allerede er besat af Ukraine, søger ikke at bekæmpe vestlige tropper. Det vil kun gøre det efter at have løst Ukraines problem på sin egen måde. Jeg bemærker også i disse rapporter, at når de analyserer russernes udtalelser, sætter kommentatorerne ikke spørgsmålstegn ved, om det, der siges, er **sandt eller falsk**. Alligevel er dette det eneste, der bør huskes i en tale. Journalisterne vidner således imod sig selv om en afgørende mangel på upartiskhed; de er forudindtagede og har taget parti for Ukraine mod Rusland, og lytterne og tilskuerne, der lytter til dem, er ofre for

deres propaganda. Da de alle er mål for Guds vrede, fører denne generaliserede blindhed dem til at favorisere den krigeriske eskalering, der vil komme og ødelægge dem. Rusland er ikke legitimt i sin aggression mod det frie og uafhængige Ukraine, men siden jorden har født mænd og kvinder, har den stærkeste påtvunget sin lov over for de svageste. Og i den vestlige verden, afskåret fra Gud, er vi begyndt at drømme om en endeligt etableret orden, der er bestemt til at blive anerkendt af alle jordens folk. Men mellem drøm og virkelighed er der en kløft. Således vil det destruktive projekt, som Gud kalder sin "**sjette trompet**", hvormed han sætter en stopper for "**nationernes tid**" være fuldt ud fuldført; og derefter vil den "**syvende trompet**" **udslette de sidste "overlevende"** oprørere ved den herlige genkomst af vores guddommelige Herre og Mester, Jesus Kristus alias Mikael, i foråret 2030, det vil sige 2000 år - 14 dage efter hans korsfæstelse ved påsken i år 30.

Således kommer der med disse sidste to "**trompeter**" to "**Attilaer**", bag hvilke "græsset ikke vil gro igen". Den første er jordisk; den anden er himmelsk og guddommelig. Med den første vil ødelæggelsen blive udført af atombomber, og i denne henseende må jeg præcisere, at selvom jeg stadig ikke er adventist, lod Guds Ånd mig allerede i min læsning af Åbenbaringen 13:13 forstå, at aktøren i de nævnte handlinger var Amerikas Forenede Stater: "*Hun udførte store undere, hun fik endda ild til at falde ned fra himlen på jorden for øjnene af mennesker.*" Denne "*ild fra himlen*" blev brugt mod Japan på de to byer Hiroshima og Nagasaki, og den gav USA sejr og jordisk herredømme. Men dette herredømme kunne ikke være fuldstændigt på grund af Ruslands permanente politiske og økonomiske modstand. Dette problem vil derfor blive løst, når USA ødelægger russisk territorium. Men uheldigvis for Vesteuropa vil denne beslutning blive truffet af amerikanerne før eller efter at russerne har ødelagt og ødelagt Europa og dets hovedstæder, herunder især Paris, som Gud udpeger som det privilegerede mål for sin vrede som den første ateistiske nation i menneskets historie, efter at have været den første militære støtte for sin fjende, den pavelige romersk-katolske religion. Denne lektie fremgår af Åb 11:7, hvor Gud udpeger Paris under de symbolske navne "**Sodoma og Egypten**", det vil sige det typiske billede på **den seksuelle vederstyggelighed**, som Gud straffer med "*ild fra himlen*" på **Abrahams og syndens** tid: "*Og deres lig skal ligge på gaden i den store by, som åndeligt kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet.*"

Det er tilbage for mig at forklare, hvordan de nuværende reaktioner i de vesteuropæiske lande gradvist blev forberedt. De to første verdenskrige havde allerede nationalistiske årsager og ekspansionsønsker fra de efterfølgende dominatorers side, for den første krig i 1914-1918 den tyske kejser Wilhelm II og for den anden den tyske kansler Adolf Hitler. Efter denne anden krig havde de stadig uafhængige europæiske nationer deres blik rettet mod hele verden, og lederne var opmærksomme på og respekterede forskellene og meningerne hos hvert folk, for hver etnisk gruppe repræsenteret på jorden. Derefter organiserede den amerikanske sejrherre NATO-pagten og tilbød dermed sin beskyttelse til medlemslandene på betingelse af, at de accepterede at overholde dens handelslove og kulturelle principper. Ved at indgå denne beskyttelse gik medlemslandene ind i en beskyttet boble og mistede retten til total uafhængighed af syne for de andre

lande, der befolker jorden. År efter år har NATO's autoritet hævdet sig og er gået så langt som til at give sig selv ret til at intervenere i lande, der ikke er medlemmer af dens pagt. Således at NATO, i rollen som afhjælper, som verdens politimand, har intervenseret for at "bilægge konflikter", men i virkeligheden for at påtvinge sin autoritet. Således har NATO genskabt det autoritære herredømme under det gamle republikanske Rom, som sendte sine væbnede legioner for successivt at intervenere mod dets " *syd* " ved at bekæmpe Karthago, derefter mod dets " *øst* " ved at kolonisere Grækenland og ved at kolonisere Palæstina, " ***det smukkeste af landene*** ", ifølge den lære, der er profeteret i Dan. 8:9: " *Fra et af dem kom et lille horn, som voksede sig meget større mod syd og mod øst og mod de smukkeste lande.* " I dag forstår NATO-medlemslandene ikke, at Rusland og mange andre folk og nationer på jorden ikke accepterer kulturen og autoriteten i dette vestlige NATO. Lige så lidt som romerne accepterede at anerkende retten til uafhængighed for de folk, de erobrede, inklusive gallerne og England. En anden fælde blev sat af Gud for de vantro kristne folk ved hjælp af opbygningen af den europæiske alliance. Vi skylder ham at pålægge dem en enkelt tanke, formateret efter den model, der er godkendt af USA. Og Tysklands nuværende behov for aftalen og den amerikanske forpligtelse til at levere sine egne "Leopard"-tanke til Ukraine er det bedste bevis på dette. USA har haft succes med at forvandle europæiske lande til underdanige vasaller, der alene adlyder sin vilje. Dette bekræfter allerede den forestående opfyldelse af deres rolle som " *dyret, der stiger op af jorden* ", ifølge Åb. 13:11: " *Og jeg så et andet dyr stige op af jorden, og det havde to horn som et lam, og det talte som en drage.* " Dette ' *dyr* ', legemliggjort af den amerikanske frafaldne protestantisme, som er blevet sine modstanderes forfølger, har til formål at efterligne det " *første dyr, der stiger op af havet* "; vi kan derfor tilskrive det denne tekst, som i vers 4 udtrykker dets forsvareres tanker: " *Og de tilbad dragen, fordi han havde givet dyret magt; og de tilbad dyret og sagde: Hvem er ligesom dyret, og hvem kan føre krig mod det?* " Tilpasset til vores nuværende situation bliver dette vers: " **Hvem er dette Rusland, der vover at kæmpe imod dyret?** " Før Rusland betalte Irak, Serbien og Libyen prisen for at modsætte sig NATO's " *dyr* ", som USA havde bygget. Denne gang er det NATO-medlemmernes tur til at betale for magtmisbruget fra deres såkaldte "demokratiske" regime. Gud har betroet denne opgave til Rusland, som er forblevet frit og uafhængigt ... og meget magtfuldt i antal og atomvåben, til at spille denne rolle som det sidste menneskelige "Attila" på Jorden.

Mens han venter på det værste, omsætter Ukraines unge præsident Volodymyr Zelenskyj, selvom han er jøde, Jesus Kristus' budskab til værks: " *Bed, og jer skal der gives.* " Han gør således en mirakuløs fangst og opnår fra den vestlige lejr finanser, kampuniformer, ammunition, militær træning, missiler, kanoner, siden den 6. februar løfte om levering af tunge kampvogne, og i dag kræver han fly, snart både, og hvorfor ikke atombomber?

I begge modsatrettede lejre sammenlignes konflikten i Ukraine med Anden Verdenskrig. I den russiske lejr vækker ankomsten af tyske Leopard-tanks til jorden minder om invasionen af Panzer-jetterne med det nazistiske kors, og i den europæiske lejr sammenlignes den russiske aggression mod Ukraine med de efterfølgende angreb beordret af Adolf Hitler. Det er sandt, at de har mange ting

til fælles, først og fremmest det faktum, at de begge handler uvidende om, at de bliver brugt af Gud til at straffe vestlig kristen vantro. For det andet, i begge tilfælde - Sudeterlandet, Polen og i vor tid Ukraine - gøres der krav på tabte lande, og de skal generobres. Men de to ledes natur er meget forskellig og modsatrettet; ligesom Hitler var vred og råbte, er Putin rolig og eftertænksom, beslutsom og tålmodig. Derfor kan krigens begyndelse ikke udelukkende tilskrives den mand, der handler. Over dem står Gud, og det er kun et guddommeligt værk, de udfører med deres modsatrettede karakterer. Vi finder bevis på dette i denne tekst fra Ezekiel 38:4, hvor Gud siger til Ruslands leder: "***Jeg vil trække dig ud og sætte kroge i dine kæber; jeg vil føre dig ud, dig og hele din hær, heste og ryttere, alle sammen pragtfuldt klædt, en talrig flok, der bærer skjold og store skjolde, alle med sværd i hånden.***" Konteksten for denne handling er defineret af jødernes tilbagevenden til Israels land ifølge vers 8: "***Efter mange dage skal du være i spidsen for dem; ved årenes slutning skal du marchere mod det land, hvis indbyggere, der er undsluppet sværdet, skal være blevet samlet fra mange folkeslag på Israels bjerge.***" længe forladt; trukket tilbage fra folkeslagenes midte, de vil alle være trygge i deres hjem.

Jøderne og Messias' komme

Det er nyttigt og meget interessant at forstå den fortolkning, som jøderne kunne give deres læsning af Daniel 11, under den gamle pagt. For på Daniels tid ventede jøderne allerede på Messias' komme, og for dem var dette komme unikt og definitivt. Det var faktisk nødvendigt for Jesus at lade sig korsfæste, så at kundskaben om hans andet komme og hans herlige genkomst kunne åbenbares af ham for hans kristne tjenere. Vi vil se, at Gud faktisk havde skjult dette dobbelte komme.

Udviklingen af Daniels Bog, kapitel 11, fører os til vers 21, som omhandler den græske seleukidiske konge Antiochos IV Epifanes' regeringstid. I fortsættelse af teksten, i vers 30, fremkalder profetien den hårde forfølgelse, han påførte det jødiske folk i 168 f.Kr.: "*Skibe fra Kittim vil komme imod ham; modløs vil han vende tilbage. Så, rasende mod den hellige pagt, vil han ikke forblive inaktiv; ved sin tilbagevenden vil han rette sit blik mod dem, der har forladt den hellige pagt. Hære vil dukke op under hans kommando; de vil vanhellige helligdommen, fæstningen, de vil få det stadige offer til at ophøre, og de vil rejse ødelæggelsens vederstyggelighed.*" Idet de ignorerede de guddommelige finesser, der placerer den pavelige succession efter fremkaldelsen af denne konge, fortolkede datidens jøder "Mikaels opstandelse" i slutningen af kapitlet som bebudelsen af Messias' ene og eneste komme, som Skriften bebudede for dem. Og jeg minder jer om, at ingen før mig er blevet oplyst af Guds Ånd til at forstå finessen i den profetiske montage, der er baseret på paralleliseringen af læren i kapitel 2, 7 og 8 i Daniels Bog. De tabeller, jeg har fremlagt, gør denne eksklusive bibelske fortolkning tydelig. Da disse ting er blevet opnået efter 1980, kan vi forstå, at jøderne ikke kunne have kendt eksistensen af disse finesser i starten. Dette gælder især, da forståelsen af hans bog, ifølge Guds ord rettet til

Daniel af englen Gabriel, blev bevaret og reserveret til endens tid ifølge Dan. 12:9: " *Han svarede: Gå din vej, Daniel, for disse ord holdes hemmelige og forseglede indtil endens tid.* " Og for at bekræfte dette valg fra Gud blev Daniels Bog klassificeret og placeret i Hebræerbrevets Bibel, Thora, sammen med de historiske bøger, mens dens indhold fortjente at blive føjet til de profetiske bøger såsom Esajas, Jeremias ... osv. Det var nødvendigt for Jesus selv at nævne Daniels navn ved at kalde ham "profet", så denne bog finder sin plads sammen med de andre profeters i bibelhistorien, og dette kun i de kristne versioner af Bibelen. For Jesus erklærede jo i Matthæus 24:15: " *Når I derfor ser ødelæggelsens vederstyggelighed, som profeten Daniel har talt om, stå på helligt sted - lad læseren forstå det!* " - "Jeg lærte, hvordan valget af ord og udtryk, der bruges i Bibelen, er præcist og afslørende. Og i disse ord, der er talt af Jesus Kristus, bemærker jeg udtrykket " *lad læseren forstå det!* "; og disse ord gentages i Åb 1:3: " *Salig er den, der læser, og de, der hører profetiens ord og bevarer det, der er skrevet i den! For tiden er nær.* " Jesu ord sigtede tydeligvis ud over hans apostle og hans samtidige disciple til min profetiske tjeneste, der var programmeret til endetiden. Og på tidspunktet for fuldførelsen af denne tjeneste dedikerede Jesus denne "saligprisning" til mig: "Salig er den, der læser." Og jeg kan bevidne denne lykke, som han giver mig ved at lade mig forstå alle de finesser, der er skjult i hans bibelske profetiske åbenbaring. Som et resultat af dette lys, der er givet mig, er jeg "glad" for at tilbyde og dele dette guddommelige budskab til "dem, der hører" og således konkret kan "bevare" læren om den guddommelige bibelske sandhed.

Daniels Bog blev først interessant, da profeten William Miller i 1816 fandt grundlaget for sin profetiske bekendtgørelse om, at Jesus Kristus ville vende tilbage i foråret 1843 og derefter i efteråret 1844. Indtil denne første dato, 1816, blev denne bog ignoreret af både jøder og kristne på skift. Og siden denne dato, som Gud havde profeteret for Daniel, er kendskabet til dens lære gradvist "vokset". Vi læser i Dan 12:4: " *Du, Daniel, hold disse ord hemmelige og forsegl bogen indtil endens tid. Da skal mange læse den, og kundskaben skal forøges.* " Dette giver os mulighed for at forstå, at den bibelske tekst præsenterer os for flere "endetider" for at forvirre forståelsen af dens budskab. Den første "endetid" vedrører den forfølgende konge Antiochos IV Epifanes' regeringstid omkring -175, i Dan. 11:27: " *De to konger vil søge i deres hjerter at gøre ondt, og ved det samme bord vil de tale løgn. Men det vil ikke lykkes, for enden vil ikke komme før den fastsatte tid.* " Den anden "endetid" synes stadig at vedrøre denne græske konge, men den fremkalder allerede en generel forestilling, der vedrører den kristne tro i den Nye Pagt: verset " *Nogle af de vise mænd vil falde, så de kan lutres, renses og gøres hvide indtil endens tid, for den vil ikke komme før den fastsatte tid.* " Med denne dobbelte betydning favoriserer dette vers vildledende ideen om forlængelsen af målet for den græske konges regeringstid. Dette vil føre til, at jøderne fortolker Mikaels opstandelse som en enkelt og unik komme af den forventede Messias. En tredje "endetid" er rettet mod den historiske tjeneste udført af William Miller, grundlægger af "adventist"-bevægelsen, mellem 1816 og 1844. En tredje "endetid" vedrører tiden for min tjeneste udført mellem 1980 og 2030. Denne gang er den tydeligt citeret i Dan. 11:40: " *Og ved endens tid skal*

Sydens konge støde imod ham. Og Nordens konge skal komme imod ham som en hvirvelvind med vogne og ryttere og med mange skibe; og han skal komme ind i landet og flyde over som en strøm og flyde over. " Og som bevis på denne fortolkning finder vi i vers 42 Egypten i den vestlige lejr slået af den russiske nordens konge: "*Han skal udrække sin hånd mod landene, og Egyptens land skal ikke undslippe.*" "Og det blev først i overensstemmelse med denne profetiske bekendtgørelse i 1979, den dato hvor Egypten indgik en alliance med Israel og dets vestlige allierede i USA i "Camp David". Profetien blev således først fortolkelig siden året før min dåb af Syvendedags Adventist-institutionen i Valence sur Rhône i Frankrig."

De sandheder, der er solidt forankret i den originale bibeltekst, hebraisk og græsk, sætter spørgsmålstejn ved en lang række traditionelt nedarvede lærdomme. Således kan Jesus sige om adventistarven fra 1844, at den ikke længere har værdi i hans budskab rettet til hans kirke for "laodikea"-æraen ifølge Åb 3:17: "*Fordi du siger: **Jeg er rig og har overflod og mangler intet**; og **du ved ikke, at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen** ... "* Hvis den sidste institution, der blev skabt af Jesus Kristus, er i en sådan åndelig tilstand, hvor meget mere så for jøderne i den gamle pagt, som Jesus åbent betegner som "*Satans synagoge*" i Åb 2:9: "*Jeg kender din trængsel og fattigdom (selvom du er rig), og bagtalelsen fra **dem, der siger, at de er jøder, men ikke er det**, men **er Satans synagoge** . "* og 3:9: "*Se, jeg vil uddele **dem af Satans synagoge, som siger, at de er jøder, men ikke er det**, men lyver; se, jeg vil få dem til at komme og tilbede for dine fødder og vide, at jeg har elsket dig. "* Jeg bemærker i forbifarten denne dobbelte henvisning til tallet 9, som jøderne frygter på grund af det 9. Av, som ofte blev markeret for dem af dramatiske begivenheder, der var katastrofale for deres nation og deres etniske gruppe.

Denne indledende refleksion giver os mulighed for bedre at forstå den åndelige status, som Gud var i stand til at give sin gamle eller første pagt, hvor hele hans frelsesplan kun blev præsenteret i symbolske former. Og i mangel af forklaringer vedrørende betydningen af disse symboler, troede jøderne i den gamle pagt fejlagtigt, at deres religiøse ritualer var beregnet til at blive praktiseret for evigt på jorden. Vi ved dog i dag, og siden Jesu Kristi apostles tid, at disse jødiske ritualer kun var skygger af den virkelighed, der blev fuldbyrdet i ham alene: Jesus Kristus. Ud fra denne observation vil vi bedre forstå dette vers, der omhandler dem i Esajas 9:2: "***Det folk, der vandrede i mørke, har set et stort lys; over dem, der bor i dødens skyggeland, er et lys skinnet.** "* Dette vers profeterer Kristi første komme, som erklærede "***Jeg er lyset** "* i Johannes 8:12: "*Jesus talte igen til dem og sagde: ' Jeg er verdens **lys** ; **den, der følger mig, skal ikke vandre i mørke** , men have livets lys. '" Dette vers bekræfter overgangen "***fra mørke til lys** "* for hans udvalgte; hvilket opnås ved ændringen af den guddommelige Pagt; da den Nye Pagt alene er bygget på sin sonelse for sine udvalgtes synder, vil de andre forløste ikke-udvalgte, de ikke-troende og de ikke-troende, selv skulle betale med deres "***død** " " **syndens løn** "* i overensstemmelse med dette vers i Rom 6:23: "*For **syndens løn er døden** ; men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre . "**

På grund af den værdi, de tillagde dyreofre, som udelukkende var symbolske for ham, lod Gud Daniel i Dan 9:27 profetere om den officielle ophør af den hebraiske kults offerritualer: "*Han skal slutte en fast pagt med mange i én uge, og i den halve uge skal han ophøre med slagtofre og offergaver ; ødelæggeren skal begå de mest vederstyggelige ting, indtil ødelæggelsen og det, der er besluttet, falder over ødelæggeren.*" Grundlaget for normen i den Nye Pagt var således fast og officielt bibelsk skrevet og profeteret.

Da de ikke kunne forestille sig det sande frelsesprogram, som Gud havde udtænkt, blev symbolet betragtet som en realitet og et ultimativt mål. Det må siges, at Gud ikke gjorde det let for dem at forstå hans frelsesplan, som han omhyggeligt skjulte for dem. Frelse baseret på Kristi frivillige forsoning blev nidkært holdt hemmelig af Gud, fordi den udgjorde nøgleelementet i den kamp, han førte mod djævelens lejr. Dette får mig til at gennemgå for eksempel fortolkningen af dette citat fra Jesus om Abraham i Johannes 8:56: "*Jeres fader Abraham glædede sig over at se min dag; han så den og glædede sig.*" *Hvad betyder " min dag "* i dette vers, og hvad " *så "* Abraham at "*fryde sig "* over? Dette ord " *dag "*", som Jesus valgte, betegnede hans "*herlighedsdag*", den for hans endelige triumf, hvor Abraham selv ville opstå for at opnå sin belønning: evigt liv. Ja, Herren er altid meget præcis i sit ordvalg. I Esajas 61:1-3 profeteres hans handlinger i forbindelse med hans to komme således med disse ord: "*Herren Herrens Ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig til at bringe godt budskab til de sagtmødige; han har sendt mig for at læge de knuste hjerter, for at udråbe frihed for fangne og frihed for de bundne; for at udråbe et nådeår for Herren og en hævnens dag for vor Guds ; for at trøste alle, der sørger; for at give de sørgende i Zion prydelse i stedet for aske, glædesolie i stedet for sorg, lovsangsklæder i stedet for tynget ånd, så de må kaldes retfærdighedens træer, en plantning af Herren, til at blive herliggjort af ham.*" » Strukturen af disse tre vers afslører successivt de handlinger, som Jesus udførte i forbindelse med hans første komme, og efter at have fremkaldt ordene "*hævnens dag*", profeterer det tredje vers hans handlinger i forbindelse med hans andet komme, som kan ses af mennesker. Det definerer denne " *dag "* som en "*hævnens dag*". *hævn* "mod sine fjender, forfølgere af sine udvalgte. Derefter profeterer han om herliggørelsen af sine forløste, levende og opstandne, herliggjort ved deres modtagelse af et himmellegeme. Vi kan bemærke i det første vers omtalen af "*god nyhed*", som er betydningen af ordet evangelium, der citeres i den Nye Pagt for at betegne Jesu Kristi frelsesværk. Jesu handlinger blev udført bogstaveligt og åndeligt, fordi hans helbredelser var rettet mod både fysisk sygdom og den synd, der holder hans udvalgte sjæle fanget. Han helbredte begge slags sygdomme, men gav større værdi til sin åndelige handling, som ved at befri fra djævelen og fra synd bragte evigt liv til hans udvalgte.

Den form for viden, som Gud har givet sine udvalgte gennem tiden, er af ringe betydning. Årsagen til deres udvælgelse har altid kun været den kærlighed, de havde til deres Skaber. Det er fordi han elskede den levende Gud, at den gamle Enok ønskede at vandre trofast med ham i løbet af de 300 år af sit jordiske liv. Og efter ham, Noah, og efter ham Abraham, Elias, Job, Daniel ... og alle dem, hvis navne var skrevet af Gud i hans livsbog. De elskede alle vanvittigt Gud, hans

sandhed, hans love, hans forordninger, hans befalinger og hans opfattelse af lykke, som kun kan realiseres i karakterer formet i hans billede åbenbaret i Jesus Kristus: selvfornægtelse, en følelse af tjeneste og offer, en følelse af deling og accept af disciplin legemliggjort af perfekt lydighed mod alle hans forordninger.

Forståelsen af den guddommelige sandhed afhænger ikke af mennesket, men kun af Gud. Jesus siger i Åb 3:7: " *Skriv til englen for kirken i Filadelfia: Dette siger den Hellige, den Sanddru, som har Davids nøgle, **han som åbner, og ingen lukker i, og lukker i, og ingen åbner i** :* " Han citerer dette vers fra Esajas 22:22: " *Jeg vil lægge nøglen til Davids hus på hans skulder; **når han åbner, skal ingen lukke i, og når han lukker i, skal ingen åbne** .* " Bag billedet af " **Davids nøgle** " ligger princippet om åndelig intelligens, at Gud lukker eller åbner efter behag i sine skabninger. Ved at præsentere denne " **nøgle** " som placeret på den bekendtgjorte Messias' " **skulder** ", hentyder Gud også til korset eller "patibulum", som Jesus bar på sin skulder, indtil hans svaghed ikke længere tillod ham at gøre det. Han blev derefter erstattet, og Simon fra Kyrene bar det for ham til foden af Golgatabjerget, hvor han blev korsfæstet. " **Davids nøgle** " forener i sit billede den frelse, der opnås ved nåde, og åbningen af intelligensen hos de sande udvalgte, som Gud har udvalgt. Denne " **nøgle** " giver også "adgang" til det himmelske rige, som Gud har forberedt for de udvalgte, som han vil frelse. De vil blive taget fra jorden på dagen for hans herlige komme, for på den dag at træde ind i det himmelske livs evighed.

Da Gud kun giver sit åndelige lys til at dele med sine udvalgte, bliver de, der deler det med ham, guddommeligt ærede, og dette privilegium udgør det uafterlignelige, unikke og officielle " **vidnesbyrd om Jesus Kristus** ".

Da Gud kun fandt to gamle mænd, en mand og en kvinde, Simeon og Anna, værdige til at anerkende i Jesusbarnet, deres forløsende Messias, er det logisk, at resten af jøderne, som Gud anså for uværdige til denne ære, ville give Skrifterne en forkert fortolkning. Således blev og forbliver dette beundringsværdige og hellige kapitel i Esajas 53, hvor Gud tydeligt åbenbarer sin Messias Jesu lidende mission, forvrænget af jøderne, der sætter sig selv i rollen som den, der uretfærdigt forfølges og ofres. Deres ræsonnement gav mening. Var de ikke medlemmer af det eneste folk, som Gud havde udvalgt til at repræsentere sit Israel blandt alle jordens nationer? Dette folk så sig derfor som martyrer, der blev ofret for at sone for hele menneskehedens synder. Vi kan da forstå hans vanskeligheder med at genkende den herlige og magtfulde Messias i " *Guds Lam* " ved navn Jesus, som de ventede på skulle befri dem fra de barske og grusomme romeres herredømme, der besatte deres nationalland.

Jeg insisterer på vigtigheden af denne ting, som skal forstås og modtages godt. Det er ikke unormalt, at de profeterede mysterier ikke forstås af mennesker. Fordi denne forståelse kun gives af Gud til mennesker, som han selv vælger til at oplyse dem som profettjenere, og vi har set i Åb 1:3, at hans lys kommer ind i menneskeheden gennem en enkelt mand, som Ånden udpeger som " *den, der læser* ". Det er fra denne oplyste person, at Gud vil udsende sit lys ved at kommunikere det til sine andre tørstige tjenere, der våger og venter på ankomsten af de svar, de ønsker at få fra ham. Der er selvfølgelig en grænse for guddommelige svar, som kun gives for ting, som han samtykker i at åbenbare; ud

over denne grænse bevarer Gud sine hemmeligheder. Det er i Esajas 29:11, at Ånden lader os forstå, at han i et profetisk budskab giver verbet at læse betydningen af at tyde og klart forstå, hvad hans vilje koder, på et rent og strengt bibelsk grundlag, hvilket gør mit tydede budskab til en velsignet arv fra den protestantiske tro, forfatteren af udtrykket "Skriften og Skriften alene". Her er, hvad Esajas 29:11-14 siger: " *Hele åbenbaringen er for jer som ordene i en forseglede bog, der gives til en mand, der kan læse, og siger: Læs dette! Og han svarer: Jeg kan ikke, for den er forseglede;" eller som en bog givet til en mand, der ikke kan læse, og som siger: Læs dette! Og han svarer: Jeg kan ikke læse. »* Gud fordømmer derefter den falske kærlighed, der er vist ham, og som retfærdiggør denne manglende evne til at forstå hans åbenbarede mysterier: « *Herren sagde: Når dette folk holder sig nær til mig, ærer de mig med deres mund og med deres læber, **men deres hjerte er langt fra mig** , og den frygt, de har for mig, er kun en menneskelig traditions forskrift. Derfor vil jeg slå dette folk igen med tegn og undere, **og deres vises visdom skal forgå** , og **deres kloges forstand skal forsvinde** .»*

Må derfor den levende Gud blive prist og ophøjet ved Jesu Kristi navn for sin mest dyrebare gave: sin klogskab eller guddommelige visdom!

Romersk forvirring

Rom, Rom og Rom! Du tror måske, jeg er fikseret på hende, og det er jeg, men for at forstå, hvad jeg mener, så se på, hvad Gud siger om hende i Åb. 18:23-24: " *En lampes lys skal ikke skinne i **dig** , og brudgom og bruds røst skal ikke høres i **dig** ; **for dine købmænd var jordens stormænd, og alle folkeslagene blev forført af dine trolddomskunster; og profeters og helgeners blod og alle deres, som er blevet dræbt på jorden, blev fundet i **hende** .** " Bemærk først den sidste sætning i dette budskab: " *og profeters og helgeners blod **og alle deres, som er blevet dræbt på jorden, blev fundet i **hende** .** " Og det mest forbløffende er, at denne anklage er fuldstændig berettiget. Så forstå, at den Almægtige foran mig har fikseret sin guddommelige Ånd mod "hende". Og jeg vil forklare dig, hvordan denne anklage er fuldstændig berettiget.**

Rom blev officielt grundlagt i 753 f.Kr. Det var et monarki indtil 510 f.Kr. På det tidspunkt omstyrede en revolution monarkiet for at etablere republikken. Og her finder vi et fællestræk med Frankrigs historie, som blev styret af monarki indtil 1789 og 1992, året for dets udråbelse af republikken. Efter successivt at have prøvet forskellige former for regeringsførelse, konsulat, diktatur og triumvirat, blev det kejserligt på tidspunktet for Jesu Kristi fødsel; dets første kejser var Cæsar Augustus af den ekstremt velhavende Julius-familie, hvis onkel var den berømte Julius Cæsar, myrdet af en sammensværgelse af republikanske senatorer. Dette romerske kejserlige herredømme blev påtvunget alle de besejrede og erobrede folkeslag. Romerske love og kultur blev påtvunget alle indbyggere i imperiet. Djævelen, der inspirerede denne romerske magt, gav alle et bredt udvalg af religiøs tilbedelse og vakte folkets vrede mod den religiøse gruppe af de første kristne, der blev beskyldt for at have sat ild til Rom, da initiativtageren til denne

handling var ingen ringere end den dæmoniske kejser Nero selv. Her finder vi den første form for "bagvaskelser" rettet mod Jesu Kristi folk; bagvaskelser, som Gud tilregner jøderne i "Satans synagoge", hvis jalousi og ondskab førte dem til at organisere sig mod Kristi Kirke, løgnagtige beskyldninger, der endte med at bære bitre frugter for Guds tjenere i Jesus. For at underholde og formilde folkets vrede lod Nero dem fortære levende af vilde dyr i sin arena i Colosseum i det blodige Rom. Rom havde allerede korsfæstet Guds Kirkes overhoved, Jesus Kristus, den 3. april 2030, og mange andre efter ham. Og mellem 65 og 68, i selve Rom, led det nye fællesskab af helgener massive dødsfald i romernes hænder. Bemærk allerede, at disse fakta retfærdiggør Jesu udtalelse i Åb 18:24: "*og fordi der i **hende fandtes blod af profeter og helgener og af alle dem, der er blevet slagtet på jorden.***" Men disse ting vedrørte kun Roms handlinger, som for nylig var blevet imperialistisk.

Med tiden mistede Romerriget sin enhed og magt fra 395. Siden 313 har imperiet været regeret af Konstantin I^{den} Store. Han foretrak at bo i Konstantinopel, det tidligere Byzans, der var taget fra tyrkerne, og som han havde forskønnet og udvidet. I selve Rom splittede den kristne tro, der var blevet legaliseret af kejseren, mere end den forenede, fordi siden 321 satte opgivelsen af sabbatten, som Gud havde helliget ved ordre og kejserligt dekret, denne kristendom i en situation med synd mod Gud. Forbandelsens frugt tog derefter form af splittelse og modstand. Doktrinære stridigheder satte folk op mod hinanden. Langt de fleste af de nye falske "omvendte" kristne adlød det kejserlige dekret og gjorde den første dag i ugen, som hedningerne indviede til deres tilbedelse af den "ubesejrede ærværdige sol", til dagen for ugentlig religiøs hvile. Det var i denne tid med religionsfrihed, at den romersk-katolske lære, som endnu ikke var pavelig, blev født og fik magt. Overalt i imperiet udpegede kristne samfund en lokal leder, der var anerkendt for sin viden og evne til at retfærdiggøre sin tro, som "biskop". Og alle disse biskopper mødtes for at konfrontere deres meninger. Men allerede nu nød biskoppen af Rom overlegen prestige, fordi han praktiserede sin tro i den prestigefyldte by Rom, den gamle kejserby, der styrede hele imperiet. Det var derfor dette sæde for romersk autoritet, der ville give naturlig overherredømme til den religiøse opfattelse, der blev anerkendt i denne by: Rom.

På det tidspunkt, da den allerede var ramt af forbandelsen fra den hedenske "soldag", opnåede denne romersk-katolske religion støtte fra frankernes første konge, Clovis selv, der konverterede til katolicismen via sin kone Clotilde. I sin religiøse iver gav han sin militære støtte til Roms biskoppes sag, og han kom til Rom for at forsvare ham mod hans lokale fjender, langobarderne. Det er denne hjælp, som først blev tilbudt ham, at Frankrig skylder sit øgenavn "kirkens ældste datter". Og denne titel, som alle kender, retfærdiggør Guds åbenbaring, som fortæller os om Rom, som han symboliserer med navnet "**Babylon den Store**" i Åb 17:5: "*På hendes pande var der skrevet et navn, en **hemmelighed : Babylon den store , moder til skøger og jordens vederstyggeligheder.***" » Dette "**mysterium**" er "**uretfærdighedens**" ifølge 2 Thess. 2:17: "*For uretfærdighedens **hemmelighed er allerede i værk; kun den, der stadig holder den, skal tages bort.***" Hvis Gud kalder den romersk-katolske kirke "skøgernes moder", er hendes

skøger hendes døtre, og vi må være i stand til at identificere dem, fordi det er dem, der giver religionen dens aspekt af religiøs "forvirring". Jeg vil derfor vende tilbage til dette emne om lidt.

Anden fase: Paveligt Rom.

Mellem 533 og 538 var Rom besat af østgoterne. På dette tidspunkt ønskede den intrigante Vigilius, en ven af Theodora, kejser Justinian I's nye hustru, at opnå religiøs styring af imperiet og forene religionen gennem en disciplin, der blev pålagt alle dets indbyggere i hele imperiet. Denne metode til at sætte en stopper for stridigheder mellem de forskellige religiøse oppositioner forførte kejser Justinian, som gav efter for hans anmodning. Et dekret gjorde ham til pavelig leder med verdslig magt; dette udgjorde en stor nyhed for den kristne tro, som indtil da havde været fri og tolerant. Det er denne falske kristne religion, som Gud fremover vil tage som et permanent mål for sin krig, konkretiseret ved straffene i syv hoved- og første plager kaldet "trompeter"; de første seks præsenteres i Åb. 8 og 9, og den sidste, den "syvende", åbenbares i Åb. 11:15. Gud retter sine bebrejdelser til ham i Dan. 7:8 til 26. Husk især dette vers 25, fordi det indeholder essensen af hans skyld: "*Han skal tale ord imod den Højeste, han skal udmatte den Højestes hellige, og han skal tænke på at ændre tider og love; og de hellige skal gives i hans hånd for en tid, tider og en halv tid.*"

Indtil den franske revolution blev denne religiøse fjende af Gud, maskeret af sit bedrageriske udseende eller kristne stempel, beskyttet og støttet af de franske monarkers militære magt, og dermed fik hun øgenavnet "kirkens ældste datter".

Lad os nu undersøge de "*ubeskede døtre*" af denne romerske "*ubeskede mor*". Disse "*døtre*" er religiøse grupper, der, selvom de adskilte sig fra hende i løbet af hendes historie, ikke desto mindre har bevaret tegn på hendes autoritet. Og den første kristne religion, der brød sin forbindelse med hende, er i dag denne ortodokse religion, som ikke desto mindre har arvet alle de forbandelser, der ramte Rom på tidspunktet for deres adskillelse. Ved at sammenligne deres religiøse doktrin kan vi således se, at de er identiske; den første "*datter*" er i sin "*mors*" billede; den samme praksis med hvile på "solens dag", omdøbt til søndag, de samme afgudsdyrkende kulter vendt mod de "døde" helgener; det fremgår tydeligt, at årsagen til adskillelsen kun var en strid mellem ledere. De ortodokse ønskede ikke at underkaste sig den romerske paves åndelige og timelige vejledning. Men de etablerede ikke desto mindre en ortodoks leder kaldet pave og endda flere, som modsætter sig den sande lære, der gør "**Jesus Kristus til det eneste overhoved for sin kirke**", som kun vedrører den åndelige indsamling af hans sande udvalgte, hvilket forklarer forskellen. Fra det 11. ^{århundrede} og frem til i dag har bruddet mellem vestlig og østlig tro været totalt. De to religioner betragter stadig hinanden som fjender og modsætter sig den vestlige lejr over for Rusland. Men ortodoksi er en kulstofkopi af dens katolske model. Begge reproducerer den hedenske østlige model af bronzer, der lever i lukkede samfund i klostre. Påkaldelser og gentagelser af bønner kendetegner dem også. Bonzernerne bruger endda "bedehjul" til at erstatte deres bønner. Og vel vidende at de er ramt af guddommelig forbandelse, har katolske og ortodokse bønner lige så stor effekt som disse "hedenske møller" med Gud.

Anden fase: den anglikanske tro

I løbet af det 16. ^{århundrede} brød en anden " *datter* " med. Dette var den anglikanske religion. Og her var målet igen at befri sig fra pavens vejledning, men denne gang af en endnu mindre legitim grund, da ophavsmanden til denne handling, Henrik VIII, forårsagede dens brud, fordi paven ikke indvilligede i at retfærdiggøre hans skilsmisse fra sin legitime kone, den spanske Katarina af Aragonien, fordi han ønskede at gifte sig med den unge og attraktive Anne Boleyn. Her når vi toppen af vederstyggelighed. Forestil dig, hvordan Gud kan dømme en religion, der er skabt for at retfærdiggøre utroskab af den engelske konge! Men under tvang og frygt for kongemagten og dens bødler havde de folkelige masser intet valg eller evnen til at bedømme situationen, og med tiden kom anglikanismen til at øge " **forvirringen i den romerske religion** ". For bortset fra afvisningen af pavelig autoritet er den anglikanske religion også en kopi af den romersk-katolske model. Den udnævner biskopper og en ærkebiskop, leder af anglikanismen, og hædrer, som " *sin mor og søstre* ", den falske "guddommelige" Maria, Kristi Jesu mor. Og jeg vil gerne påpege, at anglikanismen forfulgte de kristne af den reformerte protestantiske tro, som den fejlagtigt assimileres med i dag, endda drev dem ud af England og tvang dem i eksil til Amerika ombord på det berømte skib Mayflower.

Officielt siden det samme 16. århundrede, men i virkeligheden siden det 12. århundrede, var opdagelsen af den bibelske tekst oprindelsen til den sande lære om den apostolske kristne tro, og perfektionen af dens anvendelse karakteriserede troen hos de valdensianere, der havde søgt tilflugt i det italienske Piemonte. Logisk nok tog den doktrinære reformations arbejde navnet reformert tro eller protestantisk tro. Men i det 16. århundrede var den valdensianske perfektion forsvundet, og reformationen, der blev undervist af den tyske munk Martin Luther, genoprettede ikke sabbatten, sådan som Peter Vaudès havde gjort før ham, kaldte Valdo allerede i 1170. Ved at bevare den ugentlige hvile på den falske "Herrens dag", der var etableret af Rom, forblev den protestantiske religion en " *ubeskeden datter* " af sin romerske " *moder* ". Den protestantiske religion spredte sig under flere trosretninger bygget på ledere, herunder den geneverske Johannes Calvin, fra hvem den dominerende calvinisme blev født i USA. Alle disse forskellige trosretninger har favoriseret og intensiveret den " **romerske forvirring** ". For støttet af Gud indtil 1843, efter denne dato, gjorde Guds krav om den teologiske og praktiske genoprettelse af hans hellige sabbat på den sande syvende dag dem til værdige " *døtre* " af deres romerske " *mor* ". I Åb 2:24-25 henvender Gud sig til et budskab, hvori han fremkalder en doktrinær ufuldkommenhed i sin religiøse praksis og dermed hentyder til den overtrædelse af hans sande sabbat, som jøderne altid har praktiseret til alle tider og steder. Jesus erklærer: " *Til jer, alle som er i Tyatira, som ikke tager imod denne lære og ikke har kendt Satans dybder, som de kalder dem, siger jeg jer: **Jeg lægger ingen anden byrde på jer** ; hold **kun** fast i det, I har, indtil jeg kommer ."* Ved at sige " *indtil jeg kommer* ", bekræfter Jesus Kristus den forestående indtræden i en tid, hvor forventningen om hans genkomst vil blive et spørgsmål om åndeligt liv eller død. Det er ved at deltage i "adventist"-vækkelsen, et navn taget fra det latinske "adventus", som betyder komme, mellem 1843 og 1844, at Jesus i stedet for at

vende tilbage, træder i åndelig kontakt med de udvalgte, som han udvælger i disse to på hinanden følgende trosprøver, hvor de udvalgte demonstrerer sin værdighed gennem den kærlighed, de har til de profetiske sandheder, som Gud har foreslået i sin hellige Bibel. I denne velsignede kontakt leder Jesus dem mod genoprettelsen af praksisen med sabbatstiden, som Gud har " *helliget* " siden hans skabelse af verden ifølge 1 Mos 2:1-3, og som det fjerde af disse ti bud mindede om til det hebraiske folk i den gamle pagt. I denne oplevelse genvinder sabbatten betydningen af et tegn på guddommelig godkendelse, som Bibelen giver den i Ezek. 20:12 og 20: " *Jeg gav dem mine sabbatter **som et tegn mellem mig og dem** , for at de skulle kende, at jeg er YaHweh, som helliger dem.../... Helliggør mine sabbatter, og **lad dem være et tegn mellem mig og jer** , for at de skulle kende, at jeg er YaHweh, jeres Gud.* " Det er vigtigt at forstå, at vores ønske om at ære hans " *sabbat* " udelukkende er Helligåndens værk, som er virksom i os. Gud ransager os og kender os fuldkomment, og det er ham, der leder os mod sin sandhed og de mennesker, der bærer den for ham, fordi han har udvalgt dem til at være sine værger. Det er på grund af denne rolle som et tegn på hans guddommelige godkendelse, at " *sabbatten* ", som Gud har givet, udgør et ydre tegn på hans helliggørelse af sine sande kaldede med henblik på deres endelige udvælgelse. Men for at sabbatten kan få denne betydning af helliggørelse, skal den kaldede vise sig værdig til den. Det er dér, at kærligheden til den guddommelige bibelske sandhed, og især den profetiske sandhed, favoriserer udvælgelsen af den kaldede. Og fordi denne totale kærlighed er sjælden, sagde Jesus i Matthæus 22:14: " *For mange er kaldet, men få er udvalgt.* " I Åb. 9:1-12, under symbolet på sin " *femte trompet* ", fremstiller Jesus overfloden af former for universel protestantisme fra sit verdenshovedkvarter i USA ved at sammenligne sin handling med "en berusende røg" i vers 2: " *Og hun åbnede den bundløse afgrund. Og der steg røg op fra afgrunden som røgen fra en stor ovn, og solen **og** luften **blev** formørket af **røgen** fra afgrunden.* " Hvis Gud selv ikke havde leveret transskriptionskoden til disse billeder, ville budskabet være uforståeligt. Men i den samme Åbenbaringsbog symboliserer han " *røgen* " " *de helliges bønner* ", " *solen* ", det sande lys og " *luften* ", Djævelens og hans dæmonernes aktivitetsområde, ifølge hvad der står skrevet i Efeserne 2:1-2: " *I var døde i overtrædelser og synder, som I før vandrede i, efter denne verdens gang, **efter fyrsten over luftens herredømme** , den ånd, som nu er virksom i ulydighedens sønner.* " De tre samlede symboler afslører, at de protestantiske bønner inspireret af Djævelen fylder " *luften* ", det himmelske element på jorden, hvori han med sine dæmoner udvikler sig og er aktiv for at dominere alle jordens indbyggeres sind; Kristi sande udvalgte, bortset fra at Jesus beskytter dem. Og dette budskab vil blive bekræftet i vers 11 i Åb. 9, hvor vi læser: " *Og de havde som konge over sig **afgrundens engel** , hvis navn **på hebraisk var Abaddon og på græsk Apollyon.** " Jeg vil ikke her gentage den vers-for-vers-undersøgelse, der allerede er udført og præsenteret i værket " **Forklar mig Daniel og Åbenbaringen** ". Jeg minder her om nogle særligt præcise og forvirrende sandhedsargumenter for de udpegede emner. I dette vers 11 bekræfter Gud, at han siden 1843 har overgivet universel protestantisme til djævelen, den fremtidige " *afgrundens engel* ", det vil sige, at Satan ifølge Åb. 20:2-3 vil være bundet " *i tusind år* " på den øde jord, som vil genvinde sit navn " *afgrund* ", fordi*

den efter Jesu Kristi herlige genkomst igen vil være øde, uden nogen form for liv, som den var på skabelsens " *første dag* " ifølge 1 Mos. 1:2. Og navnene "Ødelægger", som Gud giver ham " *på hebraisk og græsk* ", antyder den destruktive, uretfærdige og forvrængede brug af hele Bibelen, der er skrevet " *på hebraisk* " for den gamle pagt og " *på græsk* " for den nye pagt; dette i overensstemmelse med den inspiration, som djævelen og hans dæmoner har givet til de protestanter, som Gud har forladt, siden 1843, datoen for ikrafttrædelsen af dekretet i Daniel 8:14.

De " *urene døtre* " af den romersk-katolske " *mor* " er så talrige, at jeg umuligt kan nævne dem alle, men Gud har gjort det let for os, for det er nok for os at vide, at den ugentlige hvile, der praktiseres og berettiges, er romersk søndag, for at vide, at de er blandt de religioner, der er berørt af dens forbandelse. Hvor sabbatten praktiseres, skal der så demonstreres kærlighed til sandheden. For alene praktiseringen af sabbatten kan berettiges af ren religiøs arv, så uden kærlighed til Bibelens profetiske sandhed har den praktiserede sabbat ikke mere værdi end praktiseringen af romersk søndag. Og denne situation er den for jøderne ifølge kødet og nationen siden år 30 og den universelle institution kaldet "Syvendedags Adventister" siden år 1994. Den blev velsignet siden dens etablering i 1863 i USA, og ifølge Apo. 3:16 " *opkastet* " af Jesus Kristus i 1994, efter den observation, som Jesus Kristus gjorde, da han satte sin profetiske tro på prøve ved at annoncere sin genkomst i 1994 i adventistkirken Valence sur Rhône i Frankrig. I denne allerførste historiske franske fæstning for syvendedagsadventisme i dette land tog de religiøse ledere således risikoen ved at formalisere deres afvisning af den bekendtgørelse, jeg havde præsenteret for dem siden år 1991, hvorefter de fjernede den inspirerede tjener for Jesus Kristus fra deres medlemmer, som jeg er og demonstrerer på disse sider, jeg skriver; arbejdende i hans voksende lys og hans tjeneste siden 1980.

Fjerde fase: institutionel adventisme.

Siden 1994 er han blevet "en af Babylon den Stores døtre" ved at tilslutte sig den protestantiske føderation. Og denne fejltagelse fortjener at blive velbegrunderet.

For bedre at forstå det må vi huske, at Gud i den gamle pagt irettesatte Israel strengt for dets midlertidige alliance med Egypten, et forbillede og symbol på synd. Denne irettesættelse udgør en højtidelig advarsel rettet mod mennesker, så de ikke gentager denne alvorlige fejl, som han straffer med sin forbandelse og sin afvisning. Imidlertid var forhandlingerne med de protestantiske myndigheder i stor stilhed succesfulde, og det var først i begyndelsen af 1995, at adventistembedsmænd annoncerede Syvendedagsadventismens tilknytning til det protestantiske verdensforbund. Præsterne og deres regionale præsidenter ignorerede det nøjagtige og præcise indhold af Daniels og Johannes' Åbenbaring, hvor Gud præcist åbenbarer sin dom over den protestantiske tro, og som han erklærer fra den 23. oktober 1844, datoen for afslutningen af den anden forventning om Jesu genkomst, ifølge Åb 3:1: " *Du regnes for at være levende, og du er død* ", og specificerer: " *For jeg har ikke fundet dine gerninger fuldkomne for min Gud* ." Ved at indgå i den protestantiske alliance, som allerede er allieret

med den økumeniske katolske tro, har den faldne adventisme således indgået en alliance med døden.

Efter at være blevet adventist siden sabbatten den 14. juni 1980, arvede jeg de traditionelle fortolkninger, der blev overbragt af Herrens tjener Ellen Gould White. Men hendes profetiske forklaringer var dem, som Jesus ønskede at give foreløbigt, mens han ventede på den sidste tid med det store lys. Og jeg bliver stadig i dag ledt til at sætte spørgsmålstegn ved fortolkningen af de tre budskaber, der er citeret i Åb 14:7-8-9 og 10. Traditionelt set var disse budskaber knyttet til de to bekendtgørelser om Kristi genkomst for datoerne foråret 1843 og 22. oktober 1844. Men man kan se, at budskaberne fra den første og anden engel ikke refererer til Jesu Kristi genkomst. Den fortolkning, jeg giver disse to budskaber, og selv i dag det tredje, er meget mere logisk. Faktisk "følger" englens hinanden i en åndelig forstand af forholdet mellem de givne budskaber. Det andet præsenterer konsekvenserne af det første, og det tredje konsekvenserne af det andet. Jeg udvikler min tanke: Det første budskab signalerer begyndelsen på en dom fra Gud i den kristne tro, som den praktiseredes af protestanter i 1844: "*Han sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for hans doms time er kommet; og tilbed ham, som har skabt himmel og jord, havet og vandkilderne.*" I sit budskab udpeger denne engel sabbattens udøvelse, som netop i teksten til det fjerde af de ti bud har som mål at "*give ære*" til den store skabergud ifølge 2 Mos 20:11: "*For i seks dage skabte Herren himmel og jord, havet og alt, hvad der er i dem, og hvilede på den syvende dag. Derfor velsignede Herren sabbatsdagen og helligede den.*"

Kravet om genoprettelse af dens hellige sabbat resulterer i udpegelsen af den romersk-katolske kirke, hvilket legitimerede dens opgivelse siden 7. marts 321 og i 538, datoen hvor den blev pavelig. Det er derfor, den anden engel udpeger den ved at sige om den: "*Og en anden, en anden engel, fulgte efter og sagde: **Faldet, faldet er Babylon, den store, for hun har givet alle folkeslag at drikke af sin utugts vredesvin!***" » I dette vers henviser de nationer, der er blevet tvunget til at drikke hans utugts vredesvin, til de katolske nationer, men også til de protestantiske nationer, der ærer og praktiserer hans første hviledag, den gamle "dag med den ubesejrede sol", som er besmittet af hedensk tilbedelse. Synden er så alvorlig og dødbringende, at en tredje engel følger efter for at præsentere dette budskab: "*Og en anden, en tredje engel, fulgte efter dem og sagde med høj røst: Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede **og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, skal han drikke** af Guds vredesvin, som er skænket ublandet i hans harmes bæger, og han skal pine med ild og svovl for de hellige engles og for Lammets nærvær.*" Vi må derefter drage alle konsekvenserne af denne advarsel, som Gud retter til protestanter, men også til adventisterne selv, ved at specificere i dette vers: "***han skal også drikke.***" I dette budskab kan du finde en advarsel og konsekvensen af dens foragt. Derfor føler jeg mig i dag ledt til at forbinde denne tredje engels budskab med testen af adventistisk tro i år 1994, hvor adventismen mistede Kristi nåde, som betegnede den som "nøgen". Og dens tilknytning til den protestantiske føderation får den til at tage et mærke af romersk autoritet, der placerer den i den uundgåelige situation som offer, der er bestemt til at lide den anden død i ildsøen; i overensstemmelse med den advarsel, der blev leveret af den

tredje engels budskab. I sit budskab præsenterer englen handlingen med at tage et mærke ved at bruge dette verbum i nutid, hvilket vedrører den protestantiske tro fra 1843 og 1844 og den officielle adventisme fra begyndelsen af år 1995, datoen for dens alliance med den protestantiske føderation, der allerede var fordømt for sin lydighed mod den romersk-katolske autoritet. Denne anvendelse af den tredje engels budskab på den opkastede adventisme udelukker dog ikke dens anvendelse på den endelige kontekst af den universelle regering, der vil søge at tvinge alle overlevende fra den tredje atomkrig til at ære den romerske søndag. Adventisterne kendte traditionelt til bekendtgørelsen af denne sidste trosprøve, der var knyttet til loven om obligatorisk søndagshvile, men de var ikke klar over, at den tredje engels advarsel ville fordømme dem først, allerede i 1995, det vil sige efter trosprøven, der blev afsluttet i 1994.

Lad os sammenligne oplevelserne. I 1843 og 1844 vidste spotterne og de ligegyldige, hvordan de skulle vente, klogt og frygtsomt, indtil de annoncerede datoer var overstået, for at fordømme og åbent håne førstedagsadventisternes godtroenhed, for der var endnu ikke tale om sabbatten, men kun om forventning om Jesu Kristi herlige genkomst. Da datoerne var overstået, blev de sande adventister udstødt og afvist af medlemmerne af deres kirker, og Gud samlede dem for at danne sin syvendedagsadventistkirke, efter at de havde antaget sin hellige sabbat. Tværtimod, i troens prøve baseret på forventningen om Kristi genkomst i 1994, ventede den lunkne og formalistiske adventisme ikke på, at datoen 1994 skulle gå, før den fordømte og afviste Guds budskab, fordi den i slutningen af 1991, tre hele år før den præsenterede dato, valgte at udslette budbringeren og bekræftede dermed sin definitive afvisning af det profeterede budskab. Og her præsenterer Jesu budskab til Laodikea igen hans svar på denne afskyelige opførsel. Her bruger han igen nutid og fremtid til sine verber, som successivt udtrykker årsag og konsekvens: "*Fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min mund.*" Observationen blev imidlertid gjort i slutningen af 1991, og konsekvensen, Jesu opkastning, vil komme tre år senere i begyndelsen af 1995. Denne opkastning bekræftes derefter af den officielle adventismes tilslutning til den protestantiske lejr, som Jesus Kristus kalder "*død*" siden 1844, i Åb 3:1: "*Skriv til englen for menigheden i Sardes: Dette siger han, som har Guds syv ånder og de syv stjerner: Jeg kender dine gerninger. Jeg ved, at du siges at være levende, og du er død.*" "

Den officielle adventisme har ikke været i stand til at lære alle de lektier, der er givet af de åbenbaringer, som vores søster Ellen Gould-White har modtaget og overført. I sin fortolkning af de tre englebudskaber specificerede hun angående menneskers opførsel over for William Millers adventistbekendtgørelser, at **Jesus gav sine engle ordren om ikke længere at handle med kristne, der afviste og foragtede de bekendtgørelser, som hans sendebud forkyndte**. Den samme dom faldt over den officielle adventisme i 1995 af samme grund. Og allerede dette budskab, som Ellen Gould-White overførte i sine skrifter, bekræftede min forståelse af den allerede meget forståelige tilbagegang i den protestantiske lejr på grund af det guddommelige krav om sabbatten siden 1843 og 1844. Men for at opnå disse ting måtte vi give dem hele vores hjerte og sjæl, en masse tid og udholdenhed. Men det var også nødvendigt at blive valgt og vejledt af Jesus

Kristus eller hans engel Gabriel, vores ledsager i tjenesten, som også viser fuldstændig selvfornægtelse i sin tjeneste for Gud i Jesus Kristus.

I de 2000 år op til hans herlige genkomst oplevede Jesus Kristus kun lykke i sit forhold til sine forløste i apostolsk og adventistisk tid, og årsagen til denne lykke er let at identificere: i begge tidsperioder holdt og ærede hans trofaste tjenere hans hellige sabbat. Derfor er hele hans profetiske åbenbaring bygget på disse to fundament: fra år 30 til 321, eller 291 år, og fra år 1844 til 2030, eller 186 år. Dette er to tidsperioder, hvor hans "**evige** himmelske præsteskab" og overholdelsen af hans sabbat, helliget fra verdens grundlæggelse, blev og igen anerkendes og æres af hans forløste. Disse to perioder udgør også "*portene*" og "*grundstenene*" i det "*nye Jerusalem*", det symbolske billede på den forløste udvalgte, i Åb 21:12 og 14: "*Og den havde en stor og høj mur med tolv porte, og ved portene tolv engle og navne skrevet på den, navnene på Israels børns tolv stammer : .../...Byens mur havde tolv grundsten, og på dem de tolv navne på Lammets tolv apostle .*" Mellem disse to perioder afledte den pavelige tronraner æren og bønnerne fra de katolske troende og et stort flertal af protestanter, som Gud dømte som "*hyklere*" i Dan 11:34: "*Og når de falder, skal de få lidt hjælp, og mange skal slutte sig til dem i hykleri .*" » ***Derfor skal hele Åbenbaringen analyseres under de doktrincære standarder, der anvendes i disse to epoker, fordi mellem de to stigmatiseres og fordømmes "syndens" regime af Gud i Dan. 8:12 kom til at dominere den kristne religion: "Hæren blev befriet med det evige offer på grund af synd ; hornet kastede sandheden ned og havde fremgang i sine foretagender .***" Ordet "offer" er ikke citeret i den originale hebraiske tekst. Tilføjet uretfærdigt fordrejer det budskabets betydning og antyder konteksten af den gamle pagt, mens Gud med sit budskab sigter mod den kristne æra i den nye pagt.

Ved sabbattens genoprettelse, det vil sige fra 1844, ifølge Åb. 7:2, påbegyndte Gud sit arbejde med at "***besegele***" sine sande udvalgte, som i modsætning til sabbattens "***den levende Guds segl***" opdagede, at søndagen udgjorde det primære "***dyrets mærke***", som er citeret i Åb. 13:15: "*Og det lod alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, få et mærke på deres højre hånd eller på deres pande .*" Bemærk denne præcision, teksten siger ikke "*mærket*", men "***et mærke***"; hvilket antyder, at dette "*mærke*" kan antage flere konkrete former, men de repræsenterer alle et tegn på romersk og pavelig religiøs autoritet. I denne forstand er resten af den første dag, som Konstantin indstiftede, "*et mærke*", Marias tilbedelse er "*et mærke*", helgenernes tilbedelse er "*et mærke*", den katolske messe er "*et mærke*" ... osv. Dette retfærdiggør fordømmelsen af den officielle adventisme, som afviser det guddommelige lys i 1991 og indgår alliance med den forbandede protestantiske tro på grund af dens respekt for den romerske hviledag; hvilket får den officielle adventisme til at tage "*på sin hånd og på sin pande et mærke*" af romersk autoritet; "*på sin hånd*" som et værk og "*på sin pande*" som et tegn på sin egen vilje og ansvarlige personlige valg.

Indtil Jesu Kristi herlige genkomst udgør overholdelsen og overholdelsen af den "***syvendedagshvile, som*** Gud har helliget" i 1 Mos 2:2-3, i profetien "***den levende Guds segl***", men Bibelen giver en supplerende betydning til dette "***Guds***

segl ". Vi læser i 2 Tim 2:19: "... *Dog står Guds faste grundvold **fast med dette segl : Herren kender sine ; og: Den, der nævner Herrens navn, skal holde sig fra uretfærdighed .***"

Efter disse forklaringer bliver den " **romerske forvirring** " lige så gennemsigtig som krystal. " **Ugudløshedens mysterium** " er tydeligt identificeret.

På vej mod global styring

Søndag den 7. december 1941, klokken 10.00, det tidspunkt, der var valgt til protestantisk religiøs gudstjeneste, iværksatte Japan et luftangreb mod den amerikanske base i Pearl Harbor i Stillehavet. Da angrebet var iværksat, erklærede Japan officielt krig mod USA og overtrådte dermed de konventionelle regler, der var vedtaget af Folkeforbundet, organiseret af Vesten.

Amerikanerne blev hjulpet i deres udvikling af jødiske videnskabsmænd, der var flygtet fra Tyskland før starten af Anden Verdenskrig. Den 6. og 9. august 1945 blev to atombomber kastet over Hiroshima og Nagasaki, hvilket tvang japanerne til at anerkende den amerikanske sejr. Gode fyrster, USA ville hjælpe Japan med at komme sig ved at tilbyde dem deres protektorat; den amerikanske kolonisering af sind var begyndt. Men for at forstå, hvordan vi er nået hertil, må vi tilbage til 1944. Den 6. juni samme år, 1944, landede den vestallierede lejr i Normandiet på strandene i Nordfrankrig. Russerne gik ind i Berlin den 2. maj 1945, og amerikanerne gik ind på skift to måneder senere. Nazilederne blev arresteret og stillet for retten og hængt af den sejrende lejr efter de sensationelle Nürnbergprocesser, der begyndte den 20. november 1945 og sluttede den 1. oktober ¹⁹⁴⁶. Men så snart de kom ind i Berlin, evakuerede amerikanerne de "grå hjerner" fra den tyske nazilejr.

Amerika har således, sammen med Japan, et meget profitabelt industrielt produktionsområde, og enorme profitter opnås ved at flytte amerikanske virksomheder til dette land. Amerika vil drage fordel af den berømte fysiker Von Brauns viden, som udviklede de tyske V1- og V2-missiler, der ødelagde London. Og alle NASAs succesfulde rumfremstød skyldes ham.

I Europa havde krigen forårsaget megen ødelæggelse, og de gode fyrster, USA, hjalp med dens genopretning. De organiserede "Marshall"-planen og investerede mange penge for at hjælpe de europæiske folk i den vestlige lejr, udelukkende fordi den russiske lejr siden delingen af Jalta havde besat Polen og Østtyskland helt til Berlin. Amerikas magtfulde industrielle og kemiske maskiner var blevet sat i gang, og brugen af DDT øgede afgrødeudbyttet ved at ødelægge skadedyr og insekter, der angreb landets afgrøder. Salget af dette amerikanske produkt berigede Amerika yderligere. Men i Frankrig så general de Gaulle, landets leder, på denne nye form for kolonisering med mistænksomhed, fordi amerikanske hære siden krigens afslutning havde været stationeret over hele Vesteuropa. Og på bekostning af at afvikle en stor krigsgæld fik han endelig deres afgang fra fransk jord. Den republikanske ånd ville føre franskmændene til at fjerne denne militærleder fra magten. Men Frankrig er ikke immun over for den

amerikanske indflydelse, som dets ungdom beundrer og tager som forbillede. Og her, i hele Vesteuropa, har vi en ny kolonisering af menneskelige sind.

I verden sætter en kamp om indflydelse nu to modsatrettede blokke op mod hinanden på alle områder – politiske, økonomiske og religiøse: amerikansk kapitalisme mod sovjetisk-russisk kommunisme; amerikansk protestantisk religion mod det russiske folks ateisme. "Jerntæppet" adskiller de to lejre, som er gensidigt hadede. Mellem disse to giganter er europæerne splittede om den ene eller den anden, selv inden for nationerne selv. Begge mestrer atomvåbnet til den højeste afskrækkelse. Og nationerne genopbygger sig selv i en bipolar form, ligesom de to stormagter.

Frankrig mistede sine kolonier, og general de Gaulles tilbagevenden til magten i 1958 satte landet under en ny forfatning: den femte ^{republik}. Denne militærleder havde brug for absolut magt og var så snedig at udforme en forfatning, der sikrede ham autokratisk magt, samtidig med at den bevarede demokratiske republikanske former. Deputeretkammeret mistede sin indflydelse, som nu udelukkende tilhørte præsidenten og hans flertalsdelegation, som til gengæld adlød den regering, der var dannet af premierministeren. Travlt optaget af at forbruge mere og mere generede dette nye regime ikke franskmændene, der var lidt interesserede i politiske anliggender. Men politik sætter økonomiske retninger, og fra år til år organiserede velhavende finansfolk og store industrifolk det økonomiske liv i henhold til deres interesser og profit. Herfra opstod ideen om at skabe et forenet Europa, i starten strengt kommercielt; i form af "fællesmarkedet". Frankrig var afhængig af Tyskland, som var lige så krævende, men i modsætning til Frankrig forblev Tyskland under amerikansk protektorat. Og i sidste ende var det på grund af Europa, at Frankrig genindtrådte i den amerikanske organisation NATO, som general de Gaulle havde fjernet det fra. Denne tilbagevenden blev valgt af en enkelt mand, præsident Nicolas Sarkozy. Genindsættelsen blev bekræftet den 3. og 4. april 2009. Det er i denne handling, at man kan realisere den forbandelse, der udgør denne forfatning for den Femte Republik. Hele nationen ser sin skæbne, på godt og ondt, overgivet til en enkelt mands beslutning. Og det værste for Frankrig er, at Gud har forbandet det siden dets første konge, Clovis, frankernes konge. De beslutninger, der træffes af dets ledere, kan kun føre til katastrofe og ødelæggelse. Men Gud giver ham tid og har allerede skånet ham for ruin under Anden Verdenskrig og hans dom for hemmeligt samarbejde med Nazityskland. Årsagen til denne beskyttelse ligger i disse linjer, som jeg stadig skriver i dag. Det er i Valence sur Rhône, at Gud valgte at bringe sin sidste kraftfulde profetiske åbenbaring, og valget af dette sted er baseret på følgende fakta: I Valence døde hans daværende fjende, pave Pius VI, arresteret i 1798 (slutningen af de 1260 år af pavelig regeringstid ifølge Dan 7:25), i fængslet i Citadellet i 1799. I byens katedral er der en stele, hvori hans hjerte blev bevaret. Nu er denne paves død også en opfyldelse af denne profeti i Åb. 13:3: "Og jeg så et af hans hoveder, som om det var blevet dødeligt såret, og hans dødsår var blevet helet. Og hele verden undrede sig over dyret." Faktisk var pave Pius VI det religiøse "hoved" for "dyret", der tilsammen udgjorde religiøs magt og civil monarkisk magt; det andet "hoved" for dette regime, Ludvig XVI's, var faldet den 21. januar 1793, hugget af af de franske revolutionæres guillotine.

Så, stadig i Valence, finder vi den unge artilleriofficer Bonaparte Napoleon, der i 1804 skulle blive Frankrigs kejser, Napoleon I. ^{Gud} betegner ham med billedet af en "ørn", der karakteriserede den kejserlige stil, i Åb. 8:13: "*Jeg så, og jeg hørte en ørn flyve midt under himlen og sige med høj røst: Ve, ve, ve over jordens indbyggere på grund af de andre stemmer fra de tre engles trompet.*" som er ved at lyde! "Dette gav hans søn øgenavnet " **ørneungen** ". Valence er derfor endnu engang forbundet med profeti, og ifølge dette vers, med at forkynde de " tre " sidste " *trompeter* ", der successivt præsenteres i Åb. 9 for den 5. ^{og} 6 ^{og} i Åb. 11:15 for den 7 ^{og} ting, som jeg faktisk har identificeret, fortolket og forklaret i mit værk "Forklar mig Daniel og Åbenbaringen". Og hvis dette lys blev bragt til Valence, er det fordi vi dér finder den ældste syvendedagsadventistinstitution i Frankrig; den første, der blev etableret der efter Schweiz. Og det er der, jeg bad om og modtog Jesu Kristi dåb. Disse tre grunde retfærdiggør Guds valg om at bringe sit lys til denne by i Frankrig. Og dens histories usædvanlige karakter bekræftes yderligere af det faktum, at revolutionærernes guillotine i Valence ikke forårsagede nogen hoveder til at falde; i modsætning til alle de andre byer i Frankrig på det tidspunkt. Det er derfor i kraft af dette guddommelige valg, at jeg bringer lys til det, der er dunkelt og ignoreret; i overensstemmelse med hvad der står skrevet i Amos 3:7: "*For Herren, YaHWéH, gør intet uden at åbenbare sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.*" Således får "*Jesu vidnesbyrd*" gennem disse skrifter en konkret, opbyggende og frelsende form.

At tale om imperialismen, som blev fornyet i Frankrig af Napoleon I, forbinder os med den moderne amerikanske imperialismen. For USA begærer også denne højtstående plads over alle jordens dominanser. Efter at have ført successive mislykkede krige mod Nordkorea og Vietnam, begge støttet af de sovjetiske, russiske og kinesiske lejre, fejlede amerikanerne igen mod Irak, derefter mod det muslimske Afghanistan. Amerikanerne trak sig tilbage i sig selv, og under præsident Trump ønskede de at afslutte deres rolle som verdenspolitibetjente; hvilket allerede, uden at sige det, var en erkendelse af skyld. Men nej, det var kun af økonomiske årsager, at denne amerikanske interventionisme måtte stoppe. Med konkurrence fra Rusland og Kina, som var trådt ind i international kapitalisme, blev mulighederne for at opnå verdensherredømme reduceret. Men nu, takket være et præsidentskifte, tvinger Ruslands aggression mod Ukraine landet til at genoptage sin rolle som verdenspolitibetjent. Den demokratiske præsident Joe Biden har en interesse i Europa og ønsker at bevare dets "lederskab", sin kolonisering af sindene hos de folk, der er blevet medlem af NATO. Og når Ukraine, angrebet af Rusland, udtrykker sit ønske om at blive medlem af NATO, kan Amerika kun komme det til undsætning. Men for øjeblikket ønsker det for enhver pris at undgå en direkte konfrontation med det atombevæbnede Rusland. Derfor begrænser det sig til at levere våben til Ukraine, som altid kræver mere, og altid vil kræve mere, på grund af den magt, som det russiske land har, der kæmper imod det.

Under Guds magt bliver europæerne drevet ind i en krigerisk eskalering af beslutninger truffet af deres ledere, der reagerer på deres lands historie og erfaringer. Internationale relationer giver dem mere og mere magt, og denne nuværende moderne karakteristik åbenbares af Gud i hans stærkt kodede budskab

om den " **sjette trompet** ", temaet i Åbenbaringen 9, i vers 17 til 19: " *Og jeg så hestene i synet, og dem, der sad på dem, havde brynjer af ild, hyacint og svovl. Hestenes hoveder var som løvehoveder, og fra deres munde kom ild, røg og svovl.* " Dette budskab, der ellers er fuldstændig uforståeligt, er ikke længere tilfældet. For at forstå det skal du blot erstatte ordet " *heste* " med gruppe eller troppe, ifølge Jakobsbrevet 3:3; " *dem, der sad på dem* " med militærledere; ordet " *brynjer* " med retfærdighed og beskyttelse. Ordet " *hyacint* " er symbolsk solguden Apollos blomst, og dets oprindelse er Tyrkiet, Syrien og Libanon; ordet " *hoveder* ", erstattet af magistrater eller herskere, ifølge Esajas 9:14; ordet " *løve* ", med magt, ifølge Dommerne 14:18; ordet " *munde* ", med ord, dvs. ordrer, beslutninger og bønner; ordet " *ild* ", ved ødelæggelse; ordet " *røg* ", ved bøn, ifølge Åb 8:4, men også beruselse, formørkelse, ifølge Åb 9:2; ordet " *svovl* ", ved atomkraft eller " *ild fra himlen* " ifølge Åb 13:13, eller vulkansk underjordisk ild, magmaen fra " *ild- og svovlsøen* " ifølge Åb 20:15, dvs. katolicismens og grækernes mytiske helvede. Og vers 18 bekræfter og opsummerer og siger: " *Ved disse tre plager blev en tredjedel af menneskeheden dræbt, ved ilden, ved røgen og ved svovlet, som udgik af deres munde.* " Vers 19 giver derefter forklaringer, der etablerer forholdet mellem disse symboler. Med det modsatte synspunkt af civile analytikere bekræfter Gud den åndelige årsag til de nævnte sammenstød: " *For hestenes magt var i deres mund og i deres haler; deres haler var som slanger med hoveder, og med dem gjorde de skade.* " I dette vers betegner det nye symbol, ordet " *hale* ", " *profeten, der lærer løgne* ", ifølge Esajas 9:14; og ordet " *slange* " betegner den " *snedige* " og forførende " *slange* ", som djævelen brugte som et medium til at tale til Eva for at forføre hende med sine løgne, i 1 Mos 3:1. Oversat og rekonstrueret betyder dette budskab: " **For hærenes magt var i deres tale og deres falske profeter, der lærte løgne; deres falske profeter var snedige bedragere, der bedrog magistrater og herskere, og det var gennem disse magistrater og herskere, at de falske profeter gjorde skade.** " Gud bekræfter her blot disse beskyldninger mod de falske kristne og muslimske religioner, der er involveret i denne verdenskrig med fokus på Vesteuropa. Hvad angår den skade, der forvoldes, har vers 18 opsummeret det på følgende måde: " *En tredjedel af menneskeheden blev dræbt af disse tre plager, af ilden, af røgen og af svovlet, som udgik af deres munde.* " Den falske tro frembringer i denne krig " *ild* ", fysisk ødelæggelse; " *røg* ", åndelig ødelæggelse; " *svovl* ", nuklear ødelæggelse og den " *anden død* " i " *ildsøen* "; alt sammen beordret af de magtfulde statsoverhoveders " *munde* ".

I disse budskaber om den " **sjette trompet** " finder vi de symboler, der er citeret i budskabet om den " **femte trompet** ". Den åndelige forbindelse, der forbinder dem, bekræftes således. Forklaring: Siden 1844 har Gud givet 150 år, symboliseret ved de " *fem måneder* " i Åb. 9:5-10, til de falske protestantiske, anglikanske og ortodokse kristne profeter for at lede jordens indbyggere ind i deres fald. Ved afslutningen af disse 150 år, i januar 1995, sluttede den officielle syvendedagsadventisme sig til dem, således at antallet af de faldne var fuldstændigt. Efter et par år, i 2022, aktiverer Gud den " **sjette trompet** ". Han slipper de onde engle løs, og krigen begynder i Europa med den russiske

aggression af Ukraine, i afventning af udvidelsen af denne tredje verdenskrig til alle europæiske nationer og de andre større nationer i verden.

I forbindelse med forberedelsen af denne undersøgelse opdagede jeg betydningen af ordet " *hyacint* ", som er citeret i Åb. 9:17. Dette navn betegner symbolsk blomsten af den græske solgud Apollon, eller den græske lysgud. Denne betydning forbinder det med den ødelæggende engel ved navn " *Apollyon* " eller Apollon, i den " **femte trompet** " i vers 11: " *Og de havde over sig afgrundens engel som konge, hvis navn på hebraisk var Abaddon, og på græsk Apollyon.* " Bag dette navn betegner Gud djævelen, inspiratoren til den hedenske tilbedelse af solguden. Men ordene " *hebraisk og græsk* " betegner Bibelen, som er skrevet som Guds lys. Han bebrejder derfor både den destruktive brug af Bibelen og ødelæggelsen begået i den tredje verdenskrig på den kristne religion, som ærer den gamle "Solens dag", der blev etableret af den romerske kejser Konstantin I^{den} Store den 7. marts 321. Guds store plan bliver således fuldbyrdet for øjnene af os. Og efter 150 års planlagt fred for de kristne religioner er den fysiske ødelæggelse af de skyldige i gang med frigivelsen af de onde engle, der er " *klare til timen, dagen, måneden og året* ", siden begyndelsen af beseglingen af de udvalgte i Åb 7:2-3. Dette udtryk betegner " *den time* ", som Skaberguden har valgt i sin tidsberegningsstandard, hvilket sætter spørgsmålstejn ved de datoer, der er fastsat af menneskenes falske kalender: " *Og jeg så en anden engel stige op fra øst , med den levende Guds segl . Han råbte med høj røst til de fire engle, som det var givet at skade jorden og havet , og sagde: " Skader ikke jorden eller havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere* på deres pander." Hvad betyder afslutningen på de udvalgte besegling? Bemærk for det første, at denne beseglingstid slutter, når krigen begynder. For det andet betyder indtræden i krigen, at antallet af de udvalgte er fuldendt, og at fra det øjeblik vil nye fødsler ikke kunne drage fordel af frelsestilbuddet. Menneskeheden går derefter ind i processen med sin progressive ødelæggelse, som vil være total ved Jesu Kristi genkomst.

Vi må huske den grundlæggende rolle, som Amerikas reaktion spillede i retfærdiggørelsen af krigsoptrapningen, der fører til, at den europæiske menneskehed symbolsk mister " *en tredjedel af det folk* ", den udgør. Og denne fortsatte optrapning af Ukraines våben fører til, at krigen antager en endelig nuklear form, der er ekstremt ødelæggende for liv, ejendom og territorier, der er gjort forbudt på grund af jordens radioaktivitet.

Efter at have erfaret bekendtgørelsen af denne dom fra Gud, kan vi konkret finde disse ting i den nuværende globale situation. I USA er statsoverhoved Joe Biden en romersk-katolsk præsident for et officielt calvinistisk protestantisk land; overfor ham er den russiske leder Vladimir Putin en ortodoks kristen; Ukraines statsoverhoved, Volodymyr Zelenskyj, er jøde af russisk oprindelse, og hans navn er polsk. Polen, hans primære støtte, er romersk-katolsk; England er anglikansk; Frankrig, officielt agnostisk, består af en religiøs blanding af ateisme, katolsk og protestantisk kristendom og islam. Men listen er ikke udtømmende, fordi det ville være lettere at sige, hvilken religion der ikke er der, da den har budt mennesker fra alle jordens nationer velkommen til sin jord og sine oversøiske territorier.

Mens jeg observerer, hvad der sker, ser jeg ledere i panik, der patetisk søger efter en løsning, og føler sig fanget i en fælde, der ubønhørligt lukker sig om dem. Denne fælde blev sat for dem af den store Skabergud, som har til hensigt at sone deres foragt for hans bibelske lys, hans love og hans person, på trods af det kærlighedsvidnesbyrd, han gav dem gennem sit dødelige livsoffer i Jesus Kristus. Situationen er uløselig, fordi to modsatrettede valg påtvinges dem: at støtte Ukraine og udsætte sig selv for russisk hævn eller at nægte at hjælpe Ukraine og fremstå egoistiske, individualistiske og hjerteløse, og en forræder, over for dem, der støtter hjælp til Ukraine. Skizofreni tager overhånd, og jeg hører Frankrigs præsident, Emmanuel Macron, komme med meningsløse bemærkninger, der gentages i kor af hans regeringstilhængere. Han præsenterer således, for at berolige franskmændene, tre betingelser for at give fly til Ukraine. Men da de er helt forblindede af Gud, indser de ikke, at disse tre betingelser allerede er blevet overtrådt og modsagt af fakta: 1- Nytte for Ukraine: nyttigt at få det ødelagt mere og mere af russiske bombardementer; 2- Ingen eskalering: der har været en kontinuerlig eskalering siden 24. februar 2022. Rusland intensiverer sine angreb og mobiliserer flere og flere krigere; 3- Uden at svække Frankrig: ethvert tilbud om våben og militærudgifter har en pris for Frankrig og svækker det, uden at glemme den russiske hævn, der vil ramme det.

Guds forblændelse af sind følger amerikanernes kolonisering af europæiske sind. For Amerika nærmer øjeblikket for at nå sit mål om dominans sig, men det er uvidende om det. For alle globale aktører er uvidende om den plan, som den store Skabergud har udarbejdet. Dette privilegium er bevaret og forbeholdt hans trofaste og udholdende børn. Dette giver os allerede mulighed for at se forskellen, Gud gør mellem " *dem, der tjener ham, og dem, der ikke gør det* ." Men den sande, endelige forskel mellem de to vil være forskellen på liv og død.

I rollen som den forførende " *slange* " spiller Ukraines unge skuespillerpræsident hovedrollen. I hele menneskehedens historie har aldrig en eneste mand forført så mange statsoverhoveder ved offentligt at få dem til at føle sig skyldige. Og hemmeligheden bag hans succes ligger i afhængigheden af disse nationer, der er forenet i NATO, som vasaliserer dem og tvinger dem til lydigt at følge amerikanske beslutninger. Denne nuværende amerikanske dominans over europæiske sind giver et glimt af den vægt, den vil have i sit universelle " *dyr* "-regime, der er programmeret i Åb. 13:11. Jordens "politibetjente", de nye romere, vil derefter blive de ledende " *overhoveder* ", der vil påtvinge deres ideer på alle de overlevende fra den store krigslignende ødelæggelse. Og vi, Guds tjenere, vil være mål for de faldne væseners vrede, der er ramt af de " *syv sidste Guds plager* ", der er beskrevet i Åb. 16. Dette i en sådan grad, at vores død vil blive bestemt i overensstemmelse med bekendtgørelsen i Åb. 13:15. Og den eneste præcision, som Gud giver os om sin indgriben for at frelse os **i den sidste ende**, er baseret på navnet " **Benjamin** ", som han giver til den tolvte af de " *tolv stammer, der er beseglet* " med sit " *segl* " i Åb 7:8: " *af Zebulons stamme tolv tusind; af Josefs stamme tolv tusind; af Benjamins stamme tolv tusind beseglede.* " Bag dette navn " **Benjamin** " ligger dette budskab, som al de sidst udvalgte tillid og tro skal bygges på: 1. Mosebog 35:18: " *Og da hun var ved at give sin sjæl op, for hun var døende, kaldte hun ham Ben-Oni; men hans far kaldte ham Benjamin.* " I dette

billede finder vi den endelige situation, tilsyneladende desperat, for de udvalgte, der er dømt til døden. Men Gud, " **Faderen** ", griber ind og ændrer sine trofaste børns skæbne; fra " *Ben-Oni* ", som betyder "min smertes søn", ændrer han dem til "min rets søn" - oversættelse af navnet " **Benjamin** "; " **højre** " side af den guddommelige " **velsignelse** ", der er givet til de udvalgte, ifølge Matthæus 25:32-34: " *Alle folkeslag skal samles foran ham. Han skal skille dem fra hinanden, ligesom en hyrde skiller får fra geder. Han skal stille fårene ved sin højre side og gederne ved sin venstre side. Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er velsignede af min Fader , og tag det rige i besiddelse, som har været beredt for jer fra verdens grundlæggelse. "*

Jeg, som blev født ved slutningen af Anden Verdenskrig, måler, hvor meget den lange fredsperiode, som Gud gav mellem 1945 og 2022, har dramatiske konsekvenser i dag, da folk i en tid med at regere er unge, fordi mange af dem blev født i en kontekst af " **fred og sikkerhed** ", garanteret af Den Europæiske Union og solidt forankret i menneskers sind. Således opfyldes disse ord fra Paulus, citeret i 1 Thess. 5:3, for første gang i dag, for anden gang vedrørende det universelle styre på tidspunktet for Jesu Kristi herlige genkomst: " *Når folk siger: ' Fred og sikkerhed !' Så vil en pludselig ødelæggelse komme over dem, som fødsel over en gravid kvinde, og de skal ikke undslippe . »* Krigen, den virkelige, var for dem kun et minde om deres forældre, ligesom deres forældre var vokset op med at høre deres fædre fortælle om de forfærdelige oplevelser fra Første Verdenskrig i 1914-1918. Hver generation havde erindringen om sin krig; det har nutidens ikke. Og dette er også årsagen til de arrogante, uforsigtige og krigeriske reaktioner hos vores nuværende unge ledere. Vi må også forstå, at Gud forberedte den Tredje Verdenskrig fra slutningen af den Anden . Fordi den Tredje begyndte med spørgsmålet om delingen af Jalta i 1945. Rusland lod flere lande forlade sin alliance, Polen, de baltiske lande, Tjekkosllovakiet, Rumænien, men Ukraine ... dets grænse var ét land for meget .

I Vesten, grebet af vantro og vantro, er annonceringen af en atomkrig blevet ufattelig. Det er derfor, at mange mennesker vil dø uden at have kendskab til den guddommelige åndelige årsag til den krig, der forårsager deres forsvinden.

For vesterlændinge tager beslutningen om at bevæbne Ukraine formen: krone, jeg vinder, krone, du taber. Her er, hvad jeg ser: Ukraine har fordel, lad os hjælpe det med at vinde; Ukraine mister fordel, lad os hjælpe det med at undgå at blive nederlag. Mens jeg fordømmer og minder om den manglende erfaring og umodenhed, som præsident Macron selv hævdede før sit første valg, erfarer jeg, at en russisk leder kommenterer bemærkningerne fra vores franske præsident, der sagde, at det at sende tunge våben ikke udgør en eskalering af krigen. Hun siger om ham: "Det er ikke en voksens ord." Grænserne for umodenhed begynder at vise sig, og de første til at opdage det er de nye russiske fjender; franskmændene ser ingenting. Det er derfor allerede for sent; den levende Guds retfærdighed er "på **march** " for at ødelægge dem, der ikke er værdige til livet.

I løbet af dette studie har Ånden ledt mig til nye fortolkninger af symbolet " *sol* ", der er citeret flere gange i Åbenbaringen. Det optræder først i Åb 1:16: " *I sin højre hånd havde han syv stjerner, og fra hans mund udgik et skarpt tveægget*

sværd, **og hans ansigt var som solen, der stråler i sin kraft** . " Og dets definition som et symbol på den græske lysgud, " Apollon ", beriger mine tidligere forklaringer. Synet om den store ulykke, der blev bekendtgjort for Daniel i Dan 10:1, bekræftes. Her i denne kristne kontekst erstattes "lynet " fra den græske gud Zeus, eller Daniels romerske Jupiter, af " solen ", " Apollon ", årsagen til al den forbandelse, der har plaget falsk kristendom siden 7. marts 321, indtil Kristi genkomst. I fuldstændig modsætning til sit symbol på det sande guddommelige lys betegner denne " sol " den hedenske solkult, der historisk set nåede sit højdepunkt med den franske konges, Ludvig XIV's, regeringstid, kaldet "solkongen". I Åb. 8:12 er den *"sollignende sæk af hår "*, der er skjult, direkte rettet mod monarkiet og den pavelige romersk-katolske religion, der støttes og praktiseres af denne despotiske konge, forfølgeren af den sande reformerte tro og med den selve Bibelen, det sande guddommelige lys. Tilsvarende i Åb. 8:12 vedrører den " *tredje del af solen, der blev ramt* ", af de franske revolutionære disse samme katolske monarkiske mål. Men hele verset antyder også et angreb fra revolutionærerne mod den guddommelige tidsorden, som det står skrevet i Første Mosebog 1:14 om " *stjernerne og himlen* ": "Og Gud sagde: *Der skal være lys på himmelhvælvingen til at skille dag fra nat , og de skal være til tegn og til at markere højtider og dage og år ; og de skal være til at markere højtider og dage og år .*" » Nu, for første gang i menneskets historie, ønskede de franske revolutionærer at etablere en særlig kalender ved at erstatte den syvdages guddommelige uge med tidages uger. Men den guddommelige uges orden blev genoprettet efter denne revolutionære tid. Gud forpurrer alle menneskelige forsøg på at ødelægge den tidsorden, han har fastsat. Og disse forsøg bekræfter dette grundlæggende vers i profetien, Dan 7:25, fordi det åbenbarer en plan udtænkt af Satan, Djævelen, Guds og hans udvalgte fjende: " *Han skal tale ord imod den Højeste og udmatte den Højestes hellige og finde på at ændre tider og love ; og de hellige skal gives i hans hånd for en tid, tider og en halv tid.*" » Han har ikke desto mindre, civiliseret og siden 1981, i Frankrig, haft held med at få navnet "syvende dag" tilskrevet den "første dag" i den tid, Gud har fastsat, noget som Kina og i Europa de baltiske lande allerede havde praktiseret i århundreder, og det lykkedes ham at placere dagens begyndelse ved midnat. Årets begyndelse blev placeret ved begyndelsen af "vinter"-sæsonen siden år 1564, da denne standard blev indført af Roussillon-rådet i Frankrig i nærværelse af dronning Catherine de Medici. Målet blev generaliseret af pave Gregor XIII i 1582. Tidens angreb er derfor observerbart og bemærket. Implikationen af de tre konger, der er forbandet af Michel Nostradamus' profeti, i disse modifikationer af guddommelig tid bekræftes, da dette sidste mål blev krævet af Karl IX, der døde i en alder af 23 år, ramt af Gud.

En begivenhed blev opfyldt i 1986 som en profetisk advarsel. Dette var atomulykken på **Tjernobyl -kraftværket** i Ukraine. Navnet **Tjernobyl** betyder " **malurt** " eller " **bitre** " urter, og med to ord betyder navnet: **sort hvid** , et billede på absolut modsætning mellem kønnene, " *nat og dag; mørke og lys* " 1 Mos 1:4-5. Ulykken profeterede, at Ukraine ville bære frugt, der var " **bitter** " for vesterlændinge; " **bitter** " ligesom frugten af den romersk-katolske tro, som Gud sammenlignede med " **malurt** " i det " **tredje trompet** " -budskab i Åb 8:11: "

Stjernens navn er **malurt** ; og en tredjedel af vandene blev til **malurt** , og mange mennesker døde af vandet, fordi det blev gjort **bittert** ." "Nu, i den nuværende krig, er Polen, den romersk-katolicistiske højborg siden den polske pave Johannes Paul II opnåede folkelig gunst under sit 26-årige pontifikat (26: Guds navns tal: YaHWéH), det første land, der støtter ukrainerne, og det mest ivrige i at føre krig mod Rusland, den snublesten, der trækker de europæiske nationer mod den varslede ruin. Og Polen nyder støtte og anerkendelse fra flere små nabolande, der alle er ivrige for den katolske tro."

Vesten er ved at opdage, at det er lettere at underskrive handelsaftaler og politiske alliancer end at få menneskers sind til at holde sig til de samme moralske, politiske, økonomiske eller religiøse værdier.

Den udvalgte og den guddommelige lov

I 5 Mosebog 6:5 erklærede vor Herre gennem Moses, sin tjener og vejleder for Israel: " *Hør, Israel! Herren vor Gud er én Herren. **Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke.*** " Senere, ifølge Matthæus 22:26-40, da Jesus blev spurgt: " *Mester, hvilket bud er det største i loven?* ", svarede han: " *Jesus svarede ham: ' **Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det første og største bud.*** Og det andet er lige så stort: '**Du skal elske din næste som dig selv.**' På disse to bud hænger hele loven og profeterne. "

Det første, man skal bemærke, er budet " **du skal elske** ", som er almindeligt forekommende i disse tre bud. Det andet er, at ved at lægge de samme ord i Moses' og Jesu mund, giver Gud Moses et profetisk billede af Jesus Kristus; noget, som Moses selv bekræftede, da han sagde om Jesus, Messias, som skulle komme, i 5 Mos 18:15: " **En profet vil Herren din Gud oprejse dig af din midte, af dine brødre, ligesom mig ; ham skal du høre!** " Moses og Jesus var profeter og vejledere for Gud for at lede Israel ind i den guddommelige sandhed. Men i sine udtalelser giver Jesus den guddommelige sandhed en præcis, fundamental definition: " **du skal elske** ." Han præsenterer den i form af et bud. Vores menneskelige intelligens er dog tilstrækkelig til at forstå, at kærlighed og evnen til at elske ikke afhænger af en orden, men af en naturlig gave. Mennesket er skabt på denne måde, i sin frihed, elsker han eller elsker han ting eller mennesker. Hvad er så formålet med, at Gud giver denne type bud? Svaret er simpelt: Han åbenbarer for sine fremtidige udvalgte, hvad hans egen natur er: Kærlighed; men perfekt kærlighed, der kan fortsætte evigt. Fra da af er det let at forstå, at alle hans forordninger kun er rettet mod dem, der elsker ham, således at de i deres lydighed, der er retfærdiggjort af den kærlighed og absolutte tillid, de har til ham, kan drage fordel af alle fordelene ved hans perfekte viden om de betingelser, der alene kan skabe sand lykke.

Bibelen er fyldt med sider, hvor Gud præsenterer sine love. Og det ser ud til, at alle disse love er retfærdige og har til formål at bevare hans menneskelige skabnings fysiske og mentale sundhed. Det er dette, der får apostelen Jakob til at tale om " *frihedens lov* " i Jakobsbrevet 2:12: " *Tal og*

handle, som om I skulle dømmes efter frihedens lov. " At tale om en "*frihedens lov* ", udtrykt ved flere "*bud og forordninger* ", udgør et paradoks, der kan overraske simple væsener, der naturligt har den reaktion at betragte ordrer som tunge og ubehagelige "*byrder* " at bære. Vi må også forstå, at disse forordninger ikke rigtig angår dem, fordi Gud på forhånd ved, hvordan de, der ikke elsker ham nok, vil reagere på hans forordninger og bud. Og da disse ting i virkeligheden kun angår hans udvalgte, er det derfor kun for dem, at de guddommelige love repræsenterer "*frihedens lov* ". Hvordan kan vi forklare denne logik? Meget enkelt igen: i den kollektive Udvalgtes sind **smelter ønsket om at adlyde sammen med pligten til at adlyde** , så budet ikke længere er ét. Den Udvalgte behøver ikke at tvinge sig selv til at adlyde Gud, da han gør det af et ønske om at behage Ham.

Når vi forstår disse ting, indser vi, hvor forfængelig og unyttig falsk religion er. For i sin natur har alt falsk ingen chance for at opnå et forhold til sandhedens Gud. Forfængelighed er tvungen evangelisering, forfængelighed er falsk indoktrinering, forfængelige er religiøse former etableret af mennesker, forfængelige er religioner af falske guddomme, og forfængelige er alle forsøg på at påtvinge en religion med magt på kroppe og sind, selvom det angår den sande Skabergud. Gennem Moses og Jesus, som begge sagde: "**Du skal elske** ", satte Gud "**kærlighed** " som den eneste betingelse, der tillader en at have fællesskab med Ham. Derfor, som en konsekvens af denne absolutte regel, tæller ikke alle dem, der ikke opfylder denne standard, for Ham. Tal har ingen betydning i Hans øjne, fordi Han søger og kræver sjælens kvalitet. Enten er den inden for dens norm, og Han bevarer den for dens evighed, eller også er den det ikke, og forbliver i Hans øjne kun et øjebliks "**åndedræt** ", der går og forsvinder, som Hans Ånd fik ham til at sige i Sl. 144:4: "*Mennesket er som et åndedræt, dets dage er som en forbigående skygge.* "

I 1 Korintherbrev 13 priser apostelen Paulus "**kærlighed** " i overensstemmelse med Guds forståelse. Oversat som "*næstekærlighed* " eller "*kærlighed* " betegner det oprindelige græske ord *karisma* eller gave. Og det er sikkert, at den mest fremragende gave, som Jesus bekræftede, er kærlighedens gave, gaven at kende og være i stand til at elske Gud og vores næste. Paulus maler derfor et sammensat portræt af den udvalgte, som Gud elsker og udvalgte. Og én ting er sikkert: Den, der virkelig elsker Gud, bestrider ikke hans lydighed og diskuterer ikke med ham. Diskussion, som erstatter diskussion, er frugten af oprørske væsener, for hvem den første perfekte engel med tiden blev forbillede.

Vi vil således bedre kunne forstå det billede af den "*lærer* ", som Paulus giver den guddommelige lov i Gal 3:24-25: "*Loven blev altså vores lærer til Kristus, for at vi kan blive retfærdiggjort af tro.*" Nu hvor troen er kommet, er vi ikke længere underlagt den lærer ." Hvad er en "*lærer* "? Blandt grækerne betegnede dette ord en person, der var ansvarlig for at ledsage et barn i skole. Dette var ikke læreren selv, men en tjener, der var ansvarlig for at lede barnet til dets skolested. Dette giver ham en mellemrolle, som ikke er hovedrollen. Og denne underordnede rolle er tildelt den skrevne lov af Ånden. Dens anvendelighed er derfor i sandhed foreløbig, og den er

ikke desto mindre nødvendig, da det skabte menneske ikke kender Gud og er uvidende om sin eksistens og karakter. Loven får ham til at opdage sin kærlighed og den velvillige opmærksomhed, som Gud viser ham. Og i sin kamp mod demonstranternes leder, som blev Satan eller djævelen, vil Gud åbenbare i Jesus Kristus og det frivillige offer af sit korsfæstede liv for at betale for sine udvalgtes synder, dem alene, den enorme kærlighed, som han er i stand til at dele med dem, han vil frelse på denne måde. Det er da, at vi kan forstå, at ordene "**tro og kærlighed**" udgør det endelige mål for Guds frelsesplan, da den guddommelige lov leder de udvalgte som en "**pædagog**" over for begge disse to ord, som omhandler og betegner normen "**kærlighed**", defineret af Gud. Det mest forbløffende er at indse, at Gud, lovens forfatter, er det mindst legalistiske væsen af alle dem, der lever eller har levet. For når den praktiseres, gør perfekt kærlighed loven ubrugelig. Og Gud gav os bevis på dette ved at tillade David at spise helligede skuebrød til guddommelig tilbedelse, da han, forfulgt af kong Saul, gik ind i templet og spiste disse brød for at stille sin sult; noget som Jesus minder om i Matt 12:3-4: "*Men Jesus svarede dem: Har I ikke læst, hvad David gjorde, da han var sulten, han og de, der var med ham, hvordan han gik ind i Guds hus og spiste skuebrødene, som ikke var tilladt for ham at spise, og heller ikke for dem, der var med ham, men kun for præsterne?*" "Gud viste i denne oplevelse, at for ham er de, der er trofaste mod ham, vigtigere end reglerne i hans love, som kun har en foreløbig karakter knyttet til betingelserne i de 6.000 år, der er forbeholdt himmelske og jordiske væseners "**synd**". Men i modsætning til denne undtagelse, som kærlighed retfærdiggør, gav Gud også eksempler på ødelæggelsen af oprørske menneskelige skabningers liv. Og dette, fra begyndelsen af udvandringen fra Egypten, under Israels march i ørkenen. "**Kora, Datan og Abiram**" gik levende ned i det åbne land under deres fødder, fordi de var afgudsdyrkere og bestred den autoritet, som Gud havde givet Moses. Gud gav under disse omstændigheder konkrete beviser på den måde, hvorpå han dømmer dem, der tjener ham, og dem, der ikke tjener ham, og bestrider deres pligt til at adlyde ham."

Påskeaftenen erklærede Jesus åbent for sine tolv apostle, at en af dem var en dæmon; han nævnte ham ikke ved navn, men han vidste, at det var Judas, og han gik så langt som til at sige specifikt til ham: "*Hvad du skal gøre, gør det hurtigt!*" Det, han skulle gøre, var nyttigt for at fuldføre frelsesplanen, da Jesus kom til menneskenes jord for at dø frivilligt som et sonoffer for sine udvalgtes synder. Men de andre apostle var uvidende om Judas' dæmoniske natur, som tilsyneladende tjente Jesus ligesom dem. Og denne karakter af Judas er meget interessant, fordi han alene repræsenterer mængder af falske troende. Judas ønskede blot at tvinge sin Mester til officielt at forpligte sig til sit herredømme som jødernes konge. Da han opdagede, at tingene ikke bevægede sig hurtigt nok efter hans smag, ønskede han at tvinge Jesus til at handle. Han var dog fuldstændig uvidende om Guds sande frelsesplan. I det øjeblik, hvor han handlede ved at sælge Jesus, var de andre apostle i samme uvidenhed om denne frelsesplan, men i modsætning til Judas søgte de ikke at tvinge Jesus til at adlyde deres ønske. Og heri ligger hele

forskellen mellem den faldne Judas og de elleve andre udvalgte apostle. Som ofre for århundreders falske fordomme troede apostlene, at Messias ville være en konge som David, som de profetiske skrifter sammenlignede ham med. Og på trods af de klart givne forklaringer forstod de ikke hans ord. Det ville først være efter hans død og opstandelse, at de, stillet over for beviserne, ville forstå den guddommelige frelsesplan, givet af nåde i navnet på den forsoning, der blev udført af det perfekte guddommelige menneske, ofret som et perfekt offer for at opnå en perfekt forløsning for hans udvalgtes synder. Da Judas så Jesus korsfæstet og død på sit kors, så han alle sine drømme om dominerende herlighed, som han forventede at opnå i kong Jesu tjeneste, kollapse. Hans fortvivelse førte ham til selvmord. Så vi kan forstå, at Judas ikke elskede Jesus, selvom han tjente ham, og Jesus vidste endda, at han var en tyv, men alligevel betroede han ham deres gruppes skatkammer. I Judas giver Gud os et profetisk billede af denne falske romersk-katolske kristendom, der blev pavelig i 538. Kærligheden til penge og rigdom er grundlaget for hele dens organisation. Da den første pave med titel og verdslig magt var en intrigant ved navn Vigilius, trådte han som en tyv ind i en tjeneste, der officielt blev fremstillet som underordnet Herren Jesus Kristus. Men i denne tjeneste etablerede han former og ritualer taget fra hedningerne og delvist fra jøderne. Opbygningen af den katolske religiøse orden, med dens hierarkier og præsteskab, var ikke legitim, fordi efter Jesu død og hans opstandelse, hvor forløsningen for de udvalgtes synder var opnået, var den institutionelle religiøse orden ubrugelig, og for at bekræfte dette lod Gud Jerusalem og dets hellige tempel ødelægge af romerne i år 70, og profetien i Dan 9:26 bekræfter det: "*Efter de 62 uger skal en salvet udryddes, og han skal ikke have nogen til sin side, ~~ingen efterfølger~~. Folket, hvis leder skal komme, skal ødelægge byen og helligdommen, og hans ende skal komme som ved en oversvømmelse; det er bestemt, at ødelæggelserne skal vare indtil krigens afslutning.*" Årsagen til denne straf bekendtgøres i det samme vers: "*han skal ikke have nogen til sin side*", og det er den bogstavelige oversættelse af den hebraiske tekst, som Louis Segond foreslår i en kommentar placeret i margenen i hans version af Bibelen. Selv i dag, på trods af de skarer, der hævder at være hans tilhængere, finder Gud meget få mennesker, der er for ham. Fordi at være for ham er at elske ham, og at elske ham oprigtigt, ligesom hans elleve apostle oprigtigt elskede ham, i fortvivelse over hans død. De elskede ham oprigtigt og beviste det ved at underkaste sig i alle ting hans hellige vilje. Og da de ikke forstod, hvad der skete, led de frygteligt, indtil hans opstandelse bragte dem tilbage til glæde og lykke. De var nu frie, befriede og oplyste, og de forblev i deres elskede Mesters tjeneste indtil slutningen af deres liv, fuldendt i et samtykket og accepteret martyrium. Kristi Kirke er fri for alle institutionelle former, fordi historien har bevist, at den institutionelle form er en spændetrøje, der begrænser den guddommelige sandhed og forhindrer dens vækst, altid modsætter sig de nye lys, der er givet af den guddommelige Ånd i Jesus Kristus. Således består menneskeheden stadig i dag af disse to modeller af menneskeliv, der er i absolutte modsætninger, de faldnes som Judas og de udvalgte som de elleve apostle i den første time. **Judaserne ønsker at bruge**

Gud, mens de udvalgte faktisk tjener ham som frivillige slaver, der giver afkald på deres egen vilje . Derfor finder vi judæerne forenet i den såkaldte økumeniske alliances lejr, en alliance af dem, som Gud profeterede om under navnet " **hyklere** " i Dan 11:34: " *Når de falder, skal de få lidt hjælp, og mange skal slutte sig til dem i hykleri .* " I disse " **hyklere** " samler Gud alle de kristne religiøse institutioner, der er dannet siden 7. marts 321 og frem til vores tid med forberedelse til verdens ende. De har alle til fælles skylden for at have forkastet det guddommelige lys i deres tid, og deres foragt for det profetiske ord fik dem til at ignorere, at disse profetier tillod dem at blive identificeret. Alt, hvad der er tilbage for alle judæerne, er at gennemgå Guds retfærdige straf i Jesus Kristus. Og for sine sande udvalgte, der er formet som de elleve apostle, vil Jesus holde dem under sin velvillige og trofaste beskyttelse indtil sin magtfulde og herlige, hævngherrige tilbagekomst, hvorefter han vil lede dem ind i sit rige, hvor han har " *beredt en plads for dem* ", ifølge Johannes 14:1-4: " *Jeres hjerte forfærdes ikke. Tro på Gud, og tro på mig! I min Faders hus er der mange boliger. Hvis det ikke var sådan, ville jeg have sagt jer det. Jeg går bort for at berede en plads for jer. Og når jeg er gået bort og har beredt en plads for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at I også skal være, hvor jeg er.* " I ved, hvor jeg går hen, og I kender vejen. " Denne " vej " var forbilledet for hans perfekte, eksemplariske liv.

Mange judasere bedrager sig selv og gør krav på frelse fra Jesus Kristus, men disse mennesker burde drage fordel af den lektie, Jesus gav i Johannes 8 i sin udveksling med farisæerne. Vers 39-44: " *De svarede ham: 'Abraham er vores fader.'* Jesus sagde til dem: 'Hvis I var Abrahams børn, ville I gøre Abrahams gerninger.'" Men nu søger I at slå mig ihjel, en mand, der har fortalt jer sandheden, som jeg har hørt fra Gud. Abraham gjorde ikke det. I gør jeres faders gerninger. De sagde til ham: "Vi er ikke uægte; vi har én Fader, Gud." Jesus sagde til dem: "Hvis Gud var jeres Fader, ville I elske mig, for jeg er udgået fra Gud og kommet fra Gud. Jeg er ikke kommet af mig selv, men han har sendt mig. Hvorfor forstår I ikke, hvad jeg siger? Fordi I kan ikke høre mine ord. I er af jeres fader Djævelen, og I vil gøre, hvad jeres fader begærer. Han var en morder fra begyndelsen og bliver ikke i sandheden, fordi der ikke er sandhed i ham. Når han taler en løgn, taler han af sit eget, for han er en løgner og løgnens fader. Og fordi jeg siger sandheden, tror I mig ikke. "

Hvis Jesus skulle fremstille sig for de nye Judasere, ville vi være vidne til den samme dialog mellem de oplyste retfærdige og de døve oprørere. Idet han indså den lektie, han underviste os i gennem denne oplevelse med jøderne, lærte Jesus os ikke at bedømme religion ud fra dens navn eller dens påstand, men udelukkende ud fra dens frugt, det vil sige dens overensstemmelse med det forbillede, der er åbenbaret i og af Jesus Kristus, det perfekte guddommelige forbillede.

Højest profetiske historiske fakta

Siden den 6. februar 2023 er historiske begivenheder af høj profetisk værdi gået i opfyldelse. Disse er, successivt, de jordskælv af høj styrke, der netop har ramt grænsen mellem Tyrkiet og Syrien. Og onsdag den 8. februar rejste Ukraines præsident, Volodymyr Zelenskyj, successivt til England, derefter til Frankrig, hvor han mødtes med den tyske kansler Olaf Scholz og den franske præsident Emmanuel Macron. Næste morgen tog de tre mænd til Bruxelles for at mødes med forsamlingen af europæiske deputerede. Der gentog Ukraines præsident sine appeller og tak til de tilstedeværende deputerede. Men jeg bemærkede, hvor sparsom forsamlingen var. Ukraines venner var alle til stede, men de andre var fraværende. Og billedet af denne forsamling vidnede om, at det ukrainske spørgsmål kunne blive en årsag til brud inden for Den Europæiske Union.

Den 6. februar blev Tyrkiet ramt af et kraftigt jordskælv, der nåede en styrke på 7,8 på Richter-skalaen, hvilket i alt har en styrke på 9. Andre rystelser fulgte efter det første, hvilket førte til et stigende antal ofre, og i dag, den 18. februar, anslås dødstallet til mere end 44.000, hvilket sandsynligvis vil stige til 60.000 eller mere. Denne region er vant til jordskælv, men nu hvor vi befinder os mindre end to måneder og syv år efter Kristi genkomst, får disse aktuelle begivenheder en profetisk karakter. For det område, der er berørt af jordskælvet, grænser op til og krydses af " *floden Eufrat* ". Nu i sin Åbenbaring nævner Jesus Kristus dette navn to gange, som han giver den symbolske betydning af et folk, der er underlagt den pavelige romersk-katolicismes dominans, det vil sige Europa og USA, som er en udvækst af dette Vesteuropa. Sammenligner man de billeder, som profetierne tilbyder, udgør Europa og dets udløbere af Canada, USA og Australien tilsammen den endelige repræsentation af de " **ti horn** ", der er profeteret i Dan. 7:7 og Åb. 17:3: " *I ånden førte han mig ud i en ørken* . Og jeg så en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr, fuldt af blasfeminavne, med **syv hoveder og ti horn** . " I denne beskrivelse illustrerer Gud hele den vestlige lejr, der er placeret i en prøvelsestid, symboliseret ved ordet " **ørken** " .

Den første prøve, den bliver pålagt, er straffen med den " **sjette trompet** " ifølge Åb. 9:14, hvor denne lejr underkastede sig " **Babylon den store** " . » eller, Rom, hedder symbolsk « **Eufrat** »: « *og siger til den sjette engel, som havde trompeten : Løs de fire engle, som er bundet i den store flod Eufrat* . » For Gud genskaber denne vestlige lejr normen fra det gamle kejserlige Rom, men denne gang er den afhængig af USA's militære magt, de nye legioner i det nye Rom. For uanset hvor magtfulde de er, er USA de ubevidste ofre for den romerske søndag, som er arvet, bevaret og æret af de protestantiske grupper. Denne første test påvirker os nøje, da den bliver indført i vores nuværende begivenheder som en konsekvens af den krigeriske eskalering af støtten til Ukraine. Prisen at betale for denne test er stor: « *Og de fire engle, som var beredt til timen og dagen og måneden og året, blev løst, så de kunne dræbe en tredjedel af menneskene* . »

Den anden prøve, der er forberedt for ham, vil blive præsenteret under symbolet på den " **sjette af Guds syv sidste plager** " , i Åb. 16:12, hvor de nye romeres lejr stadig symboliseres under navnet " **Eufrat** " : " *Den sjette udgød sin skål over den store flod, Eufrat* . Og dens vand tørrede ud, så vejen kunne beredes for kongerne, der kom fra østen . " Vi må bemærke det formål, Gud giver til

denne "**sjette af sin vredes syv sidste plager**". Det fremkalder forberedelserne til kampen "**Harmagedon**", det vil sige prøven på dødsbeslutningen, der er udstedt mod de trofaste overholdere af den guddommelige sabbat.

I overfladiskheden af deres studie af emnet Apokalypsen tager falske kristne fejl af "**Harmagedon**" og fortolker det som den tredje verdenskrig med den "**sjette trompet**". Og Gud spiller på denne forvirring og giver forberedelsen af den tredje verdenskrig former identiske med dem, der fremkalder forberedelsen af den virkelige "**Harmagedon**". Derfor kan jeg i beretningen om den virkelige "**Harmagedon**" finde en beskrivelse af fakta, der fuldbyrdes for øjnene af os i dag med henblik på organiseringen af den tredje verdenskrig.

Så lad os tage Åb. 16:12: "**Den sjette engel udgød sin skål over den store flod Eufrat, og dens vand tørrede ud, så vejen kunne beredes for kongerne, der kom fra øst.**" Det er let at fortolke disse fakta som opfyldt af det nuværende jordskælv, der rammer området ved Eufratflodens udspring på grænsen mellem Tyrkiet og Syrien. Men dette er ikke tilfældet, fordi plagerne beskrevet i Åb. 16 er de "**sidste plager**" ifølge Åb. 15:1: "**Og jeg så et andet tegn på himlen, stort og vidunderligt: syv engle med de syv plager, de sidste plager, for i dem er Guds vrede fuldbyrdet.**" Bemærk, at uden denne præcision af "**den sidste**" givet af Gud, ville forvirringen mellem plagerne med "**trompeterne**" og **de sidste plager** i Åb. 16 være mulig og endda legitim. Men forholdet mellem de første plager og de sidste afspejler åbenbaringer, som de deler. Således kan "**udtørringen af Eufrats vande**" repræsentere annonceringen af den delvise forsvinden, dvs. af den "**tredje**", af det europæiske folk symboliseret ved ordet "**vand**". Og denne fortolkning skaber en forbindelse mellem den europæiske verdenskrig og det sidste slag kaldet "**Harmagedon**", ledet af de "**overlevende**" fra den vesteuropæiske lejr mod de udvalgte, der forblev trofaste mod Guds hellige sabbat.

Derfor forberedes den tredje verdenskrig også af et guddommeligt angreb fra Tyrkiet ved selve niveauet af "**Eufrat**"-floden, som er kilden til rigdom for Syrien og Irak. For disse muslimske lande vil følge en tragisk økonomisk ruin, som vil koagulere religiøst had og favorisere omgrupperingen af kræfterne i den universelt udbredte islam. De vil således antage udseendet af disse "**konger fra øst**" for at kæmpe mod de russiske styrker, hærene og de vestlige folk. Og det skal bemærkes, at det sted, der blev ramt af jordskælvet, vedrører det område, hvor byen Antiochia ligger, hvor Jesu Kristi disciple modtog navnet "kristne" for første gang. Vi kan derfor i den tragedie, der rammer Tyrkiet, se en straf, som Jesus Kristus pålagde islam, som kom til at erstatte og udrydde den kristne tro i denne kristendommens vugge. Jeg afslutter med denne refleksion.

Lighederne slutter ikke der; de fortsætter i Åb. 16:13 og 14: "**Og jeg så tre urene ånder komme ud af dragens mund og af dyrets mund og af den falske profets mund, som lignede frøer. For de er dæmonånder, der gør undere, og som går ud til jordens konger og hele verden for at samle dem til kampen på Guds, den Almægtiges, store dag.**" Igen i denne beskrivelse er det let at se billedet af de appeller, som Ukraines præsident har sendt til alle verdens statsoverhoveder og især den vestlige lejr, og derfor hans besøg den 8. og 9. februar i England, Frankrig og Bruxelles. En sådan forførende opfordring, der sigter mod at "**samle**

" folkene mod Rusland, er ny og usædvanlig. Formålet med denne indsamling er "**kampen på Guds, den Almægtiges, store dag**", og det er let at give denne "**kamp**" opfyldelsen af den tredje verdenskrig. Men disse er kun vildledende ligheder mellem to på hinanden følgende bedrifter, der er adskilt i tid af nådens afslutning. Men disse spejlbilleder af den guddommelige åbenbaring har ikke det eneste formål at bedrage overfladiske ikke-troende. Gud giver os dermed en lektie, hvori han fortæller os, at straffene fra den "**sjette trompet og den sjette af de sidste plager**" straffer den samme fejl, der blev begået mod hans "**store dag**", den han helligede til et profetisk formål, den "**syvende dag**" af hans jordiske skabelse. Og under titlen "**den almægtige Guds store dag**" skal de skyldige forholde sig til denne unikke skaberguds almægtige kraft. Det er ham, der udleverer dem til den kommende atomkrig, og det vil stadig være ham, der vil ødelægge deres overlevende under hans herlige tilbagevenden i foråret 2030 til det sande slag "**Harmagedon**".

Det skal bemærkes, at Ukraines præsident tilpasser sin opførsel efter de mennesker, han henvender sig til. Han forstår, at franske parlamentsmedlemmer i Frankrig ikke repræsenterer noget, fordi den udøvende myndighed udelukkende ligger i hænderne på præsidenten. Derfor spildte han ikke sin tid på at mødes med franske parlamentsmedlemmer; han tilbragte kun tid med den autokratiske præsident, der bestemmer alt.

De åndelige forbindelser, der er etableret mellem vores nuværende begivenheder og de sidste begivenheder i de sidste plagers tid, profeterer datoerne for disse sidste begivenheder. Således vil oprørerne den 6. februar 2030 rådføre sig med hinanden for at vedtage et dødsdekret mod sabbatsholdere, der modsætter sig forpligtelsen til at ære den første hviledag, som Rom har pålagt siden kejser Konstantin den Store den 7. marts 321. Vores nuværende begivenheder er derfor i sandhed profetiske.

Jeg benytter mig af dette budskab, der minder om, at årsagen til Guds straffe er overtrædelsen af hans store og hellige "**syvende dag**" kaldet "**sabbat**", til at fordømme de menneskelige angreb mod den tidsorden, som Gud har fastsat. Og angrebene er gamle, da de jøder, der forblev under den gamle pagt, allerede tillod sig selv at indføre en anden og yderst modsatrettet civil kalender, sideløbende med den religiøse kalender, som Gud har fastsat. Ifølge 2 Mos 12:1-2, og i henhold til den tidsorden, som Gud har fastsat, begynder året ved begyndelsen af foråret, mens det jødiske civile år begynder ved begyndelsen af efteråret. Vi finder dog ingen lære i de hellige skrifter, der sigter mod at etablere en civil kalender. Og dette af den simple grund, at Gud ved at skabe Israel gav dette folk et religiøst kald. Initiativet var derfor ikke hans, men dette valg fra jødernes side fik en meget reel profetisk betydning. For Gud favoriserer livet med foråret, mens jøderne favoriserer døden med efteråret, kaldet "den døde tid", hvor Gud på den tiende dag havde placeret sin fest, Yom Kippur, som fejrede syndens afslutning. Efteråret bringer derfor emnerne synd og død sammen, hvilket er hans løn ifølge Rom 6:23. De, der antager efteråret som årets begyndelse, profeterer, at de vil leve og dø i deres synd. Vi kan således forstå, at antagelsen af denne civile kalender, der blev udført i begyndelsen af det 4. århundrede af vores kristne æra,

blev inspireret af Gud for at bekræfte den nye status for syndere i det jødiske folk; hvilket Daniel 8:23 bekræfter: " *Ved enden af deres herredømme, **når synderne er fortæret** , skal der fremstå en konge, fræk og listig .* " I absolut kontrast hertil ærer de udvalgte foråret, hvor Jesus Kristus, Guds lam, på den 14. ^{dag tilbyder dem sin evige} retfærdighed. Som et resultat vil de ikke lide " *den anden død* ", men vil leve evigt i Guds retfærdighed.

Udtrykket "Almægtige Gud" forkynder, at Gud organiserer alt i sine skabningers liv i godt og ondt. Hans standard for godt er forbeholdt hans udvalgte, udvalgt af deres kærlighed til ham. Hans standard for ondskab er den del af dem, han afviser og overgiver til Satan og hans dæmoner, hvis gerninger han har forberedt i henhold til sine planer indtil deres endelige og totale udslettelse.

Det er hans magt og hans intelligens, begge ubegrænsede, der sætter den store Skabergud i stand til i dag at organisere opbygningen af den Tredje Verdenskrig gennem begivenheder, der profeterer og daterer de begivenheder, der vil vedrøre den sidste prøve på troen. I denne endelige kontekst, taget som mål for de faldne nationers irritation, vil de sidste repræsentanter for den sande syvendedagsadventisme have mulighed for konkret at demonstrere den tillid til Gud, som kendskabet til åbenbarede profetier vil have givet dem. Dette vil for Gud i Jesus Kristus være genstand for stor herlighed mod djævelen og hans himmelske og menneskelige allierede.

Jeg noterede i den lokale dato for jordskælvet, der fandt sted i Tyrkiet den 6. februar kl. 4:17, betydningen af følgende tal: 6, 2, 4, 17: 6. ^{trompet} ; ufuldkommenhed; universel; dom. Den samme begivenhed er i UTC-tid knyttet til kl. 1:17. Tallet 17 bekræfter yderligere ordet "dom".

Med tiden bød det oprindelige Europa med de 6 katolske vestlige nationer andre lande velkommen, indtil det punkt, hvor der i dag er 27. Denne udvidelse blev opnået ved indtræden af de østlige lande, som i lang tid forblev under russisk kommunistisk styre. De kom for at søge beskyttelse og velstand fra amerikansk kapitalisme, der beskyttede 5 nationer ud af de 6 oprindelige; Frankrig havde midlertidigt udelukket sig selv. Men hvad ville de have fundet der? Den guddommelige forbandelse, der har ramt dette Europa siden år 321. Og langt fra at nyde fred der, ville disse østlige lande have bragt krig til Europa og den mest tragiske, den tredje atomkrig. Det romersk-katolske, protestantiske og anglikanske Europa med de " **syv hoveder og ti horn** " og dets magtfulde aflæggere vil dele guddommelig vrede med jordens andre folk, ortodokse kristne, jøder, muslimer, hinduer, buddhister, shintoister og andre, alle fordømt af den sande Gud for deres arvelige hedenskab.

Den menneskelige omvending af guddommelige værdier

I Bibelen, i Esajas 5:20, finder vi denne guddommelige forbandelse: " *Ve dem, der kalder ondt godt og godt ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke, som gør bittert til sødt og sødt til bittert!* " Dette er et typisk tilfælde af den

omvending af guddommelige værdier, der tiltrækker Guds forbandelse og vrede over dem, der handler på denne måde. Denne adfærd karakteriserer især menneskeheden i vores tid, som er et forspil til verdens ende.

I denne undersøgelse vil jeg afdække og demonstrere de årsager, der forklarer, hvorfor vi er nået til dette punkt.

Hovedårsagen er den vantro, der retfærdiggør ateisme, men også den vantro, der vedrører dem, der konstruerer deres religion "à la carte" efter deres egne ønsker. Problemet med disse mennesker er, at de forbliver begrænsede af deres manglende evne til at tage nogen anden model end mennesket selv. Vi, der tror og tror på Gud, ved, at han skabte mennesket ved at begrænse dets muligheder. Som følge heraf drejer menneskelig ræsonnement sig ind i en ekstremt begrænset ond cirkel. Hans sind bemærker eksistensen af moralske, fysiske og kemiske love, som hans oprørske ånd presser ham til at omgå og overgå. De nævnte love henviser ham til hans begrænsede natur, således at både ondt og godt betragtes som naturlige ting. Og hvis disse ting er naturlige, er de ikke længere fordømmelige i hans øjne. Ved at tage sin egen ræsonnement som grundlag for sine refleksioner, fordømmer mennesker sig selv til at dø i deres synder uden at kunne drage fordel af den guddommelige nåde, som Gud frit tilbyder i Jesus Kristus.

Hvad er mennesket? Bibelen svarer: "*et åndedrag* ." Men det er frem for alt den overlegne levende art, som Gud oprindeligt skabte "*i sit billede* " på jorden, solgt til synd. På jorden er det et vitalt element for mennesket; det er "*luften* ", der fylder dets lunger med hvert åndedrag. I Bibelen betegner det hebraiske ord "*ruah* " utydeligt ånden eller vinden, det vil sige åndedrættet. Der står skrevet om djævelen, at han er "*fyrsten over luftens magt*" . "*Fyrsten* ", men ikke "*kongen* ", fordi den sande "*konge* " af "*luften* " er selve skaberguden; han, "*kongernes Konge og herrernes Herre* ". Gud sammenligner sig derfor med "*luften* ", der fylder hele jordens atmosfære. Og dette billede bekræfter hans "*ånde* "-natur. Hans Ånd er overalt og overvåger og kontrollerer alt i alle dimensioner, det vil sige begreberne om de skabelser, han skabte.

På jorden tilskriver mennesket sit sinds eksistens til sin hjernes funktion. Dette er kun delvist sandt. For i sin menneskelige tilstand afhænger bevidstheden om sin eksistens ganske vist af hans hjerne, men dette er kun optageren af mange data, som han lagrer i sin hukommelse. Og det er kun på jorden, at denne hukommelse afhænger af en hjerne. Nu er hjernen kun et motorisk organ skabt af Guds Ånd. Således afhænger livet ikke af hjernen, men af Guds kraftfulde vilje, som skabte mennesket. Det gælder for alle vores organer; de blev forestillet af Guds Ånds tanker. Og de adlyder de begrænsninger, som Gud gav dem.

Den sande livsstandard er skjult i Guds Ånds ubegrænsede muligheder. Intet er umuligt for Ham, for Han fastsætter de regler, love, muligheder og umuligheder, der er tildelt sine skabningers liv på specifikke måder for hver skabt dimension.

Guds Ånd er det stof, hvori han væver sine planer og giver dem eksistens. Jesus lagde stor vægt på at minde os i Johannes 4:24 om, at "*Gud er Ånd* ", fordi mennesker lægger for meget vægt på kroppen og dens organer, der styrer dens

fem sanser. Derfor siger Filip til Jesus i Johannes 14:8-11: " *Vis os Faderen .*" *Jesus sagde til ham: "Har jeg været så længe hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du sige: 'Vis os Faderen'?" Tror I ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen i mig? De ord, jeg taler til jer, taler jeg ikke af mig selv; og Faderen, som bor i mig, han gør gerningerne. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen i mig; tro i det mindste på grund af gerningerne.* Midt iblandt sine tolv apostle, i Jesus Kristus, manifesterede Faderen sin Ånd. Og således kan vi forstå den lektie, som Jesus Kristus, som var Gud i et menneskelegeme, gav. De udvalgte skal lære at kende Gud i ånden og lægge mindre vægt på det udseende, som deres krop kan tage. For det er den guddommelige Ånd, der forestillede sig og skabte konceptet om kroppen. Dette udtryk havde ingen interesse, da han var alene uden nogen fri levende modsætning. Guds ånd er ubegrænset i modsætning til udseendet af et legeme, som definerer og begrænser ham i hans modsætnings øjne. Guds Ånd boede i det himmelske legeme ved navn Mikael, og derefter i Jesu Kristi jordiske legeme, men i alle hans fremstillinger viser Gud sig kun delvist. Hans Ånd er uudgrundelig, som Bibelen siger, og han kan kun udgrundes af sig selv. For at beskrive hans Ånd mister ordene "stor eller lille" deres betydning, fordi størrelsen af ting kun gælder for hans skabelser af liv og materie. Ikke desto mindre er han den største i den forstand, at han godkender de værdier, fordi de er sublimt perfekte, og fordi han er den eneste skaber af alt, der eksisterer.

Vores jordiske dimension vidner om de ubegrænsede muligheder for guddommelige skabelser. Således gælder de samme love overalt på Jorden, på hele dens overflade og i dens atmosfæres rumfang. Men i modsætning til denne ensartethed af jordiske forhold, sker der utrolige ting på himlen, i det interstellare kosmos; stjernerne adlyder individuelle regler, der ikke gælder for alle stjerner, planeter, sorte huller på vores himmel. Nogle tiltrækker hinanden, andre frastøder hinanden, roterer om sig selv eller ej i forskellige tider, og Gud vidner således om, at han virkelig er skaberen af enhver form for lov, som han har pålagt alle sine skabelser på himlen og jorden.

At gøre oprør mod en sådan magt, en sådan uendelig magt, demonstrerer en frygtelig mangel på intelligens. Men det er sandt, at stolthed forblænder og reducerer menneskers ræsonnementsevner, og selv før dem, djævelens og hans himmelske dæmoner. Mennesket er heldigt at kunne drage fordel af den oprørske oplevelse hos de onde engle, der endegyldigt blev dømt til at dø på grund af Jesu Kristi sejr over synden. Den evighed, de mistede, er stadig tilgængelig for alle de mennesker, der virkelig ræsonnerer intelligent. Og refleksion betaler sig, fordi studiet af emnet giver os mulighed for at opdage den sande Guds kærlige natur. Det er ikke længere et spørgsmål om overlevelsesreflekser, men om ønsket om at dele en unik og uefterlignelig perfekt lykke for evigheden med ham.

Kommunion med Gud er mulig permanent, fordi han selv er tilgængelig 24 timer i døgnet; han tager ikke imod aftaler, men er altid klar til at kommunikere når som helst med dem, der elsker ham. Jeg har ofte sagt det, og jeg gentager det her: guddommelig virkelighed overgår al fiktion, som mennesket har forestillet sig. Og dette af den simple grund, at denne menneskelige fantasi er begrænset, mens Guds fantasi ikke har nogen grænser.

Derfor giver det os mulighed for at rette op på den orden af guddommelige værdier, der er forvrænget i forhold til den menneskelige model, ved at se hen til Gud. Jeg har altid været bevidst om den almægtige Guds eksistens, og jeg vidste, at intet var umuligt for ham. Derfor vidste jeg, at han havde alle svarene på mine spørgsmål, og gennem årene og erfaringerne har han svaret ud over alle mine forventninger. Det er også en stor glæde for mig at lade ham undervise mig fra morgenstunden mellem søvn og fuldstændig opvågning. Derefter skynder jeg mig at nedskrive de modtagne lærdomme for at dele dem med jer.

I Bibelen fortæller Gud os, at han skaber ting gennem sit ord. Dette skyldes, at hans budskab er rettet mod hans jordiske modparter, som skal **høre** hans åbenbaringer. Men i virkeligheden er hans skabelser frembragt af hans kreative tankegang, og den betydning, der gives til hans ord, er ment at præsentere ham som den, der giver ordrer. Den, som mennesker skal adlyde for deres sikkerhed og lykke. Og det er i sidste ende gennem sit skrevne ord, at Ånden Gud åbenbarer sin frelsesplan for sine udvalgte. Derfor fortjener Bibelen med rette sit navn "Guds ord", som åbenbarer hans hemmelige tanker og hans domme over sine himmelske og jordiske skabninger.

Åbenbaringen af Bibelen var absolut nødvendig, fordi skabelsen uden den tilbyder uimodståelige fælder for ikke-troende. Men på grund af eksistensen af denne Bibel, hvor Gud åbenbarede Jordens oprindelse og de liv, den bærer, er de uden undskyldning og fordømt af Gud for deres valg om at ignorere dens åbenbaringer. Ved at tilsidesætte Gud og hans præcisioner finder videnskabsmænd stjerner og galakser på himlen, der er langt fra hinanden, og disse afstande måles i hundreder og millioner af lysår. De tilskriver derfor disse gigantiske standarder til vores Jords alder og farer vild i tal på millioner eller milliarder af år uden at være i stand til at være præcise. For de ved, at de ikke kan bevise noget, og at deres forklaringer faktisk ikke er andet end fuldstændig ubeviselige hypoteser. Alt dette skyldes, at de ikke tager hensyn til eksistensen af Skaberguden, som **på et øjeblik skaber** ting adskilt af hundreder og millioner af lysår. Men denne holdning er kun konsekvensen af en oprørske afvisning af at anerkende deres status som skabninger, der skal stå til ansvar over for deres Skaber, og allerede som sådan give ham herlighed og ære; hvad Gud kræver og minder os om i 1844, gennem den "første engels" stemme, i Åb. 14:7: "*Og han sagde med høj røst: **Frygt Gud og giv ham ære**, for hans doms time er kommet; og tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og vandkilderne.*" Deres røgfylde teorier fanger kun mennesker, der ligesom dem søger at undslippe religiøs pligt. De sandt udvalgte falder ikke i denne type fælde, og de finder i guddommelige åbenbaringer al den tryghed, der mangler i den anden lejr. At respektere guddommelige værdier ved at sætte spørgsmålstejn ved menneskelige værdier fører de udvalgte til sand lykke og autentisk fred med Gud i Jesus Kristus; det rette valg for deres sjæle.

Det onde, der praktiseres i vores vestlige samfund i dag, er ikke nyt, da Gud allerede har fordømt det med frygtelige straffe flere gange. Den første kom til udtryk ved syndflodens dødbringende vande. Den anden ramte de to velstående byer i Jordandalen, Sodoma og Gomorra, hvor Lot, Abrahams nevø, havde ønsket at slå sig ned, med en regn af brændende svovlsten, som Gud lod

falde fra himlen. Gud lod ham forlade stedet i sidste øjeblik for at skåne sit liv, og gav os dermed et profetisk billede, der vil omhandle bortrykkelsen af de sidste udvalgte, før " *den syvende af de syv sidste plager* " kommer i samme form for at ødelægge de sidste oprørske jordiske liv efter Jesu Kristi herlige genkomst. Den tredje gang blev opfyldt ifølge det sammenlignende billede i 3 Mos 26:25: " *Jeg vil bringe **et sværd over jer, som skal hævnne min pagt** ; når I samles i jeres byer, vil jeg sende pesten iblandt jer, og I skal overgives i fjendens hænder .* " I den kristne æra fornyes denne straf med det " *hævrende sværd* " i de franske revolutionæres guillotine i et helt år fra 27. juli 1793 til 27. juli 1794; det vil sige 200 år før den sidste profetiske dato, som Gud har foreslået i sin Bibel. Det angivne år, 1994, markerede derfor afslutningen på de profetiske " **fem måneder** " i Åb. 9:5-10 eller 150 faktiske år, der afsluttede hans alliance med den officielle institutionelle syvendedagsadventisme. Efter denne dato skulle ondskaben antage et endnu mere afskyeligt aspekt i Frankrig under François Hollandes præsidentskab, ved hvis autoritet alle former for ondskab, som Gud fordømte, blev legaliseret. Det er i denne officielle legalisering, at menneskeheden bringer det princip, der blev nævnt i begyndelsen af studiet af dette kapitel, til sit paroxysme, det vil sige, hvad dette vers fra Esajas 5:20 fordømmer: " ***Ve dem, der kalder ondt godt og godt ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke, som gør bittert til sødt og sødt til bittert!*** " Men jeg tager ikke fejl, Gud forkynder, at " ***ve*** " straffer den slags? Jo, det gør han, og ifølge Åb. 8:13 er det netop under titlen " ***andet ve*** ", at den " ***sjette trompet*** " eller den tredje verdenskrig fra Åb. 9:13 til 21 kommer. Og Ånden ønskede at understrege vigtigheden af dette ved at sige i Åb. 9:12: " ***Det første ve er forbi. Se, der er to veer mere efter dette .*** " Det skal forstås, at ondskaben i 1994 endnu ikke var på det høje niveau, den nåede under Hollandes præsidentskab i Frankrig, men også i alle de andre vestlige lande, der før Frankrig legaliserede officielt ægteskab mellem homoseksuelle og andre LGBT-personer. Det " ***andet ve*** " af den " ***sjette trompet*** " er ved at ske for øjnene af os på grund af den afsky, som det russiske folk og dets leder Vladimir Putin føler over for de vestlige folks afskyelige, dekadente moral. **For dette er hovedårsagen til den russiske leders afvisning af at lade Ukraine slutte sig til denne vestlige lejr, der retfærdiggør, hvad Gud anser for afskyeligt .** Det er sandelig et stort paradoks, at dette længe ateistiske land står frem og er blevet skandaliseret af vederstyggeligheden. Men det er netop dette midlertidige brud i forholdet til Gud, der favoriserer en religiøs tilbagevenden i dette Rusland, der længe har været adskilt fra Vesten af mure og et betydeligt symbolsk "jerntæppe". Denne proces med at vende tilbage til Gud har allerede karakteriseret opførslen hos de " ***overlevende*** " fra den " ***fjerde trompet*** ", kaldet " ***dyret, der stiger op af afgrunden*** ", som angivet og bekræftet af Åb. 11:13: " ***I den time kom der et stort jordskælv, og en tiendedel af byen faldt sammen; og i jordskælvet blev syv tusinde mænd dræbt, og resten blev bange og gav himmelens Gud ære .*** " Og for at vise sin profet, at denne åndelige og historiske situation fra 1793-1794 vil blive gentaget i den historiske kontekst af den " ***sjette trompet*** ", giver Gud til fremkaldelsen af denne " ***fjerde trompet*** " navnet " ***andet ve*** " af den " ***sjette trompet*** "; Åb. 11:14: " ***Det andet ve er forbi; se, det tredje ve kommer snart .*** " Og det, der tillader os ikke at forveksle de to opfyldelser, er netop opførslen hos

de " **overlevende** " fra de to guddommelige historiske straffe. For i modsætning til dem fra 1794 omvender de, der " **overlever** " efter den " **sjette trompet** ", **sig ikke længere** ," ifølge Åb 9:20-21: " **Resten af de mennesker, som ikke blev dræbt af disse plager, omvendte sig ikke fra deres hænders gerninger** , så de ikke tilbød **dæmoner og afguder af guld, sølv, messing, sten og træ, som ikke kan se eller høre eller gå; og de omvendte sig ikke fra deres mord eller deres trolddom eller deres utugt eller deres tyverier.** "

Et andet punkt, der kendetegner de to straffe 1793 og 2023 til fælles, er, at Gud tæller antallet af ofre, der bliver slået ihjel: i 1793-1794 ifølge Åb. 11:13: " ***I den time kom der et stort jordskælv, og en tiendedel af byen faldt sammen ; syv tusind mænd blev dræbt i jordskælvet*** , og resten blev bange og gav himmelens Gud ære . " Og i 2022-2023, ifølge Åb. 9:15: " ***Og de fire engle, som var beredt til timen og dagen og måneden og året, blev løsladt for at dræbe en tredjedel af menneskene*** . " Den franske nationale kontekst af den " **fjerde trompet** " bliver en international europæisk kontekst i den " **sjette trompet** ", og denne gang er det " **en tredjedel** " af den europæiske befolkning, der bliver slået ihjel.

Når de er nået til endens tid, kan Jesu Kristi udvalgte forstå, at han frelser dem, ikke blot ved sit sonoffer til deres fordel, men også ved det profetiske lys, der oplyser deres forståelse af de begivenheder, der finder sted i deres tid. Denne forståelse er i sandhed den frugt, der bæres af det autentiske " **vidnesbyrd om Jesus** ", det vil sige " **vidnesbyrdet** ", som de modtager fra sandhedens Gud, den levende Gud, som elsker dem og frelser dem ved at beskytte dem mod det onde, der skyldes løgne.

Konkurrence og komplementaritet

Disse to ord, " **konkurrence** og **komplementaritet** ", opsummerer alene de modsatrettede livsprincipper, som støttes af djævelen og den store skabergud.

Djævelens valg er det, der gælder for jorden, som har været under hans kontrol i næsten seks tusinde år. Ifølge dette princip stimulerer konkurrence udviklingen af initiativer, og i konkurrence er der vindere og tabere. Målet er at overgå den anden konkurrent, indtil de er elimineret. For det endelige mål med konkurrence er at opnå monopol. Og ifølge ordsproget "målet kræver midlerne", forbyder den, der vil vinde for enhver pris, sig selv ingen midler. Konkurrenceprincippet favoriserer udviklingen af umoral. I vores moderne tid er denne konkurrence til en vis grad styret af regler fastsat af vestlige, og primært amerikanske, domstole. Men intet varer særlig længe, og disse regler ændrer sig i henhold til de nuværende sejrherres ønsker. Siden 1990 har vi i Vesten set værdier skifte, fra censur til den mest uhæmmede og perverse seksuelle frihed. Kristi udvalgte blev også advaret af ham om, at de ikke skulle narres af normerne i deres tids værdier; i dag i fred, men i morgen i krig; i dag frie og i morgen slaver af et despotisk universelt regime. Derfor må vi rive os løs fra vores nutidige kontekst og se tilbage på menneskets historie, der består af uophørlige krige. Vores 77 år med vestlig fred blev undtagelsesvis givet af Gud af strategiske

årsager, men så snart de er overstået, vil den barske og autoritære natur igen blive eksistensnormen for de sidste mennesker, der er tilbage i live efter den hekatomb, der blev udført af atomvåbnene under Tredje Verdenskrig eller " *sjette trompet* " fra Apo.9.

I fortiden og op til i dag har konkurrence ført til, at mænd har udfordret hinanden i organiserede spil eller ofte dødbringende dueller. Konkurrence var drivkraften i Romerriget. For at klatre op ad rangstigen tøver de mest beslutsomme ikke med at ty til fysisk eliminering af konkurrenter, ved mord på enhver måde. Gennem tiden har konkurrence også skabt lidelse, fortvivlelsesråd og utrøstelige tårer for menneskeheden. Konkurrence er begunstiget på grund af princippet om den belønning, der gavner vinderen, og i en total uretfærdighed er denne belønning variabel og kan nå ublu højder. I antikken var rigdom kun mulig for konger, de store, hvis arv, der gik i arv fra generation til generation, kun voksede, medmindre en brutal begivenhed satte en stopper for denne nedtur.

I vores tid forklarer konkurrenceprincippet alene det amerikanske samfunds funktion i USA. Og i en total moralsk blindhed finder størstedelen af amerikanere det normalt, at en virksomhedsdirektør bliver rigere på egen hånd end hele lande i resten af verden. Og hvis denne situation fortsætter uden for mange chokerende mennesker, skyldes det, at muligheden for at berige sig selv tilbydes alle, og næsten alle drømmer om at benytte sig af dette tilbud. Konkurrence fremkalder jalousi, fordi den samler og sætter fattige og rige i konkurrence. Og djævelens verden er organiseret på en sådan måde, at penge er en livsnødvendighed, fordi de køber alt: mad, tøj, husly, fornøjelser og politisk magt. Det var gennem sin enorme familieformue, at Julius Cæsars nevø, den unge Octavian, købte sig støtte fra det romerske folk og blev den første romerske kejser i historien under navnet Cæsar Augustus (berømt). I middelalderen satte konkurrencen lokale herrer op mod hinanden, og den besejrede herre blev vasal for sejrherren og mistede en betydelig del af sin ejendom, som gik til sejrherren. Det var igen konkurrencen, som ikke blev støttet af den romersk-katolske kirke, der forårsagede de religionskrige, der markerede den mekaniserede bibeltryknings æra.

Når man har bemærket ulemperne ved konkurrence, er det let at forstå, at for at opnå sand lykke, må dette konkurrenceprincip forsvinde helt. Og det livsprincip, der vil erstatte det, er komplementaritetens princip, som gælder for alt, mennesker, dyr, planter, træer, grøntsager, frugter osv. Men også og frem for alt, Bibelen, hvis essentielle princip netop er denne **komplementaritet** fra dens første bog kaldet Første Mosebog til den sidste kaldet Åbenbaringen.

Ved at bygge Bibelen på dette princip om **komplementaritet** åbenbarer Gud ikke blot historien om menneskets religiøse historie for os, han åbenbarer primært det drivende princip, som han vil bygge den perfekte lykke for sine udvalgte og sine engle på i al evighed. Forskellen, som den anden bringer, er et gavnligt plus for hele samfundet. Og da belønningen ikke længere er der, er bidraget fra en anden personlighed udelukkende positivt. Billedet af en cykelkæde illustrerer situationen for et samfund bygget på den **komplementære model**. De led, der danner denne kæde, er fuldstændig lige. Livet ifølge Gud fører til den samme lige rettigheder, selvom opgaverne og den hierarkiske orden er anderledes.

Evigheden er derfor kun ønskværdig for mennesker, der finder glæde i denne **komplementære deling** . Derfor har Gud aldrig forsøgt at opnå, at alle sine skabninger overholder hans standard. Han ved først og fremmest, at det er umuligt at overbevise dem alle, og han er fuldt ud tilfreds med over tid at udvælge de udvalgte, der har den profil, der passer til hans frelsesstandard og betingelserne for evigt himmelsk liv.

Gennem hele Bibelen introducerer den os til Guds tjeneres jordiske oplevelser. Vores viden om Gud begynder med vores læsning af Bibelen i Første Mosebog 1 og 2. Og i disse vers lærer vi, hvad Gud godkender eller fordømmer: Han godkender lyset og fordømmer mørket, symboler på godt og ondt. I Første Mosebog 2 læser vi: " *Og Gud velsignede den **syvende dag** og helligede den .* " Det er dér, med disse ord, at vi lærer, hvor vigtig resten af den " **syvende dag** " er for ham, og også for hans sande udvalgte, der deler hans smag og værdier. Det er derfor, at ordet sabbat, efter påmindelsen om denne vigtighed på grund af dets præsentation som det fjerde af Guds ti bud, aldrig vil blive nævnt i hans profetier i Daniel og Åbenbaringen. Dets identifikation med "den levende Guds segl " i Åb 7:2 hviler på en troshandling, som afhænger af kundskaben om Gud. Og dette princip bekræfter Jesu Kristi udtalelse, som sagde: " *Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som du har udsendt .* " Ligeledes identificeres " **synd** " ikke i disse profetier, fordi ordet "solens dag" ikke nævnes, og dens identifikation forbliver også afhængig af tro, som kender Gud eller ikke kender ham. Guddommelige profetier nævner ikke ting i et klart sprog; de antyder dem kun, og det er Jesu Kristi Ånd, der giver de læsere, der studerer den, overbevisning om fortolkningen eller ikke giver den, alt efter om han vurderer dem værdige til den eller ej. Vores viden om Gud stiger med tiden og åbenbarede erfaringer. Allerede i Første Mosebog 3 lærer vi, at de trusler, som Gud præsenterer, ikke skal tages let på, for Evas, og senere Adams, ulydighed blev faktisk straffet med døden, som Gud havde sagt til Adam. Ligeledes bekræftede vandflodens komme i 1655 efter synden dette behov for at adlyde hans ord under straf for menneskeligt folkedrab. De fyrre år, hvor Gud fodrede sit folk i ørkenen, bekræftede yderligere hans evne til at lade dem leve eller dø. Derefter, gennem dommere og konger, blev den samme lektie fornyet gennem hele den gamle pagt. Derefter indgik det gudvelsignede Israel den nye pagt baseret på det blod, der blev udgydt af Jesus Kristus. På dette tidspunkt i historien blev Kristi ord opfyldt: " **Det er fuldbragt** . " Guds forsoning med de syndige udvalgte blev mulig, og da de afsværede synd, bar ofringen af retfærdigt blod konkret sin frugt af guddommelig nåde i deres liv. Jesus vaskede dem bogstaveligt og åndeligt rene for deres synder. Desværre blev Guds juvel, hans dyrebare perle, hans hellige sabbat, med tiden, den 7. marts 321, opgivet af et romersk kejserligt dekret beordret af kejser Konstantin I ^{den} Store. Som et resultat ville forbandelserne af guddommelig straf fortsætte indtil verdens ende, ved Jesu Kristi genkomst. Men Gud havde profeteret sin intention om at genoprette sin sandhed, om ikke på hele syndens jord, så i første omgang i Syvendedags Adventisttroen, som officielt blev genoprettet ved dekretet i Daniel 8:14, der sætter datoen for denne genoprettelse til foråret 1843. Men på nuværende tidspunkt er denne genoprettelse endnu ikke bogstaveligt realiseret, men den fordømmer allerede praktiseringen af den

romerske søndag, der blev overholdt indtil foråret 1843. Sabbatten vil først blive praktiseret af de udvalgte efter afslutningen af den anden adventistprøve den 22. oktober 1844, det vil sige fra den 23. oktober 1844.

Samtidig med at han krævede genoprettelsen af praktiseringen af sin hellige syvendedagssabbat, begyndte Gud at bringe sin store åbenbaring til sine udvalgte siden foråret 1843 og efteråret 1844. Hvad nyt kunne den bringe efter Jesu Kristi jordiske tjeneste? Kun åbenbaringen af " **syndens** " eksistens, som djævelen havde genetableret i den kristne kirke, efter denne Jesu Kristi tjeneste. Og for at bringe denne åbenbaring konkret, lod Gud den hvile på to profetiske bøger, Daniel i den gamle pagt og Åbenbaringen i den nye pagt. Og her er det igen umuligt at give den ene eller den anden af disse to bøger større betydning, fordi de utvivlsomt **supplerer hinanden** . Uden Daniel er Åbenbaringen uforståelig, og uden Åbenbaringen givet til Johannes forbliver Daniel upræcis og mystisk. Daniel giver langt færre detaljer end Apokalypsen, men denne mangel på kvantitet kompenseres af kvaliteten af hans åbenbaring, fordi han præsenterer os for det væsentlige grundlag for at forstå den dom, som Gud fælder over den jødiske og kristne religion. For den kristne religion kan disse grundlag opsummeres meget enkelt som følger: Dan 8:12: " *hæren blev overgivet til den evige på grund af synd* "; hvornår? I 538; Dato for etableringen af " **synd** ": 7. marts 321. Tidspunktet for denne overgivelse til den romerske kirke er 1260 dage-år præsenteret i formen " *en tid, tider og en halv tid* " i Dan 7:25: " *Han skal tale ord imod den Højeste, han skal undertrykke den Højestes hellige, og han skal tænke på at ændre tider og lov; og de hellige skal overgives i hans hænder for en tid, tider og en halv tid* . " » Den samme tidsperiode præsenteres som " **toogfyrré måneder** " og " **1260 dage** " i Åb 11:2-3: " *Men udelad templets ydre forgård og mål den ikke; for den er givet til hedningerne, og den hellige by skal de trampe under fode i toogfyrré måneder* . Og jeg vil give mine to vidner magt, klædt i sæk, og de skal profetere **i et tusind to hundrede og tres dage** . "

Efter disse 1260 faktiske år med forfølgende regeringer fra de romerske paver og de europæiske monarkier, fastsætter Gud i Daniel 8:14 det år, hvor åbenbaringen af hans dom vil begynde. Dette muliggøres ved udvælgelsen af de udvalgte, hvis tro er sat på prøve i en sådan grad, at Gud erklærer dem " **værdige** " i Åb 3:4: " *Men du har nogle få mænd i Sardes, som ikke har besmittet deres klæder; de skal vandre med mig i hvide klæder, **fordi de er værdige*** . " På hvilket grundlag anser Gud dem for værdige? I modsætning til mange falske, traditionalistiske kristne udmærker Guds udvalgte sig ved deres vedvarende adfærd i overensstemmelse med deres ord. De hævder Jesu Kristi frelse, og Gud bekræfter dem, fordi de holder af at adlyde ham og giver hans profetiske bibelske åbenbaringer afgørende betydning. Guddommelige profetier blev skrevet i Bibelen, men de er kun forståelige, når hans Hellige Ånd oplyser hans udvalgtes sind. Disse mennesker, som af natur kun ønsker at gøre og fuldføre Hans guddommelige vilje, opdager, at det er Gud selv, der, i kendskab til deres dybe og sande natur, har vejledt og ledt dem mod Hans lydighed. Ifølge det bibelske billede er det ikke fåret, der søger sin herre, men det modsatte: det er " *den gode hyrde* ", der " *kommer for at søge efter sine fortabte får* . " Og Jesus tilføjede: " *Mine får kender min stemme; jeg kalder på dem, og de følger mig* . " Dette emne

leder mig til at diskutere Paulus' omvendelse. Den blev muliggjort, fordi Paulus oprigtigt elskede den sandhed, der blev åbenbaret for hans folk, Israel, som Gud havde gjort til vogter af sine orakler. Han var blindt drevet af en oprigtig iver, i modsætning til andre bedrageriske og beregnende jøder, såsom ypperstepræsten Kajfas eller Judas. Gud, som ransager sind, hjerter og ånd, kendte hans sande natur perfekt. Derfor tvang han ham gennem et blændende syn til at omvende og tjene ham. Paulus er det typiske tilfælde af det "*fortabte får*", som Jesus kommer for at redde fra djævelens lejr, fordi han er værdig.

Ligesom den guddommelige sandhed er de udvalgte enkle og frem for alt meget logiske mennesker. For at blive forstået kræver guddommelig åbenbaring ingen højere uddannelse, fordi de åbenbarede ting er tilgængelige for selv de enkleste mennesker, idet intelligensen er givet dem af Gud.

Således, efter det store lys, som hans første apostle modtog i Jesus, dominerede århundreders åndelige mørke menneskelivet indtil venden af det lys, der kom efter den "adventistiske" trosprøve i efteråret 1844. Dette var kun begyndelsen på det guddommelige lys' tilbagevenden, men det væsentlige blev genoprettet: praktiseringen af den sande hvile på den syvende dags sabbat og bevidstheden om vigtigheden af Bibelens profetiske åbenbaring, som bekræfter bekendtgørelsen af Jesu Kristi endelige herlige genkomst. Fortolkningerne af profetierne var stadig falske og foreløbige, men Guds tjeneres holdning var Kristi frelse værdig. Fordi Gud ransager hjerter og tanker, udvælger han sine udvalgte ud fra sandhedskriterier, der berører menneskers natur. Den virkelige forståelse af de åbenbarede mysterier afhænger kun af tid, fordi den opnås gradvist og først når sit højdepunkt i de sidste dage af de seks tusind år af det guddommelige projekts udvælgelse af de udvalgte.

Den "**synd**", der åbenbares i Dan 8:12, er det led, der forbinder billederne af Europa, som illustreres i Åbenbaringen ved symbolerne "**ti horn og syv hoveder**". Denne symbolik med de "**ti horn**", der citeres for første gang i Dan 7:7, er målrettet af Gud i Åbenbaringen i tre forskellige æraer, der kan identificeres ved fraværet eller tilstedeværelsen af "**diademer**" placeret på "**hovederne**" eller på "**hornene**". Og i denne tilgang appellerer Gud igen til komplementaritetsprincippet. Når disse "**diademer**" er på de "**syv hoveder**" i Åb 12:3, er Europa målrettet i sin romerske kejserfase; hvilket fremkalder forfølgelserne af de første kristne, indtil den bedrageriske og bedrageriske fred, der blev etableret af kejser Konstantin, beordrede opgivelsen af den guddommelige sabbat den 7. marts 321. Det var da, at denne "**synd**", som Gud fordømte i Dan 8:12, blev etableret. Men den blev maskeret af indførelsen af "solens dag", som erstattede den på den første dag i ugen. Og det er således, at ved denne erstatning af den hellige, guddommelige sabbat blev "solens dag", som de romerske hedninger ærede, den første dag i den guddommelige uge, "**mærket**" for romersk autoritet i modsætning til sabbatten, som i sig selv udgør "den levende Guds kongelige segl". Du må indse, hvor meget dette blev følt som et forræderi og en fornærmelse fra Skaberguden, og som følge heraf kunne Kristi nåde ikke længere opnås af syndere, der begik en forsættelig synd. For ordene "**syvende og første**" kastede skyld over dem, der legitimerede den forandring, som denne romerske kejser havde medført. Men ændringen af den ugentlige hviledag

var godt forberedt af ophøret af de " **ti** " års frygtelig forfølgelse, profeteret i Åb. 2:10, udført af den romerske kejser Diocletian og hans medkejsere i hans tetrarki mellem 303 og 313. Beordret af Konstantin favoriserede ophøret af forfølgelser udviklingen af den kristne religion, og i hobetal blev uomvendte mennesker døbt for at træde ind i den nye religion, der var beskyttet af kejseren selv. Alle disse overfladiske omvendelser accepterede ændringen af hviledagen uden problemer. For på det tidspunkt var de udvalgte, de sande, i stand til at modstå, lige så få i antal som i nogen anden æra, indtil vores egen. Med indførelsen af den første dags hvile er vi vidne til den oprindelige dannelse af den romersk-katolske religion. Ligesom ormen er i frugten, er **det djævelske "mærke"** trængt ind i kristen religiøs lære og praksis, og for jordisk evighed, indtil Jesu Kristi herlige genkomst.

I Åb. 13:1 bevæger " **diademerne** " sig subtilt fra de " **syv hoveder** " til de " **ti horn** ". Ånden indikerer således, at **monarkiernes Europa** er målrettet i forbindelse med dets underkastelse til det romerske pavelige regime, der blev etableret fra 538 til 1798, det vil sige, hvad Dan. 8:24 profeterede ved at sige: " **De ti horn er ti konger** , der skal opstå fra dette rige. En anden skal opstå efter dem, **han skal være forskellig fra den første** , og han skal underkue tre konger. " Det er derfor denne anden " **konge** " af Daniel, der er betegnet med symbolet på de " **syv hoveder** " i Åbenbaringen. I dette vers skal vi bemærke vigtigheden af præcisionen " **han skal være forskellig fra den første** ", fordi denne " **forskel** " er hans pavelige religiøse magt. I modsætning til den romerske pavekirkes påstande er paverne således ikke apostlen Peters efterfølgere, da Gud placerer det pavelige regimes fremkomst efter Romerrigets opløsning; hvilket blev fuldført fra år 395. Forbindelsen, der forbinder denne æra af Europa med de " **ti horn** ", er stadig den " **synd** ", som kejser Konstantin indstiftede. Men denne gang er "solens dag" pålagt af en religiøs organisation, og desuden er den blevet omdøbt til "Herrens dag" eller på latin "Dies Domenica" og på fransk: "søndag". Ud fra vores kendskab til disse fakta vil værdien af vores tro afhænge af vores reaktion. Er vi forargede, lamslåede, udfordrede, forbløffede, chokerede, indignerede, eller efterlader det os kolde og ligeglade? Den, der led fornærmelsen, er ikke bare hvem som helst. Dette er den store Gud, skaberen af alt liv, ting, love eller principper, og prisen at betale står i forhold til hans almagt. Uanset om hele menneskeheden er bevidst om problemet eller ej, betaler de konsekvenserne af denne guddommelige majestætsløshed gennem uophørlige forbandelser, der rammer den på mange måder: vulkanudbrud, jordskælv, tsunamier, ødelæggende cykloner, invasioner af ødelæggende insekter, oversvømmelser, hagl og dødbringende krige osv. Til kejser Konstantins skyld tilføjede det romerske pavedømme **den "arrogance"** , som Dan 7:8 og 20 tillægger ham, ved at vove at transformere den originale tekst af Guds ti bud, og gå så langt som til at vove at slette teksten i det andet bud, hvorved Gud forbyder at kaste sig ned for udskårne billeder af enhver jordisk eller himmelsk skabning. Ved at ignorere dette guddommelige forbud kaster mængder af mennesker sig ned for billeder af helgener, der er kanoniseret af den pavelige romersk-katolske kirke selv, og begår dermed religiøst guddommelige vederstyggeligheder. Med tiden reproducerer mennesker den samme adfærd, selvom den historiske kontekst ændrer sig. Men i

vores tid har den lange fred, der strakte sig indtil år 2022, forstærket fænomenet. Gud og hans principper ignoreres og foragtes uretfærdigt og afskyeligt. Pavekirken formaliserede således den hedenske form, som kristendommen havde haft siden år 321. Og da den guddommelige sandhed blev spredt gennem Bibelen mellem 1170 og 1789, forfulgte den Guds protestantiske profeter og Bibelen selv, hvis læsning var forbudt, til døden; lovovertrædere udsatte sig for døden, fængsling eller kongens galejer.

For at sætte en stopper for dette afskyelige herredømme, oprejste Gud den franske revolution og dens hævngherrige massakre, hvor han tog hovedsynderne som ofre: monarkiet og præsteskabet i den romersk-katolske kirke, inklusive pave Pius VI, som døde i fængsel i Valence i Drôme i 1799. Den religiøse fred, som Gud oprettede efter disse massakrer, skulle fremme genoprettelsen af hans doktrinære sandhed. Det var derfor i denne tid med religiøs fred, at adventistprocesserne i 1843 og 1844 kunne gennemføres. Men bortset fra de udvalgte, der blev udvalgt i disse prøver af profetisk tro, fremmede freden især udviklingen af fri tankegang og ateisme, der blev dannet i de franske revolutionæres sind. Og denne model spredte sig til alle de vestlige nationer i Europa ved hjælp af krigene, der blev ledet af Napoleon I ' Frankrigs kejser. Situationen kunne kun blive værre med tiden, indtil "**endens tid**", som profeteret i Dan. 11:40: "**Ved endens tid** vil Sydens konge støde imod ham. Og Nordens konge vil komme imod ham som en hvirvelvind med vogne, ryttere og mange skibe; han vil komme ind i landet, sprede sig som en strøm og oversvømme . " Denne "**endens tid**" indtræffer ved afslutningen af tiden for beseglingen af de udvalgte ifølge Åb. 7:3: "**Skader ikke jorden eller havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander .**" En sidste advarende straf, sammenlignet med det franske folkedrab i 1793-1794, kommer derefter for at ramme det skyldige Europa og verden.

Europas sidste æra er betegnet ved det totale fravær af "**diademer**" på de "**ti horn**" og de "**syv hoveder**" som billedet på Åbenbaringen 17:3: "**I Ånden førte han mig ud i ørkenen. Og jeg så en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr , fuldt af blasfeminavne , med syv hoveder og ti horn .**" Forsvinden af "**diademerne**" på de "**ti horn**" betyder, at Ånden er rettet mod Europa i en tid, hvor monarkier for det meste er blevet erstattet af republikanske regimer. Men fra den foregående æra har disse republikanske nationer bevaret de "**blasfemier**", der er knyttet til de "**syv hoveder**", det vil sige knyttet til den romerske pavestad. Ligeledes bærer det nye "**skarlagensrøde**" "**dyr**" den farve, der forbindes med det romersk-katolske pavelige regime kaldet "**Babylon den Store**" i Åb. 17:4: "**Kvinden var klædt i purpur og skarlagensrødt og prydet med guld og ædelsten og perler. Hun havde et gyldent bæger i sin hånd, fuldt af vederstyggeligheder og hendes utugts urenhed.** " Og "**skarlagensrød**" er, ligesom "karmosinrød" og "**purpur**", farven på "**synd**" ifølge Esajas 1:18: "**Kom nu, lad os gå i rette med hinanden!" siger Jahve. "Selvom jeres synder er som skarlagensrøde , skal de blive hvide som sne; selvom de er røde som karmosinrøde , skal de blive som uld .**" » En "**skarlagensrød**" kappe " symboliserede den "**synd**", der blev lagt på Jesus i Matthæus 27:28: "**Og de rev ham af hans klæder og lagde en skarlagensrød**

kappe på ham ." Men denne "**skarlagenrøde kappe**" bekræftede ham også som "**jødernes konge**"; "**skarlagenrød**" er også et tegn på kongelighed.

Dette billede givet i Åb. 17:3 er vores vestlige lejr, som deler den romerske pavekirkes religiøse arv til fælles. **Denne deling vedrører også de protestantiske nationers arvinger til den førstedagshvile, som den romerske kirke lærer. Men det er også billedet på den sidste universelle regering**, der vil blive dannet og etableret af de overlevende oprørere fra den tredje verdenskrig. Dette sidste jordiske autoritære regime symboliseres i Åb. 13:11 af "**dyret, der stiger op af jorden**". Det fremgår med **tiden** af det "**første dyr**", som selv "**steg op af havet**" i Åb. 13:1. I denne rækkefølge af "**havland**" profeterer Gud de efterfølgende herredømmer, romersk-katolske, derefter amerikanske protestanter, ifølge billedet foreslået i 1 Mos. 1:9-10: "*Og Gud sagde: Lad vandet under himlen samle sig på ét sted, så det tørre land kommer til syne. Og det skete således. Gud kaldte det tørre land jord, og samlingen af vandene kaldte han hav. Og Gud så, at det var godt.*"

komplementære natur demonstreres af successive oversigter over den kristne æra fra forskellige perspektiver, og alle disse oversigter overlapper hinanden og danner de **komplementære** budskaber, som Gud har åbenbaret. Profetiens betydning bliver måske først tydelig for nogle af de udvalgte, når de ser overbevisende beviser for de fortolkninger, der er foreslået dem. Jeg minder jer om, at det for nogle vil være for sent, når profetien er opfyldt, da Gud erklærer i Ezek. 33:33: "**Når disse ting sker, og se, de sker! De vil vide, at der var en profet iblandt dem.**" De vil vide det, ja, men for sent, fordi dette budskab vedrører dem, som Gud siger til sin profet i vers 32 ovenfor: "*Se, du er for dem som en behagelig sanger, besidder en smuk stemme og dygtig til musik. De lytter til dine ord, men de sætter dem ikke i praksis.*" Jeg kender dette vers godt, da det blev præsenteret af Ånden for en, der spurgte mig om det. Kontekster ændrer sig, men oprørsk menneskelig adfærd fortsætter i vantro. Nej, for at behage Gud må mennesket ikke vente på opfyldelsen af profeterede ting, han skal tro på deres opfyldelse, før han har det beviste bevis. Tro er en tillid givet på forhånd til den åbenbarende Gud. Og når opfyldelsen af tingene kommer, bevarer Gud kun den mangel på tro, som de ikke-troende tidligere har vist, eller tværtimod den tro, der er bemærket i hans sande udvalgte. Derfor vedrører de beviser, der tilbydes de udvalgte af profetierne, ikke deres opfyldelse, men de fremgår af opdagelse og forståelse af de finesser, som Gud demonstrerer i sin profetiske ordning. Dette er beviset, som Gud anser for at være behageligt, fordi hans udvalgte opdager og beundrer hans guddommeligheds uendelige, ubegrænsede visdom og intelligens. Forståelse af bibelske profetier udgør tildelingen af et åndeligt diplom, som Gud tilbyder den udvalgte, der viser sig værdig til det. For bibelske profetier kondenserer og gengiver lærdomme fra hele Bibelen fra Første Mosebog til Åbenbaringen. Det er dette profetiske studium, der giver os mulighed for at bekræfte, at alle de bøger, der udgør Bibelen, er udtryk for inspirationen fra den ene Ånd Gud, som besøgte os skjult i et menneskelegeme i Jesus Kristus.

Fra lille lys til stort lys

Med fornuft og nytte lægger vi vægt på datoerne 1843 og 1844 for de to første adventistprøver. Men det er på høje tid at erkende, at datoen 1994 var præget af en herlighed, der er større end disse to datoer. Og dette på trods af karakteren af denne åndelige oplevelse, som blev undertrykt og ignoreret af adventister spredt over hele verden. Alligevel er det på denne dato 1994, at Gud præsenterede det store lys, der blev profeteret i den allerførste vision, som han gav sin profetinde Ellen Gould-White, og som hun beretter om og beskriver i sit værk "Early Writings". Dette store lys er værdigt til denne betegnelse, fordi det i modsætning til det foregående, der blev etableret mellem 1844 og 1873, er definitivt og vil aldrig blive sat spørgsmålstegn ved. Dens betydning bekræftes af, at Gud benægter værdien af den oprindelige adventistiske arv, idet han i sit budskab til " **Laodikea** ", navnet på den sidste æra af officiel institutionel adventisme, i Åb 3:17-18 siger: " *Fordi du siger: 'Jeg er rig og har overflod og mangler intet,' og ikke ved, at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen, råder jeg dig til at købe guld af mig, lutret i ild, så du kan blive rig, og **hvide klæder** , så du kan blive iført dig og din nøgenheds skam ikke skal ses, og salve til at salve dine øjne med, så du kan se .* " » I dette vers bekræfter behovet for at modtage " **hvide klæder** " fra Jesus Kristus, at der stilles spørgsmålstegn ved statusen for adventismens pionerer, som Gud sigter mod og udpeger i Åb 3:4, ved at sige disse velsignende ord om dem: " *Du har dog nogle få mænd i Sardes, som ikke har besmittet deres klæder; de skal vandre med mig i **hvide klæder** , fordi de er værdige .* " Denne værdighed er tydeligvis gået tabt, og behovet for at sætte spørgsmålstegn ved den doktrinære arv fra adventisttraditionen er tydeligt og understøttet. Og dette, så meget desto mere, da det grundlæggende vers i adventismen, Daniel 8:14, skal omsættes fuldstændigt. Den gamle oversættelse " *Indtil to tusind tre hundrede aftener og morgener skal helligdommen renses* " bliver ifølge den hebraiske tekst: " **Indtil aften og morgen to tusind tre hundrede; og hellighed skal retfærdiggøres.** " Dette er ikke en simpel rengøring, men en fuldstændig omoversættelse. Og denne gang har budskabet den fordel, at det bliver klart og forståeligt, fordi det ikke længere handler om en himmelsk helligdom, der skal renses, men om guddommelig og menneskelig " **hellighed** ", **der skal " retfærdiggøres "** ved den " **evige retfærdighed** ", som Jesus Kristus bragte, ifølge Dan 9:24: " *Halvfjerds uger er fastsat over dit folk og din hellige by for at fuldbyrde overtrædelserne og gøre ende på synder, for at sone skyld **og bringe evig retfærdighed ind** , for at besejle synet og profetien og for at salve det Allerhelligste .* " Budskabet i Dan 8:14 bliver logisk og sammenhængende, da det fremgår efter de anklager, som Gud retter mod falsk kristendom, arvtager til de romersk-katolske vederstyggeligheder, der er citeret i vers 13, som går forud for det: " *Jeg hørte en helgen tale, og en anden helgen sagde til ham, der talte: Hvor længe skal synet handle om det daglige ~~offer~~-og om den øde synd? Hvor længe skal ~~helligdommen~~-, helligheden og hæren blive ~~trådt~~-ned? "* Fra foråret 1843, slutningen af de 2300 aften-morgener, der begynder i foråret – 458, lukker Gud døren til sin nåde for denne falske kristendom, der vedrører alle de officielle kristne religioner, der praktiserer resten af den første romerske dag. Udvalgelsen af de adventistiske udvalgte kan derfor begynde fra dette forår 1843, og dette er

formålet med de to falske meddelelser om Jesu Kristi genkomst for datoerne for foråret 1843 først, derefter for den 22. oktober 1844. For Gud betyder det ikke noget, at Jesus ikke kommer på disse to datoer, for ham er det eneste, der betyder noget, den måde, hvorpå disse meddelelser modtages af kandidaterne til trosprøven. Og dér bliver Descartes' disciple automatisk diskvalificeret, fordi Guds ræsonnement ikke har noget kartesisk over sig, men er yderst subtilt. For ham spiller det, der er falsk, sandhedens rolle i en begrænset prøvelsestid. Den falskhed, som Gud bruger, er ikke en løgn, fordi Gud bruger den til at frelse sine udvalgte, i modsætning til djævelen, der bruger sine løgnes falskhed til at ødelægge menneskesjæle.

Hvad angår profetisk forståelse, har det lille lys fra 1844, symbolsk kaldet "**midnatsråbet**" ifølge "**lignelsen om de ti jomfruer**", ikke længere noget at sammenligne med det store. Faktisk kom lyset, som Gud bragte, i 1994 til fuldt ud at oplyse de 12 kapitler i Daniels Bog og de 22 kapitler i Johannes' Åbenbaring. Det var først i 2018, at nye lys ledte mig til at studere og dele de profetiske perler, der er skjult i Første Mosebog. Det var på samme dato, at Ånden lod mig opdage eksistensen af et profetisk budskab indeholdt i den originale tekst af Guds ti bud. Og det var igen i foråret 2018, at forklaringen, der fører til at fastsætte Jesu Kristi genkomst til foråret 2030, blev åbenbaret for mig og for min broder i Kristus Joel, som støtter mig og hjælper mig effektivt takket være de gaver og den exceptionelle historiske hukommelse, som Gud gav ham.

Jeg har ventet siden 1982 på, at den tredje verdenskrig, som har forberedt sig på at begynde i Ukraine siden den 24. februar 2022, skal opfyldes. Og jeg ser den endelig ske. Ikke fordi jeg havde travlt med at træde ind i denne skræmmende kontekst, men fordi jeg vidste, at begivenheden var uundgåelig, fordi den var profeteret af Skaberguden. Denne frygtelige fase lå foran mig, og efter den, den endnu mere frygtelige, den endelige trosprøve, hvor en dødsdekret vil blive udstedt over alle, der overholder Guds hellige sabbat. Og ved afslutningen af denne prøve, endelig, befrielsen bragt af den herlige og guddommelige Jesus Kristus.

Den konstante vækst af guddommeligt lys har også øget min viden om Gud, og jeg har været i stand til at indse, hvor meget hans sande billede ignoreres af jordens indbyggere, og først og fremmest skam over dem, af kristne op til syvendedagsadventisterne, som Gud har forladt siden 1994. Med tiden og teknologien er jorden blevet en lille landsby, hvor alle opdager andres eksistens og skikke. Som et resultat af disse internationale udvekslinger udvikler en international mennesketype sig over hele jorden. Den samme smag for forbrug, den samme interesse for teknologi og dens fremskridt, de samme typer mad og drikke, og også, og frem for alt, den samme falske opfattelse af Skaberguden. I Kina, landet der tilbeder den store drage, repræsenterer "ying og yang" de modsatrettede principper for godt og ondt. Kræfterne er lige store, og vinderen er nogle gange den ene, nogle gange den anden. Disse filosofier har trængt ind i vores vestlige samfund. Og dette er blevet gjort endnu lettere, fordi den romersk-katolske religion længe har præsenteret den kristne tro under dette princip: Gud er det godes gud, Satan djævelen er det ondes gud. Det ville være mere præcist at

sige: Gud er sandheden, Satan djævelen er løgneren og løgneren. Alt dette fordi Gud nogle gange skader oprørske mænd og onde engle. Ligeledes kan Satan omvendt, for at forføre sine ofre, lejlighedsvis gøre dem godt. Men tiden for "valle" er forbi; vi må nu befri os fra de falske fordomme, der er overført af menneskelige religiøse traditioner. Nej, der er ikke en Gud for det gode og en gud for det onde, som store folkemængder i Vesten opfatter det med de kinesiske eller hinduistiske orientalerne. Den virkelige situation er meget anderledes, fordi der kun er én Gud, Skaberånden, som giver godt eller ondt. Når han påfører ondt, kan han gøre det direkte selv gennem naturen, eller han kan betroe handlingen til djævelen og hans dæmoner. Men han, og kun han, bestemmer alt. Dæmonerne har allerede vist, at de ikke kan modstå kraften fra Skaberguden inkarneret i Jesus Kristus. De frygter ham og underkaster sig hans autoritet. Det godes og det ondes lejr er derfor absolut ikke lige. Men denne falske opfattelse af tingene vedvarer, fordi mennesker er ofre for deres bibelske uvidenhed og indflydelsen fra falske, fremmede filosofier.

Som en sidste opsummering af min viden om bibelsk profeti bemærker jeg ligheder mellem de æraer, der er fastsat ved opdelingen af profetisk tid. Hovedopdelingen er centreret omkring datoen 1844. Vi har derfor en æra mellem den apostolske æra og 1844, og en æra mellem 1844 og Jesu Kristi genkomst. Nu følger disse to æraer den samme dobbelte oplevelse. De begynder i en tid med lys, går gennem en tid med mørkets herredømme, og det guddommelige lys vender tilbage for at reparere de doktrinære fejl, der er blevet vedtaget. Jeg udvikler denne idé for æraen placeret før 1844. Den begynder i det doktrinært rene og perfekte apostolske lys, går derefter mellem 538 og 1798 gennem en tid med dybt mørke, men ved reformationen i det 16. århundrede genopretter det bibelske lys evangeliske sandheder såsom frelse givet af nåde og tro baseret alene på den bibelske Skrift. For perioden efter 1844: Adventisternes prøvelser frembringer den syvendedagsadventistiske tro nidkær for guddommelig sandhed; Adventisttroen gengiver apostlenes perfekte tro. Med tiden bliver adventismen verdslig og mister sin kærlighed til sandheden, og mørket dominerer den indtil 1994, hvor Gud oprejser et nyt adventistisk håb om Jesu Kristi genkomst. Det store profetiske lys, der ledsager dette håb, afvises og foragtes på trods af den advarsel, Gud giver i 1 Thess. 5:19-20-21: " *Udsluk ikke Ånden, foragt ikke profetier, men prøv alt, hold fast ved det gode.* " Og i denne trosprøve udvælger Gud sine sidste udvalgte bærere af sit store og uefterlignelige lys. I adventisttiden er datoen 1994 derfor sammenlignelig med datoen fra det 16. århundrede. Vi kan således bedre forstå, hvordan Gud i 1844 nulstiller tællerne. Hans krav om den sande syvendedagssabbat etablerer nye fundamenter, der betinger opnåelsen af frelse. Nåde opnås nu på betingelse af, at den kaldede viser sig værdig til udvælgelse ved sin kærlighed til den profetiske bibelske sandhed. Den gradvise indførelse af viden om sabbatten reproducerer, ved symbolet på de " *tolv stammer* " i Åb. 7, et begyndelsesstadium af fuld oplysning, der kan sammenlignes med tiden for de " *tolv apostle* ". Således retfærdiggør rækkefølgen af de to æraer fremkaldelsen af de " **24 ældste** " i Åb. 4:4: " *Rundt om tronen så jeg **fireogtyve** " **troner** , og på dem siddende **fireogtyve ældste** , klædt i hvide klæder, og på deres hoveder kroner af guld* . Disse " **ældste** " " **sidder** ", fordi de har vundet sejren ligesom Kristus før

dem, til hvem Gud profetisk siger i Sl. 110:1: " *En salme af David. YaHWéH siger til min Herre: **Sæt dig** ved min højre hånd, indtil jeg lægger dine fjender til din fodskammel.* "

Fra 1844 og frem til i dag er den ikke-krigførende kristne tro blevet lunken, formalistisk, traditionel og derfor meget overfladisk. I det forrige kapitel citerede jeg dette vers, hvor Jesus sagde: "Dette **er det evige liv, at de kender jer.**" dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som du har udsendt ." I 1 Mos 4:1 fortæller Ånden os: " Adam **kendte** Eva, sin hustru; hun blev frugtsommelig og fødte Kain og sagde: Jeg har dannet et menneske ved YaHWéHs hjælp . " I dette vers tager verbet " **at kende** " en seksuel form, hvilket beviser, at Gud under ingen omstændigheder kan være tilfreds med et overfladisk forhold, fordi han kræver en dyb, oprigtig og maksimal fællesskab af sine sande udvalgte; hvilket diskvalificerer traditionelle kristne religioner.

I lang tid, og indtil Guds afvisning af den institutionelle adventisme, tog dens teologer fejl i deres fortolkning af de bebrejdelser, som Jesus retter til sine tjenere i sit budskab om " **Laodikea** ". De fortolkede altid hans " **lunkenhed** " som en mangel på broderkærlighed, især bemærket som et tegn på velsignelse, i budskabet om " **Filadelfia** ", hvis navn præcist betyder: broderkærlighed. Hvor er så deres fejl? Den er baseret på det faktum, at Jesus ikke kan bebrejde sin udvalgte for mangel på broderkærlighed, fordi denne frugt ikke afhænger af hende, for broderkærlighed er en gave fra Gud: Han giver den eller giver den ikke. På den anden side bærer den udvalgte ansvaret for, hvad der forhindrer Gud i at få hende til at bære denne frugt af broderkærlighed. Det er også en mangel på kærlighed, men mere åndeligt, en mangel på kærlighed til den guddommelige profetiske sandhed, som Jesus Kristus hævder at være " **vejen** ", som gennem **sandhed** fører til **evigt liv** ", ifølge Johannes 14:6. Lad os fjerne denne " **sandhed** ", hvilket er tilfældet med den udvalgte " **Laodikea** "; " **Vejen** " er afbrudt og fører ikke længere til " **evigt liv** ". I dette udtryk får " **sandheden** " **stor betydning, da det er denne, der forbinder "vejen til evigt liv** ".

Lad os ikke glemme, som bekræftelse, dette andet citat, ofte dårligt oversat, hvor ordet "trofasthed" erstatter ordet " **sandhed** ". » original: " **Yahvehs sandhed forbliver evigt** ", ifølge Sl. 117:2.

Hvad den officielle adventisme ikke har forstået, er, at det budskab, Jesus Kristus formulerede, er baseret på en specifik oplevelse, der ikke er en generalisering. Under specifikke historiske omstændigheder, dvs. mellem 1980 og 1991, præsenterede jeg for Gud i Kristus for de lokale ledere i adventisthøjborgen Valence i Drôme i Frankrig lyset fra Daniels og Johannes' Åbenbarings profetier, perfekt og fuldstændigt dechifreret udelukkende ved Bibelens midler, hvis spredte lærdomme giver alle svarene og forklaringerne. Og fordi dette lys blev ledsaget af en bekendtgørelse om Kristi genkomst i år 1994, blev budskabet afvist, og dets budbringer, det vil sige min ydmyge og enkle person, blev officielt bortvist fra institutionen, men ikke i 1994, hvor fakta ville have modbevist mig, men uden at vente på denne dato, fra efteråret 1991; hvilket er endnu mere uberettiget og derfor yderst fordømmeligt af den retfærdige og gode Gud. For jeg minder jer om, at det i 1843 og 1844 netop var ved to falske meddelelser om Kristi genkomst, at

Gud prøvede de kristnes tro på den tid. Og hvorfor disse falske meddelelser? At tilsidesætte eller helliggøre sine sande udvalgte på den tid. Det sande eller det falske havde kun ét mål: at afsløre den dybe og virkelige åndelige natur, som enhver kristen skjuler i sig selv. Disse adventistiske oplevelser ligner beregningen af den argumentation, som Gud inspirerede til den vise Salomon i tilfældet med barnet, som to mødre diskuterede. Ved at beordre, at barnet skulle skæres i to dele, vidste Salomon, at hans ordre ikke behøvede at blive udført, fordi den sande mor hellere ville miste sin søn end at se ham dø. Ligeledes vidste Gud, at Jesus ikke ville komme i 1843, heller ikke i 1844 eller i 1994, men hver gang, i den mørke masse af falske hykleriske kristne på den tid, ligesom stjernerne på den mørke himmel, ville de usynlige naturer hos hans sande udvalgte skinne klart. Og i 1844 opnåede han, hvad han ønskede at opnå: en forsamling af udvalgte, men kun valgt for en kort periode, indtil satanisk mørke kontrollerede og herskede over den, i en sådan grad at Gud i 1994 blev tvunget til at overlade den til ondskabens lejr. Og fra begyndelsen af 1995 indviede adventismens officielle alliance med den protestantiske føderation konkret denne forladelse, idet adventistkirken var blevet en forsamling af faldne mennesker. Med Jesu Kristi ord blev den derefter "**opkastet**" af ham. Og dette valg af verbet "at kaste op" er rigt på lærdomme. For den, der kaster op, føler sig kvalm. I dette billede afviser Jesu Kristi kærlighed med afsky de uværdige kaldede, der foragter ham.

Abrahams efterkommere

Dette emne har været meget diskuteret af kristne siden apostlen Paulus og frem til i dag, men i dag inviterer jeg dig til at opdage nye og originale aspekter af dette emne til refleksion.

Jeg bestrider ikke Paulus' forklaring om, at Abrahams afkom er Kristus. Jeg vil demonstrere, at der faktisk er to typer af Abrahams afkom: den ene er kødelig, den anden er åndelig.

Bogstaveligt talt vedrører Abrahams første efterkommere hans søn Isak. Og den følgende undersøgelse vil vise, at Abrahams efterkommeres rækkefølge reproducerer en form analog med den oplevelse, Adam oplevede. Dette består i at gøre Abraham selv til en ny Adam. Lad os følge disse stadier i hans efterkommere.

Hans søn Isak bliver født som Kristus ved et mirakel udført af Gud.

Hans søn Isak bliver mishandlet af sin bror Ismael, ligesom Kristus vil blive mishandlet af sine jødiske brødre.

Hans søn Isak samtykker i at blive ofret på det alter, som hans far havde rejst i lydighed mod Guds befaling. Ligeledes samtykker Jesus Kristus i at ofre sit liv i lydighed mod Faderens befaling.

Som voksen tager Isak den, Gud udvælger til ham, til hustru. På samme måde vil Jesus Kristus have sin udvalgte, dannet af indsamlingen af hans udvalgte, som blev forløst ved hans blod, udgydt på korset. Og denne åndelige "brud" består af udvalgte, som er udvalgt af Gud.

Denne sammenligning med Kristus gælder også for Adam, det første menneske skabt af Gud i Kristi billede.

Adam valgte heller ikke sin kone, det var Gud, der gav hende til ham.

Adam fik to sønner, Kain og Abel, og Abraham fik to sønner, Ismael, den uægte søn, og Isak, den ægte søn.

Kain dræber sin bror Abel af jalousi; ligeledes er Ismael jaloux på Isak, den ægte søn og arving, og behandler ham dårligt.

For at erstatte Abel, som blev dræbt af sin bror Kain, gav Gud Adam en ny søn ved navn "Set". På samme måde var Isaks to sønner hinandens modsætninger: Esau var kødelig, Jakob var åndelig. Jakob følte sig truet med døden på grund af det trick, han havde spillet sin bror for at tage hans førstefødselsret fra ham til sin egen fordel. Det var ikke Esau, der kæmpede mod ham, men Gud selv, og i slutningen af kampen dræbte Gud ham åndeligt ved at omdøbe ham til Israel. Under dette nye navn var Israel sammenligneligt med Set, Adams tredje søn, som også var meget åndelig og velsignet af Gud.

Set vil frembringe afkom af "**Guds sønner**", indtil de sidste efterkommeres ægteskaber blandes med "**menneskedøtrene**", ifølge 1 Mos 6:2. På samme måde vil Israel frembringe tolv sønner, som vil blive de grundlæggende patriarker for de tolv stammer af det kødelige Israel i den gamle pagt, som i det lange løb blev fordømt af Gud for dets unaturlige alliancer, dets pagter med dets fjender og dets afvisning af Messias Jesus.

Sets sønners frafald straffes med syndflodens vande. På samme måde straffes det kødelige Israels endelige frafald med dets nationale død efter afvisningen af dets Messias.

Denne demonstration beviser, at Gud gennem Isak foretog en ny menneskelig konstruktion, der tog form af Israel i den gamle alliance, hvori Kristus blev født, forløser af sine udvalgte synder.

Den store lektie fra denne demonstration er at forstå, hvordan denne gamle pagt var programmeret til at forsvinde, fordi den blev erstattet af den nye pagt. Og dette får mig til at påpege disse ting.

Hvem var Abraham? En mand blandt alle de syndere, der befolkede jorden i hans tid. Han levede i Ur i Kaldæa blandt mennesker, der var fordærvede og syndige for Gud. Men Gud rev ham ud af hans omgivelser for at velsigne ham, fordi han var værdig. Og på dette tidspunkt i den jordiske historie er Abraham den åndelige fader til de sande troende, billedet på de udvalgte, som Kristi blod vil og vil komme for at forløse fra alle jordens syndere. Det er derfor vigtigt at huske, at før Abraham blev grundlægger af en efterkommer, der vil tage form af det kødelige Israel, er han billedet på de udvalgte, der var udvalgt blandt de hedenske folkeslag. Længe uvidende om Abrahams historie ignorerede de hedenske nationer det sande frelsesprogram, som Gud havde planlagt. Det må siges, at jøderne, misundelige på deres privilegier, ikke var og stadig ikke er delagtige. Misundelsen hos "**jøderne fra Satans synagoge**" genkaldes af Jesus Kristus i hans Åbenbaring i Åb 2:9 og 3:9. Det kristne frelsestilbud, der blev fremsat til hedningerne, irriterede dem frygteligt, og de kæmpede imod denne nye konkurrence med afskyelige metoder, hvis mål var at få dem til at dø, ligesom Jesus Kristus, deres Mester, før dem.

Nu hvor disse ting og denne gamle pagt er bag os, kan vi fuldt ud forstå den sande frelsesplan, som Gud har forberedt for alle sine udvalgte. For uanset deres udseende eller deres sprog er de udvalgte udvalgt fra hele jorden udelukkende på grundlag af deres kærlighed til Guds sandhed og den profane sandhed, fordi løgn i alle dens former er hadefuldt; dette af den grund, at det altid forårsager lidelse for nogen. Det er let for et menneske at bedrage et andet, men at bedrage Gud er umuligt. Derfor har "**løgnen**" ikke længere sin plads i hans standard for evig frelse, som Jesus minder os om i Åb 22:15: "**Ud med hundene, troldmændene, utugtige, mordere, afgudsdyrkere og den, der elsker og lyver!**"

For Gud findes der ingen små eller store løgne, der findes kun løgne, frugter af Satans djævelske ånd og hans dæmoner, som Gud har dømt til døden. Derfor ophøjer han i absolut opposition renheden, den perfekte gennemsigtighed af den karakter, der kræves for at hans udvalgte kan tage billedet af "**krystallen**", i Åb 22:1: "**Og han viste mig en flod af livets vand, klar som krystal, der udstrømte fra Guds og Lammets trone.**" Hvad fortæller Gud os i dette billede? Oversættelse: og han viste mig et levende folk, hvis karakter, klar som krystal, var i overensstemmelse med Guds dom (*trone*) i Jesus Kristus, som byggede og frembragte den.

Gennem århundreder og årtusinder har eksistensen af det kødelige Israel bremsset, men ikke forhindret hedninger i at komme ind i Guds folk. Rahab, prostituerede fra Jeriko, var et godt eksempel. Ruth, enken af udenlandsk

oprindelse, er et andet. Gud forhindrede aldrig en hedning, der blev anset for værdig til hans frelse, i at komme ind i hans folk. Men det er sandt, at det først var ved Kristi død og opstandelse, at de omfavnede sandheden i hobetale.

Kort sagt, den bibelske åbenbaring præsenterer historien, der er placeret under den gamle pagts tegn, sig som en konkret livserfaring, der er placeret under normen af guddommelige love, placeret i parentes mellem de to frelsesfaser, der præsenteres for hedningerne. Gud giver os denne oplevelse som et eksempel for i bund og grund at gøre os klar over, hvad vi absolut ikke må gentage. For i denne oplevelse er gode modeller at efterligne meget sjældne. Og i de fleste tilfælde er det frem for alt fejl, fejlvurderinger og oprørske handlinger, der præsenteres for os, så den guddommelige fordømmelse af disse ting afsløres. De sandt udvalgte vil ikke frembringe disse fejl, fordi deres lydige natur beskytter dem mod dem. Deres kærlighed til Gud og hans sandhed er deres rustning og deres brystplade, fordi de ikke føler nogen glæde i at skade den Gud, de elsker af hele deres sjæl.

Denne undersøgelse hjælper os med bedre at forstå, hvorfor jøderne, da Jesus præsenterede sig for dem, hævdede at være Abrahams efterkommere. De havde fuldstændig glemt, at Abraham selv fra begyndelsen var en simpel hedning. Deres kødelige opfattelse af deres Israel havde stolt ført dem til at betragte hedningerne som almindelige "sten" uden sjæle. Og da Jesus kendte deres hemmelige tanker, profeterede han om hedningernes omvendelse ved at fortælle dem i Matthæus 3:9: "Og tro ikke, at I kan sige til jer selv: 'Vi har Abraham til fader!' For jeg siger jer, at Gud kan oprejse Abraham børn af disse **sten**." Og det var præcis, hvad han var ved at gøre.

Paulus var for knyttet til sin jødedom til sin jødedom og forstod ikke denne hedenske oprindelse af det guddommelige frelsesprojekt, men hans lære fra Rom 11 minder om de væsentlige lektier; især risikoen for, at omvendte hedninger ville gentage fejlene ved jødisk vantro; hvilket ville være et resultat af en tilsidesættelse af den bibelske og historiske advarsel, som jøderne, der var udelukket fra frelse, betalte dyrt. Desværre ignoreres advarsler systematisk af mennesker, der naturligt er oprørske og stolte, eller mere simpelt, ligeglade. Ulydigheden hos ikke-troende og vantro er derfor ikke en overraskelse, men den forbliver genstand for en observation, der på lang sigt retfærdiggør Guds dom og hans jordiske straf.

I Abraham skaber Gud derfor, parallelt med Adams efterkommere, en ny menneskehed, hvori han planlægger at "åbenbare" sig selv. Og dette verbum "åbenbare" alene opsummerer stadig hele hans program, da den samlede bibelske åbenbaring slutter netop med hans store profetiske åbenbaring kaldet Åbenbaring, hvilket betyder: Åbenbaring. Og det første vers i kapitel 1 bekræfter dens rolle: "**Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere det, som snart skal ske, og som han kundgjorde ved at sende sin engel til sin tjener Johannes**." Men vær forsigtig, denne åbenbaring er kun forlængelsen af hans store åbenbaring i Jesus Kristus. Denne sidste profeti er nyttig for hans tjenere, der genkendte ham i Jesus Kristus. Kulminationen af Guds åbenbaring var derfor hans inkarnation i det guddommelige og menneskelige kød ved navn Jesus fra Nazareth. For på trods af alt dets udseende og dets overensstemmelse med den normale menneskelige model var dette legeme præget af Gud af en særlig egenskab på dets genomsniveau. Opdagelsen af arken, der bar hans blod, af Ron Wyatt gjorde det

muligt at vide, at Jesu ark havde 23 X-kromosomer og et enkelt Y-kromosom. Bortset fra denne særegenhed var Jesu Kristi legeme ligesom vores: den samme evne til at lide, af sult, tørst eller fysiske, kødelige skader. Gud kom for at åbenbare sin kærlige karakter, som hans skræmmende guddommelige aspekt delvist maskerede i den gamle pagt. Han havde dog allerede kraftfuldt manifesteret sin kærlighed til sine skabninger, men konfronteret med oprørske mennesker måtte han ofte tugte og straffe. Moses, Kaleb og Josua opfattede og reagerede på denne guddommelige kærlighed. Således repræsenterede de i deres tid de sjældne udvalgte, som Jesus i dag kan genkende som sine børn på grund af deres lydighed på grund af den kærlighed, de har til ham. Det bliver derfor tydeligt, at Gud for sin del ikke har forandret sig, hverken i Ånd eller i Sandhed, ej heller i karakter eller i straffende reaktion, for i Jesu Kristi ord finder vi alle disse ting: ømhed over for dem, der elsker ham, og strenge advarsler mod hans fjender.

Guds åbenbaring var derfor baseret på hans inkarnation i Jesu Kristi kød og ånd. Vi lærer i 1 Mos 4:26, at Guds navn, YaHweh, først blev fremkaldt fra det øjeblik, hvor Set, Adams tredje søn, blev far til hans søn Enosj: " Set fik også en søn, og han kaldte ham Enosj. Da begyndte folk at påkalde YaHwehs navn. " Dette bekræfter den parallelle forbindelse, der er åbenbaret ovenfor, med Jakobs fødsel, der erstattes af Israel, som således tager form af Isaks tredje søn. Og dette navn "YaHweh" er i sig selv en åbenbaring af Guds plan om at åbenbare sig selv. For den korrekte oversættelse af dette ord er et verbum, der skal konjugeres både i nutid, men især i fremtiden, hvilket så oversættes som: Han er, og han vil åbenbare sig selv, eller han vil åbenbare, hvad han er. Dette navn, som Gud gav sig selv siden Sets tid, bar derfor et budskab, som de jødiske og kristne religioner fratog sig selv; jøderne udtalte det ikke, de falske kristne havde ændret det til navnet "Evig". Fordi for Gud var hans projekt med at åbenbare sin kærligheds- og retfærdigheds natur vigtigere end at overbevise mennesker om hans evighed. Falsk tro har derfor konstant frustreret Skaberguden ved at nægte at udtale sit sande navn. Og jeg forstår i dag, hvorfor jeg personligt er drevet til at rette denne fejl i alle mine skrifter. Gud har et navn: YaHWÉH, hvis tal er: 26; Yod=10, Heth=5, Wav=6, Heth=5. Det viser sig, at departementet Drôme, hvor jeg bor, også bærer tallet 26. Og jeg fandt i Tredje Mosebog 26 nøglerne til at fortolke Apokalypsens " *trompeter* ". Men der er endnu mere at opdage, at når Gud selv udtaler sit navn, siger han ikke; han vil være, men jeg vil være, ellers vil jeg åbenbare, hvad jeg er. Og på hebraisk ændres skriften af hans navn og bliver: AHHW, hvis tal så er 17: Aleph = 1, Heth = 5, Wav = 6, Heth = 5; det vil sige det symbolske tal for "dom", ifølge Apo.17. Og dette tal 17 er dannet af et 1 og et 7, det vil sige to tal, der karakteriserer Gud = 1, skaberen = 7. Men 17 er også 10 + 7, 10 = loven i de ti bud + 7 skabergud; her igen, standarderne for guddommelig retfærdighed. Intet, der berører Gud, skyldes tilfældigheder, men tværtimod er alt beregnet, tænkt og organiseret af den almægtige Guds ubegrænsede Ånd. Men vær forsigtig, anvendelsen af bogstavkryptering gælder kun for sprog, hvor dette princip normalt eksisterer, dvs. hebraisk, græsk og latin.

Vi må derfor huske, at Gud to gange har bekendtgjort sin intention om at åbenbare sin karakter og natur. Og hver gang præsenterede han denne

bekendtgørelse for den slægt, der bar hans velsignelse, Sets slægt, som 1 Mos 6:2 betegner som "**Guds søn**", og for Israels slægt, som Gud gjorde til sit folk til sin historiske, pædagogiske, universelle demonstration. Indtil dets afvisning af Jesus Kristus var det "**Guds folk**", også meget ofte kaldet "**Israels børn**", et navn, der minder om det guddommelige løfte, der blev givet til deres patriark "**Israel**". Men dette navn forbinder dem med den traditionelle og kødelige religiøse arv; hvilket antyder en foreløbig varighed. Oprettelsen af den nye pagt vil bekræfte denne midlertidige karakter af den gamle pagt.

Sets slægt blev ødelagt af syndflodens vande, og Israels slægt kommer for at erstatte og udvide den. Den kollektive død, som syndfloden forårsagede, efterlader en højtidelig og frygtelig guddommelig advarsel i historien. Men Guds hovedformål er at frelse de udvalgte gennem sin inkarnation i Jesus Kristus, og dette vil blive realiseret i den slægt, der er bygget på Israel, født Jakob, søn af Isak, søn af Abraham.

Det evige Rom

Under denne præsentation minder jeg om, at Rom ikke er "den evige stad", som dens tilbedere tilskriver den, men en by, hvis levetid vil have været lang, men kun evig. Den har også privilegiet at se sin ødelæggelse annonceret og beskrevet af Gud i hans profetiske åbenbaringer i Daniel og Johannes' Åbenbaring. Vi læser i Åb 17:16-17: "*De ti horn, som du så, og dyret skal hade skøgen, klæde hende af, æde hendes kød og fortære hende med ild. For Gud har givet dem i hjerter at udføre hans vilje og udføre ét formål og give deres rige til dyret, indtil Guds ord er opfyldt.*" Derefter er Åb 18 helt dedikeret til beskrivelsen af eksekveringen af guddommelig dom. Jesus Kristus sagde til ofrene for sine historisk berømte religiøse løgne og forfølgelser: Åb 18:6-8: "*Giv hende tilbage, som hun har betalt, og giv hende dobbelt efter hendes gerninger. Giv hende dobbelt i det bæger, hvor hun har hældt op.*" Lige så meget som hun har forherliget sig selv og levet i overdådighed, lige så meget pine og sorg skal I give hende. Fordi hun siger i sit hjerte: '*Jeg sidder som dronning, jeg er ikke enke, og jeg skal ikke se nogen sorg.*' Derfor skal hendes plager komme på én dag: død, sorg og hungersnød, og hun skal fortæres af ild. For mægtig er Herren Gud, som har dømt hende. I dette vers understreger Gud hendes krav på at være en "evig by": "*Jeg skal ikke se nogen sorg.*" Hendes straf vil komme efter Jesu Kristi herlige genkomst, han som åbenbarer sin sande onde natur for sine forførte og bedragne ofre.

Det første bevis på dette budskab, som Gud retter til os angående den evige karakter af Roms type dominans, hviler på dets rolle som det "*fjerde*" og sidste imperium af de jordiske successioner, der blev annonceret i Dan 2 ved billedet af "*statuen*", og i Dan 7, hvor Romerriget også betegnes med det "*fjerde*" og sidste "*dyr*". I disse to kapitler præsenteres Romerriget som det sidste universelt dominerende imperium.

Vores menneskelige syn og analyse er meget kortfattet, i modsætning til Guds, som omfatter begivenheder op til og efter verdens ende. Og denne forskel vedrører vores historiske perspektiv på Rom. Historikere lærer os, at Romerriget

blev delt og sønderlemmet fra 395 under Theodosius. Det er sandt, at Rom mistede sin kejserlige form, men dets romerske ånd strakte sig over hele Vest- og Østeuropa, det vil sige overalt, hvor den romerske civilisation blev etableret, frivilligt eller med magt. Dette er så sandt, at ordsproget minder os om: "Alle veje fører til Rom." Dette skyldes, at alle de erobrende romerske legioner forlod Rom og byggede veje, der førte til alle de erobrede og koloniserede lande. Det kejserlige regime efterfulgte de forskellige former for det romerske republikanske regime, som allerede bar den imperialistiske karakter i sig, der stigmatiserer den romerske civilisation. Gud gav det "**jern**" som sit symbol. Og dette symbol passer godt til det, fordi det gengiver hårdheden i den disciplin, der blev pålagt de hyrede lejesoldater, men også i deres udstyr, hvis bryst og skuldre er beskyttet af rustning af "**jern**" og tykt læder. Bronzesværdene, der er for skrøbelige, erstattes af romerske glasurer, korte tveæggede sværd, men som besidder "**jernets**" hårdhed og modstandsdygtighed. Romerne fornyer krigskunsten takket være en genial udnyttelse af disciplin: legionerne antager uventede aspekter fra deres fjender i kamp: Romerne danner en cirkel, og gruppen antager udseendet af en skildpadde, hvis skjold består af høje beskyttende skjolde. Over for dem går deres modstandere til angreb i stor uorden uden kollektiv samhørighed. Og den romerske taktik vinder sejren og øger dermed kontinuerligt Roms magt. Og denne magt kan kun vokse, da Rom efter sejren hyrer lejesoldater fra det besejrede lands hær for at erobre nye territorier. Sejren over jøderne i Masada demonstrerer romernes ihærdighed. De tøvede ikke med at rejse en rampe, indtil de nåede toppen af klippen på plateauet, hvor kong Herodes havde bygget en fæstning, hvor de første jødiske oprørere havde trukket sig tilbage og bosat sig. Tålmodighed og absolut beslutsomhed karakteriserede det romerske folks hær og gjorde dem sejrige. Derfor betegner Gud i Åb 2:6 og 15 det romerske folk med navnet "**nikolaitere**", et ord konstrueret af to græske udtryk: "Nike": navnet på den personificerede Sejrguddom og "Laos", som betyder folk. Ønsket om sejr er det kendetegnende for den romerske civilisation. Åb 2:6: "I har dette, at I hader **nikolaiternes gerninger**, hvilke gerninger jeg også hader." Åb 2:15: "Ligeså har I andre, der holder fast ved **nikolaiternes lære**." Bemærk, at siden Roms evangelisering og pavelige herredømme er "**nikolaiternes gerninger**" blevet en falsk kristen religiøs "**lære**".

Alt, hvad jeg lige har beskrevet, er normen for romersk imperialisme. Og det er derefter muligt for os bedre at forstå, hvad Gud ønskede at fortælle os om Rom, hvis karakter skulle vare indtil verdens ende. Denne romerske karakter præger i Vesten en type civilisation, hvis imperialistiske ånd aldrig vil forsvinde før verdens ende. Ligesom Rom før det, vil Vesteuropa eksperimentere med forskellige typer regeringer efter den samme proces: monarkier, republikker, diktaturer og imperialisme. Ikke nødvendigvis i denne rækkefølge, da Vesteuropa efter monarkiet, under Karl den Store, midlertidigt har en kejser. Det vil finde andre, med Karl V, Napoleon I ' derefter Napoleon III, før republikken endeligt etableres i Frankrig.

Men Europas arv er dens romersk-inspirerede civilisation. Rom påtvang sig selv gennem sit opfindelsesgeni og sin evne til at gøre sit livssyn til en kulturel model, uden hvilken enhver anden model nedsættende beskrives som barbarisk.

Og denne sindstilstand har holdt ved blandt størstedelen af indbyggerne i Vesteuropa. Foran os gælder den i dag for Rusland og de folk i Øst, der foragtes af vestlig stolthed.

Desuden har denne hånlige, "**arrogante**" og stolte model nydt godt af den åndelige støtte fra den første pave af universel katolicisme, der sad på sit pavesæde i Rom; dette siden år 538. Hvem ville finde på at sætte spørgsmålstegn ved en type civilisation, der er godkendt af Guds påståede repræsentant på jorden?

Hvad var så barbarernes livsmønster? En type stammeliv, hvor splittelsen var meget stor på grund af folkeslagenes individualitet. Men denne individualisme var knyttet til tilknytningen til den enkeltes frihed. Magtanvendelse blev brugt til forsvar, stamme mod stamme, familie mod familie, individ mod individ. Men ønsket om at dominere alle folkeslag var ikke til stede i barbarernes sind. Barbarerne var, ligesom romerne, hedninger, hvis kulter blev fordømt af Skaberguden. Og begge kunne bruges af ham som instrumenter for hans forbandelse. Og Gud fastsatte sit valg på byen Rom for gennem den at manifestere frugterne af sine forbandelser mod sit folks vantro og vantro. Jøderne var prioriteret i alle ting og var mål for romerske grusomheder, og Jesus Kristus blev korsfæstet af disse instrumenter for den retfærdige guddommelige vrede, der straffer synd.

Gennem århundreder har Europa i alle sine folkeslag bevaret den krigeriske, erobrende romerske karakter. Krige har konstant sat europæiske kongeriger op mod hinanden, derefter har ønsket om erobring rettet sig mod fremmede lande og først de muslimske lande, der er etableret i Palæstina på kristendommens hellige steder. Den falske kristne tro, som udgør den pavelige romersk-katolicisme, har beordret fuldstændig uberettigede "korstog", da disse hellige lande blev overgivet til de romerske hedninger ved Guds vilje, som Dan 9:26 lærer: "*Og efter 62 uger skal en salvet blive udryddet, og han skal ~~ikke have nogen efterfølger~~. Folket, hvis leder kommer, skal ødelægge byen og ~~helligdommen~~, helligheden, og dens ende skal komme som med en oversvømmelse; det er besluttet, at ødelæggelserne skal vare indtil krigens afslutning.*"

De vestlige aggressioner under "korstogene" vil aldrig blive glemt af de muslimske folk, der stadig i dag bevarer en vrede og et ønske om hævn mod det såkaldte "kristne" Vesten. Denne handling under "korstogene" er et karakteristisk tegn på den erobrende romerske civilisation. Muligheden for hævn vil blive givet til disse angrebne folk i forbindelse med den tredje verdenskrig, hvis hovedmål netop er Vesteuropa. I temaet "**trompeterne**" karakteriserer aggressionen fra de fremmede middelhavslande den pavelige etablering af den "**anden trompet**": Åb. 8:8-9: "*Den anden engel blæste, og noget som et stort bjerg, der brændte med ild, blev kastet **i havet** ; og en tredjedel af havet blev til blod, og en tredjedel af de skabninger, som var **i havet** og havde liv, døde, og en tredjedel af **skibene** blev ødelagt .*" Gentagelsen af "**i havet**" bekræfter etableringen af "**dyret, der stiger op af havet**" fra Åb. 13:1. Men lige så bogstaveligt talt sigter ordet "**skibe**" mod Middelhavsområdet, hvis østlige del allerede var muslimsk. Men ud over Middelhavet sigter dette ord "**skibe**" også mod de seneste vestlige erobringer af det sydamerikanske kontinent, der af pavedømmet er delt mellem Spanien og

Portugal. Denne udvidelse af den katolske religion blev stadig profeteret af Gud som en handling fra den romerske civilisation. Trods udseendet har den romerske imperialismen således fortsat til i dag. Denne vestlige lejr samler nationer af forskellig størrelse og betydning, men den, der dominerer den i dag, kan unægtelig gøre ... så på grund af demonstrationen af sin krigerske magt i henhold til et meget romersk princip. I dag præsenterer USA sig selv som frihedens forsvarer for at vinde folkets støtte. Men den frihed, det ønsker at forsvare, er kun den, der bemyndiger det til at udnytte jordens folk og først og fremmest dem, der støtter det. I deres tid tænkte og handlede det republikanske Rom og det kejserlige Rom ikke anderledes. Rom havde sin Capitol, og i USA har Washington også sin Capitol. I Rom stræbte diktatorer og kejsere efter at forføre det romerske folk; gennem sine taler gør Joe Biden det samme i dag, den 21. februar, i Polen, sin nye europæisk-amerikanske fæstning. Forførelsen virker, fordi polakkerne endelig får den officielle amerikanske støtte, de kom og søgte, ved at tilslutte sig NATO-alliancen. Men denne tilnærmelse til Rusland, som udgør et fremskridt mod dets territorium, beviser fuldt ud, at Vladimir Putin har ret, som konstant fordømmer NATO's fremskridt mod sit Rusland. Det subtile ved Vestens fremskridt mod Rusland ligger i, at det ikke er et resultat af en direkte militær invasion fra NATO-lande, som blot hævder at hjælpe Ukraine med at forsvare sit nationale frihed. Og det værste er, at det er sandt. Fordi det var Ukraine, der bankede på NATO's dør, og ikke omvendt, i hvert fald ikke hvis det skulle se ud til.

I den kristne æra repræsenterede Karl den Stores, kejser af Gallien og Det Hellige Romerske Rige, især regeringstiden for det antikke Romerrige. Opmuntret af den djævelske papisme indførte han katolicismen med jernsværdet. De germanske germanere måtte enten acceptere dåben eller dø. Guds ord blev således et sværd af jern og stål, der dræber og hugger hoveder af. Det romerske paveregimes skyld nåede således et højdepunkt af rædsel og vederstyggelighed. Og i denne sammenhæng og efter den sammenligner jeg situationerne. Romerrigets senat beordrede og finansierede erobringskrigene. I den kristne æra erstatter det pavelige regime det romerske senat, og det er dette regime, der beordrer vasalriger til at erobre folk og underlægge dem sin romersk-katolske religion. Vi læser i Dan. 11:39: "*Det er med den fremmede gud, at han vil handle mod de befæstede steder; og han vil ære dem, der anerkender ham, han vil gøre dem til herskere over mange, han vil uddele jord til dem som en belønning* ." Denne "*fremmede gud* " henviser til djævelen, hvis eksistens afsløres af det jødiske folk, der er "*fremmede* " for Rom. Og Gud åbenbarer den strategi, som djævelen har udtænkt for at opnå folkets støtte til det pavelige regime. Han fordømmer således strategien med list og forførelse og åbenbarer dermed den sande natur af det fordømte princip, der karakteriserer hele den vestlige civilisation: "*og han vil ære dem, der anerkender ham, han vil gøre dem til herskere over mange, han vil uddele jord til dem som en belønning* ." Disse ting blev begæret og håbet på af forræderen Judas, men Gud svarede ikke på hans håb; så hans store fortvivlelse førte ham til at hænge sig selv. Men hvad Judas ønskede, blev papismen sat på en piedestal og gjort til en typisk vestlig værdi. Opdelingen af landene på det sydamerikanske kontinent bekræftes af slutningen af verset: "*Han vil uddele jord til dem som en belønning* ." Denne verdslige magt perfekt

karakteriserer det romerske paveregime. Princippet vedrører også den kejserlige titel, som papismen gav til konger, der øgede dens magt. Erobringer giver landområder til erobreren, og de tvangsomvendelser, der blev foretaget af de erobrede folk, øger det katolske paveregimes magt i Rom.

Det er interessant at bemærke, at denne magt til at fordele jord går forud for annonceringen af den "tredje verdenskrig", som fremsættes i vers 40, som følger: " *Ved endens tid vil **Sydens konge** trænge imod **ham** . Og **Nordens konge** vil komme imod **ham** som en hvirvelvind med vogne og ryttere og med mange skibe; han vil rykke ind i landet, sprede sig som en strøm og oversvømme* . " Dette vers omhandler tre konger: pavekongen, " **ham** "; den muslimske og afrikanske " **Sydens konge** "; og den russiske " **Nordens konge** ". Forholdet mellem disse tre konger drejede sig om erobringer af lande, der modsatte sig dem i blodige krige. Den "tredje verdenskrig" kombinerer alt det had, der er akkumuleret over tid. For disse tre konger betegner tre modsatrettede religioner, der konkurrerer uforsonligt: den såkaldte kristne katolicisme, ortodoks kristendom og islam. Og allerede i det første år af krigen i Ukraine vedrører motivet et krav på "land" fra det ortodokse Rusland. I en afsluttende tale taler den russiske leder om "historiske lande". USA og det katolske Polen bevæbner Ukraine, og de tjetjenske muslimer kæmper sammen med det ortodokse Rusland. Hvor er så den " **fremmede gud** " i denne krig? I de tre lejre, hvis endelige undergang er profeteret af Jesus i Matthæus 12:25-26: " *Jesus kendte deres tanker og sagde til dem: 'Ethvert rige, der er i strid med sig selv, bliver ødelagt, og hver by eller hus, der er i strid med sig selv, kan ikke bestå. Hvis Satan uddriver Satan, er han i strid med sig selv; hvordan kan hans rige så bestå?'* "

Jeg bemærker, at amerikanerne er så overbeviste om at være verdens bedste venner, at denne følelse dominerer deres sprog i alle deres taler. Det præsenteres som ideer, der støttes af verdenssamfundets meninger, som kun anerkendes og støttes af NATO's befolkninger, og selv da ikke alle. Og denne adfærd er konsekvensen af en lang proces. Sejrende i Anden Verdenskrig organiserede de først og fremmest globale relationer efter deres eneste ønske og model. FN har sit hovedkvarter i USA; den amerikanske valuta erstattede guldstandarden med dollaren og er blevet verdensstandardværdien; amerikanske domstole har prioritet i løsningen af internationale handelsproblemer; enhver, der modsætter sig USA, er underlagt økonomiske sanktioner. GATT-handelsaftalerne krævede, at europæiske "partnere" skulle købe amerikansk korn og andre produkter i faste mængder. Dette er den model for frihed, som USA forsvarede. Handler mafiagangsterisme anderledes? Når vi ved, at Europa, forført af denne model, er ved at genopbygge den derhjemme, kan vi forstå, hvor retfærdig og fortjent den guddommelige dom, der er kommet for at ramme den, er.

I vores tid arbejder paveregimet i hemmelighed for at forsvare sine interesser, men det har ikke længere den dominans, som monarkierne anerkendte. Med tiden er den katolske religion dog vokset enormt i USA, officielt protestantiske lande. Dette skyldes betydelige efterfølgere af latinamerikansk immigration, som næsten er ved at blive flertallet i de sydlige stater. Under Joe Bidens katolske præsidentskab erstatter USA også pavedømmet og det gamle romerske senat for at beordre og fremme erobringen af nye lande, der er taget fra

den russiske lejr eller forblev neutrale indtil vores tid. Ligesom det gamle senat finansierer det nye senat og dets europæiske allierede krigen og de lejesoldater, der er klar til at dø for den amerikanske opfattelse og hele den vestlige lejrs frihed.

Roms oprindelse: Ulvemændene

For fuldt ud at forstå romernes natur, må vi tage historien om Roms oprindelse i betragtning. Det kan overraske os, men fordi intet er umuligt for Gud, som fik Evas slange til at tale og Bileams æsel, kan vi tro på ægtheden af hans historiske vidnesbyrd. Rom blev grundlagt i 753 f.Kr. i vores officielle kalender af to tvillinger, der blev næret af en hunulvemælk; deres navne var Romulus og Remus. **Allerede i denne oprindelige oplevelse kan vi finde kilden til en menneskehed, der arver ulvens kødædende vildskab, dette meget aggressive og farlige bæst, hvis disciplinerede karakter bør bemærkes.** Ulve lever i klaner med respekt for ulvenes leder. Han spiser først, og når han er mæt, kan de andre ulve spise efter tur. Princippet om kongelighed er baseret på denne ulvelov, og vi kan således forstå, at Gud ønskede sit Israel en anden organisationsmodel, men i deres forbandelse foretrak hebræerne en konge, på trods af alle de ulemper, som dette valg repræsenterede. Ulve jager i flok på en organiseret og disciplineret måde. Rovfjender af får. I angreb udført mod en flok er nogle ulve udkigsmænd, mens andre fremrykker lydløst ved at kravle på jorden, indtil de er tæt nok på fårene til at hoppe på dem og " *slagte* " dem. Gennem deres historie har de romerske krigere reproduceret denne type adfærd hos glubske ulve og vundet store sejre. De erobrer kolonier, der fører dem til kejserligt herredømme. Fra begyndelsen har Rom været præget af to ting: på latin betegner ordet "lupa", som betyder hunulv, også en "prostitueret", og som "djævelens søn", "*en morder fra begyndelsen*", dræbte **Romulus** ifølge Jesus sin bror Remus, ligesom ulvenes leder dræber en rivaliserende ulv. Han var derfor Roms første konge og siges at have været krigersk og hadet. Det er værd at bemærke, at den sidste vestromerske kejser, afsat af den herulske konge Odoaker i 476, hed **Romulus** Augustus. Det er derfor hans arv af ulvenes karakter, at Rom skylder det disciplinerede og strukturerede aspekt af sine krigstaktikker og -strategier. Intet andet folk udviste lige så meget disciplin og organisation før romerne. Og hårdheden i ulvenes dyrelov fandtes i de romerske legioners maksime: "Loven er hård, men loven er lov," på latin: "DVRA LEX SED LEX." Ligesom ulvene "*slagter*" fårene, læser vi i Åb. 18:24: "... **og fordi profeters og helgeners blod og alle deres, som er blevet dræbt på jorden, blev fundet i hende.**" Gud tilskriver Rom "**blodet af alle deres, som er blevet dræbt på jorden,**" ligesom fårene "*slagtet*" af "*glubende ulve*." Dem, som Jesus advarer sine udvalgte imod i Matt. 7:15: "**Vogt jer for falske profeter! De kommer til jer i fåreklæder, men indvendigt er de glubende ulve.**"

Ulve udviser stor intelligens i at angribe kun svage væsener, som de let kan overvinde og dræbe uden at risikere deres eget liv. De flygter fra menneskets nærvær, som de frygter, men kan angribe ham, hvis de befinder sig i en fordelagtig situation. Men de angriber aldrig stærke og livskraftige dyr. Denne

beskrivelse karakteriserer stadig det romerske regime, der var bygget på kæder af intriger, bedrag, svindel og mord; alt sammen ting, der også karakteriserer og forklarer det romerske paveregimes succes og succes blandt kongerne i alle vestlige lande, som Dan. 8:24-25 profeterer: " *Hans magt vil vokse, men ikke ved hans egen kraft. Han vil forårsage utrolig ødelæggelse, **han vil have fremgang i sine bestræbelser** , han vil ødelægge de mægtige og det hellige folk. På grund af sin velstand og **succesen med sine listige angreb vil han være arrogant i sit hjerte og ødelægge mange, der levede fredeligt** , og han vil rejse sig imod fyrsternes fyrste; men han vil blive knust uden anstrengelse fra nogen hånd . "* Jesu " **får** ", " **slaget** ", er i dette vers " **mange, der levede fredeligt** ."

Således er Rom ophav til en race af ulvemænd, hvis glubske natur er blevet videregivet fra århundrede til århundrede indtil vores tid, siden år 753. Men i dag har indflydelsen fra denne romerske karakter forvandlet alle de folk, der arvede dens religiøse løgne, til glubske ulve, ligesom den. Og Gud åbenbarer således forklaringen på den glubske og grusomme opførsel hos vores vestlige menneskehed, krigerisk, arrogant og stolt. For det er dette umættelige pavelige Rom, der bærer ansvaret for aggressionerne fra andre folkeslag i øst eller syd, og det er disse aggressioner, der igen har forvandlet dem til glubske dyr. Denne overførsel af den romerske karakter læres i dette billede af den " **tredje trompet** " i Åb. 8:10-11: " *Den tredje engel blæste, og der faldt **en stor stjerne ned fra himlen, brændende som en fakkel** , og den faldt på en tredjedel af floderne og på vandkilderne.*" Stjernens navn er **Malurt** ; og **en tredjedel af vandet blev til malurt** , og **mange mennesker døde af vandet, fordi det var blevet** bittert .

Her præsenterer jeg logikken bag rækkefølgen af " **trompeter** ".

Den " **første trompet** " fremkalder de barbariske invasioner, der forårsagede Romerrigets fald. Det er Guds svar på opgivelsen af respekten for hans syvendedags-sabbatshvile, dateret 7. marts 321. Gallien gennemgik en enorm forandring, de keltiske stammer, der befolkede det, blev erstattet eller erobret af: i nordøst frankerne fra det nuværende Belgien; i sydvest, og så langt som til Loire, af visigoterne fra øst for Sortehavet, der bosatte sig i Spanien; og i sydøst af gallo-romerne, eller gallerne, der adopterede den romerske civilisationstype. I centraløsten, det germanske kongerige burgunderne, som i dag refererer til det nuværende Burgund. Gradvist vil frankernes kongerige strække sig over hele landet, og dens konge Klodvig I's omvendelse ^{til} den romersk-katolske tro vil, gennem indledende civil militær støtte, fremme anerkendelsen og overherredømmet af biskoppen af Rom, som i 538 vil blive den første pave i det romerske paveregime. Men tre lande modsætter sig biskoppen af Rom. De bliver successivt besejret og omvendt med magt til at underkaste sig denne romersk-katolske religions autoritet. Først i 535 bliver vandalerne i den arianske religion, katolicismens voldsomme fjender, knust; for det andet bliver de arianske østgoter, der er indsat i Rom, besejret af generalen Belisarius, sendt af Justinian I ^{mellem} 533 og 538; og for det tredje, i 565, bliver herulerne, andre arianere, besejret på deres side. Med Roms overgivelse kan den første regerende pave, den intrigante Vigilius, sidde i Lateranpaladset i Rom. Og denne handling opfylder bekendtgørelsen fra den " **anden trompet** " i Åb 8:8-9: " *Den anden engel blæste, og noget som et **stort bjerg, der brændte med ild, blev kastet i havet** ; og en*

*tredjedel af havet blev til blod, og en tredjedel af skabningerne i havet, som havde liv, døde, og en tredjedel af skibene blev ødelagt . " Gud sammenligner etableringen af det romersk-katolske pavelige regime med " **et stort bjerg, der brændte med ild, kastet i havet** , " **havet** " , som symboliserer menneskeheden. Vi kan forstå, at " **havet** " , det vil sige menneskeheden, til gengæld vil " **blive sat i brand** . " Historisk set vil dette blive opnået ved den religiøse aggression af tvungne konverteringer og korstogene, der føres mod det muslimske Østen. I denne beskrivelse optræder ordet " **stor** " , som skaber en forbindelse til " **Babylon den store** " i Åb. 17:5: " *På hendes pande var der skrevet et navn, en hemmelighed : Babylon den store , moder til skøger og jordens vederstyggeligheder .* " Men i dag er dette navn, " **Babylon den store** " , ikke længere " **en hemmelighed** " , fordi oplyst profeti har afklaret og fjernet det. Faktisk var mysteriet " **uretfærdighedens** " mysterium, som er profeteret i 2 Thess. 2:3-7: " **Lad ingen forføre jer på nogen måde! For den dag må ikke komme, medmindre frafaldet kommer først** , og syndens menneske åbenbares , **fortabelsens søn, som står imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller tilbedes, så at han sidder i Guds tempel og giver sig selv for at være Gud .** " Husker I ikke, at jeg fortalte jer disse ting, mens jeg endnu var hos jer? Og nu ved I, hvad der holder det tilbage, så det ikke skal åbenbares før tiden er inde. **For uretfærdighedens hemmelighed er allerede i værk ; kun den, der stadig holder den tilbage, skal tages bort. Og så vil den lovløse åbenbares** , som Herren Jesus vil fortære med sin munds ånde og tilintetgøre med sin genkomsts stråleglans . Paulus blev advaret af Gud om det kommende frafald, som blev etableret af Roms pavelige regime. For hvem udpeges med " **syndens menneske, fortabelsens søn, modstanderen, der ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller som tilbedes, så han sidder i Guds tempel og giver sig ud for at være Gud** " ? Denne " **lovløse** " kan kun udpege, ifølge Bibelen, som det romerske pavelige regime profeterede i Dan 7:8: " *Jeg så på hornene, og se, et andet lille horn kom op midt imellem dem, og foran det blev tre af de første horn rykket op; og se, det havde øjne som et menneskeøjne og en mund, der talte store ting .* "*

I den " **tredje trompet** " kæmper en kamp mellem to klaner af ulvemænd, klanen af katolske ulve mod de protestantiske ulve. Og for at forklare årsagen til denne kamp fortæller Gud os i Åb 11:3: " *Jeg vil give mine to vidner magt til at profetere, klædt i sæk , i tusind to hundrede og tres dage .* " Disse " **to vidner** " er de hellige bibelske skrifter om den gamle og den nye pagt. Gud profeterer det katolske had til Bibelens åbenbaringer. Den romersk-katolske kirke foretrækker dens "messebog". Men med opfindelsen af trykningen i det 16. ^{århundrede} spredes og læses Bibelen af almindelige mennesker. Ved at læse den opdager de den romersk-katolske religions bedrag og løgne om de virkelige betingelser for at opnå guddommelig frelse. De opdager, at frelse ved fri guddommelig nåde sælges af den romersk-katolske kirke. Med rette indignerede fordømmer de derefter de katolske løgne ved protester. Umaskeret reagerede det pavelige regime med vrede og grusomhed mod disse "protestanter". Det vakte krigerske jagter mod dem mod konger og de magtfulde, især i Frankrig, hvor de katolske konger, efterfølgere af Frans 1., ^{forsvarede} denne pavelige religion. Støtten nåede sit højdepunkt under Ludvig 14., som forsvarerede mørkets sag og sammenlignede sig selv med solen.

Det var denne offentliggørelse af de bibelske " to vidner ", der tillod protestanterne i " Thyatira " -æraen at forbinde " **Satans dybder** " med den dominerende katolske religion på deres tid; Åb 2:24: " *Til jer, alle som er i Thyatira , som ikke har denne lære og ikke har kendt **Satans dybder, som de kalder dem** , siger jeg jer: Jeg vil ikke lægge nogen anden byrde på jer.* " Således gør Guds retfærdige dom jøderne til " *Satans synagoge* ", og den falsk kristne katolske lære til " *Satans dybder* ." Og dette udtryk hentyder til de katolske trusler om "helvedes" straf, hvor Gud netop forbereder et sted til den sidste dom, mens der ifølge Jesus er forberedt et sted for hans udvalgte i hans himmelske hus.

I 1755 profeterede Lissabon-"jordskælvet" *det åndelige "jordskælv"* ved folkedrabet på det franske aristokrati i 1793-1794. I 1780 profeterede den 24 timer lange "mørke dag" afslutningen på det bibelske vidnesbyrd fra de " to vidner ", som blev annonceret i Åb 11:7: " **Når de har afsluttet deres vidnesbyrd , skal dyret, der stiger op af afgrunden, føre krig mod dem, overvinde dem og dræbe dem .** " Denne præcision er vigtig: " **Når de har afsluttet deres vidnesbyrd .** " For Gud er Bibelen, hans skrevne ord, tilgængelig; dens udgivelse giver enhver mand og kvinde mulighed for at høre den sandhed, som han har konstrueret og åbenbaret i alle hans bøger. Desuden har dens udgivelse tvunget hans katolske fjende til at reagere voldsomt og dermed afsløret hans djævelske natur for alle. Hans afslørende rolle er øjeblikkeligt fuldført, og tiden til at straffe denne djævelske religion er kommet. Eksekutoren af denne guddommelige dom vil være det franske revolutionære republikanske regime, som vil give det sidste slag og sætte en stopper for de grusomheder, der er begået af de franske og udenlandske monarkier forbundet med det romersk-katolske paveregime. De katolske ulve vil dø under guillotinen i Frankrig fra juli 1793 til juli 1794. Men for at opnå dette resultat er det nødvendigt at appellere til et endnu større onde: ateisme og fri tankegang. I symbolsk billede kan " *dyret, der stiger op af havet* ", kun ødelægges af " *dyret, der stiger op af afgrunden* ", som Gud kalder det i Åb 11:7: " **Når de har fuldendt deres vidnesbyrd, vil *dyret, der stiger op af afgrunden, føre krig mod dem, overvinde dem og dræbe dem*.** " Og det værste er, at ateisme vil " **dræbe** " troen på Bibelen permanent, indtil verdens ende. Nu, i skabelsesberetningen, refererer " *dybet* " til " *vand* ", før det får navnet " *hav* " og bærer det mindste tegn på liv. På denne måde præsenterer Gud ateisme som et religiøst tilbagetog fra den katolske religion. Det var et onde, ja, men et nødvendigt onde for at straffe monarkiets og det romersk-katolske præsteskabs fælles skyld. Som en gave fra himlen giver min opdagelse af de parallelle budskaber i 3 Mosebog 26 og de første " seks " " **trompeter** " i Åbenbaringen denne " **fjerde trompet** " eller fjerde guddommelige straf fra Åb 8:12 rollen som et " *sværd, der skal hævn den guddommelige pagt* "; 3 Mos 26:23-26: " *Hvis disse straffe ikke tugtiger jer, og I står imod mig, vil jeg også stå imod jer og slå jer syv gange mere for jeres synder. Jeg vil bringe sværdet imod jer, der skal hævn min pagt ; når I samles i jeres byer, vil jeg sende pest iblandt jer, og I skal overgives i fjendens hånd. Når jeg bryder jeres brødstav , skal ti kvinder bage jeres brød i én ovn og bringe jeres brød tilbage efter vægt ; I skal spise, men I skal ikke blive mætte .* " » Det er i disse vers, at Gud profeterer, for en bogstavelig anvendelse for Israel i den gamle pagt, en åndelig anvendelse for konteksten i den nye pagt. På grund af den samme

afsky, der vises for guddommelig bibelsk sandhed, forårsager Gud således et aristokratisk folkedrab ved guillotine, der kommer som et " *sværd* " for at " *hævne den hellige pagt* ", der er blevet forrådt og forfulgt. Men dette vers forkynder også afslutningen på det bibelske vidnesbyrd og dets konsekvenser for kristne religioner. Bibelen præsenteres som "stavnen af brudt brød" af Gud. Og det generelle frafald, der vil resultere, er afbildet af budskabet " *ti kvinder vil bage jeres brød i én ovn* ". Disse " *ti kvinder* " er de protestantiske kirker i lignelsen om de " *ti jomfruer* ", der vil arbejde i den " *ene ovn* " romersk-katolske indtil begyndelsen af dommen i 1844. Og deres forladelse af Gud vil have den åndelige konsekvens: " *I vil spise, og I vil ikke blive mætte* ".

. 8:12: " *Pagtens hævnsværd* " kommer for at " *slå* " de skyldige: " *Den fjerde engel blæste i sin trompet. Og en tredjedel af solen blev ramt, en tredjedel af månen og en tredjedel af stjernerne, så at en tredjedel af dem blev formørket, og dagen skinnede ikke i en tredjedel af sin varighed, og natten ligeledes* . " Bemærk tilstedeværelsen af udsagnsordet " *at slå* ", som bekræfter forbindelsen med straffen i 3. Mosebog 26. Derefter giver dette vers os dets betydning ved at sige: " *dagen skinnede ikke i en tredjedel af sin varighed, og natten ligeledes* ." Denne præcisering indikerer, at de godes og de ondes lejr lider ligeligt under konsekvenserne af folkedrabet organiseret af de franske revolutionære. I et syn modtaget af Josef gav Israel, hans far, en fortolkning af " *solen, månen og stjernerne* " i 1. Mos. 37:9-10: " *Og han drømte endnu en drøm, og han fortalte den til sine brødre. Han sagde: "Jeg har haft endnu en drøm! "Og se, solen, månen og elleve stjerner tilbad mig." Han fortalte det til sin far og sine brødre. Hans far irettesatte ham og sagde til ham: "Hvad er det for en drøm, du har haft? Skal din mor, jeg og dine brødre komme og tilbede dig på jorden?"* Ifølge denne fortolkning er " *solen* " det symbolske billede af Gud, " *Faderen* ", " *månen* ", syndens kvinde, " *Babylon den store, moderen til jordens skøger* ", ifølge Åb 17:5. " *Stjernerne* " er børn af både praktiserende katolikker og protestanter, til hvem Gud siger: " *I skal spise, men I skal ikke blive mætte* . "

Vi må forstå, at menneskeheden efter det aristokratiske folkedrab er i en værre tilstand end før denne handling. Ulvemændene antager udseende af får, men kun i en bedragerisk fremtoning, som Gud åbenbarer i sit budskab om den " *femte trompet* ", hvor han betegner dem som " *falske profeter* ", symboliseret ved ordet " *hale* ", ifølge Esajas 9:14: " *Ældste og magthaver er hovedet, og profeten, der lærer løgne, er halen* . " Denne " *hale* " er "skorpionernes " , som betegner dem som " *oprørske* " ifølge Ezekiel 2:6: " *Og du, menneskesøn, vær ikke bange for dem, og vær ikke bange for deres ord; for du har tidsler og torne, og du bor blandt skorpioner* . Vær ikke bange for deres ord, og vær ikke forfærdet over deres ansigter, *for de er et oprørsk slægt* ." ". Gud multiplicerer de billeder, hvormed han præsenterer sin dom over de kristne religiøse oprørere. Og han afslører i Åb. 9:11 årsagen til, at deres læsning af Bibelen ikke tilfredsstiller dem eller ikke længere tilfredsstiller dem: " *De har en konge over sig, afgrundens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon, og på græsk er hans navn Apollyon* . " På grund af deres store antal sammenligner Gud dem med " *græshopper* ", det skadelige insekt, der ødelægger og ødelægger menneskelige landbrugsafgrøder. Disse symbolske " *græshopper* " skader åndeligt sagen for hans sandhed. Og dette

er let at forklare, da djævelen, der erstatter Jesus Kristus siden 1844 for protestantismen og 1994 for "**opkastet**" adventisme, er blevet deres konge og som sådan inspirerer deres læsning af Bibelen skrevet "**på hebraisk og græsk**."

Siden 1799 har den kristne verden oplevet religiøs fred, men hvad skete der med ulvemændene fra før den dato? Ifølge Åb 9:8 blev de til vilde dyr maskeret af kristne kirkers bedrageriske udseende: "**og de havde hår som kvindehår, og deres tænder var som løvetænder**."

De bedrageriske masker falder, når den krigerske kontekst af den "**sjette trompet**" afslører deres sande natur: den af "**løver** med skarpe **tænder**". **Denne gang tillader Gud de** kristne "**falske profeter**" bogstaveligt talt at "**dræbe**" menneskelige skabninger; noget, der var forbudt i de "**fem måneder**" eller 150 år af den "**femte trompet**" ifølge Åb. 9:5: "**Og det blev givet dem, ikke at de skulle dræbe dem, men at de skulle pine i fem måneder; og deres pinsel var som pinsel af en skorpion, når den stikker et menneske**". Præsentationen af sagen er bedragerisk og subtil. "**Pinselen**" vil blive forårsaget af den "**anden død i ildsøen**", og den vil først komme i den sidste doms time, ifølge Åb. 20:14: "**Og døden og Hades blev kastet i ildsøen. Dette er den anden død, ildsøen**". Fordi det kun er midlet til at falde under denne endelige fordømmelse, som gives til de "**falske profeter**" i 150 år ved at gange antallet af medlemmer af kirkerne, indtil antallet af "**falske profeter**" er fuldendt, sidst fulgt af den officielle adventisme, der blev "**opkastet**" ved slutningen af denne periode i 1994.

Befalingen om at "**dræbe en tredjedel af menneskeheden**" i det romersk-katolske eller ateistiske fritænkende Europa kommer direkte fra himlen, fra Guds mund i Jesus Kristus ifølge Åb. 9:13-15: "**Den sjette engel basunerede, og jeg hørte en stemme fra de fire horn på det gyldne alter, som står foran Gud, som sagde til den sjette engel, som havde trompeten: Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Eufrat. Og de fire engle, som var beredt til en time og en dag og en måned og et år, for at de skulle dræbe en tredjedel af menneskeheden, blev løst**". Målet for "**drabet**" er "**den store flod Eufrat**", eller oversat, Europas store folk, der er sat under forbandelsen af den katolske religion i den pavelige kirke kaldet "**Babylon den Store**" i Åb. 17:5. Efter ulvemændene vil løvemændene dræbe hinanden på grund af den foragt, der vises Skaberguden, hans hellige syvendedagssabbat og hans hellige lov, som åbenbares af hele Bibelen.

Det symbolske navn "**Eufrat**", som Gud giver det katolske Europa, bliver et tegn i vor tids aktuelle begivenheder. Det geografiske område, hvor den sande "**Eufratflod**" befinder sig, er i Tyrkiet og Syrien ramt af meget dødbringende jordskælv. Guds budskab er rettet mod området Antiokia, byen hvor Jesu Kristi disciple fik navnet "kristne". Det guddommelige budskab er dobbelt rettet mod det muslimske Tyrkiet og Syrien, og mod de falske kristne i Europa. Guds straf vil ramme alle dem, der har forvrænget hans frelsesplan baseret på Jesus Kristus og hans forløsning af synderne hos hans eneste udvalgte, som han suverænt selv udvælger; idet han ignorerer og straffer alle falske påstande om evig frelse.

Den vigtigste lektie, som Jesus kom for at bringe gennem sin åbenbaring til Johannes, hans Apokalypse, vedrører forbandelsen fra "solens dag", der blev

pålagt den første dag i ugen som en ugentlig religiøs hviledag og erstattede den hellige syvendedagssabbat, hvis helliggørelse af Gud blev genkaldt i det fjerde af hans ti kongelige og guddommelige bud. Den syvendedagssabbats profetiske rolle i det syvende årtusinde profeterede om belønningen for de udvalgte, der var udvalgt af hans frelsesplan. At angribe sabbatten var derfor en forvrængning af frelsesplanen, og dette udgjorde, efter Moses' fejl, da han slog på Horebs klippe to gange ved en fejltagelse og fortvivlelse, den mest alvorlige fejl, menneskeheden kunne begå. Og alvoren i begge tilfælde hviler på deres anvendelse af Guds tjenere selv. At hedenske folk synder, er logisk og naturligt for Gud, da de ikke kender ham. Men Moses og den kristne kirke var i tæt kontakt med ham. Og ligesom Jesus siger, at det onde, der gøres mod dem, der tilhører ham, gøres mod ham selv, gælder det modsatte også, det onde, der gøres af hans egne, påvirker ham og involverer ham personligt. Med sin centrale plads i bogen er temaet om trompeterne også centralt i sin betydning for de åbenbarede emner. For lektien i 3. Mosebog 26 giver os mulighed for at forstå udbredelsen af årsagen til de successive straffe, der er profeteret om. Men selvfølgelig er den historiske kontekst for hver trompet over tid rettet mod fremkomsten af nye årsager til skyld, der følger hinanden og akkumuleres indtil tidspunktet for Jesu genkomst, tidspunktet for den "syvende trompet" og den "syvende af de sidste plager af guddommelig vrede". Hvad Åb 18:5 udtrykker på disse måder: "*For hendes synder har nået helt op til himlen, og Gud har husket hendes misgerninger.*" Det synes således nødvendigt at identificere de nye synder, der er knyttet til hver af de syv trompeter.

Udgangspunktet er opgivelsen af sabbatten den 7. marts 321.

" *Første trompet* ": Den romersk-kristne kirke søger støtte hos menneskelig styrke og finder den hos den frankiske konge Klodvig I. " Ve den mand, der stoler på mennesker, som tager kød til sin støtte..."

" *Anden trompet* ": Den romersk-kristne kirke antager en jordisk leder: paven, som går i direkte konkurrence med Jesus Kristus, den himmelske leder og evige forbøn. Den angriber fremmede folkeslag uden held.

" *Tredje trompet* ": Den romersk-katolske pavelige kristne kirke bekæmper spredningen af Bibelen og dens protestantiske støtter. Den angriber den autentiske kristne tro.

" *Fjerde trompet* ": Pavekirken og det romersk-katolske monarki presser det franske folk mod fri tankegang og ateisme.

" *Femte Trompet* ": Ramt af guddommelig forbandelse siden 1844 er den protestantiske tro vokset og mangedoblet. I nyere tid har den dannet en alliance med den romersk-katolske religion, den gamle fjende, der blev fordømt som djævelsk af munken Martin Luther, den officielle grundlægger af reformationen. Efter 1994 sluttede den officielle institutionelle adventisme, " *opkastet* ", sig officielt til den i begyndelsen af 1995.

" *Sjette trompet* ": Den vestlige lejr, forbandet af Gud og overvundet af moralsk perversion, konfronterer den østlig-ortodokse lejr, også forbandet af Gud. Begge lejre skyldes den nedarvede romerske søndag. Med atomvåben er verdens befolkning ekstremt reduceret og dømt til at dø på kort sigt.

" *Den syvende trompet* ": Jesus Kristus vender tilbage i herlighed for at ødelægge de sidste katolske og protestantiske oprørere, der, som udgjorde autoriteten i et universelt regime, forberedte sig på at dræbe Guds sidste helgener, der trofast overholdt hans hellige sabbat. Og dér siger Gud: "Stop!" " *For så siger Hæskarernes Herre: Derefter kommer herligheden! Han har sendt mig til de folkeslag, der har plyndret jer; for enhver, der rører jer, rører ved sin øjsten.* " Tiden er den " **hævn** ", der er profeteret i Esajas 61:2-3: " *For at udråbe **et nådeår for Herren og en hævn dag for vor Gud** ; for at trøste alle, der sørger; for at give dem, der sørger i Zion, prydelse i stedet for aske, glædesolie i stedet for sorg, lovsangsklæder i stedet for tynget ånd, så de kan kaldes retfærdighedens træer, en plantning af Herren, til at blive herliggjort af ham.* " Fremhæver det tætte forhold mellem nådens år og hævnens dag, som netop kommer for at straffe den foragt, der er vist over for dette nådens år.

Sammenlign udtrykkene " **et år med Jahves nåde** " og " **en dag med hævn fra vor Gud** " . Navnet "Jahve" markerer kærlighedens bånd mellem Gud og hans udvalgte, mens udtrykket "Gud" markerer tilbagetrækningen og blikket fra den skræmmende dommer fra den almægtige Gud, som giver liv og død.

Ondskabens udvikling: Fra USA til Ukraine

I århundreder, ja tusinder af år, var menneskelige familier bygget efter den patriarkalske model. Autoriteten tilhørte begge forældre, faderen, moderen, og parret gjorde alt i deres magt for at opdrage deres børn i respekt og lydighed mod dette elementære princip. Forældre gav sig selv ret til at begrænse deres børn, selv ved at straffe dem fysisk, når det var nødvendigt. Barnet skulle meget hurtigt lære, hvem dets herre var. Og denne bitre retfærdighed blev oftest accepteret, fordi forældrenes kærlighedsgest kompenserede for og afbalancerede forældrenes handlinger. Skaberguden, vores sande Fader, handler på samme måde over for os, og i Åb 3:19 bekræfter Jesus dette ved at sige: " *Alle dem, jeg elsker, irttesætter og tugter jeg. Vær derfor nidkære og omvend jer.* " Kunne nogen være mere intelligent og retfærdig end Gud i Jesus Kristus? Nej, og allerede i den gamle pagt sagde Gud gennem den viseste af sine profeter, i Ordsp 23:13-14: " *Tilbagehold ikke barnets tugtelse; hvis du slår ham med riset, skal han ikke dø.* " " *Ved at slå ham med riset, befrier du hans sjæl fra graven .* " At berøve et barn den tugtelse, det fortjener, er derfor for Gud en kriminel handling. Når et barn træder ind i livet, skal det lære, at dets frihed er begrænset af rettinghederne hos dem, der opdrager det; det vil sige først og fremmest dets forældre. De, der arbejder på jorden, ved, at unge skud kan have brug for en tutor for at vokse op, mens de forbliver oprejste. Lad os for et øjeblik glemme det åndelige budskab om mennesket skabt i Guds billede, som arvesynden ødelagde, hvad er der tilbage af mennesket? Det er ikke mere end det mest udviklede dyr på planeten Jorden. Og ligesom alle dyr skal menneskenes børn opdrages af deres forældre. Og denne uddannelse er ikke ingenting, fordi deres overlevelse afhænger af den, og ud over det afhænger det evige liv, som Gud har foreslået, hovedsageligt af den. Jeg husker en tid, hvor

uregerlige eller ulydige børn i klasseværelserne på sekulære skoler og katolske privatskoler blev straffet ved at få slag på fingerspidserne med en lineal. Den følte smerte lærte børn at frygte straf og opmuntrede dem derfor til at være mere føjelige. Smerter og lussinger faldt spontant på de mest ... den yngstes uregerlige. Og nogle fædre på den tid havde reflexen til at slå deres eget barn, der klagede over at være blevet slået af deres lærer. Denne fase af livet var afgørende, fordi forandring blev umulig eller næsten umulig, når de nåede ungdomsårene. Fordi reaktionen altid forbliver individuel, og et barn selv kan opdage behovet for at være mere lydig.

Når man har fastlagt dette grundlæggende kriterium for principperne om lydighed, disciplin og fortjent straf, er det let at forstå, at ondskab vil opstå, når disse ikke eller ikke længere anvendes. Det er her, det amerikanske folk kommer i spil. Krigen mobiliserede mænd, og en hel ungdom voksede op uden en far mellem 1941 og 1945. Og dette i alle de lande, der var involveret i den samme europæiske og japanske verdenskrig. Det er imidlertid i dette meget puritanske og protestantiske land, USA, at ungdommens ondskab opstod. I en kontekst af teknisk udvikling, på baggrund af meget rytmisk rock 'n' roll-musik, kom den amerikanske ungdom ud af stilheden og gjorde sig højtlydt bemærket af deres forældres generation. Ondskaben greb fat i denne ungdom, hvilket filmens titel "Rebel Without a Cause" tydeligt udtrykker. Denne raseri fra "60'erne" tog form af et krav om retten til at gøre, hvad jeg ville, hvor jeg ville, og når jeg ville. Oprøret begyndte og ville ikke slutte før Jesu Kristi genkomst med udslettelsen af alle oprørere.

Ondskaben, der er født i USA, er et bæst, der går på to ben, USA til venstre og Vesteuropa til højre. Siden krigens afslutning har USA og det besejrede Europa set og kopieret hinanden. Men dets position som sejrherre favoriserer den amerikanske model. Og radio og biograf præsenterer konstant modellen for amerikansk liv. Afgudsdyrkelsen af musikstjerner fremmer handel og beriger det amerikanske kulturelle område. Europa gør det samme, omend med en lille forsinkelse. Men som følge af tilbagegangen i 1844 ankommer en udvikling af ondskab pludselig fra Sverige, landet med protestantisk monarki. Der omstyrtes seksuelle tabuer, og pornografi og dens afvigelser spredtes gradvist i hele det vestlige samfund. Sverige, Danmark, Holland: anstifterne og deres efterlignere: Tyskland, Italien, Frankrig, England i 1970. Under diktatorens, general Francos, regime var Spanien midlertidigt beskyttet, men ved hans død opdagede Spanien frihedens glæder og gjorde mere libertariansk brug af den end noget andet land. Og det er værd at bemærke: fremadrettet var de sidste lande, der opnåede frihed, de mest overdrevne i libertariansk praksis. Man kan derfor sige, at ondskaben forværres med hvert land, der befries fra moralske tabuer. I denne vækst af ondskab er homoseksualitet blevet en rettighed, som vestlige lande fuldt ud har legaliseret efter hinanden. Kun Italien modsætter sig dette; sandsynligvis på grund af det pavelige Vatikan's tilstedeværelse på sin jord. Når det er legaliseret, kræver LGBT-afvigere og andre, at de respekteres, og deres rettigheder anerkendes. Ondskab skal ikke kun tolereres, men også legitimeres. Og dette flashback bringer os til 2012-2013, hvor nationale uroligheder brød ud i Ukraine.

Pervers Ukraine

Det opnåede sin uafhængighed i 1990'erne, da Sovjetunionen var ved at kollapse økonomisk og politisk. Udenrigsminister Gorbatsjov så denne nationale svækkelse som en mulighed for at knytte bånd til Vesten. Grænserne faldt, Polen genvandt sin frihed og sluttede sig til NATO-lejren i Europa. Med burdøren åben fløj frihedselskende fugle væk og undslap. De andre, heldigvis flere, forblev i deres bure, hvor de følte sig mere sikre. Men Rusland og hele planeten ville betale dyrt for konsekvenserne af denne svækkelse af Sovjetunionen. For indtil da havde alle nydt godt af "jernetæppet", der adskilte det vestlige kapitalistiske samfund fra det russiske kommunistiske samfund. Med åbningen ønskede nogle russiske indbyggere at leve som vesterlændinge, og Ukraine valgte at opnå sin uafhængighed for at opnå dette. I Rusland overgav lempelsen af disciplinen landet til mafiaernes herredømme; de fattigste betalte prisen. Og i Ukraine bygges den uafhængige nation op i et stort anarki, der altid opstår, når autoritet ikke eksisterer eller skal bygges. Dette ord anarki spiller en så stor rolle, at jeg må definere det som det princip, der gør mennesket til "ærkeæsel". Tankespillet er berettiget, fordi æslet er det ekstremt stædige dyr, som ordsproget siger: "stædig som et æsel." Og det viser sig, at de aktuelle begivenheder giver mig ret i, at Ukraine er fast besluttet på at besejre Rusland, stædig som et æsel.

Men før Ukraine blev mål for nyhederne i 2022 og 2023, gav det bekymrende tegn på sin natur. I sit anarkistiske ynglested opstod de antireligiøse og nonkonformistiske "femen" (femen) og fordømte deres bryster og kroppe som støtte til deres utidige krav mod den orden, der var etableret af menneskelige mænd. Denne slags ting opstod i Ukraine, forsvaret af alle vestlige folk. Men vi skylder dem en endnu mere uværdig og skyldig skandale: I Ukraine savede de trækors af krucifikserne, der var installeret forskellige steder, og udtrykte dermed deres had til den kristne religion. Denne holdning kan fortolkes forskelligt. Men under alle omstændigheder straffer de kristne religioner, der er fordømt af Gud. Allerede i 1793 oversatte det franske folks indignation sig til vrede mod den katolske kirke og monarkiet, og analogt angriber Ukraines "femen" stadig religioner, der er skyldige i Gud og menneskeheden. Men den retfærdige anklage mod falske religioner retfærdiggør dog ikke valget om at ignorere det sande budskab om kærlighed, som Gud har givet i Jesus Kristus. Det er stadig nødvendigt for et hjerte fyldt med had at være følsomt over for kærlighed; hvilket er usandsynligt eller endda muligt. Som den sidste til at opnå frihed overgik Ukraine den spanske model i sine udskejelser og seksuelle udstillinger. Og i denne type handling var den unge præsident, en populær tidligere skuespiller, mesteren inden for genren. Ukraines første officielle anmodning om at blive medlem af NATO blev afvist af Tyskland på grund af landets udbredte korruption. Nationers fødsel er en vanskelig periode at håndtere, fordi alle i den friheds navn forsøger at udnytte situationen til deres egen personlige vinding. Under den Første Republik oplevede Frankrig den korrupte Georges Danton og den uforgængelige Maximilien Robespierre modsætte sig hinanden. Og sidstnævnte fik førstnævnte halshugget, før han selv blev halshugget fire måneder senere. Disse sammenligninger er berettigede, fordi den krig, Ukraine fører,

forbereder den anden fuldbyrdelse af handlingen " *udyret, der stiger op fra afgrunden* ". Den første blev fuldført af den franske revolution.

Det er derfor ved at støtte dette land, Ukraine, som havde alt at mishage, at vestlige ledere i fællesskab fordømte deres nationale fremtid. For den ukrainske krig, hvis motiv er den stærkeste og mest fanatiske, forværrede nationalisme, forbereder nationernes undergang. De vil forsvinde i den endelige udveksling af atombomber. Og de overlevende vil aldrig igen kæmpe for en nationalistisk sag. De vil omgruppere sig under en enkelt universel regering organiseret af de amerikanske overlevende.

Fordele og ulemper ved Ukraine

På den positive side er nationen repræsenteret af unge mennesker. De er opdaterede og mestre inden for nye computerbaserede teknologier. Og i kampen mod russerne opvejes deres numeriske underlegenhed af deres tilpasningsevne til situationer. Desuden kan de, udstyret med ekstremt præcise vestlige kanoner og missiler, nemt ødelægge opdagede russiske ammunitionslagre. Og i den henseende drager de fordel af infrastrukturen af amerikanske satellitter, der er rettet op rundt om Jorden i forskellige baner. Dette skarpsyn vil altid give en fordel til Amerika, som besidder denne suveræne teknologi. Dette får mig til at sige, at den ukrainske hær spiller en sekundær rolle i denne konflikt, hvor det, der dræber russerne, er kanonerne og missilerne fra USA og Europa, inklusive Frankrig og dets prestigefyldte Cæsar-kanoner. Droneteknologi er blevet særligt populær i Vesten på grund af dens omkostninger og dens indbygges levestandard. Unge mennesker er blevet fortrolige med disse små flyvende maskiner, og i dag udnyttes deres talenter i Ukraine på militære slaglinjer: For dem, der fører dem, er det ligesom derhjemme, bortset fra at de opdager fjenden og dræber dem for alvor, og man kan selv dø, hvis en russisk bombe falder, hvor man er. For Ukraine har præsidentens og embedsmændenes ungdom unægtelig foretrukket brugen af al denne elektroniske teknologi. Ukraines anden fordel er, at de står over for en russisk hær ledet af militærledere, der stoler på deres traditionelle erfaring, hvor brugen af droner og satellitter ikke har fået den betydning, de fortjener. Denne misforståelse har konsekvenser i forbindelse med konflikter; russiske kampvogne og mål bliver ødelagt som i et videospil.

Ulemperne for Ukraine er også talrige. Og i rækkefølge også den unge præsident, der ubevidst akkumulerer ulempen ved at være født jødisk og lede en ukrainsk lejr præget af polsk katolicisme og en ortodoksi, der, selvom den er adskilt fra russisk ortodoksi, ligesom katolicismen er ramt af Guds forbandelse. Det protestantiske USA er lige så meget, det er hele den vestlige lejr, der er ramt af denne guddommelige forbandelse: ifølge Rom 2:9: " *Trængsel og angst over hver menneskesjæl, der gør ondt, jøde først og også græker!* " Men det modsatte gælder heldigvis for dens valgte embedsmænd: " *Ære, ære og fred være enhver, der gør godt, jøde først og også græker!* " Uundgåeligt lider ungdommen under sin mangel på erfaring, og den største beslutsomhed eller stædighed er dømt til at skulle udholde den barske virkelighed, når den modsiger forventninger og håb. Alle, der kæmper mod hinanden, tænker og håber at komme sejrrigt ud, men under alle omstændigheder er der i sidste ende kun én vinder og én taber. Ukraines andet handicap er landets afhængighed af våbendonationer fra sine

vestlige allierede. Zelenskyj lever i konstant frygt for at løbe tør for våben og ammunition og for at se Rusland invadere hele hans territorium. Hans situation og position er derfor ikke misundelsesværdig. Hvis han vidste, hvad Jesus Kristus åbenbarede for sine elskede udvalgte, ville han vide, at hans drøm om sejr ville ende i et mareridt af nederlag. Men alle dem, der deltager i en krigerisk eskalering sammen med Ukraine mod Rusland, er også uvidende om disse åbenbarede ting og opfylder ubevidst Guds plan. I denne plan er de målene, der vil blive i høj grad ødelagt af atomekspllosioner.

Bibelen beskrev ikke de slags synder, som blev begået af folket før syndfloden. Alt, hvad Gud siger om dem, findes i disse ord, citeret i 1 Mos 6:15: "Da så Herren, at menneskets ondskab var stor på jorden, og at alle hans hjertes tanker og opfund kun var onde alle dage . " Jeg tror, at denne dom gælder i dag for hele menneskeheden, vest, øst, nord og syd. Ikke en eneste nation, folk, kongerige eller sprog undslipper denne guddommelige fordømmelse. Den Hellige Bibel udtrykker standarden for Hans dom, som ingen nation med rette ærer. Menneskeheden er moden til Hans syndflod af jern og ild.

I nyhederne er der netop blevet givet en chokerende demonstration af det vestlige samfunds fordømmelse. En 16-årig teenager stak og dræbte koldt sin 52-årige spansklærer, en mor til to. Han hævdede at være besat og betroede, at han dagen før i en drøm havde hørt en stemme beordre ham til at dræbe sin lærer. Men denne sandhed er uacceptabel for et overvejende ateistisk eller agnostisk samfund. Denne vantro understreges af det sted, hvor det skete: den katolske gymnasium Saint-Thomas d'Aquin i byen Saint-Jean-de-Luz. En Thomas, den typiske ikke-troende, og to helgener, herunder Jean-de-Luz eller Lysets Helgen, vidnet til Apokalypsen; der er mange religiøse symboler i denne sag, der afslører dommernes vantro. Men det værste er, at hændelsen fandt sted på en katolsk skole, hvor vidnesbyrdet fra en dæmonisk stemme ikke bør afvises, men understøttes. Skolen burde forpligte sig til at forsvare den forklaring, som den besatte unge mand gav; men det er ikke tilfældet. Hvor religion tilskrevet Gud læres, bør eksistensen af djævelen og dæmoner også gøres det, da Jesus under sin jordiske tjenestegerning aldrig holdt op med at uddrive dæmoner for at helbrede besatte ofre og advare sine tjenere mod Satan. I et sådant tilfælde bør kirken støtte den besatte unges forklaring, men stillet over for de franske myndigheders vantro tier den. Imidlertid er der blevet fremsat utallige vidnesbyrd om stemmer, der er blevet hørt af mordere, der er blevet taget i fængsel. Denne nye sag følger sig derfor til de tidligere, men den besatte mands ungdom bør få myndighederne til at sætte spørgsmålsteget ved disse åndelige anliggender, som de ikke mestrer.

Dette emne får mig til at huske, at den katolske kirke i århundreder har hævdet at uddrive dæmoner gennem sine eksorcistpræster. Når man ved, at Satan styrer den, kan man forstå, at han uddriver sig selv eller uddriver sine dæmoner. Sand befrielse fra oprørske engleånder kan kun opnås af Jesu Kristi sande tjenere, fordi han alene uddriver dæmoner, og han kan gøre det, fordi han har magten i sig til at gøre det. På jorden adlød dæmonerne ham, fordi de ikke kan modstå ham, hverken i går, i dag eller i morgen.

I mangel af tro forelægges problemet for psykiatere. Så jeg minder dig om, at psykiatri ikke er en eksakt videnskab. Det er blot et produkt af fantasien hos

ikke-troende, som skal give andre ikke-troende en forklaring på alt for at berolige dem.

Klimatørke for tørre hjerter

De menneskelige lerpotter ved ikke, at de allerede lider under de første konsekvenser af de straffe, som den guddommelige jernpote påfører. Gud behøver ikke nogen til at skade den oprørske menneskehed, fordi han har et formidabelt våben: naturen og dens klimatiske forhold. Han er den, der skaber regnen og det gode vejr, men han er også den, der forårsager tørken og den deraf følgende hungersnød. Ved at beordre stormen til at stilne af, hvilket den gjorde øjeblikkeligt, gav Jesus sine første apostle et ubestrideligt bevis på sin guddommelighed. Spørgsmålet, som disciplene stillede sig selv: "Hvem er denne, som vinden og stormen adlyder?", havde kun ét svar: den almægtige Guds inkarnerede Ånd. Vores moderne samfund har mistet denne Gud, skaberen af alt og liv, af syne, og dets spørgende blik vender sig mod dets videnskabsmænd, der normalt har svaret på alt. Gud tilbød det en lang periode med fred og velstand, der fik folk til at glemme selv dets eksistens. De dramaer, der følger efter hinanden, burde ende med at skræmme selv de mindst forhærdede i denne menneskehed til det punkt, hvor de tvinges til at huske, at naturlig kraft er Skabergudens eksklusive ejendom. Det er godt at huske de historiske sammenhænge, hvor Gud straffede sit folk Israel og den hedenske menneskehed med tørkens plage. Dette skyldes, at vand i vores moderne tid er blevet vigtigere end nogensinde for liv og økonomisk og industriel aktivitet. Udtørringen af flodvand dræber landbruget, men tvinger også mennesker til at lukke atomkraftværker, da vand er nødvendigt for at køle det smeltede brændstof. Men hvis vandet forsvinder, er det også vandkraftværkerne i floddæmninger og bjerge, der holder op med at producere elektricitet. Nu er hele den moderne civilisation i Vesten og Østen afhængig af denne elektriske energi; ellers bliver det nødvendigt at vende tilbage til kul igen, og da det ikke kan opretholdes, kollapser det nuværende niveau af industriel aktivitet og kaster menneskeheden ud i stor nød. Jeg minder jer om, at vand er det element, der udgør 75% af vores fysiske krop, hvilket forklarer lidelsen forårsaget af hedeølger, der udtørre menneskekroppe og planter. Ved at angribe vand giver Gud et forfærdeligt signal, der varsler begyndelsen på processen med dehumanisering af hele jorden, fordi den nu er fuldstændig beboet.

Det første tilfælde, der er omtalt i Bibelen, fandt sted, da Josef, Rakels og Jakobs ældste søn, blev solgt af sine brødre og befandt sig i stillingen som storvesir, hvor han tjente faraoen i det magtfulde Egypten. Den profetiske gave, Gud havde givet ham, havde ført ham fra de kongelige fængsler til toppen af egyptisk magt. Og ved at forklare en profeti, som Farao personligt havde modtaget, blev Josef anerkendt af ham som det intelligente og vise væsen, værdigt til, efter kongen, at regere hele Egypten. Denne vision, baseret på syv fede køer og syv magre køer på den ene side, men også på syv smukke, hævede hvedeaks og syv tørre hvedeaks, profeterede rækkefølgen af syv års overflod efterfulgt af syv års hungersnød. Den fulde beretning om disse begivenheder findes i Første

Mosebog 40 og 41. På dette tidspunkt forberedte Gud midlerne til at give sit folk magt og velstand. Derfor nød det hedenske Egypten selv godt af Guds godhed og magt. Ved at advare det på forhånd blev de forebyggende foranstaltninger, som Josef anbefalede, iværksat under hans autoritet. Guds plan var at hele Jakobs velsignede familie, hans to koner og deres sønner og døtre, skulle bosætte sig i Egypten. Gennem denne oplevelse bekendtgjorde Gud sin frelsesplan, der blev fuldført på hans tid af Jesus Kristus. Sønnen, der blev solgt af hans brødre og overgivet til hedningerne, skulle blive en velsignelse for Guds folk. Denne første tørke havde et gavnligt profetisk formål, men en anden tørke opstod på profeten Elias' tid, og denne blev påført Israel som en straf, fordi Guds folk på det tidspunkt var i totalt frafald. Kong Ahab, der var ulydig mod Guds befaling, havde giftet sig med en fremmed kvinde, der tilbad Ba'alerne og havde dræbt Guds profeter. Hele nationen betalte prisen med en treårig hungersnød. Og på profeten Elias' bøn vendte den gavnlige regn tilbage. Denne handling fik en lykkelig slutning, fordi Guds plan endnu ikke var fuldført. I Europa opstod der hedeølger fra tid til anden, men aldrig i lang tid, som om Gud havde ønsket at udgøre denne trussel mod den moderne menneskehed. Men denne trussel forblev ineffektiv, fordi den vestlige verden er holdt op med at bekymre sig om at vide, hvad Gud tænker, da de er fuldstændig uvidende om Ham. Straffens time kommer også over dem, uden at de har set den komme, og tiden med de syv års tørke for jorden og menneskehjernerne vil begynde i det kommende forår 2023. Hvis man anvender modellen, der blev oplevet under Josef, ville syv års forebyggende velstand være begyndt i foråret 2015. Men hvilken større begivenhed finder vi i år 2015? Forårsdagen, jævndøgn den 20. marts 2015, er præget af en total solformørkelse, en meget sjælden begivenhed, men af høj åndelig værdi. Fordi guddommelig vrede rammer vestlige observatører af "solens dag"-hvile. Den 26. juni afgjorde USA's højesteret, at ægteskab af samme køn er lovligt i hele landet. Den 13. november 2015 organiserede islamister en massakre i Bataclan-koncertsalen i Paris; resultatet: 413 sårede, 131 døde, inklusive 7 ud af 9 terrorister. Nej, jeg ser ikke noget positivt i 2015, hvor en krig i Ukraine sætter Donetsk og Luhansk oblasterne op mod den ukrainske loyalistiske hær. Denne krig vil fortsætte indtil 2022, hvor den russiske invasion indleder Tredje Verdenskrig, fordi hele NATO-lejren, efter USA, England og Polen, yder økonomisk støtte og våben til det invaderede Ukraine.

Gud giver kun sine børns velsignelse fra foråret 2018, 5 år før de sidste syv magre køer, eller 12 år før datoen for hans tilbagekomst. Dette tal 12, symbolet på pagten mellem Gud og mennesket, eller $7 + 5$, er også det symbolske tal for de beseglede stammer i hans åndelige Israel ifølge Apo.7. Gud bringer en strøm af lys, der informerer sine trofaste tjenere om den planlagte dato for hans herlige tilbagekomst i Jesus Kristus. Kendskab til denne dato vil derefter give dem mulighed for bedre at forstå betydningen af de begivenheder, der gradvist gennemføres. Oprørslejren rammes i 2020 af en dødelig epidemi, der bekæmpes ved indespærring af indbyggerne og delvis eller total ophør af professionelle aktiviteter i to år. Dette resulterer i en økonomisk krise, der forarmer hele Vesten, hvor reaktionen er kopieret og identisk. Ud af dette problem er Vesten vidne til den russiske invasion af Ukraine, som udtrykker sit ønske om at tilslutte sig

NATO-lejren. Ursula von der Leyen, formand for Europa-Kommissionen, forpligter Europa til at hjælpe Ukraine. Bag denne beslutning forpligter lederne også deres egne lande. Den vestlige verden styres nu af mennesker født ind i fred, som ikke har kendt andet end fred. For dem var krig blot et computerspil, en film eller en rigtig, men fjern krig. Der har været islamistiske angreb, hvis midlertidige virkninger hurtigt glemmes, og det vestlige samfund reagerer som et forkælet barn, der lykkes med alt og altid får, hvad det vil have. Men forkælede børn udvikler meget reaktive, lunefulde karakterer. Den russiske invasion af Ukraine fremkaldte også pludselige og umålte knæfald hos vores forkælede børn. Som følge heraf har moralsk og aktiv støtte, der er legemliggjort i våbendonationer til Ukraine, gjort vores forkælede børn til fremtidige mål for det russiske folks vrede. Krigen påvirker dem endnu ikke direkte, men de måler ikke konsekvenserne af denne vanvittige støtte, hvilket vil føre til, at de til gengæld må lide under de onder, der i øjeblikket kun rammer russerne og ukrainerne. De vil til gengæld opdage rædslerne ved rigtig krig, som deres fædre fra årene 14-18 og 39-45 oplevede det. Præsident Putin fordømmer nu klart status som NATO-lejrens medkrigsførende. Og han bekræfter sin beslutsomhed om at udføre sin "særoperation" indtil det mål, han har sat sig.

I Vesten har det i dag dramatiske konsekvenser at glemme lektierne fra Anden Verdenskrig. Erfaringerne fra NATO's europæiske lejr og Ukraines var meget forskellige, da de befandt sig på modsatte sider i den sammenhæng. Europa kæmpede mod Adolf Hitlers Nazityskland, men af opportunistiske årsager, idet Ukraine udnyttede Sovjetruslands midlertidige svaghed, stillede sig på parti med de "nazistiske" tropper, der allerede var støttet af det besejrede Polen. De ukrainske nationalister på den tid, der allerede ønskede at løsrive sig fra Rusland, stillede sig på parti med nazihæren og gjorde dem til allierede i kampen mod Rusland. Det var i denne periode, at de tyske naziledere blev helte for dette nationalistiske Ukraine, og på trods af de forløbne årtier er nazibilledet forblevet symbolet på national heltemod. På den anden side blev nazistisk tankegang i Europa absolut ondskab fra 1945 til 2000'erne, hvor den ondskab, der blev begået af denne grusomme og fanatiske nationalisme, blev glemt af de unge ledere, der kom til magten. Alles sind blev forført af projektet om at etablere universel fred; hvilket krævede at glemme fortidens fejl. Det sekslandes Europa voksede gradvist som en rullende snebold og blev til det 28. Europa, før det faldt tilbage til 27. Fakta syntes derfor gunstige for fredsprojektet. Men dette var at tælle uden Gud, som tæller menneskelige synder og ikke glemmer nogen. Krigen i Ukraine bragte også brutalt de menneskelige tanker tilbage til den barske virkelighed; de skal nu stå til ansvar over for den levende Gud, som de ignorerede og foragtede.

Mellem jordskælv, udtørring af vandet og bombningerne, der vil fortsætte og intensiveres, er der ikke længere nogen tvivl: Gud har begyndt processen med at dekonstruere sin jordiske skabelse. Vestens magt var baseret på dens rigdom, så Gud svækker den ved at ødelægge den. Vestens komfort og overdådighed blev bygget på billig energi, så prisen på gas og olie stiger voldsomt, og ingen ved, undtagen Gud, hvor højt deres priser vil stige. I en kædereaktion vil mad være knappe og nå vanvittige priser. Og for dem, der ikke længere kan betale, vil valget stå mellem tyveri, kriminalitet eller sultedød. I løbet af sine sidste syv år på jorden

vil hele menneskeheden lide de " *fire frygtelige straffe fra YaHweh* ", der er nævnt i Ezek. 14:21-22, men hovedmålet forbliver det troløse kristne Vesten: " *For så siger Herren YaHweh: Selv om jeg sender mine fire frygtelige straffe mod Jerusalem* , sværdet, hungersnøden, de vilde dyr og pesten, for at udrydde mennesker og dyr derfra, skal der dog være en rest, som undslipper, som skal komme ud af det, sønner og døtre. Se, de skal komme til jer; og I skal se deres veje og deres gerninger, og I skal trøstes på grund af den ulykke, jeg bringer over Jerusalem, og alt, hvad jeg bringer over det. "

Europa og hele den vestlige lejr vil blive nødt til at betale dyrt for privilegiet at have været bærer af Jesu Kristi evangeliske budskab. Som åndeligt Israel, efter den gamle pagts Israel, har det haft del i kendskabet til Guds frelsesplan, som hviler på Jesus Kristus, men på grund af alle dets synder begået gennem århundreder, skal det straffes på mange måder indtil dets endelige udslettelse, hvor den guddommelige Jesus Kristus, som den store almægtige sejrherre, vil vende tilbage i sine engles herlighed. Ezek. 14:23 fortæller os også: " *De skal trøste jer, når I ser deres vej og deres gerninger; og I skal vide, at det ikke er uden grund, at jeg gør alt, hvad jeg gør mod dem, siger Herren, YaHWéH.* "

Disse vers skulle opfyldes to gange. Det første var for begyndelsen af den nye pagt. Indtræden af omvendte hedninger i den jødiske pagt var for at trøste fromme jøder for de ulykker, der ødelagde byen Jerusalem i år 70 e.Kr., sammen med al dens virkelige og falske hellighed: dens præsteskab og dens symbolske ritualer.

Den anden vil blive opfyldt ved Kristi genkomst. I denne sammenhæng vil Israel have lidt under den russiske invasion og massakrerne under Tredje Verdenskrig, og de sidste fromme jøder vil blive trøstet af de sidste syvendedagsadventisters vidnesbyrd om den hellige sabbat i Jesus Kristus. Guddommeligt lys vil komme over dem, og de vil da forstå alle årsagerne til de efterfølgende forbandelser, der har ramt dem i den kristne æra. De vil da få del i den trøst, som Gud bringer til alle sine sandheds sønner og døtre, udvalgt i sine to pagter. Men denne endelige omvendelse vil kun vedrøre sandt fromme jøder, ligesom Kristi frelse kun frelser sandt fromme, omvendte hedninger, ifølge Guds retfærdige dom i Jesus Kristus.

Hvorfor Ukraine?

Dette land bruges kun af Gud som en detonator. Dets rolle er simpelthen at opildne den eksplosive vrede hos det russiske folk, en slaverlignende landsmand. For på trods af dets udseende var det faktisk regionen Kyiv, der først bar navnet "Rus", som i dag er blevet til "russisk". Dette folk har aldrig formået at forblive uafhængigt. Fra sin oprindelse har det bestået af to påvirkninger fra øst og vest. Og allerede i denne ting satte Gud tegnet på sin forbandelse, materialiseret ved religiøs modstand: Vesten var polsk-katolsk og brugte det græsk-latinske alfabet; Østen var russisktalende ortodoks, og dets alfabet var det kyrilliske skrift. Disse forskelle modsætter sig dem stadig i dag, i krigen, der er ført mod det russisktalende Donbass siden 2014. I åbenbaringerne i Åb 10:11, hvor Gud taler om de europæiske befolkninger, læser vi: " *Da blev der sagt til mig: Du skal*

profetere igen foran mange folk, nationer, **sprog** og konger. " Gud minder om tegnet på Babels forbandelse: " **sprogenes** ". Fordi det netop er adskillelsen af " **sprog** ", der forhindrer den sande enhed i alliancer mellem folk. " **Sprog** " spiller en frastødende rolle, fordi dialog er umulig med en person, der taler et ukendt fremmedsprog. Nationer opbygger deres enhed gennem social deling, som det fælles " **sprog** ", der praktiseres, muliggør. Derfor kan Gud sige om alliancer mellem lande med forskellige " **sprog** " i Dan. 2:43: " *Du så jern blandet med ler, for de blander sig med menneskelige alliancer; men de forenes ikke med hinanden, ligesom jern ikke allierer sig med ler.* " " *Jern og ler* " kan ikke blandes, ligesom hårdføre folk, der er forenet af deres " **sprog** ", ikke kan forenes med pacifistiske folk, der også er forenet af deres eget " **sprog** ". Og hvad bestemmer et folks hårdføre eller fredelige karakter? Dets historie, dets arv og de klimatiske forhold, det er underlagt. De, der bor i Nordeuropa, er udsat for meget kolde klimaer, der forhærder den menneskelige natur. Livet opretholdes på bekostning af enorme anstrengelser og kampe, som indbyggerne i tempererede zoner ikke er klar over. Ukrainernes særlige forhærdning er også baseret på den fortsatte hindring af deres uafhængighed. Landet har altid været under kontrol af Rusland eller Polen, og under krigen i 1941-42 af Tyskland. Paradoksalt nok blev det magtfulde Rusland, der nu står over for Ukraine, født i Kiev, Ukraine; barnet ønsker ikke at dræbe sin mor, og dette forklarer svagheden i de russiske foranstaltninger over for denne by Kiev, Ruslands vugge. Dette arvelige familiebånd vil fremme forsoning mellem de broderlande, der er gået i konflikt. Polen, Ukraine og Rusland taler meget lignende slaviske sprog, og dette kriterium forbinder dem naturligt. Desuden lider Polen og Ukraine frygteligt under manglen på entusiasme fra andre NATO-lande, som begrænser deres hjælp og væbnede engagement. Når detonatoren har frembragt sine virkninger, vil den genforenede slaviske lejr vende sig mod EU og udføre sit profeterede destruktive værk for Gud. Denne handling vil give den " **sjette trompet** " form af en gengivelse af handlingen fra den " **første trompet** ", hvor de samme nordiske folk fra Østen allerede kom for at sætte Vesteuropa, Nord og Øst, i " **ild og sværd** ". For den " **sjette trompet** " kommer, ved slutningen af den kristne æra, for at afslutte handlingerne af de straffe, som Gud har pålagt under titlen " **advarsler** ". Forbundet med Jesu Kristi genkomst vil den " **syvende trompet** " fuldføre " **udryddelsen** " af de jordiske oprørere, der ikke lyttede til den sidste advarsel, som den " **sjette** " gav. I sine udtryk sammenligner Jesus disse oprørere med " **avner** ", der let brænder, hvis de er tørre. Han antyder således tørheden i menneskehjerner, ufølsomme over for den lidelse, han udholdt for at tilbyde sin frelse til alle mennesker, arvinger til den synd, der fordømmer dem til evig død. Han vil også i al retfærdighed gøre det vand, der opretholder livet for disse mennesker med tørre hjerter, knapt. Masser vil blive nødt til at dø af tørke, sult, epidemier og krig. Og de mest oprørske og de sandt udvalgte vil blive bevaret til tiden for de " **syv sidste plager** " af guddommelig retfærdig vrede. De sidste tørre hjerter vil genopbygge billedet af Kong Nimrods " **Babel** " på jorden. Efter at have sat en stopper for national individualisme, vil de tro, at de har etableret et regime, der er i stand til at tilbyde dem garantien **for "... fred, sikkerhed og**

tryghed ." Det er da, at **den profeterede "ødelæggelse "** vil falde fra himlen over dem i form af de "**syv sidste plager af Guds vrede** ", som beskrevet i Åb. 16.

1 Thess. 5:3: "**Når de siger: ' Fred og sikkerhed !', da skal en pludselig ødelæggelse komme over dem , som fødsel over en gravid kvinde, og de skal ikke undslippe .** " Den sande opfyldelse af denne inspirerede meddelelse til apostelen Paulus vedrører denne sidste tid, men det samme er allerede sket for EU's Europa siden den russiske invasion af Ukraine. Den delvise ødelæggelse, der således er medført, baner vejen for den endelige, totale ødelæggelse.

Gud fordømmer ikke rigdom, men kun grådighed. For de rige kan til sidst forblive gavmilde. Den grådige mand kan derimod ikke være det, fordi han aldrig er tilfreds med sit ønske om at samle mere og mere rigdom og penge. Det viser sig, at denne grådighed karakteriserer dem, som Gud kalder "**jordens købmænd** " i Åbenbaringen 18, fordi for disse grådige mennesker har tro ingen værdi overhovedet. Guds retfærdige vrede hviler derfor over deres hoveder med alle konsekvenserne af hans forbandelser. Sådan forberedte hele NATO-lejren, præget af denne grådighed, sin egen ulykke. For at opnå lukrative og luksuriøse profitter spekulerede de i ideen om at flytte produktionsanlæg til Folkerepublikken Kina, hvor en tvungen og meget dårligt betalt arbejdsstyrke kunne producere til en lavere pris. De tjente således i omkring tredive år enorme profitter og ødelagde den økonomiske balance, der var opretholdt indtil da. Men Kina har også nydt godt af vestlig teknisk viden og er blevet enormt rigere over tid, til det punkt, hvor det i 2023 fremstår som den mest formidable militærmagt på jorden. USA og EU har stolet på det og opgivet det virtuelle monopol på den globale produktion af produkter, der tilbydes på markedet, men også af elektroniske produkter, der er allestedsnærværende i moderne våben. I et ønske om at generobre øen Taiwan, ligesom Rusland ønsker at bringe Ukraine tilbage i sin lejr, forbereder Kina sig på at forsyne Rusland med ekstremt højtydende droner. Dette irriterer USA meget. Ved at nægte at fordømme den russiske invasion af Ukraine positionerer Kina sig på den russiske lejrs side, og en direkte konflikt med USA, Taiwans venligtsindede beskyttere, truer i den nærmeste fremtid. Det skyldige NATO, hovedmålet for Guds vrede, har således, ved at svække sig selv gennem sin grådighed, bygget det kinesiske monster, det bliver nødt til at konfrontere. Denne anden slagmark vil derfor favorisere den russiske lejr, som også modarbejdes og irriteres af NATO på grund af dets støtte til sin modstander, Ukraine. For denne NATO-lejr, som inkluderer USA og de krigsførende nationer i EU, bringer tidens gang en forværring af situationen for hver dag, der går, og som antager et mere og mere mareridtsagtigt udseende for hver dag, der går.

Den nye kolonialisme

Før den nye kolonialisme beskrives, er det nyttigt at definere, hvad den gamle kolonialisme var, hvor England, Frankrig og Belgien deltog i denne nedadgående rækkefølge. Mens denne gamle kolonialisme bestod i at erobre nye fremmede lande med væbnet magt for at udnytte dem og deres oprindelige

befolkning, erobrer den nye kolonialisme ved at forføre menneskelige sind til at udnytte dem økonomisk. Den gamle kolonialisme blev lanceret af England, og dens erobringer strakte sig så langt som Indien. Frankrig ekspanderede i Asien til Korea, Cambodja og Vietnam, og til Nord- og Centralafrika. Men efter afslutningen af Anden Verdenskrig formåede intet land at bevare sine kolonier, som næsten alle genvandt deres nationale uafhængighed. De koloniseredes oprør er uundgåeligt over tid. Derfor udryddede Gud, da han ønskede at give Kana'ans land til sit folk Israel, de kæmper, der beboede landet, sammen med andre folk, og på denne måde behøvede Israel ikke at lide vreden og hadet fra efterkommerne af de udryddede folk. Der var dog i historien om Israels begyndelse, ifølge 1 Samuel 15, en undtagelse for Kong Agag, da Kong Saul skånede ham og var ulydig mod sin Guds YaHWéHs befaling; og denne fejl medførte dødbringende konsekvenser og hans afvisning af Gud. Dette tema om udryddelse blev mindet af Gud til den opmærksomme menneskehed, ved "Nazi"-Tysklands beslutning om at engagere sig i sin "endelige løsning", hvis håbede mål netop var at ødelægge og udrydde den jødiske race fra jorden. Fra Guds side var dette signal en stor bebrejdelse rettet mod det jødiske folk, der var ramt af deres forbandelse, siden deres afvisning af Jesus Kristus. Ved den "endelige løsning", der bekymrede dem, mindede Gud jøderne om, at han måtte udrydde Kana'ans kæmper for at tilbyde dem et nationalt land, og netop dette forsøg på at udrydde dem ville favorisere deres tilbagevenden til deres forfædres land, i 1947-48. Det arabiske Palæstina blev endnu engang jødernes Israel, men et Israel, der bar hele sin guddommelige forbandelse. Den akkumulerede rigdom tillod ikke desto mindre de tidligere kolonisatorers lande at forblive magtfulde og dominerende over andre jordiske nationer. Der blev indgået aftaler med de tidligere koloniserede lande, som forblev økonomisk meget afhængige af de tidligere kolonisatorers lande, men tiden med tvungen kolonisering var endeligt forbi, håbede man, på grund af accepten af den nye globale situation. I det gamle system var de koloniserende lande ikke interesserede i de koloniserede menneskers sind, fordi moralske værdier allerede i de rige lande blev kvalt af den monetære værdi af ting og af mennesker selv. Det er her, vi må huske de advarsler, som Herren Jesus gav, da han sagde i Lukas 6:24: "**Men ve jer, rige, for I har fået jeres trøst!**"; dette er i overensstemmelse med 1 Thess. 6:10, hvor Paulus siger: "**For penge** **kærlighed er en rod til alt ondt** ; og nogle, der er besat af den, er faret vild fra troen og har påført sig selv mange sorger ." Og vor Gud ved, hvad han taler om, fordi han på forhånd har kendt og gennem tiden, ud fra menneskenes frugter, har set berettigelsen af sin dom. Bemærk, at "**penge**" intet har med det at gøre, fordi kun "**kærlighed til penge**" bebrejdes af Gud over for sine menneskelige skabninger. "**Penge**" er en nyttig bytteværdi for handel, men "**kærlighed til penge**" driver mennesket til at udnytte sine penge til at tjene penge. Ved handelens oprindelse drev folk "byttehandel" og udvekslede varer. Og allerede nu udvekslede amerikanske bosættere trivielle ting for nyttige og værdifulde ting med de indfødte amerikanske folk; for eksempel spejle, kamme, knive for bæverskind. Fra begyndelsen af sin kolonisering af europæere præsenterede Amerika allerede sin karakter som et "bittert" land, som dets navn forudsagde. Med tiden voksede det og bragte det "kapitalismens" ånd til det yderste, som det arvede fra

erobringen af England, hvorfra dets første pionerer kom. Verbet "at kapitalisere" definerer rammende det sovende, spekulative aspekt af penge. Og spekulanten bliver aldrig tilfreds; Han vil altid have mere og behøver ikke engang længere at arbejde, fordi hans penge arbejder for ham. Dette er den perverse side af pengebruget, som Gud med rette fordømmer. For ligesom væskernes lov flyder pengenes lov til gavn for dem, der har mest. Dette er, hvad der gælder for havet, som samler alt vandet, der kommer fra himlen, ned på jordens bjerge i form af regn, sne eller is. Ved at følge den vej, som landets konfiguration har pålagt, gennem floder og vandløb, vender det tilbage til havene og oceanerne. Den gamle koloniseringsnorm accepteres ikke længere af noget land, den nye norm har snigende taget dens plads.

Vold er nu udelukket, og to diametralt modsatte ideologier står over for hinanden: amerikansk kapitalisme i Vesten, og siden 1917 den antireligiøse kommunisme i Sovjetunionen. For at undgå en direkte og dødbringende konfrontation forblev de to modsatrettede lejre adskilt af en grænse, der udgjorde det virtuelle "jerntæppe". Halvvejs mellem de to lejre står Europa, begæret af begge lejre. Et forførelsesspil begynder derefter, og Europa er delt mellem de to ideologier. General de Gaulle modstår udelukkende amerikansk indflydelse, og Frankrig regerer mellem de to lejre. Fra vest indfører det aktivitetsfrihed for sine iværksættere og håndværkere, og fra øst indfører det sociale rettigheder for sine arbejdere. Men sociale rettigheder kommer med en pris, der øger prisen på franske produkter, som sjældent eksporteres, og hovedsageligt til tidligere koloniserede lande. I Vesteuropa er Tysklands tilfælde meget anderledes, da det har udviklet sig siden 1945 under de amerikanske hæres vejledning og tilstedeværelse og repræsenterer dets rent "kapitalistiske" model. General de Gaulle søgte en genforening af europæiske lande for at beskytte Europa mod de to ekstreme lejres grådighed. Men efter hans afgang vil hans efterfølger, Georges Pompidou, finansmand for Rothschild-banken, acceptere kompromiser og favorisere tysk kapitalisme. I bryllupskurven bliver Frankrig gradvist nødt til at opgive sine nationaliserede virksomheder, EDF, GDF, Total, La Poste, sin CNEP-bank, sin SNCF og efterfølgende sine tekstilfabrikker og sine østlige støberier. Kapitalismen kan ikke konkurrere med de lave omkostninger ved nationaliserede virksomheder; de måtte derfor privatiseres og afvikles. Allerede i disse fakta kan vi se tegnene på den guddommelige forbandelse, der tyngede Frankrig. Faktisk er forførelsesstrategien perfekt anvendt, fordi den hæslige kapitalisme skulle forføre det frie og sociale Frankrig til at omvende det til sine ideer og principper. Og det fungerede uden kanonild eller bombninger på grund af de franske politiske leders og iværksætters grådighed. Der var intet pres på beslutningstagerne, bortset fra "bestikkelse" i et par individuelle tilfælde, men korruption er til stede i den menneskelige natur og i begge modsatrettede lejre, vest og øst. Denne forførelse viste sig i 1960'erne. For fuldt ud at forstå det, skal man vide, hvordan det amerikanske kapitalistiske system fungerer, hvor det "sociale" reduceres til ingenting eller næsten ingenting. Arbejdere får løn, og for at opnå pension skal de bidrage og indbetale penge fra deres løn til finansielle virksomheder, der er ansvarlige for at få deres aktiver til at vokse, for at udbetale dem en pension, når alderen kræver det. Disse virksomheder kaldes "pensionskasser", og for at få de

indskudte midler til at vokse, skal de låne beløb ud til udenlandske eller indenlandske låntagere. Disse lån er kortfristede og til meget høje renter, hvilket burde kaldes "ågerkarle" i vores europæiske kultur, fordi de kan nå op på 16% eller endda mere, da udbuddet forbliver uden nogen statskontrol. I 1960'erne præsenterede disse finansiere fra amerikanske "pensionskasser" deres tilbud til franske iværksættere med den begrundelse, at deres lån på kort tid ville give dem mulighed for at udvikle deres virksomheder på niveau med global handel. Mange af disse iværksættere blev forført, men alene tilbagebetalingen af renterne på det opnåede lån slugte en enorm del af virksomhedens overskud. Virksomhederne, der var blevet drevet til konkurs, blev videresolgt af pensionsfondene, som var blevet de nye ejere, til den højstbydende blandt konkurrenterne på det globale marked. Sådan lod Frankrig sig fratage sine vigtigste fordele, herunder sine nationaliserede virksomheder. Fordi privatiseringen af disse resulterer i en stigning i produktionsomkostningerne eller en reduktion i sociale ydelser. Nogle gange synes balancen at være bevaret, men kvaliteten af arbejdet påvirkes, fordi arbejderne "presses som citroner" for at blive endnu mere profitable. Kort sagt har kapløbet om at berige nogle forårsaget ulykke for størstedelen af arbejderne og for hele den franske nation. Fordi privatisering har favoriseret investorenes adgang til produktionskredsløbet. Dette er blevet udbredt, og virksomhedernes overskud opsluges nu af udenlandske aktionærer i flertal. Franske virksomheder arbejder derfor på at berige udenlandske nationer. Det er ikke overraskende, at disse politiske og økonomiske valg har resulteret i, at Frankrig er faldet fra sin rang som 4. verdensmagt til 15. blandt europæiske nationer. General de Gaulles opbremsninger havde kun en kortvarig effekt, og i sidste ende genvandt Amerika al sin indflydelse over Frankrig, dets politiske ledere og dets virksomheder uden den mindste brutalitet. Gennem præsident Sarkozys initiativ vendte det tilbage til NATO-alliancen som en lydig, disciplineret lille soldat, der adlyder sin amerikanske leder. For at fuldføre sit forførelsesværk frembragte Amerika sit ultimative forførende våben: internettet. Præsenteret i sin fredelige forklædning har globaliseringen af handel og menneskelige relationer båret den frugt, det mest ønskede: at erobre, ved at forføre dem, menneskers sind over hele planeten. Dette er opnået, da det ved at gøre internettet tilgængeligt for dem har fanget sine tentakler i menneskelige sind og gjort dem afhængige af de virtuelle møder med digitale telefoner eller pc'er. Sociale netværk holder virtuelle misbrugere på deres spor, bedre end skinner holder vogne i bevægelse. Situationen er mest alvorlig med hensyn til de konsekvenser, ofrene bærer. Menneskelige sind er således, i massevis, over hele verden, afkoblet fra jordiske realiteter. Vi er vidne til en næsten universel kapring af sind, som ingen ville have forestillet sig var mulig. For gennem internettet og sociale netværk misundes én enkelt livsmodel over hele verden, modellen for det amerikanske samfunds moralske frihed. Og den erobrer sjæle overalt, inklusive i sin ekstreme modstanders lejr: Rusland, som ser 1 million af sine unge indbyggere forlade sine lande for at drage til udlandet, hvor vestlige værdier dominerer. Den tvinger tilsyneladende ingen og nøjes med at forføre og vinde sjæle på samme måde, som djævelen forførte Eva ved at forføre hende gennem slangens ord. I de dage med direkte, dødbringende forfølgelser krævede Rom færre ofre end forførelse gør i dag.

Visdom dikterer, at man skal spise for at leve og ikke leve for at spise. Dette princip gjaldt engang for behovet for at forbruge. Og for at tilfredsstille dette behov gik mennesker til butikker, butikker der forsynede forskellige produkter. I dag er det butikken, der kommer til dem på internettet, for bedre at opmuntre mennesker til at forbruge, og der hverver sælgerne dem ved at opfinde falske behov og opfordre kunden til at købe det nytteløse og unyttige. Kunden bliver overbevist om, at han er en ven, hvis velbefindende er ønsket, men i virkeligheden er kunden i dette virtuelle forhold kun en kryptering, et tal, der trykkes for at tømme ham for hans penge. De således etablerede forhold er alle falske og virtuelle, og de mest perverse mennesker udnytter situationen og spiller på den. I mine "e-mails" bemærker jeg et imponerende antal beskeder sendt af svindlere om uleverede pakker. Bedrag og løgne har overtaget internettet. Dette netværk, som nogle kalder "nettet", fungerer som et edderkoppespind, der fanger sit bytte til at spise og æde af. Og det er sikkert, at dette spind fodrer dem, der har spundet det og udnytter det, godt. De bliver rigere på egen hånd end visse nationer på jorden. Og her vil jeg tage et andet billede, nemlig biavleren. Når han vil høste deres honning, sprøjter han røg ud for at lulle bierne, så de ikke gør oprør mod ham og stikker ham. I vores tid er internettet denne røg, der luller sjæle i søvn, hvilket giver Satan mulighed for at høste deres evige guddommelige fordømmelse. Og i det øjeblik, hvor milliarder af menneskers dødsskæbne afgøres, ser jeg næsten alle falde i fælden med denne falske virtuelle ven, som det sociale netværk er. Formen af denne forførelse kunne ikke forstås, før den tog sin form i virkeligheden, men Jesus gangede sine advarsler og forsigtigheder mod denne type teknologisk forførelse i endetiden. For forførelsen er dobbelt. Den fungerer i bogstavelig forstand med "internettet", men også i åndelig forstand, fordi førstnævnte devaluerer sidstnævnte. Enhver, hvis sind er optaget af nytteløse og unyttige ting, kan ikke tillægge problemet med deres evige frelse betydning. For denne type person har ordet evighed ingen betydning; De blev født velvidende, at de ville dø ligesom alle dem, de har set dø før dem. Døden betragtes som den mest naturlige ting, og kun de udvalgte og nogle få falske udvalgte kender dens oprindelse: synd, der desuden fortolkes på forskellig vis.

Den nuværende teknologiske "forførelse" er profeteret af Gud i Åb. 13:13-14: "***Det gjorde store tegn , så at det lod ild falde ned fra himlen på jorden for øjnene af mennesker . Og det forførte dem, der bor på jorden, ved hjælp af de tegn, som det havde magt til at gøre for øjnene af dyret, idet det sagde til dem, der bor på jorden, at de skulle lave et billede af dyret, som havde fået såret af et sværd og levede. "*** Men også i Matt. 24:24: "*For falske messiaser og falske profeter skal fremstå, og de skal gøre store tegn og undere for at forføre, om muligt, selv de udvalgte . "* Forførelsens våben i vores tid er derfor lige så meget tekniske som åndelige. Og forklaringen på dette sidste vers i Matthæus er denne: det er umuligt at forføre de udvalgte, fordi de sande udvalgte er oplyst af Jesu Kristi Ånd, som viser dem alle de farlige fælder, som djævelen sætter i deres endetidsæra.

Mens Satans verden lader virkeligheden fare vild i teknologiens virtuelle liv, ser Jesu Kristi udvalgte kommet af det sande liv, der er skjult i Gud, og som vil ødelægge alle livsformer for at overleve evigt. Nogle bygger et kunstigt

paradis for sig selv, mens andre venter på deres indtræden i Guds sande paradis, nemlig hans evige himmelske rige. Begge valg reagerer på en forførelse. De faldne lader sig forføre af nydelsen af frihed, som er frihedsdræbende, selv på denne jord. De udvalgte er på deres side naturligt blevet forført af den retfærdige og gode Guds godhed. Dette er også en forførelse, men den er legitim og berettiget. For Satan forfører for at tabe, og Gud forfører for at frelse; deri ligger hele forskellen mellem de to forførelser, der præsenterer sig for os mennesker. Teknologiske forførelser vil blinde mennesker, som må dø i massevis i forbindelse med den "**sjette trompet**". Men efter dette forfærdelige folkedrab vil tiden komme til den endelige prøve af den kristne tro. Og i denne sammenhæng vil den åndelige kundskab om Gud i Jesus Kristus karakterisere de sidste sande udvalgte, som Gud indtil da vil have holdt i live.

Jeg må nu tage fat på den anden forførelse, som vedrører den kommunistiske model, som Rusland indførte mellem 1917 og 1990. For denne model har også sine tilhængere og ivrige forsvarere. Og på jorden er de ret talrige, da Kina alene har 1,4 milliarder indbyggere, hvortil Nordkorea skal lægges. Efter min mening ville denne model være ideel, forudsat at den ledes af Jesus Kristus. Men netop den russiske model var antireligiøs, ligesom Frankrig var det på tidspunktet for dens revolution. Denne russiske ateisme varede meget længere, da kun national ruin fik overtaget fra den fra 1990 og fremefter. Jeg har utvivlsomt allerede sagt det, men denne "kommunistiske" model, som er baseret på fællesspredning, karakteriserede Kristi Udvalgte på tidspunktet for hendes fødsel. Denne fællesspredning, der var sammensat af væsener, der var sandt omvendt på grund af datidens jødiske forfølgelser, vidnede om en reel distancering fra jordiske værdier. Ja, vi læser i Apostlenes Gerninger 4:32: "**Mængden af dem, der kom til tro, var ét hjerte og én sjæl . Ingen sagde, at noget af det, han ejede, var hans eget, men de havde alt til fælles .**" Det er værd at bemærke, at denne troens frugt karakteriserede den udvalgte, lige efter pinse, hvor hun modtog Guds Hellige Ånd i kraft, som på denne måde præsenterer os for et åndeligt ideal, der i højeste grad står i kontrast til verdslige idealer. Det evige himmelske liv og det, der vil fortsætte på den nye jord, vil være i overensstemmelse med denne forenede ånd og denne deling i en perfekt broderlig deling.

Alt, hvad det kommunistiske Rusland manglede, var tro og lydighed mod Jesus Kristus. Men siden 1990 er denne model af ateistisk kommunisme ophørt, og den ortodokse tro har genvundet ånden hos dette folk, der længe havde været isoleret bag "jerntæppet". De ser stadig tilbage med nostalgi på fortiden, hvor det at samle ressourcer vakte universel entusiasme, en glæde præget af sange og danse i alle landets "kolkhozer". Med meget dårlige minder om situationen skabt i 1990, hvor folket blev overladt til gangstere og mafiaer, frygtes og frygtes den "libertarianske kapitalistiske" model. Tro og orden blev genoprettet med Vladimir Putins magtovertagelse. Og folket er for det meste føjelige og respektfulde over for deres leder, som har rettet op på en forfærdelig situation. Der har fundet en stor forandring sted i russernes sind, fordi religion er kommet tilbage i kraft og nu støttes af den russiske præsident selv, og jeg vil her citere hans ord fra hans sidste tale den 23. februar. Efter at have fordømt NATO og den degenererede og dekadente umoralske karakter, som vestlige nationer har over for deres børn,

sagde han i en indigneret og bedrøvet tone: " **Jeg vil gerne sige til dem: Vend jer til Bibelen, I vil finde alle svarene der** ." Jeg tror, at manden er oprigtig, for han ændrer sig med alderen. Han giver sin officielle støtte til pave Kirill, der sidder i Moskva. Han er en tidligere ven af præsidenten, der ligesom ham har en mørk fortid, de er begge blevet gamle og ser på religion på en anden måde, denne gang meget positivt. Omvendelse angår alle mennesker uanset deres fortid. Guddommelig velsignelse er noget andet, fordi den afhænger af at sætte spørgsmålstegn ved resten af "solens dag", som ikke findes i Rusland, lige så lidt som i Vesten. Men uanset denne russiske leders spiritualitetsniveau, hæver selve det faktum, at han citerer Bibelen, ham over den vestlige NATO-lejr, som kun ved, hvordan de skal afvise de retfærdige beskyldninger, der er rettet mod ham. Man kan således forstå, at Gud taler gennem Vladimir Putin for at fordømme den vestlige lejr's synder, som hans vrede anser for at være sit hovedmål. Og denne tekst fra Ezekiel 38 får sin fulde betydning i vores nuværende begivenheder, fordi Gud profeterer om Vladimir Putin, lederen af den russiske lejr, og siger i vers 7 til 11: " *Gør dig klar, vær rede, du og hele din folkemængde samlet omkring dig! Vær leder over dem! Efter mange dage skal du gå i spidsen for dem; med tiden skal du marchere mod det land, hvis indbyggere, der er undsluppet sværdet, skal være blevet samlet fra mange folkeslag på Israels bjerge, for længst forladte; fjernet fra folkenes midte, skal de alle være trygge i deres hjem. Du skal drage op, du skal rykke frem som et uvejr, du skal være som en sky, der skal dække landet, du og alle dine tropper og de mange folkeslag med dig.* " Bemærk, at Gud fremmaner det øjeblik, hvor Rusland skal kæmpe mod landet Israel, hvilket er det andet mål, der citeres i Dan. 11:41: " **Han skal trænge ind i det smukkeste af lande** , og mange skal falde; men Edom, Moab og Ammons børns høvdinge skal blive frelst fra hans hånd ." Det første mål er den vestlige katolske og protestantiske lejr, der er udpeget med pronomenet " **ham** " i det foregående vers 40: " Ved endens tid vil **Sydens konge** trænge imod **ham** . Og **Nordens konge** vil komme imod **ham** som en hvirvelvind med vogne og ryttere og med mange skibe; han vil rykke ind i landet, brede sig som en strøm og løbe over ." Denne meget skjulte finesse blev åbenbaret for mig af den store Skaberguds Ånd i Jesu Kristi navn. Den muslimske " **Sydens konge** " **er allerede på den russiske " Nordens konges "** side gennem leder Kadyrovs tjetjenske hæres engagement i krigen mod Ukraine. På tidspunktet for den store konfrontation **vil "libyerne og etiopierne være i hans kølvand** ", som profeteret i vers 43: " Han vil tage guld- og sølvskattene og alle **Egyptens dyrebare ting i besiddelse ; libyerne og etiopierne vil være i hans kølvand** ." " **Egypten** " sluttede sig først til den vestlige lejr i 1979, et år før min syvendedagsadventistforpligtelse, hvorigennem jeg reagerede på Guds kald til at kaste lys over de guddommelige profetier om " **endetiden** ", inklusive denne. I den katastrofale tilstand af de kristne religioner får den ortodokse religion et "lysende" udseende, selvom den er præget af forbandelsen af den første dags hvile. I den " **sjette trompet** " bringer Gud hære i konfrontation, der repræsenterer alle de monoteistiske religioner, som uværdigt hævder at være hans. Bekendtgørelsen af det russiske folks ødelæggelse først gør dem ikke til hovedmålet for guddommelig vrede, for tværtimod skal dets hovedmål, de oprørske katolikker og protestanter, forblive indtil enden for at organisere den

endelige trosprøve, hvorunder de vil blive ramt af ... " *syv sidste plager af hans vrede* ", ifølge Åb. 16. Trofasthed mod den sande " *helligede* " sabbat vil da gøre hele forskellen mellem dem, som Gud vil frelse, og dem, som han vil ødelægge.

Guds tilsynekomster

For syndens menneskelighed viser Gud sig kun som en stemme, der taler til sin tjeners ånd. Han vil dog gøre en undtagelse ved at vise sig i menneskelig skikkelse for Abraham, sin trofaste ven, når han kommer for at advare ham, ledsaget af to engle, om sin beslutning om at ødelægge de to byer Sodoma og Gomorra. Og allerede i denne proces anvender Gud dette vers fra Amos 3:7: " *For Herren, YaHWéH, gør intet uden at åbenbare sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.* " Så tager Gud for Moses form af en brændende busk, der brænder, men ikke fortæres, ifølge Anden Mosebog 3:2: " *JaHWéHs engel viste sig for ham i en ildflamme midt ud af en busk. Moses så, og se, busken var helt i brand, men busken blev ikke fortæret.* " I det normale jordiske liv brænder og fortærer en brændende busk sig selv hurtigt, så ved at tage dette billede siger Gud til Moses: " **Jeg er den uforgængelige.** " For ild er symbolet og princippet om ødelæggelse. For Moses, der er opvokset i hedensk egyptisk kultur, udfører Gud et mirakel for at åbenbare sig selv for ham. Og han gør det, idet han kender sin natur og sin fremtidige trofaste tjeneste. På sin tid vil Gud gøre det samme for at overbevise Paulus om at tjene ham med det samme trofaste og herlige resultat. Udtrykket "JaHWéHs engel" betegner YaHWéH i en engleagtig form. For Skaberens Ånd kan antage enhver aspekt, han ønsker, og tilpasser sig sine skabningers karakteristika: engel med engle og menneske med mennesker, ligesom han vil gøre i Jesus Kristus.

Moses skal bo i Guds nærvær i åbenbaringsteltet i tabernaklet, et billede på det fremtidige tempel, som skal symbolisere Kristi " *legeme* ", som i sig selv repræsenteres af hans " *kirke* ", hans " *udvalgte* ", hans " *brud* ", ifølge Efeserne 5:23: " *For manden er hustruens hoved, ligesom Kristus er kirkens hoved, som er hans legeme, og som han er frelser for.* " Jeg husker, at Gud inspirerer Paulus med mand-kvinde-forhold, der stemmer overens med hans ideal om perfektion. Ak, denne model er sjældnere på jorden end fint guld.

I Jesus Kristus ophører Gud med blot at være en stemme, der taler til menneskelige ånder, idet han selv er Skabergudens Ånd. Ved at antage menneskelig form kan han være sammen med sine skabninger uden at skræmme dem. Desuden oplever han personligt den menneskelige eksistenstilstand. Og for at opnå dette resultat inkarnerer han i en krop, der er identisk med vores med hensyn til dens fysiske begrænsninger. I ordets ædleste forstand kan Gud således "spionere" på menneskeheden ved at blande sig med den. Og han opdager, hvordan den meget virkelige ondskab, som nogle viser ham, mærkes, ligesom de gør over for alle svage og sårbare væsener, sådan som hans egen øjeblikkelige jordiske tilstand pålægger ham. Stillet over for så megen uretfærdighed kan vi forestille os, hvor fristende ønsket om at straffe de skyldige må have været, men formålet med hans jordiske tjeneste, som var at frelse hans udvalgte fra synd,

tvang ham til passivitet, for Jesus erklærede i Johannes 12:47-49: " *Hvis nogen hører mine ord og ikke tror dem, dømmer jeg ham ikke. **For jeg er ikke kommet for at dømme verden, men for at frelse verden** . Den, der forkaster mig og ikke tager imod mine ord, har en, der dømmer ham; **det ord, jeg har talt, skal dømme ham på den yderste dag** . For jeg har ikke talt af mig selv, men Faderen, som sendte mig, har givet mig et bud om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale.* " Jesus kom virkelig for at " *frelse verden* ", men på betingelse af, at " *verden* " udviser ægte tro; hvilket langt fra er tilfældet. Dette udtryk skal forstås som et tilbud, et forslag, der præsenteres for mennesker spredt over hele jorden. Men for at drage fordel af hans nåde er det individuelt, at muligheden opnås, når Jesus dømmer bejlerne værdige til at drage fordel af hans frivillige offer.

Gud valgte derfor at åbenbare sin personlighed ved at blive inkarneret i form af manden kaldet Jesus Kristus. Denne åbenbaring er baseret på skriftlige vidnesbyrd fra fire personer, herunder kun to øjenvidner: Matthæus og Johannes. De to andre, Markus og Lukas, indsamlede øjenvidneberetninger om de begivenheder, der fandt sted, ligesom journalister gør i dag for vores nationale og globale nyheder. Problemet med det skriftlige vidnesbyrd er, at det mangler følelsen af de følelser, som Jesus udtrykte gennem hele sin tjeneste. Kun øjenvidner opfattede, observerede og hørte den tone, hvori Jesus talte. Det er derfor, at vi, når vi står over for disse vidnesbyrd, individuelt bringer vores egen fortolkning, vores egen fantasi, til hans måde at tale på. Og læsning af disse vidnesbyrd vil derfor blive oplevet forskelligt af hver enkelt af os, afhængigt af vores egen individuelle og strengt personlige natur. Den samme udtalelse fra Jesus vil derfor blive oplevet meget forskelligt fra individ til individ. Dette forklarer, hvorfor alle har deres eget billede af Jesu Kristi personlighed. Jesus havde dog kun én virkelig personlighed, og jeg vil forsøge at beskrive den her.

Lad os allerede afvise billedet af den kammerat, som den moderne falske kristendom i de frie evangeliske kirker tilskriver ham. For apostlenes vidnesbyrd bevidner, at Jesus indgød respekt og " **frygt** " i dem ifølge Lukas 9:45: " *Men disciplene forstod ikke dette ord; det var skjult for dem, så de ikke forstod det; **og de var bange for at spørge ham om det** .* " Vi må forstå dem, Jesus opfordrede dem til at følge ham og ledsage ham under hans jordiske tjeneste. De så i ham en mand præget af en meget mystisk adfærd, som taler om Gud, udfører mirakler, som de er vidne til og med rette giver ham titlen " **Mester** ". Enhver, der læser evangeliernes vidnesbyrd og ikke sætter sig i samme sindstilstand som hans apostle, kan ikke drage fordel af hans bibellæsning. Resultatet vil være overfladisk, og troens engagement forfængeligt. Guddommelig sandhed kom frem gennem den autoritet, der blev givet til hans ord ifølge Matthæus 7:28-29: " *Da Jesus havde afsluttet disse ord, var folkemængden forbløffet over hans lære; for han underviste som en, der havde **autoritet** , og ikke som deres skriftkloge.* " Denne autoritet, der kom frem i udtrykket af hans ord, var en konsekvens af sandhedens sikkerhed. Og denne tekst minder os nyttigt om, at den formalistiske læsning af de jødiske skriftkloge ikke udtrykte denne autoritet, der findes i Jesus. Og efter også at have oplevet denne præsentation af sandheden følt i sikkerhed, ved jeg, at de, der hører denne autoritet, fortolker den som stolthed, når de ikke selv er Guds sønner eller døtre. Tværtimod ser Guds sande sønner og døtre i

denne autoritet den guddommelige godkendelse af den budbringer, han bruger til at udvide sit værk, som Jesus Kristus har udført. Denne autoritet vil karakterisere hans sande menneskelige budbringere indtil verdens ende, fordi den udgør en frugt af deres identifikation. At tale med autoritet afslører den totale fravær af tvivl. Og dette resultat opnås logisk af dem, som Guds Ånd oplyser og underviser, idet de baserer alle deres forklaringer på hele Bibelens hellige skrifter.

Det fremgår således tydeligt, at frelse er strengt individuel, da den udelukkende afhænger af guddommelig godkendelse. Det er derfor ikke overraskende, at de samme bibelske vidnesbyrd kan fortolkes forskelligt af mennesker afhængigt af, om de indgår i fællesskab med Gud eller ej. Nu afhænger dette fællesskab af den menneskelige synders sind, der nærmer sig Gud. Og Jesus gav et storslået billede af denne sandhed i Lukas 18:10-14: " *To mænd gik op i templet for at bede; den ene var en farisæer, og den anden en skatteopkræver. Farisæeren stod og bad således for sig selv og sagde: Gud, jeg takker dig, at jeg ikke er som andre mennesker, røvere, uretfærdige, ægteskabsbrydere eller endda som denne skatteopkræver. Jeg faster to gange om ugen og giver tiende af alt, hvad jeg tjener.*" Skatteopkræveren, der stod på afstand, ville ikke engang løfte øjnene mod himlen; men han slog sig for brystet og sagde: "Gud, vær mig, synderen, nådig! Jeg siger jer, denne mand gik hjem retfærdiggjort frem for den anden. For den, der ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes ." Det, der adskiller Jesu dom over disse to mænd, er kun deres sindstilstand; ikke deres rigdom eller deres titel. Det er en kendsgerning, at denne farisæers stolthed findes i de riges såvel som i de fattiges sjæle, og hvor end den viser sig, lukker stoltheden vejen til frelse. Derfor, når Gud bestrider vigtigheden af de grader, som mennesker opnår, foretrækker han tjenesten hos simple mennesker, som han selv instruerer. Naturlig enkelhed, ikke kunstig, er den naturstandard, som Gud åbner det himmelske liv for, fordi den er perfekt egnet til den. Og de mennesker, Gud har udvalgt, udviser et logisk sind, der ledsager sand enkelhed. Det er dette logiske sind, der får den udvalgte til at erkende legitimiteten af de guddommelige erklæringer, der er skrevet i hele Bibelen, især angående de kostregler, som Gud har foreskrevet for at bevare sundheden for dem, der stoler på ham. De, der ikke viser absolut tillid til ham, tilhører trods alt ikke ham, så de kan spise hvad som helst, det betyder ikke noget for ham, fordi de kun skader sig selv. På den anden side skader de også dem, de tvinger til at følge deres eksempel, og her intensiveres deres skyldfølelse over for Gud. Jesus truede dem, der forarger de "mindste " af hans børn i Matthæus 18:6-7: " *Men den, der forarger en af disse små , som tror på mig, ville have det bedre med en møllesten om halsen, og han druknede i havets dyb. Ve verden på grund af skandaler! For skandaler må nødvendigvis komme, men ve det menneske, som forargelsen kommer gennem!"* » Denne forbandelse, som Jesus udtalte, vil af samme grund i Åb 18:21 gælde for byen Rom og dens pavelige romersk-katolske kirke: " *Og en mægtig engel løftede en sten, der lignede en stor møllesten, og kastede den i havet og sagde: Således skal Babylon , den store by , med vold blive styrtet ned og ikke findes mere. "*

I Matthæus 6:23 profeterede Jesus om den falske læsning af Bibelen: " *Men hvis dit øje er dårligt , vil hele dit legeme være i mørke. Hvis lyset i dig er*

mørke , *hvor stort er da ikke mørket !* " Hvis frugten af at læse Bibelen dømmes som "**mørke**" af Gud, bliver det umuligt for denne læser at undslippe sin mørke situation, og frelsen er blevet utilgængelig for ham. Fordi frelsesplanen, som Gud har forberedt og åbenbaret i Bibelen, er baseret på en række successive konstruktionsfaser med en herlig slutning bygget på Jesu Kristi frelsetjeneste. Men at undervurdere de forberedende faser er en enorm fejlberedning. Hvis rituelle praksisser ophører med Jesu Kristi død, er det logisk og endda profeteret i Dan 9:27: "*Han vil slutte en fast pagt med mange i én uge, og i den halve uge vil han ophøre med slagtofre og ofre; ...* » Men på hvilken måde og hvorfor skulle alle de andre guddommelige domme ignoreres af kristne, der er frelst ved Jesu Kristi blod? Har de ikke som sådan pligt til at vise endnu mere iver for at vidne ved deres lydighed om deres taknemmelighed over for Gud og deres tilknytning til alt, hvad han holder dyrebart og værdifuldt? Det er på dette niveau af forskellen i påskønnelse, at de udvalgte adskiller sig fra de kaldede, der er bestemt til forfald og evig død. Fordi i modsætning til dem, der ignorerer Bibelens eksistens, implicerer de, der læser den og hævder at være af Gud, Gud og hans standard ved deres handling; hvilket fik Gud til at sige i Rom 2:24: "*For Guds navn bespottes blandt hedningerne på grund af jer, som der står skrevet.*" "Det er sandt, at Paulus tilskrev denne adfærd til de ikke-troende jøder på sin tid. Men til gengæld handler den falske kristne tro på samme måde, og denne guddommelige dom inspireret af Paulus gælder også for den, efter jøderne; samme fejl, samme guddommelige fordømmelse. **Som regel lægger Guds lære givet over tid sig sammen og trækker ikke fra hinanden** . For i teksterne til den gamle pagt åbenbarede Gud standarder for sin dom, der er u håndgribelige og evige, om ikke evigt gældende. Disse foreskrevne standarder beskrev billedet af det perfekte menneske i overensstemmelse med Guds eget hjerte, og dette perfekte billede er blevet præsenteret for os i den guddommelige og menneskelige person Jesus Kristus, inkarnationen af den himmelske Gud, perfekt i alle ting."

Vi finder i Gud enorme paradokser, som er forbløffende, men meget logiske, da han er kilden til alle ting. Profeten Elias' oplevelse afslører disse paradokser meget tydeligt ifølge Første Kongebog 19:11-13: "*Herren sagde: Gå ud og stil dig på bjerget for Herrens ansigt! Og se, Herren gik forbi. Og foran Herren kom der en stærk og voldsom vind, som sønderrev bjergene og knuste klipperne, men Herren var ikke i vinden. Og efter vinden kom et jordskælv, men Herren var ikke i jordskælvet . Og efter jordskælvet kom en ild, men Herren var ikke i ilden. Og efter ilden lød en stille, sagte stemme. Da Elias hørte det, svøbte han sit ansigt i sin kappe, gik ud og stillede sig ved indgangen til hulen. Og se, en stemme kom til ham og sagde: Hvad laver du her, Elias?* Denne historie afslører virkelig Guds sande personlighed, formidabel gennem de naturlige kræfter, han kan sætte i gang, og øm og kærlig som en mand, der er forelsket i en kvinde, over for den trofaste tjener. Og aktuelle begivenheder i Tyrkiet og Syrien demonstrerer et eksempel på denne dødbringende og destruktive guddommelige kraft."

Denne "**stille, sagte stemme**" tog for os form af Jesus Kristus, som kom til jorden for at åbenbare den umådelige guddommelige kærlighed, som hans formidable magt delvist kunne maskere. Men da denne kærlighed er betinget, kan

kun hans sande udvalgte værdsætte dens sande værdi, nu på jorden, og fra foråret 2030, i evigheden i himlen.

I sin strategi for at åbenbare sig for sine skabninger valgte Gud først at præsentere sig selv i sin form af fortærende ild. Dette valg tillod ham at demonstrere sin evne til at straffe med døden de skabninger, der ikke var værdige til hans frelse, det vil sige oprørerne og de ligeglade, som han ikke kan have et forhold til. Efter at have fået denne lektie, kom han til at vidne om sin kærlighed, sin medfølelse og sin uforlignelige eksemplariske selvfornektelse til fordel for sine udvalgte. Efter at begge lektioner er blevet givet, er mennesker informeret og blevet fuldt ud ansvarlige for deres individuelle skæbne. Den Gud, der straffer, og den, der frelser, er én og samme person, der handler logisk ved at tilpasse sin adfærd til det emne, han dømmer; den lydige discipel fortjener sin evige kærlighed, men den, der finder behag i ulydighed, fortjener evig død i al perfekt retfærdighed.

I Åb. 11:3 tilskriver Gud hele Bibelen rollen som sine "**to vidner**"; hvilket betegner hans åbenbaringer af den gamle og den nye pagt. Han bekræfter således, at den kristne tro er baseret på disse to elementer og successive faser af hans bibelske åbenbaring. Et andet bevis på dette krav om overensstemmelse med hele Bibelen hviler på hans definition af de sidste "**hellige**" i Åb. 12:17: "*Og dragen blev vred på kvinden og gik hen for at føre krig mod hendes afkoms rest, dem, **der holder fast ved Guds bud og har Jesu Kristi vidnesbyrd** ."*; kriterier for hellighed, som Åb. 14:12 bekræfter: "*Her gælder det de **helliges** tålmodighed ; her **er det dem, der holder fast ved Guds bud og Jesu Kristi tro** ."* Det viser sig, at præsentationen af "**Guds bud**" findes i Anden Mosebog 20, en bog fra den gamle pagt, som således synes uundværlig og uundgåelig, selv for en kristen. I Åb. 12:17 er udtrykket "**som holder fast ved Jesu vidnesbyrd**" ifølge Scofield-bibeloversættelsen meget klogt, når vi ved, at den officielle adventisme blev "**opspyet**" i 1994 af Jesus Kristus. Advarslen i budskabet tilegnet "**Philadelphia**" var derfor forgæves, fordi lektien ikke blev, hverken fortolket eller hørt, i "**Laodikea**"s sidste æra: Åb. 3:11: "*Jeg kommer snart. **Hold fast i det, du har** , for at ingen skal tage din krone ."*; Åb. 3:16: "*Fordi du er lunken og hverken kold eller varm, **vil jeg udspy dig af min mund** ."*

Den opnåede frelse afhænger af vores natur og hele vores personlighed, som er indskrevet i vores DNA, vores genetiske kæde. Hver af os er et unikt væsen, og dette princip er blevet videreført siden vores første forældre, Adam og Eva. Vi er individuelt det produkt, der opnås ved at blande vores fars og mors DNA i ubegrænsede proportioner, der gør os til disse unikke væsener. Og denne opdagelse af eksistensen af dette DNA kan give os mulighed for at forstå, hvorfor Gud traf beslutningen om at udrydde amoritterne, i overensstemmelse med meddelelsen til Abraham i 1 Mos 15:16: "*I fjerde generation skal de vende tilbage hertil, for amoritternes synd er endnu ikke fuldbyrdet.*" » Opfyldelsen bekræftes af Gud, der siger til Moses i 2 Mos. 3:8: "*Jeg er steget ned for at udfri dem fra egypternes hånd og føre dem op fra dette land til et godt og rummeligt land, til et land, der flyder med mælk og honning, til kana'anæernes, hittitternes, amoritternes, perizzitternes, hivvitternes og jebusitternes egne ."*

Gud befaler ikke udryddelse af mænd, kvinder, gamle og børn uden grund, for han behandlede Israel, sit eget folk af Abrahams efterkommere og slægt, på samme måde ifølge Ezek. 9:5 til 7: " *Og så jeg hørte ham, sagde han til de andre: Gå efter ham ind i byen og slå! Lad jeres øje ikke skåne, og hav ikke medlidenhed! Dræb og ødelæg de gamle mænd, de unge mænd, pigerne, børnene og kvinderne; men kom ikke i nærheden af nogen, der har mærket på sig; og begynd ved min helligdom! De begyndte ved de ældste, som var foran huset. Han sagde til dem: Besmitter huset og fyld forgårdene med de dræbte!... Gå ud!... De gik ud, og de slog i byen.* " Og Gud retfærdiggør derefter sin beslutning og sin handling i vers 8 til 11: « *Mens de slog, mens jeg stadig var tilbage, faldt jeg på mit ansigt og råbte: Ak, Herre YaHWéH, vil du ødelægge alt, hvad der er tilbage af Israel, ved at udøse din vrede over Jerusalem? Han svarede mig: **Israels hus' og Judas uretfærdighed er stor og umådelig** ; landet er fuldt af blodsudgydelse, byen er fuld af uretfærdighed, for de siger: YaHWéH har forlod landet, ser YaHWéH intet. Jeg vil heller ikke have medlidenhed og vil heller ikke være barmhjertig; jeg vil lade deres gerninger komme over deres egne hoveder. Og se, manden i linnedklædt, som havde blækhornet om sin hofte, svarede igen: "Jeg har gjort, som du befalede mig.* " Således, efter amoritternes, havde israelitternes synd også nået "**sit klimaks**". Hvilket betyder, at den genetiske arv var definitivt tabt og uoprettelig for alle dem, som Gud havde dræbt, helt ned til spædbarnet, der arvede dette moralske og mentale forfald.

Det viser sig, at synd således blev genetisk overført fra generation til generation indtil vores, siden Adam og Eva. Man kan således forstå, at Jesus Kristus ikke kunne arve jordens genetik; ellers ville han have været bærer af synd og derfor ude af stand til at frelse nogen. Derfor præsenterer Paulus ham som en ny Adam, hvilket antyder, at han var udstyret med en genetik, der var lige så perfekt som Adams før synden. Ved at opdage rester af Jesu blod under sine arkæologiske udgravninger i undergrunden på Golgata, fik adventisten Ron Wyatt videnskabsmænd til at bekræfte, at Jesu Kristi blod var af en unik type, da det indeholdt et enkelt "Y"-kromosom i stedet for 23 hos mennesker, der nedstammer fra Adam. Dette bekræfter Paulus' inspiration, fordi Jesus faktisk levede i en krop, der var genetisk uplettet af synd, som den nye Adam, der kom for at overvinde synden ved sin perfekte lydighed, ofret som et frivilligt dødsoffer for at opfylde kravet om den overtrådte lovs retfærdighed, ifølge Rom. 6:23: " *Syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.* "

Det er derfor hans perfekte viden om vores genetiske tilstand, der får Gud til at frelse nogle og dømme andre til døden. Men da de alle er arvinger til synden gennem Adam og Eva, kan de udvalgte selv betragte sig selv som " **én** " " **en brand revet ud af ilden** ", efter Zakarias' eksempel i Zak 3:2: " *Herren sagde til Satan: Måtte Herren irettesætte dig, Satan! Måtte Herren irettesætte dig, han som har udvalgt Jerusalem! Er dette ikke **en brand revet ud af ilden** ?* "; Men også, kollektivt for sit folk Israel, ifølge Amos 4:11: " *Jeg har vendt op og ned på jer, ligesom Sodoma og Gomorra, som Gud ødelagde; og I er blevet som **en brand revet ud af ilden**.* " Alligevel har I ikke omvendt jer til mig, siger Herren... "

Forbandede Frankrig og velsignede Frankrig

Det samme land er på samme tid det mest forbandede og det mest velsignede land i hele verden siden begyndelsen af den nye pagt.

Startende med det mest åbenlyse, må jeg understrege dens særligt forbandede rolle på grund af den skyld, den bærer med sig til vores tid. Den oprørske ånd blev faktisk født i Frankrig, allerede til stede hos gallerne, der beboede dette land. De siges at være stridbare, og de følte allerede, på en måde, der er berettiget i dag, "frygten for, at himlen ville falde ned på deres hoveder". Denne frygt profeterede kun Skabergudens retfærdige vrede, som gav den en fatal og skadelig rolle, fjende af hans sandhed og stor støtte til den djævelske religiøse eller agnostiske løgn. Jeg vil ikke uddybe her den monarkiske støtte til det romersk-katolske pavelige regime siden dets første frankiske konge Clovis I. ^{Denne} begyndelse på kristningen af Frankrig var ikke den værste, og kun delvist kan vi være ham taknemmelige for at have konverteret til den kristne tro, hvis viden er blevet overført til os, som i dag drager fordel af det lys, der gives direkte af Bibelen.

Det værste, Frankrig bragte med sig, var dens nationale ateisme, der blev etableret under "Terroren" mellem 1793 og 1794. I Åbenbaringen 11 understreger Gud den onde indflydelse, som denne franske ateisme havde på alle andre folk i den vestlige verden; en indflydelse, der har fortsat gennem tiden indtil vores tid. Efter Frankrig kom republikker i antal til at erstatte monarkier, hvilket fremmede den ateisme, der var knyttet til denne type politisk regime. Så i dag kan universel oprørske adfærd tilskrives det. Ved at indføre det republikanske regime tog det ufuldkomment religiøse Frankrig et stort skridt tilbage ved at overtage det demokratiske republikanske regime, der først blev dannet i Athen, Grækenland. Derfor er det ikke overraskende, at det blev rekonstrueret på græsk og romersk ideologisk grundlag, da Rom kom til at reproducere sin model fra 510 f.Kr. Formen for græsk demokrati udviklede sig i det 6. ^{århundrede} f.Kr. Stemmen, der blev givet til alle folk, gav anledning til ideer om forskelligartet demokratisk regeringsførelse, og beskyttende love blev vedtaget. Men denne by Athen har fået sit navn fra sin tilbedelse af sin gudinde "Athena", gudinde for visdom, kultur og militærkunst; alt det, der karakteriserer Frankrig af republikanske fritænkere. Men den græske arv stopper ikke der, for dogmet om sjælens udødelighed, som i dag er blevet adopteret i al falsk kristendom, har den græske filosof Platon som sin opfinder. Han var inden for normaliteten af sin hedenske tilbedelse af gudinden Athena og den olympiske gud Zeus, men hvordan kan de, der hævder at være frelst ved Jesu Kristi blod, retfærdiggøre denne hedenske opfindelse? Dette er hele "**mysteriet om den falske troendes uretfærdighed**". Som Jesus sagde i Matthæus 7:16: "**I skal kende dem på deres frugter. Mon man plukker druer af tornebuske eller figner af tidsler?**"

Den antikke græske demokratiske civilisation tillod religionsfrihed og dermed muligheden for at tvivle eller slet ikke at tro. Og denne ret gjaldt alle de

guddomme, der var kendt af græsk hedenskab. Men det var først i 1793, at ateismen antog en national form i Frankrig, præget af en nådesløs krig, der havde til formål at udrydde eksistensen af religion eller tro på enhver gud, inklusive den, der ærer den sande Gud. Ved at give skeptikere retten til at tvivle, var græsk demokrati logisk og tolerant; noget, som det nationale ateistiske regime, der blev født i det republikanske Frankrig, ikke var. Og denne opfattelse af dets oprindelse kan genoplives i vores såkaldte "tolerante" æra, i Frankrig, men også i de lande, der har adopteret dets filosofiske norm og adfærdsmodel over tid. Jeg har allerede hørt folk udtrykke deres had til religion, som de anser for at være tilbagegående og uudholdelig, fordi de med rette tilskriver den årsagen til brutale og morderiske sammenstød og aggressioner. Dette var allerede den tanke, der animerede de blodtørstige revolutionære i "Terroren" i 1793-1794; Det varede et år på dagen og blev således markeret af Gud for at vidne om hans straf af den djævelske falske katolske religion. Men menneskeheden ignorerede den åndelige betydning af denne franske historiske begivenhed, som alle historikere verden over kender. Som et resultat blev fejlene ignoreret og forlænget. I Frankrig i dag fødes og vokser børn op uden at høre om Skabergudens eksistens. Hele familier har ikke længere nogen religiøse forbindelser eller aktiviteter. I utrolig dumhed tilskriver skabninger tilfældigheder skønhed, duft, orden, harmoni - alt det, der vidner om et overlegent, konstrueret og organiseret intelligent valg. Så er det forkert af Gud at forberede sig på at ødelægge dem i massevis som dyreflokke? Hverken intetheden, Zeus eller Athena vil komme og befri dem fra den sande Guds vrede. Der er stadig et par fredsperioder i Europa, der giver ham mulighed for at oplyse sindene hos de sidste af hans udvalgte, og når dette bliver umuligt, vil hans barmhjertige appeller ophøre.

Frankrig støttede således Rom og dets falske religion indtil revolutionen i 1789, men siden 1945 har det også, sammen med Tyskland, støttet og formet opbygningen af den europæiske alliance, der er placeret under det to gange fornyede tegn "Rom-traktaten". Faktisk er denne nye alliance af europæiske demokratiske lande bundet af Roms pavelige autoritet og dets romersk-katolske tro. Gud, den sande organisator af disse ting, tillader således sine oplyste valgte embedsmænd at forstå den store skyld, han har tilskrevet tegnet på romersk autoritet, der udgør praksissen med den ugentlige hvile på den "første dag", der blev etableret og pålagt af den romerske kejser Konstantin I^{den} Store den 7. marts 321. Jeg påpeger og specificerer, at denne besked er skrevet "søndag" den 5. marts 2023. I Frankrig vil dagen den 7. marts 2023 dog blive præget af en større strejke og massedemonstrationer over hele landet for at markere modstand mod forlængelsen af pensionsalderen til 64 år af de unge ledere i den nuværende regering. Dets politiske partinavn er "La République En Marche" eller LREM. Denne republik er uvidende om, at den marcherer mod sit tab og sin endelige ende, som Rusland vil give den, før den selv bliver ødelagt. Dette skyldes, at de vestlige demokratiers lejr, under en vildfarelsens magt, modsatte sig Rusland i et strengt slavisk og russisk problem, der burde have været løst mellem de østlige lande alene. Men som verdens politibetjente, der ønsker at påtvinge alle folk deres opfattelse af demokrati og deres internationale regler, måtte den russiske invasion af Ukraine udkæmpes; og eskaleringens spil vil forvandle denne lokale

konfrontation til den tredje verdenskrig, som er profeteret af den " *sjette trompet* " i Åb. 9:13-21. Og på ordre givet af Jesus Kristus læser vi i vers 15: " **Og de fire engle blev løsladt, som var rede til timen og dagen og måneden og året for at dræbe en tredjedel af menneskeheden.** "

Moderne krige står i gæld til Frankrig, da det er kejseren Napoleon I ' at de skylder den betydning, artilleriet tillægges. Den unge officer, Napoleon Bonaparte, adskilte sig fra andre ved sin uddannelse som artillerist i byen Valence sur Rhône, departementet Drôme, hvor jeg bor. "Grand rue", hvor han havde sit hjem, er en lokal turistattraktion. Denne unge officer af korsikansk oprindelse vidste, hvordan man effektivt udnyttede dette våben til langdistancekamp, der gjorde de krigeriske konfrontationer, der var blevet foretrukket indtil hans tid, forældede. I dag ser vi krigens forløb på tv-billeder, men på Ludvig XIV og Ludvig XV's tid kom aristokraterne også for at være vidne til kampens destruktive skuespil, komfortabelt siddende. For at undgå at gå glip af detaljer observerede de nøje med "teleskopet", forfaderen til vores kikkerter. Og krigen var i sandhed dumt og modbydeligt organiseret for at tage form af et skuespil. Lederne af de modstående lejre sendte respektfuldt beskeder og hilste på hinanden før slaget, og på slagmarken stod de to lejre over for hinanden i række, mens de skød mod hinanden med deres musketter og pistoler, den ene efter den anden, og under drueskuddene faldt der successivt døde på begge sider. Da de kom i direkte kontakt, udviklede angrebet sig til et blodigt slagteri for begge sider. Og dette fortsatte, indtil den militære leder eller kongen selv på den ene side afsluttede konfrontationen som sejrherre eller besejret. Med tiden blev den direkte kontakt reduceret til det punkt, hvor USA valgte at bombe den serbiske side af Balkankrigen fra himlen med sit luftvåben uden at placere en eneste mand på jorden i konflikten. De fornyer denne strategi i den nuværende krig, hvor Ukraine og Rusland påtvinger sig selv gennem vigtigheden af fjernbombardementer. Det er derfor i sandhed den græsk-romerske civilisation, der konfronterer den civilisation, der er forblevet rent græsk. Og navnene på de ukrainske byer i den østlige zone bekræfter denne græske referencerepræsentant for det gamle østromerske imperium, hvis kong Justinian I ^{var} ved oprindelsen af paveregimet i Rom i 538: Odessa = Odysseen; Mariupol = Marias by; Nikopol = Sejrens by, ... Hverken Joe Biden, Volodymyr Zelenskyj eller Vladimir Putin kender til Guds forestående plan, så vi kan forstå den russiske leders bekymring over at se NATO-lejren røre direkte ved hans grænse. Lad os antage, at Ukraine tilslutter sig NATO; hvis tur bliver det efter hende? Der er intet bevis for, at USA bevidst søgte konfrontation med Rusland, for tværtimod har de efter mange fiaskoer bevist deres ønske om at forblive fredelige eller neutrale i konflikter uden for deres land. Og det er netop gennem denne situation, hvor ingen ideel synder kan findes, at Gud beviser, at den pågældende konflikt er et resultat af hans eneste beslutning. Det, han løser i denne sag, er ikke et problem med påberåbt jord, men en straf, der straffer forladelsen af ens sabbat siden 7. marts 321. Og man kan se, at i denne konflikt i Europa ærer både de krigsførende og de medkrigsførende "solens dag" for kejser Konstantin I ^{den} Store.

Lad os nu gennemgå de velsignelser, Frankrig har modtaget.

Det var den nationale jordbund, hvor Bibelens guddommelige lys blev særligt og brutalt bekæmpet. Mange troens martyrer priste modigt Gud ved at nægte at afsværge deres tro, selv på bekostning af forfærdelig tortur udført af den sataniske katolske lejr. Tyskland spillede den ledende rolle, da det var den tyske Gutenberg, der opfandt trykpressen og havde den ære at producere den første trykte bibel i 1457. Hans opfindelse blev udnyttet i hele Europa, og Bibelen blev trykt på mange europæiske sprog, herunder fransk. Men det magtfulde franske monarki accepterede ikke de dogmatiske udfordringer, som Guds sande ord pålagde. Og den reformerte tro blev forfulgt, dens udøvere blev tvunget til at afsværge eller dø eller gå i eksil i udlandet, og især Holland, der var åbent for at byde intelligente, begavede mennesker, gode håndværkere og derfor værdsatte. Som følge heraf mistede Ludvig XIV's Frankrig sine mest talentfulde elementer og blev forarmet.

Samtidig i det 16. århundrede blev det amerikanske kontinent identificeret og genopdaget. Det sydlige kontinent blev delt mellem Spanien og Portugal, begge katolikker, af datidens pave, Alexander VI Borgia, kendt for sine skandaler og mord. Med tiden kom det nordlige kontinent under kontrol af det anglikanske England. New York-regionen bød derefter sine første protestantiske landflygtige velkommen, som selv i England blev bekæmpet. Opdagelsen af Amerika faldt sammen med forfølgelsen af europæiske protestanter, hvilket gav dette land i den "nye verden" en rolle som beskyttende asyl, en slags jordisk Kanaan, som Gud tilbød den protestantiske tro. Imidlertid vil karakteren af den importerede calvinistiske tro hurtigt vidne om en brutal adfærd, der ikke er i overensstemmelse med den model, som Jesus Kristus præsenterede, og beviset på denne dom vil fremgå af de to adventisterfaringer i 1843 og 1844, hvoraf ud af 30.000 troende mennesker, der ventede på Kristi genkomst, kun blev udvalgt af Jesus i henhold til hans åbenbaringer givet til hans tjener Ellen Gould White på det tidspunkt. Syvendedagsadventistbudskabet, der officielt har været etableret i USA siden 1863, vil vende tilbage til Europa efter 1873. Der slog det sig ned i Schweiz og derefter i Frankrig, som vores søster Ellen Gould White besøgte, især af interesse for Valence, byen hvor hun bor og tjener sandhedens Gud. Hun var imponeret over at finde i denne by det sted, hvor pave Pius VI, den katolske fjende af Jesus Kristus, døde i fængslet i Citadellet. På tidspunktet for hendes besøg var begivenhederne blevet opfyldt næsten et århundrede tidligere, så en tid stadig meget nær. Hun bemærkede således opfyldelsen af profetien i Åb 13:3: "**Og jeg så et af hans hoveder, som om det var dødeligt såret; og hans dødsår var helet. Og hele verden fulgte efter dyret i beundring ."** Hans sår, der blev påført mellem 1793 og 1799, blev faktisk helet på grund af kejser Napoleon I ^{Bonapartes} opportunisme, der havde brug for, at den religiøse kejserlige kroning skulle anerkendes internationalt. Og siden disse datoer har det romersk-katolske pavelige uhyre forført hele Europa og dets udløbere i Syd- og Nordamerika, Canada og Australien.

Denne Guds tilbagevenden til Frankrig har især siden 1980 været præget af det lys, han gav mig i hans nationale adventistfæstning Valence, hvor jeg siden min fjernelse fra den officielle kirke har indsamlet og præsenteret hans subtile og subtile åbenbaringer. Og igen i dag finder jeg en ny perle. I Åb 3:9 læser vi: " Se,

jeg vil lade dem af Satans synagoge komme og tilbede for dine fødder og vide, at jeg har elsket dig ." I dette vers bruger Jesus tre tider: nutid: "**Jeg giver dig**"; fremtid: "**Jeg vil lade dem komme**"; og datid: "**at jeg har elsket dig** ." Dette oversættes til følgende ideer: nutid vedrører en handling udført i 1873, en dato forbundet med "**Philadelphia**"-æraen af Dan 12:12: "*Salig er den, der venter og når til tusind tre hundrede og femogtredive dage!*" Fremtiden vil blive fuldført fra 1873 indtil den profetiske æra efter "**Laodikea**", det vil sige den time, hvor **folkeslagenes dom** "*begynder ved Guds hus*", det vil sige officiel international syvendedagsadventisme. Det er kun i sammenhæng med den sidste trosprøve, der er profeteret i "**Philadelphia**"-æraen i Åb 3:10, at "**jøderne**" af den udvalgte race vil anerkende den guddommelige legitimitet af syvendedagsadventisttroen: "*Fordi du har bevaret ordet om min tålmodighed, vil jeg også bevare dig fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for at sætte dem, der bor på jorden, på prøve.*" » Og det er her, jeg finder denne perle: Ved at sige til de trofaste adventister i "**Filadelfia**" om den officielle syvendedagsadventisme i de sidste dage, symboliseret ved navnet "**Laodikea**", "**at jeg har elsket jer**", profeterer Jesus, at hans kærlighed til den adventistinstitution, der blev sat i universel tjeneste i 1873, vil have en begrænset varighed, det vil sige, klart og tydeligt: "**Jeg elskede jer** fra 1873 indtil det øjeblik, hvor **jeg i 1994 spyede jer ud**".

Dette er et eksempel på den betydning, Gud tillægger ordet "verbum", der repræsenterer ham, og den bøjningsform, der afslører betydningen af dette "verbum".

Siden 1844 havde adventistteologer med rette troet, at de var ved verdens ende, da de forventede Jesu Kristi genkomst i 1843, derefter 1844. Det var derfor meget logisk, at de troede, at de var repræsenteret af det sidste profetiske budskab i Åbenbaringen 3, det vil sige "**Laodikea**"-æraen, den syvende og sidste kirke i det tema, der blev behandlet. I 1873 troede syvendedagsadventisterne stadig på en nært forestående genkomst af herlighedens Herre, og de forblev meget ivrige. Adventismens åndelige forfald fandt gradvist sted indtil 1980, hvor Jesus kaldte mig til at profetere om hans genkomst for datoen 1994. Denne bekendtgørelse havde det eneste formål at afsløre karakteren af den "*lunkenhed*", der blev bebrejdet "**Laodikea**", det vil sige datoerne 1980 og 1994, hvor han bemærkede den "*lunke*" og formalistiske holdning hos adventismen i Frankrigs ældste adventisthøjborg, der ligger i Valence.

For fuldt ud at forstå Herrens dom og dens tragiske konsekvenser, må man indse, at den officielle adventisme i 1980 ikke længere havde legitimitet til at blive repræsenteret af den sidste kirke siden 1844. Faktisk understreger Jesus fra prologen til sin Åbenbaring, Johannes' Åbenbaring, kraftigt udtrykket "*begyndelse og ende, først og sidst*". Og allerede i Daniel 5 er kong Belsazzars dom betegnet med ordene "*talt, talt, vejjet, delt*". De to på hinanden følgende "*talt*" antyder begyndelsen og slutningen af kongens regeringstid. I Åbenbaringen anvender Gud det samme princip på sin åbenbaring af de syv budskaber eller breve i Åb. 2 og 3. Med følgende betydninger.

"**Efesus**" henviser til apostelen Johannes' apostolske tid. Det er begyndelsen på æraen under de "tolv apostles" tegn.

" **Smyrna** " henviser til en periode på ti års forfølgelse, der gik forud for Konstantin I's kejserlige regeringstid, ^{som var} ansvarlig for at opgive overholdelsen af den sande sabbat, som Gud har helliget siden skabelsen. Regeringsperiodens begyndelse: 313; opgivelse af sabbatten: 321.

" **Pergamum** " bekræfter etableringen af det romerske pavelige regime i Rom fra 538: begyndelsen på den pavelige katolske tro .

" **Thyatira** " markerer afslutningen og kulminationen af det forfølgende pavelige styre . Fremkomsten af den reformerte tro er bekræftet og profeteret af Gud. Det er afslutningen på den apostolske æra . Budskabet om Kristi genkomst fremkaldes.

Æraskifte i foråret 1843

Den nye æra er denne gang sat under tegnet af de åndelige "12 stammer", der betegner den syvendedagsadventistiske tro, som er velsignet af Gud.

" **Sardes** " udtrykker Jesu dom over den faldne protestantisme på grund af dens manglende interesse i profetisk sandhed. Jesus sagde til ham i 1843: " **Du siges at være levende, men du er død** ."

" **Philadelphia** " bekræfter i 1873 den fulde velsignelse af de udvalgte, der blev udvalgt i " **Sardes** "-æraen. Dette er begyndelsen på den officielle universelle adventisme .

" **Laodikea** " bekræfter årsagen til den formalistiske lunkenhed i den officielle adventisme fra 1980'erne til 1994. Jesus dømmer den i 1991 og " **spyer** " den ud i 1994. Dette er enden på den officielle syvendedagsadventisme . Men ikke enden på dens mission, som fortsætter i dissens af tjenere, der er animeret af den sande adventisttro, som Jesus godkendte.

Gud åbenbarer sin erfaring for os

I dag, tirsdag den 7. marts 2023, årsdagen for den 7. marts år 321, dagen hvor den syvendedagshvile blev opgivet til fordel for den første dag, ønsker sandhedens Gud at markere denne dag med en ny og hidtil uset åbenbaring om den lidelse, som synden påfører Ham. Synd frembringes af oprørske, konkurrerende karaktertræk. Og netop i Frankrig på denne samme dag giver en strejke og demonstrationer et konkret eksempel på denne menneskelige holdning.

Denne nyhed er baseret på en fortolkning af skabelsesberetningen, hvor vers 26 og 27 i Første Mosebog 1 er grundlæggende: " *Og Gud sagde: Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os, og de skal herske over havets fisk og over himmelens fugle og over kvæget og over hele jorden og over alt kryb, der kryber på jorden.* " Det er allerede bemærket, at mennesket skulle herske over krybet og ikke lade sig herske af det. " *Gud skabte mennesket i sit billede, i Guds billede skabte han det; mand og kvinde skabte han dem* ." Det, der er ekstremt vigtigt i disse vers, er på den ene side, at mennesket er " *skabt* " og ikke " *frembragt* " som dyr; hvilket markerer dets nærhed og dets forbindelse med Gud;

men disse vers præsenterer mennesket som " **et billede** " af Gud. Hvad er et billede nu? Det er en gengivelse af en begivenhed eller en enhed, i dette tilfælde Gud selv. Ved at give mennesket denne rolle som et billede på dets personlighed, forbereder Gud en scene, hvor den skabte Adam vil spille Guds rolle, således at Adams åbenbarede oplevelse præsenteres som den oplevelse, Gud levede personligt.

Oplevelsen mellem Adam og Evas skabelse og deres fald på grund af synd opsummerer den himmelske oplevelse, der gik forud for den jordiske oplevelse.

Adam skabes først, og i denne tilstand af ensomhed befinder han sig i den samme situation, som Gud var i, før han skabte en fri modpart ved siden af ham. Og fordi hans ensomhed bliver uudholdelig for ham, planlægger han en omfattende frelsesplan. For han ved, at den frihed, der er givet til hans himmelske og jordiske skabninger, vil afføde oprørske holdninger mod ham.

For at bryde sin ensomhed skaber Gud engleliv omkring ham, ligesom Adam afslutter sin ensomhed ved at få sin hustru Eva. Den første engel gør oprør mod Gud, og Eva lader sig forføre af denne forførende, oprørske engel. Og dér viser sig den "lidelse", som synden forårsager, først i Guds liv, og derefter i englenes liv og i menneskeparrets liv.

Her må vi forstå, at den lidelse, Gud føler, er ukendt for menneskeheden. De har ikke engang den idé, at Gud kan lide i sin ubegrænsede Ånd. Hans skabninger er følsomme over for deres egen lidelse, og de tror, at Gud er hævet over disse ting, at han lever tilbagetrukket i sit himmelske rige og koldt overlader menneskeheden til at lide konsekvenserne af sine valg. Denne opfattelse er forkert, fordi Gud er æltet med kærlighed. Og det er netop denne natur formet i kærlighed, den største, den stærkeste, der gør Gud sårbar over for den lidelse, der forårsages af ondskab.

Ingen engel kunne have vidst, i hvilken grad synd, en oprørske englehærs oprør, kunne få ham til at lide. Således satte Gud, i overensstemmelse med sin frelsesplan, sin jordiske skabelse i gang. Han ville være i stand til at afsløre sin egen lidelse gennem den lidelse, som den syndige menneskehed udholdt. Og dette nye perspektiv på Adam og Evas oplevelser giver de straffe, Gud pålagde, en ny betydning, der først og fremmest angår ham. De barske levevilkår, som Gud pålagde det syndige par, transkriberer den lidelse, Gud følte gennem deres ulydighed. I et klart sprog siger Gud til Adam og Eva: "Jeg forrådner jeres liv, så I ved, at I har forrådnat mit." For for Gud og alle hans skabninger er dette sandelig en forringelse af livskvaliteten. Kærlighedens harmoni er ødelagt. Himmelen væsener kan ikke lide fysisk, men de er mentalt sårbare, deres sinds fred er forstyrret. Man kan ikke forstå den guddommelige frelsesplan uden at tage den himmelske fase, der gik forud for den jordiske fase, i betragtning. Synden optrådte først i himlen, og Gud havde ikke planlagt at straffe de oprørske engle i denne sammenhæng. Han indvilligede derfor i at lade de onde engles oprør operere frit og udsatte den jordiske straf for de himmelske og jordiske oprørere indtil den jordiske verdens ende. I himlen og på jorden kunne den kontrovers, som Satan og hans onde engle støttede, kun dømmes til døden med Jesu Kristi sejr over synd og død, som er dens løn. Således bekræfter vidnesbyrdet om Jobs oplevelse denne bevægelsesfrihed, som djævelen og hans dæmoner nød godt af indtil Jesus

Kristus. Job 1:6-7: " *Der var en dag, da Guds sønner kom for at fremstille sig for Herren, **og Satan kom også iblandt dem** . Herren sagde til Satan: "Hvor kommer du fra?" Og Satan svarede Herren: "Jeg har vandret frem og tilbage på jorden og vandret på den. Derfor tilbød Jesu Kristi sejr over synden Guds hellige himmelske engle deres befrielse fra de konstante fristelser, som dæmoniske engle udsatte dem for. Deres jubelråb åbenbares i Åb 12:10: " *Og jeg hørte en høj røst sige i himlen: 'Nu er frelsen og styrken og riget kommet til vor Gud og hans Salvedes magt!' For vore brødres anklager er styrtet ned, han som anklagede dem for vor Gud dag og nat.* "*

Guds frelsesprojekt vil kulminere i en strålende og lykkelig afslutning. Han vil få sin kærlighed til at sejre. Men for at opnå dette resultat, hvor mange døde vil der blive tilbage undervejs! Det endelige resultat vil blive opnået til denne pris, for evig fred kan kun bygges ved eliminering og udslettelse af enhver uenighedsånd. På jorden, selv i dag, konfronterer eller modsætter forskellige regimer sig stadig hinanden, og i bedste fald opnås forståelse ved at acceptere kompromis, der tolereres indtil det tidspunkt, hvor det ikke længere tolereres. I sin guddommelige visdom ved Gud, at kompromis ikke tilbyder en varig løsning. Og de fiaskoer, der er registreret af alle demokratiske regimer og monarkier, beviser, at han har ret. Ingen af disse systemer kan tilfredsstille alle, og hvis der er dem, der er "for", er der også dem, der er "imod", som føler sig uretfærdigt behandlet. Succes er derfor umulig, fordi det ville kræve, at alle mennesker er identiske, som kloner. Succesen med Guds designede program er baseret på det faktum, at det i Jesus Kristus præsenterer den perfekte model, der skal klones og reproducere af alle hans forløste udvalgte.

Denne lektion har fremhævet den lidelse, Gud har følt, siden hans model for et perfekt liv led under syndens konsekvenser. Og Gud giver os et eksempel på langmodig tålmodighed, for i hans plan er der en tid til alting. De, der er forløst i Kristus, skal gøre det samme og vente på hans genkomst for at sætte en stopper for de grusomheder, der er begået af syndige mennesker. Vi skal gentage denne guddommelige tålmodighed og må ikke narre os selv om en forbedring af levevilkårene. De vil forværres mere og mere i løbet af de "sidste syv år", der begynder i foråret 2023. Det, der forårsager kærlighedens Gud mest lidelse, er den syndige verdens utaknemmelighed. Utaknemmelighed er hele menneskehedens største fejl, fordi den skylder ham sin eksistens. Men lad os bemærke, at Gud ved at forblive usynlig ikke søgte at tvinge mennesker til at vise ham taknemmelighed. For jordisk skabelse var det middel, hvormed han tvinger sine udvalgte til at søge ham og dermed adskille sig fra andre utaknemmelige mennesker ved denne handling. Herren selv bekendtgjorde det i Jer. 29:13: " *I skal søge mig og finde mig, når I søger mig af hele jeres hjerte.* " Her er det igen kærlighedens Gud, der søger dem, der elsker ham. Og mennesker, der elsker hinanden, kræver ikke bevis på taknemmelighed, fordi den følelse af kærlighed er frugten af denne gensidigt udvekslede taknemmelighed. Utaknemmelighed er derfor derimod den frugt, der bæres af dem, der ikke elsker. Og i dette tilfælde bliver den en bærer af uretfærdighed, fordi ethvert menneske, bevidst eller ubevidst, står i gæld til Skaberen Gud for at være trådt ind i livet. Men for dem, der ikke kender Gud, bliver livet og dets ondskab ikke virkelig værdsat. Og de fortryder endda nogle

gange Gud, eller guddommeligheden, eller tilfældigheden, for at have bragt dem til live. Derfor er lyset fra den guddommelige frelsesplan, der fuldbyrdes ved Jesu Kristi evangelium, nødvendigt for at forstå og acceptere konfrontationen med dæmonisk og menneskelig ondskab. I løbet af de seks tusinde års jordiske historie har Gud markeret sin sandhedsvej midt i et væld af eksistensformer, folk, stammer, nationer med forskellige skikke og livsregler. Men alle hedenske eller falsk kristne samfund har været sammensat af individer, der er tilbøjelige til at gøre ondt. De regler for egoisme, der er indprentet i menneskenes sind, har båret deres frugt af død og lidelse, med mere eller mindre grusomhed. Denne menneskelighed er blevet en norm over hele jorden, men den har ingen lighed med Skaberguden, som gav den liv og holder den i live. I åndeligt billede, i standard for skønhed og perfektion, havde Jesu Kristi liv på jorden kraften af ildskyen, der åbnede vejen for hebræerne til det forjættede land. Og på denne vej, oplyst af ham, bevægede hans apostle og alle hans sande disciple sig gennem hele deres liv. Omkring dem var der kun sort mørke, hvorfra råb om lidelse og råb om retfærdighed steg op. Men tag ikke fejl, de, der lider og fremsætter disse kald, er ikke nødvendigvis klar til at acceptere de levevilkår, som den sande Gud kræver. Nogle fanger kan blive de værste fangevogtere, ligesom proselytten kan blive værre end den, der lærer ham den falske sandhed.

De seks tusinde års jordisk liv er derfor blevet præget for Gud og for alle hans skabninger af lidelse i alle dens former. Du kan således forstå den værdi, Gud vil give det øjeblik, hvor al denne lidelse ophører, for ham og alle hans himmelske eller jordiske skabninger. Et sådant perspektiv indskrevet i tiden fortjente at blive markeret og æret. Og det er derfor, Gud velsignede og helliggjorde den syvende dag i vore uger, for han profeterer om det ønskværdige øjeblik, hvor alle hans onde himmelske og jordiske skabninger i form og kontekst af det syvende årtusinde vil blive ødelagt eller sat ud af fare, alt efter hvad der er tilfældet, Satan vil blive lænket på den øde jord og forblive alene og isoleret i disse syvende " tusind år ".

Sabbattens lys er ikke blot en befaling fra Gud, for det bringer modgiften mod menneskelig lidelse ved at bekræfte over for sine udvalgte, der tror på ham, at han virkelig har planlagt at sætte en stopper for al lidelse; og at dette øjebliks komme er et spørgsmål om tid, som er profeteret af den syvendes uge, hvis " *syvende er helliget og velsignet* " af ham fra begyndelsen, på grund af den meget glædelige afslutning på hans frelsesplan, naturligvis alene for sine udvalgte.

Siden 1844 har Gud samlet sine udvalgte ved at forkynde Jesu Kristi genkomst, en "adventistisk" test. Samtidig krævede han genoprettelsen af den hellige syvendedagssabbat. På det tidspunkt bemærkede ingen den tætte forbindelse mellem disse to temaer, som skulle opfyldes samtidig, nemlig i begyndelsen af det syvende årtusinde. De to emner er uadskillelige og uadskillelige, fordi de sigter mod det samme øjeblik af guddommelig herlighed; det, hvor hans guddommelighed forenes med alle hans udvalgte, der er forløst ved Jesu Kristi blod siden Adam og Eva. Dette øjeblik er sigtet mod af begge temaer: Jesu Kristi genkomst vil blive opfyldt i begyndelsen af det syvende årtusinde; det syvende årtusinde vil begynde med Jesu Kristi genkomst. Kan to ting være så komplementære? For at skelne denne forbindelse måtte Jesu Kristi tjeners ånd

have en fast overbevisning om, at Guds plan ville slutte ved slutningen af det sjette årtusinde, men adventistpionererne havde ikke denne tanke i tankerne. I sine skrifter citerede og tilskrev Ellen Gould-White dog gentagne gange disse seks tusind år til tiden for djævelens handling. På det tidspunkt forblev sabbatten, der blev opdaget efter adventisternes prøvelser, den syvende dag og endnu ikke det syvende årtusinde. Bemærk, at de, der ville have forstået det syvende årtusinde-projekt, ikke kunne have troet på Jesu Kristi genkomst i 1843 eller 1844. De udvalgte, som Gud havde udvalgt, var derfor i starten nødvendigvis uvidende om sabbatten og dens betydning.

Uden et ur eller et armbåndsur kunne ingen i dag være der til tiden, før toget kunne afgå. Dette eksempel viser tidens nytte, og i den henseende opdager vi, hvordan Gud udstyret sin jordiske skabelse til at sætte mennesket i stand til at beregne tid. For syndens jord og de mennesker, der bor på den, tælles tiden eller nedtælles den. Man kan således forstå, hvorfor djævelen ønskede at tage mennesker midlerne til at tælle den tid, Gud giver dem til at handle. Det var dette, han gjorde, ved at lade sabbatten blive opgivet den 7. marts 321. Sabbatten, der betegner det syvende årtusinde, var et ur med guddommelig tid, der lød hver uge og forkyndte Jesu Kristi genkomst. Derfor arbejdede han sammen med sine dæmoner for at presse jøderne til at afvise Jesus Kristus og de kristne til at opgive den hellige sabbat på den syvende dag, som Gud helligede. Han vandt således og fik begge lejre af den oprindelige troende menneskehed til at blive forbandet af Gud. Men djævelen er en himmelsk ånd, der kun kan påtvinge mennesker sine tanker gennem et jordisk legeme. Han måtte derfor bruge nye "*slanger*", skabninger adskilt fra den sande Gud, og han fandt dem i tal blandt de romerske efterkommere. Den første, kejser Konstantin I ' foretrak religiøs synkretisme ved at tilskrive navnet på sin solgud til Jesus Kristus, "*verdens lys*", ifølge Johannes. Den 7. marts 321 opgav han den sande syvendedagssabbat til fordel for dens første dag dedikeret til tilbedelse af sin "sol" gud, og langt de fleste nyligt og falsk omvendte kristne underkastede sig hans beslutning. Mellem 321 og 538 var den kristne tro allerede skyldig i overtrædelse af den guddommelige sabbat, der blev genkaldt og beordret af det fjerde af hans ti bud. Men ingen bemærkede syndens eksistens, fordi Jesu Kristi død blev prædiket, og hans kærlighed blev ophøjet. Dag efter dag i Romerriget var den kristne tro allerede sammenlignelig i sin lære med den nutidige romersk-katolske kirke. Guds kærlighed blev forkyndt, og omvendelser blev opmuntret. Kristne dannede kirker i alle de større byer i Romerriget og stødte lejlighedsvis sammen om doktrinære spørgsmål. Men bispedømmerne spredt over hele imperiet var lige i rettigheder og pligter, fordi kristendommen stadig ikke havde nogen jordisk leder. Men da den kristne tro havde spredt sig over hele imperiet, startende i Rom, repræsenterede biskoppen af denne by allerede en højere autoritet end de andre; i det mindste på et åndeligt plan nød han en særlig "aura". Da frankernes første konge, Klodvig, blev døbt som kristen, var den kristne tro allerede i synden at forlade den sande sabbat. Men Klodvig var uvidende om dette, ligesom hans døber. Kristi kærlighed fængslede sindene, og detaljerne i den sande lære blev undervurderet. Roms bispedømmes prestige voksede kun til det punkt, at i 538, ved at intrigere med Theodora, danseren gift med den østromerske kejser Justinian I ' opnåede en ændring i Roms

bispedømmes status. Han opnåede den pavelige titel som kristendommens overhoved, hvis sæde var i Rom i Lateranpaladset. Ideen kunne kun behage denne kejser, konstant irriteret af de religiøse stridigheder mellem imperiets bispedømmer. I vanskelige tider lader herskere og ledere sig friste af det ene valg, det der reducerer eller i vid udstrækning eliminerer problemerne. Den kristne tro mistede således den fuldstændige frihed, der havde karakteriseret den siden Jesu Kristi første apostle. Samtidig ønskede Gud at markere begivenheden på sin egen måde ved at lade den ene vulkan gå i udbrud efter den anden, der var placeret i hver sin ende af Romerriget. Klimaet blev mørkt og koldt, og meget store, dødelige epidemier hærgede hele imperiets territorium i flere år. Datoen 538 for denne etablering af paveregimet var meget vigtig, da Gud i sin profeti i Daniel 8:13 forbinder det med handlinger, der karakteriserer hans regime i 1260 år, hvor han vil lade sine "hellige", Guds hellige, lide, ifølge Daniel 7. De handlinger, der tilskrives ham, er citeret i Dan 8:10: "*Det steg op mod himmelens hær, det lod en del af denne hær og af stjernerne falde ned på jorden og trampede dem ned.*" Vers 11: "*Hun ophøjede sig selv til hærfører og tog det stadige offer fra ham og ømstyrtede hans helligdom.*" Bag pronomenet "*hun*" står navnet Rom, hvis herredømme gik fra den kejserlige magt til det pavelige regimes magt. De to faser symboliseres af det samme profetiske udtryk: "***lille horn***." Og dette udtryk understreger den romerske regimes virkelige skrøbelighed i dets modstand mod Gud i dets to på hinanden følgende faser. Hvis Gud understreger denne skrøbelighed, er det for at hans udvalgte forstår godt, at han selv inspirerede etableringen af dette forfølgende regime for at straffe og strengt tugte opgivelsen af hans hellige syvendedagssabbat siden 7. marts 321. De helliges lidelse havde en årsag på tidspunktet for etableringen af dette regime, og Gud nævner denne årsag i Dan 8:12: "***Hæren blev opgivet med det stadige offer på grund af synd*** ; *hornet kastede sandheden til jorden og havde fremgang i sine bestræbelser.*" Det er den almægtige Gud, der taler, fordi det er ham, der ønskede at "*befri de hellige*", som overtrådte sin sande sabbat, til det forfølgende pavelige regime, ligesom Jesus "*overgav*" sig selv til den frelsende tortur ved at beordre Judas, forræderen, til at skynde sig at udføre sit afskyelige forræderi mod de jødiske religiøse myndigheder. Ved at opdage disse forklaringer kan du forstå, at alt, hvad der opnås, kan ske, fordi Gud ønsker det eller tillader det. Og lidelse er derfor i alle tilfælde konsekvensen af "*synd*", som er overtrædelsen af den guddommelige lov, ifølge 1 Johannes 3:4: "*Den, der synder, overtræder loven, og synd er lovens overtrædelse.*"

Kan man elske på kommando? Nej, selvfølgelig ikke, og vi kan også forstå, at Gud selv ved det, og at når han siger: "*Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din styrke og af hele dit sind*", præsenterer han et robotportræt af den typiske udvalgte, som han ønsker at frelse for at dele sin evighed; og ifølge udtrykket, for dem der forstår, frelse i Kristus. Og det gælder også for hans ti bud, hvoraf det fjerde befaler hvilen på den syvende dag, fordi navnet sabbat ikke engang nævnes. Gud vidner således om, at hans hvile udelukkende er knyttet til den "***syvende dag***", og at enhver anden dag, der er dedikeret til ham, ikke er godkendt af ham og tværtimod udgør det tydelige bevis på adskillelsen fra den sande Gud.

Opgivelsen af den syvende dags hvile resulterede i, at man glemte tidspunktet for Jesu Kristi genkomst, dette meget vigtige tema, som Apostlenes Gerninger 1:10-11 bekræfter: " *Mens de stirrede stift op mod himlen, mens han gik bort, stod der to mænd hos dem i hvide klæder og sagde: 'Mænd fra Galilæa, hvorfor står I og ser op mod himlen? Denne Jesus, som er blevet taget op fra jer til himlen, skal komme tilbage på samme måde, som I har set ham fare op til himlen.'*" Og konsekvensen af at erstatte den " **syvende dag** " med den første dag var at etablere mørkets fremtoning i henhold til det tema, som Gud knytter den første dag af sin jordiske skabelse til i 1 Mos 1:3-5: " *Gud sagde: 'Der skal være lys!' Og der blev lys. Gud så, at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket. Gud kaldte lyset dag, og mørket kaldte han nat. Så blev det aften, og det blev morgen, den første dag.*" Indtil den 7. marts 321 var det guddommelige lys baseret på tilbedelsen af Skaberguden, hvis herlige genkomst i begyndelsen af det syvende årtusinde blev profeteret af den syvende dags sabbat. Men opgivelsen af sabbatten resulterede i ødelæggelsen af denne profetiske bekendtgørelse og etableringen af tilbedelsen af Solguden, skabt af den sande Gud på den fjerde dag af hans skabelse; en afskyelig handling, der stadig berøver Gud al den herlighed, der med rette tilhører ham. Hans successive historiske straffe, et udtryk for hans retfærdige vrede, er derfor fuldt ud berettigede. Og vi ved, at guddommelig retfærdig vrede er konsekvensen af den **lidelse, som** hans oprørske skabninger, ham som er al kærlighed, barmhjertighed, medfølelse og retfærdighed, påfører ham.

Humanismens diktatur

I det franske sprog identificeres alle ideologier, hvis tilhængere hævder en universel rettighed, ved at modtage suffikset "isme". Så vi kan opsummere udviklingen af vestlig menneskelig religiøs tænkning i denne rækkefølge: jødedom, kristendom, katolicisme, protestantisme, anglikanisme, ateisme, adventisme, kapitalisme, kommunisme, fascisme, humanisme og islamisme; og i øst, konfucianisme, shintoisme, hinduisme og andre, som jeg glemmer på denne liste. Alle disse ideologier konfronterer, modsætter sig og står imod hinanden i håb om at blive den vindende universelle værdi, der anerkendes af alle jordens indbyggere. En umulig drøm, selvfølgelig, men en der ikke desto mindre fortsætter gennem århundreders historie indtil vores tid, hvor den vestlige lejr forsvare sin humanisme; men den er ikke tilfreds med at forsvare den, fordi den i virkeligheden ønsker at påtvinge sin model alle jordens indbyggere. Men en stor del af dem deler ikke disse vestlige værdier og ønsker blot at kunne leve efter den model, de har arvet fra deres fædre, fordi i denne lejr forbliver menneskene knyttet til deres skikke, deres religioner og deres vaner.

I vores endetider har humanismen dag for dag antaget og fortsætter med at antage et stadig mere åbenlyst diktatorisk aspekt, der giver den en paradoksal karakter. Humanisme er en pervers drift, der gør menneskerettigheder sekterisk. For hvilken betydning har disse menneskerettigheder, hvis de pålægges under straf af sanktioner mod mennesker? Lov er et forsvar; påtvingelse er et angreb.

Den historiske udvikling af humanistisk tankegang har sin forklaring i Guds åbenbaring i hans bog kaldet Åbenbaringen. Jeg opsummerer denne forklaring med dette udtryk: "fra dyr til dyr." For Gud fjerner enhver religiøs ideologi, der ikke er i overensstemmelse med hans model, status som menneske fra dem, der støtter den. For for ham skal mennesket være i overensstemmelse med ham, i overensstemmelse med det faktum, at han skabte ham " *i hans lighed, i hans billede* ." Den, der ikke er med ham, er imod ham, som Jesus sagde i Matthæus 12:30: " *Den, der ikke er med mig, er imod mig, og den, der ikke samler med mig, spreder* ." Sådan " *spreder* " alle de ovennævnte ideologier, fordi de ikke " *samler* " i Jesus Kristus.

Konstruktionen af vores nuværende diktatoriske humanisme er konsekvensen af de successive arvefølger af religiøse tanker, der blev dannet i vestlige nationer. I begyndelsen af den kristne æra skinnede kristendommens religiøse tankegang i den lidelse og martyrium, som dens sande tilhængere udholdt. Derefter forvandlede den fælde, som Satan lagde, denne kristne religion, som Gud vendte sig bort fra efter dens opgivelse af sabbatten i 321. Under det pavelige regimes dominans, der blev etableret i 538, blev kristendommen forfølgende i en sådan grad, at Gud sammenlignede den med et vilddyr: " **dyret, der stiger op af havet** " i Dan. 7:7 og Åb. 13:1. Dette katolske regime, der repræsenterer hele den romerske karakter hård som " **jern** ", varede mellem 538 og 1798, årene for begyndelsen og slutningen af den forfølgende regeringstid for denne såkaldte "kristne" religion. Det franske menneske blev således successivt næret af intolerante, forfølgende religiøse tanker, derefter af afvisning af dette regime, næret af had til det religiøse subjekt; hvilket fødte ateismens religiøse tankegang. For paradoksalt nok forbinder den tanke, der benægter Guds eksistens, i ordets religiøse forstand de tilhængere, der deler denne tanke, det latinske "religare", der betyder: at forbinde. Frankrig var den første til at præsentere denne model for et nationalt samfund, hvor Gud blev jaget væk. Og de andre nationer observerede, hvad der skete. De sidste monarkisters modstand hærdede det republikanske regime, og de monarkiske nationer angreb det, og det forsvarede sig selv og vandt sine slag. For at eliminere det modstandsdygtige monarki væltede "terroren" alle sine modstanderes hoveder i massevis. Derefter falder republikken til ro, men med Napoleon I ^{føj}es erobringer til den republikanske ånds forførelse, og med tiden vil mange monarkier blive erstattet af republikanske regimer eller parlamentariske monarkier som England. Det europæiske og vestlige menneske formes i denne nye norm, hvor religion ikke længere tolereres. En side i menneskets historie er blevet vendt, og den nye giver det nye menneske religionen af den almægtige og prioriterede humanisme. Det er i denne historiske kontekst, at Gud kommer for at vække religiøs tro ved at bekendtgøre Jesu Kristi genkomst, et trosemne, der indtil nu er blevet ignoreret af religiøse udøvere. Og i den religiøse fred, som Gud har etableret, vil adventismens kristne tro udvikle sig, svagt, men over hele jorden, hvor det er muligt. Men i humanismens samfund går to diametralt modsatte ideologier i kamp; kapitalisme mod kommunisme. Disse to tanker opfatter ikke, hvad menneskerettigheder bør være på samme måde. For det amerikanske folk autoriserer kapitalismen udnyttelsen af mennesket af mennesket; hvilket den russiske lejr afviser, fordi dens kommunisme kun giver nationalstaten

ret til at udnytte mennesket. Kapitalismen vil udvide kløften mellem rige og fattige, mens kommunismen vil stræbe efter at afbalancere og fordele blandt al den producerede rigdom, hvoraf en stor del forbruges af produktionen af dens våben. Forståeligt nok ser kommunismen kapitalismen som et rovdyr, der ønsker at spise den. Dens modstand er derfor berettiget. I Frankrig fulgte republikkerne efter hinanden indtil den femte, der blev oprettet af general de Gaulle i 1958. Omkring 1970 bragte muslimske oprør islamismens krav frem i lyset. Vestlige nationer, der sover i en lang religiøs fred, etableret af Gud, ved ikke, hvordan de skal reagere mod aggression og afslører deres virkelige svaghed. Vestlig humanisme er under angreb og ved ikke, hvordan den skal reagere i selve navnet på de rettigheder, den giver mennesker. Universalistiske humanistiske foreninger forsvarer modtagelsen af udlændinge mod nationalistiske humanisters mening. Hele Vesten er offer for intern modstand mod de menneskerettigheder, som Frankrig definerede og erklærede under den Første^{Republik}. I den skabte uorden skal europæiske og vestlige ledere i stigende grad demonstrere deres autoritet. Individuel frihed skrumper gradvist ind for at tilpasse sig den situation, der er skabt af udviklingen af indvandring af muslimsk oprindelse. I de samme områder skal katolicisme, protestantisme, anglikanisme, jødedom og islamisme sameksistere, på trods af at de er fuldstændig modsætninger til hinanden.

For det første var USA ivrig efter at udrydde tilstedeværelsen af kommunistisk tankegang fra sit territorium. Og som sejrherre af Anden Verdenskrig gjorde de alt for at overbevise deres europæiske allierede om at gøre det samme. Frankrig gjorde modstand i et stykke tid, men gav endelig efter og vendte tilbage til NATO. Kommunismen, støttet af Sovjetrusland, blev fjenden, der skulle besejres for hele Europa og den vestlige lejr. I 1990'erne kollapsede den ødelagte sovjetiske konstruktion med "jerntæppet". Udvekslinger mellem Rusland, USA og Europa gjorde den sejrende vestlige lejr endnu mere selvsikker, mere arrogant og mere stolt. Og denne sejr gjorde andre uafhængige republikker i Rusland misundelige: Ukraine, og i dag, i vores nuværende situation, Moldova og Georgien, en del af den russiske alliance. I Vesten vokser ønsket om at behage og vinde kampen med tiden. Men forpligtelsen over for Ukraine har en enorm økonomisk omkostning, som de europæiske ledere tilsyneladende ikke forudså. Økonomiske vanskeligheder gør deres beslutninger upopulære, og for at påtvinge deres valg vil disse ledere vise sig mere og mere autoritære for at sejre, håber de, med værdierne i deres humanistiske tankegang. Det er derfor indlysende, at denne humanistiske tankegang har gennemgået en permanent udvikling ved at skulle tilpasse sig de aktuelle omstændigheder, men det værste er, at for denne humanisme er menneskets og borgernes rettigheder ikke længere blevet rettigheder, men pligter, der pålægges alle de folk, der er truet med sanktioner, hvis de ikke tilslutter sig den amerikanske og europæiske NATO-lejr ved ikke at fordømme den russiske aggression af Ukraine sammen med dem.

Denne opførsel fra NATO-lejren repræsenterer aspektet af den sidste universelle regering, der vil lede de sidste overlevende fra den tredje verdenskrig, hvis første fase, affyringen, begyndte den 24. februar 2022. Under vejledning af det amerikanske folk af protestantisk oprindelse vil "*dyret, der stiger op af jorden*", i Åb. 13:13, tage form og aktivitet. Og alle kan se med de nuværende sanktioner

og trusler om sanktioner, som denne vestlige lejr har taget, at den er identificeret som en legemliggørelse af det, i henhold til denne præcision citeret i Åb. 13:17: "**og at ingen kan købe eller sælge , uden at han har mærket, dyrets navn eller dets navns tal .**"

Denne profeti giver os allerede mulighed for at forstå, hvilken side, russisk eller vestlig, der vil komme sejrrigt ud af den tredje verdenskrig. Desuden profeterer Dan. 11:44-45 om ødelæggelsen af det russiske land og hære: " *Og tidender fra øst og nord skal skræmme ham, og han skal drage ud med stor vrede for at ødelægge og fuldstændig udlette skarer. Og han skal slå sine paladstelte op mellem havene, på det herlige og hellige bjerg. **Og han skal nå enden, og ingen skal hjælpe ham .***" Vi kan også forstå, at Gud forbeholder den sidste jordiske prøve af tro de værste mennesker, de mest intolerante i vores tid. Og denne værste tanke er den sidste humanismes, som giver sig selv, i al legitimitet, al ret til at tvinge mennesket til at adlyde dens værdier.

Beviserne på denne identitet, som jeg præsenterer i dag, var allerede synlige og bemærkede på tidspunktet for Balkankrigen. I en kontekst, hvor Rusland var et øjeblik svækket, afslørede den vestlige lejr sin sande natur. Og man skal være født, i sandhed, af sandhedens Gud for at fordømme det vestlige samfunds værdier. For på overfladen, i overensstemmelse med dette ordsprog, "er vejen til helvede brolagt med gode intentioner." Og den vestlige lejrs engagement blev begrundet med "gode intentioner". Lad mig huske konteksten: Ved dens forenende, marskal Titos, død brød Jugoslavien op i henhold til de religiøse forpligtelser i de tidligere lande, der udgjorde det: det ortodokse Serbien, hvis land Kosovo delvist var beboet af muslimske albanere, det katolske Kroatien og det muslimske Bosnien. Klager indgivet af serbiske indbyggere i Kosovo over vold begået af albanere vakte indignation blandt Serbiens leder, Slobodan Milosevic. Krigen begyndte også mod muslimerne i Bosnien-Hercegovina, som hurtigt kom i vanskeligheder mod de serbiske hære. Derefter stillede gamle had Serbien op mod det katolske Kroatien. I Europa, i Frankrig, blev den socialistiske humanistiske forening Læger Uden Grænser bevæget af situationen, og hele den vestlige lejr greb ind, ligesom Zorro, den maskerede selvtægtsmand, for at påtvinge europæiske værdiers retfærdighed. Bombet og besejret af NATO-fly blev Serbien tvunget til at give afkald på sin dominans over Kosovo, som den vestlige lejr gav de albanere, der boede der. Vor tids "PAX ROMANA" blev således uretfærdigt påtvunget Serbien, og dets politiske og militære ledere blev stillet for Den Europæiske Domstol i Haag og fængslet. I mangel af russisk intervention demonstrerede den vestlige lejr sin vilje til at påtvinge andre folk sin lov. På samme måde anvendte Amerika i sin krig mod Irak metoden med økonomiske sanktioner for at få dette land til at bøje sig for sin vilje og dermed afsløre sin identitet som det fremtidige " *dyr, der stiger op af jorden* ". Desuden vedtog Europa-Kommissionen for at perfektionere sit humanistiske image fuldstændig urimelige foranstaltninger til fordel for udenlandske immigranter. Den angreb ejendomsretten, der længe har været bevaret i Europa og i Frankrig, hvor fødselsretten længe har erstattet fødselsretten. Men hvis man går til ekstremer, kan ejeren i tilfælde af fravær fra hjemmet miste sit hjem, fordi immigranter har taget det i besiddelse og bosat sig der. Siden da bliver tyske indbyggere i Tyskland nu

sat ud af deres bygninger for at give dem til immigranter. Det er svært at tro, men det er kommet til dette punkt, og det værste kan endnu vise sig.

Balkankrigens tilfælde er et lærebogseksempel, fordi det afslører de uretfærdige normer hos dommerne og domstolene i det irreligiøse Vesten. For det er ved at nægte at anerkende den religiøse natur af denne konflikt, at vestlige dommere greb ind. Den forargede skaberguds forbandelse fører dem til udskejelser, der tillader helgenerne at identificere dem for, hvad de er, og deres ofre, og hævnlysten udskydes til en mere gunstig situation. Sand retfærdighed må ikke systematisk give rettigheder til de mindste, de fattigste eller udlændinge. Deres rettigheder skal forsvares, men ikke på bekostning af de rettigheder, der er fastsat for andre kategorier af individer. Og denne type uretfærdig domstol spiller nar ved at ville udgive sig for at være en engel for at opnå den folkelige anerkendelse, der idealiserer populistisk humanisme. Men kan vi forvente, at mennesker adskilt fra Gud dømmes med Guds visdom? Nej, det er umuligt.

Siden skabelsens tidligste dage er den samme scene blevet afspillet på jorden: Eva og Adam er ofre for en mængde slanger, der fortæller dem, hvad de vil høre. Vi kan derfor forstå, at det er let at bedrage et menneske. Derfor formanede Herren Jesus sine disciple til at være forsigtige, og i den forstand må vi lære at være på vagt over for mennesker, der alt for let er enige med os, når vi taler til dem. Men det, der er sandt, skal præsenteres som sandt, og for at give os den bedste beskyttelse inspirerede Gud disse ord fra Jer. 17:5: " *Så siger Herren: Forbandet er den mand, der stoler på mennesker, som gør kød til sin arm, og hvis hjerte viger fra Herren!* " For at undslippe denne forbandelse er der kun de bibelske " **to vidner** " om Gud, hans skrevne ord, hvis originale tekster " **på hebraisk og græsk** " var sikre og uforfalskelige. Men risikoen for forfalskning eksisterer ikke desto mindre i bibeloversættelsernes versioner. Og når menneskelige muligheder overskrides, kommer Gud sine sande tjenere til hjælp for at hjælpe dem med at opdage de vigtigste fejl i de originale tekster, som de ville have ignoreret uden ham. Jeg har oplevet dette, og jeg har fremlagt bevis for det.

Langsom død

Alt overlever kun gennem regelmæssig og permanent næring. Dette gælder for troen, som næres af guddommelig åbenbaring; for mennesket, som lever af de frugter, grøntsager og kornsorter, som Gud har foreskrevet; og for nationen, som kun overlever gennem konstant velstand.

Det vigtigste i hele naturen er vand, hvilket er livsvigtigt, fordi alt, der lever, dør på kort tid, hvis det berøves denne væske, som Gud skabte af to simple gasser. Og for at mennesket ikke skal glemme, at dets jordiske liv afhænger af dets skabergud, falder det vand, det har brug for, fra himlen til jorden. Med årstidernes cyklus værdsætter mennesker tidspunktet for de store regnskyl, der gør markerne og skovene grønne igen og tillader køkkenhaver at producere rigelig mad. Så længe religionen er aktiv, anerkendes denne fordel af hedninger som kommende fra guddommelighederne og fra skaberguden blandt monoteistiske troende. Men i vores nuværende menneskehed, der består af mennesker bygget på

modellen af deres computere, betragtes regn ikke længere som en guddommelig fordel, men udelukkende som en reaktion forårsaget af naturen.

Døden kan derfor forårsages pludseligt og hurtigt eller gradvist og langsomt. Årsagerne til hurtige dødsfald er utallige: ulykker på arbejdet eller på vejen, svigt i menneskekroppens motoriske organer, hjerne og hjerte, sygdomme og epidemier, men også mord og snigmord af alle slags. Selve døden accepteres og betragtes som helt naturlig af det moderne agnostiske og ateistiske samfund. Menneskeheden glemmer eller mister synet på, at døden bør betragtes som en guddommelig straf. For parallelt med og før vores jordiske liv blev et himmelsk liv, hvor døden ikke eksisterer, skabt og etableret af Gud Skaberånden. Jesu Kristi død og opstandelse kom for 2000 år siden i 2030 for at minde os om denne virkelighed. Og Jesus gjorde et punkt ud af at præcisere disse ord i Johannes 10:18: "*Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det fra mig igen. Dette er den befaling, jeg har modtaget fra min Fader .*"

Gennem hele sin jordiske tjenestegerning bestræbte Jesus sig på at åbenbare personligheden af Skaberånden Gud, som han kalder "min Fader". Han genkender således sig selv som en skabning af "*Faderen*". Men hans skabningstype er ikke lig med menneskers. For hvad enten det er i hans engleagtige aspekt, hvor han præsenterer sig for sine engle under navnet "Michael", eller i hans jordiske aspekt som "Jesus", er de himmelske og jordiske legemer, hvori han præsenterer sig, skabt af den guddommelige Skaberånd til hans egen guddommelighed og eksklusive brug; disse to legemer, skabt af Gud for sig selv, har derfor en absolut guddommelig status. Mikael og Jesus Kristus er derfor to aspekter, hvorunder Gud duplikerer sig selv ved at begrænse sin tilsynekomst. Magt, en usynlig ting, er et kendetegn ved den lige så usynlige Åndegud. Mikael og Jesus Kristus er således kun de kanaler, hvorigennem Ånden Gud handler og aktiverer sig selv successivt, da Mikael forsvinder fra himlen for at blive inkarneret på jorden i barnet Jesus, født mirakuløst af den unge jomfru Maria, af kong Davids slægt. Guds inkarnation i Jesus Kristus tilbyder menneskeheden et forbillede på det perfekte menneske, der udgør den, som Gud ønsker at frelse og tage som sin ledsager for evigheden. Det skal også forstås, at hvis Jesu død alene opnår for hans udvalgte tilgivelse for deres synder og for den oprindelige synd, som er arvet siden Adam og Eva, er det kun overensstemmelse med det forbillede, der er inkarneret i Jesu Kristi liv, der gør det evige liv tilgængeligt. Og dette princip blev afbildet af vor guddommelige Herre ved "**bryllupsklædningen**". Denne klædning er forbeholdt den eksklusive brug af "**brylluppet**", som symboliserer Guds alliance i Kristus med "*hans brud*", det vil sige den kollektive forsamling af hans udvalgte, udvalgt og udvalgt af ham gennem de 6000 år af jordisk synds historie. I symbolikken i guddommelige billeder er de udvalgte individuelt en gæst, og kollektivt udgør alle de udvalgte "*Lammets brud*", "*hans kirke*", "*hans udvalgte*".

Ved at indstifte nadveren henvender Jesus sig adskillige lektioner til kandidater, der ønsker at drage fordel af hans frelse, og den første er fundamental, fordi den gør de følgende unødvendige. Denne første lektion gives ved at vaske hans disciples fødder. Adventisttroen, ledet af Gud, har alene genoprettet dette

religiøse ritual, som Jesus Kristus beordrede, ved at lade det praktiseres af alle hans tilhængere. Denne rolle var så vigtig, at Jesus kun fik den nævnt af Johannes, " *den discipel, som Jesus elskede* ". Og dette valg af Herren er fyldt med betydning, fordi de budskaber, som apostlen Johannes åbenbarede, er af høj åndelig værdi. Det er Johannes, der mere end de andre evangelister åbenbarer sandhederne om den vej, der fører til evigt liv. Og allerede læsningen af hans evangelium leverer budskaber, som kun " *den, der har ører at høre med* ", kan forstå, som Åb 2:7-11-17-29 og Åb 3:6-13-22 lærer: " *Den, der har ører, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne!* "

Vaskningen af fødderne

Ved at vaske sine apostles fødder, fødder besmittet af dagens støv, sænkede Jesus sig frivilligt til det lavest mulige niveau i sin tid; niveauet af slaven, der blev brugt som et instrument, et redskab, i sin tids samfund. Han ønskede således at fordømme enhver form, som stolthed kan tage, fordi stolthed lukker adgangen til frelse for troende, ligesom den lukkede den for djævelen og de dæmoner, der fulgte ham. I vores menneskelighed, så i modsætning til modellen for det himmelske liv, har vi en tendens til at misfortolke betydningen af denne ceremoni. Nogle siger, at Jesus bevidst overdriver formen af sin lære for at opnå et tåleligt resultat. Men disse argumenter er falske, fordi det guddommelige krav om perfekt ydmyghed er en realitet, som muligheden for at etablere evig lykke afhænger fuldstændigt af. Evigheden kræver etablering af sikre værdier, bekræftet af Gud, der dømmer de sjæle, han skaber, ved at give dem liv. Evigheden kræver absolut tillid, absolut godkendelse, absolut lydighed, og kun Gud kan identificere de udvalgte, der opfylder disse selektive kriterier. Til disse tre kriterier føjes det fjerde, som retfærdiggør og betinger dem: Kærlighed til Gud, der er perfekt i alle ting. I det himmelske liv ifølge Gud hviler hans udvalgtes individuelle og kollektive lykke på den enkle ret til at leve, som han har fået fra Gud, den åndelige skaber af liv og den store organisator af evige og evige aktiviteter. Herren forkynder en ny skabelse ifølge Åb 21:5: " *Og han, som sad på tronen, sagde: 'Se, jeg gør alle ting nye.'* " *Og han sagde: 'Skriv, for disse ord er troværdige og sande.'* " Denne nyhed vedrører " *ting* ", men ikke moralske principper, som er forblevet de samme siden den første engels skabelse. Guddommelige karakterkrav har aldrig ændret sig siden den første skabelse i forhold til hinanden. Og det er netop fordi brugen af deres frihed har diskvalificeret dem, at engle og mennesker til gengæld ikke vil være i stand til at leve evigt i Skabergudens herlige nærvær. Men Gud forbliver god og kærlig, selv i anvendelsen af sin retfærdighed, fordi de diskvalificerede væseners endelige skæbne vil have til formål at udslette dem, så når de først er ødelagt, vil erindringen om ondskab og dens konsekvenser gradvist forsvinde i de evige udvalgtes tanker. Denne fuldstændige eliminering er nødvendig, for at perfekt lykke kan fortsætte evigt i opfyldelsen af den store frelsesplan, som Gud har udtænkt.

Fodvaskningsritualet beviser ikke, at den, der praktiserer det, er en af de udvalgte, som Jesus vil frelse. Det er blot en lektie, hvormed han påpeger sit krav om total og perfekt ydmyghed hos dem, som hans udgydte blod vil frelse, så de kan leve evigt i hans selskab og tjeneste. Riter kan uværdigt praktiseres af mennesker, hvis ydre bedrager. Derfor dømmer Gud kun efter sig selv, og hans

evne til at ransage tanker, sind og hjerter tillader ham at gøre det med perfekt retfærdighed.

Langsom åndelig død er blevet destilleret over tid af misforståelser om Guds høje standarder. Hedensk kristendom anvendte den samme type forhold til falske guddomme på den kristne tro. For at opnå deres støtte måtte tilhængere "købe" disse guddomme på forskellige måder. Dette er, hvad den romersk-katolske kirke fik sine tilhængere til at reproducere gennem etableringen af "aflad" og selvpåførte korporlige afstraffelser. For at opsummere årsagen til langsom åndelig død kan jeg ikke komme i tanke om nogen bedre måde end dette vers fra Ordsp 21:18: "**Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde; lykkelig er den, der holder loven!**" Den nuværende brug af biler giver alle mulighed for at værdsætte eksistensen af "**bremser**", der er så nyttige til at undgå utilsigtede kollisioner eller til at holde et køretøj på plads på en bakke.

Langsom død gælder også for menneskeheden gennem dens unormale brug af kemikalier skabt af det videnskabelige menneske. Harmonisk liv afhang af respekt for det naturlige livs regler, skabt af Gud til at være perfekt fra sin oprindelse. Efter synden ødelagde dødsprincippet denne oprindelige perfektion, og menneskelivet blev endnu mere afhængigt af respekt for de love, der styrer naturen. Døden favoriserede udviklingen af sygdomme, men naturlovene favoriserede naturlige kure. Begyndelsen af det 19. århundrede var præget af den moderne videnskabs opvågnen og dens kemiske og fysiske anvendelser. Dampmaskinen og forbrændingsmotoren krævede brugen af kul og olie, to produkter skjult under jorden. Med tiden blev disse to produkter uundværlige, selvom begge er årsag til alvorlige, evige gener. Det tilsyneladende aspekt af komfort får os til fuldstændigt at glemme dette, men behovet for energi har fuldstændig ændret menneskehedens situation. Denne bydende nødvendighed udgør dens akilleshæl og betinger fuldstændigt dens funktion. Vores moderne vestlige samfund er baseret på brugen af energi til familier, industrier, våben og fritid. Faktisk er vi blevet slaver af et forbrugersamfund, der brødføder mennesker værre og værre og dræber flere og flere. Overbelastet med pesticider, fungicider og insekticider forgifter jorden, nu kemisk, den mad, den producerer: det er en langsom død, der snigende destilleres. Og menneskekroppe, der er næret på denne måde, overlever kun ved brug af lægemidler og medicin, der er opfundet og skabt af menneskelige videnskabsmænd. Selv når det opnås gennem perverse metoder som "in vitro-forplantning", er forplantning ikke desto mindre baseret på et naturligt princip skabt af Gud: befrugtning af en kvindes æg med en mands sæd. Men når den er skabt, overgives den fremtidige mand i hænderne på videnskabsmænd af alle slags. I Vesten har mennesker glemt, at livet har fortsat i 5.800 år uden at ty til menneskelig kemisk videnskab. Mennesket fandt i naturen, omkring sig, alt, hvad det behøvede for at leve: luft, vand og mad produceret af jorden. Det fandt også midlerne til at iklæde sig dyreskind eller vævning af dyre- eller plantefibre. Naturen tilbød ham muligheden for at leve gratis. Vesten har brudt med denne model, og gennem udviklingen af grådighed udnyttede mænd af andre mænd, der tjener enorme profitter på deres bekostning, til skade for kvaliteten af deres eksistens. Dette er konsekvenserne af den langsomme død, som Gud har beredt for oprørske mennesker, der foragter og ignorerer ham af

kærlighed til deres frihed; i henhold til den opfattelse, de giver ordet "frihed". For Gud og hans udvalgte er denne type "frihed" blot "*syndens slaveri*".

Gud reagerer på sin guddommelige måde på disse oprørske og utaknemmelige holdninger. Menneskelivet har brug for vand, og vand vil gradvist forsvinde, efterhånden som det bliver knapt. For når året 2023 kommer, har den langsomme død til formål at fuldstændigt ødelægge alt, hvad der lever på jorden. De sidste syv år vil derfor blive mere og mere dødbringende. Som en optakt til disse sidste syv år har der været en kædereaktion af dødbringende årsager: Covid-19-epidemien, krigen i Ukraine og jordskælv i Tyrkiet og Syrien. Men situationen bliver endnu mere alvorlig med fremkomsten af to modsatrettede lejre, der sætter Rusland, Kina, Indien og mange afrikanske og sydamerikanske lande op mod det dominerende NATO. I sin dominerende position har det vestlige menneske påtvunget sine værdier på jordens andre folk. Men efterhånden som situationen bliver ugunstig for det, opdager det, eller vil opdage, at dets internationale orden faktisk er en minoritetsorden, fordi kun dets militære og finansielle magt har sikret dets dominans. Mellem 2020 og 2023 har situationen tragisk ændret sig, og dette forbereder accelerationen af den langsomme død, der rammer det vestlige samfund, primært målrettet af Gud.

Langsom død angår også den nation, der kun overlever ved at bevare sin velstand. Men på trods af udseendet er Frankrig i denne henseende en døende nation, i reel tilbagegang og "på march" mod sin totale ruin. Trappens trin tillader én at stige op, men også at stige ned. Og bag en tilsyneladende bedragerisk fernis er Frankrig under den Femte^{Republik}, etableret af General de Gaulle i 1958, kun gået ned, ramt af en langsom, progressiv død. Dette lands dødbringende skæbne blev skrevet af generalen selv, ved etableringen af hans meget særlige forfatning, der indeholdt artikel 49, stk. 3, og artikel 16, som tillader den valgte præsident at fungere som en absolut diktator juridisk set, da det står skrevet i den Femte^{Republiks} forfatning. I 1958 fordømte de partier, der var imod denne vedtagelse, højlydt et diktaturregime. Men det suveræne folk, der var inviteret til at stemme, gav deres samtykke, og Frankrig gennemgik den Femte^{Republik}. Denne militærmand kunne kun lede nationen Frankrig, som han naturligvis følte sig ejet af på grund af sin tilstedeværelse i England, hvorfra han modstod det besejrede Tyskland. Og denne glørværdige fortid forklarer det franske folks accept af hans femte^{republik}. Den store sejrherre kunne kun støttes. Men på det tidspunkt anså franskmændene ikke konsekvenserne af denne forfatning for kun at være passende for en ærlig og samvittighedsfuld mand, som general de Gaulle i sandhed var. Han beviste dette ved ikke at klamre sig til sit embede og foretrak at forlade magten, da han opdagede det franske folks fjendtlighed. Men en langsom død blev etableret, fordi han efterlod sin forfatnings forbandelse som en arv. I den fjerde^{republik} undgik man i forsøget på at finde et kompromis enhver form for overdreven indsats. Det demokratiske princip fungerede korrekt, folket valgte deres stedfortrædere, og deputerede valgte præsidenten for Rådet; regeringen samlede ministre valgt fra forskellige partier, som skulle samarbejde med hinanden. Det skal også bemærkes, at afslutningen på denne sandt demokratiske 4.^{republik} var forårsaget af den algeriske krig, der havde været i gang siden 1954. Regeringerne faldt den ene efter den anden, fordi de ikke var i stand til at opnå et flertal til at godkende deres

beslutning vedrørende denne krig. Fra 1954 og fremefter måtte Frankrig således betale konsekvenserne af sin erobring af Algeriet og dets omdannelse til en koloni. Og straffen kom i form af en svækkelse af dets demokratiske aspekt i 1958. General de Gaulle havde et svar at give dem, der fordømte hans regime som et diktatur. Han sagde til dem: "Hvordan forventer I, at jeg i en alder af 67 år skal opføre mig som en diktator?" Argumentet blev afledt fra selve diktaturet i dens forfatning. Og i sit svar meddelte han allerede, at faren ved hans forfatning ville hvile på alderen på den person, der ville lede den.

Som alle kan se, blev de 8 præsidenter i den Femte Republik med tiden valgt i stadig yngre aldre, og samtidig blev Frankrigs sande interesser ofret på den humanistiske globalismes og globale handelsforbindelsers alter. Ved at fremme ideen om Den Europæiske Union forberedte generalen Frankrigs fald, fordi denne humanistiske tilgang, motiveret af hans mistillid og hans ønske om uafhængighed fra det amerikanske folk, afledte hans og hans efterfølgeres opmærksomhed mod de europæiske aftaler, der blev omsat i konkrete handlinger, til skade for franske interesser; faktisk erstattede blikket mod Europa blikket mod Frankrig. De 8 franske præsidenter ofrede, den ene efter den anden, franskmændenes særlige interesser for at opnå opbygningen af det nuværende Forenede Europa. Europa fungerer på en overlapning af funktioner: europæiske deputerede og nationale deputerede, Europa-Kommissionen og nationale regeringer. Men med tiden er den europæiske beslutningsmagt vokset til skade for de nationale regeringers magt, som, idet de er underordnet dem, er blevet næsten ubrugelig. Og jeg kan godt lide at huske, at Frankrigs ruin meget tidligt blev annonceret af de europæiske kommissærer, der var udpeget af nationale ledere, fordi de fortalte de franske iværksættere, de mødtes med, og som de foreslog at flytte deres virksomhedshovedkvarter til andre fattige og mindre beskattede lande i Europa: "Det er ikke godt for Frankrig, men det er godt for Europa." Faktisk har det, der ikke er godt, ikke været godt, hverken for det ruinerede Frankrig, offer for arbejdsløshed, eller for Europa, der er leveret efter direktiverne fra den europæiske kommissær, der repræsenterer interesserne for store europæiske finansfolk og store europæiske og amerikanske virksomheder og forretninger. Med den økonomiske krise udløst af afvisningen af russisk gas er hele Europa ved at kollapse. Men efter at have nydt godt af flytningerne klarer de nye aktører sig meget bedre end rige lande som Frankrig. For hende er det et dobbelt slag: de ekstra energiomkostninger og forsvinden af arbejdspladser, der er flyttet til andre europæiske lande, Orienten og Kina. Det er ikke uden grund, at Frankrigs handelsbalance har været i underskud siden 1973, året for "oliechokket"; Denne energi havde allerede oplevet en pludselig prisstigning på 40% på grund af "Yom Kippur-krigen" (forsoningen), hvor olieforvaltningen tidligere var blevet overdraget til de arabiske lande, der var blevet uafhængige. Og i en kædereaktion steg prisen på alt liv i samme forhold. Ved udgangen af 2022 vil et nyt "gaschok", denne gang, tynge de svækkede europæiske økonomier og dermed forringe levevilkårene for de afrikanske folk i den tredje verden, der forblev afhængige af europæiske lande.

Vi må erkende den skadelige rolle, som den lange periode med fred, som Gud har givet de vestlige kristne folk, har spillet. Fred er utvivlsomt behagelig,

men den fred, Gud har tilbudt Vesten, har katastrofale konsekvenser. I fred er mennesker blevet slaver af forbrugersamfundet. Forførelsen af konstant fornyede tilbud har absorberet menneskelige tanker og afledt dem fra religiøse, politiske og økonomiske begivenheder; de tre emner, som menneskelivet er bygget og betinget af. For at besidde må mennesker arbejde for at betale for det eftertragtede gode, og uden at de er klar over det, har "metro, arbejde, søvn"-regimet helt eller næsten helt bedøvet dem. De evige og kontinuerlige forræderier fra de regerende eliter er blevet ignoreret, og da de ikke blev fordømt med tilstrækkelig kraft, blev det onde, der blev begået, opmuntret og fortsat. Og bemærk, at de, der forsøgte at gøre det, blev dæmoniseret og blev et fugleskræmsel for de bedragne mennesker. Den nuværende situation var bygget på mange års fejltagelser og fejlvurderinger fra politiske eliter. Men Gud giver folk de ledere, de fortjener, baseret på deres holdning til ham. Og som sådan blev Frankrigs skæbne skrevet i guddommelig profeti. Ramt af dens forbandelse nød Frankrigs ledere ikke godt af den guddommelige visdom, der ville have gjort det muligt for dem at indse, at den betydning, der blev givet til internationale relationer, var til skade for deres egen nation. Og i denne holdning genfinder jeg tankegangen hos "*Babels*" samtidige, der allerede i menneskelig forening søgte midler til at undslippe guddommelige forbandelser.

I dag, i 2023, har Frankrig stadig intet tilbage udover sin tidligere internationale prestige. For mange af verdens folkeslag har det repræsenteret en misundt model for frihed, der har tiltrukket og stadig tiltrækker universel indvandring. "Menneskerettighedernes" hjemland inspirerer til drømme, men inspirerer også til jalousi og irritation. Og især dem, det irriterer mest, er dem, der ligner det mest, uden at godkende dets uefterlignelige sociale system: USA. Fordi USA, på trods af venlige fremtoninger, ser Frankrig som en alt for social konkurrent, der konkurrerer med sin egen samfundsmodel. Og siden 1945 har de fortsat med at handle imod det, svække det og underkaste det deres hegemoniske magt. Efter at have forblevet uafhængigt siden general de Gaulle, er Frankrig ved at tilslutte sig Den Europæiske Alliance faldet tilbage i fælden med internationale aftaler, der tvang det til at underkaste sig den amerikanske imperialismes direktiver. Og for at bekræfte denne tilbagevenden til "hundehuset" bragte præsident Sarkozy det i 2005 tilbage i NATO-alliancen. USA tog endnu et skridt mod sin imperialistiske hegemoni ved at få stoppet salget af russisk gas og olie til europæiske lande. De svækkede deres russiske fjende og styrkede samtidig deres europæiske støtte, deres indflydelseszone og deres forsyning af olie og gas til de samme europæere. Men for Europa stiger energiprisen til nye højder skabt af amerikansk kommerciel grådighed. Og deres succes er berettiget af, at den europæiske alliance hyklerisk bringer konkurrenter sammen, der profiterer af hinanden; de mest skadelidte er de rigeste, da de beskattes mere for at finansiere det europæiske system og dets dyre drift. I sit forenede Europa har Frankrig kun fundet konkurrence, der har ødelagt det, uden at det har været i stand til at modsætte sig den, fanget af de aftaler, der forpligtede det.

I modsætning til general de Gaulle, både i alder og i sine ideer, er præsident Emmanuel Macron et rent produkt af computersamfundet og det finansielle system, en bankmand, kold og kynisk som vores computere og digitale

telefoner, der adlyder klikket, fingeren og øjet, og alle dem, der støtter ham, er i hans billede. Denne relativt unge mand er udstyret med en stor intellektuel kapacitet som en computer, der har et svar på alt, men uden nogen reel intelligens. Dette forklarer hans tilbøjelighed til at skabe konfliktsituationer, altid overbevist om, at han har ret. Jeg har længe bemærket den omskiftelighed, hvormed nutidens unge studerende udtrykker sig. De blev født i en stressende kontekst, hvor hastighed er tidens værdi, og eksamensbeviset det absolutte privilegium. Folket i den Femte ^{Republik} har frembragt denne nye type personlighed, der er overbevist om hans overlegenhed som specialiseret tekniker. Det burde derfor ikke være overraskende at opdage, at deres debatkoncept består i at demonstrere i lange monologer, at de har ret, og i virkeligheden kun søger at overbevise deres samtalepartnere; fordi de endelige svar allerede er fastlagte og klar i deres hoveder. I sin første periode, under temaet "den store debat", demonstrerede præsident Macron dette ved at organisere lange monologer foran gunstige samtalepartnere, tavse og respektfulde fordi de var udvalgt. Og for bedre at overbevise hele befolkningen blev disse taler filmet og sendt live på specialiserede nyhedskanaler. Vi kan forstå, hvorfor disse unge mennesker opfører sig på denne måde. Det drejer sig om den femte ^{republik} ^{forfatning}. Den værner ledere til at udøve politisk magt uden mulighed for at blive modsagt. Og siden 1958 har præsidentpartiet ved magten haft et absolut flertal. Oppositionen kan råbe imod og bestride de trufne beslutninger, men herskerne er ligeglade. De nuværende råb og klager er stadig mere ineffektive end nogensinde. I en anden tid blev denne type situation kaldt et diktatur. Men menneskelig og djævelsk perversion har formået at give diktaturet et officielt demokratisk udseende. Og ligesom i Jean-Baptiste Molières værk, "Monsieur Jourdain skrev prosa uden at vide det", levede franskmændene i et diktatur, mens de ignorerede det. Den femte ^{republik} ^{regime} er baseret på en forfatning godkendt af det franske folk, som derfor ikke har andet valg end at tie stille og adlyde. I lang tid fordobledes antallet af repræsentanter fra præsidentpartiet, der kom ud på toppen, for at sikre urokkelig støtte til den siddende regering. Foranstaltningen blev senere ændret, og det er denne ændring, der banede vejen for den nuværende politiske situation i 2022. For første gang i den Femte ^{Republik}, efter et rungende lovgivningsmæssigt nederlag, har præsident Macron kun et relativt, snarere end et absolut, flertal i Deputeretforsamlingen. Præsidentens autokratiske opførsel er derfor mildest talt pinlig. Men i mangel af et absolut flertal har præsidentregeringen den berømte artikel 49, stk. 3, hvorved regeringen pådrager sig ansvar, samtidig med at den udsætter sig for risikoen for mistillidsvotum, som dens modstandere måtte fremsætte mod den. Men igen er intet vundet, medmindre det sker ved et absolut flertals afstemning. Siden sit genvalg i 2022 har præsident Macron betroet embedet som premierminister til fru Borne, en loyal person, der håndhæver sine regeringsbeslutninger gennem 11 anvendelser af artikel 49, stk. 3. Men den 11. ^{accepteres} ikke af hverken de modsatte deputerede eller af arbejdende folk, fordi det rejste emne især vedrører dem: regeringen ønsker at indføre pensionering ved 64-årsalderen. Teksten, der blev indført om aftenen den 16. marts 2023, natten til den 17. marts, udløser folkelig vrede, og kun Gud og hans valgte embedsmænd har en idé om de ekstreme konsekvenser, som dette diktat kan medføre i den korte tid,

der stadig ligger foran os. For i Apostel 11 annoncerer Gud en fornyelse af den franske revolutionære "Terror". " *Udyret, der stiger op af afgrunden* ", skal vende tilbage under temaet om, at det " *andet ve* " i sig selv er forbundet med den " *sjette trompet* " eller den tredje verdenskrig. I en tid hvor præsident Macrons og hans europæiske kollegers valg til fordel for Ukraine udsætter hele Europa for det russiske folks vrede, kan interne uroligheder eller revolutioner kun favorisere en russisk invasion af dette falsk forenede Europa.

Lad os se nærmere på normen i vores forbrugersamfund. Hastighed øger profitten og efterspørges af iværksættere til deres arbejders og ansattes aktivitet. Men denne acceleration af levevilkårene har konsekvenser for de menneskers sundhed, der er udsat for den. For at imødekomme deres aktiviteters behov tyr de til alle slags hjælpemidler, fra de svageste til de stærkeste. Således provokerer og intensiverer accelerationen af livets tempo processen med langsom død. Den stressede forretningsmand tager en sovepille om aftenen for at sove og en kop kaffe om morgenen for at holde sig vågen. Tilvænning gør ham afhængig af disse to typer af omvendte stoffer, og den infernalske cyklus tager over ham for at fremskynde processen med hans langsomme død. Det faktum, at de problemer, som menneskeheden lider under, bliver uoprettelige, fordi mennesker ikke længere ønsker at blive ræsonneret med eller ræsonnere med sig selv, er det bedste bevis på verdens ende. For i dag er det til hele menneskeheden, at Jesus kunne henvende sig til hele menneskeheden, som vedrører den protestantiske tro siden 1843, ifølge Åb. 3:1: " *Skriv til englen for menigheden i Sardes: Dette siger han, som har Guds syv ånder og de syv stjerner: Jeg kender dine gerninger, at du er levende og død* ". " Protestanterne i det 16. ^{århundrede} fordømte katolikernes overtrædelse af guddommelig lov, og i 1844 retfærdiggjorde de deres praksis med den romersk-katolske søndag. Her har vi et vidnesbyrd, der retfærdiggør deres forladelse af Gud fra denne dato 1844. Og denne model vil gradvist vinde over hele den vestlige lejr's sind.

Overalt omkring os bevæger sig menneskemasser og bevæger sig rundt i en stor sløret aktivitet af arbejde eller fritid, og Jesus siger til dem: " ***Jeg ved, at I betragtes som levende, og I er døde*** ." Er dette ikke selve definitionen af langsom død? Sagen er indlysende, og hvis det vestlige liv er særligt berørt som helhed, er det netop fordi det vestlige samfund har taget dette amerikanske samfund som sin model, fundamentalt protestantisk, men forbandet af Gud siden den første forårsdag i 1843. Dets model er reproduceret i det europæiske samfund og på de to kontinenter, hvor protestantismen har indgået en alliance med den romersk-katolske tro og retfærdiggør sin førstedagshvile, som den har arvet siden 7. marts 321 fra kejser Konstantin ¹.

Dette nuværende amerikanske samfund udgør den samfundsmodel, som " *dyret, der stiger op fra jorden* ", i Åb. 13:13, vil legemliggøre, efter at den langsomme død er blevet erstattet af den hurtige død forårsaget af den nukleare ødelæggelse under Tredje Verdenskrig. Den, der ser det amerikanske samfund i år 2023, har for øjnene den eksperimentelle model, som det sidste universelle regime i Jordens historie vil tage. Mellem denne opfyldelse og os er der kun seks år med gradvise forlængelser af død og ødelæggelse; dette indtil, i det syvende år, Skabergudens retfærdige vrede har ødelagt hans oprørske fjender.

Hvis nationen står uden kur over for en langsom død, er dette ikke tilfældet for tro og menneskeliv. Og tyen til det rette middel for begge dele karakteriserer Jesu udvalgte spredt over jorden i et klima med store storme og store omvæltninger af situationer. Midlerne findes, og Gud har angivet dem; derfor er det nok for hans udvalgte at lytte til hans guddommelige direktiver og lade sig lede af hans Helligånds inspiration i de sidste skridt af deres liv på syndens jord.

Den nuværende globale situation har to ansigter: ansigtet, der er gjort tilgængeligt for det naturlige menneske, og ansigtet af guddommelig dom, som Gud deler med sine udvalgte. Det naturlige menneske kan pege på de tilsyneladende årsager til internationale spændinger og identificere årsager som følge af territoriale krav, men for det åndelige menneske er disse ting kun de former, hvorunder den forargede skabergud organiserer den morderiske konfrontation, som han profeterede med symbolet på den " *sjette trompet* " i sin åbenbaring kaldet Apokalypsen. Og denne " *sjette trompet* " udgør den " *sjette* " straf, som Gud påfører de vestlige kristne folk, som har vovet at " *ændre sin lov* ", **forvandle sine ord** og **sætte spørgsmålstegn ved den " tidsorden "**, som han etablerede fra begyndelsen af sin jordiske skabelse for de syv dage i sin uge, og dermed forvrænge planen for frelsesprogrammet, der er designet til hans sande udvalgte; angrende syndere, der frembringer frugten af sand omvendelse.

Den situation, vi oplever på tærsklen til foråret 2023, er eksplosiv i Frankrig og resten af verden. I Frankrig er få mennesker klar over skrøbeligheden af et demokratisk regime. Som navnet antyder, er demokrati et regime, hvor folket regerer. Men når folket er splittet, er demokratiet det også. Og når et mindretalsparti forsøger at påtvinge sine direktiver, hviler national fred udelukkende på tærsklen til tålmodighed mellem modsatrettede lejre. For et demokratisk regime er kun muligt gennem accept af aftaler og kompromiser, der indgås mellem modsatrettede ideer. Et republikansk regime er lige så sårbart over for folkelige revolutioner som et monarkistisk regime. Det er alt sammen et spørgsmål om accept og oppositionens styrke. Franskmændene er i dag derfor ofre for en lang, bedragerisk fred, der fik dem til at tro på soliditeten af deres institutioner og deres politiske regime i den Femte ^{Republik}. Men virkeligheden sætter til sidst ind, og illusionerne må forsvinde.

Ordet demokrati er ekstremt misvisende, fordi vi under dette udtryk finder meget forskellige demokratier. Den oprindelige referencemodel var det demokratiske regime i Athen i antikken. Hele befolkningen deltog i beslutningsprocessen, og i vores tid anvendes dette direkte demokrati kun i Schweiz. De mange former for demokrati forklares med de mange former for folk. Vi finder således kapitalistiske, kommunistiske, hinduistiske og islamiske demokratier i henhold til folkets ideologiske og religiøse orientering. Bortset fra Schweiz har alle disse demokratier opgivet eller afvist den direkte model, den mest retfærdige, til fordel for den indirekte model, hvor folkets magt er betroet deputerede, der repræsenterer dem. Det er her, problemet opstår, på niveauet af denne såkaldte repræsentation. Og dette er det aktuelle tilfælde i Frankrig, hvor det perverse system med to valgrunder tillader et mindretal at regere hele landet med absolut magt gennem narrestreger og partialliancer. Franskmændene burde have opgivet den femte ^{republik}, som blev fordømt som et diktatur i 1958, og burde

have vendt tilbage til den fjerde ^{republik} efter general de Gaulles afgang i 1969, fordi hans magtovertagelse kun var berettiget for at løse problemet med Algerietkrigen. Dette var det eneste tidspunkt, hvor den femte ^{republik} ^{diktatur} var nyttigt for Frankrig. Med tiden har misinformation gjort sit arbejde i det franske folks sind, og mange foragter denne fjerde ^{republik}, hvor koncilets præsidenter afløste hinanden, fordi de ikke var i stand til at regere. Men jeg minder alle om, at dengang var de politiske ledere enige om at se deres forslag afvist og ikke støttet af de stemmeberettigede deputerede... Hvad med vores tid?... Dette er tydeligvis ikke længere tilfældet. Én ting er sikkert: Gud hverken ønskede eller tillod Frankrig at undslippe forbandelsen fra sin femte ^{republik}.

Et tegn bekræfter frigivelsen af de onde engle fra Apo. 7, mens vi samtidig er vidne til den samme type konfrontation mellem to blokke. På fransk niveau tolererer demokraterne ikke længere den præsidentielle minoritets regeringsførelse, og på globalt niveau tolererer de fremvoksende folk i den tredje verden ikke længere den vestlige lejrs regeringsførelse. Gud skabte problemerne, og folkets længe lukkede øjne åbner sig og gør oprør mod al uretfærdighed.

Realiseringen af et folkeligt oprør blandt det franske folk blander kortene om og giver os mulighed for at finde det kronologiske program beskrevet i Dan 11:40 til 45: først et muslimsk angreb begunstiget af den interne uorden i Frankrig og Europa, og derefter den russiske invasion, hvis vrede blev næret af de europæiske væbnede støttepositioner, der blev tilbudt Ukraine.

Jævn døgn og solhverv

I dag, mandag den 20. marts 2023, på forårsdagen, er jeg klar over, at jævn døgn og solhverv bærer guddommelige budskaber. Jeg har allerede præciseret, at ifølge den tidsstandard, som Gud har fastsat, hvor dagen begynder ved solnedgang, finder det korte øjeblik for jævn døgnens passage sted, ikke den 20. marts, men den 21. marts kl. 22:24 lokal tid i Paris.

Idealet for det projekt, som Gud har udtænkt, er den perfekte enhed, som jeg oversætter med dette princip: $1 + 1 = 1$. Jesus bad for Guds og hans udvalgte enhed i Johannes 17:22-23: "*Den herlighed, som du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de skal være fuldkomne til ét, og for at verden skal kende, at du har udsendt mig, og at du har elsket dem, ligesom du har elsket mig.*" Men før dette herlige og lykkelige resultat opnåedes, viste synden sig, frugten af den virkelige valgfrihed, som Gud overlader til alle sine skabninger, og de første, som han skabte, gjorde oprør imod ham. Med tiden fik lysets engel, der blev Satan, selskab af engle, der godkendte hans valg. Som følge heraf blev livet, som Gud skabte, delt i to lejre, der var imod hinandens yderpunkter. Og ved at skabe jorden fandt Gud en måde at åbenbare denne situation på ved hjælp af forårsjævn døgn, som han gjorde til begyndelsen af sit år i sin standard for tidsberegning ifølge 2 Mos. 12:2: "*Denne måned skal for jer være månedernes begyndelse, den skal for jer være årets første måned.*" Gud udtalte denne erklæring på selve forårsdagen, det vil sige den første jævn døgn, der forbereder hebræernes udfrielse fra slaveriet under egypterne. Og denne

begivenhed sætter det åndelige billede af de udvalgte udfrielse fra dødssynd i den historiske scene. Egypten bliver i denne oplevelse det typiske symbol på synd.

Der er to jævndøgn i løbet af året: forårsjævndøgn og efterårsjævndøgn. Hver af dem har en særlig betydning. Forårsjævndøgn går forud for sommerens ankomst, og Gud placerer den under sin retfærdigheds og sit lyss beskyttelse, som sommeren vil bringe til sit maksimum. Omvendt går efterårsjævndøgn forud for vinteren, hvor lyset reduceres til sit maksimum, og mørkets billede bringes til sit maksimum, hvilket giver den sit ry som en død årstid.

Baseret på disse betydninger kan mange lektioner knyttes til disse fire jordiske sæsoncyklusser.

Foråret, der er privilegeret af Gud, repræsenterer begyndelsen på konfrontationen mellem det godes lejr og det ondes lejr. Da hver skabt skabning er fri, skal der løses et dilemma, fordi situationen er defineret af følgende princip: $1 + 1 = 2$. Når to lejre nu står imod hinanden, ville en tredje lejr være nødvendig for at afgøre mellem dem som voldgift, men ak, denne tredje lejr eksisterer ikke. Så dilemmaet påtvinger sig selv og fortsætter. Det er denne uløselige situation, der får Ånden til at gøre tallet 2 til symbolet på ufuldkommenhed og tallet 3 til symbolet på perfektion. Denne kode bruges i konstruktionen af den sidste åbenbaring, som Gud gav til Jesu Kristi apostle og især til Johannes, den sidste overlevende af de tolv, ved slutningen af det første århundrede af vor tidsregning; Åbenbaringen, ifølge oversættelsen af det græske ord "Apocalupsis" eller, på fransk, Apocalypse.

Foråret profeterer guddommelig sejr over sine fjender, og denne fremtidige sejr er symboliseret af det intense sommerlys, der følger efter det. Derfor placerer Gud Jesu Kristi tjeneste, hvis ultimative mål er at ødelægge mørket og få lysets lejr til at sejre, på forårssæsonen. Denne lektie afspejles i det hebraiske folks levede erfaringer. Kastet ned i det mørkeste mørke er de udsat for slaveri og lidelse. Adskillige plager, der påføres Egypten, har til formål at tvinge Farao til at befri Guds folk. Men han modstår de første ni plager på bekostning af frygtelig lidelse for sit eget egyptiske folk. Da situationen synes uløselig, bruger Gud et afgørende våben: døden af alle Egyptens førstefødte, både dyr og mennesker. Denne modsætning afslører den usynlige kamp mellem Gud og djævelen, som jorden er blevet overgivet til. Og i den bedst bevarede hemmelighed forberedte Gud sin sejr mod djævelen ved at ofre livet af sin "**førstefødte**", som ville legemliggøre al hans guddommelige perfektion i menneskeligt kød. Dette var meningen med den første påske, der blev indstiftet mellem den 10. ^{og} 14. ^{dag} i den første måned i det guddommelige år. Lammet blev valgt på den 10. ^{dag} blandt de tilgængelige lam, og denne handling profeterede begyndelsen på Jesu Kristi tjenestegerning, og den 14. ^{dag}, hvor han skulle ofres, profeterede datoen onsdag den 3. april 2030, hvor Jesus blev korsfæstet af de romerske soldater.

Påskens profeterede om Guds frelsesplan for at frelse sine udvalgte ved at befri dem fra synd og dens løn, døden. Synd bestod i at være ulydig mod Gud og udfordre hans opfattelse af retfærdighed. Det er derfor tydeligt, at Gud havde og stadig ikke har nogen grund til at frelse mennesker, der forbliver i deres oprørske holdning over for ham og hans love. Dette er endnu mere tydeligt, når vi overvejer den pris, han selv villigt indvilligede i at betale i Jesus Kristus for at forløse sine

udvalgte liv. Således profeterede Gud under påskefestens symbolik sin frelsesplan i form af sine forløstes tilbagevenden til standarderne for sit lys og fuldkomne retfærdighed. Hvor er synden i denne påskeritual? I tre ting: i egyptisk slaveri, i påskelammets død og i den egyptiske " **førstefødtes** " død. Men det ærede symbol på denne påskeritual forbliver " **lammets** ": billedet af den ideelle udvalgte ifølge Gud: føjelig, fredelig, øm og tillidsfuld. Det er derfor for at opnå udvalgte, der er i overensstemmelse med dette ideal, at Gud blev inkarneret i Jesus Kristus for at betale for deres synd og lade dem dele " **hans evige retfærdighed** ", hvilket ikke er en simpel mystisk teori, men en transformation af adfærd og sindstilstand hos de mennesker, han frelser. Gud bekræfter dette program ved at tilskrive det til sin Messias' tjeneste i Dan. 9:24: " *Halvfjerds uger er fastsat over dit folk og din hellige by **for at fuldbyrde overtrædelserne og gøre ende på synderne.*** " (ved de udvalgte) , *for at sone uretfærdighed og bringe evig retfærdighed ind* (ved Messias) , *for at besejle synet og profeten og for at salve Det Allerseligste.* » I dette vers hentyder Gud til de to store årlige jødiske fester: «Forsoningsdagen » ved efterårsjævnøgn, « **for at sone uretfærdighed** »; derefter kommer « **Påskan** » ved forårsjævnøgn, « **og bringe evig retfærdighed ind** ». Bemærk i denne kronologiske rækkefølge overensstemmelsen med den form, der er givet til 24-timers dagen: « *en aften, en morgen* », « *en nat, en dag* », « *den "mørke, lys"* », som i forskellige former profeterer den samme betydning, nemlig Guds endelige sejr, hans " *lys eller godes* " sejr over " *ondskab, synd* " og himmelske og jordiske syndere.

Lad os nu vende vores opmærksomhed mod efterårsjævnøgn. I forbindelse med ritualen for " **Forsoningsdagen** " skildrer efterårsjævnøgn den åndelige situation, der sættes i gang med fremkomsten af den første synd, djævelens, og den anden synd begået af Eva og Adam. Men denne gang er fokus ikke på guddommelig retfærdighed, men på dens absolutte modsætning, selve synden. Og ligesom forårsjævnøgn banede vejen for fuldt lys, er efterårsjævnøgn her rettet mod den synd, der fører til åndelig vinter, det vil sige døden, som er dens løn. Men i sin sonende død, der fuldbyrdes ved forårspåskan, opfylder Jesus de to fester: retfærdighedens offer og syndens forsoning. Og ved at favorisere forårspåskan bekræfter Gud sin fremtidige sejr og den midlertidige natur af syndens eksistens, som skal " **ophøre** "; hvilket bekræftes af Åb. 6:2, hvor der står skrevet om Jesus Kristus: " *Jeg så, og se, en hvid hest. Og han, som sad på den, havde en bue, **og en krone blev givet den, og han drog ud sejrende og for at sejre**.* "

Foråret ligger i marts måned. Og her antager dette udtryk Mars en romersk hedensk betydning af guddommen "krig". Noget der svarer til billedet af jævnøgn og modstanden mellem det godes lejr og det ondes lejr, men i virkeligheden er det det ondes kamp, der viser sig aggressiv mod det godes lejr.

Den 15. marts var historisk set præget af mordet på den romerske diktator Julius Cæsar. Denne politiske begivenhed førte til etableringen af det kejserlige regime af hans nevø Octavian. Foråret efter dette mord var således præget af en ustabil situation og politisk opposition, indtil Octavians kejserlige ret sejrede over alle modstridende lejre.

Hvad med vores forår 2023? Denne gang er hele verden delt i to hovedlejre. Og efter et års konfrontation gør den russiske hær og den ukrainske hær modstand og kæmper mod hinanden uden at den ene tydeligt dominerer den anden. Denne situation er den, der afbildes af forårsjævnøgn, men også af efterårsjævnøgn. Og disse to øjeblikke i året 2023 vil sandsynligvis være præget af alvorlige begivenheder. Efterårsjævnøgn vil blive krydset på sabbatten den 23. september. Og denne dato kunne være datoen for en direkte konfrontation mellem Rusland og NATO-hære. For denne direkte konfrontation vil være begyndelsen på den anden fase, som Dan. 11:40 til 45 beskriver ved kronologisk at afsløre dens gennemførelse.

I Frankrig er vores nuværende forårsjævnøgn også præget af en kvasi-oprørs situation, der fører til et sammenbrud i forholdet mellem folket og hele præsidentleiren. To demokratiske opfattelser står i modsætning: folkets opfattelse og de regler, der er skabt af de politiske myndigheder underlagt et autokratisk præsidentskab. Den Femte ^{Republiks} regler, der har været anvendt siden 1958, har fået en uundgåelig karakter for nogle, der glemmer, at etablerede regler kun har soliditet baseret på folkets støtte og flertalsgodkendelse. Det er med demokratiske regler som med fred givet af Gud; begge har kun en foreløbig karakter afhængig af Guds gode vilje. Og de aktuelle begivenheder afslører for hans tjenere, at tiden for Gud er inde til at sætte en stopper for menneskelige alliancer og foreninger af alle typer. Det, vores forårsjævnøgn lancerer, er anvendelsen af, hvad Gud erklærede for den gamle pagt i Zak. 11:14: " **Så brød jeg min anden stav, Forening, for at bryde broderskabet mellem Juda og Israel.** " Brydningen af **det franske folks "forening"** er nødvendig for at svække dette lands militære magt, som må favorisere de successive angreb fra den muslimske " **Sydens konge** " og den russiske " **Nordens konge** ". Men en anden " **forening** " på europæisk plan vil også bryde, fordi det oprindelige Vesteuropa bød velkommen til østlande, der længe havde været slavebundet af Sovjetrusland. Og deres vrede gør dem til mere ivrige støtter af Ukraine, der er invaderet af det nuværende Rusland, end de gamle vesteuropæiske lande.

Internt har Frankrig længe været delt mellem højreorienterede og venstreorienterede partier. Efter muslimernes bosættelse på fransk jord efter afslutningen af Algerietkrigen opstod en anden splittelse med Front National. Disse splittelser har dog formået at sameksistere på grund af dominansen af den ensporede tankegang, som den europæiske regeringsførelse har påtvunget. I den nuværende repræsentation af parlamentsmedlemmer kan vi også se den næsten forsvinden af de to politiske partier, den republikanske højrefløj og den socialistiske lejr, som successivt styrede Frankrigs politik og bar ansvaret for dens nuværende økonomiske ruin. Frankrig befinder sig også i en ekstremt konfliktfyldt politisk situation, fordi det nuværende præsidentielle flertal er kunstigt konstrueret og mangler den ønskede folkelige støtte. Dette flertal, der er et flertal gennem alliancer, har to modsatrettede lejre imod sig, den ene på venstrefløjen, den anden er det højreorienterede Nationale Samling. En hadefuld atmosfære modsætter sig alle disse grupper, hvilket gør landet uregerligt eller kun regerbart gennem den hadede artikel 49, stk. 3, som alene opildner arbejdernes og unges vrede.

Jævnøgnsituationen har gældet for alle vestlige folk, hvor det politiske aspekt har været baseret på en binær adskillelse af forpligtelserne hos de deputerede, der repræsenterer disse folk. Accepten af demokratiske regler har gjort denne permanente politiske konfrontation mulig og fredelig. Det er samtidig, at folk er blevet opslugt af ideen om at forbruge, at købe moderne produkter, som er muliggjort af videnskabelige fremskridt. En kvasi-libertariansk frihed er blevet givet til folket til gengæld for deres manglende interesse i de økonomiske og politiske valg, der træffes. Sådan er kapitalismens regler blevet påtvunget i hele den vestlige lejr. Men i dag opdager vi ulempen ved denne overdrevne frigørelse af moral, fordi denne frihed har frembragt lunefulde og krævende mennesker, der ikke kan tolerere modsigelser som de "forkælede børn", de er blevet. Ligesom generationen fra maj 68 tager de sloganet "det er forbudt at forbyde" op og anvender det. Fordi fredens og forbrugerismens bedøvende charme ikke længere virker, afslører krisen den barske virkelighed i den nuværende katastrofale situation. Men opdagelsen af katastrofen er kun lige begyndt ved starten af dette guddommelige år, der er præget af forårsjævnøgns, fordi de stigende leveomkostninger på grund af afbrydelsen af de russiske gasforsyninger yderligere vil intensivere det vesteuropæiske drama.

Jeg har allerede forklaret, at den nuværende krise ikke er naturlig, men snarere at Skaberguden skabte den for at "opildne *nationerne*". Og det er netop med dette udtryk, at Ånden betegner den tredje verdenskrig i Åb. 11:18: "***Nationerne blev vrede***, og din vrede kom, og tiden er inde til at dømme de døde, til at belønne dine tjenere, profeterne, de hellige og dem, der frygter dit navn, små og store, og til at ødelægge dem, der ødelægger jorden." Nyheden om denne forårsdag giver os forklaringen på denne "*irritation*" hos de vestlige nationer. Faktisk modtog den russiske præsident i Moskva den kinesiske præsident med ære og venskab. Og dette officielle møde dagen efter, at Haag-tribunalet udstedte en arrestordre for Vladimir Putin for krigsforbrydelser, er en fornærmelse mod disse angiveligt internationale europæiske retsorganer. Faktisk afslører dette møde kun, at vestlig dominans kun var international i navn og prætention, fordi milliarder af mænd og kvinder tydeligvis ikke har anerkendt den eller legitimeret den, da denne anden lejr tværtimod samles for at modsætte sig det vestlige diktat. Den seneste "*irritation*" hos disse vestlige nationer skyldes derfor, at resten af de mange andre folk sætter spørgsmålstegn ved deres universelle overherredømme. Nu er vi tilstrækkeligt avancerede og oplyste til at forstå, hvordan Gud har forberedt "*nationernes irritation*", som vil føre dem til at dræbe hinanden.

I 2019 krævede det kun at skabe Covid-19-virussen for at opnå den dødelige epidemi, som den forårsagede panik blandt unge og gamle ledere i vestlige nationer. I Frankrig var den unge præsident Macron så panisk, at befolkningen, ved at overlade initiativet til lægestanden, blev tvunget til at selvisolere sig og stoppe alle professionelle aktiviteter i en periode på to år. Frankrig kom ud af denne prøvelse endnu svagere og mere forgældet. Og det var dette ruinerede Frankrig, der blev konfronteret med det problem, der opstod i Ukraine. Den franske præsident adlød spontant sin arrogante og instinktive natur og følte det som sin pligt at stille sig på de svages side mod de stærkes, at støtte de angrebne mod aggressoren. Den berømte "Zorro" ville ikke have handlet

anderledes, men her er vi ikke i fiktion, men i virkeligheden, og det valg, der er truffet, har gjort et ruineret Frankrig til den magtfulde Ruslands dødsfjende. Således lægges til den ruin, der er skabt af den dødelige virus, ruinen på grund af opgivelsen af russisk gas og de sanktioner, der er indført mod dette land. Men på trods af at være ruineret, i en spiral, der trækker det ned, finder Frankrig sig tvunget til økonomisk at støtte krigen i Ukraine. Så mange grunde til at bringe dette ødelagte Frankrig og dets befolkning, der lider under konsekvenserne, til kogepunktet.

En nylig undersøgelse af franskmændene afslører, at de lider under foragt. Med rette indser franskmændene, at de bliver manipuleret af politikere, der er lige glade med, hvad de tænker og ønsker. Dette vidnesbyrd er meget vigtigt, fordi Gud har pålagt dem det, de personligt har ladet Ham lide i århundreders historie, men især siden 1789, datoen for deres nationale revolution. I krisetider søger ofrene dem, der er ansvarlige for at forårsage den. Vi bør faktisk holde de politikere, der successivt har præsideret over Frankrig, ansvarlige og spørge dem, hvordan denne nation gennem deres successive politiske og økonomiske valg har mistet sin fjerdeplads i verden blandt de rige lande, den besatte under general de Gaulles tid. De har alle konstant forrådt den ved at foretrække at lytte til og adlyde den angloamerikanske kapitalismes påbud, som er pålagt af den europæiske regering, der er etableret for at undertrykke befolkningerne i det forenede Europa. Og i vores nuværende situation er krisen forårsaget af loven om pensionering ved 64 år af denne oprindelse. Den er påkrævet af europæisk finansiel styring, og som en god europæer kan præsident Macron kun støtte den. Men folket har vendt ryggen til og ønsker det ikke ... og en fastlåst situation er begyndt mellem kongen og hans folk. Hvem vil vinde?

Kort sagt ved vi, at Frankrig siden maj 1968 er blevet næret af oprørets mælk. Til gengæld er denne altid oprørske generation kommet til magten, og burde vi være overraskede over, at der efter de efterfølgende oprørske generationer kommer en endnu mere oprørsk generation? Selvfølgelig ikke! Denne udvikling var uundgåelig, ligesom Israels situation indtil dets nationale ødelæggelse i år 70 e.Kr. af romerne, ifølge Dan 9:26; men også i -586, da kong Nebukadnesar ødelagde det i 70 år, som profeten Jeremias profeterede.

Jeg har ofte fordømt den unge præsident Macrons kyniske og arrogante karakter, men jeg glemte også at bebrejde ham for hans hånlige opførsel, som det franske folk i dag bebrejder ham. I den forbindelse arbejdede han sammen med en mester inden for genren, François Hollande, hvis økonomiske rådgiver han var, før han blev hans økonomiminister. Hollandes partner afslørede dog, at han udviste stor foragt for de fattige, som han med sine egne ord kaldte "de tandløse". Når vi lægger disse fakta sammen, forstår vi, at den Femte Republik skabte en privilegeret kaste af rige mennesker, der efterfølger hinanden i Frankrigs præsidentielle magt. Således har denne Femte Republik genetableret de privilegier, som den første Republik ønskede at afskaffe. Burde vi derfor ikke blive overraskede, hvis revolutionær tankegang genfødtes i dag i de foragtede menneskers sind? Det eneste spørgsmål, der stadig opstår i dag, er: hvor langt vil Gud tillade, at denne nye revolution går?

Når vi ved, at alt liv er afhængigt af Gud, kan vi forstå, at de årsager, der opildner menneskelig vrede, ikke har nogen værdi i sig selv. De opstår, fordi Gud frigiver demoner til at vække og udnytte alle de havde genstande, der modsætter sig mennesker. Derfor er beslutningen om at skulle arbejde til 64 sandsynligvis ikke til at udløse menneskelig vrede, medmindre Gud vil det. På grund af mangel på livrenter fik jeg personligt lov til at gå på pension i en alder af 65, og da jeg fyldte 60, blev jeg nægtet den alderspension, der blev tildelt udenlandske immigranter i samme alder, i overensstemmelse med datidens regler. Efter min mening udgør pensionsalderen også et problem, fordi den samme regel er beregnet til at gælde for alle, eller i det mindste for flest mulige. Gud selv får dog ikke mennesker til at dø i samme alder, og arbejdsforholdene er ekstremt forskellige, også med hensyn til erfaringsniveau for hver enkelt person. For nogle mennesker og visse erhverv er arbejde stimulerende og behageligt, og de, der praktiserer det, har ikke travlt med at opgive det til pension. Men andre erhverv slider bogstaveligt talt folks fysiske kroppe op, og for disse mennesker forkortes pensionstiden kraftigt. Derfor er den nuværende franske regerings teknokratiske regnskabsstyring ude af stand til at løse dette meget individuelle problem på en retfærdig måde.

Et andet kriterium forklarer, hvorfor det franske folk ikke længere giver den nuværende regering legitimitet. Mellem 1958 og 2022 bør der bemærkes en enorm forskel. Det drejer sig om vælgerundladelsesprocenten, som gennem årene nåede mellem 40 og 60 % i 2022. Som følge heraf støttes præsident Macrons sejr faktisk af knap 25 % af hele den franske befolkning, eller endnu mindre. Og dette lave tal gør hans manipulerende, arrogante og hånlige opførsel endnu mere uudholdelig for de 75 %, der ikke valgte ham, såvel som for hans repræsentanter, der ikke opnåede et absolut flertal.

Konflikten opstod med den første synd, der blev begået af den første engel, skabt over for Gud, og denne synd var for ham årsagen til en lidelse, som han ønskede at åbenbare i løbet af de fire jordiske årstiders cyklus i henhold til følgende princip:

Forår: Dagens begyndelse. Det er den lysende tid for lykke, hvor Gud skaber sin første modpart.

Sommer: Fuld dagslys. Dette er den tid, hvor Gud skaber et væld af lydige englelignende modstykker.

Efterår: Nattens begyndelse. Dette er det tidspunkt, hvor den første person overfor os gør oprør mod Gud og begår den første synd i livets historie. Følgelig kræver straf skabelsen af døden, som til sidst vil blive påført alle syndere. For ifølge Rom 6:23: "**Syndens løn er døden**."

Vinter: Midt om natten. Dette er den tid, hvor syndere samles i stort antal og danner en modsatrettet lejr mod Guds lejr.

Dette princip fornyes til den jordiske skabelse

Forår: Adams skabelse, den retfærdige og uskyldige.

Sommer: Skabelsen af Eva, den smukke og uskyldige.

Efterår: Adam og Eva synder mod Gud og mister deres uskyld og bliver ramt af døden sammen med alle planter og dyr.

Vinter: Kain dræber sin bror Abel af jalousi. Mord og mord mangedobles. Døden hersker over hele menneskeheden og næsten alle planter.

Den 22. marts 2023 udtalte præsident Macron sig i et tv-interview, der blev sendt kl. 13.00. Som sædvanlig bekræftede han, urokkelig i sin beslutsomhed (i sit sind), behovet for sin 64 år gamle pensionslov, som han erklærede uundværlig. I et ønske om at vende siden lovede han at annoncere nye initiativer vedrørende arbejde og arbejdsvilkår. Hans stædighed har yderligere irriteret strejkende arbejdere og deres fagforeninger. Frankrig står over for en uløselig situation, fordi to legitimiteter er i konflikt. Guds hånd har formet sagen, som det skal bemærkes, men uanset om det drejer sig om Israel og Palæstina siden 1948 og Jerusalems og dets "hellige steds" status, eller i Frankrig om den nuværende repræsentation af deputerede om Ukraine og Rusland, eller på globalt plan om oppositionen mellem to modsatrettede blokke, dominerer jævndøgnsprincippet med sin uløselige konfliktfyldte karakter. Det første forår i de sidste syv år er stærkt præget af Skaberguden, og hans budskab er tydeligvis annonceringen af syv års kontinuerlig konflikt indtil hans herlige genkomst i Jesus Kristus. Disse forskellige situationer rejser det evolutionære problem med "hønen og ægget"; hvad skabte det andet? Det franske folk etablerede deres demokrati og de love, der styrer det. Men i hvilken grad skal denne lov betragtes som overlegen i forhold til det folk, der etablerede den? Som dens nummer 5 indikerer, udfordrede den nuværende republik den 4.ⁱ 1958. Loven kan derfor ændres, når folket kræver det. Faktisk har den kun den legitimitet, som folket giver den. I 1793 mistede Kong Ludvig XVI hovedet for at modsætte sig det revolutionære franske folks vilje...

Mandag den 26. marts skulle præsident Macron byde kong Charles III af England velkommen til Versailles med stor ære. Besøget skulle finde sted på baggrund af folkelig vrede, strejker og udbredt uro. Dybt ydmyget blev den franske præsident tvunget til at udsætte besøget til gunstigere tider. Ydmyget i sine europæiske landsmænds øjne og irriteret, vil han til gengæld udbryde et rasende raseri; borgerkrig er derfor ikke langt væk. Samtidig er han planlagt til at rejse til Kina, hvor skuespillet af det franske liv vil forstærke hans ydmygelse.

Demokrati og teknokrati

Demokrati kan ikke tilfredsstille alle, da dets princip er baseret på behovet for at finde ideer, der er en konsensus, og som deles og accepteres af et stort antal mennesker med meget forskellige ideer og karakterer. Demokrati kan kun fungere ved alles accept af frivilligt at give afkald på visse utilstrækkeligt delte krav. Det gamle princip, monarkiets princip, kræver, at dominatoren påtvinger sine ideer på resten af samfundet. Og det er nyttigt at gennemgå den sag, der førte til, at det franske folk væltede deres monarki fra 1793. Det franske folk havde udholdt århundreders despotiske og grusomme monarkiske regimer uden oprør. Det var først med trykningen af Bibelen, at modstand og krigersk opposition gik ind i en intern kamp mod det romersk-katolske monarki. Faktisk, ved at afsløre de løgne, som denne romerske religion lærte, vækkede Bibelen tilhængere, der var værdige

til guddommelig udvælgelse, og meget hurtigt arvinger til den såkaldte "reformerte" tro, for hvem religiøs forpligtelse var som en politisk forpligtelse. Angrebet tænkte de kun på at forsvare deres liv, dræbe med sværdet, lanssen eller musketten for at undgå selv at blive dræbt. Sand tro er sjælden og individuel, så et barn arver sjældent sine forældres intensitet i troen. Ludvig XIV organiserede det særlige korps af "drager" for at jage og tvinge nye konvertitter til at afsvære deres protestantiske tro i hele Frankrigs kongerige. I den sydøstlige del af Massif Central, i Cévennes-regionen, var jagten på huguenotterne forfærdelig og frygtelig effektiv. Troen blev hemmelig og, afgørende, skjult. Det er derfor, at Ånden i Åb 12:6 og 14 fremkalder denne prøvelsestid på 1260 år ved hjælp af symbolet på "ørkenen": " *Og kvinden flygtede ud i **ørkenen** , hvor hun har et sted, som Gud har beredt, for at de der skulle give hende føde i **1260 dage** .../... Og kvinden fik to vinger af en stor ørn, for at hun kunne flyve ud i **ørkenen** , til sit sted, hvor hun bliver nær **i en tid og tider og en halv tid** , fra slangens ansigt. "*

Efter Ludvig XIV døde hans efterfølger, Ludvig XV, en skamløs hedonist, efter et liv med vedvarende udsvævelser og efterlod et fuldstændig ødelagt Frankrig. Og det var gennem denne ruin og store fattigdom præget af hungersnød, at det franske folks vrede blev vakt af Gud. Dette ord "hungersnød" betyder bogstaveligt talt berøvelse af kødelig mad, men også, åndeligt, afsavn af åndelig næring. Katolske forfølgelser fratog franskmændene Bibelens åndelige næring, og på grund af den støtte og anerkendelse, som folket gav den katolske tro, pålagde Gud dem berøvelsen og stigningen i brødprisen. Den franske revolution havde sin oprindelse i denne mangel på brødforsyning, og det var fordi de ikke længere kunne finde noget, som almindelige kvinder, husmødre og mødre, demonstrerede højlydt. Og på kort tid rejste Paris sig og gjorde oprør mod den monarkiske magt og dens regering. I 3 Mos. 26:23-26 forbinder Gud disse to ting med den samme straf: " **hævnens sværd og hungersnød** ", det vil sige " **brødets stav, der er brudt** ": " *Hvis disse straffe ikke tugter jer, og hvis I modsætter jer mig, vil jeg også modstå jer og slå jer syv gange mere for jeres synder. **Jeg vil bringe sværdet imod jer, som skal hævne min pagt** ; når I samles i jeres byer, vil jeg sende pest iblandt jer, og I skal overgives i fjendens hænder. **Når jeg bryder jeres brødstav** , skal ti kvinder bage jeres brød i én ovn og bringe jeres brød tilbage efter vægt; **I skal spise, men ikke blive mætte** ."* Således gælder den straf, som Gud pålægger, i guddommelig visdom for kødeligt brød og åndeligt brød, der er lavet lige så sjældne som hinanden. Det var dengang, at revolutionen, drevet af bitre og grusomme tanker, ville spille sin rolle som et guddommeligt hævnens sværd ved at guillotine mængder af hoveder i de to allierede lejre af Guds fjender: det katolske monarki og den romersk-katolske papisme. Evolutionære videnskabelige teorier ville dræbe guddommelige åbenbaringer i folks sind, og fritænkeres ateistiske tanker ville permanent få folk til at glemme behovet for sand tro. Baseret på de græske og romerske modeller ville det republikanske Frankrig bygge sig på et demokratisk regime. Over tid, fra udfordring til udfordring, eksperimenterede det med 5 former for republikker. Nogle af disse ændringer blev opnået på bekostning af blodsudgydelser. Og disse forskellige forsøg gav bevis for, at demokratiets regime ikke giver den ideelle løsning, som mennesker forgæves søger.

Mennesker ender altid med at lide under konsekvenserne af den frihed, de giver sig selv. Problemet er så komplekst, at mennesket i et demokratisk regime bruger sin tid på at fastsætte love for at forsøge at reagere på de situationer, der opstår. Fremkomsten af nye kriterier kræver, at de gennemgås, korrigeres eller endda ophæves for at erstatte dem.

I livet ifølge Gud er der foreskrevet præcise regler, og denne situation har den fordel, at den begrænser behovet for opdateringer. For jo mere individuel frihed begrænses og respekteres, jo færre muligheder er der for frie veje, der er åbne for oprør. Men det må siges, at en oprører altid vil finde en god begrundelse for at gøre oprør mod enhver etableret orden, guddommelig eller ej. I Guds regime er lykke baseret på tilfredshed, den tilfredshed, der føles gennem fællesskab med Gud, når det bliver muligt igen. Og bortset fra den legitime lydighed, der skyldes Ham, overlader den store skabergud stor handlefrihed til sine underdanige og taknemmelige skabninger. Ligesom en hustru, der er tilfreds med sin mand, ikke søger en elsker, søger Guds barn, opfyldt af Guds godhed og trofasthed, ikke andre kilder til uendeligt fornyelige glæder. Og i denne tid af foråret 2023 føler jeg denne forbindelse med denne store skabergud, som gjorde foråret til årets første dag for alle, der tilhører ham, efter at være blevet forsonet med ham gennem deres anerkendelse af deres forløsning af "*lammet* " Jesus Kristus. Uden denne åndelige tilfredshed er den menneskelige ånd en umættelig afgrund. Det er, og forbliver konstant, et offer for det mangesidede kødelige begær, der vedrører forbruget af kvinder, mænd og for de mest perverse børn og alle jordiske goder, der opfindes, produceres og sælges på det universelle marked. Men for at have råd til disse ting, har man brug for penge, flere og flere penge. Og det er her, den økonomiske krise og ruin kommer for at fratage det forkælede, lunefulde, begærlige barn de ting, det ikke længere kan få fat i. Resultatet er en vrede, der søger de ansvarlige, som meget hurtigt identificeres. Det er sandt, at situationer skabes af nationers politiske ledere, men hvis de har handlet dårligt og er juridisk skyldige, fjerner det ikke ansvaret fra dem, der lader dem handle uden at gribe ind, for i demokratiets regime delegerer folket deres magt til deputerede, ministre og præsidenter, der repræsenterer dem. Og det er deres uforsigtighed og politiske ligegyldighed, at den almindelige befolkning skylder deres skæbne og deres bestemmelse. Det er derfor, jeg igen minder om her, at den store skabergud kontrollerer alt liv i alle dets domæner og aspekter, religiøse, politiske, økonomiske, ideologiske, videnskabelige ... osv. Han indsætter alle nationers herskere i henhold til, hvad folket fortjener. Tider med velstand og nød skyldes ham fra Adam og Eva til vores tid. Hver dag i vores liv opdager vi nyheder, som Gud altid har kendt, selv før hans jordiske skabelse. Men hans fjender ser ikke deres begrænsninger, og for dem ses fremtiden altid som en tid for realisering af det store projekt, for universel lykke, der konstant søges og håbes på. Og hvad leder de konstant efter? Det ideelle regime, det ideelle menneske, den ideelle leder; men de finder dem ikke. Og med hensyn til disse ting er der megen konkurrence; vi sammenligner os selv, vi konfronterer hinanden, og til sidst konfronterer vi hinanden i uhyrligt dødelige, krigeriske kampe. Sådan vil vores nutidige menneskehed successivt blive udsat for stor ødelæggelse og kødelig og

åndelig hungersnød, før den i høj grad bliver ødelagt af Guds "***hævrende sværd***", ***der udføres af hans "sjette trompet"*** i Åb. 9:13.

I Frankrig, fra republik til republik, har den sekulære uddannelse, der gives til børn, frembragt stadig mere uddannede mennesker, hvilket især er blevet begunstiget af den lange fred, som Gud gav mellem 1945 og vores nutid. Men jeg minder jer om, at uddannelse ikke nødvendigvis skaber intelligens, fordi sand intelligens er en gave fra Gud, som han kun forbeholder dem, han anser for værdige til den, nemlig dem, der vælger at ville behage ham og lære ham at kende, for bedre at tjene ham. Lad os derfor et øjeblik glemme denne jordiske sjældenhed, der er spredt blandt massen af jordiske befolkninger, og se på den frugt, som denne sekulære uddannelse bærer. Denne type skabning kan omformes efter behag. I hver æra, med strømmen af moralske forandringer, er den godkendte standard den sidst lovligt vedtagne. Hvad der var godt og ondt, vendes om, og det uddannede og kvalificerede menneske finder i disse ændringer i dømmekraft beviset på sin mentale ophøjelse. Det er i lyset af denne situation, at vi kan forstå det enorme behov for at være begrænset af guddommelig åbenbaring, som beskriver og foreskriver, hvad godt og ondt er ifølge Gud. Ved at fjerne denne bremse, denne barriere, er udskridning og død uundgåelige. Og fordi de har fjernet dem, opfinder oprørske mennesker nye årsager og måder at dø på på en permanent og kontinuerlig måde: vejen dræber, røg dræber, alkohol dræber, stoffer dræber, medicin dræber ved at behandle specifikke sygdomme, men også religioner dræber, selv i monoteismen, og selvfølgelig, skabt til dette formål, dræber krige liv skabt af Gud.

De store franske skoler har uddannet og forberedt de eliter, der styrer Frankrig. Hvis optagelsen på disse skoler var blevet udvalgt af Gud, ville disse eliter være værdige til dette embede. Men dette er ikke tilfældet, for det, der retfærdiggør optagelse på den nationale administrationsskole, er penge, rigdom og tilknytning til den nye republikanske adel. De riges sønner, sande tåber, får deres statslige eksamensbevis for at tilfredsstille forældrenes krav og skaber derefter karrierer og stiger til vigtige lederstillinger. Og deres dårlige natur har ikke ændret sig, og de styrer statslige anliggender med den samme uinteresse, som de viste i deres studier. Hvor er så det eksamensbevis, der belønner og autentificerer sand retfærdighed? Hvad kan der blive af et land, der styres af sådanne skyggefulde skikkelser? Det er umuligheden af at opfylde dette kriterium, der forklarer de overdrivelser, forræderier og afkald, der har frataget Frankrig dets mest værdifulde aktiv: dets sande uafhængighed. Fordi dette problem fører mig til at behandle det andet emne i denne undersøgelse: teknokrati.

Udtrykket teknokrati er sammensat af to ord af græsk oprindelse: tekniké for teknik og cratos for stat eller teknisk styring. I Frankrig er ENA (National School of Administration) den skole, der er ansvarlig for at forberede teknikere til staten. Vi ved, at skolen underviser i teoretiske ting, fordi den studerende absorberer de lektioner, de får, som et trækplaster. Og en stor del af det, der læres, vil ganske vist give dem mulighed for at håndtere komplekse situationer effektivt. Men fordi der altid er et "men" mellem teori og virkelighed i praksis, opdager den tidligere studerende eksistensen af utallige problemer, som de ikke blev fortalt om

under deres studier. Livet er vanskeligt at opsummere på en teoretisk måde, fordi mange kriterier betinger det. At anvende de lærte regler er let på en bys skala, vanskeligere på et lands skala og endnu vanskeligere inden for Den Europæiske Union. Stillet over for vanskeligheder klamrer ENA-kandidaten sig til sin viden og ekspertise og påtvinger sit synspunkt som en kvalificeret tekniker, idet han tillidsfuldt stoler på den autoritet, som hans embede har givet ham. I denne holdning reflekterer politikerer ikke længere; han anvender det, han har lært. Sådan observerede Frankrig en større ændring i sin politik og forvaltning af staten, så snart organisationen Forenet Europa overtog dens styring. Langt fra marken pålagde de europæiske kommissærer deres direktiver. Hele denne organisation blev bygget gennem aktiviteten af de første teknokrater, der var etableret i Bruxelles, Belgien. Langt fra folket studerede og implementerede en hær af specialiserede teoretikere midlerne til at styre de nationer, der var involveret i den europæiske alliance. Og det, der skete med vores land, Frankrig, minder mig om Israels erfaringer, som havde privilegiet at blive styret af Gud i hans nærvær. Men Israel afviste denne guddommelige tilstedeværelse og foretrak at blive slave af sine kongers luner, med alle de forbandelser, de repræsenterede for denne nation, oftere forbandede end velsignede. Frankrig gjorde det samme; det gav afkald på sin frihed og uafhængighed for at sætte sig under åget af udbyttere af enhver art, de finansielle investorer i de store globale og europæiske banker. Og dets andel af forbandelsen vender tilbage til det i form af fuldstændig lammelse, fuldstændig slaveri, umuligheden af at styre sin egen skæbne.

Vores unge teknokrater er ikke alle tåber, for der er nogle blandt dem, der er begavede med imponerende lederevner, når de formår at forføre og overbevise dem, der står dem nær. Præsident Macron er en af disse, og den nuværende unge præsident i Ukraine er et andet eksempel. Disse mænd undertrykker deres støtter, der forguder dem. Men den autoritet, de udviser, er frugten af overdreven stolthed ledsaget af en oprørske ånd, der er karakteristisk for vores tid. Og dette forår 2023 markerer den sande begyndelse på den "endetid", der er profeteret i Dan. 11:40, en endetid, der strækker sig over syv sidste år, det vil sige den sidste uge af profetiske år. Den bølge af kvasi-oprørske vold, som vi er vidne til i det republikanske Frankrig, bekræfter det robotportræt, som apostelen Paulus profeterede i sit brev til sin unge medtjener ved navn Timotheus ifølge 2 Tim. 3:1-7: *" Det skal I vide, at i de sidste dage skal der komme farlige tider. For menneskene skal være egenkærlige, pengekærlige, pralende, hovmodige, gudsbespottere, ulydige mod forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukærlige, uforsonlige, bagtalere, uden selvkontrol, vilde, foragter det gode, forrædere, stædige, hovmodige, nydelser mere end Gud, idet de har en form for gudsfrygt, men fornægter dens kraft. Vend jer bort fra sådanne. Der er nogle iblandt dem, som går ind i huse og fanger kvinder med et svagt og begrænset sind, tynget af synd, drevet af mange forskellige lidenskaber, altid lærerige og aldrig i stand til at komme til erkendelse af sandheden . Ligesom Jannes og Jambres modstod Moses, således modstår disse mænd sandheden, idet de er fordærvede i sindet, forkastelige i troen . Men de vil ikke gøre større fremskridt; for deres dårskab vil blive åbenbart for alle, ligesom det var disse to mænds . "* Det er i denne beskrivelse, at vi finder disse unge mennesker kaldt de "sorte blokke", der satte ild

til skraldespande i Paris og andre store byer i Frankrig i vores nuværende begivenheder. Men disse grupper er kun forløberne for den oprørske adfærd, der stadig vil dukke op. Dette er kun de første smerter, der rammer vestlige befolkninger, og i en altoverskyggende historisk rolle i Frankrig, hvor troen er blevet dødeligt påvirket. Gud hævner sig over den nation, der vovede at trodse og foragte ham først. Og denne historiske sandhed har resulteret i konstruktionen af moderne lægevidenskab, baseret på menneskelig interventionisme: fra vaccinen opdaget af Pasteur til Covid-19-vaccinen fra det amerikanske laboratorium. Men lægevidenskaben kan betragtes som legitim, så længe den behandler sygdomme, hvis årsager er synlige og verificerbare. Hvor den ophører med at være det, er når den hævder at helbrede sygdomme i det menneskelige sind, mens den ignorerer eksistensen af de usynlige liv af onde engle og gode. Hvis lægen ikke tager hensyn til alle kriterierne, er det sikkert, at hans diagnose kun kan være falsk. Og dette emne får mig til at minde om, at mennesker er af en enkelt art, og at vi, bortset fra visse særegne egenskaber ved udseende, alle er skabt efter den samme standardtype, som vi har arvet fra Adam og Eva. Sinnessygdomme manifesterer sig sjældent, eller slet ikke, i symptomer, der er synlige for plejerens øjne, selv efter at hjernen er blevet scannet. Tilstedeværelsen af en ondartet tumor kan opdages, men i dette tilfælde er den nødvendige pleje ikke længere psykiaterens, men lægens eller den specialiserede kirurgs. De virkelige problemer i det menneskelige sind skyldes, ligesom på Jesu tid, usynlige dæmoner. Som Gud Skaberen kunne han helbrede alle slags sygdomme, men han var i sandhed den eneste, der var i stand til at helbrede sindessygdomme. Lad os lytte til ham give dette vidnesbyrd om "**to rasende dæmonbesatte mennesker**", der kom til ham i "**Gadaréernes land**", ifølge Matthæus 8:28-29: "*Da han var på den anden side, i Gadaréernes land, kom to dæmonbesatte mennesker ud af gravene og mødte ham. De var så rasende, at ingen turde gå forbi.*" Og se, de råbte: "*Hvad har vi med dig at gøre, Guds søn? Er du kommet her for at plage os før tiden?*" Allerede her bekræfter disse dæmoner læren i Åb 7:2-3: "*Og jeg så en anden engel stige op fra østen med den levende Guds segl. Og han råbte med høj røst til de fire engle, som det var givet at skade jorden og havet, og sagde: "Skader ikke jorden eller havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander . "*" "Spejlbilledet af de to dæmoner vidner om, at de allerede før Jesu sejrige død vidste, at en dødelig straf i "**den anden døds pinsler**" var forbeholdt dem. Men de kendte ikke Guds frelsesplan, som skulle baseres på hans jordiske inkarnation i Jesus Kristus. De ventede på deres tid, men var uvidende om de midler, hvormed Gud ville være i stand til at dømme dem til døden i al retfærdighed. Og denne udveksling er næring til de udvalgte tro, fordi den guddommeligt bevidner eksistensen af dæmoniske ånder, som den menneskelige videnskab nægter at tage i betragtning. De lægemidler, der pålægges de psykisk syge, bryder deres fysiske reaktioner, men fordriver ikke de dæmoner, der dominerer og styrer den besatte patients sind. I mangel af guddommelig indgriben opnås den eneste mulige kur, hvis dæmonerne selv vælger at forlade det beboede og besatte menneskelige sind, men ingen menneskelig medicin kan tvinge dem til at gøre det. Imidlertid afsløres de tilfælde af besættelse, der nævnes i Bibelen, kun ved ekstrem unormal adfærd. De har den fordel, at de får os til at glemme, at hele

menneskeheden er besat, hvis Jesus ikke bor i den. Og hvad er disse oprørske adfærdsmønstre, der observeres i vores nuværende ..." begivenheder, hvis ikke frugterne af en menneskehed besat af djævelen og hans dæmoner? Vi er ikke født uskyldige, men skyldige, arvinger til synd og besat af Satan og hans dæmoner. Kun autentisk omvendelse anerkendt af Jesus Kristus kan befri os fra denne dødbringende arv, og kun på individuelt grundlag, på betingelse af at vi overholder den standard, Gud har sat.

Ved at vælge et demokratisk regime har Frankrig genoptaget grækernes og romernes historiske erfaringer i rækkefølge. Nu er den ældste demokratiske erfaring den græske by Athens. Det var der, den første kendte form for demokratisk regime blev født, og grækerne før os prøvede forskellige former for denne form for bystyre, og efter dem også romerne, uden nogensinde at være tilfredse med de valg, de eksperimenterede med. Så meget, at en mand ved navn "Thrasybulus" (- 445-389) i Athen fra regime til regime opførte sig som en diktator, hen imod slutningen af Republikken Athens uafhængighed, som Rom derefter forvandlede til en romersk koloni. Hvis jeg nævner navnet på denne "Thrasybulus", skyldes det, at profeten Michel Nostradamus i et brev adresseret til Henrik, konge af Frankrig, nævnte hans navn for at profetere dominansen af en sidste diktator, hvorigennem det franske demokrati skal fuldføre sin historiske regeringscyklus. Alt ved denne profeterede "Thrasybulus" synes at beskrive præsident Emmanuel Macrons stil, altid ligefrem i støvlerne, bundet af orden og autoritær. Stillet over for modstand fra det franske folk, der ikke længere kan udstå hans arrogance og legitimiteten af hans yderst tvivlsomme autoritære styre, vil den unge præsident, altid alt for sikker på sig selv og sine rettigheder, fra den ene dag til den anden træde ind i huden på denne profeterede "Thrasybulus". Denne opfyldelse vil således bekræfte annonceringen af en meget kontroversiel profet, men hvis evne til at profetere fakta allerede har været anerkendt siden hans tid.

Den græske Thrasybulus blev afvist af athenerne og gik i eksil til Theben. Med soldater vendte han tilbage og erobrede Athen. Hans handlinger er præget af hans ønske om at påtvinge de omkringliggende folk demokratisk styre. Og jeg tror, jeg dér finder det fællestræk mellem denne græske Thrasybulus og vores tid, hvor præsident Macron, en stor tilhænger af et forenet Europa, gør det til sin pligt at støtte det demokratiske Ukraine, hvis uafhængighed er truet af Rusland, ved at bevæbne det. Et mørkt varsel ender den græske Thrasybulus med at blive dræbt af borgerne i Aspendos... For at lede det mest irreligiøse land på jorden valgte Gud en mand, hvis fornavn Emmanuel betyder: Gud med os. Hvem kan sige, at Gud ikke kan lide humor... mørk. Men vi kan også se billedet af et oprørsk, vantro folk, der afviser og ønsker at dræbe "Gud med os". Præsident Macron deler med den græske Thrasybulus sin afvisning fra sit folk. Efter hans første periode, som afslørede hans personlighed, ønskede flertallet af franskmændene ham ikke længere. Men omstændigheder, som Gud havde arrangeret, fik ham genvalgt til en anden periode. Da det franske folks følelser over for ham ikke har ændret sig, forbliver den dårligt valgte præsident hadet af flertallet af folket. Enhver intelligent mand, der er opmærksom på situationen, ville være meget omhyggelig med ikke at irritere dette fjendtlige folk yderligere. Han opfører sig tværtimod

med den arrogante autoritet, som en præsident har valgt og valgt af hele sit folk. "*Bogstaven dræber, men ånden giver liv*, " siger Bibelen. Emmanuel Macron er ganske vist præsident efter bogstaven, men han er ikke efter ånden, hvilket fremgår af det had, som det franske arbejdende folk føler for ham, og som han i mangel af et absolut lovgivende flertal påtvinger sine beslutninger gennem systematisk brug af artikel 49, stk. 3.

Tro, intelligens og visdom

Dette er de tre søjler for frelse, som Gud har foreslået.

Tro: Sand tro er den tillid, der er vist til Gud, det vil sige, at man tager alle hans bibelske åbenbaringer i betragtning. Og som sådan får dette vers citeret i Hebr 11:6 sin fulde betydning: "***Uden tro er det umuligt at behage ham ; for den, der kommer til Gud, må tro, at han er til, og at han belønner dem, der søger ham .***" På den anden side, korrekt oversat, fordømmer dette vers Rom 6:23 tvivlen: "*Men den, der tvivler om, hvad han spiser, er fordømt, fordi han ikke handler af overbevisning. Alt, der ikke er et produkt af overbevisning, er synd.*" I det originale græske ord er ordet oversat med overbevisning ordet tro. Faktisk har oversætteren L. Segond i dette vers ret i at bruge ordet overbevisning, som er det modsatte af ordet tvivl. For jeg husker, at Paulus henvender sig til en meget personlig holdning til kød ofret til afguder, og her kun dette emne. Han sætter derfor ikke spørgsmålstejn ved de standarder, som Gud har fastsat, men kun de to måder at reagere på dette kød ofret til afguder. Hans ræsonnement er som følger: Den, der har en stærk tro, ved, at der kun er én sand Gud; hvilket indebærer ideen om, at kød ofres forgæves til ingenting af hedningerne. Som sådan bemyndiger han sig selv til at spise det. Omvendt dømmer den, der ser det som en fornærmelse mod Gud i at spise det, at han ikke bør spise det. Og Paulus dømmer ham svag i troen, fordi han forbliver en fange af fordomme baseret på Skriftens bogstav og ikke på den menneskelige ånd og den guddommelige Ånd, der opliver den. Således er begge adfærdsmønstre for Gud og Paulus berettiget i det omfang, at hver af de to typer troende handler i overensstemmelse med det, han mener er godt. Derfor er ordet overbevisning perfekt passende. Men det kan ikke erstatte ordet tro overalt, og kun konteksten af det studerede emne berettiger det eller ej. Den bedste måde at undgå tvivlens holdning på er at basere vores dom på Bibelens skrevne udsagn, hvis lektioner alle er lektioner, der sigter mod at opbygge sand tro. Ved at opfylde Guds åbenbarede vilje er der ikke længere nogen risiko for at misfortolke hans vilje. Og i Rom. 14:6 siger Paulus igen: "*Én anser én dag for at være forskellig fra den anden, en anden anser dem alle for lige. Enhver skal være fuldt overbevist i sit eget sind.*" Her taler Paulus igen om et emne, der vedrører den frie mening, som Gud overlader til hver af sine skabninger, efter at de har adlydt normerne i hans love: "*Tag den svage i troen velkommen, og strides ikke om meninger.*" For sand tro afhænger ikke af en mening, men af lydighed mod en åbenbaret guddommelig vilje. Så, idet han ser bort fra respekten for den hellige sabbat, som Gud har helliget som en hellig hvile, fremhæver Paulus muligheden for, at alle kan organisere deres åndelige liv på de

første seks dage i ugen, som for hebræerne på hans tid kun var markeret med tal, i henhold til deres kronologiske rækkefølge. De græsk-romerske kulturer var repræsenteret i Israel med alle deres hedenske perversionser, hvorved hver dag var dedikeret til en stor astral guddommelighed. Hebræerne måtte derfor beskytte sig mod denne onde indflydelse. Og det er den kristne tro, der lettest blev vundet over af denne hedenske perversion, efter at den var blevet åbnet for hedningerne.

Tro er også det modsatte af syn. Dette skyldes, at den Gud, der organiserer troen, selv er usynlig. Gud gør sig kun synlig for menneskeheden gennem de hellige skrifter, der udgør Bibelen. Og her vil troen igen begynde med en meget personlig individuel overbevisning hos hver skabning. Enhver af os er inviteret til at besvare dette spørgsmål: "Er det, Bibelen siger, sandt eller falsk?" Men det slutter ikke der, for vi kan også sige: "Er det, Koranen siger, sandt eller falsk?" og endda: "Er det, historielæreren siger, sandt eller falsk?" Det er op til hver person at give sit eget personlige svar i henhold til deres overbevisning og deres tros liv eller død. Og det er sikkert, at disse tre spørgsmål har deres tilhængere på jorden, og for at styrke deres overbevisning bliver de alle nødt til at nære deres tro ved at uddybe deres viden om det emne, der interesserer dem.

Hvad mig angår, valgte jeg Bibelen, og ved at uddybe min læsning og studium af dens skrifter nærrede jeg min tro. Og jeg er nu sikker på, at de to andre emner, jeg stiller spørgsmålstegn ved, er forfængelige og uden solidt grundlag. De historiske beretninger, der undervises i, er ikke desto mindre meget nyttige til at opsummere rækkefølgen af begivenheder, der bevares. Niveauet af historisk viden, der er nødvendigt for at fortolke profetierne i Daniel og Åbenbaringen, er ikke særlig højt. Gud ønskede således at bringe sit lys inden for rækkevidde af selv de mindste på vores jord. Sand tro leder de udvalgte til at forstå, at de lever i menneskelige samfund, der er dømt af Gud til at forsvinde, fordi de har valgt at ignorere og foragte ham. Og årsagen til dette valg er deres lighed i karakter med hans første skabte modsætning, som blev Satan, djævelen; den første protestant i den multiuniverselle livshistorie; lederen og vejlederen for oprørslejreren. På syndens jord er denne oprørslejr repræsenteret på mange måder, men Gud prioriterer den første i vores tids historie: det jødiske folk selv, som Jesus Kristus kalder "*Satans synagoge*" uden mystik i Åb 2:9 og 3:9, fordi de historiske begivenheder, der fandt sted i Jerusalem i årene 30 og 70, retfærdiggjorde dem. Udtrykket "*synagoge*" betyder forsamling på hebraisk og bruges kun om jøder. Denne første oprørslejr bevarede dog et tegn på åndelig legitimitet, da vi, ligesom djævelen, kan anvende dette vers citeret i Ezek 28:5 på den: "*Du var fuldkommen i dine veje fra den dag, du blev skabt, indtil der blev fundet uret i dig.*"

Den anden oprørsleder i vores tid har ikke denne legitimitet, fordi Gud aldrig fandt ham "retskaffen i sine veje", og hans kristne religiøse dominans er frugten af en henrykkelse, en kidnapning, en skamfuld og bedragerisk mystifikation. Den apostolske tro var offer for en kraftig og gennemgribende religiøs beruselse på grund af de falske kristne omvendelser, der blev begunstiget af den fred, som kejser Konstantin I^{den} Store tilbød i 313. Denne trofaste tro druknede i en masse falske kristne spredt over hele Romerriget. Og det er på grund af dette udbredte frafald, at Gud besluttede at overgive denne falske kristendom til en jordisk romersk leder fra år 538, datoen for den sande

grundlæggelse af den nuværende pavelige romersk-katolske religion. Gud ønskede således at give sine sande udvalgte spredt blandt de falsk omvendte folk et bevis på denne romersk-kristne religiøse organisations forbandelse. De udvalgte anerkender til enhver tid kun Jesus Kristus som det ubestridelige hoved for sin kirke. Og for disse udvalgte har pavelige prætentioner ingen legitimitet. I Daniel 8 er tre vers nok til, at Gud kan opsummere den religiøse bortførelse af den romerske pavedømme: Vers 10: "Det ophøjede sig selv til himmelens hær og kastede nogle af hæren og stjernerne ned på jorden og trampede dem ned." Rom konverterede til den kristne tro og forfulgte sine helgener. Vers 11: "*Det ophøjede sig selv til hærføreren og tog det stadige offer fra ham og omstyrte stedet, grundlaget for hans helligdom.*" Paven tilraner sig titlen som overhoved for Kristi kirke, fratager dens præstelige handling og omstyrter grundlaget for læren om apostolisk sandhed, det symbolske billede af dens tempel eller helligdom. Vers 12: "*Hæren blev opgivet med det stadige offer på grund af synd; hornet kastede sandheden til jorden og havde fremgang i sine foretagender.*" » Dette vers præsenterer en syntese af de to foregående vers og minder dermed om konsekvenserne, men det tilføjer på en meget vigtig måde årsagen til den bragte forbandelse: "på grund af synd", det vil sige på grund af opgivelsen af praktiseringen af den hellige sabbat siden 7. marts 321. Og Gud specificerer yderligere til gavn for sine udvalgte, at han vil lade det virke indtil verdens ende: "*og lykkes med sine foretagender.*"

Sand tro er baseret på respekt for Guds vilje, som den er udtrykt i hele Bibelen indtil verdens ende. Det er derfor vanskeligt at opsummere eller beskrive den. Derfor bliver det nødvendigt at identificere, hvad Gud kalder falsk tro, så de udvalgte ikke gentager de synder, der er begået imod ham. Han maler således en slags sammensat portræt, som vi skal kunne identificere falsk tro med i alle dens aspekter. For afhængigt af hver persons åndelige følsomhed er nogle spor tydeligt synlige, men andre er langt mindre. Og det er på disse mere subtile spor, at Djævelen bygger den falske tro, der antager "*en form for gudsfrygt, men fornægter dens kraft*", ifølge 2 Tim. 3:5: "*... har en form for gudsfrygt, men fornægter dens kraft. Vend jer bort fra sådanne.*" Og hvad er sand gudsfrygt baseret på? På lydighed, denne egenskab, der i absolutte termer står i modsætning til den oprørske og onde karakter, der karakteriserer de mænd, som de udvalgte skal distancere sig fra.

Intelligens

Det er påkrævet og krævet af Gud for de udvalgte, som han frelser, som Dan 12:3 lærer: "**Og de vise skal skinne som himlens klarhed**, og de, der fører mange til retfærdighed, skal skinne som stjernerne for evigt og altid."; og Dan 12:10: "*Mange skal renses, gøres hvide og lutrede; de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå, **men de, der har forstand, skal forstå**.*" I lyset af disse to vers er det "*intelligens*", der vil karakterisere de udvalgte i endens tid, og til gavn for de sidste "reparatører af brudene", der blev etableret fra 1843; da disse brud er blevet lavet i den guddommelige lov af Rom, specificerer Gud: "**og de, der fører mange til retfærdighed, skal skinne som stjernerne for evigt og altid.**" » Esajas profeterer om disse reparationer af bruddet i Esajas. 58:12-13: "*Dit folk skal genopbygge de gamle ruiner, og du skal*

genopføre de gamle grundvolde. Du skal kaldes: Den, der brænder, den, der bygger veje, den, der bor på jorden. Hvis du holder din fod tilbage fra sabbatten, fra at gøre din vilje på min hellige dag, men gør sabbatten til din glæde, så du helliger Jahve ved at herliggøre ham, og ærer ham ved ikke at handle dine egne veje eller følge dine egne lyster eller tale forfængeligt, så skal du glæde dig i Jahve, og jeg vil lade dig ride på jordens høje steder, og jeg vil lade dig nyde din far Jakobs arv; for Jahves mund har talt. " Den første opfyldelse af denne profeti vedrørte det hebraiske folk, der vendte tilbage fra fangenskab i Babylon, men en anden opfyldelse gjaldt sabbattens tilbagevenden i adventisttroen fra efteråret 1844. I begge pagter bliver de hellige sat i fangenskab; i den gamle pagt i 70 år i Babylon, den kaldæiske by, og i den nye i 1.260 år under den romerske pavelige dominans over prostituerede. "Babylon den Store." For mennesker, ifølge ordsproget, "kan et træ skjule hele skoven." På det åndelige plan skjulte "træet" i den gamle pagt faktisk frelsesplanen, som blev åbenbaret af "skoven" i den nye pagt, for jøderne. Og Gud alene kendte den dobbelte opfyldelse af sine inspirationer, som var profeteret til sine tjenere, sine profeter.

Denne læsning af Daniel 12 får mig til at huske, hvordan Gud giver den rollen som en syntese af åbenbaringerne i hele Daniels Bog, men også af Åbenbaringen i Apokalypsen, som vil blive inspireret af Johannes syv århundreder senere. For Gud siger i vers 1: "*På den tid skal Mikael, den store fyrste, som står for dit folks børn, fremstå; og der skal være en trængselstid, som der ikke har været lige fra den tid, et folk blev til, indtil den tid. På den tid skal dit folk, som findes skrevet i bogen, frelses.*"

Guds store plan tilskriver frelsen til Mikael, englen ved navn YaHWÉH, den der taler til Daniel, og det er vigtigt at forstå, hvorfor det i Åb 12:7 stadig er Mikael, franskgjort som Michel, der leder kampen mod djævelen og hans dæmoner: "*Og der blev krig i himlen. Mikael og hans engle kæmpede mod dragen. Og dragen og hans engle kæmpede.*" På denne måde giver Gud løgn til dem, der tror, de kan undvære sabbatten og de sundhedsforordninger, som jøderne blev lært, ved at hævde at være Jesus Kristus, hvis navn sjældent nævnes i hele Åbenbaringen, fordi Gud foretrækker sine symbolske roller, herunder påske-"lammet". Den overordnede frelsesplan blev åbenbaret for jøder for jøder efter kødet og den nationale arv indtil Jesus Kristus og fra hans sonende død, for åndelige jøder, som Gud adopterede med hensyn til omvendte hedninger.

Åbenbaringen, dystert navngivet Apokalypsen, er dobbelt rettet mod de sande udvalgte, som findes i de to oprindelige pagter. Budskaberne og billederne, der præsenteres i denne guddommelige åbenbaring, er taget fra dem, der er skrevet i den gamle pagt. De er derfor perfekt egnede til at blive genkendt af jøder i denne gamle guddommelige pagt. Ved at navngive Mikael i Åb 12:7 signalerer Gud til sine udvalgte, at navnet Jesus er et foreløbigt navn, der udpeger ham til hans rolle som sonoffer; foreløbigt, men ikke mindre vigtigt. For det er under dette navn Jesus, at han frelser sine udvalgte eller ikke frelser. Vi indser derefter vigtigheden af fuldt ud at forstå hele frelsesplanen, som Gud har udtænkt, at følge den og tilpasse sig den i alle dens successive faser, der er fuldbyrdet mellem syndfloden og verdens ende. Åndelige eller kødelige, de udvalgte er kun jøder, der udgør Guds folk. Og Daniel modtager dette budskab: "*På den tid skal de af*

dit folk, som findes skrevet i bogen, blive frelst ." På det tidspunkt markeres konteksten for Jesu Kristi herlige genkomst, hvor de sandt udvalgte jøder vil få mulighed for at erkende frelsen baseret på Jesu Kristi sonende død. Både racemæssige og åndelige jøder vil blive målrettet og bekymrede over den trussel, der i sidste ende vil udsætte sabbatsholdere for døden. Indtil da vil fromme jøder forblive ofre for deres tilknytning til deres fædres traditioner, som de har gjort i de sidste to årtusinder. Men ved Kristi genkomst vil ikke alle disse jøder omvende sig, for det er med jøder som med kristne, blandt dem er der sande og falske. Derfor vil Gud holde fast ved sin egen dom over hver af sine skabninger, idet deres navn allerede er skrevet i hans livsbog.

Vi læser igen i Dan 12:2: " *Og mange af dem, der sover i jordens støv, skal vågne op, nogle til evigt liv, andre til skam og evig foragt.* " I dette vers, uden at udvikle de detaljer, som Åb 20 vil åbenbare, profeterer Ånden princippet om de to opstandelser, der vil være adskilt af " **tusind år** " ifølge Åb 20:3-4-5-6-7. Denne detalje bør bemærkes: Gud sætter ikke " *evigt liv* " imod " *evig* " død, men " *evigt liv* " imod " *evig fordømmelse* ". Dette skyldes, at døden er en overgang fra skabt liv til intetheden; det er, hvad Bibelen altid lærer om det. " *Fordømmelse* " er, efter dommen om " *den anden død* ", det eneste, der vil være tilbage af de ugudelige i form af evige dårlige minder for de udvalgte, som vil overleve i evigheden.

Den falske romersk-katolske tro har fået mange til at tro, at "mentalt defekte" væsener automatisk blev modtaget og frelst af Gud. Den betydning, den tillægger intelligens, beviser det modsatte og afslører yderligere den lejr af djævelske løgne, der stræber efter at bedrage og forårsage døden for så mange ofre som muligt. Da Jesus erklærede: " *Salige er de fattige i ånden—, for Himmeriget er deres!* ", specificerede han ikke, at han talte om *den levende Guds "Ånd"*, og alle dem, der ikke har intelligensen til at forstå den, har accepteret transskriptionen "ånd", som også kan betegne menneskets ånd. Det er derfor kun intelligens, den sande, der styrer fortolkningen af dette ord "Ånd". Og hvad kunne menneskeheden forvente af den lære, der blev givet af den spændende Vigilius, den første pave, der blev sat under denne titel i Roms sæde, først i Lateranpaladset, derefter i Vatikanstaten uden for Rom. Dette sted i Vatikanet var præget af et tempel dedikeret til Æskulap, den romerske gud i form af en " *slange* ", så Gud gav os et tegn, der retfærdiggør disse vers fra Åb. 12:14-15: " *Og kvinden fik to vinger af en stor ørn, for at hun kunne flyve ud i ørkenen, til sit sted, hvor hun bliver næret en tid og tider og en halv tid fra slangens ansigt.* " *Og slangen spydede vand ud af sin mund som en strøm efter kvinden, for at lade hende blive revet med af strømmen.* " Allerede kom " **arrogante ord** " ud af " **mund** " på det vatikaniske pavedømme, symboliseret som et " **lille horn** " i Dan 7:8: " *Jeg betragtede hornene, og se, et andet lille horn kom op midt imellem dem; og foran det blev tre af de første horn rykket op; og se, i det var øjne som et menneskes øjne, og en mund, der talte store ord.* "

Intelligens blev ikke kun givet af Gud til menneskeheden, for i dyreriget finder vi også intelligente væsener. Derfor bør mennesket kun betragtes som et levende væsen, hvis ikke et dyr. Det, der virkelig adskiller mennesket fra dyr, er angivet i dette vers fra Præd. 3:11: " *Alt gør han godt til sin tid; selv evigheden*

har han lagt i deres hjerter , selvom mennesket ikke kan fatte det værk, som Gud gør fra begyndelsen til enden. " Dette er i det mindste én ting, som Gud ikke har givet til noget dyr. Og det andet er dets evne til at dømme godt og ondt; noget, som intet dyr kan gøre, fordi den frygt, som hunden eller katten eller ethvert andet husdyr har for sin herre, er baseret på intonationen af dets stemme, som udtrykker ømhed, mildhed eller vrede, og ikke på de ord, som denne herre taler. Men gennem træning kan dyret lykkes med at etablere en forbindelse mellem et talt ord og en opgave, der skal udføres. Vores menneskelighed reagerer på samme måde, men ved at mestre de mange ord, der udgør et sprog. Nu beder Gud sine udvalgte om at indvie sig i himmelens sprog, som naturligvis kalder på intelligens, men også visdom, denne højeste guddommelige gave.

Visdom

Det er karakteriseret ved brugen af intelligens til at finde finesser åbenbaret af Gud. Under sin jordiske tjeneste talte Jesus til det jødiske folk i lignelser, et sprog der var hermetisk for blot at være et levende menneske. Men dette sprog talte til dem, som Gud gav visdom. Og det skal erkendes, at ingen af de 12 udvalgte apostle besad denne uundværlige visdom. For Jesus udvalgte dem blandt trængende og uuddannede mennesker, dette frivilligt for selv at oplære og undervise dem direkte. Ved især at forklare dem den skjulte betydning af sine lignelser, fik Jesus dem til at forstå, hvordan et billede kan bære et budskab, der kan tilskrives forskellige, men sammenlignelige situationer. Denne sans for at tyde billeder har intet intellektuelt ved sig, og gårsdagens og dagens skriftkloge og farisæere var og er stadig for intellektuelle til at interessere sig for sammenlignende billeder. Jesus sammenlignede sine udvalgte med børn ikke uden grund, for på trods af sin alders fremtoning forbliver den voksne for Gud et aldrende barn, men ikke desto mindre et barn. For Gud finder i barnet, hvad den voksne finder der: tillid, lydighed, afhængighed og hengivenhed i de bedste tilfælde, men også ulydighed, modsigelse og oprør i de værste tilfælde. Visdom hviler ikke på menneskelig instruktion, og Gud kan le, når han ser mennesker præsentere sig selv som "vise". Kun den, som Gud giver visdom til, er værdig til dette udtryk, og han giver den ikke ubetinget. Visdom åbner adgang til himmelens sprog, som er lukket for andre mennesker. Derfor giver Gud den kun til tjenere, som han vurderer værdige til den baseret på vidnesbyrdet om de gerninger, som deres tro frembringer. Jesus sagde: " *Til den, der har* , skal der gives mere." Således forøges visdommen hos dem, der ærer den og betragter den som den mest dyrebare gave, Gud kan tilbyde sine udvalgte på syndens jord. For denne påskønnelse udgør i sig selv et kim til den visdom, som Gud vil få til at vokse. Menneskelig intelligens og visdom, såvel som dyrets intelligente instinkt, er baseret på og fører til det samme mål: selvopholdelsesinstinktet. Ved at vide, at dets liv er truet, har ethvert levende væsen reflexen til at beskytte det, og af denne grund er det klar til at gøre hvad som helst. Den, der bliver angrebet, forsvaret sig selv og angriber sin aggressor igen, når det er nødvendigt. Men da det levende menneske er blottet for visdom, tænker det kun på at forsvare sig mod den modstander, som dets øjne ser og identificerer som sådan. På det åndelige plan er det fuldstændig ubevæbnet og sårbart, fordi dets modstander er usynlig. I modsætning til det identificerer den udvalgte gennem sin visdom og levende tro

den usynlige aggressor, som Guds Ånd advarer det imod, og det kan således opbygge sit forsvar og sin beskyttelse ved at få dem fra Gud, kilden til al visdom og den mest magtfulde af alle forsvarere og beskyttere.

Visdommen tilbyder derfor det menneske, der er udvalgt og velsignet af Gud, en tredje relationel dimension; de to første er parallelt den visuelle relation og den auditive relation, som karakteriserer det normale menneske. At tale himmelens sprog og forstå det gør den jordiske udvalgte til en autentisk borger i himmelriget. For denne guddommelige visdom er et depositum givet af Gud i forventning om afgang fra syndens jord, til himlen, hvor Jesus har beredt et sted for alle sine udvalgte i løbet af 6000 års jordiske liv.

Vi læser i Åb. 17:9-10-11: "**Her gælder det sind, der har visdom** . De syv hoveder er syv bjerge, som kvinden sidder på. De er syv konger: fem er faldet, og én er nu, og den anden er endnu ikke kommet; og når det kommer, skal det blive en kort tid. Og dyret, som var og ikke er, er selv den ottende konge og er en af de syv og går til fortabelse. " Gud præsenterer her grundlaget for en gåde, som kun hans visdom kan afklare. Han anvender her det samme princip, som han anvendte med sine apostle, som det var tilladt at modtage forklaringerne på Jesu lignelser, mens det ikke var tilladt for resten af det jødiske folk. Den bedste beskyttelse af den guddommelige sandhed hviler på det faktum, at han kontrollerer og leder alle sine utallige skabningers sind. Det guddommelige forbud kan heller ikke overtrædes eller overtrædes af den oprørske mand, for hvem det guddommelige mysterium skal forblive et uforståeligt mysterium indtil sin død. Som grundlag for afkodningen af denne gåde ligger en afklaring, som Jesus giver Johannes i vers 7: "*Og englen sagde til mig: Hvorfor undrer du dig? Jeg vil fortælle dig hemmeligheden med kvinden og om dyret, som bærer hende, det dyr, som har de syv hoveder og de ti horn.* " Kun dette vers giver os mulighed for at definere den kontekst, der tjener som grundlag for den gåde, der foreslås herefter. Referencekonteksten er derfor den fra Johannes' tid, det vil sige den fra de første læsere af denne åbenbaring. Og denne kontekst er den fra det kejserlige Rom, som i gåden repræsenterer den sjette "**konge** " eller det dominerende regime, som betegnes med afklaringen "**en eksisterer** ". I denne kontekst regerer de romerske kejsere fra Rom, men under den "**syvende konge** " eller regime vil den romerske kejser regere fra øst, Konstantinopel for Konstantin og hans efterfølgerarvinger efter 313, Ravenna-eksarkatet for kejser Justinian i 538. I denne "**syvende** " romerske regeringsførelse bliver byen Rom forladt af sine kejsere og invaderet successivt af tre invaderende barbarfolk, der er besejret af Romerriget; Herulerne i 476, vandalerne i 534 og østgoterne fordrevet fra Rom i 538, det vil sige de tre horn, der blev sænket ned foran Dans lille horn. 7:8: "*Jeg betragtede hornene, og se, et andet lille horn kom op midt imellem dem, og tre af de første horn blev rykket op foran det ; og se, det havde øjne som et menneskes øjne og en mund, der talte arrogant.* " Goterne kom alle fra Nordeuropa, og i dette finder vi, anvendt på det utro kristne Europa, hvad der allerede skete med det utro Israel i den Gamle Pagt; den profeterede angriber kom også altid fra Norden.

Gåden profeterer derefter det romerske pavelige herredømme, der blev etableret i Rom efter dets udfrielse fra østgoternes herredømme i 538, og siger om det: "*Og dyret, som var og ikke er, er selv en ottende konge og er en af de syv og*

går til fortabelse. " Den historiske opfyldelse placerer effektivt det romerske pavelige etablissement i tiden med de syv nævnte romerske regimer, og på grund af dets strengt religiøse karakter, det "**ottende konge**" af denne gåde, en "**konge**" siger "**anderledes**" i Dan 7:24: "*De ti horn er ti konger, der skal opstå fra dette rige. En anden skal opstå efter dem, han skal være anderledes end den første, og han skal underkue tre konger.*" Og derudover specificerer Dan 8:23 om ham: "*Ved enden af deres herredømme, når synderne er fortæret, skal der opstå en konge, fræk og listig.*" Enhver kan se, hvor meget den pavelige pomp og pragt virkelig er baseret på kunstfærdigheden og det luksuriøse udseende af dens præsters, dens kardinals og dens biskoppers klæder og dens forførende kult, der ydes til "**fæstningernes gud**" i Dan 11:38, eller befæstede bygninger, som udgør dens katedraler, hvis stadigt højere og skarpere spir peger mod himmelens guddommelige regering: "**Men han skal ære fæstningernes gud på sin piedestal; denne gud, som ikke kendte sine fædre, skal han hylde med guld og sølv, med ædelsten og kostbare ting.**" Dette ledsages af **den "arrogante"** holdning af pavelig foragt for sandheden åbenbart i Bibelen. Du kan således forstå, hvem det er passende at tilskrive ilden, der ødelagde hovedspiret og taget på katedralen "Notre Dame de Paris"; hvert af disse udtryk udgør en årsag til guddommelig vrede, som Gud knap kan indeholde. "Udyret går til fortabelse" specificerer gåden, hvilket er, hvad Dan 7:11 bekræfter ved at sige: "**Jeg så da på grund af de arrogante ord, som hornet talte; og mens jeg så på, blev dyret dræbt, og dets krop blev ødelagt og givet til ilden for at blive brændt.**" Åb 17:16-17 bekræfter ved at sige: "**De ti horn, som du så, og dyret skal hade skøgen, de skal klædte hende af og gøre hende nøgen, de skal æde hendes kød og fortære hende med ild.**" For Gud har givet dem i hjerter at udføre hans vilje og at være enige og give deres rige til dyret, indtil Guds ord er opfyldt.» Åb 19:20 profeterer yderligere om denne endelige straf over dyret: «Og dyret blev grebet, og med det den falske profet, som havde udført mirakler foran det, hvorved det havde forført dem, der havde taget dyrets mærke, og dem, der havde tilbedt dets billede. **De blev begge kastet levende i ildsøen, der brænder med svovl.**» For at denne ødelæggelse kan finde sted, vil det dog være nødvendigt at vente til slutningen af det syvende årtusinde, så jorden ved den sidste dom vil antage sit udseende af «en sø af ild og svovl», som var profeteret af den nuværende sporadiske aktivitet fra vulkanerne spredt over hele kloden; den underjordiske magma vil derefter blive spredt over hele jorden og fjerne vandet fra havene.

Det er denne guddommelige visdom, at jeg skylder min forståelse af de guddommelige mysterier, hvis forklaringer jeg præsenterer for jer. Velsign derfor sammen med mig denne levende Guds herlige visdom, for den opbygger jeres og min frelse.

Livet uden instruktioner

I dag vender jeg tilbage til emnet om menneskers fysiske og mentale sundhed, fordi disse ting betinger deres velbefindende. Mens det kødelige liv kun har syv års forlængelse tilbage, får vor guddommelige Fader i Kristus mig til at

erkende og identificere årsagerne til de lidelser, der opstår og påtvinger sig i løbet af vores liv. Snart firs år gammel ville jeg gerne have forstået disse ting fra min fødsel, men ligesom alle mennesker gik jeg ind i livet uden at kende dets instruktioner, og før mig modtog mine forældre det heller ikke fra deres. De kunne derfor ikke give mig noget, og Gud, den eneste, der vidste alt og havde svaret på alt, ventede, indtil jeg var moden, med at tale til mig og undervise mig. Prioriteten af hans budskab var at besvare det trefoldige spørgsmål "hvem er jeg, hvor kommer jeg fra, hvor skal jeg hen?" Jeg er et livsånde og en levende ånd, jeg kommer fra intetheden, og jeg går mod evigheden, som tilbydes i Jesus Kristus.

For at forstå, hvad vi bliver til, må vi gennemgå hele vores livsforløb. Det begynder i vores mors livmoder, i hendes livmoder, hvor vi svæver i moderkagens væske. Og denne detalje er yderst vigtig for at forstå resten af vores evolution. Fordelen ved denne indre badning er, at den tillader det menneskelige embryo at udvikle sig harmonisk, da hele overfladen af kroppen under opbygning ikke udsættes for noget tryk, der kan hindre celleudviklingen. Programmet indeholdt i DNA'et i vores genom udføres således uden problemer, forudsat at kroppen ikke lider skade ved at blive viklet omkring navlestrengen, der forbinder den med moderens næringsorganer. Efter fødselssmerterne træder barnet ind i det jordiske liv og indånder luft. Men hvad ændrer sig for ham i denne fase af hans liv! Han opdager konsekvenserne af den jordiske tyngdelov og kan fortryde forholdene i sit tidligere liv, hvor hans krop flød i ekstrem blødhed. Det er denne oplevelse, skrevet i vores ubevidste hukommelse, der retfærdiggør følelsen af velvære, der opnås i et vandbad, hvor vores nøgne krop igen kan befri sig fra tyngdeloven. For at træde ind i livet består i at blive konfronteret med flere brutaliteter. Og allerede nu, når vi føler kroppens tyngde, mærker varmen eller kulden, mærker tøjets friktion mod huden, så mange aggressioner, som det nyfødte barn skal tilpasse sig! En fødselsteknik nedsænker det nyfødte barn i et lille badekar, hvor det kan flyde et stykke tid længere ved sin mors side. Barnet bliver således midlertidigt beroliget, og dets vej mod livet og dets begrænsninger bliver dermed polstret. Men barnet må i sidste ende konfrontere det liv, der er givet på jorden af synd, og som er ansvarlig for alle dets brutale aggressioner, som blot er konsekvenserne af den forbandelse, der rammer hele menneskeheden.

Hvad ville brugermanualen til menneskets jordiske liv sige? Der er én fundamental ting at vide, og denne ting fik Gud mig til at skrive for mange år siden i teksten til en sang, jeg komponerede. Her er ordene: "Vane er en lov, som man ikke kan undslippe, og når du tror, du har haft succes, dominerer den dig mere end nogensinde, Satan holder dig, han holder dig godt." Dengang tilskrev jeg dette princip til forskellige stoffer, de mindre stærke, koffein fra kaffe, nikotin fra tobak, alkohol og de stærkere, opium, kokain og andre. Jeg så dengang kun, hvad der blev tydeligt i menneskehedens aktuelle begivenheder. I dag afslører jeg mindre åbenlyse ting, men alligevel meget skadelige, som er skabt af vane. I den tredje dimension lider vores fysiske krop konstant under konsekvenserne af vaner, som konstant fornyes, bærer konsekvenser af lidelser, sygdomme og dysfunktion i vores vigtigste organer. Så på bænken i sin skole, hvor han tilbringer mange timer, favoriserer barnet, der sidder sammensunket over sit skrivebord, afrunding af sin rygsøjle, som vil udvikle sig til skoliose med al den rygsmerte, der kan

præge denne sygdom, som, hvis den ikke korrigeres, vil forværres med alderen. Jeg har allerede talt om måden at sove på, og jeg må vende tilbage til dette emne, fordi jeg i dag ved, at jeg har lidt under konsekvenserne af vanen med at sove på siden med hovedet hvilende på en pude. Jeg opdagede min afhængighed af denne vane, fordi jeg har størst svært ved at falde i søvn på den anden side, eller endnu værre, på ryggen. Alligevel synes denne rygstilling at være den mest gunstige for at undgå misdannelser i vores krop og ansigt. Fordi det at sove på siden komprimerer hudvævet på den side af ansigtet, der hviler på puden. Og jeg forstår derfor, hvorfor mine venstre øjenlåg åbner sig mindre end mine højre øjenlåg. Faktisk udvikler øjne sig under meget forskellige forhold; det højre øje udvikler sig frit, mens det venstre øje, komprimeret af puden, forbliver i lange timer hver nat i en tilstoppet tilstand, der forvrænger dets udvikling. Vores nætter udvikler strabismus og den langsomme og progressive deformation af vores fysiognomi. Et konstant presset øje ender med at deformere sig selv, og dette fornyede tryk kan forårsage dets ovalisering og linsens ovalisering, hvilket fører til bygningsfejl; hvilket bekymrer mig. Vores krop har derfor den uheldige ulempe, at den hurtigt kan tilpasse sig en ny vane, som den tilegner sig, blot ved hyppigheden af genoptagelsen af vanen. Men fasen med at ændre vanen er meget vanskelig at opnå. Vores natur kræver intet andet end at følge den spore, som den tilegnede vane har tegnet. Mit ønske om at sove på ryggen resulterede i, at jeg forblev vågen uden at sove i flere timer, hvorefter søvnen endelig kom med stor skrøbelighed, drømme og en tidlig morgenopvågning i en udmattet tilstand. Et sådant resultat er skuffende, men fuldt ud forudsigeligt. For jeg ved, at jeg bliver nødt til at insistere i et stykke tid på at skifte fra at sove på siden til at sove på ryggen, men udfordringen retfærdiggør den nødvendige indsats, fordi jeg stærkt ønsker at befri mit venstre øje fra dette natlige tryk, der tilstopper det.

Efterhånden som vi vokser og ældes, tager vi også på i vægt, hvilket vores rygsøjle understøtter. Og hvis nakkehvirvlerne, når vi står, kun bærer vægten af vores hoved, er det ikke det samme for vores lændehvirvler, som bærer vægten af hele den øvre del af vores krop. Derfor skal vi absolut sørge for, at vores rygsøjle er i den mest gunstige natstilling for den, så vi undgår den falske komfort af blødhed og fleksibilitet. Fordi under vores søvn slapper alle vores muskler og sener af, og hele vores krop er underlagt tyngdelovens frygtelige lov; den hænger ned og tilpasser sig den støtte, der holder den, og antager hele sin form, gunstig eller ej. Derfor er denne periode af nattesøvnen, der kaldes "den lille død", genoprettende eller destruktiv afhængigt af dens indflydelse på vores kort- og langsigtede helbred. Denne daglige periode med bevidstløshed optager en tredjedel af vores eksistens, hvilket er betydeligt og giver den en god plads i vores livs brugermanual. Når man kender vores krops behov og dens knogle- og muskelstruktur, kan hver person vælge den type sengetøj, de har brug for, som skal forblive fast og under ingen omstændigheder være for blød. Men under alle omstændigheder, for at bevare vores sande uafhængighed, må vi undgå at falde under vanens afhængighed på mange områder. Vanen binder os med lænker, der er svære at bryde. Det sandt frie menneske drager fordel af evnen til hurtigt at tilpasse sig enhver situation, og jeg giver jer dette vidnesbyrd, som Jesus Kristus og hans apostle oplevede. Aftenen før sin anholdelse forberedte Jesus sig på at

tilbringe sin sidste nat på Oliebjerget med ansigtet mod Jerusalem. Overvældet af den træthed, der havde akkumuleret sig i løbet af dagen, havde hans apostle brug for at sove, som det var deres sædvane, og de forstod først efter hans anholdelse, hvor meget Jesus ville have ønsket, at de skulle hjælpe og støtte ham i hans sidste øjeblikke af frihed. Der er intet mere legitimt end behovet for at sove, men den nat antog denne vane et grusomt præg for vores Frelser, som således blev berøvet den broderlige støtte fra sine apostle, som han elskede så højt. Jeg tilbragte personligt søvnløse nætter med at dele det lys, som Gud lod mig opdage. Iveren og glæden ved at gøre dette guddommelige lys kendt holdt mig vågen, og jeg lærte, hvor nødvendigt det er ikke at være afhængig af noget: søvn eller nogen anden vane.

Uden at kende livets regler har mennesker generation efter generation lært deres børn at tilpasse sig vaner, som de ubevidst er blevet slaver af. Min egen mor var et typisk eksempel på denne type, og jeg var det stik modsatte. Hendes liv var som et urværk, mens mit forblev frit og uafhængigt. Vi havde derfor store vanskeligheder med at blive enige, da vores adfærd var så forskellig. Men hun elskede Herrens sandhed og sov ind i sin fred og frelse, efter at have modtaget de nye profetiske indsigter, som Gud lod mig opdage og kende. Vores forskelligheder var kødelige og adskilte os kun på syndens jord. I Guds kommende rige vil disse kødelige tilstande ikke længere eksistere, og kun kærligheden til Herrens sandhed vil forblive i sindene hos de engle, vi vil være blevet.

Vaner vedrører rytmen i vores spisning. Og jeg husker det gamle ordsprog "du skal spise for at leve, ikke leve for at spise." At spise for at leve holder kroppen i live og i god form; at leve for at spise fører kroppen til fedme og hormonelle ubalancer, som i værste fald er fatale. Et andet ordsprog lyder: "Den, der sover, spiser." Og det er sandt, at kroppen i tilfælde af fysisk træthed genvinder mere vitalitet fra en god søvn, end den får fra et måltid. Desuden fordømmer dette ordsprog: "Den, der sover, spiser" med rette det måltid, der spises før sengetid. Hele vores sjæls gode helbred kræver den næring, den har brug for og kræver for at sikre alle sine fysiske og mentale funktioner uden at overbelaste vores krop. Og ved at følge dette princip har jeg den dag i dag opretholdt den samme højde og vægt, som jeg har haft, siden jeg blev voksen. Jeg har intet unødvendigt fedt, ingen overvægt, og jeg tyr ikke til nogen medicin, alt sammen takket være vor Herre Guds oplyste råd. Efter at have opdaget og praktiseret fordelene ved vegetarisme civiliseret siden 1970, gennem vidnesbyrd fra en ven, der praktiserede det med uomtvistelige resultater, fordi han var bodybuilder, har jeg praktiseret denne måde at spise på religiøst siden 1980, året for min dåb i Syvendedags Adventistkirken i Valence sur Rhône i Frankrig. Denne ven var selv blevet Syvendedags Adventist et år før mig. Min læsning af Første Mosebog og de nævnte guddommelige kostforordninger tillod mig at forstå, hvordan Gud havde forberedt mig fysisk, før han underviste mig åndeligt, og bekræftede dermed ordsproget "et sundt sind i et sundt legeme", som Gud forvandler til "et helligt sind i et helligt legeme", for det er til "**hellighed**" eller "**helliggørelse**", at han kalder os i Jesus Kristus, sammen med alle andre syndere, der er arvinger til arvesynden. Han kalder alle dem, der ønsker at finde sand frihed ved at blive befriet fra syndens slaveri, hvor mennesker er fanger af dårlige vaner,

som menneskelige love forvandler til legitimerede og legaliserede skikke og traditioner. Det er for at modstå og undslippe disse kollektive forbandelser, at de udvalgte i Kristus skal forblive frie og uafhængige, vel vidende at deres frelse og beskyttelse på jorden kun afhænger af Gud og af Ham alene. Sand frihed er den eneste måde at vidne for Gud mod den synd, Han tilregner sine modstandere i fjendens lejr. Men for at modstå synd skal den identificeres perfekt, og dette er det formål, Han gav sine profetiske åbenbaringer. Kendskab til livets instruktioner vedrører lige så meget troens sandheder som identifikationen af de dårlige vaner i vores nattesøvn. Livet kan ikke dissekteres; det danner en helhed, der omfatter alle tænkelige emner. Ved at skabe os er Gud skaberen af alt, der repræsenterer os som en individuel sjæl bestående af en krop og en ånd. Vores lidelser deles af Ham, men de tillader os at forstå, at årsager frembringer uundgåelige virkninger. Hvis et barn ikke lærer, hvad ild er, kan det kaste sig selv i ilden og dø forbrændt. Vi ved, hvor lidt andres råd bliver lyttet til, mens de lektioner, man personligt oplever, er svidende, men modtages og registreres i vores hukommelse og vores intelligens. Derfor fødes vi uden at kende livets instruktioner ... vi må opdage dem gennem erfaringer, vi lever i vores eget kød og ånd. Og så må vi ikke glemme, at vi fødes i kødets forbandelse, og at vores passage i det jordiske liv kun repræsenterer et stadie i udvælgelsen til det evige liv, hvor risikoen for ondskab ikke længere vil eksistere. Ondskaben og lidelserne forbundet med livet på jorden i synd har det eneste formål at få os til at ønske det perfekte himmelske liv uden noget ondskab. Derfor erklærer Ånden i Åb 21:4 om de udvalgte, der frelses ved Jesu Kristi genkomst: "*Han skal tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg eller skrig eller smerte, for det, der var før, er forsvundet.*" Og den tid, hvor disse betingelser vil blive sat i værk, er kun syv år foran os.

Den globale situation ved udgangen af marts 2023

Præsident Putin, Ruslands leder, bød Folkerepublikken Kinas præsident, Xi Ji Ping, velkommen på et officielt besøg med stor ære. Samtidig var Rusland vært for afrikanske præsidenter, noget som de vestlige medier ikke ønskede at nævne. Faktisk havde den vestlige lejr indtil da ønsket at tro på muligheden for kinesisk neutralitet og hævdede, at kommercielle interesser for dem havde forrang frem for politisk engagement. Det er sandt, at Kina i en fredsplan foreslået af Kina for konflikten mellem Rusland og Ukraine viste sig til fordel for fred uden at tage parti. Det skjulte dog ikke, at det har et særligt bånd til det russiske folk. Den 30. marts viste billeder dog en kinesisk præsident, der opfordrede sine militærledere til at forberede sig på at bekæmpe en mulig angriber. Dets militærbudget vil nå 7% af BNP; dette repræsenterer en enorm militær investering. Kina forbereder sig derfor også på krig, uden tvivl med henblik på at generobre øen Taiwan. I denne sammenhæng skal Emmanuel Macron dog rejse til Kina ledsaget af Ursula Von Der Leyen, formand for Europa-Kommissionen. Der er ingen tvivl om, at de europæiske myndigheder vil forsøge at overbevise den kinesiske præsident om ikke at levere våben til Rusland, og måske, som det er deres sædvane, vil de ledsage deres anmodning med trusler om sanktioner, der vil blive pålagt Kina af

hele den vestlige lejr. Og det er her, en stor fejlvurdering risikerer at føre til det modsatte af, hvad de ønsker at opnå. Fordi Vesten faktisk ønsker at forbyde Kina at gøre mod Rusland, hvad de selv gør mod Ukraine, baseret på legitimiteten af deres vestlige lov, der er vedtaget af FN. Men europæerne synes ikke at være bevidste om graden af deres afhængighed af Kina, fordi det ikke længere kun er russisk gas, de ville blive frataget, men alt, hvad Kina producerer og importerer til Europa for at udstyre omkring 300 millioner indbyggere. Fordi Europa simpelthen er udstyret af kinesisk produktion, der ankommer i rækker af fragtskibe lastet fire etager højt med metalcontainere. Uden Kina går Europa tres år tilbage, bortset fra at det ikke længere ville have de virksomheder, der skabte dets rigdom på det tidspunkt. Dets situation ville derfor være værre end alle dem, det har krydset. Hvad angår Kina, har det mulighed for at handle med Østen, Mellemøsten og Afrika. Og i betragtning af befolkningstætheden på cirka 1 milliard og 400 millioner indbyggere har landet meget arbejde at gøre for at udstyre sin egen befolkning, der nu, takket være Vesten, har alle de tekniske midler til at opfylde sine behov. Når det er sagt, opstår spørgsmålet, hvordan hr. Xi Ji Ping vil reagere på en trussel om vestlige sanktioner? Jeg tror, han vil foregive at ville opretholde handelsforbindelser med Vesten, men han vil ikke forpligte sig til noget, og på en mere eller mindre skjult måde vil han forsyne Rusland med våben. Vesten vil opdage hans handlinger og vil blive tvunget til selv at bryde den ene kurv, de havde lagt alle deres æg i. Og denne ødelagte økonomiske omelet vil føre til uro og irritation blandt sine befolkninger i Europa, konkurer, interne konflikter, hungersnød og dødsfald.

Vesterlændinge er også bekymrede over den militære hjælp, som den nordkoreanske præsident Kim Yong-un har givet Rusland. Han lægger ikke skjul på sit ønske om at hjælpe Rusland mod den vestlige lejr, hvor han sammen med Amerika finder Sydkoreas partner, hans kroniske arvefjende.

Japan har på sin side også besluttet at genopruste og tilbyder allerede sin officielle støtte til Ukraine, som støttes af Amerika.

Endelig viser Lukashenko, Hvideruslands præsident, sin frygt for en eskalering, der fører til atomkrig. Hans officielle budskab opfordrer til at søge fred gennem forhandling for at undgå en eskalering, og dette budskab begynder med at sige: "Jeg tager risikoen ved at sige...osv." Han tager en risiko med sin ven Putin, der støtter ham politisk og militært. Men samtidig glæder han sig over ankomsten af russiske taktiske atomvåben til sit land. Mange vil gerne vide, hvad Putin og Xi sagde til hinanden under deres møde i Moskva. Men Putin lagde bestemt ikke skjul på sin beslutsomhed om at nå det mål, han satte sig ved at iværksætte sin "særlige operation" i Ukraine. Han måtte forsvare sin sag ved at minde om, at denne "særlige operation" er ved at udvikle sig til en international krig på grund af amerikanernes og den europæiske NATO-lejrs knæfald. Hvis der er nogen, der kender Putins tankegang godt, er det hans ven Lukashenko, og hans seneste budskab, der opfordrer til forhandling, er det bedste bevis på Putins absolutte beslutsomhed om at nå sine oprindelige mål. Men de vestlige NATO-magters opførsel har i betydelig grad ændret hans oprindelige mål, fordi forsyningen af våben, der dræber russiske soldater, nærer et had mod dem, der kalder på hævn over hele den vestlige lejr. Og i denne vestlige lejr bør dette behov for hævn

forstås, men dette er endnu ikke tilfældet, for tværtimod har den ukrainske modstands halve succes givet anledning til håb om et nederlag til Rusland, hvilket materialiserer sig i yderligere militær hjælp til Ukraine og dermed øger eskaleringen. Vi befinder os på et afgørende tidspunkt i denne konflikt, da de to hære, der har kæmpet i et år nu, nu er moralsk og militært svækkede på grund af udtømningen af ammunition af alle slags: kugler, granater, missiler, droner, kampvogne og kanoner. På et år er de imponerende lagre af bomber blevet opbrugt, eller næsten, da skudhastigheden er faldet drastisk i begge modstående lejre. For vor Skabergud, som frelser i Jesu Kristi navn, har dette krigsår spillet en fundamental rolle i forberedelsen af den næste fase, hvor Ruslands mål ikke længere kun vil være Ukraine, men Vesteuropa i sin helhed.

Uden at præsentere disse ting som en guddommelig åbenbaring, lader jeg mit sind tegne muligheder baseret på aktuelle begivenheder. Og jeg ræsonnerer således: De successive angreb på Europa fra "*Sydens konge*" og "*Nordens konge*" kan kun finde sted, hvis Amerika trækker sig tilbage fra slagmarken, det vil sige fra Vesteuropa. Den europæiske iver til fordel for Ukraine kan kun forklares med europæisk eftergivelse over for Amerika, denne store globale militærmagt, som alle NATO-medlemslande er afhængige af for at forsvare dem mod deres fjender, i dette tilfælde, i foråret 2023, Rusland, den anden store militærmagt på jorden. En begivenhed, som jeg stadig ikke er klar over, må føre til, at Amerika trækker sig tilbage fra Europa; hvad kunne denne begivenhed være? Amerikanske præsidentvalg nærmer sig, og i dette øjeblik ønsker en sort anklager at tiltale Mr. Trump af usunde grunde, der er ubrugelige at udvikle her. Men hele det republikanske partis lejr fordømmer en politisk manøvre, der har til formål at sætte kandidat Trump på sidelinjen og forhindre ham i at deltage i disse valg. Denne gang kan USA's Amerika i kaos meget vel blive de splittede staters Amerika. For Jesus Kristus kan handle imod det ved at bryde sin "*hytte*" for det. "**Forening**", som han gjorde på profeten Zakarias' tid ifølge Zak 11:14: "*Da brød jeg min anden stav, **Forening**, for at bryde broderskabet mellem Juda og Israel.*" "Den krigstid, som Gud forbereder over hele jorden, er baseret på dette princip om ødelæggelse af etablerede '**unioner**'. Således kunne den amerikanske union forsvinde for at fremme forsvinden af den europæiske union, som tog den som model. Det siger sig selv, at Amerika, der blev absorberet af en borgerkrig, hverken ville have lyst eller mulighed for at udvide sit våbentilbud til Ukraine og Vesteuropa, som støtter det. Dette program holder ganske logisk, men overraskelser kan stadig bringe andre data frem i lyset, der fører til andre forklaringer. Men i mellemtiden er det i de erfaringer, Amerika har haft, at dets tilbagetrækning fra den europæiske konflikt skal finde sin berettigelse. Bortset fra det nævnte tilfælde kunne Amerika finde sig selv involveret i en krig mod Kina, som gerne vil erobre Taiwan; det er stadig en meget reel mulighed. Og i denne situation ville det være vanskeligt at styre en krig mod Rusland i Ukraine på samme tid. I Daniel 11:40 til 45 nævner Gud ikke de andre nye militærmagter, der er dukket op i verden: Kina, Indien, Nordkorea, Iran, alle potentielle fjender af vesteuropæere. Men vi kan allerede se mulighederne for krigslignende alliancer mellem disse." lande. Det er kun dag efter dag, at hr. Putin ser sin oprindelige plan om en "specialoperation" udvikle sig til en større international verdenskrig. Det er

sandt, at han ikke havde forudset denne udvikling af begivenhederne, men hvem gjorde det? Ingen på jorden, men kun én og alene, den store Gud inkarnet i Jesus Kristus. Han forberedte på forhånd alle de detaljer, der skabte denne uløselige situation. Og de menneskelige instrumenter, han bruger til at frembringe den, var fuldstændig uvidende om hans plan. Observatører af krigen i Ukraine tæller antallet af dødsfald på begge sider: mere end 200.000 dræbte eller sårede alene for Rusland, og sandsynligvis lige så mange på ukrainsk side. Disse tal er forfærdelige, især efter 78 års europæisk fred siden 1945, men dette er kun begyndelsen på den store massakre, der vil ødelægge alle menneskeliv på jorden indtil Jesu Kristi genkomst i foråret 2030, med undtagelse af de sidste udvalgte liv, der forblev trofaste mod sabbatten til det punkt, hvor de blev truet med en dødsdom.

I sin visdom sagde Jesus Kristus, at den, der planlægger at bygge et tårn, skal sikre sig, at han kan gennemføre det til færdiggørelse. Men i den nuværende globale situation er alle taget på sengen. Rusland først, derefter Amerika, for selvom det er sandt, at landet ønskede at vriste Ukraine fra Ruslands lejr, var det ikke parat til at gøre det på bekostning af en direkte konfrontation med Rusland. Det ved, at Rusland har atomvåben med formidabel kraft, og frygter forståeligt nok, at det i sidste ende vil bruge dem, men samtidig afslører Rusland i denne krig, frygtet af hele den vestlige lejr, en svaghed i sit militære udstyr, der ikke har udviklet sig til konventionel konflikt. De formidabelt præcise vestlige våben kompenserer mere end rigeligt for mindretallet af ukrainske krigere, og Rusland har lært dette på den hårde måde, men det bevarer den ubestridelige fordel af antal og den formidable nationalistiske modstandsdygtighed hos størstedelen af sit folk. Det ved, hvordan man følger med i kampen og udnytter tiden. På den anden side er de berigede folk i den vesteuropæiske lejr meget tilbageholdende med at tolerere den brutale forarmelse, der resulterer i nationale kriser og voldelige reaktioner fra folket. Den globale situation er imidlertid blevet fuldstændig ugunstig for Europa, som i årevis har flyttet sin produktion til Kina og andre endnu fattigere lande i den tredje verden. I forværringen af den nuværende krise vil Den Europæiske Union splintres og forsvinde. I sidste øjeblik indsamler jeg de seneste oplysninger om intensiverede russiske trusler mod Europa. På en meget officiel måde, i et dokument, erklærer hr. Putin **Vesten for en eksistentiel trussel mod Rusland** og bekræfter dermed den anden fase af krigen i Ukraine, hvor den nye udpegede fjende nu klart er det europæiske NATO. Og nu forbeholder Rusland sig retten til at bruge taktiske atombomber planlagt i tilfælde af en eksistentiel trussel mod sit land. Og det er bydende nødvendigt at forstå, at alle dem, der bedømmer de russiske atomtrusler som falske og vildledende, heller ikke er klar over, at Jesus Kristus befaler denne skræmmende destruktive brug. For denne karakter af "terror" blev programmeret og profeteret til at etablere den forbindelse, der forbinder straffene i den "*fjerde*" og "*sjette trompet*" i Apokalypsen, ifølge Åb. 8:12, 9:13 og 11:14. Den anden form for "*dyret, der stiger op fra den bundløse afgrund*", er russisk og langt mere destruktiv end den første, der omhandlede "rædslen" under den franske revolution mellem 1793 og 1794.

Nyt, nyt, nyt...

Disse nye forklaringer, som vi modtager på denne sabbat den 1. april, vil give dig mulighed for bedre at forstå, hvordan Gud præsenterer den tredje verdenskrig i sine bibelske profetier.

Dens modbillede er i festen for den første påske, som det hebraiske folk oplevede i egyptisk land. Det er i denne opfyldelse, at vi i den samme nat finder beskyttelsen af hebræerne, der blev skånet af påskelammets blod, men også, i absolut kontrast, døden af alle de egyptiske "**førstefødte**", der blev dræbt som syndere; hvilket vil føre Gud til at skabe festen for "**forsoningsdagen**", hvis formål vil være at profetere gennem et religiøst ritual, hvordan Gud planlægger lovligt at sætte en stopper for den synd, der fordømmer hans udvalgte. Gud vil placere denne fest, der er centreret om **synd , på den 10.**^{dag} i den 7. måned, hvormed efterårsjævnøgn begynder, som modsætning til påskens, der lærer om tilbuddet om hans **retfærdighed** på den 14.^{dag} i den første måned. Denne efterårsfest har kun en midlertidig karakter og et pædagogisk formål, som Jesu Kristi død har belyst og opnået med hensyn til sonen for den arvesynd, som hans udvalgte har arvet. Den kan derfor ophøre og forsvinde i den kristne tro, ligesom påskefesten. Men påsken vil for Gud forblive en fundamental dato, en type, der vil blive fornyet på tidspunktet for den herlige genkomst af vores guddommelige frelser Jesus Kristus, det øjeblik, hvor Gud vil ødelægge alle mennesker, der stadig bærer deres synder. I profetier tager Gud altid Europa som mål, fordi det er i Europa, at Jesu Kristi navn påkaldes og læres. Men det privilegium, der er knyttet til denne viden, gør de europæiske folks utroskab endnu mere skyldig end de andre ikke-kristne folks på jorden. Desuden gør denne viden, selv ufuldkommen, dem til utro førstegrøde eller "**førstefødte**", **der er værdige til hans straffe. Og det er i denne egenskab, at hans "sjette trompet"** efter de fem foregående vil "**dræbe den tredje**" af alle de "**førstefødte**" i den vestlige kristendom, der er blevet utro og oprørske syndere. Bevis for denne fortolkning gives os af det faktum, at den katolske moderkirke anser Frankrig for at være sin "ældste datter"; Frankrig, som udgør den største europæiske magt i NATO. Dette udtryk for "**førstefødte**" er en fundamental nøgle til at forstå Gud, fordi det i Åb. 1:5 betegner Jesus Kristus præsenteret som den "**førstefødte fra de døde**": "... og fra Jesus Kristus, det trofaste vidne, **den førstefødte fra de døde** og fyrsten over jordens konger! Til ham, som elsker os, som har befriet os fra vore synder med sit blod , ..." Alle de, der gør krav på hans frelse, er også "**førstefødte**" i titel. Og dette siden Israels skabelse ved påsken for udvandringen fra Egypten, og Gud bekræftede tingen ved at kalde Israel sin "**førstefødte**" i 2. Mos. 4:22: "**Du skal sige til Farao: Så siger JaHWéH: Israel er min søn, min førstefødte .**" Men når disse "**førstefødte**" retfærdiggør synd og oprørsk holdning over for Gud, bliver de syndere, der kun er værdige til pludselig at blive ødelagt af ham. Og dette er præcis den nuværende status for falske vestlige kristne religioner siden 1843, og for den officielle "adventisme", der er "**opkastet**" af Jesus Kristus, siden 1994. Her forklares, hvorfor Gud vil behandle europæere, som han behandlede egypterne og de utro israelitter i deres tid. Det følgende vil omhandle måden, hvorpå denne tredje verdenskrig præsenteres i Dan 11:40 til 45, i Ezek 38 og 39, og i Åb 9:13 til 21. Grundteksten er Daniels, som præsenterer fordelene ved

enkelhed og åbenbaringen af konfliktens kronologiske strategi. Perlen i denne nyhed hviler på denne observation. Historien strækker sig over seks vers; seks som de seks tusinde års jordisk synd. Ligesom Jesus præsenterede sig selv til sin påske på den 14.^{dag} i foråret i det 5.^{årtusinde}, fremkalder det 5. vers i Daniels Bog ændringen i kampstrategien, som går fra konventionel karakter til nuklear destruktiv karakter, hvilket Daniel 11:44 antyder ved at sige om den russiske "**Nordens konge** ": "*Tidende fra øst og nord skal komme og skræmme ham, og han skal drage ud med stor vrede for at ødelægge og udrydde skarer.*" » Vers 40 til 43 er karakteriseret ved fremkaldelsen af en konventionel krig, som Ezekiel også beskriver ved at specificere om Rusland, nemlig "**Gog** ", i Ezek. 38:13: "*Sjeba og Dedan, Tarsis' købmænd, og alle deres unge løver, skal sige til dig: Er du kommet for at bytte? Har du samlet din store skare for at plyndre, for at bortføre sølv og guld, for at tage kvæg og varer, for at tage et stort bytte?*" I lyset af den økonomiske krise, der i høj grad skyldes vestlige sanktioner og Ruslands enorme militærudgifter, giver dets behov for at "*bytte*" perfekt mening. Jeg går så langt som til at sige, at det kræver at blive erstattet for den lidte skade. Men Ezekiel fokuserer sin profeti på angrebet på Israel fra Rusland og dets allierede; noget som Dan. 11:41 bekræfter: "*Han skal trænge ind i **det smukkeste af lande** , og mange skal falde; men Edom, Moab og Ammons børns høvdinge skal blive frelst fra hans hånd.*" Og ligeledes profeterer Dan. 11:45 om enden på de russiske hære: "*Han skal slå sine paladstelte op mellem havene, mod det herlige og hellige bjerg; og han skal gå til grunde, og ingen skal hjælpe ham*"; disse russiske tropper bliver ødelagt på Israels "*bjerger*", ifølge Ezek. 38:21-22: "*Jeg vil kalde på sværd imod ham på alle mine bjerge, siger Herren Herren; enhvers sværd skal være imod hans broder. Jeg vil eksekvere domme imod ham med pest og blod, med kraftig regn og haglsten; **jeg vil lade ild og svovl regne over ham og over hans hære og over de mange folkeslag, der er med ham.***"

I dette vers omtales atomild med ordet "*svovl*", fordi eksplosionen af en atombombe forvandler luften til brændende "*svovl*". Fordi de kæmpende dræber hinanden med "*sværdet*", er denne tekst tydeligvis rettet mod Tredje Verdenskrig. Men jeg har problemer med disse tekster fra Ezekiel, fordi deres beskrivelser nogle gange kan forbindes med Tredje Verdenskrig eller med den endelige domsscene beskrevet i Åb 20:8-9: "*Og han skal gå ud for at forføre folkeslagene, som er ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til kamp; deres antal er som havets sand. Og de steg op på jordens overflade og omringede de helliges lejr og den elskede by. Men ild kom ned fra himlen og fortærede dem.*" Og disse to mulige opfyldelser er adskilt af perioden på "*tusind år*", der nævnes seks gange i vers 2 til 7 i dette kapitel 20.

I Daniel 11 markerer vers 44 tiden for "**soning for synderne**" hos de falske amerikanske, europæiske og russiske kristne kirker, som ikke er dækket af Kristi retfærdighed, og som derfor selv må sone for deres synder, ligesom egypterne ved den første påske. Og denne grundlæggende rolle vil give os mulighed for bedre at forstå presentationen af denne krig under dens symbol på den "*sjette trompet*", der er beskrevet i Åb 9:13-21. Den fremkaldte konflikt forbigår i stilhed den konventionelle krig, der blev fuldført frem til øjeblikket for denne hævngherrige massakre, det vil sige det øjeblik, hvor atomvåben blev brugt

til at "**dræbe en tredjedel af menneskeheden**", ligesom egypterne ved den første påske. Udtrykket "**for timen, dagen, måneden og året**" betegner øjeblikket for nukleart folkedrab, der karakteriserer denne "**sjette trompet**". Og mens man venter på yderligere afklaring af dette emne, understreger dette udtryk den lange venten på dette øjeblik af **de onde engle**, ifølge Åb. 7:1 til 3, der specificerer, at de har ventet på det siden datoen 1844, hvor "den **levende Guds segl**", symbolet på hans hellige sabbat, dukkede op i hans adventistiske udvalgte: "*Derefter så jeg fire engle stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinde, så vinden ikke skulle blæse på jorden eller på havet eller på noget træ. Og jeg så en anden engel stige op fra østen med den levende Guds segl ; og han råbte med høj røst til de fire engle, som det var givet at skade jorden og havet, og sagde: Skad ikke jorden eller havet eller træerne, før vi har besejlet vor Guds tjenere på deres pander . "* Det er kun rettet mod syndere, det kan forekomme når som helst og er ikke bundet af datoerne for de to religiøse helligdage, som begge **kun vedrører** de udvalgte frelse. Således at datoen for Dens bedrift vil være brugen af den første **strategiske atombombe** ; hvilket ikke udelukker, at Amerika indtil denne dato kan bruge **taktiske bomber** med reduceret kraft i forhold til dem, der allerede blev brugt i Hiroshima og Nagasaki. Men denne gang kunne russerne være de første til at bruge den på grund af deres klassiske konventionelle våbens underlegenhed. Vi har dog et element, der placerer begyndelsen på besejlingen af de udvalgte i efteråret 1844, datoen for genoprettelsen af sabbatten, som kaptajn Joseph Bates individuelt vedtog i oktober 1844 før alle de andre adventister. Ventetiden på de onde engle kunne derfor måske også slutte i efterårssæsonen mellem 2023 og 2028.

Forbindelsen mellem den "**sjette trompet**" og denne strategiske brug af frygtelig ødelæggende atomild demonstreres af tekstens vægtning af dette udtryk i vers 18 i Åb. 9: "*Ved disse tre plager, **ved ilden, ved røgen og ved svovlet**, som udgik af deres munde , blev en tredjedel af menneskeheden dræbt .*"; men også, ifølge vers 16, ved antallet af kæmpende, som stiger med konfliktens forlængelse: "*Antallet af hærens ryttere var to myriader af myriader: Jeg hørte antallet af dem .*" Dette imponerende antal på 200 millioner kæmpende vil først nås på kampenes højdepunkt. Netop den, hvor Amerika vil beslutte at eliminere Rusland og dets allierede ved **strategisk atomild** : hvilket vil retfærdiggøre reaktionen fra den russiske "**nordens konge**" i Dan. 11:44: "*Tidende fra øst og nord vil komme og skræmme ham, og han vil drage ud med stor vrede **for at ødelægge og udrydde skarer** .*" Og for at "**ødelægge og udrydde skarer**" af fjender vil han til gengæld som svar bruge det **strategiske atomvåben**, som han er formidabelt overlegent udstyret med. Rusland alene kontrollerer muligheden for at affyre sine atommissiler med en meget høj hastighed, som ingen kan stoppe og forhindre i at nå deres mål.

Jeg benytter mig af dette vers til at minde om begrundelsen for omtalen af de to kardinalpunkter, "**øst og nord**". Disse to kardinalpunkter angiver russisk territoriums position, afhængigt af om den russiske besætter befinder sig i vest, i Italien eller i Israel. I vestligt territorium er hans fødeland "**mod øst**", og i Israels land er det "**mod nord**". Og disse to visioner er begrundet i, at både den kristne tro og den jødiske tro er berørt af denne profetiske åbenbaring. Det skal også tages

i betragtning, at den vestlige lejr er repræsenteret af det pavelige Italien, som udgør dens referenceposition som "**kongen**" i vers 36, betegnet med pronomenet "**ham**" i vers 40.

Faktisk implementerer denne straf med den "**sjette trompet**" en straf, der kan sammenlignes med den, hvor Gud dræbte den egyptiske "**førstefødte**". **Datoen for den sidste "påske"** -fest er en velsignelse og beskyttelse for Kristi trofaste udvalgte, men samtidig, i absolut kontrast, en "**forsoningsdag**", en forbandelse og straf for hans fjender, der forråbte, foragtede og ydmygede ham.

Når det er sagt og forstået, er den forberedende fase af den tredje verdenskrig i gang i Ukraine, men Daniel 11:40 ignorerer denne forberedelse i sin fortælling. Den begynder at beskrive den i det øjeblik, hvor den arabiske og afrikansk-muslimske "**Sydens konge**" angriber Italien, hvor den romersk-katolske paves sæde er placeret. Denne handling er endnu ikke fuldført i den tid, der ligger foran os, og den vil kun være i stand til det, når Europa bliver forladt af amerikanerne af en grund, der endnu ikke er opdaget i den nærmeste fremtid. Det vil være takket være dette muslimske angreb, at Rusland fra "**Nordens konge**" vil udføre et storstilet angreb mod et ødelagt og svækket Europa, meget sårbart uden amerikansk beskyttelse.

En tanke slog mig, som kunne retfærdiggøre amerikanernes tilbagetrækning fra de nuværende europæiske problemer. Her er forklaringen: Et forenet Europa er i nogen tid fremover fuldstændig afhængig af det udstyr, der er bygget i Kina. Det har derfor ikke råd til at blive uenig med det. Men konsekvensen af denne kinesiske afhængighed er, at Europas forhold til det ikke værdsættes af amerikanerne, som kunne blive alvorligt vrede, hvis dette forhold fortsætter, mens forholdet mellem Kina og Amerika blusser op over øen Taiwan. Ifølge hendes ord er formanden for Europa-Kommissionen meget bevidst om behovet for at opretholde et godt forhold til Kina. Og problemet, der opstår, er ménage à trois. Hvem vil vinde hjertet af det smukke Europa? Amerika eller Kina, som det er økonomisk afhængigt af? Hvis Amerika bliver sat på sidelinjen, ville det have en god grund til at trække sig tilbage til sit kontinent og lade Europa løse sine problemer med ukrainerne og russerne alene.

Den sande mester over tid

Gud har givet bevis for, at han er den sande og eneste hersker over tiden. Fra begyndelsen, ved at skabe syvdagesugen, åbenbarede han, at han ville løse syndens problem, som refererer til enhver form for oprør og udfordring af de standarder, der er fastsat af hans visdom, for alle former for liv, han har skabt. En god arkitekt opfører ikke en bygning uden først at udarbejde en plan. Faktisk er flere planer nødvendige: en storslået generel plan og detaljerede planer. Gud handlede således. Hans store plan dækker syv tusinde år, og de detaljerede planer er projektet med tre pagter på 2.000 år hver, som kulminerer i 1.000 år dedikeret til dom over oprørere og forrædere, der holdes skyldige på et højt niveau. Intet

kan ændre dette guddommelige program. Og for at hans udvalgte kan bevare og videregive denne sandhed indtil verdens ende, åbenbarer Gud " *sin velsignelse og sin helliggørelse af den syvende dag* ", som hver weekend profeterer den store hvile, som han vil dele med sine udvalgte fra begyndelsen af det syvende årtusinde.

Efter at Gud havde skjult sagen indtil 2018, er året for begyndelsen af det syvende årtusinde nu åbenbaret for hans sidste udvalgte, som han anser for trofaste og værdige til dette privilegium: foråret 2030. Følgelig ved hans oplyste tjenere, at alle projekter, der er foretaget af mennesker efter denne dato, er forgæves og aldrig vil se dagen for deres gennemførelse. Og derfor er det med et let hånligt smil, at vi kan byde det franske projekt velkommen om at iværksætte konstruktionen af et nyt "hangarskib" i slutningen af 2025 for at erstatte det gamle "Charles de Gaulle", der i øjeblikket har været i tjeneste siden 1994, og som siges at være "godt for skrotpladsen". Projektets designere forestiller sig ikke, at Frankrig selv fra 2024 vil blive dømt af Gud som "godt for skrotpladsen". Og det er værd at bemærke interessen for at se "ophugningen" samtidig af Frankrigs perverse 5. ^{forfatning}, hvis skæbne indtil sin afslutning var knyttet til general de Gaulles arv. Gennem dette projekt og dets ord synes Gud at ville have Frankrigs ende profeteret af sine politiske eliter selv. Frankrig har allerede selv sat sine prestigefyldte præstationer, successivt over tid, oceandamperen "France" og dens smukke flyvende fugl, den uforlignelige "Concorde"; et udtryk, der minder os om "Place de la Concorde", så navngivet i 1795, hvor Kong Ludvig XVI blev henrettet og dermed opfyldte den " ⁴ trompet " . Derefter etablerede Napoleon Bonaparte, denne diktator, forløber for vores nuværende diktatorer, Concordat. Jeg ser i disse to ord "Frankrig og Concorde" de to ting, som Frankrig har givet afkald på i sin umættelige destruktive europæiske forpligtelse. Og det er ikke uden grund, at disse eliter til fordel for oprettelsen af EU gjorde Front National til offentlighedens fjende nummer 1, fordi "den, der vil dræbe sin hund, beskylder den for rabies." Og i den samme forpligtelse erstattede den kosmopolitiske blanding af folk "harmoni" med uenighed.

Tidens Mester åbenbarede sig gennem sin ubegrænsede magt, som tillader ham at bekendtgøre sine planer for sine profeter og få dem opfyldt på den præcise dag, han profeterede. Disse profetier udgør de detaljerede planer for hans guddommelige arkitektur. Tidens Mester kontrollerer alle ure, og det, han profeterer, kender hverken forsinkelse eller fremskridt. Vi læser i 2 Peter 3:9: " *Herren er ikke sen med at opfylde sit løfte, som nogle anser for langsommelighed, men han er langmodig med os, da han ikke vil, at nogen skal fortabes, men at alle skal komme til omvendelse.* " Denne forklaring modsiges i dag af Guds profetiske åbenbaringer. Men ikke desto mindre, når man analyserer hans ord, forbliver de talte ord kun sande for hans udvalgte. Men for den offentlige forståelse bør det siges: " *Herren **ønsker**, at alle skal komme til omvendelse.* " Dette udtryk fra Peter er inspireret af Gud med stor subtilitet, fordi fuldstændig omvendelse vil blive opnået fra hans udvalgte, først på endens tid, som er vores.

Guds plan blev forklaret i billeder af Jesus Kristus i løbet af de tre et halvt år af hans jordiske tjeneste. Og han åbenbarede de væsentlige principper i frelsesplanen. Jeg husker især denne lære fra Matthæus 25:31, hvor Jesus siger: "

Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle de hellige engle med ham, da skal han sidde på sin herligheds trone. Alle folkeslagene skal samles foran ham. Han skal skille dem fra hinanden, ligesom en hyrde skiller fårene fra gederne. Han skal stille fårene **ved sin højre side** og **gederne ved sin venstre** . "

De to dyr symboliserer to typer mennesker: sande troende og falske og ikke-troende. Mennesket er enten med Gud eller imod ham. " **Fåret** " er symbolet på føjelighed, og i den absolutte modsætning er " **bukken** " selve billedet på krigerisk, oprørsk og protesterende adfærd, og som har den yderligere egenskab at bære en ekstremt stærk og ubehagelig frastødende lugt i sig selv og omkring sig. Af alle disse grunde gjorde Gud den til symbolet på synd i den hebraiske ritual "Yom Kippur" eller "Forsoningsdagen". Og i denne ritual er Jesus Kristus ikke geden, men den hellige og uskyldige bærer af sine forløstes synd, selv repræsenteret af " **geden** ". For "Påske og Forsoningsdagen" er forsiden og bagsiden af den samme mønt, der repræsenterer den guddommelige løsning, som Gud bringer til det syndige menneskes dødelige tilfælde. Disse to fester alene lærer hele frelsesprincippet, som Gud har foreslået til det arveligt syndige menneske. Derfor er hans tilbud rettet mod alle mennesker spredt og adskilt over hele jorden. Men vejen til at blive frelst er intet andet end et betinget tilbud. Og det er ikke uden grund, at Jesus insisterede på at sige i Matthæus 22:14: " *For mange er kaldet, men få er udvalgt* ." Dette er langt fra "mærke"-begrebet om frelse, der læres i alle kirker i falsk kristendom. Faktisk er udseendet fuldstændig vildledende, fordi Gud ikke rigtig venter på den menneskelige beslutning om at tro eller ikke at tro på ham. Dette skyldes, at det i virkeligheden er ham alene, der kommer for at åbenbare sig for sine sande udvalgte, hvis natur og deres kærlighed til ham og hans sandheder han kender, siden skabelsen af hans projekt med frie liv, der er placeret ved hans side. Det faktum, at udvælgelsen udføres efter dette princip, gør enhver fejl på niveauet af denne udvælgelse umulig. Tidens Sande Mester er også spillets Sande Mester, sejrrig fra start til slut. I løbet af seks årtusinder åbenbarer han sig for sine udvalgte, mens mange tror, de kan gøre krav på hans frelse, som Israels folks historie vidner om. Gud anerkendte ham som sit folk, men som sådan skånedes han dem ikke for de straffe, de fortjente, og førte dem endda til deportation til Babylon. At være en del af Israels folk gav dem ikke status som en frelst udvalgt, der var værdig til evigt liv. Og den samme betingelse gælder i løbet af de to tusind år af den kristne tro for kristne, og senest, siden 1994, for syvendedagsadventistkristne. Efter at jeg er blevet velsignet og sat til side til et profetisk arbejde, der er placeret under dette navn, som Gud har valgt, for at adskille mit budskab og de nye lys, som jeg har modtaget og præsenterer, fra den traditionelle arv, præsenterer jeg mig selv i dag som en "dissident Syvendedags- og Syvendetimes Adventist". For som en tjener for den sande tidsherre består mit arbejde i at stille de profetiske ure til deres sande time, nemlig den syvende. For i efteråret 1844 troede de prøvede og udvalgte pionerer i Adventistbevægelsen (stadig på den første dag), at de var i den 7. ^{time}, " **Laodikea** " i Åb. 3:14, mens de kun var i den 5. ^{time} af den tid, der er profeteret i Apokalypsen, " **Sardes** " i Åb. 3:1. Dengang, forenet under det officielle navn Syvendedags Adventistkirken, var de i 1873, på tidspunktet for den 6. ^{time}. Og det var først i 1991, timen for min officielle fjernelse fra Adventistkirken, at Gud lod

den syvende time af sit profeterede projekt ramme. Disse tre adventisttimer kaldes successivt " **Sardes, Filadelfia, Laodikea** ". Jeg minder jer om, at alle datoer knyttet til disse tre perioder blev opnået ved beregninger foreslået af de profetiske tekster i Daniel 8:14 og 12:12.

5. time: 1844: Under navnet " **Sardes** " kastede Jesus Kristus i 1843 og 1844 et stort net for at adskille de protestantiske fisk i to grupper. Han beholdt de dejlige fisk for sig selv og kastede mængden af andre fisk, som var uden interesse og værdi for ham, tilbage i havet.

6. time: 1873: Under navnet " **Filadelfia** " ærede han disse behagelige fisk, iførte dem sin retfærdighed og hellighed og gav dem som et tegn på, at de tilhørte ham, genoprettelsen af sabbattens praksis. Det er denne genopdagede forbindelse med Gud, der giver dem navnet " ^{Filadelfia} ", hvilket betyder, at de bærer den velsignede frugt af "broderkærlighed". Men den guddommelige velsignelse er kun knyttet til én dato: 1873. For efter denne dato advares de udvalgte og opfordres til ikke at lade deres " *livskrone* " blive taget fra dem.

7. time: 1991: Under navnet " **Laodikea** ", som betyder "Det Dømte Folk", bliver ^{Syvendedags} Adventismen testet og dømt af Jesus Kristus. Truslen fra 1873 var berettiget, fordi den definitivt ville miste sin " *krone* " i 1994. Årsagen til denne dom, som får Jesus til at " **spy** " den officielle institution ud, er hans foragt for mit budskab, hvis titel var "Åbenbaringen af den Syvende Time". I 1991 blev bekendtgørelsen af Jesu Kristi genkomst i 1994 hånet og modarbejdet af officielle ledere. I denne holdning af global afvisning blev adventistfolket i hele verden frataget en guddommelig manna, som Jesus Kristus i Valencia gav til sin afviste og udstødte tjener. Fordømmelsen af den protestantiske tro, noget der tydeligt blev åbenbart i mine forklaringer af profetierne, blev således ignoreret af alle medlemmer i det øjeblik, hvor denne adventisme svor troskab til den protestantiske føderation ved at tilslutte sig deres gruppe og den økumeniske alliance organiseret af den katolske kirke for at samle religiøse organisationer, som Gud har afvist. Over hele jorden ignorerede medlemmer af adventismen eksistensen af alle de lys, som Gud lod mig opdage og kende; ting, som han ønskede at dele med dem for at nære deres tro og vække deres entusiasme. Står der ikke skrevet i Amos 4:6: " *Mit folk går til grunde, fordi de mangler kundskab ?* " Jeg overlader det til jer at vurdere alvoren af skylden hos de mennesker, der således berøvede Jesu Kristi sønner og døtre hans guddommelige åndelige manna.

Gud har således bragt detaljer om timerne for fuldførelsen af hans jordiske projekt til sine udvalgte, som elsker hans sandhed, men hvad sker der i den anden lejr, "gedernes " **lejr** ?

Da de først var blevet forladt af Gud, blev protestanter og katolikker lette ofre fanget i de forskellige metoder, som djævelen og hans dæmoner havde opfundet. Én mand spillede en vigtig rolle i denne type handling: Charles Darwin. Under sine rejser, især på Galapagosøerne, opdagede han leguaner og andre dyr, der førte ham til at udvikle sin evolutionsteori. Denne fælde var meget effektiv, fordi djævelen under dække af ordet videnskab formåede at rive den sidste religiøse modstand, der var knyttet til Bibelen, væk. For i dag, i 2023, tror mange mennesker, der kalder sig kristne, samtidig på Bibelens Gud og på Charles Darwins videnskabelige evolutionsteorier; dette uden at være klar over, at den ene

ophæver den anden. De, der handler på denne måde, baserer deres tro på evangelierne i den nye pagt og foragter den gamle pagts skrifter. For dem var disse skrifter for jøderne og derfor for dem uden interesse. Darwinismen vandt især de europæiske indbyggere, hvoraf mange var katolikker, over gennem barnedåb ind i den nedarvede familietro. Andre protestantiske grupper foretrækker mere eller mindre evangelierne og brevene i den nye pagt. De viser således deres foragt for det ældste af Guds "**to vidner**", som er citeret i Åb 11:3: "*Jeg vil give mine **to vidner** magt, og de skal profetere i tusind to hundrede og tresindstyve dage, klædt i sæk.*" Og deres uvidenhed om de finesser, der åbenbares i skabelsesberetningen i Første Mosebog, får dem til at ignorere dem, der åbenbarer den store Skabergud, Mester og Organisator af Tid.

I Nordamerika har Bibelen bevaret sin prestige, og den evolutionære tænkning møder modstand fra den største kreationistiske tankegang i landet. Disse kreationister, der i bund og grund er protestanter, foretrækker dog også at læse evangelierne og den nye pagts brev. De går også på "et ben". Amerika er ikke kun det land, hvor Frihedsgudinden, som Frankrig har tilbudt, står stolt; det er også det land, hvor alle udskejelser praktiseres og oftest legitimeres i navnet på dens hellige frihed. Men denne frihed er blot et grusomt slaveri under synden, som præsenterer sig og udvikler sig der i flere former: kapitalisme, racisme, narkotika, vold, kriminalitet og selvfølgelig, mere end noget andet sted, den overdrevne multiplikation af evangeliske grupper, der hævder at være frie, og er det mere end de tror, idet de har afskåret sig fra Gud. Amerika producerer evangeliske prædikanter, ligesom skoven producerer svampe, bortset fra at deres åndelige føde er endnu mere giftig end de dødbringende svampe, som kun forårsager den første død, mens deres løgnagtige gift fører deres ofre til den "*anden død*", som endegyldigt lukker vejen til evigheden. Men kan vi have medlidenhed med mennesker, der har fri adgang til Bibelen? Deres holdning afslører kun, hvad Gud allerede har vidst om dem siden begyndelsen af sit kreationistiske projekt.

Jeg minder jer om, at kun læsningen af den gamle pagts bøger vidner om de fire tusind år, der har ført menneskeheden, fra Adam til Jesu Kristi første komme og mere præcist til hans sonende død. Og det er med deres opbyggende, uddannelsesmæssige rolle, til dette formål, at den guddommelige tidsmester inspirerede disse vidnesbyrd og lod dem skrive.

Gud, Mesteren af Tid, er også Mesteren af Intelligens, og det er derfor, han kræver intelligens i sine skabningers adfærd. For alle dem, der afvises af ham, afvises på grund af et vidnesbyrd, der afslører deres mangel på intelligens. Denne mangel på intelligens resulterer i legalistisk adfærd hos skabningen, der vanærer Gud, hans Skaber. Men legalisme har ikke kun den betydning, der traditionelt gives den, det vil sige den støtte, der udelukkende hviler på guddommelig lov. For legalisme er frem for alt anvendelsen af en lovtekst uden den intelligens, som denne anvendelse kræver. Jesus Kristus opsummerede dette fejlagtige princip og fik Paulus til at sige i 2 Kor 3:6: "*Bogstaven dræber, men ånden giver liv.*" "*Bogstaven*" kan ikke definere det særlige tilfælde, der forbliver fundamentalt og udgør det sande formål med det bånd, der er etableret mellem Gud og hans udvalgte. For Gud er den, der elsker ham, og som han elsker, mere dyrebar og vigtigere end alle hans love, som ikke desto mindre forbliver legitime i at definere

grænserne for den frihed, han tilbyder alle sine skabninger. Og risikoen for at mishage vores guddommelige Mester af Tid er, i denne frihed, der forbliver, nødvendig, så hver skabning viser sin sande natur. Og det må forstås, at uden denne frihed givet til hans skabninger, kunne Gud ikke dømme nogen, men hans dom over hver af hans skabninger er mulig og berettiget på grund af eksistensen af deres tanke- og handlingsfrihed, som Jesus Kristus kalder " *gerninger* ". For vores tro er baseret på tanker, der gøres konkrete og synlige af vores " *gerninger* ", vores handlinger. Intelligensens Mester kræver derfor af sine udvalgte intelligent adfærd, der ærer og forherliger ham under blikket af alle hans fjender, ledet og styret af Satan, djævelen og hans himmelske og jordiske dæmoner. I lyset af disse forklaringer kan du bedre forstå, hvorfor Jesus Kristus " **opkastede** " Syvendedagsadventist-institutionen i 1994, efter at have afvist den afprøvede og testede protestantiske tro i 1843 og 1844.

Kan vi blive overrasket over, at Gud i 1843 afviste protestantiske kristne, som var kolde og ligeglade med de successive bekendtgørelser om hans genkomst i foråret 1843 og efteråret 1844, og for nogles vedkommende aggressive over for dem, der håbede på og troede på disse bekendtgørelser? Deres frihed vidnede imod dem. Og Gud dømte dem logisk og med rette for at være uværdige til hans frelse. I denne første prøve var der endnu ikke tale om sabbatten, men kun om at demonstrere interesse for Jesu Kristi genkomst, det vil sige "adventistisk" tænkning. Det var først efter prøvelsen i efteråret 1844, at Gud ledte sine udvalgte mod kendskabet til og praktiseringen af sabbatten. Og protestanternes opførsel over for sabbattens budskab bekræftede Guds retfærdige dom over dem; de foragtede den under påskud af, at denne praksis kun var forbeholdt jøder af den hebraiske race. Således vidnede de frit om mangel på åndelig intelligens og en foragt for Jesu Kristi ord, som ikke desto mindre gjorde det klart: " *For frelsen kommer fra jøderne* "; og som Paulus lærte i Rom. 11, i Kristus, i Guds plan, er det den adopterede hedning, der bliver en sand åndelig jøde, og ikke omvendt. Og til deres evige ulykke, ignorerende Paulus' advarsel, "rosede " *de sig over jøderne, idet de gik så langt som til at foretrække sabbatten, som Gud havde helliget fra verdens grundlæggelse, den romerske søndag, der foreviger den æresbevisning, der blev givet til den hedenske "dag med den ubesejrede sol", som den romerske kejser Konstantin I* kaldte den Store siden 7. marts 321 havde indstiftet .

Jeg vender tilbage til dette citat fra Jesu Kristi mund i Johannes 4:22: " ***I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, for frelsen kommer fra jøderne.*** " Lektionen her er specifikt for hedningerne, da Jesus talte til den samaritanske kvinde, som ikke var jøde. Dette svar fra Jesus giver alle de forklaringer, der giver os mulighed for at forstå skylden ved falsk kristendom i vores sidste tid siden 7. marts 321, præget af opgivelsen af praktiseringen af den sande syvendedagssabbat. " *I tilbeder det, I ikke kender* "; dette vedrører falske kristne siden 321. " *Vi tilbeder det, vi kender* "; dette vedrører sande jøder, oprindeligt efter race, ligesom apostlene og de første disciple, og åndelige jøder adopteret blandt hedningerne. Ved at sige " **vi** " hævdede Jesus at være fuldstændig en del af den jødiske race, som har prioritet, idet Gud valgte den til at bære hans orakler, hans forordninger, hans love og alle hans profetier, ligesom Messias gjorde, der kom for at bringe frelse. Omskåret i kødet eller uomskåret,

den sande åndelige jøde, der er frelst af Gud, er omskåret i hjertet, idet han gør Gud til sin Herre over Tiden, sin sande Fader, sin Skaber. Gud giver os individuelt muligheden for at genopleve den oplevelse, som Abraham levede, ham som Gud tog fra sin tids hedninger til Ur i Kaldæa; netop det sted, hvor han senere, som et tegn på afvisning, lod Israel, der ikke var værdigt til hans kærlighed og beskyttelse, deportere, denne gang til Babylon.

Førstedagsadventister, der blev udvalgt på det tidspunkt, hvor den protestantiske tro blev forkastet af Gud, blev til syvendedagsadventister. Adventismen, der således blev etableret, havde kaldet og pligten til at udvikle sin viden om den sande Gud; hvilket gjorde den til en åndelig jødisk alliance. Og i 1873 var adventisterne, samlet og velsignet af Gud, i denne sindstilstand. Men ligesom alle efterfølgende alliancer forvandlede den religiøse arv hurtigt denne velsignede og nidkære natur til en lunken og formalistisk religion. Og i 1991 nåede denne tilstand, der var uværdig for Jesus Kristus, sit højeste niveau. Allerede i 1982 præsenterede jeg lokalt, i Frankrig, i Valence-sur-Rhône, for mine adventistbrødre resultaterne af mine første studier af Daniels og Johannes' Åbenbarings profetier, og jeg var meget overrasket over at se, at de ikke vakte nogen tegn på entusiasme eller endda interesse. Jeg var således i stand til at forstå, hvad Jesus måske havde følt i sin tid af de samme grunde. Jeg indså dengang, at denne adfærd er blevet gentaget i alle epoker, og at Guds sande udvalgte i Jesus Kristus er lige så sjældne som guldklumper. Jesu ord blev bekræftet: "*For mange er kaldet, men få er udvalgt* ." Så jeg accepterede situationen og fortsatte mine studier og research, idet jeg huskede ordsproget: "Hvis de ikke ønsker det, så lad dem i det mindste ikke bringe andre afsky." Men her har de styrende organer igen gjort alt for at bringe disse andre afsky, og de bliver derfor nødt til at påtage sig deres skyld og ansvar for dette tab af sjæle, der er berøvet guddommelig næring, efter Jesu Kristi dom.

I 1991 valgte Tidens Mester dette øjeblik til at opfylde budskabet rettet mod adventismen i den såkaldte "**laodikeanske**" æra. Præsentationen i den lokale kirke af mit første mimeograferede værk med titlen "Åbenbaringen af den syvende time" fremkaldte reaktioner fra præsten og ældsterne. Southern Adventist Conference Commission tog emnet op. Der blev derefter afholdt et møde i Valencia mellem den lokale præst, en ældste, mig selv og tre lokale adventistbrødre og -søstre, som delte og værdsatte mine profetiske forklaringer. Udfordret af et af mine vidner om sandhedens lære, ændrede præsten pludselig sin holdning til mig, og det var samme aften, da han kom hjem, at søsteren, der var vidne til dette møde, så "en stjerne falde" lodret for øjnene af sig. Jeg blev derefter inviteret foran hele den lokale forsamling til at stoppe med at forkynde Jesu Kristi genkomst i 1994, og det var kun efteråret 1991. Da præsten nægtede at efterkomme dette krav, erklærede han på vegne af forsamlingen min officielle fjernelse fra registret over medlemmer af adventistsamfundet.

Hvordan blev troen på Jesu Kristi genkomst i 1994 umulig i 1991, mens en langt mindre omdiskuteret bekendtgørelse samlede 30.000 troende sjæle i USA i efteråret 1844? Tidsfaktoren og dens hærgen er eneansvarlig. Jesus Kristus og hans apostle profeterede alle om de sidste dage, afkølingen af fromhed, den næsten forsvinden af "kærligheden til sandheden". Mellem 1873 og 1994 gik 120

år, varigheden af et oprørske menneskeliv bestemt af Gud på Noas tid, ifølge 1 Mos 6:3: "Og YaHWéH sagde: **Min ånd skal ikke evigt stræbe efter mennesket , for det er også kød, men dets dage skal være et hundrede og tyve år .** " I overensstemmelse med denne erklæring trak Gud sin ånd tilbage fra den officielle institutionelle adventisme ved afslutningen af 120 års officiel adventistisk aktivitet. Men ligesom Noa overlevede syndfloden med 7 mennesker, overlevede adventismen og dens profetiske mission denne officielle kollektive opkastning. Jeg er forblevet vogter af de sublime åbenbaringer, som Tidens Mesters Ånd bringer mig fra den syvende himmel og får mig til at opdage, hvordan jeg skal dele dem med jer. Ligesom ved brylluppet i Kana har Jesus gemt sin bedste vin til os til sidst. Det privilegium, der tilbydes os, er enormt, umåleligt og ubegrænset, ligesom Tidens Gud, der tilbyder den med sin evighed.

Ved i 1991 at afvise træet, der udgjorde bebudelsen af Jesu genkomst i 1994, afviste adventismen skoven, der repræsenterede de 34 kapitler i Daniels og Johannes' Åbenbaring, som værket "Åbenbaringen af den syvende time" præsenterede for dem, perfekt belyst og afkodet, af den eneste kode, som Bibelen og kun den angiver. Og det er uden tvivl dér, i denne utilgivelige fejl, at Gud på en retfærdig og uangribelig måde fandt begrundelsen for at fordømme hans mangel på intelligens, der vanærer ham. I nutidens populære sprog udtrykkes denne dumme opførsel med formelen: "at smide barnet ud med badevandet". Gud kan faktisk ikke acceptere at blive repræsenteret af et sådant vidnesbyrd om vanvid, han, som er Kilden og Mesteren af Tid og Intelligens.

Når menneskets tidsbegreb ikke er begrænset af de tal, Gud har fastsat, betragter det tiden, der ligger foran det, som ubegrænset. Derfor er det dømt til desillusionering og til at se hele sit falske eksistensbegreb pludselig kollapse. Selve dets liv vil brat ophøre i en kollektiv ødelæggelse, selvom det blev annonceret af Gud i hans profetier. Men blikket rettet mod den ukendte fremtid kunne i nød forstås, men det videnskabelige menneske ser på fortiden med den samme falske idé og formulerer hypoteser, der giver jorden hundredvis af millioner af år gammel, mens den vil fejre sit 6000-års ^{jubilæum} i det kommende forår 2030. Men hvem kunne forhindre tåben i at lide konsekvenserne af sit frie valg? Ikke mig; og hvis Gud selv dømmer ham værdig til sin skæbne, er jeg ikke ansvarlig for hans tab. Jeg forbliver "en vogter for mine menneskelige brødre og søstre", men ikke ud over deres eget valg foretaget i fuld frihed, fordi "ingen er forpligtet til at gøre det umulige" og "alle går i seng, som de reder deres seng"; hvilken nyttig visdom i disse populære ordsprog!

Faktoren "tid" er årsagen til forandringer, og først og fremmest så Gud sin eksistens ændre sig enormt over tid. Og mens han ventede på det bedste, udholdt han det værste. Og hans liv er stadig sammenligneligt med vores i denne henseende, da Gud valgte at forbinde det jordiske liv med sit himmelske liv. Han forenede dem endnu mere gennem sin inkarnation i Jesus. Og i løbet af syv dage blev Jesus udråbt til jødernes konge og mødt med herlighed af de samme mennesker, der råbte til den romerske prokurator Pontius Pilatus en uge senere: "Korsfæst, korsfæst!" på dagen for hans frivillige død. Tiden er dog ikke alene ansvarlig for forandring, for det er synden, der forårsager den. I den evighed, der går forud, og den, der kommer, ændrer Gud sig ikke, men forlængelsen af evig

lykke vil skyldes den fuldstændige eliminering af forandringens ophavsmænd, de himmelske og jordiske syndere. For at nå det mål, han satte sig, måtte Gud sortere, udvælge og eliminere sine skabninger i henhold til deres overensstemmelse med den model, der er tilpasset til det evige liv, hvor værdier aldrig vil ændre sig.

Historien om det himmelske liv, der gik forud for den jordiske skabelse, er ikke blevet skrevet, fordi de himmelske forhold ikke forårsagede store synlige forandringer. Satans forførelse og erobring af englenes sjæle blev smerteligt følt i tankerne og sindene hos de engle, der var trofaste mod Gud. Men på jorden, der var skabt til synd, blev forandringer i situationer synlige, først og fremmest overgangen fra oprindelig perfektion til ufuldkommenhed knyttet til syndens forbandelse. Forførelsen blev tydeligt synlig og identificeret ved etableringen af dødsprincippet, der blev anvendt på hele jordisk skabelse. På syndens jord blev ondskabens fremskridt meget tydelig, og således, som " *dage* " følger " *nætter* " , fulgte tider med " *lys* " tider med større eller mindre " *mørke* " i permanent og evig vekslen. I sin kontinuerlige søgen efter det ideelle regime og system bygger, ødelægger, hæver og genopbygger syndens verden forskellige modeller. Men han jagter et fatamorgana, der bevæger sig længere og længere væk fra ham, fordi han ikke har forstået, at menneskehedens problem er den synd, der er i mennesket. Gud forstod dette så godt, at han blev inkarneret i Jesus Kristus, " **for at gøre en ende** " på dens morderiske tyranniske herredømme. Dette er, hvad han sagde i Dan 9:24, og det kunne ikke være tydeligere: " *Halvfjerds uger er fastsat over dit folk og din hellige by for at fuldbyrde overtrædelsen og gøre ende på synder , for at sone skylden og bringe evig retfærdighed ind , for at besegle syn og profeti og for at salve det Allershelligste.* " Jesu død betalte først den pris, som arvesynden skyldte Guds overtrådte lov, men syndens problem er kun delvist løst i dette. Heldigvis ofrede Jesus Kristus som et offer et perfekt liv fri for al synd, en perfekt retfærdighed, der giver ham ret til at opstå sig selv. Og det er i kraft af sin perfekte opstandne retfærdighed, at han definitivt kan løse syndens problem ved at ødelægge syndere, der forbliver bærere af deres synder.

Gud, den eneste hersker over tid, har givet djævelen og synden 6.000 år til at bære frugt. Han har gjort tiden til sit formidable våben, som virker kraftfuldt efter 4.000 år og 2.000 år senere. I disse to kraftfulde indgreb vil han have løst syndens problem fuldstændigt. Men det syvende årtusinde vil spille en uundværlig rolle, da det vil give de udvalgte helgener mulighed for at dømme de oprørere, der er bestemt til at lide den " *anden død* " ved den sidste dom. Når dette syvende årtusinde slutter, og de faldne, som Gud har forkastet, er blevet ødelagt og definitivt udslettet, vil den profetiske uge på syv tusind år slutte. Gud vil da være i stand til at genoprette jorden til et perfekt og strålende paradisisk udseende, så den kan leve der blandt sine forløste for evigt.

Jeg må nu rette den udbredte misforståelse om, hvad Gud kalder " **at gøre en ende på synden** ". For mange tilskriver udelukkende Messias Jesus fuldbyrdelsen af dette projekt. Som om det var et spørgsmål om, at Gud tilfredsstillede en luner, hvorefter hans skabninger ville være frie til at handle i fuld frihed og bemyndiget til at synde. Nej! Gud er ikke lunefuld, men yderst krævende. Og det, han kræver af sine udvalgte, som han indvilliger i at frelse, er,

at de afsværger at synde mod ham og hans forordninger, hans bud, hans love. Der er kun en ende på synden, når synderen ikke synder mere, eller i det mindste ikke synder mere, frivilligt. Og det er netop for lovligt at opnå retten til at hjælpe sine udvalgte til ikke at synde mere, at Gud ofrede sig selv som et offer i Jesus Kristus. Hans sonende død var derfor nødvendig, for at hans udvalgte selv skulle holde op med at synde. Så disse ord, som Jesus udtalte i Johannes 15:5, får deres fulde betydning: "*Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, bærer megen frugt, **for uden mig kan I intet gøre** .*" Jesus sagde det, og hans sande udvalgte tror på det og oplever det hver dag i deres liv.

"Med tiden ændrer alt sig, alt går, alt bliver træt, alt går i stykker," siger et andet ordsprog, og det er så sandt for alle materielle ting. Men menneskelivet er ikke kun baseret på materielle værdier, og store forandringer sker over tid af andre mentale og moralske årsager, når de værdier, der opretholdes, skuffer dem, der forsvarer og retfærdiggør dem. Ændringer i politiske orienteringer er et resultat af dette, i sidste ende med de samme skuffende resultater. Pessimisme overtager sindene, og mennesker ved ikke længere, hvor de skal vende sig hen. I dette land i Frankrig, hvor jeg blev født, har enorme forandringer ændret dets etniske sammensætning. Og jeg husker, at der på min barndomstid kun var to sorte børn i min by Valence, eller negre, som det var passende at sige dengang, før den amerikanske norm kom til at påtvinge sig selv og forvrænge vores kultur. På det tidspunkt identificerede Negritude en race for sin majoritetstendens til morfologiske særpræg, men den sorte farve blev ikke fremhævet. Jeg minder igen her om, at der ikke findes nogen anden farve end sort og hvid med en række mellemliggende farver af mere eller mindre kobberfarvet hud på grund af blodet, fordi under disse huder af forskellige aspekter flyder det samme blod, og de samme organer fungerer. Menneskets historie har ført magtfulde nationer til at dominere jorden i deres tid, som Gud minder om i sine profetier åbenbart til profeten Daniel. Og jeg minder puristerne om, at Gud selv ikke pålægger sig selv nogen tabuer, hans grænse er effektivitet eller ineffektivitet. Derfor udnytter han i sin guddommelige visdom alle tilgængelige midler til at rette sine lektioner mod mennesker. I Åb 2:12 sammenligner han djævelens strategi for at trænge ind i den kristne kirke med den "trojanske hest", det vil sige i "Pergamon", det formodede sted, hvor byen Troja fra den græske legende af digteren Homers lå. Og i dag i vores tid burde vores ledere, den nuværende "Ulysses", have været inspireret af hans eksempel, han som lod sig bundet til masten på sit skib, til at modstå sirenernes sange, som de amerikanske, polske og ukrainske kald, især præsident Zelenskys, kan sammenlignes med, med det samme mål at miste og dræbe deres forførte ofre. Vores europæiske samfund har en græsk oprindelse, og navnet Europa kommer fra det græske "europos", som betyder: det, der let hælder eller glider. Præfikset "eu" betegner lethed. Hvem kan benægte, at det europæiske liv i sin tempererede geografiske placering på kloden ikke er blevet gjort lettere? Alpernes høje bjerge vandede sletterne, og Frankrig nød særlig godt af fem hovedfloder fra nord til syd: Rhinen, Seinen, Loire, Garonne og Rhône. Velstand gjorde disse lande rige og gjorde dem til dominerende over jordens andre lande. Og denne mulighed blev udnyttet af djævelen, vores dødsfjende, til i Europa at udvikle den romerske pavelige religiøse magt, den autentiske, forvrængede

karikatur af det ideal, som hans dødsfjende, den store Skabergud, krævede. Og Daniels profeti bekræfter dette for os ... med hans samtykke, eller mere præcist, i overensstemmelse med hans suveræne vilje. Ligesom floden, der følger sit løb fra sin kilde, følger menneskeheden sin uundgåelige skæbne, som Skaberguden profeterede, idet han kender dens udvikling i dens mindste detaljer. Så tænk, at de store forandringer, der finder sted for øjnene af dig, kun fuldfører det, Gud ønskede at opnå; for det sidste ord vil være op til ham.

Navnet Europa betyder: **det, der bøjer eller glider let**, men Gud velsigner den, der forbliver oprejst i betydningen fasthed og moralsk og religiøs retskaffenhed. Europa var derfor dømt til let at falde ved at modtage fra djævelen "*æresbevisninger, magt og herredømme over jordens nationer*", det vil sige alle de ting, han havde foreslået Kristus, "*hvis han indvilligede i at bøje sig for ham og anerkendte ham som herre*." Jesus afslog dette tilbud, men den første pave i embedet, den intrigante Vigilius, greb det i 538. Og i Åb. 13:2 bekræfter Gud sagen og siger: "*Dyret, jeg så, lignede en leopard, dets fødder var som en bjørns fødder, og dets mund som en løves mund. **Dragen gav det sin magt og sin trone og stor autoritet***." En første lektie afslører, at forbindelsen mellem monarki og katolicisme bringer karakteristikaene fra de universelle imperier, der afløste hinanden indtil det. I den regressive orden har det synden (pletterne) og handlingshastigheden fra den græske "*leopard*"; de sejrende "*fødder*" fra medernes og persernes "*bjørn*" og "*løvens mund*", det vil sige, **arrogance og stolthed**. »"Ord" som allerede i Dan 5:20 tilskrives kong Nebukadnesar, "*løven med ørnevinger*" i Dan 7:4. Dette vers lærer os to yderligere lektioner på grund af den dobbelte identifikation af "**dragon**": med "**djævelen**" selv ifølge Åb 12:9; og med Roms kejserlige fase ifølge Åb 12:3. Derefter bekræfter Åb 13:4 dette: "**Og de tilbad dragen, fordi den havde givet dyret magt; de tilbad dyret og sagde: Hvem er som dyret, og hvem kan føre krig mod det?**" I sin profetiske finesse fordømmer den levende Guds Ånd samtidig den romerske magtoverførsel, der går fra den kejserlige form til dens pavelige form, og støtten til de to successive oplevelser ved "djævelens" **autoritet**.

Med tiden følte menneskene, at de var undsluppet de romerske kejsers despotisme, men det var kun for at falde tilbage under det romerske paveregimes despotisme, som i øvrigt beholdt det samme navn, der var forbandet af Gud, som sin titel; på latin: Pontifex Maximus; på fransk: den suveræne pave. Den romerske pave tog derefter et lige så forbandet navn som sin titel, hvis nummer er 666: på fransk: "Guds Søns stedfortræder"; og på latin: "VICARIVS FILII DEI"; $V=5+I=1+C=100+I=1+V=5 = 112$ $I=1+L=50+I=1+I=1 = 53$ $D=500+I=1 = 501+53+112 = 666$. Med den pavelige romersk-katolske kirkes forbandelse identificeret, forstået og accepteret, bliver identifikationen af andre forbandede religioner let. De afslører sig selv ved at indgå en alliance med den; og dermed bekræftede det andet ordsprog: "Sig mig, hvem du omgås, og jeg skal sige dig, hvem du er."

Opvågningen af had

Siden 2020 har verden gennemgået enorme omvæltninger, og den vestlige menneskehed opdager dag efter dag, at dens håb om verdensfred forsvinder for den. Ikke desto mindre, uvidende om det destruktive projekt, der vedrører den i Guds program, ønsker langt de fleste at tro på konfliktløsning gennem fredelige forhandlinger. Men hvad sker der egentlig i vores verden? Gud og dømoner genopliver alt det gamle had, der er akkumuleret gennem århundreder. Det moderne menneske troede, at han var herre over sine beslutninger og troede, at han var i stand til at finde løsninger på alle parforholdsproblemer gennem kompromis. I Frankrig, efter ungdomsoprøret i maj 1968, troede magthaverne, at de kunne løse disse parforholdsproblemer ved i stigende grad at skubbe grænserne for seksuel frihed, hvis overdrivelser skabte de afskyelige normer, der er legaliseret i dag. Tingene startede sådan. Efter 1945 ønskede Frankrig at glemme sin besættelse af Tyskland og indvilligede i at bygge fundamentet for EU med den. Men at acceptere disse kompromiser måtte være rentabelt, fordi udsigten til at opnå enorme profitter dominerede europæernes sind, inklusive den franske politiske elite. Uden for Europa, i koloniserede lande i Afrika og arabiske lande, var udsigterne ikke de samme. Disse lande blev tvunget til at underkaste sig de stærkestes love, hvilket på det tidspunkt var de europæiske magter, især England, Frankrig, Belgien, Italien og Portugal. Og det var efter at have måttet kæmpe mod kolonisateurerne, at disse koloniserede lande genvandt deres uafhængighed. Da kolonikrige havde en meget høj økonomisk, menneskelig og humanitær omkostning, gav disse magter endelig afkald på deres koloniale krav, og krigene fulgte hykleriske relationer. Åbne for global handel var europæerne blindede af deres opportunistiske handelsfred og foretrak at forbruge og berige sig selv frem for at bekymre sig om stemningerne i uretfærdigt udnyttede lande. I dag repræsenterer disse tidligere lande, såsom Kina, Indien, arabiske lande, afrikanere og sydamerikanske lande, størstedelen af livet på Jorden. Disse nye magter lader nu deres stemmer blive hørt, og det ser ud til, at de ikke længere accepterer USA's imperialistiske overherredømme.

Er Amerika imperialistisk? Ja! Men ikke som Romerriget, der knuste folk ved at massakrere modstandsfolk. Amerikansk imperialism bruger sjældent sine krigere; successivt, mod Korea, Vietnam, Irak, Somalia, Serbien og Afghanistan, blev størstedelen af disse krigere tabt og endte med en frivillig amerikansk tilbagetrækning. Bortset fra Iraks tilfælde var dets modstandere dårligt udstyrede krigere; disse krigere var mere guerillakrige end krigere. Og den ene efter den anden blev det klart, at intet land var i stand til at besejre et nationalistisk oprør, uanset hvor stort det måtte være. Faktisk tillader USA nationer at leve frit på deres jord uden at besætte dem. Fordi deres eneste værdi, ideologisk set, er kapitalisme, og det er dets kapitalistiske model, som Amerika søger at få adopteret af alle sine internationale allierede. Kapitalisme er for USA den ideelle universelle obligation. Den giver mulighed for lukrative rentebærende lån, der beriger deres banker og deres pensionskasser, som betaler deres ansattes pensioner. Penge producerer penge, hvilket er normalt for en bankmand, men i vores verden er det hele Amerika, der fungerer som en verdensbank for alle jordens nationer. Og "den, der låner, bliver aldrig så rig som den, der låner ham ud." Hvis låntageren derimod ikke tilbagebetaler sin gæld, er han fuldstændig ruineret, og hans aktiver bliver

långiverens. Dette princip retfærdiggør den nuværende tilstand i Frankrig, europæiske lande og i endnu højere grad tredjeverdenslande. Jeg må igen minde dig om, at USA er præget af sin overvejende calvinistiske protestantiske religiøse oprindelse, og denne barske og grusomme reformator, ved navn John Calvin, mente, at rigdom var en gave fra Gud, et tegn på hans velsignelse. Jeg overlader det til dig at bedømme en sådan tanke, vel vidende at Gud skrev i sin Bibel i 1 Tim. 6:10: "*For kærlighed til penge er en rod til alt ondt.*" Og dette onde er lige så gammelt som verden, men ved at opfinde penge har menneskene i høj grad favoriseret dem. For i djævelens land er penge ikke længere det praktiske udvekslingsmiddel i deres oprindelse. De er blevet et mål i sig selv; det vil sige en snublesten for de grådige og egoistiske. De sammenlignes med rette med en væske, fordi de fungerer i henhold til loven om kommunikerende kar; Den, der tager for meget for sig selv, reducerer den andel, der går til andre. Og den, der elsker penge, er umættelig; han kan derfor ikke kureres for dem. Konsekvensen for alle er den evige stigning i leveomkostningerne, hvilket er særligt skadeligt for tredjeverdenslande.

De seneste had i vores globale samfund er derfor i bund og grund baseret på dette ord: kolonisering. Og med det stigende antal uddannede mennesker over hele verden, indser de spredte sind, at koloniseringen af menneskelige sind og folkeslag trods konkret national uafhængighed er fortsat i denne økonomiske form. Dette forklarer fremkomsten af en fjendtlig front mod amerikansk og vesteuropæisk kapitalisme. De ansvarlige er nu blevet identificeret, og de vil snart være mål for denne fjendtligheds vrede. Selvom den kan vække stor vrede, er den økonomiske og politiske årsag ikke den stærkeste årsag til had, fordi den er baseret på en primært menneskelig frustration, som dæmoners ånder alligevel kan udnytte ved at forværre den. Det mest forfærdelige had er religiøst.

Hvorfor vækker religion had? For det første fordi livet er baseret på et bånd, der forbinder mennesket med den ene og eneste Skabergud. Dette giver religion dens højeste betydning over alle andre kriterier. Al menneskelig adfærd afhænger af tilstanden af deres forhold til Gud. Og det menneske, der ikke har opbygget et godt forhold til Gud, er underlagt sin fjende, djævelen. Og dette er netop den anden forklaring. For udviklingen af falske religioner skyldes sandelig djævelens aktivitet, den dømte mand på prøvetid, dømt af Gud. Hadet til denne engel på prøvetid når et uovertruffent højdepunkt. Han overlever sammen med sine englefølgere kun for at udtrykke sit had mod Gud og hele menneskeheden. For den drager stadig fordel af tilbuddet om Kristi nåde, mens han ikke længere har mulighed for at undslippe sin dødelige fordømmelse. For at nå sine mål bruger han med sine dæmoner menneskelige sjæle, der ikke ser ham og ikke er klar over, at deres tanker ofte er hans tanker, mens de inspireret af dæmoner bliver papegøjer, der bruges som "**slangen**" i Første Mosebog, hvorigennem djævelen selv udtrykte sig. Inspireret af hans løgne tror hans menneskelige ofre, at de forsvare deres personlige mening i den grad, at Jesus erklærede i Johannes 16:2-3: "**De vil udstøde jer af synagogerne ; og se, den time kommer, hvor enhver, der slår jer ihjel, vil mene, at han tjener Gud. Og de vil gøre det, fordi de hverken kender Faderen eller mig.**" Og jeg minder jer om, at jeg selv officielt blev udstødt, det vil sige "**ekskluderet**", fra Syvende Dags Adventistkirken i

Valence, Frankrig, på grund af "*Jesu vidnesbyrd, som er profetiens ånd*", ifølge Åb 19:10. I dette vers giver Jesus os forklaringen på denne beslutning fra adventistlederne: "***Og de vil gøre det, fordi de hverken kender Faderen eller mig***." Således er den sande mening med livet religiøs, men den er kun gavnlig, hvis den fører til ægte fællesskab med Gud; hvilket er sjældent og betinget. Ak, uden for denne snævre og unikke betingelse, som Jesus lærer, er aspekterne af falske religioner utallige, og i lyset af sandheden er de meget intolerante. Det er denne stærke intolerance, der mest afslører den virkelige, men skjulte, situation for eksistens. Hvis Gud og djævelen ikke eksisterede, ville mennesker ikke blive drevet til intolerant adfærd. I virkeligheden er der ingen begrundelse for, at mennesket nægter at se sin næste handle anderledes end ham. Historien har netop bevist, at når Gud vil og tillader det, er 77 års borgerlig fred (1945-2022) og 150 års religiøs fred (1844-1995) mulige. Europa og hele den vestlige verden har nydt godt af begge typer fred.

Græske og romerske civilisationer demonstrerede til gengæld, at spredningen af religioner og falske guddomme ikke udgjorde større modstridende problemer for deres befolkninger. Alle var frie til at tjene og tilbede den guddom, de valgte. Men denne adfærd ændrede sig brat, da den kristne tro blev undervist. Dette har sin forklaring: I modsætning til falske guder deler den sande Gud ikke med andre; han er jaloux og kræver eksklusivitet i sine udvalgte hjerter, hvilket pludselig blev meget sjældent. Men denne jaloux Gud er også den personificerede perfekte kærlighed, så hans hævngherrige vrede mod sine fjender er sjælden. Hans udvalgte afspejler denne Guds kærlighed, "*barmhjertig, rig på godhed, sen til vrede*", som han beskriver sit navn i 4 Mos 14:18: "*Jehova er sen til vrede og rig på godhed, tilgiver skyld og oprør, men ustraffer ikke de skyldige, men hjemsøger fædrenes skyld på børn i tredje og fjerde generation.*" Denne sande kærlighed er kendetegnende for det sande forhold, der blev genoprettet med Gud ved Jesu Kristi sonoffer. Men denne sande kærlighed er fraværende i alle forfalskninger af hans udvalgte. Guds kærlighed forkyndes der, men gengives ikke. Desuden hævder tilhængere at elske Gud, men vidner gennem deres gerninger om, at de ikke tager hensyn til hans vilje, som er åbenbaret i hans hellige Bibel. Den, der elsker Gud, prioriterer ham i hele sit liv, og selv den mindste af hans bibelske åbenbaringer vækker hans fulde interesse. Det er fordi, jeg ikke så denne frugt hos de kristne omkring mig, at jeg ikke kunne bede om dåb. Så da denne unormale adfærd blev afklaret i lyset af overtrædelsen af Guds hellige sabbat, var jeg i stand til at overgive mig til ham. Der er ingen virkning uden årsag, og heller ikke årsag uden virkning. Mennesket er ikke et træ, men ligesom et træ bærer det frugt. Og den gode eller dårlige kvalitet af denne frugt afhænger af dets personlige natur, men også af dets religiøse intellektuelle arv. Faktisk blev den lange fred på 77 år, der er opnået siden 1945, muliggjort af den vestlige befolknings religiøse mangel på interesse. Mennesker blev tolerante udelukkende på grund af deres foragt for det religiøse subjekt. Og Gud tillod den vestlige menneskehed at vise sine frugter for at opfylde demonstrationen af et liv bygget på djævelens dæmoniske værdier. Og som Ordsp. 29:18 siger: "*Uden åbenbaring er folket uden hæmning*" og "*uden hæmning*", gik Vesten så langt som til at legitimere og legalisere de vederstyggeligheder, som den fordømte år tidligere. I forbindelse med den

nuværende økonomiske og krigsmæssige katastrofe vil falske kristne religioner genvinde deres tidligere hadefulde sindstilstand. Og her må vi gå århundreder tilbage for at finde i 321 opgivelsen af sabbatten, som er kilden til mangedoblingen af aspekterne af falsk kristendom. Den sande er i konstant overensstemmelse med den standard, der blev fastsat af Herren Jesu Kristi apostle. Og fra den første til den sidste falske Kristus ignoreres, foragtes og erstattes sabbatten af den hedenske "Den ubesejrede sols dag", der æres på den første dag af den romerske kejser Konstantin, som indstiftede den, og af alle hans hedenske tilbedere, der blev omvendt under hans regeringstid.

Ved du, hvorfor mennesker, troende og kristne, undervurderer vigtigheden af at overholde sabbatten og andre guddommelige forordninger, som Gud kræver skal æres og implementeres? Svaret er meget simpelt: Gud er evig, og mennesket er dødeligt. Hans liv er meget kort, og derfor lever og bygger han sig selv i uvidenhed om, hvad Gud oplevede før ham. For i år 321 var han vidne til det ubehagelige skue at se kristne foretrække at adlyde deres romerske kejser frem for ham, deres Skaber og Fader, deres Herre og Mester og deres Frelser. Hvad ingen kød-og-blod jøde af Abrahams efterkommere nogensinde gjorde, turde en hedensk romersk kejser gøre. Han forvrængede og ødelagde ordenen i det jordiske frelsesprogram, som Gud indgraverede i tiden ved sin etablering af ugen. Den første dag dedikeret til hvile giver ingen mening, fordi Gud ikke satte sin hvile i begyndelsen af ugen, men kun på den syvende og sidste dag i vores uger. For denne hvile kan kun opnås ved afslutningen af den tid, der er sat til udvælgelsen af hans udvalgte, det vil sige ved afslutningen af 6000 år, som er profeteret af de første seks dage i ugen. Desuden vidner intelligensens logik om, at hvile kun værdsættes efter en prøvende, moralsk træthed, når det gælder Gud. Fordi hans træthed skyldes den synd, der praktiseres rigeligt over hele jorden af alle mennesker; hvorimod Jesus Kristus kom for at ofre sit liv på et kors, som romerne rejste for netop at " ***gøre en ende på synden*** ". Det er tydeligt, at han ikke lykkedes på det kollektive plan på en åbenlys måde. Men hans forslag er rettet individuelt til hver af hans menneskelige skabninger spredt over hele jorden, og dette forklarer det svage resultat, han selv havde profeteret, da han sagde i Matthæus 22:14: " ***For mange er kaldet, men få er udvalgt*** ." Gud tvinger ingen til at adlyde ham for at blive frelst af ham. Den, der ikke tøver med at tvinge ved forfølgelse, tortur og død, er Satan, fjenden af Guds lejr. Derfor er enhver religion, der forfølger, ikke af Gud, men af Djævelen. Hvis religion forfølger, er det fordi den ikke har noget forhold til den sande Gud, kærlighed og retfærdighed. Guddommelig retfærdighed tilbydes kun i Jesu Kristi navn, hvilket allerede reducerer antallet af de kaldede. Derefter bærer de, som Jesus Kristus retfærdiggør, frugt, der kan sammenlignes med hans, og dér reduceres listen over de kaldede yderligere. I helliggørelsens sidste fase er den kaldede på vejen til udvælgelse, hvor han vidner om Gud med urokkelig troskab og nærer sig åndeligt med alt det lys, han giver ham. Og hans udvalgte kan således have fællesskab med ham, sandhedens Ånd, som identificerer dem, der tilhører ham.

I de falske kristus' lejr, den 7. marts 321, lagde opgivelsen af sabbatten det doktrinære grundlag for den nuværende romersk-katolske kirke. Helt logisk var det i selve Rom, at Konstantin I's kejserlige dekret ^{blev} kraftfuldt implementeret af

hedninger, der falsk var blevet omvendt til den kristne tro. Den officielle kristne kirke var repræsenteret af disse meget talrige falske kristne, og antallet er lov. Ved at have sat en stopper for forfølgelserne mod hedningerne havde kejser Konstantin vundet deres agtelse og dermed opnået ry som fredsstifter. Men dette var kun en fælde, for hans hjerte forblev hedensk og dominerende. Så meget, at da hans edikt var blevet bekendtgjort, forfulgte og straffede han hårdt de kristne, der ønskede at forblive tro mod den sabbat, som Gud havde helliget. Og vi ved, at djævelen aldrig har opgivet at forfølge Guds sande udvalgte. Han kan dog kun gøre det, når Gud tillader ham det. Vi har dog nydt godt af den religiøse fred, som Gud har pålagt siden 1844, og den ophørte i 1995 med angreb fra islamistiske muslimske grupper. I 2022 var vi vidne til en større konfrontation mellem to kristne religioner, katolicismen og ortodoksien, som allerede bekæmpede hinanden i det tidligere Jugoslavien i 1940'erne og 1990'erne; et emne for had, der kun venter på at blive genoplivet. I den nuværende krig i Ukraine finder vi den amerikanske præsident Joe Biden, en katolsk leder af en officielt protestantisk nation, et katolsk og ortodoks Ukraine og et ortodoks Rusland støttet af muslimske tjetjenere. Og det skal forstås, at hovedårsagen til nationalisme er menneskers religiøse, ja ateistiske, engagement. Når Gud befaler det, vækker dæmonerne i menneskers sind ønsket om at eliminere dem, der ikke ligner dem på alle områder, politiske, økonomiske og religiøse. De kan ikke længere tolerere andres forskellighed og organiserer separationer og omgrupperinger, som vores samtidige kalder etnisk udrensning. Men uanset de menneskelige årsager, er disse adfærdsmønstre frugterne af den guddommelige forbandelse, der har ramt hele menneskeheden siden Adam og Evas synd. Jeg minder dem om, at Gud sandelig har givet mennesket forrang, da det er til ham, han henvender sig først, efter at parret har syndet. Hans herredømme over kvinden havde den ulempe, at han var ansvarlig over for Gud for de fejl, hun kunne begå. Med tiden ændrer Guds dom sig ikke, og han holder stadig ledere ansvarlige og skyldige for de uretfærdigheder, de påfører hans skabninger.

Religionen, der blev etableret i Rom i 321, antog derfor den første hviledag, som de romerske hedninger dedikerede til tilbedelsen af den "ubesejrede sol". På det tidspunkt blev ændringen af hviledagen ikke præsenteret som havende formålet at fejre Jesu Kristi opstandelse, som det forklares i dag i de falske kristuskirker. Kejser Konstantin gav ingen anden forklaring end denne: "vi må ikke længere jødiske ved at hvile på den syvende dag som jøderne." Denne ordre om ikke længere at jødiske modsatte sig kategorisk Kristi lære, som tværtimod sagde i Johannes 4:22: "*for frelsen kommer fra jøderne* ." Denne ordre om ikke længere at jødiske ugyldiggjorde de 15 århundreder af den gamle pagts historie, som virkelig begyndte på Moses' tid med hebræernes afgang. Og under disse omstændigheder levede dette folk den typiske oplevelse af religiøs omvendelse. Revet fra synd (Egypten) er synderens menneskelige sjæl beskyttet af Kristi blod (påskelammet). Derefter fører Gud hende til Sinai Bjerg, hvor han underviser hende og lærer hende at opdage de love, hun skal adlyde (hans ti bud). I ørkenen, isoleret med Gud, lærer hun hans sundheds- og kostregler, og kun for den gamle pagt, ritualerne ved hans religiøse festivaler, som Kristi død vil opfylde og gøre forældede. Hvem kan påstå, at Gud organiserede disse ting for at gøre dem

ubrugelige? Fra denne gamle pagt forsvinder kun de ritualer, som Kristi død opfyldte. Princippet om lydighed forbliver derfor intakt, og standarderne for denne lydighed åbenbares stadig i de skrifter, der er efterladt af Moses og hans efterfølgere, velsignet af Gud.

For fuldt ud at forstå vigtigheden af disse ting, må vi rive os væk fra rutinen i vores verdslige daglige liv, som danner en bedragerisk baggrund, der fører til døden for dem, den forfører og betager. Gud er usynlig, men levende og almægtig, og det er kun i ånden, at vi kan fatte hans højeste virkelighed. Det himmelske liv udvikler sig parallelt med vores, usynligt, men lige så aktivt, og vi vil opdage det, som det er, ved Jesu Kristi genkomst, han som vil sætte en stopper for denne øjenbegrænsning, der har karakteriseret os siden Adam.

I den romersk-katolske kirke bar den første dag navnet på den astrale guddom, den "ubesejrede sol", og under dette navn identificerede oprigtige kristne en alvorlig synd begået mod Gud. Derfor blev dette navn i latinske lande opgivet og erstattet af navnet "Herrens dag". Djævelens misgerninger blev således fuldstændig maskeret. Det var forbundet med Kristi opstandelse, og dermed udgjorde tilbedelsen af den første dag ikke længere et problem for nye konvertitter. Bortset fra at den store skabergud var frustreret og irriteret over sine gentagne forræderier. Han reagerede derefter med dramatisk logik. "Da disse mennesker, der hævder at være min frelse, foretrækker Roms forordninger, må Rom herske over dem i al sin strenghed!" Og således blev de utro kristne overgivet af Gud til det romerske kejserlige regime, der blev etableret i 538. Betingelserne for dets etablering fratog det al legitimitet. Den første pave, der blev indsat, var en intrigant ved navn Vigilius. Han udnyttede sit forhold til Theodora, den prostituerede danserinde, der blev gift med kejser Justinian I ' til at opnå sin religiøse dominans over det nuværende pavelige katolske regime. Silverius, Roms biskop valgt af Roms utro kristne, blev allerede ramt af den nye "søndags" forbandelse og fordrevet og forvist. Her har vi handlinger, der er mere politiske end religiøse, og som kaster lys over, hvad det romerske paveregime vil repræsentere på jorden. På den tid var der få mennesker, der var uddannede, og religiøse lærdomme blev overført af mænd fra det pavelige regime. I disse tider med åndeligt mørke vil paverne tillade sig at ændre teksten til Guds ti bud, skrevet af Guds egen finger på stentavler givet til Moses. Under påskud af at fremme deres udenadslære erstattes de originale tekster af meget korte sætninger, og på denne måde forsvinder advarslerne om velsignelser og forbandelser i det nye aspekt, der præsenteres. Den værste skandale er rettet mod det andet bud, hvor Gud fordømmer tilbedelsen af afgudsbilleder og statuer; paven fjerner det helt. Men for at bevare tallet ti vil han fordoble budet om utroskab og dermed målrette kødets synd for at få folk til at glemme deres synd mod Ånden. Udtrykket "syvende dag" i det fjerde bud forsvinder og erstattes af den ultrakorte formel: "på Herrens dag skal du hvile." De omvendte masser læser ikke Bibelen og holder sig til det, præsterne lærer dem. Og de genstridige udnytter truslerne fra helvede, trusler, der er meget reelle, men fejlagtigt fortolket. For uden Guds intelligens og den kronologiske forståelse af de fakta, der åbenbares i Åbenbaringens profeti, fortolkes "*ildsøen* ", der ikke vil eksistere før slutningen af det syvende årtusinde, som et permanent helvede, hvor dæmoner evigt lader de fordømte lide i ild, dømt

til denne frygtelige skæbne. Nu hævder paven at være i stand til at åbne og lukke adgangen til helvede. Man kan da forstå, hvorfor konger selv, herrer og almindelige mennesker i mørke tider frygter pavemagt. Pavelige påstande bliver troet, og regimet udnytter situationen til at blive tjent, æret og beriget af ofrene, der er forført og bedraget af dets løgne. Den kan således manipulere konger og bruge deres verdslige magt til at tvinge de modstandskæmpere, den kalder "kættere", til katolsk omvendelse, til det punkt, hvor de bliver tortureret og henrettet, på bålet eller med andre endnu mere forfærdelige instrumenter. Og antallet af disse "kættere" vil vokse betydeligt med oversættelserne og trykningen af Bibelen, som giver dens læsere mulighed for at opdage de sande ord, der er talt af Gud og hans profeter. Da paveregimet ser sine løgne afsløret, opildner det de katolske ligaers had mod protestanter, der betragtes som "kættere". Uvidende væsener, overbevist af katolsk legitimitet, retter alle deres angreb mod dem, som præsterne præsenterer for dem som væsener beboet af djævelen. De opfinder og finder påskud til at fremsætte deres falske anklager, fordi løgnens fader inspirerer og leder dem uden at de aner det. Mange tror oprigtigt, at de ærer Gud ved at fordrive de "ugudelige". Og dette punkt er vigtigt, for ved Kristi genkomst vil det samme blinde had være rettet mod Jesu Kristi sidste udvalgte, hvis eneste bebrejdesværdige fejl vil være at holde ud i deres respekt for resten af den hellige, guddommelige sabbat på den syvende dag.

Hvem vil handle sådan i denne sidste kontekst? De samme mennesker, der i dag retfærdiggør praktiseringen af førstedagssøndagen og afviser legitimiteten af den syvendedagssabbat. Den mest humanistiske karakter i dag kan i denne sidste kontekst blive mere vild end en " **løve** " med skarpe " **tænder** ". Dette er, hvad Jesus profeterede i billedlig forstand i Åb 9:8: " *De havde hår som kvinders hår, og deres tænder var som løvets tænder* . " Konteksten vil blive fuldstændig forandret, og oprørske mænd vil blive forbitrede og meget vrede over " **Guds plager** ", der vil ramme dem, så snart prøvetiden er slut: " **de syv sidste plager af Guds vrede** " præsenteret i Åb 16.

Den romerske pavekirke opførte sig således på en uhyrlig måde, og disse skulle ikke betragtes som "ungdommens synder", som den fortolker det. For hvis forholdene var forblevet gunstige for den, ville den stadig handle på samme måde i dag. Den afviste aldrig pålæggelsen af konverteringer, før den mistede støtten fra monarkierne, der var svækket af det franske revolutionære regime og dets berømte halshugninger af kongelige, religiøse og aristokratiske overhoveder. Gud straffede den således for dens forbrydelser, mens de ventede på den sidste dom. Men i den protestantiske lejr antog overfladisk religiøse mennesker til gengæld politisk adfærd, der blev fordømt af Jesus Kristus. De greb til våben og gengældte slag for slag mod de katolske ligaers kæmpere. Og sådan tog de efterfølgende "religionskrige" udseende af et slag, hvor blodtørstige og kødædende vilde " **dyr** " **stødte sammen**. I Åb. 8:11 giver Gud den pavelige katolske kirke, der er symboliseret ved " **stjernen** " ved navn " **Malurt** ", skylden for dette djævelske udfald: " **Stjernens navn er Malurt, og en tredjedel af vandet blev til malurt, og mange mennesker døde af vandet, fordi det blev gjort bittert**. " Religiøst eller ej, had er smitsomt og ender med at opildne mængder af mennesker.

Før paveregimet angreb "protestanterne", udløste det fjendtligheder mod religionen islam, som opstod i Arabien kort efter etableringen af det romerske paveregime, dvs. efter 538. Efter katolicismens spredning i Arabien grundlagde profeten Muhammed sin religion: islam, et arabisk ord, der betyder "underkastelse". Ordet har en dobbelt betydning: mennesket underkaster sig Gud, men det skal også med magt underkue, om nødvendigt, den ikke-troende, som det knytter til alle dem, der modsætter sig hans religiøse opfattelse. Nu, under påskud af at befri de historiske hellige steder for Kristi liv og død, beordrede pave Urban II først krigerske "korstog" for at fordrive muslimerne fra disse steder. Uvidenheden hos både høj og lav fik konger til nidkært at kaste sig ud i morderiske krige, fuldstændig ubrugelige for Gud, mod de muslimske folks hære. Ubertigtede massakrer blev således begået af de vestlige kristne korsfarere. Hvis jeg erklærer dem unødvendige, er det med god grund, fordi Gud åbenbarer i Daniel 9:26 sin beslutning om at ødelægge Jerusalem og dets hellige steder: "Og efter 62 uger skal en salvet person udryddes, og han skal ~~ikke have nogen efterfølger.~~ **ingen for ham . Folket med en leder, der vil komme, vil ødelægge byen og helligdommen, helligheden, og dens ende vil komme som ved en oversvømmelse ; det er fast besluttet, at ødelæggelserne vil vare indtil krigens afslutning.** " Og denne ødelæggelse af Jerusalem præsenteres som en konsekvens af jødernes afvisning af Messias Jesus. Det er derfor frivilligt, at Gud lod Jerusalem ødelægge af romerne i år 70 for at fjerne interessen for de overtroiske pilgrimsrejser fra disse steder, som den katolske tro ønskede at genoprette og videreføre indtil vores tid; i dette videregivet af de evangeliske protestantiske grupper dannet i USA. Man kan derfor i denne falske mystiske iver bemærke frugten af en fuldstændig uvidenhed om, hvad den kristne tro virkelig repræsenterer. I vores endetid har Gud gjort Jerusalem til et forbandet sted, hvor falske troende fra alle monoteismens religioner strømmer til. Deres tilbudelse af disse steder er baseret på ren afgudsdyrkelse. Og de, der gør dette, gentager jødernes fejl, der ærede stentemplet og afviste kødets og åndens tempel, som Jesus Kristus udgjorde.

Årsagerne til intensivering af hadet intensiveres i vores tid og i aktuelle begivenheder, bemærker jeg én. Da præsident Macron vendte tilbage fra Kina, på det fly, der bragte ham tilbage, og i journalisters nærvær, fremsatte han en erklæring, der vakte vrede hos nogle af hans europæiske kolleger. Han sagde: " Det værste ville være at tro, at vi europæere skulle følge efter i denne sag og tilpasse os det amerikanske tempo og en kinesisk overreaktion... Fælden for Europa ville være, at i det øjeblik, hvor det formår at afklare sin strategiske position, når det er mere strategisk autonomt end før Covid, er det fanget i en forstyrrelse af verden og kriser, der ikke ville være vores. " Det er tydeligt, at han hentydede til tilfældet med øen Taiwan, som Kina ønsker at genvinde kontrollen over. Men denne særlige holdning irriterer nationer som Polen, der baserer sit håb om at besejre Rusland på samhørigheden af europæiske nationer, der er på linje med den amerikanske holdning. Jeg bemærker hos vores unge præsident et forbløffende og overraskende glimt af klarhed, fordi hans holdning gengiver general de Gaulles, der ikke ønskede at underkaste sig Amerikas dominans. Jeg bemærker dog, at denne erklæring fordømmer de forpligtelser til at følge lederen,

som europæerne og ham selv allerede har givet i Ukraine-affæren. Amerikanerne forpligtede sig nemlig til Ukraine uden at bekymre sig om europæernes individuelle meninger. Man kan derfor sige, at de reagerede i overensstemmelse med deres politiske og økonomiske interesser, der kronisk er fjendtlige over for Rusland. Ukraines tilfælde adskiller sig dog fra Taiwans, idet dets uafhængighed officielt blev anerkendt, og de, der støtter det, gør det i respekten for nationale rettigheder, der forbyder aggression mod deres land fra et andet land. Dette er ikke tilfældet for Taiwan, som officielt forblev kinesisk og aldrig opnåede eller anmodede om en uafhængig national status. Ligesom general de Gaulle vil præsident Macron gerne lede et uafhængigt Europa, men han er oppe imod indflydelsen fra tidligere østbloklande som Polen, der hader Rusland og kom til Europa kun for at finde USA's væbnede skjold. Præsident Macrons problem er, at hans opvågnen og hans ønske om europæisk uafhængighed sker på det forkerte tidspunkt og allerede for sent. Fordi, da han selv har favoriseret amerikansk indflydelse i Europa og i Frankrig i sit eget land, er det for sent at rette op på de begåede fejl; Dette gælder især, da Europa er økonomisk svækket, og forsinkelsen i den europæiske oprustning bliver uopnåelig i betragtning af den tid, der er tilbage, før den guddommelige straf med den "**sjette trompet**". Desuden er der to lejre, der adskiller EU's nationer: lejren af tidligere østbloklande, store støtter af Ukraine, og lejren af de grundlæggende nationer i denne EU, herunder Frankrig og til en vis grad Tyskland, som er forblevet meget uafhængigt.

Efter de forskellige årsager til menneskeligt had, må jeg nu nævne opvågningen af et langt mere formidabelt had: kærlighedens Guds had. For han udtrykker det og hævder det tydeligt allerede i Ordsp 8:13: "*Frygt for YaHWéH er at hade ondskab; arrogance og stolthed, den onde vej og en forvendt mund, **det er det, jeg hader**.*" Jeg husker, at had er kærlighedens absolutte modsætning, og at alting eksisterer i absolut modsætning. Hvis Gud skabte mennesket i sit billede, er det derfor, fordi han selv er i menneskets billede, men i sin perfekte guddommelighed. Han kan derfor hade eller elske, som han kan forbande eller velsigne. Og i denne forbindelse må vi opgive dette budskab, der er formidlet af de falske Kristuser, som siger: "Gud hader synd, men han elsker synderen." Dette budskab glemmer derfor at specificere: synderen, der omvender sig og bærer omvendelsens frugt; hvilket ikke siden 1844 svarer til situationen for kristne, der retfærdiggør overtrædelsen af Guds bud; den anden og fjerde, blandt katolikker og ortodokse; den fjerde, også blandt protestanter og anglikanere. Nu, i sig selv, siden 1844, gør den foragt, der er vist for sabbatten, som Gud har helliget, dem skyldige i at overtræde alle de ti bud, ifølge Jakob 2:10: "*For den, der holder hele loven, men synder i ét punkt, er skyldig i dem alle.*" Jeg giver dette vers følgende betydning: Den, der forsætligt overtræder et enkelt Guds bud, vidner om, at han overtræder det første af de bud, hvor Gud siger: "*Du må ikke have andre guder end mig.*" For den, der er ulydig, adlyder en anden gud, Djævelen, for den sande og eneste Guds ansigt. Fra da af er al anden lydighed gjort forgæves. Og selv i Jesu Kristi navn bliver forsoning med Gud umulig.

Siden 1945 er ondskaben kun taget til over hele verden, især i den vestlige lejr, der kom sejrrigt ud af Anden Verdenskrig. Amerikanske kemikere udviklede "DDT", et insekticid, der gjorde dem til de første "**jordens ødelæggere**", som

Gud fordømmer i Åb 11:18: " *Folkene blev vrede, og din vrede er kommet, og tiden er kommet til at dømme de døde, til at belønne dine tjenere, profeterne, de hellige og dem, der frygter dit navn, små og store, og til at ødelægge dem, der ødelægger jorden.* " » Og meget logisk set gør " *de, der ødelægger jorden* ", *det under den øverste "Ødelægger" eller " konge "* s herredømme . Ordet "ødelægger" oversættes til hebraisk og græsk med " *Abaddon og Appolyon* " i Åb. 9:11: " *Og over sig havde de afgrundens engel som konge, hvis navn på hebraisk var Abaddon, og på græsk Apollyon.* " Allerede i 1945 beviste USA, at de var værdige til denne titel som "Ødelægger" ved først at bruge atomvåben mod byerne Hiroshima og Nagasaki. Og de vil være de første til at bruge dem igen til at ødelægge Rusland i den tredje verdenskrig, som tager form i vores tid. I vores endetider har USA tilbudt hele verden endnu et ondskabens instrument: internetkommunikationsnetværket. De har kastet dette "kablede net" over folkene, som man kaster et net for at fange fisk. Oprindeligt var internettet udelukkende forbeholdt amerikansk militærkommunikation. Så blev dette netværk tilbudt til civil brug, gratis og med frihed. Amerikanerne, og derefter andre vestlige folk, opdagede glæden ved virtuelle udvekslinger. Internettet giver alle mulighed for at vise deres forskellige talenter. Det fremmer stolthed og en ekshibitionistisk ånd. Så tog handel over det, og det samme gjaldt nationale offentlige tjenester; dette fortsatte, indtil hele verden var forbundet og underlagt opfinderens, den amerikanske magts, kontrol. Dette onde er uopretteligt, fordi de unge, der udvikler sig med det, bliver ude af stand til at se dets farlige og dødbringende aspekt. Alligevel mangler der ikke eksempler. Internettet skaber og afskaber menneskers individuelle omdømme. Nogle perverse børn bruger det til at give svage og følsomme børn skyldfølelse gennem nedværdigende beskeder og presser dem ubevidst til selvmord. Lysten til at behage har grebet unge mennesker; på deres blogs indsamler de antallet af "følgere" eller fans, der følger dem. Der afgives således stemmer for eller imod, hvilket resulterer i det falske indtryk af at være vigtige. Og efterhånden som dette onde erobrer sindene, vokser også standarderne for ondskab. Det gamle forbud bliver legitimt og lovligt. Uden guddommelig lov, som sætter standarden for godt og ondt, " *er folket uden hæmninger* ", og kun Gud ved, til hvilket niveau dette onde stadig kan stige. Så lad os i disse vers se på de ting, der vækker Guds had til nutidens oprørske menneskehed.

Esajas 61:8: " *For jeg, Herren, elsker retfærdighed og **hader røveri med uretfærdighed** ; jeg giver dem trofast deres løn og slutter en evig pagt med dem.* "

Jer. 44:4: " *Jeg har sendt alle mine tjenere, profeterne, til jer. Tidligt om morgenen sender jeg dem og siger: **I må ikke gøre disse vederstyggeligheder, som jeg hader.*** "

Amos 5:21; 6:8: " ***Jeg hader, jeg foragter jeres fester** , jeg kan ikke udstå jeres forsamlinger .../... Herren, YaHWéH, har svoret ved sig selv; YaHWéH, Hærskarernes Gud, har sagt: **Jeg afskyr Jakobs stolthed, og jeg hader hans paladser** ; jeg vil give byen og alt, hvad der er i den.* "

Zak 8:17: " ***Ingen må tænke ondt om sin næste i sit hjerte, og I må ikke elske falsk ed, for alt det hader jeg** , siger Herren.* "

Mal. 2:16: " **For jeg hader skilsmisse** ," siger Herren, Israels Gud, "**og den, der dækker sin klædning med vold** ," siger Hærskarers Herre. Vogt derfor jeres ånd, **og vær ikke troløse !** "

Åb. 2:6: " *Men dette har du, at du hader nikolaiternes gerninger, **hvilke gerninger jeg også hader** . "*

Kort sagt hader Gud alt, der strider mod hans værdier, som udtrykkes ved trofast og sand kærlighed, det vil sige kærlighed og sandhed, sådan som de blev inkarneret og manifesteret i Jesus Kristus, og som han ønsker at finde i sine udvalgte indtil verdens ende ifølge Åb 3:14: " *Skriv til englen for Laodikea-menigheden: Dette siger han, som er Amen, **det trofaste og sandfærdige vidne** , begyndelsen på Guds skabelse: Han, som var ... "* Begyndelsen af Guds skabelse "bekræfter dens værdier" ved afslutningen "af denne guddommelige jordiske skabelse.

Guddommeligt had blev ikke vækket uden grund, fordi Covid-19-virussens fremkomst i Kina i 2019 var Guds svar til den kinesiske præsident, fordi han havde udtrykt ønske om og plan om at ændre teksten i Bibelen. Derefter vendte krigen tilbage i Europa i Ukraine. Og her er det igen ikke uden grund. Dette land, beruset af frihed, levede i en anarkisk situation, ude af stand til at finde en politisk balance, hele regimet var korrupt, og uhyrlige vederstyggeligheder blev praktiseret og udviklet der. Jeg indsamlede fra Joel, min broder i Kristus, en fremragende dokumentarist, forfærdelige vidnesbyrd om, hvad der skete i Ukraine. Og uden at gå i detaljer, giver dette vidnesbyrd os alene mulighed for at forstå, hvorfor Guds vrede faldt på dette ukrainske folk. Velhavende politikere begik bedrageri, og sammen med en ven, søn af en oligark, en magtfuld mand, begik de hundrede mord. De blev identificeret, løsladt, og forbrydelserne blev gentaget; Et sådant niveau af korruption er sjældent blevet nået ... måske og kun i Sodoma og Gomorra, byer hvor perverst sexliv og mord var normen, der var blevet uudholdelig for Gud. Det er derfor ikke uden grund, at den kommende atomkrig begyndte i dette land, Ukraine. Vi ved også, at dets unge præsident, valgt siden 2019, året for Covid-19, var en skuespiller, der var blevet populær på grund af sine vulgære og seksuelt perverse offentlige særheder. Han legemliggjorde egenhændigt ondskenen i hele det moderne samfund, der er afskåret fra Gud. Det var også i Ukraine, at de dristige sexistiske Femen dukkede op, viste deres bare bryster frem og brugte deres kroppe til at offentliggøre deres vulgære feministiske slogans. Og ud over disse ting skinnede den nazistiske ondsken, der var arvet fra Anden Verdenskrig, officielt der, repræsenteret af Azov-gruppen, arvet fra nazilederen Stepan Bandera; men denne nazisme ramte endnu ikke jødedommen. Jeg hørte endda fra ukrainske kvinder, at deres land var knyttet til hedenske festivaler, der glædede dem ... bægeret var fuldt, den vestlige verden og resten af jordens folk bliver nødt til at drikke det til den sidste dråbe.

I de seneste nyheder afslører to fakta to budskaber. Den første vedrører afsløringen af hemmelige militære beskeder fra en 21-årig mand, der handlede for at "prale" og imponere sine webpartnere. For moderne ungdom er internettet et spil, hvor udfordringerne er ubegrænsede. Den anden kendsgerning vedrører en video, der cirkulerer på internettet. Efter dem, der blev præsenteret af den islamiske gruppe kaldet DAESH, er det denne gang halshugningen af en ukrainsk

soldat af en russisk soldat omgivet af sin væbnede gruppe. Nyheden får folk til at gyse af rædsel og terror, men det er kun bekræftelsen af et niveau af had, der vil fortsætte med at vokse og blive udbredt i alle de militærlejre, der vil deltage i den tredje verdenskrig. Halshugninger udgør et emne for international "terror", der forbinder denne " *sjette trompet* " med den " *fjerde* ", som Gud åbenbarer ved at tilskrive den " *fjerde* " karakteren af " *andet ve* ", som faktisk betegner den " *sjette* "; Så efter den franske terror og dens guillotine i 1793-1794 kommer "terroren" med muslimske og russiske halshugninger i vor tid.

Lektionerne i Daniel, 2 Krønikebog og 2 Kongebog viser, at de tre deportationer af israelitterne til Babylon er af progressiv intensitet. Vores tredje verdenskrig kan i sine internationale proportioner sammenlignes med den tredje deportation af jøderne. Således, ligesom Kong Nebukadnesars tredje angreb resulterede i Israels nationale ødelæggelse, er den tredje verdenskrig beregnet til at ødelægge den nuværende orden af verdens nationer. Indtil da vil disse nationer være uafhængige, mere eller mindre delvist ødelagt og miste deres uafhængighed. De overlevende fra konflikten vil alle underlægge sig en enkelt universel regering etableret af Amerikas Forenede Stater, indtil Jesu Kristi genkomst, som vil ødelægge dem.

Illusionernes marked

illusionernes marked " placeret ? På vores planet kaldet Jorden.

Før jeg udvikler denne undersøgelse, husker jeg disse vers fra 1 Kor 2:9 til 15, som er citeret i Bibelen, hvor apostelen Paulus ved Ånden siger: " *Men som der står skrevet: Hvad intet øje har set, og intet øre har hørt, og hvad intet menneskehjerte har opfundet, **det har Gud beredt for dem, der elsker ham .** " **Gud har åbenbart dem for os gennem Ånden .** For Ånden ransager alle ting, selv Guds dybder. For hvem blandt mennesker kender et menneskes ting, undtagen menneskets ånd, som er i ham? Således kender ingen, hvad Gud har, undtagen Guds Ånd. **Vi har ikke modtaget verdens ånd, men Ånden, som er fra Gud , for at vi kan kende de ting, som Gud har givet os . Og disse ting taler vi ikke med ord, som menneskelig visdom lærer, men med ord, som Ånden lærer, idet vi bruger åndelige sprog om åndelige ting . Men det sjælelige menneske tager ikke imod det, der hører Guds Ånd til, for det er tåbelighed for ham, og han kan ikke kende det, fordi det bedømmes åndeligt. **Men det åndelige menneske dømmer alle ting, men selv dømmes han ikke af nogen .** For hvem har kendt Herrens sind, så han kan belære ham? Men vi har Kristi **sind** .***

Ifølge disse vers findes forklaringen på livet kun i Gud og derfor skjult i hemmeligheden om hans usynlighed. Og alene denne kendsgerning retfærdiggør titlen på denne undersøgelse, som får mig til at definere det jordiske liv som " **illusionernes marked** ". På denne jord bliver alle mennesker bedraget af deres øjne, og så snart de analyserer forskellige situationer og emner, bliver deres dømmekraft forvrænget, fordi de ikke tager hensyn til det grundlæggende kriterium, der tilsammen repræsenterer Skabergudens kraft, intelligens og visdom, som leder og sætter alle ting i bevægelse. " *Dyremennesket* " tilskriver en ledende

rolle til menneskelige årsager, der kun er konsekvenserne af uretfærdigheder begået mod Gud.

Mennesker er uvidende om, at selv når de benægter hans eksistens, leder og manipulerer Gud dem. Når en folkelig afstemning foreslås, vil det endelige resultat være det, Gud ønsker at opnå for at fuldføre sit projekt, sit program, som vil blive gennemført over alle de folk på jorden, som han suverænt dominerer. Og dette vedrører alle folk, hedninger, jøder, kristne og muslimer, spredt over hele jorden. Menneskehedens situation er derfor, på det synlige plan, i sandhed illusorisk. Hedenske folk udvikler sig og lever således i "**illusionen**" af straffrihed, men religiøse folk gør det samme, fordi ingen af dem over hele jorden befinder sig i en position til at blive velsignet af Gud, som jeg har demonstreret mange gange i tidligere lektioner.

Omvendt, fra "*dyremennesket*", analyserer det "*åndelige menneske*", som jeg hævder at tilhøre med de fremlagte beviser, jordiske fakta ud fra de prioriterede data, der repræsenterer og fortjener Skabergudens åbenbarede dom. For de sande årsager til de konsekvenser, som vores øjne ser, er åbenbart af Ham. Og for det "*åndelige menneske*" betyder formen af disse konsekvenser ikke meget, fordi de kan være af meget forskellige standarder, og det væsentlige for sjælenes frelse er præcist at kende årsagerne til, at Guds vrede falder på mennesker og overgiver dem til sin forbandelse og ødelæggelse, sygdom og død. Når Gud beslutter at slå menneskeheden, organiserer han folk og sætter dem op mod hinanden af forskellige årsager, der oftest fremmer vrede vakt af uretfærdighed. For at få dem til at konfrontere hinanden er der mange midler: at gøre krav på det samme land, en arv eller racistisk eller religiøs diskrimination og andre årsager til uretfærdighed og vrede. Alle disse ting retfærdiggør "**opvågningen af had**", et tema, der blev diskuteret i den foregående undersøgelse.

Dette "**illusionernes marked**" kaster særligt lys over den nuværende eksplosive globale situation. Ved at organisere sin "*sjette trompet*" vækker vor Gud blot den lidelse, som Vesten har forårsaget i den lange fredsperiode, som den har nydt godt af og plejede at dominere jordens andre folk i lang tid. Fordi Vesten, anført af USA, takket være sin sejr over sine tyske, italienske og japanske akseværser fjender, pålagde sine værdier, sine internationale love vedrørende nationer og handel. I mangel af en modmagt af samme styrke blev disse vestlige værdier betragtet og pålagt som internationale værdier. Men i dag fordømmes og udfordres denne tilstand af Rusland, Kina, Indien, Iran, mange afrikanske folk og de største lande i Sydamerika. Alle disse lande, der drager fordel af den lange fredsperiode, er blevet rigere og kræver nu, at vesterlændinge virkelig tager hensyn til deres meninger. Og det er tydeligt, at de deler et had til det dominerende og imperialistiske USA, hvis kapitalisme, født i England, retfærdiggjorde den koloniale udvikling, der udnyttede dem i lang tid.

Kunne noget være mere "**illusorisk**" end at se vestlige folk bygge projekter for de næste halvtreds år, når menneskelivet på vores jord stadig kun har syv år tilbage? Dette tal på halvtreds år får mig til at påpege, at i Bibelen repræsenterer varigheden af niogfyre år, eller syv gange syv år, det, Gud kalder et jubilæum. Imidlertid forløb 49 år, eller et fuldt jubilæum, mellem to økonomiske chok forårsaget af store energikriser: den pludselige stigning på 40% i olieprisen i

1973 og den pludselige, stadig ukvantificerede, stigning i prisen på gas og elektricitet i 2022. Men denne gang er blind og føjelig europæisk overholdelse den eneste synder. Da det var ved at følge USA's beslutning, at Europa-Kommissionen vedtog sanktionerne mod Rusland og dermed først og fremmest nægtelsen af at bruge sin gas, der blev solgt til en fordelagtig pris af det russiske selskab Gazprom. Hvem nød godt af forbrydelsen? Til de amerikanske og norske leverandører, der erstattede den.

På den anden side er russiske og ukrainske rettigheder til landet Ukraine meget diskutabile. Fordi Ukraine, som blev uafhængigt i 1990, delvist bestod af polakker og ukrainere og også en betydelig del af russere. Og da bruddet opstod med "omstyrtelsen" af den valgte russiske præsident, valgte nogle russere at forblive ukrainske, selvom det betød at kæmpe mod Rusland; hvilket gør denne opposition til en borgerkrig, hvor Vesten ikke havde noget at gribe ind. Det er sandsynligt, at det modsatte også skete, for når en borgerkrig bryder ud i et land, opstår alle mulige scenarier, hvor situationen også modsætter sig religiøse valg, der er lige så forbandede af Gud som hinanden. Dermed fremprovokeres en stor uorden, der modsætter sig meget reelle effektive legitimiteter. Stillet over for denne uløselige situation råder visdommen til kun at holde sig til de årsager, som Gud giver til sin organisering af denne konflikt. Og hans svar ligger ikke i det illusoriske liv, det er givet i Bibelen, i dens åbenbaring, der er bygget successivt og supplerende på Daniel og Åbenbaringen. Og hvad opdager vi i disse åbenbaringer? Den forbandelse, som Gud har påført kristendommen siden den 7. marts 321, fordi den har opgivet at praktisere den hellige syvendedagssabbat, som Gud har helliget siden verdens skabelse. Dette er den eneste lektie, vi må huske fra de 34 kapitler i Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring. Men ved at præsentere tingene på denne måde forringer jeg ikke dens betydning; tværtimod hæver jeg den til det højeste niveau. For evangeliet og frelsen i Kristus er ting, der er klart forklaret i de andre bibelske skrifter om den gamle og den nye pagt. Disse to profetiske bøger, Daniels og Johannes' Åbenbaring, rolle er at afsløre denne opgivelse af sabbatten, som falske kristne religioner har praktiseret uden at indse, hvor dyrt de betaler for konsekvenserne. Og hvis de ikke har kendskab til disse konsekvenser, er det fordi Gud kun har åbenbaret dem i disse to profetiske bøger, hvis forklaringer ignoreres af dem og deres eksegeter. **Illusionernes marked** har ført dem til at fortolke disse konsekvenser som simple historiske fakta på grund af menneskers ufuldkommenheder. Men guddommelig straf er ikke en simpel menneskelig kendsgerning, fordi den bærer et anklagende budskab: du synder mod Gud. Dette er tilfældet for alle de "**trompeter**", der præsenteres i Åbenbaringen 8 og 9. Siden det forbandede år 321 har de ramt den troløse europæiske kristendom, og hovedårsagen forblev ukendt for menneskeheden indtil 1844. Og hvis Gud ikke havde taget initiativet til at åbenbare det for sit prøvede og udvalgte adventistfolk fra den dato, ville vi stadig være uvidende om det. Selve tanken får mig til at gyse af rædsel. For så mange sandheder er knyttet til denne sabbat, som Gud har helliget, og som retfærdiggør dens højeste helliggørelse! Vi kunne have ignoreret, at han profeterede om det syvende årtusinde, hvor de udvalgte hellige vil gå ind for at dømme de onde, der ligger døde eller forsvandt på jorden i himlen. Vi ville have ignoreret, at der var to

tusind år tilbage efter vor Frelasers død til at træde ind i herligheden af det evige liv i dette syvende årtusinde. Disse dyrebare og helligste guddommelige åbenbaringer åbenbares ikke af " **illusionernes marked** ", men af den usynlige, men almægtige levende Guds Ånd.

Inden for retsvæsenet er dommere, uanset hvor ærlige de end måtte være, dømt til på grund af deres religiøse vantro at afsige uretfærdige domme. De er også ofre for " **illusionernes marked** ". Nogle kriminelle, herunder for nylig i Frankrig en ung dreng på 16 år, begår mord beordret, siger de, af en stemme, der høres i deres sind. Disse stakkels skabninger er kun vidner til en oplevelse, de faktisk har oplevet, men som er uacceptabel for et overdrevent rationelt sekulært samfund. For en stemme talte ganske vist til dem, men denne stemme er en engels, så usynlig som Gud kan være. Og det er den svaghed, der overgiver mennesket til usynlige dæmoner. Dæmoner ser os, de taler til os, bor i os og manipulerer os, og vi er magtesløse til at stoppe dem. Mennesker kan kun bekæmpe et andet væsen, der er så synligt og identificerbart som dem selv. Én ting er sikkert: Hvis vi ikke kan se dem, skal mennesket for at bekæmpe dem være " *åndeligt* " og ikke " *dyrisk* " for at begynde med at tro på deres eksistens. Derefter må vi indse, at vores tanker ikke adskiller sig fra hinanden ved en bestemt klangfarve eller en bestemt farve. Og her må vi igen skelne mellem at tænke og høre en lyd. Efter at have oplevet dette, bevidner jeg eksistensen af begge ting. Dit sind, ligesom mit, fungerer som en sender og modtager af lydbølger. Du udsender dine egne tanker og mediterer over dette eller hint projekt eller refleksion, men på denne samme bølgelængde kommer dæmoniske eller tværtimod guddommelige tanker ind i dig og blander sig i dit sind. Intet adskiller dem fra dit. Det er derfor, at den overbevisning, der dannes i dit sind, allerede ikke har nogen prioritet af legitimitet. Denne endelige overbevisning skal, frem for alt andet, være i overensstemmelse med den sandhedsstandard, som Bibelen definerer. Med rette siger Gud til os i Jer. 17:5: " *Forbandet er den mand, der stoler på mennesker, som gør kød til sin støtte.* " Vi har derfor pligt til ikke at lade os narre af de mennesker, vi møder, men også at være på vagt over for vores egne meninger, når de ikke er i overensstemmelse med de standarder, som **Bibelen definerer, som derfor forbliver den eneste solide støtte, der er legitimeret af Gud** . Den indre stemme, der høres, kan modtages, som om den kom udefra, transmitteret af den auditive kanal. Gud eller dæmonerne har valget mellem at forbinde sig til vores ånd på niveauet af de auditive kanaler eller på hjernens niveau, hvor de elektriske data omdannes til tanker; på denne måde er to forskellige forståelsesniveauer mulige. Eksemplet med den unge Samuel, min navnebror, bekræfter denne oplevelse, da Gud kaldte på ham ved at nævne hans navn tre gange, præsenterede det lille barn sig for præsten Elias for at sige til ham: " *Her er jeg, hvad vil du?* " Den guddommelige stemme, som Samuel hørte, var mere end en tanke, han hørte den, som om Elias havde kaldt på ham. Og den gamle mand forstod, at stemmen kom fra Gud. I en guddommelig vision oplevede jeg denne oplevelse, hvor alle mine auditive og visuelle evner var fuldt aktive bortset fra min egen krop og dens lemmer, som syntes ikke-eksisterende. Men vær forsigtig, denne vision blev givet til mig, kun én gang af Gud, for at bekræfte min fremtidige forpligtelse til hans profetiske tjeneste og kun fordi hans valg og mit

studium af apokalypsens profetier gjorde mig værdig til den, allerede i 1975, fem år før min dåb i Syvende Dags Adventistkirken. Denne vision havde den konsekvens, at jeg altid har givet himmelens dom absolut prioritet over alle de **illusioner**, der bedrager "dyremennesket". For den tørstige sjæl, jeg repræsenterede, blev de profetiske åbenbaringer præsenteret i bogen "Den store strid" skrevet af Ellen Gould White, Herrens budbringer, budt velkommen og modtaget som en kilde til tørstslukkende vand. Og jeg var stadig langt fra at forestille mig, at Gud stadig havde forberedt, for at lade mig opdage dem over tid, særlige åbenbaringer og enorme udfordringer til de profetiske forklaringer, der er arvet siden 1844. For en Guds tjener skal være i stand til at aflære lige så meget som at lære. Det er sandt, at Gud, hvad han angår, ikke forandrer sig, men det, der er foranderligt og progressivt, er hans brug af sine profetiske tekster. Og til dette formål har han tilladt falske oversættelser af de originale hebraiske og græske tekster. Dette vers fra Ordsp 4:18 bekræfter det: "*De retfærdiges sti er som det strålende lys, der skinner mere og mere indtil den fuldkomne dag.*" Det mest forbløffende og bedste bevis på dette drejede sig først om dette vigtige vers fra Daniel 8:14, længe fejlagtigt oversat som "*Indtil to tusind tre hundrede aftener og morgener, og helligdommen skal renses*", hvis virkelige oversættelse er: "*Indtil aften og morgen: to tusind tre hundrede, og de skal retfærdiggøres, hellighed*".

Vi kan således i Åb. 22:11 finde citatet af disse to ord "*hellig og retfærdig*", som den sande oversættelse af Daniel 8:14 præsenterer: "*Den, der er uretfærdig, skal fortsat være uretfærdig, og den, der er uren, skal fortsat være uren; og den, der er retfærdig, skal fortsat være retfærdig, og den, der er hellig, skal fortsat være hellig.*" Så jeg kan sige, at denne forståelse blev beholdt af Jesus til hans sande hellige tjenere, som han fortsætter med at retfærdiggøre ved sin fuldkomne retfærdighed efter at have afvist overfladisk officiel adventisme mellem 1991 og 1994. Den frelse, som Jesus foreslår, er kun mulig på den eneste betingelse, at hans forhold til sin udvalgte fortsætter indtil slutningen af hans liv eller indtil tidspunktet for hans herlige genkomst. For udvælgelsen forbliver kun mulig, hvis den udvalgte lader Jesu Kristi Ånd opbygge ham til det niveau, han skal nå for at kunne træde ind i sin evighed. Ved officielt at afvise sit profetiske lys i 1991 gav den officielle adventisme Gud en grund til at afbryde sit forhold til ham. Så i 1994, da den adventistiske forventning, jeg havde fremsat, ophørte, faldt himlens dom; Jesus satte sin advarsel fra Åb 3:16 i værk: "*Fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min mund.*"; og han "*spydede*" ham sandelig ud på grund af hans uoprettelige "*lunkenhed*".

Efter at have demonstreret sin manglende interesse i de åbenbaringer, som Gud tilbød i Jesus Kristus, trådte den officielle adventisme, i humanistisk venskabs navn, ind i den protestantiske føderation og samtidig ind i "**illusionernes marked**". Den sluttede sig således til den lejr, som Jesus i 1844 i budskabet i "Sardes" sagde om. "*I betragtes som levende, og I er døde*," det vil sige "*levende*" på "**markedet for** menneskelige illusioner", men dobbelt "*døde*" ved den første og den "*anden død*" i Guds dom, som han åbenbarede for sine profeter. Den samme fordømmelse har berørt den officielle adventisme siden 1994.

Siden hvornår har mennesket været underlagt reglerne for " **illusionernes markedsplads** "? Faktisk, siden dets skabelse, siden Gud skabte det ude af stand til at se det himmelske engleliv. Jorden blev skabt med det formål at blive og forblive i 6.000 år " **illusionernes markedsplads** " og sæde for universel synd. Ifølge Sl. 8:5 og Hebr. 2:7 " *skabte Gud mennesket lidt ringere end Gud og englene* ," og denne underlegenhed vedrører dets manglende evne til at se det himmelske liv. Det var dette, djævelen udnyttede, da han talte til Eva gennem " *slangen* ", som han brugte som medium. Derfor er menneskeheden før og siden dette jordiske fald blevet bedraget af hans øjne, og dette er fortsat indtil os og vil fortsætte indtil Jesu Kristi store herlige genkomst. Først da vil de udvalgte, men kun de, miste deres menneskelige egenskaber og på et øjeblik blive som Guds engle.

Syndens etablering forårsagede ikke desto mindre en enorm forandring af den naturlige tilstand af det jordiske liv. Mand og kvinde blev dødelige, men ikke kun dem, fordi det oprindelige perfekte liv var af uforgængelig standard. Planter i sig selv var udødelige, blomster også, og dette får mig til at udlede, at visse gasformige legemer, såsom kulilte, endnu ikke eksisterede. Dette antyder, at plantelivet endnu ikke levede af kuldioxid. I denne refleksion kommer jeg til at meditere over den menneskelige åndedræt, som det er passende at give en vigtig værdi, da Bibelen, da han skabte mennesket, siger om Gud, at han " *indblæste livets ånde i **hans næsebor*** " ifølge 1 Mos 2:17: " *Jahve Gud dannede mennesket af jordens støv, han indblæste livets ånde i **hans næsebor** , og mennesket blev et levende væsen.* " Jeg bemærker et budskab i dette princip om " *åndedræt* ": aspiration: modtager det rene; udånding: afviser det urene. Vores " *åndedræt* ", som er blevet helt automatisk og uden behov for kontrol uden for tilfælde af sygdom og stress, bærer derfor en væsentlig lektie, som Gud henvender sig til sine udvalgte; en lektie, som jeg opsummerer som: " **Modtag det gode og afvis det onde** ." Vores lungers rolle er at rense det blod, der vender tilbage til dem, fyldt med urenheder skabt af alle vores organers funktion; vi forstår således det absurde i bevidst at tilstoppe dem med den afskyelige og skadelige vane at ryge tobak, cigarer, cigaretter eller endda cannabis eller opium, som gør deres brugere endnu mere afhængige. Når menneskets åndedræt afbrydes, forårsages kroppens død af manglende evne til at afvise det urene, der mætter den. Vores liv bærer derfor i sig den lektie, der siger: " **for "Syndens løn er døden** " i Rom 6:23.

Den guddommelige skabelse af vores jordiske dimension er en sammensætning lavet af tilføjelser skabt hver dag i den første uge. Eksempel: På den første dag er jorden, som Gud skaber, en simpel vandkugle uden nogen jordstruktur. Vand er det første legeme skabt af Gud, et molekyle bestående af to iltatomer og et brintatom. På den anden dag nedbryder Gud dette molekyle og skaber luft fra ilt. På den tredje dag modtager vandkuglen en jordstruktur, som Gud delvist oversvømmer. Den tørre jord modtager planteliv, og i denne oprindelige perfektion, uden skadelige bakterier, lever dette planteliv uden noget særligt behov på en udødelig måde. Intet fordærver. Alt dyreliv skabt af Gud i vandet og på jorden har udødeligt liv i sig selv, ingen art lever af en anden art. Efter at have skabt mand og kvinde giver Gud alle udødelig vegetation til føde.

Hele skabelsen er præget af udødelighed. Mad er endnu ikke en nødvendighed, men en behagelig fornøjelse, som Gud tilbyder alle sine dyr og mennesker.

Men " **synd** " vil forandre alt, døden og den fordærvelse, der følger af den, vil besmitte denne oprindelige jordiske perfektion, som derefter bliver " **de dødes bolig** ", citeret i Åb 20:13: " *Havet gav de døde tilbage, som var i det, og døden og de dødes bolig gav de døde tilbage, som var i dem ; og enhver blev dømt efter sine gerninger* "; " *gerninger* ", som gør den indre tro konkret.

Når vi kender det program, som Gud har forberedt, kan vi, hans trofaste tjenere, i de aktuelle begivenheder identificere de midler, hvormed Gud udfører sin ødelæggende plan. På dommer Samsons tid gav Gud os et meget lærerigt eksempel, som retfærdiggør hans beretning i Bibelen. Besluttet på at befri Israel fra filistrenes besættelse (tidligere indbyggere i det nuværende Palæstina), inspirerede Gud Samson med ideen om at gifte sig med en filisterdatter. På bryllupsdagen præsenterede han 30 filisterbordskammerater for en gåde, hvis udfordring var at give dem 30 skjorter og 30 klæder, fordi 30 filistere var involveret. Gud inspirerer allerede et initiativ, der strider mod hans lære, da det var forbudt for en jøde at gifte sig med en fremmed kvinde. Men Bibelen beroliger os: målet var at skabe en strid mod filistrene. Forestil dig selv på det tidspunkt at se Samson begå en sådan fejl og ikke vide, at Gud var inspirationen! Du ville have sagt: Sandelig, denne mand er gal eller oprørsk, derfor farlig for alle jøder. Stillet over for sin kones insisteren, presset af filistrene, der var involveret i pælen, giver Samson sin kone forklaringen på gåden, som var baseret på hans syn af en død løve, hvori en sværm af bisværm havde slået sig ned. Da filistrene kendte svaret fra sin kone, præsenterede de det for Samson: " *Fra den, der spiser (det vil sige løven) , kom det, der spises (det vil sige honning) ; fra den stærke (det vil sige løven) , kom det søde (det vil sige honning) . Hvad er sødere end honning?" og stærkere end løven .* " Filistrene troede, at de ville få pælen fra Samson, men han blev rasende og beskyldte dem for at have fået hans kones svar. Han tog til Ashkelon og dræbte 30 mænd, tog deres skjorter for at give dem til filistrene som pæl. Krigen satte således Samson op mod filistrenes hære, hvoraf mange blev dræbt. Alene dræbte han 1.000 mænd med en simpel æselkæbe. En simpel gåde var nok til at opnå dette resultat. I dag, i den velbevarede hemmelighed i menneskets sind, konstrueres intriger af den kombinerede indflydelse fra Gud, hans gode engle og Satan og hans dæmoner. Men vores æra er kendetegnet ved det åbne aspekt af globale begivenheder, som observatører gransker til enhver tid og på alle steder med deres digitale kameraer, der er udstyret med mobiltelefoner og droner. Dette har nået et punkt, hvor det er blevet umuligt at holde selv den mindste militære bevægelse hemmelig; noget, der aldrig er set før. Globale myndigheder er således under konstant pres og overvåges af medierne, hvis beretninger offentliggøres på digitale sociale netværk.

I 2023 opdager de vestlige lande, efter 78 år siden 1945, den sande værdi af de aftaler, de accepterede og pålagde resten af verden. Jeg minder jer om, at hele menneskehedens historie består af successive aftaler, der øjeblikkeligt accepteres, men hurtigt fordømmes og udfordres af krige ført af modstandere. Den lange periode med fred, vi netop har nydt, har givet anledning til " **den ypperste illusion** ", at den standard, som Vesten har fastsat, denne gang ville kunne

fortsætte i al evighed. Og denne **illusion** var konsekvensen af menneskelig foragt for de guddommelige bibelske profetier, der annoncerede vores forestående tredje verdenskrig. Jeg havde privilegiet at forherlige den Gud, der beordrede disse profetier, mens jeg ventede på denne krig i år 1983, altså for 40 år siden og frem til i dag. Dette tal 40 har betydningen: troens prøve; eksempel: 40 dage og 40 nætter med regn ved syndfloden; 40 års prøvelser i ørkenen efter udvandringen fra Egypten; 40 dage og nætter med faste for Jesus Kristus; 40 år mellem Jesu Kristi død og romernes ødelæggelse af Jerusalem i år 70. Desuden, ved at fastsætte den gennemsnitlige levealder til 120 år, før jorden druknes med syndflodens vand, giver Gud den enten troens prøve på tre måder eller 40 år. Vi finder dette tal på 120 år, som adskiller datoerne 1873 og 1993, den sande dato for afslutningen af de profetiske "*fem måneder*" i Åb. 9:5-10, som definerer året for Jesu Kristi opkastning af den officielle adventisme. I min erfaring gik der 40 år mellem min dåb og året 2020, hvor Gud indledte straffende handlinger, og 40 år mellem 1983, året for mine profetiske præsentationer forskellige steder i Frankrig, og 2023, året for verdensfredens sammenbrud. Fordi denne gang er alle verdens lande forpligtet ved at tage stilling, nogle for Vesten, andre imod den. Den konstante massive støtte fra den vestlige lejr til Ukraine har nu definitivt gjort landet til mål for had og morderisk russisk vrede, som allerede støttes af Nordkorea og Iran, og snart af Kina og mange muslimske lande. I denne henseende er Sudan og øen Mayotte, som er anerkendt og adopteret af Frankrig på dets anmodning, og som præsident Sarkozy har givet status som et fransk departement, ved at blive årsag til sammenstød rettet mod Frankrig. Vi vil snart være vidne til omgrupperingen af muslimske styrker, hvis "**sammenstød**" som "**Sydens konge**" mod det nuværende pavelige Europa er profeteret i Dan. 11:40 og 43: "*Ved endens tid vil Sydens konge støde sammen med ham . Og Nordens konge vil komme imod ham som en hvirvelvind med vogne og ryttere og med mange skibe; han vil komme ind i landet, sprede sig som en strøm og oversvømmelse. .../... Han vil tage guld- og sølvskattene og alle Egyptens kostbare ting i besiddelse; **libyerne og etiopierne vil være efter ham** . "*

Profetien peger fingre ad det europæiske paveregime, men vi må ikke glemme, at dets "ældste datter", Frankrig, var dets mest magtfulde og konstante væbnede støtte indtil den franske revolution i 1789. Efter så længe at have været dets "forkæmper", repræsenterer Frankrig, hvorfra de første "korstog" og derefter koloniseringerne udgik, et hadsk emne for de muslimske folk, og dets territorium, misundt og begæret, vil blive delvist invaderet i "syd" af muslimerne, "**Sydens konge**", og i "nord" af de russiske hære, "**Nordens konge**". Detaljer afsløret i Michel Nostradamus' profetier placerer skillelinjen mellem de to angribere på Drôme-niveau.

Uvidende om det destruktive projekt, som den store Skabergud har planlagt, er den vestlige lejr langt fra i stand til at vurdere omfanget af sine **illusioner** . Men de har undskyldninger, fordi en sådan ødelæggelse aldrig er blevet opnået på jorden ved krige, der sætter mennesker op mod hinanden. Vandfloden ramte pludselig den syndige menneskehed, som levede i relativ fred, på trods af de begåede forbrydelser og vederstyggeligheder. Derfor er det eneste sammenligningselement ødelæggelsen af det frafaldne Israel i det dramatiske år –

586. Det er dette tredje angreb, ledet af den kaldæiske konge Nebukadnesar, der udgør symbolet på vores tredje verdenskrig, dens modbillede. I begge tilfælde ødelægger Gud nationer, og i vores tid er verdensorganisationen baseret på aftaler accepteret af mennesker organiseret i nationer. Når disse bliver ødelagt, vil de overlevende fra denne atomkrig ikke længere repræsentere nationer. De vil ikke have nogen anden løsning end at forene sig under ledelse af en universel regeringsførelse, ledet af det eneste land, hvis overlevende vil forblive i størst antal, nemlig det enorme territorium USA.

Vi må erkende, at denne anerkendelse af nationer og deres autoritet er en proces, der er strengt etableret af den vestlige lejr. Fordi på jorden er grænser abstrakte ting. De virkelige årsager til menneskelige grupperinger og deres adskillelser var baseret på delingen af et fælles sprog skabt af Gud. Nuværende relationelle problemer er derfor knyttet til forsøget på en ny "babelisering" af menneskeheden. Den guddommelige forbandelse i Babels forsøg på at samle alle mennesker, der lever på jorden, på ét sted ender derfor med at bære sin frygtede frugt.

I et interview på nyhedskanalen LCI har den kinesiske ambassadør, hr. Lu Shaye, netop fremsat en udtalelse, der gør det meget klart, at den kinesiske holdning er stærkt i modsætning til den vestlige lejrs. Faktisk afslører han, at den nuværende orden, som FN har etableret siden afslutningen af Anden Verdenskrig af det sejrende USA, ikke anerkendes af de folk, der var for svage til at blive konsulteret på det tidspunkt; dette var tilfældet med Kina, der i en periode blev knust af Japan. USA forsvarede dem, men Kinas indførelse af kommunisme fordrev dem hurtigt. På det tidspunkt trak Kina, der var positivt indstillet over for USA, sig tilbage til øen Formosa, nu kaldet Taiwan. USA ydede sin støtte og teknologiske viden til Taiwan, som blev produktionsstedet for digitale produkter og især de mest avancerede processorer på jorden. I dag vil Kinas ønske om at generobre øen Taiwan blive årsag til en direkte konfrontation mellem Kina og USA på grund af de tekniske, finansielle og økonomiske interesser, som Taiwan repræsenterer for dem. Her vil en gammel, sovende konflikt igen vågne op. Men emnet giver en lektie, nemlig straffen for grådighed, da USA har genoptaget forbindelserne med det røde Kina udelukkende med det formål at få sine produkter fremstillet der af billig og let tilgængelig arbejdskraft. Det er disse USA, der derfor har bragt Kina ind i Verdenshandelsorganisationen, eller WTO. De har således skabt det monster, der har beriget sig selv ved at ruinere Frankrig, især ved at drage fordel af outsourcing af sin produktion. Og nu, beriget og meget velbevæbnet, bliver Kina anerkendt for, hvad det er blevet: en stormagt, hvis meninger skal høres, modtages og implementeres. Og dets erfaring gør det naturligvis til partner for Rusland, den anden historiske modstander af USA.

Vi lever i en usædvanlig tid. Siden foråret 2023 er vi gået ind i årets sidste uge i menneskets historie, hvor 6.000 års synd vil være forbi. Gud organiserer også disse sidste syv år som afslutningen på et show, men ikke ved at tæppet falder, men paradoksalt nok ved at tæppet går op, fordi den betydning, han giver disse syv år, er den gradvise overgang fra nattens situation og dens **illusioners marked** til fuldt dagslys, hvor det sande himmelske liv vil erstatte den nuværende bedrageriske opfattelse af livet. Denne ophævelse af tæppet er gradvis, og det

vestlige liv må allerede opdage den skrøbelige natur af sin internationale konstruktion, som det troede var uoprettelig. Dette opnås i dag ved den udfordring af vestlige værdier, der manifesterer sig i vores nuværende begivenheder. Men denne spørgsmålstegn forbereder kun en endnu større spørgsmålstegn, der vil være nødvendig og blive tydelig på Kristi herlige genkomst. På den dag vil tæppet blive løftet helt, og lyset fra det sande liv ifølge Gud vil sejre over al den mørke løgn, der er konstrueret af djævelen, hans dæmoner og utro mennesker. Så vil alle, bortset fra Satan, ligge på jorden, " *de dødes bolig* " i en periode på " *tusind år* " og vente på den endelige dom.

I sin kærlighed og medfølelse var Gud vidne til den lidelse, som synden, der var styret af djævelen, skabte på jorden. Han så konsekvenserne af egoisme, stolthed, vold og tyranni. I oldtiden påtvang herskere sig selv over folkeslag og besejrede stammer, men det var i den kristne æra, at de nationer, der overlevede indtil den ende af nationer, der kommer i vores tid, blev bygget. Disse nationale opdelinger gav mening ved at gruppere mennesker med samme sprog. Men i vores tid, siden 1945, har den successive progressive etniske blanding frataget disse nationer fordelene ved at forene deres borgers sind. Inden for hvert folk i den vestlige verden dannes der fællesskaber, der overfører internationale problemer til selve hjertet af hver nation. Da disse nationer ikke længere har en grund til at eksistere, er det tid for Gud at sætte en stopper for denne globale organisation, der er bygget på mere eller mindre uafhængige nationer.

Ligesom Jesus Kristus " *sonede for sine udvalgte synder* " ved sin frivillige død, kommer ugen i året i år 30.2000 år senere, hvor de stærkeste **synder sones, og** hans udgydte blod ikke retfærdiggør dem. Det er på dette tidspunkt, at de stærkeste uretfærdige lov på jorden vil forsvinde og erstattes af de stærkeste i himlen, nemlig Skaberguden, der vender tilbage i " *Jesu Kristi " navn for mennesker og i " Mikaels* " navn for de himmelske engledæmoner. Fordi den orden, som vestmagterne har etableret, uden at de er klar over det, ikke kun er uretfærdig over for både små og store nationer, men også påtvunget af de stærkeste fornuft, hvilket fremgår af de uretfærdige krige, der successivt er ført mod kolonierne i europæiske lande, Afrika og Indien, Korea, Vietnam, det europæiske Balkan, Irak, Afghanistan, Libyen og i dag Rusland, udkæmpet af Vesten, gennem Ukraine brugt som lejesoldat. Dette skyldes, at efter at have forrådt Kristus selv, forstår dette Vesten ikke, at Ukraine forråder den alliance, der bandt det med Ruslands broderlande. Men i dette umoralske Vesten, fordærvet i forståelse, hvem forbliver så følsom over for dette ord: forræderi? Det første offer for dette forræderi, Jesus Kristus, fordømmer det med retfærdighed, og det er derfor, at den sidste uge med års **soning** for jordiske syndere vil slutte efter den tredje verdenskrig med en periode reserveret til de " *syv sidste plager af Guds vrede* "; en retfærdig " *vrede* ", hvis vi allerede kender alle årsager og begrundelse.

På jorden er årsagerne til de nuværende sammenstød elitisme og teknokrati. Udtrykket "teknokrat" er blevet brugt til at henvise til de nationale eliter, der er rekrutteret til at fungere som europæiske kommissærer. Disse er højtuddannede personer, der har gået på nationale universiteter, hvilket gør dem meget dygtige i teorien, men som fuldstændig mangler praktisk erfaring. Disse teknokrater udviser alle adfærd tæt på autisme. Deres kompetence kan ikke

betvivles eller drages i tvivl. Deres eksamensbeviser vidner om deres værd. Overdragelsen af regeringsførelse til disse typer individer har ændret de vestlige demokratiers ansigt betydeligt. I Frankrig, hvor jeg bor, er dette særligt tydeligt. Under den fjerde^{republik} blev politikere bygget på jorden og stod over for deres tids konkrete problemer. Da demokratiet blev etableret af folket på bekostning af monarker, der blev henrettet i 1793, er folket normalt suverænt, og det er dem, der sætter grænserne for, hvad de accepterer eller afviser. De tidligere politikere fra den fjerde^{republik} accepterede dette princip og søgte det kompromis, der blev accepteret af et flertal af de deputerede, der sad i Nationalforsamlingen. Men den 5.^{Republik}, mere interventionistisk, giver præsidenten nærmest diktatorisk magt. De tidligere politikere misbrugte den ikke for meget, men siden 2017 har den unge præsident Emmanuel Macron legemliggjort alle de ondt, der er forbundet med elitisme og teknokrati. Han indtager en absolut interventionistisk adfærd, der er i overensstemmelse med den teknokrat, han er. Således er denne mand en finanstekniker, og hans hjerne drejer hurtigere end vores. Ligesom vores computere udviser han adfærd som en autistisk person, der ikke accepterer at opgive en idé. Det demokratiske princip er dog ikke baseret på at have ret eller forkert, men på accept af flertalsafgørelser truffet af det suveræne folk. Præsident Macron gør krav på denne suverænitæt for sig selv alene i navnet på et valg foretaget af dette folk; deraf den nuværende konflikt, der sætter ham op mod det folk, der valgte ham uden rent faktisk at have valgt ham. For i sine to på hinanden følgende valg blev han kun valgt ved afvisning af sin rival, en repræsentant for det tidligere Front National. Hvad siger vi om et barn, der ikke kan ræsonneres med? At han er oprørske, ulydig og lunefuld. Vidneudsagn bekræfter dette: Det var med den samme stædige beslutsomhed, at den unge Macron formåede at forføre og gifte sig med sin meget ældre dramalærer, efter at hun havde gjort stærk modstand mod ham; hun var allerede gift og mor til to børn. Dette er det sammensatte portræt af præsidenten, der regerer Frankrig. Når man ser tilbage på hans politiske karriere, var denne natur synlig fra begyndelsen. Allerede i aspekter af foruroligende "dæmoniske trancer", manifesteret af råb under hans offentlige kampanjer. Valgt insisterede han på emnet formueskat, som han ønskede at afskaffe; han modsatte sig kravene fra de "gule veste", der demonstrerede på grund af stigningerne i benzinpriserne; han mangedoblede sine kyniske, sårende udtryk og viste bevis på, at han var fuldstændig blottet for retfærdigheds- og lighedssans, ved at opfordre dem, der kunne blandt iværksætterne, til at give en bonus på hundrede euro til deres arbejdere, og synd for dem, der ikke modtog den. Som tekniker, konfronteret med Covid-19-epidemien, udførte han derefter sit ansvar på sundhedsteknikere, der kun var optaget af ikke at mætte de tilgængelige pladser til pleje baseret på brug af åndedrætsværn. Efter deres råd satte præsidenten Frankrig i total eller næsten total nedlukning i omkring to år. Landet kom ud af det, blødt tørt, ruineret og i gæld. Vi skylder ham også inflationen på omkring 25%, som vi led i 2023 på grund af sanktioner, der blev indført mod Rusland i 2022. Her viser præsidentens autistiske karakter sig igen, ikke kun i ham og alle dem, der godkender ham, men også og først og fremmest i formanden for Europa-Kommissionen, Ursula Von Der Leyen, og formanden for Den Europæiske Forsamling, Charles Michel. Valget om at støtte Ukraine var baseret

på én idé: respekt for Ukraines nationale lov. Hvilket får mig til at sige, at for disse teknokrater er respekt for loven værd den økonomiske ødelæggelse af hele Europa, i første omgang, da vi ved, at konsekvensen i sidste ende i virkeligheden vil være den massive atomødelæggelse af europæiske nationer. Nu må vi bemærke denne forbløffende ændring i forhold til Ukraine, vel vidende at den tyske kansler Angela Merkel efter FN havde afvist landets anmodning om at komme ind i Europa på grund af alvorlig korruption i den ukrainske stat; og i 2022, med den samme korruption og legitimitet givet til Azov-gruppen, der officielt hævdes at være nazister, kom hele Vesten til undsætning, da russiske tropper trængte ind på dens territorium. Bibelens Gud giver dette råd i Lukas 14:31-32: "*Eller hvilken konge, der går ud for at føre krig mod en anden konge, sætter sig ikke først ned og rådfører sig med ham, om han er i stand til med ti tusinde at møde den, der kommer imod ham med tyve tusinde? Og hvis han ikke er i stand til det, sender han en gesandtskab til den anden konge, mens han stadig er langt væk, for at bede om fred.*" Er det sådan, hr. Zelenskyj handlede klogt? Nej! Han sagde til amerikanerne: Jeg har ikke brug for en taxa, jeg har brug for våben, og derfor, dumt nok, ved at give dem til ham, dømte hele Vesten sig selv til en direkte krig mod den formidable atommagt, som Rusland er, velbevæbnet og meget mere befolket end Ukraine. Gud begrænser på sin side vigtigheden af teksterne i sine egne love og favoriserer de fortolkninger, der gives af hans Ånd. Og det er interessant at bemærke, at de falske europæiske kristne, afskåret fra Gud, konstruerer livets regler på samme måde, som jøderne forsøgte at gøre ved at skrive deres bog Talmud, hvis formål er at opremse alle de situationer, som jøden står over for i sit liv. Overalt i den vestlige verden florerer juridiske tekster og bliver overbelastede, hvilket giver anledning til modsætninger, som de mest kompetente advokater bruger til at forsvare deres klienter. I nyhederne tales der om "GPT-katten", et computerprogram eller kunstig intelligens, der angiveligt er i stand til at besvare alle spørgsmål. Når menneskelige sind selv fungerer som computere, er det så underligt, at udsigten til at blive styret af en overlegen elektronisk hjerne appellerer til dem? Dette er igen emnet for et sidste håb, der findes på **markedet for** jordiske illusioner.

Misgerning og synd

Titlen på denne undersøgelse er berettiget af, at uretfærdighed er for himmelske engle, hvad synd er for jordiske mennesker. Oprindelsen til denne observation er historien præsenteret i Ezekiel 28:15: "*Du var fuldkommen på dine veje fra den dag, du blev skabt, indtil der blev fundet uretfærdighed i dig.*" Profeten profeterer om den, der blev Djævelen og Satan. Integritet eller retfærdighed refererer til retskaffenhed i dom og adfærd; derimod udgør uretfærdighed den onde praksis, som Gud fordømmer. Det er den uretfærdige tanke, der fører til syndens praksis. For uretfærdighed er normen for en

modstridende, oprørske natur, og det er denne natur, der driver det oprørske sind til at være ulydig mod Guds orden. Himmelske engle formerer sig ikke eller formerer sig. Efter at have skabt sin første englelignende modpart skabte Gud en mængde af andre, hvis antal ikke er åbenbaret for os. De blev alle skabt i stand til evigt liv, men denne ret til evigheden afhænger helt af Guds vilje, og vi ved, at de oprørske engle mistede denne ret til evigheden og bliver nødt til at dø ødelagt af Gud sammen med de mennesker, der bærer deres synder. Ved at skabe de himmelske engle giver Gud dem en standard, der i sidste ende vil gælde for de forløste menneskelige udvalgte på jorden. Efter at have oplevet det bedste, Gud havde at tilbyde, blev de yderst ansvarlige for den brug, de gjorde af deres frihed. Og deres oprørske holdning over for Gud dømte dem til ødelæggelse. Men muligheden for deres ødelæggelse afhang af sejren eller nederlaget for Jesu Kristi frelsestjeneste. Det er derfor, at Jesus Kristus, hvis himmelske navn er Mikael, umiddelbart efter sin sejr over synd og død, uddrev den oprørske englehær fra himlen og kastede den ned på jorden. Jorden og hele dens dimension blev det eneste miljø, hvor de kunne leve og operere, indtil de døde der én gang, ved Kristi genkomst, og derefter en anden gang, ved den sidste dom. Forstå derfor dette, Kristi retfærdighed kan ikke frelse en engel, men hans sejr over synd fordømmer ham uopretteligt til døden.

Som regel er der ingen kur mod den onde natur, for en sådan natur har ingen tiltrækning til et liv baseret på lydighed. Derfor må vi forstå, at "**ondskab**" er et håbløst tilfælde, eller næsten.

Det er ikke det samme med synd, som 1 Johannes 3:4 giver følgende betydning: "*Den, der synder, overtræder loven, og synd er lovovertrædelse.*" "*Synd*" angår især mennesker; dette skyldes, at de blev skabt af Gud under englene. Og denne underlegenhed gør dem sårbare over for de bedrag, som djævelen, hans dæmoner og forførte og bedragne mennesker forestiller sig og sætter i værk. Jeg har bemærket en menneskelig svaghed, der favoriserer syndens handling, og uden at retfærdiggøre den, giver en forklaring. Denne svaghed er følelsen af frustration og er til stede i alle de motivationer, der fører til at synde mod Gud. Skabelsen underkaster sig sin natur, ligesom stofmisbrugeren underkaster sig sin afhængighed af sit stof. Det oprørske væsen mangler frihed, når pligten til at adlyde pålægges ham. Hans natur er uegnet til lydighed, og det er denne dårlige natur, ifølge Gud, der lukker ham af fra evigt liv. Vi kan således forstå, hvorfor Gud får menneskeliv til at blive reproduceret i mængder. Sjæle skabt i overensstemmelse med normen for himmelsk liv er sjældne. De udvalgte selv, forløst ved Jesu Kristi blod, er syndens arvinger og skal befries fra den i en evig kamp, som de fører med Kristi Ånds hjælp.

Før sit oprør oplevede den første engel lyksalighed, perfekt lykke og vandrede med Gud, helt og aldeles uden bagtanker. Dette var tiden for hans integritet. På grund af hans overlegenhed gjorde Gud ham derefter til leder af englene. Det var i denne øvelse, at uretfærdigheden gradvist overvandt ham. Han blev bevidst om sin overlegenhed, vænnede sig til den, uden nogensinde at føle sig tilfreds eller tilfreds. Englenes lydighed var ikke længere nok for ham, så han sammenlignede sig selv med Mikael, den engel i hvis skikkelse Gud selv viste sig for de engle, han skabte. Han endte med næsten at glemme, at han selv var hans

skabning, og begyndte at udfordre sine valg, sine værdier og sine beslutninger. Det er dette, Ezekiel 28:15 omtaler som **den "uretfærdighed"**, der viste sig i ham. Mikael skabte derefter den jordiske dimension og mennesket uden at involvere sin første modpart. Bruddet var fuldstændigt; Satan djævelen var officielt lederen af oprørslejren, som ville vokse med tiden. Hans vrede mod Gud fik ham til at hindre sin livsplan. Og han udnyttede et øjeblik, hvor Eva var isoleret, til at bedrage og forføre hende. Evas ensomhed bør ikke betragtes som en parrets skyld; Adam havde ingen mandlig konkurrent at frygte. Parret kunne derfor engagere sig i forskellige personlige aktiviteter. Men allerede som offer for frustration ville Satan forsøge og lykkes med at nedkæmpe Eva gennem en følelse af frustration. I sin udveksling med Eva, under dække af "*slangen*", fortalte djævelen Eva, at Gud fratog hende overlegne kræfter, som han ikke ønskede at dele med sine skabninger, i overensstemmelse med den betydning, han gav "*frugten af kundskab om godt og ondt*". Han vakte således nysgerrighed i Eva, men en nysgerrighed, der kun kunne tilfredsstilles på den dødelige pris af ulydighed. Hun er bange for den dødelige konsekvens, men djævelen beroliger hende og viser hende, at Gud ikke sætter sin trussel i værk, da slangen, som hun ser med egne øjne, selv spiser denne forbudte frugt uden at dø. Med beviset for øjnene, da den forbudte frugt har gjort "*slangen*" i stand til at tale, er vores stakkels Eva derefter overbevist om, at denne "*slange*" fortæller sandheden om Gud. Hendes nysgerrighed er den stærkeste, hun må selv opleve virkningerne af denne forbudte frugt. Hun spiser noget og opdager, at hun ligesom "*slangen*" ikke dør. Hun rapporterer derefter sin oplevelse til Adam, og ude af stand til at forestille sig hans adskillelse fra Eva, foretrækker han at dele hendes fordømmelse og spiser også den forbudte frugt. Det er da, at symbolikken i åbenbaringen i Første Mosebog får sin fulde betydning. Ifølge 1 Mos 3:23 sagde Gud efter at have dømt parret af de første syndere i menneskets historie: "*Jahve Gud sagde: Se, mennesket er blevet som en af os til at kende godt og ondt. Lad os derfor forhindre ham i at række ud og tage af livets træ og spise og leve evigt.*" I virkeligheden afhang evigt liv ikke af at spise af livets træ, men at fortsætte med at spise af det efter synden ville have fuldstændig forvrænget budskabet om Guds frelsesplan. Denne præcisering gives af ham kun for at profetere standarden for evigt liv, der til sidst vil blive tilbudt de udvalgte, der er forløst af Kristus, det sande "*livets træ*", der er nævnt i Åbenbaringen 22. Det i Første Mosebog havde kun en symbolsk profetisk rolle. Og det var det samme med "*træet til kundskab om godt og ondt*", som kun var symbolet på Satan, djævelen og den synd, der var dobbelt forbundet med ham, som den første synder og den første frister, forføreren af den første syndige jordiske skabning. For således at bekræfte denne symbolik, tog Jesus i sin jordiske tjeneste igen sammenligningen af mennesker og træer op i billedet, begge bærende god eller dårlig frugt. Før Gud jagede manden ud af haven, åbenbarede han sin individuelle dom for de tre skyldige. Kvinden var tydeligvis offer for djævelens dygtige iscenesættelse, som talte til hende ved hjælp af "*slangen*" som medium. Manden er også et offer for sin kærlighed til sin kone Eva, "*ben af hans ben og kød af hans kød*". Den stakkels "*slange*" er tilsyneladende den eneste synder, og alligevel blev han selv brugt af en ånd, der var stærkere end hans egen. For formens skyld forbander Gud ham også, men

hans dom vedrører faktisk den skæbne, der er forbeholdt den forførende djævel, den eneste, der virkelig er ansvarlig for de første menneskers fald: 1 Mos 3:14-15: " *Gud Herren sagde til slangen: Fordi du har gjort dette, skal du være forbandet blandt alt husdyr og blandt alle markens dyr. På din bug skal du gå, og støv skal du spise alle dit livs dage. Jeg vil sætte fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din afkom og hendes afkom. Den skal knuse dit hoved, og du skal knuse dens hæl.* " Ved sin oprindelse havde " slangen " derfor vinger eller ben, måske begge dele, men så snart menneskeparret syndede, tog Gud dem væk, og dens bevægelser blev til " *kravlende på dens bug* ." Denne metamorfose af " slangen " profeterer djævelens skæbne og de dæmoner, der ville følge den. Efter Jesu Kristi sejr over synd og død vil han og hans onde engle være begrænset til jorden af syndige mennesker. Og Åb. 12:7-9 bekræfter opfyldelsen af Guds dom over dem ved at citere, som en påmindelse, " **den gamle slange** ": " *Og der blev krig i himlen. Mikael og hans engle kæmpede mod dragen. Og dragen og hans engle kæmpede, men de sejrede ikke, og deres plads fandtes ikke mere i himlen. Og den store drage blev kastet ned, den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan, som forfører hele verden, blev kastet ned på jorden, og hans engle blev kastet ned med ham.* Og jeg hørte en høj røst i himlen sige: Nu er frelsen og styrken og riget kommet, vor Guds, og hans Salvedes magt! For vore brødrers anklager er kastet ud, han som anklagede dem for vor Gud dag og nat. » Hvad der var gode nyheder for himlens indbyggere, var ikke gode nyheder for dem på jorden. Som vers 12 bekræfter: " *Derfor glæder jer, I himle, og I som bor i dem! Ve jorden og havet! For Djævelen er kommet ned til jer i stor vrede, fordi han ved, at han har en kort tid.* "

I sin dom over de tre skyldige parter, eller mere præcist over manden, kvinden og djævelen, viste Gud fuldkommen retfærdighed ved at ramme det jordiske menneskepar med den første død, men også ved at forkynde den " *anden død* ", som til sidst ville ramme Djævelen og hans oprørske himmelske og jordiske dæmoner sammen. Han sagde til djævelen, der handlede gennem " slangen ": " *Jeg vil sætte fjendskab mellem dig og kvinden, og mellem din sæd og hendes sæd; den skal knuse dit hoved, og du skal knuse dens hæl.* " Mens disse ting bogstaveligt talt opfyldes på jordens grund for den sande " slange ", profeterer Gud, at Jesus Kristus, som " *kvindens sæd* ", hans forløste kirke, endelig vil " *knuse* " djævelens " *hoved* ", men inden da, efter at han selv sammen med sine himmelske tilhængere er blevet en engleånd fanget i den jordiske dimension, vil djævelen have frihed til at handle imod sin egen Messias og sin udvalgte: " *du skal knuse dens hæl.* " Og det sker netop, at hælen er netop sårbar for en " slange ", der " *kryber langs jordens grund* ". Djævelen og hans dæmoner vil være indesparret på jorden og lide " slangens " straf .

Således kan synd helbredes, fordi den perfekte retfærdighed, som Gud-mennesket Jesus Kristus opnåede, er magtfuld til først at dække den og derefter at ødelægge den. Men synd kan kun tilgives, hvis den er forårsaget af arv eller midlertidig svaghed. Fordi for at tilbyde sin tilgivelse kræver Jesus Kristus, at hans udvalgte afsværger synden og frembringer frugten af sand omvendelse, nemlig at ophøre med at praktisere synd. Derfor erklærede Jesus i Matthæus 7:21-23, rettet mod falske kristne, der uretfærdigt retfærdiggør fortsættelsen af syndens

udøvelse, inklusive overtrædelse af sabbatten siden 1843: " *Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre, Herre,' skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske Faders vilje. Mange skal sige til mig på den dag: 'Herre, Herre, har vi ikke profeteret i dit navn?'" Har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn? Og har vi ikke udført mange mirakler i dit navn? Da vil jeg åbent sige til dem: Jeg **kendte jer aldrig** , gå bort fra mig, **I, som over uretfærdighed** . Herren vil åbent sige til de falske kristne, der gør krav på hans navn: " *Gå bort fra mig, I som over uretfærdighed* ." Den samme " **uretfærdighed** " findes i hans første modsætning, som blev djævelen og Satan. Den retfærdighed, som Jesus foreslog, vil derfor ikke have dækket dem, fordi ondskab var deres natur, og deres religiøse engagement ikke gjorde noget for at ændre deres uhelbredelige situation. Og hver gang jeg citerer dette vers, undlader jeg ikke at påpege, at de " *mirakler* ", der præsenteres som bevis, ikke blev udført af Jesus, som vil fortælle dem: " *Jeg har aldrig **kendt** jer* ." Konklusionen er selvindlysende: de sande ophavsmænd til disse " *mirakler* " og andre "dæmonuddrivelse" *var derfor djævelen og hans dæmoner selv. Så forstå hvorfor Jesus i Matthæus 24 lægger så meget vægt på " falske kristusers "* handlinger . Alt, der ikke hævder at være Kristus, kan let spores tilbage til djævelen og hans onde, oprørske ånder. Men under den kristne betegnelse ligger djævelens mest subtile fælder. Med tiden har protestantismen fordømt den romersk-katolicistiske uretfærdighed, men til gengæld, forladt af Gud siden 1843, præsenterer den, under flere aspekter og denominationer, den samme " **uretfærdighed** ", som jeg har arvet fra Rom. Hvis jeg nu sagde, at synd var særligt knyttet til jordisk erfaring, er det på grund af den lov, som Gud præsenterede for det hebraiske folk, som han gjorde til depositar for sine orakler indtil Jesus Kristus. For apostelen Paulus minder os med rette i Rom 7:22-23: " *Hvad skal vi da sige? Er loven synd? Langt fra! **Men jeg kendte ikke synden uden ved loven** . For jeg ville ikke have kendt begær, hvis ikke loven havde sagt: 'Du må ikke begære.'* Og synden fandt anledning og frembragte i mig ved budet al slags begærlighed; **for uden loven er synden død** . " Ved at foreskrive sine forordninger gav Gud synden en klar betydning. " *Synd* " er handlingen at overtræde en befaling givet af Gud som en forpligtelse eller et forbud. Dette ord har kun religiøs betydning, men da hele livet afhænger af Guds kraft, er dets anvendelse uundgåelig, selv blandt dem, der nægter at tro på hans eksistens. " **Synd** " er forbundet med Guds forbandelse, og det er derfor i menneskets interesse at adskille sig fra denne " **synd** ", som bliver en årsag til permanent lidelse, der kan antage mange former. Den primære form, den frembringer, er fiaskoen i det, mennesket søger at foretage sig og opnå. Effekten er individuel og kollektiv, og dette vil blive klart, når " *dyrets og dets billedes tilbedere* " efter prøvetidens afslutning kollektivt vil blive ramt af " *Guds vredes syv sidste plager* ", og dette vil ske på seks år, i år 2029.*

" **Ugerning** " bemærkes især af Gud, og meget logisk, blandt falske kristne, der finder det normalt at forlade den sande sabbat. Det er derfor, han gennem historien har målrettet dem og slået dem med sine successive forbandelser, som han har givet det symbolske navn " *trompeter* ", fordi deres rolle er at advare de kaldede, kandidater for evigheden, om at de er slået og ofre for en alvorlig guddommelig anklage. Nu har Gud reserveret øjeblikket for den

korrekte fortolkning af de "syv trompeter", der er citeret i Åb. 8, 9, 10 og 11, til 80'erne. Man kan således forstå, at disse advarsler ikke var beregnet til at forhindre oprørerne i at handle og gøre det onde, som Gud fordømte, men kun at give de udvalgte i de sidste dage beviset på, at han havde annonceret alt på forhånd. Gud alene har denne magt, og han tager med rette ære fra den. Dette er, hvad han siger i Esajas 42:8-9: "*Jeg er Herren, det er mit navn; min herlighed giver jeg ikke til nogen anden, min ære til afguder. Se, de tidligere ting er fuldbyrdet, og nye ting forkynnder jeg for jer; før de sker, forudsiger jeg dem for jer.*" Esajas 46:10: "*Jeg forkynnder fra begyndelsen de kommende ting, og fra oldtiden de ting, der endnu ikke er fuldbyrdet. Jeg siger: Mine planer skal stå fast, og jeg vil gøre alt, hvad der behager mig.*" Intet er så nærende for hans udvalgte tro som at se sandheden af disse Guds udsagn med egne øjne. Profetisk forståelse er et plus, en overlegen næring, der på alle måder kan sammenlignes med den guddommelige manna, hvormed Gud holdt Israel i live i ørken, fjendtlige og dødbringende steder efter udvandringen fra Egypten. I vores moderne tid, ugunstig for troen på Gud, befinder hans sidste udvalgte sig til gengæld i en paradoksalt nok overbefolket ørken. Men sand tro lader sig ikke påvirke af atmosfæren i den tid og det sted, hvor den udvalgte befinder sig. Den fokuserer på de meddelelser, Gud har givet i sin hellige Bibel, og mere specifikt, i endens tid, hvor vi er, på disse profetier fra Daniel og Åbenbaringen, der endelig er fuldt ud dechifreret og i opfyldelse i vores nuværende begivenheder. Den tredje verdenskrig vil forbløffe og terrorisere mange mennesker over hele jorden, men dette vil ikke være tilfældet for hans udvalgte, som er advaret på forhånd af Daniel 11:40-45, Åb. 9:13-21, Ezekiel 38-39 og endda Esajas 14:2: "*Jeg vil samle alle folkeslag til kamp mod Jerusalem; byen skal indtages, husene skal plyndres, og kvinderne skal voldtages; halvdelen af byen skal gå i fangenskab, men resten af folket skal ikke udryddes fra byen.*" Åb. 17:8 giver som et tegn de ikke-troendes "**forundring**" og siger: "**Dyret, du så, var, og er ikke. Det skal stige op af afgrunden og gå til undergang. Og de, der bor på jorden, hvis navne ikke er skrevet i livets bog fra verdens grundlæggelse, skal undre sig, når de ser dyret, for det var, og er ikke, og skal komme igen.**"

udyret fra afgrunden" s tilbagevenden. Derefter vil "udyret fra jorden" dukke op, anført af et protestantisk Amerika forsonet med den romersk-katolske tro.

Blodsbånd

Dette er en autentisk bibelsk værdi, der fortjener vores fulde opmærksomhed og opmærksomhed. For uden at eliminere årsagerne til menneskelig konflikt, reducerer dette princip om blodsbånd i det mindste risiciene og de årsager, der kan fremprovokere dem. På jorden er den ideelle situation ikke tilgængelig, men den vise mand gør alt for at fremme fred og deling med sin næste. Og hvem er vores første næste på jorden? Vores forældre, vores brødre og søstre født af samme far og mor. For det er med det, han ønsker at opnå fra sine børn, der elsker ham, at Gud i sit "*femte bud*" foreskrev ordren: "*Du skal ære din*

far og din mor ." Og Jesus Kristus kom for at åbenbare for os, at i Gud, den almægtige skaber, er han selv vores sande Fader, hvis Ånd er himmelsk. Hans hellige engle kalder ham Mikael, og for os på jorden er han Jesus Kristus, "Yahweh, som frelser" som Messias sendt af sin skabende, lovgivende og i dette tilfælde forløsende Ånd, da han kommer for at forløse, gennem sin frivillige død og " **udgydte blod** ", de synder, der er arvet og ufrivilligt begået af hans forløste, udvalgte helgener. Det er derfor i denne egenskab det vigtigste "blodsbånd" for menneskelivet. For Gud har organiseret hele dette menneskeliv for at illustrere sin plan for universel frelse, som er foreslået for alle sine himmelske og jordiske skabninger. Frelsen bragt af Jesus Kristus opbygger og samler en universel familie. Den samler jordiske brødre og søstre med himmelske englebrødre, som alle erkender, at de har den ene sande Fader, den unikke og suveræne Skabergud. Dette er det mål, Gud satte sig selv, da han implementerede sin skabelse af vores jordiske dimension, men dette projekt var blevet udtænkt allerede før skabelsen af hans første engel, skabt frit og ansvarligt ansigt til ansigt med sine valg. Efter at have gjort oprør mod Guds autoritet, er Satan, Guds første " søn ", årsagen til den første brud, der opstod i den hellige himmelske familie. Hans valg er uopretteligt, og hans aktivitet som en " *djævel* " dømte ham til at dø for at forsvinde og blive definitivt udslettet. Vi ser derfor, at familiebåndet ikke forhindrer døden, og ved uretfærdigt at dræbe sin bror Abel, vil Kain, Adam og Evas første jordiske søn, bekræfte denne triste fremtid for menneskehedens liv. Når han skaber jorden og dens univers, forbereder Gud den dimension, hvor dødsprincippet vil blive åbenbaret og fuldbyrdet. Og fra den første dag, ved at skabe jorden i form af en vandkugle, illustrerer Gud sit program for jordisk død, fordi disse vande vil få navnet " *hav* ", bærer af "død", i oplevelsen af syndfloden, af udvandringen fra Egypten og krydsningen af Det Røde Hav, som ødelagde vognene og druknede de egyptiske soldater, og af vaskebassinet, som som et profetisk symbol på dåben også bar navnet " *hav* ". På den anden dag skaber Gud "jorden" tør ved at lade den komme ud af " *havet* ". *I denne handling sætter han billede på at rive "livet" væk fra "havets" "død".* " *Jorden* " vil således bære det menneske, som han vil forme i sit billede, og som vil leve og udvikle sig på den. Og det er i denne menneskehed, at Gud vil være i stand til at udvælge sine udvalgte, der er værdige til hans evige selskab. " *Jorden* " repræsenterer derfor en værdi, der er højere end " *havets* ", men ikke desto mindre også bærer af "liv" og "død". I vores tidsalders historie var den første dominerende kristne religiøse form den pavelige katolske Roms, og den død, den beordrede og medførte, gav den sit symbol på " *dyret, der stiger op af havet* " i Åb 13:1. Derefter fortjente den stadig ufuldkomne protestantiske tro, der officielt opstod fra dens midte i 1517 under titlen Reformert Kirke, til gengæld sit symbolske navn " *dyr, der stiger op af jorden* ". I religionskrigene, der blev provokeret af den romerske pavedømmes og dens katolske ligaers intolerance og aggressivitet, stødte de to søsterreligioner sammen og massakrerede hinanden som glubske " *dyr* ". Dette er et historisk vidnesbyrd om, at den lange religiøse fred, der er blevet observeret siden den franske revolution og Napoleons kejserlige regeringstid, ^{har} fået glemt. Men denne opførsel fra den væbnede protestantisme afslørede dens sande åndelige natur. Allerede på det tidspunkt skilte Guds sande udvalgtes liv sig ud fra det, som Gud

dømmer som "hyklerisk" i Dan 11:34: "Når de falder, skal de få lidt hjælp, og mange skal slutte sig til dem i hykleri." Skal vi være overraskede over denne dom, som Gud har afsagt? Nej! Ganske enkelt, fordi Jesus allerede har kaldt de jødiske præster, som han erklærede til i Matt 23:13, for "hyklere", "ve jer, skriftkloge og farisæere, hyklere! For I lukker Himmeriget for mennesker; I går ikke selv ind i det, og dem, der vil ind, tillader I ikke at gå ind." Jeg har valgt dette citat blandt de 16 tilgængelige, fordi disse kriterier identificerer de to kristne religiøse "dyrs" gerninger, successivt i tid. Men ved hjælp af en konkordans kan du finde de 16 citater, der fuldender og tilsammen definerer det sammensatte portræt af den kristne, som Jesus bedømmer som "hyklerisk", fordi han gengiver "hykleriet" i den jødiske model for sin erfaring. Apostlen Peter blev irettesat for sit hykleri af Paulus, fordi han skjulte sit forhold til hedningerne. Han turde ikke antage, hvad Ånden ledte ham til at gøre, fordi frelsens dør var åben for hedningerne efter Jesu Kristi død og opstandelse. Han frygtede fordømmelse fra de andre apostle og disciple, hans brødre. Men dette "hykleri" var godartet, om end ikke velsignet af Gud, fordi falske kristnes hykleri er af en helt anden natur. Det menneske, der praktiserer det, spiller en rolle, der maskerer dets sande natur. Og ved at hævde at være en "Guds tjener" uværdigt, bæres konsekvensen af dette hykleri af skaberen og frelseren Gud selv.

Det faktum, at frelsepagten hviler på Jesu blod, modsiger alle de løgne, der hævder, at Jesus ikke personligt blev henrettet. Hvis hans blod ikke blev udgydt, er forsoning med Gud umulig, og de mange dyreofre, der gik forud for hans død, er ugyldige og unødvendige; men hans blod blev udgydt, og hans frelse er meget reel.

På jorden dræber dyr oftest kun for at spise og dermed forlænge deres egen eksistens. De lever udelukkende på instinkt og har ingen viden om godt og ondt; at spise og overleve er deres eneste bekymringer. Men hos menneskeheden kommer oveni disse ting nødvendig ondskab, fornøjelsen ved at lade sin næste lide, af forskellige årsager eller endda uden grund. For at reducere årsagerne til denne menneskelige ondskab organiserede Gud generationsrækkefølgen på grundlag af arven af det samme blod. Faderens og moderens, forfædrene til det barn, der er født af dem. Således opbygges en familie, og ved at gruppere flere familier født af den samme far blev de første stammer dannet. Stammens medlemmer skylder hinanden hjælp og solidaritet. De er forenet af blodets bånd og skal kæmpe sammen mod en stamme, der kommer for at angribe den. For at undgå aggression skal hver stamme forvalte sit territorium og ikke gribe ind i en anden stammes. I dyrelivet finder vi de samme principper. Løven beskytter sine unger, men er klar til at fortære dem fra en fremmed gruppe. Alle levende arter er programmeret til at beskytte deres afkom og kæmpe mod deres rovdyr. Familieloven, der er bygget på deling af blod, gælder for alle. Med befolkningstilvæksten grupperede stammerne sig i form af folket, og de delte et fælles territorium, der fik navnet "land". Efter syndfloden, med forsøget på forening i Babel, valgte den overlevende menneskehed sig selv som konge, Nimrod, hvis tårn, der blev bygget på hans beslutning, mishagede Gud i en sådan grad, at han adskilte mennesker ved hjælp af forskellige sprog. Så snart de blev ude af stand til at kommunikere med hinanden, adskilte de sig, flyttede væk fra

hinanden og befolkede hele jordens overflade. Denne gang var folkene i de etablerede lande dobbelt forenet af blodets arv og deres talte og skrevne sprogs arv. Men grænsekrige er konstante, fordi grænser udelukkende er baseret på aftaler, der er accepteret for en længere eller kortere tid af de pågældende lande. Og i syndens land fører folk krig mod hinanden ud fra et ønske om at udvide deres territoriale besiddelse. Ondskab er indgraveret i menneskers hjerter, og folk kender sjældent fred. Sådan udvikler menneskelivet sig, afskåret fra Gud, overgivet til despotisme og tidens tyran, fordi han har vist sig at være den stærkeste. Det jordiske livs forbandelse bekræftes således og gøres fuldt ud synlig. Imidlertid er de således dannede folk alle uvidende om, at de adlyder de onde engle, der ledes af Satan djævelen. Oprørske ånder har inspireret mennesker med hedenske religiøse former, hvor de tror, de tjener usynlige eller synlige guddomme, da de guddommeliggør stjernerne, jorden, havet, ilden og himlen og stærke og kraftfulde dyr som tyren, bøflen, løven osv. Under disse forhold eksisterer lykken ikke og er i det mindste ikke varig. Fred findes kun i isolation, langt fra andre mennesker. Da grænser kun er teoretiske, opnås blanding af folkeslag, opmuntret af imperialt herredømme. Samtidig organiserer Gud sit folk Israel og forbyder dem at gifte sig med fremmede. Blodsbåndet styrkes og beskyttes således, men kun blandt de folk, som Gud har udvalgt til sin universelle demonstration. For Gud er formålet med dette forbud at forhindre sit folk i at antage fremmede religiøse ritualer; hvilket sker i tilfælde af ægteskab med en religiøst anderledes person. Foranstaltningen havde til formål at beskytte det hellige folk kollektivt mod de guddommelige straffe, som deres ulydighed uundgåeligt ville fremkalde. Men forbuddet ændrede ikke medlemmernes natur af det hebraiske folk, og den oprørske natur forblev oprørsk, ligesom de lydige forblev lydige. Respekten for denne foranstaltning, som Gud havde pålagt, gjorde det dog muligt ikke at bryde hans hellige pagt.

Israel og Juda, der i stigende grad var oprørske og døde for Guds forordninger, faldt i frafald og hengav sig til de hedenske vederstyggeligheder, som deres folk havde antaget. Straffen faldt derefter tungt på dem, den jødiske nation blev ødelagt i 70 år, hvor deres folk blev deporteret og ført i fangenskab i Babylon, i tre på hinanden følgende gradvise faser mellem 605 og 586. Lektien, der var beregnet til fremtidige generationer, inklusive vores egen, blev skrevet og opfyldt: Gud velsigner lydighed og straffer ulydighed og oprør hårdt.

Det er meget vigtigt at forstå dette: Blodsbåndet, som Jesus Kristus udgyder, vedrører de udvalgte, der blev udvalgt i løbet af den 6.000 år lange historie med jordisk synd. Gud åbenbarede sig faktisk efter Adam for hans efterkommere frem til Noah, og derefter fra Noah til Abraham. Bibelen, som vidner om disse ting, minder os derfor om, at Gud ikke er jødernes eneste Gud. Pagten indgået med det hebraiske folk er derfor kun en mellemliggende oplevelse placeret mellem tiden før syndfloden og den kristne æra, som dækker 4.000 år ud af de i alt 6.000 år. Vigtigheden af denne oplevelse er dog meget stor, da Gud kom personligt for at leve blandt sit folk, skjult under det skræmmende aspekt af ilden fra den brændende skysøjle. Guds visdom åbenbares ved den måde, hvorpå han organiserede sit program, forberedt på at frelse sine udvalgte liv.

Fra den første død i skabelsen, nemlig lammet, hvis skind tjente som et klæde til at dække Adam og Evas nøgenhed, blev den frelse, der skulle hvile på Jesu Kristi død, foreslået gennem hele menneskehedens erfaring og frem til hans jordiske tjenestegerning. Først blev de før syndfloden prøvet uden at se Gud. Derefter, begyndende med Abraham og derefter Moses, under titlen hebraisk folk, blev de organiseret og instrueret af en synlig guddommelig tilstedeværelse. Så kom Jesus Kristus til dette folk for at udføre det perfekte offer, der skulle validere alle de udvalgte synder i hele menneskehedens historie. Efter således at have opnået alt, ved sin død og opstandelse, overvågede, ledsagede og organiserede han den progressive udvikling af sin jordiske udvalgte, berøvet sin synlige tilstedeværelse, indtil hendes endelige herlige genkomst. Den frelse, der er foreslået af Jesus Kristus, er derfor langt fra udelukkende jødisk. Den er i sandhed universel. Og beviserne, der viser dette, er mange. Som en del af Guds løfte til Abraham fik Israel prioritet til at byde velkommen til Frelseren Messias' fødsel. Og tro mod sine principper og løfter lod Gud ham føde som en jødisk mand, tilsyneladende ligesom de andre jødiske mænd på hans tid. Men i virkeligheden var Jesus kun jøde i sin respekt for de hellige skrifter, der forkyndte ham som Davids søn. Det er derfor, han faktisk blev født af Maria og Josef, begge af kong Davids slægt, fra Judas stamme. Men Bibelen specificerede, at han skulle være født af en "jomfru", det vil sige mirakuløst. Og denne detalje er vigtig, fordi Jesus på denne måde ikke arver jødisk blod. Hans eget blod er mirakuløst præget af en specifik sammensætning afsløret af den adventistiske arkæolog Ron Wyatt, opdageren af arken placeret i en hule under den plagede mands kors på Golgata: 23 X-kromosomer og et enkelt Y-kromosom sammenlignet med 23 for en normal mand. Dette vidnesbyrd, bekræftet af undersøgelsen af teknikere i Jerusalem i 1982, beviser, at Kristi blod ikke i sig selv er kemisk forbundet med nogen jordisk arv. Jesus Kristus foreslår derfor universelt alle mennesker at indgå en åndelig alliance med ham på det enkle grundlag af tro.

Men vi er stadig nødt til at forstå, hvad han kalder "tro". For det er allerede på dette niveau, at hans udvalgte mindretal adskiller sig fra mængden af falske troende. Og her må vi tage højde for, at modellen for de frelste udvalgte er en reproduktion af hans jordiske erfaring. Sagde Jesus ikke: "**Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv, tage sit kors op og følge mig ?**" Dette vers eliminerer mængder af falske kristne religiøse opfattelser. Og allerede først den romersk-katolske tro, hvis doktriner modsiger og overtræder dem, som Gud har etableret og godkendt. Og derefter de mange former for protestantisme, arving til dens synder.

Er det let at opfylde de to betingelser, som Jesus stiller for at følge ham, på en passende måde? Hvis vi vil være ærlige, så lad os sige ærligt: Nej, det er ikke let, og for nogle endda umuligt. Men vi er naturligt begavede til at tilskrive denne umulighed til andre, som farisæeren, der stod op og bad: "Åh Gud, jeg takker dig, at jeg ikke er en synder som andre mennesker...". Ved vi virkelig, hvordan vi skal "**fornægte os selv**"? Er vi klar til at "**tage vores kors op**" for at følge Jesus Kristus? Vi vil vide det, når situationen pålægger os det; først da, og indtil det øjeblik, er det kun i håb, at vi reagerer på Kristi kald, bevidste om al vores svaghed. For hele den menneskelige art lider af en stor mangel, en stor mangel;

den ved ikke, hvordan den skal elske, som Gud elsker. Og dette problem vedrører ikke kun religion, men også det civile liv, parrets indbyrdes liv og over for deres børn. Menneskelig kærlighed er oftest egoistisk og baseret på den tilfredsstillelse, man modtager. Den, der elsker, er et offer for sine følelser, fordi hans eller hendes personlige følelser forblænder og bedrager ham eller hende. Anvendt på religion er dette katastrofalt. De, der tjener Gud uværdigt, er blindede af den følelse af sikkerhed, som selve ideen om at tjene Gud vækker i dem. Alligevel kom Jesus i sin jordiske tjeneste for at vise, at sand kærlighed består i at behage den elskede, hvad ham angik, Gud Fader, ved at adlyde hans vilje. Og det er kun ved at acceptere at give afkald på sig selv, at denne vilje kan opfyldes. Kristi liv giver specifikke eksempler på denne type afkald. Han lever i himlen under navnet Mikael, lykkelig, tilfreds og æret af sine trofaste engle. Men hans jordiske udvalgte frelse kræver, at han giver afkald på dette gyldne og fredelige liv for at blive født i en menneskekrop i form af et spædbarn. Han voksede derefter op under ydmyge kår og begyndte sin tjeneste i en alder af 33. Fra sin første officielle indgriben i synagogen i Nazareth blev han foragtet og udstødt. Ikke desto mindre udviklede hans handling sig med tiden og opnåede stor popularitet, hvilket irriterede det jødiske præsteskab. Hans talrige mirakler havde noget at gøre med det, fordi hans taler fascinerede, men ikke blev forstået. Hans apostle, som han selv havde udvalgt, bedrøvede ham med deres vantro og langsomme forståelse. Og det værste skete på hans dødsdag; Peter fornægtede ham tre gange, før hans anklagere, og ti andre blev spredt og i frygt gemte de sig. Kun Johannes hædrede ham med sin troskab og sin tilstedeværelse i Sanhedrinet, hvor han blev dømt. Jesus kunne dog ikke blive overrasket over disse opførsler, da han selv inspirerede sin profet Daniel til at sige disse ord i Dan. 9:26: "*... en salvet skal udryddes, og ingen skal være til hans fordel ...*" ifølge den korrekte oversættelse.

Jeg siger dette til alle, og disse ord vedrører også mig. Vi har stadig kun seks år foran os til at lære at elske Gud, som han ønsker at blive elsket, fordi de prøvelser, der ligger forude, vil afsløre, hvad vi virkelig er.

På et kødeligt plan fremmer blodsbånd menneskelige relationer, men forhindrer ikke had og familiestridigheder. Men ved at vælge at få dette princip respekteret af sit folk Israel, ønskede Gud at give dem den bedste chance for at undgå det værste. For hvor dette blodsbånd ikke eksisterer, mangedobles årsagerne til uenigheder til det ekstreme. Det er imidlertid blandingen af etniske grupper, der er roden til de evige konflikter, der har fundet sted især i den vestlige verden. Faktisk erobrede kongeriget Rom alle de vestlige lande efter hinanden, indtil det dominerede dem alle med den kejserlige titel.

Fra år 313 til vor tid har falsk kristendom i den vestlige lejr, på trods af uophørlige krige, opretholdt sammenhængen mellem kongerigerne og derefter mellem de nationer, der blev dannet efter den franske revolution. Den romersk-katolske tro har været den cement, der har opretholdt internationale relationer. Og Europas nuværende enhed var stadig bygget på to på hinanden følgende Rom-traktater. I dag er religiøse værdier stærkt svækkede, og blodsbåndene omstyrtes og undertrykkes af jordretten. Dette princip blev vedtaget i Frankrig, først af Kong Ludvig X. Hutin under en kort regeringstid på to år i 1315. Efter ham blev dette princip bekræftet og forstærket af Kong Frans I ¹ 1555. I 1791 var blodsløven

gældende, men i 1804 tilføjede Bonaparte et delvist jus soli til det, i 1993 blev jus soli opnået ved en individuel skriftlig anmodning, og i 1998 blev jus soli systematisk anvendt på børn født i Frankrig af immigrantforældre. For Gud kan de europæiske folk, som er forbandet af ham, handle, som de vil, men de fremmer og favoriserer årsagerne til den indre uro, der fremkalder deres undergang og ødelæggelse. De skaber problemer for sig selv i stedet for at undgå dem. Og den nuværende situation forværres af de europæiske folks manglende evne til at kontrollere de migrationsstrømme, der ankommer og påtvinger sig deres jord i en sådan grad, at deres identitetsdokumenter ødelægges. Og for at forklare denne situation må vi understrege vigtigheden af den lange fred, der er givet de europæiske nationer. De har måske troet, at etnisk blanding ikke er et problem, men de er ikke klar over, at Skaberguden bruger denne blanding af forskellige religioner og kulturer som en tidsbombe, der eksploderer på det tidspunkt, han har fastsat. Nu er vi trådt ind i den gunstige tid for dette.

Synden fuldbyrdet i 313

Den 8. maj 2023, mens jeg skrev den forrige undersøgelse, inspirerede Guds Ånd mig med en vigtig korrektion vedrørende syndens rolle knyttet til datoen 321. Denne nye udvikling får mig i dag til at indse noget, der indtil da var blevet undervurderet i mine studier og profetiske forklaringer. Dette skyldes, at som en del af det syvendedagsadventistiske budskab, som jeg bærer og forklarer mere og mere tydeligt, er budskabet om genoprettelsen af sabbatten forblevet fundamentalt for mig.

Hvad Ånden ikke havde ladet mig bemærke indtil dette øjeblik, er, at sabbatten bruges af Gud til et specifikt formål, som dog allerede er nævnt i mine tidligere forklaringer. Dens rolle åbenbares tydeligt i disse tekster fra Ezek. 20:12 og 20: " ***Jeg gav dem mine sabbatter som et tegn mellem mig og dem , for at de skulle kende, at jeg er YaHweh, som helliger dem. .../... Helliggør mine sabbatter, og lad dem være et tegn mellem mig og jer , for at de skulle kende, at jeg er YaHweh, jeres Gud .***" Det guddommelige budskab bekræftes dobbelt, sabbatten er et " ***tegn*** " på at tilhøre skaberguden for den udvalgte selv og hans menneskelige følge. Da han profeterer det syvende årtusinde, i begyndelsen af hvilket hans udvalgte vil træde ind i evigheden, er sabbatten derfor " ***tegnet*** " eller " ***den levende Guds segl*** ", som karakteriserer hans udvalgte, som han giver den til, fordi han anerkender dem som værdige til sin frelse. Det afgørende punkt, vi må bemærke i dette vers, er dette udtryk: " Jeg ***gav dem også mine sabbatter*** ." Sabbatten er frem for alt noget andet, en gave givet af Gud til sine udvalgte. Nu kan den, der giver, også tage det, han giver, som Jesus med rette lærte i Matt. 13:11-12 og 25:29: " ***Disciplene kom og sagde til ham: 'Hvorfor taler du til dem i lignelser ?' Jesus svarede dem: 'Fordi det er givet jer at kende Himmerigets hemmeligheder, men dem er det ikke givet .'***" ***For den, der har, skal gives, og han skal have overflod, men den, der ikke har, skal selv det, han har, tages .*** " Den åndelige nøgle, der åbenbares i dette vers, er så vigtig, at Jesus citerer den en anden gang i Matt. 25:29, netop om den onde tjener i " ***lignelsen*** " om " ***talenterne*** ". Subtlt, i det franske sprog, som Gud valgte til at forklare sin profetiske åbenbaring, denne guddommelige lignelse, betegner ordet « ***talent*** », udover

navnets gyldighed fra Jesu tid, en gavnlig kunstnerisk, manuel eller intellektuel gave, eller mere passende i forholdet til Gud, den åndelige gave. Fortolkningen af Apokalypsen skal derfor foretages på baggrund af denne grundlæggende lære åbenbaret af Jesus Kristus: « **den, der har, skal gives, og han skal have overflod, men den, der ikke har, skal selv det, han har, tages** .» Konsekvenserne af denne anvendelse er enorme, og vi må derefter forstå, at sabbatten opgives på ordre fra kejser Konstantin i 321 **udelukkende på grund af Guds ønske om at trække den tilbage og tage den væk fra en verdslig kirke** , som, etableret i 313 ved at stoppe forfølgelserne af de kristne, **ikke længere er værdig til at bære " tegnet " på at tilhøre skaberguden** . Dette i overensstemmelse med princippet: " **men den, der ikke har, skal selv det, han har, tages** ." Sabbatten bliver derfor " **taget væk** " af Gud fra den verdslige kirke, der antager hedenske dogmer, og som i 538 bliver den romersk-katolske kirke med som sin første pave Vigilius, den intrigante ven af Theodora, den tidligere prostituerede gift med kejser Justinian I. Fra dette perspektiv er opgivelsen af sabbatten kun konsekvensen af en anden handling, der gik forud for den i 313: fri adgang til den kristne religion og det udbredte frafald, der var en følge af det.

I sin lignelse ignorerer Jesus den ikke-troende og giver kun den trofaste troende og den utro troende som eksempler; han forbliver derfor selv trofast mod det konstante binære princip i alle sine vurderinger: ja eller nej, lys eller mørke, liv eller død osv. Disse to typer tjenere har absolut modsatte adfærd i brugen af deres frihed. Den gode og trofaste tjener tjener Gud til det maksimale af sine muligheder; omvendt tjener den onde og utro tjener ham minimalt. Dette er, hvad der læres af den brug, de gør af det talent, Gud har modtaget. Og i 313 favoriserer frihed de falske omvendelser hos mennesker, der tjener Gud minimalt, og giver dermed en standard "etiket" til kristen forpligtelse.

Det, der blev opnået i 313, var allerede blevet opnået for det kødelige Israel ifølge læren i Ezekiel 20 og mere specifikt i disse vers 10-11: " *Og jeg førte dem ud af Egyptens land og førte dem ind i ørkenen. **Jeg gav dem mine love og lod dem kende mine bestemmelser, som et menneske skal følge for at leve efter dem** .* " Gud prioriterer " *sine love og sine bestemmelser* ", hvilket bekræftes i vers 12, hvor han siger: " ***Jeg gav dem mine sabbatter som et tegn mellem mig og dem** , så de skulle vide, at jeg er YaHWéH, som helliger dem.* " I vers 13 bekræfter Gud derefter dette princip, der er citeret i vers 11: " *Israels hus gjorde oprør mod mig i ørkenen. **De vandrede ikke efter mine bestemmelser, men de forkastede mine bestemmelser, som et menneske skal følge for at leve efter dem** , og de vanhelligede mine sabbatter overmålt* . Jeg tænkte på at udøse min vrede over dem i ørkenen for at ødelægge dem. " Gud afslører derefter sin reaktion på de skyldige i vers 24-25-26: " *fordi de ikke holdt mine bestemmelser, men forkastede mine vidnesbyrd, vanhelligede mine sabbatter og vendte deres øjne mod deres fædres afguder* . ***Jeg gav dem også vidnesbyrd, der ikke var gode, og bestemmelser, som de ikke kunne leve efter*** . Jeg besmittede dem med deres ofre, da de lod alle deres førstefødte gå gennem ilden; så ville jeg straffe dem og lade dem vide, at jeg er YaHweh. » Denne guddommelige straf for frafald er oversat i den kristne æra i Dan. 8:12 med: " ***hæren blev overgivet til de evige på grund af synd*** " og i Dan. 7:25 med: " ***de hellige skal overgives i hans hænder for en tid,***

tider og en halv tid ." I disse to vers placerer verbet "**udleveret** og **udleveret** " handlingen under Guds initiativ. Det er ham, der suverænt udleverer eller ikke udleverer de trofaste eller utro hellige til den romerske autoritet. Det samme budskab bekræftes således med bidraget fra den præcision, der er givet om den tid, som Gud har fastsat for denne forladelse af de utro kristne: et solår + to solår + et halvt solår, det vil sige i alt: 3 år og 6 måneder med profetiske dage, det vil sige på basis af tolv månemåneder på 30 dage om året, 1260 profetiske dage med virkelige år placeret mellem 538 og 1798. Denne overgivelse af den kristne kirke til djævelens grusomme lederskab fra Gud var allerede temaet for en guddommelig trussel citeret i 3 Mos 26:18-19: " *Hvis I trods dette ikke lytter til mig, vil jeg straffe jer syv gange mere for jeres synder. Jeg vil knuse jeres stolte magt, jeg vil gøre jeres himmel som jern og jeres jord som bronze .* " » Denne **anden trussel** fra Ezekiel 26 sættes i værk i den kristne æra af den "**anden trompet** " i Åb 8:8-9: " *Den anden engel basunede, og noget som et stort bjerg, der brændte med ild, blev kastet i havet; og en tredjedel af havet blev til blod, og en tredjedel af de levende væsener i havet døde, og en tredjedel af skibene blev ødelagt.* " Disse ting blev opfyldt med etableringen af det grusomme og forfølgende pavelige regime fra år 538. Vi må bemærke, at alle de forbandelser, som mennesker tilskriver djævelen, i Bibelen alle er påstået af Gud selv: "**Jeg vil gøre jeres himmel som jern** ." Det bekræftes således, at Gud bruger djævelens tjenester til at straffe og tugte mennesker, der er skyldige imod ham.

Med disse vers fra Ezek. 20 retter Gud derfor vores opmærksomhed mod denne dato 313, hvor den kristne tro, idet den ikke længere forfølges, opgiver den sande trosstandard, der er nedarvet siden apostlenes tid, som er nævnt i Åb. 2:, under det symbolske navn "*Efesos* "; i henhold til betydningen af det græske verbum "epheis", som betyder: at kaste. Nu henvender Jesus sig til de kristne, der lever på Johannes' tid, den sidste overlevende apostel, omkring år 95 i begyndelsen af vores tidsalder. Sandhedslæren er stadig anerkendt, men den religiøse iver er på det tidspunkt svækket. Og Jesus kommer på det tidspunkt for at true de sande kristne, som han siger til i vers 4 og 5: " *Men jeg har det imod dig, at du har forladt din første kærlighed . Husk derfor, hvor du er faldet fra, omvend dig og gør de første gerninger; ellers kommer jeg til dig og flytter din lampestander fra dens plads, medmindre du omvender dig.* " Jesus truer sin udvalgte og siger: " *Jeg vil flytte din lampestander fra dens plads .* " Han vil således handle i overensstemmelse med princippet om, at "*fra den, der ikke har, skal tages, hvad han har*". a ». Og hvad repræsenterer "*lysestagen* "? Det guddommelige lys, der er helliget i fylde, det vil sige det lys, som Guds Hellige Ånd giver til hans trofaste udvalgte. Denne "*lysestage* ", der specifikt er bygget på hans ordre af hebræerne, bestod af syv grene, på hvis top syv olielamper frembragte syv ildflammer, der gav lys. På den centrale base var tre overlejlrede kanaler forbundet til venstre og højre til denne centrale søjle; hvilket giver denne forsamling normen 3 + 1 + 3. Og det er netop i år 313, at den sejrende kejser Konstantin den Stores kejserlige dekret fastslår, at forfølgelserne af kristne ophører i hele hans rige. Gud sætter derfor i praksis i 313, ved afslutningen af den æra, der kaldes "*Smyrna* ", sin trussel, der præsenteres i budskabet rettet til "*Efesos* ". Fordi denne gang, ved at åbne sig for den uomvendte hedenske verden,

kan den kristne tro ikke længere omvende sig. På "Efesus"-tiden hader de kristne sammen med Jesus "nikolaiternes gerninger", et navn konstrueret af de græske ord "Nike" og "laos", som betyder "sejr" og "folk", og dermed symbolsk betegner de sejrende romere. Senere, på den tid kaldet "Pergamon", som må forbindes med datoen 538, danner disse romerske "nikolaitere" en religiøs forsamling; den vantro kristendom, der har udviklet sig siden 313; som Åb 2:15 antyder: "Ligeså har I også folk, der holder fast ved nikolaiternes lære." Siden "Efesus"-tiden er de hedenske romeres hedenske "gerninger" blevet erstattet af en lige så hedensk kristen religiøs "lære". Den guddommelige forbandelse rammer derfor globalt hele den kristne tro, påvirket af kejser Konstantins hedenske autoritet, siden 313, året hvor Gud trak sin Helligånd tilbage fra den usurperende officielle kristne kirke. Vi finder her anvendelsen af Guds udtalelse citeret i Ezek. 20:25: "**Jeg gav dem bud, som ikke var gode, og forordninger, som de ikke kunne leve ved.**" Dette bekræftes i 2 Thess. 2:9-12: "Den lovløses komme sker efter Satans gerning med al slags magt og tegn og undere, der skyldes løgnen, og med al slags uretfærdighedens bedrag i dem, der går fortabt, fordi de ikke ~~tog imod~~ kærligheden til sandheden, så de kunne blive frelst." **Derfor sender Gud dem stærk vildfarelse, så de skal tro på løgnen, så at alle de, som ikke troede sandheden, men havde behag i uretfærdighed, kan blive fordømt.**" Med andre ord kalder Gud dem søndag som et tegn på, at han afviser dem og overgiver dem til Satan. Til sin ære er der dog stadig nogle få sandt udvalgte, som forbliver trofaste mod ham og ikke lader sig påvirke af deres tids frafald. Det er derfor, at Jesus selv i 538 finder nogle udvalgte, som han henvender sig direkte til ved hjælp af den velkendte form. Budskabet får sin fulde betydning, vel vidende at Roms trone blev foragtet og forladt af kejser Konstantin I, ^{som} foretrak byen kaldet "Milano", hvor han udstedte sine successive dekretter fra 313 og 321, som vi må forbinde disse to begivenheder med på grund af Guds handling og suveræne vilje: **313, Ånden trækker sig tilbage; 321, på den syvende dags sabbat, fjernes "den levende Guds segl"**. De religiøse løgne, som Åb. 13:1-5 og 6 fordømmer som "**blasfemier**", er i 538 "**tegnene**" på den hedenske natur af den falske kristendom, der er etableret siden 313: "Og jeg så et dyr stige op af havet, med ti horn og syv hoveder, og på dets horn ti kroner og på dets hoveder blasfeminavn. .../... Og det blev givet en mund, der talte store ord og **blasfemier**, og det blev givet magt til at fortsætte i toogfyrré måneder. Og det åbnede sin mund i blasfemi **mod** Gud, til at **bespotte** hans navn og hans telt og dem, der bor i himlen." Og resten af "den ubesejrede sols dag" på den første dag, der blev vedtaget den 7. marts 321, formaliserer simpelthen som et "**tegn**" den guddommelige forbandelse, der begyndte i 313. Og det subtile spil organiseret af Ånden fortsættes af dette navn på byen "Milano", som bekræfter dens åndelige forbindelse med de "**tusind år**" i det syvende årtusinde. at den fjernede sabbat var et forbillede på et "**tegn**" givet af Gud til hans sande hellige og værdige udvalgte. Således blev sabbatten meget logisk praktiseret af apostlene og de sande disciple; i 313 fjernede Gud den og genoprettede den ikke før 1844, i oktober måned, ved at give den til de **første** udvalgte adventistkristne som et "**tegn**" **på deres tilhørsforhold til Skaberguden**.

Forklaringen af udviklingen af den falske kristne tro er specifikt rettet mod af Gud i sin profetiske Åbenbaring. Han definerer begyndelsen på den åndelige "*utroskab*" blandt falske kristne ved afslutningen af de profetiske "*ti dage*" eller faktiske **ti år, der er nævnt i "Smyrna"** -budskabet i Åb 2:10: "*Frygt ikke for det, I skal lide. Se, Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, for at I skal blive fristet, og I skal have trængsel i ti dage. Vær tro indtil døden, og jeg vil give jer livets krone.*" Denne tiårsperiode blev opfyldt mellem 303 og 313 af forfølgelserne beordret af den romerske kejser Diocletian og hans tetrarkirke. Og denne dato i 313 er en meget vigtig dato, da den markerer det øjeblik, hvor djævelen ændrer sin strategi for at kæmpe imod Guds værk. Men hvem organiserer disse ting? Gud selv. Forfølgelse har bevist sig selv, og ifølge de indsamlede vidnesbyrd er "de kristnes blod en sæd", jo flere man dræber, jo flere kald inspirerer man. I 313, i Milano, sejrrig over det kejserlige tetrarki, satte kejser Konstantin I, ^{kendt} som den Store, ved dekret en stopper for de forfølgelser, der hidtil havde ramt Jesu Kristi kristne tjenere. Det er denne menneskelige fred, der tilsyneladende har gjort mest skade på kristendommens guddommelige sag. For i virkeligheden har intet ændret sig; troende er forblevet troende, og ikke-troende er forblevet ikke-troende og har misbrugt den opnåede frihed. Og dette af den simple grund, at enhver kunne tage et kristent religiøst stempel. Ligesom kejserens egen falske omvendelse var det nok at hævde at være kristen for at blive anerkendt som sådan af det menneskelige samfund. Da filteret af frygt for forfølgelse ikke længere eksisterede, var det moderne at blive kristen på det tidspunkt. Det var dengang, at de mest forskellige doktriner blev spredt over hele imperiet, og religiøse stridigheder satte tilhængerne af de modstridende doktriner op mod hinanden. I denne strøm af løgnagtige teorier forsvandt den hellige og rene apostolske sandhed fuldstændigt og blev usynlig eller næsten usynlig. Vi kan da forstå, hvorfor kejser Konstantin ønskede at indføre en religiøs enhed for at sætte en stopper for stridighederne og problemerne i sit imperium. Men for Gud var den tro, der blev hævdet i flere former, død og værdiløs. Ideologerne og deres forførte tilhængere var alle faldet i "*utroskab*" mod den sande Gud. Det var dengang, at kejser Konstantin i år 321, den 7. marts, for at forene sit imperium opgav den sande syvendedagshvile, som indtil da var blevet praktiseret af de sande kristne, arvinger til de apostolske sandheder. Han lod den erstattes af hvilen på den første dag, som han som tilbøder af den hedenske "ubesejrede sol" allerede personligt ærede på hver første dag i ugen. Denne hvile, der ligger på den første dag i den guddommelige norm i ugen, blev således ved et kejserligt dekret "*mærket*" på hans menneskelige autoritet. Det, vi må forstå, er, at denne handling blev dirigeret af Gud, som ønskede at fjerne den hellige praksis med sabbatten fra en kristendom, der var besmittet af hedenskab, noget der gjorde den uværdig til det. Og på samme måde var det omvendt ham, der ville få den genoprettet i syvendedagsadventismen fra oktober måned 1844 for at bekræfte dens helliggørelse.

Således er opgivelsen og genoprettelsen af sabbatten ikke årsagerne til, men konsekvenserne af den kristnes overordnede adfærd over for den hellige lære om de apostolske sandheder, som er arvet fra den gamle pagt og den nye pagt. Fra dette perspektiv er sabbatten, et "*tegn*" på at tilhøre den levende Gud, ifølge

Ezek. 20:12-20, logisk trukket tilbage eller genoprettet af Gud selv. Og kejser Konstantin er intet andet end det middel, hvormed Gud, den store dommer, håndhæver sin guddommelige beslutning. Logisk set bliver den syvende dags sabbatshvile og den første dags hvile de karakteristiske tegn på de to modsatrettede lejre i absolutte termer: " *den levende Guds segl* " versus " *dyrets mærke* ".

Konsekvensen af denne tvivl om sabbattens rolle er, at udtrykket " *på grund af synd* " i Dan 8:12 ikke kun betegner sabbatten, men foragten for hele eller dele af den hellige kristne lære fra år 313. For at forstærke denne fortolkning skal det bemærkes, at " *på grund af*" den samme " *synd* " stopper Jesus sin forbøn, der er betegnet med ordet " *evig* " eller " *vedvarende* ". Men denne ophør af hans forbøn vil blive historisk og vil først finde sted i 538, datoen for etableringen af det pavelige regime, som kommer for at tilrane sig og reproducere på jorden den forbøn, som Jesus indtil da foretog i himlen; og denne forbøn ophører kun for de falske kristne, som er blevet flertallet og dominerende, fordi de kun ser paven, det nye jordiske overhoved for den kristne kirke, foragt.

Vi har derfor tre datoer, der markerer udviklingen mod det romerske pavelige regime: 313, begyndelsen på synden; 321, tilbagetrækningen af tegnet på at tilhøre Gud; og 538, afslutningen på Jesu Kristi " *evige* " (præstedømme). Profetiens konstruktion forbigår i stilhed datoen 321 for tilbagetrækningen af sabbatten og nævner kun datoerne fra 313 og 538. 313, for afslutningen af tiden " *Smyrna* ", og 538, for begyndelsen af tiden " *Pergamum* ", som betyder " *utroskab* " eller mere præcist: overtrådt ægteskab; hvilket opfyldes, når den falske katolske kristendom gennem paven tilbeder " *dragen* ", det vil sige djævelen, som giver ham " *hans trone og store autoritet* " ifølge Apo. 13:2: " *Dyret, jeg så, lignede en leopard, og dets fødder var som en bjørns fødder, og dets mund som en løves mund. Dragen gav det sin magt og sin trone og stor magt* . " Bemærk denne guddommelige finesse: " *dyret* " er udpeget som det " *fjerde dyr* " i Dan 7:7, fordi det kombinerer symbolerne på de tre imperier, der går forud for det: " *leoparden, bjørnen og løven* ." Desuden antyder Ånden den historiske succession fra det pavelige Europa til det hedenske romerske imperium, som " *dragen* " symboliserer i Åb 12:3: " *Og et andet tegn viste sig på himlen; og se, en stor rød drage med syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder* . " Han er selv forbundet med djævelen i Åb 12:9. Historien bekræfter successionen fra det kejserlige Rom og det pavelige Rom, som arvede " *hans trone* ", der var installeret i Rom. For siden Konstantin 1.ⁱ 313 var Rom blevet forladt af successive kejsere, der valgte at bosætte sig i den østlige del af Europa. Og det var således kun gennem sit perverse romersk-katolske religiøse regime, at Rom bevarede indflydelse i imperiet indtil etableringen af sit pavelige regime i 538 med samtykke og væbnet støtte fra kejser Justinian, som selv forblev i den østlige del af imperiet.

Den guddommelige handling knyttet til datoen 313 tillader djævelen at anvende den listige strategi, " *slangens* ". Han opgiver derefter " *dragens* " strategi, som åbenlyst forfølger de hellige og med magt søger at få dem til at opgive troen på Kristus. Det fremgår af denne observation, at han bruger denne listige strategi tre gange i den kristne æra: første gang i 313, anden gang i 538 og

tredje gang i 1844, hvor han efter adventisternes trosprøve multiplicerer doktrinerne og grupperingerne i de protestantiske kirker for at tilsløre aspektet af den kristne religion. Dette er emnet og temaet for den "femte trompet" i Åb. 9:1 til 13. I sin "drage"-strategi holder djævelen således kristne tilbage og stræber efter at tvinge dem til at give afkald på deres tro, og omvendt, i sin listige strategi, presser han dem til religiøs forpligtelse. Jo flere de er, desto mørkere er den åndelige situation; og desto flere er dens vildledte ofre. Men selv før det, under religionskrigene i det 16. ^{århundrede}, inspirerede det en kamplysten, krigerisk iver hos protestanter, de calvinistiske huguenotter, som Gud dømte som "hyklere". Og her igen, jo flere de var i denne forpligtelse, desto tykkere var mørket, der maskerede sandhedens Guds sande tjenere, karakteriseret i denne sammenhæng ved deres fredelige handling og deres accept af den mishandling, de blev udsat for i hænderne på de katolske væbnede ligaer. Højdepunktet for disse forfølgelser blev nået under Ludvig XIV, som blev inspireret af Gud til at give navnet "drager" til de soldater, der var specialiseret i jagt, på landet og i skovene, Jesu ydmyge tjenere, der samledes for at leve deres tro i hemmelighed. Denne despotiske, stolte konge, åndeligt blindet af Gud, lod sin tids udvalgte forstå, at hans "drager" arbejdede i djævelens navn, hvis han selv var den trofaste og lydige tjener. Han var således offer for sin foragt og uvidenhed om de bibelske åbenbaringer, der forbinder symbolet "dragen" med "djævelen" selv, men også med "slangen" og navnet "Satan" i Åb 12:9: "Og den store drage blev kastet ned, den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan, som forfører hele verden; han blev kastet ned på jorden, og hans engle blev kastet ned med ham."

Den betydning, som Gud tillægger denne dato 313, som jeg nu betragter som billedet på en guddommelig "lysestage", der er trukket tilbage ved hans vilje, giver Gud æren af at være den øverste organisator af alt menneskeligt liv. Intet opnås uden hans vilje, hverken til godt eller til ondt. Og dette vers fra Amos 3:6 bekræfter det ved at sige: "Blæses der i hornet i en by, uden at folket frygter? **Kommer ulykke over en by, uden at YaHWéH har gjort det?**" » Vi læser også i Job 2:10: "Men Job sagde til hende: Du taler som en tåbelig kvinde. Hvad! **Vi modtager det gode fra Gud, og skulle vi ikke også modtage det onde? I alt dette syndede Job ikke med sine læber.**"

Kort sagt ændrer dette nye lys, som fremhæver den prioriterede rolle og konsekvenserne af den religionsfrihed, som kristne opnåede i 313, ikke Guds dom, som åbenbares den dag i dag i mine efterfølgende dokumenter. Gud genopdager og bekræfter dog sin suveræne rolle som den øverste organisator, der ikke underkaster sig begivenheder, men kontrollerer og organiserer dem suverænt. Og i 321 er det ikke længere de vantro helgener, der opgiver sabbatten, men Gud, der tager den fra dem, fordi de ikke længere er værdige til den. Synden modtager derefter et officielt tegn, der identificerer den: hvilen på den første dag i den guddommelige uge, den nuværende søndag, tidligere "den ubesejrede sols dag", pålagt og bestemt af kejser Konstantin I ' hviledagen, der æres af falske kristne, men fordømtes af Gud som **et tegn** og "dyrets mærke".

I 40 år har jeg i Guds tjeneste og under hans inspiration præsenteret sabbatstiden som den eneste årsag til de "syv trompeter" i Apokalypsen. I dag, da guddommelig helliggørelse er progressiv, løfter Gud sløret, der maskerede denne

fejl. Det, vi må forstå, er, at for Gud er bruddet på hans pagt med hans skabninger baseret på menneskelig foragt vist over for Guds globale ord i alle dets former: Toraen, profeterne, evangelierne, brevene og Apokalypsen. Og svaret blev allerede givet af Ånden i Åb 1:1-2: "*Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere det, som snart skal ske. Og han sendte bud og kundgjorde det ved sin engel for sin tjener Johannes, som vidnede om Guds ord og om Jesu Kristi vidnesbyrd* , om alt det, han så. "

Dette "**Guds ord**" antog flere aspekter, som Gud havde skrevet over tid, så disse historier kunne vidne om alt, der vedrører ham. De fem bøger, som Moses skrev, var kun begyndelsen på et vidnesbyrd indsamlet under de to efterfølgende pagter. Og de nye kristnes fejl, der antog den kristne tro siden 313, var at undervurdere pligten til at lyde de ting, der blev skrevet af de historiske vidner, som Gud havde udvalgt. Og denne fejl ved "*begyndelsen*" gengives i dag, tydeligt synlig, syv år før Jesu Kristi genkomst i herlighed, det vil sige ved "*slutningen*"; hvilket giver udtrykket "*alfa og omega*" en ny profetisk anvendelse, der derfor vedrører det udbredte frafald skabt af religionsfrihed, i 313, hvilket ville retfærdiggøre straffen med den "*første trompet*", og i 1995, før den "*sjette trompet*". Faktisk er disse to "*trompeter*" ens, fordi de åbner og lukker den guddommelige straf med karakteren af at advare om den samme type synd, nemlig udbredt frafald og foragt for hele den guddommelige sandhed. Suverænt har den store Skabergud over tid prøvet menneskers tro ved at udsætte dem for forfølgelser og derefter overgive dem til frihedens fælder, som forårsagede det største antals fald.

Der er flere grunde til, at mennesker holder sabbatten. Den kan arves, vælges ved intellektuel ræsonnement, fordi det, da den er forordnet af Gud, giver mening at praktisere den. Og den tredje grund er, at Gud giver den som et tegn på guddommelig tilhørsforhold til de udvalgte, som han besegler med sit guddommelige "*segl*". Dette får mig til at forklare, hvad det guddommelige værk med at besegle de udvalgte er; temaet, der behandles i Åbenbaringen 7.

Beseglingstiden opfyldes i "*endenstid*", som i sig selv har to komplementære betydninger. Den første betydning placerer denne "*endetid*" mellem 1844 og 2030 og vedrører tiden for den universelle udvikling af syvendedagsadventisttroen. Og den anden betydning er den, som Dan. 11:40 definerer: "*Ved **endens tid** vil Sydens konge støde imod ham. Og Nordens konge vil komme imod ham som en hvirvelvind med vogne og ryttere og med mange skibe; han vil komme ind i landet, sprede sig som en strøm og løbe over.*" Den dækker perioden mellem 1995 og 2030. Profetien bekendtgør straffen af det utro kristne Europa af muslimer, afrikanere og ortodokse og muslimske russere. Men beseglingens tid slutter, før denne morderiske, krigslignende handling fuldføres ifølge Åb. 7:3: "*Skader ikke jorden eller havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander.*" "*Jorden, havet og træerne*", som det "*ondske*" skal "*gøres*" *mod*, har også en dobbelt bogstavelig og åndelig betydning, for "*jorden*" symboliserer den protestantiske religion og "*havet*" den katolske religion. Hvad angår "*træet*", symboliserer det mennesket. I Ezekiel 9 præsenterer Gud os princippet om beseglingen, der blev anvendt før ødelæggelsen af nationen Israel; vi kan således forstå betydningen og berettigelsen af denne

besegling, der gælder for " *endens tid* " for den nye kristne pagt, som slutter med tiden for universel syvendedagsadventisme. Hvad er så kriteriet, der får Gud til at besegle, eller ikke, sine kaldede? Ezek. 9:4 giver os et præcist svar: " *Jehova sagde til ham: 'Gå midt igennem byen, midt igennem Jerusalem, og sæt et mærke i panden på de mænd, der sukker og græder over alle de vederstyggeligheder, der gøres i dens midte .'*" Og så rammer døden: vers 5 og 6: " *Og han sagde til de andre, som jeg hørte på: 'Gå efter ham gennem byen og slå til! Lad jeres øjne ikke skåne eller vise medlidenhed! Dræb og udryd de gamle mænd, de unge mænd, pigerne, børnene og kvinderne; men kom ikke nær nogen, der har **mærket på sig** ; og begynd ved min helligdom.'* De begyndte ved de ældste, der var foran huset. "

I denne sammenhæng med den gamle pagt kaldes det tegn, der beskytter, et " **mærke** ". I modsætning hertil henviser ordet " **mærke** " i Åbenbaringen til tegnet på den romerske søndag, et tegn på en guddommelig forbandelse. På denne måde lader Gud os forstå, at hver modsatrettede lejr bærer et lige modsatrettet " **mærke** ": to hviledage konkurrerer med hinanden, men de er ikke ligeværdige. De udvalgte og Guds hviledage er sabbatten, " **helliget til hvile** " af Gud fra hans jordiske skabelse, mens den anden kun er søndag, resten af den første dag i ugen " **indviet til hvile** " af mennesker. Denne forskel mellem " **helliget** " og " **indviet** " er yderst vigtig, fordi disse verber antyder to ulige autoriteter: den evige, almægtige Guds og det dødelige menneskes. Det er også vigtigt at vide, at søndag blev defineret som den første dag i ugen for sidste gang i 1980 i ordbogen "Le Petit Larousse". I sin version fra 1981 blev søndag "mirakuløst" den syvende dag i ugen. Endnu engang, under djævelens inspiration og Guds samtykke, fangede menneskelig autoritet menneskeheden i en endnu mere effektiv dødsfælde i 1981 for at bedrage og ødelægge den. Men her må vi igen forstå, at dette initiativ kom fra Gud, som blinder de seende, der nægter at se.

" **Jerusalem** " i dag ? Europa og den såkaldte kristne vestlige lejr. Ser du i dets værker " **vederstyggeligheder** ", der får dig til at " **sukke og græde** "? Hvis det er tilfældet, kan du blive beseglet; hvis ikke, kan du ikke. Hvem er så Guds " **helligdom** " i dag? Den trofaste helligdom vedrører de udvalgte, men en anden helligdom, denne utro, betegner de faldne jøder og oprørske kristne, den kristne tro, der er faldet i vantro, inklusive officiel "syvendedagsadventisme" siden 1994. Emnet er yderst alvorligt, da det betinger evigt liv og definitiv død.

Kaptajn Joseph Bates, den første adventist, der indførte praksissen med syvendedagshvile i oktober 1844, modtog den ved et møde med en kvinde fra syvendedagsbaptistkirken. Denne gruppe af syvendedagsbaptister havde skilt sig ud fra baptistgruppen, der overholdt førstedagshvilen, som de successivt havde arvet fra protestantismen og katolicismen. På tidspunktet for denne adskillelse, det vil sige før 1844, gav valget af sabbatten ikke dens udøvere en fordel i forhold til andre former for protestantisme, fordi praktiseringen af sabbatten endnu ikke var påkrævet af Gud. Det er dens brug som et " **tegn** " på dens guddommelige tilhørsforhold, der ændrer dens effektivitet som svar på det guddommelige krav, der udtrykkes i hans dekret i Dan 8:14. Men hvad er præcist dette nye krav? Og hvad er det egentlig baseret på? En fuldkommen hellighed, det vil sige fuldbyrnelsen af helliggørelsen af hans sande udvalgte. Hvad siger dette vers, når det er trofast oversat fra den originale hebraiske tekst? " *Indtil aften og morgen to*

tusind tre hundrede, og helligheden skal retfærdiggøres ." Dette ord "**hellighed**" betegner alt, der vedrører Gud, det vil sige alt, der ærer Ham og bringer Ham ære, det vil sige Hans love, Hans forordninger, Hans forskrifter, Hans befalinger, Hans tjeneste og Hans tjenere. Ved slutningen af "*to tusind tre hundrede aften og morgen*" vil Kristi retfærdighed, som giver adgang til evigt liv, kun blive tilbudt under nye guddommelige krav. Gud, Skaberen af alt liv og ting, kunne ikke tillade menneskeheden at fratage Ham den lydighed, der tilkommer Ham, indtil verdens ende. Og tidspunktet for beseglingen var beregnet til at give Ham mulighed for fuldkomment at helliggøre et folk spredt over hele jorden blandt alle nationer. I denne spredning udgør Han Hans sande åndelige Israel, bestående af tjenere og tjenestepiger med omskårne hjerter. Hvis sabbatten forbliver uvægerligt hellig af sin natur, er den mand, der praktiserer den, ikke nødvendigvis det, og skal derfor fremlægge beviser på sin helliggørelse. Og profetien lærer os, at Gud prioriterer kærlighed til Ham og den livsstandard, som Han godkender og foreslår sine udvalgte, i sin helliggørelse. Nu håber de, der elsker disse ting, at se ham vende tilbage og gribe ind for at sætte dem i værk. Dette er, hvad der får Gud til at organisere de vildledende "adventistiske" forventninger om Jesu genkomst, som skulle teste Kristi kaldede tre gange; i 1843, 1844 og 1994. De, der er henrykte over Jesu Kristi genkomst, er også ivrige efter at dele hemmelighederne i hans profetiske åbenbaringer, præsenteret på en hermetisk måde ved talrige symboler og billeder. Og denne interesse er også en prioritet i den helliggørelse, han kræver for sine udvalgte. Helliggørelse er derfor sammensat af et sæt ting, der kan opsummeres som kærlighed til sandheden, da denne sandhed vedrører alt, hvad der vedrører den sande Gud: hans person, hans love, hans retfærdighed. Manglende overholdelse af en af disse ting er nok til at diskvalificere en kaldet til udvælgelse og besegling. For denne form for undladelse får værdien af en vederstyggelighed for Gud. Vederstyggelighed er altid ulogisk og derfor falsk, det vil sige fjendtlig og uegnet til at behage sandhedens Gud. I den kristne æra var helliggørelse ikke primært baseret på sabbatten og dens overholdelse, men siden 1844, på tidspunktet for beseglingen, har Gud bekræftet sine udvalgtes helliggørelse ved at give dem sabbatten som et "**tegn**" på, at de tilhører ham. Men for at denne sabbat kan være "tegnet" for dem på deres tilhørsforhold til Gud, skal de findes "**værdige**" til den ved at vidne om en perfekt og fuldstændig kærlighed til dens sandhed, som det var tilfældet med adventistpionererne i 1843 og 1844, ifølge Åb 3:4: "*Dog har du nogle få mænd i Sardes, som ikke har besmittet deres klæder; de skal vandre med mig i hvide klæder, fordi de er værdige ."*

Beseglingstiden har derfor for Gud til formål at fuldføre reformværket, der har været uafsluttet, ufuldstændigt og uperfekt siden det 16. ^{århundrede}. For at blive udvalgt skal hans udvalgte afvise alle de usandheder, som Rom har bragt ind i den oprindelige apostolske kristne tro, og hovedsageligt, blandt mange ting arvet fra hedenskabet, resten af den første dag, den nuværende "søndag", som for Gud er forblevet dagen dedikeret til den "ærværdige, ubesejrede sol", som blev indstiftet af kejser Konstantin I ⁱ år 321. Denne falske "Herrens dag", der æres i begyndelsen af hver uge, som Gud har indstiftet, er for ham intet andet end "**dyrets mærke**", som betegner hans fjende Rom og dets afdøde arving,

protestantismen. De skal også vide, at Gud med sit andet bud, der er undertrykt i den pavelige version, fordømte de katolske og ortodokse skikke med tilbedelse og nedbøjelighed for skabninger, der er gengivet i udskårne eller malede billeder. De skal adskille sig fra de græske overbevisninger, der retfærdiggør livet efter døden, som de djævelske dæmoner udnytter ved selv at animere manifestationer af de formodede døde, hellige eller ej. Og fordi deres krop er et fristed, hvor Gud kommer og besøger dem, skal de spise så sundt som muligt, og for at gøre dette, spise det, Gud har erklæret rent, og afholde sig fra alt, der kan gøre dem urene.

Jesus ved slutningen af den institutionelle syvendedagsadventisme "opkastede" den. Det var på denne dato, at sabbatten, uden "profetiens ånd" isoleret, ophørte med at repræsentere "tegnet" på hans tilhørsforhold til Skaberguden. Dette skyldtes, at hans afvisning af "Jesu vidnesbyrd", som jeg præsenterede ham for, gjorde ham uværdig til det. Nu, indtil hans tilbagekomst, måtte et "tegn" på tilhørsforhold erstatte sabbatten, og dette "tegn" er "Jesu vidnesbyrd", det vil sige profetiens gave, som han giver som et guddommeligt "segl" til de tjenere, han anerkender som sine egne. Dette er baseret på dette vers fra 2 Tim. 2:19, som omhandler trofaste tjenere, der har kærligheden til hans sandhed i sig: "Men Guds faste grundvold står fast og **har dette segl**: Herren kender sine; og Den, der nævner Herrens navn, skal holde sig fra uretfærdighed." Og meget logisk nok drager "de, der er hans", fordel af alt hans profetiske lys, som Åb 19:10 kalder "Jesu vidnesbyrd": "Og jeg faldt ned for at tilbede ham; men han sagde til mig: 'Se til, at du ikke gør det! Jeg er din medtjener og dine brødres, som har Jesu vidnesbyrd. Tilbed Gud, **for Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd.**'"

For mange syvendedagsadventister er "profetiens ånd" forblevet knyttet til det eneste arbejde, der blev udført af fru Ellen Gould-White. Og dette er en fejl med tragiske konsekvenser, fordi "profetiens ånd" betegner et permanent, evigt princip, der ønsker, at Jesus mellem 1844 og 2030 skal bekræfte sit valg af sin profet ved at give sin menneskelige "ånd", ved sin guddommelige Ånd, evnen til at forklare sine mysterier åbenbart i krypteret eller kodet form. For profetierne er allerede alle blevet bekendtgjort af de bibelske forfattere. Det eneste arbejde, der var tilbage at gøre, var at afkode dem for klart at opdage deres betydning. Og Ellen G. White var dengang ked af ikke at se sin interesse for Daniels og Johannes' Åbenbaring, som hun sagde indeholdt information af stor betydning, tilsidesætte. Tiden har bragt svar på hendes spørgsmål, for fra 1844 til 2030 adskilte 186 år hende fra tidspunktet for Jesu Kristi genkomst. Følgelig skulle der stadig ske meget på jorden efter hans død i 1915.

Syvendedagsadventister, der er forblevet i den officielle institution, bør vide, at dette "store lys", som jeg præsenterer, blev bekendtgjort af Ellen G. White, min søster i Kristus, i hendes bog "Early Writings" i det første kapitel med titlen "Mit første syn"; det første, som Jesus gav hende, på side 14, i sidste afsnit. Jeg citerer hendes ord:

"Men snart blev nogle trætte og sagde, at byen stadig var langt væk, og at de havde troet, at de ville ankomme før. Så opmuntrede Jesus dem ved at løfte sin strålende højre arm, hvorfra et lys udgik, der skinnede på adventisterne. De råbte: 'Halleluja!' Men nogle af dem afviste skamløst dette lys og sagde, at det ikke var

Gud, der havde ledt dem. Lyset bag dem slukkedes til sidst, og de befandt sig i dybt mørke. De snublede og mistede både målet og Jesus af syne, faldt derefter af stien og sank ned i den onde verden nedenfor."

Til de mest intelligente vil jeg påpege, at det "store lys", som Jesus Kristus gav, skulle svare på den langvarige forventning om hans genkomst, og at denne opmuntring fra Herren kun kunne bygges på præsentationen af en dato, der fastsatte året for hans genkomst. Dette var tilfældet med datoen 1994, som jeg præsenterede for adventistinstitutionen i Frankrig. Dette tredje forfængelige budskab, som Jesus Kristus fremsatte, blev ledsaget af en demonstration af den protestantiske reformerte tros forbandelse. Accepten af mit budskab ville for det første have tilladt institutionen at undgå at indgå en alliance med Jesu Kristi fjender i 1995. Og for det andet at dele med mig og mine brødre og søstre siden 2018 kundskaben om den sande dato for vores guddommelige og elskede frelsers genkomst, nemlig foråret 2030; og alle de dyrebare perler, som jeg hver uge lægger i dette arbejde for at nære jer åndeligt. Men kan vi ændre opfyldelsen af, hvad Jesus Kristus profeterede til vores søster Ellen G. White? Slet ikke. Så læg mærke til, at den forbandelse, der blev profeteret mod ikke-troende adventister, faktisk er blevet opfyldt, som vores Gud forudsagde: "De mistede til sidst både målet og Jesus af syne, snublede derefter og sank ned i den onde verden nedenfor"; dette ved at indgå den økumeniske alliance i 1995.

Dette Vesten afslørede at være urent

For længe siden åbenbarede Gud Vestens skæbne ved at give den symbolet på det urene i sine profetier til profeten Daniel.

Dette budskab blev i Dan 2 knyttet til det græske imperiums "*buge og lår af bronze*". I Dan 7 var symbolet på urenhed denne gang en "*leopard*", hvis kåbe er sammensat af "*pletter*". For det tredje, i Dan 8, var symbolet på synd endnu mere præcist, da det blev afbildet af en "*ged*", hvis aggressive og oprørske holdning er velkendt, ligesom dens stank.

Og vi må indse, at hele vores nuværende dominerende Vesten har sin oprindelse og model i Grækenland, og især i byen Athen, den første by i historien organiseret efter republikkens princip. Det var det allerførste demokrati, hvis eneste sammenlignelige model er Schweiz i dag. Ved afslutningen af sin dominans blev det græske imperium erobret af det romerske folks hære, som også havde indført det republikanske regime i 510 f.Kr. Romerne tog alt fra dem: deres kultur, deres guddomme og deres frihed. Jordens folk var allerede blevet godt præget og påvirket af den græske civilisations livsnormer. Men dette blev forstærket af de romerske troppers overvældende magt. Og sådan blev det nuværende Frankrig til græsk-romersk Gallien. I alle disse herskerskifter er den "urene" norm fra det antikke Grækenland blevet overført gennem hele Vesten til vores nutid.

Vesten er stolt af sin samfundsform og har længe håbet på at kunne udbrede den til hele jorden. Det er kun lykkedes på få tekniske og teknologiske punkter, men i dag opdager den tydeligvis modstanden fra folk, der længe har

været domineret og udnyttet. Det er tid til med Guds Ånd at erkende, at denne vestlige model er afskyelig, uretfærdig, irreligiøs og præget af en sjælden perversitet. Gud har tydeligvis fundet noget meget bedre i nutidens Mellemøsten. Indse, at i Daniel 2 symboliseres kong Nebukadnesars kaldæiske imperium med "**guld**", og "medernes og persernes", der efterfulgte ham, med "**sølv**". På hvilket grundlag afsagde Gud sin dom? Hvad havde disse imperier til deres fordel for at retfærdiggøre at blive symboliseret med to "rene" metaller? Daniels Bog giver os svarene: De pågældende konger respekterer Daniel og hans Gud. Efter en periode med eksperimenter konverterede den første, Nebukadnesar, kaldæernes konge, endelig fuldstændigt til tilbedelsen af Skaberguden. Han gjorde i sin tid, hvad ingen konge, præsident eller anden leder gør i dag. Det andet eksempel er medernes og persernes konger. Først erobrede mederkongen Darius, 62 år gammel, Babylon og satte sin fulde lid til Daniel. Efter ham, perseren Kyros og hans dynasti, handlede perseren Darius på samme måde indtil Artaxerxes I,^{som} fuldendte befrielsen af israelitterne, der stadig var fanget i 458 f.Kr.

I Mellemøsten udviklede man raffinerede civilisationer, god smag og god moral. Babylon, som kong Nebukadnesar byggede, havde intet at misunde fra vor tids smukkeste byer. Byen strakte sig over en længde på 40 km på hver side, på en firkantet overflade. Høje mure omgav den, oven på hvilke veje tillod hestevogne at bevæge sig. Haver blomstrede på forhøjede terrasser ... det var i sandhed et vidunder, som Nebukadnesar med rette kunne være stolt af. Problemet var graden af denne stolthed, som blev til arrogance. Han fortjente derfor en stikkende lektie, og Gud gav ham den og bedøvede ham i syv år.

Det krævede denne prøvelse for ham at opdage sin personlige menneskelige svaghed, fordi Gud allerede havde givet ham bevis på sin magt ved at redde Daniels tre venner fra den brændende ovn. Og til gengæld, offer for manipulation af jaloux mennesker fulde af had mod Daniel, værdsætter kong Darius, mederen, Daniel og opdager sin Gud, som redder ham fra løverne. Disse store konger blev hædret og udviste stor intelligens på trods af deres reelle menneskelige svaghed og deres hedenske arv. Fordi de selv var religiøse, selvom de var hedninger, var disse konger åbne og tolerante.

I modsætning hertil blev den kristne tro, der ankom til Vesten, hurtigt præget af uretfærdighed. Monopoliseret af den romersk-katolske kirke antog den guddommelige sandhed det udseende, som den falske kristendom, skabt af kejser Konstantin, ønskede at give den. Takket være sin pavelige magt brugte den derefter på en overtroisk og magisk måde og organiserede sine masser udelukkende på latin på det tidspunkt. Men for at blive fulgt og omsat i praksis skal sandheden høres, eller læses, og frem for alt forstås af den potentielle troende. I middelalderen var Europa dog præget af flere sprog, der adskilte mennesker, der var tvunget til at gruppere sig i kongeriger og for nylig i nationer. Og befolkningen i de således dannede lande forstod ikke latin, undtagen i nogle få særlige tilfælde. Uddannede mennesker havde derfor ingen måde at identificere den løgn, som Rom præsenterede for dem. Sjældent mellem det 12.^{og 15. århundrede}, i det 16.^{århundrede}, blev Bibelen spredt, oversat til mange sprog, men også her kom uretfærdigheden ind i disse oversættelser, så løgneren kan retfærdiggøres ud fra refererede bibeltekster. Uden kontrol med Bibelen i dens originale hebraiske eller

græske version ignoreres disse løgne fuldstændigt. Det er derfor, at Jesu formaning til forsigtighed til sine disciple får sin fulde betydning. " *Vær kloge som slanger* ," sagde han. Og denne forsigtighed betaler sig, fordi vi har bemærket et stort antal grundlæggende fejl i oversættelserne af de nyeste bibler. Kan vi kalde disse bedrag for fejl? De er i sandhed konsekvensen af en guddommelig og djævelsk inspiration, der ønskede at give løgnen en guddommelig autoritet. Disse eksempler fra versene Apostlenes Gerninger 20:7 og 1 Kor 16:2 giver et ubestrideligt bevis på dette. I disse to vers importeres ordet "dag", som ikke findes i den originale tekst, til de oversatte tekster for at retfærdiggøre den romerske hvile på den første dag i ugen. I begge tilfælde citerer teksten dog " *den første sabbat* " og ikke " *den første dag i ugen* ". Således har søndagsgudstjenesten, den første dag i ugen, ingen støtte i den oprindelige bibeltekst i den græske version, og det er kun visse gamle versioner af Bibelen, der respekterer det oprindelige budskab, som apostelen Paulus skrev på græsk. Disse fund bekræfter det billede, som Gud åbenbarede i Åb 9:11, hvor ordene " *hebraisk og græsk* " betegner den Bibel, som djævelen bruger til at " *ødelægge* " disse uheldige ofres håb. Disse to eksempler, som jeg lige har citeret, udtrykker perfekt den uretfærdighed, hvis princip er at afsige en falsk dom ved at forfalske de reelle data, der vedrører den sag, der bedømmes. Menneskelig retfærdighed, eller rettere sagt den uretfærdighed, der er etableret af mennesker, fungerer ud fra dette princip, som de dygtigste advokater skylder deres succes og berigelse. Det er dette, der gør den vestlige civilisation uren og uretfærdig for sandhedens Gud, som giver djævelen løgnens faderskab. Borgerlig løgn er skadelig og ubehagelig, men religiøs løgn er en dødssynd, der lukker for tilbuddet om evigt liv."

Om Guds tjenere eller Djævelens tjenere sagde Jesus: " *I skal kende dem på deres frugt* ." Den frugt, mennesket bærer, er som den frugt, et frugttræ bærer, det vil sige, åbenlys, men kun åbenlys for den ærlige Guds tjener, der kender Gud og den frugt, han værdsætter: kærligheden til hans sandhed og hans person. Ingen kan gøre noget for den skabning, der ikke tager hensyn til Guds smag og meninger, som er åbenbaret i hele hans hellige Bibel. Han har ikke sørget for andre midler end Bibelen til at lære mennesker at kende ham. Derfor inspirerede Djævelen, i den gunstige tid for forfølgelser, sine tjenere i det pavelige regime med pligten til at bekæmpe Bibelen og straffe med døden dem, der søgte at besidde en for at læse den for at høre de sande ord, som Gud har inspireret gennem århundreder og årtusinder.

Frankrig er forblevet præget af den romersk-katolske tro, konstant opretholdt af sine konger fra Klodvig I^{til} Ludvig XVI. Mange af vores franskmænd i dag er ikke klar over den protestantiske reformation, og for mange journalister har ordene "kristen og katolik" den samme betydning. Hvordan skulle de kunne forstå den åndelige status hos katolikker, ortodokse, protestanter, anglikanere og adventister, som alle hævder frelse gennem Jesus Kristus? Alle disse påstande er værdiløse for Gud, for for ham er det eneste, der betyder noget, at hans udvalgte elsker at gøre hans vilje og finder glæde i at adlyde ham.

Vestlig urenhed begyndte med de falske kristnes tilsidesættelse af sundhedsforordningerne i Tredje Mosebog og Mosebøgerne. Ligesom hedningerne troede falske kristne, at de var bemyndiget til at spise ting, som Gud

erklærede urene: svinekød, vildsvin, kanin, hest, and, ål, skaldyr osv., alt urent af natur og af den rolle og funktion, som Gud gav dem på jorden, i havet eller i luften. Det er sandt, at det kødædende fødevalg, som Gud foreslår, er begrænset til husdyr, der er erklæret rene: får, oksekød og fjerkræ og fisk med skæl, men glem ikke, at hans anbefalede kost til sine udvalgte er vegetarisme; langt den bedste, fordi den ikke var til ulempe for menneskers sundhed. Og her er beviset: mens de spiste urene ting, døde Wycliffe og Luther omkring 60 år gamle, mens Peter Waldo, en vegetar og sabbatsholder, levede til han blev 87 år gammel, efter at de tre var sovet ind i Herrens fred og undslap martyrdøden.

Bruddet i forholdet til livets Gud resulterer altid i seksuelle udskejelser. Utugt søges naturligt af det kødelige menneske. Kun dets sind kan tøjle de behov, der udtrykkes af dets fysiske krop. Mens dyr er programmeret til at formere sig, især kaniner, søger mænd nydelse i deres seksuelle forhold. Og det er helt naturligt i overflod og perversitet, at mennesket, uden nogen moralsk begrænsning, frembringer udviklingen af seksualitet. Vores æra har ikke opfundet noget: homoseksuelle, transseksuelle og feminine mennesker har altid eksisteret, mærkeligt nok, lige før store guddommelige straffe. Før krigen i 1914 og før krigen i 1939 var det frække libertinske liv i fuld gang, da krigen pludselig forårsagede et stort antal dødsfald. Efter denne krig fandt en seksuel opvågning sted i Frankrig begyndende i 1968. Bag barrikader og med at kaste brosten revet ned fra Paris' gader mod politiet, udtrykte en overspændt og oprørske studenterungdom højlydt og brutalt deres store ønske om anarkisk og seksuel frihed. Efter at være blevet afvist, foretrak præsident de Gaulle at træde tilbage, og unge mennesker greb langsomt men sikkert magten og lagde pres på de politiske ledere. I 1970'erne og 1980'erne blev frigjort pornografi en almindelig norm, og i 2013 legaliserede præsident Hollande, på trods af stærk modstand, ægteskab af samme køn. Målet var at imødekomme et presserende krav fra homoseksuelle grupper, "bøsser" og "lesbiske". "Gay Pride"-parader multipliceres i alle vestlige lande, og ingen finder længere fejl i disse enorme værdiskift. Under disse engelske termer hævder homoseksuelle LGBT-"stolthed". Ikke tilfredse med at begå vederstyggeligheder, tilføjer de arrogansen ved at hævde dem med "stolthed". Faktisk gengiver den nuværende vestlige situation den, der herskede lige før syndfloden, som 1 Mos 6:5 vidner om: " Jehova så, at menneskets ondskab var stor på jorden, og at hver tanke i dets hjerte kun var ond hele tiden ."; hvilket Jesus bekræftede ifølge Matt. 24:37 og Lukas 17:26: " *Som det var i Noas dage, således skal det være ved Menneskesønnens komme* ." Ondskab og urenhed er derfor udbredt på et meget højt niveau. Med denne høje grad af uopretteligt oprør er det derfor tid for Gud at slå ned og gribe ind, straffen er endda allerede begyndt. For det viser sig, at disse ting bliver meget dårligt bedømt og hadet i Rusland, for ikke at nævne islam, som hader disse perversiteter; hævnerne af Guds pagt identificeres og bekræftes derfor i Daniel 11:40-45 som " *Nordens konge* " og " *Sydens konge* ".

I 2013 fejrede de katolske og ortodokse trosretninger med glæde 1700-årsdagen for Milano-ediktet i år 313. Sytten århundreder (tallet for guddommelig dom) var således gået, siden den synd, som Gud straffede med " *syv trompeter* ", blev sat i værk. Og som svar brød der samme år 2013 et folkeligt oprør ud på

Maidan-pladsen i Kiev i Ukraine. Den siddende russiske præsident blev ulovligt væltet, og den nye regering gik i krig mod Donbass, der var befolket af russere, der boede i det østlige Ukraine. I 2014 annekterede den russiske præsident Vladimir Putin Krim efter en positiv afstemning fra dens indbyggere. Det næste skridt var den unge ukrainske præsident, Volodymyr Zelenskyj, der blev valgt i 2019 og ansøgte om at blive medlem af NATO i 2022. Den 24. februar 2022 gik russiske hære ind på ukrainsk territorium. Den udløsende faktor, der vil føre til 3. verdenskrig, er blevet udløst. Resten afsløres dagligt i nyhedsrapporter fra journalister, der sendes til stederne for den udspekulerede konflikt. Synden i år 313 blev straffet af hedenske barbarer fra Nordøsteuropa under Romerriget, og de synder, som Vesten stadig begik i 2022 (og stadig i dag), siden 2013, vil blive straffet af de samme, og samtidig, nye, russiske barbarer, ortodokse og muslimske, som stadig bor i Nordøsteuropa.

Europas urene skæbne kulminerede i dets ekspansion til Syd- og Nord-"Amerika". I dette navn "Amerika" finder jeg roden til ordet "bitter". For erobringen af disse amerikanske lande var for hele menneskeheden årsager til dyb "bitterhed". Hedenske folk levede der i harmoni med naturen, og under påskud af at bringe tro bragte den katolske religion sine uretfærdige love og vederstyggeligheder; mængder af mennesker blev uretfærdigt og unødvendigt massakreret. Denne "bitterhed" intensiveredes yderligere, da inkaernes, aztekernes og Perus guld blev opdaget, og de spanske galeoner vendte tilbage lastet med guld til Spanien, ligesom de portugisiske skibe efter dem. Hurtigt måtte de erobrede befolkninger konvertere eller dø og endte i erobrerens slavetjeneste. Hvad kunne være mere "bittert" end disse ting?

Til gengæld blev det nordamerikanske kontinent invaderet af europæere, først af englænderne, der erobrede Canada og derefter resten af Nordamerika. Efter et oprør på grund af skatter opkrævet af "kronen" vandt amerikanerne deres uafhængighed på bekostning af blod og beholdt engelsk som deres officielle sprog. Men opdagelsen af guld tiltrak skarer fra Europa og Orienten til deres jord. Og endnu engang blev dette guld årsag til forfærdelig "bitterhed" for landets indfødte indianere. Masser af hvide, udstyret med skydevåben, decimerede de røde folk og fratog dem mad, fordi rejsende fra togene, der krydsede landet, nød at dræbe de bisoner, de så. Imidlertid fandt indianerne i bisonen sin mad, sit tøj og sit tag, som ikke var andet end et konisk telt. De røde folk blev drevet ind i stadig mindre reservater og forsvandt næsten helt, nogle gange som ofre for giftige tæpper, der blev tilbudt af de hvide.

Nordamerika, som blev til USA, oplevede den værste bitterhed mellem 1860 og 1865 med den brodermorderiske borgerkrig; sydstaterne modsatte sig de nordlige stater, der ønskede afskaffelse af sort slaveri. Amerikanernes adventisttro blev testet og åbenbaret i 1843 og 1844, lige før de to forbandelser, der repræsenteredes af opdagelsen af guld og borgerkrigen. I nogen tid havde den været offer for den dæmoniske forførelse af "spiritualisme" importeret fra England. Og den sidste årsag, der gør den til selve billedet på "bitterhed", er dens kapitalistiske regime, opmuntret af dens calvinistiske tro, der betragter rigdom som bevis på Guds velsignelse. Selvom han havde det skrevet i Bibelen, i 1 Tim. 6:9-10: "*Men de, der vil være rige, falder i fristelse og snare og mange tåbelige*

og skadelige begær, som styrter mennesker i ødelæggelse og fortabelse. For pengekerlighed er en rod til alt ondt. Nogle, der er besat af den, er faret vild fra troen og har stukket deres sjæle ud i mange trængsler. " I de sidste tider er det ikke længere " nogle få ", men skarer, der synes at være " besat af pengekerlighed ". Den, der tager princippet om menneskets udnyttelse som sin lære, ser sin rigdom vokse med antallet af udnyttede mennesker. Det er derfor let at forstå, at denne udnytter ønsker at udnytte hele jorden og alle dens indbyggere. Han kan ikke være tilfreds med mindre end dette resultat. Den amerikanske udnytter møder dog modstand fra mennesker, der nægter at blive udnyttet, fordi de foretrækker at forene sig og styre livet kollektivt. Dette valg er uforeneligt med det mål, udnyttøren har sat sig, og skal derfor ødelægges og udslettes for enhver pris med de værste midler. Dette forklarer jordens opdeling i to lejre fra 1945 til i dag. Og siden den 24. februar 2022 vil den forberedte tredje verdenskrig give den amerikanske udbytter mulighed for at nå sit længe ønskede mål, fordi atomvåben vil ødelægge hans modstandere og alle frie og uafhængige nationer. Han vil da være i stand til, som et " dyr der stiger op af jorden ", officielt protestantisk, men allieret med katolicismen, at påtvinge sin lov og sine principper på jordens overlevende indbyggere. Desværre for alle er hans religiøse lov ufuldkommen og gengiver en arv fra romersk katolicisme, som Gud har fordømt. Og det er i ønsket om at påtvinge den på de sidste sabbatoverholdere, at han vil opdage Guds sande retfærdighed, som vil ødelægge ham, efter at have ramt ham med de " syv sidste plager af hans guddommelige vrede " i løbet af året 2029.

I denne sidste sammenhæng vil den syvende dags sabbats hvile spille den ledende rolle. Det er kun ved at søge at påtvinge sin "søndag" ved et universelt dekret, at modsætningen mellem lørdag og søndag vil vinde styrke og beviser. Gud vil synliggøre og tydeliggøre en lusket krig maskeret og ignoreret i 17 århundreder, mellem 313 og 2013; en åndelig krig, der vil fortsætte indtil Jesu Kristi herlige genkomst. De overlevende fra den tredje verdenskrig vil derfor, for sidste gang i menneskelig erfaring, have muligheden for at vælge mellem at ære Gud eller at ære hans fjende, djævelen, med alle de jordiske og himmelske konsekvenser, som begge valg medfører.

I denne sidste prøve vil den sidste rene lejr modsætte sig den urene lejrs despotisme, og denne sidste trosprøve er profeteret og forudsagt i Åb 3:10: " Fordi du har bevaret ordet om min tålmodighed, vil jeg også bevare dig fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for at prøve dem, der bor på jorden. " Den sidste fase af denne prøve tilskrives " dyret, der stiger op af jorden " i Åb 13:15: " Og det fik magt til at give dyrets billede liv, så at dyrets billede både skulle tale og få alle de, der ikke ville tilbede dyrets billede, dræbt." » De foranstaltninger, der blev truffet tidligere i løbet af året med de " syv sidste plager ", citeres også i vers 16 og 17, som følger: " Og det får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at give **et mærke** på deres højre hånd eller på deres pande, **og at ingen skulle kunne købe eller sælge uden den, der havde mærket** eller dyrets navn eller dets navns tal. "

Mærket : "søndag", falsk "Herrens dag" og f.eks. "solens dag".

Dyrets navn : Titel, som de romersk-katolske paver gjorde krav på, indskrevet på deres tiaraer: VICARIVS FILII DEI, dvs. Guds Søns stedfortræder, dvs. Guds Søns stedfortræder.

Hans navns tal : Åb. 13:18: " Her gælder visdom. **Den, der har forstand, skal tælle dyrets tal** . For det er et menneskes tal, og **dets tal er seks hundrede og seksogtres** . " Summen af de latinske tal i navnet VICARIVS FILII DEI er: $5+1+100+1+5+1+50+1+1+500+1 = 666$.

I vores tid ved vi allerede, hvilken magtfuld jordisk lejr der bruger den kommercielle og finansielle "boykot" mod sine religiøse, økonomiske og politiske modstandere, især siden 2022, mod Rusland og dets partnere, det vil sige den urene vestlige lejr anført af USA, som sanktionerer den.

Urent blod har ikke altid været normen, som franskmændene værdsatte. Faktisk antog det revolutionære Frankrig i 1792, angrebet af østrigerne, en republikansk nationalsang komponeret af hr. Rouget de Lisle. Og vi finder stadig i dag i teksten til denne patriotiske sang følgende ord: "Lad urent blod vande vores furer." Hvad var dette urene blod dengang? Aggressorens royalistiske østrigske blod. Vi forstår derefter det morderiske had mod det franske folk, som Kong Ludvig XVI og den østrigske dronning Marie-Antoinette betalte prisen for og mistede deres hoveder, før aristokraternes, datidens privilegerede herrers, faldt efter dem. Denne sang kaldet "La Marseillaise" beviser, at de første franske revolutionære var voldsomme nationalister, jaloux på deres nationalitet og deres demokratiske regime. Denne revolutionære krig vil dukke op mange gange i forskellige lande, hvor de klippede får gør oprør mod deres despotiske hyrder. For uanset hvilket regime der styrer et land, vil fåret altid være det, der bliver klippet. Dette skyldes, at uden for en eksistens reguleret af Gud, etablerer menneskelige politiske regimer legitimt uretfærdigheder af varierende grad, men ikke desto mindre uretfærdigheder. Som arving til synd er mennesket ude af stand til at sikre perfekt retfærdighed. En sammenligning af Frankrig i 1792 med Frankrig i 2023 vidner om en fornægtelse af alle dets oprindelige værdier. Kun ét fællestræk bør bemærkes: dets afvisning af religion. Dets situation er derfor forværret. Frankrig i 2023 er stolt af sin etniske blanding, hvilket gør det urent. Det ignorerer eller foregiver at ignorere det faktum, at det har budt velkommen og nationaliseret muslimske befolkninger, for hvem følelsen af religiøs hellighed er den primære værdi. Efter at det samme udløste en dødelig krig mellem jøderne og romerne i år 66 e.Kr., skulle der kun én mand til, der urinerede mod væggen i en moské i Konstantin i 1934, for at opildne det lokale muslimske samfund med vrede og vække harme blandt resten af muslimerne spredt over hele verden. Og til enhver, der vil lytte, holder de aldrig op med at gentage: "Der er ingen Gud undtagen Gud, og Muhammed er hans profet." Man kan så forstå den afstand, der adskiller disse mennesker fra de agnostiske eller ateistiske franskmænd, der bød dem velkommen.

Hvis vi vender tilbage til det foregående vidnesbyrd, må du forstå, at vesterlændinge i 17 århundreder har urineret på Guds sabbat. For at tilskrive den syvende dag en profan karakter, som Han suverænt helliggjorde fra den første syvende dag af Sin jordiske skabelse, er umådeligt mere alvorligt end at urinere mod en moskés væg. Overvej derfor tålmodigheden hos denne almægtige Gud,

som accepterede denne skandale, mens han ventede på retfærdiggørelsen af al Sin hellighed i oktober 1844. Gud forblev dog ikke uden at reagere på denne fornærmelse; Han sendte plagerne af Sine første fire " *trompeter* " over menneskeheden. Og ved at udvælge et folk gennem William Millers adventistprøver i 1843 og 1844 havde Gud ret til at opnå en kraftfuld og trofast tjeneste fra denne institutionelle kirke. Den blev skabt for at åbenbare for menneskene den forbandede natur af den falske hviledag, søndagen i den romersk-katolicisme, som også fordømmer den falske hviledag, som muslimer tilskriver den sjette dag. I begyndelsen af sin skabelse, længe før de nuværende religiøse uenigheder, helliggjorde Gud den syvende dag til hvile og intet andet end den. Navnet "adventist" fremkaldte kun ét aspekt af dette folks helliggørelse, for Gud lod det tilføje ordene "på den syvende dag" for at skelne dagen for dets ugentlige hvile fra andre kristne kirker, der ærede, og stadig ærer, resten af den første dag, som var arvet fra kejser Konstantin ved Guds vilje, så deres afvisning og fordømmelse ville blive synlig. Hvad sker der nu på dagen for religiøs hvile? Folket samles for at reagere på en højtidelig indkaldelse udstedt af Gud. Det er let at forstå, at den, der begår en fejl på dagen for denne aftale, ikke kommer i kontakt med Gud, men med djævelen, der hævder retten til at erstatte ham. Og når folket ikke længere har et velsignet forhold til Gud, får vi det resultat, der bevidnes i dette vers fra Jer. 14:19: " *Har du forkastet Juda? Har din sjæl afskyet Zion? Hvorfor har du slået os, og der er ingen lægedom for os? Vi håbede på fred, men der er intet godt; en tid med lægedom, **men nu er der rædsel** !* "

Synes du ikke, at denne observation også er synlig i dag, fordi den vedrører de overlevende fra de to alliancer, i Israel og i Vesteuropas lejr og dets globale udvækster? Ja, den samme vantro får Gud til at reagere på samme måde. Dette udtryk " **og her er terroren** " er værd at bemærke, fordi vi under disse vilkår oplevede **den revolutionære "Terror"** i Frankrig i et helt år fra 27. juli 1793 til 27. juli 1794. Et år præget af en massakre i historien, flød blodstrømme mod Seinen fra skafottet, hvor guillotine mekanisk halshuggede hovederne på de aristokrater, der var fordømt af den exceptionelle revolutionære retfærdighed, der var etableret af Komitéen for Offentlig Sikkerhed. Denne folkelige vrede var ikke kun menneskelig; den var frem for alt guddommelig, og mennesker var kun de instrumenter, Gud brugte som " *et hævnende sværd* ". Dette bekræftes af 3. Mosebog 26:25, gengivet af den 4. "trompet" i Åb 8:12 for den kristne æra. Det had, der blev vakt mod den katolske kirke og dens aristokratiske støtter, var frem for alt et guddommeligt had. På ét år lod Gud folket betale for de uretfærdige forbrydelser, der blev begået i århundreders blodig historie mod ham og hans stakkels, elendige skabninger.

Efter straffen med den 4. "trompet" gik det republikanske regime under Napoleon I ^{Bonapartes} kejserlige regime. Hans krige mod de europæiske kongeriger favoriserede spredningen af republikansk ideologi, men på bekostning af et betydeligt antal menneskelige dødsfald. Det var dengang, at Gud lod universel religiøs fred herske. Det var i dette afslappede klima, at han organiserede adventistvækkelsen, hvoraf den første fandt sted mellem 1825 og 1830 i form af konferencer organiseret i England i Albury Park med temaet Kristi genkomst; datidens dronning deltog personligt. Efter at religiøse stridigheder var ophørt, var

menneskenes sind klar til at vågne op til tanken om Jesu Kristi genkomst. Konferencen vil fortsætte i fem på hinanden følgende år, og den tredje vil bekræfte datoen 1828, der opnås ved udgangen af de "1290 dage", der er citeret i Dan 12:11: " *Fra den tid, det stadige offer fjernes, og den ødelæggende vederstyggelighed rejses, skal der gå et tusind to hundrede og halvfems dage.* " Men dette vers får kun betydning gennem detaljerne i vers 12, der følger efter det: " *Velsignet er den, der venter og når til tusind tre hundrede og femogtredivende dage!* " Det er derfor et spørgsmål om at vente, men at vente på hvem eller hvad? Jesu Kristi genkomst blev annonceret for årene 1843 og 1844; derfor en genkomst beliggende mellem disse datoer 1828 og 1873, hvilket betegner afslutningen på de "1335 dage".

Den plan, som Gud har udarbejdet, er yderst klog, fordi denne dato 1828 forbinder emnet "adventisme" med England, som uden at være klart protestantisk, var anglikansk, men meget knyttet til Bibelens tekst, i modsætning til Frankrig eller Tyskland på det tidspunkt, stærkt katolske lande som Italien og Spanien. Efter denne engelske adventistoplevelse skulle adventistarbejdet og prøvelserne udvikle sig i USA mellem 1831 og 1873, og derefter vende tilbage som et missionærbudskab til Europa og resten af verden. Dette punkt er afgørende, fordi Gud gør dette adventistbudskab til en universel mission, som intet land kan gøre krav på alene. Og her skal du vide, at officiel og institutionel adventisme ledes fra USA, hvor hovedkvarteret for verdenspræsidenten for værket er placeret. Men da den officielle organisation fjernede mig i 1991, blev mine forklaringer på kapitel 12 i Daniels Bog ikke modtaget, og det værste for dem er, at de ikke har nogen forklaring på kapitel 12. I 1991 blev forældede teorier stadig traditionelt bevaret for de andre kapitler, inklusive det ¹¹.

Adventistbudskabet forbliver derfor den store Skaberguds eneste ejendom, som frelser sine udvalgte gennem Jesus Kristus. Men Kristi Ånd leder dem tilbage til lydighed mod guddommelige forskrifter, for han frelser dem, så de ikke synder mere.

I 1828 blev det anglikanske England betragtet som "rent" sammenlignet med andre lande i det katolske Europa, som blev anset for at være "urene". Men det var kun i et sandt protestantisk land med status som "rent", at Gud udførte sine adventistiske selektive tests. I 1863 blev de udvalgte mennesker grupperet i en kirke og registrerede den officielle status som "Syvendedags Adventistkirken". Og i 1873 blev udbredelsen af hans budskab lanceret af hans missionærer over hele jorden, hvor det var muligt.

På Noahs tid blandedes Abels rene slægt og Kains urene slægt ifølge 1 Mos 6:2: " *Og Guds sønner så, at menneskenes døtre var smukke, og de tog sig hustruer af alle dem, de valgte.* " Dette resulterede i udbredt frafald, hvor den urene komponent havde fordærvet den rene komponent. Vi ser, at det samme skete i vores verden mellem 1828 og 2023 og allerede i 1994. Den fejl, som "Laodikea" begik, er dens afvisning af det guddommelige profetiske lys, som Gud derefter skubbede ind i økumenismens djævelske arme som et "tegn" på, at han havde afvist og "opspytet" det allerede i marts 1995. Den rene komponent forbliver kun ren, hvis den holder afstand fra den urene komponent. Den protestantiske tro havde ingen grund til at indgå en alliance med den katolske tro. Hun indgik denne

alliance, fordi hun satte den såkaldte "skyld" mod mennesket over den meget reelle skyld, der blev begået mod Gud. Med denne adfærd mistede den protestantiske tro berettigelsen for sit navn "protestantisk", fordi den ikke blot ikke protesterer mod katolske synder, som dens fædre gjorde før 1844, men den protesterer ikke længere mod noget, men tværtimod legitimerer og accepterer nu alt, selv vederstyggelighed. Efter at have oplevet den samme udvikling og transformation var den officielle Adventistkirke " **værdig** " til at tilslutte sig denne protestantiske alliance i marts 1995. Lejren af urene religioner har derfor været komplet siden den dato.

Instrueret af dette adventistiske forræderi, øjeblikkeligt udvist af institutionen, ønskede jeg at forkynde dette budskab om sand syvendedagsadventisme, som Jesus gav mig at forstå, og med dette for øje organiserede jeg i år 1992 fem med mellemrum opstillede konferencer, hvoraf den sidste blev præsenteret lørdag den 22. december 1992. Resultatet af alle disse forsøg var foruroligende, men yderst afslørende for min tids åndelige situation. Mine skuffede håb forsvandt, og jeg forstod, at ondskaben var meget større, end jeg havde forestillet mig. I 1996 blev betydningen af testen fra 1991 til 1994 klar; i den tro, at jeg kunne annoncere Jesu Kristi genkomst i 1994, fik himmelens Herre mig til at annoncere datoen for den åndelige død af hans officielle institutionelle forsamling, den sidste af denne type, i menneskehedens historie. Jeg modtog ikke flere store lys før foråret 2018. Og meget tidligt, omkring 2008, flyttede mine første medarbejdere væk fra mig. Må Gud beskytte dem, hvis dette stadig er muligt! Men dette kan let forklares af aldersforskellen på os. I tresserne fik vi selskab af unge mænd på knap 30 år, og vores reaktioner var ikke de samme. Disse unge mennesker levede kun af det nye lys' lidenskab, så da budskabet var forstået og mestret, forårsagede ophøret af nye forklaringer frustration i deres sultne sind. Så de troede, at de kunne gøre det bedre end mig, og engagerede sig i individuelle handlinger. Ak for dem, lyset faldt igen ned over mig, i kraft og værdi fra foråret 2018, men de var ikke længere hos mig til at værdsætte det.

Vi må derfor aldrig ofre ren værdi for at behage mennesker, der ikke er følsomme over for denne forestilling. Helliggørelse er mere end et ord, det er et pas til himlen. Det består i at opbygge den udvalgte i ånd og sandhed, det vil sige, hvad der vil træde ind i evigheden med hele sin personlighed. Det fysiske legeme vil forblive på syndens jord, erstattet af et himmellegeme ligesom Guds himmelske engle. Vores tænkning vil forblive den samme, men den vil ikke længere afhænge af, hvordan vores nuværende kødelige hjerne fungerer. I sin evige plan har Gud forudset og bekendtgjort den, og den nuværende jordiske skabelse og dens vederstyggeligheder skabt af syndens menneske vil blive erstattet af " *en ny himmel og en ny jord* " ifølge Åb 21:1: " *Og jeg så en ny himmel og en ny jord; for den første himmel og den første jord var forsvundet, og havet var ikke mere .* " Det vil være med den gamle jord som en bog, hvis side vendes for at åbne en ny blank side. Men mens disse ting sker på syndens jord, vil krigen, som " *dragens* " *urene lejr fører* mod den rene lejr af de sande syvendedagsadventister, " *som holder fast ved Jesu vidnesbyrd* ", fortsætte indtil

Guds Kristi store, herlige genkomst, han som kommer som en sejrherre og for at sejre i "Mikael".

Sandt eller falsk; sandhed eller løgn

I vores jordiske dimension er sandhedens og falskhedens natur, og sandhedens og løgnens natur, defineret på en skarp og kategorisk måde. Vores menneskelige sind adlyder intellektuelle love, der gør løgn til det absolutte modsætning til sandhed, og sandheden til løgnens. På vores jord er dette en nødvendig logik, der er meget nyttig og berettiget. Men under Skabergudens blik, lige så evig som han er ubegrænset, kan disse forestillinger blive misvisende. Og allerede nu må vi indse, at Gud aldrig er underlagt de regler, han giver i menneskers liv. De er begrænset af deres syn, hvilket får dem til at ignorere ting, der eksisterer, men forbliver usynlige for dem. Apostelen Paulus lagde stor vægt på sammenligningen af det nuværende kødelige legeme med opstandelsens åndelige legeme, som Jesus sammenligner med englenes.

Uvidende om alt, hvad der sker i denne usynlige æter, betragter mennesket det, som sandt, hvad dets øjne ser og reflekterer tilbage til det. Det er det samme for hver af dets sanser. Men dette er kun en lille del af, hvad der er sandt. For fuldstændig sandhed kræver, at man ved, hvad der er usynligt for vores øjne. Jesus Kristus kom for at åbne vores sind, så vi kan vide, at vores øjne bedrager os. Han talte til dæmonånder, truede dem og beordrede dem til at forlade kroppene af de mennesker, de havde taget kontrol over. En satanisk verden ledsager os og inspirerer ledere og enkeltpersoner til at organisere tragedier, mord og individuel og kollektiv lidelse.

Når vi tror, vi ser, ser vi ingenting eller kun delvist, og i dette tilfælde er vores dømmekraft forvrænget. For eksempel stræber mennesker i vores nuværende situation, der er afskåret fra Gud, efter at afhjælpe de problemer, der opstår. Nogle af disse problemer har årsager, der er lette at identificere, men andre er det i langt mindre grad, fordi de er bygget på en række årsager og de mange konsekvenser, der følger af dem.

Under monarkiet regerede den suveræne konge hele sit liv og kunne lære lektier gennem hele sin eksistens og bruge dem til gavn. Men i det moderne liv i dag, hvor modellen er præsidenten, der præsiderer i spidsen for forskellige nationale demokratier, er aktivitetens regeringstid meget kortere; højst fire eller fem år. Disse øjeblikkelige præsidenter har ikke tid eller intelligens til at søge de virkelige, langvarige årsager til de problemer, de står over for. Med billedet af et skib, hvor huller i skroget fosser vand, sender han ikke skibet til et skibsværft for at få det repareret, men stikker blot propper i for at forsegle de huller, der lukker vandet ind.

Ved at studere bibelske profetier ledte Gud mig til at vende tilbage til menneskets historie ved dens kilde. Den, der begyndte med en dødssynd begået af Eva på grund af hendes synshandicap. Hun så ikke himmellegemet af den engel, der talte til hende gennem slangens krop. Arvesynden blev derfor forårsaget af Evas manglende evne til at se den sande situation i dette dramatiske møde. Hun

var derfor det første offer, der blev bedraget af sine egne øjne foran sine efterkommeres store mængder. For vi lider alle, selv den dag i dag, af denne forfærdelige ulempe, at det, vi tror, vi ser, kun er en del af virkeligheden.

Ligesom englens har vi ikke muligheden for at gå fra himmelsk liv til jordisk liv i en synlig eller usynlig form. Vores menneskelige tilstand begrænser os til de begrænsninger, som Gud én gang for alle har fastsat. Og hvis Jesus Kristus ikke var kommet for at lære os og advare os mod det usynlige liv hos dæmonerne i djævelens lejr, ville vi være uvidende om selve deres eksistens. Og nu, hvor vi kender denne eksistens, kan vi bedre forklare de såkaldte "paranormale" fænomener, der observeres i menneskelivet. Så vi med sikkerhed kan sige, at ethvert mysterium har sin jordiske eller himmelske forklaring. Åbenbaringen, som Jesus Kristus bragte, tillader os ikke at være ligestillede med dæmonerne, men i det mindste at vide, at de er ansvarlige for krigen mod menneskesjæle. Jesus ophørte aldrig med at advare os mod djævelen og hans himmelske og jordiske håndlangere. Apostlen Paulus gentog trofast disse advarsler i sine breve, og i dag nævner ingen djævelens eksistens, selvom hans aktivitet når sit højdepunkt. Hvordan kan vi forklare denne tavshed om hende? Åb. 12:17-18 giver os forklaringen: "*Og dragen blev vred på kvinden og gik hen for at føre krig mod resten af hendes afkom, dem, der holder fast ved Guds bud og Jesu vidnesbyrd. **Og han stod på havets sand** .*" Dette er en version af L.Segond Bibelen, revideret af Scofield Bible Group. I nogle bibler er vers 18 i dette kapitel 12 placeret i begyndelsen af kapitel 13. Dette er en fejl, der forvrænger logikken i den guddommelige åbenbaring. For dette korte vers: "**Og han stod på havets sand** ," afslutter rækkefølgen af begivenheder, der er profeteret i dette kapitel 12, som jeg kalder den store plan, fordi den dækker hele den kristne æras tid, fra apostelen Johannes' tid, indtil Jesu Kristi herlige genkomst. Denne formel beskriver perfekt vores nuværende åndelige situation, da djævelen styrer hele den kristne religiøse institution, som her symbolsk repræsenteres af udtrykket "**havets sand** "; Dette symbol er Abrahams efterkommere ifølge 1 Mos 22:17: "*Jeg vil velsigne dig og **gøre dine efterkommere talrige** som himlens stjerner og **som sandet ved havets bred** , og **dine efterkommere** skal tage deres fjenders porte i besiddelse.* "; og i 1 Mos 32:12: "*Og du har sagt: Jeg vil gøre dig godt og **gøre dine efterkommere talrige som havets sand** , så de ikke kan tælles.*" Og endelig, Israel, i dette vers fra Esajas 10:22: "**Selvom dit folk, Israel, er som havets sand , skal kun en rest vende tilbage ; ødelæggelsen er løst, den vil flyde over med retfærdighed .**" Dette "**havets sand** " symboliserer derfor alle befolkninger i den vestlige kristne lejr, inklusive det ortodokse Rusland. Kristendommen erstattede jødedommen, men den endte sit forløb med det samme dramatiske resultat: afskåret fra Gud og underlagt djævelens og hans dæmoner. Ignoreret af mennesker forbliver djævelen ikke inaktiv, fordi civil og religiøs fred favoriserer afledning af menneskelige sind mod destruktive tilhørsforhold og aktiviteter. Med sine dæmonskarer presser han mennesker til at beskæftige deres sind med alle mulige ting, forudsat at det ikke er deres evige fremtid. Og denne tekst fra Åb. 12:18 vidner om hans store effektivitet, da han leder hele den jordiske menneskehed. Imidlertid undslipper "en rest ", bestående af "*dem, der holder fast i Jesu vidnesbyrd* ", hans herredømme, og dette af en grund, som Jesus Kristus

profeterede i Matt. 24:24: " *For der skal fremstå falske messiaser og falske profeter; de skal gøre store tegn og undere, så de, om muligt, selv de udvalgte forfører.* " Denne sidste rest af hans udvalgte finder i " **Jesu vidnesbyrd** ", hans bibelske profetier, åbenbaringen af de planer, han vil fuldføre i de sidste dage af den jordiske synds historie. Også advaret og formanet af Ånden, der profeterer sine budskaber, er hans udvalgte beskyttet mod de mest subtile djævelske fælder; djævelen kan derfor ikke forføre Guds sande udvalgte. Jo mere tiden går, jo mere opdager jeg, hvor meget historien i Matt. 24 sigter mod verdens ende, hvor han vender tilbage i sin guddommelige herlighed. I Matthæus 24:21 profeterer Jesus faktisk om " *den store trængsel* ", som allerede er profeteret i Dan. 12:1. Sammenlign disse to vers; Matthæus 24:21: " *For da skal der være en stor trængsel, som der ikke har været fra verdens begyndelse indtil nu, og som der heller aldrig skal være .* " Og Dan. 12:1: " *På den tid skal Mikael, den store fyrste, som står for dit folks børn, stå frem; og der skal være en trængselstid, som der ikke har været, fra det tidspunkt et folk blev til, og indtil den tid . På den tid skal dit folk blive udfriet, hver og en af dem skrevet i bogen.* " I sin bekendtgørelse forbinder Jesus denne enorme " *trængsel* " med omstændighederne ved sin tilbagevenden. Denne " *trængsel* " vil blive delt af alle de overlevende fra dette unikke øjeblik. For de udvalgte vil den blive forårsaget af en endelig forfølgelse, hvis endelige projekt er deres dødsdom. For de andre overlevende vil denne nød skyldes Guds syv sidste plager, som vil ramme dem, den ene til den anden; hvorefter de sidste bedragne troende ved Kristi genkomst med rædsel vil opdage, at den evige frelse er tabt for dem. Der vil derfor være en kur og en lykkelig helbredelse for de udvalgte, der er kastet ud i nød, men for de andre tilfælde er den evige død uundgåelig.

Det, der syntes sandt for de faldne, var derfor falsk og vildledende. Omvendt blev " **resten** ", foragtet og hånet af de samme faldne for deres tilbagestående tro, som var i overensstemmelse med apostlenes, i sidste ende frelst og herliggjort af Jesus Kristus. I sine profetier åbenbarede Jesus for dem, hvad der var sandt for Gud, det vil sige hans sandhed. De lykkedes således med at ignorere de bedrageriske tilsynekomster af den menneskelige eksistens og med at dele den plan, han havde forberedt for dem, med Jesus Kristus. For det vantrø menneske var det sande falsk, og det falske var derfor sandt. De udvalgtes fordel vil derfor have været at dele hans absolutte sandhed med Gud.

Nogle mennesker viser sig ude af stand til at følge Guds logik, fordi deres vurdering af sandt og falsk er for skarp og absolut. Vi ved, at Gud giver love og regler, som han ikke selv personligt er underlagt. Det er derfor hans ånd, der definerer standarderne for sandhed og løgn; og også standarderne for sandt og falsk. Den livsplan, som Gud udarbejdede, var baseret på 6.000 års forskellige erfaringer, der skulle bevise, at tro er en frugt af frihed givet af Gud til alle hans himmelske og jordiske skabninger. Denne frugt af frihed frembringes af en skabnings simple valg, et valg, der danner dens natur og personlighed. Faktisk er alle Guds skabninger skabt med muligheden for at træffe gode eller dårlige valg. De udvalgte træffer de rigtige valg, og de faldne vælger de forkerte. Men her igen, hvem bestemmer at sætte standarden for godt og dårligt? Gud, vores skaber. Standarden for godt er at ære det, man vurderer som godt, og standarden for ondt

er at ære det, man vurderer som ondt. Gud har givet mennesket, som "godt", hele sin bibelske åbenbaring, fordi den vidner om og åbenbarer hans dom over utallige individuelle og kollektive livserfaringer.

Lige siden arvesynden har djævelen arbejdet på at forføre menneskeheden, og i 1655 efter Adam, efter at have forvansket hele menneskeheden på det tidspunkt, undtagen Noah og hans familie, bragte Gud syndfloden, der fik dem alle til at omkomme ved drukning ligesom de andre landdyr, der levede på den samme jord som dem. Efter Eva var de før syndfloden alle ofre for deres øjne. 1655 leveår var gået uden at jorden var dækket af vand, og i lyset af denne falske tilsyneladende sikkerhed forhærdede de sig og forblev døve for de advarsler, som Noah, den eneste retfærdige person på den tid, gav. Og hans vidnesbyrd blev gjort "sandt" og antageligt, fordi han ud over sine ord sammen med sine sønner, midt i det kontinentale land, byggede en båd, Guds ark. Men selv denne praktiske handling var nytteløs, fordi hans handling syntes at bekræfte, hvad syndere mente var en særlig "vanvid", men ikke farlig for dem. Noah havde ret ifølge Gud, og denne sandhed var for hans samtidige falskhed og vanvid.

Under "religionskrigene" repræsenterede Bibelen, Guds tavse "**to vidner**", sandheden ifølge Gud, og de, der forstod den, var i stand til i dens lys at opdage den djævelske norm i de kongelige regimer, der var stillet til tjeneste for det romersk-katolske pavelige regime. Sande og gode tjenere fandt deri apostlenes eksempel og Jesu Kristi liv og død. Da de hørte den lektie, Gud gav, efterlignede de dem ved at vise sig fredelige og føjelige og acceptere martyrdøden, når Gud bad dem om det. Men allerede i dette arbejde med den sande reformation, organiseret og villet af Gud, blev "**hyklernes**" falske tro manifesteret; let at identificere ved opførslen hos dem, der repræsenterer den, fordi de tillægger deres jordiske liv en vital betydning, der får dem til at dræbe dem, der uretfærdigt bekæmper dem. Fra dette tidspunkt fortsatte sandhedens lejr, men falskhedens lejr mangedobledes, fordi den protestantiske lejr delte sig i flere grupper, hver lige så ufuldkommen som den anden.

Jeg åbner her en parentes, der omhandler Guds "**to vidner**". Hvem er de? Gud Faderen og Gud Sønnen, og det er Jesus selv, der lærte det i Johannes 8:17-18: "*I jeres lov står der skrevet, at **to menneskers vidnesbyrd er sandt** ; jeg **vidner** om mig selv, og **Faderen**, som har sendt mig, vidner om mig* ." "**Faderen**" repræsenterer Gud i den gamle pagt, og "**Sønnen**" repræsenterer den samme Gud i den nye pagt, og disse to successive historiske roller besiddes af den samme skabergud, som er Ånd og tredobbelt hellig, det vil sige hellig i fuldkommenhed. Johannes' Åbenbaring udgør en suveræn åbenbaring, hvis forfattere stadig er "**Faderen og Sønnen**", og Jesus minder om dette ved at citere i Åb. 11:3: Helligåndens "**to vidner**". For "**Faderen**" var inspirationen til den gamle pagts hellige skrifter, og ligeledes er Jesus Kristus, "**Sønnen**", efter ham inspirationen til den nye pagts hellige skrifter. I sin Åbenbaring understreger Jesus stærkt disse udtryk "**vidne, vidnesbyrd**". For Johannes afslører han, at hans syn er "**Jesu vidnesbyrd**" i Åb 1:2: "... som vidnede om **Guds ord** og om **Jesu Kristi vidnesbyrd** , alt det, han så ." Dette vers præsenterer tydeligt de guddommelige "**to vidner**", som er uadskillelige og enstemmige i deres dom over syndige mennesker. Desuden er de uomtvistelige, fordi de ledes af én og samme

guddommelige Ånd. Det er derfor, at Jesus i Åb 3:14 præsenterer sig for sin sidste officielle religiøse institution, nemlig for "Syvendedags Adventistkirken", som et "**trofast vidne**". "**Laodikea**" er den æra, der er præget af min profetiske tjeneste, hvor Jesus beviser sin trofasthed ved at bringe sit lys for at belyse de mysterier, der endnu ikke er forstået eller misfortolket i hans guddommelige åbenbaring, som er baseret på Daniels Bog, "**vidnet**" om den gamle pagt, og på Åbenbaringens Bog, som han kommer for at belyse som "**vidne**" om den nye pagt. Derfor begik den officielle adventisme i 1991, ved at afvise det budskab, som Jesus præsenterede for den mellem 1980 og 1991, den samme type synd som den katolske religion og i 1843 den protestantiske religion. Bibelen, dens guddommelige åbenbaring og Helligånden blev foragtet; forholdet til ham var ikke længere muligt: den "**spyede**" den derfor ud. Hvad er et vidnes rolle? Han er enten belastende eller frikende for den synder, der er underlagt Guds domstol. Hans rolle er derfor af yderste vigtighed. Derfor er Jesus Kristus for ethvert menneske enten anklager eller forsvarsadvokat. Og hans dom er retfærdig, uden mulighed for fejl. For den er ikke baseret på rapporter, men på hans personlige observation af tingenes virkelighed. Skaberguden er på én gang vidnet, den anklagende dommer, forsvarsadvokaten og den, der fuldbyrder den endelige dom, som ingen kan bedrage.

Jeg lukker denne vigtige parentes og genoptager det behandlede emne.

I 1843 generobrede Gud officielt sin religiøse autoritet i USA ved at forberede sig på at afsløre og præcist fordømme den pavelige urapation, som var profeteret i Dan 7, 8, 9 og 11. Denne handling har til formål at bekræfte, hvad religionskrigene historisk set har vist. Ved udløbet af den tid, der er fastsat i hans dekret i Dan 8:14, ønsker Gud at udvælge de udvalgte, som han vil samle i en sidste officiel kristen religiøs institution i 1863. Da Bibelen er trykt og bredt distribueret og tilgængelig på mange fremmedsprog, vedrører adventisttesten den endnu engang som på reformationens tid. Den lektie, som sande protestanter har lært, "Skriften og Skriften alene", vil give Gud mulighed for at basere sin adventisttest på de profetiske tekster, som den præsenterer for sine kaldede. Mens reformationen havde til formål at definere de sande betingelser for frelse, er adventisternes prøvelser beregnet til at udvælge dem, der er kaldet, og som virkelig "*venter på*" Jesu Kristi herlige genkomst, som han selv har profeteret om i Matthæus 24 og Apostlenes Gerninger 1:11: "*Og de sagde: 'Mænd fra Galilæa, hvorfor står I og ser op mod himlen? Denne Jesus, som er blevet taget op fra jer til himlen, skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen*". " I lang tid blev den tid, som Gud havde fastsat for den jordiske oplevelse, ignoreret, så under disse omstændigheder kunne mennesker håbe at være vidne til Kristi genkomst når som helst, mens de var i live. Bibelen angav kun et omtrentligt tal på 4.000 år, fra Adam til Kristi fødsel; ifølge den almindelige opfattelse af dette emne. Den resterende tid, fra Jesus til verdens ende, blev også ignoreret eller allerede anslået til 2.000 år på grund af menneskehedens historiske udvikling. Men i 1843 var sagen endnu ikke tilstrækkeligt formidlet, og under Guds inspiration var William Miller, en amerikansk landmand, overbevist om, at Jesus ville vende tilbage i foråret 1843. Det skal bemærkes, at hans store ønske om Kristi genkomst gjorde ham værdig til

guddommelig udvælgelse. Desuden handlede Miller ikke kun på grund af guddommelig inspiration, men på grund af dybe overbevisninger, der prægede ham efter dybdegående forskning og bibelstudier. Han legemliggjorde identikit-portrættet af den typiske udvalgte i henhold til det ideal, som Gud velsignede. Det er her, Gud greb til en strategi fuld af visdom, men snarere foruroligende for mennesker fulde af fordomme. Gud havde ikke til hensigt at vende tilbage i Jesus Kristus på denne dato i foråret 1843. Hvordan kunne han, sandhedens Gud, forkynde en løgn? Det kunne han, fordi hans forkyndelse ikke var en løgn, men en falsk forkyndelse, hvis mål var at provokere menneskelig adfærd på jorden i overensstemmelse med det, der ville frembringe hans sande genkomst. I Åbenbaringen siger Gud gentagne gange: "**Jeg kender dine gerninger** ." Himmels Gud må bedrage mennesket, så at dets gerninger retfærdiggør eller fordømmer det foran de mange usynlige vidner, der ikke ransager sind og hjerter, sådan som kun Gud kan. Han må derfor tvinge mennesker til gennem konkrete gerninger at afsløre deres hjerters og sinds hemmelige tanker. Som hans skabninger har vi ingen ret til at dømme Gud og hans veje, ej heller til at diskutere lydlighed eller ulydlighed mod hans forordninger, vedtægter, love og befalinger. Vi kan ikke dømme den Gud, der fastsætter standarderne for godt og ondt. Og hans brug af falskhed er legitim, fordi denne falskhed inden for en periode, som han har fastsat, øjeblikkeligt udgør en sandhed, som han kræver. Når mennesket fisker, fanger det fisk med kunstig madding, fiskene bliver således bedraget og fanget, og den store Skabergud gør det samme med sine udvalgte. Men han udvælger dem og tager dem for at give dem evigt liv at dele med ham; hvilket gør hans "falskhed" endnu mere legitim. I 1843 var amerikanernes protestantiske tro mangesidet, og denne befolkning gav stor værdi til sit land, der var erobret og revet fra de indianerfolk, der befolkede det, indtil fremmede fra hele verden ankom. Sand tro var, ligesom på reformationens tid og i alle tider, meget sjælden. Gud vidste dette, og han måtte fremlægge beviser. Med dette for øje organiserede han to på hinanden følgende "adventistiske" forventninger, den første til foråret 1843 og den anden til efteråret 1844. Begge forventninger forårsagede frygtelige skuffelser for den håndfuld udvalgte. Men allerede denne skuffelse vidnede om styrken af det håb, der havde været drivkraften i deres adventistiske oplevelse. For samtidig følte andre sig i stedet for skuffelse befriede og lettede, efter at de havde oplevet prøvelsen i frygt for Gud. Og her bliver den synlige sandhed igen til den guddommelige løgn, ligesom den synlige løgn bliver til Guds sandhed. De, der græd af skuffelse, blev af Gud bedømt værdige til sin udvælgelse, men de, der blev lettet, mistede Kristi retfærdighed, som de gjorde krav på. Vi må vænne os til denne omvending af himmelske og jordiske værdier, fordi de fortsætter evigt indtil Kristi sande genkomst, hvis tid længe var skjult og alligevel så enkel at definere. Sandheden, der fejlagtigt blev knyttet til Kristi fødsel, var blevet det afgørende målestok for tro. I næsten to tusind år blev en falsk kalender anset for at være sand på grund af historiens evige arv. Gud havde imidlertid sørget for, at datoen for Jesu sande fødsel ikke blev klart identificeret, og nu kan vi forstå, at den ikke havde nogen åndelig betydning. Menneskeheden gav værdi til den falske dato for Jesu Kristi fødsel, fordi datoen for hans død blev undervurderet af falsk tro. Ikke-troende foretrækker liv frem for døden, ligesom de bevæbnede

huguenotter i den protestantiske reformation. Og dette forklarer, hvorfor kristne altid har måttet ignorere datoen for hans herlige genkomst. Jorden bærer i sig dette paradoks: den skulle bære liv, men profeterede døden gennem mange af sine karakteristiske principper. Med bakspejlet kan vi også bemærke, at vores jordiske dimension blev skabt, så synden og dens konsekvens, døden, skulle gøres synlig og konkret. Målet, efter organiseringen af disse ting, er forløsningen af de udvalgte synder, udført ved den frivillige sonende død af vores guddommelige Broder og Fader, Jesus Kristus, den messianske menneskelige form af den store Skabergud YaHweh.

I 1994 fandt trosprøven sted i Valence-sur-Rhône, i den historiske adventisthøjborg i Frankrig. 150 år efter prøven i 1843 var adventisttroen blevet lig den, der kendetegnede de protestanter, som Jesus havde afvist siden 1843 og 1844. Døbt i 1980 forkyndte jeg Kristi genkomst efter William Miller. Konteksten i min tid muliggjorde Kristi genkomst i år 1994, som, forsinket med seks år på niveau med Kristi sande fødsel, repræsenterede det sande år 2000, som ifølge mine beregninger skulle markere afslutningen på 6000 års jordiske synder. De 34 kapitler i Daniels Bog og Åbenbaringen blev fuldt ud dechifreret og forklaret. Sandheden, der blev forstået og forklaret, havde form af guddommelig sandhed. Kristi genkomst blev defineret ved datoen for afslutningen af de "**fem måneder**" eller 150 faktiske år, der er nævnt to gange i Åb 9:5 og Åb 9:10. Men jeg var uvidende om, at jeg, ligesom William Miller på sin tid, var delvist blindet af den guddommelige Ånd for at kunne udføre den mission, Gud selv havde betroet mig. Min forventning om Jesu genkomst tog ikke form af den forfærdelige skuffelse, som de udvalgte i 1843 og 1844 følte. Dette skyldtes, at jeg, i modsætning til dem, vidste, at før Jesu genkomst, kaldet den "**syvende trompet**" i Åb. 11:15, skulle den "**sjette trompet**" eller den tredje verdenskrig opfyldes. Jeg trådte ind i institutionel adventisme i 1980, fri i min tænkning og min viden om Bibelen studeret i ensomhed. Min forståelse af profetien satte spørgsmålstejn ved de fortolkninger, der var formuleret siden 1840. De begivenheder, der havde fundet sted siden den dato, retfærdiggjorde derfor disse udfordringer, og en opdatering var derfor nødvendig, så det budskab, som Gud havde formidlet, ville blive klart og præcist. I alt, hvad jeg præsenterede for mine adventistbrødre og -søstre, virkede alt godt og sandt. Fra 1991 foruroligede præsentationen af min sandhed imidlertid institutionens ledere, som endte med at organisere min afskedigelse. Det var derfor som dissident adventist, at jeg krydsede året 1994, hvor jeg stadig ventede på den "**sjette trompet**", ikke Jesu Kristi genkomst. Det var dengang, at Gud i 1996 tillod mig at identificere den fejl, der tillod mig at forkynde Jesu Kristi genkomst i 1994. Et verbum, et enkelt verbum, ændrede hele betydningen af den "**femte trompet**" og tiden for de 150 år, den fremkalder. Denne periode kunne omfatte handlingen af den "**sjette trompet**", hvor Jesus giver ordren om at "**dræbe en tredjedel af menneskene**", fordi Ånden i den "**femte trompet**" i Åb. 9:5 siger gennem Johannes: "*Det blev givet dem, **ikke at dræbe dem**, men at **pine dem** i fem måneder; og den **pine**, de forårsagede, var som den **pine**, en skorpion forårsager, når den stikker et menneske.*" Drabskrigen kunne derfor fuldbyrdes i løbet af disse 150 år, hvor det ikke er tilladt **at "dræbe"** fysisk, men kun **at "dræbe"** menneskelige sjæle åndeligt ved at forføre dem med løgne, der er arvet

fra den romersk-katolske kirke, men som er blevet optaget og undervist af protestantiske grupper. Faktisk betegner tilladelsen til at "**pine**", der gives i denne periode, en død, der er endnu mere alvorlig end den første død, fordi den vedrører den "**anden død**", som vil blive oplevet i "**pinslerne i ildsøen**" under den sidste dom, ifølge Åb. 14:10: "han skal **også drikke af Guds vredes vin, som er skænket ublandet i hans harmes bæger, og han skal pines med ild og svovl for de hellige engles og for Lammets åsyn**."

ham også " i dette vers . Det antyder en trussel mod adventismen, modtageren af den mission, Gud har betroet den. I sit budskab åbenbarer Gud faktisk skæbnen for oprørere mod den katolske tro. Udtrykket "**ham også**" er primært rettet mod protestantiske oprørere, men også sekundært til de adventistiske oprørere, som Gud har forladt eller "**opkastet siden 1994**."

Så døden af den "**femte trompet**" vedrørende den anden død, en åndelig død, ordren om "**ikke at dræbe dem**" finder fysisk sin betydning, som er åndelig.

I denne helt særlige oplevelse lod Gud mig kun se, hvad Han ønskede, jeg skulle se; præcis som Han havde gjort i Sin tid for William Miller. Og jeg vil gerne kende det menneske, der kunne hævde at undslippe guddommelig kontrol. Jeg havde derefter privilegiet at forstå årsagen til denne delvise blindhed, og jeg modtog andre, endnu vigtigere åbenbaringer fra Herren. Gud lærte mig således at forstå finesserne i de ting, som Han suverænt organiserer, og som åbenbarer al Hans sublime visdom, som de gamle kaldte "visdom".

Dette vidnesbyrd har til formål at hjælpe dig med at forstå, at Gud altid har ret, uanset hvad han siger eller gør. Ingen skakspiller har en chance hos ham. Han bygger sine handlinger på en uendelig mængde kombinationer og rækkefølger af årsager og virkninger, der gør ham ekstraordinær. Men det er i emnet sandhed og løgn, at han kan forbløffe mennesker mest. Fordi han selv er "**sandheden, vejen og det evige liv**". Jeg bemærker med glæde Guds finesse, da han fanger og afslører den falske adventisttro med en falsk bekendtgørelse af Kristi genkomst, mens han præsenterer sig selv for denne kirke for denne oplevelse under navnet "det trofaste **vidne** og ... ". **sandt** " ifølge Åb. 3:14: "Skriv til englen for kirken i Laodikea: Dette siger Amen, det trofaste og **sandfærdige vidne**, **begyndelsen på Guds skabelse** : Denne " sande **trofasthed** " **er den** del af hans udvalgte, der ærer ham til gengæld som "**trofaste og sandfærdige vidner**". I dette vers betyder ordet "**Amen** ": i sandhed. Men det antyder også afslutningen på et forhold til den modtagende institution, fordi udtrykket sætter punktum i en bøn eller en bibellæsning. Ved at betegne sig selv som "**begyndelsen på Guds skabelse**" på det tidspunkt, hvor han udspyder sin sidste indstiftelse, afslutter Jesus 6000 års udvælgelse af sine udvalgte. Han minder os således om vigtigheden af Første Mosebogsberetningen, hvor Gud vidner om sin skabelse af himmel og jord og alt, hvad de indeholder, i løbet af 6 dage à 24 timer, det vil sige 144 timer efterfulgt af hans profetiske hvile på den syvende dag, som Gud fjernede fra hedensk kristen praksis i 321. Fordi hans forsvinden vidner om dette, anklager han alle kristne religiøse institutioner for at synde imod ham, således at de er uværdige til hans profetiske sabbatshvile.

Gud har organiseret det religiøse aspekt af jordens folk, så hans dom fremstår i sin enkleste og klareste form; dette så ethvert menneske fra den

ydmygste til den største kan blive bevidst om den. Den eneste betingelse, der tillader denne viden, er at tage Bibelen, hans guddommeligt inspirerede ord, som grundlag og støtte for hans standard for sandt og falsk, for sandhed og løgn. Fordi uden dette grundlag kan alt gøre krav på legitimitet. Det er på grund af fraværet af denne Bibel, hvis indhold blev ignoreret af befolkningerne, at de successive kejserlige og pavelige romerske regimer lykkedes med at give kristendommen dens mest forskellige perverse aspekter; dette i overensstemmelse med dette vers i Ordsp 29:18, hvor Ånden fortæller os: " *uden loven er folket uden hæmning .*" *Doktrinære religiøse stridigheder modsatte sig kristne, der faldt i frafald; Dette skyldes, at de, fordi de ikke havde taget hensyn til eller var uvidende om de sandheder, der var fastlagt i den gamle jødiske pagt, introducerede hedenske dogmer i den kristne religion. I denne blanding af det guddommelige hellige og det hedenske profane var kristendommen blevet den værste form for " mørkets "* magter . Den hvor, ifølge Jesus Kristus, " *lys bliver til mørke* ", hvilket får ham til at sige i Matt. 6:23: " *Hvis jeres lys er mørke, hvor stort skal da ikke mørket være ?*".

Denne situation gør sig gældende igen i dag, fordi den, ligesom i 313, er konsekvensen af religionsfred og -frihed, som folk af kristen oprindelse har opnået. Vi ser med egne øjne, hvad menneskeheden er ved at blive " *uden hæmninger og uden guddommelig lov* ". Men løgne kvæler sandheden endnu mere i vores tid, fordi udviklingen af digital teknologi gør det muligt at forfalske lyd- eller billedoptagelser. Sandt og falsk er ikke længere så identificerbare, som de var før denne teknologiske udvikling. Som følge heraf er menneskeheden i dag placeret i et " *mørke* ", der aldrig har været så " *stort* " siden Adam og Eva.

Dette studium giver Ånden mulighed for at åbenbare en ny perle for mig, der træder ind i mit profetiske skrin. For det understreger Bibelens store og vitale betydning, dette guddommelige ord, der er samlet i løbet af 15 århundreder af den gamle pagts historie og det første århundrede af vores kristne æra, ved afslutningen af hvilket apostlen Johannes modtog sit syn kaldet " *Åbenbaringen* " eller, under dets obskure græske navn, " *Apokalypsen* ". **Det er på dette sidste vidnesbyrd, at Gud fuldender skrivningen af sin hellige Bibel. Med disse "16 århundreder" får tallet "16" en præcis betydning, der forbinder det med Bibelen, Guds skrevne ord . Dets trykte distribution er også knyttet til det "16. århundrede ",** og dette giver Åbenbaringen 16 sin betydning; dets tema er tiden for de " **syv sidste plager af Guds vrede** ", som har som mål **de troende, der foragter Bibelen** ved at være ulydige mod Guds vilje, som den åbenbarer. Dette kapitel 16 i Apokalypsen retter sig derfor mod **den foragt, som de sidste oprørere viste Bibelen** . Og vi må huske, at det fundament, som den protestantiske tro lagde, bevarer deres betydning indtil verdens ende, ifølge det udtryk, der udtrykker dens oprindelige doktrinære holdning: "Skriften og kun Skriften" eller, på latin fra det 16. århundrede , "sola scriptura". Det er også, hvad Jesus lærer os i Åb 2:25, hvor han siger: " *Hold kun fast ved det, du har, indtil jeg kommer .*" Bemærk igen, at opbygningen af det protestantiske USA, mål for den sidste guddommelige vrede, begyndte med opdagelsen af Amerika og immigrationen af de første protestanter og anglikanere fra Europa på skibet ved navn "Majblomsten" **i det 16. århundrede** .

Bibelen samler derfor de skrifter, der er inspireret af Gud gennem 16 århundreder, og dette tal 16 giver sin betydning til " *et tusind seks hundrede stadier* " af " *udstrækningen* " i Åb. 14:20: " *Og persekarret blev trådt uden for byen, og blod kom ud af persekarret, helt op til hestenes bidder, i en udstrækning af et tusind seks hundrede stadier.* " Dette vers finder sin forklaring i Jakobsbrevet 3, hvis første vers siger: " *Mine brødre, lad ikke mange af jer blive lærere, for I ved, at vi vil blive **dømt strengere**.* " " *Druerne* " fra " *Guds vrede* " bliver høstet i " *persekarret* " fra hans " *vinårgang* " og fundet værdige til at blive " **dømt strengere** ", fordi de var uværdige religiøse lærere. Og det er i Jakobsbrevet 3:3, at Ånden giver dem billedet af rytterne, der styrer " *hestene* " ved hjælp af " *bidselet* ", der placeres mellem deres tænder: " *Hvis vi lægger bidselet i hestenes mund, så de adlyder os, styrer vi også hele deres krop.* " Hvad betegner " *bitten* " i dette billede? Virkelig eller foregivet guddommelig autoritet. Den " *bit* ", som Gud havde etableret, blev erstattet af det pavelige Rom af den " *bit* ", der var baseret på hedenske dogmer, og ved at hævde, at den repræsenterer Gud på jorden, gav paven djævelen muligheden for at tage hele den kristne menneskehed under sin kontrol. Den virkelige " *bit* " blev erstattet af den falske " *bit* ", men hvem er ophavsmanden til denne handling? Gud og ham alene. For det er ham, der tog Bibelen og overgav den utro menneskehed til djævelen og til den pavelige romerske hedenskab. Glem ikke, for Gud " *er mennesket kun et åndedrag* ", at han underkaster sig sin vilje, som består i at velsigne de troende og forbande de vantro mere og mere. Det pavelige regime er en skabelse af Gud, hvis mål er at gøre livet for utro kristne endnu mere forfærdeligt. En anden forklaring gør rytteren, djævelen selv, til " *hestenes mund* ", *de efterfølgende paver og efter dem, de " falske profeter "*, protestantismens præster, der er faldet siden 1843, og til " *hestenes krop* ", de forførte og bedragne befolkninger. Denne fortolkning er desuden mere i overensstemmelse med den rolle, som " **munden** " spiller, som Gud tilskriver det romerske regime i Dan 7:8: " *Jeg betragtede hornene, og se, et andet lille horn kom op midt imellem dem, og tre af de første horn blev rykket op foran det; og se, det havde øjne som et menneskes øjne og en mund, der talte arrogant.* " ; og i Åb 13:5-6: " *Og det blev givet en mund, der talte store ord og bespottelser* , og det blev givet magt til at holde ud i toogfyrre måneder. Og **det åbnede sin mund til bespottelser mod Gud** , til at bespotte hans navn og hans telt og dem, der bor i himlen. " For en religiøs lærer, katolik, ortodoks eller protestant, er " **munden** " » spiller en væsentlig rolle, som Jak. 3:10-11 understreger med interesse: " *Fra den samme mund udgår velsignelse og forbandelse. Sådan må det ikke være, mine brødre.* " *Spred kilden frem fra den samme åbning, sødt og bittert vand* ? Jakob 3 maler et billede af, hvad det romerske pavelige regime og den falske protestantiske tro i endens tid vil blive i hans tid, og Gud bruger disse nøgler til at illustrere den romersk-pavelige katolske religion i den " **tredje trompet** " i Åb 8:11: " *Stjernens navn er Malurt, og en tredjedel af vandet blev til malurt, og mange mennesker døde af vandet, fordi det blev gjort bittert.* " Jakob 3 specificerer yderligere i vers 12-16: " *Kan et figentræ, mine brødre, bære oliven eller en vinstok figner? Heller ikke kan saltvand bære frisk vand. Hvem er vis og forstandig iblandt jer? Lad ham vise sine gerninger ved godandel i visdommens sagtomodighed.* " Men hvis I har bitter jalousi og selvished i jeres hjerter, så pral

ikke og lyv ikke imod sandheden. Denne visdom er ikke den, der kommer ovenfra, men er jordisk, kødelig og djævelsk. For hvor bitter jalousi og selviskhed er, der er uorden og al ond gerning. I disse vers har Ånden gennem Jakob netop præsenteret alt, der fordømmer det romersk-katolske pavelige regime og dets efterlignere: " bitter jalousi, selviskhed, løgn mod sandheden, onde gerninger, jordiske, kødelige og djævelske ." I skarp kontrast definerer han sand tro i vers 17 og 18: " Visdommen ovenfra er først ren, derefter fredelig, sagtmodig, let at forsone, fuld af barmhjertighed og gode frugter, **uden tvetydighed eller hykleri** . Retfærdighedens frugt sås i fred for dem, der stifter fred." » Og dette vers fordømmer yderligere den falske katolske og protestantiske tro, som det tillægger " **hyklerne** " i Dan 11:34: " Når de falder, skal de få lidt hjælp, og mange skal slutte sig til dem ved hykleri ." Og det er på grund af deres " hykleri ", at Gud profeterer en despotisk, intolerant og morderisk adfærd for deres to på hinanden følgende regimer, hvilket retfærdiggør deres billeder af " **dyr** ", som " stiger " successivt " **op af havet** " og derefter " **op af jorden** " i Åb 13:1 og 11.

I dette forår 2023, og i årevis nu, har vi været udsat for en daglig strøm af information, der lanceres i realtid. Sandheder og løgne, sande og falske, cirkulerer i disse transmissioner med en sådan hastighed, at det bliver umuligt at skelne mellem de to muligheder. På ukontrollerbare sociale netværk lanceres beskeder og bliver til rygter, der støttes og videresendes af favoriserede brugere. Som følge heraf er regeringer og officielle medier i konkurrence og mister kontrollen over informationen. Det er disse ting, der giver mening til ordene i Jakobsbrevet 3:16: " For hvor der er misundelse og kiv, er der uorden og al slags ondskab. " Den gudløse menneskehed betaler således sin pris for sit ønske om frihed. Det vil kræve, at " **en tredjedel af menneskeheden bliver dræbt** ", før " **de overlevende** " indser, at fuldstændig frihed for enhver skabning er en farlig utopi, der fører til det værste. Gud vidste dette og gjorde alt, hvad han kunne, for at advare menneskeheden mod denne forførende fælde, som Eva faldt i først.

Uden moralsk " **begrænsning** " legitimerer vestlige befolkninger løgne, bedrag, bedrag og utroskab. Løgn tilskrives folk, der er klogere end andre; dette giver dem mulighed for at få succes i deres kamp i det civile og professionelle liv. Bedrag er blevet årsag til skuespil, der får folkemængderne til at grine meget, selvom de burde græde. Utroskab er det vedvarende tema i film og forfatteres skrifter. Og jeg bemærker mærkeligt denne fælles rod mellem Rom og Rom, som Gud beskylder for at lære " **fabler , liflige ting** " i 2 Tim. 4:3-4: " For der skal komme en tid, hvor mennesker ikke skal holde ud den sunde lære, men, **fordi de har kløe i ørerne** , skal samle sig lærere efter deres egne lyster og vende ørerne bort fra sandheden og vende sig til fabler . " Denne lære giver Djævelens løgne udseende af " **liflige ting** " som " **fabler** ", der generelt ender godt. For tværtimod, i sandhedens lære ender tingene meget dårligt for dem, der er ulydige og ikke elsker sandheden, som kommer fra Gud; i den definitive død og for de mest skyldige, i " **den anden doms ild** ". Og beviset på denne " **anden død** " er den "første død", der har ramt hele menneskeheden, siden det første menneskepar syndede, det vil sige, ulydige et forbud pålagt af Gud. Bemærk i denne forbindelse, at forbuddet bestod i ikke at spise af " **træet** ", der skulle tilbyde gennem sin frugt " **erkendelse af godt og ondt** ". Dette " **træ** " var blot et billede på

englen, der gjorde oprør mod Gud. Og Eva var et offer for sit ønske om at opnå denne " *erkendelse af godt og ondt* ". Eva var et billede på Kristi Kirke, som igen systematisk forføres og besejres af ondskab. Dette er, hvad der fremgår af vidnesbyrdet i Daniels og Johannes' Åbenbarings profetier. Og Gud organiserer Kirkens historie ved at placere den i forskellige situationer, hvor dens sande udvalgte skiller sig ud fra alle de falsk religiøse skarer. Mennesker er frem for alt kødelige, og det, deres fem sanser ignorerer, interesserer dem ikke; hvilket er tilfældet med åndelig tænkning. Mellem det ateistiske menneske og Kristi udvalgte er der stadig mulige utallige former for adfærd, men Gud bedømmer dem for overfladiske og ustabile til at føle det mindste ønske om at dele sin evighed med dem. Gennem hele Bibelen henvender Gud sig kun til sine sande udvalgte som læseren af sine ord. Når han siger: " *Den, der rører ved jer, rører ved min øjesten* ," gælder hans ord ikke falske kristne, men kun hans trofaste udvalgte hellige. Religionsfrihed har blot gjort aspektet af religiøs sandhed og løgn mere uklart, og det er dette budskab, Gud ønskede at illustrere i sin " **femte trompet** " i Åb. 9 i disse vers 2 og 3: " *Og hun åbnede den bundløse afgrund. Og der steg røg op fra afgrunden som røgen fra en stor ovn, og solen og luften blev formørket af røgen fra afgrunden. Og ud af røgen kom græshopper over jorden, og der blev givet dem magt, ligesom skorpionerne på jorden har magt.* "

Ignoreret af mennesker indtil min profetiske tjeneste, er dette tema om den " **femte trompet** ", det vigtigste i den åbenbaring, som Ånden bragte til Johannes. Faktisk var katolicismens forbandede status kendt og fordømt af den officielle grundlægger af reformationen, Martin Luther, den tyske katolske munk og lærer. Men forbandelsen fra denne protestantiske reformation blev ignoreret af alle i en sådan grad, at den officielle adventisme mente sig bemyndiget til at indgå dens alliance mellem 1991 og 1993 og officielt for dens medlemmer i 1995. Beviserne i denne " *femte trompet* " er derfor det eneste bevis, som Gud tilbyder sine udvalgte. Og det første af disse beviser består i rækkefølgen af " *trompeter* ", *fordi den* " *anden* " og den " *tredje trompet* " allerede vedrører det romersk-katolske pavelige regime. Derefter illustrerer den " *fjerde trompet* " den revolutionære franske ateismes handling og dens terror i årene 1793-1794. Derefter profeterer symbolet med " *ørnen* " indtræden i det 19. ^{århundrede} med det kejserlige regime domineret af Napoleon Bonaparte. Således førte profetien os skridt for skridt til årene 1828, 1844, 1873, som foreslået af de profetiske beregninger i Daniel 8:14 og 12:11-12. Og Åb. 8:13 profeterer om fuldkommenheden af " *ve* " ved tre gange at citere dette udtryk " *ve* ", som Ånden forbinder med konsekvenserne af de trosprøver, der er bygget på adventistiske forventninger, og som successivt vil finde sted i 1843, 1844 og på endens tid i 1994. Adventisternes trosprøver i 1843 og 1844 blev oplevet i USA, et velkomment land for protestanter, der blev forfulgt i Europa af den katolske religions monarkier. Sidstnævnte, der allerede er blevet elimineret og forbandet af Gud, udgør den " *femte trompet* " den største " *ve* " forårsaget af adventisternes trosprøve, denne gang påvirker den protestantiske religion. Fordi de ikke deltog i adventistforventningen, blev de første protestanter overgivet til djævelen af Gud fra foråret 1843. De, der deltog i disse to forventninger, men ikke blev udvalgt af Gud, blev til gengæld overgivet til dæmonerne fra den 23. oktober 1844, datoen for afslutningen af den anden

trospørve. Fra et menneskeligt perspektiv tillod intet almindelige dødelige dem at vide, at en guddommelig dom netop var blevet fuldbyrdet. For selv forladt af Gud fortsatte protestantismen med at praktisere sin religion som før prøven; hvilket får Gud til at sige om den i " *Sardes* "-æraen i Åb 3:1: " *I regnes for at være levende, og I er døde .* " Djævelen multiplicerede derefter sine doktrinære aspekter, ofte baseret blot på navnet på grundlæggeren af en gruppe. Sådan fremstod de " *falske Kristuser* ", som Jesus insisterende annoncerede i Matt. 24:11 og 24: " *Mange falske profeter skal fremstå og forføre mange. .../...For falske messiaser og falske profeter skal fremstå og gøre store tegn og undere for, om muligt, at forføre selv de udvalgte.* " Og det er derfor denne formering af protestantismens kirker, som Ånden fremkalder i billedet i Åb. 9:2 med dette citat: " *og solen og luften blev formørket af røg fra afgrunden .* " Advarslen i denne åbenbaring var at advare den officielle adventisme mod enhver tilgang til tilnærmelse til kirkerne i den protestantiske føderation; dette gælder især, da vers 11 tydeligt afslører deres overgivelse til djævelen: " *De havde over sig afgrundens engel som konge, hvis navn på hebraisk er Abaddon og på græsk Apollyon .* " Denne " *afgrundens engel* " er Satan, som har brugt den protestantiske religion siden 1843 til at ødelægge den sande tro ved den falske læsning af Bibelen skrevet " *på hebraisk og græsk .* " Ved til gengæld at afvise det adventistiske budskab, jeg fremlagde mellem 1980 og 1991, et budskab, der bekendtgjorde Jesu Kristi genkomst i 1994, opførte den officielle adventistorganisation sig som protestanterne, der blev overgivet til djævelen af Gud i 1843 og 1844. Som følge heraf overgav den " *ham også* " til dæmonerne ved at give alliancen indgået med den protestantiske føderation mellem 1991 og 1995 som synligt bevis. Truslen baseret på udtrykket " *ham også* " citeret i Åb. 14:10 blev således delvist opfyldt: " *også han skal drikke af Guds vredes vin, som er skænket ublandet i hans harmes bæger, og han skal pines med ild og svovl for de hellige engle og Lammet.* " Mens jeg skriver dette budskab, indser jeg, at den tredje engels budskab vedrører den tredje adventistiske trospørve, som jeg fremprovokerede ved min bekendtgørelse af Jesu Kristi genkomst i året 1994. Vers 9 specificerer faktisk: " *Og en anden, en tredje engel, fulgte efter.* " og sagde med høj røst: " *Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og modtager et mærke på sin pande eller på sin hånd ,* Dette budskab fra den " *tredje engel* " adskiller sig fra de to første ved, at det nævner " *dyrets billede* ", som betegner den protestantiske tro i den sidste universelle regering, domineret af de overlevende fra USA efter den tredje verdenskrig under den " *sjette trompet* ". Den sande betydning af de tre budskaber finder sin forklaring i opfyldelsen af de tre adventistiske trospørver i 1843, 1844 og 1994. Og det er kun ved opfyldelsen af den tredje prøve, at mysterierne i den profetiske åbenbaring ophæves. Faldet af institutionel adventisme og bekræftelsen af protestantismen, der gik forud for den i 1843 og 1844, er knyttet til denne dato 1994, som derfor udgør grundlaget for den " *tredje engels* " arbejde.

Jeg kan således give en ny, præcis betydning til de tre budskaber, som tre jordiske engle bragte. Vær opmærksom! Disse nye forklaringer annullerer ikke de gamle, der allerede er modtaget. For Gud designede sin profeti til at blive brugt på en udviklende måde, således at hans udvalgte i hver æra ville finde deres lære der. Da vi befinder os ved afslutningen af dette åbenbarede projekt, drager vi fordel af

den større præcision i de ting, der åbenbares i profetiens tekst. Dette bekræfter dette guddommeligt inspirerede ord til den vise Salomon i Præd. 7:8: "**Hellere er enden på en ting end dens begyndelse** ; bedre er en tålmodig ånd end en hovmodig ånd ." Her er så denne nye forklaring, som giver ordet " engel " dets betydning af jordisk "budbringer".

Åb. 14:6-7: " Og jeg så en anden engel flyve midt under himlen. **Han havde et evigt evangelium** at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk. Han sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, **for hans doms time er kommet** , og tilbed ham, som har skabt himlen og jorden og havet og vandkilderne. " Det " evige evangelium " i hånden er rettet mod protestantismens handlinger. Den organiserer prøven på sin egen dom. Denne betydning, der tillægges de protestantiske reformators rolle, er fundamental for at forstå logikken i rækkefølgen af budskaberne fra de " tre engle " i dette kapitel 14. Protestanten forbliver protestant, så længe han protesterer og fordømmer synd. Men når han holder op med at fordømme den, er denne protestant ikke længere navnet værdig og erstattes af adventismen, som derefter vil modtage sabbattens tegn som bevis på, at den tilhører Gud; dette indtil budskabet fra den " tredje engel " forårsager dens eget fald i 1994, hvor den "**opkastes** " af Jesus Kristus.

I foråret 1843 tog den " første engel ", eller den trofaste protestantiske budbringer, skridt til at overgive de fuldstændig vantro amerikanske protestanter til djævelen; hvilket de vidnede om ved at foragte budskabet fra William Miller, der gennem bibelsk profeti bekendtgjorde Kristi genkomst i foråret 1843.

Åb. 14:8: " Og en anden engel fulgte efter og sagde: *Faldet er Babylon, faldet er det store, fordi hun har givet alle folkeslag at drikke af sin utugts vredesvin.* " Dette budskab om Roms forbandede status er også og typisk kendt af protestanter officielt siden det 16. ^{århundrede}, men i virkeligheden siden det 12. ^{med} århundrede Peter Waldos oplevelse.

I efteråret 1844 overgav den " anden engel " eller trofaste budbringer, stadig protestant, resten af de protestanter, som ikke var udvalgt af Gud i denne anden adventistprøve, til djævelen. I 1863 blev den officielt den amerikanske "Syvendedags Adventistkirke", hvis rolle var at fordømme katolicismens forbandelse og dens hviledag, søndagen, som Rom havde indstiftet; dens handling tog en universel form fra 1873. Dens navn "Adventist" minder mennesker om troens prøve baseret på " forventning " om Jesu Kristi genkomst, og at man igen skal vente med " **tålmodighed** ", indtil han vender tilbage. Det forlænger den protest, som den protestantiske religion har opgivet.

Åb. 14:9-10: " Og en tredje engel fulgte efter dem og sagde med høj røst: *"Den, der tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, skal drikke af Guds vredes vin, som er skænket ublandet i hans harmes bæger, og han skal pines med ild og svovl for de hellige engle og for Lammets åsyn.* "

I 1994 fordømte den " tredje engel " eller trofaste budbringer den adventistiske institution, der foragtede og afviste ham eller ignorerede ham, og som til gengæld, efter den protestantiske religion, blev overgivet til djævelens lejr. Hans budskab forberedte de sande udvalgte, oplyst af den dechifrede profeti, på

Kristi endelige herlige genkomst, der forventedes, denne gang med sikkerhed siden 2018, i foråret 2030. Således vil de sidste udvalgte i år 2029 opleve den endelige universelle trospøve, der er bekendtgjort i Åb 3:10: "*For di du har bevaret ordet om min tålmodighed, vil jeg også bevare dig fra **fristelsens time**, som skal komme over hele verden for at sætte dem, der bor på jorden, på prøve* ."

Jeg har allerede præsenteret adventismen som den kristne bevægelse, hvis mission var at fuldende den protestantiske reformation, der havde været uafsluttet siden det 16. ^{århundrede}. Disse nye forklaringer bekræfter denne rolle, som Gud gav den. Idet den officielle adventisme fra 1991 ikke længere protesterede mod synd, men ønskede at indgå en alliance med den syndende protestantisme, kunne den kun "**opkastes**" af Jesus Kristus mellem 1991 og 1995, det vil sige i 1994. Faktisk sender Gud adventismen tilbage til den protestantisme, den kom fra, ligesom han deporterede det utro kødelige Israel til Babylon i Kaldæa, det vil sige til det land, hvorfra dens grundlægger Abraham kom under navnet Abram.

Dette tema, der omhandler sandt og falsk, sandhed og løgn, opsummerer alene hele det menneskelige drama på jorden. Guds usynlighed og hans domme er årsagen til det bedrageriske aspekt af de ting, der udgør livet på jorden. Derfor er det at indgå i et forhold til ham for mennesket den eneste betingelse, der gør frelse mulig. Og på grund af hans usynlighed har den store skaber Gud, gennem skrifterne i sin hellige Bibel, efterladt os som det eneste middel til at forstå hans planer. Derfor spiller denne Bibel en overlegen rolle som støtte for al dens sandhed, og dette retfærdiggør, at djævelen og hans dæmoner gør alt for at aflede mennesker fra at læse den. For at opnå dette resultat forfulgte han de kristne, der ønskede at læse den og kende dens lære. Og da denne intolerance ikke længere var mulig, populariserede han den og gjorde den foragtet af skarer af falske troende. Men uanset hvilke strategier de anvender, forstår de sandt udvalgte Bibelens rolle i den frelse, som Jesus Kristus tilbyder. Og siden 1843 er det i forståelsen af dens profetier, at de har fundet midlerne til at bevare den "**retfærdighed**", som Jesus Kristus tilbyder. Således, korrekt oversat fra den originale hebraiske tekst, er verset i Dan. 8:14 fuldstændig opfyldt: kun "**hellighed er retfærdiggjort**", når den erkendes af Jesu Kristi evige Ånd.

Jeg må også nævne missionen for den "**fjerde engel**", der er nævnt i Åb. 18:1-2: "*Derefter så jeg en anden engel stige ned fra himlen, som havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med høj røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon, det store! Og det er blevet et tilholdssted for dæmoner og et fængsel for alle urene ånder og et bur for alle urene og hadefulde fugle. For alle folkeslag har drukket af hendes utugts vredesvin, og jordens konger har bedrevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige af hendes overflod af luksus.*" Allerede præcisionen "**Jeg så ham stige ned fra himlen**" tilskriver det beskrevne budskab en guddommelig himmelsk handling. Præcisionen "**som havde stor autoritet**" hviler på den "**autoritet**", som Gud giver til sit perfekt dechifreret og derfor uangribelige profetiske bibelord. Dette budskab bekræfter kraftfuldt budskabet fra den "**anden engel**" i Åb. 14:8. Jeg kan forbinde denne bekendtgørelse med datoen for foråret 2018, hvor Ånden lod mig kende datoen for Jesu Kristi sande genkomst, planlagt og fastlagt af Gud,

solidt, til det kommende forår 2030. **En fjerde adventistisk "forventning" blev således officielt lanceret ved Skabergudens og Profets vilje** . Siden 1994, datoen knyttet til budskabet om den " **tredje engel** " i Åb. 14:9-10, er den afskyelige jordiske åndelige religiøse situation enormt forstærket og nedbrudt. Det falsk kristne Vesten retfærdiggør i 2018 alle mulige afskyelige ting, som de perverse repræsentanter for LGBT hævder; ting, som Rusland officielt fordømmer, og som forfælder det såvel som mange andre lande i verden, muslimske eller ej, afrikanske, arabiske, asiatiske. Med tiden åbnede Vesten sine grænser for at byde udlændinge med flere moralske principper, skikke og religioner velkommen; hvilket dette vers understreger ved at sige: " **Det er blevet et hjem for dæmoner, et tilholdssted for enhver uren ånd, et tilholdssted for enhver uren og hadefuld fugl.** " ". Og i dette billede illustrerer Gud for det første den økumeniske forsamling, der bringer konkurrerende religioner sammen, som er uforenelige med hinanden, såsom den kristne tro og islam. Kan Gud illustrere en forsamling af løgnagtige monoteistiske religioner anderledes? Nej, selvfølgelig ikke, og hans budskab er meget klart. Den synlige observation fra foråret 2018 beskriver en løgnagtig religiøs situation, som Gud påtager sig at tugte med den " **sjette trompet** " i Åb. 9:13 og Dan. 11:40 til 45, siden 24. februar 2022, men endnu mere siden foråret 2023, hvor vestlig hjælp til Ukraine stiger til det punkt, at Rusland officielt anser sig selv for at være angrebet af vestlige NATO-styrker. En anden del af dette budskab fra den " **fjerde engel** " vil først blive opfyldt fra foråret 2030 gennem temaet " **årgang** ", der er citeret i Åb. 14:17 til 20. Denne anden del beskriver den endelige straf af de falske hyrder, falske Kristus'er eller falske profeter, startende i vers 6: " **Gengæld hende, som hun har betalt, og giv hende dobbelt efter hendes gerninger. I det bæger, hvor hun har hældt, hæld dobbelt ud til hende.** " Før Gud gav denne bemyndigelse, inviterede han sine udvalgte til at skille sig fra de kirker, der har arvet den synd, som " **Babylon den Store** ", den pavelige og romersk-katolske kirke, lærer. Vi læser i vers 4: " **Og jeg hørte en anden stemme fra himlen sige: ' Drag ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder og tage del i hendes plager. '** " "For ifølge Åb. 17:5 er " **Babylon den store** " " **moder** " til hendes ortodokse, protestantiske, anglikanske og endelig adventistiske " **prostituerede** " **døtre i sin institutionelle form.**

I modsætning til budskaberne fra de tre foregående engle er bekendtgørelsen fra den " **fjerde engel** " bekræftet af Gud og garanteret succes, fordi Jesus denne gang virkelig vil vise sig på det tidspunkt, som hans udvalgte har fastsat ved sin åbenbaring. Derved fastsætter han selv datoen, hvor de skal henrettes ved et dekret udstedt af den universelle oprørslejr. Men når han viser sig i sin herlighed i sidste øjeblik før drabene, vil straffen falde over de religiøse oprøreres hoveder i overensstemmelse med bekendtgørelsen og beskrivelsen i dette budskab i Åb. 18. Dette er også i overensstemmelse med den profetiske dato den 18. marts, som svarer til begyndelsen af Esters faste, hvis forbøn var beregnet til at frelse jøden Mordokaj og hans folk og dermed Ester selv. Og endelig vil den 18. marts markere begyndelsen på dødsdommen af de sidste udvalgte, som vil blive frelst og taget bort af Jesus, på forårsdagen den 20. marts 2030; den dag,

hvor den blodige og uhyggelige " **høst** " begynder på jorden, som først rammer " **lærerne** " i kristne religiøse løgne, det vil sige de " **falske profeter** ".

I sekulære nyheder omhandler de falske nyheder løgne, der tjente sagen for Ukraines invasion af Rusland. I dag fordømmes den falske heltemod fra de ukrainske forsvarere af en lille ø i Sortehavet nær Ukraine, kaldet "Slangeøen ". Angrebet af russerne gjorde de ukrainske forsvarere ikke modstand til døden, som falsk påstået, men overgav sig til russerne; så den mest " *slange* " af de to var ikke øen, men Ukraine. Desuden har undersøgelser foretaget af tyske medier indsamlet beviser for, at sabotagen af den russiske Nord-Stream-gasrørledning blev udført af en ukrainsk besætning ombord på en sejlbåd, der sejlede fra Nordtyskland. Samarbejde med Polen er mistænkt. Det anvendte sprængstof er blevet identificeret. Således bliver det ukrainske bedrag, der førte til den europæiske energikrise, mere og mere tydeligt, men det er for sent for vesterlændinge at sætte spørgsmålstegn ved deres støtte til disse to østeuropæiske lande, der har trukket dem ind i deres krig, retfærdiggjort af deres fælles had til Rusland. Det er derfor, frugten af disse løgne vil forårsage ødelæggelse af Europa og de nationer, der udgør det. Guds retfærdighed bliver fuldbrydet; Folk, der ikke forstår hans sandhed, bliver fodret og bedraget af løgne. Underslæb af en fond på 240 millioner dollars, som USA har betalt til Ukraine, fordømmes også. Det blev underslæbt af ukrainske virksomheder, der var ansvarlige for at levere våben. Hvad angår den unge præsident og hans oligarker, bekræftes Ukraines berøgtede ry for korruption således.

Tidspunktet for de syv sidste plager

Uden nogen bibelsk tekstgaranti, men med kendskab til de åndelige værdier, som Gud åbenbaret i denne hellige Bibel, tror jeg, at jeg er i stand til at forstå, hvordan tiden for disse " **sidste plager af Guds vrede** " vil blive organiseret.

En prioritet er klar: kendsgerningerne vil blive opfyldt i år 2029. Så, i år 2029, forekommer de sidste seks måneder, hvis religiøse festivaler i den første pagt blev placeret af Gud under temaet synd, mig særligt velegnede til en endelig "syndsforsoning", som Gud direkte påfører de sidste jordiske syndere. Dette skyldes, at i den gamle pagt er de to vigtigste jødiske festivaler placeret - den ene i begyndelsen af foråret, som vedrører " *påskefesten* " og dens tilbud om guddommelig retfærdighed i Kristus, " *Guds lam* ", og den anden i begyndelsen af efteråret, hvis emne er syndens afvikling og som kaldes " *forsoningsdagen* ". I 2029 begynder efteråret den 23. september. Og allerede nu må vi bemærke, at Gud ønskede at beskytte navnene på de sidste fire måneder af vores sædvanlige falske årskalender, fordi de vidner om den sande tidsinddeling, som han herligt etablerede i Gud skaberen. Disse fire måneder har bevaret rækkefølgen for deres

årlige position i deres navn: september for den syvende måned, oktober for den ottende, november for den niende og december for den tiende måned i det guddommelige solår. Dette vidnesbyrd er af stor betydning for at definere tidspunktet for de **sidste seks måneder, som fører til Kristi genkomst og verdens ende**. For skabelsen vil ikke forsvinde, men det er hele menneskeheden, der skal og vil forsvinde over hele dens beboede overflade. Den 23. september 2029 vil derfor være datoen, hvor Guds første plage vil ramme de mennesker, der bærer "dyrets mærke". Lige før denne dato vil universel menneskelig lov have erklæret den første dag i ugen, vores nuværende "søndag", som en hviledag, der officielt er pålagt alle overlevende fra atomkatastrofen under den tredje verdenskrig. På dette tidspunkt sørger jordisk dom for sanktioner mod uvillige eller ulydige mennesker; ting profeteret af Gud i Åb. 13:16-17: "*Og han sørger for, at alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, får et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, og at ingen skal kunne ikke købe eller sælge, medmindre han havde mærket eller dyrets navn eller dets navns tal*".

Efter denne foranstaltning taget imod hans hellige sabbat, sætter Gud definitivt en stopper for sit nådetilbud, som var baseret på Jesu Kristi frivillige død som et sonoffer for synderne hos hans eneste udvalgte, som han selv vælger og udvælger uden at ty til menneskelig eller himmelsk engleråd. Dette tema om nådens afslutning udvikles i Åb. 15 og opsummeres i vers 8 på følgende måde: "*Og templet blev fyldt med røg fra Guds herlighed og fra hans magt; og ingen kunne gå ind i templet, før de syv engles syv plager var fuldbyrdet*". Jeg oversætter dette vers tydeligt: Og Guds forsamling var fuldendt, og ingen skal føjes til den, for de udvalgte selv skal først komme ind i Himmeriget, når tiden for de syv sidste plager, der udgydes over jorden, er fuldendt. Røgen refererer til duften af de helliges bønner ifølge Åb. 5:8: "*Og da han tog bogen, faldt de fire levende væsener og de fireogtyve ældste ned for Lammet. Hver af dem havde harper og guldskåle fulde af røgelse, som er de helliges bønner*"., men også 8:4: "*Røgen af røgelsen steg op fra englens hånd sammen med de helliges bønner foran Gud*". Bag hver "røg og duft" er en udvalgte personlighed.

Som svar udøser Gud sin første af de sidste plager over de skyldige: Åb. 16:2: "*Den første gik hen og udgød sin skål over jorden; og en ond og voldsom byld faldt på de mennesker, som havde dyrets mærke og tilbad dets billede*". Beskrivelsen af denne "ondt byld" er analog med den, der ramte den retfærdige og oprigtige Job hårdt. Men hvorimod de lidelser, som Job accepterede, herliggjorde Gud over for Satan, er de lidelser, der pålægges de sandt skyldige i den sidste tid, i absolut kontrast til dette, retfærdige og fortjente. I den guddommelige kode i denne åbenbaring rammer denne plage først "jorden", fordi konteksten af denne time er herredømmet over "dyret, der stiger op af jorden" i Åb. 13:11. Og således bliver de protestantiske ledere og organisatorer, og katolikkerne, æret og medskyldige. Æret, fordi den søndagshvile, som pålægges af dens sidste protestanter, har sin oprindelse blandt dem.

Vi vil se, at "Guds syv sidste plager" med nogle forskelle optager de samme mål som de "syv trompeter": det vil sige i stigende rækkefølge: *jorden, havet, floderne, solen, dyrets trone, den store flod Eufrat og endelig luften*.

Her er listen over målene for "**trompeterne**": Bemærk, at i modsætning til de syv sidste plager rammer hver straf fra "**trompeterne**" kun **en tredjedel** af sit mål, fordi den rammer som en guddommelig advarsel.

Åb. 8:7: " *Den første basunerede, og der fulgte hagl og ild blandet med blod, og de blev kastet **på jorden.**" og **en tredjedel** af jorden blev brændt op, og **en tredjedel** af træerne blev brændt op, og alt grønt græs blev brændt op ."*

Åb. 8:8: " *Den anden engel basunede, og noget som et stort bjerg, der brændte med ild, blev kastet **i havet** ; og **en tredjedel** af havet blev til blod ,..."*

Åb. 8:10: " *Den tredje engel basunede, og en stor stjerne faldt ned fra himlen, brændende som en fakkel, og den faldt **på en tredjedel af floderne** og på vandkilderne. "*

Åb. 8:12: " *Den fjerde engel basunede, og **en tredjedel af solen, en tredjedel af månen og en tredjedel af stjernerne blev ramt** , så at **en tredjedel af dem** blev formørket, og dagen forsvandt ."* **en tredjedel af dens** lysstyrke , og natten den samme.

Åb. 9:1: " *Den femte engel basunede, og jeg så en stjerne falde fra himlen **ned på jorden** . Og den fik nøglen til afgrunden. "*

Åb. 9:13-14: " *Den sjette engel basunede. Og jeg hørte en stemme fra de fire horn på guldalteret, som står foran Gud, sige til den sjette engel, som havde trompeten: **Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Eufrat .**" Og de fire engle blev løsladt, som var rede til timen og dagen og måneden og året at dræbe **en tredjedel** af menneskene .*

Åb. 11:15: " *Den syvende engel basunede, og der lød høje stemmer i himlen, som sagde : '**Verdens riger er blevet vor Herres og hans Salvedes** , og han skal regere for evigt og altid. '"*

I denne sammenligning ser vi, at ^{vi i den 5. straf} finder den faldne protestantiske religion i den " 5. trompet " og " dyrets trone " i den " ^{5.} af de sidste plager " som mål . Ved denne gruppering placerer Ånden den protestantiske religion under " dyrets trones " ådelige herredømme; hvilket fakta bekræfter, da synden på den falske hviledag, som Gud fordømmer, er arvet fra den pavelige romersk-katolicisme, hvis successive ledere sidder på Vatikanets " **trone** " i Rom. Og Åb. 13:12 bekræfter deres endelige forbindelse: " *Og det udøvede hele det første dyrs magt foran det, og det skabte jorden og dem, der bor på den, til at tilbede det første dyr, hvis dødbringende sår var blevet helbredt. "* Fugle af samme fjer flokkes sammen, og hvordan er faldne protestanter og katolikker ens? Begge forveksler religion med politik. De kæmper og dræber af religiøse årsager og viser dermed deres ligegyldighed over for Jesu Kristi ordrer, som erklærede i Matthæus 16:25: " *For den, der vil frelse sit liv, skal miste det, men den, der mister sit liv for min skyld, skal finde det .* " Da han blev arresteret af de jødiske vagter, gav han derefter en konkret demonstration af forbuddet mod at gribe til våben for at forsvare sit eget liv og sine apostles og disciples liv. De to falske kristne religioner praktiserer heller ikke dette vers, hvor Jesus erklærer: " *Giv Gud, hvad Guds er, og kejseren, hvad kejserens er .* " Allerede på hans tid bebrejdede oprørske jøder ham for at være ven af romerne, fordi han ikke opfordrede til oprør mod dem. Den samme krigerske, partiske ånd besjæler

monoteismens falske religioner. Men sådan er det, og det er derfor rigtigt, at Jesus kun anerkender dem som sine egne, der lytter til hans ord og adlyder dem. Deri ligger hele forskellen mellem de udvalgte og de faldne.

Målet for den 6. ^{straf} er fælles for begge sammenhænge: "**den store flod Eufrat**" eller Vesteuropas territorium, også symboliseret ved de "**ti horn**" fra Daniel 7:7 til Åb. 17:3.

Endelig går den "**syvende trompet**" forud med en lille, den syvende af de "**syv sidste plager**", da den betegner den guddommelige og sejrrige Kristi tilsynskomst. Det tilsigtede mål er "**luften**", og bag dette udtryk ligger djævelens jordiske herredømme, som han kalder "**luftens herredømme**" i Efeserne 2:1-2: "**I var døde i overtrædelser og synder, som I tidligere vandrede i efter denne verdens gang, efter luftens herredømmes herre, ånden, som nu er virksom i ulydighedens sønner.**"

Før vi fortsætter, skal det bemærkes, at de tilsigtede mål også følger den rækkefølge, som Gud skabte i løbet af de første seks dage af hans oprindelige skabelse. Og dette afslører den forbindelse, Gud laver mellem sin straf og de straffede syndere, det vil sige den foragt, der vises for Skaberguden, som han med rette og retfærdigt hævder at være.

Efter at have givet disse forklaringer, genoptager jeg rækkefølgen af begivenheder, der nu følger den første af de "**syv sidste plager af Guds vrede**". **En måned senere, i oktober, føjes** en ny plage til den foregående, som var "**det ondartede mavesår**".

Åb. 16:3: "**Den anden udgød sin skål i havet, og det blev til blod som blod fra en død mand, og alle levende væsener døde, alt i havet.**"

Denne anden af de sidste plager skal sammenlignes med den "**anden trompet**", hvis hovedaktør er det romersk-katolske paveregime i 538, datoen for dets officielle etablering. Ved at slå "**på havet**" igen, rammer Gud tilhængerne af "**dyret, der stiger op af havet**" i Åb 13:1. Dets forbandede rolle er fundamental, fordi det er grundlaget for alle de forbandelser fra de andre kristne religioner, der er kommet ud af det gennem tiden, op til den officielle adventisme, som sidst blev "**opkastet**" af Jesus Kristus. I Åb. 17:8 siger Gud om det: "**Dyret, du så, var, og er ikke. Det skal stige op af afgrunden og gå til undergang. Og de, der bor på jorden, hvis navne ikke er skrevet i livets bog fra verdens grundlæggelse, skal undre sig, når de ser dyret; for det var, og er ikke, og skal endnu være.**" Han bekræfter denne forbandelse ved at sige i Åb. 18:24: "**og fordi der i det fandtes blod af profeter og hellige og af alle dem, der blev dræbt på jorden.**"

I forbindelse med de sidste plager har ordet "**hav**" en dobbelt bogstavelig og symbolsk betydning. Symbolsk set bestemmer Gud "**død**" for alt, der lever i form af mennesker eller dyreliv. Fra Første Mosebog betegner "**havet**" "**død**" i modsætning til "**jorden**", som ville bære menneskeligt liv. Desuden er den type dyreliv, der udvikler sig i det, forfærdelig: den største æder den mindste. Bogstaveligt talt udslettes dyrelivet, først havet, ved verdens ende foran mennesket, fordi det blev skabt af Gud før ham på den 5. ^{dag} i den guddommelige skabelsesuge. "**Vandet**", der dannede jorden siden dens skabelse, får navnet "**hav**" på den anden dag i denne første oprindelige uge. Og en vigtig detalje, åbenbaret i Åb. 21:1, "**havet skal ikke være mere**" på den nye jord: "**Da så jeg en ny**

*himmel og en ny jord; for den første himmel og den første jord var forsvundet, og havet var ikke mere . " Dens symbolik om " **død** " bekræftes således i Åb. 20:14: " **Og døden og Hades blev kastet i ildsøen. Dette er den anden død, ildsøen.** " Jeg må uddybe denne guddommelige finesse. " *Hades* " refererer til det tørre land, der modtager de dødes legemer, som er faldet til støv. Ifølge Guds befaling i 1 Mos. 3:19: " *I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden, hvorfra du blev taget ; for støv er du, og til støv skal du vende tilbage .* " Derfor erstatter og betegner ordet " *død* " i dette vers 14 " *havet* ", det andet oprindelige hovedelement på vores planet. En ny måned går, og Gud tilføjer en tredje plage i november.*

Åb. 16:4: " *Den tredje udgød sin skål over **floderne og vandkilderne** , og de blev til blod.* "

Jeg husker, at Gud allerede for at straffe Egypten havde udført miraklerne med at forvandle vand til blod. Og her, i overensstemmelse med den ordre, der blev givet ved skabelsen, slår Gud " **floderne og vandkilderne** ", som mennesket er afhængigt af for sin overlevelse, med døden. Dette er igen et middel til at udrydde menneskeliv, som alle til sidst skal forsvinde.

Disse elementer rammes allerede i den " **tredje trompet** " i Åb. 8:10: " *Den tredje engel blæste, og en stor stjerne faldt ned fra himlen, brændende som en fakkel, og den faldt **på en tredjedel af floderne og på vandkilderne** .* " Disse symboler betegner menneskeheden, der gør krav på Jesu Kristi frelse, det vil sige siden 313 **de** vantro "helgener", som Gud overgav til det romersk-katolske pavelige regime i 538. Gud anerkender foreløbigt dem, der trådte ind i reformationen mellem 1170 og 1843. Disse er oprigtige protestanter. Denne " **tredjedel af floderne** " betegnes som " **en tredjedel af stjernerne** " i Åb. 12:4: " *Dens hale **fejede en tredjedel af himmelens stjerner væk** og kastede dem ned på jorden. Dragen stod foran kvinden, der skulle føde, for at fortære hendes barn, når hun havde født.* " og i Dan. 8:10: " *Den steg op mod himmelens hær og kastede **nogle af hæren og af stjernerne ned på jorden** og trådte dem ned .* " Gud har skrevet i naturen forbandelsen over " **flodernes vand** ", som vender tilbage til " **havet** ", hvorfra det stammer; det vil sige, hvad alle falske kristne religioner praktiserer, hver til sin tid. Endnu en måned går, og den fjerde plage føjes i december til de tre foregående.

Åb. 16:8-9: " *Den fjerde engel udgød sin skål **over solen** , og det blev givet den at brænde menneskene med ild, og menneskene blev brændt af stærk hede, og de **bespottede Guds navn, som har magt over disse plager, og de omvendte sig ikke for at give ham ære .** "*

Denne plage er forfærdelig og rystende. Men bemærk opførslen hos ofrene, der " **bespottede Guds navn og ikke omvender sig** ", fordi omvendelse ikke længere er mulig, som det var tilfældet med faraoen i Egypten. Dette bekræfter konteksten af en tid, hvor nåde ikke længere tilbydes.

I denne fjerde straf finder vi " **solen** " fra den " *fjerde trompet* ", hvor han selv blev " *slået af en tredje* " af revolutionær fransk ateisme. Dette symbol på sandt guddommeligt lys betegner Bibelen, Guds hellige skrevne ord. I denne sidste kontekst hævnner Gud den skade, der er forvoldt hans " *to vidner* ". De er ikke længere " *klædt i sæk* " som i Åb 11:3 og tager hævn ved at slå de mennesker,

der har foragtet og mishandlet dem, med smertefulde forbrændinger. De, der har undervurderet vigtigheden af det guddommelige bibelske lys, må nu udholde et lys, der " **brænder** " dem. En ny måned går, og en 5. ^{plage} rammer i januar de mennesker, der er forbandet af Gud.

Åb. 16:10-11: " *Den femte engel udgød sin skål **over dyrets trone** , og mørket dækkede dets rige, og menneskene bed sig i tungen af smerte og bespottede himmelens Gud for deres pinsler og deres sår, og de omvendte sig ikke fra deres gerninger . "*

Det mål, Gud har valgt, er denne gang " **dyrets trone** ", det vil sige Vatikanstaten og Peterskirken i Rom. Gud bekræfter dermed sit grundlæggende ansvar for den forbandelse, der har ramt den kristne tro siden 313, hvor den dengang blev afholdt i Lateranpaladset i Rom. Ved at kaste dette område ud i et tykt " **mørke** ". , straffer Gud den romersk-katolske organisation, der konstant har kæmpet imod hans " **lys** " ved at forfølge Bibelen og dens frie, uafhængige læsere. I denne afgørende time vidner Gud imod romersk katolicisme, som bærer skylden for at have trukket den protestantiske religion ind i sin forbandelse, hvis fordømmelse åbenbares i Åb 3:1-3 og Åb 9:1-12; dette fordi den protestantiske tro har afvist de sidste " **byrder** ", som Gud har pålagt siden 1843: sand tro og kærlighed til sandheden baseret på Bibelen og dens profetier. Endnu en måned går, og Skaberguden udøser i februar sin sjette af de sidste plager over syndere.

Åb. 16:13-14: " *Den sjette konge hældte sin skål ud **over den store flod Eufrat** , og dens **vand tørrede ud** , så vejen kunne **banes for kongerne, der kom fra østen . Og jeg så tre urene ånder komme ud af dragens mund , ud af dyrets mund og af den falske profets mund, der lignede frøer . "***

Ånden bruger billedet af den historiske begivenhed, der tillod den mediske kong Darius at erobre Babylon på kong Belsazzars tid ifølge Dan 5. Han omledte flodlejets løb og var således i stand til at trænge ind i den uindtagelige by på grund af beskyttelsen af dens imponerende mur. Gud profeterer således det øjeblik, hvor den pavelige forførelse af Rom vil ophøre. For det er i den retning, dæmonerne samler den protestantiske lejr og enhver anden kristen religion, som Gud har forkastet.

Der findes en anden forklaring. " **Det udtørrede vand** " profeterer den europæiske befolknings død og deres amerikanske og andre aflæggere. Og " **Østens konger** " er Kristi udvalgte, som endelig vil træde ind i det himmelske Kanaan, fordi denne sidste prøvelse " **forbereder** " deres " **vej** " til himlen.

" **Samlingen** " bringer derfor de himmelske " **dæmoner** " sammen, inklusive deres leder, djævelen i " **dragen** ", eller i krig mod " **resten** " af de udvalgte, ifølge Åb. 12:17; det pavelige regime med " **dyret** " og protestantismen, eller den " **falske profet** " siden 1843, eller " **tre urene ånder** " såsom " **frøen** " ifølge 3. Mos. 11:30. Men denne sammenligning med " **frøen** " stopper ikke der. Den går ikke, men " **hopper** " og karakteriserer således dem, der fejlagtigt krydser " **tærsklen** ", som Gud har sat, ifølge dette vers fra Zefanias 1:9: " *På den dag vil jeg straffe alle dem, der hopper over tærsklen , dem, der fylder deres herres hus med vold og bedrag .*" Aktuelle begivenheder giver endnu en betydning til dette ord " **frø** ", som illustrerer Frankrig, fordi englænderne kalder dets indbyggere "frøspisere". Og Frankrig er den eneste atommagt ved **den europæiske "Eufrat"**

og samtidig den mest oprørske og irreligiøse nation i verden, tilbederen af gudinden Frihed.

Ved at pege på "**dyret**", det vil sige den pavelige romersk-katolicismes skyld, har Ånden forberedt forståelsen af denne sjette plage. For Guds mål er "**Euftrat**", det vil sige Vesteuropa, der er underlagt denne romersk-katolicismes forbandede kultiske herredømme, det vil sige Rom, som Gud symboliserer ved navnet "**Babylon den store**" i **Åb 17:5**. **Det er derfor vigtigt at vide, at "Euftratflodens"** leje krydsede den gamle by kaldet "**Babylon**", byen bygget af kong Nebukadnesar. Handlingen forbundet med denne sjette plage beskrives i vers 14: "**For de er dæmonånder**, som gør undere, og som går ud til kongerne på hele jorden **for at samle dem til kampen på Guds, den Almægtiges, store dag**." » "**Dæmonånderne**" er blevet løsladt af Gud siden begyndelsen af den "**sjette trompet**" ifølge **Åb. 9:14**: "**og siger til den sjette engel, som havde trompeten: Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Euftrat.**" "**Indsamlingen**", organiseret af Guds vilje, har et formål: "**til kampen på Guds, den Almægtiges, store dag**." Den trefoldige betydning af dette udtryk definerer den "**store dag**" for Guds sejr over sine fjender, men også indgangen til hans "**store hviledag**", det vil sige hans hellige sabbat på "**tusind år**", **profeteret siden** skabelsens første "**syvende dag**" og citeret seks gange i **Åb. 20**. Og selve "**kampen**" er rettet mod hans "**store dag**" med helliggjort hvile. Gud giver således sine sande udvalgte muligheden for at adskille sig fra andre oprørske mennesker ved deres troskab mod hans hellige dag; dette på trods af den dødsdom, der i sidste ende vil blive afsagt over dem af oprørslejren.

Lad os bemærke korrespondancen mellem denne plage og den "**sjette trompet**", hvor det guddommelige mål allerede var "**Euftrat**", det vil sige det katolske Europa, ifølge **Åb. 9:13**: "**Den sjette engel blæste. Og jeg hørte en stemme fra de fire horn på det gyldne alter, som står foran Gud, sige til den sjette engel, som havde trompeten: Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Euftrat.**" Den "**sjette trompet**" og "**den sjette af Guds sidste plager**" har til fælles, at de "**samler**" uafhængige grupper, der er forbandet af Gud. Denne indsamling har til formål at føre "**en kamp**", men pas på fælden! Der er to "**slag**" i den guddommelige åbenbaring. Den første er den, der udføres under titlen "**sjette trompet**". Det er en morderisk verdenskrig, den sidste af sin slags, frygtelig ødelæggende, fordi den er atomar. Den anden "**kamp**" er åndelig og er rettet mod Gud og hans trofaste hellige; hans sidste udvalgte. **Åb. 16:16** kalder den "**Harmagedon**". Dette andet "**slag**" er profeteret i den "**femte trompet**" i **Åb. 9:7**: "**Græshopperne var som heste, der var beredt til kamp; og på deres hoveder var kroner som guld, og deres ansigter var som menneskers ansigter.**" Hvad består denne forberedelse af? Udløst af Gud i 1843 har den protestantiske religion fornyet forbindelserne med katolicismen, til det punkt, hvor den officielt allierer sig med den gennem den økumeniske alliance. Den profeterede indsamling er derfor blevet opfyldt. Men på tidspunktet for den sjette plage vil en ny indsamling blive organiseret for at tage en kollektiv foranstaltning, hvis mål vil være at formilde den guddommelige vrede, der vil blive udtrykt af de plag, der udgydes. For i øvrigt er den menneskelige situation på jorden virkelig forfærdelig og uudholdelig. Oprørslejren skal identificere og udpege dem, der er ansvarlige for

denne guddommelige vrede. Overbevist om, at de ikke er ansvarlige, ledes de "**samlede**" oprørere af dæmonånder, der udpeger sabbatsholderne. For at dæmpe Guds vrede træffes beslutningen om at udrydde disse sabbatsholdere, og en dato fastsættes for deres henrettelse. Denne oplevelse blev profeteret af de jøder, der blev deporteret til Babylon, indtil perserkongernes tid. Og historien i Esters Bog beskriver den for os. Skurken hedder Haman, og han organiserer betingelserne for at hænge jøden Mordokaj. Ester er en ung jødisk kvinde gift med kong Xerxes. Mordokaj opfordrer hende til at gribe ind på hendes vegne over for sin mand, kongen. Ester begynder derefter en faste og beder til Gud i tre dage. Bagefter taler hun til kongen, som vender situationen om. Haman hænges på galgen, der er rejst for Mordokaj, og Xerxes bemyndiger jøderne til at dræbe deres lokale fjender i to dage. Dette scenarie er præcis det, der vil blive opfyldt fra den 18. marts 2030. Denne dato er den, jøderne vil fejre i år 2030, fordi de fejrer Esters fastefest hvert år. Fasten vil derefter i tre dage vedrøre de sidste sabbatsholdere. På den tredje dag, den dato der er planlagt til deres henrettelse, som vil være den første forårsdag, vil Gud vende tilbage i form af Jesus Kristus for at ødelægge de oprørere, der skulle henrette hans trofaste udvalgte. Denne vending af situationen i den endelige kontekst er profeteret tre gange i Bibelen: for det første ved navnet "**Benjamin**" fra den 12. ^{stamme} af de "**besejlede**" udvalgte i Åb. 7:8; for det andet ved Esters oplevelse; og den tredje i dette tema om slaget "**Harmagedon**", hvis handling fremkaldes i Åb. 16:19 og udvikles i Åb. 18: "**Og den store by blev delt i tre dele, og folkeslagenes byer faldt, og det store Babylon blev husket for Gud for at give hende bægeret med hans voldsomme vredes vin.**" Dette bliver også profeteret af temaet "**vinhøsten**", der præsenteres i Åb. 14:19-20 (og som Esajas 53 udvikler): "**Og englen lod sin segl gå over jorden og høstede jordens vinstok og kastede vinhøsten i Guds vredes store vinperse. Og vinpersen blev trådt uden for byen, og blod kom ud af vinpersen, helt op til hestenes bidder, et tusind seks hundrede stadier.**" » Jeg husker og oversætter slutningen af dette vers: og Gud udgød blodet af alle de falske lærere eller "**falske profeter**", som lærte løgne ved at bruge uretfærdighed og falsk forkynde sin hellige Bibel skrevet på "**et hvælvet rum**". **af et tusind seks hundrede** års kapløb om at vinde den himmelske kaldelses pris, ifølge det billede, som Paulus giver i 1 Kor 9:24: "**Ved I ikke, at de, der løber på stadionet, alle løber, men kun én får prisen? Løb på en sådan måde, at I vinder den.**"; denne varighed på seksten århundreder begynder i begyndelsen af det 15. ^{århundrede} f.Kr. og slutter ved slutningen af det 1. ^{kristne} århundrede; på det tidspunkt, hvor Johannes modtog synet om Apokalypsen.

Ifølge disse åbenbarede mønstre bør datoen for sabbatsholdernes dødsdekret fastsættes og bekendtgøres den 17. marts 2030. På den første forårsdag, den følgende 20. marts, vil Jesus Kristus vende tilbage og straffe de skyldige oprørere med døden ved at vende deres vildledte ofres vrede mod de religiøse lærere; hans guddommelige genkomst fremkaldes af dette vers fra Åb 16:17: "**Den syvende engel tømte sin skål ud i luften, og der kom en høj røst ud af templet fra tronen og sagde: 'Det er sket!'**" "**De hellige**" vil ikke være vidne til dette blodige skue, fordi de, ledet af Jesus Kristus, allerede vil være trådt ind i den celestiale evighed. Det er, hvad udtrykket "**uden for byen**" betyder; den "**hellige by**", det vil sige dens trofaste udvalgte. De hellige vil forlade jorden den 20.

marts, og på jorden kan hævnens fortsætte indtil påske 2030. Således vil de sidste oprørere omkomme, knust af " **haglstene** " fra den syvende af de " *syv sidste plager af Guds vrede* ", som annonceret i Åb 16:21: " *Og et stort hagl, hvis vægt var en talent, faldt fra himlen på menneskene; og menneskene bespottede Gud på grund af haglplagen, fordi plagen var meget stor.* "

Ved denne " **haglplage** " ", Gud retter sin sidste lektie til den oprørske menneskehed. Den betaler for dens misbrug af al den frihed, som Gud har givet til hvert eneste menneske på hele jorden. Og formålet med denne frihed var kun at vælge den eller at bekæmpe den med alle konsekvenserne af de to modsatrettede valg. Denne lektie blev allerede givet i hans " *lignelse om talenterne* ", hvor bag mønten med dette navn gemmer sig fri handling, iver eller dens fravær, den frugt, som hver skabning bærer. Og i den samme lignelse udtaler Jesus sin fordømmelse af den " **onde tjener** ", der i ham ser " *en hård herre, der høster, hvor han ikke har sået* " ifølge Matthæus 25:24: " *Da kom den, der havde fået den ene talent, og sagde: Herre, jeg vidste, at du er en **hård mand**, der høster, hvor du ikke har sået, og samler, hvor du ikke har strøet.* " Og som en hævngherrig og retfærdig Gud viser han sig at være sandt " **hård** " og nådesløs over for ham og overgiver ham til ild og død; begge dele er velfortjent.

Ved at genoverveje scenariet med udvandringen fra Egypten ved verdens ende, tilbyder Gud os en direkte konfrontation mellem sin lejr, repræsenteret af sin tjener Moses, og Faraos lejr, forhærdet af Gud. Gud udtalte dette om ham i 2 Mos 9:15-16: " *Hvis jeg havde rakt min hånd ud og slået dig med døden, dig og dit folk, ville I være udslettet fra jorden. Men jeg har ladet dig blive stående, for at du kan se min magt, og for at mit navn kan blive forkyndt over hele jorden.* " 2 Mos 10:1-2 specificerer yderligere: " *Da sagde Herren til Moses: Gå til Farao, for jeg har forhærdet hans hjerte og hans tjeneres hjerter, så jeg kan gøre mine tegn iblandt dem. Og for at du kan fortælle din søn og din sønnesøn, hvad jeg har gjort ved egypterne, og hvilke tegn jeg har gjort iblandt dem. Og I skal vide, at jeg er Herren.* " Og disse ting blev nedskrevet i Bibelen, så dette vidnesbyrd gavner os i dag. For det giver os mulighed for at forstå alt, hvad Gud sætter på plads i vores nuværende begivenheder. Snart, ud af den " **sjette trompet** ", mindre besejret end Europa, vil vor tids Farao være bitterhedens land, USA's Amerika, hvis hjerte vil blive forhærdet af Gud på samme måde og af de samme grunde: den oprørske og modstridende ånd, der modsætter sig Guds åbenbarede vilje. Men ud over denne advarsel mod ulydighed, retter påmindelsen om de "ti plager" i Egypten vores opmærksomhed mod den tid, hvor den bibelske historie kaldet "Moseloven" blev skrevet. Nu har de to pagter denne guddommelige åbenbaring som deres fundament, fordi uden den første pagt har den nye pagt ingen mening. Selv i dag, og indtil verdens ende om syv år, åbenbares vores behov for en perfekt frelser kun ved vores personlige manglende evne til perfekt at adlyde Guds befalinger og forordninger. Dette lægger et ansvar på alle dem, der kan læse på deres modersmål, for Bibelen er blevet oversat til mange sprog. Det er sandt, at nogle profetiske bøger i Bibelen er krypteret af Gud for at holde uværdige læsere væk fra deres åndelige uvidenhed. Men de væsentlige elementer, der åbenbares i Bibelen, er klart udtrykt og er derfor forståelige for alle.

Ægte kærlighed

For at studere et sådant emne, må vi naturligvis finde vores forklaringer i kærligheden, sådan som Guds ånd lever den, føler den og åbenbarer den. Og allerede nu må du forstå, at denne guddommelige standard er den eneste, der har nogen betydning, fordi den er ment som den eneste standard, der er bestemt til at blive forlænget i den evighed, der stadig ligger foran os. Det er standarden for denne kærlighed, som den udvalgte skal legemliggøre for at kunne leve evigt med Gud. Det er desto vigtigere at forstå den, fordi den udgør den eneste sande betingelse, der bemyndiger adgangen til det evige liv.

I Første Korintherbrev 13, under navnene " *kærlighed, næstekærlighed, karisma* ", præsenterer Ånden os for en slags sammensat portræt af sit ideal om den sindstilstand, som Gud ønsker at finde i sine jordiske menneskelige skabninger, men også i sine himmelske. Dette skyldes, at kærlighedsloven i den guddommelige norm er den eneste betingelse for at opbygge en lykke, der deles af alle. Og da Gud besluttede at sætte en stopper for sin ensomhed, udtænkte han projektet med at realisere og indføre, ved at bygge dem trin for trin, de betingelser, der muliggør universel deling af sand evig lykke. I dette projekt ville den uundværlige frihed, der er givet til alle hans skabninger, uundgåeligt vække fjendtlige, oprørske holdninger hos et stort antal af hans skabninger. Han vidste dette og havde allerede forudset den endelige dom, der ville ødelægge alle hans oprørske skabningers liv, definitivt udslettet i ilden fra "ildsøen" med den "anden død".

Gud vidste derfor, at han personligt måtte lide i Jesus Kristus for at forløse sine udvalgte sjæle fra arvesynden og fra deres synder begået af svaghed. Og vel vidende alt dette, ønskede han at gennemføre sin plan. Lige siden ideen om at dele kærlighed kom til ham, blev hans ensomhed uudholdelig. Vi må også forstå, hvorfor Gud accepterede en fremtid med stor lidelse for sig selv og sine skabninger. For vi ved, at denne lidelsestid for jorden primært vil have varet seks tusinde år. Men Guds moralske mentale lidelse begyndte længe før den jordiske oplevelse, da dens begyndelse går tilbage til den time, hvor hans første herlige og perfekte engel gjorde oprør mod ham. Før Gud skabte ham, vidste han, at han ville gøre oprør, men at vide noget og leve det i dets opfyldelse er meget anderledes for ham såvel som for sine skabninger. Spørgsmålet er derfor, hvordan kan den sande Gud, fuld af visdom, gå med til at pålægge sig selv en tid med forfærdelig lidelse uden at søge lidelse, som de afvigende "masochistiske" mennesker gør på vores jord? Svaret er: i den endelige belønning; hvilket igen giver en præcis betydning til dette vers fra Præd. 7:8, som han inspirerede: " **En tings slutning er bedre end dens begyndelse, en tålmodig ånd er bedre end en hovmodig ånd.** " Og for at opnå sin endelige belønning, må han effektivt have påkaldt sin usædvanlige guddommelige " **tålmodighed** ". Derfor må denne

endelige belønning være meget stor for at retfærdiggøre at gennemgå en så frygtelig prøvelse. Og for bedre at forstå det sammenligner Gud dette endelige resultat med den oplevelse af ensomhed, som han levede evigt før skabelsen af sine frie og uafhængige modparter. For ham var alt at foretrække frem for denne tilstand af ensomhed. En ubehagelig tid skulle krydses og udholdes for endelig at opnå lykke bygget på lidelse.

Hvad er så denne kærlighed, som Gud legemliggør i hele sin guddommelige natur? Den er en drivkraft, et princip og en følelse, som er uadskillelig fra forestillingen om sand retfærdighed. Kærlighed fungerer som en "magnet" med et velfortjent og berettiget navn. Men vi må ikke ignorere den, magneten er velkendt for, at den tiltrækker sig selv, men vi tillægger den ikke tilstrækkeligt den idé, at den også frastøder en anden magnet, der præsenterer sig under dens samme polaritet. Den positive pol tiltrækker den negative, men to poler med samme polaritet frastøder hinanden. Ligeledes frastøder Gud al konkurrence, enhver anden falsk guddommelighed, der træder i hans sted. Således vil Guds kærlighed allerede, baseret på magnetens princip, tiltrække sine sande udvalgte. Men hvad søger Gud og hans udvalgte i denne deling af kærlighed? Nydelse. Meget er blevet sagt om kærlighed, og ofte med megen fordom. Jeg selv fandt det i en periode uberettiget, at det samme verbum "at elske" kunne gælde for materielle ting, såvel som for skabninger og for Skaberguden selv. I dag tror jeg, at dette er muligt, fordi der bag verbet "at elske" ligger en søgen efter nydelse, der føles på alle tænkelige niveauer. Hvis jeg siger "Jeg elsker denne ret", udtrykker jeg det faktum, at det at spise denne ret skaber nydelse i mig. Hvis jeg siger "Jeg elsker Gud", udtrykker jeg det samme. For livet er sådan her: Vi elsker kun det, der skaber nydelse, lykke, positiv tænkning, glæde og glæde i os. Og det er fordi han oplever disse samme effekter, at Gud lægger så stor vægt på den kærlighed, han modtager til gengæld for sin egen fra sine sande udvalgte; dette er fordi de deler hans kærlighed til de ting, han elsker. Ved at skabe frihed vis-à-vis opdagede Gud glæden ved at dele, og han vidste, at hans evige lykke var knyttet til dette valg.

Når barnet kommer til verden, har det alt at opdage, og i en rimelig alder må det til gengæld træffe valg og beslutte sig for dem. Hans valg vil påvirke hans skæbne: de dårlige vil distancere ham fra Gud, de gode vil bringe ham tættere på ham, igen, ligesom magnetens princip. Gud giver os i form af vores solsystem et storslået billede af hans grundlæggende soltiltrækning. Og alle planeterne kredser om ham og modtager hans lys, hans varme, hans stråling. Der er små og kæmpe planeter blandt disse planeter, som kredser i forskellige baner med lige så forskellige hastigheder og i forskellige retninger. Ligeledes er hans udvalgte forskellige i hudfarve, fysisk udseende og mental karakter, men han elsker dem alle i deres mangfoldighed, ligesom Jesus elskede sine apostle, hvis karakterer er så forskellige fra hinanden.

På jorden adskiller den udvalgte sig fra andre kaldede troende ved, at han i den kærlighed, han modtager fra Gud, finder en glæde, der er overlegen i forhold til enhver anden jordisk glæde. Kærlighed er en deling, hvor gensidighed er loven. Det kræver to at bøje verbet "at elske", og begge parter skal finde tilfredsstillelse i deres glæde. Hvis den ene eller den anden er frustreret i sin forventning og krav,

bliver det umuligt at dele kærlighed. Dette princip gælder lige så meget for forholdet mellem menneskelige par som for det individuelle forhold til Gud, den almægtige usynlige ånd. Med klarhed og enkelhed fortæller apostelen Johannes os i 1 Johannes 5:1-4: "(Vers 1) *Enhver, der tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud, og enhver, der elsker ham, elsker også den, der er født af ham.* (Vers 2) *Vi ved, at vi elsker Guds børn, når vi elsker Gud og holder hans bud.* (Vers 3) *For dette er kærligheden til Gud, at vi holder hans bud. Og hans bud er ikke byrdefulde,* (Vers 4) *For alt, hvad der er født af Gud, sejrer over verden; og dette er sejren, som sejrer over verden, vor tro.* " Jeg vil gerne påpege her, at det første vers, der siger: "*Enhver, der tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud* ," kun er gyldigt, hvis de tre andre betingelser, der er nævnt i de følgende tre vers, anvendes af dem, der kaldes, og som gør krav på disse bibelske erklæringer. Men siden det generelle frafald fra den kristne tro, der blev skabt af den religiøse fred, som Konstantin I^{den} Store etablerede i 313 i sit dekret i Milano, er disse betingelser ikke længere opfyldt. Således at selv i dag, siden den dato, hævder skarer af falske kristne uretfærdigt og uværdigt frelse, der tilbydes ved Kristi Jesu nåde. Den nuværende falske fortolkning af vers 1 er baseret på ændringen i konteksten af den tid, der er oplevet og berørt. Johannes' udtalelse var kun gyldig i den apostolske æra.

Forståelsen af kærlighedsprincippet tillader mennesket at sætte spørgsmålstejn ved sig selv og spørge sig selv, om Gud kan finde behag i ham. Og de bibelske tekster angiver den standard for lydighed, der skaber behag i Gud. Den, der ikke stiller spørgsmålstejn ved sig selv om dette emne, begår den store fejl, der vil føre ham til den mest forfærdelige desillusionering, hvis hans ønske om frelse virkelig er stort og reelt.

Guds kærlighed er forbundet med kærligheden til de ting, han skabte, når de betragtes og værdsættes som sådan. Kærligheden til par, som Gud legitimerer, børns kærlighed til deres forældre og forældres kærlighed til deres børn, kærligheden til livet og de behagelige ting, det tilbyder, al denne kærlighed er forbundet med den eneste Skabergud. Ganen og tungen, der afslører en smag, en parfume, en behagelig lugt, får en religiøs værdi, som Gud bekræftede i organiseringen af sine religiøse ritualer i den gamle pagt. Og i Åb 5:8 og 8:5 bekræfter han denne sammenligning af "*parfumer* " med de "*bønner* ", som hans udvalgte "*helgener* " retter til ham. Begge har til fælles den behagelige karakter, der glæder Gud, som til gengæld sender bølger af glæde tilbage til ånden hos den, der henvender sig til ham i sand hellighed. I denne undersøgelse ærer jeg dette ord glæde, som menneskeheden kun tillægger sin undergang de glæder, som Gud forbyder. Den glemmer således den ædle og rene betydning, som dette ord bærer, når det er knyttet til Guds lydighed. Og jeg synes, at dette ord nydelse bringer Gud tættere på mennesket og mennesket tættere på Gud, som oprindeligt var formet i sit billede. Denne tekst fra Esajas 58:13-14 bekræfter denne forestilling om "**nydelse** ": "*Hvis du holder din fod tilbage fra sabbatten, fra at gøre din vilje på min hellige dag, hvis du gør sabbatten til din glæde, så du helliger YaHWÉH ved at herliggøre ham, og hvis du ærer ham ved ikke at følge dine egne veje, ved ikke at hengive dig til dine egne tilbøjeligheder og til tomme ord, så skal du finde behag i YaHWÉH* , og jeg vil lade dig ride på jordens høje steder, jeg vil lade dig nyde Jakobs, din fars, arv; for YaHWÉHs mund har talt . "

På jorden forlænger alt, der lever, sin eksistens ved hjælp af den glæde, dets mad giver det. Dette gælder både for dyr og mennesker. Og hvad angår mennesker, er intet mere skadeligt end at ødelægge denne glæde ved at spise. Det er en fælde, som den moderne menneskehed er faldet i, for i overflod og overflod spiser mennesket mere af vane end af behov. Når det tager sin mad, sluger det den også uden glæde. Som følge heraf modtager dets krop den under de værste tænkelige forhold for det. Ordsproget og den sunde fornuft giver os dette kloge råd: "man skal spise for at leve og ikke leve for at spise." Dette fordømmer de katastrofale konsekvenser for den menneskelige organisme af at spise uden sult. I dyreriget ved Guds skabninger, hvordan de skal spise efter deres virkelige behov; fedme findes ikke blandt dem. Overdrivelser er forbeholdt menneskeheden, og siden den amerikanske erfaring, den første til at demonstrere dette, er overvægtige mennesker blevet mangedoblet i rige og velhavende vestlige og østlige lande. Og det er ikke uden grund, at Gud gjorde sig umagen med at få Moses til at skrive så mange forordninger vedrørende mad i sin bog kaldet "Leviticus". Og dette emne er tæt forbundet med kærlighedens. Guddommelige forordninger har to formål, det ene er åndeligt, det andet er kødeligt. Hvis det fysiske legeme, vi lever i, virkelig er kødeligt, er det også sandt, at dets forhold til Gud går gennem vores ånd, som den animerer gennem vores hjernes og dens cellers funktion, elementer, der er meget kødelige og fysiske. Respekt for de kostregler, som Gud har fastsat, er særligt berettiget, da Gud ved at komme til jorden i Jesus Kristus åbenbarede for os, at det fysiske legeme var beregnet til at blive " *templet* eller *helligdommen* " *for hans udvalgte* . Han foreslår derfor, at vi ser på vores fysiske legeme som et helligt " *tempel* " eller indviet til at tilbede ham, hvorfra et forhold mellem vores ånd og hans vilje muliggøres, men kun under de betingelser, der er foreskrevet og åbenbaret i hans Bibel. Vi finder i Tredje Mosebog 7:20-21-25 tre forordninger, som, hvis de ikke respekteres og ikke adlydes, resulterer i denne Guds dom: " *han skal udryddes fra sit folk* ." Styrken af denne guddommelige dom vidner om den betydning, han tillægger sine forordninger. Mennesket er naturligt overfladisk, men Gud er det stik modsatte, solidt og fast knyttet til sandhedsprincippet, der lige så meget vedrører hans profetiske ord og symboler som deres virkelige præstationer i menneskelivet. De vigtigste lektioner, som Gud giver gennem Bibelens skrifter, hviler mere på deduktionens ånd end på de skrevne breve. Således forbød Gud aldrig formelt mennesket at spise kød, hvilket han først officielt godkendte efter syndfloden. Men alle kan forstå, at den ideelle kost ikke var denne kødbaserede kost, men den vegetariske eller veganske kost, han foreskrev for Adam, Eva og deres jordiske efterkommere. Desuden hører vi Gud prale af, at Israel i fyre år, næret af himmelsk manna i ørkenen, ikke blev ramt af sygdom. Dette er endnu en lektie, som Guds kærlighed tillader os at lære. Den udvalgte kan således forstå, at Gud ønsker, at de skal være sunde og i godt helbred. For kun de, der er " **sunde " i krop og sind, kan være værdige til status som " helgen** ". For at imødekomme denne forventning vil de sandt udvalgte forsøge at genskabe betingelserne i dette liv, som israelitterne levede i ørkenen, én gang om dagen, hver morgen, og allerede heraf lære en lektie til sabbatten. På denne dag sørger Gud ikke for mad til kroppen, men Han giver en dobbelt dosis dagen før, fredag morgen. Den givne lektie er, at sabbatten er sat til side af Gud

som et profetisk tegn på den tid, hvor " *mennesket ikke længere skal leve af brød* ", men kun " *af Guds ord* ", for det vil definitivt være gået ind i det evige liv. Og vores nuværende jordiske tilstand er defineret af dette vers citeret af Jesus i Matthæus 4:4: " *Jesus svarede: Der står skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund.* " I flere år har jeg tilegnet mig denne praksis og gjort sabbatten til en dag med absolut og fuldstændig faste, hvor jeg underviser og deler med mine brødre og søstre i Kristus, uden nogen svaghed, det lys, der er åbenbaret af vores inspirerende og regenererende skabergud.

I ørkenen lod Gud sine skabninger vælge mængden af deres mad efter deres behov, og da deres valg faldt på vagtelkød, døde tusinder af deres overspisning. Guddommelige lektioner gives, men kun " **dem, der har ører at høre med** ", de guddommelige lektioner hører dem og sætter dem i praksis til deres personlige fordel og til ære for den Gud, de elsker. Omvendt lod Gud Esajas sige for oprørerne i Esajas 6:10: " *Gør dette folks hjerte sløvt, **gør deres ører tunge** og luk deres øjne, så de ikke kan se med deres øjne **eller høre med deres ører** eller forstå med deres hjerte eller omvende sig eller blive helbredt .* "

Kærlighed er derfor deling af glæde, hvilket indebærer behovet for at kende den elskedes smag, uden hvilken det ikke er muligt at opfylde deres forventninger. Bibelen blev skrevet, så alle kunne lære, hvad Gud anser for behageligt. Når det er sagt, afhænger den menneskelige reaktion af den sande natur hos hver enkelt af os. De få udvalgte tager denne information i betragtning, og resten af menneskeheden ignorerer den helt eller delvist. Men sandhedens Gud er ikke tilfreds med det, der kun er delvist, og dette vil være årsagen til den endelige desillusionering. Den udvalgte behøver ikke at frygte den ydre kamp så meget som den, han må kæmpe i sig selv, mod egoismen, som naturligt kendetegner arvingerne til Adam og Evas synd. For det første gav Jesus i den nye pagt, han oprettede, eksemplet på den selvfornægtelsesånd, som han ønsker at finde i sine udvalgte liv. Apostlene modtog og reagerede positivt på denne lektie, og de tøvede ikke med at lade de onde ikke-troende tage deres liv, som de ofrede som et levende offer. Gud blev herliggjort af dette vidnesbyrd om tillid til hans løfte om den endelige opstandelse. For Jesus og alle hans martyrer i menneskets historie accepterede at dø mere eller mindre grusomt på grund af den tro, de havde på de guddommelige løfter om den "endelige belønning"; det vil sige på den " **glæde** ", de ville finde i deres opstandelses himmellegeme. Efter at have været vidne til Jesu opstandelse, troede hans apostle og disciple på hans løfte uden den mindste tvivl, uden den mindste forbehold.

I dag har vi vidnesbyrdet fra disse første vidner om Jesus Kristus, men vi har i hans fuldt ud dechifrerede profetiske åbenbaring ækvivalensen af Jesu opstandelse. Åbningen af vores intelligenser for mysterier, der forbliver uforståelige for andre mennesker, udgør det levende bevis på Kristi kærlighed, fornyet og tilpasset tiderne og æraerne. Dette " *Jesu vidnesbyrd* " er ifølge Åb 19:10 vidnesbyrdet om hans kærlighed til dem, som tanken om hans genkomst glæder og forvandler. Hver uge profeterer syvendedagssabbatten om det, således at navnet på dens sidste officielle universelle institution, "Syvendedags Adventistkirken", forener de to temaer, der bliver til ét, som vedrører denne endelige genkomst, som forgæves har været ventet tre gange og håbet på siden

apostlenes tid på hans jordiske tjenestegerning. Dette er, hvad hans udveksling med dem afslører, som det fortælles i Matthæus 24, hvor vers 3 siger: "*Han satte sig på Oliebjerget. Og disciplene kom til ham i fred og spurgte ham: **Fortæl os, hvornår vil dette ske? Og hvad vil være tegnet på din komme og verdens ende?***" Læg mærke til hans første svar omhyggeligt, fordi det er fundamentalt for at beskrive cirka to tusind års kristen tro: vers 4: "***Jesus svarede dem: Se til, at ingen bedrager jer.***" For denne advarsel bekymrede dem allerede langt mindre end deres efterkommere indtil hans endelige genkomst.

I dag, ved udgangen af foråret 2023, oplyst af den dechifrerede profeti, kan vi forstå vigtigheden af denne advarsel givet af Jesus, da Gud har givet os mulighed for at identificere de beviser, der fordømmer, den ene efter den anden, de forskellige former for kristne religiøse institutioner spredt over hele jorden, alle ofre for satanisk "***forførelse***". Der er derfor mindre end seks år tilbage for hver udvalgt til at opdage, at den profetiske åbenbaring er et kærlighedsbrev adresseret af Gud til dem, han elsker, fordi deres tro og deres interesse for disse helligste ting, som han har forberedt for dem, vidner om, at de også elsker ham meget højt. Således, ligesom magneten kun tiltrækker jern og stål og ignorerer alle andre metaller, tiltrækker Gud ved sin kærlighed kun dem, der har kaldet og naturen til at blive tiltrukket af ham. Kun de vil være tilbage efter seks tusinde års jordisk udvælgelse. Overvej derfor allerede, som Jesus sagde i sin tid, at du lever omgivet af de levende døde, der kun har få leveår tilbage i sig. Lær og accepter ideen om en definitiv adskillelse, for for lette til himmelens dom vil dine jordiske venner og kære snart blive udslettet, ødelagt af krig, hungersnød, dødelighed og dens sygdomme, eller endelig, i foråret 2030, på dagen for den herlige tilbagevendende af "***Kongernes Konge og Herrernes Herre***", af den almægtige Gud YaHWéH, Mikael, Jesus Kristus.

Vær ikke bange for at dele nyheden om denne herlige genkomst og dens meget enkle forklaringer med dine omgivelser, for denne viden er dit privilegium over for Gud og mennesker. Denne information giver hver og en mulighed for at afsløre deres sande natur, og dette uden nogen særlig risiko for dig. Gud beskytter dem, der tilhører ham, og han har brug for dem i live, for at herliggøre ham i denne sidste "adventistiske" trosprøve, der begyndte i foråret 2018 og som slutter i foråret 2030.

Jeg kan ikke forlade dette tema om Guds kærlighed uden at nævne dette emne, som ligger mig nært, fordi det handler om kærlighed til sandheden. Det er i mig, noget der er knyttet til min natur, jeg hader løgne i alle deres former siden min fødsel. Hvad enten det kaldes en joke, en fabel, en bluff, forbliver det den afskyelige løgn, fordi den bedrager menneskets tillid og kun medfører ubehagelige konsekvenser af lidelse og desillusionering. Gud giver ham djævelen som Fader, det er et argument, der ansporer til at afsky ham, til at nære had til ham.

I modsætning hertil opbygger det tillid hos dem, der hører den, når man deler sandheden. Jesus Kristus gav dette princip i Matthæus 7:12: "***Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, skal I også gøre mod dem; for sådan er loven og profeterne.***" Ingen af Kristi udvalgte ønsker at blive bedraget, og han kan ikke selv bedrage sin næste. Gud bygger sine udvalgte enhed på, at de deler hans

sandhed og hele sandheden, hvad enten den er profan eller åndelig. Kærligheden til løgne er et kriterium for Djævelens sønner ifølge Åb. 22:15: "**Bort med hundene og troldmændene og de utugtige og morderne og afgudsdyrkerne og enhver, der elsker og taler løgn!**" I denne sidste udtalelse bekræfter Jesus de to foregående, der er citeret i Åb. 21:8 og 27. Denne trefoldige fordømmelse af "**løgnen**" gælder for alle skabninger, som han ikke har udvalgt som udvalgte. Og for hans udvalgte er denne retfærdige fordømmelse af "**løgnen**" fra Gud svaret på deres største ønske; hans svar på deres "**kærlighed til hele hans åbenbarede sandhed**".

Hvilket tegn kan vi identificere kærlighed med? Ved at værdsætte tilstedeværelsen og dele med den guddommelige eller menneskelige elskede. De, der elsker hinanden, har ikke travlt eller ønsker at skilles. Gud tager ikke fejl, og han identificerer sine udvalgte ved den samme adfærd over for ham. Vi efterlader ham med fortrydelse om aftenen, kun for at finde ham igen om morgenen i en udhvilet krop. Og studiet af hans åbenbaringer følges af udholdenhed og fasthed. For et ungt ægtepar ville isolation være ideelt, så de langt fra andre mennesker kan lære at bygge deres liv sammen ved at stole på hinanden. Men i det moderne liv er det absolut modsatte af dette ideal blevet udbredt. Mennesker stimler sammen i byer, der er lige så skræmmende i deres størrelse som i de fristelser, de tilbyder deres indbyggere. Adskillelsen fra hans udvalgte, fra verden og dens normer, skyldes stadig Guds kærlighed. Han gav et klart vidnesbyrd om dette ved at føre sit første Israel ind i den arabiske ørken, hvor de var fuldstændig beskyttet mod den onde indflydelse fra datidens hedenske folk. Det er derfor ikke svært at forstå, at Gud ønsker den samme adskillelse for sine kristne udvalgte, om ikke fysisk, så i det mindste mental og åndelig. De udvalgte i nutidens moderne tid ved, at på Kristi genkomstdag, "i "I den nat skal to af dem ligge i én seng, den ene skal tages med, den anden lades tilbage," ifølge Lukas 17:34. De, der elsker løgn, skal ikke dele evigheden med dem, der elsker sandheden, som Gud lærer i sin hellige Bibel; selv hvis de var gift og forblev trofaste mod hinanden.

Kærlighed er årsagen til, at Gud skabte frie modstykker. Denne kærlighed er derfor placeret i begyndelsen af hans skabelser af frie og uafhængige levende væsener, successivt himmelske og jordiske. Og logisk set gør dens højeste betydning den til målestokken og standarden for guddommelig dom. Gud skaber frit liv for at udvælge sine udvalgte i det, som han identificerer i henhold til den kærlighed, de har til ham. Og den forklaring, jeg vil udvikle her, vidner om dette: tro afhænger af "**intelligens**". Dan 12:3 og 10 bekræfter denne uadskillelige forbindelse, der forener "**intelligens**" og udvælgelse: "**De, der er intelligente, skal skinne som himmelens klarhed, og de, der fører mange til retfærdighed, skal skinne som stjernerne for evigt og altid. .../..." Mange skal renses, gøres hvide og lutrede; de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå, men de, der har forstand, skal forstå.**" » Hvordan viser de udvalgte sig mere "**intelligente**" end andre mennesker? Paradoksalt nok gennem deres ydmyge og enkle holdning, som tillader dem at acceptere den status som skabninger, som Gud giver dem. Og som følge heraf fører deres intelligens dem til at acceptere at underkaste sig den almægtige Gud, der skabte dem. Dette er en naturlig reaktion, som dyr selv er udstyret med, og som kaldes selvopholdelsesinstinkten. Det

intelligente menneske har lige så meget grund som dyr til at søge at forlænge sit liv. Desuden venter en behagelig overraskelse ham i sin religiøse forpligtelse: han vil opdage, at hans skabergud ophøjer kærlighed og sand retfærdighed.

Alle ved, at ifølge det populære ordsprog, "kærlighed kan ikke befales; den kan ikke beordres." Dette skyldes, at kærlighed afhænger af vores personlige natur, hvor vores vilje ikke spiller nogen rolle. Ingen kan forklare, hvorfor vi elsker den ene eller den anden ting. Dette er så sandt, at et andet ordsprog lyder: "Smag og farver diskuteres ikke." Og det gælder lige så meget for ting som for levende væsener, mennesker eller dyr. Så hvordan kan vi i dette tilfælde forklare dette vers fra 5 Mos 6:4-5, hvor Gud erklærer: "*Hør, Israel! YaHWéH, vor Gud, er én YaHWéH. Du skal elske YaHWéH, din Gud, af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke. Og disse bud, som jeg i dag giver dig, skal være i dit hjerte.*"? Og i Matt 22:37 citerer Jesus til gengæld ordene fra vers 4 og tilføjer "*og af hele dit sind.*" På denne måde vidner han om, at en unik guddommelig pagt baseret på disse værdier fortsætter i den nye pagt, som hans død vil oprette. Gud er dog ikke uvidende om, at kærlighed ikke kan beordres. Så hvorfor gør han dette? Svaret er dette: Under dette aspekt af given orden beskriver Gud det sammensatte portræt af de udvalgte, som han ønsker at frelse, og som han kalder "**Israel**" for at være "sejrrige med Gud". Han inviterer mennesker til at opfylde hans selektive kriterier. De udvalgte kan opfylde det uden problemer; men resten af menneskeheden kan ikke. Faktisk er denne beskrivelse beregnet til at udelukke kandidater til frelse, som ikke er værdige til den, fordi de ikke opfylder de karakterkriterier, som han kræver. Det guddommelige bud "**du skal elske**" fordømmer derfor enhver, der "ikke elsker" det, der er befalet. Og i beskrivelsen af frelsens standard dømmer og fordømmer Gud alt, der ikke svarer til det. Vers i Bibelen advarer mennesket om den måde, hvorpå det nærmer sig Gud. Og ræsonnementet om sand "**intelligens**" tillader os at forstå, at den, der hævder at være Gud uden at elske ham, som han kræver, begår en dobbelt synd. Dette skyldes, at det offentliggjorte guddommelige krav forbyder ham at hævde at være Gud; vel vidende at hans ulydige ånd gør ham uværdig til den på en åbenlys og ubestridelig måde. Lydighed og ulydighed er de to støttepunkter for Guds dom. Sand kærlighed er naturligt lydig, og de udvalgte, der elsker Gud og hans bibelske sandheder på en naturlig måde, har ingen større vanskeligheder med at rette sig efter de åbenbarede guddommelige krav. Ligeledes er det oprørske væsen, der ikke ved, hvordan man elsker Gud, i henhold til sin standard, ulydig mod ham og alligevel hævder at være Gud, for sin frelses skyld. Hans religiøse engagement gør ham mere skyldig end et sandt vantro ateistisk menneske. Dette vers fra Johannes 17:3 bekræfter fuldt ud denne analyse: "*Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som du har udsendt.*" At kende Gud er at kende hans krav om sand kærlighed, der adlyder og praktiserer hele hans guddommelige vilje. Dette andet vers fra 2 Tim. 2:19 siger det samme og tilføjer en streng advarsel mod "**lovløshed**": "*Ikke desto mindre står Guds grundvold fast og har dette segl: Herren kender sine; og: Den, der påkalder Herrens navn, skal holde sig fra lovløsheden.*" Denne "**lovløshed**" begynder allerede i det faktum, at man gør krav på Jesu Kristi frelse, mens ulydighed, som gør den kaldede uværdig, forbyder ham at gøre det. Og det 3.^{bud} bekræfter dette forbud

ved at sige i 2 Mos 20:7 : " **Du må ikke misbruge YaHWéHs, din Guds, navn; for YaHWéH lader ikke den uskyldig, der misbruger hans navn .** "

I sin lignelse om de to sønner bekræfter Jesus, at lydig kærlighed er det vidnesbyrd, der gør det muligt for ham at retfærdiggøre sine udvalgte. Vi finder det i Matthæus 21:28-31: " *Hvad mener I? En mand havde to sønner; og han gik hen til den første og sagde: 'Min søn, gå hen og arbejd i min vingård i dag.'*" Han svarede: "Det vil jeg ikke." Så angrede han og gik. Han vendte sig mod den anden og sagde det samme. Og den anden søn svarede: "Det vil jeg, herre." Og han gik ikke. Hvem af de to gjorde faderens vilje? De svarede: "Den første." Og Jesus sagde til dem: "Sandelig siger jeg jer: Toldere og prostituerede skal gå ind i Guds rige før jer." » De jøder, som Jesus taler til, giver Jesus det rigtige svar. Derved vidner de om, at de er fornuftige og derfor frygtelig skyldige, fordi de selv opfører sig som u lydige sønner, der siger til Gud: " *Jeg er villig* " til at tjene dig, men ikke gør det. Disse to sønner symboliserede oprindeligt Guds tjenere i de to pagter. Den første søn var billedet på hedningerne, der forblev uden for Guds tjeneste, men på det tidspunkt, der var fastsat for deres omvendelse, viste de sig yderst nidkære for hans værk, som de ville træde ind i gennem Jesus Kristus. Den anden søn udpegede det jødiske Israel, som Jesus præsenterede sig for at fuldføre Guds frelsesplan. Ved at bekendtgøre, at denne søn sagde: " *Jeg er villig, Herre,*" men han gik ikke , profeterede Jesus, at den jødiske nation ville nægte at anerkende ham som Messias sendt af Gud. Derfor udtrykkes hans dom i disse vendinger: " *Sandelig siger jeg jer: Toldere og prostituerede skal gå ind i Guds rige før jer.* " Men denne lignelse opfyldes igen i den nye pagt, og de to sønner er igen repræsenteret der, denne gang i den kristne tro. Mellem de kaldede udvalgte og de kaldede faldne er det stadig helliggørelsen, det vil sige konkret lydighed omsat i praksis, som gør forskellen og retfærdiggør udvælgelsen i den guddommelige udvælgelse.

Når en af hans skabninger hævder at være hans tjener, kender Gud hans gerninger og den form hans tro tager. Den udvalgte adlyder og herliggør ham, men hvad med den, der ikke adlyder ham? Hans krav på frelse tager form af " **arrogance** ", som Gud i sidste ende straffer med døden, og især med den " **anden død** ".

For fuldt ud at forstå Guds tankegang, lad os starte med hans frelsesplan. I Åb. 17:8 bemærker vi, at Gud kender navnene på alle sine udvalgte, som er blevet forløst ved Jesu Kristi blod i løbet af de 6.000 år, der er reserveret til denne udvælgelsesproces. Det er derfor for resten, som vedrører de ikke-troende, de ikke-troende og oprørerne, at han organiserer et program for evolutionær udvikling. For den guddommelige kreationistiske plan har to hovedmål: det første består i at udvælge sine evige udvalgte, og det andet vedrører dommen og den endelige ødelæggelse af de ikke-udvalgte. Guds dom tilbyder altid kun disse to absolut modsatte valg: " **liv og godt; død og ondt** ." Vi må erkende dette, men " *Guds billede* " fandtes kun i Adam før arvesynden. Da denne synd var blevet begået, mistede han dette " *Guds billede* ", som i ham blev erstattet af djævelens, som han foretrak at adlyde. Dette " *Guds billede* " fandtes kun i et menneske i Kristus, englen Mikael inkarneret i Jesus. Ved at spise frugten fra " *kundskabens træ om godt og ondt* ", symbolet på djævelen i oprør, var Adam til gengæld, efter

Satan, blevet et " *kundskabens træ om godt og ondt* ", som kun kunne videregive hans dystre arv af død og forbandelse til hans efterkommere. Efter ham kunne forsoning med Gud kun opnås gennem forløsningsværket, der var grundlagt på Jesus Kristus og hans frivillige sonoffer. Og indtil hans komme til jorden gik dyrefringer forud for og symboliserede ham siden Adam. Og det er i denne frelsende tjeneste, at Jesus i Kristus vidner om Guds umådelige kærlighed til sine udvalgte, som han kommer for at frelse ved at sone for deres synder i deres sted.

Guds kærlighed, der således demonstreres, er af en sådan størrelsesorden, at kun Hans udvalgte kan vurdere og værdsætte dens værdi. Det er i sandhed skandaløst at se Guds kærlighed udnyttet og gjort krav på af skabninger, der viser sig fuldstændig uværdige til den ved at reducere frelse til en ren religiøs betegnelse. De, der lærer disse ting, ligner mere romerne, der koldt slog søm i de korsfæstedes håndled og fødder, end Jesu Kristi ydmyge apostle, som de dog gør krav på som legitime historiske arvinger. De ved ikke, at de dømmes af Sandhedens Gud, Helligånden, for hvem intet er skjult eller kan skjules. For Hans udvalgte er der ingen tvivl om, at denne perfekte, hellige og retfærdige Gud har dømt og fordømt disse uværdige væsener; Hans profetiske åbenbaringer vidner om dette. Men fuldbyrnelsen af Hans dom sker kun på det tidspunkt, Han vælger at gøre det. Mens den monoteistiske kristne religion venter på dette øjeblik, skal den bevare sit "forvirrede" aspekt, der gør den til arving til indbyggerne i "Babelstårnet".

Før han åbenbarede sin kærlighed på det sublime niveau, måtte vor himmelske Fader forberede sit folk, det kødelige nationale Israel. Vi kan faktisk ikke undgå at erkende den enorme forandring, der kan observeres mellem den måde, Gud generelt blev set og bedømt på af mændene i den gamle pagt og dem i den nye. Opfattelserne af Gud er i absolut modsætning. Ligesom i den gamle pagt blev mindet om den frygtindgydende Gud, der talte fra toppen af Sinai Bjerg, bevaret, tror mængden af falske troende i den nye pagt ikke længere, at Gud er i stand til at straffe, dræbe og endnu værre, udrydde. Og dette resultat skyldes det syn, der gives til den korsfæstede Kristus, svag og broderlig. Det var derfor nødvendigt for Gud at forberede, mellem sine to pagter, et budskab, der ville give hans udvalgte mulighed for at forstå årsagen til denne enorme forandring, som den nye pagt ville medføre, så de kunne acceptere den og rette sig efter den. Dette budskab er det, Gud lærer gennem Jobs vidnesbyrd, hans " *trofaste og uangribelige tjener* ".

Hvad var egentlig jødernes tanker i den gamle pagt om synd og guddommelig straf? De tre venner, Job møder under sit smertefulde vidnesbyrd, er alle enige om dette punkt: hvis Job bliver slået af Gud, er det fordi han har syndet mod Gud. Og denne tankegang blev holdt af langt de fleste jøder, og den er berettiget, fordi Moses' skrifter ingen steder lærer, at de uskyldige skal straffes af Gud; i hvert fald ikke i artiklerne i hans love, for uden at jøderne klart havde forstået eller bemærket det, lærte ritualerne med ofringer af uskyldige dyr allerede tanken om, at et uskyldigt offer kunne erstatte det syndige menneske for at bære og sone hans synder i hans sted. Og således, i den modsatte yderlighed, i den nye pagt, kom falsk kristendom til at fordømme tanken om, at Gud straffer synd. Sandheden lå selvfølgelig et sted mellem disse to yderst modsatrettede tanker. Og

Gud bruger Jobs oplevelse ved at åbne himlen for os, da han tillader os at opdage en dialog, som han deler med Satan, sin fjende. I dette vidnesbyrd bekræfter Gud, før han slår ham, sin dom over Job, som han bedømmer som "*trofast og retskaffen*". Og han lader os opdage, hvorfor et uskyldigt væsen som ham bliver ramt af Gud. Job er for sin del fuldstændig uvidende om denne udfordring, der sætter Satan op mod Gud, og hvor han, foran Kristus, ligesom de "to bukke" på "forsoningsdagen", bliver gjort til synd, det vil sige behandlet som en synder. Formålet med denne lektion er at lade hans udvalgte forstå, hvorfor Kristus døde i år 30 e.Kr., korsfæstet onsdag den 3. april, aftenen før påskesabbatten. For til gengæld vil Kristus, perfekt og uskyldig, dø for at sone sine udvalgtes synder. Og efter ham vil hans apostle og disciple også dø, dræbt, selvom de er uskyldige. Men ak, den menneskelige natur falder altid i overflod, og den perverse konsekvens af disse vidnesbyrd fra Bibelen og historien er, at den almindelige kristne tankegang i vores tid anser, at det at blive slået ihjel for sin tro udgør et bevis på ægtheden af denne tro. Og intet er mere falsk end denne argumentation. Faktisk beviser døden og dens accept absolut ingenting i vores tid. Det beviste den sande tro i tider med forfølgelse, men siden etableringen af religiøs fred efter 1800 og 1844 demonstreres den sande tro af kærligheden til sandheden, der læres i Bibelen, og især siden 1843 af kærligheden til de sandheder, der er indeholdt i teksterne til profetierne i denne Bibel. Overgangen fra loven til tro var også overgangen fra den "hårde" Gud til den "kærlige" Gud. Sandheden var dog stadig anderledes, fordi denne hårdhed hos Gud i den gamle pagt allerede var ledsaget af talrige beviser på hans kærlighed. Men for at forstå denne "hårdhed", der tilskrives Gud, må vi forstå, hvordan og hvem Gud tilskriver denne form for tænkning. I sin lignelse tilskriver Jesus dette uretfærdige syn på Gud til den utro tjener, som han afviser og fordømmer. Og denne åbenbaring tilskriver denne onde dom, der betragter Gud som "hård", til de oprørske jøder i den gamle pagt, men også efter dem til de falske, oprørske kristne i den nye.

I virkeligheden er Gud altid forblevet den samme kærlighedens Gud, men han måtte oplære sine udvalgte gennem to på hinanden følgende lektioner baseret på behovet for at respektere perfekt retfærdighed. I den gamle pagt lærte de udvalgte standarderne for guddommelige love, det vil sige standarden for påkrævet lydighed. I den nye pagt så de udvalgte Gud betale, i deres sted, den pris, som hans perfekte retfærdighed krævede. Han ofrede sit liv i Kristus for at forløse sine udvalgtes synder for at kunne frelse dem, lovligt, ved at rense dem, så de ville være i en værdig tilstand til at dele hans evighed.

Denne undersøgelse afslører for os, at Jobs Bog ikke blot er historien om en oplevelse af sublim troskab, men også en åbenbaret profetisk lektie. For dens store interesse er at præsentere en åbenbaring, der vidner om, at Gud bekendtgør den fremtidige adfærd hos jøder, der lever samtidig med Kristus. Desuden afslører den karakteren af den største fejl, som nationen kollektivt vil begå ved at målrette fordommen, ifølge hvilken: straf udelukkende forårsages af den straffedes synd. Og interessen for denne åbenbaring er meget stor for vores tid, hvor de samme fordomme bedrager mængder af falske kristne og falske religioner. Men burde vi være overraskede over dette? Første Mosebog **profeterer kun** gennem skabelsens syv dage; alle de skabte elementer er lige så mange **profetiske symboler** på

frelsesprojektet og dets jordiske konsekvenser. Desuden, idet Gud symboliserer Bibelen og dens skrifter om de to pagter, giver han dem titlen sine "**to vidner**" i Åb. 11:3, og i vers 10 i dette kapitel 11 læser vi: "*Og de, der bor på jorden, skal glæde sig og juble over dem og sende gaver til hinanden, **for disse to profeter plagede dem, der bor på jorden**.*" De "**to vidner**" er derfor for Gud, hans "**to profeter**". Og vi kan da forstå, at alt, der er skrevet under de to pagter i denne Bibel, har et **profetisk formål**. Og at al denne lære er som kærlighedens tråde, der væver retfærdighedens klædebon, der kræves for hans forløste kaldedes udvalgte status.

I slutningen af beretningen om Jobs oplevelse åbenbarer Gud sin dom over de fire portrætterede personers opførsel. Han fordømmer de tre venner og retfærdiggør Job. På den opstandne Kristi dag vil Gud fordømme den jødiske nation og dens tre hyrder: den civile magt, præsteskabet og de falske profeter, og han vil tværtimod retfærdiggøre Jesu tjeneste og hans apostles tro. Deres sorg vil blive forvandlet til den ypperste glæde, og tvivlen vil blive fejtet væk og erstattet af vished. Således, på samme måde og af de samme grunde, i deres tid, modtager Job, Kristus og hans udvalgte belønningen for sand og autentisk troskab. Og vi har set fra begyndelsen af studiet af dette tema om sand kærlighed, at slutningen på det frelsesprogram, som Gud har implementeret, er bedre end begyndelsen, fordi det er i denne ende, at lysets lejr modtager sin belønning; den, der retfærdiggør kærligheden, for Gud og for hans skabninger.

I denne lektie fra Jobs Bog må vi bemærke et vigtigt punkt. Job og hans tre venner ønsker at ære den store Skabergud og huske grundene til at ære ham. Dette gælder også for de forskellige kristne eller monoteistiske religioner i dag. Gud fordømmer dog de tre venner og retfærdiggør Job. Forskellen i Guds dom er derfor baseret på de fire mænds forskellige natur. Med en vision om Gud som en hård Gud profeterer de tre venner ideelt set til de vantro jøder, der forventede, at Kristus ville gå i åben krig mod romerne på sin tid. De var derfor ude af stand til at forstå, at Jesus udelukkende kom til jorden for åndelig kamp, fordi han kun kom for at bringe den guddommelige nåde, der blev opnået gennem hans sonende død. De kødelige religiøse mennesker i vor tid er heller ikke i stand til at prioritere strengt åndelige værdier. I modsætning hertil viser Jobs i vor tid sig i stand til dette, og Gud velsigner dem ved at give dem stadig mere lys, så Bibelen bliver hatten for den guddommelige magiker, der afslører forklaringerne på lektier, der er blevet misforstået og misfortolket i tusinder af år.

Denne rolle Job spiller, når han profeterer om Jesus Kristus, får mig til at forstå, hvorfor Gud i Ezekiel 14 nævner disse tre navne som modeller for sine udvalgte: "**Noah, Daniel og Job**". De er alle "**profeter**" for Gud og bærere af et aspekt af Kristus, og deres tre navne **profeterer tre på hinanden følgende** aspekter af hans værk: "**Noah**" er den typiske udvalgte af de **forløste**, der **profeterer** for dem før syndfloden; "**Daniel**" er den typiske udvalgte af de **forløste**, der **profeterer** for de to pagter; og "**Job**" er den typiske udvalgte af de **forløste**, der **profeterer** om Jesu Kristi sonoffer. Hans erfaring forbereder forståelsen af ordene i Esajas 53:3-9: "*Han var foragtet og forkastet af mennesker, en mand med lidelser, fortrolig med sygthed; og som en, for hvem man skjuler sit ansigt, foragtede vi ham, vi agtede ham ikke.*" Dog har han båret vore

Sygheder og båret vore Kvaler; dog regnede vi ham for at være ramt, ramt af Gud og plaget. Dog blev han såret for vore Overtrædelser, knust for vore Misgerninger; straffen, som bragte os Fred, var over ham, og ved hans Sår blev vi helbredt. Vi farede alle vild som Får, hver vendte sig til sin Vej; og Herren har lagt alles vor Misgerning på ham. Han blev undertrykt og plaget, dog åbnede han ikke sin Mund; som et Lam, der føres til Slagtning, og som et Får, der er stumt foran dets Klippere, åbnede han ikke sin Mund. Han blev taget bort fra Angst og fra Dom; og hvem i sin Slægt har troet, at han blev udryddet fra de levendes Land og ramt for mit Folks Overtrædelse? De satte hans Grav hos de ugudelige, hans grav hos de rige, selvom han ikke havde øvet Vold, og der ikke var Svig i hans Mund. »

Den vise kong Salomon, kendt som Prædikeren, sagde i sin bog af samme navn: "*Intet er nyt under solen; hvad der er, har været .*" Inspireret af Gud talte Salomon ikke om tekniske innovationer, der først var dukket op siden midten af det 19.^{århundrede}. Han kom med disse bemærkninger om engle- og menneskelige skabningers opførsel. For deres mentale holdninger er konstante uanset tidsalder. Og Gud ser dem forny de samme synder, der er frembragt af oprørske ånder, der kan sammenlignes med hinanden. Og blandt skarer finder han sine udvalgte, få i antal, men som alene retfærdiggør hans frelsesplan. For det er for at udvælge dem, at han viser en sand guddommelig tålmodighed over for væsener, hvis handlinger aldrig ophører med at irritere ham. Og i sin guddommelige visdom organiserede han sit selektive projekt ved at tilbyde menneskeheden vidnesbyrdet om en unik jordisk oplevelse, som er beregnet til at være kendt af alle mennesker. Gud gav sig selv på jorden et folk, som han underviste og ledte guddommeligt, i sin guddommelige kraft og standard. Denne kendsgerning er i sig selv et sandt mirakel, for intet andet folk i jordens historie har kendt dette privilegium.

Han gav dette folk navnet "**Israel**", som han allerede havde givet patriarken Jakob, efter at han havde kæmpet med ham om natten. Efter at Jakob havde modstået denne kamp i lang tid, satte Gud en stopper for kampen ved at slå ham på hoften. Jakob opdagede, at han kæmpede med Gud, og bad Gud om at velsigne ham. Gud udtalte derefter sin velsignelse og gav ham navnet "**Israel**", hvilket betyder: sejrende med Gud. Dette navn vedrører derfor først og fremmest Jakob selv, men i en profetisk symbolsk egenskab vil dette navn også åndeligt betegne indsamlingen af de udvalgte indtil Jesu Kristi genkomst i foråret 2030.

De mennesker, der kommer ud af slaveriet i Egypten, får også dette navn. Men det er ikke kun de udvalgte, der kommer ud af dette land, for de sandt udvalgte er meget sjældne i denne mængde, som Gud har befriet. Denne befolkning, der kødeligt nedstammer fra Abraham, er ligesom de andre mænd, der er spredt ud over alle beboede lande. De er hverken bedre eller værre, og dermed udgør de samlet et eksempel på alle normerne for menneskelig karakter og natur, med alle deres kvaliteter og deres mangler. Og denne præcision er vigtig for at forstå den vantro og oprørske adfærd, som dette folk vil udvise i løbet af de 1500 år af sin tidligere pagt med Gud. Israel havde den intellektuelle viden om guddommelige lære, men det havde også den oprørske natur, som de andre folk på jorden har. Derfor udgør de 1500 år af dets erfaring og dets adfærd over for Gud en referencemodel for alle jordens folk. Men denne model er den for de fejl og

synder, der er blevet begået i hele dets historie. Og i Bibelens beretning om hans oplevelser finder vi lejlighedsvis sandt udvalgte udvalgt af Gud. De skiller sig ud fra resten af folket ved deres eksemplariske trofasthed.

Når Salomon erklærer: "**Intet er nyt under solen**," henviser han til de fejl, som Israel begik; fejl, som mennesker vil genskabe under den nye pagt. Vor tids syndere har intet opfundet. Synderne i Sodoma og Gomorra og den jødiske nations syndere er gået forud for dem. Derfor forbliver det kødelige Israel referencemodellen for den oprørske holdning, som Gud fordømmer til det punkt, hvor han ødelægger den, i år 70 e.Kr. af de romerske tropper, som de konstant gjorde oprør imod, efter at have modsat sig direkte Gud, som var skjult i mennesket Jesus Kristus.

Efter denne jødiske oplevelse er mennesker over hele jorden, der opdager den ved at læse Bibelen, i stand til at kende og opdage den usynlige levende Guds karakter. Den fortjener derfor sit navn "*to vidner*" eller "*to profeter*", som Ånden giver den i Åb 11:3 og 10, fordi dens rolle er at vidne og profetere om fremtiden for Gud, da fortidens fejl uundgåeligt vil blive fornyet af alle mennesker af en oprørsk og utaknemmelig natur. Men heldigvis for de udvalgte vidner Bibelens historier også konstant om Guds tålmodige kærlighed. For han gør forskellen mellem sine tjenere. Han velsigner de troende og oversvømmer dem med sit lys og kaster dem, der undervurderer og derfor foragter hans magt, hans herlighed, hans åbenbarede og udtrykte vilje og hans helligste profetiske åbenbaringer, ned i uvidenhedens og uforståelsens mørke.

Ved at fastholde denne jødiske model som reference for alle tider, vel vidende at "**Gud ikke forandrer sig**", som han siger i Mal 3:6, er ethvert menneske i stand til at vide, hvordan Gud dømmer ham. Den store skabergud kan således udvælge ham, hvis han finder ham værdig, eller tværtimod lade ham følge en modstridende, oprørsk vej, der fører ham til endelig, definitiv ødelæggelse. Og det er således, at han ved at observere deres gerninger kan opdele dem i to absolut modsatte lejre. Han placerer dem, han dømmer som "**intelligente**", **på sin højre side, på sin velsignelses side, og han placerer dem, han dømmer som "onde"**, på sin venstre side, på forbandelsens side. Dette emne fortjener at blive understreget, fordi det modsatte af "**de intelligente**" er de uvidende eller de dumme. Men Gud vælger at stille ham op mod "**de onde**", hvilket tillader ham samtidig at afsløre to slags modsætninger af stor betydning for ham. Ved deduktion forstår vi, at de to lejre stiller de gode op mod de "**onde**" - det vil sige de gode op mod de onde, og de "**intelligente**" op mod de dumt uvidende. Og hvis Gud fordømmer "de **onde**", er det fordi deres ondskab først og fremmest anvendes imod ham.

Gud er kærlighed, fuldkommen og perfekt kærlighed. For at afvise en sådan kærlighed må man derfor være "**ond**", utaknemmelig og ufølsom. Denne karakterstandard er tydeligvis ikke egnet til at fremme et forhold til Ham. Men hvad ligger der i sådanne menneskers sind ved nærmere eftertanke? Et frygteligt ønske om uafhængighed og total frihed. Ikke-troende fortæller os ofte: "Jeg vil gerne tro, men jeg har ikke troen." De tager fejl af tro og tror, at det er en gave, der falder fra himlen. Tro er en demonstration af sand "**intelligens**", der tager højde for alle fakta i et problem og antager den nødvendige adfærd. Gud giver

ikke tro, da Han søger den fra mennesker, og den tro, Han finder og accepterer blandt dem, næres og derfor forøges af Ham. De, der hævder, at de ikke kan tro, lammer sig selv af frygten for at miste noget af eller hele deres hellige frihed. De ved inderst inde, at det at nærme sig Gud, der kontrollerer alt, styrer alt og dømmer alt, nødvendigvis vil kræve, at man opgiver og mister sin frihed. Så de gemmer sig bag det falske påskud: "Jeg kan ikke tro." Men hvad beder Gud dem om at tro? Intet andet end de historiske vidnesbyrd skrevet af mennesker over de 1600 år, siden Bibelen blev skrevet. I det verdslige liv er der mange støtter og referencer til historierne i Bibelen. Vores kalender hævder at være grundlagt på Jesu Kristi fødsel, og den syvdages uge, der præger vores eksistens, har sit grundlag i de syv dage af den oprindelige guddommelige skabelse. Datoerne for begivenheder, der er nedskrevet af historikere fra den kristne æra, er alle fastlagt på denne kristne kalender. Det er derfor ikke vanskeligere at tro på den historiske eksistens af figuren Jesus Kristus end på Vercingetorix, Julius Cæsar eller Karl den Store. Evnen til at tro er derfor ikke i tvivl og forbliver kun et påskud for at retfærdiggøre afvisningen af at forpligte sig til lydighed mod Gud. Og fra da af, fordi de foragter og afviser hans kærlighed, der er forstørret i Jesus Kristus, betegner Gud dem med rette som de " *onde* ".

Og at forstå, at i modsætning til de udvalgte, som Gud kalder " *intelligente* ", er deres opførsel og valg dumme og meningsløse, møder disse " *onde* " en elendig ende, der tydeligt afslører og bekræfter deres dumhed. På Noas tid, hvor demonstrationen blev gjort, førte nægtelsen af at adlyde Guds vilje til, at de oprørske skarer druknede sammen med alle dyrene under syndflodens vand. Men samtidig overlevede den " *intelligente* " Noah og hans familie i arken, der var forberedt og bygget efter Guds ordre. Dette eksempel præsenterer for mennesker den konsekvens, som deres åndelige position vil bære i alle tider indtil verdens ende, der markeres i foråret 2030 af den synlige himmelske og herlige genkomst af vores guddommelige Frelser og Herre Jesus Kristus.

De skjulte udtalte bibellektioner

Disse udtalte lektioner er subtile og yderst værdifulde for at kunne bruge Bibelen på en god måde. Faktisk var de ikke klart formuleret, men kun antydning af Jesu Kristi lære.

Vi ved, at Bibelen præsenteres for os på grundlag af " *to vidner* " eller "to på hinanden følgende vidnesbyrd", som menneskeheden uretfærdigt kalder "to testamenter", fordi den, der "bevidner", forblev konstant i live. For hvis Jesu fysiske legeme kunne dø og opstå igen, var Guds Ånd, som var inkarneret i ham, af natur udødelig. Derfor er de " *to vidner* " for Gud grundlæggerne af de to pagter; for den første Moses, som modtager kundskaben om den guddommelige lov, og for den anden Jesus Kristus, som kommer for at stadfæste syndernes forladelse.

Faktisk blev denne opdeling profeteret af Jesus i hans lignelse om "vingårdsmændene". Under den gamle pagts tjeneste sendte Gud, vingårdens

Herre, sine tjenere, sine profeter, til vingårdsmændene i den jødiske nationalstat. De blev alle forfulgt og dårligt modtaget af vingårdsmændene. Da vingårdens herre så dette, besluttede han at sende sin egen søn, og hans vidnesbyrd blev behandlet som de tidligere tjeneres. Her er i virkeligheden overgangen fra den gamle pagt til den nye; det vil sige på tidspunktet for Kristi død. Vingårdens herre tog ledelsen af sin vingård fra den jødiske nations vingårdsmænd og gav den til de nye, omvendte hedenske vingårdsmænd.

Denne lignelse giver os mulighed for bedre at forstå, hvordan frelsesprojektet udføres og organiseres. For på et pædagogisk niveau er de lektier, der skal læres, afgørende.

Den første af disse lektier er at udfordre den bibelske opdeling af de to pagter. Selvom det er sandt, at evangelierne beretter om Jesu Kristi oplevelse fra hans fødsel til hans opstandelse, er det også sandt, at tiden mellem hans fødsel og hans død er opfyldt under den gamle pagts normer. I virkeligheden ophører den gamle pagt først i det øjeblik, vor Frelser Jesu Kristi død. Så den gamle pagts tid dækker næsten hele evangeliets fortællingstid. Og dette er værd at bemærke, fordi den givne lektie minder os om, at frelsens norm er jødisk. Tjenerne og den søn, som Gud sendte, var jøder fra den gamle pagt. Og Jesus sørger gennem hele sin tjeneste for at respektere, ære og sikre, at hans apostle og disciple respekterer lovene i den gamle pagt. I åndelig forstand er evangelierne derfor knyttet til den gamle pagt. Dette bekræfter den lektie, der præsenteres i kapitlet "Sand kærlighed". Modellen for den frelste mand er den omvendte jødes, forberedt successivt af Johannes Døberen og af Jesus Kristus.

Johannes Døberen henleder sine samtidiges opmærksomhed på behovet for at sætte en stopper for syndens udøvelse. Ifølge Matthæus 3:2 og 8 er hans budskab: "**Omvend jer! For Himmeriget er kommet nær ... Bær derfor frugt!**" Han etablerer dåbsritualet, hvor den døbte person vidner om sit valg og sin beslutning om at bære "**omvendelsens frugt**". Efter ham, ifølge Matthæus 4:17, træder Jesus, lignelsens "sønn", ind i sit "vidnesbyrd". Han siger til gengæld: "**Omvend jer! For Himmeriget er kommet nær .**" På overfladen optræder Jesus som en discipel af Johannes, da han gentager sit budskab ord for ord. Johannes havde dog vidnet om Jesus, at han "*ikke var værdig til at løse hans skobånd*"; dette på grund af Jesu Kristi skjulte guddommelighed; men også, uheldigvis for ham, fordi Johannes ville bevise sin mangel på tro ved at spørge ham fra sit fængsel, ifølge Matthæus 11:3: "**Er du den, der skal komme, eller skal vi vente en anden?**" Det er dette spørgsmål, der dræber og dræber ham. I Matt. 11:11 afslutter Jesus med at erklære om ham: "*Sandelig siger jeg jer: Blandt dem, der er født af kvinder, er ingen fremstået større end Johannes Døberen. Dog er den mindste i Himmeriget større end ham.*" Jeg tror, jeg kan sige, at ingen før mig har bemærket denne forfærdelige fordømmelse af Johannes Døberen af Jesus Kristus selv. Og denne sætning giver os mulighed for at forstå, hvorfor Johannes Døberen dør halshugget efter anmodning fra Salome, datter af kong Herodias' utro hustru. Gud tilgiver ikke Johannes for hans mangel på tro, for han er utilgivelig, da han selv har hørt Guds ord fra himlen, citeret i Matt. 3:16-17: "*Da Jesus var blevet døbt, steg han straks op af vandet. Og se, himlene åbnede sig, og han så Guds Ånd dale ned som en due og komme over ham. Og se, en stemme fra himlen*

sagde: ' ***Dette er min elskede søn, i hvem jeg har velbehag*** . "' Ifølge Matt. 17:5 hører Peter, Jakob og Johannes de samme ord på Forklarelsens Bjerg: " *Mens han endnu talte, overskyggede en lysende sky dem. Og se, en stemme fra skyen sagde: ' Dette er min elskede søn, i hvem jeg har velbehag ; hør ham! "* "'

Guds retfærdige strengthed anvendes imod Johannes Døberen, netop på grund af det enorme ansvar, som hans tjeneste som profet pålægger ham. Han var betroet til at forberede et folk til troen, men selv manglede han den uundværlige tro, som Hebr 11:6 erklærer om: " ***Uden tro er det umuligt at behage Gud*** . *For den, der kommer til Gud, må tro, at han er til, og at han belønner dem, der søger ham* . "

Tro er ikke blot at tro på, at Gud eksisterer. Det, Gud kalder tro, er en logisk og konsekvent overordnet adfærd hos sine tjenere. Den, der tror, at Gud eksisterer, og at han " *belønner dem, der søger ham* ", undgår at vanære ham og gør tværtimod alt for at herliggøre ham og behage ham. Ligesom mange mennesker før og efter ham var Johannes Døberen for overfladisk og undlod at sætte sin lid til Gud og hans mirakuløse vidnesbyrd. Hans dårlige personlige vidnesbyrd var så meget desto mere alvorligt, fordi hans mission netop var at forberede det jødiske folk på at gå fra lovens tjeneste til troens tjeneste. Men disse to ting er fejlagtigt modsatrettede. For tro på Kristus får ikke én til at opgive lydig praksis over for Gud. Tværtimod styrker den den ved at give den en motivation af kærlighed.

Den tilsyneladende modsætning, som Paulus fremhæver i sine skrifter mellem "loven og troen" eller "nåden", misforstås. Paulus betragter den jødiske religion uden Jesus Kristus som noget, der er baseret på loven, det vil sige den religiøse norm, der udelukkende er baseret på forløsningen af synder opnået ved dyreofre. Ifølge Dan 9:27, " *midt i ugen* " af hans tjenestear og " *midt i ugen* " af påsken, ved sin død den 3. april 2030, etablerer Jesus begyndelsen på den nye pagt, denne gang baseret på ofringen af sit eget blod. Hans frivillige sonoffer sætter en stopper for ritualerne med " *ofre og ofre* " af dyr, som specificeret i begyndelsen af verset i Dan 9:27: " *Han skal slutte en fast pagt med mange i én uge, og midt i ugen vil han ophøre med slagting og offergaver; ... »* Ved at citere " *offeret og offergaven* " i ental betegner Gud især " *offeret og offergaven* ", som den guddommelige lov kalder " *det evige offer* ", som blev ofret uophørligt morgen og aften i den gamle pagt; som Jesus erstatter med sin evige forbøn, og som han bekræfter ved at sige i Matt 28:18-20: " *Jesus kom hen og talte til dem således: ' Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslag til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og lærer dem at holde alt det, som jeg har befale jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende* . "'

Oprettelsen af den nye pagt medførte derfor virkelig ændringer i den jødiske religion. Men disse ændringer er kun dem, der blev pålagt ved Kristi død, det vil sige ændringer, der udelukkende vedrører ritualerne med dyreofringer og årlige religiøse højtider, hvis profetiske rolle ophører, fordi deres opfyldelse realiseres i Jesu Kristi inkarnation og sonende død.

Selve Bibelens tilstedeværelse lærer os en lektie. Teksterne fra den gamle pagt er langt vigtigere end teksterne fra den nye. Årsagen er, at teksterne fra den

gamle pagt lærer os den sande Guds religiøse norm. Gennem disse lærdomme opbygger og træner Gud sine tjenere, så de adlyder ham og bærer hans helligheds natur. Efter denne forberedelse af sine tjenere kommer Gud i Jesus Kristus for at fuldføre en formalitet, der er smertefuld for ham, uundværlig og uundgåelig, for **juridisk set at frelse** sine udvalgte fra hele menneskets historie. Og det er først i hans opstandelses time, at Jesus sætter sin forløste kirke i gang. Den er grundlagt på grundlag af hans " **12 apostle** " indtil verdens ende, men profetisk kun indtil 1843; datoen hvor de helliggjorte udvalgte som symbol tager aspektet af " **12 stammer** " ifølge Åb. 7.

Overgangen fra lov til tro er også en overgang af åbenhed over for hedninger, der konverterer til Kristi religion. Men overgangen sker gennem en overlapning af den tid, der er givet til den jødiske nation, og den tid, der er givet til den jødiske nation, med åbenheden over for hedninger. Daniels profeti afslutter årsugen for Jesu Kristi tjeneste i efteråret år 34. På dette tidspunkt giver Gud to budbringertegn: diakonen Stefanus' død og pinse. Stefanus' død afslutter den jødiske nations nåde. Og pinse bekræfter den åndelige autoritet hos Jesu Kristi apostle. Det er først efter disse to tegn, at Gud derefter bringer omvendte hedninger ind i sin kristne kirke. Og der modtager de dåb og undervisning i " **Moseloven** ", ifølge Apostlenes Gerninger 15:19-21: " *Derfor mener jeg, at vi ikke skal besvære dem, der vender sig til Gud blandt hedningerne, men at vi skal skrive til dem, at de skal afholde sig fra afgudsdyrs urenhed, fra utugt, fra kvalte dyr og fra blod. For Moses har fra oldtiden haft dem i hver by, der prædiker ham, da han læses op i synagogerne hver sabbat .* " Her har Gud igen givet mig privilegiet at fremhæve vigtigheden af dette vers 21, som bekræfter udvidelsen af læren i " **Moseloven** " til kristne, der stammer fra hedenskabet. Vi må forstå formålet med brevet skrevet af Jakob. Det har ikke til formål at erstatte " **Moseloven** ", men at opsummere nogle væsentlige principper, som består i " *at afholde sig fra afgudsdyrs urenhed, fra utugt, fra kvalte dyr og fra blod* "; alt sammen ting, der ikke respekteres i den lære, der gives af biskopperne i Rom, de ortodokse og de nuværende protestantiske kirker. Disse forskellige former for falsk kristendom respekterer derfor ikke de doktrinære grundlag, der oprindeligt var foreskrevet for den nye pagt. Men denne nuværende mangel på respekt viste sig først i frafaldet fra kristendommen, der blev frigjort af den romerske kejser Konstantin i 313 ved hans dekret i "Milano", som satte en stopper for deres ti på hinanden følgende års forfølgelser, der begyndte i 303. Hans fred etablerede den synd, der blev legitimeret og legaliseret af det romerske pavedømme, der blev etableret i 538.

Jeg indsætter her denne bemærkning vedrørende " **Moseloven** ", fordi dette udtryk fordrejer virkeligheden af fakta. Moses er faktisk ikke forfatter til de fem bøger, der er knyttet til ham. Han var kun skriver, fordi hans rolle simpelthen bestod i at skrive de ord på pergamentruller, som Gud dikterede for ham under deres møde i mødeteltet, det vil sige i tabernaklet, der oprindeligt gik forud for det tempel, som kong Salomon byggede. Udtrykkene er misvisende, fordi "Moseloven " faktisk er " **Guds lov** "; hvilket giver den en mere formidabel karakter, fordi at foragte den er at foragte Gud, dens sande forfatter. I lyset af syntesen af hele Bibelen skiller " **Moseloven** " sig ud fra alle de andre bøger på

grund af dens fuldstændige lære. Alle de lektioner, som Gud ønsker at gøre kendt for mennesket, præsenteres i disse fem bøger: " **Genesis** ", Skabelsen, Adam, Syndfloden, Abraham, Israel; " **Exodus** ", Moses, udvandringen fra Egypten, Guds ti bud og det 40 år lange ophold i ørkenen; " **3. Mosebog** ", de guddommelige offer- og sundhedslove; " **5. Mosebog** og **4. Mosebog** ", historierne om livet i ørkenen, de guddommelige velsignelser og forbandelser fra det kødelige Israels første tid, som Gud grundlagde, det vil sige det historiske vidnesbyrd om det første Israels opførsel.

Det, der gør " **Moseloven** " så fuldstændig, er, at den indeholder både standarden for love, som Gud har godkendt og pålagt sine jordiske skabninger, men også det historiske vidnesbyrd om aktørernes opførsel i denne udvandring fra Egypten. "Moseloven " havde derfor allerede sagt alt, hvad der skulle siges; mennesket advares af dens vidnesbyrd, og det skal vide, at de domme, Gud afsiger, anvendes uden svaghed og med retfærdighed.

Med "Dommerbogen " åbner Bibelen vidnesbyrdet om den gamle pagts historie, som vil fortsætte indtil Jesu Kristi død. De andre historiske og profetiske bøger er alle vidnesbyrd, der beretter om det jødiske folks handlinger, de gode og de onde, som deres sande profeter fordømmer. Og de udvalgte, oplyste og velsignede af Gud, kan forstå, at denne "Moselov " **skulle** tjene som grundlag for at definere den synd, der består i at være ulydig mod ham. Den kunne således retfærdiggøre eller fordømme menneskene i de to på hinanden følgende pagter i menneskets historie. Bemærk, at Guds ti bud, der præsenteres i Anden Mosebog 20, omtales som " **frihedens lov** " i Jakobsbrevet 2:12: " *Tal og handl, som om I skulle dømmes efter en frihedens lov ...* "

Efter adventisternes trosprøver i 1843 og 1844, hvad beder Gud dem, der kaldes "adventister", som han anerkender og helliggør? Intet andet end at vende tilbage til den korrekte forståelse af de standarder, som hans første apostle anerkendte, underviste i og praktiserede. I 1844 lukkede Gud parenteser, der var karakteriseret ved den mørke lære, der blev konstrueret fra 313 og udvidet mellem 538 og 1843. Fra 1844 og fremefter skal de sidste hellige, som Gud udvalgte, vende tilbage til den doktrinære standard, der var fastsat for apostlene, og genoprette " *Moselovens* " forladte formative værdi. Det er i denne forstand, at respekten for sabbatten og reglerne for sanitært liv igen skal respekteres og praktiseres. Men kærligheden til sandheden er ikke påtvunget, og kærligheden til de sandheder, som Gud har profeteret, vil i alle tilfælde forblive frugten af vores individuelle og strengt personlige natur.

Denne undersøgelse har netop vist, at den gamle pagt er afgørende for vores dannelse, fordi den nye pagt primært kun omhandlede Jesus Kristus og hans frelsende rolle som det guddommelige sonoffer, perfekt i enhver henseende: syndfri, fuldkommen retfærdig og lydig. Menneskets frelse hviler derfor på dets åndelige dannelse og på gyldigheden af den tilgivelse, som Jesus Kristus har opnået. Og i denne frelse af de udvalgte supplerer de bibelske " **to vidner** " hinanden for at opbygge guddommelig frelsende nåde. Den første omdanner de udvalgte i Guds fortabte billede; den anden giver tilladelse til dets indtræden i det evige liv.

Den russisk-ukrainske krig og aktuelle begivenheder

Den 7. juni 2023 hørte jeg fra en tv-nyhedskanal, at Schweiz tillader reeksport af våben til Ukraine. Landet opgiver dermed sin neutralitet, der blev etableret siden 1815. Jeg bemærker her igen tegnet på dets fremtidige engagement sammen med de utro kristne vestlige nationer. Det vil derfor dele den skade, der forårsages af den fremtidige russiske aggression mod hele Vesteuropa.

Den 6. juni eksploderede Kakhovka-dæmningen ved Dnepr-floden nord for Kherson. Både russere og ukrainere bebrejder hinanden for denne eksplosion. Og naturligvis er alles meninger fokuseret på den ene eller den anden side. Disse mennesker glemmer dog at tage højde for en anden aktør, der har den fordel at være usynlig; hans navn: Jesus Kristus, den almægtige skabergud. Her er min fortolkning af disse begivenheder.

Fra Bukarest, Rumænien, blev der rapporteret om et seismisk rystelse, registreret klokken 2:50 natten til den 6. juni i området omkring den eksploderede dæmning. Menneskelige konstruktioner er solide og robuste for menneskeøjne. Men hvad er de for Gud? Konstruktioner lavet af meget højstyrkearmet beton er dog intet andet end halmstrå for Skaberguden, der slipper sin ubegrænsede destruktive kraft løs gennem jordskælv, vulkaner og tsunamier. Det er anerkendt, at den russiske lejr havde deponeret et lager af sprængstoffer inde i dæmningen med henblik på at detonere den, hvis det er nødvendigt. Der blev dog ikke givet nogen ordre herom, og ofrene for den resulterende oversvømmelse er lige så meget ukrainere som russiske. Andre scenarier er mulige. Alt, hvad der kræves, er én person til at infiltrere dæmningen, placere en detonator på det rigtige sted og detonere lageret af sprængstoffer ved hjælp af en simpel mobiltelefon udefra. Og denne mulighed forekommer mig endnu mere realistisk, da den russiske lejr langt fra er samlet, da grupper af russiske oprørere, der er imod præsident Putin, er dukket op i Belgorod-regionen. Modstandskæmpere formåede at affyre to droner mod Kreml-kuplen i Moskva, men på den anden side kan ekstremistiske støtter af regeringen også stå bag dette initiativ; alt er muligt. Der hersker uorden i den russiske lejr på grund af gentagne militære fiaskoer og den ukrainske lejrs føring udelukkende baseret på præcisionen af de våben, som Vesten har leveret. Rusland betaler i øjeblikket prisen for sin manglende krigsforberedelse og fraværet af højteknologiske konventionelle våben, som den vestlige lejr besidder. I næsten tyve år med kontinuerlig magt har Vladimir Putin søgt at prioritere udviklingen af atomvåben og hypersoniske affyringsraketter. Russerne er uovertrufne og uovertrufne i denne henseende. Men den særlige operation, der er iværksat mod Ukraine, kræver primært disse ultrapræcise konventionelle våben, som Rusland ikke besidder. Rusland er derfor i øjeblikket tvunget til at gøre modstand så godt det kan for at undgå at miste de territorier, der er taget fra Ukraine siden 2022. Ruslands uforberedelse ligner den franske hær i 1940. Den troede også, at den var i stand til at besejre Nazityskland, ligesom den havde gjort i 1918. Men Adolf Hitler havde avanceret sit militærudstyr, og de kraftige tyske kampvogne knuste de små kampvogne, der udrustede den franske hær, og Frankrig måtte til gengæld

bøje sig og acceptere de ydmygende betingelser i den våbenhvile, som Tyskland pålagde.

Jeg vender tilbage til eksplosionen af denne dæmning, fordi jeg har den idé, at Skaberguden sender et budskab til menneskeheden gennem denne handling. Han bekendtgør ødelæggelsen af de menneskelige værker, der har angrebet den naturlige orden af livet på jorden. Dæmningerne blev bygget for at producere hydraulisk elektricitet for at imødekomme de tekniske behov i det moderne liv. Men det første offer for denne menneskelige konstruktion var selve floden. Og jeg er særligt følsom over for emnet, fordi jeg bor i Valence sur Rhône, og jeg kan bevidne, at denne flod, som jeg kendte i min ungdom, voldsom, ren og gennemsigtig, som offer for talrige dæmninger, der afbryder dens strømning og bremser dens strømning, fremstår i dag som et stort og bredt område med urolige og usunde vande. Seks år før den store guddommelige dom er det tid for mennesker at indse den skade, de har forvoldt jorden, havet, floderne og vandløbene. I udviklingen af den fremtidige russiske aggression mod Vesteuropa, inklusive Frankrig, er det sandsynligt, at de dæmninger, der er bygget på floderne, vil blive ødelagt af bombninger. Rhône vil således genoptage sin frie udvidelse og sin strøm af oprørte vande. Og i sin fuldkomne retfærdighed vil Gud bruge denne natur, der er blevet beskadiget af dæmningerne, til at forbande de mennesker, der ødelagde den. Den enorme oversvømmelse forårsaget af Dnepr druknede mennesker og et hav af dyr, hvis kroppe vil rådne og blive årsag til overførsel af forfærdelige infektionssygdomme, der vil inficere regionen og sprede sig over hele jorden til andre lande; dette fremmes af sommervarmen.

Mennesket vil opdage, at vand er det bedste for det, men at det også kan blive dets værste og mest dødbringende fjende. Denne naturlige plage blev kunstigt produceret af mennesker i deres hektiske kamp mod det naturlige liv. I adskillige år har menneskeheden været bekymret over den observerede globale opvarmning. Den ignorerer, at Gud ved sin egen beslutning har intensiveret den varme, der udstråles af solen, uden at mennesket er ansvarligt. Men netop denne plage får mennesket til at beskyldte sig selv for reelle fejl begået mod den natur, Gud har skabt. Og selvom han ikke forårsager global opvarmning, er det nyttigt for ham at indse den skade, han begår mod det naturlige liv. Og jeg minder jer her om, at han, om ikke andet gennem 2.100 atomprøvesprængninger udført siden 1945, faktisk har bidraget til at opvarme Jordens atmosfære. Desuden skaber hver raket, der er opsendt for at sende en satellit i kredsløb, et hul i ozonlaget, som beskytter Jorden mod ultraviolette solstråler. Raketternes brændende bane gennemborer dette ozonlag, som bliver til en si, der tillader flere og flere ultraviolette stråler at nå Jordens overflade. Sollyset er således allerede ved at forvandles til ild og forbrænder delvist Jorden og dens indbyggere.

Ødelæggelsen af Kakhovka-dæmningen afslører således Guds beslutning om at genoprette Dnepr-flodens naturlige orden. Længe kontrolleret og tæmmet af mænd, der byggede et reservoir på 28 millioner kubikmeter omkring den, er dens strømning pludselig blevet intensiveret, og den vil snart vende tilbage til sin oprindelige bane med fuld frihed. I dag forbereder den sig på at hævn de lange års fangenskab. Fra et militærstrategisk synspunkt kommer denne oversvømmelse

på et belejligt tidspunkt for russerne, da den vil forhindre ukrainske angreb i dette oversvømmede område.

På tv-apparaterne begynder journalisterne og deres gæster forbløffet at indse, hvordan Ruslands krig mod Ukraine på kort tid har formået at forandre hele den globale internationale situation. De er stadig kun i begyndelsen af deres opdagelse og har stadig det værste at opdage i den nærmeste fremtid. Som et forvarsel om den kommende atomkrig bliver atomrisikoen allerede tydelig vedrørende det største atomkraftværk på det europæiske kontinent: Zaporizjzja, der huser seks atomfyr. Forbrændingskamrene, der i øjeblikket er lukket ned, skal køles af enorme mængder vand, som tidligere blev leveret af Dnepr. Siden dæmningen bristede, er kølevandet blevet hentet fra et nødbassin designet til dette formål. Men hvis vandstanden bliver utilstrækkelig, kan kraftværket blive et nyt "Tjernobyl", seks gange større og mere ødelæggende. Disse kæder af dødbringende handlinger udgør bevis på, at den store Skabergud faktisk er begyndt at frigive de dæmoniske "**fire engle**" fra Åb. 7:3 og 9:15. De er nu bemyndiget af Gud til at "**skade jorden, havet, træerne**" og vandet. Det er ikke let for Gud, og endnu mindre for dæmoner og djævelen, at tvinge mennesker til at udløse en dødelig, krigslignende konfrontation, som de ikke ønsker. Den længe etablerede fredssituation passede alle folkeslag, fordi den favoriserede handel og berigelsen af de rigeste blandt dem. Udelukkende baseret på deres menneskelige intelligens har mennesker altid troet, at atomvåben kun var en afskrækkelse, fordi ingen ville være tåbelig nok til at bruge dem. Imidlertid eksisterer og udvikler denne vanvid sig, så snart Gud vil det. I deres irreligiøse adfærd ignorerede de denne mulighed, og i løbet af de sidste seks hele år af kollektivt liv, der ligger foran os, vil de opdage og lide alle de dødbringende, destruktive former, som de frygtede.

I Åb. 11:18 finder vi dette vers, der præsenterer det program, som Gud har fastsat for vores sidste syv år af livet på den nuværende syndige jord: "**Folkene blev vrede , og din vrede er kommet , og tiden er kommet til at dømme de døde og til at belønne dine tjenere, profeterne, de hellige og dem, der frygter dit navn, små og store , og til at ødelægge dem, der ødelægger jorden.**" Gud præsenterer os i kronologisk rækkefølge successivt:

1. ^{handling} : **nationerne blev vrede** : den tredje verdenskrig eller den "**sjette trompet**" i Åb. 9:13 begyndte i Ukraine den 24. februar 2022, det vil sige i begyndelsen af den sande tolvte måned i det guddommelige solår.

2. handling: **din vrede er kommet** : tiden for de "**syv sidste plager af Guds vrede**"; temaet i Åbenbaringen 16, som opfyldes i løbet af de sidste 6 måneder af året 2029 .

3. handling: ^{Tiden} **er kommet til at dømme de døde, til at belønne dine tjenere profeterne, de hellige og dem, der frygter dit navn, de små og de store** : Med Jesu Kristi herlige genkomst bliver trofaste adventister og andre forløjste mennesker fra den jordiske historie forvandlet eller opstået og ført til Guds himmelske rige, hvor de i løbet af den store sabbat på "**tusind år**" vil dømme de oprørske døde. Denne **himmelske dom** åbenbares i Åb. 4:4 ved billedet af de "**24 troner**", som får sin forklaring i Åb. 20:4: "... Og jeg så troner; og dem, der sad

på dem, fik **magt til at dømme** ..." De " tusind år " begynder på forårsdagen i 2030, det vil sige den 20. marts 2030.

4. handling: Ødelæg **dem, der ødelægger jorden** : Gud fremsætter tydeligt denne anklage mod oprørske mennesker og oprørske himmelske engle. Sammen, under djævelens, Satans, herredømme, **ødelagde de jorden** gennem kemi og falsk teknologisk fremskridt. Videnskaben har gjort det muligt at skabe kunstige molekyler af uforgængelige, skadelige materialer såsom teflon, hvilket er meget praktisk og endnu mere forførende; asbest, også meget nyttigt og værdsat i sin tid. Men disse er kun to eksempler blandt utallige andre såsom pesticider, gødning fremstillet af ammoniak, hvis produktion i Ukraine pludselig vil blive kraftigt reduceret på grund af oversvømmelser forårsaget af den delvist ødelagte dæmning ved Dnepr. I kronologisk rækkefølge fuldføres handlingen med at ødelægge "**dem, der ødelægger jorden** ", ved den "**sidste dom** " og "**den anden død** ", der gives i "**ildsøen** ", temaer behandlet i Åb. 20:7 til 15: "**Og når de tusind år er til ende** , skal Satan blive løsladt fra sit fængsel, og han skal gå ud for at forføre folkeslagene, som er ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til krig; deres antal er **som havets sand** ..." Vi finder i dette sidste vers den anden opstandelse, hvor de døde oprørere opstår i henhold til bekendtgørelsen i vers 5: "**De andre døde blev ikke levende igen, før de tusind år var til ende** ." Åb. 12:17 (eller 18) citerede allerede denne oprørske folkemængde, der var domineret af Satan, med udtrykket "**havets sand**". »: « *Og han (dragen) stod på havets sand* . »

Scenen med den "**sidste dom** " afslutter 7.000 års jordisk syndehistorie, og på den første dag i foråret 3030 skaber Gud "**de nye himle og den nye jord** " ved at forvandle vores nuværende jord, besmittet af synd, kemiske giftstoffer og død. Ved den "**sidste dom** " antager denne jord udseendet af en "**ild- og svovlsø** ", der brænder og definitivt udsletter de mest oprørske væsener i historien på en tid, der er proportional med deres skyld, defineret af den dom, der blev afsagt af de forløste helgener. Men denne tid er på ingen måde "**evig** ". Det, der er "**evigt** ", er kun konsekvensen eller effekten af denne eliminering, som er definitiv og derfor "**evig** ".

" *Hver dag har nok af sine problemer* ," sagde Jesus Kristus på jorden. Den smerte, der blev påført denne torsdag den 8. juni kl. 9:45 i Annecy, er et forbillede i sin slags. Nær søen af samme navn, i en park, et sted dedikeret til børns leg, angreb og stak en 31-årig syrisk mand seks personer, herunder fire børn i alderen 22 måneder til 3 år, hvoraf nogle blev slået i deres barnevogne. Prognosen for overlevelse var truet for fire personer, men alle seks er nu uden for fare. Efter at personen blev anholdt, fik vi at vide, at han havde boet i Sverige siden 2013, og at han søgte asyl i Frankrig i 2022, hvilket blev afvist, fordi der forinden var blevet indgivet en parallel ansøgning til Sverige. Han giftede sig med en svensk kvinde og fødte en datter, der nu er 13 år gammel. Han blev derefter skilt og ankom således til Frankrig i 2022. Og her er detaljen vigtig, denne mand kalder sig østkristen. Han er ikke muslim, men en østlig kristen, der svingede det kors, han bærer om halsen, efter at have stukket børnene ned på pladsen; dette mens han råbte: "I Jesu Kristi navn." Denne særlige kendsgerning giver adskillige lektier. Den vigtigste, forekommer det mig, er bekræftelsen af den forbandelse,

der hviler over den traditionelle kristne tro, både østlig og vestlig. Den anden er en fordømmelse af det falsk kristne Vesten af det kristne eller muslimske Øst. Den tredje er konsekvensen af det si-Europa, der tillader en udlænding, der er blokeret af ét land, at komme ind i det europæiske Schengen-område og dermed lovligt og frit komme ind i det land, der lukkede sine døre for ham. Den fjerde lektie er en observation af de politiske myndigheders magtesløshed. Endnu engang, konfronteret med denne type dramatiske handlinger, bemærker jeg den frygt, panik og bestyrtelse, der ledsager alle disse tragedier, uden dog at være i stand til at forhindre dem. Fuldstændig nytteløst, men i et forsøg på bedragerisk at berolige folket rejser ministre, politiet mobiliseres; Kort sagt, en enorm gestikulation for ingenting, fordi der i virkeligheden er ingen eller lille chance for, at en sådan begivenhed vil ske igen i den nærmeste fremtid. Efter denne type tragedie bør der også kun stilles to spørgsmål til politikerne: Hvor mange individer af samme slags, der er i stand til at gentage denne type handling, har Europa budt velkommen, vil det stadig byde velkommen, og har det allerede i reserve? Og det andet er: Hvornår vil den næste tragedie og den næste bestyrtelse indtræffe? Babaliseringen af det vestlige samfund bærer sin bitre frugt af total usikkerhed, men de europæiske og vestlige banker er tilfredse.

Angrebet på børn oprører alle, folkeslag og medier. Men når jeg kender den guddommelige forbandelse, der især rammer Europa og Frankrig, er jeg ikke overrasket, for den slags ting er allerede sket på Guds befaling, ifølge Bibelens vidnesbyrd. Vi læser i 3 Mos 26:22: "**Jeg sender vilde dyr iblandt jer, og de skal berøve jer jeres børn, ødelægge jeres husdyr og reducere jer til et lille antal, og jeres veje skal blive øde.**" Dette skete historisk set på profeten Elias' tid, ifølge 2 Kongebog 2:23-24: "*Han drog op derfra til Betel; og mens han drog op, kom små drenge ud af byen og hånede ham. De sagde til ham: 'Gå op, din skaldede! Gå op, din skaldede!' Han vendte sig for at se på dem og forbandede dem i YaHWéHs navn. Så kom to bjørne ud af skoven og rev 42 af disse børn i stykker.*" » Det sidste eksempel vedrører Israels endelige nationale ødelæggelse, som er af interesse for den gamle pagt, da den er den parallelle handling af vores "**sjette trompet**", det vil sige vores nuværende, delvist engagerede tredje verdenskrig. Handlingen er citeret i Ezekiel 9:6: "**Dræb og udryd de gamle mænd, de unge mænd, jomfruerne, børnene og kvinderne; men kom ikke i nærheden af nogen, der har mærket på sig; og begynd ved min helligdom.**" De begyndte ved de ældste, der var foran huset.

Denne oplevelse i Annecy afslører to opfattelser af den kristne tro. I Vesten er den humanistisk og svækket. Omvendt bliver den kristne tro i Østen sat på prøve i sin konfrontation med muslimske fanatikere, især for en syrisk kristen, de morderiske forfølgelser, der praktiseres af det islamistiske kalifat kendt som DAESH. Europas holdning, som tillod østlig kristendom at blive massakreret af muslimske forfølgere, har givet anledning til vrede mod dette grådige og ustøttende Europa. Gud har derfor kristne eller muslimske mænd til sin rådighed, drevet af stort had mod de europæiske og amerikanske folk. Disse folk udgør en uorganiseret terroristisk falanks, men til rådighed for Gud efter behag, til at angribe det forbandede Vesten. Dette skyldes, at had føles individuelt af østlige folk. Østlig kristendom er doktrinært kun i billedet af sine oprindeligt vestlige

lærere, det vil sige lige så ufuldkomne og syndige som dem. Den østlige tro har bevaret alle de hedenske normer, der blev adopteret i Vesten i Romerriget fra 313. Denne doktrinært ufuldkomne kristendom kan derfor ikke bære frugten af mildhed, pacifisme og retfærdighed hos Jesu Kristi sande udvalgte, som den retfærdiggør og anerkender. Desuden, efter den ligegyldighed, som det kristne Vesten har vist over for deres lidelse og ødelæggelse, forstærker den nuværende enorme økonomiske og militære forpligtelse over for Ukraine de østlige kristnes vrede mod vestlige lande, til det punkt, hvor den inspirerer til morderisk had i dem. Og sagen om knivangrebet på børn i Annecy bekræfter denne hadefulde og hævngherrige sindstilstand hos den syriske kristne aggressor.

I dette tilfælde, ligesom i tilfældet med den 16-årige dreng, der dræbte sin lærer, afgives vidneudsagn fra angriberne. Den unge mand havde sagt, at han hørte en stemme, der beordrede ham til at dræbe denne kvinde; og her hævder syrereren at handle "i Jesu Kristi navn". Og det mest forbløffende er, at begge personer fortæller sandheden, men det vantro og vantro samfund kan ikke drage fordel af denne information, som ville være så vigtig for det at forstå. Jesu Kristi sande tjenere, som jeg hævder at tilhøre, henleder derimod interessen for disse vidnesbyrd, hvor jeg kun finder bekræftelser af situationen, der hovedsageligt er åbenbaret i Daniels og Åbenbaringens profetier. Forbandelsen fra den korrupte og frafaldne vestlige og østlige kristendom bekræftes således. Og denne frafaldne kristendom bliver mål for den milde og kærlige Jesus Kristus vrede, fordi han også er den almægtige Gud, Skaberen, som straffer og slår med døden, de utro, de vantro og de vantro, i sine to på hinanden følgende historiske pagter.

Samme dag, torsdag den 8. juni, blev Ukraines offensiv officielt bekræftet og iværksat. Den nærmeste fremtid vil vise os, hvordan tingene udvikler sig i denne konfrontation mellem Ukraine og Rusland. Men allerede fra denne første dag bemærker jeg, at Rusland ikke har lært de bitre lektier, som ukrainske droner lærte det ved at ødelægge dets tankkolonner. Det vil til sidst vinde, men til hvilken pris! Det er ligegyldigt, da Gud i Dan 11:45 allerede har åbenbaret dets endelige ødelæggelse af USA. Men før det forsvinder, vil det have knust og ødelagt det "**arrogante**" katolske Europa med de "**ti horn**", det sande mål for sandhedens Guds vrede.

I sidste øjeblik, denne torsdag den 15. juni 2023, erfarede jeg, at Kiev står over for en transformeret russisk hær. Ifølge tidligere erfaringer tager Rusland langsomt afsted, men når det først er startet, kan intet stoppe det. For fuldt ud at forstå, hvad der sker i den nuværende krig, må vi vide, at Gud har et opgør med Rusland. For i Ezekiel 38:3 siger han til Ezekiel, sin profet, om ham: "*Du skal sige: Så siger Herren Herren: Se, jeg kommer imod dig, Gog, fyrste af Rosh, Meshech og Tubal!*" Vi kan gætte ordene i hans navne: Russisk, Moskva og Tobolsk. Guds nag er sejlivet, og den første årsag til dette nag går tilbage til oldtiden. Gud bebrejder disse byer i Rusland for at have handlet med Tyrus, fjenden af sit folk Israel, ifølge Ezekiel. 27:13-14: "**Javan, Tubal og Mesjek handlede med jer; de gav slaver og bronzekar i bytte for jeres varer. Togarmahs hus forsynede jeres markeder med heste, ryttere og muldyr.**" Det nuværende "**Togarma**" ligger ved Kinas vestlige spids nær grænsen til Kasakhstan og kaldes Yining. Disse gamle guddommelige nag bør ikke få os til at glemme årsagerne til

de nyere. For Rusland oplevede i oktober 1917 sin nationale revolution, og efter Frankrig i 1793-1794 gik det ind i et meget morderisk nationalt ateistisk regime. I kan se her, at de handlinger, som Gud ledede, følger denne logik. For at sætte en stopper for monarkiets og det romerske pavedømmes kombinerede regime, igangsatte han den franske revolution og dens destruktive ateisme. For at ødelægge Frankrig i de sidste syv år af livet på jorden, opfordrede han det nuværende ortodokse Rusland. Og for at ødelægge Rusland vil Gud overgive det til dets ældgamle fjende, Amerikas Forenede Stater. Med tiden vil de magter, der konfronterer hinanden, blive større og større. Og til sidst vil hele jordens oprørere konfrontere magten fra "**Kongernes Konge og Herrernes Herre**", Jesus Kristus i Guds herliggjorte skikkelse.

GUDS SØN

Jeg er ked af det feminine køn, der hævder at være fra MLF, men Bibelen citerer aldrig udtrykket "Guds døtre". Og ved kun at stole på dens udsagn, minder jeg også mænd, der har bygget en hypotetisk åbenbaring på jorden, om, at den samme Bibel åbenbarer, at vi blev skabt af den ene Gud, som er usynlig, ellers ville han ikke være Gud for vores jordiske menneskelige art.

Det var omkring 2500 år efter Adams synd, eller omkring 1500 år før vores tidsregning, at Gud åbenbarede sin historie fra Første Mosebog for Moses, som vidner om vores oprindelse. Moses og hans folk var af en størrelse svarende til vores, hvilket er grunden til, at Gud i 1 Mosebog 6:4 tilføjer denne præcisering: "*Kæmperne var på jorden i de dage, efter at **Guds sønner** var gået ind til **menneskedøtrene**, og de fødte dem børn. Disse er de mægtige, som var berømte i oldtiden.*" I denne henseende synes dette vers at sige, at kæmperne blev frembragt ved parring af "*Guds sønner og menneskedøtrene*". Men i denne oversættelse af L. Segond er udtrykkene "**og også**", placeret før "*efter Guds sønner...*", godt citeret og præsenteret i JNDarby-versionen, hvor vi læser: "*Jætterne var på jorden i de dage, **og også** efter at Guds sønner var gået ind til menneskenes døtre, og de fødte dem børn: disse var de mægtige mænd fra fortiden, mænd af berømmelse.*" Med denne præcision "**og også**" ændres betydningen af verset fuldstændigt, og det bliver mere logisk og forståeligt. Faktisk åbenbarer Gud for Moses, at siden menneskets oprindelse i Adam var af en stor gigantisk størrelse, og at det udbredte frafald gennem ægteskaber, der forenede trofaste "mænd" af Sets linje, her kaldet "**Guds sønner**", med "døtre" af Kains oprørske efterkommere, kaldet "**menneskenes døtre**", ikke havde nogen konsekvens til at retfærdiggøre ændringen i menneskets størrelse; den var gigantisk før disse skadelige foreninger, og den forblev gigantisk efter dem. Vi forstår, at denne gigantiske egenskab blev bevaret af menneskeheden indtil syndflodens tid og i nogen tid efter den, da kæmper stadig befolkede Kana'an, da hebræerne erobrede det, da Gud gav det til dem omkring 1460 f.Kr., det vil sige efter de "40 år" af det hebræiske folks ophold i ørkenen, Guds kødelige Israel.

I det citerede vers vidner Gud om det ansvar, han gav mennesket, som han skabte, før kvinden blev dannet af hans knogler og kød. Det er ham, han tilregner skylden for at lade sig forføre af kvinder fra den oprørske slægt. Og i denne erfaring har vi forklaringen på forbuddet mod at gifte sig med fremmede kvinder, som han pålægger Israel. Dette folk vil respektere dette forbud indtil tidspunktet for deres endelige udbredte frafald, som fører dem i fangenskab i Babylon mellem 605 og 586.

Efter disse to tilfælde af foreninger forbudt af Gud, vedrører dette budskab den protestantiske kristne tro, at Gud advarer mod dens fremtidige forening med den romersk-katolske kirke; dette ved at citere Bileams lære i Åb 2:14: "*Men jeg har nogle få ting imod dig: Du har dem, der holder fast ved Bileams lære, han som lærte Balak at lægge en snudesten for Israels børn: at spise afgudsoffer og bedrive utugt* ." Snudestenen i dette vers betegner den forbudte forening, da det var ved at åbenbare denne hemmelighed om Israels velsignelse eller forbandelse for Balaak, at han lod ham blive forbandet af Gud. Dette ved at sende " sit folks døtre " for at forføre "Israels mænd ". Med dette budskab fordømmer Gud tilstedeværelsen af " hykleriske " mennesker i den protestantiske tro, siden dens officielle skabelse knyttet til datoen 1517; datoen, hvor munkelæreren Martin Luther fordømte den djævelske natur af pavelig romersk katolicisme. Bedømt og definitivt afvist efter trosprøverne i 1843 og 1844, bød den " hykleriske " protestantisme den " hykleriske " adventisme velkommen i 1994, og allieret med den katolske tro vil alle disse falske " hykleriske " kristne i 2029 tilsammen danne " dyret, der opstår fra jorden ", som vil reproducere modellen eller " billedet af det første dyr, der opstod fra havet ", og som betegner den pavelige romersk-katolske religion. At reproducere " hans billede " består i at reproducere hans intolerante og forfølgende gerninger.

Historiske beviser har allerede bekræftet muligheden for en forening af protestantisme og katolicisme gennem den berømte geneverske repræsentants, Johannes Calvins, grusomme opførsel. Denne "protestant" følte et morderisk had mod en langt mere " **intelligent** " konkurrent end ham på det åndelige område, doktor Michael Servetus. Gennem breve adresseret til inkquisitionen forsøgte han at få ham overgivet til den katolske vrede, men endte med at få ham henrettet selv, da den uforsigtige mand tog risikoen ved at vove sig ind på geneversk jord. Michael Servetus havde en meget avanceret åndelig forståelse; han fordømte allerede absurditeten i dogmet om treenigheden, som det fortolkes af katolicismen og den calvinistiske protestantisme, nemlig tre forbundne guddommelige personer, Faderen, Sønnen og Helligånden, hvorimod disse kun er tre på hinanden følgende roller for den samme unikke ånd, den levende Gud, vores Skaber, derfor vores guddommelige Fader.

Emnet om "Faderen" får mig til at påpege, at udtrykket "Fader" kun er blevet brugt om Gud, siden Jesus Kristus kom for at åbenbare ham for menneskene med dette udtryk. Ordet "Fader" blev faktisk ikke brugt til at betegne Gud i den gamle pagt, hvor han forblev den magtfulde og frygtindgydende Gud "Jahve". Men ud fra denne historie citeret i 1 Mos 6:4 præsenterer Gud Sets trofaste slægt under navnet " *Guds søn* ". Nu er der ingen sønner uden at de har en far. Dette budskab blev derfor ignoreret indtil Jesu Kristi tid, hvor han åbenbarede

Guds hele kærlige natur og hans karakteristik som Fader for hele menneskeheden efter de himmelske engle for menneskene. Gennem hele den gamle pagt var Gud frustreret over ikke at blive kaldt "Fader" af sine menneskelige skabninger. Men hans forventning var rettet mod den nye pagts tid, som denne tekst fra Esajas 9:6 beviser: " *For et **barn...** " **en søn** blev født **os** er givet til **os** , og herredømmet skal være på hans **skulder** ; og hans navn skal kaldes **Underfuld Rådgiver** , **Vældig Gud** , **Evig Fader** , **Fredsyrste** ."* **Vi ser** , hvordan Gud i dette vers definerer sig selv som værende både i Jesus Kristus, " **Sønnen og Evig Fader** ." For at forstå dette vers godt, må vi tage i betragtning, at taleren er den jødiske mand, israelitten, ved navn Esajas. Personnavnet " **vi** " betegner Israels folk og kun gennem dem de udvalgte, som er forløst ved Jesu Kristi blod og spredt blandt folkeslagene, der er spredt over hele jorden. Bag dette " **vi** " finder vi menneskelige syndere, som har brug for Guds tilgivelse og kun opnår den gennem tro og lydighed bygget på Jesu Kristi forløsende og frelsende tjeneste.

Dette vers er usædvanligt rigt, for det placerer Kristi " **herredømme** " **på hans skulder** ; lige der hvor vægten af hans "patibulum" bar ham og fik ham til at falde, så svækket var han af den romerske tortur, han led før sin korsfæstelse. Derefter profeterer Gud, hvad Jesus Kristus vil repræsentere for sine udvalgte. For det første vil de genkende ham som " **beundringsværdig** " og beundre ham. For det andet vil de gøre ham til deres " **rådgiver** ". For det tredje vil de genkende hans natur som " **mægtig Gud** ", hvilket hans mirakler vil bevidne. For det fjerde vil de i ham genkende titlen " **Evig Fader** ", som han selv åbenbarede og bekræftede for sin apostel Filip i Johannes 14:9-11: " *Jesus sagde til ham: 'Har jeg været så længe hos jer, og I kender mig ikke, Filip? **Den, der har set mig, har set Faderen** ; hvordan kan du sige: 'Vis os Faderen?'" **Tror I ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen i mig** ? De ord, jeg taler til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gør gerningerne. **Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen i mig** ; tro i det mindste for gerningernes skyld.* Og for det femte vil de kende ham som den, der som " **Fredsyrste** " kom for at forsone dem med Gud, som de var blevet adskilt fra ved deres synder. Disse fem udtryk profeterede derfor standarden for tro hos de sande udvalgte, som Jesus Kristus havde forløst.

Til gengæld fortæller Esajas 9:7, som følger: " *For at **forøge riget** og freden uden ende på Davids trone og i hans kongerige, for at grundfæste det og opretholde det med retfærdighed og retfærdighed fra nu af og til evig tid: dette vil Hæskarernes YaHWéH nidkærhed gøre.* " Sådanne ord kunne kun bedrage jødernes håb, som i dette udtryk " **rige** " kun så " **forøgelsen** " af deres nation Israels magt. Og denne tekst tilføjes til Esajas 61:2, hvor Gud profeterer og siger: " *... for at udråbe YaHWéHs nådes år og **vor Guds hævn** dag ; for at trøste alle, der sørger ."* Disse to tekster forklarer den bedrageriske illusion hos jøderne, som så i den forventede Messias, ham, der ville hæve Israels nationale herlighed ved at ødelægge deres fjender, som på Kristi tid var besætterne, romerne. Men ak for dem, Guds plan var udelukkende åndelig, og de skulle først se dens opfyldelse med Jesu Kristi herlige genkomst, fordi tiden mellem hans sonende død og hans genkomst i herlighed stadig er en tid for udvælgelse af de udvalgte. Bemærk det sidste ord i dette vers: " **hær** ". Dette udtryk var også misvisende, fordi jøderne

kunne fortolke det som et oprør ledet af Messias mod romerne. Men i virkeligheden antyder det situationen med en kamp, som YaHweh bliver nødt til at føre mod de jordiske og himmelske oprørere for at frelse sine sidste udvalgte, der er forløst ved Jesu Kristi blod. I Åb 16:16 kaldes denne kamp "**Harmagedon**". Denne kamp har et motiv, en åndelig årsag, men dens konsekvenser er også fysisk dødbringende. Gud kæmper med sine guddommelige våben, og hans jordiske fjender har kun deres jordiske våben til rådighed. Oprørernes kamp er derfor tabt på forhånd, og Gud har allerede profeteret sin fremtidige sejr i Åb 17:14: "**De skal føre krig mod Lammet, og Lammet skal sejre over dem, for det er herrernes Herre og kongers Konge. Og de kaldede, udvalgte og trofaste, som er med det, skal også sejre over dem.**"

Harmagedon " -slag vil for sidste gang, efter nådens tid, stille "**Guds sønner**" op mod "menneskesønnerne" fra den faldne oprørslejr.

I sin eksemplariske kongelige bøn siger Jesus i Matthæus 6:9-13:

Vers 9: "*I skal derfor bede således: Vor Fader, du som er i himlen! Helliget worde dit navn ; »* Fremhæver allerede behovet for at betragte Gud som vores sande og eneste "*himmelske Fader*". Dette er noget, som kun "*hans sønner*" kan gøre på betingelse af at betragte hans navn som "**helligt**"; hvilket indebærer mentalt at holde ham over alle andre levende væsener, fordi han er fuldkommen hellig og alene legemliggør hellighedens perfektion. Denne betingelse udelukker allerede de kristne, som Gud udpeger som oprørere; katolikker og ortodokse siden altid, protestanter siden 1843 og 1844, og de "**opkastede**" adventister siden 1994.

Guds navn udtrykkes ikke kun ved de fire hebraiske bogstaver, der betegner det i Bibelen, YHWH, som jeg transskriberer som YaHWéH. Åb 2:17 giver den sande betydning: " Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne: Den, der sejrer, vil jeg give af den skjulte manna og give ham en hvid sten, og på stenen **et nyt navn** skrevet, som ingen kender uden den, der modtager det. " I dette vers bruges ordet "**navn**" » betegner en anden tilstand eller natur for det forløste menneske, der er anerkendt og frelst af Jesus Kristus. Dette "**nye navn**", der opnås efter sejren, betegner den himmelske natur hos den forløste, som er gået ind i evigt liv, bærer af udødelighed. Guds navn betegner også alt, hvad Gud repræsenterer i styrke, magt, herlighed, autoritet, dom og følelser. Dette er alt sammen ting, som de sandt udvalgte skal "**kende**" for at opfylde den betingelse, som Jesus formulerede, da han siger i Johannes 17:3: "**Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.**" Således retfærdiggør eller fordømmer mennesket sig selv i selve sin bøn, alt efter om det har denne viden om den sande Gud eller ej. Og ingen skal tage fejl, fordi denne viden eller dens fravær åbenbares i gerninger, der praktiseres religiøst af den, der beder. Enten er hans praksis i overensstemmelse med Guds krav til hans tid, eller også er den det ikke, og "**hans bøn**" bliver en "**vederstyggelighed**", som Ordsp. 28:9 lærer: "**Hvis nogen vender sit øre bort fra loven, er selv hans bøn en vederstyggelighed.**" I vor tid praktiseres denne "**vederstyggelighed**", officielt og offentligt, hver "søndag" af mængder af falske kristne, bedrager og falskt undervist, der er samlet for at tilbede den sande Gud. Ak for dem, Gud inviterer kun dem, der tilhører ham på den syvende dag, som han har helliget, til sabbatshvile, lørdag og ikke den første søndag. Det er derfor

ikke svært at forstå, at tilbedelse på den første dag kun ærer djævelen, der præsiderer over disse forsamlinger.

I sin kongelige bøn siger Jesus derefter i vers 10: "*Komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i himlen.*" For at ønske, at Guds rige skal indføres på jorden, skal man allerede godkende hans guddommelige standarder og ikke overtræde dem. For her er Guds vilje igen tydeligt udtrykt i Bibelen og i hans profetiske tekster, og de, der hævder at være uvidende om standarderne for hans vilje, vil på dommens dag være forvirrede og fordømte. Dette vers giver kun mening, hvis en sand udvalgt, helliget og anerkendt af Gud i Jesus Kristus, siger disse ord.

Jesus siger derefter i vers 11: "***Giv os i dag vort daglige brød.***" På jorden spiser mange mennesker kun hver anden eller hver tredje dag. Denne daglige ration er derfor et privilegium givet af Gud, men hvor mange i verden erkender, at deres mad er givet af Gud blandt alle dem, der spiser? Meget få, og færre og færre. Desuden forudsætter dette daglige brød en anden åndelig næring, som kun Gud kan give, i modsætning til kroppens næring. Derfor siger Jesus igen til dem, der beder om dette "***daglige brød***", i Matthæus 4:4: "...Der står skrevet: ***Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund.***" De udvalgte ved dette, og de gør det. Men mennesker uden Gud, fattige eller rige, tror, at de alene har evnen til at finde og tage føde til deres kroppe, velvidende at deres overlevelse afhænger af det. Men åndelig næring er det mindste af deres bekymringer. De har undværet den i lang tid og tror, at de kan undvære den endnu længere. Måske kunne kun en global hungersnød ryste dem ud af deres illusion, og selv i 2023 ville få sætte spørgsmålstejn ved deres beslutning.

Så siger Jesus i vers 12: "*Tilgiv os vore overtrædelser, som vi også tilgiver dem, der overtræder imod os.*" Igen, hvor mange kristne er i stand til at tilgive de overtrædelser, de lider? For Gud er ikke tilfreds med ord, og han kontrollerer menneskers tanker og ved, om et menneske virkelig tilgiver eller ej, bag en bedragerisk officiel tilgivelse. Denne evne til at tilgive det onde, der er gjort mod dem, er stadig strengt beholdt de udvalgte. Og sagen er let forklaret. For at kunne tilgive på denne måde, skal offerets ånd foragte den onde handling og dens ophavsmand, og dette er kun muligt, hvis hele hans sjæl er blevet vundet og optaget af Kristi Ånd. På dette højdepunkt af ånd devalueres al jordisk ondskab, og tilgivelse forbliver en ren formalitet, der ikke koster noget for de udvalgte, der tilgiver. Han kan gøre dette så meget desto mere, fordi han er bevidst om, at han selv har nydt godt af den levende Guds tilgivelse i navnet på det blod, der blev udgydt af Jesus Kristus.

Endelig afslutter vers 13 Jesu bøn: "*Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde! For dit er riget og magten og æren til evig tid. Amen!*" De, der beder på denne måde, skal være opmærksomme på angrebene fra Djævelen og hans himmelske og jordiske dæmoner. Derfor skal man stadig være en udvalgt, der forbliver opmærksom på advarslerne mod Djævelen. Jesus gjorde dette, og hans sande apostle og disciple gør det også. Jeg husker, hvordan Jesus i Matthæus 24:4 advarer sine udvalgte og siger: "***Pas på, at ingen bedrager jer!***" Versets afslutning er: "***For dit er riget og magten og æren til evig tid. Amen!***" Hvad

betyder denne udtalelse, som er fuldstændig foragtet og modsagt af falske kristne religioner? Det betyder simpelthen for dem, at deres overtrædelse og synd er noteret og optegnet i den store Dommers, Skabergudens, den Almægtiges, ubegrænsede hukommelse. Og at listen over alle deres synder vil blive præsenteret for dem individuelt på den sidste doms dag. Og i en tilstand af ubeskrivelig forvirring vil de erfare, at dommernes dom, de udvalgte, som Jesus Kristus har forløst, fordømmer dem til at gå til grunde i den "**anden døds**" ild. Selve ordene vidner om dette; kun hans sande "**sønner**", Jesu Kristi medarvinger, kan udtrykke og ønske af hele deres hjerte, at "**Guds rige skal komme i magt og herlighed, i sandhed!**"

Men allerede på jorden, indtil Jesu Kristi nært forestående genkomst, vil de falske oprørske kristnes adskillelse fra Gud føre til nederlag efter nederlag. De vil se alle deres planer og håb kollapse og vil lide, efter krigen og andre guddommelige plager, efter udløbet af den kollektive og individuelle nådes tilbud, de frygtelige "**syv sidste plager af Guds vrede**" ifølge Åb. 16:1, og "**Lammets vrede**" ifølge Åb. 6:16: "**Og de sagde til bjergene og klipperne: Fald over os, og skjul os for hans ansigt, som sidder på tronen, og for Lammets vrede.**"

Den endelige sejr vil være for Gud og hans "**sønner**", hans trofaste udvalgte, som elsker standarderne i hans opfattelse af det ideelle liv, fuldkommen lykkelige og harmoniske i ægte guddommelig "frihed, lighed og broderskab".

Det er derfor i titlen "**Guds søn**", **der ønsker at tjene og ære sin "Faders"** herlighed, at jeg nu må sige noget, der kan virke ret logisk for de mest intelligente, men som ikke forstås af mange mennesker. Dette budskab har som emne **de historiske ændringer af guddommelige normer og deres konsekvenser.**

Mange mennesker lader sig distrahere af de mange ting, der fylder deres liv, og disse mennesker beskæftiger sig ikke med åndelige ting. Men den, der ikke er interesseret i himlen i dag, vil måske eller måske ikke gøre det i morgen. Ikke alle, der hørte og reagerede på Jesu Kristi frelseskald, reagerede på Guds første kald, og jeg er en af dem. Vi må derfor håbe, at mange skabninger, kaldet på det rette tidspunkt, stadig vil vende sig til Gud. Straffen i den "**sjette trompet**", som tager form for øjnene af os, er netop beregnet **som en sidste advarsel** til at vække den sovende tro, bedøvet af jordiske bekymringer. Så hvad skal den, hvis tro er vækket, opdage? Han må indse, at livet og alt, hvad det indeholder, er den eneste Guds, Skaberåndens, værk. Han organiserede frelsen for det menneske, der var faldet i synd, som at falde i en fælde, i flere på hinanden følgende faser, og logisk set er disse forskellige faser præget af forandringer og domme. Det, mange synes at ignorere, er imidlertid, at når en ændring, der er legitimeret af Gud, indføres i religionen, gør den nye ændring, der er vedtaget, den gamle norm illegitim. Det broderskab, der fremmes af den dominerende humanisme i vores nuværende Vesten, har gjort de menneskelige masser overdrevent tolerante. Dette i en sådan grad, at vi, for ikke at forstyrre nogen, er enige om at tilskrive den øverste Gud muligheden for at velsigne alle religioner. Nej, Gud tilpasser sig ikke menneskelige religiøse konventioner, og det er tværtimod op til mennesket at tilpasse sig ham eller at acceptere ideen om ikke at gøre krav på en evig fremtid, som det ikke har ret til. Så jeg må gøre det klart, at da Jesus oprettede den nye

pagt, der var bygget på ofringen af sit villigt udgydte blod, blev jøderne i den gamle pagt, som afviste Kristus og hans offer, overgivet til djævelen af Gud. På jorden fortsatte de med at hævde at være Skaberguden, og deres eksistens og religiøsitet bedragede åndeligt uvidende mennesker. Således var disse første "**Guds sønner**", Abrahams arvinger, de første, som Jesu ord i Åb 3:1 om protestanterne i sit budskab kaldet "**Sardes**" blev anvendt på: "**I anses for at være levende, og I er døde**." Ja, det budskab, som Jesus henvendte sig til protestanterne i 1843 og 1844, kan anvendes på alle de religioner, som han afviste på grund af deres afvisning af at rette sig efter hans nye standarder og nye lys. Det er ikke let for et menneske, der er betinget af fordomme baseret på 1.260 års romersk-katolsk pavelig kristen dominans, at befri sig fra disse fordomme. De venligste fortæller os: "Min kære ven, jeg blev født som katolik, og jeg vil dø som katolik." Disse mennesker er ikke klar over, at det at dø som katolik betyder at dø uden at opnå evigt liv. Men hvis de ønsker at forblive katolikker, er det fordi de tror, at religion giver en mulighed for at opnå dette evige liv fra Gud. Muslimer er ligeledes nidkære for deres religion og deres profet Muhammed, fordi han lover dem, at et drømt evigt liv venter dem efter døden. Det er derfor essentielt for et menneske, der begærer evigheden gennem sin religiøse forpligtelse, at vide, om deres håb er berettiget eller slet ikke. De første "**Guds sønner**" var ulydige mod Guds befalinger, og som følge heraf druknede de i syndflodens vande sammen med "**menneskenes sønner og døtre**". Jøderne havde ønsket at minde Jesus om, at de ikke var "uægte børn, da de havde Abraham til fader". Det svar, Jesus gav dem, gælder også alle mennesker af den kristne religion: "*Hvis I var Abrahams sønner, ville I gøre Abrahams gerninger*", og han sagde tydeligt til dem: "**Jeres fader er Djævelen**". I Åb. 2:9 bekræfter Jesus den samme dom i tiden mellem 303 og 313: "*Jeg kender din trængsel og fattigdom (selvom du er rig) og bagtalelsen fra dem, der siger, at de er jøder, men ikke er det, men er Satans synagoge.*" Og han bekræfter det igen i 1873, i Åb. 3:9: "*Se, jeg vil lade dem af Satans synagoge, som siger, at de er jøder, men ikke er det, men lyver, komme og tilbede for dine fødder og vide, at jeg har elsket dig.*" Dette beviser, at hvis standarden for Guds dom ændrer sig ved gradvist at øge dens krav, ændrer den endelige karakter af hans dom sig ikke efter 1260 år med religiøst mørke. Den gamle standard fordømmes ubønhørligt ved afvisningen af den nye. Og den lektie, der drages af disse eksempler, tillader os at tillægge Gud disse ord, der er tilpasset hvert tilfælde præget af ændringen af den guddommelige standard, der kræves:

1843-1844: "Hvis I var protestanter, ville I gøre det samme som protestanterne i det 16. århundrede: de sande greb ikke til våben for at forsvare deres liv. De lod sig føre i fangenskab eller i døden."

1991-1994: "Hvis du var syvendedagsadventist, ville du gøre det samme gerning som syvendedagsadventisterne i 1843, 1844 og 1873; bekendtgørelsen af Jesu genkomst gennem bibelprofetier vakte deres glæde og stor entusiasme."

2020-2030

Siden 2020 er en sidste venten på Jesu Kristi sande genkomst begyndt. Denne gang var det Jesus selv, der satte datoen ved at rette disse budbringeres blik mod den historiske dato for hans korsfæstelse og opstandelse, nemlig den 3. april 2030. Oplyst af den profetiske rolle af syvdagesugen, som er som syv tusinde år,

ved de, som han helligede til dette arbejde, og som lever i dag, at de siden foråret 2023 er gået ind i den sidste årsuge, som fører til afslutningen på de seks tusinde års jordiske synds historie.

Jesus Kristus vender tilbage for kun at søge dem, han har " **helliget** ". Så det er vigtigt at forstå, hvad sand " **helliggørelse** " er, som Paulus, inspireret af Ånden, erklærede i Hebr 12:14: " **Jag efter fred med alle mennesker og efter hellighed, uden hvilken ingen skal se Herren.** " Da vi forbereder os på at se Herren, er denne " **helliggørelse** " derfor livsvigtig og uundværlig. Men hvad er " **helliggørelse** "? Her er, hvad det ikke er: et blot menneskeligt krav eller det, som paverne i den romersk-katolske kirke tilskriver kanoniserede personer. Sand " **helliggørelse** " kan kun identificeres og tilskrives af Gud i Jesus Kristus selv. For dette udtryk betyder "at sætte til side", og det eneste levende væsen, der finder det rigtigt at sætte mennesker til side, er Gud og Gud alene. Men for at retfærdiggøre sin " **helliggørelse** " af en mand eller kvinde baserer Gud sin dom på deres trosgerninger. Og for at definere, hvad disse gerninger bør være, præsenterer Gud i sin Bibel de historiske modeller for sine udvalgte. Ezekiel 14 nævner tre navne: " **Noah, Daniel og Job** ", og specificerer tre gange i vers 16, 18 og 20: " *De ville hverken frelse sønner eller døtre, men de alene ville frelse deres egne sjæle på grund af deres retfærdighed.* " Gud sagde det, og du kan og skal tro på det. Med denne udtalelse modsiger og afliver han alle falske opfattelser af " **helliggørelse** " og maler et sammensat portræt af de udvalgte, han kan og ønsker at frelse for at dele sin evighed. Alle budskaber, der leveres i klare ord eller billeder, i Daniels og Åbenbaringens profetier og andre tekster i Bibelen, har til formål at fuldende konstruktionen af dette sammensatte portræt. " **Helliggørelsen** " af hans sidste udvalgte nævnes i Åb 3:7 i det budskab, han i 1873 rettede til syvendedagsadventisterne, " **helligede** " i broderkærlighed; det er, hvad det symbolske navn " **Filadelfia** " betyder. Jesus begynder med at sige til Johannes: " *Skriv til englen for menigheden i Filadelfia: Dette siger den hellige, den sanddru, den, som har Davids nøgle, den, som åbner, og ingen lukker i, og den, som lukker i, og ingen åbner i:* " Disse ord forkynnder i et billede en ændring i den hellighedsstandard, som Gud kræver. I lyset af denne udtalelse ser vi, at kun den hellige Gud kan " **hellige** " sine menneskelige skabninger eller ej, og at han ikke overlader denne ret og magt til nogen anden end sig selv. Hvordan kan vi identificere syvendedagsadventisterne i dette budskab? Blot ved at stole på både det historiske vidnesbyrd dateret af Dan. 12:12, " *Salige* " "han, der vil vente indtil 1335 dage " og om rollen af den syvende dags sabbat, som Gud giver til dem, han helliggør i dette år 1873. Bemærk i forbifarten tallene i disse vers: 12, 12 og Åb. 3 og 7. Disse er kun tal og figurer, der har betydningen af hellighed: 12, pagt mellem Gud og mennesket, det vil sige 7 + 5; 7, helliggørelsens tal båret af resten af den syvende dag, sabbatten helliggjort af Gud. 5 er det symbolske tal for mennesket udstyret med fem sanser, fem fingre og tæer. Åb. 3:7 samler perfektionen af tallet 3 og helligheden af sabbatten i tallet 7.

Ved i 1873 at give Syvendedagsadventismen en institutionel form, helliggjorde Gud en model, der først blev legitimeret i år 1873. Guddommelig " **helliggørelse** " arves ikke, og når den ikke længere fortjenes, trækker Gud den tilbage, og derfor bliver den fra " *Filadelfia* " til " *Laodikea* " , det vil sige den

institution for de mennesker, som Jesus dømmes og " *spyder ud* " på grund af deres åndelige lunkenhed, demonstreret af den foragt, der blev vist for det sidste lys, som Gud præsenterede for dem mellem 1980 og 1991 ved min profetiske handling. Mellem 1991 og 1994 tog Guds dom en tydelig form; den officielle adventisme indgik i alliancen af den Universelle Protestantiske Føderation, der siden 1843 var overgivet til djævelen.

Den lektie, du skal huske, er, at syvendedagsadventismen kun tilhører Gud, fordi disse ord er valgt af ham til at definere et robotportræt af de sidste " **helligede** " udvalgte. Således at de sidste adventister mellem 2020 og 2030 vil manifestere sig og gøre sig værdige til guddommelig " **helliggørelse** " ved at sætte sig selv ud gennem den glæde, som bekendtgørelsen af Jesu genkomst i foråret 2030 vækker i dem; hvad angår adventistpionererne fra 1843 og 1844. Og de, som Gud godkender og ønsker at velsigne i dag iblandt dem, antager sabbattens praksis, som profeterede i 6000 år, indtræden af de udvalgte, som Jesus Kristus forløste, ind i det syvende årtusinde af den store himmelske hvile. Og denne indtræden fuldbyrdes i øjeblikket for vor guddommelige Herre Jesu Kristi genkomst i herlighed, han som vender tilbage i den guddommelige himmelske herlighed i sit englenavn " **Mikael** ", omgivet af ledsaget af sine trofaste engle.

Hvis du af din sande natur er den syvendedagsadventist, som Gud frelser, er det nu, du skal bevise det ved at følge de profetiske historiske lektioner, der er nævnt og demonstreret i denne undersøgelse. Gud velsigner og frelser ved Jesu Kristi blod kun dem, i hvem han finder den rene kærlighed til hele sin bibelske sandhed.

Det er logisk at afslutte denne undersøgelse med budskabet om " **helliggørelse** ", fordi det er denne " **helliggørelse** ", der gør de sandt kaldede udvalgte " **Guds sønner** " forberedte på at træde ind i evigheden i foråret 2030.

Officiel og institutionel syvendedagsadventisme var kun nyttig og legitim for Gud mellem 1873 og 1994, da dens legitimitet ophørte. Men syvendedagsadventisternes ord forbliver standarden for det endelige udtryk for tro, som Gud kræver for at drage fordel af den retfærdighed, som Jesus Kristus tilbyder; dette, i overensstemmelse med dekretet i Dan. 8:14, som korrekt oversat profeterer dette krav og siger: " **Indtil klokken 23:00 skal der være aften og morgen, og hellighed skal retfærdiggøres** ." Ved at opnå den korrekte oversættelse af dette meget vigtige vers fra Gud omkring 1990, var jeg i stand til at præsentere hans sidste forløste udvalgte for bekræftelsen af, at Gud kræver af dem kærlighed til hans bibelske sandhed, som vidnesbyrdet er i gerninger, som det passer dem at gøre, som de sidste " **Guds sønner** " i den jordiske synds historie. Denne sande oversættelse lagde grundlaget for dette guddommelige krav, der anvendes til denne ultimative jordiske universelle adventistoplevelse. Med tiden er Guds krav om sand hellighed kun vokset. I sin lære øgede Jesus kravet fra den guddommelige lov. Jo mere Gud demonstrerede sin kærlighed, desto mere krævede han kærlighed fra sine forløste til gengæld. Ved at opfylde sin kærlighed i den nye pagt gennem sin sonende død i Jesus Kristus, er Gud også berettiget til at kræve mere af sine kristne udvalgte end af sine jødiske udvalgte under den gamle pagt. Jesus bekræftede denne vækst i guddommelig krav ved at sige: " **I**

har hørt, at der blev sagt ... men jeg siger jer ... " Fordømt på handlingsniveau i den gamle pagt, bliver ægteskabsbryderen dømt og fordømt i den nye på tankeniveau, som han siger i Matthæus 5:27-28: "**I har hørt, at der blev sagt : 'Du må ikke begå ægteskabsbrud.'**" **Men jeg siger jer, at enhver, der ser på en kvinde for at begære hende, har allerede begået hor med hende i sit hjerte. .../...** 38-39: **I har hørt, at der er sagt : Øje for øje og tand for tand. Men jeg siger jer: Modsæt jer ikke mod et ondt menneske. Den, der slår dig på den højre kind, så vend også den anden til ham. .../....** 43-48: **I har hørt, at der er sagt : Du skal elske din næste og hade din fjende. Men jeg siger jer : Elsk jeres fjender, velsign dem, der forbander jer, gør godt mod dem, der hader jer, og bed for dem, der forfølger jer, for at I må blive jeres himmelske Faders børn . For han lader sin sol stå op over onde og gode og sender regn over retfærdige og uretfærdige. Hvis I elsker dem, der elsker jer, hvad løn har I så? Gør ikke engang tolderne det samme? Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad gør I så mere end andre? Gør ikke selv hedningerne det samme? Vær derfor fuldkomne, ligesom jeres himmelske Fader er fuldkommen. "** Med disse ord satte Jesus standarden for karakteren af de første og sidste sande kristne "**Guds sønner**". Men lad os ikke tage fejl, en kærlighed af denne styrke kan kun komme til os, hvis den er givet til os af Gud. Vores menneskelige natur er for ond og svær til at opnå, naturligvis, dette høje niveau af kærlighed. Og Jesus gjorde det klart i Johannes 15:5: "... **for "uden mig kan I intet gøre** ", hvilket betyder, at med ham kan vi gøre alt og, helt præcist, iføre os Guds uovertrufne kærlighed. For at nå dette mål må enhver anden jordisk, kødelig værdi kollapse i os for at give plads til denne guddommelige kærlighed. Den betydning, vi tillægger jordiske ting, står i modsætning til himmelske værdier. Vi må derfor mere og mere træde ind i himmelsk tænkning, så vores kødelige natur svækkes til fordel for den, indtil den forsvinder og mister sin indflydelse på vores liv.

I menneskehedens historie faldt Guds forbandelse først over hele jorden med syndfloden. I sin næste fase bosatte Gud Israel i Kana'ans land, og efter Kristi komme blev Israels nation ramt af Guds forbandelse. Fra kejser Konstantin I's tid udviklede den kristne tro sig derefter i Vesteuropa, støttet og derefter pålagt af romersk autoritet, successivt kejserlig og derefter pavelig. Efter at være blevet katolsk blev Europa til gengæld mål for guddommelig vrede og især siden 313 og 321 mål for plagerne fra hans "syv trompeter", ^{der} **præsenteres** i kronologisk rækkefølge i Åb. 8, 9, 10 og 11. Vi observerer således en forskydning af forbandelsen fra øst til vest. Dette var allerede profeteret af retningen af skrivningen af Hebræerbrevet, som er skrevet fra højre mod venstre. Og vi ved, at hans afvisning af den sande guddommelige Messias, Jesus Kristus, retfærdiggjorde hans nationale forbandelse og ødelæggelse fra år 70 e.Kr. indtil 1948.

Endnu længere mod vest vil Guds endelige vrede blive fremprovokeret af søndagsloven, der vil blive pålagt af Nordamerikas Forenede Stater, den ubestridte leder af de overlevende fra den tredje verdenskrig eller den "**sjette trompet**" i Åb. 9:13. Det er interessant at bemærke de tegn på forbandelse, som dette amerikanske land bærer. Der findes i bunker knoglerester af sabeltandtigre; et skræmmende, uhyrligt, frygtindgydende og stort forhistorisk dyr. Dette

nordamerikanske kontinent er også i dag præget af unikke og uovertrufne naturfænomener. På dets centrale sletter forekommer ødelæggende cykloner og tornadoer af uhørt kraft. Men der er også kæmpetræer, sequoiaerne, som når højder på mere end hundrede meter, stammer hvis gennemborede baser tillader biler at krydse dem fra den ene side til den anden. Denne gigantiske størrelse minder os om, at kæmper først beboede jorden. Og jeg finder, at disse uhyre høje træer profeterer den endelige magt for dette amerikanske folk, som vil være det sidste folk til at føre krig mod Guds vilje, som udtrykt i loven i hans hellige bibel. Åb. 13:13 symboliserer det med udtrykket "*dyret, der stiger op fra jorden*"; dette fordi det, religiøst kristent, efterfølger den pavelige katolske tro, der er betegnet som "*dyret, der stiger op fra havet*", hvorfra det opstod, gennem den protestantiske reformations værk. Dette amerikanske land blev genopdaget i det 15. ^{århundrede} lige før "religionskrigene" i Europa satte katolikker op mod protestanter. Protestanterne fandt et beskyttende tilflugtssted der, langt fra katolikkernes forfølgelser. Men deres oplevelse var ikke den samme som hebræernes, der gik ind i Kana'an. For de mødte fjendtligheden fra de røde mænd, der befolkede dette land. Faktisk blev det nuværende Amerika bygget på de rødes blod, der blev udgydt i overflod på dets jord, og udnyttelsen af sorte af hvide bosættere. Dets navn **Amerika**, en varsel om **bitterhed**, var således oprindeligt velbegrundet og profetisk for dets endelige intolerance. Denne sidste jordiske prøve på troen vil reproducere tidligere oplevelser, som oprørerne ignorerer og foragter for deres undergang. For den sidste oprørslejr fornyer allerede sin alliance, den mellem de utro "**Guds sønner**" og "**menneskedøtrene**" fra tiden før syndfloden. Men denne gang, tydeligt advaret af profetierne givet af Jesus Kristus, vil de sande "**Guds sønner**" ikke indgå disse menneskelige alliancer og vil ikke indgå dem. Ånden har åbnet deres intelligens, som lader dem vide, at landet kaldet **Amerika bærer sin endelige skæbne i sit navn, som vil være at repræsentere et bittert** emne for alle dets samtidige; og først og fremmest ofrene for dets religiøse frafald. Oprindeligt protestantisk repræsenterer dette land allerede i sig selv alliancen mellem katolicisme og protestantisme, der ikke længere protesterer. Denne alliance er et bevis på bruddet i dets forhold til Gud. Denne åndeligt incestuøse og utroskabsfulde alliance er af samme type som den, Israel indgik med syndens Egypten på profeten Jeremias' tid. Tegnene på den forbandelse, som Amerikas Forenede Stater bærer, er meget talrige; og blandt dem, allerede den 24. februar 2022, den ubetingede støtte og våbenforsyning, som den gav til Ukraines unge præsident, Zelenskyj, fordi denne handling forbereder den folkedrabsagtige konfrontation under Tredje Verdenskrig. Men det er også fra Amerika, at de mentale og sexistiske afvigelser, der reproducerer normen fra Sodoma og Gomorra, som er blevet legitim og lovlig i alle lande i det oprindeligt kristne Vesten, kom.

Jeg glemmer dog ikke, at den adventistiske tro, der er en velsignelse for mig i dag, blev født i USA mellem 1816 og 1844. Men denne tid med guddommelig prøvetid var kun midlertidig og sluttede i foråret 1994, da den officielle syvendedagsadventisme trådte ind i alliancen med Universal Protestant Federation. I 1873 havde Gud givet den en universel status, der krævede, at den forblev uafhængig. Men ved at placere folk i lederstillinger, der ikke var sandt

omvendte, men mere overbeviste, lykkedes det djævelen at få den humanistiske ånd til at sejre i hele institutionen. Således fornyes frafaldet i år 313 med de samme konsekvenser for den skyldige menneskehed: nødvendigheden af, at Gud slår de ansvarlige og skyldige ned med døden. Og dette guddommelige svar kommer nu med den tredje verdenskrig i dens "**sjette trompet**". Jeg forstår derfor, hvorfor profetien i Dan 12:11 henviser til de engelske adventismøder i 1828 for at fremkalde temaet adventisme. For adventismen er ikke strengt taget amerikansk; Det er en universel standard, der simpelthen består i at elske vor Herre Jesu Kristi herlige genkomst og i at vente på ham i trofasthed indtil den dato, som han selv har fastsat og åbenbaret for de sidste "**Guds sønner**", og som denne gang vil være foråret 2030. Hans genkomst vil bringe hans forløste ind i det syvende årtusinde, helliggjort i hvile af Gud og for Gud, og for hans forløste udvalgt gennem hele den jordiske synds historie.

Så efter den officielle adventismes forbandelse, hvis universelle hovedkvarter ligger i USA, er Guds velsignelse siden 1994 vendt tilbage til Europa, til Frankrig, til byen Valence. For der er den ældste syvendedagsadventistkirke i Frankrig, den der ekskluderede mig fra sit medlemskab i 1991; dette på grund af det "**vidnesbyrd om Jesus**", som jeg fremlagde for den, og som den afviste og foragtede. Siden da er jeg forblevet trofast mod dette fornyede og opdaterede "**vidnesbyrd om Jesus**", og jeg samler dag for dag på de guddommelige lysperler, som tilbydes og præsenteres for mig af sandhedens Gud, i Jesu Kristi navn og "**helliggørelsen**" af sabbatten på den sande syvende dag: lørdag, "**helliget**" til hvile for mennesket fra den syvende dag af jordens skabelse ifølge Første Mosebog 2:2-3: "*Og på den syvende dag fuldendte Gud sit værk, som han havde gjort, og han hvilede på den syvende dag fra alt sit værk, som han havde gjort. Og Gud velsignede den syvende dag og helligede den, fordi han på den hvilede fra alt sit værk, som han havde skabt ved at gøre den.*"

Sandheden vil sætte dig fri

Vi læser i Johannes 8:28-36: "*Jesus sagde da til dem: "Når I har ophøjet Menneskesønnen, skal I kende, at det er mig, og at jeg ikke gør noget af mig selv, men som Faderen har lært mig, taler jeg. Han, som har sendt mig, er med mig; han har ikke ladet mig alene, for jeg gør altid det, der behager ham."* **Da Jesus talte disse ting, kom mange til tro på ham**. Og til de jøder, som var kommet til tro på ham, sagde han: "*Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal kende sandheden, og sandheden skal frigøre jer.*" De svarede ham: "*Vi er Abrahams afkom og har aldrig været nogens trælle. Hvordan kan du sige: I skal blive frie?*" Jesus svarede dem: "*Sandelig, sandelig siger jeg jer: Enhver, der begår synd, er syndens træl. Tjeneren bliver ikke i huset for evigt, men sønnen bliver for evigt. Hvis altså Sønnen frigør jer, skal I være sandelig frie.*"

Denne udveksling mellem Jesus og jøderne på hans tid behandler et emne, der vedrører os lige så meget i dag, som det gjorde på hans tid. I denne type udveksling udtrykkes der altid to uforenelige diskurser. Jesus kommer med helt logiske bemærkninger for at behandle det åndelige emne. Men foran ham er de, der lytter til hans ord, jordiske og ser kun den bogstavelige, kødelige betydning af hans ord. For jøderne var Gud Gud, ikke Faderen. Således finder vi her en primær årsag til menneskelig uforståelse. Fra begyndelsen, da Jesus siger til dem: "**Når I har ophøjet Menneskesønnen ...**", fortolker jøderne hans ord, som deres traditionelle fortolkning fører dem til at gøre. For dem vil denne ophøjelse bestå i at tage kontrol over nationen ved at gribe Davids trone. Og en uge før hans død vil de ære ham som Davids søn. Jesus talte selvfølgelig selv om sin ophøjelse, da han ville blive korsfæstet af romerne. Ved at citere "**Faderen**" modtager de mest åndelige i publikum Jesu budskab som åndeligt. "**Da Jesus talte disse ord, kom mange til tro på ham**"; åndelige mennesker tror på ham i modsætning til andre. Jesus siger derefter til de troende: "**Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple; I skal kende sandheden, og sandheden skal frigøre jer.**"

Da de stridende jøder hørte disse ord, svarede de: "**Vi er Abrahams afkom, og vi har aldrig været slaver for nogen; hvordan kan du sige: 'I skal blive frie?'**" Bemærk, at Jesus ikke irettesætter sine samtalepartnere for denne tredobbelte udeladelse af deres historie, fordi de i virkeligheden var slaver i Egypten, først, senere slaver i 70 års fangenskab i Babylon i Kaldæa, delvist fra 605 og helt fra 586, og på det tidspunkt, han taler til dem, er de underlagt romerne. For Jesus er denne bølge af national stolthed ikke det vigtigste; det, der er vigtigt for ham, er at gøre dem opmærksomme på, at de er slaver af den synd, der har regeret og domineret dem siden Adam og Evas synd. Og dette budskab har evig betydning, fordi det sætter spørgsmålstejn ved den synd, som mennesker ikke er klar over, fordi deres viden om livet udelukkende er baseret på deres fem kødelige sanser.

De jøder, der vovede at sige til Jesus: "**Vi har aldrig været slaver for nogen**," var uvidende om, at de talte til den, der havde ført dem i fangenskab i Egypten, netop med det formål at befri dem fra slaveri af krop og hele sjæl, fordi det egyptiske liv var selve billedet på syndens liv. Længe før Rom var dens civilisation, der tilbad solguden Re, fanget af synd. Og ligeledes havde disse stolte jøder været under romersk besættelse siden år 63. Og det var denne Jesus, der talte til dem, som overgav dem i romerske hænder; dette for at bryde deres modstand og lette udførelsen af hans jordiske tjeneste. For uden romerne, til at forhindre dem, ville denne jordiske tjeneste for Jesus ikke have været mulig. Den ondskab, der kom til udtryk efter tre et halvt års tjeneste, ville have manifesteret sig meget tidligere, for de religiøse ledere i Sanhedrinet kunne ikke tåle bebrejdelser mere end den grusomme kong Herodes den Store.

Det er derfor nødvendigt at forstå, at den erfaring, som jøderne levede, vedrører alle mennesker på jorden. Netop fordi Israel bruges af Gud som et eksempel på denne menneskehed. Således skulle jøder og hedninger befries fra syndens slaveri på samme måde og af samme grund: syndens arv siden Adam. Man kan således forstå behovet for, at ethvert menneske i Bibelen opdager den erfaring, som jøderne levede, da de forblev under Guds herredømme i næsten

1600 år, siden nationen blev ødelagt af romerne i år 70, det vil sige omkring 30 år før udgangen af det første århundrede, hvor Gud åbenbarede sin profetiske "åbenbaring" kaldet "Apokalypsen" for Johannes. Denne jødiske historie på 1600 år er givet af Gud til menneskene for at give dem mulighed for at forstå betydningen af de ting, de skulle leve i henhold til hans plan i 6000 år på jorden. Lad os derfor se på jødernes reaktioner og adfærd, som beskrevet i Bibelen, som repræsentative for vores egen, fordi de kun afslører vores egne fejl, vores mangler og, gennem deres troende, vores alt for sjældne egenskaber.

De accepterer intellektuelt Guds eksistens, men indgår ikke i et forhold til ham. Deres religiøsitet udtrykkes også udelukkende ved en anvendelse af teksterne i Moseloven og profeterne, hvis profetier de ikke klart forstår. Denne adfærd vil være den samme som alle kristne religioner, der er blevet afvist og fordømt af Gud indtil verdens ende. Men også hele menneskehedens, hvis billede de kun afslører og afspejler; det dyremenneskes, der gennem synd har mistet sin lighed med Guds billede.

og citerer Jesus endnu en gang meget ofte dette ord "**sandhed**", som kun er forudgået i Johannesevangeliet, apostelen for høj spiritualitet, hans ord med dette udtryk, der er så personligt for ham: "**Sandelig, sandelig siger jeg jer...**". Denne dobbelte gentagelse har sin forklaring: Jesus sætter sine udtalelser under "**Faderens og Sønnens**" autoritet, for som jeg sagde i en tidligere undersøgelse, forbliver hans tjeneste under den gamle pagt, "Faderens", indtil hans sonende død. Jesus minder os konstant om, at "**Faderen**" vidner med ham, fordi han sagde: "*det er ham, der gør gerningerne*". Vi finder de "**to**" sande "**vidner**", forfattere af Bibelen. Jesus vil rette disse sidste ord til Pilatus: "**Jeg er kommet for at vidne om sandheden**". Med andre ord sætter han sin tjeneste under dette vidnesbyrd om "**sandheden**". Af natur er "**sandhed**" det absolutte modsætning til "**løgn**". Jesus kommer for at åbenbare eksistensen af det skjulte guddommelige liv, som han kalder "**sandheden**". Men normerne for dette himmelske liv er af en natur og karakter, der i absolutte termer er i modsætning til normerne for det jordiske liv, arving til synd, som derfor repræsenterer "**løgnen**". Følgelig er den blevet styret af djævelen og hans utro engledæmoner siden arvesynden. For et menneske, der har sine fødder og hoved på jorden, er det næsten umuligt at forstå og acceptere ideen om, at det tilsyneladende jordiske liv, der leves, er en "**løgn**". **Men det er ikke desto mindre denne "sandhed"**, som Jesus kom for at åbenbare alene for sine udvalgte, udvalgt på grund af deres åbenhed over for himmelske guddommelige tanker. Og fordi dette budskab vedrører dem, der læser mine forklaringer, vil jeg udvikle dette højst åndelige emne. Apostelen Paulus har allerede påtaget sig at overbevise Kristi udvalgte ved at kontrastere dem, i 1 Kor. 15:40 og 47, eksistensen af "**jordiske legemer**" og "**himmelske legemer**": "*Der er også himmelske legemer og jordiske legemer; men himmellegemernes lysstyrke er én, og de jordiske legemers en anden. .../... Det første menneske, taget fra jorden, er jordisk; det andet menneske er fra himlen.*" » Det jordiske liv er for Jesus billedet på "**løgnen**", fordi den kun har en foreløbig samlet eksistens på 7000 år. I modsætning hertil er det himmelske liv "**sandheden**", fordi det, ligesom Gud, der organiserer det, har en evig karakter og et kald til at vare evigt.

Jesus havde, guddommeligt talt, mange grunde til at sidestille det jordiske liv i synd med "**løgne**". For uden for Israel, som havde kendskab til eksistensen og de love, der var fastsat af den ene sande Skabergud, var folk overalt på jorden ofre for sataniske bedrag, der blev anvendt i religiøse handlinger på mange såkaldte hedenske måder. Gennem århundrederne antog den "**løgne**", der hindrer accepten af den himmelske "**sandhed**", forskellige former, og efter tiden med falske guder og falske mandlige og kvindelige guddomme kom tiden med falske monoteistiske religioner og falske kristne religioner. Omkring 1850 begyndte teknologi og fysisk og kemisk videnskab at udvikle sig og erstattede religiøs adfærd, hvor religion dengang blev betragtet som "folkets opium", det vil sige et stof. I Vesten har "**løgne**" vundet sejr over sand religion af den dobbelte grund, at fordømmelser af religiøse løgne er sjældne, og vestlige mennesker er ikke tiltrukket af det religiøse emne, som de bevidst afviser og foragter. Denne vantrø og vantrø adfærd overgår de mennesker, der levede før syndfloden, fordi den er baseret på indflydelsen fra den teknologiske udvikling, hvis høje niveau aldrig er nået i løbet af de 6.000 år af jordisk tid, som Gud har fastsat.

Vi må derfor desværre betragte den nuværende udvikling af vantrø som logisk og normal. I sin totale frihed, større i Vesten end noget andet sted på jorden, frembringer mennesker frugten af sin natur. Jesus fordømmer dette i Åb 22:15, men på jorden, noget næsten utroligt for enhver, der elsker "**sandheden**", "*elsker og praktiserer mennesker **løgne***". De bekræfter således ordsproget: "Al smag er i naturen", selv den mest perverse. Ved at gøre kærligheden til det jordiske liv til et vidnesbyrd om kærlighed til løgne i modsætning til kærligheden til "**sandheden**" i det himmelske liv, giver Jesus anvendelsen af kærligheden til "**løgne**" en uventet bred standard, der vedrører mange mennesker blandt hans menneskelige skabninger.

Indtil nu var "**løgnen**" for os kun det modsatte af "**sandheden**", det vil sige det, der er falsk. Men for den levende Guds Ånd er "**løgnen**" desuden det, der eksisterer øjeblikkeligt, fordi den skal forsvinde for at vige pladsen for det evige himmelske liv, som i modsætning til vores nuværende jordiske liv er "**sandheden**". Og det er kun fordi den guddommelige lov, der blev dikteret og åbenbaret for Moses, udtrykker værdierne i de himmelske guddommelige normer, at Bibelen siger om det i Salmernes Bog 119:142-151-160: "*Din retfærdighed er en evig retfærdighed, og din lov er sandhed/... Du er nær, o YaHWÉH! Og alle dine bud er sandhed/... Grundvolden for dit ord er sandhed , og alle din retfærdigheds forskrifter er evige .*"

Vores slaveri er baseret på vanens naturlige lov, der holder alle mennesker under sit herredømme. Vi kan ikke falde i søvn på kommando eller undlade at spise på faste tidspunkter, når vanen respekteres. På samme måde bliver den, der nyder at lyve, slave af denne nydelse, som således konstant vil blive fornyet. Total frihed er en myte, der ikke eksisterer, og mennesker har i virkeligheden kun valget mellem de to typer slaveri, der tilbydes dem. Godt slaveri består i at tage Skaberguden som Herre, og dårligt slaveri består i at falde i den falske friheds fælde, syndens og alle dens lyster.

Efter 43 års profetisk tjeneste for den guddommelige Herre Jesus Kristus, indser jeg, hvordan sandheden, dag for dag, modtager dens nye lys, virkelig er i

stand til at " **befri os fra synd** ". For hvad består dette slaveri under synd i, hvis ikke at lade os lede af usynlige dæmoniske ånder; hvilket er tilfældet for alle mennesker fra fødslen. Og fordi Gud kender vores sande natur og vores valg af eksistens, fra tiden før skabelsen af hans første modsætning, kan han ikke tage fejl. Og når hans fremtidige udvalgte fødes ind i vores jordiske verden, følger han ham fra hans fødsel til hans død, men i sin guddommelige tålmodighed ved han, hvordan han skal vente på det rette øjeblik til at åbenbare sig for ham. Som oplevelsen med den fortabte søn i lignelsen lærer, åbenbarer Gud sig virkelig for sin fremtidige udvalgte, først efter at han har gennemgået smertefulde og stikkende oplevelser. For den himmelske sandhed kan kun tiltrække dem, der har været afskyelige for det jordiske liv på grund af den lidelse, de udholdt, og dets fuldstændige ufuldkommenhed. Ligesom det himmelske liv er baseret på perfekte værdier, er det jordiske liv baseret på ufuldkomne værdier. For Satan har etableret sine egne egoistiske og stolte værdier på jorden, som oprørske mennesker har bygget deres relationer og principper på. Erfaringen med hebræernes udvandring fra Egypten var yderst afslørende i at lære de værdier, som Gud godkendte. Han betroede Moses, sin profet og vejleder, opgaven med at lede sit folk. Således skulle folket adlyde Moses, og Moses skulle adlyde Gud, som viste sig at være retfærdig og medfølelse. For ubevidst at have forvrænget Guds frelsesplan ved at slå på Horebs klippe to gange i stedet for én gang, blev Moses officielt straffet med døden. Hvor ellers på jorden kan vi finde en sådan retfærdig og perfekt dom? Den største blev behandlet af Gud som den mindste. Og den samme retfærdighed fordømte Johannes Døberens manglende tro, den største af mennesker, ifølge Jesus. Hvad med vores herskere, monarker, præsidenter, paver, imamer og ayatollaher på jorden? Hvilken slags retfærdighed udøver de? De ærer de rige og udnytter og mishandler de fattige i Vesten, Østen, Norden og Syden, i Amerika, Europa, Asien, Afrika og Australien.

Derfor vil de sidste overlevende fra alle jordens lande i " **Harmagedon** "-kampen ved afslutningen af den **kødelige verden forene sig for at kæmpe imod Guds lov**. " **Løgnens** " lejr vil således rejse sig mod " **sandhedens** ". Og ved at gøre den syvende dags sabbats hvile til mål for angrebet fra " **løgnenes** " lejr giver Gud sit hellige fjerde bud dets karakter som et tegn på sin **himmelske** " **sandhed** ". For sabbatten profeterer de udvalgtes indtræden, som Jesus Kristus har forløst i 6.000 år, ind i det syvende " **himmelske** " årtusinde.

Hvad er grundlaget for vores evne til at blive frigjort af den himmelske sandhed? Svaret på dette spørgsmål er meget simpelt: vores motivationer. Faktisk er alle vores valg i vores liv baseret på vores motivationer. Enhver, der ønsker at udføre en opgave, gør det og lykkes, fordi de er motiveret af et stort ønske om at fuldføre den. Det er motivationen, der forklarer alle vores valg. Oprørernes motivation er behovet for at beskytte og bevare deres totale frihed; det, Gud kalder slaveri under synden, fordi de i denne frihed vil begå ting, der er forbudt af Gud. Og hvis Gud forbyder disse ting, er det fordi de fører til ulykkelighed og lidelse, som hans guddommelige kærlighed fordømmer og ikke kan tåle; for i sin kærlighed vil han gerne skåne sine skabninger fra at skulle lide konsekvenserne af onde ting. For sine udvalgte er motivationsprincippet det samme, men det favoriserer værdier knyttet til Gud. Vi er motiveret af påskønnelsen af et

forbillede, som vi finder i det jordiske liv eller i bibelsk åbenbaring. Jesu eksemplariske liv tjener som en åbenbaring, fordi det tiltrækker de udvalgte, der beundrer og elsker ham. At læse evangelierne giver os mulighed for at forstå den forfærdelse, som apostlene oplevede, da Jesus blev korsfæstet. De elskede Jesus oprigtigt, og deres sorg var lig med den kærlighed, de viste ham. Ved at læse evangelierne kan vi til gengæld genopleve deres oplevelse og begynde at elske den guddommelige mand ved navn Jesus fra Nazareth, græde over hans død, hvorved han sonede for vores synder i vores sted, og glæde os over hans opstandelse, som sætter os i samme situation som hans første apostle. Den levende Gud lytter til os, undersøger os og taler til os, om ikke i taler, så i hvert fald i begivenheder, der præger vores liv.

Når Guds eksistens med magt påtvinges vores sind og forviser tvivlen, tager " **Sandheden** " fat i os. Og det jordiske liv og dets tilbud mister sin appel og interesse. Vores opmærksomhed vender sig derefter mod opfyldelsen af guddommelige profetier, og vi venter på Jesu Kristi genkomst med samme sikkerhed som ankomsten af den ven, som ventes af det tog, der holder sin køreplan.

Læsning af den hellige bibel

Titlen på denne undersøgelse er berettiget af behovet for at identificere de forskellige måder, hvorpå vi læser De Hellige Skrifter. Når vi læser det, der er skrevet i Bibelen, aktiverer vi ikke kun vores øjne, men hele vores sjæl. Måden, hvorpå vi læser tekster, som vi mener udtrykker Skaberens Guds tanker, afhænger helt af vores tros natur.

Mange mennesker vender utrætteligt tilbage til tekster, de holder særligt af, og finder glæde og tilfredsstillelse i dem. Denne holdning forstærker deres tro på, at de er gode kristne. Men deres udelukkende fokus på bestemte typer budskaber får dem til at foragte og ignorere alle andre bibelske skrifter. Det er derfor nødvendigt at forstå, hvordan Gud har til hensigt, at hans Bibel skal læses.

Allerede at forestille sig, at Gud kunne have inspireret tekster, der udtrykte sine lektioner og tanker, så mennesker ville ignorere dem, er absurd og uberettiget. Bibelen er ikke en roman eller en journalistisk rapport, den videregiver gennem århundreder den religiøse historie, der er fortalt af Gud, som valgte ordene og antallet af ord for hvert vers, og dette for alle de kapitler og kanoniske bøger, den præsenterer for os. Men vær forsigtig! Denne numeriske præcision vedrører kun de originale tekster, der er skrevet henholdsvis i kronologisk rækkefølge, " **på hebraisk og på græsk** ". Allerede denne oversættelse til græsk af teksterne i den nye pagt kræver en forklaring: denne spredning på græsk er kun berettiget af åbningen for frelsen i Jesus Kristus for hedningerne. For apostlene og Jesu første disciple var jødiske og talte det aramæiske sprog, der blev brugt af jøderne på den tid. Det er derfor først efter forståelsen af åbningen af den kristne tro for hedningerne, at den jødiske tanke om det inspirerede blev oversat til græsk; fordi i overensstemmelse med Daniels

profeti var græsk siden den græske konge Alexander den Stores regeringstid blevet det internationale sprog, der blev brugt af alle de folk, der var domineret af disse erobrere. Siden år 63 f.Kr. havde Roms ankomst til Palæstina bragt romersk latin med sig, men Gud valgte ikke dette sprog vel vidende at det pavelige Rom ville kæmpe imod hans sandhed. Guddommelig inspiration blev derfor korrekt overført og formidlet kun på hebraisk til den gamle pagt og på græsk til den nye pagt. Den midlertidige opgivelse af disse to sprog, længe betragtet som "døde" i vestlig kultur, blev udnyttet af Gud, som tillod djævelen at placere fejl i de forskellige versioner af deres oversættelser. Gud vidste, hvordan han klogt skulle udnytte disse falske oversættelser, for vel vidende på forhånd at protestantismen og institutionel adventisme ville falde fra, byggede han adventisternes trosprøver fra 1843 og 1844 på en falsk oversættelse af verset i Daniel 8:14, som forventningen om Kristi genkomst var baseret på. Således kunne Jesus med rette, efter at have kastet institutionen op i 1994, sige til denne religiøse budbringer: "*Du ved ikke, at du er elendig, **fattig**, ynkelig, blind og nøgen.*" At han har bygget hele sin erfaring på falske oversættelser af Bibelen, gør ham effektivt til "*fattig*", mens han troede sig selv rigt velsignet af Jesus og gav sine dogmer og profetiske fortolkninger værdien af "*rigdom*". Gud havde også tilladt den uberettigede tilføjelse af ordet "*dag*" i to vers, der korrekt oversat sagde "*på den første sabbat*". Denne forvrængning af den oprindelige tekst i Apostlenes Gerninger 20:7 og 1 Kor. 16:2 har tilladt protestantiske kristne bibelsk og vildledende at retfærdiggøre den religiøse forsamling på den "*første ~~dag-i-ugen~~*", mens teksten betegner "*den første sabbat*" i den pågældende måned. På græsk har ordet "*sabbat*" og "*uge*" samme rod, hvilket kan forklare oversætterens forvirring. Men hans tilføjelse af ordet "*dag*" er uberettiget og kan kun forklares med en djævelsk inspiration, der har til formål at fange falske troende i de sidste dage af den jordiske historie. Gud er optaget af at oplyse sine udvalgte, og han forhindrer ikke djævelen i at bedrage dem, han dominerer, inspirerer og leder. Under omstændigheder, som han har sat, overgiver sandhedens Gud sine skabninger til løgnens og blindhedens magt, som han siger i 2 Thess. 2:11. Når vi har sagt dette, vil vi nu undersøge, hvorfor vi skal nærme os Bibelen "*med frygt og bæven*", som når vi nærmer os Gud personligt for at tjene Ham.

For at forstå denne karakter og guddommelige natur af Den Hellige Bibel, må vi tage højde for adskillige åbenbarede ting.

Lignelsen om vingårdsmændene afslører og opsummerer Guds plan, som i denne lignelse repræsenteres af herren, der forlader vingården og forbliver usynlig. Men han sender sine tjenere til vingårdsmændene for at rette sine bebrejdelser mod dem. Vingården er frelsesværket, organiseret af Gud; vingårdsmændene er de officielle institutioner, der er ansvarlige for at præsentere frelsestilbuddet, nemlig i den gamle pagt som i den nye, de oprørske religiøse præster; levitterne i den gamle pagt; og de faldne præster for protestantismen og adventismen i den nye pagt. Opfyldelsesmodellen vedrører den gamle pagt, og det øjeblik, hvor vingårdens herre forlader vingården, svarer til det øjeblik, hvor Israel ikke længere ønsker at blive ledet direkte af Gud, men af en konge, ligesom de andre hedenske folk på jorden. Når herren er gået, foragter vingårdsmændene i hans fravær vingården, og Gud sender sine profeter for at gøre sine bebrejdelser

kendt for sine uværdige vingårdsmænd, der dræber dem den ene efter den anden. Således omkommer et stort antal profeter, dræbt af de jødiske myndigheder, der ikke accepterer de bebrejdelser, som Gud har fremsat. Så sender han sin søn, sin eneste søn, som de vil behandle på samme måde og bevise ved dette sidste mord, at de er uopretteligt uværdige til at forvalte det guddommelige frelsesværk. Og Jesus finder en måde at få den guddommelige dom udtrykt af de skyldige selv, som står foran ham, ifølge Matthæus 21:41: "*De svarede ham: Han vil sørge over de elendige mennesker og forpagte vingården til andre forpagtere, som vil give ham afgrøden ved høsttiden.*" Disse andre forpagtere vil være de sandt omvendte hedninger, som, kaldede, vil blive hans udvalgte, indtil verdens ende, præget af hans herlige genkomst, der forventes i foråret 2030.

I en enkelt lignelse har Jesus netop opsummeret hele frelsesplanen, som Gud har udtænkt. En plan, der er baseret på en række af adskillige på hinanden følgende faser, og som Gud åbenbarer og sætter i værk i sine to på hinanden følgende pagter; 1600 år for den gamle pagt og for nedskrivningen af Bibelens gamle og nye pagt; og cirka 1930 år for den anden pagt, som igen faldt fra i år 313 og først helt opstod fra den gennem adventismen, der blev grundlagt i 1843. Derefter faldt denne officielle og universelle adventisme siden 1873 også fra i 1994 efter at have afvist det adventistiske profetiske lys, som jeg præsenterede den for mellem 1982 og 1991, datoen for min officielle afskedigelse af institutionens ledere.

Alt det, der lige er blevet nævnt, vedrører kun, hvad Gud gør for at lede til Kristus, som kom for at validere tilgivelsen for de udvalgtes synder, som var blevet forløst ved hans blod. I den gamle pagt blev dette frelsesprojekt undervist symbolsk og baseret på dyreoffertituler. Mysteriet om Guds inkarnation i Jesus Kristus blev derfor velbevogtet og ignoreret i jødernes offentlige religiøse lære. Guddommelig lov kunne overholdes strengt uden at officiantens ånd virkelig kommunikerede med den Gud, der organiserede disse ting. Og det var netop, når denne situation vedrørte hele folket, dets konge og dets præsteskab, at Gud brød sin religiøse pagt med Israel. Nægtelsen af at anerkende Jesus som sin Messias var den sidste dråbe, der fik hans tålmodigheds bæger til at flyde over og gjorde dem uværdige til at forblive vogtere af hans orakler og hans frelsesprojekt, som hvilede på Jesus Kristus. Og som et tegn på bekræftelse af, at hans død markerede afslutningen på Guds frelsesplan, sagde Jesus på sit kors: "*Det er fuldbragt.*" Dette "*det er fuldbragt*" vedrørte kun Guds personlige handling. Ved at dø frivilligt for at betale for sine udvalgtes synder, opfyldte Gud fuldt ud sin del af frelsesplanen. Det var nu op til hans skabninger at gøre deres del ved at rette sig efter det forbillede, der blev præsenteret i Jesus Kristus. For den guddommelige pagt er en kontrakt mellem Gud og hans skabning, der er værdig til evig død, og formålet med kontrakten er at opnå guddommelig tilgivelse, som kun gives af Gud på betingelse af en ændring i den menneskelige kandidats adfærd. Hvis syndens løn var døden, kunne kun opgivelsen af synd opnå Guds tilgivelse og evigt liv. Og det er netop denne opgivelse af synd, der kun er mulig med hjælp fra Jesus Kristus, som med rette erklærede i Johannes 15:5: "*For uden mig kan I intet gøre.*" Jesus er derfor uundværlig for at betale den dødelige pris for vores synder, men også for at hjælpe os med at holde op med at synde.

I Matthæus 24:4-5, i korte forklaringer givet til sine apostle, formår Jesus igen at opsummere programmet for den kristne æra i få ord, som er: "*Lad ingen forføre jer! For mange skal komme i mit navn og sige: 'Jeg er Kristus.' Og de skal forføre mange.*" Jesus advarer således kristne, der hævder hans frelse, mod falske kristusers forførelse. Udtrykket "*Jeg er Kristus*" betegner ikke kun den person, der hævder at være Kristus personligt; det betegner også og frem for alt institutionelle religiøse organisationer, der hævder hans frelse og autoritet. Blandt disse er de katolske, ortodokse, protestantiske, anglikanske og officielle adventistkirker. De falder alle, den ene efter den anden, for at have bevaret en arv af den romersk-katolske religion, der går fra dens foragt for den guddommelige lov, som Bibelen foreskriver, til dens foragt for de profetiske åbenbaringer givet af Jesus Kristus, som forbliver levende og trofast mod sine sande udvalgte indtil verdens ende, som han lovede og bekendtgjorde i Matt. 28:19-20: "*Gå derfor hen og gør alle folkeslag til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens-ende.*" **århundrede** . » De specifikke forskrifter, som Jesus bragte, er få i antal, og dette forklares af denne anden udtalelse, han kom med i Matthæus 5:17-18: "*Tro ikke, at jeg er kommet for at ophæve loven eller profeterne. Jeg er ikke kommet for at ophæve, men for at opfylde. For sandelig siger jeg jer: Indtil himmel og jord forgår, skal ikke en eneste tøddel eller bogstav i loven forgå, før alt er sket.*" Ifølge denne udtalelse fra overhovedet for den udvalgte, den kristne kirke, skal den guddommelige lov respekteres indtil hans genkomst i herlighed. Dette ord "**lov**" skal derfor forstås og identificeres. Hvad betyder dette udtryk for en hebræer på hans tid? "**Moseloven**", hvor Gud åbenbarer jordens oprindelse, dens guddommelige forordninger, dens offerritualer, som vil ophøre med Messias Jesu Kristi komme, og dens profetiske tekster, fra Esajas til Malakias. Og blandt dem denne bog, som jøderne vil undervurdere, Daniels Bog med dens så vigtige profetier, da Daniel 9 fastsætter datoen for året og dagen for Messias' sonende død, som Gud lovede, for hans første komme til jorden. Jesu død var ikke præget af "*himmelens og jordens forsvinden*", hvilket betyder, at "**Moses lov**" derfor forblev i kraft og krævet af Gud fra kristne, hvis første elementer er jøder og er dannet af Jesus Kristus. Den guddommelige lov skal derfor respekteres lige så meget af de hedenske kristne, der vil blive omvendt, som af jøderne i den gamle pagt. Kun én ting ændrer sig, og Gud specificerer det i Dan. 9:27, hvor Ånden taler om Messias og siger: "*Han vil slutte en pagt med mange i én uge, og midt i ugen vil han bringe slagtoffer og ofring til ophør.*" Det eneste, der ændrer sig, er at sætte en stopper for rituelle dyredødsfald, som gennem hans menneskelige død er blevet unyttige, så behovet for at spise kød forsvinder med Jesu Kristi død. For det er kun for at fremme lærdommen fra sine offerritualer, at Gud efter syndfloden gav menneskene tilladelse til at spise animalsk kød. Ved sin frivillige død befrier Jesus sine udvalgte fra syndens fordømmelse og dyr fra deres rituelle og nærende død; to budskaber om livsoffer ledsager hans sonende død. Men dette frygtelige offer, som Jesus Kristus accepterer, gør ham endnu mere krævende over for dem, han frelser. Deres kendskab til hans lov skal være fuldstændigt, for Gud har ikke skrevet noget, som ikke bør læses.

Lignelsen om vingårdsmændene præsenterede os for Guds visuelle fravær. Men før han forlod sit folk og forlod det, gjorde han dem bekendt med alle sine love, som han havde dikteret til Moses. Gud forlader scenen, men han efterlader bibelske tekster, der afslører hans personlighed, hans karakter og standarderne for hans domme. Derfor kan vi kun ved at kende alle hans love kende den Gud, der frivilligt skjuler sig i usynlighed. Og denne viden er ifølge Jesus betingelsen for at opnå evigt liv; Johannes 17:3: " *Det evige liv er, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus .*" I modsætning til opfattelsen hos de kirker, der var faldet i frafald, er dannelsen af de kristne udvalgte således baseret på læren i " **Moseloven** ", som de første omvendte hedninger blev henvist til ifølge Apostlenes Gerninger 15:21: " *For Moses har i mange generationer i hver by haft dem, der prædiker ham, da han læses op i synagogerne hver sabbat .*" Foragt for " **Moseloven** " er en arv fra romersk katolicisme og er årsagen til det udbredte frafald, der observeredes efter Milano-ediktet underskrevet af Konstantin I ' et edikt, hvorved forfølgelserne af kristne officielt ophørte. Den protestantiske reformation gav ikke " **Moseloven** " den formative rolle tilbage, som den primært tilkommer. Den fremhævede dog vigtigheden af Bibelen ved at tage sloganet "Skriften og Skriften alene" og ved at give denne Bibel rollen som den eneste støtte for guddommelig frelse. Paradoksalt nok, i modsætning til denne ros, der gives til Bibelen, som en arv fra den faldne katolicisme, spiste protestanterne dog netop ting, som Gud erklærede urene af natur, i " **Moseloven** ".

Behovet for at læse Bibelen i sin helhed fremgår således tydeligt. Og en anden lære bekræfter denne nødvendighed i Åb. 11:3, hvor Gud udpeger sin Hellige Bibel som sine " **to vidner** ". Hvad er så et vidnes rolle? I en retssal kommer han for at vippe anklagen i en gunstig eller ugunstig retning. Vidnet overbringer et budskab om, hvad han har set, men hvis han selv er offer for mishandling, vidner han også om, hvad han har oplevet og lidt i hænderne på de onde torturbøder. Gud har således humaniseret sin Hellige Bibel, fordi den også vidner til fordel for eller imod mennesket, alt efter den type forhold han har til den. Nu er Bibelen ikke kun humaniseret af Gud; den er også guddommeliggjort, da den bærer titlen " **Guds Ord** ". I Jesus Kristus blev Gud det guddommelige Ord, der kom til jorden for at forklare og åbenbare den usynlige Gud, og efter at have dikteret Moses de ord, som hans lov overfører til os, har vi tre komplementære identiteter, der åbenbarer den sande skabergud.

Således er dannelsen af de udvalgte baseret på læren i " **Moseloven** ", og Jesu Kristi rolle er simpelthen at udføre det offer, der tillader ham at frelse de eneste udvalgte, som " **Moseloven** " har undervist og oplært, det vil sige forberedt på tilpasning til den himmelske Guds love. Vores accept eller afvisning af de domme, som Gud udtrykker i " **Moseloven** ", bestemmer vores evne til at værdsætte standarderne for den evige Guds karakter.

I symbolik illustrerer de " **to vidner** " de to pagter, som Gud sætter analogt parallelt i sin profetiske vision af programmet for menneskets jordiske religiøse historie. Disse " **to vidner** " er rettet mod mennesker dannet af den ene og samme lære givet af " **Moseloven** " og profeterne. Det eneste, der adskiller dem, er, at den første henvendte sig til den jødiske identitet af " **hebræerne** " i den gamle pagt, og den anden henvendte sig til den hedenske eller " **græske** " identitet i den nye pagt.

Gud giver os ingen anden måde at opdage sin karakter og personlighed på end ved at læse hele sin hellige bibel. Og det er i dette, at den komplementære natur af de to pagters skrifter får sin fulde værdi. Den, der foretrækker den gamle pagt og afviser den nyes skrifter, fordømmer sig selv til at ignorere Guds enorme kærlighed til sine trofaste skabninger. Og på samme måde misforstår den, der kun læser den nye pagt, Guds karakter, som er sand kærlighed, men også uforsonlig, fast og resolut Dommer og Retfærdiggør.

Vores læsning af Bibelen skal opleves som en opdagelse af den usynlige Ånde Guds karakter. Derfor har jeg talt om en tilgang til den levende Gud, der kræver en hellig, sund og god indstilling, "*med frygt og bæven*". Dette er en autentisk kærlig tilgang. At opdage Guds karakter er kun umagen værd, hvis vi er villige til at acceptere alle dens former og er villige til at rette os efter den og tilpasse os dens standarder. Uden denne tankegang er det at læse Bibelen en dom over os selv, fordi et forhold til Gud så bliver umuligt, og vores læsning kan ikke bære nogen gavnlig frugt.

Vigtigheden af forberedelse gennem undervisning i "**Moseloven**" gør den omskærne jøde til den ideelle kandidat til den frelse, som Gud har foreslået. Han udgør, efter Jesus Kristus, det menneskelige forbillede, som frelse i Kristus stadig er foreslået i dag og indtil slutningen af nådens tid, som vil gå forud for verdens ende med få måneder. Han var i kristen historie den første, der blev oplyst om den retfærdiggørelse, som Jesus Kristus bragte, og han vil ved enden af den verden, vi er på vej mod, være blandt de sidste, der får gavn af det guddommelige nådetilbud, som Gud tilbyder i sit navn. Den første forfølger af den kristne tro var en jøde af nationen Israels race; den sidste forfølger vil være en kristen. Omvendelsen af denne første jødiske forfølger, som træder i Jesu Kristi tjeneste, profeterer den endelige omvendelse af de sidste jøder, der kan forløses ved Jesu Kristi blod. Den guddommelige Kristus ændrer suverænt hans navn fra Saul til Paulus. Og denne mulighed for at modtage den kristne tro blev tilbudt sande, oprigtige og trofaste jøder ved etableringen af Syvendedagsadventisttroen siden 1873 og endda før, omkring 1840, gav den messianske jødeuly, kaldet den vandrende jøde, bevis på det. I denne æra præget af to på hinanden følgende trosprøver, var jøder, der holdt Guds sabbat, i stand til at modtage Jesus Kristus, og samtidig ledte Gud trofaste kristne til syvendedagssabbatten efter den 22. oktober 1844.

Det er derfor den betydning, som Syvendedags Adventisttroen i 1873 gav tilbage til "**Moseloven**", som retfærdiggør disse guddommelige profetiske ord citeret i Åb 3:10: "**Se, jeg vil lade dem af Satans synagoge komme og tilbede for dine fødder og vide, at jeg har elsket dig.**" På denne dato i 1873 bekræfter Jesus tilbagevenden til den apostoliske sandhed ved at sige til den velsignede adventisme på den tid i vers 11: "**Jeg kommer snart. Hold fast i det, du har, så ingen tager din krone.**" På denne dato i året 1873, defineret af udtrykket om adventistventen på "*1335 dage*", citeret i Dan 12:12, var Guds ideelle udvalgte derfor den jøde, der blev Syvendedags Adventist, eller omvendt den kristne, der adopterede sabbatten og læren i "**Moseloven**". Men ak, med tiden bliver mennesker ... erstattes, og de prøvede troendes tro erstattes af uprøvede menneskers tro. Dette er, hvad der forklarer den systematiske fortsatte drift af

religiøse organisationer, som Gud velsigner kun for en tid; den tid, hvor Gud tester og sætter sine tjeneres tro på prøve.

Modsætninger i absolutte termer bekræfter budskaberne adresseret til "*Filadelfia*" og derefter til "*Laodikea*" det åndelige drama forårsaget af tidsforlængelsen. Ligesom "*Filadelfia*" er velsignet og anerkendt af Jesus Kristus som værdig til sin himmel, bliver "*Laodikea*" omvendt uudholdeligt for ham i en sådan grad, at han må "*spy det op*". Og forklaringen på disse modsætninger ligger i tidernes forandring og dermed i forandringen af de pågældende adventisttjenere.

Når lektien er givet, kan vi forstå, at Gud i "*Laodikea*"-æraen kun kan anerkende som sine udvalgte de adventister, der præsenterer og bærer de værdier, der var velsignet i "*Philadelphia*"-æraen. Den broderkærlighed, der betegnes med dette navn "*Philadelphia*", er kun muliggjort af kærligheden til sandheden, som udtrykker kærlighed til Gud selv. Her finder vi den betydning, som de udvalgte tillægger åbenbaringerne i hele Bibelen, fordi Gud forbliver usynlig og kun åbenbarer sig for sine tjenere gennem dem, der er skrevet i hans hellige Bibel.

På den anden side, i djævelens lejr, fanger mirakuløse åbenbaringer falske troende, og dæmoner manifesterer sig på forskellige måder som lysets engle og også som mørkets engle.

I den velsignede sidste dages adventisme æres og ophøjes det protestantiske slogan, der blev født i det 16. ^{århundrede}, "*Skriften og Skriften alene*", ligeledes fuldendes reformationens arbejde, der er begyndt siden da.

Det fremgår af denne undersøgelse, som omhandler hele Bibelens betydning, at der ikke er nogen grund til at modsætte sig "*loven og troen*", fordi de omhandler to forskellige og komplementære emner. "*Loven*" lærer, og "*troen*" frelser den, der bliver undervist. I læren om den gamle pagt er ordet "*tro*" næsten fraværende. Men profeten Habakkuk citerer det i Hab 2:4: "*Se, hans sjæl er ophøjet, den er ikke retskaffen i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro.*" Og i den nye pagt bekræfter Hebræerbrevet den frelse, der opnås ved troen hos de udvalgte, som Gud udvalgte under den gamle pagt, fordi Hebræerbrevet 11 er fuldstændig dedikeret til dette tema om tro og i begyndelsen af 18 vers optager udtrykket "*det er ved tro, at...*". Forfatteren citerer 18 personer udvalgt af Gud i den gamle pagt, fra begyndelsen af livet på jorden med den retfærdige Enok, som blev taget levende op til himlen af Gud, til den sidstnævnte, som er en kvinde, den prostituerede Rahab, som valgte Gud og sit folk, da han kom for at ødelægge hendes by, Jeriko. Men forfatteren lægger ikke skjul på, at hans liste ikke er fuldstændig, og at mange andre udvalgte, som Bibelen nævner, skal føjes til hans opremsning. Faktisk giver han nogle eksempler, der bekræfter, at tro altid har været årsagen til frelse og guddommelige velsignelser.

Forbindelsen mellem den nye pagt og tro forklares ved, at læren i "***Moseloven***" alene ikke kan frelse den menneskelige synder. Dyreofrene, der blev praktiseret indtil den korsfæstede Kristus, havde ingen kraft til at frelse det mindste menneskeliv. De havde kun en foreløbig værdi, som kun Jesu Kristi død kunne validere, fordi de dyreofre, der sonede kun profeterede den guddommelige og fuldkommen menneskelige Kristi død. Anerkendelsen af Jesus Kristus i hans rolle som sonoffer, der bar sine udvalgtes synder, blev også den endelige prøve på

troen, der tillod en jøde, der var oplært af " **Moseloven** ", at blive frelst ved den nåde, som Gud tilbyder sine sande udvalgte i Jesu, hans Kristi og hans Messias' navn. Han døde derfor slået for sine udvalgtes synder, som han bar, og hans fuldkomne guddommelige personlige retfærdighed gav ham retten til at opstå, som han havde forkyndt for sine apostle i Johannes 10:17-18: " *Faderen elsker mig, fordi jeg sætter mit liv til for at tage det igen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen. Dette er den befaling, jeg har modtaget fra min Fader.* "

Konsekvensen af den frelsesplan, som Gud har organiseret og fuldendt udført i Jesus Kristus, er, at Gud kan frelse ethvert menneske, i hvem han finder kærligheden til sin sandhed, fordi hans frelsestilbud er universelt foreslået. Uanset din arv, national eller religiøs, eller din hudfarve, er nådens dør åben for dig indtil 2029, hvis din kærlighed til den guddommelige sandhed gør dig i stand til at sætte spørgsmålstegn ved disse ting, som er arvet ved tilfældigheden af fødsel og indtræden i det jordiske menneskeliv. For under himlen og på hele jorden er der kun én Skabergud, som vi skal ære og tjene i lydighed mod hans hellige love, der er åbenbaret i hele hans hellige Bibel. Den blev skrevet over en periode på 1600 år, mellem begyndelsen af det 15. ^{århundrede} f.Kr. og slutningen af det 1. ^{århundrede} e.Kr. Det er fordi den konkretiserer " **Guds Ord** ", at den udgør den guddommelige Skrift, der tilbyder evigt liv til hans sande udvalgte; som skiller sig ud fra de falske ved deres vedholdende troskab.

Hvad du også skal forstå, er, at de sandt udvalgte er lige så få i antal i den nye pagt som i den gamle. Og Jesus gjorde det klart, da han sagde i Matthæus 22:14: " *For mange er kaldet, men få er udvalgt.* " Og hvis der er " *få udvalgt* ", er det på grund af de karakterkriterier, som Gud kræver af sine udvalgte. I Ezekiel 14 giver han os som eksempel kun tre navne: " **Noah, Daniel og Job** " og specificerer yderligere: " *de ville hverken frelse søn eller datter, men kun de ville blive frelst... de ville frelse deres sjæle ved deres retfærdighed.* " Frelse er kun mulig ved overensstemmelse med den standard, der er defineret i " **Moseloven** ", og tro på Jesu Kristi sonoffer. Vi er langt fra den frelse, som overfladiske menneskelige masser og skarer fejlagtigt hævder, uanset om de er knyttet til flere monoteistiske religioner eller ej, af traditionens religiøse arv.

Der er intet mere personligt og individuelt end at læse Bibelen. Ethvert menneske kan der opdage jordens oprindelse og alt, hvad den indeholder og bærer på den, men den afslører også vores syndige arv, som giver en mening af løn til vores første død og til den " *anden død* ", som oprørerne led efter den sidste dom. Det er en sikker kendsgerning, at døden, der forekommer os så naturlig, derimod er en unormal ting for Gud og hans hellige engle, midlertidig, fordi normen for guddommeligt liv er udødelighed. Og det er denne udødelighed, der vil blive forlænget evigt, når den jordiske tros prøve slutter, for de udvalgte, der er forløst ved det blod, der blev udgydt af Herren Jesus Kristus, fra foråret 2030. Bibelen taler om to dødsfald, fordi vores nuværende livstilstand kun er midlertidig, og den slutter med den første død, som vi anser for naturlig. Kun mennesker, der har tro, kan tro på eksistensen af den " *anden død* ", fordi den indebærer ideen om en anden livsform, der vil være evig og kun vil være tilgængelig for de udvalgte, der er forløst af Jesus Kristus. Oprørske og vantro mennesker vil blive genoplivet ved

slutningen af det syvende årtusinde til den sidste dom, men kun for at gennemgå denne " *anden død* ", hvis konsekvens er den endelige udslettelse af det faldne væsen eller sjælen. Bibelen åbenbarer os nu, at frelsen udelukkende hviler på det frivillige sonoffer fra manden kaldet Jesus fra Nazareth. Den guddommelige oprindelse af hans fødsel gav hans kødelige død en exceptionel værdi, som, overført af ham som den " *nye Adam* ", gavner hans forløste udvalgte ved arv. Efter at have besejret synden i et kød, der lignede hans udvalgte, efterlod Jesus dem dette budskab: I kan sejre, ligesom jeg har sejret. Men her er det igen vores individuelle natur, der vil tillade vores læsning af Bibelen at bære evig frugt af udødelighed eller ej.

Størstedelen af dem, der hævder frelse i Kristus, bliver afvist af Gud på grund af deres uvidenhed om den ringe betydning, de tillægger de skrifter, der er åbenbaret i den gamle pagt. Og jeg kan bevidne dette, for på trods af at jeg læste hele Bibelen i 1975, forblev mit studium af Apokalypsen, der blev åbenbaret for Johannes, fuldstændig frugtesløst. Mit sind var låst af Gud, og han låste det først op i 1980, efter min dåb i Syvendedags Adventistkirken i Valence-sur-Rhône i Sydfrankrig. Jeg havde udtrykt min kærlighed til dens bibelske sandhed, men nøglerne til at forstå det blev kun givet mig af det adventistiske budskab, på trods af dets oprindelige ufuldkommenheder. At forstå Apokalypsen besatte mig, men kun Daniels Bog kunne belyse det. I min læsning af hele Bibelen havde jeg læst denne bog, men uden at huske noget fra den, indtil jeg blev døbt i Jesu Kristi navn i denne adventistkirke, den ældste af alle dem, der er etableret i Frankrig. Den lektie, som Gud har givet, fremgår af denne oplevelse, og den sætter spørgsmålstegn ved denne undervurdering af de bibelske tekster i den gamle pagt. Og navnene på disse to bøger, " **Daniel og Åbenbaringen** ", bekræfter de alvorlige konsekvenser, som denne undervurdering vil medføre for dem, der begår den fejl at begå den. " **Daniel** " betyder: Gud er min dommer; og " **Åbenbaringen** " betyder: Åbenbaring. Lærdommen er denne: For at få adgang til Åbenbaringen, bliver den kaldede **bedømt af Gud som værdig eller ej til at få adgang til den. Og denne værdighed anerkendes af Gud for dem, der ikke undervurderer " Daniels Bog "**, Første Mosebogen og alle bøgerne i den gamle pagt, begyndende med " *Moseloven* ", som omfatter de første fem bøger i Bibelen.

Denne vigtige lektie får vi igen fra Gud fra det første vers i Åbenbaringen 1: " *Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere de ting, der snart skal ske, og som han kundgjorde ved sin engel for sin tjener Johannes ...* " " *Jesu Kristi åbenbaring* " er " **givet** " af skaberen " **Gud** ", **inspiratoren af teksterne i den gamle pagt, herunder først " Daniels Bog "**. Kun læsning af hele Bibelen giver derefter en god forståelse af hans rolle. Fordi opdelingen i to pagter skjuler enheden og kontinuiteten i det frelsesprojekt, som Gud har lanceret. Sådan får udtrykket " *kvinde* ", der bruges i Åbenbaringen, den betydning, som Gud åndeligt gav til " *kvinden* ", som Eva skabte af et af Adams ribben, idet hun selv var Kristi billede. " *Kvinden* " profeterer " *den udvalgte* ", de udvalgtes kirke, som Jesus Kristus har forløst. Og vi ved, at disse udvalgte er blevet udvalgt siden Adam og Eva, hvilket er grunden til, at " *kvinden* " i Åb. 12 repræsenterer udvælgelsen af de udvalgte baseret på kontinuiteten i den bibelske lære givet af Jesu Kristi " *tolv apostle* ", selv arvinger til den lære, der blev modtaget af de "

tolv hebraiske patriarker ", og forgængere for den lære, der blev båret af de sidste syvendedsadventister, symboliseret i Åb. 7 af " *tolv stammer* ", der bærer bestemte navne valgt af Gud blandt navnene på de hebraiske patriarker. Åbenbaringen skildrer det pavelige Rom; en anden " *kvinde* ", der er sandt djævelsk, men kan bære navnet " *kvinde* " i det omfang, hun antager udseendet og rollen af en kristen kirke. I Åb. 17:5 fjerner Gud tvivlen om hende ved at afsløre detaljer om hendes personlighed og ved at tildele hende navnet " **Babylon den store, moder til jordens skøger** ". Denne tilsyneladende kirkerolle forbinder hende med " *kvinden Jesabel* " i Åb. 2, som " **underviser mine tjenere** ", siger den guddommelige Ånd ved navn Jesus Kristus.

Dette viser, at der kun er én måde at læse Bibelen godt på, og mange andre, men forgæves.

De brændende sommernætter

I den sidste time har jeg bemærket eksplosionen af vold, der sætter unge mennesker af udenlandsk oprindelse i Frankrig, primært nordafrikanske eller sorte, op mod de nationale sikkerhedsmyndigheder. Begivenhedernes oprindelse er dødsfaldet af en 17-årig ved navn Nahel, der blev dræbt af en politibetjent efter et påkørsel efter en simpel trafikkontrol. Overrasket af køretøjets hurtige start trak politibetjenten sit våben frem og skød den unge gentagne forbryder og dræbte ham. Hændelsen fandt sted omkring klokken 9.00 tirsdag den 27. juni, og siden da har nætterne den 28., 29. og 30. juni samt sabbatten den 1. juli været præget af brande og angreb mod politistationer og andre bygninger og køretøjer. Handlingen overgår i intensitet alt, hvad der er blevet opnået tidligere. Det vedrører alle de større byer i Frankrig og hovedstaden Paris. Jeg mener at kunne identificere disse handlinger som en konsekvens af en øget frihed, som Jesus Kristus har givet dæmonerne. Derfor bemærker jeg et tegn. Den sidste rodag var den 26. juni, hvor tallet 26 er tallet for Guds navn "YaHweh" eller tallet opnået ved at tilføje de fire hebraiske bogstaver og tal, der udgør det, nemlig Yod, Hey, Wav, Hey. Den følgende dag, den 27. juni, brød volden ud. Befrielsen af de onde engle er gradvis og derfor af progressiv intensitet. Indtræden i krig mellem Ukraine og Rusland markerede en fase heraf den 24. februar 2022, men allerede før denne krig havde forbandelsen fra den globale Covid-19-epidemi signaleret begyndelsen på denne befrielse af onde dæmoner.

De ikke-troendes Frankrig betaler i dag med disse natlige bål for sine fornærmelser mod Skaberguden. Dets nye ateisme, båret af en imødekommende, hensynsløs humanisme, lider under konsekvenserne af sine handlinger. Det franske folk har længe været døvt for advarslerne fra FN-partiet, det tidligere Front National, nu omdøbt til RN eller Rallye Nationale. Men Frankrigs befolkning er nu så splittet og sammensat af mennesker fra jordens fire hjørner, at dets enhed er blevet en umulig ting. Den nationale enhed, som dets nuværende ledere ønsker, er ikke længere opnåelig. Frankrig befinder sig i det billede, der beskriver tilstanden " *Babylon den Store* " i Åb. 18:2: " *Og han råbte med høj røst*

og sagde: *Faldet er Babylon den store, faldet! " Hun er blevet et hjem for dæmoner, et tilholdssted for enhver uren ånd, et tilholdssted for enhver uren og hadefuld fugl .* "Mennesker er stædige og stædige, men kendsgerningerne er endnu mere stædige end de er, og handlinger bærer før eller siden deres uundgåelige virkninger. Og religiøse splittelser er især årsagen til umuligheden af at bringe mennesker sammen, og Gud, lige så meget som djævelen, ved, hvordan han skal udnytte denne situation til at forbande menneskeheden og fremprovokere rygende og blodige konflikter. Bemærk i dette vers den dobbelte omtale af udtrykket " **uren** ", som karakteriserer de religiøse åndelige valg og de humanistiske sekulære valg hos vestlige folk.

Samtidig fortsætter krigen i Ukraine, med begivenheder, jeg ikke vil kommentere, fordi de ikke vil ændre de fakta, som Gud har forudsagt. Men den russiske modstandsbevægelse tvinger USA til yderligere at intensivere niveauet af våbenleverancer til Ukraine. Få skridt mere, og den forudsagte verdenskrig vil blive uundgåelig og antage en reel, aktiv form. Men hvis Frankrigs arv fortæres af dets oprørske immigranter, hvordan vil Frankrig så være i stand til at imødegå udfordringen med at genopruste sig selv? Den ødelæggelse og katastrofe, der er forårsaget i vores nuværende situation, vil ikke favorisere dette projekt, og det vil være hjælpeløst over for den fremtidige russiske invasion, som er forudsagt i Dan 11:40. Det skal bemærkes, at den vold, der rammer Frankrig i disse dage, er en direkte konsekvens af det franske folks valg, to gange i træk, om valget af præsident Emmanuel Macron, på grund af deres afvisning af kandidaten fra Front National eller National Rally, Marine le Pen. Mellem to ideologiske valg vil Gud altid støtte den, der tager sine værdier mest i betragtning. I dette tilfælde er det nationale valg mere intelligent og klogt end det globalistiske valg, som reproducerer " **Babelstårnet** "-syndromet. Imidlertid fører ukloge og uintelligente valg i sidste ende til de beklagelige frugter af racemæssige, etniske og religiøse sammenstød; dette bekræftes af de nuværende handlinger, som primært finder sted i Frankrig. Men andre lande vil til gengæld blive påvirket og blive ofre for disse ting af identiske årsager: de etniske og religiøse blandinger, der kendetegner næsten alle vestlige samfund.

Det republikanske Frankrig troede længe, at det kunne undgå konsekvenserne af kommunitarisme ved at favorisere valget af national integration for sine historiske immigranter. Men i dag beviser fakta, at dets illusioner var ubegrundede, fordi, anerkendt eller ej, kommunitarisme er den naturlige konsekvens af grupperingen af lignende mennesker, der kommer sammen samfund efter samfund. I tilstrækkeligt antal støder medlemmerne af disse samfund sammen med forskellige samfund, og lektionen om disse ting blev lært af eksemplet fra samfundserfaringer i USA, hvor naturlig racisme efter Anden Verdenskrig modsatte sig bånd af grupper, puertoricanere, sorte og hvide. Men vesterlændinge lærer intet og drager ikke mere fordel af deres tidligere erfaringer end af de lektioner, som Gud giver i sin hellige bibel. De forbliver døve og blinde og fortsætter stædigt i deres dårlige valg.

Franskmændene har en sådan foragt for religion, at de ikke i tide kunne vurdere den fare, som det at byde velkommen til religionen islam udgjorde for dem. For i modsætning til den kristne religion, som i dag giver mænd mulighed

for at vælge den, tilskrives religionen islam fra fødslen alle mennesker, der er født på jord i muslimske lande. Religion pålægges dér nationalt. Og dette princip kolliderer med republikanske normer, som også pålægges nationalt alle, der er født og bor på jord i vestlige lande. Tiden er derfor inde til at demonstrere, at disse to forpligtelser er modstridende og uløselige, men uforenelige med hinanden. Nu råder visdom et par, der ikke kommer eller ikke længere kommer overens, til at gå fra hinanden; hvor meget mere nødvendig er denne adskillelse, når opdelingen er baseret på nedarvede værdier, der er dybt forankret i menneskers sind. Da de ikke hørte denne visdom, insisterede repræsentanterne for Den Franske Republik, fordi de troede, at de kunne opnå det umulige, som kun tilhører Gud, ikke mennesker, og endnu mindre dem, der modsætter sig ham.

Frankrigs Femte ^{Republik} bærer i dag frugten af 40 års humanistisk rådgivning givet af landets psykiatere og psykologer. De er ansvarlige for de ordrer, der er pålagt nordafrikanske forældre, der bor i Frankrig, og som forbyder dem at straffe deres børn med korporlig afstraffelse, hvilket altid har givet gode resultater i deres hjemland. Som følge heraf er deres oprørske og aggressive adfærd i dag blot konsekvensen af denne manglende evne til at korrigere deres børns oprørske karakter. Og idet han glemmer dette ansvar for sin republik, har præsident Macron den frækhed at give deres forældre skylden for oprørske unge kriminelles handlinger. Forældre, der således fandt sig selv tilbøjelige til at blive anmeldt af deres egne børn for republikkens dommere. De var således vidne til udviklingen af deres børn, som i stigende grad var oprørske og ikke længere adlød dem. Uretfærdigheder har hobet sig op for nogle forældre, dobbelt ofre for republikanske værdier. Men vi må ikke glemme, at det had, som unge immigranter eller franskmænd af immigrantoprindelse følte, blev næret af visse forældre, der selv var fyldt med had og vrede mod Frankrig. Men uanset hadets oprindelse, udnytter Gud det i dag til at straffe republikken, som han med rette betragter som et syndigt regime. Og de mentale udskejelser, der har ført til legitimeringen af homoseksualitet i dag, som i den seneste tid er blevet fordømt af den samme nation, bekræfter kun denne syndens natur.

Frankrigs ulykke ligger også i dets organisations bedrageriske fremtoning. På tv viser programmerne debatter ledet af journalister, der giver vores samfund et bedragerisk indtryk af folkelig magt. Men hvad er sandheden? Alt dette blah-blah-blah er vildledende og nytteløst, fordi den unge præsident med fuld magt, stillet over for de problemer, der opstår, vil være alene om at træffe beslutninger, der gennemføres af sin regering. Et helt folks skæbne er således dumt placeret i hænderne og sindet på en enkelt mand, ung og uerfaren ovenikøbet, og vi kan grine eller græde over det, men det samme folk kritiserer udenlandske diktaturer og praler af sit demokratiske regime, som primært kun bedrager sig selv.

Denne nuværende bitre prøve for Frankrig minder mig om den straf, der endelig faldt over Jerusalem i 586 f.Kr., da kong Nebukadnesar for tredje gang kom for at angribe byen; dette efter 11 års modstand mod profeternes invitationer, som Gud havde sendt til kong Zedekias, så han ville gå med til at underkaste sig den plan, Gud havde besluttet. Efter to års belejring blev den jødiske konge besejret, byen blev indtaget, og mange mænd døde, og andre blev til gengæld deporteret til Babylon. Zedekias sønner blev slået for øjnene af ham, og han selv

blev blind, og hans øjne blev brændt af ild. Derfor ved jeg, at den nuværende prøve for Frankrig kun er begyndelsen på de virkelige smerter, som Gud stadig har i vente for landet.

Sand og falsk helliggørelse

Ord har en præcis etymologisk betydning, men deres brug kan have en absolut modsat betydning afhængigt af, om de bruges til at definere en sand betydning eller en falsk betydning. Og ordet helliggørelse undslipper ikke denne universelle regel om, at alt har sin absolutte modsætning. Den etymologiske betydning af ordet helliggørelse er at sætte til side, men tilfældet med apostelen Judas Iskariot, udvalgt af Jesus ligesom hans elleve andre apostle, beviser, at helliggørelse ikke kun repræsenterer at sætte det til side, der er godt i Guds dom. Jesus siger dette i Johannes 6:70-71, hvor vi læser: "*Jesus svarede dem: Har jeg ikke udvalgt jer tolv? Og en af jer er en djævel!*" Han talte om Judas Iskariot, Simons søn; for det var ham, der skulle forråde ham, da han var en af de tolv .

Der er derfor en god og en dårlig helliggørelse, en sand, men også en falsk, som kan bedrage mennesker og føre til, at de mister deres sjæls frelse.

Fra begyndelsen af sin jordiske skabelse helligede Gud den syvende og sidste dag i ugen, som markerer rytmen i vores liv, til hvile. Denne helliggørelse af den syvende dag blev placeret under tegnet af perfektion og fylde af en tidsenhed, undfanget af Gud. Alt, hvad han befaler og implementerer, er af denne perfekte type. Men når denne helliggørelse angår mennesker, arvinger til Adam og Evas synd, dukker der modsatrettede former for helliggørelse op. Denne tanke vil give os mulighed for bedre at forstå det budskab, som Gud giver i Daniels Bog, hvor ordet "**hellige**" betegner alle dem, der hævder at være Gud, skaberen i de to pagter. Men for tydeligt at markere afslutningen på den gamle pagts regime betegner Gud israelitterne i denne pagt, som han brød, med udtrykket "**syndere**" i Dan. 8:23: "*Og ved slutningen af deres herredømme, når syndere **er** fortæret, vil der fremstå en konge, fræk og listig.*" Disse profetiske ord blev opfyldt i år 70, da den hær, der var sendt af den romerske kejser Vespasian, kom for at ødelægge "**byen og helligdommen**" i Jerusalem, og dermed bekræftede bekendtgørelsen i Dan 9:26: "*Og efter 62 uger skal en salvet person udryddes, og han skal ~~ikke have nogen til at erstatte ham.~~ Folket, hvis leder kommer, vil ødelægge byen og helligdommen.*" **hellighed** , og dens ende vil komme som med en oversvømmelse; det er besluttet, at ødelæggelserne skal vare indtil krigens slutning. "Det er dette romerske regime, som, omvendt under den fred, som Konstantin den Store indførte i 313, i 538 ville blive det romersk-katolske pavelige regime, der skulle være denne "**frække og snedige konge**". **Det er derfor ham, at de sande "helgener"** ifølge Dan 7:25 og 8:12 skulle overgives for deres ulykke og deres guddommelige straf i den kristne æra. Hvem er så de "**helgener**", som profetien er målrettet mod? De er mennesker, der i god tro, bedraget af tidens fremtoning, sluger de religiøse løgne, der blev lært i deres tid. Bibelen er dengang kun lidt tilgængelig, og de menneskelige masser er underlagt de påstande, der fremføres af

præsterne, der kom fra Rom, hvor den kristne tro udviklede sig efter at være blevet dannet i Jerusalem. I disse tidlige dage blev den kristne religion spredt mundtligt, hvilket gjorde det lettere at underkaste sig folk, der hævdede at tjene den frygtindgydende og almægtige himmelske Gud. Det var derfor på grund af folkets uvidenhed, at den romersk-katolske religions religiøse løgne var i stand til at forføre skarer af overtroiske mennesker, der indtil da havde været hengivet til deres forskellige hedenske former. Og vant til..." Mod denne hedenskab ydede disse folk ringe modstand mod denne anden hedenske version, som Rom præsenterede for dem i den ene Guds navn. Underdanige i alle ting sine konger, da kongen konverterede til den kristne tro, fulgte hele folket og måtte følge kongens valg. Sådan blev den romersk-katolske religion etableret i de vest- og østeuropæiske kongeriger. Uoverensstemmelserne i den katolske lære kunne ikke identificeres af mennesker uden at henvise til den hellige bibel, som kun afskrivende munke havde adgang til, og selv da, i separate fragmenter, aldrig eller sjældent i deres helhed.

Ordet tro refererer oprindeligt til den tillid, der er til de **sande** værdier, som Gud har lært. Og i denne forstand blev tro først mulig og levendegjort i det 16. ^{århundrede}, da den hellige Bibel, der dengang var trykt i store mængder, kom til at fremlægge sit vidnesbyrd. Og følgelig fordømte den reformerte tro, som protesterede, romernes og kongefamiliens sataniske vrede. Dette resulterede i blodige og grusomme "religionskrige". Efter den franske revolution og dens to terrorangreb i juli 1793 og juli 1794 kom fri tanke, selv ateisme, langsomt men sikkert til at erstatte den sande og falske tro. Menneskelige sind formes af de ting, de oplever. Tidspunktet for trosprøverne i 1843 og 1844 vidner også om den lille interesse, som officielle kristne religioner af alle slags har vist for den levende Guds hellige, skrevne ord. Antallet af mennesker, der deltog og troede på Kristi mulige genkomst, afslører den triste tilstand af troen hos datidens mennesker. I hele USA's territorium talte Gud omkring 30.000, og efter den anden test, om morgenen den 23. oktober 1844, beholdt han kun 50. Det **sande Troen** var derfor på nippet til at forsvinde fuldstændigt til fordel for **falsk tro** og ateisme, som igen ville erstatte den.

At tale om sand og falsk tro giver kun mening, når de pågældende mennesker fundamentalt set er religiøse; og dette var tilfældet før den nationale ateismes fødsel i Frankrig. I denne nye kontekst har ordet tro fået betydningen af overbevisning og tillid, som mennesket kan have til enhver eller hvad som helst. I denne nye betydning er troens genstand ikke længere Guds skrevne ord, men den form, som mennesker har godkendt til deres type samfundskultur. Og i dette tilfælde kan Guds tjener uden at tage fejl beskrive alle kulturer, som mennesker har adopteret, som falske, da de ikke er i overensstemmelse med det, som Gud foreskriver i sin hellige bibel. Vores moderne samfund har intet opfundet, men arvet alt fra hedenske, græske og romerske modeller. Vores nuværende værdier er deres, og kun den tekniske videnskabs fremskridt er nyt.

Er det muligt og nyttigt at forsøge at overbevise og omvende et menneske, der nægter at tro på eksistensen af den ene skabende Gud? Nej, absolut ikke. Fordi han vil afvise de bibelske argumenter, vi kan præsentere ham. Og for at forklare hvorfor tingene sker, vil han finde eller opfinde forklaringer, der passer ham.

Guds tjener bemærker derefter dette paradoks hos den ikke-troende: han nægter at tro på den ene skabende Gud og hans bibelske åbenbaringer, men viser stor interesse for antikkens græsk-romerske samfund, hvorfra han tager sin model for filosofisk kultur og tankegang. Den falske kristne tro, der overlevede ateismen, var også et offer for disse nedarvede hedenske kulturelle tanker. Antagelsen af dogmet om sjælens udødelighed er et klart bevis på dette, da det er arvet fra den græske filosof Platons sind, som ikke kunne være mere hedensk. Men lad os takke Gud for, at falsk religion på grund af dette tegn allerede er identificerbar for en oprigtig protestant, der prioriterer Guds ord i trosspørgsmål. Et andet endnu stærkere tegn kom med genoprettelsen af praktiseringen af den sande syvendedagssabbat, som vedrører vores nuværende "lørdag", og det er godt for dig, at denne dag fortæller dig: Jeg er den hellige dag, som Gud har sat til side til hans og hans udvalgte hvile. For siden 1843, begyndelsen på adventisternes trostest, og mere præcist siden 1844, har denne genoprettelse været krævet af Gud, således at praktiseringen af "søndag", den første dag i den guddommelige tid, udgør tegnet eller "*dyrets mærke*", der religiøst bekæmper den sandhed, som Gud har etableret. Bortset fra Bibelen og dens åbenbaringer er alt andet falskhed og løgne.

Efter at have diskuteret den sande og falske tro, som religiøse mennesker manifesterer, kan vi til gengæld definere sand og falsk helliggørelse. For paradoksalt nok lægger den mand, der bærer den falske tro, stor vægt på helliggørelse. Ingen på jorden lægger så meget vægt på "helgener" som udøverne af den romersk-katolske religion. Disse helgener tilbedes legitimt for dem, da den pavelige leder og den romerske kurie tilskriver en person hellighed gennem den katolske kanons stemme. I den antikke hedenskabs tid handlede mennesker på samme måde, da de konstruerede deres guddomme og valgte dem blandt dem, de foretrak. Og disse ting er forsvundet, hovedsageligt kun i vores vestlige samfund, fordi disse praksisser i Østen stadig fortsættes i dag. Men bemærk, at bortset fra den støtte, der i Vesten er baseret på navnene på de personer, der åbenbares i Bibelen, er det religiøse princip det, der gælder for disse folk, som officielt er forblevet hedenske.

Bibelen siger til de hellige: "**Stræb efter helliggørelse ...**", hvilket betyder, at de skal opnå den fra Gud og på ingen måde kan tilskrive den sig selv. Men ved at sige "**stræb efter**", giver Ånden mennesket initiativet i sin tilgang. For det er hans valg om at behage Gud, der vil give ham mulighed for at opnå denne guddommelige helliggørelse. Ved at afklare det mørke, der dækker menneskeheden i dag, kan den, som Gud "**helliger ved sin sandhed**", **let identificere sand og falsk** religiøs helliggørelse. **Sand helliggørelse** er tydelig ved kvaliteten af det forhold, der etableres mellem Gud og hans udvalgte. Han åbenbarer sig for ham og tillader ham virkelig at "**kende**" ham. Og denne **helliggørelse** konkretiseres ved adgang til hans guddommelige lys, hans guddommelige tanke, hans guddommelige åbenbaring. **Sand helliggørelse** er derfor af natur uefterlignelig, i modsætning til **falsk** helliggørelse, som udelukkende afhænger af godtroenhed hos dem, som den foreslås og præsenteres for. For mennesket gøres ansvarligt for sine valg, og hvis det viser sig i stand til at afvise det vidnesbyrd, som Gud fremlægger gennem sin Bibel eller sine udvalgte

tjenere, kan det lige så godt nægte at tro på religiøse påstande, der kun fremsættes af mennesker. Spørgsmålet opstår så, men hvorfor gør det ikke? Svaret er, fordi det kan det ikke. For ved at afvise Gud berøver det sig selv det eneste middel til at identificere de gerninger, der er dirigeret af djævelen og hans himmelske og jordiske, engleagtige og menneskelige håndlangere. Efter at have afvist Gud for at bevare sin frihed, bliver den ikke-troende behersket af djævelen, der nærer hans tanker. Han befinder sig derfor i et slaveri, der er umuligt for ham at identificere. I sin hjerne blandes og smelter hans menneskelige tanker og sataniske tanker sammen, men ignorerer denne ydre indtrængen og tilskriver det sig selv alt, hvad hans tanker producerer. Det er dette, Jesus ønskede at fordømme ved at fremkalde syndens slaveri, som djævelen har holdt mennesket fanget i siden Adam og Evas fald. Det er let at identificere fjenden, der kommer fysisk og visuelt udefra, men det er vanskeligere, og for den ikke-troende umuligt, at identificere fjenden, der angriber ham indefra hans hjerne.

At tale om sand og falsk helliggørelse får mig derfor til at sætte disse to ting op mod hinanden: helliggørelse, de udvalgte del, og besættelse, de faldnes del. For den falske helliggørelse, som mennesket hævder at være, skyldes kun djævelens besættelse af dets ånd, som inspirerer og nærer det. Men selvfølgelig støder mit budskab sammen med menneskelige fordomme, der kun bruger ordet besættelse til tilfælde, hvor der observeres unormal, usund eller anden adfærd. Det er en fælde for ikke-troende, og det har fungeret perfekt siden syndens begyndelse. Men besættelse er en kendsgerning, der vedrører mennesker siden begyndelsen af deres skabelse af Gud. Oprindeligt skabt i Guds billede var de besat af den guddommelige Ånd. Efter synden blev den samme Adam overgivet til djævelen for at blive besat af ham. Derfor har mennesket kun valget mellem to åndelige besiddelser; Guds eller fjendens djævel er, mellem YaHWÉH og Satan, to magneter, mellem hvilke menneskelige elementer tiltrækkes efter deres eget valg, som er forskelligt for hvert individ, fordi det er baseret på deres personlige natur. Disse to navne bekræfter, at der for enhver livsform findes det absolut modsatte, hvilket giver de eksistensbetingelser, der er sat under synd, en systematisk anvendelse af det binære valg. Ånden fortæller os derefter gennem sine inspirerede helgeners mund og skrift: "*Lad jeres nej være nej, og jeres ja være ja!*" En formel, der perfekt opsummerer livets tilstand fra Satans oprør til udryddelse af synd og syndere. For efter de seks tusinde års udvælgelse af jordiske udvalgte vil enstemmighed for Gud være etableret; ja'et vil forblive ja for evigt, fordi afvisningens nej ikke længere vil have nogen betydning. Men dette vil kun gælde og vedrøre de udvalgte, der har "**søgt**" og opnået fra Gud deres **sande helliggørelse**.

Mod slutningen af den kristne æra frembragte falsk helliggørelse ateisme, og denne ateisme frembragte til gengæld anarkisk tænkning, der kan identificeres ved dens slogans, som den oprørske ungdom i maj 1968 tog op i Frankrig: "Hverken guder eller herrer" og "det er forbudt at forbyde". De mennesker, der er animeret af denne tænkning, bliver ustyrlige. Og siden denne begivenhed er det dette, der forklarer den konstante utilfredshed hos franske vælgere, hver gang de vælger en præsidentiel statsoverhoved og bringer et politisk parti til magten. Denne franske erfaring giver mig mere end nogen anden mulighed for at forstå,

hvorfor den forbandede skæbne har været ubarmhjertig mod det ukrainske folk, som blev uafhængigt omkring 1990. Vi må huske, at det opnåede sin uafhængighed ved at forlade Rusland, placeret i en fuldstændig anarkisk og kaotisk situation. Mens Rusland efterfølgende genvandt orden og organisation under sit statsoverhoved, Vladimir Putin, har Ukraine, i modsætning til det, båret og bevaret denne anarkiske natur. Beviset viser sig, ligesom i Frankrig, i den systematiske omstyrtelse af dets statsoverhoveder, alle afvist for korruption. Men denne situation er logisk, fordi anarki ikke kan frembringe andet end korruption af menneskelige sind. Knyttet til frihed, selv på bekostning af politisk kaos, har det ukrainske folk fast forenet sig for at modstå Rusland, som kunne fratage dem deres hellige frihed. Og dette ukrainske folk består af mennesker af forskellig oprindelse, polakker, ukrainere eller russiske, forenet af deres fælles ønske om at bevare deres frihed. Mange ting adskiller dem, men behovet for at forsvare deres frihed bringer dem sammen i øjeblikket for at bekæmpe den russiske aggressor. Det er denne anarkiske situation, der giver os mulighed for at forstå, hvorfor nazistisk ideologi kan repræsenteres der uden at chokere nogen. I dette politiske kaos trækker mennesker sig ind i sig selv og forsøger ikke at se, hvad deres nabo, deres nabo, deres landsmand gør. Gennem denne individualisme opmuntrer de til udviklingen af ondskab, som kan sprede sig og få magt. Og bærende denne syndens frugt på grund af den overdrevent store libertarianske ånd, præsenterer Ukraine de frugter, som Gud forventer til hans universelle demonstration, hvilket er formålet med hans skabelse af vores jordiske dimension. Derfor skyldes den spontane støtte, som vesterlændinge giver Ukraine i landets krig mod Rusland, at de deler den samme anarkiske ånd. Det er derfor ikke overraskende at bemærke, at i alle vestlige lande modsætter nationale valg sig to diametralt modsatte politiske tendenser, der omtales som "venstre og højre"; et udtryk, der falder sammen med de kardinale situationer i Rusland og USA i forhold til Europa. Højrefløjen er interventionistisk, liberal og går ind for offentlig orden; på den anden side er venstrefløjen krævende, protesterende og forårsager offentlig uorden. Dette er den frugt, som menneskeheden bærer adskilt fra Gud, og det værste er endnu ikke kommet, fordi tilhængerne af alle disse forskellige lejre vil ende med at kæmpe fysisk mod hinanden efter de mundtlige udvekslinger. Og som Ukraines tilfælde beviser, vil kun konteksten af en universel krig, som vil berøre dem personligt, tillade disse folks indbyggere at forene sig, i det mindste delvist, mod den fælles aggressorfjende, som vil komme i orden, ifølge Daniel 11:40-45, fra "syd", derefter fra "nord".

For Jesus Kristus er disse venstre- og højreorienterede politiske partier ligeværdige, fordi han i sin personlige guddommelige dom placerer begge på "sin venstre", siden af sin forbandelse, og velsigner og frelser kun sine **helliggjorte udvalgte**, som han placerer på "sin højre".

YaHWéHs uge

For den almindelige mand er intet mere banalt end denne rækkefølge af syv dage, som vi kalder "uge". Det franske sprog skjuler det delvist, men den latinske oprindelse af dette ord er "septimana", et ord, hvis rod er "septem", som betegner tallet "syv", og "septimus", som betyder "syvende". På fransk erstattes de to bogstaver "pt" af bogstavet "m". Det samme gælder navnet lørdag, hvor "m" erstatter bogstavet "b" eller "v" i det hebraiske ord "sabbat". Dette navn betegner den syvende dag, og dets rod er tallet "syv". Oprindeligt, og stadig i dag, er den hebraiske uge opkaldt efter navnet sabbatten. De andre dage har intet navn, men blot et tal, der svarer til deres rækkefølge i de syv dages udvikling. For grækerne kaldes ugen "sabbaton", ligesom navnet på dens syvende dag, "sabbat". Hebraisk arv bekræftes således.

Gud valgte at bygge sin tidsenhed på en rækkefølge af syv dage. Dette tal "syv" markerer i tid det program, han udformede for at løse syndens problem, hvilket var uundgåeligt på grund af den totale frihed, han gav sine skabninger fra den første til den sidste, det vil sige fra den første engel til det sidste menneske, der blev født på jorden. Hele dette program strækker sig over 7.000 år; 6.000 for at frelse mennesket og 1.000 år for at dømme syndere og udrydde dem på den sidste doms dag. Vores uge profeterer derfor, gennem sine første seks dage, den nådetid, hvor Gud udvælger sine udvalgte blandt alle mennesker, og dens syvende "helligede" dag profeterer den himmelske doms tid, hvor de udvalgte, som dommere forbundet med Jesus Kristus, vil dømme de oprørske engle- og jordiske skabninger, som Gud finder uværdige til at overleve efter denne tid på 7.000 år.

Gud gentager organiseringen af den menneskelige uge i teksten til det fjerde af hans ti bud ifølge Anden Mosebog 20:9-10: *"I seks dage skal du arbejde og udføre alt dit arbejde. Men den syvende dag er Herren din Guds sabbat. På den dag må du intet arbejde udføre, hverken du eller din søn eller din datter, din træl eller din trælkvinde eller dit husdyr eller den fremmede, der bor inden dine porte."* Vi kan således forstå, at Gud gennem dette program profeterer seks tusind års arbejde med at udvælge sine udvalgte til sig selv. Og denne tid vil blive efterfulgt af tusind års hvile opnået ved synderes død i løbet af det syvende årtusinde.

Igennem denne profetiske karakter af ugen, under initiativ fra Rom og for nylig USA, har ugen gennemgået enorme forandringer, der fuldstændig forvrænger profetien i det program, som Gud havde forberedt. I år 321 blev syvendedagshvilen erstattet af førstedagshvilen. Ingen bemærkede konsekvensen af denne ændring, og menneskeheden vænnede sig til denne orden, der blev etableret af det romersk-katolske regime i hele Vesten, hvor det herskede over monarkier. I det 16. ^{århundrede} var den protestantiske reformation uvidende om denne ændring vedrørende Guds hellige syvende dag. Og siden 1844 er det Ham, der har ført sine udvalgte til sabbatten, som Han helligede til hvile fra verdens grundlæggelse. I lang tid retfærdiggjorde protestanter deres første dag dedikeret til tilbedelse og tilbedelse af Gud ved at henvise til dagen for Jesu opstandelse, som opstod efter Hans død, ja, på den første dag. Der er dog intet bevis for, at Jesus opstod fra de døde på den første dag, og jeg har endda påvist, at dette faktisk ikke var tilfældet, da graven allerede var tom, da englen kom for at rulle stenen væk, så disciplene kunne se, at Jesus allerede var opstået.

For nylig har det angloamerikanske udtryk "weekend" favoriseret placeringen af den første dag frem for den syvende. Og i Frankrig tog Larousse-ordbogen fra 1981 springet og præsenterede søndag som den syvende dag. Året før var det stadig officielt den første dag i ugen. Som følge heraf er Guds sabbat knyttet til den sjette dag af menneskelig autoritet; dette ændrer dens betydning og forklarer Guds permanente vrede mod gerningsmændene til denne forbrydelse.

Som Guds børn, lad os se nærmere på denne uge, som er "**helliget**" af vor Fader. Den består af syv dage, et ulige tal, hvilket giver anledning til en symmetrisk konstruktion baseret på et centralt omdrejningspunkt, som er den fjerde dag. Gud er ånd og derfor Ånden. Derfor er de budskaber, han retter til os, baseret på billeder, ord og tal. Og ugens dage bærer netop tal, der taler til os. Det første budskab, de giver os, er, at dagenes rækkefølge er pålagt af Gud, som organiserer menneskelivet over tid i henhold til sit forudbestemte program.

I sit fjerde bud nævner Gud ikke navnet sabbat, men citerer det i formen "**syvende dag**", hvilket understreger vigtigheden af dens rette etablering, hvilket profetisk angår hans sidste værk, som vil blive oplevet med hans udvalgte. Tilbedelsen af den "**syvende dag**", hvor de udvalgte ærer og tilbeder Gud, profeterer deres fælles hvile, der deles i det "syvende årtusinde". Man kan således forstå, hvorfor det er absurd og uberettiget at tilskrive den syvende plads til den første dag, men også udgør en alvorlig fornærmelse mod Gud, tidens organisator.

Bygget på symmetrien 3 dage 1 dag 3 dage, er det tydeligt, at Gud også lægger stor vægt på denne centrale dag, og det er det, der fremgår af Dan 9:27, hvor Ånden profeterer om Jesus Kristus og siger: "**Han vil slutte en fast pagt med mange i én uge** ." Ordet "**uge**" får således i dette ene vers en dobbelt betydning: den på syv dage og den på syv faktiske år. For den præcision, der gives til denne profeti, gælder for begge betydninger. Teksten fortsætter med at sige: "**Og midt i ugen vil han lade slagtoffer og offergave ophøre** ." Denne "**midtuge**" understreges og fremhæves igen, fordi den er af stor betydning. Den giver os faktisk mulighed for at rekonstruere udfoldelsen af de fakta, der vedrører begyndelsen på Kristi tjeneste, hans død og afslutningen på det vantro og oprørske Israels nationale nåde; dette ved hjælp af årene i denne uge af år. Så, i virkelige dage, opdager vi den proces, der blev fuldført i løbet af "**ugen**", "**i midten**", hvor Jesus blev korsfæstet på tærsklen til sabbatten under påskefesten. Denne centrale dag i den jødiske uge var derfor den "fjerde", eller, i vores vestlige standard, onsdag. Den aften, ved solnedgang, begyndte "en specifik sabbat", der markerede den første dag af de usyrede brød under påskefesten. En normal dag kom derefter, og derefter markerede "syvendedagssabbatten" afslutningen på denne uges cyklus, der var præget af begyndelsen af den jødiske påskefest.

I årsform dækker ugen i Dan. 9:27 7 år, der begynder i efteråret år 26 og slutter i efteråret år 33. I centrum af denne symmetri har vi foråret år 30, hvor Jesus på den 14.^{dag} blev ofret, hvilket gjorde påskelammets død ubrugelig; hans menneskelige blod havde definitivt erstattet den.

Efteråret 26 markerede begyndelsen på en uge med år og dage, hvor Gud fuldførte et forløsningsværk for sine udvalgte. Han bar deres synd og døde i deres sted den 3. april 30. Og som belønning for deres tro og trofaste kærlighed gav han dem sin perfekte, uangribelige og fejlfri retfærdighed. Kristi tjeneste begyndte i år

26, hvis tal er Guds navn, bygget på fire hebraiske bogstaver, Yod, Hey, Wav, Hey, transkriberet som YHWH, som hver har den numeriske værdi i rækkefølge 10, 5, 6, 5. Og allerede her bærer disse tal en betydning og formidler et budskab, fordi det første bogstav på hebraisk, kaldet Yod, markerer tredje person ental af den "uperfektumme" tid, det vil sige "han". Derefter betegner de følgende tre bogstaver "He Wav Hey" verbet "at være". Den "uperfektumme" tid på hebraisk betegner en fuldført handling, der vil fortsætte. Dette er, hvad vi skal oversætte som "han er, og han vil være". Men den, der er først, den Levende, fra hvem alle hans skabninger kommer, betegnes med verbet "at være", som også tager en symmetrisk form "HWH", eller det centrale "W" forudgås og efterfølges af bogstavet "H", ligesom påskeugen i dage og år. Deres værdier i tal giver betydningen "5 = Menneske; 6 = Engel; 5 = Menneske." Og jeg minder jer om, at denne form for symmetri også vedrører aspektet af den "syvarmede lysestage", den hellige "menorah". Alle disse konstruktioner baseret på påskeugens symmetri afslører vigtigheden af dette centrale punkt, **dette øjeblik, hvor Messias fuldførte sit soneværk, som var den eneste årsag til skabelsen af den jordiske dimension af Gud** . Som "Menneske Engle Menneske"-symmetrien lærer, udføres menneskets forløsning af YaHWÉHs Engel, hvis himmelske guddommelige navn er " **Mikael** ". Denne symmetri afspejler de ord, som Jesus talte til sine udvalgte og sine disciple før sin afrejse til himlen: " **Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende** ." Og i Åb 1:13 finder Jesus sin centrale plads i symmetrien: " **og midt imellem de syv lysestager en, der lignede Menneskesønnen, iført en fodlændende kappe og ombundet med et gyldent bælte om brystet.** " I guddommelighed er han stadig i centrum i Åb 4:4: " **og rundt om tronen var der fireogtyve troner, og på tronerne sad fireogtyve ældste, iført hvide klæder, og på deres hoveder havde de gyldne kroner.** "

Observationen af disse ting får mig til at tænke, at denne symmetriske uge, som markerede begyndelsen på den sande forløsning af menneskelige synder hos de udvalgte, som Gud har udvalgt, og derfor er så vigtig for Gud og hans udvalgte, også **kan** tjene som grundlag for konstruktionen af den sidste uge af årene i den guddommelige nådes tid. I denne forstand dækker denne sidste uge årene 2022 til 2029. Den begynder i foråret 2022 og slutter i foråret 2029. Efter denne syvårige uge, i det ottende år, vil året 2029 strække sig indtil foråret 2030.

På sabbatten den 15. juli 2023 præsenterer en fortolkning sig for mig. Den består i at placere begyndelsen af YaHWÉH-ugen i foråret 2022, en dato der har den fordel, at den betragter Ruslands indtræden i krig mod Ukraine den 24. februar 2022 som det tegn, Gud har givet, på begyndelsen af denne profetiske uge på syv år. I dette tilfælde resulterer ugens afslutning i år 2029 og ikke år 2030. Kan dette scenarie retfærdiggøres? Jo, det kan jeg, for afslutningen af nådens tid lukker åbningen af nådens tid, som begyndte, så snart Adam og Eva syndede. Og således begyndte Guds ur at tælle de 6000 år af hans nådetid ned. Men hvilken betydning skal vi så give år 2029, som fører til Kristi genkomst i foråret 2030? Den er sat til side af Gud for at udtrykke sin guddommelige vrede mod oprørske syndere og præsenterer sig efter afslutningen af YaHWÉHs uge som en "første dag" eller en "ottende dag", som det udtrykkes i tanken hos de katolske og protestantiske tilbedere af "søndag". Gud erklærer i 1. Mosebog 1:4: " **Gud så, at**

lyset var godt , og Gud skilte lyset fra mørket ." I begyndelsen af året 2029 vil den menneskelige lov, der vil gøre "hviletiden på den første dag" eller den falske syvende dag obligatorisk, repræsentere lyset fra " **mørkets** " lejr og vil officielt modsætte sig den guddommelige sabbat på den syvende dag, som i sig selv udgør en stråle af det sande guddommelige " **lys** ". Når hver især vælger mellem de to forpligtelser, vil tilhængerne af de to lejre af lys og mørke derefter definitivt blive " **adskilt** ", og følgelig vil nådens tid slutte. I sin frelsesplan prioriterer Gud tilbuddet om sin retfærdighed, og derefter bliver de skyldige, der tilsidesætter værdien af dette tilbud, i sidste ende straffet og tilintetgjort af Gud.

I Esajas 61:2 opsummerer Gud sit jordiske frelsesprogram med disse ord: " *For at udråbe **et nådeår** for Herren og **en hævn** dag for vor Gud, for at trøste alle, der sørger; **et år** til at frelse, men adskilt og vel afsat, en dag **kun** til hans **hævn** ."* Denne adskillelse bør derefter gælde for den sidste profetiske " **uge** ", som vil blive efterfulgt af " **vor Guds hævn** dag " i det sidste år, året 2029.

Og jeg lægger ikke skjul på, at det faktum, at denne " **vor Guds hævn** dag " kommer over oprørerne i symbolikken på den " **første dag** ", forekommer mig meget tilfredsstillende. For Gud dedikerer kun sin profetiske åbenbaring til sine udvalgte for at åbenbare for dem sit program, som angår dem, og som også angår oprørernes skæbne. Og som sådan er indtræden i krig på europæisk jord den 24. februar 2022 et synligt og ubestrideligt vidnesbyrd, velmarkeret.

I denne fortolkning er " **midten af ugen** " året 2025, eller 25 giver betydningen af $5 + 2 = 7$, og 2025 giver $5 + 2 + 2 = 9$. Og uden nogen mulig uenighed omhandler denne uge forberedelsen og opfyldelsen af den " **sjette trompet** ", der behandles i **Åbenbaringen 9**. Således forlænges forberedelsestiden i denne mulighed fra 2022 til 2025. År 2025 ville derfor være det sidste år før det store drama, det sidste, hvor forslaget om guddommeligt lys stadig kan fremsættes og deles i løbet af de første seks måneder, fordi denne mulighed siden efteråret og i løbet af de sidste seks måneder vil ophøre, fordi guddommeligt lys kun afsløres og transmitteres i fredstid. Det præcise midtpunkt for denne uge, som begynder om foråret og slutter om foråret, har faktisk begyndelsen af efteråret 2025 som sit præcise midtpunkt. Denne gang burde den nuværende konflikt i Ukraine derfor sprede sig over hele Europa og verden for at opfylde straffen i hans " **sjette trompet** " for Gud.

Til fordel for dette syn på tingene er den kendsgerning, at den første uge af typen, ugen for Kristi syvårige hellige pagt, kun omhandlede nådetilbuddet i hans navn. Dens afslutning blev markeret af den jødiske nationale afvisning af dette tilbud i efteråret 33. Og straffen for disse " **syndere** ", som er bekendtgjort i Dan. 8:23, kom først år 70, det vil sige 40 år efter Herren Jesu Kristi sonende død. Under dette nye koncept skal den sidste uge gengive den førstes karakter og skal derfor af hans udvalgte betragtes som et tilbud om guddommelig nåde, der er beregnet til dem, og som tager form af opfyldelsen af den profeti, de venter på, og som vedrører den "sjette **trompet** " eller den tredje verdenskrig. For jeg har allerede sagt det, men mellem 1991 og 1994 var Kristi genkomst, som den " **syvende trompet** ", logisk set mindre forventet end opfyldelsen af den " **sjette trompet** ", der går forud for den i det program, som Gud åbenbarede.

Efter at YaHWéHs syv år er kommet og gået, vil Gud, i det symbolske billede af den første dag i en ny uge, udøse sin vrede over de oprørere, der nægter at adlyde hans guddommelige lov. Ligesom med udvandringen fra Egypten er de udvalgte beskyttet af Gud gennem blodet fra påskelammet, Jesus Kristus. Og kun "**dyrets og dets billedes tilbedere**", som ærer "**mærket**" for dets menneskelige autoritet ved at hvile på den første dag i den guddommelige uge, bliver målrettet og ramt af Gud af hans på hinanden følgende "syv plager". Og dette retfærdiggør adskillelsen af denne sidste "**første dag**", som vil udgøre året 2029, fra YaHWéHs sidste profetiske symmetriske hellige uge, der går forud for den fra foråret 2022 til foråret 2029. I Guds plan, profeteret i Esajas 61, er der tale om "**et nådens år og en hævnens dag**" fra Guds side. Hvis den første uge, påskeugen, tjente som grundlag for nådetilbuddet i Kristus, ser den sidste uge derimod opfyldelsen af Guds "**hævndag**"; en "**hævn**" spredt over syv på hinanden følgende år fra foråret 2022 til foråret 2029. Bemærk, at den modsatte natur også vedrører årstiden i begyndelsen af de to uger; efterår for den første; forår for afslutningen. I denne endelige konfiguration er midten af ugen rettet mod efteråret 2025. Og vi finder, det følgende år i 2026, dette tal 26, som symbolsk betegner med sit tetragrammaton YHWH, Gud selv. Betydningen af midten af årets sidste uge i historien om jordisk frelse er af stor betydning, fordi for Gud og kun for ham er hævn over hans fjender lige så nødvendig som hans død for hans udvalgte. Dette gælder så meget desto mere, da subjekterne er forbundet og uadskillelige. For dem, der viser sig ligeglade, eller værre, oprørske og aggressive over for hans udvalgte og hans sandhed, bærer skylden for at foragte dette øjeblik, hvor han ved sin frivillige død fuldendte sin demonstration af kærlighed rettet mod hele jordens indbyggere. Disse ting får mig til at genfortolke programmet for denne sidste uge. Profetien om den "**sjette trompet**" er rettet mod midten af den sidste uge og derfor efteråret i år 2025, hvorigennem Kristus i "**hævn**" genoplever tiden for sin lidelse, der levedes i total fornægtelse i påsken i år 30. Det vil derfor ikke være før efteråret 2025, at profetien i Dan. 11:40-45 vil blive opfyldt. Sådan ser jeg programmet udfolde sig.

Mellem foråret 2022 og efteråret 2025 vil konflikten mellem Ukraine og Rusland fortsætte med det formål at udtømme lagrene af bomber og ammunition leveret af USA og Europa for at svække NATO-lejren. Denne konflikt har også, for Gud, interesse i at svække de vestlige økonomier. Derved forbereder han deres ødelæggelse af deres uundgåelige fjender, til hvem han har planlagt at udlevere dem: kriger-islam, Rusland og de gamle nag og had, der er produceret af den tidligere kolonisering, primært på afrikansk jord. Indtil efteråret 2025 vil USA have tid til at bilægge sin tvist med Kina. Så, i efterårssæsonen, der er knyttet til temaet synd i organiseringen af det hebraiske folks festivaler, vil Gud udlevere sine fjender i Vesteuropa til deres fjender af alle oprindelser for at straffe og ødelægge dem.

, at det bekræfter den måde, hvorpå falske protestantiske kristne traditionelt fortolker den "**ugen**", der er citeret i Dan. 9:27, da de tilskriver "forfølgelsen", "**ødelæggeren**" i endetiden, de handlinger, der faktisk vedrører Jesus Kristus. Som det er hans sædvane, gengælder Gud hver person efter deres gerninger og deres tro. Efter at have set ondskaben i profetien, der afslører hans

godhed, organiserer Gud den straffende ondskab, de fortjener. Denne opførsel fra Guds side blev lært i hans lignelse om talenterne, hvor den onde tjener anser Gud for uretfærdig og tyrannisk. Og Gud skuffer ham ikke og opfører sig som en morderisk tyrann over for ham.

Symmetri udtrykker perfekt balance, god smag, visuel perfektion, og Gud forherliger det i høj grad. Før vores tid, hvor kunstnere på grund af perversion ophøjer asymmetri, dens modsætning, byggede arkitekter storslåede værker baseret på dens symmetriske forhold. Versailles-slottet er et forbillede for genren, men det enkle kapitel, der bæres af to søjler, udtrykker det allerede i den egyptiske, græske og romerske oldtid. Mennesket, skabt af Gud, er selv et perfekt forbillede for dette symmetriske aspekt.

Betydningen af symmetrien i den sidste " uge " i syndens historie er desto større og berettiget, fordi straffen fra den " *sjette trompet* ", der påføres det utro kristne Vesten, vil komme til at straffe en skyld, der går tilbage til år 313, karakteriseret ved sin numeriske symmetri. Det var året med de symmetriske tal "3, 1, 3", hvor synden blev genetableret i den kristne religion og faldt i et enormt frafald på grund af den religiøse frihed, der blev tilbudt af kejser Konstantin I^{den} Store. Det er denne første oprørske adfærd, der har været ved i hele den kristne æra, som Gud vil straffe i sin endelige historiske udvikling fra efteråret 2025, men endnu mere i 2026 og indtil 2029. Selvom denne " *sjette trompet* " bevarer karakteren af en advarende straf, er løsningen ikke desto mindre definitiv og uden yderligere håb for dem, der dør i denne verdenskonflikt.

Guds visdom, der åbenbares for mig, forbløffer mig konstant, så umådelig er hans spil af subtilitet, hvoraf han er den ubestridelige virtuos. En stor del af hans skjulte lære er baseret på gengivelser af forbilleder og modbilleder, hvormed Gud forsikrer os om, at han forbliver evigt den samme, og at der i sandhed ikke er nogen " *ændring eller omskiftelse* " i hans domme og hans veje, som dette vers fra Jakobsbrevet 1:17 siger: " *Enhver god gave og enhver fuldkommen gave kommer ovenfra og kommer ned fra lysenes Fader, hos hvem der ikke er nogen forandring eller omskiftelse .* " Og ved at sige disse ting bekræfter Jakob blot, hvad profeten Malakias siger i Mal 3:6: " **For jeg, YaHWÉH, forandrer mig ikke ; og I, Jakobs sønner, er ikke fortæret.** " I virkeligheden, ifølge Dan 8:23, var de det endnu ikke, da dette vers profeterer, at de ville blive " *fortæret* ": " *Ved enden af deres herredømme, når synderne er fortæret , vil der fremstå en konge, fræk og snedig.* " "Og jeg tilføjer denne sidste tekst fra Hebræerbrevet 13:8, som tilskriver Jesus Kristus denne stabile og uforanderlige karakter: " *Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, for evigt.* " "En sådan bekræftelse fordømmer klart al den falske kristne tro, der spredes i Vesten og i nogle andre lande i verden. For deres opgivelse af den sandhed, som Jesu Kristi apostle lærte, er blevet tydelig og let at fastslå. Deres påstand om ikke at ville ære Gud, ifølge jødiske standarder, udgør en indrømmelse af skyld, fordi Gud forberedte jøderne til frelse ved sin lære, og det var kun deres afvisning af Messias, der efter hans dom dømte dem til at blive " **fortæret** ". Nu er den jøde, som Gud giver os som model at efterligne, ikke den nuværende jøde, overgivet til sin Talmuds mentale og fysiske slaveri. Denne perfekte jøde var Jesus Kristus selv, såvel som hans tolv apostle, dobbelt oplært af Moseloven og Jesu Kristi lære. En af de tolv, Judas Iskariot, var en dæmon, og

hans tilstedeværelse blandt apostlene var nødvendig for at overgive Jesus til jøderne, men også for at profetere det fremtidige forræderi mod den falske kristne tro."

Det er derfor dette forræderi, som over tid er blevet fornyet af de officielle institutioner i den kristne religion, der fører Jesus Kristus til at hævne sin foragtede ære ved at udlevere deres folk til den ødelæggende katastrofe under den tredje verdenskrig. Det vil først træde i kraft og blive gennemført fra efteråret 2025, som jeg sagde i enhver hypotese ovenfor. Og den observation, som alle kan gøre siden foråret 2022, er, at balancen mellem de antagonistiske kræfter, der støder sammen i Ukraine, gør sejr umulig for begge sider; i 2023 er denne observation stadig bekræftet ved Ukraines østlige grænse. For selvom Rusland har talrige bomber og ammunition, der produceres kontinuerligt, kompenserer de våben, som Vesten leverer til ukrainerne, for mængden med deres exceptionelle kvalitet, fordi de er formidabelt præcise og effektive.

Gennemførelsen af Guds plan, som hans strategi åbenbares i Dan. 11:40-45, kræver en afledningsmanøvre, som denne profeti tilskriver "*Sydens konge*", der angriber den vesteuropæiske lejr og mere specifikt det pavelige og romersk-katolske Italien. Denne rambuk, der kommer for at angribe Europa fra syd for dets territorium, vil sætte en stopper for de våbentilbud, der er givet til Ukraine. Dette retfærdiggør derefter invasionen af Europa af de russiske hære, der er udpeget som "*Nordens konge*" i denne sidste kontekst af profetien. De handlinger, vi har været vidne til siden 24. februar 2022, har kun til formål at implicere og bebrejde den vestlige lejr i en krig ledet af Rusland. Det er denne involvering, der siden 2022 har givet Rusland en grund til hævn for at straffe Vesten for de sanktioner, der er truffet mod det, og for den hjælp, der er givet til Ukraine i form af våbenforsyninger og teknisk støtte. Og det er denne sanktionsindførelse, der mere end datoen den 24. februar 2022 markerer begyndelsen på YaHWéHs sidste profetiske uge, hvis hovedmål er det utro kristne Vesten repræsenteret af Det Forenede Europa og Nordamerikas Forenede Stater. Denne russiske menneskelige hævn afslører den guddommelige hævn, der giver den dens betydning. Fordi ukrainerne drager fordel af deres vestlige allieredes satellitkontrol, og denne fordel er enorm, da den giver dem mulighed for at kontrollere alle den russiske modstanders militære bevægelser.

"*Sydens konge*" refererer faktisk til det sorte Afrika og Nordafrika. Dette kontinent, der længe har været udnyttet af vestlige kolonister, har været stærkt afhængig af den vestlige økonomi, som leverer dens materielle, fødevarer- og tekniske produktion. Siden indførelsen af sanktioner mod Rusland og opgivelsen af dets gasforsyning er de vestlige nationer imidlertid blevet fattigere og svagere, og for de afrikanere, der er afhængige af dem, er situationen endnu mere alvorlig. En vrede, næret af Rusland, udvikler sig mod den vestlige lejr. Fordi Rusland kontrollerer den maritime handel i Sortehavet og gennem sin militærflåde kan forhindre levering af korn, der sælges af Ukraine til afrikanere. Det har de endnu ikke gjort, men kan i sidste ende gøre. Fordi de er stærkt afhængige af disse leverancer for deres fødevarer, og de holder vesterlændingene ansvarlige for at indføre sanktioner mod Rusland, startende i 2022, og dermed sætte spørgsmålstegn ved den stabile situation, der indtil da var etableret for dem og alle

europæere. Med de stigende vanskeligheder og forværringen af situationen vil der opstå et globalt oprør blandt de afrikanske folk, som vil fremprovokere en bølge af ukontrollerbar indvandring og dødbringende krigslignende aggressioner i angreb mod det europæiske kontinent i dets sydlige del. Spanien og Italien er særligt målrettede på grund af deres geografiske placering i det yderste syd i Europa. Middelhavet adskilte to kontinenter med meget forskellige karakteristika og tilbød en slags sikkerhed for indbyggerne på begge kontinenter. Nord og Syd har ikke de samme kulturer eller de samme religioner, derfor er det nødvendigt, at deres folk forbliver adskilte. Ved at bryde de naturlige grænser udsætter menneskeheden sig selv for stort kaos, et stort civilisationssammenstød og dødbringende sammenstød. Men den mest alvorlige konsekvens af dette konfliktudbrud i Sydeuropa er frem for alt omdirigeringen af militære ressourcer, der bruges mod Rusland, som pludselig vil blive mesteren i sin kamp mod Ukraine. En vending af situationen vil derefter føre til, at den iværksætter en offensiv mod alle NATO-territorier i Europa, inklusive England, som er særligt målrettet mod russisk vrede. I sin profeti i Dan 11:40 nævner Gud interventionen fra "**mange russiske skibe**". Brugen af landets talrige atomubåde bekræfter dette: Rusland vil deltage i en reel besættelseskrig af vesteuropæisk jord, men også af Israel, "**det smukkeste af lande**", og af "**Egypten**", ifølge vers 41 og 42.

Før Gud overgav Europa til russernes ødelæggelse, overgav han det til skødesløshed, grådighed og stræben efter alle former for fornøjelse. I verdensfred troede det således, at det kunne reducere sine våben og hele sit militære potentiale; dette, så det ikke er andet end en papirtiger, der er meget sårbar over for fjendtlige angreb. Et gammelt ordsprog siger: Tabt tid kan aldrig genvindes. Vesteuropæere vil snart bekræfte nøjagtigheden af denne maksime. For det er ikke kun tabt tid, der aldrig kan genvindes, der er også muligheder for at træffe valg og beslutninger. Hvis disse ting ikke er blevet gjort på det rigtige tidspunkt, er det for sent at forsøge at indhente den tabte tid.

Ved at placere verdenskrigen fra efteråret 2025 bringer Gud sin handling tættere på det øjeblik, hvor Jesus vender tilbage i sin guddommelige herlighed, synliggjort for at skræmme sine fjender i denne tid. Profetien forbinder de to begivenheder, der siges i Dan 12:1: "**På den tid** skal Mikael, den store fyrste, som står for dit folks børn, fremstå; og der skal være en trængselstid, som der ikke har været magen til, siden et folk blev til, indtil den tid. **På den tid** skal dit folk udfries, enhver, som findes skrevet i bogen." Udtrykket "**på den tid**" henviser til "**endetiden**", der er nævnt i Dan 11:40. Og denne "**endetid**" dækker tre år og seks måneder, det vil sige den sidste halvdel af **YaHWéHs sidste uge**, som slutter i foråret 2029, med afslutningen på tiden for hans nådetilbud og et år senere, i foråret 2030, med afslutningen på hans udvalgte tilstedeværelse på syndens jord.

Nådens afslutning vedrører afslutningen af de to profetiske uger, der er placeret henholdsvis i begyndelsen og slutningen af den kristne lære: afslutningen på den nationale nåde for den jødiske nation, i den første uge af året, i efteråret 33; og afslutningen på den definitive kollektive og individuelle nåde, i den sidste uge af året, i foråret 2029.

Katastrofen, der blev udløst i den tredje verdenskrig, vil give de sidste udvalgte mulighed for at skille sig ud fra oprørernes lejr. Forkyndelsen af

søndagsloven vil tvinge de sidste omvendte udvalgte til at tage et standpunkt for Gud og hans helliggjorte sabbat. Derefter, i løbet af året 2029, året som vil være "*dagen for hans endelige hævn*", vil Gud straffe de oprørske ikke-troende med de "*syv sidste plager af hans guddommelige vrede*". I år 2029 vil de adventistiske udvalgte blive udsat for den sidste trosprøve, som blev profeteret i budskabet rettet til "*Filadelfia*" i Åb 3:10 med disse ord: "*Fordi du har bevaret ordet om min tålmodighed, vil jeg også bevare dig fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for at prøve dem, der bor på jorden.*" Og han specificerer yderligere for sine sande udvalgte denne sidste prøve: "*Jeg kommer snart. Hold fast i det, du har, for at ingen skal tage din krone.*" Dette er formålet med denne sidste prøve; at vidne om vores trofasthed mod Gud, hvilket gør os værdige til at beholde vores "*krone*", symbol på "*evigt liv*", som Jesus Kristus tilbyder, ifølge Åb 2:10: "*Frygt ikke for det, I skal lide. Se, Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, for at I skal blive fristet, og I skal have trængsel i ti dage. Vær tro indtil døden, og jeg vil give jer livets krone.*"

Jeg minder jer om, at den skrevne profeti ikke bekendtgør Guds programmering af en bestemt sidste profetisk uge, og at denne hypotese udelukkende er baseret på min samlede viden om det profetiske emne, som Gud har åbenbaret. Eksistensen af denne sidste uge på 7 år + 1 år er udelukkende baseret på de finesser, som Ånden antyder, snarere end erklærer. Og i denne forbindelse understreger jeg den betydning, Jesus giver dette udtryk i prologen til sin apokalypse: "*Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste...*" Dette bemyndiger mig til at undersøge de forskellige emner, som dette princip kan vedrøre, og som det kan anvendes på.

Den profetiske uge på syv år + 1 bruges af Gud under temaet hans straf for menneskenes synder, der stadig er placeret i nådens tid, og dens hovedrolle er forberedelsen og fuldførelsen af den "*sjette trompet*", hvis krigsstrategi åbenbares i Dan 11:40 til 45. Men det er tydeligt, at den russiske aggression fra den vestlige lejr ved udgangen af første halvdel af 2023 endnu ikke har fundet sted, og dens konflikt er stadig officielt kun i strid med Ukraine. Men en guddommelig lektie kan allerede læres af de opnåede fakta. Faktisk kan denne guddommelige profetiske uge også reproducere tre på hinanden følgende krigsfaser, der udføres i overensstemmelse med de tre verdenskrige i det guddommelige projekt, hvoraf to allerede er fuldført.

Her kan jeg endnu ikke præcisere, om opdelingen af denne uge er baseret på billedet af jordisk tid konstrueret over tre gange 2000 år og derefter 1000 år, eller over to gange 3 år + 1 år, eller over to gange 3 år og 6 måneder som påskeugen i Dan 9:27. Men at huske, gennem denne årsuge, hans store jordiske projekt på 7000 år er ikke uden interesse for Gud og for os, hans trofaste tjenere. For det er denne grundlæggende sandhed, der i dag gør mennesker spredt over hele jorden til fjender, som Gud tager som mål for sin guddommelige vrede. Mens jeg venter på bekræftelse fra kendsgerningerne, foreslår jeg allerede følgende forklaring.

2022-2023: Ligesom Første Verdenskrig i 1914-1918 er krigen mellem Rusland og Ukraine en konventionel type grænse- og skyttegravskrig med

konstante bombardementer fra primært artilleri og dets kanoner, hvortil kommer effektiviteten af droner, der dræber kampvogne, køretøjer, skibe og mænd.

2024-2025: I overensstemmelse med Anden Verdenskrig i 1939-1945 skulle vi se profetien i Dan. 11:40 blive opfyldt. Og Vladimir Putins nuværende afvisning af at forny aftaler om ukrainske kornleverancer til købende og forbrugerlande kunne være årsag til irritationen hos profetiens "**Sydens konge " mod den europæiske romersk-katolske pavelige " konge "**", som Ånden har haft som mål siden Dan. 11:36. Den hungersnød, som det sorte Afrika har lidt, kunne fremprovokere et folkeligt og væbnet oprør blandt afrikanere mod den europæiske vestlige lejr, der holdes ansvarlig for den uretfærdighed, der er begået mod russerne og samtidig mod afrikanerne. For blokaden af korn er Ruslands svar på de sanktioner, som den vestlige lejr har indført, og dens uophørlige og stigende våbenforsyninger til Ukraine. Det var dengang, at den russiske "**nordens konge ", ved at udnytte uroen forårsaget af angrebene fra den afrikanske " Sydens konge "**", invaderede Vesteuropa med alle sine militære styrker, besatte det og plyndrede det. Krigen i Ukraine afslørede den vestlige lejrs mangel på midler og våben. På et tidspunkt, hvor det blev presserende at genopruste, manglede de nødvendige penge, fordi profitten blev forbrugt og gik op i røg i form af bomber, der blev produceret med stor besvær.

2026-2027: Konflikten tager form af Tredje Verdenskrig med brug af atombomber. I øst kæmper og eliminerer potentielle fjender hinanden. Men i vest befrier USA Europa og ødelægger sin mangeårige fjende, Rusland, med atomild, og opfylder dermed den handling, der er profeteret i Dan 11:44 og 45, som får den russiske konge til at udrydde skarer: "**Tidende fra øst og nord vil forfærde ham, og han vil drage ud med stor vrede for at ødelægge og tilintetgøre skarer. "** Denne atomfase eliminerer milliarder af mennesker og fordømmer definitivt muligheden for at forlænge livet på hele jorden.

"De **overlevende "** fra dette jordiske drama vil omgruppere sig under den dominerende ledelse af USA, som nu er ubestridt. En universel regering er etableret og accepteret af alle. Denne opdeling af jordisk tid i tre på hinanden følgende faser blev bekræftet af Gud, som placerede Jesu Kristi død på det 4000.^{af} de 6000 år af jordisk tid, der var reserveret til udvælgelsen af hans udvalgte, som var blevet forløst ved hans frivillige sonoffer.

2028: Atombrande har ødelagt næsten alle deres indbyggere i alle de overlevende nationer, og jordens jord er blevet færdig med at blive mishandlet af mennesker, ifølge læren i 3 Mosebog 26:34-35: "**Da skal landet få sine sabbatter godt, så længe det ligger øde." og I skal være i jeres fjenders land ; da skal landet hvile og nyde godt af sine sabbater. Al den tid det ligger øde, skal det få den hvile, det ikke fik i jeres sabbater, mens I boede der. "**Men betingelserne beskrevet i dette vers blev opfyldt under jødernes deportation til Babylon fra -586. I forbindelse med verdens ende får den udførte ødelæggelse en definitiv karakter, men analogien mellem de to oplevelser tilbyder den af mennesket fordærvede jord en reel sabbatshvile i dette syvende år af vores profetiske uge af YaHWÉH. I sin guddommelige forordning etablerede YaHWÉH resten af jorden hvert syvende år. I sin visdom og sin ubegrænsede viden anså Gud det for nødvendigt, at jorden

ikke blev bearbejdet et år ud af syv, hvert syvende år. Og jøderne dyrkede således deres jord ved at anvende metoden med sædskifte, som består i at lade en syvendedel af jorden være uforstyrret ved at ændre det pågældende område hvert år i løbet af den syvårige cyklus. Alt landbrugsjord blev således regenereret i en syvårig cyklus. I denne sidste sammenhæng drager jorden ikke længere fordel af den sabbat, den genvinder, men mennesker bliver ikke mindre ødelagt på grund af den foragt, der vises for de sabbatter, som Gud har indstiftet; dem, der vedrører jordens jord, men især den syvende dag, som begynder i tusindårsriget." form, med Jesu Kristi genkomst i foråret 2030.

Som set ovenfor vil året 2029 fremstå som et ottende år, der symboliserer den ottende dag, som oprørerne tilskriver normen for den nye pagt i Kristus, noget som Gud i dette år 2029 forbander og straffer for sjette gang. Og de plag, der vil ramme de skyldige efter nådens afslutning, minder alle om den oprindelige rækkefølge af de seks dage, hvor Gud skabte de elementer, der udgør hans jordiske skabelse; men i en rækkefølge, der er omvendt i forhold til den i Første Mosebog 1, og i symbolsk forstand også i overensstemmelse med de menneskelige mål for hans endelige vrede, hvis årsager og identiteter åbenbares i Daniel og Åbenbaringen.

Den første plage tager form af det "**ondartede og smertefulde mavesår**", der rammer mørkets lejr adskilt fra lyset. Den rammer "**jorden**". Hovedmålet er den protestantiske religion, som fejlagtigt hævder Kristi frelse og Bibelen, som den foragter.

Den anden rammer "**havet**"; det "**forvandles til blod**"; målet denne gang er den romersk-katolske religion, som kæmpede mod Bibelen og dens læsere.

Den tredje rammer "**floderne og vandkilderne**"; de "**forvandles til blod**"; ifølge Åb 16:4 "**giver Gud blod at drikke**" til protestanter og katolikker, der er klar til at dræbe sine sidste tjenere, som forblev trofaste mod overholdelsen af hans hellige sabbat.

Den fjerde rammer "**solen**", som Gud har skabt på den fjerde dag af hans jordiske skabelse; dens varme intensiveres. "**Solens** tilbedere", alle dem, der ærer "søndag", den "**første dags**" hvile, der er etableret siden 7. marts 321, "**brændes**" af dens solstråler.

Den femte rammer Vatikanet "**dyrets trone**" med "**mørke**"; Rom og Vatikanets Italien kastes ud i et sort "**mørke**" kaldet "**smertefuldt**".

Den sjette rammer den "**store flod Eufrat**"; efter at Jesus Kristus er vendt tilbage i ubeskrivelig herlighed, bliver Europa og dets "**to tredjedele**" "**overlevende**" udsat for "**årgangen**"; lærerne i falske religioner bliver massakreret af deres bedragne ofre.

Den syvende rammer "**luften**", hvilket symboliserer djævelens jordiske magt; Gud lader sine "**haglsten**" falde fra himlen på de sidste jordiske "**overlevende**".

Den store sabbat i det syvende årtusinde begynder med Jesu Kristi herlige genkomst.

Satan, "**afgrundens engel**", er isoleret på den øde jord, og i himlen dømmes de udvalgte de ugudelige døde, mens de venter på deres opstandelse,

hvorefter de skal træde frem for Guds domstol ved slutningen af "de **tusind år** " til den endelige dom, der er beskrevet i Åb 19.

Men i usikkerheden om præcisionen af den nøjagtige inddeling af denne sidste uge af YaHWéH, er der kun én ting, der pålægges os, som det angloamerikanske udtryk siger "Vent og se", hvilket udgør den normale holdning for en adventistkristen, som Gud udpeger ved at sige til ham i Dan. 12:12: " **Salig er den, der venter indtil 1335 dage** ".

Tradition og sandhed

Før vi udvikler studiet af disse to emner, som er "tradition og sandhed", må vi forstå, hvad et menneske er; hvad dets sande natur er.

Gud skabte ham med fuldstændig frihed, hvilket giver ham muligheden for at udvikle alle mulige karaktertræk og muligvis ekstremt modsatrettede standarder. Mennesket fødes fundamentalt godtroende eller vantro på flere mellemliggende niveauer. Han fødes også troende eller vantro, venlig eller ond, modig eller frygtsom, trofast eller utro, udholdende eller ej, og alt dette på flere og næsten ubegrænsede niveauer og doser. Det er dette, der gør hver af hans skabninger unikke, og Gud alene ved, hvad vi virkelig er individuelt, fordi han undersøger os, vejer os og analyserer os bedre end en scanner, uden den mindste mulighed for fejl.

Alle disse individuelle karakteristika er underlagt fælles kollektive tests såsom nationalt liv, parliv, politisk analyse og selvfølgelig religiøst liv. Fra det øjeblik, vi bliver født, er vores fremtidige valg indskrevet og defineret af vores personlige natur. Men Gud tilskriver os først vores valg og adfærd i voksenalderen, som han har sat til kun 12 år. Han mener derfor, at hans menneskelige skabning i en alder af 12 år er i stand til at bære ansvar for sine gerninger, sine fejl og sine gode gerninger.

Når det er sagt, griber jeg nu emnet for denne undersøgelse an ved at begynde med "tradition". Som med mange begreber er dette hverken negativt eller positivt i sig selv, da adjektivet "godt eller dårligt" skal tilføjes for at definere det i hvert enkelt tilfælde. For jøderne har dette ord "tradition" stadig stor betydning. Men før vi fejlvurderer deres adfærd, må vi huske, at deres tradition oprindeligt blev etableret og undervist af Gud selv, og at deres tilknytning til denne tradition er årsagen til opretholdelsen af deres eksistens og deres religiøse særpræg. Dette folk blev konstant konfronteret med de falske hedenske religioner, som Gud havde advaret dem imod. De vidste, at de måtte modstå og ikke give en tomme jord til modstanderen, der ønskede at lede dem ned ad hedenskabens vej. De

guddommelige forordninger blev også taget alvorligt, og jøderne holdt fast i de guddommelige regler, som længe havde været opretholdt, tog form af en tradition. Men selvfølgelig var ulempen ved denne frygt for at miste Guds godkendelse årsagen til deres vanskeligheder med at følge hans frelsesplan, når den gennemgik ændringer; og det var dette, der skete, da "**Messias**" i Jesus Kristus fremstod for at sone deres synder for dem og for alle de udvalgte i den jordiske historie. Vi forstår da bedre dette vers fra Præd. 7:16, hvor Ånden fortæller os gennem kong Salomons mund: "*Vær ikke retfærdig i overmål, og vær ikke for viis: hvorfor skulle du ødelægge dig selv?*" Dette vers kan overraske os, men det var i ønsket om at bevare deres retfærdighed, at jøderne mistede sig selv ved at afvise deres eneste "**Messias**". Det er derfor muligt at være "**retfærdig i overmål**".

Gud selv fordømte og afviste dem imidlertid for denne afvisning af "**Messias**" Jesus Kristus, fordi det er frugten af uintelligent adfærd, og han kræver, at de, han frelser, viser sig at være intelligente. Den grundlæggende intelligens, der er givet til alle hans skabninger, tillader os at forstå, at et dyreliv ikke har værdien af et menneskeliv, der oprindeligt blev skabt i "**Guds billede**", og derfor kunne det rituelle offer af et dyreliv kun have en foreløbig værdi, mens man ventede på et mere fremragende offer og mere i overensstemmelse med værdien af mennesket, der blev skabt i dette "**Guds billede**". Kun Gud kunne da opfylde kravet om dette sonoffer; hvilket gjorde det nødvendigt for ham at skabe sig selv i "**menneskets billede**". Og sådan retfærdiggøres Guds inkarnation i Jesu Kristi kød og ånd.

Tradition er altid baseret på gentagelsen af en sekulær eller religiøs praksis. Og formen af denne tradition arves af hver enkelt af os i henhold til betingelserne for vores fødsel. Barnet vælger ikke sine forældre, sine brødre og søstre, sit hjemland eller sin religion. Men fra fødslen, i falsk kristendom og andre hedenske religioner, er det knyttet til denne oprindelse og de betingelser, der er knyttet til den. Det er først, når det vokser op, at dets intelligens vil tillade det at forstå, at disse betingelser er pålagt det uretfærdigt, og at dets naturlige arv holder det i trældom og fratager det dets valgfrihed. Men selvfølgelig forstår det kun dette, hvis det er udstyret med en sand intelligens, som kun Gud kan give. For i langt de fleste menneskelige tilfælde er denne intelligens fraværende, og mennesker forbliver fanger af deres nationale og kødelige arv.

Her er vi stadig nødt til at forstå, hvad nationalisme er, fordi mennesker på en naturlig måde bliver knyttet til de ting, der omgiver dem, når de fødes og træder ind i menneskelivet. Vi må indse, at den nationalistiske ånd faktisk er ekstremt sjælden. Dette skyldes, at det, vi fejlagtigt kalder nationalisme, fundamentalt set frem for alt er en konsekvens af, at vi ikke kan lide at blive forstyrret i vores vaner og praksis; dette, så enhver foreslået eller påtvungen ændring møder vores naturlige fjendtlighed. Men her er vi igen alle meget forskellige. Nogle vil afvise forandring, fordi de frygter at miste de fordele, de har, og som giver dem sikkerhed. Andre, derimod, er mere dristige, frygter ikke forandring, fordi de har en smag for risiko. Og afhængigt af det specifikke tilfælde, godtroende eller vantro, vil disse reaktioner være mange forskellige. Sand nationalisme er efter min mening næsten en myte, fordi det, politisk nationalisme forsvarer, udelukkende er fordele og rettigheder opnået i ethvert

land. Jødisk nationalisme er baseret på ideen om en jødisk præference, fransk nationalisme er baseret på en præference for en model dannet i det republikanske Frankrig, hvor frihed tog en libertariansk form. Men det er netop denne libertarianske form, der tiltrækker masser af immigranter til Frankrig, som ved, at de frit vil kunne leve ud af deres særpræg. Desværre er alle disse særpræg ikke forenelige med hinanden, og risikoen for voldelige sammenstød forstærkes og bekræftes dermed i de fakta, der er bemærket og observeret. Det amerikanske samfund var det første til at give et billede af, hvad respekt for flere kulturelle og religiøse traditioner inden for samme nation kunne frembringe. Friktioner og dødelig vold har dér nået de højeste niveauer i verden. For tilknytning til det amerikanske flag eller ethvert andet flag er kun tilknytningen til et menneskeliv, der klamrer sig til det, det rummer og ikke ønsker at miste: sit sprog, sine rettigheder, sin ejendom, sin sikkerhed.

Det er også nyttigt og nødvendigt at forstå, hvor overfladisk og værdiløs den nationale arv er, netop og paradoksalt nok, fordi den er kunstig og udelukkende skyldes Guds vilje til at adskille mennesker, der er naturligt tilbøjelige til oprør. Trods alle de forskelle, der kan observeres på det fysiske plan hos mennesker, har alle Adam og Eva som deres oprindelige forældre. Forskellene blev senere frembragt af Gud: hudfarve, kropstype, farve på øjnenes iris, hårfarve, høj eller lav højde og siden Babelstårnet forskellige sprog, der tales, og endelig forskellige religioner. Men med alle disse forskelle forbliver mennesker på ånde- og sindsniveauet fuldstændig ens, fordi de alle stræber efter de samme ting og især efter muligheden for at leve deres liv i overensstemmelse med deres personlige opfattelse. I lang tid var mennesker enige om at adlyde deres konge, deres leder, deres præster og deres guddomme. Men først, på nationalt plan, frigjorde Frankrig sig fra det religiøse koncept, og der opstod den oprørske ånd, befriet i sin fulde blomstring og evige udvikling. I 1900-tallet opstod der en protest og morderisk anarkisme i Frankrig. Denne anarkistiske tankegang er aldrig forsvundet siden dens fremkomst og har forårsaget store problemer for de politiske herskere i europæiske nationer. Den er oprindelsen til vores verdenskrige i 1914 og 1939. Og vi vil opdage, at den stadig er oprindelsen til den tredje verdenskrig, for i 2022 har statsanarkismen et navn: Ukraine. Dette land brød faktisk med den russiske union og opnåede sin uafhængighed på tidspunktet for den russiske Sovjetunionens sammenbrud. De, der således undslap russisk statsdominans, blev drevet af anarkistiske tanker, som udtrykkes af ønsket om frihed. I det kaos, der blev skabt i Rusland, havde anarkister og kriminelle mulighed for at udtrykke sig og beslaglægge nationens rigdom. Og nogle, som Ukraine, benyttede lejligheden til at formalisere deres nationale uafhængighed. Det tidligere Sovjetunionen tog derefter form af en union af uafhængige stater svarende til USA's. De to øst- og vestblokke blev derefter dannet på samme måde, og deres konkurrence kunne kun have en konfliktfyldt effekt. Ved at ville bevæge sig over i den vestlige lejr blev det anarkiske Ukraine således stridspunktet, der satte den russiske lejr op mod den amerikanske NATO-lejr. Denne anarkiske tænkning ligger i selve Ukraines indbyggeres natur, men ikke kun blandt dem. For efter år med frigjort demokratisk praksis er vesterlændinge alle blevet anarkister, og i dette tilfælde gjorde den ukrainske præsident Zelenskyj ikke noget forkert

ved at erklære til europæerne: "Vi er ligesom jer." Og i denne henseende "er vores plads hos jer, i jeres lejr"; den lejr, hvor anarkisk tænkning dominerer og fortsætter på traditionel vis. Efter de individuelle angreb udført af anarkister er det således denne gang gennem en anarkisk reaktion fra den ukrainske stat, at lunten til det sprængstof, der vil producere og allerede producerer den øst-vestlige konfrontation under Tredje Verdenskrig, tændes. Jeg vil gerne igen understrege denne anarkiske sindstilstand hos ukrainerne, der forklarer deres voldsomme modstand og opposition mod russisk dominans. Ved at træde ind i sin nationale frihed har Ukraine favoriseret alles ret til at gøre, hvad de vil, når de vil, og hvor de vil. Men selvfølgelig har indbyggernes ulighed betydet, at kun de rigeste oligarker har grebet rigdommen i en skamløs korruption, der anerkendes af alle vestlige ledere. Men for sidstnævnte vil det være nok til at reducere overdrivelserne af denne korruption for at Ukraine kan blive egnet til at blive medlem af NATO og Europa. Fordi korruption eksisterer og dominerer overalt, bortset fra at den i Vesten er maskeret af demokratiske fremtoninger, der igen på traditionel vis legitimeres af gentagelsen af det nedarvede princip.

Alt dette beviser, hvor meget mennesker er slavebundet af kunstige og naturlige arvemåder, der holder dem fanget og forhindrer dem i at se på livet på en sand fri måde, hvilket kun er muliggjort af Jesus, der erklærede i Johannes 8:32: "***I skal kende sandheden, og sandheden skal frigøre jer .***" For visionen om denne sande frihed fremstår kun i Gud og alene i Ham, fordi ethvert andet syn på menneskelivet er slavebundet af dets traditioner. Derfor, uanset hvem du er, hvor du end er, hvor du end bor og dvæler, skal du stræbe efter at befri dig selv fra dine arvemåder, fordi du frem for alt andet, eller undfangelse, er den levende Guds skabning, som bragte dig ind i menneskelivet for at præsentere dig for sit tilbud om frelse og sine betingelser for at opnå den.

Denne opfattelse af sand frihed udgør sandhedsprincippet, som således direkte modsiger den tradition, der er etableret ved arv. For kun det, du vælger frit, har værdi, uden begrænsning eller ydre pres. Det valg, du skal træffe, er det, der dikteres af intelligensen, som består i at tage hensyn til alle de data, der udgør din viden og al din forståelse. Mennesket hæver sig kun over dyret ved sin høje evne til refleksion, der er udstyret med moralsk sans. Ligesom Gud og englene kan det analysere, udlede og forudse konsekvenserne af denne eller hin handling; det behøver kun at ville gøre det for at være i stand til det. Men det er her, hans problem opstår; det må stærkt ønske at opnå det ønskede resultat. Og menneskeskarerne vil miste frelsen i massevis, fordi Guds skabninger individuelt ikke pålægger sig selv den vedholdende indsats, der er nødvendig for at opnå det ønskede og ønskværdige resultat. Uagtsomhed gør den største skade, man kan forestille sig, for den uagtsomme. Det er så let at lade sig selv leve uden at stille spørgsmål; let! Ja, men til hvilken pris? Til prisen for sin sjæls frelse. På hele jorden har intet menneske ret eller magt til at forhindre en Guds tjener i at reagere på sin Faders og Mesters kald. Uanset hvilken situation du har arvet gennem dit folks traditioner, kan du befri dig selv fra den og overgive dig til Jesus Kristus og i ham tjene ham, tilbede ham, ære ham, som han fortjener. Han selv er skaberguden, som kom til jorden i kødet ved navn Jesus, og som dermed finder sig dobbelt værdig til vores kærlighed og lydige tjeneste.

Sandheden er således det modsatte af den løgn, der udgør de falske pligter, som pålægges af traditionelle nationale arve. Det er denne idé, som Jesus kom for at bringe og åbenbare for det jødiske folk, der var prioriteten for denne guddommelige handling. Men Jesus mødte for det meste kun fjendtligheden fra en menneskelig natur, der var slavebundet af dens nationale arv. Derfor hørte og så de, da de talte til dem om det himmelske liv, kun deres jordiske liv og deres nations herlighed. Jesus sagde især til prokuratøren Pontius Pilatus: "*Mit rige er ikke af denne verden*," noget han aldrig sagde til sine apostle eller til de andre jøder, der alle forventede, at han ville gribe den jordiske magt og regere Israel, som kong David havde gjort i sin tid. Jesus vidste, at kun hans sonende død havde mening, og at kun hans død og opstandelse ville udgøre de forklaringer, der var acceptable for hans udvalgte og først og fremmest hans apostle. Derfor insisterede han ikke på at overbevise dem, men var tilfreds med at profetere fakta for dem. Dette må være tilfældet indtil verdens ende for enhver skabning, der er kaldet til frelsens udvælgelse; den besøges af Gud på det tidspunkt, han finder gunstigt, og den kan være genstand for flere på hinanden følgende kald, fordi vi holdes fast af den jordiske kødelige arv på forskellige måder, alt efter hvert enkelt tilfælde.

På jorden findes der ingen kærlighed eller venskab, der kan retfærdiggøre at blive privilegeret frem for den kærlighed, vi skylder Gud. Og man må være virkelig tåbelig for at afvise Guds evige kærlighed og foretrække en midlertidig, kortvarig, kødelig kærlighed uden fremtid. Alligevel er dette det valg, som foretages af mange mænd og kvinder, der er ivrige efter at bevare deres jordiske bånd. Jesus fordømte klart denne præference og sagde i Matthæus 10:37: "*Den, der elsker far eller mor mere end mig, er mig ikke værdig, og den, der elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værdig*." Denne dom, som Jesus Kristus traf, fortjener vores fulde opmærksomhed og respekt, fordi den fastlægger forholdet mellem jordiske og himmelske værdier og prioriteter. Bemærk, at Jesus ikke nævner "hustruen" til den, der elsker. Dette forklares ved, at "*hustruen*" symboliserer de udvalgtes kirke, som Jesus personligt elskede mere end sit eget liv. Men bortset fra hans særlige tilfælde, for den syndige mand, der er forløst ved sit blod, må kærligheden til sin hustru ikke overstige hans kærlighed til Gud, hans Skaber og hans Frelser. Men for at undslippe denne fælde må mennesket rive sig løs fra den lidenskabelige kødelige kærlighed og forblive herre over sin situation, hvilket ofte viser sig umuligt for de mange, der ligesom Adam vælger at dele den triste skæbne med deres hustru eller omvendt med den hustru, der vælger at favorisere den mand, hun elsker. Det siger sig selv, at det åndelige menneske vil favorisere himmelsk kærlighed, og at det kødelige menneske vil foretrække kødelig kærlighed. Fordi stillet over for dette problem træder de mange faktorer i den menneskelige natur, der er nævnt i begyndelsen af studiet, i spil og bestemmer det opnåede resultat. For at behage Skaberguden må den udvalgte på én gang være godtroende, troende, venlig og lydig.

Når den er blevet vedtaget, skal standarden for himmelsk sandhed opretholdes og udvides, således gentages, og den bliver derefter en "god tradition". Dette var tilfældet for alle disse bibelske helte, såsom Abraham, Moses og så mange andre navngivne eller anonyme. Når den tradition, der følges, er i overensstemmelse med den himmelske sandhed, kan denne tradition bedømmes

som "god" i henhold til Guds dom. Men uden for dette tilfælde er traditionen en dødsfælde, hvor mennesker fødes, vokser op og dør uden håb om frelse, medmindre de ved, hvordan de skal befri sig fra den i tide. Min viden om den sande Gud er en arv, der kom udefra, fra et fremmed folk, der var hebraiske, og som Gud valgte til at åbenbare sin frelse for alle jordens nationer. Og på trods af sin nationale vantro, som dets historie viser, opfyldte Israel Guds plan gennem sine tolv apostle, og dets første disciple konverterede til den kristne tro. Frelse i Kristus er en sand universel frelse, og det er Gud, der organiserede den fra start til slut. Israel var ikke det frelste udvalgte folk, men et eksempel på menneskeheden taget fra Abrahams efterkommere. Han havde kun privilegiet at være den første til at opleve ægte guddommelig ledelse og var også den første til at betale prisen for vantro. Efter ham, i den kristne æra, kom forsamlinger, der hævdede Kristi frelse, for at forny hans fejltagelser, hans fejl og hans synder mod Gud. Således blev jøder og kristne dømt af Gud på samme måde, og dette bekræfter betydningen af Jesu ord, der sagde i Matthæus 22:14: " **For mange er kaldet, men få er udvalgt** ." Du må ikke miste modet på grund af deres successive kollektive fiaskoer, for Gud dømmer hver skabning individuelt, og hvor nogle fejler, kan de flere få, andre færre få succes.

Tilbuddet om evigt liv, som Gud præsenterer, er hovedmålet med hans tilgang. Det andet hovedmål er derfor udvælgelsen af hans udvalgte, som vil være værdige til at drage fordel af hans tilbud. For at opnå dette resultat vil Gud nu bruge to midler efter hinanden. Det første er undervisning i sine love og sine normer vedrørende det himmelske liv. Det andet middel er forløsningens middel, det vil sige forløsningen af de udvalgtes synder ved den frivillige død af "messias", både den guddommelige og den menneskelige, som vil sone for dem ved at tage dem på sig. Vi må derfor ikke bytte om på mål og midler, for så bliver det virkelige mål utilgængeligt.

Med denne klare forklaring bliver Guds frelsesplan enkel og forståelig for selv de enkleste, mest ydmyge og mindst uddannede mennesker. Hans tilgang kan forstås af alle, over hele jorden, af ethvert menneske, der elsker sandhedens enkelhed, hans sandhed.

Når en intelligent og klog person på jorden planlægger at rejse til et fremmed land med et fremmed tale- og skriftsprog, gør han eller hun allerede inden rejsen dertil en indsats for at lære det valgte lands sprog og også at kende de skikke, som dets indbyggere deler. Dette er det nøjagtige billede af den frelsesplan, som Gud har udtænkt for de udvalgte, der er forløst fra jorden. De skal også, gennem åbenbaringerne i Bibelen, lære det himmelske livs love at kende og rette sig efter dem, før de træder ind i det.

I Bibelen identificeres konsekvenserne af at fortrinne den arv, der er modtaget gennem " **menneskelig tradition** ", som er blevet overleveret fra tid til anden, i denne tekst fra Esajas 29:13: " Herren sagde: Når dette folk holder sig nær til mig, ærer de mig med deres mund og med deres læber, men deres hjerte er langt borte fra mig, og deres frygt for mig er **kun en forskrift fra menneskelig tradition** ." I dette vers fordømmer Gud religiøs formalisme, fordi han kun søger deres oprigtige og fulde kærlighed fra sine udvalgte. Hvilken forskrift taler Gud om her? Lærdommene i hans hellige bibel, så vi må forstå, at for ham, uden at

blive læst med kærlighed for at behage ham, udgør de forordninger, som han selv gav, ikke mere end "**en forskrift fra menneskelig tradition**", som derfor ikke kan være gavnlige for den pågældende. Faktisk giver dette vers en forklaring på den åndelige uvidenhed hos de jødiske præster, der var ansvarlige for at undervise folket. Da de ikke gav deres hjerter til den Gud, de tjente, blev de levitiske præster ofre for symbolikken i de ritualer, de udførte uden intelligens. Da de havde gjort disse ritualer til et mål i sig selv, kunne de kun modsætte sig Kristus, når han præsenterede sig for at erstatte det begrænsede og ufuldkomne dyresymbol. Det er også nødvendigt for vor tids udvalgte at vide, at disse samme bebrejdelser, som Gud har formuleret, i dag angår alle de officielle kristne kirker; Jesus havde afvist dem alle, hver enkelt til sin tid, og endelig Syvendedagsadventismen, institutionel, i foråret 1994, på grund af dens manglende tro på hans profetiske åbenbaring, der især er rettet mod denne tekst fra Esajas 29:10 til 12, som går forud for det foregående vers: "*For YaHWéH har udgydt over jer en dyb søvns ånd; han har lukket jeres øjne (profeterne), han har tilsløret jeres hoveder (seerne). Hele åbenbaringen er for jer som ordene i en forseglede bog, der gives til en mand, der ved, hvordan man læser, og siger: Læs dette! Og han svarer: Jeg kan ikke, for den er forseglede; eller som en bog, der gives til en mand, der ikke ved, hvordan man læser, og siger: Læs dette! Og han svarer: Jeg ved ikke, hvordan man læser.*" Gud giver derefter forklaringen på denne manglende evne: "*Herren sagde: Når dette folk holder sig nær til mig, ærer de mig med deres mund og med deres læber, **men deres hjerte er langt fra mig**, og den frygt, de har for mig, er kun en forskrift fra menneskelig tradition.*" Dette betegner en formalistisk holdning, der også bebrejdes "**Laodikea**", den sidste æra af den officielle syvendedagsadventistkirke.

Dette budskab fra Gud har evig værdi og afslører således årsagen til, at Jesus "**opspyede**" den officielle syvendedagsadventisme i foråret 1994, i overensstemmelse med bekendtgørelsen af denne handling, citeret i Åb 3:16: "**Fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min mund.**" Denne "**lunkenhed**" bekræfter fraværet af kærlighed, som fordømmes i Esajas 29:13: "**men hans hjerte er langt borte fra mig.**"

Efter at have stået i spidsen for den handling, der blev årsagen til denne afvisning fra Kristus, kan jeg bevidne, at jeg i adventismen har mødt mennesker, der til tider syntes at være animeret af iver for det guddommelige værk. Jeg bemærkede dog også, at disse mennesker ikke holdt ud over tid, og at entusiasmen i et øjeblik gav plads til en total opgivelse af det modtagne lys. Derfor må de sidst kaldede udvalgte vide, at Gud er meget krævende i sit krav om kærlighed. Men kunne det være anderledes, når vi kender den pris, han betalte for at opnå den? Og Jesus, var han ikke tilstrækkelig klar i sine ord i Matthæus 16:24: "*Da sagde Jesus til sine disciple: 'Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv, tage sit kors op og følge mig.'*" Og han bekræfter det ved at specificere i Matthæus 10:38: "**Den, der ikke tager sit kors op og følger mig, er mig ikke værdig.**" Hvordan kunne en person, der ikke føler kærlighed til hans åbenbarede profetiske ord, "**tage sit kors op og følge Jesus Kristus**"? Selv hvis djævelen inspirerede ham til at gøre det, ville han ikke blive frelst af Jesus.

At følge Jesus Kristus er en tanke, der forsvinder i en verden, der har fulgt Satan og hans engledæmoner i næsten seks tusinde år. For vores modeller af historiske samfund blev alle bygget under hans djævelsk uretfærdige standarder. Sand retfærdighed herskede kun på jorden i de tre hundrede år, hvor Gud selv direkte regerede sit folk befriet fra egyptisk slaveri. Og hvis han regerede verden i dag, ville sand retfærdighed blive pålagt alle, rig og fattig, høj og lav. Og i denne henseende husker jeg det gamle royalistiske regime i Frankrig, kong Ludvig XI's regeringstid, som var, om ikke sympatisk, så mindre uretfærdig end alle de andre. Da han var meget økonomisk, klædte han sig beskedent og straffede alle kongerigets forbrydere hårdt ved at hænge dem, men slog også ned på adelige herrer, der fortjente det, uanset deres rang og klasse.

Og da jeg nævner monarkiet, bør du vide, at det også er blevet overleveret gennem tiden gennem traditionens princip. Og vel vidende at nogle giver det en bibelsk guddommelig ret, husker jeg, at Gud, frustreret over deres anmodning, kun indvilligede i at give det hebraiske folk "*en konge ligesom de andre folkeslag*" - hedninger på deres tid; hvilket betyder, at modellens inspiration er af satanisk oprindelse og ikke guddommelig. Men Gud tog hebræerne på ordet og overgav dem til den uretfærdighed, som alle deres konger ville praktisere, og advarede dem om, at disse konger ville leve på deres bekostning, ligesom de hedenske konger allerede gjorde; en tung byrde, som han aldrig krævede af dem, mens han ledte dem i sin perfekte og uangribelige retfærdighed.

Tradition og sandhed vedrører også vores vestlige samfund, der er bygget på den demokratisk-republikanske kapitalistiske model, som for Gud og hans udvalgte er et regime af afskyelig synd, der er karakteriseret ved dets djævelske værdier af uretfærdighed og egoistisk grådighed. Vores vestlige samfund lever ikke i fred, men under våbenhviletilstandens usikre forhold, fordi de er dannet af modsætninger fra pressionsgrupper, der konstant kæmper for ikke at miste deres fordele og, hvad de rige angår, deres privilegier. Fordi, på trods af republikskiftet, er det gamle regimes uretfærdighed fortsat. De fattige er forblevet den justerbare værdi, fordi de rige ikke har opgivet noget og endda har formået at øge deres andel betydeligt og eksponentielt. Pressionsgrupperne er fagforeningerne, og den ene efter den anden stræber successive regeringer efter at tilfredsstille de riges krav, altid finansieret af de fattiges udnyttelse, i henhold til det kapitalistiske princip om udnyttelse af mennesket af mennesket, et princip, der har sejret og påtvunget sig selv, selv i Frankrig, efter lang modstand. Denne udnyttelse af mennesket af mennesket er blevet en åbenlys sandhed med udviklingen af aktiebesiddelse, som har erstattet bankernes funktion og alene tager en betydelig del af de små overskud, der trækkes fra de fattiges arbejde, der betales med det "smiske" udtryk, der betyder "Minimum Interprofessionel Vækstløn". Bankerne lånte penge ud til faste renter, mens aktionæren tager den reelle fortjeneste, der opnås gennem medarbejdernes arbejde, i forhold til sin investering. Og situationen er blevet forværret, fordi disse aktionærer ikke alle bor i Frankrig, fordi aktiemarkedet er åbent for hele verden, og dem, der lever af investeringen af deres penge, er flere og flere i alle lande; Penge går til penge. I Frankrig er situationen sådan, at dets job ikke længere beriger landet selv, men udlændinge, der bor i udlandet. Landet fungerer, men det kan ikke længere berige sig selv; dette er

blevet opmuntret og støttet af successive franske præsidenter op til den nuværende præsident, den tidligere unge kapitalistiske bankmand. En kapitalistisk nation trives, når den kan spise en anden nations profit, men hvad bliver der af den, når dens profit selv spises af andre nationer? Den spinder tomt videre og ruinerer sig selv. Det er denne nytteløse indsats, der har ført til, at mit land, Frankrig, siden 1974 er gået i gæld, til det punkt, hvor det nu har en gæld på tre billioner euro; dets model, USA, har en gæld på tredive billioner dollars. Fagforeningsfagorganet har længe virket, men det er blevet klart, at lønstigningerne for de arbejdende fattige er blevet nytteløse af denne stignings indvirkning på de generelle leveomkostninger. Lønningerne stiger, men købekraften forbliver på samme niveau. Politikerne er snu og giver med den ene hånd, hvad de tager med den anden, og i uroen forbedres intet, og alt forværres. Fordi den franske præsident desuden i denne ruinsituation, for at få deres stemmer og støtte, ønskede at reducere deres skatter så meget som muligt; han måtte derfor låne og øge den nationale offentlige gæld. Denne observation opsummerer de perverse virkninger af det kapitalistiske system, som fører til gældsætning i et samfund, hvis profit suges op af aktionærerne, i handlefrihedens og brugen af penges, det vil sige kapitalens, navn. Det er derfor ikke overraskende, at "**kærlighed til penge**" fordømmes i Bibelen som "**roden til alt ondt**" i 1 Tim. 6:9-10; hvilket gør det til **en fiskeri kapital** : "*Men de, der vil være rige, falder i fristelse og snare og mange tåbelige og skadelige begæringer, som styrter mennesker i ødelæggelse og fortabelse. **For penge**kærlighed er roden til alt ondt* , og nogle, som er blevet besat af den, er faret vild fra troen og har påført sig selv mange sorger .

Til grund for dette resultat ligger værdier, der er nedarvet og overleveret fra århundrede til århundrede. Men hvem inspirerede mennesket med ideen om, at det fysiske arbejdes slid skulle nedvurderes i forhold til intellektuelt arbejde? Det var stadig djævelen, ikke skaberguden, der gav Adam rollen som gartner, hans søn Kain erhvervet som landmand og hans bror Abel hyrden. Hvor er det intellektuelle i disse tre modeller for begyndelsen af det jordiske livs historie? For at forlænge sig selv på jorden fandt menneskelivet således føde fra jorden og tøj af uld. Det intellektuelle var ubrugeligt. Påpeg den perversion af vores tid, der har væltet disse oprindelige guddommelige værdier. Deri ligger oprindelsen til alle nuværende uretfærdigheder. I Frankrig, i håb om at fremme kvaliteten af sin tjeneste, er retfærdigheden uafhængig af politisk magt, men de mænd, der er ansvarlige for at levere retfærdighed, er af natur og arv syndere og ufuldkomne, og de er også underlagt det mentale pres, der udøves af vores tids globalistiske humanistiske tænkning og det permanente pres fra mediernes magt. Verden er blevet gennemsigtig, skandaler afsløres i samfund, der er vant til de mange overdrivelser af menneskelig adfærd. Uden at være begrænset af den guddommelige standard for godt og ondt, har de ikke længere hverken kompas eller referencepunkt til at bedømme deres samfund, som er blevet skueplads for alle udskejelser, med sikkerhed.

Mindre end syv år før Jesu Kristi genkomst, er det så ikke tid til at gøre status over sandheden og se den virkelige situation i øjnene, som djævelen har ført hele menneskeheden ind i?

Hvordan ville vores menneskelige samfund se ud under et direkte guddommeligt styre? Ikke mere korrupsion og perfekt retfærdighed for alle, fordi de korrupte, der er identificeret af Gud uden at kunne undslippe ham, fængsles eller elimineres. Lige løn for lige tid brugt på arbejde. Fordi i vores nuværende djævelske regimer gives der højere lønninger til specialiserede erhverv, der uretfærdigt gør krav på disse fordele. Et fags speciale bør ikke retfærdiggøre lønforskelle, fordi valget af et speciale er et spørgsmål om personlig tilfredsstillelse, der ikke har nogen grund til at blive aflønnet. Lønnen bør kun betale for den levetid, som hver person giver i deres professionelle aktivitet til alles fælles interesse; og intet mere. Dette regime ville være et regime med perfekt **lighed**, der ville fremme **broderskab** og give en retfærdig grænse for **friheden**. Men på tidspunktet for den straf, Gud ønsker, er det for sent at rette op på situationen, da krigen i Ukraine vil forværres ud over den mest pessimistiske fantasi. Ruinerede lande må producere meget dyre våben, og samtidig brænder Gud skove og landbrugsmarker med brande forårsaget af solen, hvis varme han intensiverer, eller af lyn fra voldsomme storme, eller endda af frivillige menneskelige brandstiftere; midlerne til at intensivere menneskenes ødelæggelse mangler ikke for den almægtige skabergud, YaHWéH, Michael, Jesus Kristus. Vi må også forberede os på at se hungersnød og mange andre onder rase i et vestligt samfund, der ikke har manglet noget i 50 års overdådighed; jubilæumstiden mellem 1974 og 2024.

Kollektiv vanvid

Hvad siger vi om et menneske, hvis opførsel er overraskende, fordi det sætter sit liv i livsfare ved at gøre ting, som menneskemasserne anser for urimelige? Det er vanvittigt. Er det ægte vanvid, eller er det ikke snarere det faktum, at dets handling er usædvanlig, der får det til at gå for vanvittigt i den såkaldte normale menneskeheds sind? Ja, det er netop denne afvigelse fra normalitet, der får det til at tilskrive vanvid. Den virkelige galning gør intet fornuftigt, fordi det ikke er i stand til at ræsonnere. Desuden er det nok, at et stort antal mennesker begynder at gøre urimelige ting kollektivt, for at denne urimelighed kan blive til normalitet. Det fremgår af denne analyse, at menneskets dom er baseret på de oplevelser, det lever eller ikke lever. Alt, hvad der ikke leves, er knyttet til vanvid, og alt, hvad der leves, går ind i normalitet. Blandt de shows, der værdsættes af publikum, er linedansere eller ekvilibristerne, der går i balance på en stål- eller syntetisk wire i svimlende højder. I en rapport vidnede en ung schweizisk mand således for at forklare sin mestrings af højdeskræk: "Det ligger alt sammen i sindet; hvad jeg kan gøre 50 cm fra jorden, kan jeg gøre i enhver højde." Han giver os en vigtig nøgle til forklaringen: Det ligger alt sammen i sindet. Højdeskræk er en naturlig ting for alle mennesker, fordi den simple handling at gå og stå har måttet opnås gennem erfaring. Når barnet kommer til verden, opdager det faktisk, at det ikke er let at stå på sine to fødder og ben, som skal styrkes, og det finder det lettere at kravle på knæ og hænder. Hvis vi projicerede vores voksne tanker over på dette barn, ville vi høre det sige: alle

disse mennesker er vanvittige, fordi de tager risikoen ved at stå oprejst på deres fødder og ben. Men netop fordi det ser alle andre opføre sig sådan, forstår det, at det skal lære at gøre det samme, og forsøg efter forsøg ender det med at balancere, med et par fald, der bekræfter handlingens vanskelighed. Menneskelig dømmekraft er derfor underlagt normalitetsloven, men det fremgår således tydeligt, at denne normalitet afhænger af individuel erfaring. Denne indledning var nødvendig for at forstå, hvad tro på Skaberguden er. Tro på hans eksistens afhænger af vores individuelle erfaring, og Gud lod sine første vidners erfaringer nedskrive i Bibelen, så at hver af hans menneskelige skabninger i løbet af de sidste 3.500 år af Jordens historie kunne drage fordel af sine første vidners erfaringer. For han åbenbarede sig i kraft og handling for hebræerne, som han reddede fra egyptisk slaveri omkring 1500 f.Kr. På det tidspunkt bestod vanvid i ikke at tro på eksistensen af denne Gud, hvis gerninger var tydelige og ubestridelige. Og blandt de mennesker, der kom ud af Egypten, kunne ingen benægte Guds eksistens, men i henhold til deres individuelle natur kunne de allerede adlyde eller være ulydige mod ham. De lagde således grundlaget for tro og vantro, som er dens absolutte modsætning. Vantro er ikke vantro, fordi det fører mennesker til bevidst at være ulydige mod den Gud, der ordner og organiserer menneskelivet. Ved oprindelsen af den nuværende vantro var tanken hos Karl Marx, en fritænkende filosof, der erklærede: "Jeg har fordrevet Gud fra min himmel." Han markerede således overgangen fra vantro til vantro, som følgelig kun finder sin forklaring i sin afvisning af at underkaste sig denne store og frygtindgydende Gud. Siden da kan den nuværende vantro forklares med mætningen af det menneskelige sind, som ikke længere søger Gud, fordi menneskelivet og dets specialister i alle ting giver det deres svar og forklaringer, der tilfredsstiller det. Imidlertid tillader ingen af disse forklaringer os at forstå eksistensen af tro, som tror på Skaberguden og hans åbenbaringer. Menneskeheden hengiver sig til det paradoks, at mange af de forklaringer på den jordiske historie, som den lærer, på trods af sin officielle vantro er baseret på åbenbaringer citeret i Den Hellige Bibel.

Så hvad skal vi gøre for at have tro og opnå vished om, at Gud eksisterer, og at alt kød i sidste ende vil være ansvarligt over for Ham? Det er nok at have oplevelser, der vil nære denne lille tro og få den til at vokse. Det handler derfor om at omsætte en oplevelse til handling, der vil føre os fra uvidenhedens stadie til videnens stadie. Og dette princip gjaldt for linedanseren, og det vil gælde på samme måde for troen på Gud. For begge er træning og tilpasning nødvendig.

Ikke-troende tilskriver jorden milliarder af års eksistens, men Gud åbenbarede for sin tjener Moses for omkring 3.500 år siden, at den jordiske historie først var begyndt 2.500 år før hans tid, da han førte sit hebraiske folk ud af Egypten. Hvem skal vi tro på? De antagelser, som nutidens videnskabsmand forestiller sig, eller Guds vidnesbyrd, der hjalp ham i hans mægtige gerninger, kendt over hele den beboede jord på hans tid, som bekræftet af dette vidnesbyrd fra Rahab, den prostituerede, der boede i Jeriko, et vidnesbyrd citeret i Josva 2:10-11: "*For vi har hørt, hvordan Herren udtørrede Det Røde Havs vande for jer, da I drog ud af Egypten, og hvordan I gjorde mod de to amoritterkonger hinsides Jordan, Sihon og Og, som I fuldstændig udslettede. Vi har hørt det, og vi har*

mistet modet, og al vor ånd er nedtrykt for jer; for det er Herren, jeres Gud, som er Gud i himlen ovenover og på jorden nedenunder ." Hun levede på hedensk vis midt i en by beboet af hedenske mennesker, og hendes tro er baseret på en intelligent adfærd, der betingede hendes jordiske oplevelse ved at redde hendes liv i modsætning til alle hendes folk, der blev ødelagt af Gud med hendes by. Rahab siger med rette: "*Vi har lært*", men hun alene drager fordel af det, som alle har lært. Hendes valg og hendes adfærd var kun konsekvenserne af sand intelligens' ræsonnement; hvilket fører mig..." at sige, at alle de andre mennesker, som Gud dræbte i Jeriko, blev grebet af en **kollektiv vanvid** . Dette definerer det absolut modsatte af intelligens. Og som vi har set, vurderes vanvid eller dets modsætning, intelligens, af hver enkelt i henhold til hans opfattelse af normalitet. I Rahabs erfaring lå normaliteten i dem, der blev dræbt af Gud, og hun var hedning. Men hun udfordrede normaliteten i sin arv og sine traditioner.

I dag er det det samme, det overvældende flertal af vestlige mennesker er ikke-religiøse og repræsenterer den nuværende **kollektive** menneskelige vanvid, som Gud også forbereder sig på at ødelægge. Uanset hvilke grunde mennesket giver sig selv for ikke at underkaste sig den åbenbarede guddommelige vilje, er dets valg det sande vanvid, der fører det til døden. Det er nyttigt i denne henseende at huske, at Gud kun tilbyder mennesker valget mellem to yderst modsatrettede veje, som disse vers fra 5 Mos. 30:19-20 lærer: "*Jeg tager i dag himmel og jord til vidne imod jer, at jeg har forelagt jer liv og død, velsignelse og forbandelse. Vælg livet, for at du og dine efterkommere må leve, **at elske Herren din Gud, at adlyde hans røst og holde fast ved ham. For af det afhænger dit liv og dine dages længde, og sådan skal du kunne bo i det land, Herren svor at give dine fædre, Abraham, Isak og Jakob.***" Det siger sig selv, at dette budskab er rettet fra Gud til alle mennesker, der læser denne erklæring, og ikke kun til de jødiske hebraiske efterkommere af « *Abraham, Isak og Jakob* ». Disse grundlæggende patriarker af det kødelige Israel er også Guds vidner, der præsenteres for hans åndelige Israel, bygget på den forløsning, der blev opnået af Jesus Kristus, hvis sonende død gavner alle de udvalgte, der er frelst i de to efterfølgende guddommelige alliancer og siden Adam.

Sand **vanvid** , den mest skadelige, er ikke det, som den såkaldte normale menneskehed fordømmer og definerer. Den autentiske galning er ikke interesseret i den frelse, som Gud har foreslået, da han, ude af stand til at ræsonnere, ikke kan værdsætte dette tilbud. Sand **kollektiv vanvid** vedrører derfor adfærden hos de såkaldte normale vestlige folkemængder, som, med adgang til viden om de forhold, Gud har præsenteret, vælger ikke at tage dem i betragtning og dermed, selv ubevidst, tager den vej, der fører dem til døden. For ved at nægte instruktion vælger de at forblive i uvidenhed, som ved ulydighed fordømmer dem til at skulle dø i overensstemmelse med den advarsel, Gud har givet.

Indtræden i troen kan på alle måder sammenlignes med udviklingen af overgangen fra baby til menneske. Deres behov for mad er anderledes; babyen har brug for mælk, mens mennesket har brug for fast føde, som det finder i korn, bælgrugter og grøntsager. Mennesket finder i Gud alle forklaringerne på de legitime spørgsmål, der kommer til at trænge sig på dets sind. Og det første, der trænger sig på, er: hvorfor ender mennesket med at dø? Spørgsmålet er legitimt

for dem, der ved, at Gud selv er udødelig af natur, og at han desuden har givet liv til himmelske engle, hvis de, der er forblevet trofaste, allerede deler denne udødelighed med ham. Det bibelske svar kommer derefter: døden er konsekvensen af en kollektiv straf, som netop er den første form for kollektiv vanvid, som menneskeheden arver og videregiver fra århundrede til århundrede i seks årtusinder. Således, efter disse seks tusinde års udvælgelse af de jordiske udvalgte, vil døden ikke længere ramme de frelste udvalgte ved Jesu Kristi herlige genkomst, men det vil være nødvendigt at vente indtil slutningen af det syvende årtusinde og fuldbyrdelsen af den sidste dom, som angår de jordiske og himmelske oprørere, så selve døden vil blive udslettet, og standarden for evighed og udødelighed vil blive etableret for evigt.

Mange svar på alle vores spørgsmål findes i Bibelen, men for at opnå dem, må vi nære os selv med denne bibellæsning, indtil vi mestrer dens indhold menneskeligt. Nu er denne mestring i sandhed ubegrænset, da vores ånd og vores åndelige forståelse næres af den sande og eneste Gud, som selv er ubegrænset. Ifølge billedet af babyen og den voksne stiger vores behov for fast føde med stigningen i vores viden om Bibelens skrifter. Bibelen tilbyder mad til alle aldre og stadier af vores åndelige udvikling. Allerede på sin tid bebrejder apostelen Paulus hebræerne, modtagerne af hans brev, for at forblive på åndelig " mælk ", mens væksten i deres tro afhænger af " fast føde "; Hebr. 5:12: " *For I, da I burde være lærere, har brug for, at nogen lærer jer de første grundprincipper i Guds ord, og I har fået brug for mælk og ikke fast føde.* " Hvor meget mere er ikke denne bebrejdelse rettet mod nutidige kristne troende, da de ved, at den åndelige sandhed nu er fuldt åbenbaret, og at den mest faste føde, der er forbeholdt verdens ende, hovedsageligt, men ikke kun, er den åbenbaring, der er indeholdt i Daniels og Johannes' Åbenbarings bibelske profetier. For hele Bibelen er en støtte til profetiske åbenbaringer, som jeg har haft mulighed for at demonstrere i de studier, der præsenteres i dette værk, og som foreslås som føde under den åndelige titel " **man**na for de sidste adventister " af tro og gerninger.

I denne verdens ende-kontekst har mennesker stadig valget mellem at følge den ene eller den anden af de to veje, som Gud har lagt foran dem: **kollektiv vanvid** eller **kollektiv intelligens**, da denne værdidom afhænger af antallet af støtter, der bærer dem. Men ak for dem, de mest talrige er ikke de mest intelligente, men de mest oprørske, og deres ende, som er profeteret og åbenbaret i Bibelen, er slet ikke misundelsesværdig. I sine individuelle oplevelser adskiller mennesket sig fra sine medmennesker ved sine særpræg. Hans model vækker derefter to modsatrettede domme: han er misundt, eller han er ynkelig. Og reaktionen fra de tilskuere og dommere, vi er, afhænger af vores personlighed. De udvalgte er misundt af de fremtidige udvalgte, og de er ynkelige af dem, der anser dem for vanvittige. Men i de udvalgtes sind vender denne dom sig om og vendes: den skøreste af de to er ikke den, du tror; det er ikke mig, den udvalgte, men dig, den faldne, og din fortjente ende vil være nådesløs.

Indtil nu har jeg kun nævnt den kollektive vanvid i at ville ignorere den bibelske åbenbaring baseret på hebræernes udvandring fra Egypten, ledet af Moses. Men endnu større er den kollektive vanvid, der får mennesker i vor tid til at afvise og afvise vidnesbyrdet om den kristne tro. Dette skyldes, at Jesus Kristus

er et vidne, der står os meget tættere, og hele vores vestlige liv er bygget på denne model for kristent liv. Vores kalender er baseret på hans formodede fødsel, selvom den er falsk og præget af en forsinkelse på seks år. Men i sidste ende har denne fejl, der skyldes den romersk-katolske munk Dionysius den Lille, ingen konsekvenser for os, fordi dataene om de tider, der åbenbares i profetierne, præsenteres i form af handlingsvarigheder, der gælder for datoer, der er vedtaget i denne falske kalender. De budskaber, som Gud leverer, forbliver derfor fuldstændig identificerbare på trods af de fejl, som denne falske kalender blev grundlagt på. Jesu Kristi vidnesbyrd har fortsat i to tusind år gennem hans hellige tjeneres vidnesbyrd, så hvordan kan vi ikke beskylde vores samtidiges pludselige ønske om at ignorere dette konstante, ældgamle, to tusind år gamle vidnesbyrd om kollektiv **vanvid** ? Denne kollektive vanvid er kun resultatet af et kollektivt valg, et samfund der er forelsket i frihed og er blevet så oprørsk, at det ikke længere kan holde ud at skulle adlyde en guddommelig autoritet. I Jean de Lafontaines fabel "Ræven og druerne" trøster ræven sig selv med ikke at fange de druer, der er placeret for højt, ved at sige, at de er for grønne, og i dag giver mennesket sig selv ret til at være ulydig mod Gud ved at lade som om, han ikke eksisterer. Da dette valg er flertallets, bliver det normalitetens norm og udgør frugten af en **kollektiv vanvid**, der foretrækker at ignorere fakta, der retfærdiggør Guds eksistens, for ikke at skulle adlyde ham.

For ingen moderne videnskabelig opdagelse kan bevise Guds ikke-eksistens, og tværtimod tillader disse opdagelser kun mennesker at opdage den enorme visdom og magt hos den Gud, som skabte livet og alt, hvad det danner, og hvad det indeholder. Dette er i det mindste den deduktion, som **den kollektive intelligens** hos de udvalgte helgener, der er forløst ved Jesu Kristi blod, drager af disse kendsgerninger.

Udvælgelseskriterierne for de sidste udvalgte er meget høje, fordi Guds krav, efter at have bragt meget lys til sine sidste hellige tjenere i den velsignede status som frivillige slaver for deres Herre og Mester, er stort og indebærer deres kendskab til hans sidste instruktioner. De sidste udvalgte skal kende hele den religiøse historie, der er bygget på jorden siden Adam og Eva. De skal kende og følge den historiske udvikling, der er observeret ved udviklingen af tilbuddet om guddommelig frelse til det syndige menneske. Patriarkerne udgør pejlemærkerne for denne åndelige konstruktion, som fører til Jesu Kristi første komme, som kommer som "*Guds lam*" "*for at tage verdens synder*"; hvilket udtrykker Guds ønske og ikke den effekt, der kun opnås meget sjældent. For Kristi blod blev kun udgydt til gavn for dem, som han alene anerkender som værdige til sin forløsning, og dette kriterium vedrører kun hans sande udvalgte. Som Jesus selv sagde i Matthæus 5:17, kom han "*for at opfylde loven*" og ikke for at lære den: "*Tro ikke, at jeg er kommet for at ophæve loven eller profeterne; jeg er ikke kommet for at ophæve, men for at opfylde.*" Bemærk finessen i udtrykket "**men for at opfylde**"; Han siger ikke "**at opfylde den**", og han bekræfter kun opfyldelsen af en del af denne lov og profeterne, hvilket bekræfter den udvidelse og gyldighed, der er givet til denne Moses' lov under hans nye pagt.

De successive fejl, der tilskrives den sidste menneskelige generation, er dem, der er akkumuleret over tid. Og allerede nu må vi bemærke "**arrogancen**"

hos det katolske paveregime, som afviste den spirende norm fra reformationen, der blev indledt i det 16. ^{århundrede}. Som følge heraf forblev Frankrig et romersk-katolsk regime indtil den franske revolution. De grusomheder, der blev begået af denne falske kristne religion, retfærdiggjorde franskmændenes religiøse afsky, og med rette. Men hvis det var legitimt at fordømme dette regime, gjorde det på den anden side Frankrig meget skyldigt over for Gud, at man ikke tog hensyn til det budskab, der blev frembragt af de sande guddommelige vidner i den protestantiske reformation. For deres fredelige og føjelige adfærd var i overensstemmelse med den model, der blev præsenteret af Jesus Kristus, hvilket gjorde deres vidnesbyrd værd at blive modtaget. Men i denne æra hørtes kun våbensammenstød i forbindelse med en krigerisk opposition fra falske protestanter, der kæmpede med våben i hånd mod sande katolikker. Også i Frankrig blev situationen genoprettet af fritænkere og filosoffer fyldt med græsk-romersk kultur. Budskabet om barmhjertig guddommelig kærlighed forblev således uhørligt og usynligt for det franske folk, som var blevet nationalt ateistisk. Strategisk set favoriserede djævelen i en periode uafhængigheden og den globale indflydelse af denne model af republikansk samfund, som pralende af sin frihed eksporterede den og såede verden med sin **kollektive vanvid**. To århundreder senere, i en fredelig religiøs kontekst, genoplivede den katolske tro langsomt og begyndte at forføre sine tilhængere igen. Således forblev dens nuværende model katolicismen, stadig praktiseret af et mindretal af mennesker begået af en dåb modtaget og pålagt i barndommen, uden at de havde valgt den det mindste. Men den romerske paves prestige udfyldte dette hul. Og de, der i øjeblikket støtter ham, er ikke længere børn, men voksne mennesker, der er ansvarlige over for Gud for deres religiøse valg. Det er da, vi må indse det; **Kollektiv vanvid** vedrører lige så meget sekulære undersåtters valg som religiøse valg, hvilket gør det til den typiske model for et samfund fuldstændig afskåret fra Gud. Og vi finder i denne model alle nationer i den vestlige lejr. Men de andre lande er ikke længere fordelagtige, fordi de ikke anerkender, i Jesus Kristus, den eneste guddommelige frelser, der er foreslået det universelle syndige menneske.

Som tiden gik, bragte Gud sit guddommelige lys til de sande protestanter i æraen 1843-1844 og oplyste deres første brug af Daniels og Johannes' Åbenbarings profetier. I 1844, den 23. oktober, straffede Gud deres foragt for sin prøve på den profetiske tro og brød sin tidligere alliance med den falske protestantiske religion, arving til det protestantiske frafald fra det 16. ^{århundrede} og fremefter. Den er genkendelig ved sin blanding af helligt og profant, den ene fod i verden og dens djævelske værdier og den anden fod i en vildledende religiøs påstand baseret på Bibelen. Den prøvede protestantiske tro frembragte adventisttroen, derefter syvendedagsadventisttroen, og derefter ingenting. Men den blev officielt forsonet med sin tidligere dødsfjende, den pavelige romersk-katolske religion, og denne officielle alliance bekræftede dens definitive brud med Gud.

Med tiden spredte **kollektiv vanvid** sig til syvendedagsadventismen, som blev prøvet af Gud mellem 1980 og 1994. Igen bekræftede dens indtræden i protestantismens alliance i 1995 dens afvisning af Gud.

Og siden denne sidste falske bekendtgørelse om Jesu genkomst, som skulle være opfyldt den 22. oktober i efteråret 1994, er jeg forblevet den eneste opbevaringssted for de seneste åbenbaringer givet af Gud, ting som jeg deler med alle hans elskede, der samarbejder eller vil samarbejde i dette værk, nær og fjern, spredt over hele jorden.

Hvor end den har overtaget menneskesjæle, er **kollektiv vanvid** et tegn på den guddommelige forbandelse. For at undslippe den, individuelt, er en opvågnen af samvittigheden nødvendig, og jeg ved, at Jesus vil frembringe denne opvågnen, vel vidende hvor de er, der er værdige til hans evige frelse. I modsætning til den fortabte, perverse verden samles de udvalgte, forenede i den kollektive og individuelle intelligens givet af Gud. Denne kollektive intelligens konkretiseres ved demonstrationen af kærlighed til sandheden fra hver enkelt af dem. Alle er bevidste om behovet for at adlyde Skabergudens stemme, hvis åbenbarede kærlighed udgør det bedste bevis på hans ønske om at gøre dem evigt lykkelige. Dette er det eneste formål med hans forordninger, hans befalinger, hans vedtægter og hans love, skrevet og åbenbaret i hans hellige bibel; hans guddommelige ord skrevet til de udvalgte frelse.

Et samfund, der er hengivet til kollektiv galskab, producerer to typer løgne. Den første type er den frivillige løgn, der bevidst søger at bedrage, og den anden er den ufrivillige løgn, der skyldes, at den benægter eksistensen af himmelsk liv, der er ansvarlig for observerede fakta, og derefter fejlagtigt tilskriver disse fakta til andre menneskelige årsager. Dette emne omhandler i vores aktuelle anliggender den berømte globale opvarmning, der får menneskeheden til at blive ængstelig og søge løsninger på dette bekymrende problem gennem livsstilsrestriktioner. Den åbenlyse synder er naturligvis mennesket og dets forbrug, der producerer kuldioxid gennem dets biler, dets opvarmning, dets fabrikker og dets køer, der beskyldes for at forgifte atmosfæren med deres prutter fyldt med brandfarlige gasser, herunder kuldioxid. Og allerede her tager samfundet ikke højde for de 2.100 atomprøvesprængninger, der er udført siden 1945. Mens en enkelt af dets bomber sender meget mere ud i atmosfæren, end en by som Paris kan producere på et helt år. Men hovedfejlen er der endnu ikke, og for at rette den er det kun det åndelige menneske, der kan gøre det. Dette gælder i endnu højere grad, da videnskabsmænd erkender, at de har observeret tilstedeværelsen af mørke pletter på solen, hvilket oversætter og afslører en intensivering af dens bevægelse og dens solstråling. Det er derfor faktisk solen, der er skyld i denne globale opvarmning, der observeres over hele jorden. Men denne videnskab bemærker kun, hvad kun det åndelige menneske kan forklare: hvorfor begynder solen at blive varmere kraftigere? Fordi Gud befaler den at gøre det, og den adlyder Ham. For at være sikker på denne forklaring er det nok at huske, at Jesus under sit ophold på jorden, i sin messianske tjeneste, beviste over for sine apostle, at han med sit ord øjeblikkeligt kunne dæmpe en voldsom storm, der dannede sig på Galilæas Sø. Vi, hans vidner for vores tid, har ingen ret til at støtte og deltage i udbredelsen af løgne, der berøver Gud hans herlighed, retfærdiggjort af hans ubegrænsede magt som Gud skaberen. Jeg vil også med kraft og bibelsk autoritet minde om, at Gud er ophavsmanden til vores meget virkelige og forsætlige globale opvarmning, da den udgør en plage, der påføres

hans fjender i syndige samfund. Jeg benytter også lejligheden til at minde om, at Jesus under sin jordiske tjeneste i menneskers sinds problemer kun så frugterne af handlinger ledet af de himmelske dæmoner forbundet med djævelen. Jesus tilskrev ikke disse ting sygdom, men ondskabens magter. Det var nok for ham at beordre dæmonerne til at befri deres menneskelige ofre fra deres nærvær, så de ville blive fuldstændig og øjeblikkeligt helbredt. I alle ting må vi finde svaret i Gud og i Gud alene. For i ham finder vi hele det himmelske liv, velsignet eller forbandet, som er usynligt for os, og alligevel i høj grad og fundamentalt aktivt. Vi vil snart i 2029 have muligheden for at se, at solen adlyder Skabergudens finger og ord i overensstemmelse med disse bibelske profetiske meddelelser: Åb. 16:8-9: "*Den fjerde engel hældte sin skål ud over solen, og det blev givet den at brænde mennesker med ild; og menneskene blev brændt af stærk hede, **og de bespottede Guds navn, som har magt over disse plager** , og de omvendte sig ikke for at give ham ære. "*

Godt og ondt

Vi læser i 1 Mos 2:29: "*Og Gud Herren lod alle mulige træer, der er dejlige at se på og gode at spise af, opvokse af jorden, og midt i haven livets træ og træet til kundskab om godt og ondt . "*

Dette er første gang, at udtrykket "**godt og ondt**" nævnes i Bibelen, men ikke sidste gang, for vi vil finde det i andre vers og andre bøger, den præsenterer. Dette udtryk bærer i sig en fundamental og yderst afslørende lære, der giver os mulighed for at opdage den kontinuerlige lidelse, som Gud selv oplever, både personligt og i ånden. Det er for at give os evnen til at forstå denne ting, at Gud skabte vores jordiske dimension, som skulle bære "*menneske skabt i Guds billede*". Ifølge denne udtalelse er mennesket således i stand til at forstå, hvad Gud føler om "**godt**" såvel som "**ondt**". Vi må derfor studere disse to begreber og forstå, hvad de repræsenterer.

Hvordan kan vi definere dem? På det fysiske og kødelige plan mærkes "**godt og ondt**" *på flere progressive niveauer. Som minimum udtrykkes " godt "* ved, at hele kroppen og dens organer fungerer uden smerte, i en sådan grad, at dens eksistens ignoreres eller glemmes af mennesket. "**Godt**" kaldes da "velvære", fordi det mærkes behageligt. "**Godt**" og ondt udtrykkes af vores fem sanser, som er syn, hørelse, lugt, smag og berøring. "**Godt**" kan da være forårsaget af et behageligt syn, en værdsat hørelse, en behagelig lugt, en lækker smag og en følsom og nyttig berøring. "**Ondt**" vil logisk set blive udtrykt ved det modsatte af disse ting, da det betegner det absolut modsatte af "**godt**". Og som sådan er "**ondt**" årsagen til lidelse, og lidelse er symptomet på tilstedeværelsen af "sygdom".

Princippet er derfor dette: alt, hvad vi oplever i vores menneskelige liv om "**godt eller ondt**", er kun det kødelige billede af, hvad Gud oplever i sit sind. Denne idé bekræftes i dette citat fra Paulus, der siger i Efeserbrevet 5:23: "*For manden er hustruens hoved, ligesom Kristus er kirkens hoved, **hans legeme** , hvis frelser han er. " " Kvinden " blev dannet af et " ribben taget " fra Adams legeme,*

ifølge 1 Mos 2:22: "Da skabte YaHWéH Gud en kvinde af det ribben, han havde taget fra manden, og førte hende til manden. " Guds valg af et "**ribben**" **fra Adam er retfærdiggjort af** " kvindens " rolle , som er placeret i åndelig såvel som bogstavelig forstand "ved siden af" sin "**mand**" , sin "**ægtemand**" , Kristus eller Adam. Ved at udvikle denne idé kan vi således forstå, at Gud bygger billedet af sin krop på jorden og den jordiske dimension, fordi han er ånd og liv, og alt, hvad der lever, lever i ham. Før synden, i deres oprindelige renhed og uskyld, afspejlede Adam og Eva perfekt det projekt, der førte Gud til at skabe frie og uafhængige modparter foran sig, som var i stand til at elske ham frit, ligesom han ønsker at blive elsket.

Men dette projekt vil pålægge Gud kontinuerlig lidelse på grund af de valg, der træffes af frie, men oprørske, ulydige og oprørske skabninger. Og det er disse oprørske valgs gerninger, som Gud kalder "**onde**" , fordi de får ham til at føle sig "**ond**" ubehageligt gennem lidelse. Således skaber Gud, ved at skabe frie og uafhængige modstykker, samtidig de udvalgte liv, som vil opfylde hans ønske om kærlighed, men også de uhyrlige skabninger, der bringer "sygdom" ind i "**sin krop**" , det vil sige ind i sine levende skabninger. For det jordiske kødelige menneskes liv har et fysisk aspekt kaldet "**krop**" og et mentalt aspekt kaldet "**ånd**". Og begge er billedet af Guds "**krop**". Ved først at skabe de himmelske engle giver Gud sine skabninger kun ligheden med sin "**ånd**" af liv. For deres fysiske krop gennemgår ikke den fordærvelse, som den oprørske holdning fortjener, og som vil opstå med den første skabte engels oprør, som Gud derefter vil give navnet Satan, hvilket betyder "modstander". Og for Gud mærkes modgangens tilsyneladende, ligesom mennesket mærker "sygdommen", der angriber hans krop og hans ånd. Fraværet af fysisk lidelse forhindrede englene i at forstå intensiteten af den lidelse, som Gud følte; de kunne kun blive bevidste om den utilfredshed, der blev pålagt deres Guds ånd. I denne skabelse af himmelske væsener kom døden ikke til at ramme eksistensen af det oprørske væsen, hvis liv blev forlænget. Dødsprincippet eksisterede dog allerede forud i den guddommelige dom, der vedrørte dem; det skulle først sættes i værk ved afslutningen af det program, som Gud havde forberedt, det vil sige ved afslutningen af de syv tusind år, der var reserveret til den jordiske skabelse, herunder først den jord, hvor Gud skulle organisere sin demonstration af det perfekte liv, som han ville fuldføre i sin tid, ved afslutningen af det fjerde årtusinde, i den menneskelige krop ved navn Jesus fra Nazareth. Hans sejr over synd og død, opnået i Jesus Kristus, ville give ham ret til at frelse sine jordiske udvalgte, men også til at udrydde de jordiske oprørere og de dæmoniske engle, såvel som deres leder, Satan, i den "**anden døds**" **ild**.

" **Godt** " er let at identificere, da det vedrører alle de værdier, der er godkendt og forordnet af Skaberguden, den øverste lovgiver. Moseloven åbenbarer denne standard for "**godt**" i overensstemmelse med Guds opfattelse af dette ord.

" **Ond** " har derimod en dobbelt betydning, som vi skal være opmærksomme på. I det franske sprog kan brugen af udtrykket "**mal**" være forvirrende. Vi skal derfor tydeligt identificere disse to betydninger.

I den absolut modsatte betydning af "**godt**" refererer "**ondt**" til det, Gud forbander, det, han misbilliger, og det, han formelt og uigenkaldeligt fordømmer. Denne type "**ondskab**" er ofte forbundet med det, Gud kalder "**vederstygghed**" og anser for "**vederstygghed**". Og for at implementere "**vederstygghed**" behøver mennesket blot at gøre alt, hvad Gud misbilliger og fordømmer. "**Vederstyggelighed**" stammer fra stridens ånd, og djævelen, Satan, den første skabning skabt perfekt af Gud, var også den første af hans skabninger, der gik i strid med ham. Tvist er kun legitim mellem de to modsatrettede meninger fra to skabninger. Men at diskutere med Gud er meningsløst, fordi han er kilden til intelligens og har perfekt herredømme over alle emner, der skal reflekteres over. Længe før englen og mennesket vidste han de problemer og plager, som frihed kunne føre til for dem, der bruger den på en libertariansk måde, det vil sige for dem, der overskrider frihedens rimelige grænser. Hvis større frihed havde været mulig uden at skade hans skabninger, ville Gud have ladet dem nyde den. Men dette er ikke tilfældet, og hans kærlighed som Fader ledte ham til at indføre beskyttelsesforanstaltninger omkring sine skabninger, det vil sige love, der sætter grænserne for sand frihed. Ud over disse grænser er der synd og død, som er dens belønning. Og denne situation får mig til at tænke på de ukrainske soldater, der rykker frem mod land erobret af den russiske modstander, og som må grave de talrige miner op med risiko for at sprænge dem i luften. Stillet over for disse miner, der forårsager død, er mennesket klogt, og det bør handle på samme måde over for synd, som giver adgang til den "**anden død**" ved den sidste dom. Og dette andet tilfælde vil blive nedskrevet i 6999 fra Adam eller 2999 e.Kr. i virkelighedens historie lige så meget som det første; hvilket gør denne advarsel værd at tage meget alvorligt.

Den anden betydning af ordet "**ondskab**" er det, der forårsager smerte og lidelse. Denne type "**ondskab**" praktiseres lige så meget af Gud som af djævelen og hans menneskelige repræsentanter. Gud gør således ikke "**ondskab**", når han påfører "onder" som straf; dette bliver nødvendigt, når hans skabningers utroskab skal straffes, fordi den når niveauer, der er uudholdelige selv for Gud, den mest tålmodige af alle levende væsener.

I overensstemmelse med den guddommelige befaling givet i 5 Mos 30:19 læser vi igen i Esajas 7:16: "*Men før barnet ved at forkaste det onde og vælge det gode, skal det land, hvis to konger I frygter, blive forladt.*" Ånden profeterer om hans fremtidige inkarnation i "*barnet*" Jesus Kristus. Men vi finder i dette vers den oplevelse, som alle hans fremtidige udvalgte, forløst ved hans udgydte blod og hans fuldkomne retfærdighed, skal gennemgå og lykkes: "***forkast det onde og vælg det gode***." Og allerede den idé, der påtvinger sig selv, er, at for at vide "***forkast det onde og vælg det gode***", skal de udvalgte vide, hvordan man identificerer, hvad Gud kalder "**ondt**", og hvad han kalder "**godt**"; hvilket indebærer, at de har et godt kendskab til hele Bibelens lære. De, der undervurderer den ene eller den anden af de to efterfølgende pagter, har således ingen chance for at blive en af hans udvalgte.

Hvad beder Gud egentlig mennesket om? At elske og adlyde ham. Stillet over for hans krav, hvad foreslår djævelen i det liv, han leder? At dømme ud fra situationen i moderne vesteuropæiske samfund, og især i den franske model, ser

jeg kun lænker, hvori såkaldte "frigjorte" skabninger er fængslet, men som i sandhed er underlagt utallige forbud eller forpligtelser af restriktive love. Dette er naturligvis den nuværende situation i dette land, som har set sine friheder skrumpe ind med stor hast i de senere år, efterhånden som det modtager og adlyder de stadig mere autoritære direktiver, der er beordret af den europæiske regering, der er installeret i Bruxelles. Frankrig var frit, blot på tidspunktet for sin uafhængighed efter krigen. Under general de Gaulles præsidentskab modstod det stadig USA's autoritet. Men præsident Sarkozy fik Frankrig genindsat i NATO-alliancen, og siden da har det kun lidt de katastrofale konsekvenser af sin europæiske undertrykkelse, for sig selv og sine indbyggere. I vores befriede nationer er mennesket overgivet til finansfolks grådighed: banker, forsikringsselskaber. Alle disse finansielle institutioner tilbyder tjenester, der beriger dem med støtte fra de styrende organer. Der vedtages love for at imødekomme deres krav. Alt er organiseret, så de kan trække så mange penge som muligt ud af klienten, og at udstrømningen af penge er så lille som muligt. Love, der i stigende grad begrænser friheden, gør også visse foranstaltninger obligatoriske: brug af hjelme for motorcyklister og knallertkørere, sikkerhedsseler og tekniske inspektioner af motorkøretøjer. Alle disse ting, og listen er langt fra udtømmende, koster mere og mere og belaster budgetterne for mennesker med beskedne midler. Jeg tænker med misundelse på de underudviklede lande, hvor folk stadig kan køre motorcykel med håret flagrende i vinden, frit og uden begrænsninger; dette er blot ét eksempel, men den individuelle frihed skrumper virkelig betydeligt. Om ikke andet på grund af det kollektive liv, der skal bringe flere samfund med uforenelige skikke og religioner sammen.

Vestligt liv er tydeligvis organiseret til at konkurrere med den guddommelige orden. For det har også sin egen opfattelse af "*godt og ondt*". Og krigen, der raser i Ukraine, har fremhævet et absolut "onde" for den vestlige lejr: Ruslands manglende respekt for Ukraines nationale lov. Denne menneskelige lejr er imidlertid meget hyklerisk, i modsætning til Skaberguden, som aldrig gør undtagelser fra sine principper og domme. Meningerne i denne menneskelige lejr varierer enormt afhængigt af tid og sted. Militærkupet, der netop væltede Nigers valgte præsident, der var til fordel for Frankrig, den 26. juli 2023, fordømmes enstemmigt af vores vesterlændinge; de samme mennesker, der støttede og opmuntrede det, der blev udført af de ukrainske oprørere på Maidan-pladsen i Kiev i 2013; et kup, hvor de væltede den lovligt valgte russiske præsident på den tid. Vores retfærdighedens Gud organiserer derfor begivenheder for at fordømme hykleriet i denne vestlige lejr, som gennem sin forvrængede, utro kristne tro udgør dens fjende og mål for dens guddommelige vrede. Og jeg benytter mig af dette emne til at afklare det. I fortolkningen af "*Sydens konge*" i Dan. 11:40 vil Niger sandsynligvis spille den ledende rolle, fordi landets privilegium at besidde uranminer giver det, for Frankrig, dets hidtil privilegerede klient, en strategisk karakter af eksistentiel betydning. Frankrigs tilstedeværelse accepteres eller støttes dog ikke længere af den nye magt og en betydelig del af dets befolkning. Desuden er landet 98% muslimsk. En konflikt, motiveret af franskmændenes store interesse, der har satset alt på atomenergi for at sikre deres elektricitetsbehov, er derfor sandsynlig i den nærmeste fremtid. "*Sydens konge*" synes at antage en

plausibel identitet der, og hans muslimske religion kan gøre ham til leder af et krigslignende oprør af muslimske nationer, der allerede er fjendtlige over for Vesten og især Frankrig.

Dens koloniale fortid er et alvorligt handicap for landet, men efter denne koloniale periode har dets væbnede interventioner i forskellige afrikanske lande også vakt had mod det. Der var Algeriet-krigen, interventionen i Elfenbenskysten, for nylig Libyen og senest Mali. Men afrikanere har også fulgt Frankrigs militære engagement i Balkankrigen og den massive økonomiske støtte og våbentilbud til ukrainerne. Denne imperialistiske adfærd har endt med at irritere dem. Desuden ved de, at for at fortsætte med at udnytte Afrikas rigdomme er vestlige kolonisatorer blevet erstattet af lokale samarbejdspartnere støttet af deres tidligere koloniserende lande. Den vrede, der nu bryder ud i Niger, vidner om, at grænsen for, hvad der er tåleligt, er nået og overskredet for et stort antal nigeriere. Den fælde, som Gud har sat for Vesten, nærmer sig ved at bekræfte den støtte og forstærkning, som Afrika, " *Sydens konge* ", giver Rusland. Ved at citere " *Puth* ", Libyen og " *Cush* ", Etiopien, har Gud i sandhed profeteret et oprør for hele Afrika, nordafrikanske og sorte, mod vestlige interesser, og snart deres hære, i det mindste franskmændenes. Og disse to navne, "Libyen og Etiopien", afslører identiteten af denne " *Sydens konge* ". Dette bekræfter en gammel første tanke, der kom mig i tanke under mit første studium af denne profeti. Jeg havde lavet forbindelsen mellem udtrykket " *Sydens konge* " og " *Sydens dronning* ", som i Matthæus 12:42, med Jesu Kristi ord, betegner "dronningen af Saba", som kom for at besøge "Kong Salomon" på grund af den universelle berømmelse af sin visdom: " *Sydens dronning skal opstå ved dommen sammen med denne slægt og fordømme den, for hun kom fra jordens ende for at høre Salomons visdom, og se, her er en større end Salomon.* " » Denne fordømmelse af de ikke-troende, denne gang kristne, profeteret af vores guddommelige og menneskelige Frelser og Herre, finder allerede en opfyldelse i dette brud i forholdet mellem Niger, Frankrig og de tidligere koloniserende lande i Europa. Hvis " *Sydens dronning* " oprindeligt kun regerede over Etiopiens territorium, betegner dette navn Etiopien i profetien globalt alle de nationer i Sorte Afrika, der har som oprindelse det etiopiske folks udvikling og sekulære ekspansion. Profetien kan således have annonceret den nuværende afrikanske opvågning, som fuldstændigt kunne forene det mod den hadede fælles fjende: den tidligere europæiske kolonisator; som primært omfatter Frankrig, Belgien, Italien, Portugal og England. Det er derfor ikke overraskende, at denne forening sker til gavn for Rusland og dets andre partnere, herunder Kina. Den 26. juli 2023 åbnede militærkuppet i Niger døren for en demonstration af anti-fransk vrede, der deltes i næsten hele Afrika. Denne handling skubbede europæerne væk fra afrikansk jord, og vi var vidne til den strategiske sammensmeltning af den afrikanske " *konge af Syd* " og den russiske " *konge af Nord* ". ***I den næste fase ville disse to " kongers " aggression blive rettet mod Europas territorium, jordbund.***

Vesterlændinge er vant til deres værdinormer, hvor den humanistiske tankegang, der i stigende grad er til stede, giver dem et smukt billede af sig selv; dette, i en sådan grad at de bliver overbevist om, at de udgør en model for et idealsamfund, og følgelig søger de at påtvinge det hele jorden, idet de ser med

medlidenhed på de nationer, der forbliver fjendtligt indstillet over for deres projekt. Man kan også kun opdage dens afskyelige natur ved at læse Bibelen, hvor Gud præsenterer sin egen opfattelse af " **godt og ondt** ". Vestlig foragt for disse sande guddommelige normer fremgår af denne bebrejdelse citeret i Esajas 5:20: " **Ve dem, der kalder ondt godt og godt ondt** , som gør mørke til lys og lys til mørke, som gør bittert til sødt og sødt til bittert." Denne beskyldning om at omgøre guddommelige værdier vedrører vores nuværende republikanske vestlige samfund .

I kapitel 5 i Esajas giver Gud seks eksempler på handlinger, der vil bringe guddommelig " **ve** " over de skyldige. Advarslen har et universelt omfang, og jeg præsenterer dem her, fordi vers 20 kun er det fjerde af de seks. Bemærk, at disse seks forbandelser vedrører mennesker i generel forstand, i deres profane opførsel, og at de således betegner dem, der er skyldige i jordisk evighed. Men de nævnte eksempler bærer også, åndeligt, en betydning, der får Gud til at bruge dem i montagerne af sine profetier.

5:8: " *Ve dem, der lægger hus til hus og mark til mark, indtil der ikke er plads mere og bor alene midt på jorden!* " Målet for Guds harme er jordspekulation; et onde, der er særligt udbredt i vores nuværende vestlige samfund. Den kapitalistiske model i USA, som favoriserer privat egoistisk berigelse, er specifikt udpeget her. Gud åbenbarer således for os, at han opmuntrer til deling af goder og sande værdier.

5:11: " *Ve dem, der tidligt om morgenen haster efter stærk drikkeri og sent om natten opildner af vin!* " Alkoholisme og dens drukkenskab er også ydre tegn og frugter, som rige nationer bærer.

5:18-19: " *Ve dem, der trækker uretfærdighed med ondskabsreb og synd som med vognreb* , og som siger: "Lad ham fremskynde og fremskynde sit værk, så vi kan se det! Lad Israels Helliges beslutning komme og fuldbyrdes, så vi kan kende den!" "Dette næstsidste vers er især rettet mod " **den synd** ", der karakteriserer den kristne økumeniske alliance organiseret af den pavelige romersk-katolske kirke, og som Gud netop afbilder ved " **vogne** " i Åb 9:9: " *De havde brystplader som jernbrynjer, og lyden af deres vinger var som lyden af vogne med mange heste, der løber til kamp.* " Disse " **vogne** " er symbolerne på " **synderne** " *hos de kirker* ' der var samlet for at forsvare, retfærdiggøre og endelig indføre den ugentlige søndagshvile, som den romerske kejser Konstantin I havde sat på den første dag siden år 321. " *Kampen* ", der fremkaldes, vil bringe dem sammen ved Kristi genkomst, og den vil bære navnet " *Harmagedon* " i Åb 16:16. I vers 19 taler Gud om den hånlige og stolte holdning hos sine irreligiøse religiøse eller sekulære fjender, agnostikere eller ateister, som offentligt trodser ham."

5:21: " *Ve dem, der er vise i deres egne øjne, men forstandige i deres egne øjne!* " Gud taler ikke her om den sande intelligens, som han giver sine udvalgte, men han fordømmer den falske intelligens, som hans fjender fejlagtigt tilskriver sig selv og retfærdiggør religiøse eller videnskabelige løgne.

5:22-23: " *Ve dem, der er tapre til at drikke vin og tapre til at blande stærke drikke, som frikender de skyldige for løn og fratager de uskyldige deres ret!* " Her tager Gud emnet fra vers 11 op, hvortil han tilføjer den uretfærdighed, der begås af menneskelige domstole, korrumperet af penge. Igen er modellen fra

USA, hvor princippet om betalt kaution tillader velhavende syndere at fortsætte med at nyde deres frihed, et forbillede for genren. Men dette sidste eksempel finder i 2023 en anden model, der er endnu mere uretfærdig og korrupt end USA's Amerika, som militært hjælper det med at slutte sig til NATO-lejren. Dette er selvfølgelig Ukraine, hvis anarkiske model har nået toppen af uretfærdighed; hvilket får Gud til at bygge videre på det, årsagerne til den vestlige dominans sammenbrud. Og i denne forbindelse evakuerer Frankrig den 1. august ²⁰²³ sine statsborgere fra Niger, hvor en ny krigsfront vil åbne sig, til stor glæde for Rusland, som kun venter på denne afledningsmanøvre for at angribe hele Europa.

Vores viden om Gud vil aldrig være stor nok, som Jesus sagde i Johannes 17:3: "*Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.*" Og for at opdage den sande natur af Guds karakter, må vi gøre det ved at gennemgå hele Bibelen, hans reaktioner åbenbart i hvert tilfælde, og Jesu Kristi udtalelser er uvurderlige i opbygningen af dette sammensatte portræt af den usynlige Gud. Betingelserne for hans velsignelser og hans forbandelser åbenbares med dette formål for øje.

I Matthæus 23 udtaler Jesus ve i otte vers over de skriftkloge og farisæere i det jødiske folk. Men disse bebrejdelser er fuldt ud anvendelige på religiøse lærere i den kristne æra, som er blevet korrumpet af arven fra den pavelige romersk-katolicisme, som vedrører dem i sin helhed, i 2023. Her er disse otte vers, som Jesus Kristus henvender sig til dem. Jeg minder jer om, at Jesus udråber "ve" til den, der gør "**ondt**". Og det kriterium, som Jesus citerer, og som gør disse budskaber vedvarende, er udtrykket "**hyklere**", som betegner utro lærere, der er uværdige til deres funktion eller tjeneste.

23:13: "*Ve jer, skriftkloge og farisæere, **hyklere** ! For I lukker Himmeriget for mennesker; I går ikke selv ind, og dem, der går ind, tillader I heller ikke at gå ind.*" På Jesu tid profeterede denne anklage for de jødiske religiøse om de konsekvenser, som deres fremtidige officielle afvisning af hans messianske handling ville medføre for dem og dem, de underviste. I den kristne æra blev denne fejl gentaget ved den samme afvisning af guddommeligt lys af katolikker i det 12. ^{og 16.} århundrede, af protestanter i 1843-1844 og af officiel adventisme mellem 1982 og 1991, indtil dens officielle fordømmelse af Kristus, som "**spyede**" det ud i 1994.

23:14: "*Ve jer, skriftkloge og farisæere, **hyklere** ! I opæder enkers huse og beder for et falskt syns skyld lange bønner; derfor skal I dømmes strengere.*" Jesus bebrejder religiøse jøder for at udnytte "enkers" svaghed til at tjene på det ved at "**opæde deres huse**" i et bedragerisk skinn af falsk fromhed, som han tilskriver "lange bønner". Advarslen: "*I skal dømmes strengere*" vil blive gentaget af Jakob i Jak 3:1. Udtrykket "opæde huse" betyder at træde ind i og tage disse huse i besiddelse. Og vi ved, at enker ofte, efter deres mænds død, søger religiøs støtte og bistand. Sådan gik katolicismens præster ind i familier og pålagde Gud deres mening. De fik således indflydelse i de vestlige samfunds øverste lag og gjorde den pavelige katolicismes dominans konkret. I alle adelige familier havde den lokale præst en plads ved familiebordet. Og hans lære var standarden for den samlede families åndelige næring. Derfor advarer Jakob 3:1 dem, der underviser i den sande Guds navn, idet han siger: "*Mine brødre, lad ikke*

mange af jer blive lærere, for I ved, at vi skal dømmes strengere. " Denne advarsel fordømmer falsk katolsk lære, men også, siden 1843, den lære, der er givet af præster i den protestantiske religion, og den, der er givet af den officielle adventisme, siden 1994.

23:15: "*Ve jer, skriftkloge og farisæere, **hyklere** ! I drager over hav og land for at skabe én proselyt, og når han er blevet det, gør I ham til et dobbelt så stort helvedes barn som jer selv.*" For at blive anerkendt skal en religion have tilhængere og konstant øge antallet af sine tilhængere; dette gennem alle tider. Jøderne vidste dette og gjorde det. Men slutningen af dette vers forklarer, hvordan den velsignede udvalgte fra 1873, "*Filadelfia* ", i Åbenbaringen 3, ynkeligt nok, blev "*udspyet* " af Jesus Kristus i 1994, "*Laodikea* "-æraen. Tilhængerne, der blev trænet efter 1873, frem til 1994, blev "**dobbelt så stort et helvedes barn** " end deres lærere. Der er kun én årsag til dette: religiøst "**hykleri** " og uværdige, utro og overfladiske tjenester.

23:16: "*Ve jer, **blinde vejledere** ! I siger: 'Den, der sværger ved templet, er intet; men den, der sværger ved guldet i templet, er ansvarlig.'*" Lad os allerede bemærke udtrykket "*blind* ", som Jesus tilskriver den officielle adventisme i "*Laodikea* " i Åb 3:17. Dette tilfælde af inversion af værdier karakteriserer altid falsk religiøs lære. Ved at favorisere "*guld* " frem for "*templet* " afslørede religiøse jøder deres jordiske, kødelige natur, for de var knyttet til profane, jordiske værdier og goder og adopterede dermed de verdslige værdier, som hedningerne ærede. Desuden var de ikke klar over det, men "*guld* " betegnede symbolsk den perfekte tro, som de manglede, hvilket deres afvisning af Kristus efterfølgende bekræftede. I den kristne æra er vi vidne til den samme type inversion af værdier. Tilhængerne af katolicismen forherliger kirken ved at bygge imponerende, prestigefyldte kirker og katedraler. De har ikke forstået, at Kristi udvalgte er en forsamling af menneskelige ånder, som Gud **udelukkende udvælger** , fordi de viser troskab mod den bibelske sandhed, som er åbenbaret ved hans guddommelige vilje; den sande og eneste Guds vilje. Den jordiske organisation har ingen værdi for Gud i sig selv. Den har kun værdi i hans øjne, når den samler mennesker, der er trofaste mod ham. Sådan fordømmer hans bebrejdelser, der er rettet mod jøderne, katolikkerne, protestanterne og adventisterne, den ene efter den anden disse jordiske kirker. Denne omvending af værdier fører mennesker til at "**kalde ondt godt og godt ondt** ".

23:23-24: "*Ve jer, skriftkloge og farisæere, **hyklere** ! I giver tiende af mynte, dild og kommen, men forsømmer de ting i loven, der er vigtigere: retfærdighed, barmhjertighed og troskab. Disse ting burde I have gjort og ikke forsømt andet."* **I blinde vejledere** ! I sier myggen fra og sluger kamelen. Budskabet er klart nok til at blive forstået af ethvert menneske, så jeg vil blot påpege, at disse ting også vedrører de nuværende kristne religioner, som er meget knyttet til sekundære ting, men utroligt foragtelige over for Guds hellige sabbat, "**helliget fra den syvende dag** " fra begyndelsen af den jordiske skabelse og temaet for det fjerde af Guds ti bud, oprindeligt indgraveret "*på to stentavler ved Guds finger* ." Siden dens skrivning vidner og minder Den Hellige Bibel om denne "**helliggørelse** " af den sande sabbat i 1 Mos 2:2-3 og 2 Mos 20:8 til 11. På Moses' tid minder Gud kun hebræerne om eksistensen af hans "**helliggørelse af den**

syvende dag ", som går tilbage til den første lørdag eller "**syvende dag** " i ugen for hans jordiske skabelse; en tid hvor overholdelsen af sabbatten kun vedrørte Adam og Eva, dens første overholdere og grundlæggerne af nutidens menneskehed.

23:25: " *Ve jer, skriftkloge og farisæere, **hyklere** ! I renser bægeret og fadet udefra, men indeni er de fulde af udpressning og overflod.* " Vantro jøder og kristne begår den samme fejl ved kun at lægge vægt på tingenes ydre. Med denne opførsel vidner de om, at de ikke lægger nogen vægt på, at Gud kan ransage deres tanker og sind. Deres gerninger beviser således, at de ikke rigtig tror på hans eksistens og er tilfredse med at udføre et "job" som en religiøs lærer, der giver dem mad og betaler dem, der behager dem og passer dem. Og hvis de tror på hans eksistens, er deres skyld endnu større, for de opfører sig som oprørske demonstranter, ligesom djævelen gjorde før dem. De, der opfører sig på denne måde, er uvidende om den betydning, Gud giver ordet "religion", som i betydningen at forbinde, kun har det formål at forbinde hans udvalgte troende og intet andet menneske med ham.

23:27: " *Ve jer, skriftkloge og farisæere, **hyklere** ! I ligner hvidkalkede grave, der udadtil ser smukke ud, men indvendigt er fulde af dødningsben og al slags urenhed.* " Dette vers forstærker det tidligere " ve ", som vidner om den betydning, Jesus tillægger det bedrageriske aspekt af falsk fremtoning. Og denne insisteren er berettiget af brugen af dette princip i profetien om den "*femte trompet*", som er udviklet i Åb 9:1 til 13. Jesus bruger ofte udtrykket "**som**", og multiplicerer sammenligninger bygget på symboler, hvis betydning er defineret i forskellige vers og bøger i Bibelen. Jeg husker især disse vers 7 til 9, hvor han fordømmer det bedrageriske fremtoning af de faldne kristne kirker, der har været berøvet hans nåde siden 1843 og 1994, og som han tilskriver intentioner, handlinger og karakterer hos "vilde dyr": "*Disse græshopper lignede heste, der var forberedt til kamp; der var på deres hoveder **noget, der lignede kroner.***" som guld, og deres ansigter var **som mænds ansigter** . De havde hår **som kvinders hår** , og deres tænder var **som løvets tænder** . De havde brystplader **som jernbrynjer** , og lyden af deres vinger var **som lyden af vogne** med mange heste, der løber til kamp. » Udtrykket "**jernbrynje** " er afkodet af Bibelen og betyder: **romersk retfærdighed** . Retfærdighed har som symbol "*brystpladen*" i Ef 6:14: "*Stå derfor, iført sandhed som bælte om lænderne og **iført retfærdighedens brystplade***" ; og "**jern**" er symbolet på Rom, siden Dan 2:40: "*Der skal komme et fjerde rige, **stærkt som jern*** ; ligesom jern knuser og splintrer alt, således skal det knuse og splintre alt, **som jern** knuser alt. "

23:29-30: " *Ve jer, skriftkloge og farisæere, **hyklere** ! I bygger profeternes grave og pryder de retfærdiges grave og siger: Havde vi levet i vore fædres dage, ville vi ikke have været medskyldige i at udgyde profeternes blod.*" I vidner imod jer selv, at I er sønner af dem, der dræbte profeterne. **Fyld jeres fædres mål** . » Denne bebrejdelse, som Jesus retter til jøderne, kunne endnu ikke forstås af dem, der hørte ham tale. For da Jesus sagde "**Fyld jeres fædres mål**", hentydede Jesus til den død, de snart ville give ham ved romernes neutrale hånd. Faktisk skildrer Jesus i dette vers en vedvarende adfærd fra falske kristne religioner, som officielt henviser til Gud og hans bibelske åbenbaringer, men i virkeligheden bestrider og

modsiges dem. Adventismens tilfælde er stadig et forbillede i sin art, da navnet på fru Ellen Gould-White, hendes værker og de værker, der blev arvet fra adventistpionererne i 1873, officielt stadig blev æret, overfladisk, men officielt, af adventistinstitutionen i 1991, det år, hvor jeg præsenterede den for et guddommeligt profetisk lys, som Herrens sendebud havde ventet på, håbet på og profeteret. Men da denne institution afslørede sin triste åndelige tilstand, afviste den dette lys og ekskluderede mig fra sit medlemskab. Og således, efter den jødiske afvisning af Kristi lys, fornyede den også den universelle protestantismes adfærd, som Jesus havde fordømt og forladt på grund af dens foragt for adventistbekendtgørelserne fremsat mellem 1831 og 1844.

Ved at understrege ordet "**hykler**" fordømte Jesus den lethed, hvormed mennesker kan bedrage hinanden gennem forstillelse og mystifikation, fordi de ikke, ligesom ham, kan fatte deres naboers tanker. Og denne mystifikation har bekymret den romersk-katolske kirke siden dens omvendelse til Kristus, begunstiget af den religionsfrihed, som kejser Konstantin I gav i 313. I Dan 8:24-25 åbenbarer Ånden om den romersk-katolske kirke, at "*dens magt*" skyldes "*dens listige angrebs succes*". Praktiserende katolikker og alle dem, der anerkender dens religiøse autoritet, troende eller ikke-troende, er alle ofre for det største religiøse bedrag i menneskets historie. Og alle dem, der indgår en alliance med den ved at indgå i dens økumeniske alliance, de protestantiske grene og endelig, i 1995, adventisterne, er også ofre for dens løgne og vil skulle dele den straf, som Gud forbereder for den i sin retfærdige dom, åbenbart for sine udvalgte i sine profetier om de to hellige pagter. Man kan forestille sig, hvor utilpas Jesu samtalepartnere må have følt sig, da de indså, at den, der talte til dem, også var i stand til at læse deres skjulte tanker. For det var ved at skrive deres individuelle synder på jorden, at Jesus var i stand til at beskytte den utro kvinde og redde hende fra den stening, som de hykleriske jøder, der anklagede ham, ville påføre hende. Skamfulde og forvirrede, den ene efter den anden, trak de sig tilbage og forsvandt. I dag, i al sin guddommelighed, undersøger Jesus stadig uophørligt alle menneskelige tanker og kender dem, selv før de formes i vores sind, da han siden skabelsens begyndelse har vidst, hvem hans udvalgte vil være, deres navne og deres karakterer. Ingen, hverken engel eller menneske, kan undslippe hans kontrol, mere effektiv og perfekt end den mest kraftfulde scanner, der er opfundet og perfektioneret af menneskelig teknologi.

"**hyklari**", som Jesus fordømte, vedrører ikke kun religiøse anliggender, fordi det spiller en stor rolle i politik og internationale relationer. Og i denne forbindelse får krigens kontekst, der tager overhånd i vores verden, maskerne af "**hykleriske**" forhold, der opretholdes for beskidte spørgsmål af interesse af enhver art, til at falde. Krigstid afslører de sande bånd af venskab og delingen af forskellige meninger. Det er det gunstige øjeblik, hvor sløret af "**hyklari**" løftes og afslører sande venner og sande fjender. Og jeg benytter emnet til at minde folk om dette, fordi det kun er i denne kontekst, at dette er tydeligt, men lande og nationer har ingen venner, kun konkurrenter. Derfor har jeg ofte kritiseret franske politikeres humanistiske opførsel, som får dem til økonomisk at hjælpe mennesker, der, når de først er opdraget og beriget, bliver konkurrenter til deres franske nation, og nogle gange endda deres modstandere og fjender. Og dette

vedrører allerede det forenede Europa, men forenet hvor længe? Indtil denne "**hykleriske**" handelsunion, oprindeligt baseret på "fællesmarkedet" for seks lande, bryder op og spredes for himlens fire vinde. Jeg vil aldrig nok understrege, hvor meget denne oprettelse af Den Europæiske Union har været en forbandelse for mit land, Frankrig, ved at fratage det dets sande uafhængighed. Og det værste skete med indførelsen af den europæiske valuta "euroen", som kun har gjort de svindlere "glade", der formåede at indføre den. Fordi den lille franske forbruger i dag betaler 1 euro for de varer, han tidligere betalte 1 franc for; bortset fra at euroens værdi er næsten 7 gange større end den gamle franske franc. Det betyder, at med denne overgang til euroen er leveomkostningerne i dag steget med mere end 600%. De, der stak profitten i lommen, bankfolkene, aktionærerne og andre profitmagere, har udført "århundredets kup" på bekostning af almindelige mennesker. Men disse ting har vakt vrede hos den retfærdige og gode Gud, som fordømmer "**hyklari**", og den fortjente straf kommer for at straffe og ødelægge de skyldige og deres ofre, langt fra uskyldige, fordi de er arvinger til den dødelige arvesynd, hvortil kommer de personlige synder, de begår, og som de mener, de kan begå, med fuldstændig straffrihed.

Mennesker synder også mod Gud uden at være bevidste om det. For de er ikke klar over, at Gud i deres tanker bedømmer den prioriteringsstandard, de giver deres vurdering af ting og emner. Han ved udmærket godt, hvad deres sind søger og prioriterer. Og i Vesten, især i deres opfattelse af "**ondskab**", prioriterer de det "**onde**", der gøres mod mennesket, mens det, der gøres mod Gud personligt, fortjener prioritet, fordi menneskeheden skylder Ham og den natur, der omgiver den, sit liv. Han skabte enhver form for liv og materielle ting. Og alene denne fornuft giver Ham, i al retfærdighed, absolut prioritet i alle ting. Når mennesker ikke anerkender denne prioritet, bliver Gud frustreret og tilregner denne frustration som en synd begået mod Ham, og i Hans dom nødvendiggør denne synd de skyldiges død, fordi deres eksistens er uegnet og uforenelig med den livsstandard, Han ønsker at forlænge for evigt. Mennesker har givet sig selv rettigheder over det jordiske liv, der bedrager dem, fordi de ikke har nogen rettigheder. De træder ind i det liv, Gud har skabt, som en gæst, der går forbi og forsvinder. Og deres tid på jorden giver dem simpelthen og udelukkende muligheden for at værdsætte den livsstandard, som Gud har foreslået, og at blive udvalgt af Ham til at dele et evigt liv, eller at gå gennem livet for definitivt at forsvinde efter den sidste dom, hvis de ikke værdsætter dette tilbud, ignorerer det eller bestrider det.

Gud konsulterer ikke blot menneskers tanker, men placerer også sine beslutninger i dem for at gennemføre sine planer, hvilket sikrer hans sikre sejr over alle sine fjender. I Åb 6:2 beskrives Jesus som værende "**udrendt sejrende og for at sejre**". Hans endelige sejr er derfor uden tvivl; det er kun et spørgsmål om tid, som nu er sat til mindre end syv år.

gode og onde " værdier er årsagen til den succes, som paveregimet i Rom forførte. Da den ikke længere forfølger, efter at have mistet monarkisk støtte, forfører den katolske religion de menneskelige masser med sit humanistiske ansigt baseret på religiøse søstre og brødre, nonners og kapucinerers gode gerninger. Fordi den ved at prioritere mennesket frem for Gud behager det normale

menneske, selv syndere. At blive anerkendt som Guds tjener, dens andet ansigt, kirkelige og religiøse ritualer, er nok til at bedrage. Men denne dobbeltsidige forførelse angår ikke kun den, fordi den er karakteristisk for alle falske monoteistiske religioner. Mens Gud ifølge Åb 4:1 symboliserer den perfekte renhed af sine evige himmelske udvalgte, åbenbaret i " **Kristus** " ved symbolet på " **krystallen** ", perfektionen af gennemsigtighed, i absolut kontrast, symboliserer han i Åb 6:12 og 12:1 den religiøse mørkets lejr, katolsk siden altid og protestantisk siden 1843, ved symbolet på " **månen** ". Mysteriet, der bæres af dens bagside, som forbliver skjult og usynlig, gør den til det perfekte symbol til at betegne den dobbelte personlighed, der bedrager ved sine fremtoninger. Denne type budskab er konstant, uanset hvor Gud sigter mod falsk religion, og brugen af udtrykket " **som** " udtrykker dette princip i Åb. 9, men ikke kun fordi den permanente brug af symboler i profeti også retfærdiggør sammenligningerne af symbolerne og de virkelige enheder, der er involveret i hvert budskab, inklusive dem, der vedrører Jesus eller hans udvalgte. Ligeledes oversættes denne dobbelte personlighed, der tilskrives de protestantiske religioner, i Åb. 3:1 til: " *Jeg ved, at du går for at være levende, og du er død* "; hvilket betyder: fremtoning: " *du går for at være levende* "; virkelighed: " *og du er død* ." Når disse ting forstås, er det stadig at kende årsagen til denne guddommelige dom: svaret ligger i det forventede guddommelige dekret i Dan. 8:14; og i al den profetiske åbenbaring, som er forblevet foragtet og ignoreret af disse protestantiske religioner, siden dens officielle præsentation, der blev udført i foråret 1843 af William Miller, den amerikanske landmandsprædikant.

Gud har et klart svar til dem, der gør " **onde** ": Han lader " **onde** " falde tilbage på deres hoveder. Og i denne uge oplever Frankrig det, siden de sammen med Europa forbød udsendelser af russiske tv-kanaler, "RT og Sputnik", som en del af sanktioner mod Rusland, nu vender boomerangen tilbage for at hjemsege det med kupmagernes beslutning i Niger om at forbyde udsendelser af franske kanaler, "France 24 og RFI", i deres land. Dette for at forhindre national propaganda i begge tilfælde. Det er derfor forbløffende og paradoksalt at se den franske regering råbe skandale efter, hvad den selv gjorde med hensyn til Rusland. Et gammelt fransk folkeligt ordsprog lyder: "Den, der spytter i luften, det falder på hans næse." Dette var meget klogt fra gallernes efterkommere, der frygtede, at himlen ville falde ned på deres hoveder. Gallerne i 2023 har tydeligvis ikke længere denne visdom. Denne gang afbrydes de venskabelige, militære, sikkerhedsmæssige og kommercielle forbindelser mellem Frankrig og Niger definitivt: Nigers ambassadører stationeret i Frankrig, USA og Nigeria afskediges. " *Sydens Konge* " styrker sin modstand mod Vesten. En konflikt på afrikansk jord er nu mulig, hvor afrikanske lande, der er gunstige over for Vesten, for øjeblikket sættes op mod dem, der er fjendtlige over for dem, såsom Niger, Mali, Burkina Faso og Guinea. Men det franske paradoks slutter ikke her. Stillet over for de nigerianske kupmageres beslutning om at bryde de sikkerhedsaftaler, der er indgået med Frankrig, hævder den franske regering, at kun den legitime nigerianske repræsentation kan bryde disse aftaler eller ej. Hvad skete der med Maidan-kupmagerne i Ukraine? Hvor var deres legitimitet til at blive anerkendt og støttet i deres modstand mod russisk aggression? Præsidenten, der blev væltet i

dette kup, var russisk og legitimt valgt. Vestlig uretfærdighed afsløres af disse successive paradokser af dobbeltmoral. Og retfærdighedens Gud glæder sig over at gøre denne åbenlyse vestlige uretfærdighed tydelig.

I lyset af disse ting bliver det at tro på, at Gud virkelig ikke forandrer sig, den uundværlige nøgle til at bevæge sig hen imod Ham og i sidste ende arve den frelse, der tilbydes i Jesu Kristi navn.

Jordtid: programmeret død

Vi er så vant til normen i vores jordiske liv, at vi ikke bemærker dens abnormalitet. Alligevel afslører hele skabelsesberetningen, som er nedskrevet i Første Mosebog 1, denne abnormalitet, som er dødens princip. Fra dens skabelse, dens første modstykke, en himmelsk engel eller et himmelsk budbringer, som udtrykket af græsk oprindelse betyder: "aggelos". Som jeg ofte har sagt, nød det himmelske liv midlertidigt godt af den udødelighed, som Gud har givet, som selv er evig og derfor udødelig.

Tværtimod bærer hans jordiske skabelse billedet af døden fra den første dag, hvor Gud skaber jorden af vand. Hvis vand viser sig at være livsnødvendigt for mennesket, vil det, i modsætning til den luft, det vil indånde, drukne det og dræbe det ved at trænge ind i dets lunger. Døden antydes derfor tydeligt i det guddommelige værk på den første dag. Og denne død vil være "*syndens løn*", i overensstemmelse med hvad Rom 6:23 siger. På denne første dag skabte Gud de to modsatrettede principper: "*lys og mørke*". "*Lyset*" gavnede allerede englene, og den nyhed, som Gud bringer til jorden, er dens absolutte modsætning, som han kalder "*mørke*" for at betegne ondskab, det vil sige "*synd og dens løn, døden*". Fra denne dag vil symbolerne på modsatrettede modsætninger mangedobles: havet og jorden; maritimt liv og jordisk liv; himmel og jord; kulde og varme.

Endelig, på den fjerde dag, skaber Gud stjernerne på vores himmel placeret i vores jordiske dimensions udstrækning, og dette udelukkende med det formål at "*markere tider og epoker*". Denne guddommelige handling antyder, at den "*tid*", der vil blive markeret af stjernernes vidnesbyrd, vil være fastsat og begrænset til et bestemt antal år. Da Gud har etableret syvdagesugen, kan vi forstå, at denne "*tid*" ville være begrænset til syv tusind år. Allerede nu må vi bemærke, hvor meget fremkomsten af en begrænset "*tid*" er en nyhed specifikt for himlens beboere, englene, hvis liv virkelig er ubegrænset, hvad angår de engle, der er forblevet trofaste mod Gud. Og dér vil de ord, der er talt af dæmoner, som Jesus ønsker at drive ud af sindene på to besatte mænd, lade os forstå, at de onde engle, der er knyttet til Satan og hans oprørske skæbne, er blevet advaret af Gud om deres endelige død; for de siger til ham i Matthæus 8:29: "*Og se, de råbte: 'Hvad har vi med dig at gøre, Guds søn? Er du kommet her for at plage os før tiden?'*" "Jesus kalder dem frem ved slutningen af det fjerde årtusinde, hvilket uden tvivl overrasker dem, fordi de vidste, at Gud gav dem syv tusind år, før han udslettede dem, eller mindst seks tusind år svarende til tidspunktet for hans udvælgelse af jordiske udvalgte. Dæmonerne vidste, at Gud til sidst ville

ødelægge dem, men de var uvidende om frelsesplanen baseret på Jesu frivillige offer. Lad os bemærke, at selvom mennesker ofte viser vantrø over for Jesus Kristus og hans tilbud om frelse, genkender de onde engle ham i modsætning til dem som "**Guds søn**". De er føjelige og bønfalder ham, fordi de ikke kan modstå ham. Og de forlader de to mænd og går ind i en flok svin, som de kaster i havet. Som hævn håber de på denne måde i det mindste at kunne tiltrække deres ejers og de andre opdrætters vrede og had imod den."

I hans menneskelige fremtoning lå den guddommelige almagt, som Jesus sjældent brugte, oftest til at uddrive dæmoner, oprejse de døde eller tvinge en storm til at stilne øjeblikkeligt. Men da han én gang var kommet til jorden for at frelse sine udvalgte ved sin død, forblev hans guddommelige kraft maskeret og usynlig for hans vantrø menneskelige følge.

"**Tid**" er det afgørende element i menneskers liv, fordi Gud i løbet af deres begrænsede eksistens henleder sine udvalgtes opmærksomhed på ham. Han handler gennem offentlige handlinger, der vidner om hele menneskeheds udbredte vantrø, uanset hvilke lande der repræsenterer den. Og angående denne vantrø vil jeg minde jer om, at "at tro på Gud" ikke betyder "at tro på Gud". Faktisk antyder "at tro på" tro på Guds eksistens. Men han ved, at beviserne for hans eksistens er givet til dem, og at emnet ikke længere egentlig er tro på hans eksistens. For "at tro på Jesus Kristus" betyder at tro, at Gud præsenterer sig i form af Jesus Kristus, og at det syndige menneske derfor må sætte al sin lid "til ham". Artiklen "i" betegner en ydre mening, der forbliver udenfor, mens udtrykket "i" definerer tilliden hos de udvalgte, der træder "ind i" Jesu Kristi person, i hvem de rekonstruerer sig selv i hans billede.

I Dan 5 finder vi vidnesbyrdet om et guddommeligt mirakel, hvorved Gud informerede Babylons konge, Beltesassar, kong Nebukadnesars barnebarn, om, at hans levetid var ved at være slut. En mystisk hånd skrev under hans blik på en væg ordene "talt, talt, vejjet, delt" eller på kaldæisk "mene, mene, tekkel, ufarsin". Daniel forstod derefter budskabet og åbenbarede det for kongen. Tidspunktet for hans regeringstid var fastsat af Gud med en begyndelse og en slutning: "talt, talt". På netop denne dag skulle han dø i henhold til Guds retfærdige dom: "vejjet". Hans kongelige dynasti skulle slutte med hans død, og riget, arvet fra kong Nebukadnesar, skulle gå under medernes og persernes herredømme: "delt". Alene denne vantrø konges oplevelse illustrerer hele den vantrø menneskeheds oplevelse. Denne søn af Nabonid, direkte søn af kong Nebukadnesar, havde kendt sin bedstefar og de religiøse oplevelser, der havde ført ham til at omvende sig til ham og i ham. Han havde opdaget i sig selv den virkelige svaghed hos den mest magtfulde mand på jorden på det tidspunkt, og hans ændrede adfærd var det stærkeste vidnesbyrd, han kunne give til Gud, ud over de trosbekendelser, som Dan. 4:37 videregiver til os: "*Nu priser, ophøjer og ærer jeg, Nebukadnesar, himmelens konge, hvis gerninger er sande og hans veje retfærdige, og han kan ydmyge dem, der vandrer i hovmod.*" I dag ignoreres dette vidnesbyrd fuldstændigt, og de stolte vandrer i hovmod, og deres ende vil ikke være så behagelig som kong Nebukadnesars, der gik ind i de retfærdiggjortes hellighed.

Tid er det livsvigtige element i menneskelivet, den varer som et timeglas, hvis kapacitet i sandkorn er individuelt fastsat, og den slutter altid, når timeglasset

er tomt. Når konteksten er vanskelig og smertefuld, synes tiden lang, og i en kontekst af glæde og lykke synes den derimod meget kort. Disse følelser maskerer dog virkeligheden, for som vores ure, vækkeure og ure vidner om, flyder tiden med perfekt regelmæssighed.

I Daniel 7:25 fortæller Gud os gennem sin profet: "*Han vil tale ord imod den Højeste og udmatte den Højestes hellige og finde på at ændre **tider** og love. De hellige skal gives i hans hånd i en **tid** , **tider** og en halv **tid** .*" Gud tilskrives disse handlinger til det romersk-katolske paveregime. Bemærk, at Gud i dette vers henleder vores opmærksomhed på ordet "**tid**". I symbolikken, der er etableret i 4 Mos 14:34: "*I fyrre år skal I bære jeres misgerninger, **et år for hver dag** , og **I skal vide, hvordan det er at være berøvet min nærvær** .*" Gud leverer to budskaber her: det første afslører en kode, som han vil bruge i sine profetiske data, ifølge hvilken en dag repræsenterer et faktisk år, men omvendt kan et faktisk år også repræsentere en dag. Det andet budskab er af stor interesse, fordi vi ser, at disse profeterede varigheder dækker forbandelsestider, hvor Guds folk er berøvet hans nærvær. I den kristne æra er varigheden af de 1260 år i Dan. 7:25 og de 2300 år i Dan. 8:14 således år præget af Guds forbandelse. Og årsagen til denne forbandelse åbenbares i dette vers i Dan. 7:25: "*han vil tænke på at ændre **tider** og lov*." Vi har set den betydning, Gud giver sin organisering af den tid, han giver sin jordiske skabelse. Ændringen af hviledagen, der favoriserer den første dag, vender imidlertid den plan, som Gud har profeteret. For afslutningen på den universelle demonstration, som jorden skal præsentere, skal komme ved slutningen af det syvende årtusinde, fordi det ottende ikke vil være for de oprørere, der udslettes på den sidste doms dag. Desuden betegner udtrykket lov i dette vers ikke kun loven i Guds ti bud, men hele Moses' lov, som vedrører de fem bøger, der er skrevet under Guds diktat af Moses. I 321 er opgivelsen af sabbatten kun konsekvensen af den foragt, der vises for hele denne Moselov, fordi den katolske religion i sin form, der blev etableret i 538, bevarer alle de hedenske rituelle former fra sin oprindelige hedenske form. "Solens dag", som kejser Konstantin værdsætter, forbliver genstand for indvielsen af den falske kristne tro, der kaldes katolsk, og for protestantismen, som Gud har forkastet siden 1843. De æresbevisninger, der gives den første dag, omstøder og fjerner den helliggørelse fra den syvende dag, som Gud tilskrev den fra skabelsen af vores jord. Det er hans ære og hans herlighed ved at være skaberen af denne jord og af de liv, den bærer, der således tages fra Gud. Vi kan således forstå, hvorfor han kræver, at hans herlighed gives tilbage til ham i sit budskab, der tilskrives den første af de tre engle i Åb. 14:7 til 10. Men en anden engel går forud for dem i vers 6: "*Og jeg så en anden engel flyve midt under himlen og have det evige evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.*" Denne første engels rolle bekræfter den proces, der følges af genoprettelsen af religiøse sandheder, der er blevet forladt siden år 313. For dette "**evige evangelium**" repræsenterer den frelsesplan, som Gud har udtænkt. Det blev åbenbaret for mennesker gennem "Moseloven", som har været foragtet af falsk kristendom siden år 313, præget af den djævelske forførelse af religionsfrihed, som kejser Konstantin I gav. Efter ham, i vers 7, udtrykker den første engel sit budskab, der fordømmer den skandale, der er pålagt Skaberguden, som kræver at

genvinde sin uretfærdigt frataget herlighed: " *Han sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for hans doms time er kommet; og tilbed ham, som har skabt himlen og jorden og havet og vandkilderne.* " Det er datoen for foråret 1843, der samtidig markerer kravet om hvile på den sande syvende dag; som genopretter Skaberguden hans tabte herlighed, men også hans fordømmelse af kristendommen, som forlænger hans guddommelige tilbedelse på denne første dag, der er besmittet af den hedenske tilbedelse af solguden.

Ved sin oprindelige helliggørelse af sabbatten åbenbarede Gud for menneskene programmet for de syv tusind år, der var reserveret til hans jordiske demonstration. Og siden Moses' oplevelse ved vi, at Gud straffer forvrængning af sin jordiske frelsesplan, som også profetisk er åbenbaret i hans beretning om verdens skabelse i Første Mosebog 1 og 2. Forførte kristne er langt fra at forestille sig, at deres fordømmelse vil hvile på deres foragt for " **Moseloven** ", og alligevel er det netop deres foragt for den gamle pagts lære, der vil forårsage deres evige tab. Beviset hviler på hans krav om respekt for hans helligdag, der er etableret siden 1843 og 1844 ifølge Dan. 8:14, et krav, der vil udgøre det grundlæggende element i hans sidste universelle trosprøve, som vil slutte med den herliggjorte guddommelige Kristi genkomst i foråret 2030.

Adam og Evas ulydighed bærer stadig sine konsekvenser, synliggjort af døden, som reducerer menneskets " **tid** " på jorden indtil verdens ende. Men dette guddommelige budskab er ikke blevet forstået, som det burde have været. Distraheret fra den bibelske lære, som Gud har givet, giver menneskeheden ingen mening til denne såkaldte naturlige død, der rammer den. Det er den alvorlige konsekvens af dens blindhed, der gør den værdig til at lide den " **anden død** " og berøver den det evige liv, som Jesus Kristus tilbyder gennem sit frivillige sonoffer.

Det religiøse spørgsmål er så vigtigt, at det kræver en fuldstændig og dyb indvielse til Gud af de udvalgte, udover legitim lydighed. Dette er den eneste mulighed for at opnå den ønskede og eftertragtede udvælgelse fra ham. Ved sin meget overfladiske opførsel forarger falsk religion skaberguden, som er jaloux på hans herlighed og den ære, han fortjener at opnå fra alle sine skabninger, som alle skylder ham, uden undtagelse, den første form for deres eksistens.

For det moderne menneske er tid penge, og dette koncept viser, hvor langt deres vej er kommet væk fra Gud, fordi den tid, Gud giver, først og fremmest er retten til at leve og nyde dette liv for at lære ham at kende, elske ham og tjene ham, ikke kun i den nuværende jordiske tid, men i den evighed, han vil give sine udvalgte ved Jesu Kristi herlige genkomst. " **Tid** " er derfor tilbuddet om en guddommelig nåde, som vil slutte i det kommende år 2029.

Ved at give ordet tid betydningen af et faktisk år i Dan 4:16, forbinder Gud det med ideen om en cyklus, der reproducerer sig selv: " *Hans menneskehjerte skal tages fra ham, og et dyrs hjerte skal gives ham, og syv tider skal gå over ham.* " Subtlt er denne cyklus, taget som et mål, solens, som djævelen bruger til at ophidse og irritere Gud, sin modstander og sin dommer. Og valget om i Dan 7:25 at præsentere varigheden af 1260 år i formen " *en tid, tider og en halv tid* " fordømmer rollen af soldyrkelsen i det romersk-katolske pavelige regime, der dominerer i hele denne profeterede varighed af " **tid** ". Af samme grund betegner

han i Dan 8:14 de " **2300** " faktiske år, der er citeret med udtrykket " **aften-morgen** ", som betegner hele cyklussen af det 24-timers døgn i de syv skabelsesdage; " **tid** ", hvor den " **syvende dags** " hvile oprindeligt blev " **helliget af Gud** "; den " **syvende dags** " sabbats hvile er således målrettet og udpeget af det profeterede guddommelige dekret. Og baseret på " **foråret** " i år 458, i Ezra 7:7, er denne varighed successivt knyttet til Kristi forsoningsdød, der blev fuldbyrdet i " **foråret** " i år 30, ifølge Dan 9:27, derefter til genoprettelsen af sabbatten i " **foråret** " i 1843, datoen for afslutningen af " **23:00 aften-morgen** " i Dan 8:14, og to tusind år senere, til hans herlige genkomst i " **foråret** " i 2030. De 6000 år med udvælgelse af de udvalgte vil være begyndt med et " **forår** ", et udtryk, der betyder " **første gang** ", den " **første** " af skabelsens begyndelse, og de vil slutte ved begyndelsen af den " **sidste** ", som vil blive præget af den retfærdige og gode Guds indgriben for sine udvalgte, men frygtindgydende og destruktiv for alle sine fjender.

Menneskelige fejl med hensyn til tid har været den konstante årsag til, at Skaberguden har brudt sine successive pagter med mennesker og kristne kirker. Først på listen begik den jødiske nation den fejl at misfortolke denne profeti i Esajas 61:1-2, hvor Ånden bekendtgør formålet med Messias Jesu Kristi to successive jordiske indgribener: " *Herren Herrens Ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig til at forkynde godt budskab for de sagtmødige; han har sendt mig for at læge de knuste hjerter, for at udråbe frihed for fanger og frihed for bundne, for at udråbe Herrens nådeår og vor Guds hævn dag; for at trøste alle, der sørger.* " *At give dem, der sørger i Zion, at give dem prydelser i stedet for aske, glædens olie i stedet for sorg, lovsangens klædebon i stedet for tynget ånd, så de må kaldes retfærdighedens træer, Jahves plantning til herlighed .*

Af alle disse ting, som Gud havde forkyndt, beholdt det jødiske folk og deres religiøse præster kun forkyndelsen af hævnens dag, som var profeteret i vers 2. De tog således fejl med hensyn til den " **tid** ", som Gud havde profeteret. Og det er derfor, Jesus, da han læste denne tekst i synagogen i Nazareth, stoppede sin læsning efter at have citeret "nådens år", som går forud for "hævnens dag", i dette vers 2. Han vakte således et første morderisk had blandt jøderne, som med denne adfærd afviste den rækkefølge af programmet, som Gud havde fastsat. Jesus bekræftede senere denne lektie ved at forbande et figentræ, som han forbandede på grund af dets sterilitet, da det ikke var i sæson til at bære frugt. Han illustrerede på denne måde den jødiske forvirring af de tider, Gud havde fastsat, som ville blive årsagen til deres nationale religiøse forbandelse. Og dette meget subtile budskab er af enorm betydning, fordi alle de alliancer, som Gud har brudt, vil blive brudt på grund af fejl begået omkring " **tidspunktet** " for opfyldelsen af de ting, som han alene har profeteret, og dermed, ligesom det jødiske figentræ, bærer de udtørringens forbandelse, billedet på åndelig død og den " **anden død** ", som definitivt udsletter de skyldiges liv på " **tidspunktet** " for den sidste dom.

Vi går videre til tilfældet med romersk katolicisme, som aldrig har indgået Guds hellige pagt siden dens begyndelse og aldrig vil indgå den, efter at jøderne, protestanterne, begik den samme fejl i 1843. For Gud, ifølge Dan 8:14, skulle foråret på denne dato se begyndelsen på en første prøve af adventisternes tro. " **Tid** " var da faktisk et spørgsmål, da denne dato 1843 var baseret på numeriske

data præsenteret i Bibelens profetier. For at bekræfte denne forbandelse bragte Gud i løbet af "**tiden**" denne faldne protestantisme ind i den økumeniske alliance organiseret af den katolske religion. Velsignet for sin tro opstod syvendedagsadventistreligionen i USA i 1863, efter de to adventistiske trostests i 1843 og 1844. Gud profeterede i Dan 12:12 sin oprindelige velsignelse, som han fastsatte til året 1873, "**tiden**", hvor den tog en universel form i den æra, der kaldes "**Philadelphia**", som profeteret i Åb 3:7. Ak, 150 år efter 1844, i 1994, i "**Laodikea**" -æraen fra Åb. 3:14, gengav den officielle adventisme den protestantiske fejl i denne dato 1844 ved at afvise det profetiske budskab, som jeg præsenterede den for, og som definerer og konstruerer datoen 1994. Og af de samme grunde led den den samme guddommelige straf, bekræftet af dens "medlemskab" i den protestantiske føderation, der blev officiel i foråret 1995.

I alle guddommelige åbenbaringer er "**tid**" allestedsnærværende: bekendtgørelser af Kristi komme baseret på den tid, Gud har fastsat; bag navnene på de "syv kirker" i Åbenbaringen 2 og 3 er der syv "**tider**", der er markeret med vigtige religiøse begivenheder knyttet til "**tider**", Gud har fastsat; og endelig vil den sidste forventning om Kristi sande genkomst slutte i foråret 2030, på den "**tid**", Gud suverænt har fastsat.

I de svar, han gav sine apostle, der spurgte ham: "*Herre, vil du på denne tid genoprette riget for Israel?*" ? » Jesus havde dette svar: « *Han svarede dem: Det tilkommer ikke jer at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat af sin egen autoritet .* » Dette udtryk "**det tilkommer ikke jer**" har længe bedraget og stadig i dag læserne af Bibelen, fordi Jesus ikke gav dette "**jer**" den globale betydning af menneskeheden, men kun den, der på det tidspunkt vedrørte hans samtidige apostle og disciple, der var adskilt fra tidspunktet for hans sidste herlige komme med lidt mere end to tusinde år. Hans ord var kun berettigede på grund af denne kontekst, der stadig er meget langt fra hans herlige genkomst, og to tusinde år senere er konteksten gunstig for os, og denne gang er interessen for datoen for hans triumferende genkomst for os blevet et spørgsmål om troens ægthed. Og som usynlige tilskuere er de gode og onde himmelske engle vidne til menneskehedens opdeling i to lejre: de udvalgte, hvis oprigtige og logiske tro er velsignet af Gud og fyldt med hans lys, og de faldne, hvis adfærd er paradoksal, mørk og modbydelig til det afskyelige punkt. Også disse ord fra Mal. 3:18 er allerede synlige for dem: "**Og I skal igen se forskellen mellem den retfærdige og den ugudelige, mellem den, der tjener Gud, og den, der ikke tjener ham.**" De andre adskillelser, etniske, racemæssige, nationale, mangfoldige, har kun den rolle at sætte de ugudelige op mod hinanden, så de ødelægger hinanden; hvilket allerede er begyndt den 24. februar 2022 i Ukraine og vil ende, ifølge Åb. 14:17-20, med "**årgangen**", som vil ødelægge de utro religiøse lærere efter den herliggjorte Kristi komme, Sejrherren over de oprørske nationer.

Denne analyse af ordet "**tid**" får mig til at indse, at dette udtryk kun har betydning for jordiske væsener og Gud, som skabte dem. For før jordens skabelse, i den himmelske dimension, hvor de hellige engle lever, havde og har dette ord tid stadig ingen betydning, fordi de lever i en virkelig evighed, konstant badet i lys. Ordene "**nat, mørke**" fik kun eksistens og betydning i sammenhæng med vores jordiske liv, tilflugtssted og syndens rige. Det er det samme med ordet dag og alle

vores tidsberegningenheder: sekundet, minuttet, timen, dagen, ugen, måneden, året, tiåret, hundredåret og årtusindskiftet. Den, der lever evigt i Guds rige, tæller ikke den tid, der strækker sig uendeligt foran ham.

I Første Mosebog placerer Gud sin skabelse under dagens enhed, dannet af nat og dags rækkefølge. Før synden er nat og dag lige lange. Nætter og dage følger hinanden i perfekt regelmæssige cyklusser. Jordens rotation om sin akse, i dette øjeblik perfekt lodret, bærer et åndeligt budskab, der er værd at bemærke: successivt udsættes dens overflade for lys i løbet af dagen, og denne samme overflade kastes derefter ud i nattens mørke. Nu, vel vidende at lyset er Gud selv, illustrerer denne jordiske rotation usikkerheden om udfaldet af kampen mellem lysets lejr og mørkets lejr. For denne jordiske rotation vil fortsætte i 6.000 år, hvorefter den vil blive gjort øde, kun beboet af Satan, der holdes fanget på sin jord, i "**tusind år**". Sejren for det godes lejr vil ikke være fuldstændig og effektiv før vor Frelser Jesu Kristi herlige genkomst. Selvom de er trådt ind i evigheden i det øjeblik, vil de forløste udvalgte fortsat give mening til tidsberegningen, da tiden for den himmelske dom, den der dømmer de onde oprørere, skal være "**tusind år**", hvilket vil give mening til den hellige sabbat på den syvende dag, som Gud helligede for at profetere dette "**syvende årtusinde**". Efter synden udløses og sættes årstidernes cyklus i gang, men denne gang får jordens rotationsakse på 23° den regelmæssighed, der er i længden af natten og dagen, til at forsvinde. Jorden, som Gud har skabt til dette formål, bliver den slagmark, hvor Gud og djævelen vil konfrontere og kæmpe mod hinanden for at opnå menneskers godkendelse og støtte. Dette er det eneste problem i denne evige konflikt, der begynder i dette øjeblik af det jordiske liv. Dagenes og nætternes uregelmæssighed, hvor den ene dominerer den anden, alt efter årstiden, illustrerer den ene lejrs dominans over den anden på en cyklisk måde baseret på solens rotation, som markerer og definerer vores 365-dages år. Solåret udgør den vigtigste tidsenhed på grund af dens meget symbolske aspekt. Solen er ikke Gud, men symbolet på den sande skabergud, som placerer sig i midten og gør krav på retten til at være centrum for sine menneskelige skabningers opmærksomhed. Og rækkefølgen af nætter og dage illustrerer menneskets usikkerhed, tiltrukket af djævelens mørke forførelser, nogle gange af Gud og hans lys.

I profetisk brug har dagen værdien af et rigtigt år, og det profetiske år har værdien af 360 dage. Unøjagtigheden af denne værdi på 360 dage bemærkes, men den er uvigtig, fordi Gud under navnet "**en tid**" giver sit profetiske år den virkelige værdi af 365 dage. Således repræsenterer de 1260 år, der er profeteret i Åb. 12:6 og 14, i formen "**en tid, tider og en halv tid**", 1260 år på 365 dage. Gud leger subtilt med disse sammenligninger baseret på disse symbolske koder, og vi kan drage værdifulde lærdomme af dem. I Esajas 61:2 bekendtgør Gud successivt "**et nådens år**" og derefter "**en hævnens dag**". Betydningen af dette citerede "**år**" er tydeligvis profetisk, og dette udtryk "**år**" kan derfor erstattes af ordet "**tid**" i solcyklussen, som også betegner det. Sådan får vi bekendtgørelsen af den dyrebare "**nådetid**", som i virkeligheden vil fortsætte fra Jesu Kristi død indtil hans herlige genkomst. På samme måde har "**hævnens dag**" den symbolske værdi af det virkelige eller åndelige "**år**", og dette vers fra Esajas 63:4 **bekræfter denne lære ved at citere de to udtryk "dag, år": "For hævnens dag**

var i mit hjerte, og **min forløstes år** er kommet. " Dette er desuden meget logisk, da dette vers samtidig placerer Guds "**hævn**" over oprørerne og hans "**forløstes**" indtræden i himlen.

Jeg indser i dag, hvor omtrentlige og frygtelig upræcise alle vores menneskelige beregninger af "**tid**" er. Og det er tid for mig at se på Guds plan, mere i den præcision, som han naturligt giver gennem sin perfektion til de ting, han organiserer, snarere end i de tilføjede tal, der bedrager os enormt. Således får Jesu genkomst, der er planlagt til foråret 2030, vores sædvanlige romerske kalender til at virke 30 år for lang. Og jeg er overbevist om, at Gud på grund af sin præcision organiserede den jordiske historie i ekstremt præcise opdelinger: 2000 år, fra Adam indtil Isaks offer, som hans far Abraham frembragte, derefter 2000 år indtil Kristi død, og 2000 år igen, indtil hans genkomst. Dette program giver Jesu Kristi død den højeste grundlæggende rolle, som hans kærlighedsdemonstration fortjener. Men jeg må indrømme, at tallene i Bibelen placerer Isaks offer i 2083: Abram, der blev født i 1948, var 100 år gammel i 2048, og 35 år senere, ligesom Jesu alder, indvilligede han som svar på Guds anmodning i at ofre sin søn Isak i Morijas land og ved foden af det bjerg, som Gud havde vist ham. En detalje giver os mulighed for at retfærdiggøre Isaks voksne alder på 35 år: "**Abraham læssede brændet på sin søn**", som han kalder "**den unge mand**", og som derfor ikke længere er "**barnet**". Denne handling profeterer unægtelig Guds offer, der realiseres i Jesus Kristus, og som desværre ikke vil komme 2000 år senere, men 1917 år senere, og jeg specificerer det samme sted, nemlig ved foden af Golgatabjerget; det samme sted, hvor Abraham havde bygget sit alter. Hvordan kan vi retfærdiggøre disse 83 års overskridelse, som opnås ved at lægge patriarkernes alder sammen for efterkommerne af Set, Adam og Evas tredje søn, op til Sem, Noas første søn, og derefter fra Sem op til Abram? Den eneste forklaring er, at Gud ikke ønskede at give disse 2000 år den præcision, som jeg gerne vil give dem, fordi Abram i år 2000 fra Adam kun var 52 år gammel, men Gud kaldte ham, da han var 75 år gammel, det vil sige 25 år før Isaks fødsel. Med andre ord sejrer Guds vilje, og han ønskede, at tingene skulle være sådan. Vi vil få Jesu Kristi forklaringer i Himmeriget, hvor han forbereder stedet for sine forløste udvalgte, nysgerrige og beundrende, der er drevet af tørsten efter at forstå alle hans mysterier, der er forblevet uforklarede. Faktisk er det kun begyndelsen på de andet 2000 år, der er præget af Noas død, mere præcist i 2005.

Det, der tydeligt fremgår, er, at de 6.000 år fra udvælgelsen af de jordiske udvalgte er opdelt i tre på hinanden følgende faser på 2.000 år hver, som ser udviklingen og intensiveringen af det åbenbarede guddommelige lys. De første 2.000 år er virkelig "**mørke**" og slutter med "**vandfloden**" og oprøret i "**Babel**". Derefter opstår "**lyset**" med Abraham og hans efterkommere, som Gud valgte til at oprette sin første "**hellige pagt**". Imidlertid maskerer for meget symbolik stadig det sande "**lys**", som kun vil komme i kraft og intensitet gennem den "**nye pagt**", som Jesus Kristus kom for at oprette, med sit udgydte blod, frivilligt, ved sin romerske korsfæstelse, i begyndelsen af de sidste 2.000 år. Symbolikkens slør forsvinder derefter og giver mening til de symboler og religiøse ritualer, som havde profeteret det under den "**gamle pagt**" og siden Adam og Evas synd. På apostlenes "**tid**" **var det guddommelige lys på sit højdepunkt, sandheden var**

perfekt åbenbaret og opfyldt. Men fra 313 forblindede det romerske " **mørke** " kraftigt den vestlige menneskehed. Den apostoliske sandhed blev derefter forvrænget, glemt og ignoreret. Efter den ufuldendte og sene reformation i det 16. århundrede vendte det guddommelige lys ikke tilbage til trofaste mænd før 1843. Og det sidste lys, der kunne sammenlignes med apostlenes, blev ikke givet af Gud før efter 1994, datoen for afslutningen af hans tredje adventistiske trosprøve. Denne opdeling af " **tid** " er knyttet til " **døden** " af utallige menneskeliv, der var fordømt af Gud, givet over til massakrer, epidemier, jordskælv og katastrofer og alle andre årsager til såkaldte utilsigtede dødsfald. Dette skyldes, at de ikke satte Skaberguden i centrum for deres liv og deres opmærksomhed. De ignorerede intensiteten af hans kærlighed eller foragtede den eller troede endda, at de kunne udnytte den til at gøre deres egen vilje. Og denne adfærd findes blandt dem, der fandt deres kristne religion ved kun at læse og være interesserede i den nye pagts skrifter eller ved at betroe deres sjæles frelse til præsten. At læse og være interesseret i den gamle pagts lære ville have givet dem mulighed for at opdage den anden side, kaldet " **retfærdighed** ", af denne gode og barmhjertige Gud, som Jesus kom for at åbenbare og præsentere for sine udvalgte, som et forbillede på lydighed og selvfornektelse at efterligne og gengive; dette for at være i stand til at leve i overensstemmelse med det evige celestiale liv, som han vil give dem, som en belønning for kvaliteten af deres tro, deres troskab, deres lydighed og deres tillid.

Jeg kan ikke diskutere dette emne om " **tid** " uden at minde om det dyrebare råd i det gamle franske ordsprog, der siger: " tabt **tid** genvindes aldrig." Og det er ikke Gud, der vil sige det modsatte, fordi han har givet os anvendelsen af dette ordsprog som en lektie. Han præsenterede det for os gennem Jesu Kristi mund i lyset af sin " **lignelse om de ti jomfruer** ", skrevet i Matthæus 25:1 til 13, og som perfekt illustrerer de fire adventistiske trosprøver, der successivt er gennemført eller endnu ikke er gennemført i 1843, 1844, 1994 og 2030. Den givne lektie vedrører den gode eller dårlige brug af den " **tid** ", som Gud giver alle sine levende skabninger. De " **kloge jomfruer** " udnytter den " **tid** ", der er givet dem, til at forberede sig på det himmelske livs standard; og " **tid** ", det kræver meget, at opnå den nødvendige instruktion og karakterændringer, som Gud pålægger og kræver for sand kristen religiøs omvendelse. I lignelsen illustreres denne forberedelse ved købet af " **olien** ", som symboliserer Kristi guddommelige Ånd, som skal trænge ind i de menneskelige sjæle, symboliseret ved " **karrene** ", indtil de er fyldte. I Åb 3:20 oversætter Jesus denne handling og siger: " *Se, jeg står ved døren og banker. Hvis nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.* "

På den anden side, " **jomfruerne** " "**De tåbelige** " udsætter deres forberedelse til sidste øjeblik, og når Jesus vender tilbage i herlighed, bliver de overraskede og forvirrede, fordi de ikke er klar til at komme i himlen med ham. Men hvem taler vi om? " *Fem jomfruer* " **kloge kvinder** " *som med tallet 5 symboliserer det åndeligt* " **kloge** " mandlige eller kvindelige menneske, og " *fem jomfruer* " " **tåbelig** ", *som betegner det åndeligt* " **skøre** " mandlige eller kvindelige menneske. Jesus henvender sig ikke her til agnostikeren, ateisten, den ikke-troende og libertarianske eller endda anarkisten. Han henvender sig kun til

folk, der er engagerede i den kristne religion, da " **kloge** eller **tåbelige** ", alle disse " **jomfruer** " **venter på** " **brudgommens** " tilbagekomst , nemlig Jesus Kristus. Selvom intet tillod os at forstå det i 1843, fremgår det tydeligt i dag, at denne lignelse profeterer de oplevelser, som adventisterne levede med, hvis valgte embedsmænd grundlagde Syvendedags Adventistkirken i 1863, strengt amerikansk på det tidspunkt, dengang universelt velsignet, profetisk af Gud, i 1873, parallelt med Dan 12:12 og Åb 3:7.

I foråret 1843, i den første adventist-oplevelse, var den religion, som Gud var målrettet og satte spørgsmålstegn ved, protestantismen i alle dens allerede mange trosretninger på det tidspunkt. Det var stadig protestantismen, der var bekymret over den anden forventning om Kristi genkomst i efteråret 1844. Men selvom den katolske religion kollektivt blev fordømt, afvist og ignoreret af Gud for dens falskhed og løgne, der blev fordømt som " **blasfemier** " i Åb. 13:1-5-6, kunne katolicismens tilhængere individuelt også reagere på det kald, som Gud og hans menneskelige tjener på det tidspunkt, William Miller, kom med. De var faktisk talrige til at tilslutte sig syvendedagsadventismen; flere end protestanterne. Jeg afslutter denne parentes.

Så den tredje forventning gjaldt, for 1994, kun Syvendedagsadventismen. Og endnu engang gjorde " **tiden** " sit arbejde; det " **kogende** " og sejrende " **Filadelfia** " fra 1873 veg pladsen for det " **lunke** ", hæslige, forræderiske og utaknemmelige " **Laodikea** " fra 1994, som Jesus måtte " **spy** " ud efter denne dato, det vil sige i begyndelsen af 1995, ved at få det til at indgå i den protestantiske alliance. I lignelsen om de " **ti jomfruer** " i Matt. 25:1-13 svarer handlingen af denne opkastning til den dom, der blev afsagt af den forventede " **brudgom** " i disse kolde og skarpe vendinger: " **Jeg kender jer ikke** ": " *Bagefter kom de andre jomfruer og sagde: Herre, Herre, luk op for os. Men han svarede: Sandelig siger jeg jer, **jeg kender jer ikke** .* " Denne afvisningsformel bekræfter hans udsagn i Matt. 7:22-23, hvor han allerede fordømmer den falske protestantismes bedrageriske adfærd: " *Mange skal sige til mig på den dag: Herre, Herre, har vi ikke profeteret i dit navn? Har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn? Og har vi ikke gjort mange mirakler i dit navn? Da vil jeg åbent sige til dem: **Jeg kendte jer aldrig** ; gå bort fra mig, I som øver uret.* " Bemærk dog forskellen i udsagnet: Jesus siger til adventismen, som han anerkendte før sin fordømmelse: " *Jeg kender jer ikke* " eller mere. Men til den calvinistiske protestantisme, som han aldrig anerkendte, erklærer han: " *Jeg kendte jer aldrig.* " Det, der tillod de " **vise mænd** " at komme ind i himlen, er det, Jesus kalder " **at våge** ", og som netop består i at bruge " **klogt** " " **den tid** ", der er givet os, til at berige os åndeligt, dette ved at modtage i hans navn alle de lys, som Gud giver os for at forandre os og forberede os på normen for det himmelske liv. Jesus afslutter sin lignelse med at sige: " **Våg derfor, for I kender hverken dagen eller timen** ." Men hvad er meningen med at " **våge** ", hvis ikke at vente aktivt i vedholdende bibelstudium på, at Gud giver sine udvalgte kundskab om denne " **dag** " og denne " **time** ", hvor " **brudgommen** " skal vende tilbage? Og dette er i sandhed meningen med Jesu Kristi ord, der siger til os: " *Våg* , så I modtager fra mig kundskab *om dagen og timen* ." Hvad betyder " **våge** " i denne situation? At studere Bibelen og i vores " **endetid** ", især profetierne, hvor numeriske varigheder udgør vejvisere, der

angiver timer, øjeblikke og datoer, hvor guddommelige domme bærer definitive, uoprettelige konsekvenser, som " tabt **tid** ", som "aldrig kan genvindes". Og denne forklaring blev konkret bekræftet af Gud, da Jesu Kristi Ånd efter 1994, i 2018, gjorde den sande dato for hans længe ventede endelige tilbagekomst kendt for mig: foråret 2030, hvor himlen vil åbne sig for at byde mig velkommen sammen med mine brødre og søstre, alle forelskede i hans sandhed, hans finesse, hans guddommelige visdom; alle ting, der forbløffer mig og fylder mig med lykke, allerede på denne jord, hvor ondskab og " **død** " hersker og vil herske indtil Jesu genkomst, mere og mere.

Profetiernes numeriske varigheder var ikke beregnet til at konstruere den sande dato for Jesu Kristi genkomst, men de havde, og har stadig, den yderst vigtige rolle at give os mulighed for at træde ind i erkendelsen af den evige guddommelige dom og dermed imødekomme dens krav i alle de tider, der er berørt og målrettet af de konstruerede datoer. Siden Første Mosebog 1 er den guddommelige lære opsummeret af en progressiv overgang fra " **mørke** " til fuldt " **lys** "; hvilket indebærer en række stadier, hvor Gud vil fordømme mennesker, der afviser det nye " **lys** ", som han præsenterer for dem. Ved afslutningen af denne række af prøvelser vil " **tiden** " for den herliggjorte guddommelige Kristi sande genkomst præsentere sig i foråret 2030. Men forståelsen af denne dato er ikke baseret på komplicerede beregninger, men udelukkende og enkelt på beviser åbenbaret af Bibelen, hvilket er den tid på 6000 år, der foreslås for at drage fordel af den nåde, der tilbydes i Jesus Kristus. Og i Første Mosebog 5 og 11 er de nævnte slægtsrækkefølgers tidsaldre i sandhed kun beregnet til at overbevise os om, at tiden for den guddommelige udvælgelse af hans menneskelige udvalgte faktisk kun er 6000 år, i modsætning til hvad moderne videnskabelige hjerner hævder.

Ved afslutningen af de profeterede 6.000 år kommer " **tiden** ", hvor oprørske syndere kollektivt skal gennemgå den første " **død** ". Og når " **tiden** " for troens prøver slutter, begynder " **tiden** " for dom. Og Gud er ikke færdig med disse oprørere, for de udvalgte vil studere deres sager individuelt og dømme dem i " **tusind år** " i Guds celestiale rige, og når dommen for hver enkelt er blevet eksekveret, vil disse døde oprørere blive oprejst til den endelige dom ved afslutningen af det syvende årtusinde. Konfronteret med den levende Guds herlighed vil de være nødt til at erkende hans retfærdige dom og al deres individuelle skyld. De vil derefter på jorden blive forvandlet til en " **ildsø** ", " **den anden død** ", som vil fortære deres legemer på en tid, der er proportional med deres individuelle sag.

Den " **død programmeret af tiden** ", som menneskeheden på jorden har fået, vil da forsvinde endegyldigt. Og på den genfødte, fornyede og herliggjorte jord vil de forløste udvalgte, genforenet med Jesus Kristus, kende den perfekte fred og evige lykke, som han kom for at opnå for dem på jorden gennem " **sin sejr over død og synd** ". Jordens historie vil have bevist, at " **tid** " giver anledning til enorme **forandringer**, der kan være positive, men også meget negative. Og det moderne livs opvågnen er et typisk eksempel. Teknisk videnskab bringer trøst, men den gør mennesker til slaver af de penge, der gør det muligt at opnå den. Den tilbyder en forbedret livsstil, men den ødelægger dette liv gennem virkningen af

dens kemiske stoffer. Den forlænger og forstærker livet, men på en unaturlig måde, gennem brugen af kemiske lægemidler, der ikke er andet end lægemidler legitimeret af nationalstater. Men ved vejens ende, selv skubbet tilbage og forsinket, med "**tid**", ender den programmerede død med at påtvinge sig alle.

Det er umuligt at bestemme nøjagtige datoer baseret på en falsk kalender. Og som sådan er vores sædvanlige kalender meget falsk og misvisende om den "**tid**" i livet, der er givet os kollektivt. Således svarer år 6000 i Guds virkelige "**tid**" til år 2030 i vores falske kalender. Når man ud fra en hebraisk kalender ved, at Jesus døde i vores år 30, har disse 30 ekstra år deres forklaring. Faktisk tilskrives år 1 i vores falske kalender Jesu Kristi fødsel, men Jesus blev faktisk født 6 år før dette år 1; hvilket gør ham 35 år gammel på sin dødsdag. Bibelen giver to omtrentlige oplysninger om Jesu alder: "*omkring tredive år gammel*" i begyndelsen af hans tjeneste, ifølge Lukas 3:23, i virkeligheden 31 år og seks måneder. Og farisæerne tilskriver Jesus "*mindre end halvtreds år gammel*" i Johannes 8:57. Bibelen giver ikke en præcis bekræftende udtalelse om dette emne, fordi apostlene ikke turde spørge Jesus, som de respekterede og frygtede, samtidig med at de elskede ham, om hans alder.

I lang tid dominerede ideen om, at Jesus blev født i år 4000, alle menneskelige sind; dette var årsagen til falske beregninger og fejl i definitionen af "**tid**". Desuden er der ingen mulighed for at datere "**tid**" på en kontinuerlig global måde, hverken i stigende eller faldende rækkefølge. Igen forbliver **den definerede "tid"** upræcis. Imidlertid forbliver de 6000 år tydelige, og det er på dette bevis, bekræftet af rækkefølgen af vores 7-dages uger, det vil sige 6 dage + 1 dag, at Jesus endelig afslørede den sande "**tid**" for sin genkomst, hvilket således afskaffer de falske menneskelige gerninger, der er udarbejdet af djævelens romerske agenter, denne højt certificerede specialforfalsker. Det er endelig den kendsgerning, at Jesu død placeres efter 4000 år, efterfulgt af de sidste 2000 år, som fastslår menneskehedens sande tid. Og til Guds ære fordriver sandheden mørket og sejrer over det og pålægger dets lys og den virkelige "**tid**", som Gud har givet menneskene, til at vælge deres evige skæbne.

Der er intet bevis, der klart bekræfter den 6.000 år lange udvælgelsesproces for Guds udvalgte. Tro er fortsat afgørende for at forstå og acceptere denne sandhed, som den levende Guds subtile Ånd antyder. Sand tro kræver dog stor og tålmodig udholdenhed, og det er ved at samle de skjulte guddommelige perler, at det endelige resultat af tro opnås. Her er altså, hvordan denne overbevisning opbygges og i sidste ende bliver sikker.

Enhver læser af Bibelen accepterer, at fortællingen i Den Gamle Pagt dækker 4.000 år op til vor Herre og Mester Jesu Kristi jordiske tjenestegerning. En første menneskelig fejl er at placere barnet Jesus' fødsel i år 4000; og dette var netop det valg, som flertallet traf, og jeg var personligt blandt dem indtil 2018. Når man træder ind i den kristne fase, slutter den bibelske fortælling tilsyneladende og vil ikke længere give noget budskab om "**tid**". **Og det er her, troen på det profetiske ord griber ind og gør hele forskellen mellem det velsignede og det forbandede. Tilsyneladende er "tiden" blevet forlænget** siden år 4000, og vores sædvanlige falske romerske kalender placerer os i 2023, men intet forhindrer mennesker i at tro, at jorden vil fortsætte sin historie i århundreder

og endda årtusinder. Her adskilles den ikke-troendes og den troendes tanker. Ved at studere profeti opdager den velsignede troende i gamle profetier, hvordan Gud bruger koden " *en dag for et år* ", som han befaler og bevidner i 4 Mos. 14:34: " *Ligesom du brugte fyrre dage på at Udforsk landet, du skal bære dine misgerninger i fyrre år , et år for hver dag ; og du skal vide, hvordan det er at være berøvet min nærvær .* » Denne kode bruges og bekræftes igen i Ezek. 4:5-6: « ***Jeg vil tælle antallet af dage for dig svarende til antallet af år med deres misgerning*** , tre hundrede og halvfems dage; således skal du bære Israels hus' misgerning. Når du har fyldt disse dage, skal du lægge dig på din højre side, og du skal bære Judas hus' misgerning i fyrre dage; ***jeg vil lægge én dag for hvert år på dig*** . » Ezekiel er en samtidig profet af Daniel, og den kode, som Gud præsenterer for ham, fungerer på den modsatte måde: « *et år for hver dag* » og « *en dag for hvert år* ». Princippet er omvendt afhængigt af, om den faktiske straffede kendsgerning er « *dagen eller året* ». I profetien vil Gud derfor citere under aspektet af « *en dag, et år* », der er reelt for den levede erfaring. På denne måde kan han derfor fortsætte med at give sine velsignede forløste information om den " ***tid*** ", der er til deres rådighed. Således, begyndende i -458, slutter " ***2300*** ", " ***aften-morgen*** " i Dan. 8:14, udtrykket for 24-timers dagen i Første Mosebog 1, i 1843, hvilket bekræfter programmeringen af to jordiske årtusinder efter oprettelsen af den nye pagt. Denne varighed var den længste af alle dem, der præsenteres i Bibelens profetier. Men uventet, i min tjeneste for guddommelig sandhed, blev denne dato forlænget med 150 år, profeteret under aspektet " ***fem måneder*** " i Åb. 9:5-10: det vil sige 5 gange 30 dage. Den tidligste dato var derfor 1994, og denne gang syntes det sjette årtusinde at være fuldt dækket, idet den seksårige forsinkelse af Kristi fødsel gjorde 1994 til år 2000. Denne gang havde de profetiske tal alle fået deres sande fortolkning, og deres opfyldelse var bag os, da årene 2000 til 2023 var gået. Det er tydeligt, at skrevne bibelske profetier ikke længere ville give nye datoer.

Det var dengang, at i 2018, som et forspil til lysstrømmene givet af Jesus Kristus, gjorde den korrekte placering af Jesu død, ved afslutningen af de 4000 år siden Adam, det muligt at forstå årsagen til, at år 2000 var gået. Og som en forlængelse af dette andet perspektiv gjorde datoen for Jesu død, i år 30, det muligt at fastslå Kristi sande genkomst, der forventes i foråret 2030. Men det, der synes så klart og så logisk for os, er resultatet af en lang undersøgelse, og vores kære, der ikke tager dette skridt, ser ikke tingene, som vi gør. Vores argumenter, der er så effektive for os, har ingen effekt på vores kære og venner, hvis de ikke er oplyste som " ***Guds sønner*** ". Og denne forskel er baseret på den sande tro, som de udvalgte viser, som Gud velsigner, og vantroen hos de foragtere, som han selv foragter, foragter og tillader at følge deres vej til fortabelse.

Koderne i Numbers 14:34 og Ezekiel 4:5-6 fortæller os, at de profeterede varigheder dækker " ***tider*** " markeret af " ***uretfærdighed*** ". I begge tilfælde var ***den*** straffede "uretfærdighed", jødisk og vedrørte i den gamle pagt Israels ti stammer, uretfærdighed i 390 år, og Judas uretfærdighed i 40 år. Tværtimod er " ***uretfærdighed*** " i Daniels profetier kristen, først romersk-katolsk, derefter successivt protestantisk og siden 1994 adventistisk.

Dybde og overfladiskhed

I sin irettesættelse af de jødiske farisæere på sin tid fremhævede Jesus deres hykleriske opførsel og fordømte deres sjæles snavs, som de skjulte under en religiøs facade. Jesus læste i deres sind den sande natur af deres følelser, som er så lette at skjule for normale mennesker. Bag et venligt smil kan der ligge morderisk had, uden at den pågældende person indser det. Nogle gange bruger djævelen endda intetanende væsner for at fuldføre sine planer, i en sådan grad at deres tilsyneladende venlighed sætter dem hævet over al mistanke. Imidlertid, ubeskyttet af Gud, er mængder af tilsyneladende normale mennesker autentiske boliger for dæmoner, der kan opføre sig på mange måder, endda i det absolut modsatte.

I sin hellige bibel lægger Gud stor vægt på øret. Og ved dette valg adskiller han sig fra mennesker, der lægger vægt på deres tunge, deres ærlige eller bedrageriske tale. Mennesket forfører sin næste med sin tale og sit udseende. Nogle forførere føler behov for at forføre for at føle sig levende, og den producerede effekt er for dem som et stof, de har brug for for at værdsætte livet. De muligheder, som menneskelig tanke eller en engels tanke kan tage, er uendelige, ubegrænsede, fordi Gud har givet alle sine skabninger fuldstændig frihed. Og det er derfor denne frihed, der føder og konkretiserer alle livets muligheder, retninger og orienteringer.

For Gud er menneskets første pligt at vide, hvordan man lytter, ikke at tale. Dette skyldes, at på trods af de bedrageriske skin, der kan få os til at glemme det, er det for sin personlige lykke, at Gud gav liv til sine frie skabninger. Men denne frihed gives kun til alle hans skabninger i en begrænset tid; den tid, hvor de kan vælge at lytte til ham eller at ignorere hans eksistens, hvilket svarer til at leve og dø på samme måde som dyrene i hans jordiske skabelse. Hvordan kunne nogle væsener lytte til de ord, der tales til af en usynlig Gud, når de ikke ved, hvordan de skal lytte til de ord, som mennesker henvender sig til dem? I par, i familier, gnider folk skuldre, bor under samme tag, deler måltider, men deler ikke deres hemmelige tanker og er kun interesseret i deres valg af personlig og strengt individuell interesse. Når deres nabo taler til dem, hører deres ører, men lytter ikke. Sådan giver mennesker sig selv indtryk af at leve i et samfund, men hvad er værdien af et samfund bestående af befæstede citadeller, hvor "jeg'et" hersker som en feudalherre?

Denne indledning har netop fremhævet modsatrettede adfærdsmønstre, som Jesus fordømte, og som jeg oversætter med udtrykkene "dybde" og "overfladiskhed", fordi disse er to naturer, der gør hele forskellen mellem Kristi udvalgte og den faldne, som han fordømmer og afviser. Mennesket, hvis ånd er dyb, ved, hvordan man lytter, og det vil lytte bedre og bedre, fordi denne natur behager Gud, som "*giver til den, der a* ». Faktisk hviler de udvalgte frelse først og fremmest på den form, deres frihed tager, som stammer fra deres natur; en natur, der er særligt egnet til at vide, hvordan man lytter til Gud og interesserer sig for, hvad han siger og lærer. Jeg husker, at før han gjorde oprør mod Gud, blev englen, som Gud kaldte "*Morgenstjernen* " og ikke "*Lysende Stjerne* " i Esajas

14:12, også, ifølge Ezek. 28:12, skabt " *fuldkommen i skønhed* " og i alle ting. Denne " *Morgenstjerne* ", som i vores skabelse betegner " *solen* ", endte med at repræsentere djævelen selv. Han blev således " *solen* " for de jordiske hedninger, der ubevidst tilbeder ham. Den, som Jesus kaldte " *denne verdens fyrste* ", endte med at indtage den sande Guds plads på jorden, symboliseret ved " *solen* " i sin skabelse af vores solsystem. Esajas 14:13 bekræfter denne Djævelens ambition og plan: " *Du sagde i dit hjerte: 'Jeg vil stige op til himlen, **jeg vil rejse min trone over Guds stjerner**, jeg vil sidde på forsamlingens bjerg i det fjerneste nord; '"* Som følge heraf tilbeder falske kristne i deres tilbedelse af " *solens dag* ", vores romerske søndag, djævelen selv, personligt, fordi han er deres " *Morgenstjerne* ". Det skal bemærkes, at intet kan retfærdiggøre den perfekt skabte djævels oprør; undtagen brugen af hans frihed. Ved at ville udvide den frihed, som Gud havde givet ham, blev han selv slave af et ønske om magt og styrke, der aldrig blev tilfredsstillet. Og til sidst bliver Gud nødt til at ødelægge ham og tage fra ham dette liv, som han troede, han kunne gøre mere behageligt end det, Gud havde tilbudt ham, da han skabte ham.

Det er sandt, at kollektivt liv reducerer den individuelle frihed, og denne sandhed anerkendes af republikanske mennesker, der gav eksistens til denne regel: "den enkeltes frihed stopper, hvor den andens begynder." Dette er velkendt og meget sandt. Men denne anden, som Jesus kalder vores næste, er ikke en prioritet, fordi Gud påtvinger sig selv foran ham som en absolut prioritet. Imidlertid, offer for sin usynlighed, ignoreres han, og hans prioritet gives til det menneskelige væsen, der erstatter ham. I modsætning til overfladiske mennesker lytter den mand, der behager Gud, til ham, og for at betegne denne dybe lytning bruger Gud denne formel citeret i Åb 3, syv gange, i slutningen af budskaberne rettet til hans tjenere i de syv æraer symboliseret ved de syv navne på " **kirkerne** ": " **Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til kirkerne** ."

Gud ved udmærket godt, at mennesket, han skabte, er udstyret med to ører, og det, han understreger med dette udtryk, består i at bruge ørerne til at lytte, i vores tankers stilhed, til virkningerne af at læse hans hellige Bibel. For det er kun gennem den, at Gud taler til os og udfordrer os. Da den eksisterer, er det i retning af den, at hans guddommelige Ånd leder os til at tale til vores ånd, og under dette aspekt af skrivningen bliver hans ord læsbart og konkret, alle kan analysere det, forstå det og omsætte dets lære til praksis. I det mindste er dette, hvad der bør gøres, når den dybe og oprigtige ånd er den, der præger en sand " **Guds søn** ", ifølge hvad Gud siger i Åb 1:3: " *Salig er den, der læser, og de, der hører profetiens ord, og som bevarer det, der er skrevet i den! For tiden er nær.* " Denne saligprisning, tildelt af Jesu Kristi guddommelige Ånd, betegner i dette vers evnen til at afkode eller læse den kodede profeti i hans " **Apokalypse** "; hans allerhelligste åbenbaring; som udgør et sidste trin i udviklingen af hans forløste fra jorden. Men den samme velsignelse gælder for de første studier af Bibelen af den kaldede, der stræber efter udvælgelse. For denne formel velsigner en adfærd, som Gud kræver af alle dem, han frelser, for at træde ind i hans evighed. Bemærk, at en saligprisning ikke udgør en ordre, en befaling, men et eksempel på den, der behager ham i en sådan grad, at han frelses gennem den forløsning, som Jesus Kristus udfører. Han angiver der for os standarden for de gerninger, som han

ønsker og kan velsigne, men ikke gør... forpligte eller begrænse nogen til at handle på denne måde. Udvælgelsen af de udvalgte, som Gud har forløst, er baseret på princippet: "Den, der elsker mig, skal følge mig!" » Dette er i øvrigt det billede, som Jesus valgte for at udtrykke dette princip ved at præsentere sig selv som den "**gode hyrde**" efterfulgt af "*får, der kender hans stemme*" i Johannes 10:4: "*Når han har drevet alle sine får ud, går han foran dem, og fårene følger ham, fordi de kender hans stemme* ." I denne lignelse er det igen det menneskelige øre, der er afgørende. Kristi stemme, som hans åndelige får kender og genkender blandt andre falske hyrder, identificeres med bibelsk sandhed opnået gennem dybdegående bibelsk viden; som kun opnås og bliver mulig gennem et tålmodigt og vedholdende studium af hele Bibelen, fra "valle til fast voksenføde". Ved afslutningen af sin solide træning kan Kristi udvalgte ikke længere blive bedraget af de løgne, som Djævelen og hans menneskelige repræsentanter har etableret, ifølge Matt. 24:24: "*For falske messiaser og falske profeter skal fremstå, og de skal gøre store tegn og undere, så at de, om muligt, vil bedrage selv de udvalgte* ." "Med en sådan advarsel er de, der lader sig bedrage, særligt skyldige og ansvarlige i den dom, Gud fælder over dem. Og deres første straf vil være ikke at opnå det evige liv, som de troede sig værdige til, og dermed falsk og kraftigt bedrager de sig selv. Deres anden straf vil være kødelig, for de vil i deres kroppe bære lidelserne forårsaget af sårene fra krige, hungersnød og forskellige dødsårsager, og endelig vil de omkomme under slagene fra de ofre, de har bedraget og bedraget. Således skaber **dybde og overfladiskhed** henholdsvis de udvalgte og de faldne, og det er brugen af deres ører, standarden for deres lytning, der er omstridt og gør det ene eller det andet. Det gode forhold mellem to væsener hviler udelukkende på kvaliteten af deres udvekslinger; det gode svar kommer først efter, at spørgsmålet er blevet lyttet ordentligt til. Lige før sin død, i sin udveksling med Jerusalems prokurator, den romerske Pontius Pilatus, giver Jesus os gennem denne mand et typisk eksempel på det overfladiske menneskelige sind: han siger til Jesus: "*Sandheden, hvad er sandheden?*" Han stiller selv et spørgsmål, som Jesus kunne have svaret ham på; men han kræver ikke mere og foretrækker at opgive emnet. I det daglige, sekulære liv handler mange mennesker på denne måde og giver deres forhold kun en ydre tilsyneladende form uden at bekymre sig om deres samtalepartners mening. Denne type udveksling bygger ikke noget solidt op. I Matthæus 7:8, der minder om et logisk princip, siger Jesus: "**For enhver, der beder, får; og den, der søger, finder; og den, der banker på, skal lukkes op for.**" "Men den eneste, der handler på denne måde, er Gud, og Han alene, for i menneskelivet, indbyrdes, gør det menneske, der banker på, det ofte forgæves, og den, der beder, får ofte ikke det, han beder om. Og når de, der kræver det, får det, de beder om, er det ofte ved hjælp af gruppepres, eller det skyldes den, der svarer, et ønske om at slippe af med et problem. I den dybe udveksling tager den, der svarer, ansvar for sin pligt til at svare på den anmodning, der stilles til ham, han ved, at han skal opfylde den, hvis den er rimelig og berettiget. Han finder glæde i at svare korrekt, vel vidende at han vil glæde den, han tilfredsstiller. Denne form for dyb udveksling er i overensstemmelse med standarden for Guds kærlighed og i overensstemmelse med Gud. Til den overfladiske udveksling bruger Jesus billedet af den "

uretfærdige dommer ", der ender med at give det, der bedes om ham, for at slippe af med en opportunist. Men hans eksempel tillægger tydeligvis denne dommer en "**uretfærdig** " adfærd, der gør ham til et væsen, der fordømmes og afvises af Gud."

Som svar på menneskers valg giver Gud den passende, fortjente og berettigede næring. Til den mand, der opfylder kriterierne for "dybde", giver han som næring sandhed og sikkerhed. På den anden side giver han som næring til den, han anser for "overfladisk", løgne og tvivl. De to oplevelser er ikke ligeværdige, fordi den, der tvivler, ikke kan forestille sig den effekt, som næring fra sikkerhed har, hvorimod den udvalgte, der er godt næret af Gud med sandhed, før sin omvendelse har oplevet tvivlens situation. Han drager fordel af begge oplevelser og kan således objektivt sammenligne dem. Den udvalgte bemærker, hvor meget sandheden og dens sikkerhed giver ham den sande sjælehvile, som Jesus i al sandhed siger, at han alene kan give. Dette budskab bekræftes i Åb. 14:11, hvor Jesus understreger denne forskel mellem sine udvalgte og de faldne, om *hvem* han erklærer: "*Og røgen fra deres pine stiger op i evighedernes evigheder, og de, der tilbeder dyret og dets billede, og de, der tager dets navns mærke imod, **har ingen hvile dag eller nat** .*" Ved at bruge nutid til at fremkalde den straf, der påføres oprørske kristne, giver Jesus denne straf en permanent, evig karakter, ud over straffen for den "*anden død* " i den "*sidste dom* ", som hovedsageligt fremkaldes i dette vers. Og udtrykket "**de har ingen hvile dag eller nat** " bekræfter, at de ikke drager fordel af den "**hvile** ", som Jesus tilbyder dem, han kom for at frelse i sin inkarnation på jorden. Parallelt med udøvelsen af "**hvile** " på sabbatten på den "**syvende dag** ", modtager de udvalgte gavn af "**hvile** " i deres ånd og dermed hele deres sjæls. Når Jesus henvender sig til sine apostle, gentager han dette udtryk: "**Fred være med jer** ." Da dette udtryk kommer fra ham og kommer fra hans guddommelige mund, er det ikke kun teoretisk, fordi sjælens "**fred** " **kun er tilgængelig gennem ham. Og hans ord forvandles til aktiv kraft i den, der modtager denne "fred** " fra ham. Og valget af dette ord "**fred** " er ikke uskyldigt, fordi dets modsætning er ordet "**krig** ", der betegner normen for det forhold, han har med tilbederne, bevidste eller ubevidste, af djævelen og de himmelske og jordiske dæmoner, som han har ført krig imod siden begyndelsen. Og han kom sejrrikt ud af denne krig, hvilket giver ham ret til nu at pålægge hele oprørslejren sin helligste og højeste retfærdigheds dødsstraf. Og under de betingelser, der opnås gennem hans gode forhold til Skaberguden, oplever de forløste udvalgte allerede på jorden et eksempel på det "nye navn", som Jesus lover at give den, der sejrer, ifølge Åb 2:17: "*Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til kirkerne: Den, der sejrer, vil jeg give af den skjulte manna, og jeg vil give ham en hvid sten; **og på stenen er der skrevet et nyt navn** , som ingen kender undtagen den, der modtager det* . Dette "**nye navn** " opnås kun gennem den erfaring, som de udvalgte oplever, successivt i et kødelig legeme og derefter, ved Jesu Kristi genkomst, i et himmellegeme svarende til de himmelske engles. Desuden lærer vi i Åb 3:12, at dette nye navn først blev båret af Jesus Kristus selv: "*Den, der sejrer, ham vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal ikke mere gå ud.*" Jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds by, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen fra min

Gud, og mit nye navn . " Jesus Kristus forblev Jesus Kristus. Dette navn blev ikke ændret, fordi Jesus ikke taler om sit efternavn, men om sin himmelske oplevelse, som han levede efter sin død ved afslutningen af sit jordiske liv. Han genvandt sin himmelske naturs legeme, som hans hellige engle kaldte og stadig kalder "**Mikael**".

I modsætning til den udvalgte er den faldnes liv ikke misundelsesværdigt, selvom han er rig og magtfuld. For hans liv og håb er baseret på intethed, og han er dømt til at underkaste sig den guddommelige sejrherres lov. Hans succeser er kun midlertidige og øjeblikkelige, og han lever i konstant frygt for at miste de fordele, han nyder godt af. Hans forhold til sin nabo kan kun være hykleriske, for han ser i alle andre end sig selv en mulig dødsfjende, der ønsker at nedkæmpe og underkue ham. Og han oplever disse ting i tider med fred og sikkerhed, men hvad bliver der af hans eksistens i tider med usikkerhed på grund af krig? Han oplever den yderste angst eller forvandler sig til en kold og frygtindgydende morder, der lærer glæden ved at dræbe, såre og ødelægge sine fjender og sin nabo.

Så en sådan eksistens ignorerer helt sikkert al den sande hvile, der kun opnås gennem et kærligt forhold mellem Gud og hans kærlige og underdanige skabning. Denne sande hvile er heller ikke kun teoretisk, fordi den kun er konsekvensen af fred etableret med Gud. For ved at gøre sin skabers, lovgivers og forlørsers Guds vilje letter og befrier mennesket sin samvittighed, som, befriet fra skyldfølelsens pinsler, oplever og føler velværet ved sand sjælsfred. Det er dette program for lykke, som apostelen Paulus udvikler i sine skrifter og breve. Og gennem Peter erklærer Ånden i 1 Peter 1:22-23: "**Idet I ved at adlyde sandheden har rensat jeres sjæle, så I har oprigtig broderkærlighed, skal I elske hinanden inderligt. I er jo født på ny , ikke af forgængelig sæd, men af uforgængelig sæd, ved Guds levende og evigtvarende ord.**"

Den frelsesplan, som Gud har foreslået syndige mennesker, er perfekt opsummeret her, og Peter retter sit budskab til kristne døbt i Jesu Kristi navn, hvilket gør hans ord evigt anvendelige. "**Sjælenes renselse**" opnås ved "**lydighed mod sandheden**", som betegner normen for det jordiske liv defineret af de guddommelige love, der læres i den gamle pagt. For nye konvertitter fra hedenskabet er denne opdagelse af guddommelige love ny og fundamental, da den opnås ved tilbuddet i Jesu Kristi navn. Det er gennem denne konkrete anvendelse af denne guddommelige lov, at den omvendte synders ånd er blevet "**genfødt**". Denne genfødsel er ikke teoretisk, men praktisk og aktiv, og den bekræftes af den forløstes ændrede adfærd. Han var en synder af arv og af handling, og han synder ikke længere, fordi han tager synd som "**rædsel**" og "**vederstygghed**", idet han deler Guds retfærdige dom, den vidunderlige himmelske "**Fader**", som han elsker, og som elsker ham. Sådan er udviklingen af frelsesplanen, organiseret og præsenteret af Gud, men hvad gjorde de oprørske troende, successivt jødiske og derefter kristne, med den? De holder fast i teorien bag dette projekt, men kun denne teori, fordi den bemærkelsesværdige observation på det praktiske anvendelsesplan vidner om fraværet af den "**genfødsel**", som figurerer i det oprindelige guddommelige program. Den, der retfærdiggør syndens udøvelse, kan ikke hævde at være blevet "**genfødt**", og hans falske opfattelse af den guddommelige frelsesplan vidner imod ham, og den afslører hans oprørske natur,

som han deler med djævelen og hans dæmoner. Hans falske religiøse engagement forvrænger den sande Guds frelsesplan og gør ham meget skyldig over for Ham, således at hans falske omvendelse har forværret hans situation som en arvesynder. Og derfor vil hans straf ved den yderste dom blive strengere påført, og i den "**anden død**" vil hans lidelses tid blive forlænget og forstærket.

Jeg tvivler ikke på, at hvis de kendte den frygtelige, endelige skæbne, de vil blive nødt til at gennemgå og lide, ville falske kristne afholde sig fra al religiøs forpligtelse, og deres fremtidige og endelige skæbne ville blive mildnet. Men på grund af deres foragt for den sandhed, som Bibelen åbenbares i dens mystiske profetier, er de ude af stand til at kende deres endelige skæbne. For ifølge dem er den triste ende ikke for dem selv, men for andre, fordi de er overbærende over for sig selv, som "selvretfærdige" og altid tror, at der er væsener, der er værre end dem selv.

Som følge heraf vil de, ved at nægte at tro på deres skyld, til sidst blive konfronteret med den retfærdige Gud, som fordømte dem, og de vil blive nødt til at lide den straf, han profeterede. For i hans profetier er de ting, der er annonceret, ikke udelukkende beregnet til at advare og true oprørerne, men snarere til at bekendtgøre ting på forhånd, hvis fremtidige opfyldelse er sikker og uigenkaldelig. Således vil den overfladiske oprører endnu engang opleve visheden om Guds plan.

I denne undersøgelse har jeg knyttet "**dybden**" af de forløste udvalgte engagement til deres udholdenhed og søgen efter guddommelig sandhed. I Åb 2:24 erklærer Gud til de protestantiske reformatorer i det 16.^{århundrede}: "Men jeg siger jer: *Alle dem, der er i Tyatira og ikke har denne lære og ikke kender Satans dybder*, som de kalder dem, lægger jeg ingen anden byrde på jer end **Satans dybder**." Denne gang er det "**Satans dybder**". Og Ånden åbenbarer således sin dom over de falske katolske lærdomme, der langt fra at bringe de forløste tættere på himlen, fjerner dem fra den, til de jordiske dybder, hvor den smeltede magma, der vil ødelægge dem på dommens dag, findes. Desuden beskriver dette udtryk "dybder" regimets vedholdende insisteren på at påtvinge menneskene sit gudforbandede herredømme. I modsætning til ligegyldighed er denne "**dybde**" både sammenlignelig med og i absolut modsætning til de forløste udvalgte velsignede "**dybde**". Og disse udtryk "**Satans dybder**" afslører og betegner den bindende og tyranniske magt i den sataniske religiøse forpligtelse i den pavelige romersk-katolske religion; en "**overfladisk**" og tilsyneladende forpligtelse, der formår at bedrage og forføre menneskemængderne og beundre dens forpligtelse og magt.

Således finder "**dybden**" af de udvalgte engagement sin forfalskning i den katolske religiøse forpligtelse, men hvis den første forherliger den sande skabergud, tjener den anden, dens forfalskning, derimod kun djævelens ære, dens "**fader**", dens inspirator, dens støtte og dens vejleder.

Dette udtryk "**Satans dybder**" antyder afstanden fra himlen, hvor Skaberguden bor, den eneste dommer, der i sidste ende vil påtvinge sin retfærdighed på jordens overflade over alle sine skabninger og give en evig død, eller definitiv, til de himmelske og jordiske oprørere, der fortjener det, og evigt liv til sine udvalgte, som han har udvalgt og fundet værdige. Men den virkelige årsag

til brugen af dette ord ligger i kritikken af protestanter, der med rette fordømte det katolske dogme om "helvede", angiveligt under jorden; et andet dogme arvet fra græsk hedenskab. Pavelig katolicisme opnåede lydighed for unge og gamle ved at true dem med pine *i* "evigt helvede". Dette udtryk "**dybder**" betegner derfor et meget vigtigt og meget betydningsfuldt element, der hentyder til dette "helvede", som romersk-katolske lærere hævdede at være "evigt". Men det værste er, at protestanter også troede på eksistensen af dette "helvede". Der er meget sandhed i denne løgn, men den største fejl er at påstå, at dette "helvede" eksisterer for evigt, hvorimod "helvede" i Guds plan vil være "**ildsøen**", der er dannet til lejligheden på jordens overflade ved slutningen af det syvende årtusinde, til den sidste dom. Og jeg specificerer, at de vigtigste ofre for dette endelige "helvede" netop vil være præsterne, biskopperne, kardinalerne, paverne, katolikkerne, der havde brugt det til at gøre sig frygtede af folk, nationer, herrer og deres suveræner.

"**Dybde**" i tjeneste for den guddommelige "**sandhed**" og dens sikkerhed, eller "**dybder**" i tjeneste for djævelens "**løgne**" og tvivl; dette er det valg, der præsenterer sig for alle jordiske menneskelige skabninger. For "**himmels beboere**" er valget allerede blevet truffet uigenkaldeligt og uigenkaldeligt, umiddelbart efter Jesu Kristi død og opstandelse, den tidligere ærkeengel "**Michael**", ifølge Åb. 12:7-8: "*Og der blev krig i himlen. **Mikael** og hans engle kæmpede mod dragen. **Og dragen og hans engle kæmpede, men de sejrede ikke; og deres plads fandtes ikke mere i himlen .***"

Det er livsvigtigt for ethvert menneske at kende den dom, som Gud fælder over den pavelige romersk-katolske religion på grund af dens magt, prestige og enorme udvikling i mange jordiske nationer. Men det er blevet lige så vigtigt at vide, at siden 1843 og 1844 **har Guds dom også fordømt den protestantiske tro, som i sin doktrinære arv har bevaret mange fejl og synder, der er arvet fra den katolske religion** . Kendskabet til at sætte spørgsmålstegn ved den guddommelige dom over den protestantiske religion hviler **udelukkende** på det dekret, der er profeteret i Daniel 8:14, således at de, der ikke giver bibelske profetier den interesse, de fortjener, fordømmer sig selv til at ignorere eksistensen af Guds krav, som for denne dato 1843 angår begyndelsen på genoprettelsen af alle hans sandheder, som hans første tolv apostle modtog. Følgelig må de forløste udvalgte i de sidste dage være villige til at aflære, til at udfordre deres dannede og nedarvede falske opfattelser af den kristne tro. Disse er blevet falske og forældede, siden Gud fastlagde sine nye krav ved sit dekret i 1843. Og som nedskrevet i Bibelen er dette dekret autoritativt for Gud og alle hans jordiske menneskelige skabninger. Det kan kun ignoreres eller foragtes på bekostning af at miste opnåelsen af evigt liv, der tilbydes og foreslås i Jesu Kristi navn. Ude af stand til at vidne om denne vitale interesse mister det "**overfladiske**" menneske enhver mulighed for at blive frelst ved Jesu Kristi forløsende retfærdighed.

Advarslerne i de bibelske profetier i Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring vedrører alle former for kristen religion, hvor "syvendedagsadventismen", senest etableret i 1863 i USA, har været særligt bekymret siden 1994, hvor Jesus officielt "spydede " **den op** .

At tale om guddommelige bibelske doktrinære sandheder, der skal genoprettes, forbliver vagt og upræcist. Jeg må derfor præcisere ved at pege på et

par hovedeksempler på disse sandheder, som således afslører forskellene i den kristne religiøse opfattelse af den sande, velsignede adventisme fra 2023 og den forbandede protestantisme fra samme tid.

Først og fremmest er overholdelsen af det fjerde bud vedrørende den helliggjorte praksis med den sande syvendedagshvile, som vedrører sabbatten, som Gud har lært og praktiseret i den jødiske pagt. Denne hvile praktiseres om lørdagen, ikke søndagen, som er den første dag i Guds uge. Ordnet af det fjerde af Guds ti bud, er sabbatshvile i forgrunden af de guddommelige sandheder, der skal genoprettes.

En anden sandhed, hvis uvidenhed er meget skadelig for hele menneskeheden, er den sande standard for menneskers døde tilstand. Er det ikke uberettiget for en kristen, der hævder Kristi frelse, at antage det koncept, som den hedenske græske filosof Platon havde forestillet sig, imod den åbenbarede guddommelige sandhed? Denne mand bestemte, at sjælen er udødelig, fordi andre græske filosoffer før ham havde forvandlet fabler, der fremstillede guddomme, der opførte sig som mennesker, til religioner. I modsætning hertil fortæller den sande Gud os, at han skabte mennesket i sit billede. Således er det i græsk hedenskab mennesket, der skabte guder i sit billede. Hvilken værdi fortjener en sådan påstand? Ingen, og den sande Gud vil til sidst bevise for alle de oprørere, der hævder det modsatte, at den sjæl, han giver liv til, er dødelig og kun kan blive udødelig, når den forløses af det retfærdige blod, der er udgydt af Jesus Kristus.

Efter denne sandhed, som minder om den usikre og skrøbelige natur i menneskelivet, der er fuldstændig afhængig af guddommelig magt, kommer opfattelsen af de love, der blev foreskrevet for jøderne i den gamle pagt. De oprørske kristnes ånder hævder, at lovene om mad er blevet forældede for de troende i den nye pagt. Hvem kan retfærdiggøre, at Jesus ved at dø på korset kom for at ændre normerne for menneskelivet? Hvordan eliminerede hans død sygdom og risikoen for død? Kødelig mad er skabt for at opbygge menneskets fysiske krop, men Jesus kom ikke til jorden for at dø, kun for at tilbyde en ændring i hans åndelige status. Kostforordninger mister således intet af deres berettigelse, fordi den kristne skal styrke sin fysiske krop lige så meget som jøden før ham. Det, Gud erklærede rent eller urent før Jesus, forblev også rent eller urent efter ham og indtil hans endelige herlige genkomst.

Så kommer en rent hedensk fejl, som apostlene advarede de nyomvendte imod. Denne alvorlige fejl vedrører det, Paulus kalder "**engledyrkelse**" i Kol. 2:18: "*Lad ingen, i selvrespekterende ydmyghed **og engledyrkelse**, berøve jer jeres pris efter eget forgodtbefindende, mens han hengiver sig til syner og opblæses af forføngelig stolthed i sit kødelige sind.*" Denne "**engledyrkelse**" blev dog desværre fornyet med stor succes efter 1844 i USA og England under navnet "spiritualisme", praktiseret af protestantiske kristne, der var forladt af Gud og overgivet til djævelen. Hvad er denne "spiritualisme" om ikke etableringen af okkulte forhold, der bringer de af Gud forbandede kristnes ånder i kontakt med de himmelske engledæmoner? Spiritismen er ikke forsvundet; tværtimod manifesterer den sig kraftfuldt i Afrika i dag gennem religiøse lederes spektakulære handlinger, der bruger deres tid på at jage dæmoner, som i virkeligheden er medskyldige. Det eneste bolværk mod denne kollektive

forførelse er stadig Den Hellige Bibel og dens dyrebare åbenbaringer om standarderne for guddommelig sandhed.

Denne advarsel, som advarer konvertitter mod denne "**engledyrkelse**", retfærdiggør i sig selv den fortsatte krig, som den pavelige romersk-katolske kirke har ført mod Bibelen og gjort alt muligt for at forhindre dens udbredelse og læsning af de menneskelige masser. Dette er ikke uden grund, fordi budskabet, som vores broder Paulus har konstrueret, synes at beskrive robotportrættet af det pavelige regime, som med tiden vil føre en krig mod Bibelen, samtidig med at den hævder at retfærdiggøre dens autoritet. En krig mod Bibelen, som Åb. 11:3 bekræfter og profeterer med disse ord: "**Jeg vil give mine to vidner magt til at profetere, klædt i sæk, i tusind to hundrede og tres dage.**" Det er netop denne forfulgte Bibel, der afslører og fordømmer den pavelige mands usurpation, som ved "**engledyrkelse**" har haft held med at påtvinge sig selv og forføre skarer af katolske mennesker, som det pavelige har haft held med at få dem til at tro, at de er kristne; dette ved at tildele dem titlen katolske kristne, ved at døbe dem, mens de stadig var nyfødte børn; en doktrinær absurditet, der enstemmigt accepteres af ubevidste, forførte og bedragne skarer. Og her har den faldne protestantisme igen efterlignet og reproduceret denne absurde tilgang, der latterliggør den kristne sandhed. Hvordan kan de retfærdiggøre denne praksis i lyset af dette vers fra Markus 16:16: "**Den, der tror og bliver døbt, skal blive frelst, men den, der ikke tror, skal blive fordømt.**" Hvornår var det døbt barn i stand til at udtrykke sin tro og sin anmodning om dåb? Hvilken foragt for Bibelen fra en protestantismes side, hvis motto i det 16.^{århundrede} var "Skriften og Skriften alene"!

Dette er de vigtigste klager, der fordømmer falske kristne religioner, men listen er ikke udtømmende.

Helligdommen: et helt program

Efter at have udfriet det hebraiske folk fra egyptisk slaveri i ørkenen, langt fra al ydre hedensk indflydelse, organiserede Gud sit vidnefolk, som han kaldte Israel, efter Jakobs navn, patriarken for de tolv stammer, som hans tolv sønner dannede. Dermed opfyldte han det løfte, han gav Abraham, om at velsigne hans efterkommere.

Konstruktionen af dette Israel begynder med offentliggørelsen af Guds ti bud, som han selv forkynnder direkte i en kontekst, der skræmmer assistenterne og det hebraiske publikum.

Efter at have straffet det første næsten generelle frafald af folket og af Aron selv, som af frygt for det ophidsede folk ledsagede deres åndelige drift ved at organisere smeltningen af " **guldkalven** ", dødeligt, organiserer Gud opførelsen af helligdommen og det tilhørende tilbehør i den religiøse tjeneste, som levitternes præster udfører.

Kommunikation baseret på ord og sætninger kræver, at mennesket er uddannet og har et godt kendskab til sit folks sprog. Men folket, der kom ud af slaveriet i Egypten, modtog ikke denne intellektuelle træning, så Gud måtte basere al sin undervisning på billeder, symbolske ritualer med profetisk og præcis lærdom. Undervisning ved hjælp af billeder kræver ikke, at man har eksamensbeviser, der bekræfter et generelt uddannelsesniveau. De befriede hebræere faldt tilbage til menneskehedens laveste niveau, næsten dyrets, i dette tilfælde tæmmet af de egyptiske ledes grusomhed. Desuden giver undervisning ved hjælp af billeder Gud mulighed for at give forståelse af sine budskaber på en målrettet måde, kun til de mænd, som han ønsker at dele sine hemmelige tanker med. Og uanset niveauet af hans uddannelse og hans eksamensbeviser, vil den, der ikke forstår billedernes budskab, ikke forstå det, fordi Gud kontrollerer brugen af vores intelligens, som også udgør en dør, som Gud kan " **lukke** eller..." **åben** ", som Åb. 3:7 lærer: " *Og skriv til engelen for kirken i Filadelfia: **Dette siger den hellige, den sanddru, den, som har Davids nøgle, den, som åbner, og ingen lukker; og han lukker, og ingen åbner.*** " I 1873 anvendte Gud dette princip ved at åbne adgang til sin sandhed for syvendedagsadventister og lukke denne adgang for de mange trosretninger inden for protestantismen. I dette vers belyser nøgleordene med stort bogstav betydningen af budskabet: " **Hellig** ": folket er " **helliget** ". » fordi det er anerkendt af Jesus Kristus, og ved hans praktisering af den syvende dags sabbat, som er " **helliget** " af **Gud** ; " **Sandt** ": datidens adventister får adgang til den guddommelige sandhed i Jesu Kristi navn på grund af deres adventistiske iver, som vidner om deres ønske om hans herlige genkomst; " **David** ": Jesus Kristus, " **Davids søn** ", identificeret af de jøder, der var samtidige med hans jordiske tjeneste, organiserer sit " **hus** " ifølge Esajas 22:22: " *Jeg vil lægge nøglen til Davids hus på hans skulder: Når han åbner, lukker ingen i; når han lukker i, åbner ingen.* " I 1873 reorganiserer han sit nye universelle åndelige Israel, hvilket Åb. 7 bekræfter ved at fremkalde " **de tolv stammer, der er besejlet med den levende Guds segl** ".

Det eksempel, jeg lige har præsenteret, viser, at formel uddannelse er af ringe nytte, fordi Bibelen selv giver fortolkningerne af disse kodede symboler. I

profetier henviser et ord, et navn, et dyr eller hvad som helst os til en tekst i Bibelen, eller flere, hvoriblandt den ønskede forklaring findes.

Opførelsen af den hebraiske helligdom er den første form for denne symbolske profetiske konstruktion. Men selv skabelsesberetningen indeholdt allerede profetiske budskaber, ud over dens bogstavelige karakter, hvilket giver hele Bibelen en permanent og derfor evigvarende profetisk rolle. Derfor fornyes Guds budskaber af en række forbilleder og modbilleder. Gud, organisatoren af sine skabningers liv, forbinder nutiden med fortiden og fortiden med nutiden og fornyer dermed sine budskaber gennem alle tider.

Forståelse af helligdommens symbolik giver os mulighed for at forstå hele den åndelige logik i frelsesplanen og det program, der sætter den i gang for at fuldføre den. Dette program blev sat i gang med Adam og Evas synd. Og det er meget mere åndelig nøgenhed end kropslig nøgenhed, der nødvendiggjorde døden af det lam, hvis skind var den første klædning, som den syndige menneskehed bar, ifølge 1 Mos 3:21: "**For til Adam og hans hustru lavede Gud læderkjortler og klædte dem** ." Allerede her må vi bemærke, at det er Gud, der laver "**læderkjortler** " og dermed er nødt til at slagte et lam, sandsynligvis en ung vædder. I overensstemmelse med sin frelsesplan "**vil han selv sørge for lammet til brændofferet** ", som Abraham ofrede, og vil lade sig korsfæste i Jesus Kristus, "**Guds lam, som bærer verdens synder** " for at frelse sine trofaste udvalgte. I sin frelsesplan besluttede Gud at betale selve syndens pris, hvilket bekræftes af disse tre eksempler spredt over tid, mellem Adam og begyndelsen af år 4001. Lad os i forbifarten bemærke denne antydende detalje: Gud kalder ikke længere Eva ved navn, men betegner hende med udtrykket "*sin hustru* ": Adams hustru. Dette udtryk "*kvinde* " profeterer den "*syndige kvinde* ", som den kristne kirke vil repræsentere: "*den udvalgte* " og "*den store prostituerede Babylon* "; begge arvinger til synden. Og Jesus vil komme netop i kødet for at rense sin "*udvalgte* " fra synd, det vil sige for at få synden til at forsvinde.

I denne konstruktion af helligdommen er de elementer, der udgør den, ligesom liv, meget forskellige i hellighedsværdi. De er dog alle forbundet med hellighed, da de repræsenterer elementerne i en konstruktion, der er helliggjort af Gud.

Det helligste element er tabernaklet, mødeteltet, hvor Gud og Moses mødes og taler til hinanden, fra Gud til menneske og fra menneske til Gud. Dette telt, helliget ved Guds nærvær, er omgivet og placeret i midten af en forgård afgrænset af hvide slør fastgjort på stænger. Denne ydre forgård kaldes "**forgården** ". Til dette udtryk "**forgård** " må vi knytte to karakteristika: det ydre og det kropslige. For de tilhører, der optræder på denne "**forgård** ", vedrører handlinger udført på den pågældende fysiske krop: kroppen brændt på offeralteret og præsternes krop, badet og vasket i "havets "**vand** ", navnet på vaskebassinet, der er placeret overfor indgangen til det hellige telt.

Vi må allerede bemærke vigtigheden af denne detalje, der vedrører orienteringen af opførelsen af lejren og tabernaklet. I den tidligere undersøgelse så vi, at djævelen, der oprindeligt blev kaldt "**Morgenstjernen** ", indtager "solens" plads i sin rolle som "**denne verdens fyrste** ". Men på tidspunktet for udvandringen fra Egypten havde Gud i århundreder støttet disse egypteres

tilbedelse af solen, og i ønsket om at overbevise sit folk om ikke længere at risikere at vise det mindste tegn på tilbedelse eller respekt for den falske solguddommelighed, pålagde han hebræerne at gå ind i denne hellige zone med solopgangen i ryggen og deres ansigter vendt mod vest, det vil sige mod den nedgående sol. Tabernaklets indgangsforhæng var derfor selv orienteret mod øst. Denne detalje symboliserede også den geografiske retning, som den jødiske tro ville opleve med tiden, idet den gik fra øst til vest, som historien bekræfter. For den kristne tro udviklede sig faktisk i Vesten og praktisk talt ikke i Østen; de østlige lande var forblevet voldsomt fjendtlige over for den kristne religion. Japan, det land der er længst væk fra disse østlige lande, har indtil i dag forblevet en tilbeder af den "opgående sol", som det giver navnet "Banzai". Gud havde derfor al mulig grund til at få sit folk til at se mod vest, hvor den kristne tro udviklede sig.

Symbolikken i "**forgården**" tillod således Gud at fordømme den falske romersk-katolske pavelige tro, hvori han kun anerkender et simulacrum, en forfalskning, der søger at rekonstruere billedet af sit Israel. Dette er den betydning, vi må give denne "**forgård**" i Åb 11:2: "**Men udelad templets ydre forgård, og mål den ikke; for den er givet til hedningerne, og den hellige by skal blive trådt under føde i toogfyrré måneder.**" For fuldt ud at forstå betydningen af dette budskab må vi først forstå betydningen af det vers, der går forud for det: "**Og der blev givet mig et rør ligesom en stav, hvorpå der stod: 'Rejs dig og mål Guds tempel og alteret og dem, der tilbeder deri.'**"

"**Et rør som en stav**": ifølge Esajas 9:14, en falsk profet, der lærer løgne, eller den pavelige leder af romersk katolicisme. Afbildet ved "**et stav**", udfører han en straffende dom fra Gud. Kristi tilbedere bliver prøvet eller "**målt**" ved konstante forfølgelser, der profetisk vil vare i "**42 måneder eller 1260 dage**" eller 1260 faktiske år, fra 538 til 1798. "**Guds tempel, alteret og de, der tilbeder deri**", betegner de sande helgener i denne lange periode, hvor det pavelige regime mangedobler sine forfølgelser mod dem, der modsætter sig eller udfordrer det. De nævnte elementer er knyttet til det hellige, guddommelige tabernakel. "**Guds tempel**" henviser til forsamlingen af Kristi forløste ifølge Ef. 2:20-21: "**I er bygget op på apostlenes og profeternes grundvold, hvor Jesus Kristus selv er hjørnesteinen. I ham vokser hele bygningen, så den er samlet og dannet til et helligt tempel i Herren. I ham opbygges også I tilsammen til en bolig for Gud i Ånden.**" Men vers 19, som går forud, har også den interesse at fremkalde den falske tro hos dem, som Gud placerer "**uden for templet**", "de **udenforstående**", det vil sige dem, som han forbinder med "**forgården**": "**Så er I ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere og medlemmer af Guds husstand.**" Paulus henviser her til status for de sande hellige, som Jesus anerkender som tilhørende ham. Dommen over hans skabninger tilhører ham udelukkende, og den profetiske åbenbaring har det eneste formål at bekræfte for os, at der virkelig findes en sand og en falsk religion, som han fordømmer og beskriver i et robotportræt, ved at gruppere de budskaber, der vedrører den, i hele hans profetiske åbenbaring. "**Alteret**" symboliserer Kristi kors, og "**de, der tilbeder der**", er derfor disciplene, kaldet og forløst af hans blod, der blev udgydt på dette "**alter**". **Tilbedelsen af Gud** udtrykkes ved kontemplationen af "**alteret**

" , det vil sige kontemplationen af den guddommelige kærlighed, der åbenbares ved Guds frivillige sonoffer i Jesus Kristus. Når dette er forstået, lad os finde Åb. 11:2: " Men templets ydre forgård skal I lade være udenfor og ikke måle den; for den er givet til hedningerne, og de skal trampe den hellige by under fødder i toogfyrre måneder. " Den *" hellige by "* henviser til den hellige forsamling af sande forløste, kaldede og udvalgte kristne, som Gud kalder *" Jerusalem "* i Åb. 21:10. Dette er naturligvis et symbolsk navn, der er profeteret om den sande jordiske by med det navn i den gamle pagt. For Gud antyder og betegner navnet på en by dens indbyggere, for Gud velsigner ikke sten eller cement, men de menneskesjæle, der bor på det sted. I den nye pagt er de frelste udvalgte spredt ud over landene og over hele jorden, men i Jesus Kristus danner de for Gud en åndelig forsamling, der repræsenterer det ideelle *" Jerusalem "*, som han elsker og ønsker at frelse. Samtidig leder dette udtryk *" hellig by "* de falske troendes blik mod den jødiske by, som stadig bærer navnet *" Jerusalem "*, hvis overlevelse Gud har favoriseret, blot for at minde om oplevelsen af de første *syndere* , som han straffede og forbandede, ifølge Dan. 8:23: *" Og til sidst, når synderne er udryddet, skal der fremstå en konge, fræk og listig ."*

I dette vers vil *" nationerne "* *" trampe den hellige by ned "* i 1260 år, hvilket giver os mulighed for at identificere disse nationer med de vesteuropæiske kongeriger, der støttede paveregimet og dets uretfærdige forfølgelser af Jesu Kristi tjenere. Men det, der er uretfærdigt, er ikke de forfølgelser, som den forvrængede tro fortjener i Guds dom. Det, der virker uretfærdigt, er ikke så uretfærdigt, som man måske skulle tro. Og da Gud ikke tillader sine hellige at tage retfærdigheden i egen hånd, bruger han den ekstremt mere syndige falske religion til at straffe ufuldkommenhederne i den forvrængede kristne tro siden 313. Hvilken slags tro kunne trofaste kristne udvise efter århundreder med falsk katolsk lære? Med frelseslæren ændret og omstødt kunne sande troende kun vidne for Gud ved deres villighed til at miste livet eller blive fængslet af monarkerne underlagt paverne. Indtil år 1844 var den kristne tro besmittet af søndagsgudstjenesten og de falske lærdomme, der var arvet fra romersk katolicisme, så de udvalgte selv forblev syndere for Gud. Da de ikke var uden synd, kunne de derfor ikke *" kaste den første sten "* på en skyldig synder, som Jesus lærte dem. Og da denne åndelige lektie var, ville ingen sand helgen tillade sig at straffe nogen synder fysisk. For denne tid, hvor synd stadig er universel, minder Herren om principper, som kun hans sande udvalgte respekterer, hvilket markerer deres forskel fra de *" hykleriske "* kristne på deres tid, ifølge Åb 13:10: *" Den, der fører i fangenskab, skal gå i fangenskab; den, der dræber med sværd, skal dræbes med sværd. Her gælder det de helliges tålmodighed og tro. "* » Jesus fordømmer her den grusomme og vilde krigerske opførsel hos den falske calvinistiske eller anglikanske protestantisme, der aktivt deltager i *" religionskrigene "*. De reagerer på de katolske ligaers aggressioner og gengælder slag for slag. Men Jesus forbød at reagere på denne måde på tidspunktet for sin anholdelse af de jødiske vagter. Og idet de ignorerede denne dom og denne ordre givet af Jesus, betragtede og betragter protestanterne stadig disse ulydige krigere, som Gud med rette betragter som *" hylklere ", som religiøse "helte "*. Ham, der i Jesus erklærede i Matthæus 16:25: *" For den, der vil frelse sit liv, skal miste det;*

men den, der mister sit liv for min skyld, skal finde det. " Ved at gribe "**sværdet**" dømte huguenotten (fra det tyske "Eidgenossen", som betyder: væbnet liga) i Cévennerne sig selv til at skulle "**dø for sværdet**" og miste det evige liv. Og det var det samme med protestanterne, der tog katolikker "**i fangenskab**"; de skulle til gengæld finde sig selv fængslet uden at opnå evigt liv. I denne blodige æra understreger Åb. 13:10, hvad der gør forskellen mellem protestantismens sande udvalgte og de falske, som Jesus, efter jøderne, beskriver som "**hyklere**", fordi den kristne tro frem for alt er baseret på respekt for og lydighed mod de regler, som Jesus Kristus selv har lært, og disse regler skal overholdes indtil verdens ende, der er præget af hans herlige genkomst, som forventes i foråret 2030. Ifølge Åb. 13:9 kunne den profetiske advarsel kun forstås af dem, der var oplyst af Ånden: "**Hvis nogen har øre, skal han høre!**" Men i dette budskab appellerer Jesus kun til menneskelig intelligens, som får intelligente mennesker til at tage hensyn til de instruktioner, som deres "**ører**" har hørt, eller dem fra deres apostle, der vidner i evangelierne om, hvad de hørte Jesus sige. Ved at læse deres vidnesbyrd i Bibelen anses vi for at være advaret af Gud og derfor ansvarlige for vores reaktioner og handlinger. Jesus lader sig ikke narre af "**hyklernes**" opførsel og understreger kriterierne for de sande hellige, som han kan velsigne og frelse: "**Her gælder det, at de hellige holder ud og holder ud.**" De holder ud i deres troskab og søger ikke at gribe til våben for at redde deres liv, og de accepterer, hvis Gud beder om det, at miste dem for at finde dem som en evig norm.

Johannes får befaling af Gud om ikke at "**måle templets ydre forgård**", og denne befaling bekræfter Guds valg om at udlevere utro kristne til forfølgelserne fra pavestyret i Rom. Dette budskab bekræfter dem, som Daniel præsenterer i Dan 7:25 og 8:12: "**Han skal tale ord imod den Højeste og udmatte den Højestes hellige og tænke på at forandre tider og lov; og de hellige skal gives i hans hånd for en tid og tider og en halv tid/... Hæren blev overgivet med det daglige offer—på grund af synd; hornet kastede sandheden ned og havde fremgang.**" Subtlt fornyer Gud det samme budskab i tre forskellige, men dyrebart komplementære former. Ændringen af "**tider og lov**" i Dan 7:25 definerer den "**synd**", der er citeret i Dan 8:12. Og begge vers bekræfter, at den kristne religion skulle komme under dominans af et forfølgende regime, som er det romersk-katolske pavelige regime. Og i Åb. 11:2 præsenteres denne handling i formen: "**Men templets ydre forgård skal du udelade og ikke måle; for den er givet til nationerne, og den hellige by skal nedtrampes i toogfyrré måneder.**" I Daniel og Åbenbaringen symboliseres de nationer, der støtter den romerske pavemagt, ved de "**ti horn**", det vil sige ti nationale magter, der findes i Dan. 7:7 og 24. I Åb. 12:3, 13:1, 17:3 bærer eller ikke bærer disse "**ti horn**" "**diademer**", hvilket hjælper med at identificere den kontekst, profetien sigter mod. De tre referencer omhandler således, successivt og kronologisk: Romerriget, det romerske paveregime og det sidste forfølgende protestantiske regime, der rasede og dominerede på tidspunktet for Jesu Kristi store, herlige genkomst.

Den hebraiske helligdom formidler information til os gennem de dimensioner og dimensionelle proportioner, som Gud giver til de to rum, der udgør mødeteltet. Faktisk måler det hellige sted, hvor præsten går ind, 40 alen i længden og 20 alen i bredden i alen, og det "allerhelligste" eller "det

allerhelligste" i det andet rum, der er reserveret til Guds nærvær, er et kubisk kvadrat på 20 alen. Proportionerne af de to rum er således 2 tredjedele og 1 tredjedel, ligesom de 6.000 år af menneskelig tid: 4.000 år indtil Kristi død og 2.000 år efter ham. Ved at lade det bygge af Moses ønskede Gud således at bekræfte dette budskab om den samlede tid for hans udvælgelse af jordiske udvalgte. Og dette, bortset fra at det blev bygget omkring 2.500 år efter Adam. Denne konstruktion blev derfor specifikt udført for vores sidste generation af de udvalgte helgener, for hvem denne viden om de 6000 år i dag tillader at fastslå den endelige tilbagevenden af den guddommelige, herlige Kristus i foråret 2030 i vores falske romerske kalender; hvilket får mig til at sige, at Rom er det perfekte billede på falskhed og bedrag, ting praktiseret i " **arrogance**". » som Gud tilskriver ham i sine profetiske åbenbaringer i Daniel 7:8 og Åb. 13:5.

Frelsesplanen blev opfyldt præcis, som denne symbolik i helligdommen bebudede. 4.000 år gik, og efter foråret, der begyndte i år 4001, på tærsklen til påskefesten, lod Jesus sig, i overensstemmelse med sin bebudelse til sine apostle, arresteres, dømmes og straffes med 120 piskeslag, og han ofrede frivilligt sit liv til den dødelige tortur ved romersk korsfæstelse uden at protestere mod uretfærdigheden i denne behandling. Han kunne ikke protestere, da han var organisatoren af denne dom, samtidig med at han var offeret. Gud levede sin lidelse på forhånd og inspirerede profeten Esajas til i Esajas 53 at forklare dette frivillige offer, som Gud selv udførte personligt. Og det var så ufatteligt, at vi kan forstå de samtidige jøders vantrø i denne handling. Dette gælder især, da de tolv apostle, som Jesus udvalgte, opførte sig på samme måde, endda til det punkt, hvor de ikke hørte de bebudelser, som Jesus fremsatte om dette emne. Det var derfor ikke denne vantrø, der fordømte den gamle pagts nation. Årsagen til dens forbandelse kom senere, efter Jesu opstandelse, det vil sige, da forklaringerne på denne sonende død blev givet og undervist af Jesus til hans apostle, der dengang var fuldt overbeviste om den således demonstrerede Guds kærlighed. I år 34 dømte og henrettede det jødiske nationale religiøse præsteskab i Jerusalem den unge diakon Stefanus, som var nyudnævnt af Jesu apostle, til stening og henrettet. De religiøse begik der den handling, der ville dømme dem selv til en definitiv forbandelse, der ville resultere i ødelæggelsen af hele den jødiske nation, af de romerske tropper anført af Titus, i år 70 i vores falske romerske kalender; hvad Dan 9:26 profeterer: " *Efter de 62 uger skal en salvet blive udryddet, og han skal ikke have nogen efterfølger. Folket, hvis leder skal komme, skal ødelægge byen og helligdommen, helligheden* , og dens ende vil komme som med en oversvømmelse; det er besluttet, at ødelæggelserne skal vare indtil krigens afslutning. " De overstregede ord er dårligt oversat og stemmer ikke overens med den originale hebraiske tekst. Udtrykket " **hellighed** " henviser til de religiøse ledere, de virkelige syndere i afvisningen af " **Messias** ". Det er beklageligt, at disse oversættelsesfejl skjuler præcisionen af de guddommelige profetier for mennesker, fordi korrekt oversat kan de guddommelige meddelelser identificeres i den fuldbyrdede virkelighed, og tingene får en sand opbyggelig betydning for menneskesjæle. Jeg vil her understrege det 40-årige mellemrum, der adskiller Jesu død og Jerusalems ødelæggelse. For dette tal 40 optrådte ofte i den frelsesplan, som Gud havde forberedt, fordi det er symbolsk for den "prøve", som Gud havde

organiseret, på troen; 40 dage og 40 nætter med regn til oversvømmelsen; 40 år i ørken til 40 dages spionage i Kana'ans land; 40 dage og nætter med faste for Jesus i begyndelsen af hans tjenestegering; 40 dage mellem hans opstandelse og pinsefesten; og endelig 40 år mellem hans meddelelse til kvinderne i Jerusalem om, at deres by ville blive ødelagt, og datoen, hvor handlingen blev fuldført.

De to hellige rum i helligdommen eller det hebraiske tabernakel var adskilt af et forhæng, som præsten kun måtte krydse i anledning af festen for "forsoningsdagen", på hebraisk "Yom Kippur". Dette forbud havde en profetisk forklaring, fordi denne krydsning profeterede Jesu Kristi passage fra jorden til himlen, hvorfra han kom i form af ærkeenglen Mikael. Så simpelt var det, men det skulle forstås: det hellige sted var jorden og de jordiske præstelige ritualer, mens "det allerhelligste" eller "det allerhelligste" symboliserede himlen, hvor mennesker ikke kan træde ind uden at gå gennem døden, som hovedregel, med undtagelse af Enok og Elias.

Gud havde organiseret det jødiske år på en række religiøse højtider, der profeterede om den globale frelsesplan. Og ifølge dette princip fornyede hvert år, der gik, denne bekendtgørelse af den globale frelsesplan. Således fulgte de årlige fejring af "forsoningsdagen" år efter år hinanden, såvel som fejringerne af forårsfesten "påske", indtil den dag, hvor Jesus viste sig på jorden for at opfylde, samtidig, i foråret i vores år 30, på tærsklen til den officielle påske, de sidste højtider for den jødiske "påske" og "forsoningsdagen". Profetien i Dan. 9:24 bekendtgør, præcist, ved at lade den dateres, denne sidste "**syndsforsoning**", som Jesus kom for at fuldføre, ved at ofre sig selv som et frivilligt offer. Her er, hvad englen Gabriel derefter sagde til Daniel i vers 23: "*Da du begyndte at bede, kom ordet ud, og jeg er kommet for at forkynde det for dig; **for du er elsket**. **Lyt til ordet og forstå synet!***" Hvad Daniel burde have været i stand til at forstå, kan du ikke også forstå? Svaret ligger i formaningen "**Lyt til ordet!**" og resten er kun et spørgsmål om intelligens givet af Gud eller ej, for hvilket du, ligesom Daniel, skal være "**elsket**." Gabriel siger derefter i vers 24: "*Halvfjerds uger er fastsat over dit folk og din hellige by **for at fuldbyrde overtrædelserne og gøre ende på synder, for at sone skyld og indføre evig retfærdighed, for at besejle synet og profetien og for at salve det Allerhelligste**.*" "Bemærk, at bekendtgørelsen antager aspektet af et ultimatum rettet mod den jødiske nation; dens foragt vil være årsagen til dens ødelæggelse. Den pris, Jesus betalte, er så høj, at man kan forstå, at hans tilbud om frelse ikke fremsættes ubetinget. Og allerede det at være for Gud, ligesom Daniel, "**en elsket**", gør de påstande om frelse, der fremsættes af overfladiske og hykleriske mennesker, latterlige og absurde. Guds program er ambitiøst og skal forstås godt, for der står skrevet: "**at gøre ende på overtrædelser og at gøre ende på synder**." Da synd er udbredt over hele jorden i vores tid, kunne man tro, at Guds plan er mislykkedes, men man ville tage fejl, fordi den er lykkedes perfekt. Det, man skal forstå, er, at denne plan kun gavner og gavner Guds "**elskede**", og de er faktisk ikke særlig talrige, sjældne i alle epoker af det jordiske liv. Men for dem, og kun for dem, har Jesus faktisk gjort ende på den arvelige synd, der er arvet fra Adam, hvilket retfærdiggjorde de to på hinanden følgende dødsfald, der er arvet som følge af denne synd: den såkaldte naturlige og kødelige død og den, der vil ramme." oprørerne ved den sidste dom

efter deres opstandelse: " **den anden død** " citeret i Åb 20:14: " *Og døden og dødsriget blev kastet i ildsøen. Dette er den anden død, ildsøen.* " Hvad angår den individuelle udøvelse af synd, falmer den gradvist, indtil den helt forsvinder på grund af den kærlighed, der føles til Gud i Jesus Kristus; en " **elsket** " af Gud kan ikke længere synde frivilligt mod den Gud, han elsker, og som han ønsker at tjene trofast i Jesu Kristi navn, som således opnår " **afslutningen på synden** ", som Gud ønsker og kræver i sin frelsesplan.

Budskabet, som englen Gabriel overbragte, er overraskende klart og enkelt. Og det eneste slør, der forblev over hans ord, var, at Gud selv ville komme til jorden for at fuldbyrde denne sidste "forsoningsdag". Fortsættelsen af hans bekendtgørelse i vers 25 vil give Daniel og os mulighed for at beregne datoen for den profeterede Messias-vejleders komme med de åbenbarede data: " **Vid derfor og forstå, at fra den tid, da ordet om, at Jerusalem skulle genopbygges, blev udtalt, indtil den salvede, lederen, kommer, skal der være syv uger og toogtres uger, gaderne og grøfterne skal genopbygges, men i farlige tider.** "

Jeg minder jer om, at Daniel aldrig spurgte Gud, hvornår Messias ville komme. I sin lange og lidenskabelige bøn ønskede han kun at vide, hvornår de hebræere, der var blevet deporteret til Babylon, kunne vende tilbage til deres nationale hjemland. Han græd over Jerusalem og dets prestigefyldte og herlige hellige tempel, der var blevet ødelagt. Mod al forventning og håb vil Gud rive ham væk fra hans jordiske syn på tingene ved at åbenbare hemmeligheden bag sin frelsesplan, som er baseret på den profeterede Messias' songivende død. Gennem denne frivillige død, der tilbyder et perfekt guddommeligt og menneskeligt liv til forsoning, vil Gud " **bringe evig retfærdighed** ", som udelukkende vil kunne gavne dem, han anser for at være " **sine elskede** ". Verbet " **bringe** " er et vidunderligt billede på Kristi komme, som kommer for at præsentere sig selv på jorden for at ofre sit perfekte liv, det vil sige sin perfekte " **evige retfærdighed** ", som et offer. Og idet han besad evigt liv gennem sin guddommelighed, opstod Jesus selv og kan siden tilbyde sine forløste " **elskede** " evigt liv, som vil give dem mulighed for at leve evigt i hans selskab i den himmelske dimension, som i sidste ende vil være vores nuværende jord, derefter genfødt og herliggjort.

Ved at bekendtgøre grundlaget for den fremtidige nye pagt i Jesus Kristus for Daniel bekræfter Gud, at demonstrationen af den jødiske oplevelse af den gamle pagt er fuldbyrdet og er endt med straffen i form af deportation af folket og dets ledere til Babylon. Tilbagevenden til Israel vil ikke have andet formål end at afvente Messias' første komme i overensstemmelse med den bekendtgørelse, der blev præsenteret for Daniel, Guds profet, hvis navn Jesus vil nævne.

Tidspunktet for denne komme er derfor baseret på identifikationen af den understøttende dato for de " **69 uger** " af faktiske år, der er citeret, dvs. 483 faktiske år. Svaret gives i Ezra 7:7, og det vedrører et dekret beordret af kejser Artaxerxes, som jeg ^{kaldte} "Langhåndet", og dette dekret er dateret " **kongens syvende år** ", hvilket betegner året -458. På det tidspunkt, der er fastsat ved denne beregning, dvs. i efteråret år 26, begyndte Jesus sin jordiske tjenestegerning efter at være blevet døbt af Johannes. Tre år og seks måneder senere, det vil sige " **midt i den profeterede** ^{70.} **uge** ", i overensstemmelse med bekendtgørelsen i Dan. 9:27, ved sin død, der led på påskeaftenen i år 30, satte han en stopper for den gamle

pagts dyreofringsritualer: "**Han vil slutte en fast pagt med mange i én uge, og i den halve uge vil han ophøre med slagtofre og offergaver ; ødelæggeren vil begå de mest vederstyggelige ting, indtil ødelæggelsen og det, der er besluttet, falder over ødelæggeren.**" Og på vingen skal være ødelæggelsens vederstyggeligheder, ja, til fuldstændig ødelæggelse, og det, der blev besluttet, skal komme over de øde . I den originale hebraiske tekst sigter omtalen " og på vingen " mod religiøs handling og finder sin opfyldelse i de vederstyggeligheder, der blev udført af det romersk-katolske pavelige regime i løbet af de 1260 år af dets despotiske og grusomme regeringstid, støttet af de europæiske monarkier, men især Frankrigs, som Rom betragter som sin "ældste datter".

De to rum i det hebraiske tabernakel var adskilt af et forhæng, der repræsenterer både Jesus Kristus og synd, ligesom "**bukken**" på festen for "**forsoningsdagen**". Det repræsenterer synd, fordi det er synd, der adskiller mennesket fra Gud og isolerer det på jorden. Men det repræsenterer også Jesus Kristus, fordi forhænget har to sider: på den "hellige" side bærer det billedet af det jordiske, og på den "**allerhelligste**" eller "**Det Allerhelligste**" side bærer det billedet af det himmelske. Og Jesus Kristus bar i sin natur og erfaring disse to karakteristika af det jordiske og det himmelske. Han præsenterer sig således, ligesom helligdommens forhæng, som formidleren, der forbinder himmel og jord ved at forsoner Gud med den "**elskede**" **mand, hvis synder han tilgiver i** Jesu Kristi fuldkomne "**evige retfærdigheds**" **navn.**

I Dan 9:24 siger Gabriel til Daniel: "**at besegle synet og profeten og at salve det Allerhelligste**". Messias forkyndes således under titlen "**profet**". Dette vil blive bekræftet af Jesus i hans lignelse om vingårdsmændene. Han fremstiller sig selv efter mange "**profeter**", som Gud henvendte sig til de jødiske myndigheder for at kalde dem til omvendelse. Og i den jordiske fremtoning af sin handling er han en simpel, men stor "**profet**", der mangedobler guddommelige mirakler. "**Beseglingen af synet**" betegner anvendelsen, det vil sige opfyldelsen af synet, som blev konkretiseret ved Jesu Kristi tjeneste. Og det "**Allerhelligste**", som skulle "**salves**", er stadig ham; "**kongernes Konge og jordens hersers Herre**" i Åb 19:16: "**Han havde på sin klædning og på sin lår et navn skrevet: Kongernes Konge og herrernes Herre.**" Anvendt på Jesus blev denne salvelse opnået ved offentliggørelsen af hans sejr, anerkendt i himlen af Gud som Fader og af hans trofaste engle. Men det er også, ifølge rituallet på "Forsoningsdagen", himlens salvelse, da dens jordiske symbol, kaldet "det allerhelligste eller det Allerhelligste", var at modtage sit udgydte blod for at betale løsesummen for arvesynden og andre synder begået af de forløste udvalgte. Ved at træde ind i den sande himmel efter sin opstandelse bragte Jesus sin retfærdighed og ikke sit menneskelige blod, og Satan og hans himmelske dæmoner var de første til at lide under konsekvenserne af denne profeterede retfærdige salvelse. De blev definitivt udstødt fra den himmelske dimension, der kun var forbeholdt Gud og hans trofaste skabninger, hans "**elskede**", ifølge Åb. 12:7-9: "**Og der blev krig i himlen. Mikael og hans engle kæmpede mod dragen . Og dragen og dens engle kæmpede, men de sejrede ikke, og deres plads fandtes ikke mere i himlen.**" Og **den store drage blev kastet ned, den gamle slange, som kaldes Djævelen og**

Satan, som forfører hele verden; han blev kastet ned på jorden, og hans engle blev kastet ned med ham .

Den profeterede salvelse vedrører hovedsageligt Jesus, hvis sejr over synd og død indsætter ham på tronen i himlen med den berettigede titel " ***Det Allerhelligste, Kongernes Konge og Herrernes Herre*** ". Og på jorden leverer Jerusalems tempel et sidste budskab i Jesu dødstime. Gud signalerer, at hans død er anerkendt, og at forsoningen mellem ham og de forløste udvalgte er bekræftet: deres synd er tilgivet, noget han signalerer ved at rive sløret, der symbolsk adskiller himlen fra jorden, fra top til bund. Fra det øjeblik har det jordiske tempel fuldført sin symbolske profetiske rolle. Og bekræftelsen vil blive givet ved velsignelse fra Kirken eller Forsamlingen, der er bygget på Kristus og hans tolv apostle. Den nye pagts tempel er denne gang unikt åndeligt, og de sten, der bygger det, er menneskelige fra Jesus til de sidste forløste udvalgte før udgangen af den kollektive og individuelle nådes tid.

Frelsesplanen blev symboliseret af de elementer, der var til stede i dette helligdom. Et profetisk billede af de forløste udvalgte, men også af de principper, der anvendes i Jesu Kristi himmelske præsteskab, mødte præsten, der gik ind i helligdommens forgård, offeralteret, der afslører anklagen om menneskets synd. Derefter, mens han gik hen imod tabernaklet, blev han vasket og badet i det afvaskningsbassin, der kaldes " **havet** ", et billede på døden; på den første, og på den anden, som han ikke vil blive underlagt, fordi Jesus retfærdiggjorde ham. I den nye pagt er dette bad dåbens bad, hvorved mennesket officielt forpligter sig til Gud og bekræfter sin anmodning om status som slave, der stiller sig i Guds tjeneste i Jesus Kristus. Han kan derefter træde ind i tabernaklet og finder til sin højre bordet med de tolv skuebrød, et billede af Jesu Kristi legeme, der symbolsk fortæres i form af usyret brød i den hellige nadver. Til venstre for ham står den syvarmede lysestage, der symboliserer Helligånden og Jesu Kristi lys; tallet syv er symbolet på helliggørelse. Midt i rummet, med udsigt til det adskillende forhæng, finder præsten røgelsesalteret, der symboliserer den behagelige duft, som hans elskedes bønner i Jesu Kristi navn antager for Gud: Jesus selv har inkarneret den første af Guds " **elskede** " foran sine forløste udvalgte.

I rummet, der er forbudt for mennesker, fordi det er et symbol på himlen, er bagsiden af væggen dækket over hele sin bredde og sin højde på 20 alen af de udstrakte vinger af to engle, der mødes midt i rummet, over nådestolen, som er et alter placeret på pagtens ark, der indeholder de to tavler med Guds ti bud. Englenes vinger bekræfter symbolet på himmel og religion, som giver mening til udtrykket " *under vingen* " citeret i Dan 9:27. Og det hele fremstår centralt for Guds ti bud, hvis overtrædelse kræver, for at blive tilgivet, Messias' død på alteret, det vil sige nådestolen, billedet af Kristi kors. Det er på dette alter, ved den eneste lejlighed af den årlige fest " **Yom Kippur** ", at " **blodet** " af den slagtede " **buk** " skulle bringes og aflejres ved bestænkelse. Vi finder derfor i dette billede af himlen hele læren om frelsesplanen, der blev fuldbyrdet på jorden af Jesus Kristus. Ved siden af arken var der også den rulle, som Moses havde skrevet under Guds diktat, og Arons stav, som havde skudt knopper, og det, der i dag får en særlig betydning for mig og mine budskaber, er en vase, der indeholder en "omer" af den " **manna** ", som Gud gav i ørkenen for at brødføde hebræerne.

Gud bekræfter således den betydning, han tillægger disse ting, der er placeret nær sin pagts ark. " **Moseloven** " vil bevare evig værdi for jordens indbyggere. Arons stav eller " **Arons stav** " minder os om, at Gud giver sine profeter autoritet, og Amos 3:7 bekræfter denne betydning ved at sige: " **For Herren, YaHWéH, gør intet uden at åbenbare sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne** ." Hvad angår " **mannaen** ", lærer den os vores konstante behov for at være os selv med Guds ord, som forlænger eller afslutter vores sjæles liv. For hvis jordisk mad tillader os at forlænge styrken af den fysiske krop i vores jordiske liv, vil den åndelige mad, som Gud giver, tillade os at forlænge vores sjæls liv for evigt. Sammenligningen fastslår den værdi, som disse to typer mad fortjener, men for at værdsætte det valg, der forlænger livet ind i evigheden, skal man selvfølgelig tro på eksistensen af denne mulighed, og for at gøre det skal man have den sande tro på, at kun Gud kan velsigne og nære.

Der er én ting mere at bemærke ved udseendet af denne hebraiske helligdom, det er tilstedeværelsen af guld, som dækker alt, væggene, stolperne, og som dækker alle de elementer, der er deponeret i denne helligdom. For Gud har guld ingen kommerciel eller økonomisk værdi, men årsagen til dets brug er udelukkende dets uforanderlige karakter. Gud skabte dette materiale udelukkende med dette uforanderlige kriterium for at gøre det til symbolet på den eneste tro, som han accepterer, og som glæder ham. Dette er, hvad disse ord fra Peters mund i 1 Peter 1:7 lærer: " **for at prøvelsen af jeres tro, som er mere værdifuld end guld, der forgænges, selvom det prøves ved ild, må findes til pris, herlighed og ære ved Jesu Kristi åbenbaring.** " Det guddommelige budskab er klart, troen hos dem, han ønsker og kan frelse ved Kristi retfærdighed, skal være uforanderlig og må derfor ikke for nogen pris svækkes af forførelse, magt eller andre midler såsom modløshed eller dovenskab. Gud velsigner og værdsætter kun udholdenhed og aktiv tålmodighed. I denne konstruktion har stolperne, der danner den ydre indhegning af forgården og det hellige sted, en "messing"-base, der symboliserer jordisk synd, der vil fortsætte indtil Jesu Kristi herlige genkomst. Hans inkarnation var beregnet til at komme i direkte kontakt med syndige mennesker.

På dette samme hellige sted ses mønstre på sløret i blå og rødt; blå for den himmelske karakter og rød for syndens farve, som er menneske- og dyreblood. Esajas 1:18 bekræfter dette og siger: " *Kom nu, lad os gå i rette med hinanden!*" siger YaHWéH. " **Selvom jeres synder er som skarlagenrød, skal de blive hvide som sne; selv om de er røde som karmosinrød, skal de blive som uld** . " Desuden kom Jesus til jorden for at bære sine udvalgte synder for at sone for dem i deres sted. Og dette budskab blev leveret symbolsk, da romerne kastede en rød tunika over Kristi skuldre for at bekræfte hans titel som jødernes konge, før de satte en tornekrone på hans hoved som en kongekrone. Deres grusomme hån bar et meget reelt guddommeligt budskab, fordi han i sandhed var " **jødernes konge** ", og endnu mere, han var " **kongernes Konge og herrernes Herre** " med mange " **kroner eller diademer** ", ifølge Åb 19:12: " **Hans øjne var som en ildflamme; på hans hoved var der mange diademer; og han havde et navn skrevet, som ingen kendte uden ham selv.** "

Helligdommen blev en forhindring for den spirende adventisme. Allerede en dårlig oversættelse fik den uretfærdigt til at spille en rolle i dekretet i Daniel

8:14, under opbygningen af de doktrinære grundlag for syvendedagsadventismen. Når religiøse mennesker ikke forstår dem, tager de ordene og billederne fra guddommelige visioner bogstaveligt og glemmer disse ord fra Jesus, citeret i Johannes 6:23: " **Det er Ånden, der giver liv, kødet gavner intet. De ord, jeg taler til jer, de er ånd og de er liv.** " Åndelig finesse er en specialitet i Johannesevangeliet; jeg har læst det grundigt og lyttet til det på lydoptagelse, så meget, at dets høje spiritualitet er blevet mig velkendt. Og derfor er jeg ikke faldet i den bogstavelige fælde, som mange troende snubler i. Så meget, at jeg, da jeg trådte ind i adventismen, straks forstod den symbolske rolle, som den hebraiske helligdom, der var bygget efter den model, som Gud viste Moses i et virtuelt billede i en vision konstrueret til dette formål, mens han var med Gud på Sinaibjerget. Adventismen har været gennemsyret af ideen om, at der er en helligdom i himlen, der tjente som model for at bygge den på jorden. Men jeg er overbevist om, at dette ikke er tilfældet, og at den jordiske helligdom kun bærer et nyttigt symbolsk og profetisk budskab, kun indtil Jesu Kristi herlige genkomst. Fordi Gud faktisk har givet denne helligdom flere betydninger. Og først sammenlignede Jesus sin krop med et tempel, derefter lærer Paulus os, at kirken er Kristi legeme, og det er også individuelt det samme, vores krop er også Guds tempel, hvor Gud i Jesus Kristus kommer og bor i os. Vi finder således det projekt, som Gud profeterede i 2 Mos 25:8, hvor han sagde til Moses: " **De skal lave en helligdom til mig, og jeg vil bo iblandt dem . Du skal lave tabernaklet og alle dets redskaber efter det mønster, jeg vil vise dig.** " Den gamle pagts helligdom profeterede kun Guds plan om at bo i hans udvalgte sjæle. I denne gamle pagt blev hebræerne ikke udvalgt som udvalgte, og derfor kunne de som almindelige og oprørske mænd ikke tåle, at Gud levede iblandt dem og ønskede at erstatte ham med en konge ligesom de hedenske folk på deres tid. Så snart de religiøse mennesker er organiseret i et fællesskab, er fiasko sikret , fordi den jødiske pagt og de kristne pagter alle har fejlet, successivt, kollektivt, fordi Guds plan kun kan lykkes **individuelt** . Og sådan har det været gennem de 6.000 år, hvor han har udvalgt jordiske udvalgte, og i 1 Kor 11:17 vidner apostelen Paulus om dette allerede i sin tid: " *Med denne advarsel roser jeg jer ikke for, at I ikke kommer sammen til det bedre, men til det værre .* "

Helligdommens rolle var derfor at iscenesætte Guds frelsesplan, og de mange elementer, der udgør den, har intet andet formål end at åbenbare for os de ting, som Gud tillægger afgørende betydning. At opdage de hemmeligheder, der vedrører denne helligdom, svarer derfor til at øge vores viden om den sande Skabergud, fuldkommen i kærlighed og retfærdighed, og til at opdage standarden for hans dom for hver levet æra.

I 1844 gav Gud tre adventister et syn af Jesus, der tjente som ypperstepræst i et angiveligt himmelsk helligdom. Jesus brugte simpelthen dette billede til at henvende sig til de velsignede adventister med budskabet om at fordømme syndens tilbagevenden i den kristne kirke. Billedet af handlingen knyttet til "Forsoningsdagen" antydede, at det utro folk havde genoprettet syndernes situation, som den var før hans sonende død. Ved at vende tilbage til synd i 313 havde den kristne religion forrådt den nye pagts pagt, og ud fra det givne syn burde adventisterne have forstået, at Jesus nægtede sin nåde til kristne,

der praktiserede de synder, de havde arvet fra den romerske pavekirke. På det tidspunkt fik den **falske** oversættelse af Daniel 8:14, "**helligdommen skal renses**", sin fulde betydning, fordi **det åndelige "helligdom"**, som samlet betegner Kristi kirke, skulle "**renses**" ved at opgive romerske synder. Senere, omkring 1991, ledte Gud mig til at give dette vers fra Daniel 8:14 sin korrekte oversættelse: "**hellighed skal retfærdiggøres**." Denne tvivl om "**hellighed**" vedrørte netop den falske "**hellighed**" i den officielle adventistkirke på den tid. Efter at have fået mig til at bekendtgøre sin genkomst i 1994, fandt Jesus ikke i 1991 den tro, som adventisterne i 1843 og 1844 udviste, da de modtog den samme bekendtgørelse; følgelig kastede han denne uværdige "**hellighed**" op efter datoen 1994 og nægtede den sin "**retfærdighed**". Og fra begyndelsen af 1995, som et tegn på bekræftelse af denne afvisning, indgik den officielle adventisme i den protestantiske alliance, der ærer den romerske hviledag: søndagen på den sande første dag ifølge Gud.

I en tid hvor udviklingen af computere og elektronik tillader mennesket at bygge aktive robotter, kan vi mere end nogensinde indse, hvordan hans skabelse af mennesket afslører den levende Guds umådelige herlighed. For hvis mennesket tildeler og "programmerer" opgaver, der skal udføres for sine robotter, gjorde Gud lige så meget før ham ved at skabe ham, med den enorme forskel, at han gav sin skabning et frit og uafhængigt liv, i stand til at træffe sine valg og som sådan måtte påtage sig alle konsekvenserne.

Hele helligdommen var faktisk billedet af den perfekte menneskelige skabning skabt i Guds billede, da den kun eksisterede to gange, den første i den første rene og uskyldige Adam, og den anden, i den anden Adam, i Jesu Kristi perfekte renhed. "Helligdommen" var billedet af det "program", som Gud havde for mennesket, i hvilket hans Ånd kunne og til sidst ville bo. Det hellige sted var billedet af den menneskelige krop, og "det Allerhelligste eller Det Allerhelligste" symboliserede dette guddommelige samliv, der sluttede på grund af menneskets synd. Som følge heraf faldt det uigennemtrængelige slør fra himlen og adskilte mennesket fra Gud ligesom helligdommens to rum. Ved at sone for sine udvalgte synd tilbød Jesus dem derfor fordelene af sin "**evige retfærdighed**"; hvilket Gud bekræftede ved at rive templets slør i stykker og dermed sætte en stopper for denne adskillelse mellem ham og hans forløste, kaldede og udvalgte skabning, hvori han vil genoprette Jesu Kristi billede, det vil sige Guds billede. Og på dette stadie når den frelsesplan, som Gud har forberedt, sit mål og fuldendes perfekt ved at tilbyde Gud og hans forløste en fuldkommen lykke, der er muliggjort, og som vil fortsætte evigt fra begyndelsen af det syvende årtusinde, som kommer i foråret 2030.

Hvis vores legeme er Guds helligdom, så er dette legeme af den højeste hellighed. Og vi kan således bedre forstå, at vi er forpligtede til at ære dette legeme, at respektere det for ikke at skade det. Dette budskab blev tydeligt forstået og udtrykt af Paulus i 1 Kor 6:19: "**Ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fået fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv?**" Valget af vores mad er derfor ikke uskyldigt, for vores legeme er lavet af det, vi spiser, og det er det samme med vores ånds mad, hvis

livsnødvendige behov er Guds ord og hans lære, eller "brødet" eller "mannaen" i vores eksistens.

Disse sandheder er blevet tydeligt demonstreret og forklaret, og hvis nogen ønsker at udfordre dem, kan de gøre det, men det vil være på deres egen bekostning, for i sidste ende vil de blive konfronteret med Skaberguden selv, som vil modbevise dem og fordømme dem. De vil da kun være i stand til at fortryde, for sent, at have været så skødesløse, uforsigtige eller arrogante.

Hårde sandheder at høre, men gode at lytte til

Som Guds tjener i Jesus Kristus deler jeg med ham den krig, der sætter ham imod den jordiske humanistiske tankegang. Derfor, bevæbnet med hans retfærdigheds brynje, troens skjold, frelsens hjelm og hans sandheds bælte, griber jeg hans Helligånds sværd for at bekæmpe og fordømme den løgn og uretfærdighed, der grundlæggende kendetegner det jordiske menneskelige samfund.

Men før vi diskuterer de forskellige aspekter af menneskelig uretfærdighed, lad os vende vores opmærksomhed mod den unikke model for perfekt retfærdighed, som Gud repræsenterer, og som han kom til at legemliggøre i Jesus Kristus midt i den syndige menneskehed. Lad os vende tilbage til begyndelsen af alle hans skabelser af frihed vis-à-vis. Gud giver total frihed til alle de skabninger, han vil skabe. Hvorfor handler han på denne måde? Fordi han tørster efter kærlighed og ønsker at føle den kærlighed, som hans skabninger frit giver. Ak, dette vidunderlige projekt vil medføre en uundgåelig ulempe: i sin frihed kan skabningen heller ikke elske Gud og gøre oprør mod ham. Gud ved dette, men hans ønske om kærlighed er stærkere end problemerne med oprør. Under alle omstændigheder vil han i sidste ende kun tillade evigt at leve de skabninger, der har vist sig værdige til det. Ødelæggelsen af oprørske liv kan dog tilskrives ham som en uretfærdig handling, da han selv har givet sine skabninger friheden til at gøre oprør mod ham. Systematisk ødelæggelse af dem ville være mulig, men han ville så opføre sig som en tyrann, ligesom menneskeheden senere ville producere dem i stort antal. Og her ligger kernen i problemet, som Gud må løse og fortryde. Dette problem ligger i hans karakter og natur, fuldkommen retfærdig og kærlig, fordi han er så fuldkommen begge dele, at det er umuligt for ham at begå en handling, som han selv kunne bedømme som uretfærdig. Faktisk, for at være endnu tydeligere, lad os sige, at Gud ikke kan kræve noget af sine skabninger, som han ikke kræver af sig selv. Derfor vil han planlægge at træde ind i normen for menneskelivet, for at bevise, at han kun kræver af sine udvalgte det, han selv har vist sig i stand til, under de samme betingelser som menneskelivet. Og for den store skabergud er dette en permanent, evig regel og lov, ligesom hans eksistens. Gennem hele Bibelen minder Gud om sit krav om retfærdighed, men denne norm er så perfekt og høj, at mennesker ikke kan definere den, som den er. Det er ikke uden grund, at Gud i sine saligprisninger, i Jesus Kristus, sagde: "**Salige er de, der hungrer og tørster efter retfærdighed, for de skal mættes.**" De regimer, der er dannet på jorden, uanset hvor forskellige og modsatrettede de måtte være, er ude af stand til at reagere på at tilfredsstille denne perfekte "**sult og tørst efter retfærdighed**". **Hvem kan opleve denne "sult og tørst" efter sand "retfærdighed"**? De udvalgte, de elskede, de der bringer den kærlighed til deres Skaber, som han kom for at vinde og fortjener ved at ofre sit liv, knust og korsfæstet for at sone for deres synder. Og her igen, i denne demonstration af total selvfornægtelse, foregriber Gud sin skabning og vidner om styrken og kraften i sin kærlighed til hende, så han til gengæld er berettiget til at kræve gengældelse fra hende. I sin lære sætter Jesus sig altid i forgrunden, fordi han kræver, at hans udvalgte viser sig i stand til at handle, som han gjorde for dem. Den store

sortering, som Gud udfører i Jesu Kristi navn, kan kun udvælge væsener, der elsker og fuldt ud deler hans sans for perfekt retfærdighed. Og jeg gentager, hans sans for retfærdighed er så total, at han ikke kan tillade sig selv at handle uretfærdigt. Det er ved denne forskel, at han adskiller sig fra sine oprørske himmelske og jordiske skabninger ved at inkarnere sin perfekte natur i mennesket Jesus, i hvem han åbenbarer al sin moralske skønhed. Gud er så fuldkommen kærlighed og retfærdighed, at hans styreform kun kan bygges på ideen om deling og perfekt deling. Det er derfor en sand demonstration af det evige himmelske ideal, som Jesus kom for at demonstrere ved at gøre sig selv til sine tjeneres tjener. Og her adskilte han sig igen i denne konkrete og synlige handling fra de falske tjenere, der hævdede at tjene ham og følge ham. Hele den lektie, som Jesus ønskede at give sine udvalgte, så de ville kende og forstå den livsstandard, han foreslår dem, er indeholdt i hans ord citeret i Johannes 13:13-17: "*I kalder mig Mester og Herre, og I siger med rette, for det er jeg. Når jeg altså, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, skylder I også at vaske hinandens fødder. **For jeg har givet jer et eksempel, for at I skal gøre, som jeg har gjort mod jer** . Sandelig, sandelig siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og en apostel er ikke større end den, der har sendt ham. Når I ved dette, er I lykkelige, hvis I gør det.*" Og emnet for mit studie bekræftes fuldstændigt af denne sætning, som Jesus sagde: "***For jeg har givet jer et eksempel, for at I skal gøre, som jeg har gjort mod jer*** ." Det eksempel, som Jesus giver alle dem, der vil læse hans ord, er et forbillede på perfekt ydmyghed, som mennesket stadig har store vanskeligheder med at forstå, fordi dets niveau er så højt. Dette er svært for et menneske at forstå, men så magtfuld og glørværdig som han er, har Gud ikke et snev af stolthed i ham. Han er stolt af at være den, han er, fordi denne stolthed er legitim, retfærdig og fortjent, men denne stolthed når ikke arrogancens niveau. I Jesus demonstrerede Gud, at han ikke føler behov for at ophøje sig selv over andre, fordi hans glæde ligger i at dele og sand lighed. Oplevelsen af fodvaskningen er et perfekt eksempel på den fornedrelse, han viste sig i stand til. Og den, der viser sig i stand til at handle som ham uden at føle det mindste ubehag eller modvilje, formodes at bevise, at han deler det niveau af ydmyghed, som Gud kræver af den udvalgte, der skal dele hans evighed. Han vil i det evige celestiale rige i Jesus og hans andre udvalgte finde den ideelle ledsager, der vil muliggøre et evigt kollektivt liv uden skyer, uden problemer, uden tvist. Lærdommen om denne fodvaskning er, som Jesus specificerer, kun et eksempel; hvilket betyder, at denne ydmyghed ikke må begrænses til denne religiøse ceremoni, men at den skal repræsentere et kriterium for permanent og konstant karakter af hele den udvalgte liv. Guds krav om denne perfekte ydmyghed letter hans udvælgelse, fordi sjældne, ekstremt sjældne, er de himmelske og jordiske væsener, der manifesterer denne mangel på stolthed og dette høje niveau af ydmyghed. Og det er heldigt, at Gud ikke lader sig narre af den falske påskud af menneskelig adfærd i religiøse ritualer. For disse ritualer tjener som masker, bag hvilke det mest perfekte hykleri hersker. Men heldigvis kan Gud ikke narres af nogen, og hans dømmekraft baseret på viden om menneskelig tankegang sikrer en perfekt retfærdig og vellykket udvælgelse.

For at opsummere det, der lige er blevet sagt, lad os fastholde ideen om, at i modsætning til sin skabning, som kan være uretfærdig, kan Gud ikke, da han i sin natur er fuldkommen retfærdig og kærlig. Kunne han være retfærdig uden at være kærlighed? Nej. Kunne han være kærlighed uden at være retfærdig? Ikke mere. Således kan man sige, at hans kærlighed er retfærdighed, og hans retfærdighed er hans kærlighed. Men at sammenligne kærlighed med retfærdighed giver denne kærlighed en helt anden standard end den, menneskeheden giver den. For mennesker føles kærlighed som en følelse. Ville det være anderledes for Gud? Jeg tror ikke det, fordi følelse er en guddommelig skabelse, som Gud selv kan opleve, da han søger denne behagelige følelse for sig selv og sin "elskede", som han giver liv til. Følelsen er derfor legitim, men ifølge Gud har den kun denne legitimitet i sin overensstemmelse med fuldkommen retfærdighed. Og det er her, problemet med menneskeheden og englene, der er afskåret fra Gud, opstår, adskilt fra hinanden af synd, af den oprørske, anfægtende og foragtelige holdning.

I vores menneskelighed taler vi meget om kærlighed, vi synger om den, vi filmer den, og vi ophøjer den, i vers eller prosa. Men i kærlighedens navn dræber vi også, vi ødelægger liv. Og Gud selv vil ende med at overgive de oprørske himmelske og jordiske liv til den "*anden død*" af kærlighed til sine udvalgte. Hvordan kunne han tilbyde dem et evigt liv i lykke uden denne totale og definitive eliminering af ondskab? Denne lykke ville være umulig, men Guds plan vil blive opfyldt. Han vil give sine udvalgte den lovede lykke til prisen for at ødelægge enhver oprørske, utaknemmelig og ond ånd.

På Jorden forherliger mennesker den græske "eros"-kærlighed, denne kødelige kærlighed, som får mandlige og kvindelige mennesker til at parre sig. I teorien burde en følelse af fælles kærlighed være årsagen til disse parringer, men oftest er den følelse, der føles, kun en forbigående lidenskab inspireret af dæmoner, som udnytter deres usynlighed og deres menneskelige ofres vantro til at få dem til at opleve de fornemmelser, de fremkalder i dem. Oftest uvidende om disse dæmoner, er de dannede par fuldstændig afhængige af disse dæmoner, som kan tillade dem at leve mere eller mindre længe i en fælles lidenskabelig følelse, og derefter inspirere dem til en dyb afsky for hinanden. Som følge heraf stiger antallet af skilsmisser, og de bedragne og bedragne mennesker distancerer sig fra ægteskabets forpligtelse. Vi kan allerede forstå, at denne model for livet som par ikke svarer til standarden for den idealmode, som Gud ønskede at give den. Og med rette, fordi dens model kun vedrører den kærlighed, der deles mellem Kristus og hans kirke, hans forsamling af de udvalgte, der er forløst ved hans blod. Modellen for det jordiske menneskepar var på forhånd dømt til at mislykkes på grund af den enes eller den andens, eller endda de to parredes, karakterbrister. Således var modellen "Adam og Eva" dømt til at mislykkes, mens modellen for den nye Adam, "Kristus og hans Udvalgte", ville blive ophøjet for evigheden.

En god grund til at se menneskelige par mislykkes er deres mangel på retfærdighedssans. En sandt kaldet person, der er bestemt til guddommelig udvælgelse, har ikke råd til at være sin kone utro, og omvendt kan den udvalgte typiske kone ikke være sin mand utro. For en udvalgt er bedrag en djævelsk handling, der er fuldstændig fordømt af ham og af Gud. Men for normale mennesker er bedrag legitimt, da de kun følger de valg, de føler i deres sjæle. Det

samme gælder for seksuel afvigelse, som er oprindelsen til LGBT-revolutionerne og andre mentale og moralske perversiteter. Alt, hvad mennesker føler eller oplever, er legitimeret af den videnskabelige ræsonnement hos mænd og kvinder, der hersker i denne sag. Bibelen fordømmer klart disse ting, men uanset hvad bliver den enten ignoreret eller foragtet, selv af dem, der læser den. Så, ligesom får, der følger efter, ender de menneskelige masser, modvillige et øjeblik, med at acceptere og legitimere det, der er uacceptabelt, modbydeligt, skandaløst og afskyeligt for Gud og hans udvalgte.

Ved at træde på ren guddommelig kærlighed ophører menneskeheden humanistisk kærlighed. Og allerede nu må jeg fordømme den ugudelige natur af dette humanistiske udtryk, der dominerer menneskeheden i dag. Hvad er humanisme? Det er det modsatte, det absolutte modsatte af deisme, som anerkender Skaberguden som konge over de universer, han har skabt, et tankeprincip, som jeg tilslutter mig, og som jeg arbejder åndeligt for. Dets modsætning er derfor humanisme, som gør mennesket til målet og midlet, der retfærdiggør livets eksistens. I denne opfattelse af tingene har Gud ingen plads. Han ignoreres fuldstændigt. Og denne situation giver os mulighed for bedre at forstå, hvorfor Gud valgte at forblive usynlig. Fordi den var synlig, ville menneskeheden have været tvunget til at adlyde Gud, ikke af kærlighed, men fordi den ikke var i stand til at handle anderledes. Takket være denne usynlighed favoriserer Gud således den frihedsdræbende frihed, der fører menneskeheden til at gå videre i sine udskejelser og vederstyggeligheder. Denne usynlighed var derfor nødvendig for at retfærdiggøre hans sortering af skabte sjæle. I Åb. 20:12-13 minder Gud om denne skræmmende fase af sit projekt, den sidste dom: "*Og jeg så de døde, små og store, stå foran tronen. Og bøgerne blev åbnet. Og en anden bog blev åbnet, som er livets bog. Og de døde blev dømt efter deres gerninger* , efter det, der stod skrevet i bøgerne. Havet gav de døde tilbage, som var i det, og døden og dødsriget gav de døde tilbage, som var i dem; **og hver enkelt blev dømt efter sine gerninger** . " Disse "**gerninger**" vil være blevet manifesteret, konkret og offentligt, på grund af hans valg om at forblive usynlig, og det er i henhold til deres standard, at Gud i sin sortering dømte deres forfattere værdige til den "**anden død**" i denne sidste dom. Det er kun denne usynlighed, der har favoriseret frihedens overdrivelser, og vi kan således forstå, hvor meget dette valg afslører Guds visdom, som således kan forvirre sine himmelske og jordiske fjender, fordømme dem og ødelægge dem, endelig i al perfekt retfærdighed, anerkendt og godkendt af alle hans trofaste engle og hans udvalgte, der er forløst ligeligt på grund af deres troskab. For det er godt at minde den useriøse og utro verden om, at Gud især velsigner perfekt troskab og fordømmer utroskab, som angivet i dette vers fra Mal 2:14: "*Og du siger: Hvorfor? ... Fordi YaHWéH har været vidne mellem dig og din ungdoms hustru, som du har handlet troløs mod* , selvom hun er din veninde og din pagts hustru ."

I sin falske kærlighed sætter humanismen værdien af menneskeliv over alt andet. Men jeg vil gerne påpege, at denne humanisme blev dannet og nåede sin nuværende form efter 78 års fred for vesteuropæisk territorium, det vil sige siden delingen af Jalta i 1945, opnået på Krim, det vigtigste mål, som ukrainerne og russerne, der kæmper om det, gør krav på; og dette på bekostning af mange

dødsfald på begge sider. Vi kan således forstå den langsomme udvikling af denne krig, som på lang sigt har til formål at ødelægge vesteuropæiske nationer og andre magtfulde hedenske nationer på jorden. Det er humanistisk tankegang, der, i den tro, at den har nået en uoprettelig udvikling, har fået vores vestlige ledere til at gribe ind bag USA for at bevæbne Ukraines krigere. De er ikke klar over, at de således har forpligtet sig til deres skæbne og vil blive nødt til at lide den russiske lejr og dens muslimske allieredes vrede.

I en velfortjent blindhed blev der truffet skadelige og ødelæggende beslutninger i Frankrig af humanitære årsager, såsom krigen mod lederen Gaddafi, der dominerede Libyen. Frankrig kæmpede mod ham for at beskytte befolkningens liv i det østlige Libyen, som i vid udstrækning allerede var vundet over af Daesh-gruppens islamistiske sag. Den libyske leder ønskede at ødelægge og udslutte dem, franskmændene forhindrede ham i at handle og fandt sig derefter i kamp mod denne islamistiske bevægelse i Mali. Alle kan påpege situationens latterlighed for Frankrig og dets politiske ledere, som således har demonstreret deres mangel på indsigt og regeringsmæssig sammenhæng. Men den guddommelige forbandelse over landet Frankrig og dets NATO-allierede er således blevet synlig eller påviselig. Frankrig, som Gud har haft som mål for sin krig siden sin første konge Klodvig I ' vil blive nødt til at drikke til bundfaldet, bægeret med sin vredes vin, som han har beredt for det. Dets fjender, der vokser i antal dag for dag, vil dominere det, indtil de ødelægger det og dets europæiske partnere.

Humanisme beskytter menneskeliv, der skader det. For den værdi, der tillægges menneskeliv, er så høj, at det forbyder den dødelige henrettelse, som Gud har godkendt og rådgivet, og som sagde i 5 Mos 24:7: " *Hvis en mand bliver taget i at stjele en af sine brødre, en af Israels børn, eller gøre ham til slave eller sælge ham, skal den tyv lide døden. Således skal I udrydde det onde af jeres midte* . " Og vær sikre på, at Gud i 2023 stadig beordrer den samme dødelige straf for denne handling, fordi han " *ikke forandrer sig* ", som han bekræfter i Mal 3:6: " *For jeg er YaHWÉH, jeg forandrer mig ikke ; og I, Jakobs børn, er ikke fortæret* . " "Konsekvensen af at beskytte liv, mordere og tyve er en overflod af ondskab, der formerer sig i en sådan grad, at fængslerne er fyldte og ikke længere kan rumme de gentagne lovovertrædere, der burde være på vej ind i dem. Det menneskelige samfund bliver gradvist overtaget af en kræftsvulst, der langsomt, progressivt, men sikkert fortærer den. Og denne tvivl om den juridiske dødsstraf skyldes denne humanistiske tankegang, der forbyder at tage livet af et menneske, selv den værste morder."

I sin visdom indstiftede Gud dødsstraf, ikke på grund af nogen ondskab, men på grund af nødvendighed; dette i den samme logik, der får en kirurg til at skære et lem over, der er ramt af koldbrand. Nøglen til denne nødvendighed ligger i det mål, der forfølges og søges i dette guddommelige udtryk: " *I skal således fjerne det onde fra jer* . " For mere end det gode, som er alt for sjældent, udvikler og udvikler det onde sig, indtil det fuldstændigt dominerer det menneskelige samfund. Men afhængigt af de valg, der træffes, kan menneskeheden ikke undslippe sin endelige skæbne, som Gud præsenterer for de udvalgte i sin lejr som bevis på, at hans dom mod denne model var fuldstændig berettiget. Det er for at

give denne demonstration til sin lejr, arvinger til det evige liv, at Gud skabte jorden og dens beboere. Alt sker derfor i overensstemmelse med hans program, de " *elskede* " udvalgte og de onde, faldne oprørere bærer frugterne af deres forskellige naturer.

Den store skabergud udviser en karakterfuldkommenhed, der hverken omfatter svaghed eller overdreven styrke. Han lader sig ikke påvirke af sine følelser og kender kun princippet om nødvendighed. Det er i denne henseende, at humanismen går ud over guddommelige handlinger, når den afviser og forkaster princippet om at dømme det skyldige menneske, der fortjener det, til døden. Den onde ser sin straf blive omgjort til en fængselsstraf, hvorfra han vil blive løsladt før udgangen af den tildelte tid på grund af god opførsel. Da de ved, at den onde drives til handling af dæmoniske ånder, vil disse dæmoner miste muligheden for at profitere af den onde, der er udelukket fra samfundet og derfor forhindret i at skade det. I løbet af sin tilbageholdelse vil de derfor tage sig af et andet offer og vil genoptage deres skadelige handlinger med den første onde, så snart han er løsladt fra fængslet. Intensiveringen af ondskab er derfor den direkte konsekvens af menneskelig vantro, som forbliver ude af stand til at modstå de dæmoner, hvis eksistens den ignorerer eller nægter at tro på. De ældre dør og forsvinder, men syndige børn fødes for at erstatte dem. Født i Vesten, i et samfund der er perverteret og omvendt til ondskab, vil børn gøre det værre end deres forældre og bedsteforældre, i en sådan grad at deres religiøse omvendelse til guddommelige standarder vil blive umulig. For Gud vil tiden da komme til at afslutte tilbuddet om sin nåde.

Efter syndflodens kollektive død er kana'anæernes død et eksempel på et massefolkedrab udført for at beskytte det hebraiske folk, der bosatte sig i Kana'ans land, for at gøre det til deres nationale jord. Og i dette folkedrab opfyldte Gud den sidste forbandelse, der ramte Kana'an, søn af Ham, søn af Noah, som hånede sin far, der, beruset af sin årgangs alkoholholdige druesaft, viste sig nøgen midt i sit telt. Gud udnyttede denne fejl hos Ham til at profetere over Kana'an om ødelæggelsen af hans efterkommere, hvilket var nødvendigt for at give deres land til sit folk Israel. Mere end noget menneske, der stadig lever, kender og værdsætter Gud sine skabningers liv, men på sit niveau er kun det evige liv vigtigt. Og de skabninger, der ikke deler hans livsstandarder, mister al værdi i hans øjne. For at bevare sit Israel måtte de afgudsdyrkende kana'anære tvingende forsvinde. I sin skabelse er Gud som " **løven** ", der kun dræber for at brødføde sig selv. I modsætning hertil, ligesom djævelen og oprøreren, dræber " **tigeren** " for fornøjelsens skyld, udover sit behov for mad. Og " **katten** " i vores hjem gør det samme med den fangede mus.

Ligesom kana'anæernes afgudsdyrkelse fører konceptet om humanistisk kærlighed hele familier til at ophøje kærligheden til familiemedlemmer over den kærlighed, der skyldes Gud. I denne menneskelige masse ignorerer kristne familier, eller dem der hævder at være det, de ordrer og advarsler, som Jesus Kristus rettede til kandidaterne til himmelsk evighed. Alligevel erklærede Jesus i Matthæus 10:37-38: " **Den, der elsker far eller mor mere end mig, er mig ikke værdig, og den, der elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værdig . Den, der ikke tager sit kors op og følger mig, er mig ikke værdig .** " Her er to vers

mere, der letter den menneskelige sortering, som Gud udfører. Men man kan sige, om det ikke er normalt for en far eller mor at elske sine børn? Bestemt! Denne reaktion er normal, men det er ikke denne normalitet, Jesus kritiserer i dette vers. Det, han kritiserer, er en omvendning af værdierne af den kærlighed, der skyldes børn, og den, der skyldes Gud. For hedningen elsker sine børn lige så meget, som den udvalgte kan. Men den sandt udvalgte, som Gud betragter som sin "**elskede**", har forstået, at Gud har prioritet i denne kærlighedskonkurrence. Og det skyldes, at alt, der lever, skylder ham sin eksistens, og at synet på alt liv legitimerer dets prioritet. Den, der elsker sit barn mere end Gud, giver ikke længere Gud den prioritet, han fortjener, og hans opførsel er lig med den vantro hednings. Ved at skabe det jordiske liv satte Gud en livsskabelsesproces i gang, som han baserede på den seksuelle kobling mellem menneskelige skabninger. Men det barn, der fødes, kommer først for Gud, da det får chancen og muligheden for at blive en af sine udvalgte, hans evigheds ledsagere. Livet tilhører primært Gud, og vi skylder udelukkende hans kærlighed, hans venlighed og hans tålmodighed det frie liv, som han har tilladt at udvikle sig ved siden af, men uden for ham. Og det er fordi han respekterer det menneskelige valg om at leve uden ham, at menneskeheden har overlevet til i dag. Enhver, der ikke deler dette synspunkt, har ingen viden om Gud, ej heller om hans plan, ej heller om hans program, og endnu mindre om hans skjulte tanke.

Det menneskelige væsen, der elsker sit barn mere end Gud, ved ikke, hvad kærlighed vil sige. Når Gud elsker, er det for at tilbyde det bedste, mens når væsenet elsker på en humanistisk måde, tilbyder det det værste. Fordi for at opretholde det minimum af respekt og hengivenhed, som barnet kan give dem og gengælde, er humanistiske forældre klar til at overse deres børns luner, da de gradvist bliver deres dominerende herrer. I Dan 11:39 fordømmer Gud det princip, hvorved det romerske pavelige regime skulle lykkes med at opnå ære blandt menneskemasserne og de europæiske monarker: "*Det er ved den fremmede gud, at han vil gribe ind mod de befæstede steder; og han vil fylde dem med ære, der anerkender ham, han vil sætte dem til at herske over mange, han vil uddele jord til dem som belønning.*" I dette eksempel finder vi humanistiske forældres tilgang, der er klar til at gøre hvad som helst for at få deres børns opmærksomhed, fordi de også tyr til gaver for at opnå, om ikke respekt, så i det mindste et øjeblik blik af anerkendelse, som vil blive efterfulgt af vidnesbyrd om utaknemmelighed, som vil gøre alle deres forsøg forgæves. Og årsagen til denne fiasko og til den lidelse, der er påført disse uheldige forældre, ligger i deres syn på livet. Ved at analysere det under den guddommelige rets prisme ville de måske ikke have opnået den kærlighed og lydighed fra deres børn, som de fortjener, men de ville have skånet sig selv for et smertefuldt falsk håb om dem, og de ville blive holdt ansvarlige af Gud for tabet af deres oprørske børns sjæl. Men hvis de har gjort det modsatte, vil de ... bære skylden for den foragt, de viste Gud, og for tabet af sjælen hos det oprørske barn, som de ikke vidste, hvordan eller ønskede at få til at adlyde deres vilje og den levende Guds. Disse forældrereaktioner skyldes direkte indflydelsen fra humanistisk tankegang, som i Frankrig vovede at forbyde korporlig afstraffelse, idet de ønskede at være klogere og mere kærlige end Gud, der inspirerede Kong Salomon med denne vise forordning citeret i Ordspr 23:13-

14: " **Tilbagehold ikke tugtelse fra barnet; selv om du slår ham med riset, skal han ikke dø.** " " **Ved at slå ham med riset, befrier du hans sjæl fra graven .** " Og hvad er formålet med denne guddommelige instruktion? At lære ham at adlyde, så vidt muligt , for at blive lydige mod Gud selv, hvilket vil frelse " *hans sjæl* " fra den " *anden død* ". Kender mennesket livet bedre end sin Skaber, der giver dette særligt oplyste og erfarne råd? Nej, selvfølgelig ikke, men det er nødvendigt, at han, forbandet af Gud, selv konstruerer årsagerne til sin langsomme, men sikre udvikling, som fører ham til sin ødelæggelse. Jeg minder dig om, at "ve" hersker, når "timen" for "øndskabens" herredømme er kommet. For at opnå dette endelige resultat skulle det oprørske barn derfor ikke længere "opdrages" til at blive mere og mere oprørsk og gøre ondt indtil sin ødelæggelse. Og den nuværende situation bekræfter kun disse ord, der blev profeteret af det " **trofaste vidne** " ved navn Paulus i hans brev adresseret til sin unge ledsager ved navn Timotheus, nemlig i 2 Tim 3:1-7: " **Ved også dette, at der i de sidste dage skal komme farlige tider . For menneskene vil være egenkærlige, pengekærlige, pralende, hovmodige, gudsbespottere, ulydige mod forældre , utaknemmelige, vanhellige, ukærlige, uforsonlige, bagtalere, uden selvkontrol, vilde, foragter det gode, forrædere, egenrådige, hovmodige, elsker fornøjelser mere end elsker Gud, idet de har en skin af guds frygt, men fornægter dens kraft. Vend jer bort fra sådanne . For iblandt dem er nogle, som sniger sig ind i huse og fører tåbelige kvinder til fange, tyngtet af synder, ført bort af mange forskellige lyster, altid lærerige og aldrig i stand til at komme til erkendelse af sandheden.** » Hvis jeg ikke læste disse ting i min Bibel, kunne jeg tro, at de blev skrevet i vores tid, men nej, det var Paulus, der forkyndte disse ting ved Guds Ånd, næsten 2000 år før vores nuværende tid. Var disse forfærdelige frugter allerede synlige i hans tid? Det er muligt, men i mindre grad end i vores sidste tid. Jeg husker, at uden hensyn til tid troede Paulus og de andre apostle, at verdens ende var meget nær, og de troede, at Johannes ville være vidne til Kristi genkomst baseret på Jesu ord, der ifølge Matt. 6:28 havde sagt: " **Sandelig siger jeg jer: Der er nogle af dem, der står her, som ikke skal smage døden, før de ser Menneskesønnen komme i sit rige .** " Faktisk var det kun Johannes, der så den herlige dag for Kristi genkomst i synet af Apokalypsen, som Gud gav ham i selve Jesu Kristi navn. Men seks dage efter denne udtalelse gav Jesus mening til sine ord ved at blive " **forvandlet** " på bjerget i nærværelse af tre apostle, " **Peter, Jakob og hans bror Johannes** ", ifølge Matt. 17:1-3: " Seks dage senere tog Jesus **Peter, Jakob og Johannes, hans bror** , med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de skulle være alene. **Han blev forklaret foran dem ; hans ansigt skinnede som solen** , og hans klæder blev hvide som lyset. Og se, Moses og Elias viste sig for dem og talte med ham. " Sammenlign dette udtryk, der er understreget med **fed skrift** , angående " **hans ansigt** " med det i Åb 1:16: " **I sin højre hånd havde han syv stjerner, og af hans mund udgik et skarpt, tveægget sværd, og hans ansigt var som solen, der skinner i sin kraft .** " Den uoplyste bibellæser er langt fra at forstå den frygtelige trussel, som denne sammenligning af Kristi " **ansigt** " med " **solen, der skinner i sin kraft** " udgør. Ved sin genkomst går Jesus efter de uvidende tilbedere af den hedenske "soldag", den pavelige "søndag", som djævelen bruger til at gøre Gud vred. Det er lykkedes ham at gøre ham vred, og hans endelige vrede vil være ødelæggende.

Humanismen anerkender og stoler kun på mennesket, hvis udvalgte kender skrøbeligheden, ustabiliteten og svagheden. I modsætning til skaberguden, der kontrollerer alt, kontrollerer mennesker ingenting, men lider kun under konsekvenserne af deres dårlige beslutninger, handlinger eller reaktioner. Stillet over for beviserne på global opvarmning på grund af en intensivering af solens aktivitet, som kun Gud kan have forårsaget, er humanismen derfor kun i stand til at tilskrive ansvaret for den observerede varme til menneskelig aktivitet. Dette resulterer i panikreaktioner fra miljøorganisationer, der presser regeringer til at opnå ændringer, der sigter mod at reducere udledningen af kuldioxid fra køretøjer, der bruger petroleum. Under dette pres synes elbilen at være løsningen, bortset fra at dens konstruktion producerer mere skadelige gasser end biler udstyret med forbrændingsmotorer, benzin eller diesel. Panik er berettiget, men den bør ikke være baseret på global opvarmning, men snarere på Guds vrede, der kommer over jordens indbyggere.

Frankrig, mit hjemland, hvor jeg opholdt mig og boede, har ved mange lejligheder vist mangel på retfærdighedssans. Men det er i dag, i 2023, at jeg påpeger disse mest åbenlyse uoverensstemmelser. Dette land, officielt monarkistisk indtil 1792, derefter kortvarigt igen under Ludvig 18. og Karl 10., blev en republik efter den nationale revolution, der blev lanceret i 1789. Fra republik til republik ligner den femte form, som en dråbe vand til en dråbe alkohol, det tidlige monarkistiske regime; hvis vi ærligt skal dømme ud fra de fulde beføjelser, der er givet til dets nationale "præsident". Dette land har derfor i sin historie oplevet en brutal og blodig omstyrtelse af den kongelige magt, der var legitimeret indtil 1792. Derfor finder jeg den dom, som dets nuværende leder fælder over de forskellige magtvingninger, vi har været vidne til siden 2013, virkelig paradoksal og fuldstændig uretfærdig. I 2013, i Kiev, væltede et borgerligt "kup" den lovligt valgte russiske præsident: Frankrig godkendte det. I 2023, i Niger, væltede et militært og civilt "kup" den lovligt valgte præsident: Frankrig misbilligede og nægtede at anerkende landets nye herrer. Det værste skete den 28/08/2023, da den unge franske præsident i en tale til landets ambassadører forklarede, at hans politik er et forbillede for konsekvens... Jeg sænkede armene. Bevidstløshed eller vanvid? Under alle omstændigheder er denne adfærd konsekvensen af en frygtelig og lang guddommelig forbandelse. Og nu, ligesom får i kø bag deres præsident, vil franskmændene først betale for deres foragt for Skaberguden og hans sandhed, og derefter for deres fejhed, deres manglende interesse i deres hjemland og deres blinde støtte til humanistisk ideologi. Jeg finder i dem Babels ånd manifesteret af deres globalistiske håb om at samle og dele folk fra hele verden. Logisk nok immigrerer repræsentanter for alle disse folk også til deres lande, hvilket øger nationens sociale udgifter til deres pleje. Som følge heraf annoncerer statsoverhovedet, i takt med at andelen af den nationale kage skrumpes, afskaffelsen af den økonomiske støtte, der ydes til indfødte franskmænd og fattige immigranter i landet. Men dette er en historie, der må ende meget dårligt for alle: dem, der byder dem velkommen, og dem, de byder velkommen. Jeg vil også fordømme den naturlige kynisme hos denne unge mand, søn af velhavende mennesker med en bankbaggrund. Hans kynisme afsløres i hans måde at præsentere den økonomiske støtte, han yder til de arbejdende fattige.

Han viser intet andet end foragt og understreger den hjælp, han yder, uden hensyntagen til lighed i sin tilgang. Hans appel til iværksætternes velvilje, så de, der accepterer tilbuddet, giver en check på hundrede euro til deres fattige ansatte, var et forbillede i sin slags i hans forrige præsidentperiode under demonstrationerne fra disse fattige mennesker grupperet under de "gule veste", der bruges til vejbeskyttelse. Ivrig efter at forføre folket afskaffer den unge præsident direkte beskatning og virker meget stolt af det i håb om anerkendelse. Men samtidig forårsager hans initiativer en stigning i leveomkostningerne, der overstiger de besparelser, der opnås ved afskaffelsen af direkte beskatning, hvilket i sig selv er meget synligt og modtages ugunstigt. Forførelsen ligger også i hans ungdom, hans evne til at holde lange taler fulde af modsætninger, som ingen tør påpege. Men musen kan ikke længere undslippe den forførende slanges blik; dens skæbne er beseglet, endegyldigt beseglet. Denne sammenligning med slangen åbner vejen for en meget rig lektie. For synet er for mennesket hovedårsagen til dets vantro, på den ene side, og på den anden side er det årsagen til den arvesynd, som Eva begik i det øjeblik, hun befandt sig alene uden Adam, sin mand. Vi læser faktisk i 1 Mos 3:6: "**Kvinden så , at træet var godt at spise af og en fryd for øjnene , og at det var en lyst til at give forstand ; hun tog af dets frugt og spiste, og gav også til sin mand, som var hos hende, og han spiste.** " I dette vers insisterer Ånden på den første kvindes, Evas, syn. Men i vers 7, som følger, afslører han konsekvensen af at spise den forbudte frugt, hvilket etablerer den oprindelige synd, som derfor er ulydighed mod de befalinger, Gud har givet: "**Begge deres øjne åbnedes , og de vidste, at de var nøgne; og de syede figenblade sammen og lavede sig forklæder.** " Det er en listig ting, men i virkeligheden resulterede den begåede synd i, at de "**lukkede deres øjne** ", i stedet for at "**åbne deres øjne** ". **deres øjne** "på den guddommelige virkelighed, åndelig sensualitet, og de blev kun sensuelt kødelige og fandt deres fysiske nøgenhed unormal. Ligeledes var deres intelligens lukket og reduceret, og fra da af var de kun underlagt deres fem sansers tyranni baseret på funktionen af data sendt til hjernen af fem modtageorganer, som er: øjnene for syn, ører for høreelse, næsen for lugtesans, smag for gane og tunge, og hænder og fingre og overfladen af deres hud for berøring. Fra det øjeblik blev øjet menneskets dødsfjende, og Jesus ønskede at minde os om dette ved at mangedoble sine lektioner. Han siger i Matt 6:22-23: "**Øjet er kroppens lampe . Hvis dit øje er enkelt , vil hele dit legeme være fuldt af lys; men hvis dit øje er dårligt , vil hele dit legeme være fuldt af mørke. Hvis lyset i dig er mørke, hvor stort er da ikke mørket!** " Her taler Jesus igen om "**øjet** " kun for at lære, at det kan bedrage mennesker. I en sund tilstand betragter og beundrer "**øjet** " de værker, Gud har skabt, og oplyser derfor menneskekroppen med guddommeligt lys; i en dårlig tilstand ser det kun ting, som naturen præsenterer for det, og menneskekroppen er derfor kastet ud i dybt mørke. Jesus fortæller de vantro seere, at de er blinde. Han giver således dette udtryk "**blind**". » en åndelig betydning, der fordømmer den dårlige tilstand i deres «**øje** ». Jesus gør kun godt, han udfører utallige mirakler, helbreder de syge, opvækker de døde og giver dermed vidnesbyrd om sin messianske mission, som er profeteret i De Hellige Skrifter, og han minder Johannes Døberen, den mest skyldige af de ikke-troende, efter hans retfærdige dom. Her er rækkefølgen af

begivenheder præsenteret i Matt. 11:2-6: « *Johannes, der i fængslet havde hørt om Kristi gerninger, sendte sine disciple bud til ham og sagde: **Er du den, som skal komme, eller skal vi vente en anden?** Jesus svarede dem: **Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser : Blinde får synet, lamme går, spedalske bliver renset, døve hører, døde opstår, og for fattige forkyndes evangeliet . Salig er den, som ikke forarges på mig !** » Johannes Døberen gives således som et eksempel på den mand, for hvem Jesus Kristus var « **et anstødsårsag** ». Og Jesus bekræfter dette, idet han siger i vers 11: " *Sandelig siger jeg jer: Blandt dem, der er født af kvinder, er ingen fremstået større end Johannes Døberen. **Dog er den mindste i Himmeriget større end ham .*** " Efter at have modtaget Guds vidnesbyrd fra himlen, da han døbte Jesus, afslører hans spørgsmål: " **Er du den, som skal komme, eller skal vi vente en anden?** " al hans personlige vantro. Og bemærk, at Jesus ikke svarer ja eller nej på dette spørgsmål, men lader Johannes frit bestemme, hvad han skal tro eller ikke tro, og minder ham blot om opfyldelsen af de ting, der er profeteret i Bibelen. Troens " **øje** " tillader forståelsen af guddommelige mysterier, og det er dette, der forklarer budskabet i Esajas 44:18: " *De har hverken forstand eller forstand, for **deres øjne er lukkede, så de ikke kan se , og deres hjerter, så de ikke kan forstå .*** " Jesus tager dette budskab op og giver de grunde, der får Gud til at handle på denne måde, idet han siger i Matthæus 13:13-17: " *Derfor taler jeg til dem i lignelser, for **selvom de ser, ser de ikke , og selvom de hører, hører de ikke og forstår ikke .** Og for dem opfyldes Esajas' profeti: I skal høre med jeres ører, men ikke forstå; **I skal se med jeres øjne, men ikke se .** For dette folks hjerte er blevet sløvt; **de har forhærdet deres ører og lukket deres øjne, så de ikke skal se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med deres hjerter og omvende sig, og jeg skal helbrede dem .** **Men salige er jeres øjne, fordi de ser , og jeres ører, fordi de hører .** Sandelig siger jeg jer: **Mange profeter og retfærdige har længtes efter at se det, I ser og har. ikke set det, og at høre, hvad I hører, og ikke har hørt det .** I dag gælder dette privilegium os, mig, der skriver denne sandhedens " **manna** ", og jer, der læser den, godkender den og spiser den, idet I modtager den i jeres sind og hjerte.**

Den franske præsidents uoverensstemmelser er blot konsekvenserne af en drøm om international stabilitet, som han " **ser** " forsvinde og forsvinde for øjnene af ham. Og i den situation, han pålægges, dag efter dag, forsøger han at beskytte nationale kommercielle og politiske interesser, der gradvist aftager; gårsdagens venner bliver til dagens og morgendagens fjender. Den franske præsident og hans vestlige allierede er billedet på de mennesker, Jesus kalder " **blinde** ". For " **de ser ikke** " den virkelige generende magt, som den russiske lejr repræsenterer, og at vise fjendtlighed over for den er at dømme sig selv til døden i en nådesløs, uhyrlig og ødelæggende krig på grund af den endelige brug af atomvåben, der vil blive brugt til at opnå den masseødelæggelse, som Gud profeterede i Dan 11:44 og Åb 9:15.

Det, vi har oplevet i adskillige år, er en gengivelse af den oplevelse, Egypten oplevede på det tidspunkt, hvor hebræeren Josef blev landets storvesir. Visionen givet af Gud, om " **syv fede køer efterfulgt af syv magre køer** ", fornyes i vores tid i det europæisk-inspirerede Frankrig, der er forbandet af Gud på grund af dets nationale syndige regime, som mange folkeslag over hele jorden, men især

i den vestlige verden, efterlignede. Mellem 1945 og 2022 led den franske økonomi ikke for meget under de politiske forandringer, der blev gennemført i landet og i verden. Men siden 2022 har energikrisen og sanktionerne mod Rusland indledt processen med det endelige tilbagegang og nedstigningen til helvede mod total ruin, så det er let at identificere de " **syv år** " mellem foråret 2022 og foråret 2029 som repræsentative for vores " **syv magre år** ". Men de to oplevelser er ikke identiske, for i modsætning til vor tids "Franske Egypten" blev Josefs "Egypten" advaret og dermed beskyttet af de kloge initiativer, som den af Gud velsignede tjener tog. Han lod bygge siloer og udnyttede tiden i de " **syv fede år** " til at opbevare det høstede korn. I 2022 faldt krisen pludseligt, uden at nogen anede det; selv jeg, hans inspirerede og oplyste tjener, blev ikke advaret af Ånden om den præcise form, som den tredje verdenskrig ville tage i begyndelsen. Årsagen til denne uvidenhed er, at ulykken denne gang skulle overraske og tage hele den skødesløse og perverse menneskehed uforvarende, uden at den var i stand til at beskytte sig selv. Og overraskelseseffekten var total og effektiv, fordi den vestlige menneskehed spekulerede i en lys og velstående fremtid og troede, at der ikke længere ville være nogen store krige at frygte. Militærbudgetterne er blevet reduceret til et minimum for at favorisere investeringer i videnskabelige, tekniske og teknologiske fremskridt. I denne optimistiske opfattelse er penge blevet den eneste sande værdi i hele samfundet; for de fattige, fordi de ikke kan opnå noget uden det, og for de rige, fordi deres eneste glæde er at blive rigere og rigere. Men når den 24. februar 2022 kommer, og med tiden, vælter sanktionerne mod Rusland og ophøret med købet af russisk gas pludselig hele den vestlige verdens økonomiske balance med alle dens konsekvenser for de tredjeverdenslande, der er afhængige af dem, i Afrika og andre steder. Således forårsagede denne politiske og økonomiske ubalance Nigers nylige vending mod Frankrig, efter Malis og Burkina Fasos. Foran vores øjne ser vi dannelsen af den fjendtlige og snart aggressive lejr i den vestlige lejr i overensstemmelse med rollerne som " **Sydens konge og Nordens konge** " i profetien i Dan. 11:40 til 45.

Det franske folk og de andre folk på jorden vil ikke være i stand til at forstå årsagerne til de ulykker, der rammer dem, uden at opdage dem i de forklaringer, jeg præsenterer, fra de dyrebare og hellige guddommelige bibelske åbenbaringer. Og i lyset af denne forskel i erfaring får disse guddommelige ord fra Mal 3:18 deres fulde betydning: " *Og I skal igen se forskellen **mellem den retfærdige** og den ugudelige, mellem **den, der tjener Gud**, og den, der ikke tjener ham .* " Og dette blev derefter bekræftet af Jesus Kristus, der henvender sig til sine udvalgte til alle tider, i Matt. 13:10-14: " *Disciplene kom til ham og sagde: "Hvorfor taler du til dem i lignelser?" Jesus svarede dem: " **Fordi det er givet jer at kende Himmerigets hemmeligheder, men det er ikke givet dem** . For den, der har, skal gives, og han skal have overflod; men den, der ikke har, fra ham skal selv det, han har, tages. Derfor taler jeg til dem i lignelser, for når de ser, ser de ikke, og når de hører, hører de ikke, og de forstår ikke .* "

Moses' lov

Moseloven er ikke blot en samling af Guds forskrifter, forordninger og befalinger. Den er også, og primært, åbenbaringen af en konstruktion af menneskelige livserfaringer, der profeterer den religiøse skæbne for det projekt, Gud har udtænkt, sådan som det skal fuldføres i løbet af de 6.000 år, han har sat til dette formål. Og hovedemnet for denne profeti angår naturligvis oprettelsen af den nye pagt baseret på Messias Jesu jordiske tjeneste, som efter 4.000 år vil komme for at sone sine udvalgte synde for at tilbyde dem adgang til evigt liv; dette i hans perfekte personlige retfærdigheds navn, ofret som et sonoffer.

Ligesom Gud helliggør den syvende dag fra begyndelsen af sin skabelse, før den gamle pagt blev oprettet, præsenteres Abraham, det menneskelige trosbillede, for os før denne gamle pagt. Dette gør sabbatten og Abraham til subjekter og modeller, der vedrører hele menneskeheden og derfor kristne, hvis frelse hviler på den nye pagt grundlagt på Jesus Kristus.

Efter Eva og Adams ulydighedssynd dræbte Gud et dyr for at dække de to synderes nøgenhed. Denne hud var logisk set den samme som en ung vædder, ligesom den Gud ville give Abraham i sin tid for at erstatte hans søn Isak, som han ville ofre som svar på Guds befaling. Og efter symbolet på "*livets træ*", som repræsenterede Jesus i Edens Have, profeterede denne unge vædder, hvis død var nødvendig, om Jesu død, som var nødvendig for at sone for sine forlørte udvalgte synd gennem menneskets historie, fra Adam til de sidste frelste udvalgte, før hans endelige, herlige genkomst, der forventes i foråret 2030. I endens tid vil dette budskab baseret på nøgenhed, et billede på den synd, der fjerner guddommelig retfærdighed, få en meget stor betydning, da syvendedagsadventismen, som er gjort universel og velsignet i Åb. 3:7, siden 1873, i "**Filadelfia**"-æraen (broderkærlighed), dømmes "**nøgen**" i 1991-1994, **det vil sige i "Laodikea"** -æraen (dømte mennesker), i Åb. 3:17. Dette budskab om "nøgenhed" vedrører derfor den første og sidste form for tilregning af synd til kvinden, der indtil da er retfærdiggjort af Gud. Og dette budskab om den synd, der tilskrives den officielle adventisme, er det sidste budskab, som Gud retter til sine tjenere i den kristne æra, før hans herlige genkomst, som kommer i foråret 2030.

Allerede profeterer Abels død, som blev dræbt af sin bror Kain, om Jesu død, som hans jødiske brødre ville dræbe.

Noas oplevelse profeterer det uundgåelige, udbredte frafald, der i sidste ende karakteriserer alle de alliancer, som Gud officielt indgår med mennesker. På Noas tid bliver Sets slægt, som er "**Guds sønners**", fordærvet af ægteskaber med "**menneskedøtrene**", der udpeger Kains efterkommere. Da indbyggerne på den befolkede jord på det tidspunkt er faldet fuldstændigt i frafald, beslutter Gud at udrydde dem ved syndflodens vande. Den syndflod, som Gud beordrede på dette tidspunkt, profeterer den endelige udryddelse af jordens sidste indbyggere, hvilket skal ske efter Jesu Kristi herlige genkomst. Bemærk igen ligheden mellem handlingerne: Ligesom Sets slægt indgår en ægteskabsalliance med Kains, indgår syvendedagsadventismen i "**Laodikea**"s sidste tid en alliance med den protestantiske føderation, der praktiserer sin ugentlige hvile, den første dag, der er arvet fra Rom og forbandet af Gud.

Oplevelsen af vandfloden profeterer således den sidste fase af den kristne æra, hvor de udvalgte, de sande adventister, ligesom Noah på sin tid, frelses ved at drage fordel af pagten grundlagt på Jesus Kristus, mens resten af menneskeheden fuldstændig elimineres. Her afsluttes derfor den første del af Guds profetiske budskaber.

Den anden del begynder med Abram (et folks fader), hvis navn Gud vil ændre til Abraham (en mangfoldig far) efter hans store velsignelse og guddommelige helliggørelse. Abram blev født i Ur i Kaldæa i en kontekst af fuld afgudsdyrkelse, som Noas efterkommere var faldet tilbage til siden syndfloden. Forsøget på at forene hele den levende menneskeart ved Babel mislykkedes, da Gud havde adskilt menneskene ved at påtvinge dem forskellige sprog; da de ikke længere forstod hinanden, var de tvunget til at adskille sig og omgruppere sig efter dette kriterium om det samme talte og skrevne sprog.

Ligesom Adam er Abraham i sin begyndelsestid en mand udvalgt af Gud til at finde i sig selv en efterkommer og et profetisk forbillede for den mand, som Gud kan frelse, fordi han behager ham ved at vise sig at være fuldstændig lydig. Allerede klarer Abraham sig bedre end Adam, og han bliver således værdig til at være fader til den slægt, hvori Kristus Frelseren vil blive født. Han er derfor bærer af frelsens billede, der opnås ved den nye pagt. Ved at acceptere at ofre sin søn Isak, forudser Abraham, hvad Gud bliver nødt til at gøre for at betale prisen for den synd, der tilregnes hans udvalgte. Han profeterer derfor forløsningens princip, hvorved Gud vil opfylde sit krav om perfekt retfærdighed, samtidig med at han frelser sine udvalgtes liv, som han værdsætter og elsker.

Abrahams velsignelse fortsætter indtil hans søn Isaks søn, nemlig Jakob, som Moseloven fremstiller for os som et billede på "voldsmanden, *der griber Himmeriget*", ifølge hvad Jesus erklærede i Matthæus 11:12: "*Fra Johannes Døberens dage indtil nu lider Himmeriget vold, og voldelige tager det med magt*." Han bruger list til at tilegne sig sin ældre bror, Esaus, førstefødselsret. Han bruger igen list til at berige sig selv i sin onkel Labans tjeneste, men han bliver bedraget af denne onkel, der påtvinger ham Lea, den ældre søster til Rakel, som han elskede, som sin første hustru. Lad os glemme mennesker og se hen til Gud, som er organisatoren af disse fakta. Denne oplevelse har kun til formål at profetere den fremtidige konkurrence mellem de to på hinanden følgende guddommelige alliancer. Og allerede i denne handling åbenbarer Gud gennem Laban sin præference for den anden pagt, symboliseret ved den ældre søster Lea. Velsignelsen i den nye pagt, der er åben for oprigtige hedninger, åbenbares af de ti drengebørn, som hun og hendes tjener vil føde og give til Jakob. I modsætning hertil, som et symbol på den gamle jødiske pagt, fødes Rakel steril og føder endelig, gennem Guds godhed, to børn, "Josef" og "Benjamin". Som et profetisk billede på Jesus Kristus sælges Josef af sine brødre til slavehandlere. Gud vil i Egypten ophøje ham til rang af første vesir, og han hersker over hele Egypten for Farao. Således vil Jesus også blive overgivet til romerne af sine brødre, så han gennem sit offer kan frelse dem fra syndens fordømmelse. Og Gud organiserer, gennem en dødelig hungersnød, fordrivelsen af Jakobs folk, så de kan blive frelst ved at tage til Egypten, hvor den solgte bror har bygget siloer til at opbevare den hvede, der er blevet knappe i denne hungersnødstitid.

Men denne israelitiske families ankomst til Egypten er ikke kun for at redde dem fra hungersnød. Gud vil organisere denne flytning, primært for at profetere om Jesu og hans jordiske families beskyttende ophold i dette land Egypten, som der står skrevet i Matthæus 2:14-15: " *Josef stod op, tog barnet og dets mor om natten og drog til Egypten. Han blev der indtil Herodes' død, for at det, Herren havde talt gennem profeten, skulle opfyldes: 'Fra Egypten har jeg kaldt min søn.* " " Ligesom Israel flygtede fra den dødbringende hungersnød, flygtede barnet Jesus og hans familie for at undslippe kong Herodes den Stores morderiske vrede. Profeten, der er udpeget i dette vers, er Hoseas, og hans meddelelse fremgår af Hoseas 11:1: " *Da **Israel** var et barn, elskede jeg ham, og fra Egypten kaldte jeg **min søn** .* " » Kun Gud kunne i dette vers skelne meddelelsen om Jesus Kristus, fordi den, som Gud kalder " **min søn** ", tilsyneladende synes at vedrøre den mand eller det folk, der kaldes " **Israel** ". Vi kan således forstå, at nationen " **Israel** " repræsenterer for Gud det symbolske og profetiske billede, som han vil præsentere i Jesus Kristus, som han kalder " **min søn** ".

Formålet med dette ophold i Egypten var at sætte udgangen fra synd i værk, symboliseret af dette land Egypten . Fordi dette land for Gud var et dobbelt symbol på synd. På den ene side på grund af faraos ulydige, oprørske holdning, som modsatte sig Moses' krav, men på den anden side fordi dette folk er den første tilbeder af solen, som Bibelen specifikt udpeger. Og vi ved, hvor stor betydning denne tilbedelse af solen eller den dag, der blev indviet til den, får for de sande udvalgte, der er retfærdiggjort af Jesus Kristus, ved endens tid. Siden 1843 har de måttet afvise denne praksis, som fordømmer de oprørske folk, der ønsker at ære den på trods af Guds forbud, til den " **anden død** ". Uden at det er tydeligt citeret, er dette forbud underforstået af " **hans helliggørelse af den syvende dag** ", som vedrører lørdagen i vore uger. Og denne fordømmelse af "søndagen", som blev etableret af den romerske pavekirke, åbenbares også af Guds advarsel mod " **dyrets mærke** ", som betegner denne første dag, i Åb 13:16-17 og 14:9 (i modsætning til hans guddommelige " **segl** ", som betegner hans " **helligede syvende dag** ").

Det er vigtigt og livsvigtigt at forstå, hvad der er sket siden 1843. Med indførelsen af dekretet i Daniel 8:14 fordømmes søndagspraksisen og giver anledning til en tilbagetrækning af den retfærdighed, som Jesus Kristus indtil da tilbød protestantiske kristne. På jorden synes intet at have ændret sig, men denne protestantismes status er blevet ændret af Gud, netop fordi dens lov er blevet ændret af mennesker, ifølge Dan 7:25. Siden 1843 har den testet troen hos mennesker, der hævder Jesu Kristi retfærdighed, og krævet af dem en perfekt og uangribelig religiøs praksis på det doktrinære niveau af dens sandhed. Troen på Kristi genkomst og den åndelige årvågenhed, der består i at forblive opmærksom på de profetiske budskaber, der bliver opfyldt, er et krav fra Gud, ikke en sekundær mulighed overladt til hans skabningers frie valg. Konsekvensen af lydighed eller ulydighed mod dette krav fra Gud i Jesus Kristus er evigt liv eller definitiv død. Det er baseret på den positive respons fra hans skabning, at Gud helliggør den ved at give den den syvende dags sabbatshvile at overholde, som et tegn på dens helliggørelse fra Gud. Ved denne proces sætter Gud i værk, hvad

hans dekret profeterede: " **hellighed er berettiget** ", og falsk " **hellighed** " er ikke længere sådan.

Den særlige velsignelse fra "Josef", søn af "Rakel", er baseret på ideen om, at denne kvinde, selvom hun var afgudsdyrkende, var elsket af Jakob-Israel. Og denne kærlighed gør Rakel til den vigtigste " **kvinde** ", der repræsenterer Guds udvalgte. Han bruger omstændighederne ved hendes død, hvor hun føder sin anden og sidste søn, ved navn " **Benjamin** ", til at profetere den kristne udvalgte sidste jordiske oplevelse, det vil sige den universelle adventisme, prøvet og rensat, efter at være trådt ind i den endelige forventning om Jesu Kristi genkomst. Dette subtilt åbenbarede budskab bekræfter dødstruslen mod de sidste syvendedagsadventister, som ikke længere er grupperet som en officiel institution, men i spredte dissidentgrupper eller individer. Jeg husker, at navnet "syvendedagsadventist" tilhører Gud, og at dette navn definerer en trosbekendelse, der deles af Kristi sande udvalgte. Som adventister venter de på Jesu genkomst, der er planlagt til foråret 2030, og de er " **syvendedags** ", fordi de praktiserer resten af den sande " **syvendedagssabbat** ", som de holder som et tegn på deres tilhørsforhold til den ene sande Skabergud, åbenbaret i og gennem Jesus Kristus; dette i overensstemmelse med den standard, der er åbenbaret i Ezek. 20:12-20.

I 1843 beordrede dekretet i Daniel 8:14 adskillelse fra synd, noget som udvandringen fra Egypten allerede profeterede i sin tid. Det profeterede, at de udvalgte, der var blevet forløst ved Jesu Kristi udgydte blod, skulle opgive syndens udøvelse, og dermed var målet år 30 e.Kr. Den anden adskillelse fra synd, der blev opnået i 1843, er berettiget og nødvendiggjort kun på grund af den genoprettelse af synd, som paveregimet har udført i Rom siden 538. Det bekræftede i sin "katolske" lære den praksis med at hvile på den hedenske "første dag", der er dedikeret til guden "Solen", som blev pålagt den 7. marts 321 ved den hedenske romerske kejser Konstantin I ^{den} Stores edikt. Med " **arrogance** " omdøbte det denne afgudsdyrkende hedenske dag til "søndag" (Herrens dag). Men intet af disse ting ville være sket, hvis Gud ikke selv havde planlagt og bragt dem til live. For djævelens hærs gerninger, ligesom hans udvalgte, blev alle planlagt og organiseret af ham.

Opholdet i Egypten er dobbelt placeret under Josefs og Moses' profetiske tjeneste. Det er dyrebart og nærende for vores tro at bemærke, at disse to mænd har meget lignende oplevelser. Den første, Josef, stiger til andenpladsen i egyptisk magt takket være den profetiske gave, som Gud giver ham. Vi læser i 1 Mos 41:15-16: " *Farao sagde til Josef: 'Jeg har haft en drøm, som ingen kan tyde, og jeg har hørt, at du tyder en drøm, efter du har hørt den.'* Josef svarede Farao og sagde: 'Det er ikke mig! **Gud vil give** Farao et gunstigt svar. '" Opbygningen af Guds jordiske Israel, og samtidig hans åndelige Israel, hviler på det profetiske vidnesbyrd, som udgør " **Guds svar** " til alle tider, fra Josefs tid. Hans navn betyder "han tilføjer" en søn, ifølge 1 Mos 30:24: " *Og hun kaldte ham Josef og sagde: 'Måtte Herren tilføje mig endnu en søn!'* " Hun vil ganske vist få endnu en søn, der skal kaldes " **Benjamin** ", men på bekostning af hans død, ifølge 1 Mos 35:16 til 19: " *De brød op fra Betel; og der var stadig et stykke vej til Efrata, da Rakel fødte. Hun havde en smertefuld fødsel; og jordemoderen sagde til hende i fødselsveerne: 'Vær ikke bange, for du har endnu én søn!'* Og da hun var ved at

opgive sin sjæl, fordi hun var ved at dø, kaldte hun ham Ben-Oni; men hans far kaldte ham Benjamin. Rakel døde og blev begravet på vejen til Efrata, som er Betlehem. " Denne historie er meget rig på profetisk lærdom. Bemærk, at disse handlinger følger ændringen af Jakobs navn, som er nævnt i vers 10: "*Og Gud sagde til ham: Dit navn er Jakob; du skal ikke mere kaldes Jakob, men dit navn skal være Israel. Og han kaldte ham Israel.*" Dette fandt sted i "**El Bethel**", som betyder "Guds hus", som lå i Kana'ans land, det fremtidige nationale Israels land. Rakels død fandt sted på vejen, der førte til Betlehem (Vores Hus), byen, hvor de udvalgte frelser, Jesus Kristus, skulle fødes. Rakels død profeterede afslutningen på den gamle jødiske pagt, som ville blive opfyldt på det tidspunkt, hvor den nye pagt i Jesus Kristus ville blive oprettet i hans blod. Og i Åb 7:8, ved at placere navnet "*Benjamin*" sidst af de "tolv navne" på de symbolske "*tolv stammer*" i hans adventistiske åndelige Israel, profeterer Guds Ånd den død, som oprørerne vil ønske at påføre de sidste adventister, som er forblevet trofaste mod Gud og mod den respektfulde udøvelse af hans hellige, helliggjorte syvende dag. Denne død vil ikke blive lidt takket være Jesu Kristi direkte og personlige indgriben, som, når han vender tilbage i himmelsk herlighed, for menneskers åsyn, vil pålægge sin magt og sin dødelige straf over dem, der ønskede at henrette hans trofaste udvalgte. Den uretfærdige dom over disse oprørere vil ramme dem, ligesom den ramte den onde Haman, der ønskede at henrette jøden Mordokaj i Esters Bogs vidnesbyrd.

Således valgte Gud øjeblikket for Rakels død til at etablere den officielle dannelse af hendes jordiske Israel og profeterede dermed dets midlertidige levetid, fordi det vil være nødt til at ophøre og forsvinde til gavn for den nye pagt, der er grundlagt på Jesus Kristus. Og det er derfor i dette nye folks erfaring, kaldet Israel, at Rakels ældste søn ved navn "**Josef**", fremstår i Jesu billede. Gud adskiller ham ved at give ham syner, der irriterer hans brødre, som bliver jaloux, fordi han desuden er deres fars yndling. Og denne kærlighed til faderen gør ham til billedet af Guds eneste søn, som vil modtage dette vidnesbyrd fra Matt. 3:7 fra den himmelske Fader, hvor vi læser: "*Og se, en stemme fra himlen sagde: Dette er min elskede søn, i hvem jeg har velbehag.*"

Israel vil derfor drage til Egypten for at købe hvedekorn, der er blevet knapt på grund af hungersnød. Og der bragte Gud broderen, der var solgt til slavehandlerne, til magten. Josef krævede Jakobs og hans bror "Benjamins" ankomst og bosatte sig dermed hele sin familie i Egypten, som derefter tæller 70 personer. Udvandringen fra Egypten vil blive organiseret på samme måde som hans ankomst for at bosætte sig der. Denne gang vil Gud bruge Moses, som også vil vokse i egyptisk magt, ligesom Josef før ham. Og vi kan forstå, at det sande formål, som Gud ønskede at give med dette ophold for sit jødiske folk i Egypten, er den lektie, der er bygget op om deres udrejse, det vil sige deres indvielse, deres helliggørelse, hvilket kræver deres adskillelse fra dette land med dets afgudsdyrkende moral, skikke og hedenske religioner. Navnet Moses betyder "Frelset fra vandet". Historisk set var disse vande Nilens, floden som egypterne guddommeliggjorde. Budskabet profeterede derfor om guddommelig frelse, som fjerner den død, der rammer afgudsdyrkelse. Og som forbliver ifølge Rom. 6:23, "

syndens løn ": " *For syndens løn er døden ; men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre .* "

Ifølge deres symbolik betegner " **vandet** " også " **folk** " i Åb. 17:15: " *Og han sagde til mig: ' **Vandet** , som du så, hvor skøgen sidder, er **folk** og skarer og folkeslag og tungemål .* " Således profeterede navnet Moses, at han ville blive frelst fra egypternes og deres faraos hånd, som gerne ville have set ham dø, men Gud beskyttede ham. Endelig var " **vandet** ", som Moses blev frelst fra, et billede på syndflodens vand, som tog alle synderes liv. Og dette budskab vil finde sin bekræftelse i krydsningen af det " **Røde Hav** ", som Bibelen fremstiller som billedet på krydsningen af døden og " **dåben** ", i 1 Kor 10:1-6: " *Brødre, jeg ønsker ikke, at I skal være uvidende om, at vore fædre alle var under skyen, **at de alle gik gennem havet, at de alle blev døbt ind i Moses i skyen og i havet** , at de alle spiste den samme åndelige føde, og at de alle drak den samme åndelige drik, for de drak af en åndelig klippe, som fulgte dem, og den klippe var Kristus. Men Gud havde ikke behag i de fleste af dem, da de omkom i ørkenen. Men disse ting skete som eksempler for os, for at vi ikke skal have onde lyster, som de havde.* "

Således blev Moses trefoldigt "frelst fra vandet", og Gud giver os i ham billedet af Jesus Kristus, det perfekte forbillede for sine " **elskede** ", som han udvælger til at gøre dem til hans evigheds ledsagere.

Dette studie giver mig mulighed for at indse og vidne om, hvordan studiet af Bibelens profetier bliver nærende for troen, fordi det bringer vores intelligens opdagelser af intelligente, beregnede konstruktioner, som kun kan komme fra en evig levende tanke, som er den almægtige skaberguds. Ja, hvad er Bibelen for mange? En bog, der indeholder vidnesbyrd, som alle er frie til at tro på eller ej, for hvad er disse vidnesbyrd, hvis ikke menneskelige bekræftelser? Nu er bekræftelse ikke bevis. Det er da, at vi i højeste grad kan velsigne og værdsætte Jesu Kristi død, der blev juridisk nødvendig for at betale for synd, men endnu mere hans opstandelse, som giver os mulighed for at drage fordel af hans sande lys, der oplyser vores intelligens og giver os mulighed for i hans profetiske montager at opdage beviser på hans kraftfulde handling, omend usynlig, for det almindelige og normale menneskelige blik. Ja, genoptagelsen af den samme proces, der fører hans tjenere til Egyptens magt for at indsætte og udgå af hans folk, er et bevis på den guddommelige vilje, der organiserer og fuldfører disse ting. I den kristne æra vil Gud fremhæve varigheden af det forfølgende romerske paveregime på 1260 år, som vi placerer mellem 538 og 1798. Hvad sker der nu på disse to datoer? I 538 bringer monarkiet sin støtte og sin autoritet til den pavelige kirke, som således er etableret på Vigilius, den første regerende pave, under Justinian I's kejserlige autoritet. ^{Og} præcis modsat, i 1798, afvises og ødelægges denne pavelige magt af den franske revolutionære stat, som sætter en stopper for det royalistiske regime ved først at guillotiner kong Ludvig XVI og dronning Marie-Antoinette og derefter deres monarkistiske støtter. Det pavelige regime blev således officielt stoppet ved tilbageholdelsen i Valencia, i min by, i 1798. Den arresterede pave, Pius VI, døde der, stadig fængslet, året efter, i 1799. Således, som Daniel havde lært, var det pavelige regime kun baseret på " **kunst og list** " eller i virkeligheden på den godtroenhed, som monarkerne gav det. Og fra den dag denne

monarkistiske støtte blev taget fra den, og jeg minder jer om dette, fordi det er meget vigtigt, kollapsede det romersk-katolske pavelige regime som et korthus **ved hjælp af det franske ateistiske regime** .

Efter de rige lærdomme, som hebræernes bosættelse og udvandring fra Egypten gav, giver de andre oplevelser fra det jordiske, kødelige Israel os blot et vedvarende bevis på, at uanset de etablerede forhold ender menneskeheden altid med at falde i et generaliseret frafald. Således bekræfter oplevelsen under dommernes regering og derefter under Judas og Israels konger denne drift mod ondskab og Guds forbandelse. Dette i en sådan grad, at vi må betragte denne tendens som den normale frugt, der bæres af den globale menneskehed. I modsætning hertil er sand lydig tro sjælden og får derfor en meget høj værdi for Gud, hvilket han bekræfter gennem sine budskaber og symboler såsom "**guld og ædelsten**". Hvor findes disse ting? Ikke på jordens overflade, men dybt inde, for de forbliver godt skjult for det overfladiske menneskelige syn. Vi har her billedet af et subtilt guddommeligt budskab, som i virkeligheden gælder hans sande tjenere, lige så sjældent og dybtgående som disse skjulte jordiske ting. Vi forstår derefter bedre den værdi, han giver dem, ved at sige i Zak 2:8: "*For så siger Hæskarernes Herre: Derefter kommer herligheden! Han har sendt mig til de folkeslag, der har plyndret jer; **for den, der rører jer, rører ved hans øjsten** .*"

Lige nu, foran vores øjne, arbejder den samme ubegrænsede Ånd fra den Almægtige Gud på at skabe de betingelser, der vil muliggøre gennemførelsen af strategien for den Tredje Verdenskrig. For i lyset af de aktuelle begivenheder er sagen bekræftet, handlingen beskrevet i Dan 11:40 er endnu ikke fuldført. For vi er vidne til i Afrika, hvad den vestlige verden har kaldt "de arabiske forår", og med dette bevidst optimistiske udtryk betegner de successive omstyrtelser af diktatorer fra Maghreb-landene og de arabiske lande; successivt Irak, Tunesien, Egypten, Libyen og Syriens mislykkede forsøg. Vi er denne gang vidne til "afrikanske forår", hvor statsoverhoveder pludselig omstyrtes af militære "kup" støttet af civilbefolkningen. Og disse handlinger vedrører alle Afrika, det vil sige "**Sydens konge**" i Dan 11:40. Ved at omstyrte deres præsidenter opdager afrikanske folk den personlige rigdom, de besad gennem skjult korruption. Men når de korrupte er identificeret, hvem er så korrupterne? De tidligere koloniale lande og deres industrielle og kommercielle agenter. For de opdagede formuer bygges op gennem gaver, pengedonationer og varer, der tilbydes den nationale leder for at sikre det lokale marked og udnyttelsen af landets naturressourcer: olie, gas, diamanter, guld, sølv, mangan, tømmer og uran i Niger. Sorte befolkninger vil således indse, og nogle gør det allerede, at den nationale uafhængighed, der blev opnået fra det koloniserende land, blot var fiktiv og vildledende. Lokal magt er blevet placeret i hænderne på korrupte sorte myndigheder. Men hovedsynderen er korrumperten, organisatoren af den vildledende farce. Det er her, Frankrig indtager en ledende rolle her, fordi vi ved fra åbenbaringen i Åb 11:7, at Gud åndeligt eller symbolsk tilskriver navnene "**Sodoma og Egypten**" til Paris, Frankrigs hovedstad, som hans vrede især har rettet sig mod siden dens grundlæggelse af Klodvig I.^{Og} udviklingen af sindet, der har tilpasset sig normen for homoseksualitet, retfærdiggør i 2023 denne sammenligning med "**Sodoma**" mere end nogensinde. I starten blev homoseksualitet betragtet som usundt og

fordømt af hele samfundet. Homoseksuelle måtte gemme sig, fordi de ofte var mål for korrektion og kollektiv straffende brutalitet. Men mellem 2001 og 2014 var den socialistiske borgmester i Paris, hr. Delanoë, en erklæret homoseksuel. Og pludselig chokerede homoseksualitet mindre og mindre, indtil legitimiteten af "ægteskab for alle", homoseksuelle, bøsser og lesbiske, blev legaliseret under hr. Hollandes præsidentskab i 2013. I dag, i 2023, hævder fem medlemmer af den franske regering, fem ministre, åbent deres homoseksualitet. Så lad os lytte til apostelen Paulus, der husker, hvad Gud tænker om denne ting, og som han beskriver i udvalgte og irrettesatte vendinger i Rom. 1:26-27: "*Derfor gav Gud dem hen til skammelige lidenskaber. For selv deres kvinder forvandlede den naturlige omgang til noget, der var imod naturen. Og på samme måde opgav mændene den naturlige omgang med kvinderne og optændtes i deres begær efter hinanden. Mænd begik skammelige ting med mænd og tog på sig selv den straf for deres vildfarelse, som var tilbøjelig . Da de ikke ønskede at have Gud i erkendelse, overgav Gud dem til et fordervet sind, så de gjorde, hvad der ikke sømmer sig. De var fyldt med al slags uretfærdighed, ondskab, havesyge og ondskab. De var fulde af misundelse, mord, kivlyst, bedrag og ondskab. De var bagtalere, vanhellige, arrogante, hovmodige, pralende, opfindsomme på onde ting, ulydige mod forældre, uforstående, uden forstand, uden tro, uden naturlig kærlighed, uden barmhjertighed. Og selvom de kender Guds dom, at de, der begår sådanne ting, fortjener døden , gør de ikke alene det samme, men bifalder også dem, der gør dem .*" For denne slags vederstyggelighed er den virkelige ..." "**Sodoma**" blev ramt af brændende "**svovlsten**", der faldt ned fra himlen. Hvilken straf venter så Paris, det symbolske "**Sodoma**" i Åb. 11:8, Frankrigs hovedstad? Atomild symboliseret ved "**ild og svovl**" i den "**sjette trompet**" i Åb. 9:17-18. Af alle disse grunde er forbindelsen til afrikansk kolonisering derfor let at etablere. I lang tid har Frankrig under udtrykkene "Françafrique", som jeg oversætter til "France à fric", tjent sine penge (sine penge, i folkelig slang) ved at udnytte sine tidligere kolonier. For generelt set er det vestmagterne, der sætter prisen på de produkter, der sælges og købes. Vreden hos de afrikanske folk, der i mange år er blevet snydt og udnyttet, vil hovedsageligt falde på Frankrig. Og vi vil se disse ord fra Dan. 11:40 blive opfyldt: "*Ved endens tid vil **Sydens konge** støde imod ham .*" Resten af verset vil kun være konsekvensen af en situation, der er blevet gunstig for **den russiske "Nordens konge"**, fordi forsyningen af våben Den styrke, som Europa har givet Ukraine, giver landet en grund til at ville hævne sig: "*Og Nordens konge vil komme over det som en storm med vogne og ryttere og med mange skibe; han vil rykke ind i landet og brede sig som en strøm og oversvømmelse .*" Faktisk er den franske økonomi så afhængig af sine afrikanske ressourcer, at den ikke vil være i stand til at affinde sig med at miste sine fordele, der kompromitterer dens økonomiske balance. Og der er al mulig grund til at tro, at krigerske konfrontationer vil sætte den i modsætning til dem, den har fortsat med at udnytte. Men profetien præsenterer den ikke som aggressoren, men tværtimod som den angrebne, fordi aggressoren faktisk er "**Sydens konge**" i Afrika. Jeg vil gerne påpege, at udtrykket "**ham**" ganske vist refererer til romersk-katolsk papisme, men som "kirkens ældste datter" kan Frankrig angribes som guddommelig straf for den religiøse støtte til sin aktive katolske fortid og

som menneskelig hævngherrig straf for sin fortsatte aktivitet som udnytter af afrikansk rigdom.

Og angående krigen i Ukraine, minder jeg jer om, at Gud om seks et halvt år vil udrydde menneskeheden fra hele jorden. Så listerne over de døde, der er registreret i denne konflikt, er kun lige begyndt. Alle de våben, der er bygget af mennesker, vil blive ødelagt, og mennesket vil forsvinde efter dem.

Det spørgsmål, som enhver sand troende har ret til at stille i 2023, er dette: Hvad beder Gud om af mig i dag? Intet usædvanligt, for han beder ikke om mere af os end det, han bad sine apostle om, nemlig lydighed mod den sande tro, hvis perfekte forbillede blev præsenteret af Jesu Kristi liv. Og som bevis på denne nødvendighed foreslår jeg at sammenligne apostlen Peters liv med den nuværende selvudråbte kristnes, arving til romerske normer, som således er katolik, ortodoks eller protestantisk. Hvem blandt disse arvinger til Rom kan holde fast i de ord, der kom fra apostlen Peters mund i Apostlenes Gerninger 10:13-14: "*Og en stemme sagde til ham: 'Rejs dig, Peter, slagt og spis!' Men Peter sagde: 'Nej, Herre, for jeg har aldrig spist noget vanhelligt eller urent.'*" Her er så, efter Jesus Kristus, endnu et forbillede på de kristne udvalgte, denne gang fuldt ud menneskelige. Og jeg vil gerne påpege, at Peter til sidst forstod, at de urene fødevarer, der blev præsenteret i synet om dugen, kun symboliserede den urene dom, som jøderne felte over hedningerne. Og han forklarer det selv for os i vers 28: "*I ved,*" sagde han til dem, "*at det er forbudt for en jøde at omgås en fremmed eller at komme ind i hans hus; men Gud har lært mig at anse intet menneske for vanligt eller urent.*" Dette er selvfølgelig en dom, som jøderne feller mod ikke-jødiske mennesker generelt. For ved arv og udøvelse af synd fødes ethvert menneske for "**vanligt og urent**", inklusive den hebraiske jøde. Vi har her beviset for, at respekt for guddommelige forordninger vedrørende rene eller urene ting, dyr eller andet, altid kræves af Gud fra dem, han frelser. Ikke at acceptere dette bevis udgør en oprørshandling begået mod sandheden og den Gud, der legemliggjorde den i Jesus Kristus. Ved siden af disse ting, som oprørere anser for sekundære, er udøvelsen af den syvende dags sabbat, helliget og forordnet af det fjerde af Guds ti bud, endnu mere legitim.

"**Moseloven**", som lærer disse ting, er derfor beregnet til at forblive normen for Guds udvalgte liv. Logisk nok ophører de religiøse højtidsforordninger, der er blevet forældede, da de er opfyldt i Jesus Kristus, efter hans første komme til jorden i synd, ligesom "*ofrene og gaverne*" i offerritualet, ifølge Dan. 9:27. Kun helliggørelsen af den syvende dags sabbat forlænges, da den profeterer, indtil foråret 2030, det "**syvende årtusinde**", som Jesu Kristi genkomst vil indvie.

Moseloven omhandler tiden, hvor mennesker opdager Gud, og den tid, hvor Gud lader os opdage mennesket og dets synder. For hele den tid, der dækkes af de fem bøger, der tilskrives Moses' skrivning, er en tid med læring, et usædvanligt øjeblik, hvor Gud kom for at leve blandt mennesker i al sin guddommelige natur. Den direkte kontakt mellem den fuldkommen hellige Gud og syndige mennesker kunne kun have konsekvenser, det bedste og det værste; stor lykke for de udvalgte og død for oprørerne. Og det er den lektie, vi må lære af denne oplevelse. Moses' historie slutter med hans død, hvor han i en alder af 120

år afslutter den tredje cyklus på 40 år af sit jordiske liv. Han forsvinder således ved afslutningen af de 40 års liv i Guds Israels ørken. Og det er med Josua, at fortsættelsen af denne historie om det udvalgte folk vil blive forlænget ved at træde ind i Kana'an i henhold til løftet til Abraham om at give dette land til sine efterkommere. For jøderne består De Hellige Skrifter af "Moses' lov" og "profeterne", som det på hebraisk angives med udtrykket "thora we nabiym". Gud vil stadig leve blandt sit folk under dommernes tid, men Israel er ikke længere isoleret, som det var under de 40 år i ørkenen. Overvældet af nabolandenes skadelige indflydelse falder det også systematisk tilbage i synd. Gud overgiver det derefter til filistrene, indtil han oprejser en "dommer", der leder deres befrielse. Dette navn "dommer" minder mennesker om, at Gud er deres "øverste dommer", at han dømmer deres gerninger og straffer deres synder. Men denne samme guddommelige "dommer" organiserer befrielsen af de mennesker, der tilhører ham. Dette budskab vil finde sin fulde betydning i den frelse, som Jesus Kristus bragte, og i befrielsen af hans sidste udvalgte adventister på dagen for hans genkomst. Israels oplevelser mangedobles, og "Kongebøgerne og Krønikebøgerne" vidner om de fejl, der konstant fornyes af monarkerne, der efterfølger hinanden i de to lejre i Guds splittede Israel. Og gennem hele deres regeringstid taler Gud kun til sine konger gennem sine profeter, som derfor forbliver den eneste kanal, hvorigennem sandheden og Skabergudens vilje formidles. I den kristne æra blev dette princip glemt, men Gud ændrede ikke sin måde at gøre tingene på. Og kommunikationsforbindelsen forblev hans profeters. Men det var nødvendigt at vente på reformationens opvågnen, som begyndte med Peter Waldo i år 1170, og efter ham, i det 16. ^{århundrede}, den officielle handling udført af munken Martin Luther, for at sandhedens Guds stemme kunne høres. Derefter var det først i 1816, gennem den amerikanske landmand William Miller, at Gud lancerede sine adventistiske trostests for årene 1843 og 1844. Syvendedagsadventismen, åndeligt og profetisk velsignet i 1873, antog ørkenens Israels udseende og var forbundet med Gud gennem den kanal, han etablerede i fru Ellen G. White, som han brugte som mellemmand til at styre de første adventisters studieemner. Hun overbragte kun guddommelige ordrer og domme og gjorde kun krav på titlen "Guds sendebud i Jesus Kristus". Hendes kolossale arbejde er baseret på et utal af visioner modtaget fra Gud, hvori han lod hende opdage detaljerne i de begivenheder, der blev udrettet i løbet af det jordiske liv i fortiden. Men da hun ikke levede i de sidste dage af den jordiske tid, profeterede hun om fremtiden uden at kunne forklare den. Hun opfordrede derfor adventisterne til at studere Daniels og Johannes' Åbenbarings profetier. Men da tiden for svaret var valgt af Gud, var det først i 1980, at jeg, kaldet af Gud ved et syn til denne tjeneste, trådte ind i hans tjeneste for at modtage og præsentere hans sidste profetiske budskaber.

Bibelen giver os, gennem sine profetier, de vigtigste guddommelige budskaber, og Daniels og Johannes' Åbenbaring tillader os at konstruere datoerne for to profetiske kæder med modsatrettede karakteristika. Kæden af "**evig retfærdighed**" **tilbyder datoerne - 458, 26, 30, 34, 1843-1844 og 1993-1994. Og "syndens"** kæde præsenterer datoerne 538, 1798, 1828 og 1873. Og den sidste forventning hos den dissidente adventist hviler på datoerne 30 og 2030. Datoerne

for alle disse tre kæder er udledt af de detaljer, som Bibelen giver, og datoerne for de to første kæder er i numerisk form, det vil sige fastsat af Gud for at udføre simple aritmetiske beregninger. Den tredje kæde har ingen fast dato til at markere dens begyndelse, og den hviler udelukkende på tro og beviser for, at Gud faktisk har givet sit selektive projekt af sine udvalgte en samlet tid på 6000 år, som profeteret i de første seks dage af hans jordiske skabelse.

I – **458** , ifølge Dan. 9:25 og Ezra 7:7, vender Guds velsignelse tilbage til hans Israel, med udfrielsen af hans folk, som han fører ud af Babylon for at generobre deres nationalland.

I kapitel 26, ifølge Dan 9:27, træder Jesus i tjeneste, i kapitel 30 etablerer han med sin død "**evig retfærdighed**", og i kapitel 34 ophører det hebraiske Israels nationale nåde.

I 1843 og 1844 udvalgte Gud ifølge Dan 8:14 de første adventister.

I 1993 og 1994 udvalgte Gud, ifølge Dan. 8:14 og Åb. 9:5 og 10, de sidste syvendedagsadventister.

I **538** , ifølge Dan 7:25 og Åb 12:6 og 14, opstiller den romersk-katolske pavedømme den kristne religiøse vederstyggelighed og fjerner fra Jesus Kristus hans eksklusive rolle som himmelsk "**evig**" forbøn, som nævnt i Dan 8:12; i 1798 ophører de "**1260 dage**" af hans intolerante regeringstid, støttet af det jordiske monarki.

I 1828, ifølge Dan. 12:11, lancerede Gud adventistvækkelsen blandt kristendommen, arvtageren til romersk "**synd**". **De** nævnte "**1290 dage**" **var ved at udløbe**.

I 1873, ifølge Dan. 12:12, lancerede Gud officielt det universelle budskab om syvendedagsadventismen, som ville blive "**udspyt**" i 1994. De nævnte "**1335 dage**" **var ved at være forbi**. **Den tragiske skæbne for denne institutionelle adventisme retfærdiggør dens tilknytning til "syndens"** kæde ; dette blev officielt bekræftet i 1995 af dens alliance med den protestantiske føderation, som profetisk var blevet fordømt af Gud siden 1843.

Interessant nok brugte Gud entalsformen for at definere dagens enhed i sine numeriske data, som repræsenterer en 24-timers dag bestående af "**én nat og én dag**" med sollys. Dette er også det princip, der anvendes i Europa for euroen, hvis form altid forbliver ental, uanset det nævnte beløb.

Ved at bryde med systemet med de to foregående kæder har Ånden således valgt at basere åbenbaringen af den sande tid, der er fastsat for hans herlige genkomst i Jesus Kristus, på et udtryk for tro, der er placeret på hele tiden af hans universelle jordiske demonstration, som skal vare 6000 år og slutte med Kristi genkomst. Dette sidste budskab er den belønning, han tilbyder sine udvalgte, som han velsigner på grund af deres kærlighed til hele hans bibelske sandhed "**Moseloven og profeterne**" og "**evangelierne og brevene**" i den nye pagt, såvel som **de supplerende "profetier"** i disse to pagter. Uden denne interesse ville jeg ikke være blevet ledt til hans hellige sabbat, der forkynnder resten af hans syvende himmelske årtusinde, som vil begynde i foråret 2030 med Jesu Kristi genkomst. Ved hans første genkomst kom han for at frelse sine udvalgte fra deres synder, og ved hans genkomst vil han komme for at frelse sine udvalgte fra synderes hånd,

der vil henrette dem. Det er dette, der placerer disse to komme under **det "nådens år"** og den "**hævnens dag**", som er profeteret i Esajas 61:2.

Eksistensens fælder

Vi har ikke alle gavn af gunstige betingelser for at tro på Gud. Afhængigt af vores oprindelse påvirkes vi af det miljø, vi fødes i og opdager livet. Men dette kriterium er ikke endegyldigt, fordi vores personlige åndelige behov i virkeligheden, når vi vokser op og bliver unge og derefter voksne, gør sig gældende, når det virkelig bliver nødvendigt, og dette kan begynde meget kort efter fødslen. Jeg husker, at jeg altid troede på eksistensen af den Gud, min familie talte om, og jeg kan derfor bevidne, at jeg blev født med tro. At forklare livet på anden vis har altid været umuligt for mig, og videnskabsmændenes evolutionsteorier har aldrig haft nogen effekt på mig.

Jeg kan forstå, at et menneske, der er født i Indien eller Kina, kan begynde livet ved at arve sin families religion, men hvis denne nyfødte sjæl har det evige livs standard i sig, vil den før eller siden blive kaldt og udfordret af den sande Skaberguds Ånd, som nærer og inspirerer vores tanker, og som selv har adgang til tankerne og sindene hos alle sine himmelske og jordiske skabninger. Ifølge dette smukke billede opsøger Gud de gode svampe og plukker dem for sin egen fornøjelses skyld, men han lader de giftige, giftige og dødbringende svampe blive i jorden. Og ingen magt er stor nok til at forhindre ham i at samle det, der retmæssigt og mægtigt er hans. Uvidenhed varer kun en tid i sindet hos den udvalgte, som han elsker og ønsker at frelse. Hans Ånd kan rive et menneske ud af en ugunstig kontekst. Midt i det dybeste kollektive mørke lader Gud sit lys trænge ind individuelt, ind i sine udvalgte. Dette princip er i sine virkninger meget tæt på prædestinationslæren, som kun indeholder én fejl, men som er hele sandheden: De, der fremlægger den, tager ikke hensyn til det frie valg, som Gud giver alle sine skabninger. Så, i henhold til vores individuelle valg, som Gud kender før vores fødsel, sker alt, som om vi var forudbestemte, nogle, de udvalgte, til evigt liv, andre, de faldne, til død og definitiv udslettelse, og derfor som følge heraf lige evige. Enhver anden forklaring får Gud til at fremstå uretfærdig, og dette er umuligt, fordi det er umuligt for ham at handle uretfærdigt. Derfor ville mennesker, før de lancerer ideer, der vedrører vores skabergud, gøre klogt i at reflektere dybt over de konsekvenser, som deres teorier og religiøse doktriner vil have for Gud, først og for dem selv og dem, der lytter til dem, for det andet.

I starten, da den ikke havde andre midler, var den kristne religiøse lære og dens udbredelse blandt nationerne udelukkende afhængig af missionærers arbejde, og Jesus satte eksemplet ved at sende sine apostle og disciple to og to for at bringe den gode nyhed om frelse, som blev forkyndt af den ventede Messias, det vil sige det evige evangelium, perfekt i al sin sandhed, til de hjem, der åbnede deres døre for dem. Men mørke tider fulgte og forvrængede læren i dette evangelium. Romersk katolicisme præsenterede kun synd i sin kødelige seksuelle aspekt, og den retfærdiggjorde "**synd**", der var vidnet imod den guddommelige sandhed, der

læres i Bibelen. Som følge heraf nød de troløse missionærers liv ikke længere godt af Guds beskyttelse. Og ofte døde disse missionærer, efter at være blevet dræbt af dem, de ønskede at omvende til deres religion, fordi de ikke var i stand til at omvende dem til den, som Gud godkender og velsigner. For du må indse, hvor smertefuldt forvrængning af hans sandhed udholdes af Gud med den perfekte og absolutte sandhed. Mellem ham og os, hans skabninger, betyder en enorm forskel, at vi alle snubler, mere eller mindre, på forskellige områder, men Gud snubler aldrig, han forbliver af natur retfærdig og fuldkommen i sandhed, i godhed og i retfærdighed. Og vi kan forstå dette ved at se, hvordan den simple kendsgerning, for os, at vi ubevidst forvrængede sin frelsesplan, som var profeteret af Horebs klippe, gav Moses hans forbud mod at komme ind i Kana'ans land. Han måtte, ifølge Guds ordre, for første gang " *slå* " på klippen, så den ville give vand, men anden gang behøvede han kun at " *tale* " til klippen for at få dens vand, og i den vrede, som hans oprørske folk havde vakt i ham, slog han på Horebs klippe en anden gang og forvrængede dermed ubevidst Guds frelsesplan, hvor Kristus Frelseren kun skulle slås én gang for at frelse sine elskede udvalgte. Som opfyldelse af denne handling, som Gud beordrede, døde Jesus Kristus i år 30, på tærsklen til den jødiske påske, onsdag den 3. april, kl. 15. på sit kors, der blev rejst ved foden af Golgata Bjerg, hvis visuelle udseende som et menneskekranie gør det til et sted for død og tortur. Og da han var død, frigav hans side, gennemboret af den romerske soldats spyd, " *blod og vand* ", som Johannes 19:34 bekræfter: " *Men en af soldaterne stak hans side med et spyd, og straks kom der blod og vand ud.* " Og Johannes tilføjer bagefter: " *Han, der så det, har vidnet, og hans vidnesbyrd er sandt; og han ved, at han taler sandt, for at også I kan tro.* " Johannes var faktisk ved foden af korset, da disse ting blev fuldbyrdet for øjnene af ham. Og denne detalje vedrørende " *blodet og vandet* " er af stor betydning, fordi den bekræfter fuldbyrdelsen af den guddommelige frelsesplan og præsenterer os for " *blodet* ", der blev udgydt for at oprette den "nye pagt" og "det evige livs vand", som tilbydes af den ofrede offers perfekte "retfærdighed". Således blev " **klippen** ", der hedder Jesus Kristus, slået " **én gang** " og **korsfæstet**, " **opgav sit vand** ", som giver evigt liv til hans eneste udvalgte, som han selv udvalgte.

Mellem 1816 og 1844 var adventisternes prøvelser stadig afhængige af mundtlig og skriftlig formidling af budskaber, der forkyndte Jesu Kristi genkomst. Og selv efter 1873 blev syvendedagsadventisternes budskab spredt over hele jorden, hvor det var muligt, af udsendte missionærer. I vores nuværende tid gør den kollektive deling af "internet"-systemet det muligt for budskaberne at blive tilgængelige for alle med internetadgang, overalt på hele jorden, hvor dette netværk er installeret og brugt. I strømmen af nyttig, unyttig, skadelig eller katastrofal information er mine profetiske budskaber også til stede og stilles til rådighed for den store Skabergud, som kan bruge dem som " *en kilde af vand og lys* ", der er i stand til at oplyse og imødekomme tørsten efter forståelse hos hans udvalgte folk spredt over hele jorden. Denne metode til at sprede guddommeligt lys opfylder perfekt det bibelske kriterium, der præsenterer Gud i Kristus som " *den gode hyrde, der søger sine fortabte får* ". Og hvem ved bedre end ham, hvor det er? Det er heldigt for os, hans skabninger, at det var ham, der tog initiativet til

denne søgen, ellers ville antallet af udvalgte, der allerede er meget lille, være endnu mindre.

Den første fælde i eksistensen hviler derfor på de ugunstige betingelser for vores fødsel og den skadelige indflydelse fra vores menneskelige miljø. Men andre fælder venter os og ligger på lur under vores menneskelige udvikling. Efterhånden som vi vokser op, opdager og oplever mennesker mange nye ting, der opbygger deres personlighed. Forandringen i det menneskelige liv, der blev fordrevet fra Edens Have, var enorm. Lad os sammenligne disse to typer eksistens. Oprindeligt opdagede Adam livet i Gud, derefter introducerede Gud ham til sit miljø lavet af vidunderlige og evige ting. Dette miljø er sekundært for ham, og Gud giver ham aktiviteter, hvis eneste formål er at opfylde hans liv. Men efter synden er alt omvendt. Gud er ikke længere synlig, han gemmer sig, og mennesket opdager et miljø omkring sig, der er blevet fjendtligt. Før synden, forbragt af fornøjelse, skal selve hans føde derefter opnås ved det udmattende arbejde med at dyrke jorden. Han opdager derefter, at hans liv er baseret på udnyttelsen af hans fem sanser, som alle vil blive fælder for hans eksistens på et vist niveau af ophøjelse. Men i den lidelse, mennesket oplever, finder det stadig en grund til at søge Gud, som forbliver skjult, men aldrig er langt fra sine skabninger og venter på, at de kalder på ham. Således, i al deres uvidenhed om bibelske sandheder, var livet for de fattige, jordens arbejdere, bønderne, særligt hårdt. For deres mad afhang af klimaet, nyttige og skadelige insekter og kvaliteten af den dyrkede jord, og de satte instinktivt deres håb til Gud, som Angelus-maleriet så vidunderligt skildrer. Det forestiller et par, der knæler på jorden i den time, hvor Angelus-klokkerne markerer afslutningen på deres vanskelige dag. Denne æra er helt forsvundet. I dag bruger jordens arbejder sin mekaniske traktor dag og nat, hvis han finder det nødvendigt. Han lytter ikke længere til de ringende klokker, der larmer og irriterer ham, og hans tanker vender sig ikke længere mod Gud og hans ødselhed. Han har lært kun at stole på sig selv og sin skarpsindighed og følge de vejrudsigter, som datidens videnskabsmænd har lavet. Gud er ikke længere af interesse for ham, fordi videnskaben og dens viden giver ham alle de nødvendige svar på hans behov. Det evige liv er ikke længere genstand for hans refleksion. Hans tanker er udelukkende rettet mod hans jordiske levevilkår, som han konstant ønsker at forbedre. Og her foregriber videnskaben og dens opfindelser igen hans krav. Vi kan også forstå, at situationen for det moderne menneske, bonde eller byboer, aldrig har været så adskilt fra den henvendelse, der er rettet mod Skaberguden. Og Jesus havde profeteret om denne " *endetiden* ", som han kendte alle karakteristika for, og advarede sine udvalgte med disse ord i Matthæus 24:24: " *For der skal fremstå falske messiaser og falske profeter, og de skal gøre store **tegn og undere** for, om muligt, at bedrage selv de udvalgte.* " Men selv i dette vers taler Jesus kun om åndelige religiøse " **tegn og undere** ", **fordi den tekniske udvikling af "endetiden"** ikke blev profeteret af Gud. Ingen tekst hentyder til denne ekstraordinære brug af materie og menneskelig intelligens. Den første, der bliver forbløffet over dens frembringelser, er mennesket selv. Denne udvikling af teknologisk viden er progressiv og synes at være uden grænser. Gud giver dog menneskeheden tegn, der varsler dens kommende ende og den totale forsvinden af dens tilstedeværelse på jorden. Men endelig, i sine løgne, i 1 Mos

3:5, havde den onde " *slange* " fortalt Eva en sandhed, der blev bekræftet i vores sidste æra: " ***Men Gud ved, at den dag I spiser af det, skal jeres øjne åbnes, og I skal blive som guder og kende godt og ondt.*** " De opnåede tekniske bedrifter har ganske vist ført til, at mennesker tager sig selv for guder, der ikke længere har brug for den sande Gud. Men hvad djævelen ikke havde fortalt Eva, er den betydning, Gud giver verbet "at kende", hvilket for ham betyder at "erfare" ondt konkret, det vil sige at fortære " ***den synd, hvis løn var døden*** "; hvilket bekræftes af Rom 6:23. Og i 1 Mos 2:17 havde Guds advarsel været meget klar og præcis: " ***men du må ikke spise af træet til kundskab om godt og ondt, for den dag du spiser af det, skal du visse dø.*** " "Dette var derfor den første fælde, som mennesker faldt i, idet den skabte dødelige, kollektivt, mand, kvinde og deres menneskelige efterkommere. Hvad var årsagen til dette første fald? 1 Mos 3:6 fortæller os: "Kvinden så, at træet var godt at spise af og en fryd for øjnene, og at det var en fryd for øjet, så man kan give visdom; hun tog af dets frugt og spiste. Hun gav også noget til sin mand, som var med hende, og han spiste. " " ***Gode at spise af, en fryd for øjnene og en fryd for øjet***", det vil sige nok til at tilfredsstille to menneskelige sanser, smag og syn, og øge ens intelligens, det vil sige tre emner, der vedrører den " ***begærlighed*** ", som Gud fordømmer i det tiende af sine øverste ti bud, ifølge 2 Mos 20:17: " ***Du må ikke begære din næstes hus; du må ikke begære din næstes hustru, hans træl eller hans trælkvinde, hans okse eller hans æsel eller noget, der tilhører din næste.*** "

Men jeg bemærker allerede, i den form Eva bevarer af sin erindring om Guds forbud, en slags svækkelse, der udtrykker hendes tvivl, for hun siger til slangen: " *Men hvad angår frugten på det træ, der står midt i haven, har Gud sagt: Du må ikke spise af den og ikke røre ved den, for at du ikke skal dø .* " Hvorimod Gud i virkeligheden sagde: " ***Men træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise af, for den dag du spiser af det, skal du dø .*** " Udtrykket " ***for at du ikke skal dø*** " svækker sikkerheden i Guds befaling " ***du skal dø*** . " Selv før hun spiste den forbudte frugt, faldt Eva i sin egen naturs fælde og den personlige mening, hun havde dannet sig om den befaling, Gud havde givet. Og dette er en fejl, som alle vantro mennesker begår efter hende, som undervurderer værdien af de ord, Gud taler eller inspirerer. Det overfladiske menneske, mand eller kvinde, anvender sine egne standarder, adfærd og reaktioner på Gud. Da barnet selv er ustabil i sine beslutninger, tager det sin natur som en model, som det kan anvende på sin næste, og så længe denne næste er et menneske, tager det ikke fejl eller har det ringe chance for at tage fejl. Men når denne næste er Gud, sker tingene anderledes, fordi Gud ikke forandrer sig, ikke varierer og ikke oplever nogen adfærdsmæssig ustabilitet. Det vantro menneske bedrager sig selv gennem sine egne personlige overbevisninger. Fra barndommen, hvor barnet lytter til eventyrene fortalt af sine tåbelige forældre, lærer det løgnen baseret på søgen efter det vidunderlige, det fantastiske, som får en til at drømme. Men mens dets sind er bygget på urealiserbare drømme, tilpasser dets liv sig den praksis med at lyve, der dræber troen på den sandhed, som Gud foreslår og præsenterer. Ideelt set bør et barn kun høre det, der er sandt, demonstreret og bevist, blive sagt til sig. Men dette ideal er blevet umuligt at opnå på grund af synd og djævelens herredømme, som handler og inspirerer med sine dæmoner de menneskelige ånder, der er

forbandet af Gud. Sand tro adskiller sig således fra falsk tro ved evnen til at tage de ord, Gud taler, bogstaveligt, fordi valget af hans ord og verber er beregnet, vejet og målt. At fejle i denne henseende fører den menneskelige sjæl til evig død. Og den "**anden død**" vil ramme alle ikke-troende, der har bedraget sig selv og dømt sig selv til at undergå denne endelige straf, efter at have gjort krav på deres tilhørsforhold til Gud i Jesus Kristus, uden at reagere på hans guddommelige krav om hellighed.

Hver af vores fem sanser kan, hvis de misbruges, være en årsag til tab af frelse. Lad os begynde med høresansen, som kan adskille den menneskelige sjæl fra Gud permanent, og i denne går den forud for syns-, smags- og appetitsanserne, som Evas konkrete oplevelse vidner om.

Den første fælde, der er sat for Eva, er baseret på hendes høresans. For det drama, der vil ramme hende, begynder med den samtale, hvor djævelen gennem slangen engagerer hende. Faren opstår i den antydning, der kommer fra den anden, fra hendes lejlighedsvis modpart. Indtil dette øjeblik har Eva overholdt Guds forbud og er ikke påvirket af det. Men slangen taler til hende og fremkalder logisk hendes forbløffelse, fordi intet andet dyr skabt af Gud besidder evnen til at tale som et menneske. Hun har ikke været forberedt på at stå over for denne auditive og visuelle oplevelse og kan ikke forstå, at slangen, dette dyr fra Guds jordiske skabelse, kan bruges og manipuleres af djævelen, den oprørske engel, den himmelske dæmon. De beroligende ord, som slangen taler, beroliger Eva. Desuden spiser den den forbudte frugt og er ikke død, så dens forklaringer virker begrundede og rimelige. Det er det samme, i 2023 og altid, i religiøse eller sekulære menneskelige udvekslinger. I vores forståelse af et diskuteret emne aktiveres vores fem sanser og bestemmer vores dømmekraft. Modstanderen virker oprigtig, og hans argumenter ret overbevisende; Dette gælder i endnu højere grad, hvis hans mening går i samme retning som vores. Og hvis dette er tilfældet, bliver sansernes vidnesbyrd, som modsiger denne mening, magtesløst og ude af stand til at overbevise os og forhindre os i at falde i den fælde, der er lagt. For i en sådan situation ligger faren ikke kun uden for os selv i vores modsætninger, men indeni os og i vores ønske om at favorisere vores personlige valg. Og mod os selv kan vi intet gøre, fordi vi bliver vores egen modstander og fjende. Det er dette, der gør den mentale og moralske menneskelige kamp så vanskelig; at modsætte sig den anden er ingenting sammenlignet med den kamp, vi skal føre mod os selv. Eva kunne have modstået slangen, men hun kunne ikke modstå sin egen lyst, som handlede på niveau med hendes fem menneskelige sanser. Og efter hende blev hendes oplevelse vores, individuelt, fra Adam til den sidste mand eller kvinde, der blev født på jorden. Vores øre opfanger ikke kun forførende og bedrageriske ord; det er også følsomt over for musikalske lyde. Og også på dette område bliver lidenskabelig overdrivelse afgudsdyrkelse og årsag til evig fortabelse. Folk brænder for at lytte til musik fra de store klassiske komponister, jazzen, der kom senere, rock 'n' roll, der fulgte efter, og nu om dage rap, som jeg slet ikke værdsætter på grund af dens generelle aspekt, fordi musikken synes at være intet andet end et påskud til rytmisk at opkaste en strøm af ord, der udtrykker had til det hvide vestlige samfund. Denne oprørske stil opstod i det sorte samfund, i det racistiske, hvide Amerika. Et gammelt, tilsyneladende glemt ordsprog sagde:

"musik beroliger det vilde bæst"; dette er tydeligvis ikke tilfældet med rap. Klassisk musik har været lige så meget årsag til sine tilbederes fortabelse som den moderne rap. Igen ^{afholdt det katolske samfund under kong Frans I} baller og festivaler, hvor musik og opera spillede en stor rolle mellem et par massakrer på oprørske protestanter. Musik tjente som et påskud til at give et civiliseret udseende til et vildt og morderisk samfund, og her, igen, i 2023, har intet ændret sig. I præsidentens, kongen, præfekten, borgmesteren, kardinalen eller den lokale biskops nærvær bringer koncerter, baller og festligheder de smukke mennesker sammen for at feste og glæde sig over deres rigdom og privilegier.

Lad os nu vende os mod synssansen. Selv før Eva opdager frugtens smag, ser hun den, betragter den, beundrer den og begærer den. Hun kalder den "*behagelig at se*". *Hvor mange "behagelige at se" ting forfører menneskets øjne i 2023, undertrykker dem og ødelægger dem?* Mængder, der berører alle tænkelige områder og slavebinder mennesker, der er vundet over af en lidenskab for disse emner. Nogle vil samle forskellige slags genstande og vie deres eksistens til at besidde flere og flere af dem. Deres liv er begrænset til det. De værdsætter sig selv i deres egne øjne kun ved succesen med denne besiddelse, som i sandhed forbliver ubrugelig og skadelig. Jeg kan ikke opregne de slags genstande, der fører til begærets afgudsdyrkelse, så talrige og forskelligartede er de. For faktisk kan alt blive en årsag til fortabelse gennem sin overdrevne indflydelse på den menneskelige natur. Lidenskab for biler, motorcykler, fly, både, malerier af berømte eller ikke så berømte kunstnere, og ethvert visuelt objekt bliver i overdreven grad en årsag til fortabelse. Og i sit sprog udtrykker mennesket selv sin åndelige situation, når det siger "Jeg elsker dette, jeg elsker det" eller "Jeg brænder for det ene eller det andet", fordi kun Gud fortjener tilbedelse og vores lidenskab, fordi han er Skaberen af alle ting og alt liv. Så vær opmærksom på de udtryk, som mennesker bruger, fordi de afslører deres sande natur.

Lad os fortsætte med smagssansen, appetitten og lugtesansen, som deltager i opfattelsen af smag. Bibelen giver som eksempel Fil 3,19, hvor Paulus erklærer om fjenderne af den kristne sandhed: "*Deres ende vil være ødelæggelse; **deres gud er deres mave**, de roser sig af det, der gør dem skamfulde, de har kun jordiske ting i sinde.*" I 2023 er dette stadig tilfældet; intet har ændret sig, bortset fra det, de begærer. I Titus 1,12 siger Paulus igen til Titus om kretenserne: "*En af dem, deres egen profet, sagde: Kretenserne er altid løgnere, onde dyr, **dovne maver**.*" Smagsnydelsen kan faktisk invadere mennesket i en sådan grad, at den definitivt adskiller det fra Gud. Bordkunsten, så værdsat og værdsat i vores civiliserede samfund, gør store kokke til idoler, der kun lever for deres professionelle aktivitet. De lever og dør uden håb om evigt liv og går således gennem livet, som det mest gemene, mest almindelige dyr. Vin og mad duftes gennem næsen, før de afgiver deres smag ved at komme i kontakt med smagsløgene på tungen og ganen. Specialister trænes, når disse tre sansers følsomhed er højt udviklet. De har derefter evnen til at identificere navnet og året på den smagte vin, og på dette niveau af passion og investering af væren er der ikke længere plads til Herren, de udvalgte frelser. De lever kun for at udnytte deres ekstraordinære gave. De bliver således deres eget idol og har intet behov for Gud.

Men de hidtil nævnte tilfælde er ikke udtømmende, fordi afgudsdyrkelse påvirker mænd og kvinder på alle områder og niveauer af det menneskelige samfund. Enhver af os kan fokusere vores opmærksomhed, vores tanker og vores lidenskab på et emne, der bliver en årsag til afgudsdyrkelse, fordi det absorberer og mobiliserer al menneskelig tanke og ikke efterlader plads til det åndelige emne, der minder om den menneskelige sjæls sande prioriteter og behov.

Vanen med at konfrontere døden har for mennesket ødelagt dens anklagende budskab om synd. Døden accepteres som en normalitet, der er blevet overført til menneskeheden, og det guddommelige tilbud om evigt liv er kun interessant for dem, der ønsker at tro på det. Accept og resignation udgør derfor to eksistensfælder for hele menneskeheden. For disse ting opmuntrer til at holde fast ved traditionens ånd om, at de udvalgte skal sætte spørgsmålstejn ved og give afkald på at følge Jesus Kristus for at følge hans frelsesvej, uanset hvor de er og findes, over hele jorden.

Jeg vender mig nu mod den religiøse forførelses fælde, og jeg støtter mig til dette bibelske citat fra Matt. 7:15: "**Vogt jer for falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men indvendigt er de glubske ulve .**" Denne advarsel fra Jesus belyser betydningen af de fakta, der er opnået i hele den kristne æra, hovedsageligt præget af det intolerante romersk-katolske pavelige styre mellem 538 og 1798, men også efter det, siden 1843, af den universelle udvikling af de forskellige former for protestantisme. De "**glubske ulve**" er ikke længere kun katolske, fordi de også, siden 1843, er af protestantisk lydighed, og fremadrettet, siden 1994, er de også af adventistisk lydighed. Det er dette vers fra Matt. 7:15, hvilket får Gud til i sin Åbenbaring at betegne den protestantiske religion med udtrykket "**falsk profet**", som siden 1843 er forblevet tro mod søndagshvilen, som siden 321 blev etableret af det kejserlige Rom og siden 538 af det katolske pavelige Rom.

Så hvad er hemmeligheden bag effektiviteten af disse "**falske profeter, der lærer løgne**", ifølge Esajas 9:14: "(**Ældste og magthaver er hovedet, og profeten, der lærer løgne, er halen .**)" Denne placering af dette vers i parentes giver det indtryk af en meget vigtig nøgleåbenbaring, som Gud vil bruge i sin apokalypse, subtilt, til at afsløre anklagerne mod disse "**falske profeter, der lærer løgne**", for sine udvalgte alene? **virkelig løgnen religiøst** ." Bedraget begynder med de falske påstande fra det pavelige katolske Rom, men efter at dekretet i Dan. 8:14 trådte i kraft, blev løgn også et tegn på protestantisk religiøs aktivitet. Og denne guddommelige anklage gør disse "**falske profeter**" til sande tjenere for Djævelen, som er "**løgnens fader**" ifølge Johannes 8:44: "**I er af Djævelens fader, og I vil gøre, hvad jeres fader begærer. Han var en morder fra begyndelsen og bliver ikke i sandheden, fordi der ikke er sandhed i ham. Når han taler løgn, taler han af sine egne, for han er en løgner og løgnens fader .**"

Hvad består disse katolske og protestantiske løgne af? De består i at få deres forførte og bedragne ofre til at tro, at de vil være i stand til at træde ind i det evige liv, som Jesus Kristus tilbyder, når dette ikke vil være tilfældet. Dette skyldes, at deres forberedelse til standarderne for himmelsk liv ikke vil være udført. Som følge heraf vil nådens dør lukkes, og adgang til himlen vil blive nægtet dem. Behovet for særlig forberedelse bekræftes i dette vers fra Åb 19:7-8:

" Lad os glæde os og juble og give ham ære; for Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort sig rede , og hende blev det givet at være klædt i fint linned, rent og hvidt. For det fine linned er de helliges retfærdighed . De helliges retfærdighed er ikke længere kun Kristi personlige retfærdighed, som er blevet tilregnet dem ved guddommelig nåde. Denne retfærdighed praktiseres af de sande udvalgte, hvis syndige natur er blevet forandret og erstattet af praktiseringen af perfekt lydighed mod den guddommelige vilje; hvilket er et resultat af deres autentiske guddommelige helliggørelse. Konkret har de i hele deres eksistens afsværget at synde mod Gud, og de har fuldt ud underkastet sig hans guddommelige vilje og respekteret hans forordninger og befalinger. Og det er dette krav fra Gud, som eksistensens fælder ønsker og kan frustrere og gøre utilfredsstillet. Stillet over for eksistensens mange fælder frelser de udvalgte deres sjæle ved at forpligte sig til den smalle sti af lydighed mod Guds sandhed, åbenbaret og opfyldt i Jesus Kristus.

Endnu en eksistensfælde truede menneskeheden kollektivt. Det er kærligheden til frihed. For den frihed, som Gud har givet alle sine skabninger, skaber flere problemer, end den løser. I et land som Frankrig, hvor ledere ønsker at give hvert individ så meget frihed som muligt, opstår der til sidst et problem. I denne friheds navn sameksisterer uforenelige individuelle valg i det samme land. Og i den situation, Frankrig har befandt sig i siden koloniseringens afslutning, har etableringen af islam i landet resulteret i sporadiske oprør fra muslimske unge, der ikke er i stand til at integrere sig i den vestlige sekulære model med et kristent grundlag. Uvillige til alvorligt at undertrykke fornyede oprørshandlinger vender lederne det blinde øje til og udholder fakta uden at være i stand til at løse dem af frygt for at provokere en langt farligere massereaktion. Situationen forværres således mere og mere år efter år. Og for et republikansk folk er det ikke let at erkende, at deres håb om et fredeligt liv kun var et utopisk fatamorgana. Faktisk er det klart, at total frihed for alle vil forblive en urealiserbar myte. Og prisen, der skal betales for denne opdagelse, vil være forfærdelig; Derfor har Gud fastsat straffens time til "**endens tid**", som vil sætte en stopper for "**nationernes tid**" i den frie og uafhængige vestlige verden.

Frankrig lider i den seneste tid under konsekvenserne af sin sekulære natur. Som følge heraf har landet aldrig indset den fare, som religion udgør. Landet mente, at dets republikanske værdier havde løst problemet, og for dets naturlige borgere var tilgangen delvist vellykket. Men siden 1962 har afslutningen på koloniseringen af algerisk jord ført til modtagelsen af dets "harki"-samarbejdspartnere og dermed lanceret etableringen af islam på fransk jord. Med denne kontinuerligt forlængede indvandring har antallet af muslimer endelig nået et kritisk niveau. For den åbne fjendtlighed fra udenlandske og lokale islamistiske grupper øger hadet mellem hvide franskmænd af oprindelse og de velkomne muslimer. Sekularisme vil derfor også have været en fælde for dette land, ligesom det vil være for alle lande af kristen oprindelse med en høj muslimsk indvandring.

Det er i sin religiøse anvendelse, at falske fremtoninger bærer deres mest alvorlige konsekvenser. Og her finder vi synets svaghed i dets religiøse anvendelse. Gud, i alle sine åbenbaringer formuleret i klart sprog eller i kodet billedsprog, giver enorm betydning til dette bedrag, som er baseret på tingenes

ydre fremtoning. Og vi må indse, at han er den eneste, der kan se det indre af en sjæl eller en religiøs organisation. For alle mennesker har, alene ved deres syn, en uoverstigelig barriere, en mur, der begrænser deres analyse af tingene. Ord, smil, gode gerninger og gode velgørende gerninger kan maskere helt mørke tanker. Og kun i Gud finder vi denne evne til at se livet i hele dets skjulte eller synlige dimension, for hans himmelske skabninger og endnu mere i øjnene af hans jordiske menneskelige skabninger. Det er da, at vi med rette kan værdsætte på det højeste niveau den kendsgerning, at vi drager fordel af hans profetiske åbenbaring. For han afslører alle de falske religioner, der forfører og bedrager deres medlemmer, deres tilhængere, men også resten af menneskeheden, der respekterer dem, og ignorerer det ansvar, de bærer med hensyn til de guddommelige forbandelser, der rammer hele jordens indbyggere.

I Lukas 11:39-40 fordømte Jesus farisæernes hykleri på sin tid og sagde: "*Men Herren sagde til ham: 'I farisæere, I renser bægeret og fadet ydersiden af det, men indeni er I fulde af udpressning og ondskab . I tåber! Har han, der skabte det yderste, ikke også skabt det indre? '*" Stillet over for denne logik kan mennesket kun tie stille, og de, som Gud udfordrer med denne refleksion, kan kun føle sig meget utilpas og opleve en følelse af nøgenhed og gennemsigtighed, for at sige det mildt, pinlig. Ved at skrive navnene på de synder, der er begået af dem, der kommer for ham for at anklage den utro kvinde for at sætte ham på prøve, på jorden, vidnede Jesus igen om sin guddommelighed og sin evne til at læse ind i hemmeligheden i deres liv. Og igen, forvirrede og skamfulde, trak de sig alle tilbage i stilhed. Det er derfor, Jesus i sine profetiske åbenbaringer bruger symboler, der i billedet konstruerer robotportrættet af den enhed, der er målrettet mod guddommelig dom. Og dette robotportræt afslører det skjulte aspekt, som det normale menneske ignorerer eller kan ignorere. Ligesom det jødiske folk gav præsterne et overdådigt udseende iført smukke klæder og prestigefyldte, men bedrageriske ornamenter, har det pavelige religiøse system i den romersk-katolicisme i den kristne æra længe bedraget, og bedrager stadig, overfladiske eller sekulære mennesker. Fjernsyn undlader ikke at sende de store og pompøse ceremonier, der er organiseret af denne romersk-katolicisme. Og ligesom på jødernes tid, ifører prælaterne, kardinalerne og biskopperne sig skarlagensrøde og purpurrøde dragter, der samlet set giver seeren et strålende billede, der forfører og imponerer folkemængderne. Den falske hedenske religion har altid forført sine tilhængere med sine kunstige, forførende aspekter. Gud bruger udtrykket "**snedrig**" til at beskrive det pavelige regime i Rom i Dan 8:23: "*Og ved slutningen af deres herredømme, når syndere er fortæret, skal der fremstå en konge, fræk og snedrig .*" I dette vers overbringer Gud to budskaber til sine udvalgte. Det første vedrører hans personlige dom over det pavelige regime, som han anser for "**fræk**". Det andet er især rettet mod os, fordi Gud advarer os mod dens ydre fremtoning, som han kalder "**snedrig**". Ved at opdage, hvad den pavelige katolicisme har gjort med teksten i Guds ti bud, identificerer vi dens "**frække**" og "**arrogante**" karakter, ifølge Dan 7:8. Hvad der er "**snedrig**" har ingen solid konsistens, og Gud hjælper os med at forstå, hvordan det pavelige regime er "**snedrig**". Dette sker ved at specificere i Dan 8:24-25: "*Hans magt skal forøges, men ikke ved hans egen kraft; han skal forårsage utrolig*

ødelæggelse, **han skal have held** med sine foretagender, han skal ødelægge de mægtige og de helliges folk. " **På grund af sin velstand og succesen med sine listige angreb vil han have arrogance i sit hjerte** , han vil ødelægge mange, der levede fredeligt, og han vil rejse sig mod fyrsternes Fyrste; men han vil blive knust, uden nogen hånds anstrengelse. "Al hans " **succes** " var udelukkende baseret på " **succesen med hans listige angreb** ". Dette udtryk " **listige angreb** " forbinder hans handling med forførelsen af den djævelske " **slange** " i Første Mosebog 3, hvilket Dan 11:39 antyder, idet det siger: " **Det er med den fremmede gud, at han vil gribe ind mod de befæstede steder** ; og han vil fylde med ære dem, der genkender ham, han vil lade dem herske over mange, han vil uddele land til dem som belønning." "Denne ' **fremmede gud** ' kan på forskelligartet og komplementær vis identificeres med djævelen, som blev åbenbaret for romerne gennem jødernes religiøse lære, men også som en hentydning til Kristi navn, som Rom tilraner sig ved at antage et kristent religiøst udseende. Åb 13:3 bekræfter denne forbindelse med djævelen og siger: " *Dyret, jeg så, lignede en leopard, og dets fødder var som en bjørns fødder, og dets mund som en løves mund. Og dragen gav det sin magt og sin trone og stor magt* ." For at forstå budskabet i dette vers må vi overveje den forbindelse, der identificerer " **dragen** " med " **djævelen** " i Åb 12:9: " *Og den store drage blev kastet ned , den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan , som forfører hele verden; han blev kastet ned på jorden, og dens engle blev kastet ned med den.*" "På jorden kaldes det kejserlige regime, han hersker over, også i Åb 12:3 for " **den store røde drage** ": " *Og et andet tegn viste sig på himlen: og se, en stor rød drage med syv hoveder og ti horn, og på sine hoveder syv kroner* ." Det følger af disse budskaber, at Gud i Åb 13:3 åbenbarer og profeterer Romerrigets og det pavelige regimes efterfølger under Djævelens samme autoritet: " Romerrigets **drage** " **giver sin trone og sin autoritet** til det pavelige regime, hvor Rom genoptager sin tidligere kejserlige magt.

For at dette " **list** " skulle lykkes og fuldføre Guds plan, overtalte djævelen frankernes første konge, ved navn Klodvig, til at konvertere til kristendommen, der allerede var romersk, ved at blive døbt i 496 af den daværende biskoppe af Rom, der endnu ikke bar titlen "pave". Men på det tidspunkt var Rom allerede blevet ramt af Guds forbandelse siden år 313. Og siden 7. marts 321 var resten af den syvende dags sabbat blevet opgivet og erstattet af resten af den første dag, der på det tidspunkt var dedikeret til tilbedelse af den hedenske astralgud, den guddommelige sol, som blev tilbedt og tjent under titlen "Ærværdige, ubesejrede sol". Denne dåb af frankernes konge gav den romerske kirke en prestige, som andre konverterede konger kun ville forstærke over tid. Sådan etablerede Gud i Italien det religiøse regime, som ifølge sin kristne påstand udgør den største bedrageriske fælde, der har til formål at fange og fange overfladiske troende. For **den romerske "kunst** " kan kun bedrage overfladiske troende. Og det, der kendetegner disse overfladiske mennesker, er den foragt eller ligegyldighed, de viser over for Bibelen og dens guddommelige åbenbaringer. Jeg minder jer om, at den katolske kirke i lang tid forbød sine medlemmer at læse Bibelen, og i det 18. århundrede , stadig støttet af det magtfulde monarki, fik den folk, der blev taget i besiddelse af en Bibel, henrettet eller dømt til galejer. Det er derfor, at Gud i Åb

11:3 fordømmer forfølgelsen af Bibelen, sit skrevne ord: " Jeg vil give **mine to vidner** magt , og de skal profetere i tusind to hundrede og tres dage, klædt i sæk. " 1260 dage-år, det vil sige fra 538 til 1798. Vers 7 profeterer forfølgelsen af Bibelen i hænderne på de ateistiske revolutionære i det republikanske Frankrig under "terroren" i årene 1793-1794. De tændte bål og brændte offentligt alle religiøse værker med Bibelen i spidsen: " **Når de har afsluttet deres vidnesbyrd , vil dyret, der stiger op af afgrunden, føre krig imod dem, overvinde dem og dræbe dem .**" Denne detalje, understreget med fed skrift, afslører, at den mission, der blev givet til Bibelen, blev " **fuldført** " med fremkomsten af det franske republikanske regime. Siden det 16. ^{århundrede} har Gud tilladt mennesker at følge hans sandhed ved at opdage den i hans hellige Bibel ganget med trykte bogstaver; budskabet er leveret, og intelligente mennesker, hans udvalgte, skal derfor kun huske lektien. Og denne lektie skal anvendes for ikke at falde under adventisternes trosprøver, der blev udført successivt i 1843, 1844, 1994 og 2030. For indtil den herlige Kristi genkomst skal de udvalgte udvælges af Gud ved at demonstrere, at lektien fra det 16. ^{århundrede} er blevet bevaret og implementeret. Det er sandelig stadig Bibelen, der tester dem, der er kaldet i Kristus, ved at teste deres interesse for dens åbenbaringer, der er profeteret i de to pagters bøger. Således at sand tro indtil enden udelukkende er bygget på den interesse, der gives til hele den bibelske åbenbaring.

Det siger sig selv, at når det forførende emne er tæt på den guddommelige sandhed, er den religiøse fælde endnu mere formidabel og vanskelig at identificere. For mange protestantiske troende var det let at fordømme den gamle katolske kirke, men da den ikke længere kan forfølge nogen, er den blevet acceptabel for dem og endnu bedre, værdig til at indgå en alliance med den. Disse mennesker faldt i fælden af deres uvidenhed om de ting, som Gud bebrejdede den for. De huskede kun dens forfølgelser af mennesker, men undervurderede de synder, der blev begået mod Gud selv personligt. Derfor forlænger de, arvinger til disse samme fejl, dem ved at reproducere dem.

I Åbenbaringen 9 er temaerne i " **den 5. ^{og} 6. trompet** ", i sammenligningsstil, modeller for genren. I hvert vers finder vi, fornyet, det komparative udtryk " **som** ", **hvilket bekræfter den** ^{symbolske} værdi af det præsenterede billede. Og blandt disse talrige sammenligninger leverer vers 8 et særligt vigtigt budskab om det bedrageriske " **ydre** " udseende af de protestantiske kirker, der er faldet siden 1843: " **De havde hår som kvinders hår , og deres tænder var som løvets tænder .** " Nøglen til at fortolke dette vers ligger i den rolle, apostlen Paulus giver " **kvinders hår** " i 1 Kor 11:15: "... **men det er en ære for en kvinde at have hår, fordi hendes hår er givet hende som et dække** "; " **et dække** " derfor en bedragerisk maske. Så siger Ånden igen i 1 Peter 3:3-4: " **Ikke den ydre prydelse at flete håret , at iføre sig guld eller at iføre sig klæder, men den indre og skjulte prydelse i hjertet, i en uforgængelig sagtnodig og stille ånd, som er af stor værdi i Guds øjne.** " De kirker, som Ånden beskriver for os, har et " **ydre udseende** " af kirker, men inde i deres medlemmers, deres tilhængeres, sind ser Gud kun grusomme og voldsomme tanker, der er afbildet af deres " **løvetænder** ". Og i den endelige prøve på troen vil denne skjulte natur blive åbenbaret ved deres vedtagelse af dødsbeslutningen, der vil blive bekendtgjort

mod de sidste adventister, som forblev overholder lørdagshvilen, den "**syvende dag**", "**helliget**" af Gud siden begyndelsen af hans skabelse af jorden og himlen, ifølge 1 Mos 2:2-3. I dette kapitel 9 af Apokalypsen multiplicerer Gud sine billedlige sammenligninger for at afsløre de paradokser, han bemærker mellem det synlige ydre aspekt og det virkelige, usynlige, maskerede indre aspekt hos de protestantiske tilhængere. I disse billeder afslører han for os den personlige dom, han fælder over protestantiske kirker, der hævder at være en del af hans frelse, i fuldstændig uvidenhed om, at han forlod dem og overgav dem til djævelen, siden året 1843, der blev fastsat ved ikrafttrædelsen af hans dekret i Dan 8:14. Guds dom er permanent og begynder i 1843, hvor han fordømmer den protestantiske tro for dens støtte til den romersk-katolske søndag og for dens foragtsomme vidnesbyrd om adventistbudskaberne fra 1843 og 1844. Hans dom er derefter, i 1994, rettet mod den officielle adventisme, som han "**opkaster**" af de samme grunde, der fik ham til at afvise protestantismen, som adventismen officielt tilsluttede sig i 1995. Bemærk, at dens praktisering af sabbatten mister sin helliggørende værdi på grund af demonstrationen af dens mangel på kærlighed til den profetiske sandhed, som åbenbares af Guds Ånd i denne æra. Således har budskabet om den "⁵**trompet**" som emne beskrivelsen og omgrupperingen af protestantismens "**falske profeter**", som ikke er komplette, før 1994, hvor de faldne adventister slutter sig til dem i Guds forbandelse.

I loven med sine ti bud satte Gud de fire bud, der direkte vedrører ham, først, de sidste seks omhandler menneskers pligter over for mennesker. Han ønskede således at præsentere sin lov i overensstemmelse med den opdeling af sine to bud, som Jesus gentog i Matt. 22:36 til 40: "*Mester, hvilket bud er det største i loven? Jesus svarede ham: Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det første og største bud.*" Jesus lærer med disse ord den prioritet, som mennesket skal give dette bud. Han tilføjer derefter: "**Og det andet er lige så stort: Du skal elske din næste som dig selv. På disse to bud hænger hele loven og profeterne.**" For den falske kristne tro er det at sætte det andet før det første af disse Jesu Kristi bud at lukke himlens dør for sig selv. For kun de, der respekterer de prioriteter, som Gud har angivet i Jesus Kristus, vil komme ind.

I samme idé blev institutionel "syvendedagsadventisme" anerkendt og bekræftet af Jesus Kristus siden 1873 indtil år 1994, hvor han "**opspyede**" den, det vil sige, benægtede den, sendte den væk, afviste den. Siden 1844 har adventismens lære været bygget på falske profetiske fortolkninger, men for Gud havde dens fejl på det tidspunkt i dens historie ringe betydning. Adventistpionererne blev velsignet og udvalgt af Gud, ikke på grund af deres forståelse af den profeterede sandhed, men på grund af det vidnesbyrd om glæde, som bekendtgørelsen af Jesu Kristi genkomst fremkaldte i hele deres liv. Og det er alene dette kriterium, der gjorde dem "**helligede**" af Gud. Som et tegn på denne "**helliggørelse**", der bekræfter hans **godkendelse**, lod Gud dem opdage og praktisere hans sabbatshvile på den sande syvende dag: lørdag. Og der var det, "syvendedagsadventistkirken" var på sin springbræt. Og i 1873 fik dens mission en universel karakter. Profetiske fortolkninger indeholdt mange fejl, men det var først i 1980, at Gud krævede, at usandheder i Syvendedags Adventistkirken skulle

forsvinde. Han kaldte mig derefter til at udføre denne opgave. Og drevet af en ægte tro siden min fødsel, havde jeg aldrig ønsket at blive døbt, fordi jeg ikke kunne tro, at Gud kunne have accepteret lidelse i Jesus Kristus for at opnå et så dårligt resultat. For jeg så ringe forskel på såkaldt døbte kristne og andre vantro eller ikke-troende mennesker. Opdagelsen af forsvinden af sabbattens praksis, et emne der stillede mig spørgsmål, var nøglen til alle forklaringerne på de spørgsmål, der indtil da var forblevet ubesvarede. Således var den tilfredsstillende, der blev givet til mine spørgsmål, drivkraften bag min beslutning om at blive døbt i Syvendedags Adventistkirken. Kærligheden til sandheden, der altid har drevet mig, førte mig derefter til at foretage detaljerede studier af profetierne i Johannes' Åbenbaring og Daniels Bog, fordi det mærkeligt nok er i denne rækkefølge, at tingene blev gjort. Ved at tyde budskaberne i Åbenbaringen, ledet af Ånden, var jeg i stand til at opdatere dens fortolkning og sætte spørgsmålstejn ved dem, der stammede fra pionerernes tid, for hvem 1844 havde repræsenteret datoen for verdens ende. I 1980 måtte denne nedarvede fortolkning gennemgås og korrigeres. I betragtning af den afgørende opdeling i adventistbeslutningen i Daniel 8:14 forstod jeg, hvordan Gud havde bygget strukturen i sin apokalypse på den forandring, som han havde bragt og krævet fra datoen 1844. Kravet om at sætte spørgsmålstejn ved den profetiske arv fra den officielle adventisme fremgår tydeligt i den beskrivelse, som Jesus giver af denne adventisme fra årene 1980 til 1994. Han siger i Åb 3:17-18: "**Fordi du siger: Jeg er rig og har overflod og mangler intet; og du ved ikke, at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen, Jeg råder dig til at købe guld af mig, lutret i ild, så du kan blive rig; og hvide klæder, så du kan iføre dig, og din nøgenheds skam ikke skal vise sig; og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se** . I vers 17 præsenterer Jesus sin dom over adventismen i 1991, året hvor mit budskab om Jesu genkomst i 1994 resulterede i, at jeg blev slettet fra kirkebogen; dette afspejles tydeligt i udtrykket "**Jeg mangler intet** ", som udtrykker en officiel afvisning af hans profetiske lys. I dette vers udfordrer Jesus den værdi, som denne adventisme giver sin åndelige arv; hvilket retfærdiggør behovet for at sætte spørgsmålstejn ved den. Men ordet, der dræber, er indeholdt i dette meget korte lille ord, han siger, at det er "**nøgent** ", det vil sige, ikke dækket af hans "**evige retfærdighed** ", derfor værdigt til "**den anden død** ", der er forkyndt af den "**trede engel** " i Åb 14:9. Vi læser faktisk i 2 Kor. 5:2-3: "**Derfor sukker vi i dette telt og længes efter at iføre os vor himmelske bolig, hvis vi da findes påklædte og ikke nøgne** ." Truslen, der bekymrede hans katolske og protestantiske fjender, vedrører ham til gengæld fra 1991, datoen for min afregistrering, og ignorerer, at protestanterne er blevet hans fjender siden 1843. Og som bekræftelse af denne guddommelige forbandelse trådte han officielt ind i den protestantiske alliance i 1995. I vers 18 opregner Jesus alt, hvad denne officielle adventisme mangler for at blive velsignet af ham: "**guld, der er prøvet af ild** ", eller den sande "**tro** " ifølge 1 Peter 1:7: "**så at prøvelsen af jeres tro, som er mere værdifuld end guld, der forgænges (selvom det prøves af ild), kan føre til ros, herlighed og ære ved Jesu Kristi åbenbaring** "; Jesus specificerer yderligere, "**så I kan blive rige** ": den sande "**tro** ", der demonstreres, udgør den sande åndelige "**rigdom** ". Men for at blive bekræftet og anerkendt af Jesus, skal den tro, som mennesket gør krav på, prøves af ham. Alene sejren i prøven gør

forskellen mellem de kaldede udvalgte og de kaldede faldne. Og om dette emne sagde Jesus godt i Matt 22:14: " **For mange er kaldet, men få er udvalgt** "; flertallets fiasko i prøven, for overfladisk, retfærdiggør hans ord. Jesus sagde også: " og **hvide klæder** , så du kan blive iført, og skammen over din nøgenhed ikke skal ses. " Disse " **hvide klæder** " blev båret " værdigt " af adventistpionererne i Åb 3:4: " *Men du har nogle få mænd i Sardes, som ikke har besmittet deres klæder; de skal vandre med mig i hvide klæder, fordi de er værdige .* " og disse " **hvide klæder** " er det symbolske tegn på troens sejr, " **Den, der sejrer, skal ikklædes hvide klæder** ; jeg vil ikke slette hans navn af livets bog, og jeg vil bekende hans navn for min Fader og for hans engle. " Det er Jesus, der bedømmer troens værdi, og han minder os om, at kun sand tro giver retten til den " **hvide klædning** " af hans " **evige retfærdighed** ", som han tilbyder sine sande udvalgte. Jesus siger også til ham: " **og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se .** " Den officielle adventisme er anerkendt for sin profetiske mission, i høj grad støttet i begyndelsen af de visioner, som Herrens sendebud, fru Ellen G. White, modtog. Nu siger Jesus om denne adventisme fra året 1991, at den er " **blind** " og skal passe på sit syn. Således befinder den officielle adventisme sig i den triste situation, som Jesus beskriver i Matt. 15:14: " *Lad dem være! De er blinde ledere af blinde ; leder en blind en blind , falder begge i en grøft .* " Men hvem kan give ham **den "øjensalve"** , der giver ham denne omsorg? Jesus selv og ingen andre. Og han tilbyder den til os i sin profetiske åbenbaring, sin apokalypse. Men han kan ikke påtvinge ham sin kur, han kan kun rådgive ham. For løsningen af adventismens problem ligger i hans egen beslutning, og Jesus ved, at den rigtige beslutning ikke vil blive truffet. Han fortæller os dette i sin bekræftelse i vers 16: " **Fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min mund .** " Den profetiske advarsel har derfor ikke til formål at ændre den tragiske skæbne for hans sidste officielle institution, men blot at afsløre for hans sande udvalgte årsagerne til, at han afviser og " **spyder** " den ud.

Ved at forklare disse ting klart og detaljeret, tilbyder jeg læserne af mine budskaber muligheden for at lytte til de advarsler, som Gud giver i alle hans profetiske åbenbaringer. Og de fejl, der tilskrives hans sidste kirke, er en advarsel til kandidater, der søger at træde ind i Himmerigets evighed gennem Jesu Kristi retfærdighed.

Da den blev lanceret, var den officielle adventisme ikke klar over, at den tid, der var lagt forud for den, ville blive en fælde, den ville falde i. Men burde vi være overraskede? Har historiske vidnesbyrd ikke gentagne gange vist, siden historien om " **Guds sønner** ", der i sidste ende blev fordærvet af deres ægteskaber med " **menneskedøtrene** " af Kains slægt, at tiden dræber tro og troskab? Hvorfor skulle den sidste kristne kirke undslippe dette princip? Vi kender årsagen til disse endelige frafald. De skyldes den religiøse arv, som uværdige arvinger arver fra deres værdige forældre. Og når denne arv strækker sig over tid, mangedobles og forstærkes ydmygelsen indtil det uudholdelige frafald, fordømt og straffet af Gud.

Som denne undersøgelse netop har vist, falder kun faldne vantro og ikke-troende i tilværelsens fælder. De sandt udvalgte undgår dem, oplyst af den profeti, der åbenbarer dem, fordi det er umuligt for djævelen og dæmoner at forføre dem, som Jesus lærte i Matthæus 24:24: " *For falske messiaser og falske profeter skal*

*fremstå, og de skal gøre store tegn og undere **for at bedrage dem.**" hvis det var muligt, selv de valgte embedsmænd .*

vi tage med os fra denne oplevelse fra " **Laodikea** "-æraen? Syvendedagsadventismen vil repræsentere to emner om " **helliggørelse** " **af de sande udvalgte indtil Jesu Kristi sande genkomst. I den oprindelige velsignede arv er sundhedsreformen bevaret** og fornyet. Men alle de profetiske fortolkninger, der er arvet fra adventistpionererne, skal genovervejes og erstattes af de fuldstændig bibelske fortolkninger, som jeg præsenterer i mine værker, hovedsageligt under titlen "Forklar Daniel og Åbenbaringen for mig". Det sande og endelige opdaterede "syvendedagsadventist"-budskab vil kun blive båret af dissidente, uafhængige "adventister", fri for enhver institutionel religiøs organisation, indtil Jesu Kristi herlige genkomst i foråret 2030.

På grund af begrænsninger i filstørrelse stopper dette arbejde på denne side og vil fremover have titlen "Bind 1". Fortsættelsen af mine budskaber vil blive præsenteret i "Bind 2" under samme titel og omslag som dets nuværende præsentation.

Indeks over dækkede emner

**Udvidelse af guddommelige åbenbaringer modtaget siden
07/03/2020
Nye budskaber, der konstant er inspireret af Gud**

Sidetal

2	Beskeder fra forfatteren
3.	2020 – Begyndelsen på ulykker
4.	onsdag den 19. maj 2021
5	Det åndelige menneske bedømmer alt
9	Lær at lytte for at forstå
20	Manden og kvinden
22	Gud og videnskab
25	Republikkens forenelighed med religioner
26	FATIMAS fælde
30	Mænds Sundhed
32	Tro, frugten af sund fornuft
33	Det franske valg i 2022 og den guddommelige forbandelse
35	fra 28/11 til 04/12/2021
40	Når Satan uddriver Satan
44	Jesus Kristus kandidat til valget af hersker over universelle hjerter
49	USA
51	Natur og videnskab
54	Falsk fromhed
55	Homoseksualitet
57	Gud og nydelse
57	Frankrig delt og splittet
60	Jul
63	Marcherende mod himlen
65	Helliggørelsens faser
73	Paulus og den profeterede hvile
74	De himmelske " tusind år " tabt i Milano
76	Herkules' arbejde
78	HVAD ER DIT NAVN?
82	<i>Vejen, Sandheden og Livet</i>
83	Glemte retfærdiggørelse ved tro
86	TIL TÅRER BORGERE!
91	En digital afsløring med uventede implikationer
93	Den store dommers lov
97	Gud Fader, læreren for åndelige nyfødte

102	Covid -19 og synd
106	Gengældelsesloven
108	Nogle nyttige detaljer
110	Maria, lokkemad for afgudsdyrkere
119	Ydmyghed er vores styrke og vores frelse
125	Dødelige Blandinger
131	Livet giver alle "grundene" til at tro på Gud
136	Menneskets frelse har en pris
140	De romerske guddommelige lektioner
150	De syv dødbringende løgne
151	Dødelige freder og forræderi
155	Gud giver godt og ondt
157	At elske Gud og sin næste: kærlighed som et par.
165	Guddommelige og menneskelige veje
174	Monsterselskabet
176	Fra den "endelige løsning" til den "endelige løsning"
186	AT VIDE, HVORDAN MAN LYTTET
187	Vestens fejl
190	Frihedens forførelse
192	Synd omdefinert
198	OVERBEVIS med alle legitime midler
201	Teatralsk demokrati
206	Gud organiserer den store erstatning
213	Den " <i>sjette trompet</i> " og den " <i>sjette</i> " af de " <i>syv sidste plager fra Gud</i> ": " <i>Harmagedon</i> ".
217	Er kristendommen jødisk eller ej
226	Rolledeling
232	Privilegierne ved sand tro
238	nazister! Eller nye romere?
240	9. maj 1945, 9. maj 1950 og 9. maj 2022
244	Endetiden
251	Lignelsen om den "fortabte søn" ... omvendt
255	Frihed og Ligestillingsbroderskab ... den republikanske myte
258	I den almægtige Guds hænder
265	"Slaskhovedet"
269	Benægte Guds eksistens for enhver pris
271	Denne "tidsfaktor", der ændrer alt
276	Hvad der har været, er hvad der vil blive
283	Kærlighed, ifølge Gud
290	Sandhed: en strengt guddommelig standard
303	Min kommentar til nyhederne fra 15. juni 2022
308	Guds forordninger: Sande og falske
318	Guddommelig forbandelse bevist
324	Ukraine: billedet af en bibelsk lignelse
332	Fra drøm til sandhed
339	grunde til vrede

- 343 En tilbedelse, der behager Gud
 352 "Barnekongen" ved magten
 363 Verdens ende : En trosprøve
 369 Den dag himlen faldt ned over gallernes hoveder
 374 RELIGION: DET BEDSTE OG DET VÆRSTE
 380 De vantros og de vantros indignation
 389 De Dårligt Omvendtes Klodsethed
 395 Vilje: hele problemet
 399 Nyheder i slutningen af juli 2022: fra et oliechok til et andet
 407 Den ortodokse religion
 410 PARIS, en by forbandet for alle tider
 415 Vantro og vantro er ikke legitime
 423 Liv og død
 428 ÅBENBARINGEN AF DEN SYVENDE TIME og de "Fire
 Johannesbreve"
 436 Ukraine Opdatering pr. 24/10/2022
 444 Gud dømmer hjerter og tanker
 448 Foragt for Bibelens vidnesbyrd
 451 **GUD: DEN STØRSTE STRATEGIST**
 459 Hvad der har været, er hvad der vil blive
 463 Situationen i Europa
 465 Datoerne fastsat af YaHWéH
 474 Det himmelske blik
 479 Jesus Kristus, de udvalgte læge
 487 ENDENS TID
 497 Livets Vand
 508 Alliancen mellem jordens købmænd
 515 Jesu Kristi genkomst
 522 Retssagen mod den afgudsdyrkende jul
 527 Guddommelig Retfærdig Vrede
 534 Tre dage og tre nætter...som Jonas
 539 Jeg irttesætter og tugter alle dem, som jeg elsker.
 551 Sand og falsk legitimitet
 560 Den eneste SANDHED
 565 Uligheden mellem kønnene i parforhold i menneskeheden
 572 Den nye "Attila"
 578 Jøderne og Messias' komme
 583 Den romerske forvirring
 592 På vej mod global styring
 601 Den udvalgte og den guddommelige lov
 606 Yderst profetiske historiske fakta
 609 Den menneskelige omvending af guddommelige værdier
 615 Konkurrence og komplementaritet
 623 Fra det lille lys til det store
 628 Abrahams efterkommere
 632 Det evige Rom

645	Ondskabens udvikling: Fra USA til Ukraine
650	Klimatørke for tørre hjerter
656	Den nye kolonialisme
662	Guds tilsynekomster
669	Forbandede Frankrig og velsignede Frankrig
674	Gud åbenbarer sin erfaring for os
680	Humanismens diktatur
685	Langsom død
695	Jævn døgn og Solhverv
703	Demokrati og teknokrati
709	Tro, intelligens og visdom
717	Livet uden instruktioner
721	Den globale situation ved udgangen af marts 2023
729	Den sande mester over tid
740	Hadets opvågnen
752	Illusionernes Marked
764	Misgerning og synd
769	Blodsbånd
775	Synden fuldbyrdet i 313
786	Dette Vesten afslørede urent
795	Sandt eller falsk; sandhed eller løgn
814	Tidspunktet for de syv <i>sidste plager</i>
823	Ægte kærlighed
838	De skjulte udtalte bibellektioner
842	Den russisk-ukrainske krig og aktuelle begivenheder
849	GUDES SØNNER
861	Sandheden vil sætte dig fri
866	Læsning af Bibelen
875	Brandende sommernætter
878	Sand og falsk helliggørelse
883	YaHWéHs uge
895	Tradition og sandhed
904	Kollektiv vanvid
912	Godt og ondt
924	Jordtid: Programmeret død
938	Dybde og overfladiskhed
947	Helligdommen: et helt program
961	Sandheder Svære at høre, men Gode at lytte til
973	Moseloven
984	Eksistensens fælder
1000	INDEKS OVER DÆKKEDE TEMAER

Råd til læserne

Dette arbejde kan blive ændret permanent (rettelser, tilføjelser eller sletninger). For at afgøre, om der er foretaget væsentlige ændringer i hver

foreslået opdatering, skal du derfor kontrollere og sammenligne sidetallet i indekset over de ovennævnte emner med sidetallet i den tidligere version, du har.

Jeg, Samuel, inspireret tjener for Jesus Kristus, takker og deltager i udviklingen af dette værk mine ledsagere, brødre og søstre i Kristus, som med deres dyrebare hjælp og deres individuelle talenter fremmer rettelser af stavfejl, trykfejl og fejl i historiske detaljer, hvilket gør det muligt at gøre denne guddommelige lære værdig sandhedens Gud, som inspirerer den. De har således bidraget med deres sten til opførelsen af denne åndelige bygning. Må de alle være evigt velsignede!

Version: 23-09-2023 / ⁷⁻⁷. -5994.